

DỰ TÌNH

LỜI MỜI CỦA BOSS THẦN ĐI

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN

VH

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

DỤ TÌNH: LỜI MỜI CỦA BOSS THẦN BÍ

Ân Tâm

Ngôn Tình, Đô Thị, Sắc

Giới thiệu Truyện

- Dạ tiệc, nàng - một luật sư trẻ, chủ động dùng nhan sắc dụ hoặc một gã thiếu niên, thu thập thành công chứng cứ có lợi giúp thân chủ giành được chiến thắng tại toà.
- Bốn năm sau... Nàng đã trở thành một luật sư danh tiếng, cùng người bạn trai luật sư tạo nên một cặp đôi vàng khiến bao người phải ao ước. Gần đến ngày kết hôn, nàng nhận lời trở thành cố vấn pháp luật cho một tập đoàn nổi tiếng thế giới. Thương giới mạo hiểm, những sóng gió nơi kinh doanh sòng bạc đều được nàng khéo léo hoá giải, cuối cùng gặp được ông chủ giấu mặt đằng sau bức màn bí mật.
- Dưới ánh đèn mờ ảo, người đàn ông dáng vẻ tao nhã, ngang tàng như chim ưng, toát lên sự cao quý của huyết thống cùng vẻ sắc sảo khó giấu, từng cử chỉ của hắn đều khiến nàng cảm nhận sâu sắc sức mạnh của quyền lực. “Luật sư Lạc quả nhiên danh bất hư truyền, tiếp theo xin mời cô tìm kiếm một chứng cứ khác.” Khoé môi hắn nhếch

lên một nụ cười mang hàm ý vô cùng sâu xa, từng chữ thốt ra, “Một chứng cứ...chứng minh...cô thật hèn hạ!”

- Nụ cười trên môi nàng bỗng chốc cứng đờ... Người đàn ông này, rốt cuộc là ai? Mời bạn cùng đón đọc *Dụ Tình: Lời Mời Của Boss Thần Bí* sẽ rõ!

Mục lục

- Chương 1: Tâm kế ở dạ tiệc
- Chương 2: Dụ tình
- Chương 3: Nữ luật sư xinh đẹp
- Chương 4: Nguy cơ ập xuống
- Chương 5: Yêu cầu của đối phương
- Chương 6: Đối phương không đơn giản
- Chương 7: Sự xa cách tà mị
- Chương 8: Tôi muốn thấy thành ý của em
- Chương 9: Thành ý là phải thể hiện ra
- Chương 10: Bằng hữu thê tùy tiện cưới
- Chương 11: Sắc đẹp của em sẽ khiến kẻ khác phạm tội
- Chương 12: Em là người phụ nữ duy nhất tôi muốn
- Chương 13: Chinh phục đàn bà như chinh phục ngựa
- Chương 14: Mạng của tôi, cũng do em phụ trách
- Chương 15: Không cần phải luôn nhắc tôi, em đã có bạn trai
- Chương 16: Đua xe công thức 1
- Chương 17: Nụ hôn ái muội
- Chương 18: Yêu cầu của tôi rất đơn giản
- Chương 19: Tâm địa quá tốt
- Chương 20: Lúc này, chúng ta không được quyền lựa chọn án kiện
- Chương 21: Vị khách không mời mà tới
- Chương 22: Từng bước tới gần
- Chương 23: Em chỉ hợp với người đàn ông mạnh mẽ
- Chương 24: Trêu chọc bên bàn ăn
- Chương 25: Yên tâm, hấn say rồi
- Chương 26: Hành vi ma quỷ
- Chương 27: Ngàn vạn lần đừng để tôi có cơ hội chiếm được em
- Chương 28: Trò chơi, bắt đầu rồi
- Chương 29: Cầu hôn
- Chương 30: Không cách nào quên được thời thơ ấu
- Chương 31: Tin nhắn lúc nửa đêm

Chương 32: Em phải hiểu tôi mới có thể phục vụ tôi
Chương 33: Đêm ly biệt
Chương 34: Chuyện gì cũng có dụng ý
Chương 35: Lạt mềm buộc chặt?
Chương 36: Bê bối tình ái
Chương 37: Dạ tiệc xa hoa
Chương 38: Thân bất do kỷ
Chương 39: Bị dục vọng dẫn dắt
Chương 40: Ai mê hoặc ai? (18+)
Chương 41: Không thể tránh thoát
Chương 42: Ai sợ ai?
Chương 43: Thêm một lần lạc lối
Chương 44: Vô vọng (18+)
Chương 45: Đêm cuối
Chương 46: Sự kiên trì của Ôn Húc Khiên
Chương 47: Sự thật đau lòng
Chương 48: Đấu trí trên tòa
Chương 49: Lương tâm hay danh tiếng?
Chương 50: Lời mời bí ẩn
Chương 51: Làm hoà
Chương 52: Vụ tập kích trong đêm
Chương 53: Pheromone (18+)
Chương 54: Ai phản bội ai? (18+)
Chương 55: Anh sẽ không đạt được mục đích
Chương 56: Hôn lễ ở nhà thờ StJohn
Chương 57: Đêm tân hôn hoang đường
Chương 58: Chấp nhận lời mời
Chương 59: Người đàn ông trong màn sương đêm
Chương 60: Nước mắt uỷ khuất
Chương 61: Bí ẩn của hoắc hương
Chương 62: Hậu quả của việc bội ước
Chương 63: Biến bị động thành chủ động? (18+)
Chương 64: Tôi thích em, thật sự thích em

Chương 65: Gặp lại người quen
Chương 66: Trắng đen lẫn lộn?
Chương 67: Gặp gỡ Dennis
Chương 68: Người phụ nữ này quá to gan rồi!
Chương 69: Mơ hồ
Chương 70: Đề xuất yêu cầu
Chương 71: Nếu cùng hấn ly hôn
Chương 72: Lời xúi giục của Diêu Vũ
Chương 73: Khách sạn Boltzmann, phòng hoàng gia F-A (18+)
Chương 74: Người đàn ông hai mặt
Chương 75: Rốt cuộc ai là người thống trị
Chương 76: Tin nhắn nặc danh
Chương 77: Bắt gian tại trận
Chương 78: Đối đầu giữa đêm khuya
Chương 79: Náo loạn sau cơn say
Chương 80: Sự khiêu khích của kẻ thứ ba
Chương 81: Trút giận
Chương 82: Vỡ vụn
Chương 83: Cô gái trong nhà kính
Chương 84: Em, yêu tôi sao ?
Chương 85: Lời mời của Dennis
Chương 86: Cuộc so tài của hai người đàn ông
Chương 87: Phụ nữ không hề thua kém đàn ông
Chương 88: Ngả bài
Chương 89: Mạnh mẽ, phải mạnh mẽ
Chương 90: Kế hoạch vĩ đại
Chương 91: Âm hồn bất tán
Chương 92: Anh ta là vị hôn phu của cô sao?
Chương 93: Vụ giao dịch kinh người
Chương 94: Tâm trạng nặng nề
Chương 95: Tiếp nhận công việc
Chương 96: Bí mật giữa hai người đàn ông
Chương 97: Tự gây nghiệt không thể sống

Chương 98: Thiên đường trên mặt đất
Chương 99: Cậu ta là Liệt
Chương 100: Sự thật phơi bày
Chương 101: Đáng bị trừng phạt
Chương 102: Vậy anh muốn xử lý tôi thế nào?
Chương 103: Tình huống khiếp người
Chương 104: Tâm trạng rối bời
Chương 105: Người phụ nữ thông minh và bình tĩnh
Chương 106: Nghi vấn của Lạc Tranh
Chương 107: Đêm triền miên
Chương 108: Người phụ nữ được bao dưỡng
Chương 109: Phản ứng của Liệt
Chương 110: Người phụ nữ kỳ lạ
Chương 111: Đấu trí
Chương 112: Vị khách đặc biệt
Chương 113: Buổi sáng tốt lành
Chương 114: Tin tức của Lưu Ly
Chương 115: Nhu tình dành cho ai?
Chương 116: Nguyên tắc hay trả thù?
Chương 117: Ánh mắt trong đêm
Chương 118: Phiền não
Chương 119: Vô tình hay hữu tình?
Chương 120: Những điều chưa biết về Louis Thương Nghiêu
Chương 121: Nỗi cơn ghen
Chương 122: Làm sao để cứu vớt trái tim lầm lạc? (18+)
Chương 123: Đè nén, lại đè nén
Chương 124: Buông tay
Chương 125: Yêu sâu đậm cỡ nào?
Chương 126: Nếu vẫn cứ yêu
Chương 127: Tình yêu tuyệt vời
Chương 128: Sự theo đuổi đầy bá đạo
Chương 129: Thăng thấn
Chương 130: Thì ra trong lòng em còn có mục đích

Chương 131: Diệt khẩu hay mua chuộc?
Chương 132: Sự khác thường của Lạc Tranh (18+)
Chương 133: Cục diện hỗn loạn
Chương 134: Tôi chỉ muốn có sự hợp tác của cô
Chương 135: Nhà cũ Lạc gia
Chương 136: Hai chiếc rương
Chương 137: Lời kể của bác Phúc
Chương 138: Chỉ nguyện vì em
Chương 139: Cơn thịnh nộ của Thương Nghiêu
Chương 140: Búp bê và gấu bông
Chương 141: Tân Thanh Hà
Chương 142: Tình huống bất ngờ
Chương 143: Cái gọi là “Hợp lý hoá đề nghị” (17+)
Chương 144: Kiên trì tới cùng
Chương 145: Nếu đã yêu, hãy yêu cho đến cùng
Chương 146: Yêu là hy vọng hay tuyệt vọng?
Chương 147: Về nhà
Chương 148: Vậy, lý do anh kết hôn với em là gì?
Chương 149: Phía sau sự hào nhoáng
Chương 150: Không nói nên lời
Chương 151: Em sẽ giúp anh tới cùng
Chương 152: Nhân chứng
Chương 153: Thủ đoạn
Chương 154: Tin tức bất ngờ
Chương 155: Trí nhớ máu chốt
Chương 156: Tranh biện trên toà
Chương 157: Diễn biến bất ngờ
Chương 158: Lại mở phiên toà
Chương 159: Ngõ ngàng
Chương 160: Lời biện luận cuối cùng
Chương 161: Đòi trước, đòi sau
Chương 162: Tâm lý ảnh hưởng sinh lý
Chương 163: Sự thật hé mở

Chương 164: Em rất vui vẻ
Chương 165: Ngõ đã một đời
Chương 166: Ngoại truyện - Hôn lễ trên biển
Chương 167: Cầu ái, cầu cứu
Chương 168: Hy Lạp, vườn hoa ngoại ô Athens
Chương 169: Oan gia hay duyên nợ?
Chương 170: Lại bị giành mất
Chương 171: Mỹ nam kế
Chương 172: Người đàn ông xấu xa
Chương 173: Xuất kỳ bất ý
Chương 174: Ai nóng lòng hơn?
Chương 175: Lý do chán ghét luật sư
Chương 176: Nụ hôn nóng bỏng
Chương 177: Đau lòng
Chương 178: Bầu không khí ám muội
Chương 179: Thâm tàng bất lộ
Chương 180: Tuyên bố của Kỳ Ứng Diêm
Chương 181: Sự phản kích của Lưu Ly
Chương 182: Phản tác dụng *
Chương 183: Anh là thổ phỉ sao?
Chương 184: Ai tổn thương ai?
Chương 185: Sự khác thường của Liệt
Chương 186: Ai yêu ai? (18+)
Chương 187: Đã quen với sự tồn tại
Chương 188: Hoa lại nở, tình mãi còn

Chương 1: Tâm kế ở dạ tiệc

Có người từng nói, sự dụ hoặc đến cực điểm chính là thứ độc dược trí mạng đối với những người đang yêu. Giống như những kẻ nghiện ma túy, biết rõ tình yêu có độc nhưng vẫn lao vào, hết lần này tới lần khác chịu tổn thương tới cực điểm. Trái tim tan nát vẫn ôm lấy ảo tưởng tình yêu có thể phá tan giới hạn cuối cùng của sự dụ hoặc cực hạn...

Macao, Trung Quốc

Khách sạn Grand Lisboa, dạ tiệc lúc 10h...

Sự huyền ảo của màn đêm dưới ánh đèn neon rực rỡ sắc màu lại càng thêm phần xa hoa. Trong phòng tiệc tráng lệ của khách sạn, rất nhiều nhân vật nổi tiếng cùng với các mỹ nhân xinh đẹp khẽ mỉm cười đưa tình. Dàn nhạc ưu nhã đang diễn tấu, tiếng vĩ cầm du dương êm dịu như mặt nước phẳng lặng quanh quần tới từng góc nhỏ của khách sạn tráng lệ.

Vang đỏ sóng sánh ánh lên sắc màu quyến rũ, rượu sâm banh rót tràn ly...

Trên tầng hai, một cô gái thanh nhã nhẹ nhàng dựa trên sofa, tay vịn lên lan can ánh vàng rực rỡ, nhìn thẳng xuống phòng tiệc xa hoa bên dưới, quan sát tất thảy mọi chuyện phát sinh. Chất lỏng trong suốt trong ly ánh lên trên những ngón tay trắng mịn, mái tóc đen dài hơi che khuất khuôn mặt xinh đẹp. Bộ váy dạ tiệc đơn giản vương vấn những lọn tóc mềm mại, nhưng trong đôi mắt trong veo xinh đẹp kia lại mang vẻ ngây thơ có chút không phù hợp với không khí bữa tiệc này.

"Lạc Tranh, có thấy người thiếu niên bên kia không?" Ngồi đối diện cô gái là một người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút, ăn mặc rất sang trọng, những móng tay sơn đỏ kẹp lấy một miếng thuốc lá thật dài

dành cho phụ nữ, hơi bĩu môi hướng xuống tầng dưới.

Lạc Tranh khẽ nhấp một ngụm vang đỏ trong ly, cố gắng khiến bản thân mình phù hợp với không khí nơi này, ánh mắt thanh nhã có chút thản nhiên nhìn về phía phòng tiệc dưới lầu...

Người thiếu niên kia ước chừng mười bảy, mười tám tuổi. Tuy không nhìn rõ tướng mạo lắm nhưng bóng dáng cao lớn của hắn lộ rõ vẻ cao quý. Hắn hơi nghiêng người, bộ lễ phục vừa vặn khéo léo tôn lên từng đường cong thân thể. Hắn đang trò chuyện khá vui vẻ với một người đẹp, mặc kệ cánh tay nhiệt tình của người đẹp kia tùy ý khoác lên cổ hắn. Chẳng bao lâu, người thiếu niên kia hơi cúi xuống, thì thầm gì đó bên tai người đẹp khiến cô ta bưng miệng cười, liền đó mặc cho người thiếu niên kia vòng tay ôm eo cô ta đi về phía cuối phòng tiệc.

"Một tên công tử ăn chơi trác táng điển hình." Người phụ nữ hừ nhẹ một tiếng, nhìn về Lạc Tranh ở phía đối diện, "Tìm cách khiến hắn chú ý đi, chỉ có vậy cô mới có cơ hội nắm được chứng cứ xác thực có lợi cho thân chủ của mình."

Lạc Tranh đặt ly rượu xuống, trong mắt ánh lên chút lưỡng lự. Một lúc lâu sau mới than nhẹ, "Chị Tề Lê, phiên toà này nắm chắc mấy phần thắng?"

"Chỉ cần lấy được cuốn băng ghi hình trong tay hắn, đã nắm chắc 9 phần thắng rồi! Lạc Tranh, đây chính là phiên toà đầu tiên của cô khi bước chân vào giới luật sư này. Nếu giành thắng lợi thì con đường sau này của cô sẽ ngày càng thuận lợi." Tề Lê gạt tàn thuốc vào gạt tàn, nói tiếp, "Cô thử nghĩ xem, thân chủ của cô mới mười bảy tuổi đã bị mấy tên công tử nhà giàu kia cưỡng bức. Mọi người trong gia đình cô ta đều đặt hết hy vọng vào cô, đừng để họ phải thất vọng."

Lạc Tranh nhìn chằm chằm vào rượu vang đỏ đang khẽ dao động trong ly, cúi đầu nói nhỏ, "Thành thực mà nói, phiên toà này là do tiền bối Húc Khiên nhận, tôi chỉ là trợ lý của anh ấy mà thôi."

"Chính vì thế, cô mới càng phải giúp cậu ta." Tề Lê cười cười, "Tôi biết cô thăm mến Húc Khiên, nếu như cậu ta biết chứng cứ trọng

yếu này do cô giúp cậu ta tìm được, cậu ta nhất định sẽ nhìn cô bằng con mắt khác. Đêm nay chính là một cơ hội tốt."

Tề Lê là luật sư rất có địa vị trong văn phòng luật, chuyên phụ trách các vụ kiện đòi ly hôn. Cô ta tốt nghiệp trường luật cùng khoá với Ôn Húc Khiên, còn Lạc Tranh là đàn em ít tuổi hơn bọn họ mấy khoá, lúc vừa mới tốt nghiệp liền đến văn phòng làm trợ lý cho Ôn Húc Khiên chỉ bởi một nguyên nhân rất đơn giản, nàng thích học trường Ôn Húc Khiên.

Lạc Tranh khẽ nhấp chút rượu, thản nhiên nói, "Nếu trong lòng anh ấy có tôi, thì cho dù tôi không làm gì đi nữa cũng vẫn khiến anh ấy chú ý. Còn nếu trong lòng anh ấy không có tôi, thì cho dù tôi có làm nhiều cỡ nào cũng vô dụng."

"Cô đó, thực đúng là học luật nhiều quá đến ngốc rồi. Thật không biết nên nói cô quá lý trí hay quá thiếu kinh nghiệm. Đàn ông họ chỉ muốn trao đổi "thứ đó" mà thôi, cô hiểu không? Tề Lê lại châm điếu thuốc khác, khẽ nhả ra một vòng khói khá điệu nghệ.

"Ok, trao đổi." Lạc Tranh cười nhẹ, đứng dậy.

"Đi đâu vậy?"

"Đến chỗ đàn ông thích trao đổi, nếu không làm sao lấy được chứng cứ?" Lạc Tranh cầm lấy ví, quay đầu lại nhìn Tề Lê, "Chị xác định hẳn chỉ là một tên phá gia chi tử, sẽ không có phiền phức gì chứ?"

"Đương nhiên." Tề Lê gật đầu.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, chậm rãi đi xuống phòng tiệc tầng dưới...

Cánh cửa chỗ khúc quanh ở hành lang khép hờ không ngăn nổi tiếng rên rỉ yêu kiều từ bên trong phát ra. Que khe cửa, có thể thấy rõ ràng một đôi nam nữ đang dây dưa bên trong. Người đàn ông, không đúng, phải gọi là người thiếu niên kia, chỉ thấy bóng lưng của hắn hướng ra ngoài, xem ra hắn đang nỗ lực chuyển động trên thân hình cô gái phong tình vạn chủng quần áo đã sớm lộn xộn kia. Hai chân thon dài của cô ta như rắn nước quấn chặt lấy thắt lưng của thiếu niên kia.

Phía sau cửa, Lạc Tranh khẽ cười đầy khinh miệt, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cũng chưa đi vào, ngược lại đứng dựa bên cạnh cửa, khẽ nhấp chút vang đỏ trong ly, vừa nhìn đôi nam nữ đang kịch tình trước mặt như thể đang xem kịch.

Tiếng động lạ phía ngoài khiến cô gái kia hoảng sợ hét lên như thể gặp quỷ, vội vàng đẩy thiếu niên kia ra, cuống cuồng chỉnh sửa lại quần áo. Thiếu niên kia đứng dậy, liếc mắt nhìn thấy nụ cười lấp lánh của Lạc Tranh phản chiếu qua ly rượu có vẻ hơi giật mình nhưng rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh. Tuy nhiên, trong suốt quá trình sửa sang lại trang phục không hề rời mắt khỏi gương mặt Lạc Tranh.

Ánh trăng cùng ánh đèn trên tường giao hoà khiến tướng mạo người thiếu niên kia hiện lên rõ ràng trước mắt Lạc Tranh. Không kể tới vóc người cao lớn anh tuấn của hắn, mái tóc đen nhánh có vài lọn hơi che khuất đôi mắt đẹp, toả ra ánh nhìn vô cùng ôn nhu, sống mũi cao thẳng mang theo chút vẻ xa cách, khiến người khác không dám tới gần nhưng vẫn toát lên sự dụ hoặc chết người.

Lạc Tranh chỉ hờ hững liếc nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, đôi mắt lonh lanh như nước mùa xuân không hề tỏ ra tránh né, nhẹ nhàng chớp chớp, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp một ngụm vang đỏ, bờ môi vương chút rượu càng ánh lên sự căng mọng cùng thơm ngát như quả đào mật.

Thiếu niên khẽ nhếch môi, rõ ràng đem toàn bộ sự chú ý đặt vào cô gái vừa đột ngột xuất hiện.

Lạc Tranh hơi ngửa cổ, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, ngón tay thon dài khẽ buông lỏng, chiếc ly trong suốt liền rơi xuống tấm thảm xa hoa. Nhưng nàng chỉ nhìn về phía thiếu niên kia nở một nụ cười dịu dàng, sau đó lưu lại trong ánh mắt hắn một bóng lưng xinh đẹp.

Ánh đèn dưới bãi đậu xe ngằm hắt lên bóng Lạc Tranh đổ dài trên mặt đất. Tiếng giày cao gót ưu nhã ngưng bật trước một chiếc xe thể thao có màu sắc hơi chói mắt. Xác định rõ bóng dáng thiếu niên kia

đang theo sát phía sau, ánh mắt nàng có chút hoang mang.

Quả nhiên khi Lạc Tranh vừa muốn đi qua chiếc xe thể thao, sau lưng liền bị một sức mạnh to lớn khống chế. Cánh tay người thiếu niên kia hệt như một chiếc kìm sắt, siết chặt eo nhỏ của nàng, kéo mạnh vào trong lòng hắn.

Lạc Tranh khẽ nhíu môi cười, liền đó xoay người lại, ngẩng đầu, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt người thiếu niên kia. Nhưng khi khuôn mặt hắn sát lại gần nàng, trong lòng Lạc Tranh bất giác dâng lên một cảm giác bất an không thể lý giải...

Chương 2: Dụ tình

Lạc Tranh lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông có diện mạo còn đẹp hơn cả phụ nữ. A, không đúng, chính xác phải gọi hắn là thiếu niên. Ở khoảng cách gần như vậy nàng mới sợ hãi than thầm, thì ra diện mạo con người cũng có thể tinh tế đến vậy.

Ẩn dưới những sợi tóc dày rậm là cặp mắt hẹp dài của hắn đang loé lên tia đùa bỡn. Khoé miệng đẹp để nhìn gần không có lấy chút tỳ vết, hơi cong lên để lộ một nụ cười quý mị như thể hài lòng vì đã bắt được con mồi, toàn thân toát lên vẻ kiêu ngạo của kẻ đi săn. Có điều, xương cốt của hắn rất rắn chắc, chỉ mới mười mấy tuổi mà đã cao hơn nàng hắn một cái đầu, so với bạn bè cùng lứa có vẻ chín chắn hơn rất nhiều, chỉ có mùi hương trái cây thoang thoảng trên người hắn mới khiến người ta nhớ rõ hắn vẫn là một thiếu niên.

Trong lòng Lạc Tranh có chút không được tự nhiên. Nếu muốn nắm được chứng cứ có lợi thì có rất nhiều phương thức, không nhất thiết phải chọn cách này. Gót giày hơi chệch đi một chút, vừa muốn mở miệng lại nghe thấy người thiếu niên kia kề tai nàng nói nhỏ...

"Tiểu thư, gọi em thế nào đây?" Tiếng nói rất êm tai, giống như không khí trong lành nơi rừng rậm, toát ra sự thoải mái khó tả.

Lạc Tranh hơi run lên, giống như bị tiếng nói của hắn mê hoặc, một lúc sau mới ổn định lại tâm tình, nhẹ nhàng cười một tiếng, để lộ lúm đồng tiền vô cùng mị hoặc...

"Cô gái vừa rồi cậu cũng không có nhớ tên?" Nàng thông minh đáp lại. Kẻ ăn chơi trác táng như hắn, đương nhiên sẽ không nhớ tên những phụ nữ mà hắn từng trăng gió. Câu trả lời của nàng không để lại chút đầu mối nào, tránh được rất nhiều phiền phức về sau.

Quả nhiên, thiếu niên kia khẽ cười, "Em rất thông minh."

"Cậu thích thì tốt rồi..." Lạc Tranh nở nụ cười rất hàm ý, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Vẻ đùa cợt trong ánh mắt thiếu niên kia nhanh chóng bị thay thế bởi sự kinh ngạc. Gương mặt đẹp trai của hắn khẽ sát lại gần nàng, hít thật sâu mùi thơm trên người nàng, cất giọng nói vô cùng dễ nghe, trầm thấp lại mơ hồ có chút ám muội, "Có ai từng nói với em rằng, nụ cười của em rất mê người, mùi hương trên cơ thể rất cảm dỗ hay chưa?"

"Có..." Lạc Tranh cố ý kéo dài giọng mình, nghe qua có chút lười biếng, vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ loạn trên ngực hắn, vẻ mặt tươi cười lộ rõ nét kiêu mị lại vô cùng dịu dàng, "Không phải là cậu đâu."

Thiếu niên kia giữ lại bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng, trầm giọng nói, "Vậy em có tin, người ta sẽ yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên không?"

"Cậu sẽ như vậy sao?" Lạc Tranh cười nhẹ.

"Trước kia thì không, nhưng hiện tại thì có. Tôi nghĩ, tôi đã bị em làm cho mê mẩn rồi."

Lạc Tranh nhếch môi, nhìn thấy vẻ ám muội trong mắt thiếu niên kia, khẽ nói, "Cậu rất biết cách ăn nói..."

Thiếu niên kia cười, không nói thêm gì, cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng. Nụ hôn kéo dài xuống sống mũi cao thẳng, vừa muốn xâm chiếm đôi môi anh đào liền bị ngón tay mảnh khảnh ngăn lại.

"Cứ coi như là yêu từ cái nhìn đầu tiên thì tôi cũng không muốn biểu diễn cho những người khác xem đâu." Lạc Tranh cười, chỉ về phía camera cách đó không xa.

Thiếu niên kia hiểu ra, gương mặt tinh tế hơi sát lại bên tai nàng, khẽ nở nụ cười trầm thấp mang theo ý vô cùng vui vẻ, "Vậy... chúng ta đổi chỗ khác, được chứ?"

Lạc Tranh cảm thấy hơi căng thẳng nhưng vẫn cố nén sự khẩn trương trong lòng, khẽ cười, "Cậu muốn đổi đi đâu?"

Đôi môi tà mị của thiếu niên kia khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ quý dị, nhẹ nhàng thổi hơi nóng bên tai nàng, "Ở trong xe, được chứ?"

Lạc Tranh sửng người, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe tiếng cửa xe mở ra, liền sau đó, cả người nàng bị thiếu niên kia đẩy mạnh

xuống ghế sau...

Lạc Tranh lần đầu tiên tiếp xúc ở khoảng cách gần với một chiếc xe thể thao cao cấp thế này. Đây là chiếc Saleen S7 Twin Turbo đã được nâng cấp, là loại xe thể thao được sản xuất với số lượng hạn chế, được cả thế giới công nhận là chiếc xe có tốc độ nhanh nhất. Chiếc xe này, Lạc Tranh mới chỉ được nhìn trên tạp chí mà thôi. Thân xe được làm từ sợi cacbon hoạt tính, hệ thống thông gió hai bên thân xe được thiết kế theo kiểu mang cá, đường cong trên thân xe được kéo dài và mở rộng hơn về phía sau khiến người ta nhìn vào có cảm giác từng đường nét của nó đều vô cùng mạnh mẽ. Bộ cửa xe là loại cửa cắt kéo, khi mở được nâng lên phía trên khiến thoạt nhìn vào chiếc xe giống như một con tàu vũ trụ từ sao Hoả đáp xuống Trái đất.

Khi cả người Lạc Tranh ngã vào trong xe, nàng mới phát hiện ra ghế xe được thiết kế theo kết cấu bất đối xứng. Ghế lái có sáu nút tròn cùng với cần số tự động, thiết kế rất phù hợp với thân hình đàn ông cao lớn. Nội thất trong xe cùng ghế ngồi được bọc da thật, là da trâu cùng da sơn dương loại cao cấp nhất. Hệ thống điều hoà, cửa kính điều khiển bằng hệ thống điện, điều khiển đóng mở từ xa. Kính chắn gió trước mặt với cần gạt nước tự động điều chỉnh khi trời mưa. Tay lái cũng được bọc da thật, cùng với hệ thống dàn âm thanh AM/FM/CD/DVD/TV cao cấp... tất cả chỉ có thể dùng từ xa hoa để hình dung.

Nhưng sự chú ý của Lạc Tranh không chỉ dừng lại ở mức độ xa hoa của chiếc xe. Ánh mắt nàng đảo nhanh nhìn quét qua một lượt toàn bộ bên trong. Tề Lê đã phái người điều tra ra, cuộn băng ghi hình vụ thân chủ của nàng bị mấy tên ăn chơi trác táng này cưỡng bức được để ở trên xe, nhưng mà không biết hẳn cất nó ở chỗ nào?

Mải nghĩ ngợi, Lạc Tranh chỉ cảm thấy cả người bị đè xuống, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào ánh mắt như cười như không của thiếu niên kia, khuôn mặt đẹp toả ra mùi hương trái cây dịu ngọt đang bao phủ lấy nàng...

"Em rất bình tĩnh." Thanh âm của hắn tràn ngập sự dịu dàng,

nhìn thấy ánh mắt nàng không gợn chút sợ hãi, cúi đầu cười khẽ.

"Tôi chẳng có lý do gì để hoảng sợ cả." Lạc Tranh bị hấn đè xuống, cũng không vội vã thoát ra, không gian trong xe tuy lớn, nhưng cũng không đủ lớn đến mức nàng có thể trốn chạy, cho nên chẳng thà duy trì vẻ lạnh lùng, bình tĩnh cùng tình táo còn có tác dụng hơn.

Thiếu niên kia khẽ cười, để lộ hàng răng đều đặn thẳng tắp và sáng trắng như vàng trắng trên trời, "Em biết không, chiếc xe đã qua nâng cấp này trên toàn thế giới chỉ có một chiếc duy nhất. Mọi phụ nữ nhìn thấy nó đều sẽ mê mẩn đến phát cuồng, nhưng em lại cực kỳ bình tĩnh. Chẳng lẽ, em thực sự cho rằng tôi sẽ không làm gì em sao?"

Lạc Tranh khẽ cười, "Thứ nhất, tôi không mấy hiểu về xe cộ, cho nên chiếc xe này tôi chỉ có thể thấy là nó rất đáng giá, nhưng cũng chẳng cách nào biết được giá trị thực của nó. Thứ hai, từ trong ánh mắt cậu, tôi có thể nhìn rõ ham muốn của cậu."

"Bảo bối..." Thiếu niên mỉm cười thì thầm, "Cho phép tôi gọi em như thế. Em là người phụ nữ lạnh lùng, bình tĩnh và thông minh nhất mà tôi từng gặp. Giờ tôi hối hận rồi."

"Hối hận?" Lạc Tranh nhè nhẹ chớp mi, nàng biết trên mặt mình phải thể hiện thần tình thế nào mới có được vẻ quyến rũ.

Thiếu niên cúi đầu xuống, cánh môi tà mị nhẹ nhàng áp lên đôi môi căng mọng của nàng, "Tôi thích phụ nữ thông minh, so với ở trong xe, tôi thích ở trong phòng tổng thống của khách sạn mà... chiếm đoạt em hơn."

Lời nói vô cùng ám muội cùng ngôn từ tao nhã thốt ra từ miệng hấn khiến Lạc Tranh bất giác hoảng hốt, thậm chí trong mắt nàng còn có chút nghi ngờ. Một thiếu niên tao nhã như vậy, sao có thể đi cưỡng bức một thiếu nữ xa lạ cơ chứ?

"Bảo bối, em đang nghĩ gì vậy?" Thiếu niên chăm chú nhìn nàng.

"Đang suy nghĩ..." Lạc Tranh liếc mắt nhìn, liền sau đó vòng tay quấn quanh cổ hấn, nhẹ nhàng nói, "Cậu... sẽ chiếm đoạt tôi như thế nào?"

Nàng không có nhiều thời gian để lãng phí trên người hắn, phải hành động thật mau lẹ. Tìm được chứng cứ rồi còn phải thức thâu đêm để lập hồ sơ trình lên toà án.

Thiếu niên nở nụ cười, cúi đầu xuống...

Từng nụ hôn tinh tế rơi lên môi, lên cổ Lạc Tranh... Thiếu niên kia còn đang say mê trong mùi thơm cơ thể nàng không hề chú ý đến Lạc Tranh đã nâng tay lên, ngay sau đó...

Một cú đập hung bạo giáng xuống!

Thiếu niên kêu lên một tiếng đau đớn, mất đi tri giác.

Lạc Tranh lập tức ngồi dậy, thở hổn hển từng hồi. Có trời biết, nàng chỉ biết có một chiêu này, nếu như đánh xuống mà không làm thiếu niên kia ngất đi thì xem như nàng hoàn toàn xong đời...

Việc không thể chậm trễ thêm, Lạc Tranh vội bắt đầu lật tung mọi ngõ ngách trong xe, cuối cùng tại một ngăn để đồ linh tinh, nàng tìm thấy một cuộn băng ghi hình. Không một chút chần chừ, liền bỏ vào trong ví.

Lạc Tranh sửa sang lại quần áo hơi có chút lộn xộn, liếc nhìn thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh kia, vội vàng rời khỏi hiện trường.

Chương 3: Nữ luật sư xinh đẹp

Có một số người, đã định sẵn là vô cùng nguy hiểm, hoặc là vẻ mặt, hoặc là lời nói. Đương nhiên, sự nguy hiểm đó có thể được nguy tạo, nhưng khi tình cờ gặp gỡ trong nháy mắt, trực giác sẽ nói cho ta biết tất cả.

Gặp được em tôi mới biết, bỏ lại sau lưng bụi bặm của cuộc sống phù hoa, có một số chuyện, có một số người đã chủ định nhất định sẽ tới...

Bốn năm sau, toà án tối cao

"Nhân chứng bên nguyên, anh luôn miệng nói 12h đêm ngày 17 nhìn thấy thân chủ tôi xuất hiện ở sông bạc, xin hỏi lúc đó anh ta mặc quần áo gì?"

Một giọng nữ dũng dạc vang lên trên toà, nàng khoác trên người áo khoác luật sư màu thẫm, mái tóc đen được vấn gọn gàng sau gáy, toát lên vẻ đặc trưng của người con gái Á châu vô cùng giỏi giang. Đôi hoa tai tinh xảo trên vành tai có thể chứng minh tính tình vô cùng dịu dàng của nàng, nhưng ánh mắt lúc này lại vô cùng sắc bén, nhìn thẳng vào gương mặt đầy lo sợ của nhân chứng bên nguyên.

"Phản đối!" Luật sư bên nguyên lập tức đứng dậy, không vui nhìn lướt qua nữ luật sư đối diện, "Thưa quan toà, câu hỏi vừa rồi không có liên quan tới vụ án, nhân chứng bên tôi không cần phải trả lời."

Quan toà còn chưa kịp mở miệng, nữ luật sư đã mỉm cười phản bác, "Thưa quan toà, tôi có đầy đủ bằng chứng chứng minh thân chủ tôi là người vô tội. Mà câu hỏi vừa rồi chính là vấn đề mấu chốt."

Quan toà nghe vậy liền trang nghiêm tuyên bố, "Phản đối vô hiệu, luật sư biện hộ mời tiếp tục."

Nữ luật sư khinh miệt nhìn thoáng qua luật sư đối phương thêm lần nữa, đi đến trước mặt nhân chứng, nàng khẽ vươn tay ra, hơi nghiêng người về phía trước, kè khuôn mặt xinh đẹp lại gần sát nhân chứng, đôi môi anh đào chậm rãi phát ra từng câu, từng chữ vô cùng kiên quyết.

"Nhân chứng bên nguyên, mời trả lời câu hỏi vừa rồi!"

Nhân chứng vô thức lau mồ hôi trán. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hắn đã nhận rõ sự sắc bén của nữ luật sư này. Khẽ liếm liếm môi, "Tôi...tôi không thấy rõ lúc đó anh ta mặc quần áo gì?"

"Không thấy rõ? Ngay cả mặc quần áo gì anh cũng không thấy rõ, làm sao anh dám khẳng định người đêm đó là thân chủ tôi?" Khoé môi Lạc Tranh khẽ nở nụ cười vô cùng đẹp đẽ, nhưng lại hết như thuốc độc từ từ thấm vào lý trí đối phương.

"Tôi...tôi, nhất định là anh ta, bởi vì tôi cảm giác chính là anh ta, tôi nhận ra dáng người của anh ta." Nhân chứng bên nguyên vô cùng căng thẳng, đưa tay chỉ vào đương sự ngồi cách đó không xa.

Ở trên toà, một tên thoạt nhìn đã biết là con nhà giàu, quần áo là lượt, dáng vẻ phóng túng bất cần. Trong miệng hắn còn ngậm một que tăm. Khi nhìn thấy một màn này, hắn lạnh lùng cười, trong mắt không hề có chút bối rối, bởi hắn quá tin tưởng vị luật sư đại diện cho mình - người đẹp luật sư tiếng tăm lừng lẫy trong luật giới - Lạc Tranh. Không kể đến cơ trí vô cùng sắc bén, điểm quan trọng nhất là trên toà luôn luôn tỉnh táo, rất biết kiềm chế. Từ khi bước chân vào nghề tới nay, Lạc Tranh chưa từng biết đến thua kiện là gì, bởi vậy được người trong ngành gọi là "Hoa anh túc độc."

Lạc Tranh nghe xong những lời của nhân chứng, quay đầu nhìn về phía luật sư đối phương, trong đôi mắt long lanh có thể dễ dàng nhận ra ý châm chọc, "Peter, thì ra nhân chứng bên anh đều dựa vào cảm giác để nhận người sao?"

Luật sư Peter sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trong giới luật sư ai cũng biết, ai cùng lên toà với vị nữ luật sư châu Á - Lạc Tranh này đều không thể đấu lại được. Bởi vì ở trên toà, nàng sẽ không để cho luật sư đối phương một chút cơ hội nào.

Nhân chứng nóng nảy, vội vàng nói: "Tôi cảm giác chính là anh ta! Cảm giác của tôi không hề sai!"

"Tôi muốn biết, lúc đó anh có nhìn thấy rõ ràng mặt thân chủ của tôi hay không?" Lạc Tranh đưa mắt nhìn vào mặt nhân chứng, đôi mắt đẹp sắc bén như dao khiến người ta không thể tránh né.

"Tôi, tôi... Lúc ấy trời rất tối..."

"Anh chỉ cần trả lời tôi...thấy rõ hay không thấy rõ?" Lạc Tranh lạnh lùng cắt ngang lời anh ta.

"Tôi..." Nhân chứng bị khí thế của Lạc Tranh làm cho kinh sợ, lắp bắp nói, "Tôi...không thấy rõ."

Bồi thẩm đoàn đưa mắt nhìn nhau, động tác ghi chép cũng dừng lại, mà trong mắt luật sư bên nguyên lại toát lên sự lo lắng.

Khoé môi Lạc Tranh nổi lên nụ cười nhẹ, vô cùng kích thích thần kinh của luật sư bên nguyên. Trên toà ai cũng biết, chỉ cần Lạc Tranh lộ ra nụ cười như vậy, có nghĩa là đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Luật sư bên nguyên lại đứng lên lần nữa, nhìn về phía quan toà lớn tiếng nói: "Phản đối! Luật sư biện hộ đang chơi chữ với nhân chứng bên tôi!"

"Thưa quan toà, tôi có lý do để nghi ngờ lời khai của nhân chứng bên nguyên không đủ tin cậy cứ để tạo thành căn cứ trước toà." Quả nhiên, lời phản bác của Lạc Tranh tuy âm lượng không lớn nhưng lại mang theo đầy đủ uy lực cần thiết.

Quan toà gật đầu, "Phản đối vô hiệu! Luật sư biện hộ, cô có bằng chứng gì chứng minh lời khai của nhân chứng không đáng tin cậy?"

"Thưa quan toà, trong tay tôi là bản khẩu cung của nhân chứng lúc ở sở cảnh sát. Lúc đó, cảnh sát đã kiểm tra được trong cơ thể nhân chứng có nồng độ cồn quá mức cho phép. Theo quy định của luật pháp, lời khai của nhân chứng say rượu không có giá trị pháp lý."

"Tôi...tôi lúc ấy có uống chút rượu, nhưng mà không có say, tôi nhìn thấy được người đó chính là anh ta..."

"Cộc cộc cộc!" Quan toà cầm chiếc búa lên gõ ba tiếng, "Nhân chứng, yêu cầu giữ yên lặng! Luật sư biện hộ, trình lên đây chứng cứ

của cô."

Lạc Tranh lại lần nữa nhếch môi, nhìn về phía luật sư bên nguyên, trong đáy mắt hoàn toàn là nụ cười chiến thắng.

Luật sư bên nguyên bất đắc dĩ thở dài...

Mùa này, khắp nơi ngập tràn sắc hoa đào. Bên ngoài toà án tối cao có kiến trúc theo phong cách La Mã cổ, cánh hoa bay rợp trời dưới ánh nắng vàng rực tạo nên một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Một người đàn ông mặc âu phục đứng thẳng người trước một chiếc xe thương vụ màu tối, vẻ mặt vô cùng xấu hổ. Anh ta chính là luật sư bên nguyên vừa mới thua kiện trong phiên toà, hiện giờ, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Thực xin lỗi, ngài Louis. Phiên toà hôm nay tôi đã cố gắng hết sức. Mặc dù có đầy đủ nhân chứng, vật chứng nhưng vẫn bị thua kiện." Anh ta nhìn người đàn ông ngồi trong xe, thấp giọng xin lỗi, "Tôi không nghĩ tới, luật sư biện hộ cho bên kia lại chính là hoa anh túc độc Luật sư Lạc. Cô ta... cô ta nổi tiếng là quý biện, trên toà, cho dù có nhân chứng, vật chứng đầy đủ, cô ta vẫn có thể thắng kiện."

Nói đến đây, anh ta thận trọng nhìn thoáng qua người đàn ông trong xe. Cửa xe được hạ xuống, ánh nắng mặt trời chiếu vào, chiếu lên gò má của hắn. Vì hắn đeo kính râm nên không thể thấy rõ dung mạo, nhưng từ đôi môi đang mím chặt lại kia, không khó để nhận ra vẻ kiêu ngạo, ngông cuồng. Khí thế khiếp người toả ra từ hai hàng lông mày mạnh mẽ khiến người ta không thể coi thường.

Người đàn ông vẫn không nói một lời, nhưng khuôn mặt cương nghị lại khẽ chuyển hướng nhìn về phía người con gái mới bước ra từ cửa toà án. Gió nhẹ thổi qua khiến những cánh hoa đào rơi lá tả, khiến cho người con gái đi giữa khung cảnh đó phảng phất một vẻ đẹp kiêu sa.

Nàng mặc một chiếc áo sơ mi lụa trắng ôm sát người, cổ áo hơi mở để lộ da dẻ trắng mịn cùng với chiếc huy hiệu sáng lấp lánh chỉ rõ nghề nghiệp của mình, kết hợp cùng một chiếc jupe dài tới đầu gối, ôm lấy từng đường cong của thân hình tuyệt mỹ. Tất chân màu

da trong suốt như thủy tinh phản xạ dưới ánh sáng mặt trời toát lên vẻ mê người. Bàn chân ngọc sai bước trên đôi giày cao gót dưới khung cảnh hoa đào bay bay, gương mặt lộ rõ niềm vui sướng.

Cặp mắt như chim ưng đằng sau cặp kính râm khế nheo lại, khoé môi nổi lên một nét tà mị dễ dàng nhận thấy.

"Ngài Louis, cô ấy tên là Lạc Tranh, người Hongkong, năm nay 25 tuổi, là luật sư biện hộ trong phiên toà hôm nay. Hiện đang làm việc cho văn phòng luật sư Húc Doanh ở Hongkong, thông thạo về các vụ kiện tụng thương mại. Bởi trên toà luôn nổi tiếng với sự sắc sảo, cho nên được người trong giới gọi là "Hoa anh túc độc". Trợ lý bên cạnh liền tranh thủ báo cáo thông tin mà mình biết được.

Người đàn ông vẫn không hề nhìn vào tập tài liệu, chỉ hơi khế hất chiếc cằm kiêu ngạo lên.

"Húc Doanh?" Tiếng nói trầm thấp thản nhiên cất lên nhưng lại lộ ra sự thâm thúy ẩn chứa.

Trợ lý vội vàng nói: "Văn phòng luật sư Húc Doanh rất nổi tiếng ở Hongkong. Mới xuất hiện ở Hongkong vài năm trở lại đây, nhưng mà luật sư của văn phòng thường xuyên tiếp nhận các án kiện quốc tế." Nói tới đây, người trợ lý dè dặt nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, thấp giọng nói, "Người lập nên Húc Doanh là Ôn Húc Khiên. Ngài Louis, không biết ngài còn nhớ người này hay không?"

"Ôn Húc Khiên?" Hàng lông mày rậm của người đàn ông khế cau lại, vẻ suy tư. Một giây sau, khoé môi cong lên một nụ cười thâm thúy khó hiểu, "Đã lâu không gặp!"

"Ý của ngài là..." Trợ lý không cách nào đoán được ý nghĩ của hắn.

"Lái xe!" Tiếng nói trầm thấp mang tính mệnh lệnh cất lên, vẻ tà mị bên môi càng đậm hơn.

"Vâng, ngài Louis."

Xe nghênh ngang rời đi, chỉ để lại luật sư bên nguyên vẻ mặt lúng túng, quay mặt lại liền nhìn thấy Lạc Tranh cách đó không xa đang bước tới. Hắn cảm phần tiến lên...

"Luật sư Lạc, xin dừng bước!"

Đang nghe trợ lý Khả Khả sắp xếp lịch làm việc, Lạc Tranh nghe vậy liền dừng lại, khẽ quay đầu, vài cánh hoa đào rơi xuống trước mặt nàng, nhẹ nhàng nhảy múa dưới ánh mặt trời, khẽ xoay tròn rơi dưới chân nàng, đẹp không tả xiết.

Đem tài liệu trong tay giao cho trợ lý Khả Khả xong, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, "Hoá ra là Ket tiên sinh, phiên toà đã kết thúc, không biết anh có gì chỉ giáo?"

Trong mắt luật sư bên nguyên tựa như muốn bốc lửa, lạnh lùng nói, "Tôi nào dám nói đến hai chữ chỉ giáo, chẳng qua có một câu muốn nhắc nhở Luật sư Lạc."

"A? Mời nói!" Khoé môi Lạc Tranh thấp thoáng một nụ cười nhạt.

"Tôi biết rõ Luật sư Lạc trên toà mọi việc đều thuận lợi, nhưng là cô nên nhớ kỹ, không phải vụ án nào cũng có thể tiếp nhận. Chẳng lẽ trong mắt Luật sư Lạc chỉ có tiền? Vì tiền thậm chí có thể bóp méo sự thật, khiến người tốt phải chịu oan uổng."

"Ket tiên sinh nói quá lời, Lạc Tranh tôi chẳng qua chỉ là một luật sư nho nhỏ mà thôi, cho nên sẽ xem trọng lợi ích, nhưng mà..." Lạc Tranh đổi giọng, nụ cười trong mắt ánh lên một tia sắc sảo, "Ket tiên sinh làm sao biết tôi nhất định sẽ đổ oan cho người tốt? Vừa rồi toà đã tuyên án, chẳng lẽ Ket tiên sinh lại hoài nghi với phán đoán của quan toà?"

"Tôi đương nhiên sẽ không hoài nghi quyết định của quan toà, chỉ là có chút chứng cứ chắc là do Luật sư Lạc đã tận lực an bài?" Luật sư bên nguyên vừa nghĩ lại một màn vừa rồi trên toà, lại tức giận không thôi. Thua trong tay một người phụ nữ, việc này khiến hắn không biết để mặt mũi ở nơi nào?"

Lạc Tranh cười khẽ, "Tôi chỉ biết ăn ngay nói thật thì sao có thể ngụy tạo chứng cứ được đây? Ket tiên sinh nói như vậy thì hoá ra bồi thẩm đoàn kia toàn những người mù cả sao?"

"Cô..." Luật sư bên nguyên tức đến run người, "Đó là do cô giỏi quỷ biện! Có người nào không biết Lạc Tranh cô có bản lĩnh đem người chết nói thành người sống."

"Nếu như đây là lời tán thưởng của anh, tôi xin nhận. Nhưng tôi

cũng tốt bụng khuyên Ket tiên sinh một câu, "Lời nói vô căn cứ tốt nhất hãy nói ít đi một chút, nếu không để bị kết tội phỉ báng thì sẽ chẳng hay ho chút nào đâu. Khả Khả, chúng ta đi!". Nói xong, nàng cũng không buồn quay đầu lại, liền rời đi.

Trợ lý Khả Khả liền theo sát phía sau.

Một trận gió thổi tới, cánh hoa đào bay rợp trời, khẽ che đi ánh mặt trời, rơi lá tả sau lưng Lạc Tranh...

"Cô, cô..." luật sư bên nguyên bị chọc giận gần chết.

Trên độ cao mười nghìn thước, máy bay khuất trong tầng mây.

Văn phòng luật sư Húc Doanh nằm trong khu vực phần hoa bậc nhất Hongkong, bốn phía các cao ốc mọc lên san sát. Ánh mặt trời chiếu lên cửa kính, phản xạ lại ánh sáng chói loá.

Thang máy cao tốc chạy thẳng lên tầng 39, tiếng giày cao gót thanh nhã của Lạc Tranh tiến vào văn phòng, trợ lý đi bên cạnh báo cáo công việc.

"Cuộc hẹn ngày mai vẫn chưa được xác nhận, có gì khó khăn sao?"

"Luật sư Lạc, tôi biết. Thực xin lỗi, sáng nay tôi đã xác nhận qua, nhưng là..."

"Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào. Tóm lại phải giải quyết chuyện này nhanh một chút, còn nữa..." Lạc Tranh vừa đi về phía phòng làm việc, vừa lấy tay day day thái dương, "Thông báo cho tổ nhân chứng 303 bên kia, nhân chứng có liên quan tới vụ kiện không dùng được. Tôi muốn nhân chứng phải là người ăn nói lưu loát, ít nhất sẽ không bị dọa cho chân tay mềm nhũn lúc ở trên toà. Trả lời Mike tiên sinh, tôi sẽ tham dự hôn lễ của anh ta, nhưng tôi muốn tài xế tới đón trong vòng 15 phút nữa. Còn nữa, gọi đến đài truyền hình, nói với họ tôi sẽ không tham gia bất cứ tiết mục nào. 1h30 chiều gọi điện tới cửa hàng trang sức, lựa chọn một món quà thích hợp tặng cho khách hàng. Còn nữa, lập tức mang hồ sơ vụ kiện tới cho tôi."

Trợ lý Khả Khả vừa đi theo bên cạnh vừa nhanh chóng ghi chép

lại. Tất cả luật sư ở văn phòng đều biết, làm trợ lý cho Lạc Tranh vô cùng cực khổ, tốc độ nói chuyện của nàng luôn rất nhanh, hơn nữa chuyện đã nói sẽ không bao giờ nhắc lại. Cho nên, trợ lý có thể làm việc bên cạnh Lạc Tranh thường là tinh anh trong số những tinh anh.

"Luật sư Lạc"...

"Luật sư Lạc"...

Những nhân viên đang làm việc cũng rối rít đứng dậy, kính trọng chào hỏi.

Lạc Tranh gật đầu, đi vào phòng làm việc, "Việc cuối cùng là, hai giờ nữa Ôn tiên sinh sẽ xuống máy bay, nhớ nhắc tôi, tôi muốn tự mình đi đón. Đây là cái gì?" Sau một hồi dặng dờ, Lạc Tranh nhìn thấy một hộp quà tinh xảo đặt trên bàn làm việc, khẽ nhíu mày, mỉm cười hỏi.

Trợ lý Khả Khả ngẩn ngơ, thư ký gõ cửa đi đến, vừa cười vừa nói: "Luật sư Lạc, đây là món quà hôm nay vừa đưa tới, nói là tặng cho cô."

Lạc Tranh cũng chẳng hề ngạc nhiên. Kể từ khi nàng trở thành luật sư, quà tặng lớn nhỏ dường như đã chất đầy cả phòng làm việc, nhưng nhiều nhất vẫn là hoa tươi, bởi vì đàn ông theo đuổi nàng thực sự quá nhiều.

Trợ lý Khả Khả tiến lên, mở hộp quà ra, mới chỉ khẽ mở một chút, đột nhiên kinh hô thành tiếng, đủ thu hút hết thảy sự chú ý của tất cả luật sư trong văn phòng. Tay cô run lên, cả hộp quà rơi trên sàn, đồ bên trong văng ra tung toé.

Không ngờ trong hộp là chuột chết máu chảy đầm đìa, lại còn có một tờ giấy viết đặc kín những ròi nguyên rủa.

Thư ký sớm đã bị dọa đến mặt mày tái nhợt.

Lạc Tranh thấy thế, trên mặt không chút biểu cảm, chỉ là cầm lấy dụng cụ quét dọn, thản nhiên nói, "Không cần ngạc nhiên, loại chuyện kiểu này mọi người có thấy cũng đừng nên lấy làm lạ."

Có người yêu thích Lạc Tranh thì đương nhiên cũng có khối người hận nàng. Nàng từng giúp đỡ khá nhiều thân chủ thắng lợi trong các vụ kiện thương nghiệp, cho nên đương nhiên sẽ đắc tội với

bên kia. Nhận được quà tặng kiểu này chỉ là nguy hiểm còn con, nghiêm trọng hơn có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Lạc...Luật sư Lạc, hay là để tôi quét dọn đi..." Thư ký tiến lên, nơm nớp lo sợ nói.

"Thôi, cô trở về chỗ ngồi mà trấn tĩnh lại đi." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói.

Tuy trong công việc, Lạc Tranh nổi tiếng là sắc bén và nhạy cảm, cũng rất mạnh mẽ, thẳng thắn. Nhưng mà trước giờ nàng luôn phân biệt công tư rõ ràng, ngoài lúc làm việc cũng rất hoà đồng với mọi người, không chút kiêu ngạo. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến nàng chiếm được cảm tình của đông đảo đồng nghiệp.

Khi Lạc Tranh khẽ thở dài quét dọn, một bàn tay đàn ông nhẹ nhàng đặt lên bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh sáng từ đôi giày da phản chiếu trong mắt, cùng lúc đó, bên tai vang lên tiếng cười nhẹ...

"Để cho anh đi, con gái không thích hợp làm những chuyện như vậy."

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Nguy cơ ập xuống

Màn đêm buông xuống, ánh sáng rực rỡ của những vì sao trên trời cũng tỏ ra thua kém ánh đèn neon của thành phố hoa lệ. Bên cạnh cửa sổ sát đất, Lạc Tranh mặc một bộ y phục màu trắng ngời thoải mái trên sofa, khoe môi lấp lánh nụ cười.

"Em không biết anh lại về Hongkong sớm vậy, lúc chiều em đang định chuẩn bị xe đi đón cơ." Nàng hướng về người đàn ông phía đối diện, khuôn mặt ôn nhu toát lên dáng vẻ thư sinh. Đó chính là người thành lập nên văn phòng luật Húc Doanh - Ôn Húc Khiên, là đàn anh mà Lạc Tranh thầm mến 4 năm qua. Khi anh ta mở ra văn phòng luật năm đó, hai người bạn họ cuối cùng cũng nắm tay nhau, trở thành một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trong giới luật sư.

Nếu như nói Lạc Tranh là một đóa hoa anh túc mỹ lệ thì Ôn Húc Khiên tựa như đất đai và nguồn nước nuôi dưỡng đóa hoa anh túc này. Tính tình anh cũng hết như dòng họ anh đang mang, vô cùng ôn hòa phù hợp với dáng vẻ lịch sự, nho nhã. Húc Khiên đối với người khác luôn khiêm tốn, giữ lễ nghĩa, hơn nữa tướng mạo cũng không tệ, có đầy đủ khí chất phong độ của một trí thức. Bất kỳ ai cũng sẽ không dám nghĩ đến chuyện dây dưa gây chuyện với một luật sư danh tiếng như vậy.

Lạc Tranh cùng Ôn Húc Khiên tựa như lửa nóng với dòng nước ấm. Có đôi khi Lạc Tranh còn cho rằng, Ôn Húc Khiên thích hợp làm một vị quan toà hơn là làm luật sư. Nhưng khi anh ở trên tòa cũng có sức thu hút rất riêng, chỉ là không giống như Lạc Tranh, mạnh mẽ tấn công phá vỡ phòng tuyến của đối phương mà thôi.

"Anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ." Ôn Húc Khiên vẫn luôn là một người đàn ông chu đáo như vậy. Không những thế, anh còn luôn chủ động tạo ra sự lãng mạn. Đối với những việc như vậy, Lạc Tranh luôn tỏ ra kém hơn, mặc dù nàng là phái nữ nhưng đối với

những chuyện lãng mạn kiểu này lại hoàn toàn mù tịt.

Lạc Tranh khẽ nhấp một chút vang đỏ, không nói gì. Nàng vốn là một cô gái dám yêu dám hận, chỉ là đối với chuyện tình yêu thì lại không biết nên mở miệng thế nào.

Ôn Húc Khiên chăm chú nhìn nàng, lấy từ trong cặp tài liệu ra hai chiếc vé máy bay, đưa tới trước mặt nàng.

"Đây là..." Lạc Tranh có đôi chút khó hiểu nhìn anh.

"Tranh Tranh, không phải em từng nói muốn đi Australia lặn biển ngắm san hô sao? Anh đã đặc biệt đặt vé rồi, chúng ta có thể qua đó nghỉ ngơi thật thoải mái." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng nói.

Lạc Tranh hơi ngẩn ngờ, "Ngày kia đã bay sao? Húc Khiên, em không thể thu xếp mọi thứ nhanh như vậy được. Anh cũng biết tuy vụ kiện quốc tế với bên Pháp kia chúng ta đã thắng, nhưng mà còn rất nhiều việc vẫn phải xử lý, bây giờ sao có thể đi nghỉ?"

Ôn Húc Khiên khẽ chớp mắt, có vẻ muốn nói gì đó lại thôi.

Lạc Tranh vẫn là người rất nhạy cảm, ánh mắt tinh anh luôn giỏi nhìn thấu lòng người, thấy thế liền thử dò xét, "Húc Khiên, đã xảy ra chuyện gì?"

Ôn Húc Khiên khẽ nở nụ cười khổ, "Tranh Tranh, đúng là cái gì cũng không thể gạt được em." Khẽ thở dài nói, "Thật ra anh đã thua kiện ở phiên tòa bên đại lục rồi."

Lạc Tranh hơi giật mình, nhưng một giây sau liền cười, "Nếu đã lên tòa, dĩ nhiên sẽ có thắng có thua. Húc Khiên, không sao đâu."

"Tranh Tranh, em không cần an ủi anh. Có lẽ anh thật sự không thích hợp làm luật sư." Ôn Húc Khiên khẽ nhếch môi, nụ cười mang theo chút miễn cưỡng.

"Nói vậy, trong giới luật sư có ai không biết cái tên Ôn Húc Khiên chứ? Anh là luật sư có đẳng cấp, sao có thể dễ dàng buông xuôi như vậy?"

"Tranh Tranh, thật lòng mà nói, tư chất của anh không bằng em. Em thông minh, có sự nhạy cảm trời sinh của người luật sư. Dựa vào những vụ kiện mấy năm nay mà nói, em đánh đâu thắng đó, mà anh thì nửa thắng nửa bại. Có nhiều lúc, anh thật sợ...", Ôn Húc

Khiên nói được phân nửa liền dừng lại.

Lạc Tranh chăm chú nhìn Húc Khiên, tuy lời nói của anh mới thốt ra nửa chừng, nhưng nàng cũng đoán được hàm ý trong đó, ánh mắt vô cùng dịu dàng, nói "Anh sợ em sẽ bỏ anh mà đi sao?"

Ngón tay Ôn Húc Khiên hơi run lên, ngược mắt nhìn nàng vô cùng ôn nhu, "Tranh Tranh, em sẽ không rời bỏ anh, bởi vì em yêu anh."

Lạc Tranh khẽ cười, kéo qua bàn tay to của anh, giọng nói vốn luôn tỉnh táo trước giờ trở nên vô cùng nhu hòa, "Nếu đã hiểu rõ tâm ý của em sao còn vội vã đặt vé máy bay? Húc Khiên, em và anh đã ở bên nhau 4 năm rồi, chẳng lẽ đến giờ anh còn hoài nghi tình cảm em dành cho anh sao?"

"Tranh Tranh..." Ánh mắt Ôn Húc Khiên khẽ dao động, kéo tay nàng đặt lên môi mình, để cho mùi thơm ngát tỏa ra từ ngón tay thon nàng quanh quẩn trong hơi thở. "Anh biết em yêu anh, nhưng thời gian gần đây, anh vẫn luôn có cảm giác lo lắng. Em càng ngày càng ưu tú, càng ngày càng thu hút sự chú ý của người khác. Nhiều lúc, anh thật muốn đem em khóa trong nhà cả ngày, không để cho em gặp bất kỳ ai, không để cho em làm bất kỳ chuyện gì."

Lạc Tranh đầu tiên hơi kinh ngạc, nhưng trong chớp mắt liền nở nụ cười xinh đẹp lộ rõ lúm đồng tiền, toát lên một vẻ mê hoặc, nói "Húc Khiên, gần đây anh sao vậy? Những lời thế này trước giờ anh chưa từng nói."

Ôn Húc Khiên khẽ hôn lên ngón tay trắng mịn, chăm chú nhìn nàng, "Tranh Tranh, em sẽ luôn ở bên anh đúng không? Cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù có một ngày anh trắng tay, em cũng sẽ yêu anh như lúc này?"

"Dĩ nhiên là vậy rồi, Húc Khiên. Lúc chúng ta mới ở bên nhau, anh cũng là hai bàn tay trắng." Lạc Tranh khẽ nở nụ cười, đan tay vào bàn tay Húc Khiên, "Hôm nay anh rất lạ, có chuyện gì không thể nói với em sao?"

Ôn Húc Khiên nghe vậy, trên mặt khẽ nở nụ cười khổ, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

"Tranh Tranh, có một chuyện anh phải nói với em. Thực ra vụ thua kiện bên đại lục lần này có ảnh hưởng rất lớn đến uy tín của văn phòng luật chúng ta. Ngay cuộc điện thoại anh vừa nhận, đã có sáu tập đoàn yêu cầu hủy bỏ quan hệ hợp tác với văn phòng. Rất nhiều hợp đồng tư vấn mới ký kết cũng bị rút lại. Cứ theo đà này, văn phòng sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng khó khăn. Em cũng biết, Hongkong là một thành phố rất coi trọng đến hiệu quả cùng lợi ích, đối với việc của văn phòng chúng ta lần này, một khi đã mất đi uy tín, kết quả..."

Lạc Tranh lúc này thực sự sợ đến ngáy người. Nỗi sợ hãi này đã nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện trên gương mặt nàng. "Sao có thể như vậy? Hợp đồng đều đã ký kết xong cả, sao bọn họ có thể bội tín?"

"Bọn họ thà rằng hủy hợp đồng cũng không muốn hợp tác cùng một văn phòng luật có tiền sử thua kiện, đây chính là sự thực tàn nhẫn." Ôn Húc Khiên hít sâu một hơi, thờ dài nhìn Lạc Tranh, "Bọn họ thà rằng trả chút phí tổn bồi thường phá hủy hợp đồng cũng không muốn sau này tập đoàn mình phải chịu tổn thất."

Lạc Tranh bất đắc dĩ lắc đầu, thu tay lại khoanh trước ngực, "Bỏ đi, cho dù tổn thất vài hợp đồng bên đại lục cũng không sao. Chúng ta cũng không chỉ tiếp nhận các vụ kiện trong nước, thị trường Hongkong rất lớn, vẫn còn không ít các công ty, tập đoàn nước ngoài mà."

"Thật ra...mọi chuyện vốn không đến nỗi tệ như vậy, chỉ là..." Ôn Húc Khiên nét mặt có chút do dự.

"Anh sao vậy?"

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên hơi nghiêng người về phía trước, chăm chú nhìn nàng, nói khẽ, "Anh biết em đã thắng vụ kiện bên Pháp, vốn đây là một chuyện tốt lại bị anh làm hỏng mất. Đến hôm nay anh mới biết, thì ra đối phương đang có ý hợp tác cùng văn phòng chúng ta. Cũng do tổ ngoại vụ của văn phòng làm việc sai sót. Tập đoàn bên nguyên trong vụ kiện vừa rồi của em chính là tập đoàn RM, vốn định đề nghị chúng ta làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn họ."

Không ngờ tổ ngoại vụ lại khiến chúng ta gặp họa, hơn nữa lần này em làm luật sư biện hộ lại khiến họ thua kiện, thế nên..."

"Em hiểu rồi." Đôi lông mày thanh tú của Lạc Tranh khẽ nhăn lại, "Nếu đã là phúc thì không phải họa, là họa có tránh cũng không khỏi, tập đoàn RM của Pháp kia xem ra không thể hợp tác với chúng ta rồi."

Chương 5: Yêu cầu của đối phương

"Mấy năm gần đây, tập đoàn RM của Pháp có sự tăng trưởng vượt bậc, trở thành một trong mười tập đoàn trẻ hàng đầu thế giới. Nếu chúng ta có thể trở thành cố vấn pháp luật cho bọn họ, đối với văn phòng luật mà nói, thực sự là một khoản thu không nhỏ." Ôn Húc Khiên nhẹ giọng nói.

"Nhưng mà em thấy, ta đã khiến bọn họ thua kiện, nhất định bọn họ sẽ không đồng ý việc hợp tác này đâu." Lạc Tranh khẽ nhún vai, than nhẹ, "Vốn nghĩ thắng kiện là chuyện tốt, không ngờ tổn thất lại lớn thế này."

"Không, chuyện này vẫn còn có thể xoay chuyển." Ôn Húc Khiên kiên quyết nói, "Người của chúng ta điều tra được, giám đốc của RM thật trùng hợp là người quen của anh. Khi anh tu nghiệp bên Anh, có quen sơ với người này. Nhưng mà anh cũng chỉ biết tên tiếng Trung của anh ta là Thương Nghiêu, còn về hoàn cảnh anh ta, anh không biết gì cả."

"Thương Nghiêu? Cái tên này nghe thật lạ." Trong đầu Lạc Tranh không ngừng tìm kiếm những tin tức liên quan, nhưng vô ích. Cái tên này quả thực rất xa lạ, ngay cả nàng thường xuyên có mối liên hệ với giới thương nhân cũng chưa từng nghe nói đến cái tên này.

"Anh có chắc có thể trực tiếp liên hệ với anh ta không?"

"Thực ra anh đã liên lạc rồi, lúc ở trên xe, anh đã nói chuyện trực tiếp với anh ta. Không ngờ nhiều năm qua rồi mà anh ta vẫn còn nhớ rõ anh." Ôn Húc Khiên cười đầy vẻ thỏa mãn, "Bản thân anh ta sau khi nghe lời giải thích cùng ý định hợp tác của anh cũng tỏ ý rất vui vẻ."

Ánh mắt Lạc Tranh sáng lên, cả người cũng cảm thấy nhẹ nhàng hẳn. "Vậy là tốt rồi, chỉ cần anh mau chóng sang Pháp gặp mặt nói

chuyện cụ thể, không phải là sẽ ổn sao? Hai người từng quen biết như vậy, nhất định không thành vấn đề."

"Về căn bản là như vậy, nhưng mà..." Ôn Húc Khiên dường như muốn nói gì đó lại thôi, đưa mắt nhìn lướt qua sắc mặt Lạc Tranh, có chút do dự.

Lạc Tranh thấy bộ dạng đó, biết nhất định có chuyện khó nói, khẽ mỉm cười, "Đối phương nhất định là đưa ra yêu cầu hà khắc phải không?"

Ôn Húc Khiên gật đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

"Là yêu cầu thế nào?" Lạc Tranh hỏi. Nàng cũng biết, thương trường như chiến trường, mạnh được yếu thua, đi cầu người ta đương nhiên sẽ bị chèn ép.

Ôn Húc Khiên lại lần nữa hít sâu một hơi, "Đối phương đề xuất yêu cầu rất quái lạ, anh ta thật sự có ý hợp tác nhưng lại đề xuất muốn em qua Pháp một chuyến."

"Em?" Lạc Tranh chỉ vào mình, hàng lông mày đen nhánh khẽ chau lại, "Anh cùng anh ta là người quen cũ, nhưng em đâu có biết anh ta."

"Ý của anh ta là, bởi em đã khiến tập đoàn bọn họ thua kiện, cho nên bọn họ rất muốn biết về vị luật sư biện hộ này."

"Thì ra là như vậy, em thấy không chừng anh ta muốn nhìn xem rốt cuộc em nặng bao nhiêu cân đây." Lạc Tranh cười lạnh, tựa người vào sofa, "Nhưng mà yêu cầu của đối phương cũng hợp tình hợp lý. Dù sao em cũng đã làm cho họ mất thể diện, xem như là khi chúng ta muốn cầu cạnh họ thì cũng phải trả ra một cái giá hợp lý."

"Tranh Tranh, vậy em... có thể cùng anh đi Pháp hay không?"

"Húc Khiên, kể từ khi văn phòng được thành lập, em đã luôn ở bên anh. Em cũng không muốn nhìn văn phòng xảy ra chuyện, cho nên em đương nhiên có thể đi cùng anh, nhưng mà..." Giọng nói của nàng hơi thay đổi, ánh mắt vô cùng tinh táo, "Em chỉ sợ đối phương đang cố ý gây khó khăn cho chúng ta chứ không phải thật lòng muốn hợp tác."

"Cho dù như thế, anh cũng muốn đi một chuyến, thuyết phục đối

phương đồng ý hợp tác mới thôi." Ôn Húc Khiên nói rất kiên quyết, "Vụ hợp tác này rất quan trọng đối với sự sống còn của văn phòng chúng ta, nếu như không kịp thời bổ sung khoảng trống của những hợp đồng bị mất, văn phòng không chỉ bị tổn hại về danh tiếng mà còn có nguy cơ phải đóng cửa. Nhưng mà Tranh Tranh, anh sẽ không làm khó em, nếu như em thực sự không muốn đi, anh sẽ nghĩ cách khác để đối phương đồng ý hợp tác."

"Húc Khiên, em sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu. Chuyện của anh cũng là chuyện của em. Còn nữa, nếu không phải vì em thắng vụ kiện vừa rồi, không chừng đối phương đã sớm đồng ý hợp tác. Em chỉ là đang lo lắng đối phương không có thành ý mà thôi. Thôi quên đi..." Lạc Tranh khẽ cười, cố đè nén dự cảm bất an mơ hồ trong lòng, chăm chú nhìn Ôn Húc Khiên, "Em đi cùng anh, cho dù là địa ngục, em cũng sẽ cùng anh xông vào."

"Cảm ơn em, Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên kéo tay nàng áp lên má mình, trong mắt ngập tràn cảm động.

Lạc Tranh cũng cười, lộ lúm đồng tiền xinh xinh, nhưng mà trong tim lại nổi lên cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt...

Chương 6: Đối phương không đơn giản

Máy bay bay qua châu Âu, hạ cánh xuống sân bay Roissy - Charles de Gaulle.

Tập đoàn RM của Pháp thuộc sở hữu của một thương nhân đầy tài năng mới xuất hiện vài năm trở lại đây. Từ năm đầu tiên tiến vào thị trường quốc tế bắt đầu kinh doanh các mặt hàng xa xỉ phẩm, chỉ trong vài năm ngắn ngủi bứt lên trở thành vương quốc của hàng xa xỉ phẩm trẻ tuổi nhất, đứng trong top 10 tập đoàn của thế giới, trụ sở chính đặt tại thủ đô Paris hoa lệ, tọa lạc giữa khu trung tâm thương mại phồn hoa nhất.

Số lần Lạc Tranh đến Paris cũng không ít, hai ngày trước tại nơi này nàng còn mới thắng kiện. Nước Pháp vẫn luôn để lại trong lòng Lạc Tranh một ấn tượng tốt đẹp, ít nhất nàng vẫn nghĩ nếu trong hoàn cảnh phù hợp, có thời gian sẽ lại thủ đô hoa lệ này chơi vài ngày. Chỉ tiếc là lần nào đến rồi đi cũng rất vội vàng, cho nên đối với thành phố biểu tượng của sự xa hoa, thời thượng này cũng đành bất đắc dĩ thờ dài.

Cuộc hẹn được sắp xếp tại phòng họp của tập đoàn, tòa nhà với kiến trúc nguy nga dưới ánh mặt trời phản xạ lên các tấm kính, tỏa ra một sức cuốn hút mạnh mẽ. Lúc Lạc Tranh cùng Ôn Húc Khiên ngồi xuống sofa gần cửa sổ trong phòng họp, thư ký đã nhiệt tình tự mang cà phê do mình pha lên, "Ôn luật sư, Luật sư Lạc, xin hai vị chờ một chút, giám đốc đang có cuộc họp."

"Cảm ơn, đã phiền cô rồi!" Trong đôi mắt Ôn Húc Khiên khẽ ánh lên nét cười.

Cô thư ký xinh đẹp cũng cười đáp lại, không chút e dè Lạc Tranh đang ngồi ở đó, trước mặt Ôn Húc Khiên còn cố ý đóng đưa vòng eo mê người cùng mái tóc vàng óng, nhẹ nhàng đi ra ngoài mang theo

mùi nước hoa quyến rũ.

Lạc Tranh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm thành phố xe cộ đông đúc bên dưới. Đợi cô thư ký ra ngoài và đóng cửa lại, mới khẽ quay đầu, nhẹ nhàng cười, "Húc Khiên, xem ra người bạn kia của anh, tác phong sinh hoạt không được điều độ cho lắm."

"Ồ? Em chưa từng gặp anh ta, vì sao lại khẳng định như vậy?" Ôn Húc Khiên nhìn nàng, vẻ mặt có chút hứng thú.

"Từ thư ký của anh ta." Lạc Tranh đứng dậy, đôi mắt tinh anh khẽ quan sát toàn bộ phòng họp. "Để cho một cô thư ký quyến rũ như vậy ở bên cạnh, bạn của anh xem ra cũng thường xuyên không chịu cô đơn."

"Tranh Tranh, RM lập nghiệp từ các mặt hàng xa xỉ phẩm, đương nhiên về phương diện tuyển dụng nhân sự, cũng sẽ chọn người có khí chất, thời thượng, cuốn hút một chút. Có lẽ em đã quá nhạy cảm rồi." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng cười, trong lời nói có mấy phần tán thưởng.

"Nhưng mà thật không ngờ tới, tập đoàn RM này khi nhìn vào cho người ta một cảm giác thời thượng vô cùng mạnh mẽ, nhân viên ở đây cũng đều còn rất trẻ."

Lạc Tranh khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng đi tới trước mặt Ôn Húc Khiên, khẽ vòng tay qua cổ anh, gương mặt xinh đẹp, hai gò má mịn màng, đường nét vô cùng thanh tú.

"Em cũng biết, trong mắt đàn ông các anh, kiểu phụ nữ quyến rũ như vậy mới được coi là đẹp nhất."

Tâm tình Ôn Húc Khiên bất giác vô cùng khẩn trương, nụ cười tràn ngập trên môi. Không ngờ tới, bộ dáng nũng nịu của Lạc Tranh cũng thực mê người, "Thật hiếm khi thấy Tranh Tranh của anh ghen thế này."

"Bớt tự mãn đi, ai thèm ghen. Em chỉ là sợ anh sẽ vui đến quên hết công việc thôi. Lạc Tranh nhẹ duỗi ngón tay, nhẹ nhàng xia xia lên trán Húc Khiên. Vừa muốn vòng tay ôm eo Lạc Tranh kéo lại gần, lại bị nàng cười khẽ né đi, bước tới bên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn, "Húc Khiên, anh thực tin rằng người bạn này có ý hợp tác sao?"

"Đương nhiên, nếu không phải như thế, sao anh ta lại bảo chúng ta bay sang đây?"

Đáy mắt Lạc Tranh khôi phục lại sự tỉnh táo thường ngày, suy tư một lúc, nhẹ giọng nói, "Em thấy...bạn của anh chưa chắc có thành ý này."

"Vì sao?" Ôn Húc Khiên biết rõ Lạc Tranh luôn là người không dễ dàng đưa ra phán đoán. Một khi đã đưa ra phán đoán, nhất định đã cân nhắc rất kỹ lưỡng.

Lạc Tranh xoay người, đôi mắt đen tròn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng phản chiếu qua cửa kính trong suốt, chiếu lên đôi gò má trắng mịn phớt hồng khiến gương mặt nàng càng đẹp hơn. Khẽ thở dài, Lạc Tranh lên tiếng, "Húc Khiên, nếu như đối phương thật sự có thành ý thì sẽ không để chúng ta chờ lâu thế này."

Ôn Húc Khiên nghe vậy, thả lỏng người, cười nói, "Tranh Tranh, em hiểu lầm rồi. Anh ta là giám đốc tập đoàn, đương nhiên không thể vắng mặt trong các cuộc họp lớn nhỏ. Thư ký không phải vừa nói đó sao, anh ta đang họp, sẽ kết thúc ngay thôi."

"Chỉ mong như vậy." Lạc Tranh không đồng ý với lời nói của Ôn Húc Khiên, nhưng cũng không phản bác, chỉ là khẽ mỉm cười, nét suy tư trong mắt càng lúc càng đậm...

Cứ như vậy, ước chừng hơn nửa giờ đồng hồ nữa, cũng không thấy bóng dáng vị giám đốc thần bí kia, mà ngay cả thư ký giám đốc cũng mất dạng.

"Húc Khiên, chúng ta đi thôi." Lạc Tranh nhìn đồng hồ đeo tay lần cuối cùng, rút cuộc không chờ nổi nữa, kéo bàn tay Ôn Húc Khiên, dứt khoát quyết định."

"Tranh Tranh, anh thấy chúng ta nên đợi thêm chút nữa..."

"Húc Khiên, người này căn bản không có thành ý, cho dù anh có chờ hẩn tới, hẩn cũng sẽ nói cho anh biết hẩn không muốn hợp tác." Lạc Tranh dịu dàng lên tiếng nhưng trong lời nói vẫn toát lên sự sắc sảo, thông tuệ.

"Tranh Tranh..."

"Đi thôi, ở lại chỗ này vì một người không có chút thành ý chỉ làm

lãng phí thời gian. Chi bằng mình đi thưởng thức chút phong cảnh Paris còn hơn." Sắc mặt Lạc Tranh vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt lộ rõ nét không vui.

Sắc mặt Ôn Húc Khiên có chút chần chừ...

"Húc Khiên, anh sẽ không nghĩ rằng mọi người đều giống anh, nhớ đến tình bạn cũ chứ? Anh cũng đã nói, hai người cũng chỉ là quen biết sơ sơ mà thôi. Hoàn cảnh của người này anh cũng không hề biết gì, có thể thấy anh cũng không hiểu rõ hẳn. Nếu quá mê muội mà đặt toàn bộ hy vọng lên anh ta, thà rằng chúng ta thử tìm kiếm những cơ hội khác..."

"Tôi có thành ý hay không, không phải do người khác nhận định. Về phần người có thể tùy tiện bình phẩm sau lưng người khác, tôi nghĩ thành ý cũng chẳng được bao nhiêu." Lạc Tranh còn chưa nói hết, đã nghe thấy một giọng trầm thấp, êm ái vang lên từ phía cửa phòng họp. Giọng nói này vô cùng êm tai, mượt mà tựa lông măng thiên nga đen, nhàn nhạt vang lên giữa không gian yên tĩnh. Chỉ là giọng nói này thực sự có tác dụng áp chế thần kinh khiếp người.

Lạc Tranh đang quay lưng về phía cửa, nghe thấy giọng nói kia bất giác hơi run lên. Giọng nói này mang theo chút xa cách, xuyên thẳng vào màng nhĩ, khiến trái tim nàng cũng theo đó mà hoảng hốt, theo bản năng quay đầu nhìn lại...

Đó là một thân hình vô cùng cao lớn, vóc dáng hoàn mỹ tựa như người mẫu, gương mặt cương nghị khiến người ta nhìn một lần sẽ khó quên. Có thể nói, bộ dạng hắn cũng không hẳn là anh tuấn mà là một người đàn ông tràn đầy vẻ nam tính, nét cương nghị khiến người ta nghẹt thở, rõ ràng mang huyết thống con lai...

Hàng lông mày rậm mườì phần anh khí, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đen thẫm như hồ nước sâu thẳm, lại mang theo sức hấp dẫn chết người, đủ thu hút mọi ánh nhìn của phụ nữ...

Hắn có vẻ hơi lười biếng dựa vào cánh cửa, trang phục trên người vô cùng tinh xảo, từ áo sơ mi đến cà vạt đều toát lên khí chất tao nhã, khiến cả thân hình hắn toát lên vẻ từng trải, từng động tác cũng mang theo khí chất vô cùng cao quý.

Vừa nói, ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn vào Lạc Tranh, khóe môi hơi cong lên, có vẻ rất hứng thú, lại mang theo chút tà mị bất cần...

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi có chút hoảng loạn, khẽ chớp mắt, hàng lông mày nhíu lại.

Chương 7: Sự xa cách tà mị

"Thương Nghiêu?" Ôn Húc Khiên hơi ngẩn ra, sau một khắc mới có phản ứng, mắt sáng lên, bước nhanh về phía trước, giống như bạn bè lâu năm không gặp, vươn tay ra ôm hân.

Ánh mặt Lạc Tranh hơi chấn động, khe khẽ mỉm cười. Thì ra đây chính là giám đốc của tập đoàn này. Thực ra cũng không khó nhận biết, lúc giọng nói cao cao tại thượng của hắn vang lên, nàng cũng đã đoán được.

"Đã lâu không gặp, Húc Khiên." So với sự nhiệt tình của Ôn Húc Khiên, Thương Nghiêu tỏ ra khá bình tĩnh, thái độ vô cùng vương giả đứng đó nói chuyện, nhưng ánh mắt lại không chút che dấu nhìn về phía Lạc Tranh ở cách đó không xa, đáy mắt toát lên vẻ hứng thú.

Ôn Húc Khiên không hề phát hiện ra điểm này, quay đầu nói với Lạc Tranh, "Giới thiệu hai người với nhau chút."

Lạc Tranh tiến lên, theo bản năng, nàng đứng cạnh Ôn Húc Khiên, dường như cố tình đứng sát vào người anh.

Người đàn ông trước mặt nàng mà nói vẫn quá xa lạ, tuy dáng vẻ của hắn vô cùng hấp dẫn, ngay mỗi đường nét trên con người hắn đều toát lên phong thái ưu nhã cùng cao quý, nhưng mà...

Đôi mắt sâu thẳm kia toát lên vẻ tà mị, mê hoặc lòng người, phảng phất có một ma lực khiến người khác nhìn vào phải hồn xiêu phách lạc, cả người tỏa ra hơi thở vô cùng nguy hiểm khiến người ta khó có thể kháng cự.

Cho dù không nhìn thẳng hắn, Lạc Tranh cũng có thể cảm giác được hắn đang nhìn mình không chớp mắt, giống như một con báo đen nhìn chăm chăm vào con mồi sắp rơi vào trong tay, đang ngẫm nghĩ xem sẽ dùng cách nào để cắn xé...

Dưới cái nhìn soi mói đó, Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, bản năng muốn tránh né hắn.

"Tranh Tranh, đây là bạn tốt của anh, Thương Nghiêu." Ôn Húc Khiên trên mặt nở nụ cười tươi rói, cố ý nhấn mạnh hai chữ "bạn tốt" như thể một loại ám hiệu ngầm, rõ ràng trong lòng hy vọng Thương Nghiêu có thể nghĩ đến giao tình trước kia, cho văn phòng luật cơ hội hợp tác.

Lạc Tranh khẽ gật đầu.

"Thương Nghiêu, cô ấy là Lạc Tranh, cũng là bạn gái của tôi..."

"Là luật sư ưu tú nhất trong văn phòng cậu." Thương Nghiêu quay đầu, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng nàng, mạnh mẽ đưa tay ra nhưng thái độ cho thấy không cho phép cự tuyệt.

"Trăm nghe không bằng một thấy, Luật sư Lạc danh tiếng lẫy lừng không ngờ lại là một mỹ nhân động lòng người thế này."

Lạc Tranh vô thức khẽ chau mày. Không biết tại sao, nàng có chút chần chừ không muốn bắt tay hắn.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên ngầm huých nhẹ nàng.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực toát ra từ đôi mắt đen thẫm kia, tươi cười đáp lại, vươn tay ra bắt tay hắn, thái độ vô cùng nhã nhặn.

"Quá khen."

Người đàn ông kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của nàng, hoàn toàn giữ lấy trong bàn tay hắn...

Lạc Tranh vốn chỉ muốn bắt tay một chút theo phép lịch sự. Vừa định rút tay về, lại cảm thấy bàn tay to của hắn hơi nắm chặt lại. Nàng cảnh giác ngược nhìn, ánh mắt đen thẫm của hắn đang nổi lên tia bốn cột khiến nàng bất giác cảm thấy kinh sợ. Sau một khắc, bàn tay to lớn của hắn buông ra...

Trong lòng Lạc Tranh chợt có cảm giác muốn trốn chạy.

"Hai vị, mời ngồi." Thương Nghiêu thu hồi vẻ mặt đùa bỡn, thản nhiên cất tiếng nói vô cùng uy nghiêm.

Hắn ngồi xuống sofa đối diện trước, sau đó Lạc Tranh cùng Ôn Húc Khiên cũng ngồi xuống.

"Giám đốc, ngài còn gì dặn dò?" Thư ký từ phía sau tiến lên, đặt ba tách cà phê thơm lừng xuống, vẻ quyến rũ cất tiếng hỏi.

"Ra ngoài đi, hủy bỏ tất cả các cuộc hẹn xã giao hôm nay của tôi." Thương Nghiêu tựa lưng vào sofa, nhàn nhã ra lệnh.

"Vâng." Thư ký khẽ mỉm cười, xoay người rời phòng họp.

Mặc dù ngồi phía đối diện, Lạc Tranh cũng không khó cảm nhận được hơi thở cường thế trên người Thương Nghiêu. Tuy hẳn lãnh đạm ngồi ở đó, trên mặt cũng toát lên nụ cười vẻ lâu ngày không gặp, nhưng mà nàng vẫn cảm nhận được sự xa cách của hắn. Có lẽ, trong thâm tâm hắn vẫn chỉ coi Húc Khiên là bạn bè sơ giao mà thôi.

Đang mãi nghĩ, liền nghe thấy giọng Ôn Húc Khiên, hoàn toàn là ý đồ ôn lại chuyện cũ...

"Thương Nghiêu, nhiều năm không gặp, không ngờ cậu lại tạo dựng được một tập đoàn lớn mạnh thế này."

Lạc Tranh bên cạnh âm thầm thở dài, Húc Khiên luôn là người không biết a dua nịnh hót, bây giờ nói đôi chút lời khen ngợi cũng khiến người nghe thấy lạ tai.

Quả nhiên khóe môi Thương Nghiêu nhếch lên nụ cười không mấy vui vẻ.

"Hóa ra trong mắt Húc Khiên cậu, tôi lại là kẻ vô công rồi nghề đến thế sao?"

Ôn Húc Khiên sắc mặt hoảng hốt...

"Thương Nghiêu tiên sinh..." Lạc Tranh ở bên cạnh khéo léo lên tiếng, nhìn về khuôn mặt anh tuấn của hắn, khẽ mỉm cười, "Ý của Húc Khiên là, Thương Nghiêu tiên sinh tuổi còn trẻ mà đã xây dựng được sự nghiệp như vậy thật không giống người bình thường."

Trước giờ, Lạc Tranh chưa từng hỏi qua Ôn Húc Khiên thông tin về người đàn ông này. Nhìn qua bề ngoài, nàng thật sự không thể đoán ra tuổi tác của hắn, nhưng lời nói dễ nghe thì ai cũng thích. Đạo lý "Người đứng dưới hiên nhà không thể không cúi đầu" nàng vốn hiểu rất rõ.

"Lạc tiểu thư rất biết nói chuyện." Thương Nghiêu nhếch môi cười nhẹ, vươn tay cầm lấy tách cà phê, khẽ thưởng thức, "Húc Khiên, cậu có một cấp dưới ưu tú như vậy, khó trách văn phòng luật có thể nhanh chóng thành danh."

"Tranh Tranh là bạn gái mình, mình nào dám coi cô ấy như cấp dưới chứ." Ôn Húc Khiên cười cười nói.

"Ồ?" Thương Nghiêu đặt tách cà phê xuống, đưa mắt nhìn gương mặt như trăng sáng của Lạc Tranh, nụ cười hàm chứa một cảm xúc khó tả, nửa chân tình nửa trào lộng, "Húc Khiên thật có phúc, có được một giai nhân như vậy giúp đỡ."

Lạc Tranh có chút đứng ngồi không yên, hơi cụp mắt xuống, không muốn đối diện với ánh mắt sắc bén của hắn. Đây là lần đầu tiên trong đời, nàng có cảm giác không được tự nhiên khi đối mặt với người xa lạ. Không biết tại sao, nàng có một cảm giác người đàn ông này rất kỳ lạ.

Mặc dù giọng nói của hắn rất êm tai, nhưng thứ tiếng Trung chuẩn xác mà hắn sử dụng thực khiến nàng khiếp sợ... Có lẽ, hắn luôn khiến người ta có cảm giác mình như một con chim ưng lớn dũng mãnh, từ trên cao ngó xuống, chăm chú quan sát hết thảy...

Ôn Húc Khiên cũng phát hiện bạn tốt nhìn về phía Lạc Tranh bằng ánh mắt nóng rực, hơi lúng túng khẽ ho một tiếng, cầm lấy tách cà phê, uống một ngụm, lên tiếng, "Tiếng tăm cũng chỉ là bề ngoài mà thôi. Thương Nghiêu, cậu cũng không phải không biết tình hình của văn phòng chúng tôi hiện nay, nếu chuyện hợp tác có thể tiến hành thuận lợi..."

"Húc Khiên, chúng ta hôm nay chỉ ôn chuyện cũ, không bàn công việc, Ok?" Tiếng nói trầm thấp của Thương Nghiêu vang lên, vô cùng khéo léo cắt ngang lời Ôn Húc Khiên.

Nụ cười trên mặt Ôn Húc Khiên bất giác cứng lại, bàn tay cầm tách cà phê cũng sững lại giữa không trung, trong lúc nhất thời vô cùng lúng túng.

Lạc Tranh đối với tình huống này đã có sự chuẩn bị tâm lý, mỉm cười đỡ lấy tách cà phê trên tay Ôn Húc Khiên, nhân tiện kéo tay anh xuống, khéo léo hóa giải bầu không khí lúng túng.

"Cũng đúng, hai người đã nhiều năm không gặp, nhất định có nhiều chuyện muốn nói, chuyện hợp tác cũng không cần vội vàng." Nói đến đây, nàng cố ý quay qua Húc Khiên, nhẹ nhàng lên tiếng,

"Thương Nghiêu tiên sinh là bạn tốt nhiều năm không gặp của anh, lần này chúng ta tới Paris, chuyện hợp tác đương nhiên là đã định rồi, cho nên cần phải có một bầu không khí thoải mái mới có thể bàn kỹ được."

Lời nói vừa cất lên, ánh mắt Lạc Tranh đậm nét cười nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ tán dương của Thương Nghiêu.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi nói vậy... không sai chứ?"

Chương 8: Tôi muốn thấy thành ý của em

Khóe môi Thương Nghiêu nhếch lên một nụ cười nhẹ, người phụ nữ này quả nhiên thông minh sắc sảo hết như lời đồn.

Trong không khí đầy ý vị khiêu khích, rất dễ dàng nhận thấy.

Lạc Tranh chăm chú nhìn hắn, đây cũng là thói quen nghề nghiệp của nàng, bằng cách quan sát diễn biến tâm lý cũng như thái độ cử chỉ của đối phương để đặt ra câu hỏi, từ đó có thể xác định đối phương có thành ý hợp tác hay không.

Đáng tiếc...

Lần này nàng phát hiện mình sai rồi! Ánh mắt của hắn sâu thăm thẳm, tựa hồ không thấy đáy, nàng chỉ có thể nhìn thấy nụ cười như có như không của hắn, nhưng lại không hề nhìn ra nội tâm hắn rốt cục đang suy tính điều gì.

Trong lòng bất giác có chút hoảng hốt...

Người đàn ông này, tuyệt đối không đơn giản!

Thậm chí nàng bắt đầu hoài nghi, hắn chỉ là một giám đốc tập đoàn đơn thuần hay sao? Nàng luôn cảm giác, sau lưng người đàn ông này còn có một bí mật rất lớn mà không ai hay biết.

Thương Nghiêu cũng rất hứng thú nhìn thẳng vào Lạc Tranh, ánh mắt không hề có ý dời đi, dường như không thèm quan tâm mà điềm nhiên tiếp nhận sự quan sát cùng đánh giá của nàng. Một lúc sau, hắn mới mở miệng, phá vỡ sự dò xét của Lạc Tranh.

"Tôi nghĩ Lạc tiểu thư đã hiểu lầm rồi." Môi hắn nhếch lên một nụ cười vô cùng tà mị.

Khóe môi Lạc Tranh đang cong lên bất giác ngưng lại...

"Con người tôi trước nay luôn công tư rõ ràng, bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn. Tuy tôi cùng Húc Khiên là bạn bè nhiều năm nhưng không nhất định phải trở thành đối tác." Thương Nghiêu thái độ vô

cùng ưu nhã, gác chân phải lên chân trái, cất tiếng nói có chút hời hợt nhưng toàn thân vẫn toát lên vẻ tà mị cùng ngang tàng như chim ưng.

Sắc mặt Ôn Húc Khiên đã trở nên rất lúng túng...

Trong lòng Lạc Tranh bất giác như bùng lên một ngọn lửa, nhanh chóng tràn ngập trong ánh mắt, lại bị nàng mạnh mẽ đè nén, khóe môi một lần nữa nở nụ cười xinh đẹp lộ rõ lúm đồng tiền, "Thương Nghiêu tiên sinh thật sự rất biết nói đùa, ngài hẳn biết rõ mục đích chúng tôi tới đây hôm nay. Nếu như Thương Nghiêu tiên sinh không có thành ý, cần gì phải mời chúng tôi tới tận Paris này?"

Thương Nghiêu nghe vậy, thản nhiên cười, "Lạc Tranh tiểu thư quả nhiên là một nữ cường nhân hết lòng vì công việc. Đến Paris sẽ nhất định phải hợp tác sao? Tôi cùng Húc Khiên nhiều năm không gặp, coi như ôn lại chuyện cũ cũng tốt chứ sao?"

"Anh... "

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên bên cạnh thấp giọng khuyên can, "Chúng ta không cần phải ép buộc người khác."

Lạc Tranh bị lửa giận trong lòng thiêu đốt, người đàn ông càn rỡ này khiến nàng thật chán ghét. Trước giờ chưa từng bị đùa bỡn kiểu này, Lạc Tranh đương nhiên sẽ cảm thấy khó chịu.

"Thật ra, cũng không phải là không có khả năng hợp tác. Đúng như Lạc tiểu thư vừa nói, tôi và Húc Khiên là bạn tốt nhiều năm, tất nhiên cũng muốn cùng hợp tác, chỉ có điều... một bên khác có thái độ rất chân thành khiến tôi không tìm được lý do từ chối." Thương Nghiêu chậm rãi đảo ngược cục diện đối thoại, đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh, mang theo ánh nhìn như thể mèo vờn chuột.

"Thành ý?" Lạc Tranh nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, khóe môi vẫn lạnh nhạt như trước, cất lời, "Tôi cùng Húc Khiên từ Hongkong tới tận Paris, thành ý thế nào chắc Thương Nghiêu tiên sinh cũng nhận thấy rồi. Còn nữa, lựa chọn đối tác chuyên nghiệp là mấu chốt vô cùng quan trọng. Văn phòng luật chúng tôi chỉ trong vài năm ngắn ngủi có thể chiếm được vị trí hàng đầu trong ngành là việc không thể phủ nhận."

Khóe môi Thương Nghiêu lộ rõ vẻ hứng thú, đôi mắt đen thẫm vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh tú như hoa lê của Lạc Tranh. "Được lắm, người phụ nữ này quả nhiên có ý chí chiến đấu!"

"Cho nên..." đợi nàng nói xong, hắn mới mở miệng, hơi kéo dài giọng, tỏa ra hương thơm tinh khiết của rượu vang đỏ, "Tôi sẽ thận trọng suy nghĩ chuyện này. Con người tôi trước giờ vốn rất thích giao thiệp với những người có thành ý."

Lạc Tranh nghe vậy, hàng lông mày đen nhánh bất giác chau lại.

Ôn Húc Khiên thấy thế, cười cười nói: "Thương Nghiêu, mình tin cậu sẽ thận trọng suy nghĩ về vụ hợp tác này. Đây không giống như việc mua bán bình thường trên thương trường, dĩ nhiên cần phải có thời gian cân nhắc cẩn thận. Hôm nay, chủ đề hợp tác chỉ nói tới đây thôi, chúng ta nhiều năm không gặp, cũng nên vui vẻ ôn lại chuyện cũ chứ?"

"Đúng là chỉ có Húc Khiên hiểu tôi." Thương Nghiêu nở nụ cười thoải mái.

Nhưng trong mắt Lạc Tranh lúc này chỉ nhìn thấy một việc khác - Người đàn ông kia lúc mới bắt đầu thái độ hết sức qua loa, giờ ngay cả nụ cười cũng không có chút chân thành.

Xem ra, trận chiến này nhất định phải đánh rồi!

Khách sạn Park Hyatt Vendom, Paris.

Điểm nổi bật nhất của khách sạn này là có thêm phòng Hoàng gia sang trọng nhất thế giới, mỗi đêm tới 20.000 đô la.

Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh hiện đang ở trong khách sạn này. Đương nhiên là do Thương Nghiêu đã phái người đặt sẵn hai phòng Hoàng gia từ trước khi bọn họ đặt chân tới Paris.

Chỉ riêng đại sảnh đã rộng tới 2500 mét vuông được bao bọc bởi vườn hoa, đủ để thu hút ánh mắt của những người khó tính nhất.

"Húc Khiên, hôm nay lúc ở phòng họp lẽ ra anh không nên ngắt lời em." Lạc Tranh khoanh tay trước ngực, đi đi lại lại trước mặt Ôn Húc Khiên, hàng lông mày đen nhánh chau lại, lộ rõ vẻ suy tư.

"Người bạn kia của anh rõ ràng luôn đùa giỡn chúng ta, nếu còn

không đem mọi việc ra nói rõ ràng, hẳn sẽ càng giả bộ hồ đồ."

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên cười cười, vươn tay kéo nàng ngồi xuống, ôm vào lòng, "Em quá khẩn trương rồi. Anh tin tưởng Thương Nghiêu sẽ thận trọng suy xét, em cũng phải cho người ta chút thời gian mới được."

"Em chỉ sợ chúng ta công dã tràng thôi." Lạc Tranh thành thật nói.

"Tranh Tranh, trước khi tới đây, chúng ta đã phân tích thực lực của đối thủ rồi. Văn phòng luật kia cho dù là sự chuyên nghiệp hay danh tiếng đều kém xa chúng ta. Thương Nghiêu là giám đốc của tập đoàn, cho dù muốn lựa chọn chúng ta làm đối tác cũng không thể nói thẳng ra được, nếu không sẽ bị người ta xì xào là dựa vào bạn bè để lôi kéo hợp tác. Không nên ép hẳn quá, nếu không kết quả sẽ ngược lại." Ôn Húc Khiên ôm chặt nàng, cười ấm áp.

"Húc Khiên, người bạn kia của anh..." Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt có chút chần chừ, "Anh thực sự hiểu được hẳn sao?"

"Tính tình của hẳn anh cũng hiểu một chút..."

"Vậy còn gia cảnh thì sao? Anh không hề biết gì?"

"Tranh Tranh, em nghĩ xem, anh chỉ biết tên hẳn là Thương Nghiêu, làm sao có thể hiểu rõ gia cảnh của hẳn chứ? Hẳn không thể họ Thương sao?" Ôn Húc Khiên ôn nhu cười, "Nếu người ta đã không muốn nói, anh cũng không hỏi nhiều, dù sao đó cũng là chuyện riêng của hẳn."

"Húc Khiên, tâm địa anh quá tốt rồi." Lạc Tranh khẽ thở dài, tựa đầu vào ngực anh, "Cho dù thế nào, em cũng sẽ giúp anh nắm chắc vụ hợp tác này."

"Yên tâm, Thương Nghiêu nhất định sẽ hợp tác với chúng ta, anh tin tưởng hẳn." Ôn Húc Khiên vỗ nhẹ bả vai nàng, dùng giọng nói dịu dàng nhất khẽ thì thầm bên tai.

Lạc Tranh gật đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng tĩnh lặng, người đàn ông kia từ đầu tới cuối không hề nói lời nào về chuyện nhất định sẽ hợp tác. Ngoài mặt tỏ ra có hứng thú, nhưng thực tế là hẳn đang đợi, đợi người ta chủ động thể hiện thành ý, đúng như lời hẳn nói – hẳn luôn thích hợp tác với người có thành ý.

Người thế nào mới gọi là có thành ý? Như thế nào mới được gọi là thành ý? Chắc chắn, việc này không thể do bọn họ quyết định mà là hấn - kẻ đang chiếm ưu thế.

Câu lạc bộ Kalici

Khi màn đêm buông xuống, Paris tỏa ra một vẻ đẹp mê hồn, giống như một người phụ nữ đẹp lộng lẫy. Trong không gian yên tĩnh tỏa ra mùi nước hoa thoang thoảng bởi một lễ đơn giản, nơi này là một vùng đất xa hoa nên khắp nơi cũng bao trùm không khí đó.

Từ tầng trên của câu lạc bộ nhìn xuống là phong cảnh sông Seine mỹ lệ, tàu thuyền sáng đèn nhộn nhịp qua lại. Xa hơn một chút là tháp Eiffel, đồi Montmartre và nhà thờ Sacré Coeur với kiến trúc tuyệt đẹp nổi tiếng với đường dẫn lên nhà thờ là hơn 300 bậc thang.

Câu lạc bộ nằm ngay gần quảng trường Étoile cùng với trung tâm là Khải Hoàn Môn, là giao điểm của 12 con đường và đại lộ Champs Elysees. Ngồi ở câu lạc bộ thưởng thức cảnh đêm Paris quả thực là sự hưởng thụ không tồi.

Khi Lạc Tranh bước vào câu lạc bộ, Thương Nghiêu đang ngồi bên bàn cạnh cửa sổ sát đất nhàn nhã uống rượu vang. Bộ dạng hấn dường như rất biết thưởng thức, một bàn đầy đồ ăn ngon được bài trí vô cùng trang nhã, đương nhiên không thể thiếu món trứng cá muối Beluga.

Cả câu lạc bộ rất yên tĩnh, chắc đã bị hấn bao hết nên mới không có bất kỳ người khách nào quấy rầy.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng bước tới.

Không có bất kỳ sự ngăn cản nào cũng như không khó tới gần hấn như nàng đã tưởng tượng.

"Thương Nghiêu tiên sinh, thật xin lỗi đã quấy rầy bữa tối của ngài." Nàng mở miệng, thanh âm vô cùng dịu dàng, đúng mực.

Đối với sự xuất hiện của Lạc Tranh, Thương Nghiêu hình như không hề kinh ngạc, khẽ đặt ly rượu xuống, đưa tay ra, "Lạc tiểu thư, mời ngồi."

Lạc Tranh có chút giật mình nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Sau khi ngồi xuống, nàng mới nhìn ra trước mặt mình đã chuẩn bị sẵn một bộ đồ ăn cùng ly rượu. Khẽ ngược nhìn hẳn, Lạc Tranh nhẹ nhàng nói.

"Thương Nghiêu tiên sinh đã sớm biết tôi sẽ tới?"

"Lạc tiểu thư là luật sư tiếng tăm lẫy lừng như vậy, muốn biết hành tung cũng không khó." Thương Nghiêu nhếch môi, cầm lấy chai rượu chậm rãi rót vào ly của nàng, "Huống hồ, theo như tính cách của Lạc tiểu thư, nếu không bàn xong chuyện hợp tác, sao có thể an tâm ngủ chứ?"

Vang đỏ sọng sánh trong ly thủy tinh toả ra mùi thơm ngát vô cùng tinh khiết, nhẹ nhàng thấm vào trong lòng Lạc Tranh. Nghe hẳn nói vậy, khoé môi nàng khẽ nổi lên ý tán thưởng, "Thương Nghiêu tiên sinh quả nhiên rất am hiểu lòng người."

"Lạc tiểu thư không phải cũng vậy sao?" Thương Nghiêu đặt chai rượu xuống, ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén mang theo một tia đùa cợt, "Có thể nghe ra ý tứ của tôi quả thực không đơn giản. Chỉ là tốc độ tìm đến của Lạc tiểu thư chậm hơn so với tưởng tượng của tôi, chai vang đỏ này đã mở được hai giờ rồi."

Lạc Tranh nghe ngầm ý của hẳn, khẽ nhếch môi, "Vang Chateau Pétrus năm 1961, sau khi mở hơn hai giờ thì hương vị càng thuần khiết hơn mới phải."

"A?" Lòng mày Thương Nghiêu hơi nhướng lên, nét mặt tỏ ra vô cùng hứng thú, đáy mắt cũng toát lên ý tán thưởng, nhìn nàng, "Xem ra Lạc tiểu thư cũng rất am hiểu về rượu vang, thậm chí không cần uống thử đã biết đây là Chateau Pétrus năm 1961."

"Thương Nghiêu tiên sinh quá khen, chỉ là một chút hiểu biết mà thôi. Vang Chateau Pétrus năm 1961 có mùi vị rất đậm đà, khi nâng ly lên, sẽ ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt. Tôi chỉ là trùng hợp biết một chút về loại vang lâu năm này mà thôi, không được may mắn như Thương Nghiêu tiên sinh. Dù sao giá trị của chai rượu này không chỉ đơn thuần ở hương vị cao quý của nó mà còn vì số lượng hạn chế nữa." Giọng nói dịu dàng của Lạc Tranh lộ rõ sự hiểu biết, không chỉ nâng cao giá trị bản thân mà cũng đề cao đối phương không ít.

"Bộp, bộp, bộp!" Từ phía đối diện vang lên tiếng vỗ tay của Thương Nghiêu, trên khuôn mặt rắn rỏi mang thêm vài phần tà khí, tay hấn khoanh lại trước ngực, ngay cả đôi môi mỏng cũng nổi lên một nụ cười khó dò. "Lạc tiểu thư chỉ nói bâng quơ như vậy mà đã đem toàn bộ tính chất của loại rượu này nói ra hết, quả thực không đơn giản. Đã như vậy, chi bằng ném thử xem có hợp khẩu vị Lạc tiểu thư hay không?"

Lạc Tranh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nâng lên chiếc ly chân cao, cực kỳ tao nhã khẽ nhấp một ngụm rượu, lập tức, mùi thơm ngọt ngào thuần khiết lan toả trong khoang miệng, từ từ hoà vào từng mạch máu..."

"Hương rượu thơm thuần, đúng là cực phẩm. Hôm nay rốt cuộc tôi đã biết được những người yêu thích rượu vang đối với chai Chateau Pestrus này lại "tình hữu độc chung", tranh nhau mua đến vậy.

"Tranh nhau mua đối với tôi mà nói thì thật khoa trương, nhưng mà tình hữu độc chung..." Trên khuôn mặt anh tuấn tà mị của Thương Nghiêu toát lên ý cười thoải mái, đôi mắt đen thâm thúy toát ra sự táo bạo không hề che dấu.

"Tôi tình nguyện đem bốn chữ này đặt trên người Lạc tiểu thư."

Tâm tư Lạc Tranh theo câu nói sau cùng của hấn bất giác đập loạn, lại nâng ly rượu lên khẽ nhấp một chút để che dấu tâm trạng hoảng hốt. Thế này là sao? Từ khi nàng bước chân vào luật giới, đàn ông theo đuổi nàng đếm không kể xiết, đàn ông ăn nói bạo dạn hơn hấn cũng có khối người, nhưng chưa từng có ai khiến nàng cảm thấy tay chân luống cuống như lúc này.

Hương vị thuần khiết của rượu vang đỏ nhẹ nhàng kéo lại lý trí cùng sự bình tĩnh của nàng. Rốt cuộc, ngược mắt lên, khôi phục vẻ tỉnh táo cùng lạnh nhạt vốn có, đôi môi mềm mại nổi lên một nụ cười vô cùng thanh nhã lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn.

"Thương Nghiêu tiên sinh thật biết nói đùa, mỹ nữ xung quanh ngài nhiều như mây, người bình thường như tôi sao dám nhận bốn chữ "tình hữu độc chung" này. Chắc rằng Thương Nghiêu tiên sinh

chỉ là trong khoảnh khắc nhất thời cảm khái mà thôi."

Đôi mắt đen của Thương Nghiêu loé lên ánh cười, nụ cười trên môi càng đậm... Người phụ nữ này thật thông minh! Nếu đổi lại là một người khác, đã sớm ngưng ngừng không thôi hoặc ra về ngay thơ rồi. Nhưng người phụ nữ này lại có thể bình tĩnh phản bác lời hấn, khiến lời nói đầy ám muội của hấn bị lật lại hoàn toàn. Thật là thú vị!

"Đêm nay, thật đúng là "tú sắc khả xan" (bữa cơm ngon mắt và người đẹp cũng ngon mắt). Thương Nghiêu một câu hai nghĩa, khẽ cất tiếng cười trầm thấp, "Không biết Lạc tiểu thư có thấy vui vẻ hay không?"

Tâm tư Lạc Tranh khẽ run lên, người đàn ông nguy hiểm này đang trắng trợn tán tỉnh nàng. Thật không ngờ hấn lại lớn mật đến vậy. Sau hai giây yên lặng, Lạc Tranh rất nhanh nở nụ cười, "Tôi thật sự rất vui."

Nụ cười trên môi người đàn ông đối diện càng lúc càng đậm. Lạc Tranh cũng nhếch miệng, đột ngột chuyển đề tài.

"Tôi nghĩ Húc Khiên cũng sẽ thích nơi này. Hôm nào tôi cũng Húc Khiên sẽ đứng ra mời, đích thân ở đây đáp tạ thịnh tình của Thương Nghiêu tiên sinh. Nhất là cảm ơn rượu ngon cùng đồ ăn ngon tối nay." Giọng nói của nàng vô cùng thông thả nhàn nhã, ánh mắt cũng thật là bình tĩnh.

Nụ cười trên môi Thương Nghiêu hơi ngưng lại, cặp mắt đen chợt loé lên một tia thâm trầm khó hiểu, nhưng chỉ trong nháy mắt liền bị che dấu hoàn toàn, nhếch môi cười, "Lạc tiểu thư nói quá lời, Húc Khiên cùng tôi là bạn thân nhiều năm, mà cô lại là bạn gái cậu ta, "chiếu cố" cô là việc tôi nên làm."

Hấn cố ý nhấn mạnh hai từ "chiếu cố", cho dù người phụ nữ ngốc đến mấy cũng có thể nghe ra ẩn ý trong đó.

Lạc Tranh càng là người thông minh, nghe vậy chỉ cười nhạt, "Thương Nghiêu tiên sinh quá khách khí rồi, nhưng mà như Thương Nghiêu tiên sinh đã nói, tình bạn là tình bạn, hợp tác là hợp tác. Thương Nghiêu tiên sinh, tôi nghĩ tiếp theo cũng nên bàn chút

chuyện hợp tác được rồi chứ?"

Chương 9: Thành ý là phải thể hiện ra

Thương Nghiêu nghe vậy, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi môi mím lại, toát lên vẻ cuồng mị, cất giọng nói trầm thấp vô cùng êm tai, "Nếu Lạc tiểu thư đã chuyển chủ đề sang chuyện hợp tác thì chúng ta sẽ bàn một chút vậy. Húc Khiên là bạn tốt của tôi, đương nhiên tôi sẽ ưu tiên cậu ta hơn."

Nói đến đây, hắc cố ý ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía nàng có thêm vài phần hứng thú.

Lạc Tranh sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, khóe môi hơi cong lên lộ rõ sự bình thản, ngay cả đôi mắt đẹp cũng không gợn chút sợ hãi. Nàng không chủ động lên tiếng, chỉ tựa lưng vào sofa, nhìn thẳng vào mắt hắc, không chớp, cũng không lẩn tránh.

Nàng là luật sư, đương nhiên rất có tài ăn nói. Người đàn ông đối diện kia đang dùng cách này để đùa giỡn, nàng nhất định sẽ bồi tiếp hắc tới cùng.

Lạc Tranh biết rõ hắc cố ý ngừng lại là vì muốn dò xét phản ứng của nàng. Nếu chỉ vì nghe thấy hắc nói vậy mà đã có biểu hiện kích động hoặc là tỏ thái độ hưng phấn, nàng nhất định thua chắc. Mặc dù Lạc Tranh không phải thương nhân, nhưng nhiều năm xử lý các vụ kiện thương mại, nàng đương nhiên hiểu rõ ý tứ sâu xa trong lời nói của hắc.

Cho nên, nàng không chủ động lên tiếng, nàng phải chờ, hơn nữa phải kiên nhẫn chờ, bình tĩnh chờ, chờ hắc chủ động mở miệng nói tiếp. Bởi vì nàng biết rõ, người đàn ông này chắc chắn sẽ không dễ dàng chịu hợp tác như vậy, hắc chắc chắn có điều kiện, nhất định có điều kiện.

Không khí yên lặng như tờ...

Thương Nghiêu chăm chú nhìn thẳng Lạc Tranh, nụ cười hứng

thú bên môi càng đậm, trong mắt hấn lóe lên một tia tán thưởng hòa với ý muốn chinh phục và ham muốn khống chế mãnh liệt - Người phụ nữ này thực sự quá thông minh!

Nếu là những phụ nữ bình thường khác, khi nghe hấn nói vậy, phản ứng đầu tiên sẽ là hưng phấn. Cho dù sự hưng phấn được che dấu khéo léo tới mức nào, nhưng người am hiểu lòng người như hấn nhất định sẽ nhìn ra dù là biểu hiện nhỏ nhất trên nét mặt đối phương. Thế nhưng, nàng lại vô cùng bình tĩnh, kiên nhẫn như vậy nhìn hấn, chờ hấn chủ động nói tiếp, quả thực không hề đơn giản.

Trò chơi này, hấn càng ngày càng thích!

Hấn từ nhỏ đã định là ác ma hủy diệt thiên sứ. Trong cơ thể luôn tiềm ẩn sự u tối có thể khiến hấn mỗi khi đối diện với người hoặc vật tốt đẹp thuần khiết đều có một ham muốn mãnh liệt thôi thúc bản thân phải phá hủy nó.

Mà người phụ nữ thông minh này lại có thể dễ dàng làm dấy lên ý chí chiến đấu trong hấn. Một cảm giác cuồng nhiệt, hưng phấn như khiến lồng ngực hấn muốn nổ tung. Hấn thực muốn cảm giác chinh phục, chinh phục sự khiêu chiến kia.

"Nhưng là..." Thương Nghiêu rốt cục chủ động mở miệng, lười biếng dựa vào sofa, hàng lông mày rậm anh tuấn khẽ nhướng lên, toát lên sự quyến rũ ma quỷ, "Tôi cũng đã nói qua, tôi thích hợp tác với người có thành ý, Húc Khiên là bạn tôi, đây là sự thật, nhưng tôi cũng muốn xác định lại một điều..."

Lạc Tranh khẽ cười, đôi mắt long lanh như một dòng sông xuân quyến rũ, đa tình nhưng lại đầy vẻ thông minh, nhanh trí khiến cho người khác không thể dò xét, đôi môi mọng đỏ hé mở, "Ý của Thương Nghiêu tiên sinh là..."

"Rất đơn giản, tôi muốn thấy thành ý của cô!" Đôi mắt đen của Thương Nghiêu không chớp, khóa chặt cặp mắt sáng của nàng, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn ly rượu, mang theo vẻ ám muội mê hoặc, giống như đang di chuyển trên thân thể mịn màng của người phụ nữ...

Trong lòng Lạc Tranh bất giác nổi lên một cảm giác khó tả, cảm

nhận được ý tứ trong lời nói của hắn, vừa muốn mở miệng đã thấy điện thoại của hắn rung lên.

"Xin lỗi." Thương Nghiêu cười, cầm lấy điện thoại, đứng lên đi đến cửa sổ sát đất cách đó không xa.

Lạc Tranh nhân cơ hội hắn nhận điện thoại âm thầm thở dài. Có trời mới biết đây là cuộc nói chuyện mệt nhất của nàng từ trước tới giờ. Cặp mắt của người đàn ông này hết tia X-quang, nàng mà không đề phòng thì hắn có thể nhìn thấu hết thảy. Trước nay, nàng vốn nghĩ đàn ông dù tinh anh cỡ nào cũng đều có cách đối phó, thế nhưng cuộc nói chuyện đêm nay mới chỉ diễn ra có 10 phút mà đã tiêu hao hết sức lực của nàng rồi.

Từ lúc nàng ngồi xuống đối diện với hắn, nàng luôn đề cao cảnh giác một chút cũng không dám buông lỏng.

Nhưng mà...

Trái tim Lạc Tranh bắt đầu đập loạn, mơ hồ cảm thấy có điểm bất an. Rốt cuộc cái hắn gọi là "Muốn nhìn thấy thành ý" thực ra là cái gì?

Âm thầm hít sâu một hơi, ánh mắt nàng nhìn về phía bóng lưng hắn cách đó không xa. Thương Nghiêu đang đứng cạnh cửa sổ nghe điện thoại, đôi chân thon dài rắn chắc vô cùng vững vàng. Hắn đứng trên tầng cao nhìn qua cửa sổ xuống bên dưới, khí thế khiếp người, tư thái như thể là vua một cõi, ngạo nghễ nắm cả thiên hạ.

Mà vóc người hắn lại vô cùng cao lớn, ngay cả bóng lưng cũng khiến người ta có cảm giác có một áp lực vô hình đè nén.

Trong lòng Lạc Tranh bất giác trầm xuống, nàng khẽ điều chỉnh tư thế, không để khí thế của hắn áp đảo mình.

Đang nghĩ ngợi, Thương Nghiêu đã cúp điện thoại, xoay người lại, vóc người cao lớn cơ hồ che khuất cả ánh sáng bên ngoài. Đôi mắt sắc bén nóng bỏng chậm rãi quét lên thân hình nàng từ trên xuống dưới.

Dù không trang điểm, trên người chỉ mặc bộ trang phục công sở thường ngày nhưng không hề làm giảm đi vẻ đẹp của nàng. Mái tóc dài xoắn nhẹ, đôi mắt sáng long lanh, làn da trắng mịn màng, dáng

người thon thả với những đường nét quyến rũ hết như một kiệt tác của Thượng đế...

Khóe môi Thương Nghiêu dờn như hơi động...

"Thương Nghiêu tiên sinh, mời nói ra yêu cầu của ngài." Đợi hẳn ngòi xuống, Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, mặc dù thấy rõ trong ánh mắt hắn hiện lên vài phần tà ý nhưng nàng vẫn muốn kiên trì tới cùng.

"Yêu cầu của tôi rất đơn giản, nếu như Lạc tiểu thư muốn hợp tác, thì phải khiến tôi hài lòng mới được, như vậy mới đủ thành ý." Nét vui vẻ trên mặt hắn không hề giảm bớt, ánh mắt lại chuyển thành nóng rực, sắc bén.

"Thương Nghiêu tiên sinh muốn tôi làm việc gì?" Lạc Tranh hơi nghiêng gương mặt xinh đẹp nhìn hắn, đôi môi anh đào hé mở, cố gắng kiềm chế bản thân thêm nữa...

Thương Nghiêu tà mị liếc nhìn nàng, "Nếu như Lạc tiểu thư đủ thành ý thì đi cùng tôi đến một nơi."

"Là nơi nào?" Lạc Tranh buột miệng hỏi.

Thương Nghiêu lười biếng đứng dậy, hai bàn tay to chống đỡ vào cạnh bàn, hơn nửa thân người vươn về phía nàng. Hành động đột ngột của hắn khiến nàng bất ngờ không kịp phòng bị, khuôn mặt cương nghị của hắn sát lại gần, đủ để nàng có thể cảm nhận được mùi hoắc hương đặc trưng. Đây là một mùi hương nam tính tự nhiên, có thể khiến phụ nữ nhanh chóng bị chinh phục. Mùi hương này thật giống như chất kích thích thần kinh, khiến người ta bất tri bất giác không muốn rời đi. Đến khi tỉnh lại thì đã muộn, bản thân bị chinh phục triệt để không cách nào kháng cự.

Tâm tư Lạc Tranh bất giác hoảng hốt...

"Đi một nơi...có thể chứng minh thành ý của cô!" Tiếng nói trầm thấp của hắn khẽ vang lên bên tai Lạc Tranh, đôi mắt nóng rực cũng nhìn thẳng vào nàng.

Ánh mắt Lạc Tranh vô thức nổi lên tia cảnh giác. Ở cự ly gần như vậy, nàng căn bản không có cách lẩn trốn, chỉ có thể nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn. Ánh mắt của hắn mang theo ý dọa

người cùng mưu đồ trêu chọc không hề giấu diếm...

Chương 10: Bằng hữu thê tùy tiện cưỡi

Dạ tiệc vô cùng xa hoa...

Tất cả những người tham dự đều là tầng lớp thượng lưu.

"Không ngờ Thương Nghiêu tiên sinh lại đưa tôi tới chỗ này. Việc này hẳn phải để thư ký của ngài làm mới đúng." Uống cạn ly rượu, Lạc Tranh cố nặn ra nụ cười gượng gạo, hạ giọng chỉ đủ hai người họ nghe thấy.

Tên đàn ông chết tiệt này lại coi nàng như người thấp tùng.

Thương Nghiêu có chút hứng thú nhìn nàng, "Tôi nghĩ Lạc tiểu thư cần phải rất rõ ràng, làm cố vấn pháp luật cho một tập đoàn, ít nhất phải hiểu tường tận nó. Hiểu rõ công việc kinh doanh của tôi đối với cô chỉ có lợi mà thôi."

Lạc Tranh âm thầm nghĩ rằng, nguy hiểm, nguy hiểm! Nhưng nàng vẫn tỏ thái độ vô cùng bình tĩnh, nhìn thẳng cặp mắt đen đầy ý cười của hắn, "Thương Nghiêu tiên sinh nói có lý."

Nụ cười bên môi Thương Nghiêu càng đậm, vui vẻ chuyện trò cùng mấy đối tác tại bữa tiệc.

Nụ cười trên gương mặt Lạc Tranh nhạt đi, chỉ mình nàng biết được cứ phải nở nụ cười giả tạo là một việc chán ghét đến cỡ nào.

Buôn bán, tiệc tùng vốn là thế giới của đàn ông. Ở nơi đó, phụ nữ chỉ đóng vai trò làm công cụ góp vui mà thôi. Lúc này cũng vậy, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là bên cạnh Thương Nghiêu là một luật sư, còn bên cạnh những người đàn ông khác không phải thư ký thì cũng là người mẫu hay diễn viên điện ảnh.

"Vị tiểu thư này thật xinh đẹp, xin hỏi..." Một gã thương nhân tay đang ôm một cô minh tinh nũng nịu trước ngực, ánh mắt bắn ra tia đăm đؤối, say mê nhìn nàng. Cũng khó trách Lạc Tranh sẽ khiến người ta chú ý, bởi quả thực nàng có dung mạo quá mê người, hơn

nữa bộ trang phục đang mặc lại toát lên sự thông tuệ khiến nàng thật khác biệt với những cô gái ở nơi này.

"Tôi là..."

"Cô ấy là người yêu của bạn tôi!" Thương Nghiêu bất ngờ cắt ngang lời nàng, thản nhiên lên tiếng khiến Lạc Tranh không đoán nổi tâm tư của hắn lúc này.

"Người yêu của bạn?" Máy gã thương nhân đang ngồi ở bàn gần đó nghe vậy liền cười, giơ ngón tay tỏ vẻ tán thưởng, "Thật là giỏi nha! Xem ra không người phụ nữ nào có thể chống lại mị lực của Thương Nghiêu tiên sinh."

"Mọi người hiểu lầm rồi. Có câu "Vợ của bạn không thể ức hiếp..." Nói đến đây, Thương Nghiêu xoay người nhìn về phía Lạc Tranh, giọng nói lộ vẻ chế nhạo, "Lạc tiểu thư, Trung Quốc có câu như vậy không phải sao?"

Ngón tay Lạc Tranh khẽ vuốt ve ly rượu, trong lòng dâng lên một cảm giác lúng túng, không nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Tiếng Trung của Thương Nghiêu tiên sinh thật khiến người ta nể phục."

"Tôi cũng chỉ nghe người ta nói mà thôi." Thương Nghiêu khẽ nhếch môi, ánh lên chút nghiền ngẫm, thân hình cao lớn áp lại gần nàng, khẽ nhíu mày, bộ dạng thật mờ ám, "Nhưng mà tôi còn một câu nữa, không biết Lạc tiểu thư có muốn nghe không?"

"Là câu gì?" Lạc Tranh khẽ lùi về phía sau, cố tạo khoảng cách với hắn. Trong lúc nhất thời mất cảnh giác lại đi hỏi câu này, nàng cảm thấy thật hối hận.

Quả nhiên khóe môi Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng tà mị, cặp mắt đen thâm thúy ánh lên một tia cuồng ngạo. Hắn không thèm để ý đến việc Lạc Tranh đang cố né tránh, lại càng tiến tới gần, gần đến mức có thể nhìn rõ ràng ý cảnh giác trong mắt nàng, giọng nói cất lên mang theo tà ý nóng bỏng...

"Chính là...bằng hữu thê tùy tiện cưới!"

"Anh..." Trái tim Lạc Tranh run lên, ánh mắt lấp lánh thường ngày trở nên lạnh băng, trong nháy mắt, nàng nhìn thấy nét cười cợt cùng trêu tức nồng đậm trong mắt hắn.

Giờ khắc này, nàng hận không thể đem ly rượu trong tay mà hất thẳng vào khuôn mặt kẻ ố kia.

Chương 11: Sắc đẹp của em sẽ khiến kẻ khác phạm tội

Rượu được vài tuần, cho dù là tiệc rượu của tầng lớp thượng lưu cũng vậy, những cử chỉ nhã nhặn, vẻ thanh tao thường ngày đều nhường chỗ cho bản chất thật sự của mỗi con người...

Lạc Tranh đi đến một góc khuất để nghe điện thoại. Là Ôn Húc Khiên gọi tới. Hôm nay nàng đã ra ngoài cả ngày, chả trách khiến anh lo lắng.

Xoa xoa thái dương có chút đau nhức, Lạc Tranh nhẹ nhàng trả lời, "Húc Khiên, không cần lo lắng, em đang cố tranh thủ nắm lấy cơ hội hợp tác, xong việc sẽ trở lại khách sạn."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Ôn Húc Khiên.

"Tranh Tranh, em không cần vất vả như vậy, Thương Nghiêu là người rất tốt, chúng ta cũng không cần quá khẩn trương, anh tin hẳn nhất định sẽ hợp tác cùng chúng ta. Em đang ở đâu? Anh tới đón em."

"Không cần đâu, em tự..."

Lạc Tranh còn chưa kịp nói hết câu, từ đằng sau có một bàn tay vươn ra đoạt lấy điện thoại của nàng, giọng nói trầm thấp vang lên, từng lời vô cùng rõ ràng.

"Húc Khiên, Lạc tiểu thư đi cùng tôi, cậu không cần lo lắng."

Lạc Tranh bị hấn hù cho thiếu chút nữa tim nháy ra khỏi lồng ngực, quay đầu lại trợn mắt nhìn gã đàn ông đang nở nụ cười tà, thái độ như thể gặp quý.

Điện thoại đầu bên kia hơi ngán ra, sau đó truyền đến giọng nói tao nhã của Ôn Húc Khiên, "Thương Nghiêu, là anh sao, Tranh Tranh đi cùng anh thì tôi yên tâm rồi."

Thương Nghiêu lười biếng dựa vào bên cửa, nụ cười trong mắt

càng đậm, vừa tiếp điện thoại vừa đem tầm mắt đặt trên người Lạc Tranh, không hề che giấu quan sát vẻ mặt nàng, sau đó ánh mắt chậm rãi rời xuống, từ gò má xinh đẹp đến chiếc cằm thon thả, chiếc cổ thiên nga mảnh dẻ, xương quai xanh mê người, cuối cùng dừng lại trên đôi gò bồng đảo cao vút, tròn trịa...

Lạc Tranh cảm thấy thật sự khó thở, ánh mắt dò xét của hắn khiến lòng nàng nảy sinh cảm giác sợ hãi, rồi lại có cảm giác hưng phấn khó tả. Nàng thực không hiểu nổi bản thân mình tại sao lại như vậy.

Chỉ biết là, ánh mắt của người đàn ông này quá sắc bén... mập mờ không chịu nổi.

Khóe môi hắn lại khẽ nhếch lên.

"Húc Khiên, yên tâm đi. Tôi sẽ chăm sóc Lạc tiểu thư thật chu đáo. Hơn nữa cũng sẽ tự mình đưa cô ấy về khách sạn." Giọng nói của hắn nhẹ như nước, nghe đầy vẻ chân thật như một thiên sứ.

Chỉ có Lạc Tranh mới có thể nhìn ra, khi hắn nói đến hai từ "chăm sóc" cùng "tự mình", trong ánh mắt kia mang theo bao nhiêu phần nhiệt nóng.

Nàng không phải trẻ nít, đương nhiên hiểu rõ ánh mắt ấy mang hàm ý gì.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Thương Nghiêu khẽ vuốt điện thoại, khóe môi nở nụ cười, nhìn chằm chằm nàng không nói một lời.

"Trả điện thoại cho tôi!" Lạc Tranh nói vô cùng dứt khoát.

Toàn thân Thương Nghiêu toát ra một vẻ lười biếng, đem chìa khóa xe đặt vào tay nàng.

"Đi lấy xe đưa tôi về!" Giọng nói của hắn nửa đùa cợt, nửa mệnh lệnh áp đặt.

Lạc Tranh sửng sờ nhìn chìa khóa trong tay, lại nhìn hắn. Vẻ mặt của hắn vẫn khó dò như trước. Đành phải nhượng bộ vậy, cố gắng nén lại bực tức trong lòng, nhẹ nhàng nói, "Thương Nghiêu tiên sinh, vừa rồi chính miệng ngài nói muốn đưa tôi trở về khách sạn."

Thương Nghiêu liền đem điện thoại của nàng bỏ vào túi áo mình, hai tay nhàn nhã khoanh lại trước ngực, thong thả lên tiếng, "Tôi

uống rượu, không thể lái xe."

Lạc Tranh hít sâu một hơi. Nhẫn nại! Nhất định phải nhẫn nại!
Nếu không tắt máy công sức đều sẽ uổng phí.

Vừa cố nặn gương mặt tươi cười, Lạc Tranh đã thấy một cô minh tinh đi tới, đầy nhiệt tình dính chặt lấy người Thương Nghiêu, cất giọng nói vô cùng ngọt ngào, "Chúng ta đi được rồi chứ?"

Cánh tay rắn chắc của Thương Nghiêu vòng qua cái eo nhỏ của cô minh tinh, khiến cô ta vô cùng phấn khích, ngay cả ánh mắt cũng lộ rõ vẻ nôn nóng, cả thân hình như nước muốn hòa tan ngay vào lồng ngực vạm vỡ của hắn.

Nhưng mà Thương Nghiêu lại không hề ngó ngang gì đến cô ta, nụ cười tà mị trên môi càng đậm, hắn đem ánh mắt nóng rực nhìn về phía Lạc Tranh với vẻ dò xét.

"Lạc tiểu thư, không ngại làm tài xế của chúng tôi chứ?"

"Không ngại." Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, bày ra bộ dạng vô cùng lễ độ với nụ cười xinh đẹp để lộ lúm đồng tiền, nhưng trong lòng nàng đang thầm mắng chửi hắn.

Gã đàn ông chết tiệt này lại dám sai bảo nàng? Dù thế nào nàng cũng là một luật sư có tiếng, trong mắt hắn lại biến thành gái tháp tùng kiêm tài xế. Bấm bụng mà phục vụ hắn cũng chẳng nói làm gì, giờ lại phải hầu hạ cô tiểu minh tinh kia nữa.

Có làm hay không! Vừa nhìn qua đã biết cái cô tiểu minh tinh kia chỉ hám tiền cùng địa vị của hắn mà thôi. Kẻ ngốc cũng có thể nhận ra điều đó. Hơn nữa trên mặt cô ta đầy vẻ phóng đảng, bộ dạng lẳng lơ đó chỉ vừa liếc nhìn đã thấy rõ cô ta đang toan tính cái gì. Vậy mà gã đàn ông kia lại không hề nhìn thấy.

Nghĩ thì nghĩ, tức giận thì tức giận, Lạc Tranh vẫn nắm chặt chìa khóa, xoay người bước ra ngoài.

Ai bảo nàng có việc cầu hắn. Vì câu nói, "Nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng, nhường một bước trời cao biển rộng" nàng phải nhường hắn vậy. Mấy năm nay, kiểu đàn ông nào nàng cũng đã gặp qua, không thể vì chút việc nhỏ này mà mất kiên nhẫn.

Xe lao nhanh xuyên thủng màn đêm dày đặc. Hai bên đường khá yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng xào xạc của lá cây ven đường cùng tiếng nói nũng nịu của người đẹp trong xe.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài thật xấu nha..."

"Thương Nghiêu tiên sinh, người ta...đừng như vậy mà."

"A... Thương Nghiêu tiên sinh, người ta...yêu anh chết đi được."

Qua gương chiếu hậu, Lạc Tranh hờ hững quan sát mọi chuyện. Trong lúc nhất thời, ánh mắt nàng hơi chấn động, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, chuyên tâm nhìn con đường phía trước.

Ngay sau khi ngồi vào băng ghế sau rộng rãi, tiểu minh tinh kia đã nóng vội khoe thân hình nóng bỏng với Thương Nghiêu, váy áo mỏng manh, hở hang đã sớm tuột xuống tận ngực, cả thân người ngồi khóa chặt trên đùi rắn chắc của hắn, ngón tay nhiệt tình như lửa mò vào trong áo sơ mi, đụng chạm từng cơ ngực rắn chắc khiến cô ta kinh hãi kêu lên...

"Thương Nghiêu tiên sinh, anh thật khỏe nha..."

Thương Nghiêu dường như đã quá quen thuộc với những chuyện kiểu này, lười biếng dựa vào ghế, nhìn về phía Lạc Tranh ở đằng trước vẫn im lặng lái xe, hắn khẽ cười, bàn tay vỗ vào cặp mông tròn trịa của tiểu minh tinh, khiến cô ta kêu lên một tiếng gấp gáp..."

"Nôn nóng vậy sao? Còn chưa tới khách sạn mà."

Nữ minh tinh nghe vậy, lại càng động tình, đem thân thể hòa tan trong lòng Thương Nghiêu, đôi môi nóng bỏng hôn hít khắp ngực hắn, hôn lên cổ, lên cằm, cất giọng ngọt ngào, "Thương Nghiêu tiên sinh...anh thật xấu...anh muốn hành hạ người ta thế nào đây?"

"Em nói thử xem?" Hắn không buồn trả lời câu hỏi mà lại đặt ra câu hỏi khác, ý tứ vô cùng xấu xa, khiến phụ nữ nghe được cũng thấy tim đập loạn.

Vẻ khát vọng trên mặt cô minh tinh càng rõ, nhanh chóng áp sát thân hình vào ngực hắn, cảm thụ khí chất mê hoặc lòng người, ôn nhu rên rỉ, "Thương Nghiêu tiên sinh, người ta thích anh, anh muốn thế nào thì làm thế ấy đi..."

Đang lái xe Lạc Tranh nghe thấy những lời này, nụ cười mĩa mai

nhếch lên, khẽ lắc đầu.

Nàng đã gặp qua nhiều phụ nữ, ngu ngốc có, khờ dại có nhưng chưa từng thấy ai ngu như cô ta. Chẳng lẽ cô ta không biết đàn ông thích cảm giác chinh phục hay sao?

Quả nhiên, khi tiểu minh tinh vừa muốn diễn lại vẻ phong tình, Lạc Tranh liền nghe thấy một giọng đàn ông trầm thấp bình thản vang lên.

"Dừng xe!"

Lạc Tranh liền đạp phanh, cả chiếc xe lập tức dừng lại.

"Xuống xe!" Thương Nghiêu cất giọng vô cùng bình thản, âm điệu không cao không thấp.

Trong xe yên tĩnh lạ thường...

Một lúc sau...

"Này, cô tài xế! Thương Nghiêu tiên sinh kêu cô xuống xe, có nghe hay không?" Nữ minh tinh sáng giọng với Lạc Tranh, vẻ ôn nhu vừa rồi hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ cao ngạo vốn có của những ngôi sao.

Lạc Tranh vẫn ngồi yên, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, thoải mái tựa vào ghế lái, bình thản chờ xem kịch vui.

Nữ minh tinh thấy vậy lại càng khó chịu, đang định nổi cơn lại nhớ ra Thương Nghiêu đang ở bên cạnh, lập tức bày ra bộ dạng yếu đuối đáng thương, quăn lấy hấn, nũng nịu nói...

"Thương Nghiêu tiên sinh, cô tài xế này làm sao vậy? Ngay cả lời của ngài còn dám không nghe."

Thương Nghiêu nhếch môi, khuôn mặt cương nghị ghé sát lại cô ta, chậm rãi nói rõ từng từ, "Tôi bảo...cô xuống xe!"

"A?" Nữ minh tinh bỗng chốc choáng váng, khuôn mặt đang làm nũng phút chốc tái nhợt, lộ rõ sự lúng túng...

"Thương Nghiêu tiên sinh, không phải ngài..." Cô ta lại nghĩ rằng hấn chỉ muốn đuổi tài xế ra, để lại mình cô ta trên xe mà thôi.

Nhưng hấn lại muốn tống cô ta xuống? Sao có thể như vậy? Trước giờ cô ta vẫn luôn tự hào mình có dáng người vô cùng quyến rũ, có thể khiến đàn ông điên cuồng. Tuy đây là lần đầu tiên gặp hấn, nhưng cô ta rõ ràng nhìn ra trong mắt hấn tràn ngập dự vọng, nếu

không sao lại muốn cô ta đi cùng?"

"Xuống xe!" Thương Nghiêu lặp lại lần nữa, thanh âm lúc này mang theo sự lạnh lùng vô cùng.

"Anh..." nữ minh tinh kia bộ dạng vô cùng xấu hổ, nhục nhã, chỉnh lại quần áo xong liền nắm lấy túi xách, "Anh thật quá đáng!"

"Rầm..." cửa xe đóng lại, khỏi nói cũng biết cô ta giận tới cỡ nào.

Lạc Tranh đứng đung như người ngoài cuộc, thái độ lạnh nhạt xem màn kịch vui, không nói một lời, cũng không bày tỏ ý kiến gì.

Chẳng bao lâu sau, Thương Nghiêu cũng xuống xe, đưa tay mở cửa bên ghế lái, trầm giọng nói, "Ngồi qua bên ghế phụ!"

Lạc Tranh hơi giật mình, ngơ ngác nhìn hấn một chút liền khôi phục vẻ mặt băng lãnh, nhích qua ghế lái phụ.

"Cạch..." Cửa xe đóng lại, Thương Nghiêu đuổi chân ngồi vào bên trong.

Mùi hoắc hương nhàn nhạt trên người hấn vây lấy Lạc Tranh, thật sự có tác dụng mê hoặc lòng người.

Lòng của nàng khẽ rối loạn, chỉ liếc nhìn hấn, không nói gì.

Vừa muốn dời đi ánh mắt, đã thấy hấn quay qua nhìn nàng, cùng ánh mắt nàng giao nhau.

Đôi mắt thâm thúy không thấy đáy, mang theo một tia u ám, cảm giác vô cùng nguy hiểm.

"Cô thích xem náo nhiệt sao?" Hấn cất giọng nói lãnh đạm, giữa màn đêm yên tĩnh thật có cảm giác ghê người.

"Đâu có!" Lạc Tranh khẽ đưa tay vuốt cái cổ đau nhức, lảng tránh ánh mắt của hấn, "Chỉ là thấy tiếc cho cô minh tinh kia thôi."

"A?" Thương Nghiêu hơi chau mày, cánh tay khoác lên ghế lái, có vẻ hứng thú nhìn nàng, "Tại sao lại nói như vậy?"

Lạc Tranh xoay người, khẽ tránh khỏi phạm vi hơi thở của hấn, nhẹ nhàng lên tiếng "Chỉ thiếu chút nữa cô ta có thể bay lên ngọn cây rồi, đáng tiếc...thất bại trong gang tấc."

"Những lời của Lạc tiểu thư rất có hàm ý." Thương Nghiêu nhận ra sự lảng tránh của nàng, nụ cười trên gheo trên môi càng đậm, thân thể cao lớn càng cố ý sát lại, cúi đầu nói, "Không ngại giải thích cho

tôi nghe chứ?"

Lạc Tranh biết rõ hẳn cố ý trêu chọc, cũng chẳng hề tránh né, thẳng thắn nói, "Nếu như cô ta đủ thông minh, phải biết thả sợi dây dài câu con cá lớn. Nếu như cô ta không nóng lòng "âu yếm" thì chắc giờ này đang nằm trên giường của anh rồi, không có bị đuổi xuống xe như vậy đâu, "

"Chẳng lẽ không thể giải thích rằng tôi không có hứng thú với cô ta?" Thương Nghiêu cười cười hỏi.

Nụ cười châm chọc bên môi Lạc Tranh khẽ nhếch lên, lần này nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt vô cùng thông tuệ và lý trí, "Tâm lý đàn ông vốn thích tầm hoa vấn liễu, thường chỉ có hứng thú với thân thể phụ nữ mà thôi."

"Cô hiểu rõ đàn ông sao?" Thương Nghiêu khẽ chớp mắt, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò.

"Chỉ có đàn ông mới hiểu rõ bản thân họ mà thôi...nhất là đàn ông thích trêu hoa ghẹo nguyệt." Lạc Tranh khẽ vén mái tóc, cười nhẹ, "Loại đàn ông này chỉ thích theo đuổi cảm giác chinh phục, bọn họ chỉ cần cuồng nhiệt một giờ, một đêm rồi hôm sau ai đi đường nấy, không ai nợ ai. Thử nghĩ xem, kiểu đàn ông đó làm sao tiếp nhận được tình yêu của phụ nữ, đối với họ tình yêu chỉ là gánh nặng, không phải hạnh phúc."

Nụ cười bên môi Thương Nghiêu càng đậm, sau một khắc, ngón tay thon dài khẽ chạm vào sợi tóc mềm mại của nàng, khe khẽ vuốt ve.

"Chẳng lẽ trong mắt Lạc tiểu thư, tôi là loại đàn ông này?"

"Thương Nghiêu tiên sinh là loại đàn ông nào không quan trọng, chỉ cần anh nhớ rõ lời mình đã nói là được rồi." Lạc Tranh thản nhiên quay đầu khiến những lọn tóc đen nhánh tuột khỏi tay Thương Nghiêu, đôi mắt sáng lấp lánh ánh lên nụ cười lễ độ.

"Tôi đã nói gì sao?"

"Đúng vậy." Lạc Tranh rất nghiêm túc nhìn hắn, "Thương Nghiêu tiên sinh muốn thấy thành ý của người hợp tác, vậy đêm nay anh cũng đã thấy được thành ý của chúng tôi rồi chứ?"

"Chúng tôi?" Thương Nghiêu xích lại gần, gần đến nỗi có thể chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng, cười tà mị, "Chúng tôi" là muốn chỉ cô cùng Húc Khiên sao?"

"Đúng vậy!"

"Lạc tiểu thư vì một người đàn ông mà vất vả ngược xuôi, có đáng không?" Thương Nghiêu chống một tay lên cửa xe đằng sau Lạc Tranh, hoàn toàn vây nàng lại trong phạm vi kiểm soát của mình, ánh mắt loé lên một tia khó hiểu.

Tâm tư Lạc Tranh theo hơi thở của hắn bất chợt lơ lửng, cố gắng chống lại đôi mắt thâm thúy kia, ánh mắt có chút hoảng loạn, khẽ hắng giọng nói, "Người anh vừa nói là bạn tốt Húc Khiên của anh đó."

Nàng không tin người đàn ông này là loại đỏi bụng ăn quàng vì dù sao nàng cũng là bạn gái của bạn hắn. Nhưng là thỉnh thoảng ý tứ của hắn lại vô cùng mập mờ khiến nàng thực cảm thấy bất an.

"Cô cho rằng, tôi không đáng để yêu sao?" Đôi mắt Thương Nghiêu loé lên tia u ám.

Lạc Tranh cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, khẽ nói, "Thương Nghiêu tiên sinh cần phải hiểu rõ bản thân mình. Anh là người thích chinh phục, tự nhiên có cảm giác yêu thương nhưng nhớ con mồi sẽ khiến anh mất đi hứng thú. Nếu có người phụ nữ nào yêu anh, không phải là một chuyện không đáng, mà là một việc hết sức nguy hiểm, thậm chí là kiếp nạn. Người phụ nữ nào yêu anh sẽ chỉ có một kết cục đó là...vạn kiếp bất phục (không thể quay đầu)."

"Vậy sao?" Thương Nghiêu nhìn nàng không chớp mắt, giống như một con báo đen đang chăm chú rình mồi, "Có lẽ còn một kết cục khác."

Ánh mắt Lạc Tranh loé lên tia nghi hoặc.

Thương Nghiêu nở nụ cười ám muội, nhưng lại mang theo sự tà mị vô cùng, nửa thật nửa giả...

"Nếu đã được tôi coi trọng, tôi sẽ khiến cô ấy trở thành...người phụ nữ hạnh phúc nhất!"

Không biết tại sao khi Lạc Tranh nghe thấy những lời này của

hắn, nhìn vào ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc của hắn, trong lòng chợt thấy rộn ràng...

Sau một khắc, bên môi khẽ nổi lên nụ cười khổ. Thật buồn cười, sao nàng lại có thể coi là hắn đang nghiêm túc chứ.

"Cô nghĩ là tôi đang nói đùa?" Thương Nghiêu trầm giọng hỏi.

Lạc Tranh hơi giật mình, vội thu lại ánh mắt, suýt chút nàng đã quên mất người đàn ông này có cặp mắt sắc bén như chim ưng, tự nhiên sẽ quan sát thấy hết thảy mọi biểu tình trên gương mặt nàng.

Lạc Tranh khẽ nhếch môi cười nhẹ, "Tôi chẳng có quyền gì phủ nhận tình cảm của Thương Nghiêu tiên sinh, đây là chuyện cá nhân của ngài, người ngoài tin hay không, không quan trọng."

Thương Nghiêu nhìn nàng, không hề chớp mắt, vẻ mặt bí hiểm làm cho người ta không thể đoán được hắn đang nghĩ gì. Một lúc sau hắn mới mở miệng.

"Tốt lắm, đã như vậy, hay là nói chuyện đời sống tình cảm của Lạc tiểu thư đi."

"Tôi?" Lạc Tranh giật mình nhìn hắn, đáy mắt thoáng qua chút nghi hoặc, tự nhiên lại đi nói về chuyện tình cảm của nàng làm gì? Nàng cùng hắn quen thân lắm sao?"

"Lạc tiểu thư nếu đã hiểu rõ đàn ông như vậy, chắc hẳn biết rõ đàn ông thích kiểu phụ nữ thế nào." Ánh mắt u ám của Thương Nghiêu chợt ánh lên một tia tà mị, hơi thở tràn ngập mùi hoắc hương xen lẫn mùi rượu khiến trong xe có một cảm giác mập mờ khó tả.

"Một phụ nữ quá mạnh mẽ sẽ khiến đàn ông chùn bước hoặc là sinh ra tính ỷ lại."

Lạc Tranh khẽ nhíu mày, "Tôi không hiểu thương Nghiêu tiên sinh muốn nói gì."

"Cô thông minh như vậy, làm sao lại không hiểu? Để tôi nói rõ hơn một chút vậy..." Thương Nghiêu cúi đầu xuống, sống mũi cương nghị nhẹ nhàng vùi vào trong mái tóc nàng, khẽ thì thầm bên vành tai nhỏ nhắn, "Tôi sẽ không để người phụ nữ của mình phải hối hận ngược xuôi."

Hơi thở đàn ông nóng hổi quét qua làn da nhạy cảm của nàng,

thiếu chút nữa đã thiêu đốt tâm can. Lạc Tranh có chút bất ngờ, trong lúc nhất thời không biết phải đẩy hẳn ra hay cứ để mặc cho hơi thở nóng rực của hắn xâm nhập lãnh địa của nàng.

Thương Nghiêu hơi cúi đầu, nhìn về mặt biến sắc của nàng. Chiếc cổ thiên nga xinh xắn đang cứng lại, không khó nhận ra nàng đối với hắn có ý cảnh giác rất cao. Đôi vai thon gầy có chút e sợ, làn da tuyết trắng mềm mại lộ ra ở cổ áo sơ mi, bầu ngực tròn trịa phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, cùng với thân hình tuyệt mỹ với những đường cong quyến rũ, khiến người ta không khỏi tưởng tượng miên man.

Hương thơm ngọt ngào quyến rũ từ cơ thể nàng thật khác biệt với mùi hương do nước hoa tạo ra. Bộ váy công sở nàng đang mặc trên người bởi vì tư thế ngồi trong xe càng lộ ra đôi chân thon dài, thẳng tắp, đường nét vô cùng mềm mại...

"Em rất đẹp, thật sự rất đẹp..." Hắn thốt lên, giọng nói trầm khàn mang theo ý vị khiến người nghe say đắm, lời tán thưởng vừa nói xong, câu tiếp theo lại mang theo sự nguy hiểm tột bậc...

"Vẻ đẹp của em sẽ khiến đàn ông kim lòng không được mà phạm tội."

"Anh..." Lạc Tranh quả thực hoảng sợ, cố gắng tựa đầu sát vào kính xe, tránh hẳn càng lúc càng sát lại gần.

"Không cần phải hoảng sợ như vậy, tôi chỉ muốn biểu đạt chút cảm xúc mà thôi." Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng quý dị, hệt như quỷ Satan, "Phụ nữ quá xinh đẹp giống như một cành hồng có gai đâm vào lòng bàn tay, khiến người ta không kiềm chế được...chỉ muốn dày vò và chiếm đoạt."

Chương 12: Em là người phụ nữ duy nhất tôi muốn

Lạc Tranh nghe vậy mặt biến sắc, ánh mắt lộ rõ nét lạnh lùng.

"Thương Nghiêu tiên sinh, hi vọng ngài tự trọng một chút!"

Dù nói thế nào, nàng cũng là bạn gái của bạn thân hẳn, chẳng lẽ tên đàn ông lẳng nhăng này lại không có chút khái niệm đạo đức nào? Sao hẳn có thể nói với nàng những lời mập mờ ám muội như vậy?

Thương Nghiêu không chút tức giận, khẽ ngồi thẳng dậy, khoe môi nở nụ cười tà...

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi hy vọng chúng ta có thể nói đến chuyện chính!" Lạc Tranh hít sâu một hơi, đè nén tâm tình đang khấn trương, nhìn về phía hẳn, dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh và tỉnh táo thường ngày.

"Lạc tiểu thư chẳng phải muốn bàn chuyện hợp tác sao." Thương Nghiêu hoàn toàn buông nàng ra, ngồi thẳng lại ở ghế lái, nhếch miệng, "Tôi nói rồi, tôi thích hợp tác với người có thành ý."

"Chẳng lẽ trong mắt Thương Nghiêu tiên sinh, tất cả những việc tôi làm hôm nay còn chưa đủ thành ý?" Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng.

"Tôi hy vọng Lạc tiểu thư có thể hiểu rõ một điều..." Thương Nghiêu quay đầu nhìn nàng, mang theo sức mạnh trấn áp, "Nếu muốn hợp tác, cô phải thể hiện thành ý của mình. Hôm nay mới chỉ là bắt đầu, tôi không hứa hẹn những gì cô làm hôm nay có thể đổi lấy cơ hội hợp tác."

Lạc Tranh nghẹn lời, móng tay cơ hồ muốn xuyên thấu lòng bàn tay, nhưng vẫn nở nụ cười bình tĩnh thường ngày, "Không biết Thương Nghiêu tiên sinh còn muốn gì nữa đây?"

Thương Nghiêu nhún vai, hai tay buông thõng, "Đây là chuyện

Lạc tiểu thư cần phải suy tính đi. Nếu cô muốn hợp tác, phải làm cho tôi thấy thành ý của cô! Nên biết, thành ý phải thể hiện bằng hành động, còn việc cô thể hiện như thế nào, không liên quan tới tôi."

"Thương Nghiêu tiên sinh..."

"Xin nhắc cô một câu!" Thương Nghiêu không cho nàng chút cơ hội lên tiếng, giọng điệu nhàn nhạt mang theo quyền lực khống chế hết thảy, "Văn phòng luật sư nổi tiếng trên thế giới nhiều không kể xiết, vì sao tôi phải nhất định hợp tác cùng các vị? Lạc tiểu thư muốn hợp tác, phải xem cô sẽ làm thế nào?"

Tâm tư Lạc Tranh bất giác căng lên. Nàng biết rõ những gì hắn nói đều là sự thật. Đúng vậy, trên thế giới có rất nhiều văn phòng luật danh tiếng cho hắn lựa chọn, bọn họ chỉ có thể được coi là một trong số đó mà thôi. Người đàn ông này nhìn bề ngoài có vẻ bất cần đời, bộ dạng tà mị lười biếng nhưng tâm tư vô cùng tinh tế. Nếu như không khiến hắn hài lòng, hắn tuyệt đối sẽ không vì quan hệ bạn bè mà thiên vị.

Nàng âm thầm hít sâu một hơi, xem ra, nhất định phải hao tổn không ít tâm tư với hắn rồi. Vì tương lai của văn phòng, nàng không thể không giành lấy sự tín nhiệm của hắn.

Khách sạn Park Hyatt Vendom, phòng Hoàng gia.

Bóng đêm mê say lòng người, trên cửa kính phản chiếu hình ảnh Lạc Tranh đang dạo từng bước trong phòng.

"Peter, cảm ơn thông tin của anh!" Cúp điện thoại, Lạc Tranh thờ phào nhẹ nhõm, ném điện thoại lên sofa, cả người mệt mỏi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh.

Bàn tay đàn ông ôn nhu vòng qua, đặt lên bờ vai nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Lạc Tranh nhắm mắt lại, hàng lông mi thật dài giống như cánh bướm khẽ rung động, đau nhức trên bả vai nhờ bàn tay kia xoa bóp đã thả lỏng đôi chút. Nhẹ nhàng áp má vào lòng bàn tay đó, Lạc Tranh khẽ thờ dài...

"Tranh Tranh, nếu không chúng ta quên đi, trở về Hongkong tìm

cách khác." Ôn Húc Khiên đau lòng nhìn bộ dạng mệt mỏi của nàng, khẽ nói.

Lạc Tranh mở mắt, nghiêng đầu nhìn Húc Khiên, tiếng nói dịu dàng nhưng vô cùng kiên quyết, "Không được, em nhất định phải giành lấy vụ hợp tác này."

"Anh không muốn em vất vả như vậy." Ôn Húc Khiên đau lòng nói, "Chuyện này em đừng bận tâm nữa, anh sẽ nói chuyện với Thương Nghiêu."

"Húc Khiên, Thương Nghiêu sẽ không vì giao tình với anh mà hạ thấp điều kiện đâu." Lạc Tranh ngồi dậy, dựa vào người Húc Khiên, nắm lấy bàn tay anh, "Yên tâm đi, chuyện mà em đã làm, nhất định sẽ làm đến cùng. Em đã tra được lịch trình ngày mai của hắn rồi."

Ôn Húc Khiên cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút chần chừ...

"Tranh Tranh, em muốn..."

"Nếu hắn muốn nhìn thấy thành ý của chúng ta, vậy chúng ta sẽ cho hắn thấy!" Lạc Tranh nói, nét mệt mỏi trong mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ý chí chiến đấu rực lửa, "Chỉ cần chúng ta làm thật chu toàn, em không tin hắn sẽ không động lòng."

"Vì văn phòng, vất vả cho em rồi." Ôn Húc Khiên đau lòng ôm chặt nàng, thì thầm. Mấy ngày nay hắn cũng hối hả ngược xuôi, mong tìm kiếm thêm nhiều cơ hội hợp tác.

Ôn Húc Khiên luôn tin tưởng Lạc Tranh là một người nói được làm được. Tuy nàng là phụ nữ, nhưng năng lực không hề thua kém đàn ông, thậm chí còn tốt hơn. Văn phòng luật chỉ trong vài năm ngắn ngủi có thể phát triển thần kỳ như vậy, không thể thiếu công lao của Lạc Tranh.

"Còn nói những chuyện này làm gì." Lạc Tranh xoay người, vòng tay ôm lấy cổ Húc Khiên, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Chuyện của anh cũng là chuyện của em, cũng như năm đó em tốt nghiệp đại học, chuyện của em cũng là chuyện của anh."

Nhớ tới những năm học đại học, nếu không có Ôn Húc Khiên, nàng thật sự không biết sẽ vượt qua như thế nào. Khi đó, cha nàng vì nợ cờ bạc bị chủ nợ bức phải nhảy lầu, để lại món nợ khổng lồ

cho hai mẹ con. Vì trả nợ, nàng phải đành nghỉ học đi làm kiếm tiền nhưng vẫn kiên trì ranh giới cuối cùng, chỉ tiếp rượu chứ không qua đêm.

Nhưng có một lần, một gã khách hàng say rượu tính cưỡng ép nàng. Trong lúc giằng co, may mắn Ôn Húc Khiên xuất hiện. Anh là đàn anh cùng trường, cũng là chủ tịch hội sinh viên. Sau khi biết chuyện của Lạc Tranh đã đi tìm nàng. Theo quan điểm của anh, một sinh viên giỏi luôn giành được học bổng như nàng mà nghỉ học thì thật sự đáng tiếc.

Về sau, Lạc Tranh với sự giúp đỡ của Ôn Húc Khiên đã có thể tiếp tục hoàn thành việc học. Từ buổi tối anh xuất hiện tại hộp đêm đó, trong chớp mắt Lạc Tranh đã quyết định sẽ dùng toàn lực để báo đáp người đàn ông này. Thời gian trôi đi, quan hệ giữa họ ngày càng thân thiết, Lạc Tranh cũng dần cảm mến Ôn Húc Khiên nhiều hơn.

Khi Ôn Húc Khiên đứng ra thành lập văn phòng luật riêng, nàng cũng không nói hai lời, trực tiếp cùng anh gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, từng bước làm nên thành tựu ngày hôm nay.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên bị nét nhu tình nơi mắt nàng lan sang, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, thâm tình vịn chùng cúi đầu xuống, đôi môi ấm áp chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng, vô cùng say mê.

Thân thể Lạc Tranh mềm mại như nước, để mặc bàn tay đàn ông nâng nàng lên, tiếng thở dốc yêu kiều, đáp lại nụ hôn ngày càng cuồng nhiệt của Ôn Húc Khiên.

Mỹ nhân mềm mại trong lòng khiến nhiệt tình của Ôn Húc Khiên không ngừng dâng cao, trong cơ thể sinh ra một loại cảm giác nóng bỏng quen thuộc, đem người con gái trong lòng ôm càng chặt, khiến cho thân thể mềm mịn của nàng kề sát chính mình, ánh mắt ôn nhu thường ngày cũng biến đổi, ngay cả tiếng thở cũng ngày một thô trọng.

"Húc Khiên..." Lạc Tranh có thể phát giác thân thể của anh biến hóa, vòng tay nhỏ bé quấn quanh cổ anh đổi thành chống lên lồng ngực, sắc mặt ửng hồng...

Một tiếng thì thầm, cơ hồ muốn lấy mạng Ôn Húc Khiên! Anh chẳng qua là người đàn ông hết sức bình thường, nhất là đối diện với một người đẹp như Lạc Tranh. Bàn tay đang nâng eo nàng bắt đầu không an phận di chuyển lên xuống đem theo luồng nhiệt nóng bỏng xuyên qua lớp vải, cảm nhận rõ ràng cơ thể mềm mại như không xương của nàng..

Sau một khắc, bế lấy người con gái trong tay, bước vào phòng ngủ...

Khi thân thể Lạc Tranh tiếp xúc với mặt giường mềm mại, mới phản ứng lại, còn chưa kịp ngồi dậy đã bị Ôn Húc Khiên đè xuống.

Thân thể nhỏ nhắn hoàn toàn bị thân hình to lớn của Húc Khiên đè lên. Ngay lập tức, đôi môi nóng bỏng của anh rơi xuống, tham lam chiếm cứ hương thơm nơi đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Húc Khiên..." Lạc Tranh không biết làm thế nào cho phải. Khi môi anh trượt xuống phần gáy, nàng chợt cảm thấy ngực dâng lên một hồi lạnh lẽo.

"Húc Khiên, đừng như vậy." Nàng đem hai tay chống trên lồng ngực của anh, ánh mắt mê ly như mộng ảo.

Ôn Húc Khiên đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, cúi đầu xuống, sống mũi anh tuần khế áp lên má nàng, không khó cảm nhận được hơi thở hỗn hển của anh, ngay cả giọng nói cũng trở nên thô cát, khàn khàn, "Tranh Tranh, đêm nay ở lại trong phòng của anh, được không?"

Anh đưa ra lời mời vô cùng trực diện.

"Húc Khiên..."

"Tranh Tranh, cho anh, được không?" Ôn Húc Khiên buông bàn tay nhỏ bé của nàng, một lần nữa đè xuống, ôn nhu hôn hít lấy gương mặt xinh đẹp, "Em có biết anh yêu em nhiều thế nào, có biết anh muốn nhận được tất cả mọi thứ của em đến nhường nào không?"

"Húc Khiên, anh...tinh táo lại chút..." Lạc Tranh bị dọa đến không dám động đậy. Nàng đương nhiên biết rõ Ôn Húc Khiên sẽ không ép buộc mình, cũng biết anh rất yêu thương mình. Nhưng là, người đàn

ông ôn nhu nhất vào giờ phút này vẫn vô cùng nguy hiểm. Nàng chỉ có thể dịu dàng lên tiếng, "Chuyện này không phải chúng ta đã bàn kỹ rồi sao?"

"Anh biết em muốn lưu lại thời khắc đẹp đẽ nhất cho đêm tân hôn, nhưng mà..." Ôn Húc Khiên hô hấp có phần nặng nề, nhất là khi người con gái bên dưới lại vô cùng mềm mại...

"Tranh Tranh, em là người con gái duy nhất anh muốn trong cuộc đời này. Anh yêu em, còn muốn nắm tay em đi cả cuộc đời, em sớm muộn cũng là của anh, không phải sao?"

"Đã như vậy, anh sẽ bằng lòng chờ thêm chứ?" Lạc Tranh ôn nhu như nước nhìn hắn, nhẹ nhàng nói.

"Anh đợi đã bốn năm rồi, Tranh Tranh, em không thể tàn nhẫn như vậy." Ôn Húc Khiên nâng ngón tay của nàng, trừng phạt gặm cắn. Nhìn vẻ mặt nàng cất tiếng kêu đau mềm mại, trên mặt anh lại càng tràn ngập xuân tình.

"Húc Khiên, nếu như anh thật lòng yêu em thì nên tôn trọng em."

Ôn Húc Khiên nặng nề hít vào một hơi, cố gắng thả lỏng thân thể căng cứng, lại không chống đỡ nổi hương thơm của nàng, đem cả khuôn mặt vui trong mái tóc mềm mại, thì thầm bên tai, "Tranh Tranh, sau khi nhận được vụ hợp tác này, gả cho anh, được chứ?"

"Không phải đàn ông luôn coi hôn nhân là phần mộ tình yêu sao?" Lạc Tranh cảm động nhìn anh, gương mặt xinh đẹp lộ ra chút dịu dàng. Khi ở trước mặt anh, nàng không phải giả bộ cường thế.

"Anh thì cho rằng hôn nhân là thiên đường." Ôn Húc Khiên khế hôn nàng "Bởi vì anh yêu em, bởi vì anh không đợi được nữa, anh muốn em là của anh, hoàn toàn thuộc về mình anh."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh vô cùng cảm động, vùi đầu vào trong ngực anh, đời này kiếp này có thể được một người đàn ông yêu sâu đậm như vậy là chuyện hạnh phúc dường nào.

Nàng thường xuyên cảm giác mình không phải là người may mắn. Kể từ khi gặp được Húc Khiên, nàng mới biết cái gì gọi là vận may. Đúng vậy, Húc Khiên yêu nàng. Cho nên mới kiên trì tôn trọng yêu cầu của nàng đến vậy, bảo nàng làm sao có thể không yêu anh

đây?

Chuồng ngựa Hoàng gia, vừa nhìn vào có thể nhận ra tất cả đều là các giống ngựa quý hiếm.

Một chú ngựa bạch được dắt ra, Lạc Tranh đầu đội nón kỵ sỹ, áo vest màu trắng, ngay cả găng tay cũng cùng màu, phối hợp cùng quần ống bó và ủng kỵ mã, vô cùng gọn gàng toát lên mười phần khí thế.

Chương 13: Chinh phục đàn bà như chinh phục ngựa

Trên toàn thế giới ước chừng có hơn 300 loài ngựa, nhưng nổi tiếng nhất phải kể đến hãn huyết mã, ngựa thuần chủng và ngựa A rập.

Cả trường đua chỉ có một con tuần mã đang phi như bay. Con ngựa này chỉ có bậc vương thất hoặc nhà giàu sang quyền thế mới có khả năng sở hữu bởi nó là loài ngựa có huyết thống thuần chủng, có thể nói là thượng phẩm - ngựa A rập.

Ngựa A rập có nguồn gốc từ vùng hoang mạc Trung Đông, sức sống của nó vô cùng mãnh liệt khiến hiếm có loài ngựa nào có thể sánh kịp. Chính bởi vậy, giá trị của mỗi con ngựa A rập không hề thấp, nhưng vẫn được vô số vương thất cũng như những người giàu có yêu thích và muốn sở hữu.

Cả trường đua rộng lớn chỉ có mình Thương Nghiêu giục ngựa phi nước đại. Hãn mặc một bộ đồ kỵ mã màu đen, không đội mũ bảo hiểm. Không khó để nhận ra hãn vô cùng tinh thông thuật cưỡi ngựa, hơn nữa còn là mẫu đàn ông thích mạo hiểm.

Thân hình cao lớn ngời thẳng lưng trên con ngựa cao to. Sự tương hỗ lẫn nhau khiến vẻ tự tin cùng tính ưa vận động càng được khuếch đại, khiến người khác nhìn vào có một cảm giác không thể kiểm soát.

"Lạc tiểu thư, hôm nay Thương Nghiêu tiên sinh đã bao toàn bộ nơi này, nếu không sao chỉ có mình anh ta phóng như bay vậy chứ?" Quản lý trường đua bối rối nhìn Lạc Tranh, người đàn ông cao lớn kia là hội viên cao cấp nơi này, ông ta cũng chẳng dám đắc tội.

Lạc Tranh khẽ nheo mắt vì bị ánh nắng chiếu vào. Bộ đồ kỵ mã màu trắng càng tôn thêm vẻ lộng lẫy của làn da trắng mịn. Nghe quản lý nói vậy, chỉ khẽ cười, " Ông yên tâm, tôi sẽ không để ông phải khó

xử. Nếu Thương Nghiêu tiên sinh trách tội, tôi sẽ gánh chịu mọi hậu quả."

"Nhưng mà..."

"Hí..." tiếng ngựa hí từ xa vọng lại vẫn vô cùng dũng mãnh.

Chỉ thấy Thương Nghiêu ghì cương ngựa, khoan thai điều khiển tuấn mã theo hướng lối vào. Thân hình cao lớn trên lưng ngựa toát lên vẻ ngang tàng như thể che khuất ánh mặt trời.

Trái tim Lạc Tranh bất giác xao động. Nàng không thể không thừa nhận người đàn ông này thực có khả năng khiến người khác si mê vô điều kiện. Như lúc này đây, hấn cuồng ngạo hệt như một đế vương thời Chiến quốc, vững vàng cưỡi trên lưng ngựa, điệu bộ uy quyền khiến người khác không dám trái lời.

Nhưng mà...

Lạc Tranh nhạy cảm phát hiện ra tầm mắt hấn cũng đang hướng về phía bên này, đôi môi mỏng tà mị khẽ nhếch lên, tựa hồ có chút nghiền ngẫm...

Nàng cắn cắn môi đầy khiêu khích, đem mũ bảo hộ ném cho người quản lý, nhanh nhẹn xoay người lên ngựa phi nước đại.

"Ya... "

Bạch mã như một tia chớp bạc hướng về phía Thương Nghiêu lao tới, tư thế vô cùng dũng mãnh. Trong chớp mắt, Lạc Tranh ghì cương ngựa trước mặt hấn, nhận thấy ánh mắt hấn đang đặt hoàn toàn trên người nàng, thái độ vô cùng hứng thú.

"Thương Nghiêu tiên sinh hôm nay thật rảnh rỗi." Cho dù đang ngồi trên lưng ngựa, Lạc Tranh vẫn cảm thấy hấn tựa như một đế vương cao cao tại thượng. Cũng khó trách, con ngựa hấn đang cưỡi là con ngựa vô cùng nổi tiếng, thân hình cao lớn, chỉ có dáng người mạnh mẽ như hấn mới có thể khống chế được sức mạnh hoang dã của nó.

Thương Nghiêu vỗ vỗ đầu ngựa, đôi môi mỏng hơi cong lên, "Hôm nay tôi thật sự rất nhàn rỗi, nhưng mà Lạc tiểu thư xem ra không phải mẫu người như vậy. Để có thể điều tra ra hành tung của tôi, quả thật hao tổn không ít tinh lực."

Đáy mắt Lạc Tranh có chút lúng túng, sau một khắc liền nở nụ cười xinh đẹp lộ rõ lúm đồng tiền, cất tiếng nói vô cùng rõ ràng, "Thương Nghiêu tiên sinh là người thông minh, đương nhiên hiểu rõ mục đích của tôi. Đúng vậy, tôi là muốn tranh thủ cơ hội hợp tác với công ty ngài."

Thương Nghiêu thoải mái cười to, ánh mắt trời chiếu vào càng làm nổi bật thân thể cường tráng của hắn. Nhìn về phía Lạc Tranh, lên tiếng vẻ nửa thật nửa giả...

"Muốn hợp tác? Được, vậy xem khả năng cưỡi ngựa của cô thế nào!" Nói xong, hắn giục ngựa lao nhanh về phía trước.

Lạc Tranh thấy vậy, ánh mắt có chút căng thẳng, vung dây cương lên...

"Ya..." bạch mã tung vó lập tức đuổi theo...

Trường đua nhanh chóng biến thành cuộc đua giữa hai người.

Thương Nghiêu dũng mãnh thúc ngựa, bóng người đỏ sẫm lướt trên đường đua. Mà Lạc Tranh cũng không chịu kém thế, theo sát phía sau, từng bước tiến lại gần hết như một cơn gió xinh đẹp.

Cuộc đua giữa một người đàn ông cao lớn và một phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp trở thành một quang cảnh vô cùng độc đáo. Người đàn ông cố ý trêu đùa, người phụ nữ ung dung nghênh chiến. Cơn sóng ngầm giữa họ chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Làm luật sư không chỉ đơn giản là cùng tranh biện trên tòa. Tòa án trước giờ là thiên hạ của đàn ông, phụ nữ muốn tham gia càng phải cố gắng và chịu vất vả gấp nhiều lần so với họ. Về điểm này, khi quyết định chọn khoa luật, Lạc Tranh đã hiểu khá rõ. Với sự giúp đỡ của Ôn Húc Khiên, khi trở lại trường đại học, Lạc Tranh tập trung vào lĩnh vực thương mại, từ đó nàng cũng không ngừng tự bồi dưỡng kiến thức cho bản thân.

Mục tiêu của nàng rất rõ ràng. Nàng muốn làm cố vấn pháp luật cho những tập đoàn, xí nghiệp nổi tiếng. Chính vì mục tiêu này, nàng càng phải am hiểu tường tận mọi hoạt động của nó, giám đốc là người thế nào, thích ăn món nào, sở thích ra sao, hay tới lui những nơi nào...cứ như vậy, từng chút tích lũy kiến thức cho chính mình.

Vận động, đương nhiên là một việc không thể thiếu.

Cho tới nay, người Lạc Tranh phải cảm ơn chính là Ôn Húc Khiên. Nhờ thói quen thích vận động của anh nên nàng cũng được bồi dưỡng không ít. Lĩnh vực vận động của Ôn Húc Khiên phải nói là khá đa dạng, từ tennis, bóng chày, bowling đến những môn thể thao có thể kết hợp bàn luận công việc như golf, rồi đến các môn thể thao mạnh như bơi lội, lặn biển, leo núi, đua xe, lướt ván, tàu lượn trên không... Về cơ bản, các môn này nàng đều đã học qua, chủ yếu dùng khi giao tiếp khách hàng, tạo thuận lợi cho công việc.

Trước đây, Lạc Tranh đối phó với khách hàng vô cùng dễ dàng. Thứ nhất là bởi vì nàng học rộng, tài cao, lại thông minh cùng với kiến thức uyên bác. Thứ hai, nàng có thể tùy cơ ứng biến để tranh thủ những sở thích của khách hàng có lợi cho công việc. Thứ ba, nàng vô cùng xinh đẹp. Đàn ông nào chả thích giao tiếp với phụ nữ xinh đẹp, loại chuyện lợi cả đôi đường như vậy chẳng có ai từ chối bao giờ.

Nhưng kể từ khi gặp gỡ Thương Nghiêu, người đàn ông này thực khiến nàng có chút nhức đầu.

Đầu tiên, là tư liệu về người đàn ông này nàng chẳng có được là bao. Tất cả tư liệu chỉ cho thấy bối cảnh của hắn vô cùng đơn giản nhưng dựa vào cảm giác nghề nghiệp của mình, Lạc Tranh biết rõ, bề ngoài càng đơn giản bao nhiêu thì chân tướng được che dấu bên trong càng kinh người bấy nhiêu. Tóm lại, người đàn ông này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thứ hai, qua hai ngày tiếp xúc, nàng phát hiện Thương Nghiêu là mẫu người thích vận động mạo hiểm, không giống như những giám đốc thông thường có bề ngoài thanh cao, thích những môn thể thao quý tộc như golf. Nàng nghĩ sai rồi, khi nàng biết được hắn sẽ xuất hiện ở trường đua, thì cũng biết thêm rằng trên toàn thế giới hắn sở hữu hơn mười trường đua ngựa.

Điểm trọng yếu nhất là, bộ dạng hắn vô cùng tà mị khiến người ta khó có thể hiểu được. Bất cứ người nào nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Lạc Tranh đều cảm thấy vô cùng hứng thú, nhưng hắn lại

coi đó như một kiểu đùa bỡn, hứng thú như thể đang chơi trò mèo vờn chuột.

Người đàn ông này thực sự khiến Lạc Tranh cảm thấy đau đầu.

Thành thực mà nói, Lạc Tranh không thích vận động cho lắm. Thú vui lớn nhất của nàng chính là chơi ghép hình, ghép hình có thể khiến nàng tĩnh tâm suy nghĩ, lại rèn luyện tính nhẫn nại cực tốt, và quan trọng nhất là – không cần lãng phí sức lực.

Nhưng mà chuyện quan trọng trước mắt là phải đuổi theo người đàn ông kia. Nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn, Lạc Tranh lại lần nữa vung roi, bạch mã như một tia chớp bạc xẹt ngang trời, dũng mãnh đuổi theo hắn.

Vừa đến khúc quanh, Lạc Tranh định tận dụng lợi thế đường đua để vượt lên. Ngay khi cảm nhận được sự thành công đang đến rất gần bỗng nhiên...

"Hí..." chỉ nghe tiếng ngựa của Thương Nghiêu hí lên.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Lạc Tranh vô cùng kinh ngạc đã xảy đến. Chỉ nghe con bạch mã của mình hí lên một tiếng, rồi sau đó, mãnh liệt nâng hai vó trước lên...

"Hí... "

"Cẩn thận!" Thương Nghiêu quát ngựa quanh lại...

"A..." Lạc Tranh sợ hãi hét lên. Khi nàng cho rằng mình sẽ ngã khỏi lưng ngựa thì chợt cảm thấy bên hông có một sức mạnh khổng lồ, sau một khắc, cả người nàng bị nhấc bổng lên rồi lại nhanh chóng ngồi vững vàng trở lại trên lưng ngựa, nhưng là...

Sau lưng nàng đang áp sát vào vòm ngực cường tráng, phần eo nhỏ bị cánh tay đàn ông cứng rắn ôm chặt, mùi hoắc hương dễ chịu bao trùm hơi thở của nàng, đến một khe hở nhỏ cũng không có...

"Anh..."

"Suyt..." Người đàn ông phía sau khẽ cắt ngang lời nàng, một bàn tay siết chặt lấy thân hình mềm mại, bàn tay kia ghì chặt dây cương, đem nàng vây lại trong lòng hắn, giọng nói trầm thấp mê người khẽ thì thầm bên tai, "Con ngựa này của tôi lần đầu chở phụ nữ đó."

Vừa dứt lời, Lạc Tranh chỉ nghe hắn khẽ quát một tiếng, tuấn mã

liền lập tức tăng tốc phi nước đại trên đường đua..

Bên tai chỉ nghe tiếng gió ù ù, vòng tay mạnh mẽ bên hông khiến Lạc Tranh có cảm giác vô cùng an toàn, khiến cho nàng không có một chút không gian nào để trốn tránh, chỉ có thể để mặc cho phía sau lưng áp chặt vào khuôn ngực rộng rãi, cảm nhận sự cường tráng cùng nhịp tim đập vô cùng trầm ổn của hắn.

Nhịp tim của Lạc Tranh cũng theo tiếng tim hắn mà đập rộn lên, dường như hoà vào hơi thở của hắn, dần dần lạc lối...

Đây là lần đầu tiên nàng cùng một người đàn ông cưỡi chung ngựa. Bất giác không nhìn được, chỉ có thể dùng đuôi mắt len lén nhìn người đàn ông phía sau, chỉ có thể liếc thấy chiếc cầm cương nghị của hắn khiến nàng càng bối rối hơn.

Lạc Tranh không ngờ hắn lại khoẻ đến vậy, có thể dễ dàng nhấc bổng nàng từ trên lưng con ngựa đang nổi điên, trực tiếp ôm lấy nàng đặt lên lưng ngựa của hắn. Tình cảnh này nàng chưa từng dám tưởng tượng nó sẽ xảy ra trong hiện thực nhưng mà nó đã tự nhiên diễn ra như vậy...

Lại đem tầm mắt nhìn tới bàn tay đang níu dây cương của hắn, đây là lần đầu tiên nàng quan sát bàn tay hắn gần gũi đến vậy. Bàn tay hắn thật to, nhìn vào có một cảm giác vô cùng mạnh mẽ như thể nắm trong tay sức mạnh khổng lồ hết thảy.

Nhất là bàn tay đang siết chặt eo nàng, độ nóng của bàn tay hắn như xuyên thấu y phục khiến Lạc Tranh cảm thấy vô cùng bối rối lại thêm vài phần rung động khó hiểu.

"Này... Dừng lại." Lạc Tranh không nhìn được vội kêu hắn. Cảnh tượng vừa rồi quả thực quá lãng mạn, lại toát lên một vẻ mập mờ khó tả. Hắn là bạn thân của bạn trai nàng, tình cảnh này thật khiến người ta không cách nào giải thích.

Thương Nghiêu cũng thật nghe lời, cười ha ha một tiếng liền ghìm cương ngựa. Tuấn mã theo lệnh hắn, chạy dần chậm lại rồi sau đó ngừng hẳn.

Thương Nghiêu xoay người nhảy xuống, liền sau đó hướng về phía Lạc Tranh còn ngồi trên lưng ngựa, chìa tay ra...

Lạc Tranh có chút thất thần, trong chớp mắt, nàng cảm nhận được sự cao quý của dòng dõi vương thất toát ra trong từng động tác của hắn, vô cùng ưu nhã...

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Tranh không khỏi cảm thấy buồn cười. Nàng bị choáng rồi hay sao?

Khẽ mím môi, đặt bàn tay nhỏ bé vào trong tay Thương Nghiêu, xoay người theo xuống ngựa.

Mùi hoắc hương dịu nhẹ lại một lần nữa tràn tới, mê hoặc lòng nàng.

"Cảm ơn..." giọng nói của Lạc Tranh có chút khàn khàn, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng hơi mất tự nhiên...

Khoé môi Thương Nghiêu hơi cong lên, dường như đang đánh giá bộ dạng lúng túng của nàng, đôi mắt thâm thúy khó lường, nghiêng đầu nói, "Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lạc tiểu thư quả thật không tồi, chỉ tiếc là phút cuối lại kém một nước."

Lạc Tranh nghe vậy, tính háo thắng lại nổi lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, không vui phản bác lại, "Nếu như không phải ngựa của Thương Nghiêu tiên sinh có chuyện, thì ngựa của tôi cũng không bị hoảng sợ."

Nàng rõ ràng chỉ thiếu chút nữa là có thể chiến thắng rồi, tất cả đều do hắn dờ dờ trò quỷ.

Thương Nghiêu nhún nhún vai, đi đến bên tuấn mã, bàn tay khẽ vỗ lên lưng nó, lại khẽ huýt sáo. Chuyện khiến Lạc Tranh khiếp sợ thực sự đã xảy ra. Con ngựa trắng của nàng đã chạy từ hồi nào đang ngoan ngoãn quay trở lại bên cạnh Thương Nghiêu.

"Cô sai rồi, không phải nó hoảng sợ mà là hai con ngựa đang biểu đạt tình cảm với nhau." Vừa nói hắn vừa đưa tay nắm lấy cương con ngựa trắng, bàn tay khẽ vuốt ve bờm ngựa, khuôn mặt cương nghị dường như hoà hoãn hẳn lại.

Lạc Tranh nhìn động tác của hắn, nghe lời nói của hắn đến ngây người. Động tác vuốt ve bờm ngựa của hắn như thể đang vuốt ve thân thể một người phụ nữ khiến nàng trào dâng một cảm giác khó nóng.

Sao có thể như vậy?

"Duyên phận đôi khi là một điều thật tuyệt vời. Con ngựa bạch mà cô chọn lại vừa vặn là con ngựa tôi chọn để phối ngẫu cùng ngựa của mình. Ngựa của tôi hí lên, đương nhiên bạch mã sẽ có phản ứng đáp lại." Thương Nghiêu vô cùng thản nhiên nói ra một câu kinh động lòng người, nói xong liền nghiêng đầu nhìn về mặt sườn sờ của Lạc Tranh, ánh mắt hiện lên ý vô cùng xấu xa.

"Lạc tiểu thư, đây chẳng phải gọi là "Phu xướng phụ tuý" sao?"

Ngôn ngữ của hắn vô cùng bá đạo chiếm tiện nghi hết lần này tới lần khác.

Lạc Tranh vô thức nhíu mày, khẽ hắng giọng, nở nụ cười mang theo chút miễn cưỡng, "Trình độ tiếng Trung của Thương Nghiêu tiên sinh quả thật uyên thâm, khiến tôi vô cùng bội phục."

"Lời khen của Lạc tiểu thư, tôi xin nhận." Thương Nghiêu nhếch môi cười, kéo dây cương, "Lạc tiểu thư nếu đã thích cưỡi ngựa, vậy thì con ngựa trắng này tặng cho cô làm quà gặp mặt."

"Vô công bất thụ lộc, Thương Nghiêu tiên sinh, món quà này quá lớn, tôi không thể nhận." Mặc dù Lạc Tranh không hiểu lắm về ngựa, nhưng cũng có thể nhìn ra con bạch mã này mang huyết thống tôn quý vô cùng, nếu không sao có thể được chọn làm phối ngẫu với con ngựa của hắn.

"Trung Quốc có câu "Bảo kiếm tặng anh hùng", hiện tại "Danh mã tặng mỹ nhân" cũng không phải là không thể." Dưới ánh mặt trời, Thương Nghiêu nở nụ cười mang theo ý mập mờ, không rõ mục đích.

Lạc Tranh nhanh chóng cân nhắc tình hình. Nếu là người đàn ông khác, nàng sẽ vui vẻ nhận ngay. Nhưng mà lại là hắn – không thể khiến người ta không suy nghĩ, nói không chừng đây là mánh khoé khảo nghiệm đối phương của hắn cũng nên.

Nghĩ tới đây, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Thương Nghiêu tiên sinh đã nhắc tới từ duyên phận. Tôi nghĩ rằng mình và con ngựa này vô duyên nên mới không khống chế được nó. Xem ra chỉ có Thương Nghiêu tiên sinh mới có thể làm

được việc đó mà thôi."

"Lạc tiểu thư hẳn biết chuyện càng khó làm lại càng kích thích." Thương Nghiêu bộ dạng lười biếng lên tiếng, "Thao túng cùng khống chế mới là lạc thú của thuật cưỡi ngựa đích thực. Tôi thích loại vận động mạo hiểm này vì nó là biểu hiện của sự chinh phục." Vừa nói, hắn vừa tiến lại gần nàng.

Gần đến nỗi Lạc Tranh có thể cảm nhận bóng dáng mình in trong mắt hắn.

"Tôi cho rằng, cảm giác chinh phục cùng khống chế trong một số trường hợp không hề phân biệt đối tượng. Đối với phụ nữ cũng vậy, chinh phục phụ nữ giống như chinh phục ngựa, càng khó khăn, tôi lại càng thấy hứng thú."

Chương 14: Mạng của tôi, cũng do em phụ trách

Lạc Tranh hít sâu một hơi, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia cảnh giác. Nhìn thấy ý đùa bỡn trong ánh mắt hần, nàng khẽ chớp mắt, thản nhiên nói, "Ví dụ của Thương Nghiêu tiên sinh thật độc đáo, chỉ tiếc là từ ngữ không diễn tả được hết ý."

"Ồ?" Thương Nghiêu khẽ chau mày

"Thương Nghiêu tiên sinh, về việc hợp tác của chúng ta..."

"Lần sau bàn tiếp!" Thương Nghiêu không đợi nàng nói xong, liền cất giọng cắt ngang.

Xoay người lên ngựa, giọng nói trầm thấp của hần lại vang lên, "Nếu như muốn hợp tác, sáng mai 9h có mặt ở trường đua KB, chỉ cần muộn một phút, tôi sẽ coi như cô không có thành ý."

Vừa dứt lời, hần khẽ hô một tiếng, tuấn mã phi nhanh về phía trước chỉ để lại trong mắt Lạc Tranh một bóng lưng vô cùng ưu nhã và mạnh mẽ.

Trường đua?

Lạc Tranh bắt giác sửng sờ...

Ngày mai, 9h sáng, trường đua KB?

Nghĩ tới đây, nàng vội vã cầm lấy điện thoại di động...

"Peter, tra giúp tôi 9h sáng mai ở trường đua KB sẽ diễn ra sự kiện gì?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng đáp ứng. Chẳng bao lâu sau đã có hồi âm, Lạc Tranh nghe xong, thực sự bị giật mình.

9h sáng mai sẽ diễn ra cuộc đua F1, hần ta là tay đua hay chỉ là khán giả đây?

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh bắt giác chau mày...

F1 là giải đua xe danh giá nhất trên thế giới, có sức hấp dẫn

người xem lớn nhất. Xe tham dự cuộc đua này đều là xe có tốc độ cao nhất, hội tụ công nghệ hàng đầu, giá trị cực lớn. Giải đua xe công thức 1 được tổ chức hàng năm, công tác chuẩn bị vô cùng chu đáo, từ khâu tổ chức cho tới truyền thông đều được tính toán tới từng chi tiết. Có thể nói, giải đua xe F1 hiện càng ngày càng được chuẩn bị vô cùng hoàn mỹ.

Khi Lạc Tranh tới trường đua mới phát hiện ra nơi này thật sự lớn ngoài sức tưởng tượng của nàng. Nếu tính cả lượng khán giả xem truyền hình trực tiếp, trên toàn cầu có hơn 10 triệu người cùng theo dõi giải đua quan trọng này. Mà nàng, lại ngây ngô quên bồng mất sự tồn tại của nó.

Theo hướng dẫn của nhân viên trường đua, Lạc Tranh đi thẳng đến khu vực dành cho các tay đua ở phía sau. Vừa mới bước vào khu này, có thể nhận thấy các tay đua đều đang rất chăm chú chuẩn bị cho cuộc tranh tài. Nàng biết rõ, những tay đua ở đây, ai nấy đều có thân phận khá đặc biệt, không phú cũng quý, cùng với tinh thần ưa mạo hiểm cao độ.

Nhưng là...

Lạc Tranh hơi nhíu mày, nhân viên hướng dẫn nàng tới đây đã nói Thương Nghiêu tiên sinh đang ở chỗ này, chẳng lẽ...

Còn đang suy nghĩ, Lạc Tranh liền thấy cách đó không xa là một thân hình cao lớn đang vòng qua chiếc xe đua phía trước, khoát tay ra hiệu cho nàng tiến lên.

Tim Lạc Tranh bất giác đập thành thịch...

Hắn thật sự là một tay đua!

Nàng vốn cho rằng hắn chỉ đơn giản thích mấy loại vận động mạo hiểm, không ngờ tới hắn còn say mê loại thi đấu nguy hiểm cỡ này.

Thương Nghiêu tiến lên phía trước, nhìn thoáng qua đồng hồ cách đó không xa. Hôm nay trông tinh thần hắn vô cùng hăng hái, thân hình cao lớn đứng giữa đám đông các tay đua vẫn vô cùng nổi bật.

"Không tệ, cô rất đúng giờ!" Tiếng nói trầm thấp lộ ra ý tán thưởng.

"Anh... muốn tham gia thi đấu?" Lạc Tranh chỉ chỉ hấn, lại nhìn chiếc xe cách đó không xa. Nàng không hiểu mấy thứ này, càng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày tiếp xúc với cuộc đua kiểu như vậy.

Trong nội tâm nổi lên một cảm giác khó tả, ngay cả cách xưng hô thay đổi mà nàng cũng không nhận ra.

Thương Nghiêu hơi mím môi, không trả lời câu hỏi của Lạc Tranh, ngược lại cúi xuống, nhìn vào đôi mắt nàng, cười nhẹ nói: "Quan tâm tới sự an nguy của tôi sao?"

Hả...

"Tôi...tôi không có." Lạc Tranh hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau một bước, nhanh chóng điều chỉnh lại ánh mắt của mình, khẽ nói, "Tôi chỉ không muốn Húc Khiên mất đi một người bạn tốt mà thôi."

Thương Nghiêu cười lắc đầu, cũng không muốn tiếp tục chọc ghẹo nàng nữa, đi về phía chiếc xe, hấn nhìn nàng nói, "Qua giúp tôi kiểm tra xe!"

"Cái gì?" Lạc Tranh thất kinh, bước nhanh về phía trước, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hấn, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài không nói đùa chứ?"

Tuy Lạc Tranh không có chú ý đến giải đua xe F1 nhưng nàng cũng biết, trước mỗi cuộc đua, tất cả các chi tiết của xe đều dựa vào tình hình thực tế của trường đua để điều chỉnh cho thích hợp. Từ tay lái tới động cơ, từ góc cua đến cấu tạo bánh xe, sức cản của không khí... Mỗi tay đua sẽ chạy thử vài vòng, sau mỗi lần chạy thử xong sẽ hội ý với các kỹ sư của mình, đem các vấn đề phát sinh trên đường kết hợp với các thông số kỹ thuật để tiến hành so sánh, hoặc thường xuyên liên lạc với đội hỗ trợ qua hệ thống bộ đàm, thông báo tình hình trực tiếp trên đường để kỹ thuật viên có biện pháp điều chỉnh.

Nhưng mà... hấn lại để cho nàng tới kiểm tra xe?

"Cô nếu muốn trở thành cố vấn pháp luật của tôi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm về tất cả mọi chuyện liên quan đến tôi, bao gồm cả...mạng của tôi..." Thương Nghiêu đi vòng qua chiếc xe, bộ dạng lười biếng nhìn nàng, tà mị cất lời. "...cũng do cô phụ trách!"

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài đừng đùa nữa, đây là vấn đề liên quan đến tính mạng, sao có thể đem ra đùa cợt?" Lạc Tranh đến gần hẳn, ánh mắt có chút bất đắc dĩ cùng khẩn trương, "Hơn nữa, tôi căn bản cũng không hiểu về xe đua, ngài còn muốn tôi giúp kiểm tra xe?"

"Yên tâm, việc liên quan đến điều chỉnh và lắp ráp xe, tôi đã lệnh cho đội kỹ thuật kiểm tra ổn cả. Xe đã được tái cơ cấu, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, cô chỉ cần giúp tôi kiểm tra lần cuối là được." Nói xong, Thương Nghiêu bước nhanh về phía trước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, kéo nàng đến bên cạnh xe. Khẽ xoay người Lạc Tranh lại, bàn tay to lớn bóp chặt bả vai nàng, "Cũng giống như kiểm tra xe bình thường thôi, không cần khẩn trương, kiểm tra một chút xem góc bánh xe, tay lái, động cơ có hài lòng không là ổn."

Lạc Tranh vô thức quay đầu lại nhìn hẳn. Gương mặt cương nghị, khí chất cao ngạo, đôi môi mỏng khẽ mím lại, đôi mắt đẹp hơi nhếch lên, hơi thở đàn ông trầm ổn đầy nguy hiểm khiến nàng...không cách nào cự tuyệt yêu cầu của hẳn.

Than nhẹ một tiếng, đành phải gật đầu, tiến lên làm thêm lần kiểm tra cuối cùng.

"Phải kiểm tra cẩn thận, có gì không hiểu có thể hỏi đội kỹ thuật." Thương Nghiêu nói xong, đi qua khu nghỉ ngơi xuống, thân thể cao lớn tỏ rõ khí thế uy nghi khiếp người.

Lạc Tranh thấy mình thật xui xẻo, nhưng cũng không thể qua loa, cho dù có thể hợp tác hay không, nàng cũng không muốn hẳn xảy ra chuyện gì không may.

Cách đó không xa, khoé môi Thương Nghiêu dường như có ý cười, nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Lạc Tranh, đôi mắt đen của hẳn không hề chớp lấy một lần, chăm chú ngắm nhìn nàng như thể đang xem xét một viên ngọc thượng hạng.

Cho tới giờ, hẳn đều cho rằng phụ nữ chẳng qua chỉ là chút gia vị cho cuộc sống, phụ nữ chỉ muốn dựa vào đàn ông để hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn. Nhưng mà hôm nay, khi hẳn chứng kiến Lạc Tranh chuyên tâm vào việc đang làm, hẳn mới phát hiện ra thì ra một

người phụ nữ lại có thể đẹp đến vậy.

Nhìn nàng bận rộn liên tục, lúc thì nhíu mày, lúc thì thoải mái, hấn không khỏi khẽ nở nụ cười, lại nhìn đến dáng vẻ nàng cẩn thận hỏi han kỹ thuật viên, nụ cười trên môi càng đậm.

Người phụ nữ này quả thực rất thú vị!

Qua một lúc lâu sau, thấy nàng rút cục thờ phào nhẹ nhõm, Thương Nghiêu đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng, cầm mũ bảo hiểm ném qua.

Lạc Tranh lại ngây ngẩn cả người...

"Đội mũ bảo hiểm cho tôi!" Hấn cười cười ra lệnh.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài không kiểm tra lại sao?"

"Tôi tin cô!" Thương Nghiêu lại lần nữa ngắt lời, đem một bộ đồ bảo vệ khác đưa cho nàng.

"Thương Nghiêu tiên sinh?"

"Có hứng thú ngồi bên cạnh tôi hay không?" Hấn cất lời mời.

Lạc Tranh kinh hãi chỉ chỉ chiếc xe, "Đây là giải đua công thức 1, đâu cho phép như vậy. Hơn nữa thiết kế của xe cũng không cho phép có thêm người nữa?"

"Quy định đều do con người đặt ra cả!" Thương Nghiêu tà mị cười một tiếng, đột nhiên vươn tay kéo nàng vào trong ngực, ngay sau đó, cánh tay tráng kiện siết chặt eo nàng, động tác vô cùng thân mật cùng mật mờ...

"Trừ phi, cô không có can đảm ngồi bên cạnh tôi!"

Chương 15: Không cần phải luôn nhắc tôi, em đã có bạn trai

Câu nói đầy khiêu khích vừa thốt ra, khóe môi Thương Nghiêu tràn ngập nụ cười khó hiểu, vừa mang ý khiêu chiến, vừa mang nét mê hoặc, thậm chí còn có chút... lạnh lẽo.

Lạc Tranh không khỏi hơi ngẩn ra! Đúng vậy, là lãnh ý! Sao hẳn lại nhìn nàng với ánh mắt lạnh lẽo như vậy?

Đang mãi nghĩ ngợi, chợt thấy trong tay nhẹ bồng, nhìn lại đã thấy Thương Nghiêu đoạt lấy mũ bảo hiểm trong tay nàng, nét coi thường trong ánh mắt hẳn giờ đã biến thành mỉa mai châm chọc.

"Khoan đã!" Lạc Tranh vội kêu lên. Lòng hiếu thắng đã đánh bại tâm lý ngờ vực trong lòng. Bước nhanh về phía trước, giành lại chiếc mũ bảo hiểm từ trong tay hắn. Lạc Tranh nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm kia, môi cũng hơi nhếch lên, nhưng mà nụ cười của nàng là nụ cười ngênh chiến vô cùng tự tin.

"Thương Nghiêu tiên sinh có lẽ đã quên mất nghề nghiệp của tôi, với một luật sư mà nói, mạo hiểm cũng trở thành chuyện rất đổi bình thường rồi."

Thương Nghiêu khẽ chớp mắt, đuôi lông mày khẽ nhướng lên như thể đang đánh giá nàng, một hồi lâu sau cũng không nói tiếng nào.

Lạc Tranh ngược lại chủ động mở miệng, bàn tay khẽ vuốt ve chiếc mũ bảo hiểm trong tay, thong thả nói, "Nghe nói giải đua công thức 1 vô cùng kích thích, hôm nay có cơ hội được tự mình trải nghiệm cũng chưa hẳn là chuyện không tốt. Nhưng mà, tuy tôi không hiểu về đua xe, nhưng kiến thức cơ bản cũng biết chút ít, xe đua công thức 1 vốn chỉ có một chỗ ngồi cho tay đua mà thôi, không biết

Thương Nghiêu tiên sinh định để tôi ngồi ở đâu đây?"

Vừa dứt lời, gò má mịn màng của nàng liền bị hấn véo nhẹ như thể muốn phạt vì nàng đã nói sai vậy, lại có vài phần âu yếm. Lạc Tranh tròn mắt nhìn hấn bật cười vô cùng thoải mái.

"Thương Nghiêu tiên sinh..."

Động tác này quá mức thân mật, hệt như là điệu bộ của hai người yêu nhau. Lạc Tranh bất giác đưa mắt nhìn quanh, thấy các tay đua khác đều nhìn hai người họ bằng ánh mắt vô cùng ám muội, bất giác cảm thấy lạnh người... Hiển nhiên mọi người đều đang hiểu lầm.

"Tôi còn tưởng em đã kiểm tra xe rất kỹ rồi chứ, hay là tôi nhầm? Chẳng lẽ em không nhìn thấy rõ kết cấu bên trong hay sao?" Thương Nghiêu dường như nhìn thấu tâm tư nàng, hai tay nhàn nhã khoanh lại trước ngực.

Lạc Tranh hơi nhíu mày, cắn cắn môi, đi đến bên cạnh xe. Sau khi được hấn nhắc nhở, nàng rốt cục mới hiểu rõ sự kỳ ảo bên trong.

Chiếc xe này đã được nâng cấp khá đặc biệt. Lúc trước, Lạc Tranh cũng đã cảm giác, chiếc xe có điểm gì đó khác thường, giờ khắc này mới phát hiện thì ra tay vịn trong khoang lái đã được thiết kế khéo léo thành một chỗ ngồi nữa, không gian nhỏ hẹp được tận dụng một cách tối đa khiến Lạc Tranh không khỏi níu lưỡi.

Nỗi khiếp sợ trong lòng bất chợt trào dâng, làm sao lại có một chiếc xe đua quái dị như vậy? Không những thế, loại xe này còn được phép tham dự cuộc đua? Chuyện này... thật quá sức tưởng tượng.

Mới nghĩ tới đó, bất giác Lạc Tranh cảm thấy có một áp lực từ phía sau ập tới, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở đàn ông nóng rực càng lúc càng gần. Đang kinh hoàng muốn xoay người tránh đi lại phát hiện bản thân đã sớm ngã vào vòng tay ấm áp của hấn...

"Tôi...lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe đua được thiết kế thế này." Lạc Tranh không cách nào thoát khỏi, chỉ có thể cố làm ra vẻ thoải mái để thoát khỏi tâm trạng lúng túng, vừa ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt lại chạm phải đôi mắt đen thẫm như đang cười của hấn."

"Vậy vừa rồi kiểm tra xe, tâm trạng em để đâu?" Hấn cất giọng

trầm thấp, vô cùng dịu dàng, "Trong lòng em không yên, như vậy không thể được. Lúc cần tập trung vào công việc, em nghĩ đến ai? Húc Khiên?"

Ách...

Lạc Tranh có chút kinh ngạc, nàng không ngờ tới người đàn ông này sẽ nói chuyện với nàng bằng giọng điệu như vậy, thật lạ.

Nhưng mà, hấn càng tới gần, mùi hoắc hương nhàn nhạt tỏa ra từ người hấn giống như một loại độc dược chậm rãi ăn mòn lý trí của Lạc Tranh. Có lẽ phụ nữ là như vậy, người đàn ông càng nguy hiểm, càng khó nắm bắt lại càng hấp dẫn. Giờ khắc này, nàng thậm chí còn hơi hốt hoảng, nhất là khi hơi thở của hấn sát lại gần, khiến trong lòng bất cứ người phụ nữ nào cũng nảy sinh cảm giác muốn nhào vào ngực hấn.

Cố gắng điều chỉnh lại tâm tình, Lạc Tranh chăm chú nhìn hấn, cười khẽ, "Thương Nghiêu tiên sinh nói những lời này chẳng phải buồn cười lắm sao? Húc Khiên là bạn trai tôi, tôi nghĩ đến anh ấy cũng là chuyện rất bình thường."

Nụ cười trên môi Thương Nghiêu bất giác lạnh hấn, nhìn nàng hồi lâu, hấn mới trầm giọng, "Tôi nghĩ, em không cần lúc nào cũng nhắc nhở tôi, em đã có bạn trai."

Ánh mắt Lạc Tranh hơi ngẩn ra...

Thương Nghiêu buồn bực không nói gì nữa, đưa tay giạt lấy mũ bảo hiểm, có chút thô lỗ đội lên cho nàng, thấy nàng hơi cau mày, bàn tay hấn bất giác giảm bớt lực...

"Đội chiếc mũ này lên đồng nghĩa với việc cùng tôi đối mặt với hiểm nguy." Hấn đưa tay khẽ điều chỉnh lại tấm đệm ở gáy nàng, khống chế nàng nhìn thẳng vào cặp mắt đen thâm thúy của mình, khẽ nhếch môi cười, "Còn nữa, tôi rất không thích người phụ nữ bên cạnh tôi lại đi nghĩ tới người đàn ông khác."

Nói xong, buông tay ra, tay kia khẽ vung lên ra hiệu, nhân viên trường đua hiểu ý tiến lên đẩy xe đua đi, chuẩn bị cho trận đấu sắp bắt đầu.

Lạc Tranh sớm đã trợn mắt há hốc miệng đứng chôn chân tại

chỗ. Người tinh táo đến mấy mà nghe thấy những lời hấn nói cũng sẽ phải kinh ngạc... Nàng sao lại biến thành người phụ nữ bên cạnh hấn rồi? Người đàn ông này rõ ràng lời nói có quá nhiều hàm ý.

Trận đấu chính thức bắt đầu, tất cả xe đua đều đã vào vị trí, Lạc Tranh lúc này bất giác đưa mắt nhìn thoáng cảnh tượng xung quanh khán đài.

Nói quang cảnh trường đua tấp nập cũng không quá đáng, mức độ náo nhiệt có thể so sánh với ngày đại lễ. Cũng đúng, tất cả khán giả nơi này đều là fan cuồng của giải đua công thức 1, có tinh thần như vậy cũng không có gì lạ.

Chỉ là...

Lạc Tranh dường như đã trở thành tiêu điểm của toàn trường đua.

Chỉ có duy nhất chiếc xe đua này là có hai chỗ ngồi, hơn nữa ban tổ chức cũng không hề ra mặt ngăn cản, xem ra tiền thực sự có thể xui khiến cả ma quỷ, hoặc là trong chuyện này thực sự còn có điều bí ẩn?

Lạc Tranh điều chỉnh lại tư thế ngồi. Thật lòng mà nói, ngồi trong khoang lái này thực sự chẳng thoải mái cho lắm. Nàng vẫn luôn không thích những kiểu vận động nguy hiểm kiểu này. Dù sao vận động cũng chỉ là một cách để rèn luyện thân thể, nhưng đến mức ảnh hưởng tới cả sự sống thì thật quá lắm.

Đưa mắt liếc về người đàn ông phía trước, hấn đang chăm chú nhìn đường đua, toàn thân mặc đồ bảo vệ che lấp bộ dạng cao lớn thường ngày, Tuy nhiên, cặp mắt kia vẫn đẹp đến mức khiến người ta kinh tâm động phách, hơn nữa trên người hấn lại toát ra mùi vị đàn ông rất quyến rũ...

Lạc Tranh nhìn đến mê mẩn, cũng đồng thời lẳng lẳng đánh giá hấn...

Muốn trở thành tay đua trên đường đua F1 cần phải hội đủ rất nhiều điều kiện. Hấn có thể xuất hiện ở đây chứng tỏ thể lực của hấn tráng kiện đến cỡ nào.

Bởi trên đường đua F1, mỗi tay đua phải chịu một lực ly tâm cực lớn, so với việc lái những chiếc xe bình thường khác nhau một trời một vực, nó không chỉ đòi hỏi một thể trạng vượt trội người bình thường mà còn phải vô cùng tinh táo và có đầu óc phân tích nhạy bén.

Chương 16: Đua xe công thức

1

Bởi trên đường đua F1, mỗi tay đua phải chịu một lực ly tâm cực lớn, so với việc lái những chiếc xe bình thường khác nhau một trời một vực. Nó không chỉ đòi hỏi một thể trạng vượt trội người bình thường mà còn phải vô cùng tập trung.

Khi điều khiển xe trên đường đua, mỗi tay đua phải chịu một lực ly tâm tương đương 4G, hơn nữa khi giảm tốc độ, lực này còn vượt quá 5G. Đó mới chỉ là phía dưới, riêng phần đầu chịu thêm sức nặng của mũ bảo hiểm sẽ phải chống đỡ thêm ít nhất là 25 kg, do đó phần cổ cần phải đặc biệt vững chãi để có thể chống đỡ lực ly tâm này.

Lạc Tranh quan sát thấy, cánh tay cùng phần cổ tay của Thương Nghiêu vô cùng rắn chắc. Khi lái xe với tốc độ cao, dưới áp lực không khí, việc điều khiển tay lái phải dùng khá nhiều sức, lúc qua vòng cua lại càng cần có cánh tay vững chắc để bẻ lái đúng theo đúng lộ trình, nhiều lúc tốc độ lên trên 300km/h, cánh tay cùng cổ tay cường tráng cũng là chuyện bình thường.

Cửa xe chậm rãi đóng lại, trong chớp mắt Lạc Tranh có cảm giác nóng như thiêu đốt, theo bản năng khẽ hít một hơi thật sâu.

Ngồi phía trước, Thương Nghiêu dường như có linh tính, khẽ quay đầu nhìn nàng, đưa tay chỉ vào nhiệt kế trong xe.

Lạc Tranh nhìn sang, mới phát hiện thì ra nhiệt độ trong khoang lái đang không ngừng tăng lên, dựa theo số hiển thị trên màn hình nhiệt kế, sẽ lên tới tầm 50 - 60 độ C. Trời ạ, nhiệt độ cao như vậy, làm sao hắn có thể chịu được? Nếu dựa theo thông số trên nhiệt kế, cho dù không ngừng được bổ sung hơi nước, nhưng sau gần 2h đua, thân thể cũng sẽ tiêu hao một lượng nước tương đương 4kg. Nếu là người bình thường trong thời gian ngắn bị mất nước như vậy chắc chắn sẽ bị sốc, còn hắn vẫn điềm nhiên nói nói cười cười.

Mới nghĩ tới đó, trước mặt nàng xuất hiện một chuỗi tràng hạt bằng gỗ mun sáng bóng, quay sang nhìn, thấy hấn cũng đeo một cái y hệt. Nhíu mày nghi hoặc nhìn người đàn ông phía trước, thấy hấn chỉ vào cổ tay nàng, ra hiệu bảo nàng đeo vào.

Lạc Tranh có chút khó hiểu, nhưng vẫn nghe lời đeo vào cổ tay, lại nhìn đến ánh mắt thâm thúy của hấn, nụ cười không còn vui vẻ như trước khiến nàng không khỏi giật mình.

Tia nhìn của hấn vô cùng lạnh lùng!

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay nàng bắt gặp ánh mắt này của hấn.

Sao có thể như vậy?

Đúng lúc này, Lạc Tranh nghe được tiếng loa đếm ngược, toàn trường đua đang vô cùng náo nhiệt bỗng yên tĩnh trở lại. Khoảng không gian rộng lớn trong phút chốc yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng động cơ xe rền vang đến đỉnh tai nhức óc.

Tim Lạc Tranh dường như đập nhanh hơn thường lệ. Ngay sau đó lại cảm thấy cổ tay có chút căng thẳng...

Cúi đầu nhìn đã thấy Thương Nghiêu đưa bàn tay to nắm lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve chuỗi vòng trên đó, như thể muốn trấn an, lại như đang mê luyến một điều gì đó...

Trong lòng Lạc Tranh bỗng nảy sinh chút nghi ngờ, nhưng giờ khắc này chẳng thể nghĩ nhiều như vậy, bởi ngay khi đèn hiệu sáng lên, trong nháy mắt, nàng cảm thấy cả người như bị xô đi, khung cảnh hai bên đường đua nhanh chóng lùi về phía sau theo đường vòng cung.

Dường như ngay cả tiếng la hét chói tai trên khán đài cũng bị át mất, toàn trường đua lại lần nữa sôi lên, hòa với tiếng động cơ gầm rú đến điếc tai. Giờ khắc này, Lạc Tranh chỉ có thể gắt gao cắn chặt răng quan sát, cố gắng không nhắm mắt lại, ép bản thân phải dần bình tĩnh lại từng chút một...

Nhưng kể từ khi xe xuất phát, nhịp tim nàng cũng tăng tốc theo, ruộc gan như thể muốn nhảy hết ra ngoài.

Chiếc xe không ngừng tăng tốc, vượt qua mọi chướng ngại vật,

bẻ lái tại khúc cua... Mọi thao tác dưới bàn tay của Thương Nghiêu diễn ra vô cùng thành thục, khiến nàng nhìn thấy mà kinh tâm động phách.

Kể từ khi trở thành luật sư, tuy đã trải qua vô số lần nguy hiểm nhưng loại vận động mạo hiểm cỡ này Lạc Tranh mới được trải nghiệm lần đầu. Cùng ngồi trên xe với một tay đua công thức 1, loại chuyện này với nàng mà nói đã thấy không thể tưởng tượng nổi. Không khó hình dung ra ngày hôm sau trang nhất tất cả các tạp chí sẽ đăng tải hàng loạt sự kiện này.

Một cuộc đua vô cùng quái dị, không hề giống với bất kỳ cuộc đua nào từng diễn ra trước đó.

Nắm chặt chuôi vòng trên cổ tay, Lạc Tranh thực không biết chuôi vòng này là của ai, có lẽ là của hắn, hoặc là của một ai đó khác, nhưng mà, nàng cũng chẳng thể quan tâm được nữa.

Thượng Đế phù hộ!

Xe lại tiếp tục tăng tốc!

Lạc Tranh nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông phía trước, khuôn mặt hắn vẫn cương nghị như vậy, lại vô cùng bình tĩnh. Liếc qua đồng hồ chỉ tốc độ, hai mắt nàng bỗng chốc trừng lớn...

Chỉ trong vòng 5 giây hắn đã tăng tốc lên hơn 200km/giờ...

Thời gian dần trôi đi, Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu óc như muốn chết lặng. Không biết bao nhiêu thời gian nữa lại trôi qua, cũng không biết khi nào cuộc đua mới có thể chấm dứt, điều duy nhất Lạc Tranh nhận thấy lúc này là từng chiếc, từng chiếc xe đua trên đường hoặc là bị Thương Nghiêu vượt lên, hoặc là khi đến khúc quanh, bỗng dừng bay vọt lên, rơi xuống, vỡ nát...

Sinh mạng con người trên đường đua này đã trở nên cực kỳ mong manh.

Liền sau đó, tim Lạc Tranh dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lần này không phải vì khẩn trương mà là nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy xe của mình đã sớm vượt lên dẫn đầu, bỏ lại phía sau cả một loạt xe cùng với mù mịt khói bụi, phía trước chính là ánh hào quang của chiến thắng...

Trời ơi!

Lạc Tranh thiếu chút nữa vì hưng phấn mà hét lên. Có trời mới biết, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác kích động như vậy. Xe của họ sẽ đạt giải quán quân sao? Đây là sự thật?

Tuy nói nàng không thích kiểu vận động nguy hiểm cỡ này, nhưng mà hương vị của chiến thắng đang ở ngay trước mắt là việc khiến không người nào có thể cự tuyệt.

Gần! Lại tới gần đích hơn!

Lạc Tranh dường như có thể cảm nhận được toàn bộ trường đua đang hoan hô cổ vũ bọn họ...

Có chút kích động nhìn người đàn ông phía trước, đôi mắt đen thẳm của hắn lúc này khiến người khác không thể đoán định, lại tỏa ra nét hung hãn của loài dã thú, có lẽ, chỉ những người đàn ông như hắn mới có thể không chế được loại vận động mạnh cỡ này.

Chỉ là, Lạc Tranh không ngờ tới hắn sẽ trở thành tay đua vô địch nước Pháp, bởi nếu kỹ thuật của hắn tốt như vậy, sao trước giờ nàng chưa từng nghe nói tới?

Trong lúc nàng còn đang cảm thấy nghi hoặc, bỗng thấy thân mình hơi chững lại, ngay sau đó, tất cả mọi ý nghĩ dường như đóng băng.

Tất cả hưng phấn, kích động cùng khát vọng chiến thắng trong nháy mắt biến thành hư ảo, cảm giác hăng hái cũng mất tăm. Một lúc sau, cả đoàn xe đua vốn tụt lại phía sau gầm rú tăng tốc vượt qua họ như tia chớp...

Lạc Tranh không thể tưởng tượng nổi nhìn sững Thương Nghiêu, hắn... tới đích rồi lại còn ngừng lại? Hắn điên rồi sao?

Buồng lái chậm rãi mở ra, không khí bên ngoài tràn vào xua đi cái nóng oi bức bên trong. Thương Nghiêu cởi mũ bảo hiểm cùng găng tay, ném cả ra ngoài xe, ngón tay thon dài khẽ đè lên mi tâm.

Lạc Tranh cũng tháo mũ bảo hiểm xuống, nhìn hành động bất thường của Thương Nghiêu, không nhịn được mở miệng hỏi, "Tại sao?"

Hắn rõ ràng có thể đoạt giải quán quân, lại đột nhiên buông tay,

trong chuyện này nhất định có nguyên do.

Thương Nghiêu quay đầu, nhìn vào ánh mắt chất vấn của nàng, dáng vẻ của hắn vẫn hết như trước, thần thái vô cùng tinh táo, bộ dạng cũng thoải mái không tả.

Nhẹ nhàng nhếch môi, hắn cất tiếng đầy hứng thú, "Lần đầu tiên tôi thấy một người con gái can đảm như em."

Hả...?

Lạc Tranh trong lúc nhất thời không kịp phản ứng. Câu nói của hắn thật chả ăn nhập với câu hỏi của nàng chút nào. Chuyện này với nàng thì có quan hệ gì chứ?

Những chiếc xe bị bỏ lại phía sau lần lượt vượt qua, không khó nhận ra tốc độ của Thương Nghiêu nhanh tới cỡ nào mới có thể vượt xa đối thủ đến như vậy.

Mái tóc dài của Lạc Tranh bị gió thổi tung, đang định đưa tay giữ tóc đã bị hắn nhanh tay hơn giành trước, ngón tay thon dài mang theo mùi hoắc hương nhẹ nhàng vén lại những sợi tóc rối, động tác vô cùng dịu dàng...

"Cảm ơn..." Sắc mặt Lạc Tranh có chút mất tự nhiên. Động tác của hắn quá mức thân mật, ngược lên nhìn ánh mắt như cười của hắn, nàng hơi nhíu mày, tự tay vén lại tóc mình.

Không biết tại sao, lúc nào nàng cũng có cảm giác hắn đang trêu chọc mình.

"Em rất can đảm, cũng rất bình tĩnh." Thương Nghiêu thu tay lại, cười nhẹ.

"Thương Nghiêu tiên sinh luôn tự tin vào nhãn lực của mình như vậy sao?" Lạc Tranh xoa xoa bả vai, khẽ đáp lại bằng một câu hỏi. Thật lòng mà nói, cổ của nàng giờ xoay bên nào cũng thấy đau.

"Ít nhất em không hề la hét." Thương Nghiêu nhìn Lạc Tranh đầy hứng thú, thấy nàng chậm rãi xoa bóp cổ, da thịt trắng ngần khẽ lộ ra, khiến đôi mắt hắn bất giác sẫm lại...

Lạc Tranh nhún vai, nhếch miệng, "Có lẽ tôi đã sớm bị dọa đến không thể hét nổi. Nói không sợ là nói dối, ngay lúc này tôi còn đang lo không biết có phải cổ tôi đã bị vặn gãy rồi hay không đây."

Thương Nghiêu dường như bị lời nói của nàng chọc cười, khóe môi khẽ nhếch lên vô cùng quyến rũ. Bàn tay lại lần nữa đặt lên bờ vai nàng, nhẹ nhàng xoa bóp giúp giảm bớt đau nhức nơi gáy khiến Lạc Tranh sợ đến sững sờ.

"Xe đua công thức 1 thường đạt tới vận tốc 200km/h lúc ở khúc quanh, lực ép khi đó có thể đạt tới 4G, vận tốc lúc cao nhất còn vượt qua 350km/h. Vì thế, sau mỗi cuộc đua, cái giá phải trả là phần cổ và gáy sẽ vô cùng đau nhức. Nếu không có đồ bảo hộ cùng hệ thống an toàn hỗ trợ trong khoang lái thì ngay cả mũ bảo hiểm cũng sẽ bị văng ra khỏi đầu. Cho nên nói, em dám ngồi cạnh tôi, cũng đủ chứng tỏ em vô cùng dũng cảm."

Lạc Tranh nghe vậy kinh hoàng mở to mắt nhìn, quên luôn cả việc gạt bàn tay hấn đi, mặc cho hấn tùy ý xoa bóp phần vai và gáy nàng, động tác vô cùng ái muội. Một lúc lâu sau, Lạc Tranh mới thốt lên lời tận đáy lòng, "Nếu như anh sớm nói cho tôi biết chuyện này, tôi tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà ngồi bên cạnh anh."

Nàng đã biết người đàn ông này là kẻ điên, nhưng mà kỳ quái thế nào nàng lại có thể điên cùng hấn như vậy.

"Không đâu, em sẽ vẫn lựa chọn ngồi bên cạnh tôi thôi!" Thương Nghiêu có vẻ không đếm xỉa tới lời nói của nàng, cười nhẹ, giọng nói mang tính khẳng định, hướng về khuôn mặt có chút trắng bệch của Lạc Tranh, ngón tay đang xoa trên vai nàng khẽ dịch lên, hưởng thụ làn da mềm mại nơi cổ...

"Em rất dũng cảm, lại hiểu thẳng cho nên dù em sớm biết sẽ có nguy hiểm như vậy cũng sẽ không thay đổi chọn lựa của mình. Hoặc là, em đã sớm có cảm giác an toàn với tôi!"

Lạc Tranh nghe vậy tâm tư bất giác chấn động, thốt lên "Anh nói bậy, ai sinh ra cảm giác an toàn với anh chứ?"

Nàng không ngờ rằng câu phản bác vừa rồi mang theo bao nhiêu phần hờn dỗi vô cùng nữ tính.

Nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng đậm hơn, ngón tay không an phận tiến đến gương mặt nàng, liền sau đó, khẽ véo nhẹ cái cằm nhỏ xinh, động tác vô cùng lớn mật...

"Không cần vội vã phủ nhận, bởi vì..." Ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng, nóng rực "...tôi thích phụ nữ dũng cảm."

Lạc Tranh vừa nghe xong câu hắn nói, tim bất giác đập thình thịch, nhưng lại mặc cho hắn tiếp tục cái động tác ái muội kia, đôi mắt trong veo đang bối rối dần tỉnh táo trở lại, nhếch môi cười khế...

"Vậy sao? Thì ra Thương Nghiêu tiên sinh lại có sở thích đặc biệt như vậy. Đáng tiếc, tôi chỉ là một người con gái yếu ớt, ham sống sợ chết mà thôi!" Một câu nói của nàng, vô cùng dứt khoát như thể muốn chặn đứng mọi ý đồ trêu ghẹo xấu xa của hắn.

Từ trong đáy mắt sâu thẳm của Thương Nghiêu loé lên một tia tán thưởng, hắn cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười vô cùng hàm ý.

Lúc này, nhân viên trường đua đi tới, dè dặt phá vỡ không gian có vẻ rất tốt đẹp giữa họ, khẽ nói, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài có muốn tôi làm như năm ngoái, thay ngài lái xe trở về?"

Lạc Tranh thấy có người, vội xoay mặt đi, né tránh động tác vuốt ve cầm nàng vô cùng ái muội của hắn.

Thương Nghiêu cũng không tỏ ra giận dữ, chỉ lười biếng đem tay chống lên thành xe, ánh mắt vẫn dán chặt trên gò má Lạc Tranh, thản nhiên nói, "Không cần, năm nay xe sẽ có người lái về."

"Vâng, Thương Nghiêu tiên sinh." Nhân viên trường đua biết điều lập tức rời đi.

Lạc Tranh vô cùng thông minh, hơn nữa nàng cũng chẳng thích giả vờ ngu ngốc, hơi nhướn mày, đôi mắt tinh anh mở to, "Thương Nghiêu tiên sinh sẽ không bắt tôi thay ngài lái xe đua về đây chứ?"

"Tôi tin em sẽ không từ chối." Thương Nghiêu cười rất vui vẻ, mở cửa xe, bước xuống, làm vài động tác co duỗi chân tay.

Lạc Tranh cũng theo xuống xe, đi tới bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc nhìn hắn, "Thương Nghiêu tiên sinh thực coi tôi như nhà vô địch châu Á sao? Tôi chưa từng lái qua xe đua, sẽ rất nguy hiểm."

"Có tôi bên cạnh, em còn sợ gì." Thương Nghiêu nói xong, bàn tay to túm lấy nàng đẩy vào buồng lái, sau đó nhanh chóng nhảy vào theo, ngồi tại vị trí lúc trước của nàng.

"Anh điên rồi sao?" Lạc Tranh hôm nay phải nói là vô cùng kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn hấn, thấy hấn không có vẻ đang đùa giỡn, lại lắc đầu, "Tôi thấy anh thật sự điên rồi."

"Đua xe, vốn đã là một chuyện điên cuồng." Thương Nghiêu nâng chuối hạt trên tay khẽ vuốt ve, đáy mắt nổi lên một vẻ am hiểu sâu sắc.

Lạc Tranh này mới nhớ tới việc tháo chiếc vòng ra, suy nghĩ một chút, lại hỏi hấn "Thương Nghiêu tiên sinh, tôi rất muốn biết tại sao anh dừng xe lại trong khi lẽ ra chúng ta có thể về đích trước tiên."

Tuy Lạc Tranh chẳng ham gì vị trí quán quân nhưng để vượt mất chiến thắng trong tầm tay thì cũng thật đáng tiếc.

Thương Nghiêu nghe xong, thản nhiên nói, "Giành được vị trí đó với tôi mà nói chẳng có gì quan trọng."

Lạc Tranh mỉm cười nhíu mày, "Năm nào anh cũng tham gia đua xe, nhưng lần nào cũng dừng lại ngay sát vạch đích? Tại sao phải như vậy?"

Bất giác nhớ đến câu nói vừa nãy của nhân viên trường đua, xem ra hành động này của hấn đã thành thông lệ.

Nụ cười vui vẻ bên môi Thương Nghiêu chợt lạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, hấn không trả lời câu hỏi của nàng mà lại đưa tay lên, khẽ véo má Lạc Tranh, thái độ có chút nghiền ngẫm.

"Cô gái nhỏ, em không cần phải thông minh như vậy. Nhưng mà, khiến tôi thực sự thích!"

Ánh mắt Lạc Tranh hơi xao động, "Cô gái nhỏ...". Toàn thân bất giác nổi hết da gà, có trời mới biết, chưa từng có người đàn ông nào gọi nàng như vậy, ngay cả Húc Khiên cũng chưa từng.

Thấy hấn tựa hồ không muốn nói thêm chuyện này, nàng cũng không hỏi tới nữa, khẽ than nhẹ, "Anh sẽ không thật sự bắt tôi lái xe đua quay lại đấy chứ? Anh hấn biết rõ, tôi không thể nào lái cực nhanh được, nếu tốc độ không đạt yêu cầu, sẽ khiến xe bị tổn hại nghiêm trọng."

"Không hề gì, em cứ từ từ học, tôi sẽ hướng dẫn cho em." Giọng điệu Thương Nghiêu bất giác trở nên vô cùng nhu hoà, đưa tay nắm

lấy hai tay nàng, hướng dẫn tỉ mỉ từng thao tác vô cùng phức tạp.

Thái độ học tập của Lạc Tranh cũng vô cùng nghiêm túc. Thực ra, có thể tự mình mở mang kiến thức về xe đua cũng là một chuyện may mắn. Tuy nàng là luật sư danh tiếng nhưng tài chính cũng không dồi dào đến mức có thể quan tâm tới xe đua. Có người chịu bỏ tiền bạc cùng công sức cho nàng trải nghiệm cảm giác lướt cùng tia chớp, cảm giác cũng không tệ.

Chương 17: Nụ hôn ái muội

Nàng nghe đến mê mẩn, thái độ học tập cũng vô cùng chăm chú. Thương Nghiêu cúi người xuống tự mình giảng giải từng thao tác cho nàng, bởi không gian trong buồng lái khá nhỏ nên chẳng mấy chốc, hai người càng sát lại gần nhau...

"Thật là phức tạp, tôi vốn tưởng chỉ đơn giản như lái xe bình thường thôi." Lạc Tranh thở một hơi dài, bầu ngực căng tròn theo đó mà phập phồng, vô tình cọ vào cánh tay đàn ông trắng kiện của Thương Nghiêu.

Hơi thở phía trên đỉnh đầu nàng đã có vẻ đục ngầu, phả rõ trên gương mặt xinh đẹp...

"Em chỉ cần điều chỉnh tốt phương hướng là được rồi, hiểu chứ?" Tiếng nói trầm thấp của Thương Nghiêu vang lên toả ra hơi thở thơm mát, ánh mắt nhìn về phía nàng có chút u ám, tà mị, hai tay kín đáo điều chỉnh vị trí một chút, càng thêm lớn mật đụng chạm nơi ngực nàng, tận hưởng sự mềm mại qua lớp áo.

"Ừ, nhưng mà tôi vẫn thấy hơi lo, dù sao đây cũng là lần đầu tiên lái thử." Đang mải nghiên cứu các loại đồng hồ trên xe, Lạc Tranh căn bản không để ý tới những động chạm đầy tà ý của hắn, chỉ thấy nơi ngực liên tục bị ép chặt, vừa điều chỉnh lại tư thế ngồi lại càng bị ép chặt hơn.

"Có tôi bên cạnh em, cứ từ từ thôi." Giọng nói vốn trầm thấp của hắn dường như càng trầm hơn, gương mặt cương nghị sát lại gần, thì thềm bên tai nàng phả ra hơi thở nóng hổi lên gáy cùng vành tai nhạy cảm...

Lạc Tranh đột nhiên đề cao cảnh giác, hơi thở đàn ông nóng bỏng như thể nhen nhóm từng mồi lửa trên da thịt nàng. Hơi nghiêng đầu, định né tránh hơi thở của hắn, không ngờ...

Ngay khi Lạc Tranh quay đầu lại, Thương Nghiêu cũng làm ra vẻ

điều chỉnh lại tư thế, nhân cơ hội đó....

Đôi môi mỏng khẽ gợi nhẹ nhàng lướt trên đôi môi đỏ mọng của nàng...khoảnh khắc môi chạm môi, Lạc Tranh cảm thấy rõ ràng hẳn tăng thêm lực...

Ầm...

Đầu óc Lạc Tranh hoàn toàn trống rỗng...

Hành động nhìn như có vẻ vô tình này lại là sự cố ý được tính toán kỹ lưỡng, mang theo sự mập mờ không tả xiết...

Thương Nghiêu nhìn nàng, đáy mắt vẫn sâu thẳm khó dò. Thật đúng như những gì hắn đã tưởng tượng, mềm mại...khiến đàn ông điên cuồng. Nghĩ tới đây, con mắt hắn càng u tối, tựa như dã thú say mồi...

"Anh..." Lạc Tranh không biết hắn là vô tình hay cố ý, cũng không biết nên nói gì, chỉ đành cắn cắn môi, nhích người về phía trước một chút, cố gắng tránh xa khỏi cơ thể hắn.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi thấy chiếc xe này tự anh lái về sẽ tốt hơn." Lòng của nàng lúc này vô cùng rối loạn, ánh mắt của hắn khiến nàng cảm thấy bất an, thực sự bất an...

"Em có biết có bao nhiêu cô gái ao ước được giống như em, ngồi bên cạnh tôi hay không? Em thông minh như vậy, cũng nên đáp lễ mới phải." Thương Nghiêu đem hai bàn tay to lớn đặt lên tay lái, vây lấy Lạc Tranh vào trong ngực, khiến nàng một chút không gian để trốn tránh cũng không còn.

Tiếng nói nặng như đá tảng đánh thẳng vào lòng Lạc Tranh.

Hô hấp càng thêm gấp gáp, Lạc Tranh vẫn cố giữ vững lý trí của mình, bình tĩnh nói, "Thật xin lỗi, Thương Nghiêu tiên sinh, tôi không phải người con gái khác, tôi là bạn gái của Húc Khiên."

Nàng cảm thấy cần phải nhắc nhở hắn thêm lần nữa, hành vi vừa chính vừa tà của người đàn ông này thật khiến nàng thấy khó xử.

Thương Nghiêu cười khẽ, lên tiếng, vẫn không buồn để ý đến lời nhắc nhở của nàng...

"Tôi nghĩ..." Hắn cúi đầu xuống, sống mũi cao thẳng luồn vào mái tóc nàng, làn môi nóng hổi áp lên gò má trắng mịn, di chuyển xuống

đôi môi đỏ mọng như cánh hoa...

"Hương vị của em nhất định sẽ rất ngọt ngào..."

Lạc Tranh không còn chỗ để né tránh, chỉ có thể mặc cho hơi thở dồn dập, mạnh mẽ, nóng bỏng, tràn đầy mùi hoắc hương thơm mát của hắc bao vây lấy mình. Nàng hít sâu một hơi, bình tĩnh nói...

"Nếu như lời của Thương Nghiêu tiên sinh là muốn ám chỉ hành động vừa rồi thì thật đáng tiếc, tôi chỉ cảm thấy giống như có một con gián bò qua môi mà thôi!"

Chương 18: Yêu cầu của tôi rất đơn giản

Tuy Lạc Tranh là luật sư nổi tiếng nhưng nàng cũng chỉ là một người bình thường, đối mặt với tình huống bị người ta đùa bỡn chọc ghẹo đương nhiên sẽ bực mình mà công kích lại. Đương nhiên, đây là lần đầu tiên nàng dùng thái độ này đối với khách hàng, mặc dù người đàn ông này là khách hàng mà nàng đang rất muốn tranh thủ sự hợp tác.

Những lời này một khi đã thốt ra, có lẽ sẽ dẫn tới hậu quả vô cùng lớn, trước mắt có thể thấy là sẽ trực tiếp chọc giận hắn, sẽ không còn bất kỳ cơ hội hợp tác nào nữa.

Nhưng mà, nàng thực sự không còn đủ kiên nhẫn. Kể từ khi tới Paris, nàng liên tiếp bị người đàn ông này trêu đùa, đầu tiên là bằng lời nói, sau đó là hành động. Nếu không phải vì lấy chuyện hợp tác làm trọng, lại thêm hắn là bạn của Húc Khiên, nàng đã sớm trở mặt rồi.

Nhưng mà...

Lời nói thốt ra đã lâu, cũng không hề có cơn thịnh nộ nào trút xuống, mà là...

Chỉ thấy Thương Nghiêu không giận mà trái lại còn cười, đôi mắt thâm thúy sắc bén nhìn thẳng vào gương mặt trắng trẻo vô cùng bình tĩnh của nàng, đẹp tựa đoá dạ lan dưới ánh trăng. Hắn nhìn nàng chăm chú, không nói lời nào, khuôn mặt vô cùng cương nghị khiến người ta khó có thể nhìn thấu thế giới nội tâm của hắn.

Móng tay Lạc Tranh lúc này dường như khám sâu vào lòng bàn tay, nhưng sắc mặt nàng vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh như trước. Đúng là một người đàn ông vô cùng khó dây, trừ phi hắn chủ động bỏ qua cho nàng, nếu không nàng thực không cách nào địch lại hắn...

Dường như nhìn thấy sự kiên nhẫn của Lạc Tranh đã lên tới đỉnh điểm, khoé môi Thương Nghiêu khẽ nhếch lên, bộ dạng vô cùng tà mị cùng cuồng ngạo khiến người ta phải mê muội. Cuối cùng hẳn cũng mở miệng, tiếng nói trầm thấp cất lên, mang theo hàm ý nửa đùa nửa thật...

"Thật là đáng tiếc..."

Lạc Tranh cũng không ngờ tới hẳn lại đột ngột thốt lên mấy lời này, ánh mắt khẽ nhọn nhọn như thể hồ nước phẳng lặng khi có cơn gió nhẹ thoảng qua bỗng dựng gợn sóng. Nàng hơi nhíu mày, nhìn hẳn đầy vẻ nghi ngờ.

Thương Nghiêu hơi nghiêng người về phía trước, ngũ quan cân đối đẹp tựa một thiên thần trong thần thoại Hy Lạp, toát lên vẻ cương nghị cùng uy quyền. Ở khoảng cách gần như vậy, khiến Lạc Tranh không thể tránh né, chỉ có thể mở to mắt nhìn hẳn với một thái độ vô cùng cảnh giác.

Nàng không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật hoàn mỹ, không chỉ là ngoại hình tuần tú mà còn tràn đầy khí thế, thật khó tưởng tượng trên đời này lại có một người đàn ông hội tụ đầy đủ những nét đẹp vô cùng tinh tế đến vậy.

"Húc Khiên thật sự là phỉ phạm báu vật trời ban, chẳng lẽ hẳn không biết em quyến rũ đến nhường nào ư? Bạn gái đẹp như vậy mà để ở bên ngoài, thật quá nguy hiểm!" Thương Nghiêu nhếch đôi môi mỏng, từng câu từng chữ thốt ra vô cùng lớn mật, mà cách hẳn nhìn về phía nàng cũng không hề che giấu ý tà mị.

Lạc Tranh đương nhiên nghe ra hàm ý trong lời nói của hẳn, thản nhiên trả lời, "Sẽ không, Húc Khiên và tôi thật lòng yêu nhau, anh ấy hiểu rõ tính cách của tôi, đã yêu thì phải tin tưởng lẫn nhau, đây là đạo lý căn bản." Bao năm qua, Lạc Tranh chưa từng gặp một người đàn ông nào nguy hiểm như Thương Nghiêu, kiểu nói chuyện nửa đùa nửa thật này nàng đã từng nghe rất nhiều, nhưng mà lần này không biết là ý gì đây?

"Yêu nhau?" Thương Nghiêu nghe vậy mĩa mai cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng gảy một lọn tóc của nàng kéo lên chóp mũi, hít

thật sâu mùi hương thuộc về riêng nàng, "Những lời của Lạc tiểu thư thật khiến người nghe vô cùng cảm động."

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài có mong muốn hoặc yêu cầu gì xin cứ nói thẳng." Lạc Tranh biết rõ người đàn ông này nhất định có mưu đồ, nếu không cũng sẽ không năm lần bảy lượt gặp gỡ nàng. Nếu như hắn hoàn toàn không có ý hợp tác, có lẽ cũng sẽ không cho nàng cơ hội tiếp cận dù chỉ là nhỏ nhất.

Tuy nàng không thực sự hiểu rõ hắn, nhưng cũng biết, một người đàn ông thành đạt như vậy tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian một cách vô ích. Tất cả những việc hắn làm, những lời hắn nói, nhất định phải có mục đích.

Thương Nghiêu cười vô cùng rạng rỡ, nhìn nàng chăm chăm, "Mở cái ngăn bên tay phải em, lấy vật trong đó ra."

Lạc Tranh có chút chần chừ khẽ liếc nhìn hắn, sau đó mở cái ngăn kia ra, chiếc xe này quả thực đã được hắn cải tạo quá hoàn hảo, từng chỗ đều được đặc biệt thiết kế tỉ mỉ.

Trong ngăn hiện ra một chiếc chìa khoá, còn có...một tờ hợp đồng!

Lạc Tranh hơi nhíu mày, ánh mắt toát lên vẻ thấu hiểu. Khi nàng nhìn thấy hai vật này cùng một lúc, trong nội tâm đã hiểu tới bảy, tám phần, hô hấp có chút dồn dập, nhưng vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của nàng.

Suy nghĩ một chút, nàng quyết định giả ngốc. Loại chuyện như vậy nàng đã từng gặp qua, đương nhiên muốn tìm cách khéo léo mà tránh thoát. Bởi nếu đúng như phán đoán của nàng, chiếc chìa khoá kia hẳn là...

"Thương Nghiêu tiên sinh nếu như đã bằng lòng hợp tác cùng văn phòng chúng tôi, vậy thì không cần phải tìm nhiều cách thử thách như vậy. Trung Quốc có câu nói, "Dùng người thì không nên nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng." Thương Nghiêu tiên sinh, bản hợp đồng này có thể ký tên được rồi chứ?"

Thương Nghiêu cười cười, bộ dạng vẫn khó dò như trước, ánh mắt sắc bén quét qua gương mặt nàng, không để ý tới bản hợp đồng

mà nàng vừa nhắc tới, trực tiếp cầm lấy chiếc chìa khoá trong tay nàng, nhếch môi tà mị thốt lên..

"Đây là chìa khoá phòng Hoàng gia tại khách sạn Boltzmann thuộc sở hữu của tôi, tuyệt đối an toàn."

Tâm tư Lạc Tranh theo lời nói của hắn bất giác trùng xuống. Điều phải đến cũng đã đến, chỉ là nàng tuyệt đối không nghĩ tới hắn có thể làm như vậy, hắn vốn là bạn thân của Húc Khiên...

Trong đầu nhanh chóng cân nhắc mọi chuyện, nàng muốn tìm cho được một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Chiếc chìa khoá trong tay hắn phát ra ánh sáng chói loá, dưới ánh mặt trời cơ hồ khiến mắt nàng nhức nhối. Âm thầm hít sâu một hơi, nhìn vào cặp mắt đen thẫm của hắn, Lạc Tranh nở nụ cười "vô tội" đầy "cảm kích"...

"Thương Nghiêu tiên sinh thật là người chu đáo. Nhưng mà tôi cùng Húc Khiên ở Paris cũng không được lâu, không cần phải đổi khách sạn phiền phức như vậy. Khách sạn mà Thương Nghiêu tiên sinh đã sắp xếp cho chúng tôi cũng rất tốt, ý tốt của ngài chúng tôi xin ghi tạc trong lòng."

Thương Nghiêu nghe xong, cười vô cùng thoải mái, ánh mắt nhìn nàng lại thêm phần hứng thú, ý đồ cũng vô cùng rõ ràng...

"Lạc tiểu thư, em luôn luôn là một người con gái thông minh, cố làm ra vẻ hồ đồ hắn không phải là tác phong của em." Hắn lại càng tiến đến gần, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, "Em luôn miệng nhắc tới Húc Khiên, là đang sợ cái gì? Là vì phòng ngừa tôi có ý đồ với em sao?"

"Thương Nghiêu tiên sinh quyền cao chức trọng, bên cạnh luôn luôn không thiếu phụ nữ. Trong mắt Thương Nghiêu tiên sinh, tôi chẳng qua chỉ là một con kiến nhỏ, cho nên, sao có thể cho rằng Thương Nghiêu tiên sinh có ý đồ gì với mình chứ." Lạc Tranh vô cùng bình tĩnh, cũng không kinh hoàng trốn tránh như những người con gái khác, cũng không tỏ vẻ kệt cớm mà thản nhiên cùng hắn đối đáp, "Thương Nghiêu tiên sinh đã hiểu lầm rồi!"

Thương Nghiêu nâng tay lên, trực tiếp giữ lấy cầm nàng, đôi môi

mỏng cơ hồ muốn dán lên đôi môi anh đào căng mọng, hơi thở tràn ngập mùi hoắc hương nóng rực quyến luyến lấy hơi thở của nàng...

"Em thông minh như vậy, hẳn biết rõ tôi muốn cái gì." Ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm, đem chìa khoá trong tay một lần nữa nhét trở lại lòng bàn tay nàng, giọng nói không hề che lấp dục vọng tràn trề...

"Đêm mai 9h, tôi ở khách sạn chờ em! Tôi chỉ muốn em một đêm mà thôi. Sau một đêm, em sẽ nhận được thứ em muốn. Em yên tâm, chỉ có một đêm, Húc Khiên hẳn sẽ không phát hiện ra gì hết." Cùng với lời nói tà ác, bàn tay to của hắn chậm rãi rời xuống, hơi nóng da thịt phía sau lưng nàng...

Nụ cười trên môi Lạc Tranh ngưng lại, nàng không khiếp sợ, cũng không hất bàn tay không an phận của hắn xuống, chỉ là không ngờ tới hắn lại dứt khoát đề xuất yêu cầu quá đáng như vậy.

Thấy ánh mắt của nàng dần trở nên ngưng trọng, Thương Nghiêu nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên, khẽ vuốt ve, cất tiếng nói càng thêm rõ ràng...

"Lạc tiểu thư, em đừng quên, tôi là thương nhân, sẽ đứng trên lập trường kinh doanh để nhìn nhận vấn đề. Em muốn có thứ mình muốn thì tôi cũng phải đạt được thứ tôi muốn." Ánh mắt hắn vẫn kín như bưng, "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần em một đêm. Nếu như em thực sự muốn hợp tác, hãy chứng tỏ thành ý cho tôi thấy. Chỉ có thông qua phương thức này, tôi mới biết rốt cục em có được bao nhiêu thành ý."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy gương mặt như tê dại, cảm giác buốt giá theo từng lỗ chân lông thấm vào trong máu. Nàng không khỏi cất tiếng cười lạnh lùng, "Tôi vốn tưởng Thương Nghiêu tiên sinh không giống như những người đàn ông khác."

"Xem ra Lạc tiểu thư sớm đã thân kinh bách chiến." Ánh mắt Thương Nghiêu bỗng dưng chuyển lạnh, lộ ra tia âm u vô cùng, khoé môi đang tươi cười cũng lạnh băng, "Đã như vậy, đêm mai chúng ta tiến hành như thoả thuận."

Lạc Tranh nghe ra ý mỉa mai cùng khinh thường trong lời nói của hắn, cũng không có bất kỳ lời giải thích, chỉ thản nhiên nói, "Ngài sai

rồi, Thương Nghiêu tiên sinh, tôi có quyền cự tuyệt! Cho dù tôi thân kinh bách chiến, cũng phải tìm đối tượng thích hợp."

Thương Nghiêu nghe vậy, buông cầm nàng ra, nét mĩa mai trong mắt giờ biến thành nghiền ngẫm, "Theo tôi biết, em đã không có quyền lựa chọn, trừ phi...em không quan tâm tới sự sống còn của văn phòng luật."

Lạc Tranh nhìn hấn, "Thương Nghiêu tiên sinh dùng cách này để uy hiếp không phải quá nhẹ tay sao? Danh tiếng của văn phòng chúng tôi không phải tạo dựng nên trong một, hai ngày. Chẳng lẽ Thương Nghiêu tiên sinh thật sự cho rằng, chúng tôi sẽ bởi vì mất đi một khách hàng mà phải đóng cửa hay sao?"

"Tôi chưa từng hoài nghi năng lực của Húc Khiên, hướng chi, hấn còn có một người phụ nữ thông minh như em hỗ trợ, chẳng qua..." Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng thoải mái, nói tiếp, "Việc đòi khó đoán, công việc kinh doanh chẳng có ai dám nói chắc. Khi lãi khi lỗ cũng là chuyện hết sức bình thường. Húc Khiên lần này tới Pháp đốc sức tìm kiếm khách hàng, kết quả thế nào em cũng thấy rồi đấy!"

Lạc Tranh không thể phản bác lại, những gì hấn nói quả không sai. Lần này nếu Húc Khiên có thể tìm được khách hàng nặng ký thì đã không đem toàn bộ hy vọng đặt lên Thương Nghiêu, tranh thủ lấy lòng hấn để đạt được hợp đồng, Chỉ có điều nàng nhận thấy thực tế không đơn giản như họ đã tưởng tượng.

"Nếu như bên em có thể hợp tác với tôi lần này thì trong vài năm tới, văn phòng luật sẽ đủ khả năng lợi ngược dòng, cho dù xem như thời kỳ quá độ cũng được, ít nhất cũng là cơ hội để bên em tranh thủ kiếm tiền. Phải nói việc trước mắt em chính là mấu chốt, đạt được thành công cũng đồng nghĩa với tiền đồ sáng lạn. Nhưng mà, nếu để vượt mất..." Thương Nghiêu nhún vai, cười tà mị, "...quý vị sẽ lại lần nữa phải khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, đơn giản vậy thôi."

Lạc Tranh chăm chú nhìn hấn, ánh mắt trở nên sắc bén, bàn tay theo bản năng nắm chặt lại. Hấn nói không sai, phân tích rất chính xác. Cho tới bây giờ, nàng mới biết được thì ra người đàn ông này đã sớm đem tình hình của văn phòng nàng tìm hiểu kỹ càng, nhưng

vẫn làm ra vẻ lãnh đạm hờ hững. Mà thực ra, hấn cũng không cần phải tỏ vẻ, bởi hấn quả thực có đủ tư cách lãnh đạm hờ hững như vậy...

"Lạc tiểu thư, em chỉ có cơ hội duy nhất này thôi. Đêm mai, sau 9h không thấy em tới, tôi sẽ coi như em tự động bỏ cuộc..." Thương Nghiêu khẽ nở nụ cười vô cùng gian tà, hết như quỷ Satan một tay che trời, hoàn toàn phá huỷ hy vọng của người khác...

Chương 19: Tâm địa quá tốt

Bầu trời trong xanh, không gợn chút mây.

Khoang hạp nhất, chuyến bay từ Paris về Hongkong.

Lạc Tranh vùi người trong sofa trắng như tuyết, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, mái tóc dài buông xõa. Giờ phút này trông nàng chẳng còn chút gì mạnh mẽ cứng cỏi, mà ngược lại giống như một đóa nhỏ yếu ớt khiến người ta đau lòng.

"Tranh Tranh, trông em mệt mỏi quá rồi, ngủ một chút đi." Ôn Húc Khiên đưa tay kéo lại chăn cho nàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Lạc Tranh không nhắm mắt, nằm đó lẳng lẳng nhìn Ôn Húc Khiên, ánh mắt có chút thất thần.

Ôn Húc Khiên nở nụ cười âu yếm, nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai cho nàng, ôn nhu hỏi, "Em sao vậy?"

Lạc Tranh khẽ thở dài, vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tranh Tranh, em còn chưa nói cho anh biết tại sao phải vội vã trở về như vậy?" Ôn Húc Khiên đưa tay vịn lên thành sofa, chăm chú nhìn nàng.

Lạc Tranh khẽ kéo cánh tay Ôn Húc Khiên, gối đầu lên đó như trẻ con, nhắm mắt khẽ nói, "Nếu không cách nào hợp tác, chi bằng chúng ta sớm rời đi một chút, trở về Hongkong tìm cách khác cũng không muộn."

Nói xong, khẽ thở dài một hơi, chỉ cảm thấy nơi ngực vẫn đè nén như cũ.

Nàng không thể không trốn chạy.

Khi người đàn ông kia cầm chiếc chìa khóa phòng khách sạn sáng loáng đặt vào tay nàng, nàng đã có quyết định này. Người đàn ông này không đơn giản, tối thiểu, nàng cũng không dám cam đoan mình sẽ lấy được gì từ hắn, Cứ coi như muốn hợp tác, nàng cũng sẽ phải tuân theo điều kiện cung phụng hắn cả đêm. Yêu cầu của hắn

rất đơn giản, cũng rất rõ ràng, chính là yêu cầu của một người đàn ông đối với một người phụ nữ - hẳn muốn thân thể nàng!

Nàng không còn là một cô gái mơ mộng viễn vông, Thương Nghiêu một khi đã nói ra yêu cầu của hẳn thẳng thắn như vậy, nghĩa là hẳn muốn đạt được. Nàng không muốn tới khách sạn cùng hẳn đàm phán gì cả, nếu như có thể đàm phán thì ngày hôm qua tại trường đua đã có thể làm được rồi. Còn như hẳn đã nói ra, vậy thì không có bất kỳ sự lựa chọn nào, chỉ cần nàng tới khách sạn, điều duy nhất chờ đợi nàng chính là cùng hẳn phát sinh quan hệ.

Nàng không thể có lỗi với Húc Khiên, loại chuyện như vậy nàng không làm được! Bởi vì nàng tin tưởng, trên đời này không có chuyện gì có thể giấu mãi. Nếu dùng cách này để có được hợp đồng, một khi chuyện này truyền tới tai Húc Khiên, làm sao anh có thể chịu đựng nổi. Người bạn tốt mà anh luôn tin cậy lại cùng bạn gái của anh phát sinh quan hệ?

Tuyệt đối không được!

Lạc Tranh nhẹ nhàng hít lấy hơi thở ôn hòa trên người Ôn Húc Khiên, trong lòng dâng lên một hồi chua xót. Người đàn ông này tốt với nàng đến vậy, sao nàng có thể làm ra loại chuyện phản bội anh? Chuyện đã tới nước này, nàng chỉ có thể cầu khẩn ông trời cho nàng một cơ hội, để nàng có thể cứu vãn lấy uy tín của văn phòng.

"Thương Nghiêu đưa ra quyết định như vậy nhất định có nguyên nhân." Ôn Húc Khiên không hề hay biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, thấy Lạc Tranh rầu rĩ không vui, còn tưởng rằng vì không thu xếp được chuyện hợp tác, nhẹ nhàng cười, "Tranh Tranh, em không cần quá buồn phiền, mọi việc rồi sẽ có cách giải quyết, không phải sao? Anh biết em đã tận lực là được rồi."

Lạc Tranh chăm chú nhìn khuôn mặt ôn hòa như nước của Ôn Húc Khiên, đau lòng đưa tay khẽ vuốt ve hẳn, "Húc Khiên, tâm địa anh luôn tốt như vậy, anh coi hẳn là bạn tốt, liệu hẳn có coi anh là bạn tốt không đây?"

Ngay cả bạn gái của anh hẳn cũng muốn nhúng chàm...Tận đáy lòng, nàng thầm nghĩ, đương nhiên, những lời này tuyệt đối không

thể nói ra miệng.

Ôn Húc Khiên ôn nhu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng hôn, "Chỉ cần chúng ta không làm chuyện gì hổ thẹn với lương tâm là được rồi, với bạn bè cũng không thể quá ép buộc."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh vô cùng cảm động, nhưng tận đáy lòng lại nổi lên cảm giác rầu rĩ vô cùng, khe khẽ thở dài, cảm nhận chút hơi ấm trên người anh...

Em sẽ không khoanh tay đứng nhìn vấn đề xảy ra chuyện, nhất định như vậy... Trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm...

Chương 20: Lúc này, chúng ta không được quyền lựa chọn án kiện

Trung tâm Hongkong

Sau khi trở lại Hongkong, Lạc Tranh lập tức vùi đầu vào giải quyết công việc, gặp gỡ khách hàng, tiếp nhận án mới, thu thập chứng cứ hiện trường, tìm kiếm nhân chứng, lập hồ sơ, chạy tới chạy lui giữa văn phòng với tòa án, lựa chọn thành viên bồi thẩm đoàn, chờ ngày mở phiên tòa, trực tiếp thượng đình... Công việc bận rộn đến nỗi nàng đã hầu như quên hết mọi chuyện phát sinh tại Pháp.

Hình ảnh người đàn ông nửa chính nửa tà kia cũng dần mờ hồ trong đầu nàng.

"Luật sư Lạc, chị khỏe chứ? Tôi tới lấy hồ sơ vụ giám đốc Từ quấy rối tình dục nữ nhân viên cấp dưới." Khi Lạc Tranh còn đang bận rộn xem hồ sơ vụ án, cửa văn phòng đột ngột mở ra, một nữ trợ lý vóc dáng thanh nhã bước vào, lễ phép nói.

Lạc Tranh không ngẩng đầu, vẫn chăm chú đọc hồ sơ như trước, nhẹ nhàng nói, "Chứng cứ vẫn trong giai đoạn thu thập, hồ sơ tạm thời chưa đủ để đệ đơn lên tòa."

Giám đốc Từ là thành viên của một tập đoàn tại Hongkong, trước nay vẫn luôn là khách hàng của văn phòng. Ngay khi Lạc Tranh từ Pháp trở về, liền nhận được lệnh triệu tập của kiểm sát viên, tố cáo giám đốc Từ quấy rối nữ nhân viên cấp dưới, khiến nàng phải một phen bôn ba, tới đồn cảnh sát nộp tiền bảo lãnh để cho ông ta được tại ngoại, sau đó liền chìm trong đống hồ sơ vụ kiện này.

Tiếng cô nữ trợ lý lại lần nữa vang lên, vô cùng ngọt ngào và lễ phép, "Xin lỗi Luật sư Lạc, chị không cần phụ trách vụ giám đốc Từ nữa."

Lạc Tranh dừng động tác lật hồ sơ, khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn nữ trợ lý cách đó không xa, "Là quyết định của ai?"

"Là Ôn tiên sinh." Nữ trợ lý mỉm cười.

"Thế ai sẽ tiếp nhận vụ án này?" Lạc Tranh nhẹ nhàng hỏi lại

"Luật sư Lạc, Ôn tiên sinh đã quyết định để cho tôi tiếp nhận vụ kiện này."

"Cô?" Lạc Tranh lúc này mới cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt. Cô ta trông giống như một sinh viên thanh thuần, xem ra mới tốt nghiệp trường luật chưa được bao lâu, làn da bánh mật khỏe mạnh, không khó nhận ra cô ta rất thích tắm nắng, vóc người khá tiêu chuẩn, chỉ là...

"Thật xin lỗi, tôi không có chút ấn tượng nào với cô cả." Thật sự Lạc Tranh chưa từng gặp qua cô gái này.

Cô gái kia nhẹ nhàng cười, "Luật sư Lạc quá bận rộn, tôi lại chỉ là một nhân viên bình thường, Luật sư Lạc làm sao có thể nhớ rõ chứ? Tôi làm việc ở công ty đã hơn ba tháng, là trợ lý của Ôn luật sư, thực ra tôi cũng học ngành luật."

"Ra vậy!" Lạc Tranh khẽ gật đầu, bởi vì hai năm gần đây văn phòng luật phát triển khá nhanh kéo theo số nhân viên các phòng ban tăng lên không ít, cho nên có rất nhiều người mới nàng không biết hết.

"Cô tên là gì?"

"Luật sư Lạc, tôi tên Diêu Vũ, ngưỡng mộ đại danh Luật sư Lạc đã lâu, hy vọng sau này có thể học hỏi chị cùng Ôn luật sư nhiều hơn, rất mong được chỉ giáo." Diêu Vũ tiến lên, chủ động giơ tay ra.

Lạc Tranh khẽ đưa tay đáp lễ, cũng không hỏi thêm về các vấn đề cá nhân của cô ta, chỉ dứt khoát hỏi một câu, "Vừa rồi cô nói gì, xin nhắc lại lần nữa."

Diêu Vũ hơi sửng sò, có vẻ cô ta không hiểu câu hỏi của Lạc Tranh.

"Về việc cô tiếp nhận vụ án của giám đốc Từ!" Lạc Tranh lấy ngón tay chỉ về phía tập hồ sơ trên bàn, cô ta mới bừng tỉnh, hơi nhíu mày cười.

"A, là thế này. Ý của Ôn luật sư là..."

"Được rồi, cô không cần nói nữa." Lạc Tranh lên tiếng ngắt lời cô ta, cầm lấy hồ sơ đứng dậy, nhìn vào mắt Diêu Vũ cất tiếng nói vô cùng chân thành và nghiêm túc, "Tôi nghĩ cô nên làm trợ lý luật sư một thời gian nữa. Muốn làm luật sư, mỗi một thời khắc đều phải nhớ kỹ từng lời mình đã nói ra, còn nữa..." nàng đưa tay chỉ vào đầu, "...chỗ này lúc nào cũng phải duy trì sự bình tĩnh sáng suốt, ít nhất cũng phải phản ứng nhanh. Cô còn chưa đủ tư cách này."

Nàng nói xong, liền bước ra khỏi phòng làm việc.

Diêu Vũ bị Lạc Tranh nói sắc mặt hết đỏ lại tái, gắt gao cắn chặt môi, một lúc lâu sau mới rầu rĩ bước ra khỏi phòng.

"Tại sao phải làm như vậy?"

Trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc của Ôn Húc Khiên ra, Lạc Tranh đem tập hồ sơ dày cộm đặt xuống trước mặt anh, hai tay chống lên cạnh bàn, đôi mắt tinh anh lộ rõ ý không vui nhìn anh.

Ôn Húc Khiên nhìn thoáng qua chỗ hồ sơ, hiểu ngay nàng đang ám chỉ chuyện gì, nhẹ nhàng cười, "Tranh Tranh, anh cũng chỉ là muốn tốt cho em thôi, anh biết em luôn không thích nhận mấy vụ kiện kiểu này."

"Vậy cũng không thể đem vụ kiện giao cho một người mới được. Cô ấy đến phản ứng tối thiểu của một luật sư cũng không có, đứng trên tòa làm sao có thể thuyết phục được bồi thẩm đoàn. Kiểm sát trưởng nhất định sẽ vặn cho cô ấy tơi bời cho xem." Lạc Tranh khế than, đưa tay day day thái dương đau nhức.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên đứng dậy, đi đến phía sau nàng, vòng tay vây lấy khiến cả người nàng dựa vào ngực anh, "Tạo cơ hội cho người mới cũng nhân thể bồi dưỡng một luật sư ưu tú, không phải sao?"

Lạc Tranh quay đầu nhìn anh, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu "Húc Khiên, anh biết rõ giám đốc Từ còn nợ văn phòng chúng ta bao nhiêu giờ tư vấn luật chứ?"

"Hơn 1300 giờ, anh nhớ rất rõ ràng." Ôn Húc Khiên ôn nhu nhìn nàng, "Anh hiểu ý em, từ khi công ty lâm vào cảnh khó khăn, trước

mắt giám đốc Từ coi như đã trở thành khách hàng quan trọng nhất của chúng ta. Nhưng mà Tranh Tranh, ông ta bị tố cáo quấy rối nữ nhân viên cấp dưới, loại vụ kiện này để em tự mình xử lý có phải là chuyện bé xé ra to không, chẳng thà giao cho người mới làm."

"Người mới dù có làm cũng nên tiếp nhận vài vụ kiện dân sự trước đã, Húc Khiên à, đây là án thương mại, nhờ chẳng may cô ấy thua thì sao?" Lạc Tranh thực không hiểu nỗi suy nghĩ của anh, phản bác lại, "Anh cần phải rất rõ ràng, tình hình hiện tại của văn phòng chúng ta chỉ có thể thắng, không thể thua."

"Tranh Tranh, em có nghĩ tới hay không, có lẽ giám đốc Từ kia thật sự có thói quen quấy rối nữ nhân viên cấp dưới. Em bảo chúng ta chỉ có thể thắng, cũng tức là cho dù giám đốc Từ thật sự có tội, chúng ta cũng phải giúp hắn giải vây. Anh không muốn em phải đối mặt với tình huống đó, hiểu chứ? Ôn Húc Khiên đau lòng nhìn nàng, lời nói vô cùng tha thiết.

Lạc Tranh đậy mắt khẽ xao động, hít sâu một hơi, hơi cụp mắt xuống, "Húc Khiên, em biết anh quan tâm em, nhưng mà, chúng ta đã không còn quyền lựa chọn. Cho dù em có muốn thụ lý vụ kiện kiểu này hay không thì cũng vẫn phải nhận, cũng có khả năng cô nhân viên kia nói dối với mưu đồ đòi tiền bồi thường chứ? Húc Khiên, chúng ta đã không còn quyền lựa chọn vụ án, đem vụ này giao cho người mới là một hành động hết sức mạo hiểm.

"Vì sao em không hiểu cho lòng anh?" Ôn Húc Khiên than nhẹ một tiếng, hai tay bóp chặt bả vai nàng, "Em phải rất rõ ràng nếu nhận vụ án này sẽ phải hao tốn mất bao nhiêu thời gian. Tranh Tranh, anh chỉ muốn cùng em hưởng thụ thế giới của hai người."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh lúc này mới hoàn toàn hiểu tâm tình của anh, trong lòng tràn ngập cảm động, đưa tay khẽ vuốt má anh, dịu dàng nói: "Hiện giờ là thời điểm mấu chốt của công ty, chờ khi vượt qua giai đoạn này, em sẽ không nhận vụ kiện nào nữa, được không?"

"Cho dù mất đi công ty cũng không sao, anh chỉ muốn em ở bên anh thôi." Ôn Húc Khiên ôm chặt nàng, dịu dàng thì thầm bên tai,

"Tranh Tranh, em đối với anh rất quan trọng, hiểu không?"

"Em hiểu, em hiểu." Lạc Tranh cũng ôm chặt anh, "Nhưng mà Húc Khiên, vì em yêu anh nên mới càng muốn bảo vệ tâm huyết của anh, không phải sao?"

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn anh, "Tin tưởng em, được không?"

Ôn Húc Khiên dịu dàng vuốt ve gương mặt của nàng, hơi thở ôn hòa khẽ quét lên làn da mịn màng, sau một khắc cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu...

Chương 21: Vị khách không mời mà tới

Trong đêm, ta mơ một giấc mơ vô cùng đẹp đẽ. Trong giấc mơ cho ta gặp được tình yêu đích thực nhưng cũng khiến trái tim ta cảm nhận được nỗi đau đớn. Đau đến nỗi không thể hít thở, khi tỉnh lại chỉ biết vô lực khóc ròng...

Khí hậu Hongkong càng lúc càng nóng, cho dù về đêm cũng vẫn cảm thấy vô cùng ngột ngạt. Hôm nay Lạc Tranh không tới văn phòng mà tự nhốt mình trong nhà cả ngày chuẩn bị hồ sơ, xong xuôi hết thảy, nàng mới giật mình nhận ra trời đã tối từ bao giờ.

Căn hộ tại Hongkong này là do nàng cố gắng làm việc, sau vài năm dành dụm mua được. Căn hộ nằm trong một khu chung cư xa hoa của Hongkong, không những địa thế tuyệt đẹp mà còn vô cùng thuận tiện, dưới lầu còn có vườn hoa rất lớn, buổi tối nhìn xuống có thể thấy nhiều gia đình trong khu nhàn nhã tản bộ. Kể từ khi đưa mẹ đi an dưỡng, Lạc Tranh quyết định mua căn hộ này, đây là nơi mà nàng trở về nghỉ ngơi sau những giờ làm việc mệt mỏi.

Tầng thứ 32, Lạc Tranh thực sự thích độ cao này.

Mở điện thoại di động lên mới phát hiện đã có hơn mười tin nhắn thoại lưu lại. Đây là thói quen đặt điện thoại của nàng khi muốn tập trung nghiên cứu hồ sơ. Lạc Tranh biết rõ thói quen này không tốt, làm luật sư thì việc tối thiểu là phải bật điện thoại suốt 24 giờ mỗi ngày. Nhưng mà, nàng thật sự muốn yên tĩnh.

Chưa kịp xem tin, Lạc Tranh đã nghe tiếng chuông cửa vang lên.

"Húc Khiên? Sao anh lại tới đây." Lạc Tranh vừa mở cửa đã thấy Ôn Húc Khiên tay xách túi lớn túi nhỏ đứng đó, không khỏi kinh ngạc lên tiếng, "Đây là...anh muốn làm gì?"

"Nấu cơm đó!" Ôn Húc Khiên cười, đem tất cả túi lớn túi nhỏ xách

thẳng vào bếp, bộ dạng vô cùng quen thuộc.

Lạc Tranh nhất thời không có phản ứng, sững người tại chỗ hồi lâu mới bước tới đóng cửa lại, sau đó đi vào bếp, nhìn xem hình dáng bận rộn của Húc Khiên.

"Húc Khiên, thật xin lỗi, em không muốn làm anh mất hứng. Nhưng mà, anh mua nhiều thực phẩm như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh muốn nấu ăn tại đây?"

"Anh cũng không có cách nào. Bên em dụng cụ nhà bếp có vẻ đầy đủ hơn, tuy em không thường nấu ăn lắm." Húc Khiên cười, quay đầu nhìn nàng, ngay sau đó cầm lấy con cá tươi trong túi định đập...

"Khoan, khoan đã..." Lạc Tranh bị dọa hết hồn, liền vội vàng tiến lên gỡ con cá trong tay anh thả vào bồn nước, đầu óc có chút mơ hồ, "Húc Khiên, sao tự dưng anh lại chạy qua đây nấu cơm? Chúng ta ra ngoài ăn là được rồi, hơn nữa..." nàng nhìn thoáng qua túi đồ ăn chất đầy trên bàn...

"Nhiều đồ ăn như vậy, chỉ có hai chúng ta, làm sao ăn hết đây?"

"Ai nói chỉ có hai chúng ta. Đúng rồi, di động của em liên tục tắt máy, anh đã lưu lại lời nhắn cho em rồi. Xem em ngạc nhiên như vậy, chắc chắn là chưa có đọc tin." Ôn Húc Khiên vừa cười vừa nói, tay vẫn chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Lạc Tranh bất giác thấy căng thẳng, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu. Một cảm giác bất an đột nhiên xuất hiện khiến nàng rất không thoải mái, giống như điềm báo trước một cơn giông bão...

"Húc Khiên, anh muốn nói còn có khách? Là ai thế?" Lạc Tranh không biết vì sao tay khẽ run lên, giọng nói cũng trở nên chần chừ.

Ôn Húc Khiên thành thạo đem nguyên liệu nấu ăn phân ra, cũng không quay đầu, lên tiếng, "Là Thương Nghiêu, cậu ấy mới tới Hongkong hôm nay, anh vừa kêu người đi đón về."

"Ầm!" Nghe tin này, tim Lạc Tranh dường như ngưng đập, cả người sững lại, hai mắt bất giác mở to, đôi môi anh đào cùng vì sững sờ mà cứng lại...

Một cảm giác mơ hồ nhanh chóng lan tỏa trong lòng...

Ôn Húc Khiên hồi lâu không thấy Lạc Tranh có động tĩnh gì, động tác chuẩn bị đồ ăn bất giác ngưng lại, nghiêng đầu nhìn nàng, "Tranh Tranh, em sao vậy?"

Lạc Tranh ngơ ngác nhìn vẻ mặt đầy quan tâm của Ôn Húc Khiên, dè dặt hỏi, "Anh nói...Thương Nghiêu tiên sinh tới Hongkong. Anh ta...anh ta sẽ không tới nhà của em chứ?"

"Đúng vậy, anh đã kêu lái xe đi đón cậu ấy." Ôn Húc Khiên xoay người nhìn nàng, "Tranh Tranh, anh biết không trực tiếp hỏi xin sự đồng ý của em là không hay, nhưng mà lần này Thương Nghiêu thành tâm muốn cùng chúng ta hợp tác. Cậu ấy nói lần trước đã khiến em hiểu lầm, giờ hợp đồng bên kia đều đã chuẩn bị xong, có lẽ là do lời nói không diễn đạt hết ý tứ khiến em hiểu lầm cậu ấy không có thành ý. Hôm nay, cậu ấy hẹn gặp mặt để thỏa thuận hợp tác."

Đầu óc Lạc Tranh đã hoàn toàn rối loạn, khế vuốt khóe mắt đau nhức, "Cho dù là vậy anh cũng không thể mời anh ta tới chỗ này, đây là nhà em, nơi riêng tư của em. Muốn nói chuyện hợp tác phải bàn ở văn phòng mới đúng."

"Tranh Tranh, Thương Nghiêu là bạn anh. Trên điện thoại cậu ta rất khẩn khoản muốn ăn những món ăn gia đình. Em cũng biết anh nấu ăn không tệ, sao có thể bạc đãi bạn bè chứ." Ôn Húc Khiên cười nhìn nàng, "Đêm nay coi như bạn cũ gặp gỡ ôn chuyện, Tranh Tranh, anh biết em luôn có thành kiến với Thương Nghiêu, nhưng lần này người ta mang theo thành ý mà tới, điều này đã nói lên cậu ta vẫn coi anh là bạn."

Đầu Lạc Tranh càng đau hơn, lúc này điều hòa vẫn bật mà nàng còn cảm thấy nóng, còn bây giờ...toàn thân chỉ thấy một cảm giác lạnh lẽo bao phủ.

"Húc Khiên, anh không định để anh ta lại chỗ em đêm nay đấy chứ?"

"Sao có thể thế được?" Ôn Húc Khiên hôn khế lên trán nàng, nói, "Khách sạn đã đặt xong xuôi rồi, tối nay chỉ là tới nhà ăn bữa cơm mà thôi. Nếu để cậu ta ở lại nơi này, anh cũng phải chuyển qua đây,

anh không muốn nhìn bạn gái xinh đẹp của mình cùng cậu ta cô nam quả nữ ở chung một chỗ."

Tâm tư Lạc Tranh lúc này mới dịu lại đôi chút. Nếu như chuyện này là thật, nàng tình nguyện tự mình ra khách sạn ở.

"Tranh Tranh, em...không vui phải không?" Ôn Húc Khiên nhạy cảm nhận ra vẻ mặt nàng không được tự nhiên cũng không tình nguyện.

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn anh, "Không phải là không vui, chẳng qua chỉ cảm thấy Thương Nghiêu tiên sinh lần này muốn tới hợp tác, chúng ta phải hết sức tiếp đãi anh ta mới đúng. Bữa tối nay sao có thể tùy tiện như vậy được. Hay là chúng ta tới nhà hàng Italy lần trước, quang cảnh và đồ ăn nơi đó quả thực rất tuyệt."

"Tranh Tranh, lúc trước anh cũng nghĩ như vậy, nhưng Thương Nghiêu một mực muốn ăn đồ Hongkong chính hiệu khiến anh không nỡ cự tuyệt." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng nói, "Thực ra yêu cầu của cậu ấy cũng không có quá đáng, nghĩ lại, nếu chúng ta tới một nhà hàng truyền thống sẽ vô cùng phiền toái. Thương Nghiêu dù sao cũng là người có danh vọng, nếu để mấy tạp chí thương mại chụp được sẽ có ảnh hưởng không tốt. Chẳng thà tối nay ở đây, mọi người cùng uống rượu, không phải lo lắng gì, chẳng phải tốt lắm sao?"

"Còn muốn uống rượu?" Lạc Tranh vừa nghe, tóc tai đều muốn dựng lên. Ngay sau đó nàng liền mở cái túi trên bàn, quả nhiên là rượu trắng.

"Có lẽ Thương Nghiêu vốn toàn uống vang đỏ cùng rượu mạnh nên lúc nói chuyện trong điện thoại rất tha thiết muốn nếm thử đặc sản rượu trắng của Hongkong. Cũng tốt, cho cậu ấy nếm thử thứ rượu đặc biệt của chúng ta." Ôn Húc Khiên nói xong, đem bình rượu đặt sang một bên.

Lạc Tranh cảm thấy đầu óc càng lúc càng choáng váng, nỗi bất an trong lòng càng lúc càng rõ, nàng không nói gì, chỉ gắt gao siết chặt nắm tay... Người đàn ông kia, đến tột cùng là muốn cái gì? Chỉ đơn thuần làm khách thôi sao?

Mới nghĩ tới đó...

"Đình..." Chuông cửa bỗng rung vang lên.

Lạc Tranh bắt giắc kinh hoàng, hai mắt trừng lớn như thể gặp quỷ hiện hình...

"Nhất định là Thương Nghiêu đến, để anh ra mở cửa." Ôn Húc Khiên nói xong liền đem nguyên liệu trong tay bỏ xuống, đi ra khỏi bếp.

"Húc Khiên..." Lạc Tranh căng thẳng tột độ, vô thức giữ chặt cánh tay Ôn Húc Khiên, sắc mặt nhìn qua có chút kinh hoàng.

Ôn Húc Khiên hơi sững người lại...

"Tranh Tranh, em làm sao vậy?"

Chuông cửa lại một lần nữa vang lên, không khó nhận ra người bên ngoài có tính kiên nhẫn cùng nghị lực vô cùng.

Nhưng mà tiếng chuông này lọt vào tai Lạc Tranh chẳng khác nào tiếng búa đòi mạng, như thể người bên ngoài cửa kia chính là thần chết đáng sợ, khiến nàng cảm thấy kinh hoàng, một nỗi sợ hãi kỳ quái mà nàng không cách nào giải thích...

"Em..." Nàng định nói lại thôi, mấy giây sau, tiếng nói dịu dàng cất lên toát lên sự trấn tĩnh đè nén nỗi sợ hãi đã được tận lực che giấu, "Hay là...chúng ta ra ngoài ăn đi, chỗ của em lộn xộn như vậy, người ngoài nhìn thấy sẽ cười cho."

Ôn Húc Khiên nhìn chung quanh căn phòng... thảm trải sàn sạch sẽ, sofa được kê rất sáng tạo, ngay cả gối tựa trên sofa cũng được xếp đặt tinh xảo, các đồ trang trí trên bàn trà cũng vô cùng hài hoà...

Ôn Húc Khiên cười khế, đưa tay trấn an Lạc Tranh, "Tranh Tranh, yên tâm đi. Thương Nghiêu ở ngoài đời là người rất dễ gần, mặc dù trong công việc có phần hơi quá nghiêm túc."

Húc Khiên hiểu lầm ý tứ cùng vẻ mặt của nàng, còn tưởng rằng nàng chỉ đơn thuần không thích người lạ tiến vào nhà mình mà thôi.

Lạc Tranh nghe vậy, chỉ đành buông bàn tay đang nắm chặt cánh tay anh, nhìn theo bóng anh đi về phía cửa chính.

Cửa, từ từ mở ra...

Một gương mặt quen thuộc in vào trong đáy mắt Lạc Tranh.

Gương mặt đẹp vô cùng cương nghị, từng đường nét mang theo đầy đủ mị lực hấp dẫn, còn có...khoé môi toát lên nét cường nịnh cùng đôi mắt sâu thẳm khiến nàng chỉ muốn trốn thật xa...

Không thể khinh thường người đàn ông này, giờ hắn đang đường hoàng đứng trước cửa nhà nàng.

Ôn Húc Khiên đầy nhiệt tình đón hắn vào, mà Lạc Tranh lại vô thức lui về sau một bước!

Nàng có thể cảm nhận hơi thở mạnh mẽ đến từ người đàn ông kia, tuy đứng cách xa trong phòng khách nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng... Loại khí thế cường dã không giống người thường mà mang theo sức hút vô cùng lớn, khiến nàng thật không biết phải làm sao để đối mặt.

Thương Nghiêu bước vào, còn mang theo một chai vang đỏ được sản xuất tại Pháp, sau khi cùng Ôn Húc Khiên trò chuyện vài câu, ánh mắt đã rất tự nhiên dừng lại trên người Lạc Tranh.

Lạc Tranh rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn chột lóe lên tia giáo hoạt cùng hứng thú, giống như một tay thợ săn rốt cục lại bắt được con mồi vừa sống mất...

"Không ngờ nhà của Luật sư Lạc lại ấm áp như vậy. Trước đây, tôi vẫn nghĩ nhà của những phụ nữ mạnh mẽ sẽ rất lạnh lẽo cứng nhắc." Tiếng nói quen thuộc lại hướng về nàng, thuần khiết như hương vị rượu vang.

Lạc Tranh âm thầm hít một hơi, trạng thái khẩn trương cùng tinh thần chuẩn bị nghênh chiến lại trở lại trong đầu óc nàng. Qua mấy ngày tiếp xúc tại Paris, nàng đã sớm nhận ra trong lời nói của người đàn ông này luôn ẩn chứa một điều gì đó, chỉ cần bắt cần một chút thôi sẽ lập tức sa vào bẫy của hắn.

Ánh mắt nàng khẽ dừng lại trên người hắn, tuy hôm nay hắn không mặc âu phục lạnh lẽo thường thấy nhưng cũng vô cùng tề chỉnh. Quần tây ôm lấy đôi chân dài rắn chắc, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhưng cũng không khó để nhận ra quần áo đều là đồ được may đo vô cùng tinh xảo, khiến dáng người cao lớn ung nhã của hắn được phô bày hết thảy.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật đúng là rỗng giữa đám người, nhưng đáng tiếc... lại là một con rỗng tà ác.

Lạc Tranh bước nhẹ lên trước, đôi môi anh đào hơi hé mở, mỉm cười lịch sự, hướng về hắn đưa tay ra...

"Thương Nghiêu tiên sinh, chào mừng ngài đến Hongkong."

Chương 22: Từng bước tới gần

Hai bàn tay nắm lấy nhau, bàn tay đàn ông mạnh mẽ bao lấy bàn tay mềm mại, nhỏ xinh của người con gái bé nhỏ xinh đẹp, làn da ngăm tương phản với làn da trắng muốt, nhìn vào có cảm giác kích thích thị giác rất mãnh liệt.

Có lẽ bởi nỗi nghi ngờ trong lòng vẫn luôn thường trực, Lạc Tranh chỉ cảm thấy hấn không chút hảo ý dùng sức nắm chặt bàn tay nàng...

Vừa muốn rút về tay, đã thấy Thương Nghiêu kéo tay nàng lại, nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé lên, vô cùng tao nhã nghiêng người đặt một nụ hôn lên mu bàn tay...

Tâm tư Lạc Tranh theo nụ hôn hấn hạ xuống đập loạn lên, nhưng nàng cũng không như những cô gái khác hoảng sợ rút tay về mà hết sức bình tĩnh đón nhận. Đây thực ra là hành động hết sức bình thường khi đàn ông Pháp giao tiếp với phái nữ, tuy nàng biết rõ, hành động này của hấn là có chủ ý.

"Mấy ngày không gặp, Luật sư Lạc càng ngày càng đẹp." Ánh mắt Thương Nghiêu vô cùng lớn mật dán lên thân hình đang mặc trang phục thoải mái ở nhà của Lạc Tranh, đáy mắt hấn phảng phất tia u tối mờ mịt. Giờ khắc này, ở Lạc Tranh không còn vẻ sắc bén thường thấy trong công việc mà thay vào đó là vẻ thanh nhã cùng khí chất kiêu mị của người con gái. Thấy đáy mắt nàng ánh lên tia cảnh giác, Thương Nghiêu hơi nhếch môi cười, quay sang nhìn Ôn Húc Khiên ở bên cạnh...

"Húc Khiên, cậu cần phải giám sát chặt chẽ cô bạn gái xinh đẹp này mới được."

"Ha ha..." Ôn Húc Khiên cười sang sảng, "Thương Nghiêu, cậu vẫn thích nói đùa như vậy, nào, đừng khách khí, mau ngồi xuống."

Thương Nghiêu nở nụ cười đầy ý vị sâu xa, bước vào phòng khách ngồi xuống sofa, không có chút câu nệ giữ ý.

Hai chân Lạc Tranh như bị chôn chặt tại chỗ, từ khi người đàn ông này bước vào cửa, lòng của nàng như thể bay bổng giữa không trung, giống như vừa rời, lời nói cùng vẻ mặt vô cùng khó đoán của hắn khiến nàng bất giác toát mồ hôi lạnh.

"Tranh Tranh, thay anh tiếp Thương Nghiêu một chút, đồ ăn sẽ xong ngay bây giờ." Ôn Húc Khiên kéo Lạc Tranh qua, vừa cười vừa nói.

Thương Nghiêu bộ dạng lười biếng dựa vào sofa, chân trái vắt lên chân phải, vô cùng tao nhã, từng đường nét của khuôn mặt vô cùng hài hoà nhưng nhìn kỹ không khó để nhận ra trong đó ẩn chứa một nét tà mị.

Hắn giống như một con báo đen đang ung dung tự tại, tuy rất tĩnh lặng nhưng lại khiến người ta không dám khinh thường.

Da đầu Lạc Tranh căng lên, cố gắng nở nụ cười tự nhiên, kéo tay Ôn Húc Khiên, "Húc Khiên, bếp là nơi dành cho phụ nữ, hay anh cứ ở đây nói chuyện với Thương Nghiêu tiên sinh cho thoải mái, để em xuống bếp cho."

Nàng cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì, tóm lại, nếu để nàng đơn độc ở cùng một chỗ với người đàn ông này, nàng sẽ thấy không được tự nhiên.

Ôn Húc Khiên lại không nghĩ được nhiều như vậy, anh từ nhỏ đã mang bản tính thuần hậu, nghe những lời này của Lạc Tranh, khẽ vỗ lên bàn tay nhỏ bé của nàng, "Em chẳng mấy khi vào bếp, anh sợ em sẽ bị dầu làm bỏng mắt."

Nói đến đây, anh nhìn về phía Thương Nghiêu, ôm lấy Lạc Tranh, "Đừng thấy Tranh Tranh bình thường trên toà rất uy phong mà lầm, vừa đến phòng bếp cô ấy sẽ lập tức biến thành trẻ nhỏ, để cô ấy vào bếp một hồi nhất định sẽ có chuyện."

"Húc Khiên..."

Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng thoải mái, "Luật sư Lạc, xem ra em chỉ có thể ở đây trò chuyện cùng tôi, bếp núc cứ giao cho Húc

Khiên đi, tài nấu nướng của cậu ta tôi đã từng được lĩnh giáo, không tệ chút nào."

"Yên tâm, hôm nay sẽ cho cậu nhớ lại chút hương vị năm xưa." Ôn Húc Khiên nghe nhắc đến chuyện xưa, bộ dạng vô cùng hào hứng.

"Húc Khiên, em..." Tim Lạc Tranh như thất lại.

"Tranh Tranh, em cứ ngoan ngoãn ngồi chờ đồ ăn ngon là được, anh cũng không để em hun khói mù mịt phòng bếp đâu."

Ôn Húc Khiên nói xong, cúi xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn, cười cười, xoay người trở lại phòng bếp.

Cửa phòng bếp đóng lại, ngăn cách hết thảy mùi khói dầu cùng âm thanh nấu nướng...

Phòng khách cực kỳ yên tĩnh, trong không khí dường như lan toả một chút ái muội mập mờ cùng hơi thở có phần lúng túng.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầy áp lực, loại áp lực nặng nề chưa từng có. Cho dù nàng không nhìn hấn, cũng biết hấn đang đang quan sát mình bằng một loại ánh mắt gần như là trêu tức cùng rình rập.

Một hồi lâu sau, nàng tiến lên, cố làm ra vẻ trấn định, thản nhiên nói, "Thật ngại, vì không biết Thương Nghiêu tiên sinh sẽ đến nên tôi không có chuẩn bị, trong nhà chỉ có bạch trà, không biết Thương Nghiêu tiên sinh có muốn uống hay không?"

"Có chứ." Tiếng nói trầm thấp đầy mê hoặc của Thương Nghiêu vang lên.

"Xin chờ một chút!" Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, bắt đầu bận rộn chuẩn bị trà cho hấn. Thành thực mà nói, nàng không có thói quen tiếp khách ở nhà nên nhất thời bạch trà để ở đâu cũng không nhớ ra, những chỗ ở phòng khách có thể để trà cơ hồ đều bị lật tung lên.

"Thương Nghiêu tiên sinh, thật xấu hổ, xin anh ở phòng khách chờ một chút." Nàng nhớ rõ phòng ngủ nằm giữa phòng ăn và phòng khách nhất định có để bạch trà.

"Không cần phải vội." Thương Nghiêu vẻ mặt vẫn nhàn nhã như

trước, nhìn nàng đẩy cửa bước vào phòng ngủ...

Đáy mắt đen thẫm phản chiếu lên bóng lưng xinh đẹp của nàng....

Bóng lưng của nàng rất đẹp, nhất là khi mặc quần áo thoải mái ở nhà, từng đường cong mềm mại mà tròn trịa, dáng người tha thướt, đẹp tựa Dao Trì tiên nữ...

Khoé miệng người đàn ông bất giác hiện lên nét cười đầy vẻ chòng ghẹo.

Đáng chết, nàng rõ ràng nhớ là bạch trà để ở đây, làm sao lại tìm không thấy?

Lạc Tranh bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, bởi chưa từng tiếp khách ở nhà nên hôm nay nàng có phần luống cuống chân tay. Còn đang mãi suy nghĩ nên dùng cái gì để tiếp đãi người đàn ông kia cho thích hợp...

"Phòng ngủ của Luật sư Lạc nhìn qua thật là ấm áp." Tiếng nói quen thuộc đầy tà mị từ phía sau nàng vang lên, giờ khắc này thanh âm của hắn càng thêm vài phần mập mờ cùng hơi thở mạnh mẽ đầy ái muội.

"Ai bảo anh vào đây?" Lạc Tranh hoàn toàn không ngờ tới người đàn ông này lại dám bước vào phòng ngủ của nàng, bị dọa tới mức mở to hai mắt, quay lại nhìn chỉ thấy hắn đang nở nụ cười tà hết ma quỷ.

Thương Nghiêu nở nụ cười, toát lên vẻ tà mị không hề che dấu, "Tôi là khách tới thăm nhà Luật sư Lạc, đi thăm xung quanh một chút cũng đâu có gì quá đáng." Vừa nói hắn vừa bước về phía bức tường treo đầy khung ảnh trước mặt, hưng phấn ngắm nhìn ảnh nàng. Nơi đó là ảnh của Lạc Tranh từ nhỏ tới lớn, từ lúc bắt đầu đi học tới khi trở thành luật sư, thật giống như một cuốn tiểu sử bằng hình ảnh vậy.

Cầm lấy một khung hình, khoé môi hắn hơi cong lên vô cùng đẹp mắt. Trong khung là hình nàng mặc một chiếc váy ngắn không tay màu trắng, tóc dài xoã ngang vai, bộ dáng vô cùng xinh đẹp.

"Cho dù là khách, cũng không thể đảo khách thành chủ, tự tiện làm lộn xộn đồ của người khác như vậy." Lạc Tranh tiến lên, đoạt lại khung ảnh trong tay hắn, treo lại về chỗ cũ.

Đây là tấm hình nàng chụp khi vừa tốt nghiệp đại học, trên mặt vẫn còn nét trẻ con vô cùng hồn nhiên trong sáng.

Mà nay, nàng đã trở thành luật sư bách chiến bách thắng, ánh mắt không hề thanh thuần.

"Luật sư Lạc lúc không mặc trang phục công sở trông càng hấp dẫn đến chết người." Thương Nghiêu nhìn theo Lạc Tranh treo lại khung ảnh, bóng lưng xinh đẹp của nàng hết như cây anh túc, toả ra mị lực hút hồn, tiếng nói trầm thấp toát lên vẻ tán thưởng, thân hình cao lớn dần dần tiến lại gần nàng...

Lạc Tranh không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được hơi thở mãnh liệt của người đàn ông phía sau đang hướng thẳng đến nàng, khiến nàng hít thở khó nhọc...

Ngay khi thân hình cao lớn của hắn áp sát sau lưng nàng, Lạc Tranh vội quay đầu lại, lách người tránh đi, nở nụ cười lễ độ, "Thương Nghiêu tiên sinh, trà đã tìm được rồi, chúng ta đến phòng khách..."

Không đợi nàng nói hết lời, chỉ thấy Thương Nghiêu duỗi cánh tay ra, một sức lực mạnh mẽ siết lấy cái eo nhỏ của nàng, ngay sau đó, hắn thuận thế đem thân thể mềm mại của nàng kéo lại gần, cứ như vậy cả người dán vào ngực hắn...

Tim Lạc Tranh như muốn nhảy lên tận cổ, nhưng nàng không có hoảng sợ la hét như những người phụ nữ khác, chỉ là mở to hai mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang ghì chặt nàng vào tường, không thể tin nổi tình cảm đang tràn ngập trên gương mặt hắn...

"Thương Nghiêu tiên sinh, anh thế này để Húc Khiên nhìn thấy sẽ rất không hay." Nàng cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất để che dấu sự bất an trong lòng.

"Vì sao lại trốn tránh tôi?" Thương Nghiêu không trả lời nàng mà lại dứt khoát đặt ra câu hỏi vô cùng lớn mật.

Lạc Tranh ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen cuồng dã của hắn, nàng cùng hắn quá thân cận khiến nàng có thể cảm nhận rõ tiếng tim đập mãnh liệt cùng cuồng dã của hắn, mà không hiểu sao trái tim nàng cũng đập nhanh hơn.

"Tôi đâu cần phải trốn tránh, Thương Nghiêu tiên sinh, anh đã hiểu lầm rồi." Nàng né tránh đưa mắt nhìn sang bên, hơi nhíu mày cười nói.

Trong lòng Lạc Tranh lúc này vô cùng lo lắng, nếu như Húc Khiên bước vào...nhưng mà nàng biết rõ người đàn ông này sẽ không có bụng tha nàng dễ dàng như vậy.

"Hiểu lầm?" Hắn cúi xuống, tiếng cười nhẹ bật ra từ yết hầu, hai tay giữ chặt eo nàng, không chút kiêng kỵ tí mĩ hôn lên làn da non mịn nơi gáy, gặm nhấm vành tai nhỏ xinh, ngón trỏ thon dài lướt nhẹ trên bờ môi căng mọng, thơm mát chứa đầy mật ngọt của nàng, "Đêm đó, tôi ở khách sạn chờ em cả đêm, cô gái to gan, em phải biết rằng, tôi chưa từng có đủ nhẫn nại để chờ một người phụ nữ."

"Nói như vậy, tôi đã phá vỡ nguyên tắc của Thương Nghiêu tiên sinh rồi." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói.

"Đúng, em đã buộc tôi phải phá lệ." Thương Nghiêu khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt đen sâu thẳm phát ra tia mê đắm, thân hình cao lớn đem nàng hoàn toàn bao phủ, "Tôi không nghĩ sẽ có người con gái dám không nghe lời tôi."

Lạc Tranh mỉm cười, hơi nghiêng đầu tránh đi bàn tay không an phận của hắn, "Theo tôi được biết, Thương Nghiêu tiên sinh đến Hongkong lần này là vì chuyện hợp tác? Tôi nghĩ, loại tư thế này của chúng ta không thích hợp để bàn chuyện hợp tác cho lắm."

Nàng không muốn nhớ tới chuyện ngày hôm đó, vốn cho là hắn sẽ có thành ý, không nghĩ tới hôm nay hắn đến để lôi chuyện cũ ra.

"Bàn chuyện hợp tác chỉ là một phần, bên cạnh đó còn có một mục đích khác, mục đích đó mới là quan trọng nhất." Thương Nghiêu chăm chú quan sát gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, thấy ánh mắt nàng loé lên chút khó chịu, nhẹ nhàng nói.

"Mục đích gì?"

"Là em." Thương Nghiêu thẳng thắn thừa nhận.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy tóc tai như muốn dựng lên, quay đầu nhìn hấn, đôi mắt ngập tràn cảnh giác, toàn thân cũng trở nên dè chừng.

"Em có biết rằng...tôi nhưng nhớ vẻ đẹp của em, vẻ đẹp như vàng trắng lạnh len lỏi vào tâm trí..." Hấn cúi đầu xuống, đôi môi mỏng phả ra hơi thở thơm mát, quét qua đôi môi anh đào của nàng.

Lạc Tranh muốn tránh không được, nàng không thể không thừa nhận người đàn ông này thực là một cao thủ tán tỉnh, một câu khen ngợi rất đơn giản từ miệng hấn phát ra lại trở nên vô cùng mơ mộng.

"Thương Nghiêu tiên sinh quá khen, nhưng xin anh đừng quên, Húc Khiên vẫn luôn coi anh là bạn, anh làm vậy thật sự khiến người ta khó chấp nhận."

"Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn em một đêm." Ngón tay thon dài của Thương Nghiêu khẽ mơn man gương mặt nhỏ nhắn của nàng, đầu ngón tay khẽ tách bờ môi, trêu chọc chiếc lưỡi nhỏ bên trong, ánh mắt trở nên u tối....

"Chẳng lẽ, muốn em cùng tôi một đêm khó đến vậy sao?"

"Nếu như Thương Nghiêu tiên sinh lần này định mượn chuyện hợp tác để nói mấy lời kia, thực tiếc, tôi không có hứng thú."

Lạc Tranh cất giọng lạnh lùng, bên môi vẫn tràn ngập mùi hoắc hương thơm mát thuộc về riêng hấn, triền miên bao vây.

"Tôi sẽ không vì chuyện hợp tác mà thoả hiệp bất cứ điều gì, cũng tuyệt đối không vì thế mà phản bội Húc Khiên."

Chương 23: Em chỉ hợp với người đàn ông mạnh mẽ

"Em nhầm rồi, tôi không định dùng hợp đồng để ép buộc em làm gì cả." Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười, khóe môi cong lên vô cùng quyến rũ, "Chỉ là Lạc tiểu thư thật sự đẹp mê hồn, khiến tôi không kìm lòng được mà muốn chiếm đoạt."

Lạc Tranh nghe vậy, cũng không tỏ ra khiếp sợ lời nói lớn mật của hắn, chỉ cười nhẹ, "Thương Nghiêu tiên sinh đối với phụ nữ nhiệt tâm như vậy, nhưng mà đối với tôi mà nói, chỉ thấy có hứng thú với chuyện hợp tác mà thôi."

"Vậy tôi sẽ hợp tác với em." Thương Nghiêu hòa theo lời nàng nói tiếp, "Người con gái thông minh như em khiến tôi mỗi phút đều muốn thưởng thức, chẳng thể nào buông tha."

Môi hắn càng ép xuống thấp hơn...

"Tôi phải sửa lại câu nói của Thương Nghiêu tiên sinh một chút, không phải anh hợp tác với tôi, mà là hợp tác với chúng tôi. Ngoài ra, mong Thương Nghiêu tiên sinh tự trọng một chút, buông tôi ra." Lạc Tranh không hề tránh né, ngược lại cất tiếng nói vô cùng bình tĩnh.

Nàng biết rõ, người đàn ông này hoàn toàn là cố ý, hắn muốn nhìn thấy dáng vẻ kinh hoàng của nàng, muốn thấy nàng hoàn toàn bị hắn khống chế tâm tình, cứ như vậy, hắn sẽ hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Nàng không thể như vậy, giờ khắc này, cố gắng giữ tỉnh táo và lý trí quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Cho dù những lời này của hắn chỉ mang ý đùa cợt cũng vậy.

"Em sợ bị Húc Khiên hiểu lầm?" Thương Nghiêu cười cười.

"Chúng ta ở cái tư thế này, ai nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm." Lạc Tranh nhã nhặn trả lời.

"Em hẳn phải rõ ràng là tôi chẳng buồn quan tâm đến chuyện đó."

Thương Nghiêu được thể lấn tới.

"Anh muốn thế nào?"

Thương Nghiêu nhẹ nhàng ôm chặt lấy giai nhân trắng trẻo trong lồng ngực, ánh mắt Lạc Tranh vô cùng bình tĩnh, trên mặt cũng chỉ toát ra sự bình thản nhưng trong mắt hắt lại biến thành một vẻ quyến rũ vô cùng.

"Tôi chỉ ôm em mà cũng bị người ta hiểu lầm, nếu vậy...thế này thì sao?" Hấn cười tà, không đợi nàng kịp phản ứng, ép đôi môi xuống...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trên đôi môi đỏ mọng truyền đến một trận tê tê ngứa ngứa, trong nháy mắt, liền giống như bị một con sóng khổng lồ bao phủ, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

Thương Nghiêu hoàn toàn mất đi sự kiềm chế, khát vọng chiếm giữ đôi môi đỏ mọng kia cuối cùng đã thành hiện thực nhưng vẫn không tài nào thỏa mãn được ham muốn sâu thẳm từ tận đáy lòng hấn, hấn càng muốn chiếm đoạt nhiều hơn.

Nụ hôn cuồng nhiệt bất ngờ ập xuống, mang theo hơi thở nóng rực của người đàn ông. Thương Nghiêu chỉ còn biết đến khát vọng trong lòng, tàn sát bừa bãi vòm miệng thơm tho, để rồi hòa quyện cùng hương vị ngọt ngào đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

Lạc Tranh như con thuyền nhỏ trôi trong cơn gió lốc, không giãy giụa, cũng không phản kháng, chỉ có thể để mặc cho người đàn ông kia tùy tiện hé mở đôi môi nàng, chủ động mời gọi cái lưỡi thơm tho của nàng cùng quấn quít, trong khoảnh khắc đó, nàng hoàn toàn bị mùi hoắc hương đặc trưng của hấn lấp đầy.

Kẻ xâm lược cuồng dã chỉ biết điên cuồng cắn mút, như thể muốn đem tinh linh nhỏ bé này nuốt vào trong bụng, bàn tay to nóng bỏng của hấn lớn mật trượt xuống dưới...chiếc gáy nhỏ kiêu diễm bị bàn tay kiên định cùng ôn nhu của Thương Nghiêu giữ chặt, không cách nào trốn thoát...

Người con gái vốn bình tĩnh giờ này tâm tư đã trở nên cuồng loạn. Lạc Tranh không thể thoát khỏi hấn, mà cũng không dám trốn tránh, lại càng không dám phát ra tiếng kêu, sợ Húc Khiên phát giác

ra hành động tội lỗi mà họ đang làm bên trong, đành phải mặc hấn ôm như vậy, để hấn điên cuồng cắn nuốt đôi môi của nàng...tùy ý để hấn thực hiện hành vi mà chỉ có Húc Khiên mới đủ tư cách...

Rốt cục, Thương Nghiêu cũng buông tha đôi môi nàng với vẻ quyến luyến không thôi, khế chống cằm lên trán nàng, rồi lại lần nữa hôn nhẹ lên bờ môi ngọt ngào, "Hương vị của em quả thực ngọt ngào hết như trong tưởng tượng của tôi."

"Thương Nghiêu tiên sinh hiện tại có thể buông tay rồi chứ?" Lạc Tranh đưa hai bàn tay bé nhỏ đẩy hấn ra, thứ hấn muốn chiếm đoạt đã đạt được rồi, hấn còn muốn thế nào?"

Thương Nghiêu nghe xong, trên mặt thoáng hiện lên sự hứng thú, dù có đôi chút nhú mày, "Cô gái, thật đáng kinh ngạc, em có thể bình thản như vậy sao?"

"Giấy giụa có ích không?" Lạc Tranh nhẹ nhàng cười lạnh, "Đàn ông vốn dĩ trời sinh đã mang trong người khát vọng chinh phục, tôi càng giấy dụa sẽ càng kích thích sự hưng phấn cùng ham muốn chiếm đoạt của anh. Thương Nghiêu tiên sinh trước giờ trước mặt phụ nữ hấn là mọi việc đều thuận lợi, tâm lý chinh phục nhất định là cao hơn người thường. Tôi mà giấy giụa thì hậu quả sẽ là rơi vào tình cảnh càng khó xử hơn mà thôi, không phải sao?"

"Thú vị, thật sự thú vị." Thương Nghiêu như thể phát hiện được bảo vật, hai mắt ánh lên tia sáng thâm sâu, nhìn chăm chăm vào đôi mắt thông tuệ của nàng, "Ở bên cạnh tôi chưa từng có người phụ nữ nào dám to gan lớn mật như em."

"Tôi không phải người phụ nữ bên cạnh Thương Nghiêu tiên sinh, cho nên không cần phải che giấu tính cách." Lạc Tranh bình tĩnh đáp lại hấn, trả lời không để lọt chút sơ hở.

"Nếu tôi vẫn kiên trì muốn em dùng thân thể đổi lấy chuyện hợp tác thì sao?" Thương Nghiêu ưỡn thẳng người, cũng không có ý định thả nàng ra, toàn thân toát lên nét tà mị.

Lạc Tranh nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu, "Thương Nghiêu tiên sinh, nếu anh cho rằng chiêu này có tác dụng, đã không cần vất vả

tới tận Hongkong thế này. Còn nữa, tôi nghĩ Thương Nghiêu tiên sinh không thể nào chỉ đơn giản là thèm muốn thân thể tôi như vậy. Sơn hào hải vị mà Thương Nghiêu tiên sinh từng nếm qua nhất định là không đếm xuể, hoàn toàn không cần vì một đêm với tôi mà phải bôn ba vất vả."

"Chẳng lẽ Luật sư Lạc không tin rằng mình có mị lực đó?"

"Trong mắt những người đàn ông bình thường thì có lẽ có, nhưng còn Thương Nghiêu tiên sinh là người đã trải qua vô số phong ba, tôi không cho rằng mình có gì khác biệt so với những người con gái bình thường khác, có thể khiến Thương Nghiêu tiên sinh nhớ mãi không quên." Lạc Tranh khẽ cười, dựa hẳn người vào tường, "Biết mình biết người là chuyện tốt, còn hơn cứ ảo tưởng để rồi bị tổn thương."

"Em rất tinh táo."

"Tôi chỉ nói sự thật mà thôi." Lạc Tranh thản nhiên đáp, "Tôi không bao giờ tin vào truyện cổ tích, mà hoàng tử cùng công chúa chỉ tồn tại trong truyện cổ tích, bởi vậy tôi cho rằng Thương Nghiêu tiên sinh còn có mục đích khác."

Nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng lúc càng đậm, vươn cánh tay chống lên tường, hẳn nhìn nàng chăm chăm, "Luật sư Lạc quả nhiên thông minh, đúng là tôi còn có mục đích khác."

"Xin Thương Nghiêu tiên sinh chỉ giáo."

Cặp mắt tà ác của hắn mở lớn, ghé sát vành tai nàng thì thầm, "Tôi muốn em...từ nay về sau luôn ở bên cạnh tôi!"

Lạc Tranh ngẩng phắt lên, quay lại nhìn hắn như thể vừa nghe được điều nực cười nhất trên đời, một lúc lâu sau...

"Thương Nghiêu tiên sinh nói những lời này rất buồn cười."

"Không, chẳng có gì buồn cười." Thương Nghiêu ra vẻ tiếc nuối lắc đầu, "Vốn tôi chỉ muốn em một đêm, nhưng mà tôi phát hiện, sự thông minh của em càng ngày càng khiến tôi hứng thú, chẳng thà đem em giữ lại bên mình, hàng đêm âu yếm, chứ chỉ một đêm, tuyệt đối không đủ..."

Những lời cuồng dã của hắn cũng chẳng làm Lạc Tranh sợ, trái

lại nàng cúi đầu, giọng có chút mỉa mai, "Thương Nghiêu tiên sinh, nói thật, tôi không có hứng làm người tình bí mật của anh."

"Húc Khiên không thích hợp với em đâu." Thương Nghiêu không hề giận mà còn cười, buông ra một câu thẳng thừng.

Lạc Tranh nhú mày, có chút khó hiểu.

"Húc Khiên là người quá ôn hoà, mà em, lại quá mạnh mẽ. Người phụ nữ mạnh mẽ sẽ càng thích hợp với người đàn ông mạnh mẽ, chỉ như vậy, mới có đủ hứng thú, mới có thể đem lại cho em cuộc sống đầy khoái lạc..." Nói xong, Thương Nghiêu thu tay lại, ôm trọn nàng vào trong ngực, khiến bầu ngực tròn đầy mềm mại của nàng tì vào vòm ngực to lớn của hắn, cảm thụ sự mềm mại đến tận tận thân thể nàng...

"Giống như tôi và em vậy..." Lời nói nóng bỏng cùng ái muội rót vào bên tai nàng, vô cùng mời gọi...

Chương 24: Trêu chọc bên bàn ăn

Không khí bữa tối vô cùng "đặc biệt"

Sở dĩ phải dùng từ này để hình dung là bởi vì biểu hiện của Ôn Húc Khiên. Bình thường rất hiếm khi uống rượu, cho dù có uống cũng chỉ là chút vang nhẹ, thế nhưng hôm nay Húc Khiên hoàn toàn khác hẳn.

Trên bàn, đủ loại đồ ăn màu sắc vô cùng hấp dẫn khiến Thương Nghiêu rất cao hứng, nâng ly rượu trắng uống cạn. Ôn Húc Khiên mặt đỏ rần, nói năng bắt đầu lộn xộn, lôi kéo Thương Nghiêu tán gẫu chuyện nhà, rồi chuyện từ thuở hai người họ mới quen nhau.

Thương Nghiêu cũng rất phối hợp, có điều tửu lượng hẳn khá tốt. Khi Ôn Húc Khiên đã bắt đầu níu lưỡi, hẳn vẫn có thể điềm nhiên truyện trò.

Lạc Tranh trước sau vẫn giữ thái độ trầm mặc, yên lặng ăn cơm, suốt bữa ăn nàng không nói lấy một câu. Nhưng khi nàng vừa cầm lấy ly nước bên cạnh, đột nhiên một bàn tay đàn ông vươn ra, vây lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm chiếc ly của nàng...

Kinh hãi ngược mắt nhìn lên, đúng lúc nhìn vào đôi mắt đen như cười như không của Thương Nghiêu, nàng cảm thấy, khoé môi hẳn xẹt qua ý vị đùa cợt vô cùng sâu xa.

"Chẳng mấy khi có cơ hội gặp mặt, Luật sư Lạc cũng nên uống một ly mới đúng, sao có thể chỉ uống nước như vậy?" Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, liền đó một ly rượu trắng đưa tới sát môi nàng.

Lạc Tranh khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt liếc về phía Ôn Húc Khiên, rõ ràng có ý xin cứu nguy. Nhưng mà Ôn Húc Khiên đã uống đến say khướt, chẳng chút nào để ý tới nàng.

Nàng không chỉ không muốn uống rượu, mà còn không thể uống.

Hành vi của người đàn ông này càng lúc càng quá đáng, nàng không dám cam đoan một khi uống say, hẳn sẽ làm ra chuyện gì.

"Buông tay ra." Lạc Tranh gần như rít lên, nhưng cũng không dám quá lớn tiếng, hẳn lại dám trước mặt Húc Khiên ngang nhiên công khai nắm tay nàng.

Thương Nghiêu cười cười, ánh mắt hơi có vẻ mê ly, không biết là say thực hay giả vờ, ra vẻ nghe lời mà buông tay nàng ra.

"Húc Khiên, xem ra Luật sư Lạc đối với mình vẫn rất có thành kiến."

Lạc Tranh gắt gao cắn răng, nếu như có thể, nàng tình nguyện chạy trốn khỏi đây, thế nhưng hẳn lại giương mắt nhìn thẳng Ôn Húc Khiên.

Quả nhiên, Ôn Húc Khiên đã say tuý lúy nặng nề ngảng lên liếc nàng, ánh mắt lơ đãng nhìn nàng cười cười, "Tranh Tranh, hiếm khi Thương Nghiêu đến làm khách, uống một chén cũng tốt."

"Húc Khiên, anh biết rõ em có bao giờ uống rượu trắng đâu." Lạc Tranh biết rõ đàn ông đều sỹ diện nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng cự lại.

"Tranh Tranh, đừng làm mọi người mất hứng, chỉ một chén thôi mà." Say rượu rồi Ôn Húc Khiên chỉ còn biết có bạn.

Lạc Tranh biết rõ anh hoàn toàn uống say, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy. Nhiều năm qua, nàng chưa từng bắt gặp Ôn Húc Khiên say rượu, hôm nay chính là lần đầu tiên, bình thường thậm chí anh còn không có thói quen mời rượu.

Bên môi, mùi rượu nồng nặc vây lấy hơi thở, nàng định nói lại thôi, sau một khắc bất giác trừng lớn hai mắt...

Người đàn ông kia lại nở nụ cười quen thuộc...

"Nếu đã vậy, uống một chén cũng không sao." Giọng nói trầm thấp như rót bên tai nàng, thân hình cao lớn tiến lại gần, một tay nâng ly rượu trong suốt, bàn tay kia...

Bàn tay kia vô cùng lớn mật, không chút đếm xỉa tới lễ nghi, đạo đức, sỗ sàng thò xuống gầm bàn, bò lên đùi nàng, ngón tay thon dài

không chút sợ sệt, cứ thế lấn tới, rờ rẫm... vô cùng khiêu khích!

Lạc Tranh khó nhọc hít thở, không thể nhịn thêm liền đứng bật dậy, bàn tay nhỏ khế vung lên.

"Choang..." Chén rượu trong tay Thương Nghiêu rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Âm thanh đột ngột vang lên trong nháy mắt xé tan bầu không khí đầy hưng phấn...

Hồ hấp của Lạc Tranh càng thêm gấp rút, ánh mắt vốn trong veo giờ sáng rực lên đầy vẻ tức giận cùng mâu thuẫn, cơ hồ là phần nộ nhìn thẳng vào bộ mặt tươi cười của hắn, bất giác hàm răng nghiến chặt.

Gã đàn ông chết tiệt, hắn lại dám ngang nhiên khiêu khích?

"Cho dù Luật sư Lạc không muốn uống, cũng không cần hát vỡ ly rượu một cách tuyệt tình như vậy!" Ngón tay thon dài của Thương Nghiêu khẽ vuốt ve ly rượu trong tay mình, chậm rãi như thể đang vuốt ve thân hình một người phụ nữ, giọng nói thản nhiên mang theo chút mỉa mai.

"Anh..."

"Tranh Tranh!" Ôn Húc Khiên nghe thấy tiếng ly vỡ, tuy đã say khướt vẫn ngược mắt nhìn nàng, nhưng lại không hề hỏi vì sao nàng lại như vậy mà trái lại còn nhíu mày, đập bàn...

"Em thật quá đáng!"

"Húc Khiên?" Lạc Tranh hoàn toàn sững sờ, đứng ngây bên bàn ăn nhìn Ôn Húc Khiên.

Nàng không nghe lầm chứ? Hay là mắt nàng có vấn đề? Giờ khắc này Ôn Húc Khiên như thể hoàn toàn thay đổi, chẳng những nói những lời vô cùng khó nghe trước giờ chưa từng nói, mà thậm chí ánh mắt cũng thay đổi, không còn ôn nhu như trước mà đầy vẻ gia trưởng.

Thương Nghiêu ngược lại ngồi yên quan sát, như thể đang xem một trò vui.

"Lạc Tranh, em lập tức mời rượu xin lỗi Thương Nghiêu cho anh!" Ôn Húc Khiên trừng mắt nhìn nàng, bộ mặt anh tuấn đã nhàu nhĩ vì

say, bộ dạng nhanh nhẹn ưu nhã trước kia cũng mất tăm, chỉ vào Lạc Tranh thờ hớn hển ra lệnh.

Lạc Tranh không thể tin nổi, lắc đầu, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Anh bắt em mời rượu xin lỗi anh ta? Húc Khiên, em thấy anh uống say đến lú lẫn rồi!"

Húc Khiên của nàng chưa bao như vậy! Từ trước tới giờ nàng chưa từng thấy một Húc Khiên không biết phân biệt phải trái thế này.

"Cô dám nói tôi?" Ôn Húc Khiên đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, tức giận trừng mắt nhìn Lạc Tranh, níu lưỡi hét lên: "Cô là con đàn bà của tôi, là thứ để tôi cưới lên! Cô có tư cách gì mà dám nói tôi? Cô tưởng tôi sợ cô sao?"

Tâm tình Lạc Tranh như thể bị xé làm đôi, sự bình tĩnh thường ngày đã biến mất chỉ còn lại nỗi kinh hãi cực độ. Ôn Húc Khiên sao có thể nói ra những lời lẽ thô tục như kẻ đầu đường xó chợ... Sao anh có thể nói nàng như vậy?

Trong lúc nhất thời, nàng tức giận đến nói không thốt nên lời.

"Thôi nào, thôi nào, Húc Khiên, cậu hơi quá lời rồi!" Thương Nghiêu thấy trò vui xem chừng đã đủ liền ra vẻ người tốt, kéo cánh tay Ôn Húc Khiên, nhẹ nhàng cười, "Là mình không đúng, Luật sư Lạc dù sao cũng là phụ nữ, hay xấu hổ cũng phải."

Một câu hai nghĩa, Lạc Tranh có thể nghe hiểu được, nhưng mà... Ôn Húc Khiên không có nghe hiểu.

"Thương Nghiêu, cậu là khách, thật xấu hổ đã để cậu chê cười." Ôn Húc Khiên ánh mắt lơ đãng, nói năng lung tung, "Phụ nữ bất kể thế nào cũng thành tế phẩm, tế phẩm thôi, cậu hiểu không?"

"Cũng hiểu một chút." Thương Nghiêu nói thật lòng, mặc dù hần tinh thông Hán ngữ, nhưng loại câu ẩn dụ kiểu này hần cũng không thể hiểu thấu đáo. Thoáng trấn an Ôn Húc Khiên xong, hần thốt lên một câu ý vị vô cùng sâu xa, "Nhưng mà trong mắt mình, phụ nữ còn để yêu thương."

Nói xong, lại đưa mắt nhìn thoáng qua Lạc Tranh, đôi môi mỏng khẽ cong lên.

"Thật đáng xấu hổ!" Lạc Tranh không cách nào chịu đựng hai

người đàn ông này thêm nữa, quay người đi vào phòng ngủ. "Rầm!" một tiếng vang thật lớn, cửa phòng đóng chặt lại.

"Cô quay lại cho tôi, tôi đã cho cô đi chưa hả?" Ôn Húc Khiên say khướt định đứng lên, dưới tác dụng của rượu, tính gia trưởng trong con người hắn hoàn toàn bộc phát. Hành động vừa rồi của Lạc Tranh thật không nể mặt hắn chút nào.

"Húc Khiên, bỏ đi." Thương Nghiêu kéo hắn lại, cười cười, "Đàn ông đang tán gẫu, có phụ nữ ở bên cạnh cũng không tiện."

Chương 25: Yên tâm, hấn say rồi

"Phụ nữ? Cậu thấy cô ấy có điểm nào giống phụ nữ? Phụ nữ người ta phải dịu dàng, nhỏ nhẹ, cô ấy thì sao?" Ôn Húc Khiên không ngừng lái nhại, lại uống thêm một ly rượu trắng, sau đó giữ chặt Thương Nghiêu...

"Thương Nghiêu à, nhớ kỹ, tìm bạn gái nhất định không được chọn người mạnh mẽ, nhất là những cô nàng chỉ biết đến sự nghiệp."

Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười, "Người con gái mạnh mẽ cũng có nét đáng yêu của mình." Nói xong, cầm lấy chai rượu, lại rót cho Ôn Húc Khiên thêm một ly.

"Đáng yêu? Rồi cậu sẽ thấy mệt muốn chết!" Rượu vào lời ra, Ôn Húc Khiên đã trở nên lảm lờ, "Cô ấy ở trước mặt người khác thì làm bộ thanh cao, nằm trên giường nào khác gì gái điếm chứ?"

Thương Nghiêu đang rót rượu bỗng khựng lại, nhú mày nhìn thoáng Ôn Húc Khiên, nhưng vẫn không nói gì.

"Cô ấy trước mặt mình còn làm ra vẻ nữa là. Lúc nào cũng luôn miệng nói là muốn giúp mình, thực ra là vì chính cô ấy mà thôi. Đừng tưởng mình không biết, mấy năm trước cô ấy có thể nhanh chóng thành danh là nhờ lợi dụng tình cảm của một thanh niên mà thu lấy bằng chứng." Ôn Húc Khiên cầm lấy ly rượu, lại uống một hơi cạn sạch.

Thương Nghiêu mỉm cười nhưng đôi mắt dần chuyển lạnh như băng, trở nên u ám bất định, cười nhạt nói, "Húc Khiên, cậu uống nhiều quá rồi."

"Không có...mình... không có say." Ôn Húc Khiên vung tay lên, liền sau đó, đổ gục xuống bàn ăn.

Thương Nghiêu đặt ly rượu xuống, đôi mắt đen tà mị cuồn đã

như chim ưng chuyển hướng nhìn về phía phòng ngủ...

Trong phòng ngủ, Lạc Tranh đứng ở ban công, nước mắt đã chã tuôn rơi...

Đã bao nhiêu năm nay, nước mắt của nàng tưởng như đã khô cạn, như thể tuyến lệ đã hỏng. Từ khi cha Lạc Tranh xảy ra chuyện, nàng đã không còn khóc nữa, bởi vì nàng không có thời gian.

Không có thời gian để khóc, không có thời gian để nhớ nhung, không có thời gian để yếu ớt! Thời gian của nàng tất cả đều dành cho tòa án, vụ án, không ngừng dốc sức vì người đàn ông kia xây dựng sự nghiệp.

Nhưng mà hành vi của Ôn Húc Khiên hôm nay chẳng khác nào nhát dao đâm nát cõi lòng nàng, tuy biết là do hấn uống rượu say, lời nói của người say không nên cho là thật, thế nhưng trong lòng Lạc Tranh không khỏi cảm thấy chua xót, đau đớn.

Cho dù nàng có kiên cường đến đâu, mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ là một phụ nữ, mà đã là phụ nữ, tất sẽ có lúc yếu đuối.

Ôn Húc Khiên hôm nay giống như người xa lạ, xa lạ đến mức khiến nàng hoảng sợ, thậm chí khiến nàng bất giác nhớ lại những ký ức đã muốn quên lãng...

Sau lưng, tiếng bước chân đàn ông càng lúc càng gần...

Ngay sau đó, Lạc Tranh liền cảm thấy một đôi bàn tay đàn ông to lớn vòng qua eo ôm lấy nàng từ phía sau, cùng lúc đó mùi rượu thoang thoảng bao vây hơi thở của nàng, khiến lòng nàng bất giác chấn động, toàn thân run lên khe khẽ.

"Anh còn vào đây làm gì? Không phải bạn bè mới là trên hết sao? Em chưa bao giờ biết anh lại có một bộ mặt đáng ghét như vậy!" Nàng nghẹn ngào cất tiếng, mang theo sự giận hờn cùng oán trách.

Kỳ thật nàng cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, nhưng vừa rồi anh thực sự đã đi quá đà.

Cánh tay đàn ông kia càng thêm khép chặt lại, như muốn bù đắp, xoa dịu những ủy khuất của nàng...

"Buông tay, anh ra ngoài với bạn anh đi!" Lạc Tranh tuy là tức

giận, nhưng vẫn rất yêu Ôn Húc Khiên, thấy anh hành động như vậy liền hiểu anh có ý xin lỗi, nhưng ngoài miệng vẫn tức giận nói, "Húc Khiên, em là bạn gái của anh, sao anh có thể nói em như vậy?"

"Nếu như...tôi không muốn buông em ra thì sao?" Sau lưng, tiếng cười khế của đàn ông vang lên, kinh hoàng rơi vào bên tai nàng, vòng tay càng siết chặt lấy chiếc eo thon, làm cho người con gái trong lòng phải tựa hẳn vào lồng ngực vạm vỡ của hắn.

Mùi hoắc hương quen thuộc tà mị tiến lại gần mới khiến Lạc Tranh có lại phản ứng, nàng quay phắt lại, đối mặt với cặp mắt thâm sâu như báo đen, đang mỉm cười của Thương Nghiêu...

Tim Lạc Tranh như ngừng đập, ngay sau đó kinh hoàng thờ gập, dùng hết sức đẩy hắn ra.

Một lời không nói, nàng bước tới mở toang cửa...

"Đi ra ngoài!" Hắn đã bức nàng đến ranh giới cuối cùng, dáng vẻ của hắn tựa hồ không có chút men say, vô cùng đáng sợ...

Nhìn vẻ mặt Lạc Tranh đầy cảnh giác đứng cách đó không xa, Thương Nghiêu như thể bị chọc cười, từng bước tiến tới gần, tới trước mặt nàng liền dừng lại...

"Vì sao cứ trốn tránh tôi như vậy?" Hắn giơ bàn tay ra, vươn qua gương mặt nhỏ nhắn, trực tiếp chống lên cánh cửa đằng sau nàng, đẩy mạnh một cái, "Rầm!" cửa phòng lại lần nữa bị đóng lại...

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?" Lạc Tranh rất muốn tỉnh táo lại, nhưng mà hơi thở đàn ông càng lúc càng gần mang theo một bầu không khí tràn ngập nguy hiểm, nhất là ánh mắt hắn, long lanh rực sáng đầy mưu mô như báo đen, kể đến là nụ cười đầy hàm ý khiến người khác phải hoảng sợ.

"Tôi muốn..." Thương Nghiêu cúi đầu xuống, bộ dạng ung nhả kiêu bạc làm say lòng phụ nữ, hơi thở đàn ông nóng bỏng phả lên vành tai nhạy cảm của nàng, thấp giọng nói, "...theo đuổi em!"

Lạc Tranh bỗng dựng tròng lớn hai mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nửa đùa nửa thật của hắn, bị những lời này làm cho chấn động.

"Đồ điên!" Một hồi lâu sau, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn,

"Nếu đây là trò đùa của Thương Nghiêu tiên sinh, tôi xin thừa nhận rằng anh đã thành công rồi."

Nói xong câu đó, nàng xoay người định mở cửa phòng...

Bàn tay rắn chắc, ngăm đen của đàn ông lập tức vươn tới, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang đặt trên nắm cửa.

"Thả tôi ra!" Lạc Tranh muốn giãy giụa, lại phát hiện sức lực giữa nam và nữ quả thực rất chênh lệch, nhất là khi người đàn ông phía sau đã có sự chuẩn bị, bày mưu tính kế từ lâu như vậy, chẳng khi nào lại dễ dàng buông tay.

Thương Nghiêu cúi đầu, tiếng cười bật ra từ khóe môi, nhìn người con gái đang quay lưng lại phía hắn, giống như nhìn một đứa bé đang giận dỗi, bàn tay to còn lại vòng qua eo, kéo nàng ôm vào người, khiến cho thân thể mềm mại của nàng dính sát vào lồng ngực to lớn của hắn.

Hắn dùng thân hình cao lớn của mình mượn trớn từng đường cong nhỏ nhắn, kiều diễm đến mê người của nàng...

"Em đã không muốn tình một đêm, vậy hãy để tôi theo đuổi em, hãy trở thành bạn gái của tôi..." Bờ môi tà mị của người đàn ông hạ xuống, khế mượn trớn vành tai nàng, vừa ân cần, vừa quyến rũ, tiếng thì thầm như thể xuyên thấu mọi phòng tuyến trong lòng nàng, khiến nàng kinh hãi...

"Chỉ có ở bên tôi, em mới có thể tận hưởng nhiều lạc thú."

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin anh hiểu cho rõ, tôi đã có bạn trai, đang ở ngay bên ngoài! Hơn nữa, anh ấy còn là bạn của anh!" Lạc Tranh cất tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bên môi nở nụ cười có chút mỉa mai, "Cướp bạn gái của bạn mình, chuyện này xem ra thật phù hợp với hình tượng doanh nhân của anh nhỉ?"

Thương Nghiêu bật cười, đôi tay nắm lấy hai tay nàng kéo vào, hoàn toàn ôm nàng vào lòng, động tác giống như những người đang yêu say đắm...

"Người Trung Quốc có câu, "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu", em cùng hắn, trai chưa vợ, gái chưa chồng, tôi đương nhiên có quyền theo đuổi."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy người đàn ông phía sau đang ôm chặt nàng, khiến lưng nàng dán sát vào vòm ngực hắn, đến mức có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh cùng cơ bắp trên ngực hắn, thậm chí cả tiếng nhịp tim hắn đang đập vô cùng mạnh mẽ...

"Thương Nghiêu tiên sinh nói rõ ràng như vậy, xem ra khá am hiểu thơ văn Trung Quốc. Nhưng, tôi thực sự không phải yếu điệu thực nữ, mà Thương Nghiêu tiên sinh anh... cũng không phải là hành vi quân tử gì cho cam. Cho nên, xin anh tự trọng!"

"Tự trọng?" Thương Nghiêu giống như nghe được chuyện hết sức buồn cười, đôi môi mỏng theo gò má nàng chậm rãi trượt xuống, tới bên tai nàng khẽ thì thầm, "Em đẹp mê người như vậy, bảo tôi phải tự trọng thế nào đây?"

Tâm tư Lạc Tranh theo lời nói của hắn khẽ run lên...

"Tôi biết Thương Nghiêu tiên sinh vẫn để bụng chuyện cũ." Một lúc lâu sau, Lạc Tranh đột nhiên nở nụ cười, khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, mặc cho hắn ôm nàng, không hề giãy giụa, phản kháng, "Chắc hẳn Thương Nghiêu tiên sinh chưa từng bị phụ nữ bỏ rơi. Nhưng mà ai có chí nấy, Thương Nghiêu tiên sinh cũng không nên vì đêm đó tôi không tới mà sinh lòng oán hận, cố tình tới tận Hongkong, mượn danh nghĩa hợp tác để hạ nhục tôi."

"Chẳng lẽ tôi không thể thích em?" Thương Nghiêu thẳng thắn nói, cánh tay càng thêm siết chặt thân thể nàng, bờ môi mỏng hạ xuống trực tiếp biến thành nụ hôn, đôi môi hé mở giống như trêu đùa, ngậm lấy vành tai trắng mịn của nàng...

"A..." lần này Lạc Tranh bị dọa hết hồn, không khỏi kinh hoàng thở gấp gấp, thân thể cũng bởi hành vi bá đạo của hắn mà run lên...

"Anh...Đừng như vậy." Nàng nghiêng đầu tránh đi, thế nhưng lại làm cho nụ hôn của hắn thuận thế hạ xuống, trực tiếp rơi vào phần gáy mềm mại như thiên nga của nàng, khiến hắn càng có cơ hội lấn tới.

"Tranh, trở thành của tôi, được không?" Người đàn ông như thể bị hương thơm tự nhiên của cơ thể nàng hấp dẫn, kim lòng không

được khẽ cắn vào gáy nàng, cánh tay rắn chắc gắt gao ôm xiết, khiến nàng bị vây chặt trong ngực hắn, cất lời bá đạo, "Người đàn ông thích hợp với em chỉ có tôi mà thôi."

Cách xưng hô mập mờ cùng ngôn từ ái muội không chịu nổi khiến Lạc Tranh mở to hai mắt...

Không giống với cách gọi thân thiết của Ôn Húc Khiên, từ "Tranh" từ miệng hắn phát ra mang theo bao tình tứ mờ ám, quyến rũ chết người, thậm chí vô cùng câu dẫn, lại nguy hiểm bội phần.

Nàng không dám mở miệng, bởi vì nàng sợ, một khi mở miệng sẽ rơi vào cái bẫy do hắn tỉ mỉ thiết kế.

"Tranh, tôi rất thích em, cho nên, tôi muốn em trở thành của tôi." Tiếng nói trầm thấp của hắn nhẹ nhàng quần bên tai nàng.

Tim Lạc Tranh như muốn nhảy lên tận cổ, nàng không khó cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hắn, âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng nhẹ nhàng đáp, "Đáng tiếc, tôi không thích anh!"

Nàng vốn nghĩ hắn sẽ nổi điên lên, đá cửa bỏ đi, không ngờ...

Thương Nghiêu nghe xong những lời này, cúi đầu, tiếng cười càng thêm nồng đậm, liền đó đem thân thể nàng kéo mạnh trở lại, buộc nàng phải đối mặt với cặp mắt tà mị cuồng dã của hắn.

"Cô bé đáng yêu, tôi đã nói em có quyền lựa chọn sao? Tôi thích em, em chỉ có thể tiếp nhận, cho dù không thích, cũng phải tiếp nhận!"

Lời nói bá đạo đó khiến Lạc Tranh chấn động, thậm chí buồn cười, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, cười mỉa mai, "Thương Nghiêu tiên sinh có vẻ được những người phụ nữ khác chiều chuộng thành hư rồi, thích thì đoạt lấy, không thích liền bỏ, anh cho rằng phụ nữ là cái gì? Huống hồ, tôi còn là bạn gái của bạn anh, điểm này xin anh nhớ cho rõ?"

"Loại lý luận ngu ngốc đó trước giờ tôi chưa bao giờ bận tâm." Thương Nghiêu cười thoải mái, nhìn nàng, "Nhưng mà, em không giống những người phụ nữ khác, nếu đã không thích cách trực tiếp kia, vậy thì...từ hôm nay trở đi, tôi sẽ chính thức theo đuổi em."

"Không được!" Lạc Tranh sợ hết hồn, "Anh làm vậy sẽ tổn thương

đến Húc Khiên."

Vừa nói xong câu đó, trong mắt nàng chợt hiện lên một tia ảo não...

Quả nhiên, nàng thấy Thương Nghiêu chậm rãi nở nụ cười như thể âm mưu đã thực hiện được, ngón tay thon dài vươn tới, giữ lấy cằm nàng...

"Được, được, vậy thì không làm tổn thương hấn." Thương Nghiêu như thể nổi hứng nuông chiều một đứa trẻ giận dỗi, "Vậy sẽ không để hấn biết, nhiều khi, yêu đương vụng trộm hương vị cũng không tệ..."

Lạc Tranh gắt gao cắn môi, bàn tay nhỏ đang buông xuôi bên người cũng siết lại thành nắm đấm. Không được, nàng nhất định phải bình tĩnh, nếu không mọi chuyện sẽ càng tồi tệ.

"Thương Nghiêu tiên sinh, nếu như tôi có gì mạo phạm, tôi xin nhận lỗi với anh, xin anh đừng trêu đùa tôi nữa." Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không thể hiểu nguyên nhân tại sao, người đàn ông này bụng dạ thâm sâu như biển, khiến người ta không thể phỏng đoán hấn đang suy nghĩ gì.

Theo đuổi nàng? Thích nàng? Làm sao có thể?

Nào ngờ, Thương Nghiêu nghe vậy lại lắc lắc đầu...

"Tranh của tôi, sao tôi có thể trêu đùa em?" Tiếng nói của hấn nửa thực nửa giả, tràn ngập tình cảm, "Tôi muốn em, em phải là của tôi. Em đã nhất quyết coi trọng cảm nhận của Húc Khiên, tôi sẽ chiều ý em, nhưng mà..."

Giọng nói của hấn đột ngột biến đổi, ánh mắt phát ra tia cuồng dã như chim ưng, nhìn thẳng vào gương mặt trắng nõn của nàng, vô cùng sắc bén tựa đao kiếm...

"Từ hôm nay trở đi, không cho phép tên đàn ông trong phòng kia chạm vào em nữa."

Lạc Tranh sửng sò, một hồi lâu không có hiểu ý tứ trong lời nói của hấn.

"Em là của tôi, từ nay về sau, thân thể của em chỉ có thể thuộc về

một mình tôi, hiểu chưa?" Thương Nghiêu cuồng dã nhìn thẳng vào mắt nàng, tiếng nói tràn đầy tà mị cùng uy quyền.

Lạc Tranh lúc này mới sực tỉnh, thì ra hẳn cho rằng nàng cùng Húc Khiên sớm đã phát sinh quan hệ. Trong lòng không khỏi cười chua xót, cũng chẳng buồn giải thích, nhìn thẳng vào ánh mắt bá đạo tà mị của hắn, "Thương Nghiêu tiên sinh, loại chuyện này vốn là hai bên tình nguyện, tôi thích Húc Khiên, đương nhiên sẽ cùng anh ấy phát sinh quan hệ."

Nàng chính là muốn chọc giận người đàn ông này!

Từ khi biết hắn đến giờ, hắn tựa hồ liên tục giữ ưu thế, ánh mắt của hắn vĩnh viễn tà mị khiến người ta khó nắm bắt, lời nói của hắn cũng khiến người ta khó đoán, hành vi lúc nào cũng tràn ngập âm mưu...

Cho nên, nàng muốn chọc giận hắn! Chỉ có thể phá vỡ thái độ bình thản của hắn nàng mới có cơ chuyển bại thành thắng.

Thế nhưng...

Lạc Tranh đã tính lầm!

Thương Nghiêu nghe xong lời nàng, tựa hồ càng bị chọc cười, đưa tay véo nhẹ mũi nàng, động tác vô cùng bao dung như bề trên...

"Cô bé, không nên chọc giận tôi, hậu quả em sẽ không gánh vác nổi đâu!"

"Thả tôi ra!" Sự tỉnh táo của Lạc Tranh trong nháy mắt tan rã, cố gắng thoát khỏi vòng tay hắn. Hắn dựa vào cái gì mà dám nói năng, đối xử với nàng như vậy.

"Anh rốt cục là người thế nào? Tôi xin nhận, tôi thua rồi, xin anh lập tức rời khỏi nơi này, ngay lập tức!"

"Tôi?" Thương Nghiêu nhún nhún vai, so với dáng vẻ hơi bị kích động của nàng, hắn ngược lại càng thêm an nhàn tự tại, "Tôi là người đàn ông của em. Điểm này, nhất định phải nhớ cho kỹ!"

"Anh... "

"Tranh Tranh... Tranh Tranh..." Lạc Tranh chưa kịp nói xong, bên ngoài phòng khách vang lên tiếng Ôn Húc Khiên, còn có tiếng bước chân nặng nề lao đảo.

Gương mặt Lạc Tranh đột nhiên trở nên tái nhợt...

"Hừm..." Thương Nghiêu đè nàng sát vào tường, đôi môi mỏng khẽ áp lên đôi môi anh đào của nàng, thấp giọng nói, "Đừng lên tiếng, nếu để hắn thấy sẽ không hay đâu." Nói xong, cất tiếng cười tà mị, ý đồ xấu xa bắt đầu nảy sinh.

"Tranh Tranh... em ở đâu?" Tiếng bước chân lão đảo của Ôn Húc Khiên càng lúc càng gần, không khó nghe ra, hắn vẫn chưa tỉnh rượu.

Lạc Tranh đương nhiên nào dám đi ra ngoài, để Ôn Húc Khiên nhìn thấy cảnh này, dù nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tiếng oan.

Tim của nàng đập càng lúc càng nhanh...

Tiếng bước chân ngoài cửa đã tới gần, ngay sau đó, cánh cửa vang lên tiếng đập mạnh...

"Tranh Tranh, em có trong phòng không? Tranh Tranh..."

Lạc Tranh thực sự hoảng sợ, thậm chí nàng có thể cảm giác được tiếng Ôn Húc Khiên xoay tay nắm cửa...

Nàng mới để ý thì ra lúc nãy mình không khóa cửa.

Bất giác, cổ họng như nghẹn lại, chỉ thấy bàn tay to của hắn vươn ra, giữ lấy nắm cửa, tay kia vòng qua ôm nàng, triền miên hôn lên vùng da thịt mịn màng nơi cổ, gặm cắn vành tai nhỏ xinh...

"Uhm..." Lạc Tranh liều mạng đẩy hắn ra, không muốn để hắn tiếp tục chiếm tiện nghi.

Thương Nghiêu cười nhẹ, thì thầm bên tai nàng "Cố nhịn nha, nếu không sẽ bị người đàn ông em yêu phát hiện đấy..."

"Rầm... rầm..."

Bên ngoài, Húc Khiên vung tay đập lên cánh cửa, cất giọng say xỉn nói: "Tranh Tranh, anh biết em ở bên trong, không cho phép trốn anh, đi ra! Tranh Tranh..."

Lạc Tranh trong lòng vừa cuống vừa sợ. Nàng mặc dù ở trên pháp đình mọi việc đều thuận lợi, nhưng loại chuyện như vậy lại chưa từng trải qua. Trong lúc nhất thời, cảm thấy tiến thoái lưỡng

nan, đẩy cửa ra ngoài sợ Húc Khiên hiểu lầm, không đi ra, lại bị người đàn ông đang dính chặt lấy tùy ý làm bậy.

Nàng không cách nào thoát khỏi vòm ngực của hắn, mà hắn đôi môi gợi cảm kiêu bạc càng lúc càng làm càn, ban đầu khiêu khích khẽ hôn, dần biến thành rùng rợn cắn mút, lực đạo càng lúc càng mạnh, giống như là muốn đem nàng hoàn toàn nuốt chửng...

"Anh... Đủ rồi!" Lạc Tranh thấp giọng hét, cắn răng, vẻ mặt phần nộ dỗi theo hắn.

Nhưng mà...

Thương Nghiêu không hề có ý định ngừng lại, sau một khắc, không để cho nàng chút thời gian phản ứng, đôi môi mỏng trực tiếp dán lên cánh môi đỏ mọng mê người của nàng, cuồng dã cắn mút, giống như dã thú say mồi, ánh mắt đen sẫm nhìn đến cánh môi mềm mại như hoa của nàng càng thêm nồng nàn thâm thúy...

"Uhm... không..." Lạc Tranh liều mạng chống đỡ lồng ngực của hắn, vừa muốn mở miệng cự tuyệt phản kháng, lại khiến hắn thừa cơ, lửa nóng lưỡi thừa dịp tiến vào, trực tiếp công chiếm hương vị ngọt ngào trong khoang miệng, bá đạo mùi phần trêu chọc đầu lưỡi, tham lam cắn nuốt hương thơm thuộc về riêng nàng.

Hơi thở đàn ông bá đạo bao phủ nàng chặt chẽ, hắn cuồng dã, hắn hung hãn, hành vi lớn mật bất chấp lễ nghi, tất cả đều khiến nàng hoảng sợ.

Lạc Tranh cho tới giờ cũng không biết, một người đàn ông khi cuồng dã nổi lên sẽ đáng sợ như vậy.

Nàng không cách nào tránh khỏi hắn, lại không dám phát ra âm thanh, sợ bên ngoài Ôn Húc Khiên phát giác ra bọn họ ở bên trong làm chuyện không hay, đành phải tùy ý để hắn ôm, trêu chọc sự nhạy cảm toàn thân nàng...

Nàng rõ ràng cảm thấy...

Bàn tay to lớn của hắn dọc theo bờ eo thon của nàng chậm rãi dờn xuống... chậm rãi... dừng lại trên bờ mông mềm mại của nàng.

"Đừng..."

Bên tai vang lên tiếng thở dốc của hắn, gương mặt cương nghị

bởi vì sự mềm mại của nàng mà trở nên dịu dàng, làm trong lòng nàng nảy sinh kinh hãi.

Mà bên ngoài, Ôn Húc Khiên còn chưa hết hy vọng từng lần, từng lần đập cửa...

Bàn tay đàn ông nóng bỏng xoa nắn da thịt của nàng, nhưng nàng đã chẳng còn sức quan tâm nhiều như vậy, uốn người muốn tránh đi bàn tay không an phận của hắn...

Thương Nghiêu dường như cảm thấy chưa đủ, bàn tay bá đạo tiếp tục dờ xuống...

Lạc Tranh bỗng dựng trợn to hai mắt, sau một khắc, nỗi khiếp sợ chuyển thành phần nộ.

"Không cần sợ..." Thương Nghiêu cười quỷ dị, ánh mắt càng thêm trêu chọc nhìn chằm chằm khiến gò má nàng càng thêm đỏ bừng. Hắn cúi đầu, thấp giọng tại bên tai nàng thì thầm "Nhịn không được có thể kêu lên. Yên tâm, hắn say rồi, cho dù tôi 'yêu' em ngay trước mặt hắn, khi tỉnh lại, hắn cũng sẽ quên."

Chương 26: Hành vi ma quỷ

Cái gì???

Lạc Tranh bị lời nói của Thương Nghiêu làm cho khiếp sợ.

Sự cảnh giác toàn thân trở dậy, nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt tựa như đang cười của hắn, cảm giác như thấy ma quỷ hiện hình. Những lời khiếm nhã như vậy mà hắn cũng dám to gan nói ra...

"Sao thế, dọa em sợ rồi?" Thương Nghiêu hô hấp hơi có chút nặng nề cúi đầu lướt nhẹ qua cánh môi run rẩy của nàng, ánh mắt sâu thẳm tràn đầy mỉa mai hoặc nhìn thẳng vào đôi mắt đầy khiếp sợ, cúi đầu cười nhẹ, "Em thông minh như vậy, nên biết, dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm đàn ông, sẽ hỏng việc..."

Câu nói đầy tính ám muội cộng với nụ cười bên khóe môi hắn, vô cùng thâm thúy.

"Anh...."

"Ừm..." Thương Nghiêu đem nàng hoàn toàn áp sát vào cửa phòng, nắm lấy tay nắm cửa nhẹ nhàng ấn một cái, đem cửa phòng khóa lại. Giờ phút này, Lạc Tranh muốn thoát còn khó hơn lên trời.

"Tranh, không nghĩ tới em sẽ gợi cảm như vậy...". Thương Nghiêu khẽ cười, giọng trầm thấp toát lên sự nguy hiểm. Bàn tay hắn càng thêm táo bạo, cùng với việc biết nàng không dám lên tiếng, hành vi càng thêm tùy tiện, cuối cùng, trực tiếp đưa tay dọc theo ven quần lót tinh xảo chui vào, cứ như vậy bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn bờ mông mềm mại, không hề che dấu ánh mắt tà ác.

Lạc Tranh ngược lại hít thở khó nhọc, thân thể bị hắn ép càng thêm chặt. Bên ngoài, âm thanh đập cửa của Ôn Húc Khiên càng ngày càng nhỏ...

"Vô sỉ! Buông ra..."

Loại hành vi lớn mật này làm cho nàng khẩn trương đến mức tim

đập cuồn loạn, nhất thời cảm thấy vô lực.

Thương Nghiêu dường như đối với thân thể nữ nhân rất quen thuộc, ngón tay thon dài linh hoạt không ngừng khiêu khích tâm tư Lạc Tranh. Cũng không ngoại lệ, mặc dù nổi giận giãy giụa, nhưng thẳm sâu trong cơ thể Lạc Tranh cũng bởi vì kỹ thuật cao siêu của hắn mà nảy sinh khát vọng khó tả. Hai loại cảm giác trong ngoài tập kích, làm cho nàng như bị vùi lấp trong lửa nóng, vô cùng dày vò.

Bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng Ôn Húc Khiên đập cửa. Cùng lúc đó, Lạc Tranh cũng có thể nghe được tiếng hít thở gấp gáp của Thương Nghiêu rơi vào bên tai nàng, so với tiếng đập cửa càng rõ ràng hơn.

"Kích thích sao?" Hắn tà ác hỏi.

"Anh... hạ lưu!" Nàng hạ thấp giọng mắng hắn, gương mặt càng lúc càng đỏ hồng.

Thương Nghiêu trên mặt tràn ngập vui vẻ cùng cuồn ngoạ, bàn tay ma quỷ tham lam chiếm cứ thân thể trắng trẻo...

"Buông ra..." Lạc Tranh đã sớm sợ tới luống cuống tay chân. Nàng không phải là thiếu nữ ngây thơ. Dựa vào ánh mắt cùng biểu cảm trên gương mặt hắn, nhất là hành vi lớn mật làm càn, mục đích đã rất rõ ràng!

"Đáng tiếc, tôi lại không muốn buông em ra, làm sao bây giờ đây?" Thương Nghiêu bá đạo mà triền miên hết sức ôm nàng, mạnh mẽ thu cánh tay lại, đem nàng gắt gao kiềm chế dưới thân hắn.

"Tranh, không ngờ em lại miễn cảm như vậy..."

"Anh... Im đi!" Lạc Tranh không muốn nghe lời khiêu khích của hắn, lại càng bị áp đến sít sao.

"Không muốn cùng đàn ông chơi đùa sao? Vóc dáng quyến rũ mê người như vậy..." Thương Nghiêu khé môi hiện lên nét lạnh lùng hòa với vẻ cuồn ngoạ cùng tham luyến vô cùng tà ác.

"Tôi thích em, nên em nhớ cho kỹ, sau này nếu cùng đàn ông khác phát sinh quan hệ, tôi sẽ... giết em!"

Lạc Tranh thoáng rùng mình, sững sốt nhìn vào đôi mắt đen sâu

thăm của hắn.

Đôi mắt đó mặc dù đang mang nét cười, nhưng lại thoáng hiện lên nét lạnh lùng rồi mất tăm rất nhanh chóng. Tính cả câu hắn vừa thốt ra đủ khiến người đối diện phải kinh hãi.

Hắn... dựa vào cái gì để yêu cầu nàng như vậy? Dựa vào cái gì?

"Bịch..." ngoài cửa một thanh âm vang lên, là tiếng thứ gì đó nặng nề rơi xuống sàn.

Thanh âm đó vô tình phá vỡ không khí mập mờ trong phòng...

Lạc Tranh đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trấn tĩnh lại, cất tiếng gọi "Húc Khiên... Húc Khiên..." Nàng dùng hết sức mình đẩy Thương Nghiêu ra, nhanh chóng xoay nắm cửa, mở khóa, chạy ra ngoài.

"Húc Khiên..."

Từ phòng khách truyền đến thanh âm đầy lo lắng của Lạc Tranh.

Thương Nghiêu tà mị cười một tiếng, không nhanh không chậm theo ra ngoài, đôi mắt chăm chú nhìn Lạc Tranh ở cách đó không xa...

Chỉ thấy Ôn Húc Khiên nằm sóng xoài trên mặt thảm cạnh ghế sofa, bộ dáng bất tỉnh nhân sự. Lạc Tranh quỳ trên mặt đất, lo lắng lay gọi hắn.

"Húc Khiên... Tỉnh lại, Húc Khiên..."

Trong lòng nàng thấp thỏm cầu nguyện, hi vọng Ôn Húc Khiên có thể mở mắt ra, bởi như vậy, nàng sẽ không cần lo lắng đề phòng người đàn ông nguy hiểm phía sau.

Mãi suy nghĩ, Lạc Tranh không hề biết bóng lưng xinh đẹp của mình đã sớm rơi vào tầm mắt của Thương Nghiêu. Dáng vẻ lo lắng của nàng đọng lại ở con ngươi trong mắt khiến có một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng hắn. Không một tiếng động, hắn tiến sát lại bên nàng.

"Hắn đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi!" Sau lưng, một giọng đàn ông trầm thấp thô cát vang lên, tuy rất dễ nghe nhưng âm điệu dường như có chút hài lòng.

Lạc Tranh còn chưa kịp định thần lại, đột nhiên cảm thấy thân mình bị nhấc bổng lên.

Thương Nghiêu lớn mật dang đôi tay to lớn ôm lấy nàng, trong khoảnh khắc, Lạc Tranh cả người đều bị ném đến ghế sofa, liền sau đó, thân thể đàn ông to lớn lập tức đè xuống.

"Đừng....uhm..." Cái miệng nhỏ nhắn lần nữa bị hấn công chiếm, ngôn ngữ phản kháng lập tức bị chôn vùi dưới nụ hôn cuồng nhiệt.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, nàng tuyệt đối không dám nghĩ Thương Nghiêu sẽ lớn mật tới mức này. Húc Khiên còn đang nằm trên thảm ngay bên cạnh sofa mà hấn lại ngang nhiên sàm sỡ nàng ngay trước mặt bạn tốt.

"Bé con, em ở dưới thân tôi quyến rũ như vậy, làm sao tôi có thể buông em ra được?" Thương Nghiêu hài lòng cúi xuống hôn nàng, tiếp tục chiếm tiện nghi, "Ngoài miệng nói không cần, thân thể lại cứ nhiên hường ứng như vậy. Cũng hay, như vậy mới kích thích, chỉ cần Húc Khiên mở mắt ra có thể thấy hai ta đang làm gì, không phải sao?"

"Đủ rồi, đủ rồi!" Lạc Tranh bị hấn bức tới muốn phát điên, hai tay cố gắng đẩy hấn ra lại bị một tay hấn nắm lại, kéo lên giữ chặt trên đỉnh đầu.

Bàn tay to lớn còn lại của hấn nhẹ nhàng vuốt ve từ cằm xuống cái cổ trắng nõn của nàng rồi lại chậm rãi đi xuống, dừng lại trên nút áo. Một cái...hai cái...

"Anh muốn làm gì? Thả tôi ra, tên khốn này!" Lạc Tranh trốn không thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn hành vi càng lúc càng càn quấy của gã đàn ông này, hấn đang đem nút áo của nàng cởi ra toàn bộ...

Bộ ngực căng tròn bao bọc bên trong áo lót đấng-ten đen tuyền, phập phồng nương theo hơi thở hỗn hển của nàng, khe rãnh thật sâu hấp dẫn tầm mắt đàn ông khiến ánh mắt hấn càng trở nên nguy hiểm.

"Đừng..." nỗi lo sợ trong lòng Lạc Tranh càng lúc càng tăng, toàn thân căng lên như dây đàn, nhưng không cách nào thoát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông với nụ cười tà mị và ánh mắt cuồng dã như muốn đốt cháy mình.

Nàng rõ ràng hiểu được hẳn muốn gì.

"Thật đẹp..." Đôi mắt đen thẫm của Thương Nghiêu nổi lên chân tình sâu sắc cùng với sự tán thưởng, đôi môi mỏng cuồng mị khẽ nhếch lên, liền sau đó cúi xuống...

Lửa nóng đầu lưởi giống như con rắn nhỏ, tham lam, cuồng mị miêu tả khe rãnh hoàn mỹ...

"Uhm..." Lạc Tranh thân thể run lên bần bật, sau một khắc, nàng chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị lửa đốt, cùng với động tác càng lúc càng triền miên của hẳn, cảm giác tê dại bao phủ toàn thân xông thẳng tới trái tim.

Nàng cảm thấy đầu lưởi hẳn dường như có thể chui vào nơi sâu kín nhất trong nội tâm mình.

"Muốn kêu liền kêu lên, không cần phải đè nén chính mình." Thương Nghiêu khước môi xấu xa cất lời, dùng một tay siết chặt hai cổ tay nàng, tay kia lại bắt đầu không an phận trên thân thể nàng di chuyển lên xuống.

"Tôi thực sự muốn nghe xem, đại luật sư trên pháp đình khẩu chiến quần hùng, ở dưới thân đàn ông cất lên thanh âm mê người đến cỡ nào..." Lời nói cất lên vô cùng phóng đãng, không chút kiềm chế cũng giống như vẻ mặt lúc này của hẳn.

Lạc Tranh phần hận nhìn hẳn, thân thể vì bị kích thích ửng lên sắc hồng mê người, nàng gắt gao cắn chặt môi, nhất quyết xoay người, gắng tránh đi sự khiêu khích của hẳn. Tuy nói rằng sức lực nàng không thắng được hẳn, nhưng ít nhất về mặt tâm lý cũng có thể. Nàng sẽ không để cho gã đàn ông kiêu ngạo này có cảm giác thành tựu.

Không ngờ, nàng xoay đầu qua một bên, đúng lúc đối mặt với thân hình bất động của Ôn Húc Khiên nằm say xỉn dưới sàn, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi ủy khuất cùng nhục nhã. Bạn trai của nàng đang nằm ở dưới ghế sofa, còn nàng lại bị bạn tốt của bạn trai mình xâm phạm.

Đây thật là chuyện nhục cười nhất trên đời.

Dường như nhìn thấu tâm tư Lạc Tranh, Thương Nghiêu không

hề cưỡng chế đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại, mà hướng theo tầm mắt của nàng nhìn theo, không khỏi nhẹ giọng cười, "Quên nói cho em biết, Húc Khiên luôn luôn có tật này, chỉ cần vừa uống rượu sẽ say mèm..."

Lạc Tranh trong lòng thất kinh, quay đầu trở lại nhìn người đàn ông đang cười hết sức tà mị, bỗng chốc bưng tỉnh.

"Thì ra tất cả đều do anh sắp đặt."

Thương Nghiêu nhẹ nhàng nhếch môi, "Vậy thì như thế nào?"

"Anh..." Lạc Tranh tức giận không kiềm chế được, "Tại sao phải làm như vậy?"

"Rất đơn giản, tôi thích em." Thương Nghiêu thẳng thắn thổ lộ, không một chút do dự.

Lạc Tranh thật khó khăn tiếp nhận logic bá đạo của hắn, khẽ nói "Tôi đã có bạn trai rồi."

"Giờ là hắn, nhưng rất nhanh, sẽ là tôi." Thương Nghiêu nhìn thoáng qua Ôn Húc Khiên đang nằm trên thảm, nhếch môi cười, vẻ mặt hiện lên vẻ mỉa mai không hề che dấu.

"Thả tôi ra, tên điên này!" Lạc Tranh trong lòng chột dưng lên sự cảnh giác, nàng cho tới giờ chưa từng thấy loại đàn ông như vậy, có thể cường mị khiến người khác sợ hãi.

Thương Nghiêu cười nhẹ, "Nhìn vẻ quyến rũ mê người của em, bảo tôi làm sao buông tay đây?"

"A..." Lạc Tranh kinh hãi kêu ra tiếng.

Lập tức, trên bộ ngực tròn trịa của nàng hiện lên dấu hôn nóng bỏng. Lạc Tranh nổi giận trừng mắt nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Thương Nghiêu, hận không thể dùng ánh mắt giết hắn cho rồi.

"Có như vậy, em mới không dám ở trước mặt hắn để lộ thân thể." Thương Nghiêu nhỏ giọng mang theo ý vị vô cùng sâu xa...

Chương 27: Ngàn vạn lần đừng để tôi có cơ hội chiếm được em

"Hạ lưu! Thả tôi ra!" Lạc Tranh liều mạng giãy giụa.

Không ngờ tới, Thương Nghiêu lại làm theo lời nàng, cười khế đứng dậy.

Lạc Tranh cảm thấy thân thể chợt nhẹ bỗng, cảm giác hít thở không thông cũng đã biến mất, hô hấp dần an tĩnh lại, chỉ là vây quanh nàng vẫn là mùi hoắc hương nhẹ nhàng thuộc về hắn...

Nhìn đến Thương Nghiêu thường ngày mang dáng vẻ lạnh lùng, giờ lại toát lên khí chất ưu nhã đang đưa tay sửa sang lại áo sơ mi, ánh mắt sắc bén như chim ưng, từ trên cao nhìn xuống nàng, chăm chú như thợ săn nhìn con mồi.

Lạc Tranh lập tức ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé gắt gao níu lấy cổ áo, nàng chỉ cảm thấy nơi ngực vẫn là cảm giác nóng rát như trước, tựa như bị bàn ủi in dấu qua.

Thương Nghiêu chỉnh xong áo sơ mi, cúi người xuống, không để nàng có chút cơ hội chạy thoát, ngón tay thon dài đưa qua, giữ lấy cằm nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Hôm nay tạm thời tha cho em, nhưng mà...sẽ không có lần sau." Ngón tay của hắn từ từ đặt lên đôi môi còn hơi sưng đỏ của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tôi và em, còn nhiều thời gian, chúng ta...từ từ chơi."

Lạc Tranh khó nhọc hít vào một hơi, vẻ cảnh giác tràn ngập trong mắt.

"Anh sẽ không làm được, sẽ không phá hoại được tình cảm giữa tôi và Húc Khiên!"

"Không, em làm rồi." Thương Nghiêu cười nhẹ, "Tôi biết rõ em là

người như thế nào, vô cùng rõ ràng em đang nghĩ cái gì, cho nên tôi muốn nói cho em biết, tôi sẽ không phá hỏng cuộc sống hiện tại của em. Nhưng là.... "

Tâm tư Lạc Tranh theo câu nói chợt ngưng lại của hắn, bất chợt rối loạn.

Âm thanh trầm thấp mê hoặc lòng người lại tiếp tục cất lên...

"Nhưng em, hoặc là nói cả hai người, ngàn vạn lần đừng cho tôi cơ hội, nếu không, chiếm được em rồi, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua. Tranh, em là của tôi..."

Lạc Tranh cảm thấy một luồng khí lạnh ghê người ập tới...

Phòng cao cấp Hoàng gia, bốn bề ánh đèn rực rỡ.

"Thương Nghiêu, hy vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ!" Ôn Húc Khiên đem hợp đồng giữa hai bên ký tên xong, đứng dậy chủ động đưa tay về phía Thương Nghiêu.

Thương Nghiêu bắt tay hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tôi và cậu là bạn bè nhiều năm, sau này nhất định hợp tác rất vui vẻ!"

Phía sau, người phục vụ đã mang rượu tới.

"Nào, Thương Nghiêu, vì tình bạn nhiều năm và sự hợp tác sắp tới của chúng ta, cạn ly." Ôn Húc Khiên có vẻ rất thoải mái, cầm lấy ly rượu, nói một cách hào hứng.

Thương Nghiêu trên mặt vẫn là nụ cười lạnh lùng thường ngày, cùng hắn nhẹ nhàng cạn ly, "Hợp tác vui vẻ!"

Hai người đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

"Húc Khiên, tuy nói rằng luật sư ở văn phòng cậu nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng tôi hi vọng lần này Luật sư Lạc có thể nhận lời làm đại diện pháp luật của tập đoàn RM. Biểu hiện của Luật sư Lạc trên tòa thật khiến người ta phải ngưỡng mộ." Đặt ly rượu xuống, Thương Nghiêu dựa lưng vào sofa, thanh âm có vẻ lười nhác khéo léo che dấu âm mưu đã sắp đặt sẵn trong lòng.

Ôn Húc Khiên có vẻ hơi khó xử nhìn hắn nói: "Thương Nghiêu, Tranh Tranh trước mắt đang xử lý một vụ án khác, thời gian thật sự không cho phép. Kỳ thật, ngoại trừ Tranh Tranh, ở văn phòng còn có

rất nhiều luật sư ưu tú. Yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp cho tập đoàn luật sư giỏi nhất."

Thương Nghiêu mím môi, kiên quyết nói, "Húc Khiên, cậu biết rõ con người tôi trước giờ luôn cẩn thận, không phải là tôi phủ định các luật sư khác trong văn phòng cậu, chỉ là tôi biết rất rõ, Luật sư Lạc mới chính là nhân tài có một không hai."

"Thương Nghiêu, từ phía lợi ích khách hàng mà nói, tôi đương nhiên hy vọng Tranh Tranh có thể đảm nhận vị trí bên RM. Hôm qua, tôi cũng đã thảo luận về vấn đề này, nhưng cô ấy tỏ ý muốn dồn toàn bộ sức lực cho vụ án hiện tại. Như vậy đi, tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp khuyên cô ấy thêm lần nữa, được chứ?"

"Tốt lắm!" Thương Nghiêu bên môi dường như nổi lên ý không mấy vui vẻ, trầm giọng cất lời.

Hongkong, tòa án tối cao - Bồi thẩm đoàn

"Đối với vụ án quấy rối tình dục, xin hỏi các vị làm sao để xác định chứng cứ do các bên cung cấp?" Diêu Vũ khoác trên người bộ vest tối màu, ít nhiều toát lên phong thái luật sư che khuất vẻ thanh nhã thường ngày.

Đây là giai đoạn lựa chọn thành viên bồi thẩm đoàn trước khi ra tòa, cũng là một phần trong trình tự tố tụng. Luật sư cả hai bên đều muốn trước khi phiên tòa chính thức được mở, tranh thủ lựa chọn những thành viên bồi thẩm đoàn có lợi nhất cho thân chủ của mình.

Người phụ nữ ngồi ở khu vực dành cho bồi thẩm đoàn bị Diêu Vũ hỏi, có đôi chút không thoải mái, khẽ nhíu mày nói, "Diêu luật sư, xác định bằng chứng không phải là việc do luật sư tiến hành sao?"

Gương mặt Diêu Vũ có chút cứng đờ...

"Diêu Vũ, qua đây chút." Ngồi ở một bên, Lạc Tranh giơ tay day day thái dương đau nhức, ra hiệu cho Diêu Vũ lại gần.

Diêu Vũ xoay người, nện giày cao gót từ từ bước tới.

Lạc Tranh hướng về phía trước, hạ giọng nói: "Người phụ nữ cô vừa hỏi không thể chọn, ngoài ra còn có người số 6 mặc y phục màu xám, và người búi tóc ngồi ở vị trí số 8 cũng đừng có chọn."

Kể từ lần trước bị Lạc Tranh từ chối, Diêu Vũ vốn đã không thoải mái. Sau nhờ Ôn Húc Khiên chạy tới nói giúp, lần này lại cho theo Lạc Tranh làm trợ lý. Vốn là nàng muốn từ chối, lại thêm lời Húc Khiên nói lúc say rượu lần trước, khiến trong lòng nàng hơi khó chịu, chỉ là miễn cưỡng nhận lời.

Thực ra sau đó Lạc Tranh đã suy nghĩ rất nhiều, nhất là khi nhớ đến lời Ôn Húc Khiên nói hôm đó. Chính nàng cũng đang tự cảnh tỉnh, phải chăng mình quá mạnh mẽ, tạo nên áp lực tâm lý quá lớn cho Húc Khiên, cho nên lúc say hấn mới nói ra lời trong lòng? Lời của hấn hôm đó thực sự tổn thương nàng rất sâu sắc, nhưng hôm sau khi tỉnh rượu, chuyện gì Húc Khiên cũng không nhớ, khôi phục lại tác phong nhanh nhẹn thường ngày, đối với nàng biểu hiện vô cùng ôn nhu.

Mấy ngày này, mỗi lần đối mặt với Húc Khiên, Lạc Tranh đều có chút không thoải mái. Có lúc, nàng nghĩ muốn điều chỉnh quan hệ giữa hai người. Thứ nhất, có lẽ bản thân mình thực sự là nguyên nhân, những lời như vậy bình thường Húc Khiên không bao giờ nói. Thứ hai, nàng cảm thấy bản thân mình cũng thật có lỗi, nhất là việc Thương Nghiêu trước mặt hấn lại làm ra những chuyện kia...

Diêu Vũ nghe thấy lời của Lạc Tranh, khóe miệng có chút co giật, "Luật sư Lạc, ba người đó đều do tôi cẩn thận lựa chọn, ở trên tòa, họ nhất định sẽ giúp tôi."

"Diêu Vũ, cô phải nhớ kỹ, ý chí của bồi thẩm đoàn là việc cô không cách nào khống chế. Người phụ nữ cô vừa đặt câu hỏi, khi đối mặt với cô đã tỏ thái độ thiếu kiên nhẫn, ở trên tòa, sao có thể giúp được cô? Còn người số 6, anh ta từ đầu đến giờ, vẻ mặt không hề thay đổi, nhìn cách ăn mặc từ đầu tới chân đều là màu sắc u tối, nói lên tâm lý người này khá bế tắc, anh ta không thích hợp để chọn làm thành viên bồi thẩm đoàn. Cuối cùng, người số 8, nhìn qua thấy bà ấy rất chăm chú nghe cô nói, nhưng ánh mắt khá rời rạc, hai chân cũng theo bản năng không ngừng di chuyển tới lui, cho thấy người này không có tính nhẫn nại, tôi thậm chí còn nghi ngờ bà ấy có cảm giác thù hận cuộc đời." Lạc Tranh âm lượng vừa phải, không để cho

người ngoài nghe được, nhưng vẫn giữ vững uy nghiêm trong lời nói.

Diêu Vũ có chút không tình nguyện nhìn mấy người này một cái, nhún vai, "Được rồi, tôi nghe lời chị, dù sao chị cũng là luật sư chính, nói cái gì thì tôi phải nghe cái đó. Nói xong, nện giày cao gót đi tới phía bồi thẩm viên dự khuyết khác.

Lạc Tranh nhìn theo bóng Diêu Vũ, bất giác nhíu mày.

Bên ngoài tòa án

Lạc Tranh hít thật sâu luồng không khí thoáng đãng bên ngoài. Mấy ngày nay, nàng không biết mình đang trốn tránh cái gì, không muốn nói chuyện, cũng không muốn làm gì, chỉ muốn lẳng lẳng đứng một mình.

Sau khi Diêu Vũ đi khỏi, Lạc Tranh hướng về phía hàng cây bên cạnh tòa án chậm chậm bước tới. Gió nhẹ thổi qua, làm cho tâm trí nàng thoáng chút nhẹ nhàng.

Trong không khí thoáng thoảng mùi gỗ thông thơm ngát, rất khiến tâm thần an ổn.

Lạc Tranh khẽ mỉm cười, đã lâu không tận hưởng không khí trong lành dưới ánh mặt trời. Hít một hơi thật sâu, đem hương gỗ thông tràn ngập trong lòng, thật dễ chịu, loại hương vị này làm cho người ta thả lỏng, làm cho người ta không kìm lòng mà sa vào, giống như...

Lơ đãng, trong khứu giác nàng xuất hiện thêm một mùi hương quen thuộc - mùi hoắc hương nhẹ nhẹ khiến trái tim không khỏi đập loạn.

Vô thức lấy tay ép lên ngực, nơi người đàn ông kia từng cuồng dã hôn qua, lời nói ma mị của hắn lại vẳng bên tai nàng.

"Nhưng em, hoặc là nói cả hai người, ngàn vạn lần đừng cho tôi cơ hội, nếu không, chiếm được em rồi, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua. Tranh, em là của tôi..."

Không!

Tâm trạng đang thư thái bỗng dựng tan biến.

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao đất tiền từ xa tiến tới, mang

theo khí thế khiếp người, tới sát bên cạnh nàng đột ngột dừng lại.

Trong lòng nổi lên một hồi cảnh giác, Lạc Tranh quay đầu nhìn, kính xe từ từ hạ xuống để lộ ra gương mặt cương nghị quen thuộc.

Lạc Tranh cảm giác như nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn.

Trên xe, Thương Nghiêu vẻ mặt hứng thú nhìn nàng, khóe môi khẽ mím lại toát lên sự tà mị, ánh mắt tĩnh mịch.

"Luật sư Lạc, chúng ta lại gặp mặt, lên xe đi, tôi đưa em về!"

Giọng nói của hắn toát lên sự độc đoán kèm mệnh lệnh, tư thái thể hiện rõ việc không chấp nhận sự cự tuyệt.

Lạc Tranh vô thức lui về sau hai bước, đã thấy hắn xuống xe, hướng nàng đi tới, bước chân vững vàng, từng bước tới gần...

"Anh đừng tới đây!" Nàng kinh hoàng hét.

"Đã quá muộn, Tranh..." Thương Nghiêu bên môi cười tà, "Trò chơi của chúng ta, bắt đầu rồi..."

Chương 28: Trò chơi, bắt đầu rồi

Nụ cười tà của Thương Nghiêu giống như quỷ dữ báo hiệu tai hoạ sắp ập xuống, khoé môi rung động khiến người khác cảm thấy vô cùng bất an. Dưới ánh mắt cuồng dã của hắn, Lạc Tranh cảm thấy bản thân như sa vào vũng lầy, tuy bề ngoài cố tỏ ra bình tĩnh nhưng tâm tình đã sớm khấn trương.

Hình ảnh hắn lớn mật làm bật lại một lần nữa hiện lên rõ ràng trong đầu, thậm chí ngực của nàng lại bắt đầu nổi lên cảm giác nóng rát. Đối với người đàn ông này, nàng có bao nhiêu sợ hãi cùng mâu thuẫn đan xen...

"Sao vậy, em thấy sợ? Khó có chuyện khiến em phải sợ hãi mới đúng." Thương Nghiêu rốt cục dừng bước trước mặt nàng, bên môi nở ra nụ cười thoải mái, "Yên tâm, tôi sẽ không làm thương tổn em. Tôi thích em như vậy, sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương em chứ?"

Lạc Tranh gắt gao siết chặt nắm tay, nàng không thể dung túng chính mình tiếp tục bối rối trước ánh mắt sắc bén của người đàn ông này. Hắn có thể dễ dàng vạch trần tâm tư của đối phương, chuẩn xác nhìn thấu người đó đang nghĩ gì. Nếu như nàng mất đi tinh táo, sẽ rất nhanh chóng thảm bại trong tay hắn.

Vội điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn thẳng vào mắt hắn, Lạc Tranh hít một hơi thật sâu, dần tĩnh tâm lại.

"Hiếm khi Thương Nghiêu tiên sinh có nhã hứng như vậy, đáng tiếc tôi và ngài không thuận đường, để tôi tự đi là được rồi."

Thương Nghiêu nhìn nàng, ánh mắt lóe lên tia hứng thú, giọng nói có chút giễu cợt: "Tranh, em biết tôi thích em nhất ở điểm nào không?"

Lạc Tranh nhìn thẳng hắn, bình tĩnh, nhưng không trả lời. Bởi vì nàng không cách nào xác định người đàn ông này rốt cuộc muốn gì.

Một lời cũng không nói, chỉ yên lặng quan sát hẳn.

Thương Nghiêu tựa hồ cũng nhận ra sự cảnh giác của nàng, đột nhiên tiến lại gần hơn.

Mùi hoắc hương nhẹ nhàng trên người hẳn lập tức bao vây khiến tinh thần Lạc Tranh không khỏi cứng lại.

"Tôi thích nhất bộ dáng nhanh nhẹn cùng miệng lưỡi sắc bén của em, tôi nghĩ, giữ em bên cạnh, sau này tôi sẽ không phải cô đơn." Hẳn nhìn xuống, ngón tay thon dài khẽ luồn vào một lọn tóc đen nhánh của nàng.

"Em nói hai ta không cùng đường, không sao cả, tôi sẵn sàng vì em thay đổi lộ trình."

Dứt lời, Thương Nghiêu khước miệng khẽ cong lên, hiện lên nét tà mị đầy mê hoặc như hoa anh túc.

Nhìn nét mặt của hẳn, Lạc Tranh càng cảm thấy nguy hiểm kinh người đang không ngừng tiến tới gần, khẽ chớp mắt, mở miệng nói một cách khách sáo.

"Khiến Thương Nghiêu tiên sinh phải thay đổi lộ trình, thật không dám nhận đặc ân này. Mời ngài cứ tự nhiên, tôi thật sự không thích hợp làm bạn đồng hành." Nàng đương nhiên có thể nghe ra ý tứ của hẳn, chỉ có thể dùng cách lảng tránh để đối phó.

"Nếu em thấy ngại vì khiến tôi phải thay đổi lộ trình thì đi cùng tôi, thấy thế nào?" Thương Nghiêu giọng điệu vui vẻ cùng thái độ ôn nhu và nhẫn nại hiếm thấy cất tiếng.

Lạc Tranh khẽ nhíu mày, không muốn hỏi bất cứ điều gì, nhưng vẻ mặt dường như đã bán đứng nàng. Chợt phát giác được trong mắt hẳn lóe lên tia đùa cợt, chỉ có thể khẽ thờ dài, nhẹ nhàng nói, "Thật xin lỗi, tôi không hiểu được ý tứ của Thương Nghiêu tiên sinh. Nhưng ngài nhất định đã nghe qua câu "Đạo bất đồng bất tương vi mưu" (không cùng chí hướng, không thể cùng mưu sự nghiệp). Tôi có thể tự về được, không phiền ngài tiễn nữa.

"Cô bé thông minh!" Thương Nghiêu thanh âm lộ rõ ý tán thưởng.

"Còn không ngừng gọi tôi là Thương Nghiêu tiên sinh", em muốn nhắc nhở tôi nhớ đến tình bạn với Húc Khiên mà tránh xa em, phải

không?" Khóe miệng của hắn tà mị hỏi.

"Yên tâm đi, tôi sẽ đưa em về! Nhưng, chắc em phải chờ thêm một chút!"

Lạc Tranh ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo ngược nhìn, hắn thực ra muốn cái gì?

Thoáng chốc lặng người, nàng chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của hắn. Không thể không thừa nhận, chỉ cần cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, nàng liền cảm thấy mệt chết đi. Hắn thực sự có khả năng nhìn thấu tâm trạng người khác, mà nàng lại là người không hề thích để lộ lòng mình. Xem ra, trận chiến với hắn cần phải vận dụng cả trí tuệ và can đảm.

"Bộ dáng của em, làm cho tôi nhớ tới con chuột!" Thương Nghiêu cười tà mị, "Tựa như một con chuột bị đặt dưới móng vuốt của mèo, đáng yêu cực độ, muốn giãy giụa lại hữu tâm vô lực!"

Tâm tư Lạc Tranh theo nụ cười của hắn khẽ run rẩy.

"Làm hướng dẫn viên cho tôi, tôi muốn đi ngắm cảnh Hongkong một chút!" Hắn đột nhiên thu hồi nụ cười tà mị, nhanh chóng xoay người đi về phía xe, dường như không hề lo lắng nàng sẽ không theo, thái độ toát lên sự tự tin tới mức tự đại.

Lạc Tranh đáy lòng nổi lên một hồi oán giận, hàng lông mày xinh đẹp đen nhánh khẽ nhăn lại.

"Nếu Thương Nghiêu tiên sinh muốn đi thăm Hongkong, tôi có thể tìm giúp ngài hướng dẫn viên giỏi nhất."

Gã đàn ông chết tiệt, hắn coi nàng là gì? Nàng đâu có nhiều thời gian rảnh để làm hướng dẫn viên cho hắn. Mỗi lần nhìn thấy hắn, Lạc Tranh đều toát lên nghi vấn, làm sao người đàn ông này lại có vẻ nhàn rỗi đến vậy. Bản thân là giám đốc một tập đoàn lớn, không phải mỗi ngày đều bận bịu công việc sao?

Thương Nghiêu đi đến bên xe, xoay người lại nhìn nàng, nhún nhún vai, lên tiếng, "Con người tôi trước giờ luôn cẩn thận, thay vì tìm hướng dẫn viên xa lạ, không bằng tìm một người bản địa Hongkong, chẳng phải tốt hơn sao?"

"Thực xin lỗi, tôi không có thời gian..."

"Em sai rồi, từ khi ký kết hợp đồng, thời gian của em đã bán cho tôi rồi!" Thương Nghiêu mỉm cười, trong mắt lộ vẻ ưu nhã pha chút lười biếng, "Làm luật sư đại diện cho công ty tôi, thời gian của em chính là theo sát bên tôi tới bất cứ nơi nào tôi muốn."

Lạc Tranh nghe xong không chút hoảng sợ, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Tôi nghĩ Thương Nghiêu tiên sinh đã hiểu lầm rồi. Hợp đồng đúng là đã ký kết, nhưng là hợp đồng giữa quý công ty và văn phòng luật, hơn nữa hợp đồng cũng không chỉ định tôi làm luật sư đại diện cho công ty ngài."

Thương Nghiêu dường như đã lường trước nàng sẽ nói như vậy, ý cười trong mắt càng thêm nồng đậm, bày ra bộ dạng có vẻ tiếc nuối nói: "Khả năng lại làm em thất vọng rồi, bản thân là luật sư danh tiếng vậy mà lại không cập nhật tin tức gì cả. Chẳng lẽ em không biết mình đã trở thành luật sư đại diện cho công ty tôi sao? Cũng không thể trách em được, cả ngày nay em đều ở trên tòa mà."

Cái gì?

Lạc Tranh sắc mặt hơi biến đổi.

Thấy nét cười bên khóe môi hẫng, Lạc Tranh không nói lời nào vội lấy di động xoay người bấm một dãy số.

Giọng Ôn Húc Khiên vang lên ở đầu dây bên kia.

"Em muốn xác minh một chuyện, có phải văn phòng đã sắp xếp để em trở thành luật sư đại diện của tập đoàn RM hay không?" Lạc Tranh hỏi thẳng vào trọng điểm.

Rất nhanh chóng, Ôn Húc Khiên xác nhận lại câu hỏi của nàng, "Tranh Tranh, đúng là từ giờ em đã là luật sư đại diện của tập đoàn RM."

Lạc Tranh nghe xong, cảm thấy tim như ngừng đập, "Húc Khiên, anh có nhầm lẫn hay không?"

Chuyện lớn như vậy sao không bàn với em? Anh nên tôn trọng quyết định của em, hơn nữa, cho dù sắp xếp em phụ trách, anh cũng phải nói trước cho em mới đúng."

"Tranh Tranh, em đừng vội kích động, hãy nghe anh nói đã." Ôn Húc Khiên tính tình vô cùng nhẫn nại an ủi nàng, tiếng nói lộ ra ôn

thuận nhu tình, "Điện thoại di động của em tắt máy, cho nên anh nghĩ, chờ em từ tòa án trở về, sẽ nói chuyện này rõ ràng với em."

"Húc Khiên, chuyện này còn gì để nói nữa? Anh rõ ràng biết em đang phụ trách vụ án khác, không thể phân tâm." Lạc Tranh giọng điệu có chút kích động, "Tóm lại, em sẽ không nhận phụ trách tập đoàn RM. Húc Khiên, cho dù chúng ta gặp mặt nói chuyện, em vẫn giữ nguyên quyết định như vậy. Anh sắp xếp luật sư khác phụ trách tập đoàn đó đi."

"Chuyện này..." Ở đầu bên kia, giọng Ôn Húc Khiên có chút chần chừ.

"Anh sao vậy?" Lạc Tranh cảm giác có chuyện không ổn.

Ôn Húc Khiên trầm giọng tiếp, "Là như vậy, Tranh Tranh. Từ trưa nay, tất cả luật sư ở văn phòng đều có vụ án cần phải xử lý gấp, còn nhận được lệnh từ tòa án báo phiên tòa sẽ mở sớm hơn thường lệ. Hơn nữa còn có mấy tập đoàn tìm tới văn phòng yêu cầu hợp tác. Giờ mỗi luật sư trong văn phòng chúng ta đều căng thẳng cùng lúc mấy vụ án, thực sự là không đủ nhân lực."

"Cái gì?" Lạc Tranh quả thực bị dọa, vô thức nghiêng đầu nhìn người đàn ông cách đó không xa, thấy hắn đang mỉm cười nhìn nàng, thái độ giống như có thể nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng và Ôn Húc Khiên.

Tâm trí có chút hoảng loạn, Lạc Tranh vội vàng quay lại, đi xa thêm vài bước, hạ giọng nói tiếp.

"Húc Khiên, tình huống như thế rất khác thường. Một loạt vụ án yêu cầu mở phiên tòa sớm hơn thường lệ, lại cùng lúc mấy tập đoàn tới tìm chúng ta hợp tác, anh không thấy kỳ quái chút nào sao?"

"Tranh Tranh, em lo xa quá rồi. Thời gian trước đây, chúng ta không có mấy khách hàng, mỗi ngày đều lo cuống lên, hiện tại có nhiều khách hàng, em lại thấy kỳ quái. Muốn biết ý kiến của anh không? Anh không thấy kỳ quái chút nào cả. Đó là vì chúng ta ký kết thành công hợp đồng với tập đoàn RM. Em đừng quên RM là một trong những tập đoàn hàng đầu thế giới, trong giới kinh doanh có uy tín không nhỏ. Việc hợp tác được với RM đã giúp uy tín của văn

phòng được nâng cao rõ rệt nên các tập đoàn khác muốn hợp tác với chúng ta cũng là điều hợp lý. Ôn Húc Khiên ôn nhu giải thích.

"Nhưng mà..." Lạc Tranh vẫn cảm thấy trong chuyện này có điểm kỳ quái nhưng không thể nói rõ ràng thành lời, đành thờ dài nói: "Húc Khiên, em thật sự không có hứng thú làm luật sư đại diện cho tập đoàn RM. Vậy đi, em cùng luật sư khác tạm thời lo vụ án, rồi tranh thủ tìm một luật sư nhiều kinh nghiệm tới thay cho em, không được sao?"

"E rằng không được." Ôn Húc Khiên vẫn nhẹ nhàng từ chối nàng, "Tranh Tranh, em xử lý pháp vụ nhiều năm như vậy, biết rõ với khách hàng mà nói uy tín quan trọng tới mức nào, từ chối vụ hợp tác này e rằng họ sẽ nghĩ chúng ta thiếu chuyên nghiệp. Lại thêm Thương Nghiêu, hắn vừa là bạn của anh, vừa là khách hàng lớn của chúng ta, cho nên, em tới làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn RM mới khiến anh có thể an tâm. Hơn nữa, Thương Nghiêu thật sự đánh giá rất cao năng lực của em, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì làm khó em đâu."

"Riêng em lại cho rằng bạn của anh còn khó đối phó hơn cả giám đốc Từ." Lạc Tranh thầm nghĩ. Trước mặt bạn trai mình, cô gái dù kiên cường đến mấy lúc gặp chuyện ủy khuất cũng muốn có chỗ bày tỏ, Lạc Tranh khẽ phụng phịu.

"Bạn của anh, thật quá đáng. Lại muốn em làm hướng dẫn viên du lịch cho hắn. Có làm hay không? Nếu như thực sự muốn đi thăm thú Hongkong, em có thể sắp xếp hướng dẫn viên giỏi nhất cho hắn."

"Tranh Tranh, anh cảm thấy em hơi có thành kiến với Thương Nghiêu mà thôi." Ôn Húc Khiên khẽ thờ dài một hơi, "Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta hợp tác cùng bên giám đốc Từ không? Lúc ấy là sinh nhật giám đốc Từ, em chẳng những tự mình tổ chức giúp ông ta một bữa tiệc sinh nhật long trọng, còn vì mua bức tranh ông ta thích mà chạy khắp cả Hongkong này. Hiện tại Thương Nghiêu cũng là khách hàng của em, đưa anh ta đi thăm thú Hongkong một chút cũng là chuyện rất bình thường."

"Bình thường? Tại sao em phải..."

"Tranh Tranh, Thương Nghiêu có yêu cầu rất cao đối với người cùng hợp tác. Tập đoàn RM đối với uy tín của văn phòng chúng ta có vị trí vô cùng quan trọng. Chỉ có giao cho em, anh mới có thể yên tâm."

Lạc Tranh tâm trạng u ám, lặng lẽ cúp điện thoại di động. Nàng biết rõ, có nói nữa cũng vô ích. Trong lòng của Húc Khiên luôn nghĩ sắp xếp như vậy là quá hợp lý rồi.

Húc Khiên à Húc Khiên, nếu như anh biết hành vi của bạn anh xấu xa tới mức nào, nhất định sẽ hối hận vì quyết định của mình.

Hít sâu một hơi, đè nén sự kích động trong lòng, điều chỉnh cảm xúc đến trạng thái tốt nhất, Lạc Tranh xoay người, nhìn thẳng Thương Nghiêu, nhẹ giọng hỏi

"Anh đã sớm biết sự sắp xếp trong văn phòng luật, phải không?"

"Phải. Cho nên tôi mới lái xe tới đây đón em." Thương Nghiêu cũng không tỏ ý giấu diếm, bộ dáng lơ đãng đáp lời nàng.

Lạc Tranh không tài nào đoán biết được ý tứ thực sự của hắn, cắn cắn môi, trong lòng bỗng nảy sinh một ý nghĩ táo bạo.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi thực sự muốn biết, văn phòng luật trong thời gian ngắn như vậy nhận được hàng loạt hợp đồng, đây là chuyện ngẫu nhiên hay đã được sắp xếp?"

Thương Nghiêu nghe vậy, cười cười, thân thể cao lớn dựa vào xe, không trả lời ngay, lại hướng nàng vẫy tay, "Em qua đây!"

Thái độ vô cùng tự nhiên coi đó như chuyện vẫn thường xuyên làm, như thể nàng là người phụ nữ của hắn vậy.

Lạc Tranh vô thức nhíu nhíu mày, thái độ của hắn như thế khiến nàng ít nhiều có chút không thoải mái. Nhưng việc hắn là khách hàng của nàng là một thực tế không thể thay đổi. Đứng yên tại chỗ vài giây, Lạc Tranh đành điều chỉnh tâm trạng, cố tạo cho mình dáng vẻ bình thản nhất, tiến lên vài bước dừng lại trước mặt hắn.

Nàng không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn, chờ hắn lên tiếng.

"Phụ nữ biết nghe lời sẽ khiến đàn ông yêu thích." Thương Nghiêu có vẻ rất hài lòng với hành động của nàng, đưa tay lên, ngón tay thon dài ám muội lướt qua cánh môi căng mọng trợn mị của

nàng, khiến nội tâm Lạc Tranh nổi lên một hồi run rẩy. "Vì để thời gian của em trở thành của tôi, tôi đã phải hao tổn biết bao sức lực. Nha đầu vô lương tâm này, em phải từ từ đền bù lại tổn thất này cho tốt."

Giọng nói ôn nhu của hắn như thì thầm bên tai nàng, cùng với mùi hoắc hương nhẹ nhẹ quanh quẩn trong không khí khiến người nghe thực có cảm giác lâng lâng như uống rượu.

Lạc Tranh nhìn hắn tràn đầy cảnh giác. Tâm tư cũng theo lời nói của hắn mà bất giác rối loạn.

"Thì ra tất cả đều do anh sắp đặt!" Cuối cùng những nghi vấn chất chứa trong lòng nàng cũng được xác thực.

"Đúng vậy, bất quá tôi cũng chỉ tiện tay mà thôi, đưa vài công ty tới cho bên em, phí tư vấn từ những công ty đó cũng đủ khiến lợi nhuận của văn phòng luật tăng gấp bội." Thương Nghiêu nở nụ cười đầy vẻ chế nhạo, ngôn ngữ có chút hững hờ khiến người khác không khó cảm nhận được địa vị của hắn trong giới kinh doanh nhất định không nhỏ.

Lạc Tranh lẳng lặng quan sát hắn, gương mặt tà mị vui vẻ, một bộ dáng đầy tự tin, khí thế khiếp người... Trong đầu nàng chợt loé lên một nghi vấn khác.

"Vậy còn lệnh triệu tập của tòa án, anh giải thích thế nào? Lạc Tranh vô thức hồi tưởng lại vài vụ kiện đã thẩm tra gần đây... không phải cũng do anh sắp xếp chứ?"

Thương Nghiêu cười cười, không trả lời ngay, đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ xinh của nàng, giống như là súng ái mang theo vài phần tà mị nói: "Vậy em đoán thử xem, rốt cuộc tôi có bản lĩnh này hay không?"

Lạc Tranh né tránh bàn tay không an phận của hắn, khẽ nhíu lông mày, lắc lắc đầu, "Không thể nào, cho dù anh trong giới kinh doanh có thể hô phong hoán vũ, nhưng tòa án thuộc về cơ cấu tư pháp, anh không thể nào có năng lực tham dự, anh chỉ là thương nhân...chỉ là thương nhân..." Nói xong lời cuối cùng, ngay cả chính nàng cũng không dám khẳng định.

Bởi vì, nhìn vào ánh mắt như cười của hắn, cùng với gương mặt kiên định khiến người ta nảy sinh cảm giác nghi ngờ cũng khó.

"Không thể... Thật sự cũng do anh làm?"

Thương Nghiêu không trả lời, chỉ là nhếch môi cười.

Nụ cười của hắn phản chiếu trong mắt Lạc Tranh khiến nội tâm nàng tỏa ra một trận ớn lạnh... Nếu như chuyện này là thật, thì người đàn ông trước mặt này chẳng những có thể thao túng quy tắc trong giới kinh doanh, mà ngay cả giới tư pháp cũng có thể tham dự. Hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Bằng trực giác nghề nghiệp, Lạc Tranh có thể cảm nhận được hắn là người vô cùng khôn khéo và khó nắm bắt.

"Anh thực ra là người thế nào?" Nàng rớt cục nhẹn không được cất tiếng hỏi.

Câu hỏi này đã thường trực trong lòng nàng từ lâu. Kể từ lần đầu tiên gặp hắn, Lạc Tranh đã cảm thấy người đàn ông này thâm tàng bất lộ. Mặc dù hắn có thể trò chuyện rất vui vẻ, nhưng ẩn sau nụ cười thường trực đó ẩn chứa sự nguy hiểm khiếp người. Hắn thực sự không phải người đơn giản. Có lẽ còn rất nhiều khuôn mặt mà mọi người chưa biết.

Tạm gạt bỏ những chuyện đó sang một bên, xét bộ dáng con lai điển hình của hắn lại thêm cái tên Thương Nghiêu, có đánh chết nàng cũng không tin hắn họ Thương.

Hắn đến tột cùng họ gì? Tên phải chăng cũng là giả? Năm nay bao nhiêu tuổi? Tài liệu căn bản nhất về bối cảnh gia đình hắn, Lạc Tranh cho điều tra mà cũng không thu hoạch được gì. Ngay cả Ôn Húc Khiên, luôn miệng gọi hắn là bạn tốt, cũng chỉ biết gọi hắn là Thương Nghiêu mà thôi. Chuyện này, không phải là rất quái dị sao?

Lai lịch của hắn vẫn trong vòng bí mật, không có bất kỳ manh mối để điều tra, không có bất kỳ chút hồ sơ nào lưu lại.

Thật là đáng sợ!

Thương Nghiêu nét vui vẻ càng đậm, gương mặt cương nghị mà tà ác đột nhiên sát lại gần nàng.

"Tranh, yên tâm, em còn rất nhiều thời gian để từ từ tìm hiểu về

tôi!" Dứt lời, hấn mở cửa xe, làm động tác mời nàng lên xe vô cùng tao nhã.

"Lên xe đi, chẳng mấy khi tôi cho người khác cơ hội tìm hiểu về mình, nhưng em là ngoại lệ."

Hơi thở toát ra sự nguy hiểm càng kề sát gương mặt Lạc Tranh!

"Xem ra, đây là vinh hạnh của tôi?" Lạc Tranh lạnh lùng cười.

"Không, là vinh hạnh của tôi mới đúng, đương nhiên, có thể có được trái tim em thì quá tốt!"

Thương Nghiêu vui vẻ cười, vô cùng ôn nhu.

"Tranh, tôi là khách hàng của em, theo góc độ pháp lý mà nói, tôi là thân chủ, em là luật sư, nói cách khác, tôi là ông chủ của em, em không có quyền cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của tôi!"

Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, hấn nói không sai, cho dù thế nào, hấn cũng là khách hàng của nàng, chỉ cần hấn không đề xuất yêu cầu quá đáng nào, nàng cũng không có quyền cự tuyệt. Đương nhiên, những lời này nàng cũng không muốn tranh luận cùng hấn, nhân cơ hội này tìm hiểu thêm cũng là chuyện tốt.

Làm luật sư, ngoại trừ tâm tư kín đáo, lòng hiếu kỳ cũng rất trọng yếu. Có đôi khi, lòng hiếu kỳ có thể trợ giúp bản thân giải quyết vụ án rất nhanh, giúp người trong cuộc thu thập được chứng cứ có lợi nhất. Nhưng đôi khi, lòng hiếu kỳ giống như lưỡi dao bén nhọn, có thể trực tiếp xuyên thấu trái tim, lấy mạng kẻ tò mò.

Lạc Tranh cũng không biết, bản thân mình sẽ bước trên con đường nào, chờ đợi nàng sẽ là kết cục ra sao. Nhưng nàng có thể chắc chắn, mình muốn đi tiếp bởi vì đã không còn cơ hội quay lại nữa.

"Rầm.."

Bước lên xe, theo âm thanh của cửa xe đóng lại, lòng nàng bất giác nổi lên một hồi run rẩy...

Trời về khuya, ánh đèn neon rực rỡ lấp lánh.

Hongkong vẫn luôn là thiên đường rực rỡ sắc màu của cuộc sống về đêm.

Một chiếc xe thương vụ cao cấp màu đen dừng tại một toà nhà ẩn dưới tàng cây. Gió nhẹ thổi qua, vang lên tiếng lá cây xào xạc trong đêm tĩnh mịch.

Ánh đèn mờ ảo trong xe chiếu sáng khuôn mặt thâm thúy ngũ quan cân đối, nét cương nghị cùng khí chất mạnh mẽ mê hoặc lòng người. Nhưng là, ánh mắt hắc vô cùng lạnh lùng, không tìm thấy một chút hơi ấm....

Khẽ quay đầu, ánh mắt lạnh băng rơi vào cô gái đang ngủ say bên ghế lái phụ. Hàn khí trong mắt hắc chợt lóe lên, thực khiến người khác cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Lạc Tranh bên cạnh ngủ thiếp đi, vẻ mặt an ổn, ánh đèn trong xe chiếu lên da dẻ trắng mịn của nàng tựa như bạch ngọc không tỳ vết.

Thương Nghiêu nhíu mày, bộ dạng giống như ma quỷ, ánh mắt có chút u ám, đưa tay khẽ vuốt nhẹ từ vầng trán xuống tới cánh môi căng mịn của nàng, bất chợt dừng lại...

"Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, em có biết, tôi đã tìm em rất lâu rồi..." Hắc trầm giọng, thanh âm không còn chút cảm giác tà mị, mà là lộ ra lãnh khí trước giờ chưa từng có.

Đưa bàn tay thoang thoảng mùi hoắc hương quen thuộc, Thương Nghiêu nhẹ nhàng đánh thức nàng từ trong giấc ngủ an ổn.

Lạc Tranh chậm rãi mở mắt, mơ hồ cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, ánh đèn ấm áp trong xe tạo nên cảm giác thoải mái khó tả. Chỉ là bất ngờ nhìn vào ánh mắt tà mị mang ý cười của hắc, nàng bỗng thấy rùng mình.

Lạc Tranh khẳng định mình không có nhìn lầm, tuy chỉ trong nháy mắt, nàng vẫn có thể thấy được trong mắt hắc loé lên một tia lạnh lẽo kinh người.

Chỉ là...

Tại sao hắc lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng? Mà ánh mắt lạnh lẽo đó chỉ thoáng hiện trong tích tắc, hiện tại lại khôi phục vẻ tà mị khiến người khác mê đắm.

"Em tỉnh rồi?" Giọng nói êm ái của hắc cất lên nhưng nàng lại cảm thấy như tiếng gọi câu hồn của sứ giả địa ngục.

Ý thức được mình có điểm thất thố, Lạc Tranh vội vàng ngồi thẳng dậy, sắc mặt khó tránh khỏi có điểm lúng túng, "Tôi...ngủ bao lâu rồi?"

"Từ lúc ở trên núi xuống, em ngủ thiếp đi, ước chừng khoảng hai giờ đồng hồ." Thương Nghiêu thái độ rất vui vẻ trả lời câu hỏi của nàng.

Hai giờ đồng hồ?

Lạc Tranh sợ hết hồn, "Tôi ngủ lâu như vậy? Vậy, lúc đó anh làm cái gì?"

"Tôi ngắm em ngủ, hình dáng em lúc ngủ thật sự rất đẹp."

Thương Nghiêu cất tiếng trả lời nàng, âm điệu có chút khàn khàn.

Lạc Tranh cảm thấy đầu óc như tê dại, ánh mắt kinh hãi nhìn hấn, "Anh nhìn tôi ngủ? Anh nhìn bao lâu rồi?"

"Em ngủ bao nhiêu lâu, tôi từng ấy thời gian ngắm em." Thương Nghiêu tựa như cảm thấy rất thú vị, dựa vào ghế xe, bộ dáng nhàn nhã có chút đắc ý, vui vẻ nhìn nàng.

"Cái gì?" Lạc Tranh cảm thấy như gặp quỷ, càng nhìn vào mắt hấn, cảm giác không thoải mái càng lúc càng tăng. Hấn thực sự không có bệnh chứ? Chăm chăm nhìn nàng ngủ hơn hai giờ đồng hồ.

Thật là điên mà!

Nếu chưa từng tiếp xúc với hấn, nàng chắc chắn sẽ nhận định người đàn ông này có biểu hiện của chứng tâm thần phân liệt.

"Tranh, em quá mệt mỏi, ngủ cũng là chuyện bình thường, không cần phải xấu hổ." Nụ cười của Thương Nghiêu mang ánh tinh quái, hơi nghiêng người về phía nàng, ánh mắt sáng lên không hề che dấu.

"Nhưng mà, sau này không cần liều mạng làm việc như vậy, sẽ khiến tôi đau lòng."

Một cảm giác chán ghét chọt dâng lên trong lòng nàng...

Hấn lại còn giả bộ làm người tốt. Là ai quán lấy nàng suốt một ngày, chẳng những thăm thú các địa điểm du lịch nổi tiếng ở Hongkong, còn dạo tới khắp các hang cùng ngõ hẻm. Có trời mới

biết, kể từ khi vào làm việc tại văn phòng luật, nàng rất ít khi vận động liên tục kiểu này. Một ngày chạy tới chạy lui thế này thực sự vượt quá sức lực của nàng. Vậy mà hấn còn điềm nhiên tuyên bố như thể không liên quan đến mình.

Nhìn nét mặt nàng, Thương Nghiêu ngược lại tâm tình thật thoải mái, thái độ ôn nhu đầy tình ý hướng nàng nói: "Em sao vậy? Em là người phụ nữ của tôi, tôi thương em có gì không đúng."

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin ngài hiểu cho rõ, tôi là luật sư đại diện của ngài chứ không phải người phụ nữ của ngài!" Lạc Tranh cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi khó chịu, lạnh lùng sửa lại lời nói của hấn.

"Được, được. Nếu em chưa thể thích ứng với điều này, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian." Thương Nghiêu giống như là đang dỗ dành một đứa trẻ cáu kỉnh, thái độ vô cùng ôn nhu.

Lạc Tranh tóc tai đều muốn dựng lên, cái gì gọi là từ từ chứ... Sao hấn có thể thốt ra những lời xấu xa này.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng một chút." Nàng cố nén lại sự bực bội trong lòng, điều chỉnh tâm trạng an tĩnh lại, dùng ánh mắt chân thành nhìn hấn.

"Nói chuyện nghiêm túc? Được, tôi nghe em." Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa, "Chỉ cần là em nói, tôi sẽ nghe thật chăm chú."

Trong tâm dâng lên một hồi chán ghét, sao hấn một chút nghiêm túc cũng không có?

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin ngài nhớ cho rõ, chuyện tình cảm luôn là phải hai bên tình nguyện. Điều kiện tiên quyết là tôi không có bất kỳ tình cảm nào với ngài, ngài đột nhiên nói thích tôi, điều này quá không bình thường. Vậy mới nói, có lẽ Thương Nghiêu tiên sinh đối với tôi có chút hiểu lầm. Xem ra chúng ta nên nói cho rõ ràng, để ít nhất tôi cũng biết được rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì."

Lạc Tranh bình tĩnh phân tích, trước giờ nàng vốn chưa từng tin tưởng lời nói của hấn, hoặc ít ra cũng không phải loại người dễ dàng bị mấy lời ngon ngọt phỉnh nịnh. Nàng vẫn luôn tin tưởng ẩn sau những lời nói êm tai đó nhất định còn ẩn dấu mục đích khác.

"Em thực sự muốn biết đã xảy ra chuyện gì?" Thương Nghiêu dáng vẻ rất nghiêm túc, nghe nàng nói xong chậm rãi cất lời.

Lạc Tranh gật đầu, trong lòng khẽ nổi lên một hồi khẩn trương.

Chỉ thấy hắn vươn tay về phía nàng, hơi dùng sức giữ lấy chiếc cằm nhỏ xinh chậm rãi vuốt ve.

Dưới ánh đèn mờ ảo trong xe, vẻ mặt đầy ôn nhu của Thương Nghiêu cẩn thận đánh giá nét tú lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng...

"Sai lầm lớn nhất của em chính là xuất hiện ở trước mặt tôi!" Nói xong câu đó, ánh mắt của hắn đột nhiên nheo lại toát lên vẻ nguy hiểm, dáng vẻ tự đại giống như một con chim ưng lớn bay lượn trên trời cao, vô cùng cuồng ngạo."

"Được tôi coi trọng là may mắn của em, cũng là nỗi bất hạnh lớn nhất đời em!"

Lạc Tranh ngược lại khó nhọc hít một hơi, không phải bị ngôn ngữ cuồng vọng cùng vẻ tự đại của hắn dọa cho sợ mà bởi vì sự chuyển biến đột ngột trên gương mặt hắn. Không phải nàng xui xẻo chọc giận hắn chứ? Cảm giác...như hắn đang tìm nàng báo thù vậy.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài..."

"Em không chấp nhận cũng không sao, em là luật sư đại diện của tôi, tôi còn nhiều thời gian để từ từ theo đuổi em." Thương Nghiêu ngồi sát lại gần nàng, khôi phục bộ dáng vui vẻ, "Tôi nói rồi, sau này thời gian của em chính là của tôi."

"Nếu Thương Nghiêu tiên sinh đã nói như vậy, tôi chỉ còn cách đem thời gian bị lãng phí đó tính vào phí tư vấn. Ngài nên biết rõ, mỗi một tiếng đồng hồ của tôi đều thu phí theo tiêu chuẩn." Lạc Tranh không cách nào nói chuyện tình cảm với hắn, chỉ đành mượn công việc làm cứu cánh.

Thương Nghiêu nhè nhẹ chớp mắt.

"Tôi đương nhiên biết rõ, Tranh của tôi là luật sư thu phí tư vấn cao nhất Hongkong này. Như vậy đi, chỉ cần em ở bên cạnh tôi, phí tư vấn do em quyết định!"

Lạc Tranh thật muốn vung tay đập tan nụ cười trên khuôn mặt

hắn. Hắn xem nàng là cái gì? Chỉ cần ở bên cạnh hắn, tiền bạc tùy ý nàng quyết định. Có tiền ghê gớm lắm sao?

Cố nén xuống những lời muốn mắng hắn, cho dù tức giận thế nào, nàng cũng phải giữ gìn hình tượng luật sư của mình. Sau một lát, khẽ cười lạnh.

"Tôi nghĩ ngài hiểu lầm rồi, tôi chỉ thu phí tư vấn luật theo quy định. Về phần Thương Nghiêu tiên sinh nếu muốn tiêu tiền, xin mời tới nơi khác hoặc đi tìm người phụ nữ thích hợp."

"Có em rồi, trong mắt tôi còn có thể chứa được hình ảnh những người phụ nữ khác sao?" Thương Nghiêu xấu xa nhìn nàng, ánh mắt loé lên nét tà mị.

"Đầu óc của anh rốt cuộc có vấn đề gì?" Lạc Tranh tâm trạng bị đè nén quá lâu cuối cùng lửa giận bùng phát, lần đầu tiên tức giận mở miệng mắng người.

"Họ Thương kia, anh đùa giỡn đủ chưa? Nếu như tôi vô tình gây thù chuốc oán với anh, hãy nói thẳng ra, không thì đem tôi giết đi! Đem tôi ra đùa giỡn hết lần này tới lần khác là có ý gì?"

Lớn tiếng hét xong những lời này, nàng phát hiện tâm trạng thực thoải mái, giống như áp lực trên người đã biến mất hết. Đúng là nàng cần chỗ trút giận, nếu không để trong lòng dồn nén lâu như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Thương Nghiêu vẫn giữ im lặng, đợi nàng hét xong, thái độ vui vẻ giống như tìm ra châu lục mới, nhẹ nhàng nói, "Thật không ngờ em cũng biết nổi giận."

"Anh..." Lạc Tranh cắn chặt môi, giận dữ nói: "Rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

"Theo đuổi em!"

"Anh theo đuổi tôi? Anh đối với tôi hiểu được bao nhiêu, dựa vào cái gì theo đuổi tôi?"

Thương Nghiêu cười cười, vươn người tới, bàn tay cứng rắn giữ chặt bả vai nàng.

"Lạc Tranh, 26 tuổi, tốt nghiệp khoa luật, đại học Yale, Hoa Kỳ, thích nhất chơi ghép hình, món ưa thích là sữa đậu của tiệm Châu

Ký, Hongkong.

Ghét nhất..."

"Đủ rồi!" Lạc Tranh nhíu mày cắt ngang hẳn.

"Mới nói vài điều vậy đã thấy đủ rồi sao?" Nét tà mị trong mắt Thương Nghiêu càng lúc càng đậm, "Lạc Tranh, cha em mê cờ bạc thành tính, ưa bạo lực, mẹ là người hiền lành. Lúc nhỏ, mỗi khi cha em thua bạc đều đánh đập hai mẹ con. Đến khi học đại học, cha em vì thiếu nợ cờ bạc một món lớn mà tự sát, sau đó em cùng mẹ sống nương tựa vào nhau..."

"Im đi. Anh im đi cho tôi!" Lạc Tranh trong đầu không ngừng tái hiện từng đoạn hồi ức, có những mảnh hồi ức mỗi khi nhớ lại đều khiến bản thân phải kinh hoàng, lúc học đại học, lúc nhỏ, cảnh máu chảy đầm đìa...

"Được, được, không nói nữa." Thương Nghiêu cười mang đầy ý sủng nịnh, nhẹ nhàng nói, "Chúng ta chuyển đề tài, được chứ?"

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt còn mang theo nét tiêu tụy khi những hồi ức năm xưa hiện về, ẩn sâu trong đáy mắt là màn sương mờ ảo.

Thương Nghiêu bỗng dưng thấy trong lòng chột lạnh, chẳng biết tại sao, nhìn xem bộ dáng nàng lúc này, một cảm giác đau đớn chột dâng khắp toàn thân hẳn...

"Anh còn muốn nói điều gì?" Một lúc lâu sau, Lạc Tranh khôi phục bình tĩnh, thu lại đáy mắt yếu ớt, nhạt nhạt hỏi.

"Kể một chút về bản thân tôi, không phải em vẫn luôn muốn biết sao?" Thương Nghiêu khoé môi hơi cong lên, nét tà mị trong mắt không còn, khi nhìn về phía nàng, vẻ mặt thể hiện rõ sự thương cảm chân thành. Đương nhiên, bản thân hẳn cũng không phát hiện ra điều này.

Lạc Tranh một hồi giật mình sửng lại, hẳn thực sự có lòng tốt như vậy?

Thấy nàng nghiêm túc nhìn mình, hẳn cười cười, ngón tay nhẹ nhàng cuốn lấy một lọn tóc đen nhánh của nàng, tiếng nói dịu dàng mang theo một tia chế nhạo.

"Tôi năm nay 34 tuổi, giám đốc tập đoàn RM, chưa từng kết hôn!"

"Anh..." Lạc Tranh bỗng chốc tỉnh ngộ.

Nàng cũng biết, hẳn không thể nào tốt bụng nói cho nàng hết thảy tin tức về mình.

Thương Nghiêu siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, cười mỉa hoặc, "Tranh, cho dù bất cứ phương diện nào, tôi và em đều rất xứng đôi!"

"Nói bậy!"

Thương Nghiêu nghe vậy chỉ cười khế, sau một khắc, cúi xuống, kịch liệt mà cuồng bạo chiếm giữ đôi môi nàng, ngang ngược mà cuồng dã hút lấy đôi môi căng mọng.

Ôm lấy thân hình mềm mại trong tay, cánh môi mềm mại, mê người thật vượt quá sức tưởng tượng của hắn, cảm giác ngọt ngào như viên kẹo đường lại mang theo hương vị thanh thuần, làm cho hắn... càng lúc càng mất tự chủ.

Dần dần, cảm giác đụng chạm với đôi môi nàng khiến hắn không thể thoả mãn, hắn nghĩ phải lấy được càng nhiều, càng nhiều. Môi hắn từ từ di chuyển đến vành tai nhỏ xinh của nàng, cất giọng ôn nhu mê hoặc lòng người "Tranh..."

"Thả tôi ra!" Lạc Tranh dùng hết sức đẩy hắn, ngay sau đó mở cửa xe, lao đảo chạy ra ngoài. Đang muốn cố gắng chạy xa chút, chợt thấy cánh tay bị giữ chặt, sau một khắc, cả người nàng bị áp chặt vào thân xe.

"A..."

Lạc Tranh bị đau kêu lên, hai tay của nàng bị Thương Nghiêu siết chặt ra phía sau, toàn bộ thân hình bị áp vào thân xe, quay lưng về phía hắn. Tuy không thấy rõ vẻ mặt lúc này của hắn, nhưng nàng có thể cảm nhận rõ ràng khí thế bá đạo khiếp người.

"Tranh, như vậy không hay chút nào. Chưa có sự đồng ý của tôi lại muốn rời đi, em thật không ngoan ngoãn..." Thân hình to lớn của hắn ngang tàng ép tới, lồng ngực cơ hồ dán chặt vào từng đường cong duyên dáng sau lưng nàng. Đôi môi nóng rực kề sát bên vành tai nhỏ nhắn, cười nói mang theo tia uy hiếp không che dấu.

"Anh thật quá đáng!" Lạc Tranh thoát ra không được, chỉ có thể

ngiênng đầu nổi giận trừng mắt nhìn hấn, "Anh còn dám tiếp tục như vậy, tôi sẽ kiện anh tội quấy rối!"

"Được? Tôi chờ em kiện, nhưng mà nhân chứng đâu?" Nét cười trên khuôn mặt Thương Nghiêu càng lúc càng đậm.

Lạc Tranh cứng miệng. Đúng là xung quanh rất yên tĩnh, tuy là ngay toà nhà nàng sống, nhưng vị trí này khá vắng vẻ, rất ít người qua lại lối này, vô tình tạo cơ hội cho hấn chiếm lợi thế.

Thấy nàng không cách nào trả lời, Thương Nghiêu trên mặt càng thêm đắc ý, một bàn tay thu lại, dọc theo eo của nàng từ từ dời xuống...

"Thương Nghiêu tiên sinh luôn dùng cách này để ép buộc người khác sao?" Lạc Tranh biết mình có giãy giụa hay la hét cũng vô ích, làm vậy chỉ gia tăng thêm ham muốn chiếm giữ của hấn. Nhìn quanh không thấy ai có thể giúp được, chi bằng chính bản thân mình phải tỉnh táo.

Nàng cũng không tin, Thương Nghiêu dám động tay động chân với mình ở bên ngoài. Dù gì trong giới thương nhân, hấn cũng là người có danh vọng.

Nhưng mà...

"Những phụ nữ khác nhau phải dùng phương thức khác nhau để đối phó..." Thương Nghiêu tỏ vẻ không đồng tình, cúi xuống, mùi hoắc hương nhẹ nhẹ bao vây tinh thần của nàng, bàn tay thuần thực di chuyển xuống, trên chọc váy nàng.

"Tên điên này!" Lạc Tranh biết mình dự liệu sai rồi. Hấn tuyệt đối không phải người đàn ông bình thường, chuyện gì cũng dám làm.

Gắng sức giãy giụa, muốn thoát ra khỏi bàn tay to lớn của hấn, lại bị giữ càng chặt hơn, bàn tay hấn đang nhẹ nhàng xoa nắn móng tròn trịa của nàng...

"Giờ mới nhớ tới giãy giụa, quá muộn..." Hấn kề sát gương mặt nàng, khẽ đặt xuống một nụ hôn, đầy dụ hoặc nói nhỏ, "Tôi đã nói, trò chơi bắt đầu rồi..."

Gió nhẹ thổi qua, nàng có thể cảm nhận được toàn thân nổi lên một trận ớn lạnh theo lời nói của hấn. Cánh tay bị giữ chặt càng lúc

càng đau nhức, trong lòng cũng nảy sinh một nỗi đau đớn khó tả. Mặc dù trước đây nàng từng gặp qua vài khách hàng quái dị, nhưng chưa từng có ai to gan làm bậy như hấn. Hấn không hề để ý cảm giác của nàng, dùng sức ép buộc.

"Tôi sẽ kiện anh, nhất định sẽ kiện anh!"

"Được, tôi chờ em, nhưng mà, để tôi cho em lý do kiện triệt để một chút, em thấy sao?" Hấn cúi đầu cười thành tiếng, biểu hiện vô cùng thoải mái.

Lạc Tranh sửng sờ, còn chưa kịp phản ứng, nàng chỉ cảm thấy ngón tay thon dài của hấn đã xâm nhập vào trong váy nàng, giống như rấn len lỏi vào nơi tư mật.

"Đừng..." Âm thanh cự tuyệt còn chưa kịp cất lên, tay hấn đã tiến thẳng tới nơi bí mật.

"Tranh... em thật ấm áp." Hơi thở đàn ông trầm thấp rơi vào bên tai nàng, môi hấn dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, ngôn ngữ mập mờ không chịu nổi.

"Sao thế, Húc Khiên không thỏa mãn được em sao? Ôm lấy tôi chặt như vậy, thật giống xử nữ..."

Lạc Tranh trợn to hai mắt, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám nói nhiều sợ lại kích thích hấn điên cuồng hơn. Hành động này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của nàng. Hấn tại sao có thể làm ra chuyện xấu xa đến vậy?

Cũng may, hấn không có tiếp tục. Nếu không nàng cứ như vậy mà bị hấn huỷ hoại triệt để.

Nhưng mà... thực sự quá đau, thân thể nàng khít khao ôm chặt lấy lực lượng xâm chiếm, cảm giác không thoải mái tràn ngập toàn thân.

Cách đó không xa, vang lên tiếng bước chân của người qua đường. Theo thanh âm mà đoán thì đang hướng phía nàng đi tới.

Lạc Tranh cuống lên, cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng nói: "Vô sỉ, thả tôi ra! Chẳng lẽ anh không sợ người khác nhìn thấy sao?"

"Tôi vô sỉ?" Thương Nghiêu không thèm để ý tới tiếng bước chân càng lúc càng gần, vẫn như cũ đè ở sau lưng, gặm cắn vành tai

nàng, ngón tay không an phận ở trong hoa cúc của nàng xấu xa giật giật, thành công khiến nàng khó chịu nhú mày.

"Bé con, sau này phải học cách nói những lời tôi thích nghe, biết không?"

Lạc Tranh gắt gao cắn chặt môi, mồ hôi từ trên trán không ngừng chảy xuống...

"Không trả lời sao?" Thương Nghiêu không có ý định buông tha nàng, dường như hấn đang rất cao hứng. Ánh mắt lại vì sự khít khao trong cơ thể nàng mà trở nên đục ngầu, giống như dã thú say mồi.

"Tôi chưa từng quan tâm người khác nhìn tôi thế nào. Tranh, tôi muốn hiện giờ chính là em!"

Một câu nói của hấn, dọa đến Lạc Tranh hồn phi phách tán. Cùng lúc đó, bóng người từ phía khu rừng rẽ về phía họ vừa nói vừa cười. Lạc Tranh hoảng hồn, cái khó ló cái khôn, dùng hết sức lực đẩy mạnh hấn ra. Bởi vì áo váy đang lộn xộn mà không cách nào điều chỉnh, khiến nàng cơ hồ cảm thấy hối hận vì hành động của mình.

Khi tầm mắt người đi đường quét qua chỗ hai người họ, Lạc Tranh xấu hổ vội vàng xoay người, nép vào bên Thương Nghiêu, đem trọn khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trên ngực hấn. Mà Thương Nghiêu thái độ cũng thực vui vẻ phối hợp, một tay ôm nàng, tay kia khéo léo đem vạt áo nàng che kín lại. Một màn đặc sắc này, trong mắt người ngoài nhìn vào tựa như một đôi tình nhân ở trước xe triền miên tình tứ mà thôi.

Lạc Tranh vùi mình trong ngực Thương Nghiêu, hoàn toàn bị hơi thở nam tính của hấn bao trùm, lồng ngực to lớn của hấn thật ấm áp, hai cánh tay rắn chắc ôm chặt nàng. Chẳng biết tại sao, hô hấp của Lạc Tranh có chút dồn dập, thậm chí, thẳm sâu trong thân thể toát ra một cảm giác xa lạ khiến tâm thần đầy hưng phấn...

Nàng phải rất hận hấn mới đúng, bởi vì hấn vừa làm một hành động khiến nàng khiếp sợ và không thể chấp nhận. Nhưng là... giờ khắc này, an tĩnh như vậy vùi trong ngực hấn, nghe từng tiếng nhịp tim hấn đập mạnh mẽ, đắm mình trong hơi thở của hấn, trong lòng nàng lại nảy sinh một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có...

Tại sao lại như vậy?

Tiếng bước chân của của người qua đường xa dần rồi biến mất hẳn, bốn bề trở lại vẻ tĩnh lặng ban đầu.

"Phụ nữ ham muốn tôi thực sự không ít, nhưng bộ dáng gấp gáp như vậy, em là người đầu tiên." Thương Nghiêu ôm chặt nàng, cười nhẹ, "Tranh, càng ngày em càng khiến tôi thích thú!"

Chương 29: Cầu hôn

Lạc Tranh đẩy hẳn ra, nhanh chóng sửa sang lại y phục đang hỗn loạn, ánh mắt tràn ngập vẻ chán ghét, gắt gao cắn môi, bàn tay vô thức nắm chặt lại, hận không thể lập tức đem người đàn ông này xé thành trăm mảnh.

"Tranh, đừng dùng ánh mắt kiểu này nhìn tôi, tôi yêu thương em như vậy, loại ánh mắt này thực khiến lòng tôi đau đớn." Thương Nghiêu khước môi nhếch lên, đáy mắt hàm chứa nét cười, vô cùng ôn nhu, nửa thật nửa giả trêu đùa nàng.

Lạc Tranh hít một hơi thật sâu, cảm giác trong lồng ngực tràn đầy không khí đủ để đè nén cơn giận, ngón tay mới từ từ duỗi ra, thanh âm nhẹ nhàng cất lên nhưng không giấu được vẻ lạnh lùng.

"Thương Nghiêu tiên sinh, đã tới nhà tôi rồi, xin mời về cho!"

Thương Nghiêu nhún nhún vai, "Không cần tuyệt tình như vậy chứ? Ngay cả mời tôi lên nhà uống ly cà phê em cũng không chịu sao?"

"Thương Nghiêu tiên sinh muốn uống cà phê, mời đi dọc theo con đường này rồi rẽ phải sẽ thấy một quán. Ở đó có loại cà phê Lam Sơn cực phẩm rất đáng thưởng thức." Lạc Tranh nhẹ nhàng đáp lại hẳn.

Thương Nghiêu nghe vậy, cười cười, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không nói gì nữa.

"Còn nữa, tôi muốn nhắc nhở Thương Nghiêu tiên sinh một chuyện..." Sự phẫn nộ trong lòng Lạc Tranh dần dần nguôi ngoai, nhìn thẳng hẳn, "Giờ làm việc của tôi từ 9h sáng tới 6h chiều. Nếu ngài có chuyện gì, trong khoảng thời gian này có thể tìm tôi. Thời gian còn lại thuộc về cá nhân, thứ lỗi không thể giúp gì được."

"Em đối với tất cả khách hàng đều như thế này?" Hai tay hẳn khoanh lại trước ngực, bộ dáng nhàn nhã hỏi nàng.

Lạc Tranh khoé môi không giấu hàm ý mỉa mai, "Không phải, chỉ nhằm vào riêng ngài thôi!"

Thương Nghiêu nghe vậy cúi đầu cười, "Nếu đã như vậy, tôi chỉ có thể lý giải rằng, ở trong lòng em tôi có vị trí rất đặc biệt?"

Cười lạnh, hàm ý mỉa mai trong mắt Lạc Tranh dần lan rộng. Nàng tiến đến gần hẳn, giọng điệu nhẹ nhàng có đượm chút khách khí, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài có biết người Hongkong chúng tôi gọi người như ngài thế nào không?"

"Xin rửa tai lắng nghe." Thương Nghiêu ánh mắt sắc bén ánh lên tia lấp lánh.

"Được." Lạc Tranh cười lạnh, "Xin ngài nhớ kỹ cái từ này, chính là...tiện nam!"

"Tiện nam?" Quả nhiên, Thương Nghiêu đối với cái từ này dường như không hiểu lắm, ánh mắt có chút lấp lánh, vẻ như đang cân nhắc hàm ý thực sự của từ này.

"Cứ từ từ cân nhắc, đây là lời khen dành tặng ngài." Lạc Tranh tâm tình nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhìn xem bộ dạng kinh ngạc của hẳn, trong lòng thực cảm thấy thoải mái, nụ cười mỉa mai hiện lên khoé môi, xoay người rời đi.

Thương Nghiêu nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của nàng khuất dần, ánh mắt cân nhắc vừa rồi nhanh chóng chuyển thành nụ cười nhẹ. Tuy hẳn không hiểu rõ hàm nghĩa của từ này, nhưng bằng vào ngữ khí của nàng, cũng biết rõ nàng đang chửi hẳn.

Thật thú vị...

Lạc Tranh bước vào toà nhà, bảo vệ đầy nhiệt tình lên tiếng chào, giúp nàng bấm nút thang máy. Mỗi lần con số hiển thị số tầng trên bảng điện tử của thang máy tăng thêm, sự vũ trang của nàng lại một lớp được trút bỏ.

Đây mới là con người thực sự của nàng.

Mỗi ngày rời khỏi nhà, Lạc Tranh đều đem bản thân mình vũ trang thật tốt, làm một luật sư hoàn hảo. Không thể la hét hay tỏ ra mệt mỏi, không thể có quá nhiều tình cảm cá nhân, không thể khóc, chỉ có tinh táo làm bạn đồng hành.

Nhưng chỉ khi về đến nhà, nàng mới phát hiện mình chỉ là một cô gái bình thường. Đây cũng là nguyên nhân khiến nàng thích ở một mình. Vì chỉ khi ở trong không gian của mình, nàng mới cảm thấy an toàn, hoàn toàn thả lỏng, không có bất kỳ người nào tới quấy rầy.

Có nhiều lúc, con người lại lạ lùng như vậy. Thích sự náo nhiệt, liền không ngừng hướng về người khác, hận không thể tụ tập tất cả bạn bè lại bên mình. Có lẽ đây là biểu hiện của người sợ sự cô độc. Có đôi khi, người đang đối mặt với áp lực lại thích sự yên tĩnh, không muốn bị bất kỳ ai làm phiền. Có lẽ đối với họ trạng thái này mới là thoải mái nhất.

Sau một ngày vô cùng mệt mỏi, Lạc Tranh về đến nhà, chỉ muốn buông lỏng bản thân, nghỉ ngơi thoải mái một chút.

Nhưng mà...

Nguyện vọng này của nàng theo tiếng cửa thang máy mở ra liền hoàn toàn tan vỡ.

Ánh đèn hành lang chiếu sáng thân hình cao lớn của Ôn Húc Khiên. Lúc Lạc Tranh bước ra khỏi thang máy, hắn liền dập tắt điều thuốc trên tay vút vào gạt tàn đặt ở một góc.

"Húc Khiên, sao anh lại tới đây?" Lạc Tranh giơ cổ tay nhìn đồng hồ, đã là mười một giờ đêm.

Lấy chìa khóa mở cửa, đi vào phòng, Ôn Húc Khiên cũng theo sát nàng, bước vào, đóng cửa lại.

"Anh đúng lúc đi ngang qua, muốn lên thăm em một chút, không nghĩ rằng em không ở nhà." Ôn Húc Khiên dịu dàng nói.

Lạc Tranh tâm trí đột nhiên căng thẳng, "Anh... đến lâu chưa?"

"Khoảng nửa giờ đồng hồ. Di động của em tắt máy, anh lại không có chìa khoá, chỉ có thể đợi ở cửa." Ôn Húc Khiên khoanh tay trước ngực, dịu dàng nói.

Lạc Tranh sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt có điểm mất tự nhiên. Nửa giờ, nói cách khác, lúc Húc Khiên tới, nàng cùng Thương Nghiêu đang ở dưới lầu, vậy hắn chẳng phải là...

"Húc Khiên, kỳ thật em... vừa rời ở dưới lầu." Nàng muốn thử dò ý hắn, nhưng trong lòng nổi lên một hồi bất an.

"Em ở dưới lầu?" Ôn Húc Khiên nghi ngờ nhìn nàng, lại ôn nhu cười một tiếng, "Vậy sao không gọi anh, để anh đợi ngoài cửa lâu như vậy."

Tâm trạng bất an của Lạc Tranh cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Thật may mắn, xem ra hắn không nhìn thấy màn đặc sắc vừa rồi.

"Tranh Tranh, em vừa rồi ở dưới lầu làm gì?" Ôn Húc Khiên tò mò hỏi.

"A, không có gì, hôm nay không phải là đưa Thương Nghiêu tiên sinh đi thăm Hongkong sao, vừa rồi đúng lúc là từ trên núi về, sau đó ở dưới lầu bàn qua về vấn đề hợp tác. Lạc Tranh đè nén tâm trạng bất an, thanh âm cố làm ra vẻ bình tĩnh nói.

"Ừ." Ôn Húc Khiên gật đầu, "Tập đoàn RM sau này cần quản lý thật tỉ mỉ, Tranh Tranh, về sau em sẽ phải vất vả rồi."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh ngồi xuống bên cạnh hắn, lần đầu tiên có cảm giác bất lực, ôm lấy cánh tay hắn, nói nhỏ: "Em nhất định phải phụ trách tập đoàn đó sao? Anh có thể sắp xếp người khác thay vào, được hay không?"

Nàng không cách nào nói ra uỷ khuất trong lòng với Ôn Húc Khiên, chỉ có thể uyển chuyển mà biểu đạt sự không tình nguyện của mình.

Ôn Húc Khiên khẽ vuốt ve thân thể của nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại, thâm tình trong ánh mắt lộ ra nét ân cần chân thành, "Tranh Tranh, anh cảm thấy em gần đây hơi khác, trước kia em không có như thế này. Giờ vụ án đưa tới cửa lại không muốn phụ trách."

"Em..." Lạc Tranh nhất thời cứng miệng, suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói: "Em chỉ là gần đây quá mệt mỏi, không muốn lo lắng nhiều chuyện như vậy."

"Ngốc ạ, vụ kiện của giám đốc Từ kia giao cho Diêu Vũ chịu trách nhiệm đi, Em chuyên tâm lo pháp vụ cho tập đoàn RM là được rồi." Ôn Húc Khiên hôn nhẹ lên trán nàng, ôn nhu nói nhỏ.

"Không được, Húc Khiên, Diêu Vũ ngay cả thành viên bồi thẩm đoàn cũng lựa chọn không xong, em sao có thể yên tâm giao vụ kiện

đó cho cô ấy." Lạc Tranh lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý.

"Xem em kìa, vẫn cứ nhiệt tình với công việc như vậy. Thật ra, vụ án đó giao cho ai cũng được cả, nhưng em đã tập thành thói quen tự mình xử lý, không phải sao?" Ôn Húc Khiên dịu dàng mỉm cười, "Kỳ thật, nói em từ bỏ vụ án này căn bản cũng không có khả năng. Hay là vậy đi, chúng ta đổi cách khác, có thể khiến em thoải mái chút ít, được chứ?"

Nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, Húc Khiên dịu dàng thì thầm.

Lạc Tranh nghe xong ngẩng đầu nhìn hắn, mi mắt chớp nhẹ, hơi có chút ngờ vực.

Ôn Húc Khiên trùi mền khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, từ trong túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, đặt trước mặt Lạc Tranh.

"Đây là..." Tâm tư Lạc Tranh cũng theo hành động của hắn, bất chợt loạn nhịp.

Ôn Húc Khiên đem chiếc hộp chậm rãi mở ra...

Ánh sáng lấp lánh từ chiếc nhẫn kim cương cơ hồ chiếu sáng cả phòng khách khiến Lạc Tranh cảm thấy chói mắt. Giờ khắc này, tâm tình của nàng thực sự rối loạn, có chút mong đợi, lại có chút thấp thỏm bất an. Tóm lại, nàng không có cách nào lý giải được tâm trạng lúc này của mình.

"Tranh Tranh, chiếc nhẫn này lẽ ra phải thuộc về em từ lâu. Chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu khó khăn, anh không muốn chậm trễ thêm giờ phút nào nữa." Ôn Húc Khiên cầm lấy chiếc nhẫn, ánh sáng lấp lánh của viên kim cương trên đó phản chiếu ánh mắt chân thành tha thiết đầy ắp thâm tình của hắn.

"Đồng ý lấy anh nhé?"

Tâm tư nàng theo câu nói của hắn mà trở nên rối bời. Chăm chú ngắm khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt thâm tình của hắn, Lạc Tranh vô thức hít một hơi thật sâu. Nàng nhớ rõ hắn từng nói, chỉ cần vượt phòng vượt qua được cửa ải khó khăn này, hắn sẽ cầu hôn nàng. Quả nhiên hắn đã làm được.

Nhưng là...

"Húc Khiên..." Đôi mắt đẹp của Lạc Tranh ánh lên sự cảm kích, dịu dàng nói, "Em chưa thể nhận lời lúc này, chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Ôn Húc Khiên nở nụ cười nhẹ, kéo nàng vào lòng, "Trước hết đồng ý với anh đã, được không? Em cứ như vậy đùa giỡn trái tim anh, thực khiến anh cảm thấy bất an."

"Anh sao lại cảm thấy bất an chứ?" Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn hắn, dịu dàng hỏi.

Ôn Húc Khiên nhẹ thờ dài, gương mặt cũng bởi vậy hơi đổi sắc. Nhìn nàng một hồi, hắn không chút dấu diếm suy nghĩ của mình, thẳng thắn nói "Anh sợ mất em, Tranh Tranh, em quá ưu tú, nên anh rất sợ đến một lúc nào đó em sẽ rời bỏ anh."

Lạc Tranh biết rõ hắn sẽ không bao giờ từ chối yêu cầu của nàng, cũng rất chân thành đối mặt với vấn đề. Khẽ ngồi thẳng dậy, nhìn hắn hỏi, "Húc Khiên, anh thành thật nói cho em biết, em ở trong lòng anh rốt cuộc là người thế nào?"

"Anh..." Ôn Húc Khiên có chút chần chừ, lẳng lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau, nói ra: "Anh rất yêu em, anh hy vọng chúng ta có thể bên nhau tới lúc bạc đầu."

Lạc Tranh trong nội tâm chột rung động, bàn tay nhỏ nhắn đưa tới, khẽ vuốt ve gò má hắn, "Húc Khiên, em biết rõ tình cảm anh dành cho em. Nhưng em cũng biết rõ, em càng thành công, càng xuất sắc, anh sẽ càng tự ti, đúng không?"

Một câu nói đơn giản như vậy thực sự đánh đúng vào tâm trạng hắn. Nàng luôn luôn là người có sao nói vậy, nhất là khi đối mặt với người có quan hệ thân thiết. BẠN bè cũng vậy, người yêu cũng thế, nàng không muốn che dấu bất cứ chuyện gì, có chuyện gì không rõ ràng nên thẳng thắn nói ra để sớm giải quyết.

Ôn Húc Khiên cũng biết rõ cá tính của nàng, sắc mặt khẽ biến, loé lên vẻ lúng túng, nhưng cũng chân thành nhìn thẳng vào mắt nàng, dịu dàng nói: "Đúng vậy, mấy năm nay, em càng ngày càng ưu tú, có thể nói là luật sư xuất sắc nhất Hongkong này, từ lúc vào nghề chưa từng biết đến thua kiện."

"Mà anh đây, thân là luật sư lại mắc vô số sai lầm, có thắng kiện, cũng không ít lần thua kiện. Nhìn vào nguy cơ lần này mà nói, cũng bởi vì anh thua kiện nên văn phòng mới lâm vào khủng hoảng."

Lạc Tranh chăm chú nhìn gương mặt hắn, ánh mắt đó toát lên sự chân thành, nàng tin tưởng những lời này thật sự phát ra từ nội tâm hắn, khiến lòng của nàng chột dâng lên một hồi đau nhói.

Đàn ông vốn rất coi trọng thể diện, từ khi sinh ra đã chủ định để trở thành trụ cột trong gia đình. Nghĩ lại mấy năm nay, nàng ngược xuôi theo kiện, tuy rằng nhiều lúc mệt đến không chịu nổi nhưng có thể thấy thành tựu đạt được là quá rõ ràng.

Có lẽ, thành công của nàng đã đụng chạm đến tôn nghiêm của Húc Khiên. Đa số đàn ông đều không thích phụ nữ mạnh mẽ, bởi vì họ sẽ không có cảm giác an toàn, sợ mất đi hình tượng bảo hộ cố hữu của đàn ông. Trước giờ Ôn Húc Khiên đều vô cùng ôn nhu với nàng, chưa từng tỏ thái độ oán trách hay nổi cáu. Lạc Tranh vốn cho rằng hắn cam tâm tình nguyện như vậy. Đến giờ mới hiểu ra, bản thân đã rất nhiều lần vô tình bỏ qua cảm nhận của hắn.

Nghĩ tới đây, nàng thềm than nhẹ một tiếng...

Người ta nói làm đàn ông thật khó, nhưng làm phụ nữ cũng chẳng dễ dàng, nhất là phụ nữ mạnh mẽ có sự nghiệp. Công bằng mà nói, nàng đã không để ý đến cảm thụ của hắn, khiến lòng tự trọng của hắn bị tổn thương không ít. Nhưng đây chính là thực tế phũ phàng. Ôn Húc Khiên thấy nàng hồi lâu không nói lời nào, sắc mặt toát ra tia khẩn trương, nhẹ giọng kêu: "Tranh Tranh..."

Lạc Tranh từ trong thế giới nội tâm bừng tỉnh, quay sang nhìn hắn.

"Tranh Tranh, anh... có phải anh nói sai gì rồi?"

"Húc Khiên..." Lạc Tranh thấy hắn bộ dạng dè dặt, nổi lên một hồi đau lòng, chủ động vùi ở trong ngực hắn, ôn nhu nói: "Chúng ta là người yêu, anh không cần nhường nhịn em hết thảy như vậy, anh có biết, ngày đó nghe những lời anh nói, lòng em đau đớn thế nào không?"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi..." Ôn Húc Khiên nghe vậy càng khẩn

trương hơn, ôm chặt nàng, "Tranh Tranh, chuyện hôm đó anh đã giải thích qua, anh..., anh thực sự không biết mình đã nói cái gì, Tranh Tranh, em đừng bận tâm, thật sự những lời hôm say rượu đó không phải những lời trong lòng anh..."

"Húc Khiên, em hiểu mà." Lạc Tranh lại ôm hấn, khẽ cười.

"Vậy em sẽ không trách anh chứ? Sẽ không đau lòng nữa?" Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt ôn nhu như nước.

"Ngốc à, sao em có thể trách anh chứ?" Lạc Tranh cười tươi như hoa, trong đôi mắt đẹp tràn ngập nhu tình, "Lòng em đau, là bởi vì cái gì anh cũng dấu ở trong lòng, về sau không cần phải như vậy, anh là người đàn ông em yêu, em thực không muốn mỗi ngày phải đoán xem anh đang nghĩ gì, được không?"

"Tranh Tranh... Anh..."

"Húc Khiên, thật ra anh không cần lo lắng." Lạc Tranh dịu dàng cắt lời hấn, "Ngẫm lại xem, sở dĩ em có được thành tựu như ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ anh một tay trợ giúp. Nếu như không có anh, em cũng khó có khả năng tốt nghiệp đại học. Nếu như không có anh, em căn bản cũng không có cơ hội tốt nghiệp đại học rồi được vào một văn phòng luật sư danh tiếng nhất để thực tập. Nếu như không có anh dựng nên văn phòng luật, em cũng không có cơ hội để phát huy khả năng của mình. Cho nên đối với em mà nói, anh chính là chỗ dựa cùng hậu phương vững chắc nhất. Anh chính là người đàn ông quan trọng nhất, tài hoa nhất trên đời."

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên xúc động, vòng tay ôm chặt nàng, hôn nhẹ lên mái tóc, tâm tình có chút kích động nói: "Cảm ơn em, Tranh Tranh, cảm ơn em..."

Lạc Tranh lảng lạng vui ở trong ngực hấn, trong lòng không khỏi khẽ thở dài...

Làm sao nàng lại không biết lời nào của hấn là thật lòng? Người ta đều nói, những lời nói lúc say rượu chính là tâm sự trong lòng. Có lẽ, nàng thực sự đã quá xem nhẹ cảm nhận của hấn. Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy lòng đau nhói.

Chương 30: Không cách nào quên được thời thơ ấu

"Yên tâm đi, Húc Khiên. Cho dù thế nào, em cũng không để anh phải cô đơn."

"Tranh Tranh, nếu quả thật muốn anh yên tâm, hãy nhận lời cầu hôn của anh, được không?" Ôn Húc Khiên khẽ nghiêng người, chăm chú nhìn nàng.

"Anh thừa nhận, mình là một người đàn ông rất thiếu cảm giác an toàn. Cho nên, anh muốn hoàn toàn có được em. Chỉ có như vậy, anh mới tin rằng em thuộc về anh..."

Lạc Tranh ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hắn.

"Tranh Tranh, em đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được. Tóm lại, em nhất định phải thuộc về anh." Ôn Húc Khiên thấy nàng không trả lời, thái độ toát lên vẻ nóng nảy.

Nhìn đáy mắt hắn nổi lên vẻ bất chấp cùng lý lẽ cường đạo, Lạc Tranh rốt cục nhịn không nổi, thốt lên một câu tận đáy lòng, "Đàn ông các người tại sao luôn bá đạo như vậy?"

Ôn Húc Khiên nghe vậy giật mình, sắc mặt đột ngột biến đổi...

"Tranh Tranh, lời này của em là ý gì? Còn có ai đã nói những lời như vậy với em?"

Trong lòng Lạc Tranh nổi lên một hồi hoảng loạn, không khỏi thầm trách bản thân lỡ lời. Nhanh chóng ổn định tâm tình, nhẹ nhàng cười, "Sao anh lại trở nên nhạy cảm như vậy? Em đâu có nói gì đâu. Anh cho rằng còn có người đàn ông nào ngốc như anh, chịu cưới một cô vợ suốt ngày vùi đầu vào công việc sao?"

"Vợ?" Ôn Húc Khiên vừa nghe, sắc mặt đang khấn trương bỗng chốc sáng bừng lên, trong mắt không dấu nổi sự vui mừng...

"Tranh Tranh... em...em vừa nói gì?"

Lạc Tranh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, không khỏi bật

cười, "Sao thế? Khuya như vậy còn chạy tới chỗ em, bản thân muốn cái gì anh còn không biết sao?"

Ôn Húc Khiên chợt tỉnh, lập tức cầm lấy chiếc nhẫn, cũng không đợi nàng nói thêm, không chút do dự đem chiếc nhẫn lồng vào ngón tay trắng muốt, hưng phấn nói: "Tranh Tranh, anh yêu em. Em yên tâm, cả đời này anh sẽ đối với em thật tốt."

"Anh là cướp sao?" Lạc Tranh nhìn chiếc nhẫn lấp lánh trên tay, mỉm cười: "Anh còn chưa hỏi em có đồng ý đeo chiếc nhẫn này không mà."

"Em vừa chính miệng đồng ý rồi, anh sẽ không ngốc tới mức lãng phí thêm giây phút nào nữa, lỡ em đổi ý thì phải làm sao?" Ôn Húc Khiên vui đến mức tựa như có thể nhảy lên, kéo nàng vào lòng ôm chặt...

"Thật tốt quá, Tranh Tranh, anh rất cực cũng có thể lấy em, thật tốt quá."

Lạc Tranh vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc, lại cố tỏ vẻ hờn dỗi, "Làm gì có ai cầu hôn như anh? Bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, hoa hồng, sao cái gì cũng không có vậy?"

Ôn Húc Khiên khẽ cười nhìn nàng...

"Cô bé ngốc, hoa hồng, quả thực là không có. Em đã quên em bị dị ứng phấn hoa à? Nếu đem một bó hoa lớn đến trước mặt em, thực là muốn lấy mạng em rồi. Còn về bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, đương nhiên..." Hắc cố ý nói lấp lửng, ôn nhu cười, "...không thể thiếu. Tranh Tranh, tối nay, anh đã bao toàn bộ nhà hàng mà chúng ta vẫn thường tới. Sẽ chỉ có hai chúng ta, em thấy sao?"

"Trời ạ..." Lạc Tranh giật mình bùm miệng kêu, "Anh điên rồi, đâu cần phải long trọng đến vậy?"

"Lạc tiểu thư à, đây chính là giờ phút thiêng liêng nhất cuộc đời." Ôn Húc Khiên đưa tay véo cái mũi xinh xắn của nàng, "Không chỉ có vậy, anh còn mời đầu bếp giỏi nhất cùng nhạc công, nhất định khiến em hài lòng!"

Lạc Tranh giật mình sửng sốt, nhìn lên đồng hồ trên tường, khẽ nói...

"Nhưng đã muộn như vậy..."

"Anh đặt bữa tối lúc mười hai giờ để thích hợp với lịch làm việc của em. Giờ chúng ta đi cũng không muộn." Ôn Húc Khiên thâm tình nhìn nàng, cười thật vui vẻ.

"Anh..." Lạc Tranh cảm động muốn khóc, "Thật là tên ngốc mà..."

Giờ khắc này, trong vòng tay của Húc Khiên, Lạc Tranh thật sự cảm nhận được tình yêu của hắn, mọi lo lắng dường như bị vứt lại đằng sau...

Quá nửa đêm, trên chiếc giường lớn, Lạc Tranh ngủ cực không yên ổn, cách đó không xa là cửa sổ rộng mở, gió đêm nhẹ nhàng man đến từng góc nhỏ của căn phòng. Hàng lông mày thanh tú khẽ chau lại, mồ hôi trên trán liên tục rịn ra...

Mí mắt nàng lúc này lại khe khẽ run rẩy...

Trong căn phòng tối tăm, bé gái tám tuổi nằm trên giường. Kim đồng hồ đã chỉ quá mười một giờ mà chưa thấy cha về, thật sốt ruột.

Tiểu Lạc Tranh không ngủ được, mặc dù sau khi ăn tối xong đã sớm trèo lên giường, tuy đã dặn lòng phải đi ngủ nhưng đôi tai nhỏ xinh lại khẩn trương nghe ngóng mọi động tĩnh bên ngoài. Hành lang mơ hồ vang lên tiếng bước chân, tiểu Lạc Tranh chăm chú lắng nghe xem phải hay không tiếng bước chân của cha đang về.

Tiếng bước chân tựa như dừng lại dưới lầu, rồi biến mất...

Tiểu Lạc Tranh thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếp đó lại vô cùng lo lắng. Đã hơn mười một giờ, cha vẫn chưa về, có phải lại uống rượu say rồi?

Nhất định là...

Chỉ cần cha ra ngoài uống rượu, sẽ uống rất nhiều, uống đến mềm nhũn người mới nhớ trở về nhà.

Tiểu Lạc Tranh một mặt rất lo lắng cha say rượu sẽ xảy ra chuyện, một mặt lại lo lắng ông uống say về đến nhà nổi cơn điên khùng, kiếm có gây sự với mẹ. Loại chuyện như vậy không phải mới xảy ra một, hai lần. Lần gần đây nhất, cha uống say khướt về đến nhà, liền ra tay đánh mẹ, khiến trán mẹ va phải thành lò sưởi, hai

ngày trước mới hết súng.

Tiểu Lạc Tranh rất sợ hãi... thật sự sợ hãi...

Rón rén trèo xuống giường, đi tới cửa phòng ngủ, lắng nghe động tĩnh trong phòng khách, mẹ hình như cũng chưa ngủ, đang giặt đồ ở phía sau...

Đúng lúc này, phía hành lang truyền tới tiếng bước chân nặng nề, không khó nghe ra có chút lảo đảo không vững...

Tiểu Lạc Tranh sợ tới mức tim đập loạn.

Cửa phòng khách vang lên tiếng đập mạnh. Không, không phải tiếng đập cửa, mà là tiếng phá cửa.

Sợ hãi chạy về giường, tiểu Lạc Tranh kéo chăn trùm kín người, trong tai vẫn văng vẳng tiếng phá cửa thô lỗ.

Sau đó, nghe thấy tiếng mẹ ra mở cửa.

"Ta... đã về!" Là tiếng của cha, say khướt toát lên vẻ cực cần.

"Sao anh về muộn vậy? Lại còn uống nhiều thế này?" Mẹ oán giận nói.

Trong phòng, tiểu Lạc Tranh không dám thở mạnh, trong lòng không ngừng cầu nguyện cha mau trở về phòng ngủ, chỉ cần cha về giường ngủ, đêm nay sẽ không có cãi vã.

Đáng tiếc, lời cầu nguyện này không có hiệu quả, hoặc là Thượng Đế cũng đang ngủ mất rồi. Chỉ nghe được lời của mẹ vô cùng kiên quyết, còn cha thì thô lỗ chửi thề...

"Mẹ kiếp...dám quản ta sao? Ta thích uống bao nhiêu thì sẽ uống bấy nhiêu?"

Tiểu Lạc Tranh sợ đến cứng người, bàn tay nhỏ bé siết chặt góc chăn, đến thở cũng không dám thở mạnh...

Cũng không thấy mẹ lên tiếng, dường như đã sớm quen với sự thô lỗ trong lời nói của cha.

Lảo đảo tiếng bước chân dừng bên ngoài phòng ngủ, tiểu Lạc Tranh nghe được tiếng bước chân hướng về phía mình càng lúc càng gần, tâm trí gần như tê liệt...

"Anh định làm gì? Con đã ngủ rồi!" Mẹ dường như đang kéo cha lại, cố gắng nói thật khẽ thanh âm có chút bất mãn.

"Mẹ nó chứ...mấy giờ mà đã ngủ?" Giọng lè nhè đó lập tức hét lên, "Tranh Tranh... Tranh Tranh!"

Tiểu Lạc Tranh toàn thân run lập cập...

"Anh có thể nhỏ tiếng chút được không? Anh tự xem xem đã mấy giờ rồi? Uống đến say túy lúy mới về, không sợ sẽ dọa đến con sao?" Mẹ dường như không thể nhịn nổi nữa, khó chịu lên tiếng.

Việc cha không bước vào phòng khiến tiểu Lạc Tranh khẽ thờ phào nhẹ nhõm, nhưng kế tiếp lại cảm thấy lo lắng hơn, bởi vì...

"Ai bảo cô mở cửa lè mề như vậy?" Quả nhiên là, cha sau khi say rượu liền lớn tiếng làm loạn, khiến cho không gian tĩnh mịch đêm khuya hoàn toàn bị phá vỡ.

"Anh có thể nhỏ tiếng một chút không? Muốn để tất cả hàng xóm đều nghe thấy hay sao?" Giọng của mẹ cũng tràn đầy tức giận, không khó nghe ra bà đang cố đè nén chính mình.

"Cút đi!" Chỉ nghe cha lớn tiếng chửi rủa, ngay sau đó, là một tiếng "Rầm" vang lên, là âm thanh thứ gì đó va vào nhau rất mạnh.

Tiểu Lạc Tranh hoảng sợ ngồi phất dậy, toàn thân cảm giác như tê liệt, thân thể nhỏ bé run rẩy, không nghĩ ngợi gì liền nhảy xuống giường, chạy ra khỏi phòng.

Cảnh tượng trong phòng khách khiến máu trong người tiểu Lạc Tranh như chảy ngược.

Chỉ thấy mẹ đang nằm trên sàn, đầu gối bị đập vào tường sưng đỏ một khoảng lớn. Còn cha, say khướt, lao đảo bước tới, đưa chân đá vào người mẹ.

Một cú đá này lên người mẹ, giống như đá thẳng vào tâm hồn non nớt của tiểu Lạc Tranh.

"A..." tiểu Lạc Tranh hoảng sợ thét chói tai hoà cùng tiếng kêu đau đớn của mẹ đồng thời vang lên.

Ngay sau đó, chạy tới nắm lấy cánh tay cha, nước mắt đã sớm vì sợ hãi chảy xuống từ khi nào, đáng thương khóc to, "Cha, cha đừng đánh mẹ, đừng đánh..."

Mẹ tiểu Lạc Tranh khó nhọc đứng lên, khoé mắt hồng hồng, sự tức giận không ngăn được những giọt lệ đang chảy xuống, "Anh chỉ

có chút năng lực đó sao? Uống say liền về nhà đánh vợ?"

"Ông mày đánh thì sao? Mẹ nó chứ, ông cứ đánh đấy!" Một tay cha nắm lấy tiểu Lạc Tranh bên cạnh, một tay nắm lấy tóc mẹ khiến bà đau đớn giãy giụa, vô lực chống đỡ.

Hoảng sợ khóc lớn nhưng chẳng làm được gì vì sức vóc quá nhỏ bé, tiểu Lạc Tranh thực sự rất hận cha mình. Hận ông mỗi lần uống rượu say đều đánh mẹ, mà bản thân không thể làm gì để ngăn cản. Bởi vì càng có người ngăn cản, mẹ sẽ bị đánh càng thâm.

Mẹ dù sao cũng chỉ là một phụ nữ bình thường, làm sao có sức chống lại một người đàn ông, lại còn là một người đàn ông say rượu.

Mẹ ngã xuống sàn, cha liền nắm tóc bà, kéo ra khỏi phòng khách, liền đó mở cửa giơ chân đá mẹ ra ngoài. Sau đó ông cũng theo ra lại nắm tóc bà, đem bà dọc theo cầu thang, từng bậc kéo xuống...

Tiểu Lạc Tranh khóc đến khản giọng, trong lòng cảm giác như bị dao cắt. Chạy theo ra ngoài, nhìn thấy mẹ bị cha nắm tóc, trong tâm tư nhỏ bé lúc đó chỉ còn một cảm giác thống hận không cách nào diễn tả thành lời.

Tiếng khóc của mẹ vang lên bên tai...

Tiếng ồn ào đánh thức hết thảy hàng xóm, có người tiến lên can ngăn cha, có người quay sang an ủi tiểu Lạc Tranh cho đỡ sợ...

Tiểu Lạc Tranh khóc đến sắp ngạt thở, nhào lên ôm lấy mẹ, nhìn thấy trên đầu tóc bà đầy vết máu, lại thêm chứng kiến ánh mắt đáng sợ tựa dã thú của cha...

"A...đừng mà!" Lạc Tranh mở choàng mắt, sợ hãi hét lên. Choàng tỉnh dậy, nàng mới phát hiện gương mặt mình đã đầy nước mắt.

Lại là một cơn ác mộng...

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, lại lạnh như băng. Trong giấc mộng hết thảy tình cảnh lúc nhỏ đều hiện lên rõ ràng, khiến tâm tư nổi lên một hồi tê dại.

Đã bao lâu, nàng không còn nằm mơ thấy chuyện hồi nhỏ rồi?

Qua một lúc lâu, Lạc Tranh mới khó nhọc ngồi dậy, mái tóc dài rủ xuống đầu vai. Hít sâu một hơi, ý thức nàng dần thanh tĩnh lại sau cơn ác mộng đáng sợ. Đưa tay lau đi mồ hôi rịn trên trán, Lạc Tranh

xuống giường đi ra phòng khách, rót một cốc nước, uống một ngụm lớn.

Kể từ khi trở thành luật sư, rất hiếm khi Lạc Tranh mơ về hồi còn nhỏ. Có lẽ gần đây xử lý quá nhiều vụ án khiến tinh thần mệt mỏi làm nàng ngủ không được an ổn nên cơn ác mộng năm xưa mới ào về. Nhưng là, đêm nay khi chìm trong cơn ác mộng, Lạc Tranh đã nhớ lại rất nhiều ký ức kinh hoàng của thơ ấu năm nào.

Ổn định lại tâm trạng, nàng trở về phòng ngủ, lúc đi ngang tấm gương lớn trong phòng, liền dừng bước, lặng lẽ ngắm bóng mình trong đó.

Nàng đã trưởng thành, không còn là đứa trẻ mỗi đêm lo lắng cầu nguyện cho mọi chuyện đều yên ổn. Nhưng nàng biết rõ, nỗi sợ hãi từ khi còn bé giống như ma quỷ, không ngừng đeo bám nàng, khiến nàng mỗi lần nhớ tới, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh, đau lòng khôn xiết...

Đúng vậy, nàng đã trưởng thành, nhưng tâm tư vẫn là đứa trẻ yếu ớt năm xưa..."

Ngồi sụp dưới sàn, bộ dáng trong gương của nàng đã thoát khỏi hình dáng đứa bé 8 tuổi. Nhưng nàng lại chưa từng có một tuổi thơ hồn nhiên đúng nghĩa bởi thời thơ ấu đã sớm trải qua nhiều đau thương cùng bạo lực gia đình.

Nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên khung cảnh đẫm máu, thân thể giống như bị vô số bàn tay điên cuồng lôi kéo, cắn xé khiến hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Lúc còn nhỏ, Lạc Tranh luôn có ý nghĩ muốn đứng ra bảo vệ mẹ, không để bà bị thương tổn. Nàng thực sự hâm mộ những đứa trẻ sống trong gia đình hoà thuận, luôn thường trực nụ cười rạng rỡ trên môi. Còn nàng lúc đó, có trời mới biết thế giới trẻ thơ chỉ tồn tại màu đen cùng xám tro. Nàng thật hận mình, hận mình không thể mau lớn, nếu như nàng có sức lực một chút, mẹ sẽ không phải chịu nhiều trận đòn như vậy.

Trong tim mơ hồ nổi lên một hồi đau đớn, Lạc Tranh co tay ôm lấy bản thân, lặng ngắm bóng mình trong gương, ánh mắt đầy bi

thương.

Có nhiều cuộc điều tra đã chỉ ra rằng, rất nhiều người muốn trở lại khi còn bé, bởi vì đó là khoảng thời gian vô tư lự, không cần gánh vác trách nhiệm cùng những áp lực cuộc sống. Nhưng riêng nàng lại không muốn, nếu quả thật có thể quay ngược thời gian, nàng cũng không muốn trở về quãng thời gian đó.

Lạc Tranh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, nhất là tâm lý được thoải mái, không cần phải ngày ngày lo lắng. Hơn nữa mẹ của nàng, giờ đang ở Mỹ vô cùng tự tại. Những thứ này, nàng thực không muốn mất.

Vô thức nhìn chiếc nhẫn trên tay, lại nhìn đến đồng hồ trên bàn...

Đã gần 4h sáng...

Nàng đã mất ngủ cả một đêm.

Gả cho Húc Khiên chỉ là chuyện sớm muộn, nàng vốn đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Có lẽ, trên đời này cũng chỉ có người đàn ông đó có thể bao dung vô hạn đối với nỗi sợ hãi trong lòng nàng?

Có lẽ do bóng ma tâm lý từ lúc nhỏ, Lạc Tranh rất sợ đàn ông say rượu, cũng rất sợ lúc đang ngủ đèn đột ngột sáng lên. Đây cũng là lý do khiến Lạc Tranh thích sống một mình, bởi như vậy sẽ không có ai tới quấy rầy nàng.

Đối với chuyện hồi nhỏ của Lạc Tranh, Ôn Húc Khiên cũng biết ít nhiều, cho nên nhiều năm như vậy, không thấy hắn say rượu xuất hiện trước mặt nàng lần nào. Bởi vì hắn biết rõ, vết thương trong lòng nàng đau nhức cỡ nào, biết rõ nàng sợ hãi cái gì, nên trước giờ đều vô cùng thận trọng.

Nhưng là đêm nay, cơn ác mộng này khiến toàn thân Lạc Tranh lạnh băng, dường như, cả chiếc nhẫn lấp lánh trên tay cũng không cách nào trấn an nỗi sợ hãi trong lòng...

Chương 31: Tin nhắn lúc nửa đêm

Cảm giác cô độc lạnh lẽo bao phủ toàn thân, ngón tay bất chợt nổi lên một hồi run rẩy.

Đúng lúc này...

"Ring ring..." di động đặt trên sofa liên tục rung lên, phá vỡ không khí lạnh lẽo đang bao lấy Lạc Tranh.

Giật mình bừng tỉnh, sửng người hồi lâu mới có phản ứng, Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, đứng dậy đi đến bên ghế sofa, cầm điện thoại lên xem.

Có một tin nhắn thoại mới được gửi đến.

Đã muộn thế này, sao còn có người nhắn tin cho nàng? Nếu thật sự có việc khẩn cấp, sao lại không trực tiếp gọi điện?

Vừa nghĩ, vừa mở mục tin nhắn, nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, Lạc Tranh bất giác ngây người...

Sao lại là hắn?

Lông mày đen nhánh vô thức nhíu lại, ấn nút kích hoạt tin nhắn thoại...

Trong điện thoại truyền đến một giọng đàn ông trầm thấp, ở trong đêm tối, toát lên vẻ ấm áp vô cùng.

"Cũng không có gì quan trọng. Chỉ là vừa gặp ác mộng, sau khi tỉnh lại rất muốn nghe giọng nói của em. Nhưng mà biết rõ giờ này em đã ngủ say, nên đành lưu lại tin nhắn này. Nếu như em bị đánh thức hoặc sau khi nghe được lời nhắn này, nhớ gọi điện cho tôi. Tôi 24h mỗi ngày đều sẽ mở máy chờ em..."

Là Thương Nghiêu!

Giọng hắn từ trong điện thoại truyền ra, vẫn êm tai như vậy, lại vô cùng ôn nhu, phảng phất chút ấm áp khiến người nghe thoải mái, lại có cảm giác mơ màng.

Giờ khắc này, Lạc Tranh vẫn áp điện thoại bên tai, tin nhắn đã kết thúc từ lâu mà nàng cũng không có nhớ đặt máy xuống.

Không biết vì cái gì, lúc này nghe được giọng nói của hắn, nàng không có chút bài xích nào, mà ngược lại, trong lòng lại dâng lên một hồi cảm kích. Giữa đêm hôm khuya khoắt, tỉnh lại sau cơn ác mộng, thời điểm bản thân cảm thấy bất lực, rét lạnh đến cực điểm, tiếng nói của hắn giống như thiên thần, bất giác cho nàng một cảm giác trấn an khó tả.

Hắn cũng gặp ác mộng sao? Là cơn ác mộng thế nào? Có phải hắn hiện giờ cũng giống nàng, giờ khắc này bất lực ngồi trên ghế sofa, ôm lấy nỗi bi thương cùng thống khổ.

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, hoặc là bị hoàn cảnh chi phối, tận đáy lòng Lạc Tranh nổi lên một cảm giác rất mãnh liệt, nhìn vào màn hình điện thoại, ngón tay thon dài nhìn đến tên "Thương Nghiêu" hiển thị trên đó, bỗng muốn ấn xuống.

Trong lòng đột ngột nổi lên một hồi lạnh lẽo, ngón tay định ấn phím bỗng cứng lại.

Nàng làm sao vậy? Bỗng dừng lại muốn gọi điện cho hắn, chỉ vì thanh âm của hắn xuất hiện quá đúng lúc, khiến cho nàng tràn ngập cảm giác an toàn?

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh không khỏi khó nhọc hít một hơi.

Sao nàng có thể có được cảm giác an toàn với hắn chứ? Điên rồi sao? Cho dù muốn tìm cảm giác an toàn, cú điện thoại này phải là gọi cho Húc Khiên mới đúng. Dường như muốn xác nhận lại ý nghĩ của mình, Lạc Tranh nhanh chóng ấn xuống dãy số quen thuộc, đưa di động kề sát bên tai.

Nàng thực muốn nghe giọng nói của Húc Khiên, vì nàng nghĩ rằng, nếu như tin nhắn vừa rồi là của hắn, cũng sẽ khiến mình vô cùng cảm động.

Điện thoại di động kêu một hồi lâu cũng không có người bắt máy. Chuông reo liên mấy hồi, Lạc Tranh lặng lẽ tắt máy, đặt điện thoại xuống...

Nàng không có cơ hội xác nhận suy nghĩ của mình.

Khẽ chớp mắt, nhìn lại tin nhắn trên điện thoại, ngón tay bất giác giật giật, sau một khắc, dứt khoát ấn nút xóa bỏ.

Cứ coi như một tin nhắn quấy phá lúc đêm khuya, không phải sao?

Nàng tình nguyện nghĩ như vậy...

Mặt trời dần lên cao, ánh dương mỗi ngày vẫn luôn rực rỡ.

Khi Lạc Tranh bước vào văn phòng, tất cả đồng nghiệp đón nàng với khuôn mặt tươi cười, có người thậm chí còn chạy tới nói: "Chúc mừng Luật sư Lạc, chúc mừng..."

"Luật sư Lạc, hôn lễ đã định ngày chưa? Đến lúc đó, nhất định mọi người sẽ đến tham dự.

"Đúng vậy, đúng vậy. Hai người rất cực cũng quyết định kết hôn, trai tài gái sắc thật xứng đôi."

Mọi người rối rít chúc mừng khiến Lạc Tranh hơi bất ngờ, quay đầu lại, thấy Ôn Húc Khiên dịu dàng cười bước lên phía trước, trước mặt tất cả đồng nghiệp, nhẹ nhàng nắm tay nàng.

"Chào em, Tranh Tranh."

Hành động này khiến toàn thể đồng nghiệp vô cùng hâm mộ, không chỉ có vậy, chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay Lạc Tranh cũng đủ khiến họ kinh ngạc.

"Húc Khiên, sao mọi người lại biết?" Lạc Tranh khẽ hỏi.

Ôn Húc Khiên vui vẻ cười lớn, "Biết nói sao nhỉ? Chúng ta kết hôn, một chuyện tốt như vậy, sao phải giấu giếm chứ."

"Anh nói nhỏ một chút." Lạc Tranh gò má ửng hồng, đập nhẹ tay hất, "Đang giờ làm việc, anh là sếp còn như vậy, không phải sẽ khiến mọi người học theo sao? Không để ý tới anh nữa, em đi làm việc." Dứt lời, xoay người bước vào phòng.

Phía sau, Ôn Húc Khiên nói với theo.

"Tranh Tranh, hôn lễ cứ để cho anh lo liệu, không cần phải lo lắng."

Lạc Tranh xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ.

Diêu Vũ đã chờ trong phòng làm việc của nàng từ lúc nào, thấy

Lạc Tranh bước vào, lịch sự lên tiếng, "Xin chào, Luật sư Lạc!"

Gương mặt Lạc Tranh vẫn còn nét ngỡ ngàng, vội khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, nhìn thoáng qua Diêu Vũ, hơi cau mày, "Cô sao thế, tối qua không ngủ được à?"

Sắc mặt Diêu Vũ thoáng có nét tiều tụy. Mặc dù hai người họ chưa có mấy dịp tiếp xúc, nhưng Lạc Tranh cũng hiểu rõ Diêu Vũ có yêu cầu khá cao đối với việc giữ gìn hình tượng bản thân. Nhưng hôm nay, chẳng những không hề trang điểm mà ánh mắt cũng không dấu được vẻ mệt mỏi.

Nghe thấy Lạc Tranh hỏi, Diêu Vũ khẽ vuốt gò má, hơi bối rối nói, "A, có lẽ tối qua ngủ muộn quá!"

Lạc Tranh ngược mắt nhìn một cái, khẽ hỏi, "Không sao chứ? Nếu như công việc quá mệt mỏi, tôi có thể để cô về nghỉ một ngày."

"Không cần đâu, cảm ơn Luật sư Lạc." Diêu Vũ vội vàng nói.

Lạc Tranh gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi. Nàng trước giờ đối với cuộc sống riêng tư của người khác không có hứng thú tìm hiểu, cũng chưa từng chủ động truy vấn. Nếu như đối phương không muốn nói chỉ có thể chứng tỏ tình cảm giữa hai bên chưa tới mức sâu sắc.

"Luật sư Lạc, sáng sớm nay Thương tiên sinh có gọi đến." Diêu Vũ báo cáo.

"Anh ta nói gì?" Lạc Tranh cũng không ngẩng đầu lên, cầm lấy một tập hồ sơ cẩn thận mở ra, nhẹ giọng hỏi.

"Bởi vì chị còn chưa tới, Thương tiên sinh cũng không nói rõ nguyên nhân, nhưng tỏ ý muốn chị gọi lại."

Lạc Tranh lật qua lật lại hồ sơ, ngón tay khẽ dừng lại một chút, lại ngẩng đầu, đáy mắt an tĩnh như nước, "Được, tôi biết rồi. Còn chuyện gì không?"

"Không có, Luật sư Lạc, tôi ra ngoài làm việc. Diêu Vũ nói xong, xoay người tính rời khỏi phòng.

"Nhớ kỹ, anh ta thích người khác gọi mình là Thương Nghiêu tiên sinh, còn nữa, anh ta không phải họ Thương!" Sau lưng, Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, "Nhớ kỹ sở thích của khách hàng cũng là một

phần công việc của trợ lý!"

Diêu Vũ dừng bước, đưa lưng về phía Lạc Tranh, gương mặt có chút co rúm, trong mắt hiện lên tia không mấy vui vẻ, nhưng vẫn là lịch sự đáp lời, "Vâng, Luật sư Lạc, sau này tôi sẽ chú ý."

"Được rồi, cô ra ngoài làm việc đi."

Chương 32: Em phải hiểu tôi mới có thể phục vụ tôi

Sau khi Diêu Vũ ra ngoài, Lạc Tranh cũng ngừng xem hồ sơ, ánh mắt nhìn về phía điện thoại trên bàn, trong đầu lại vang lên tin nhắn lúc 4h sáng kia, bàn tay nhỏ bé có chút do dự.

Một lúc sau, nàng khẽ thở dài, rốt cục vẫn nhắc máy lên.

"Cốc cốc cốc..." tiếng gõ cửa bất giác vang lên, liền sau đó, Ôn Húc Khiên khuôn mặt tươi cười bước vào.

"Cạch..." Lạc Tranh vô thức đem điện thoại vội vàng đặt xuống, đáy lòng chợt nổi lên một cảm giác hồi hộp khó tả, như thể nàng đang yêu đương vụng trộm vậy.

Ôn Húc Khiên thấy vậy, dịu dàng nói, "Em định gọi điện à? Vậy anh ra ngoài trước..."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh thấy hắn xoay người bước ra liền gọi lớn, hơi mất tự nhiên đưa tay vén lọn tóc ra sau tai, "Cũng không phải cú điện thoại quan trọng, lát nữa em gọi cũng không sao."

Ôn Húc Khiên nghe vậy, cười cười, ngồi xuống đối diện với nàng, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng giữ chặt trong tay hắn, "Tranh Tranh, việc chúng ta muốn kết hôn, em đã báo cho bác gái biết hay chưa?"

"Em..." Lạc Tranh hơi sững sờ. Trời ạ, sao nàng lại có thể quên mất chuyện này.

"Em sao vậy?" Ôn Húc Khiên thấy ánh mắt của nàng có chút khác thường, ân cần hỏi han, "Không phải là bác gái ở bên kia có chuyện gì chứ?"

"A... không phải. Có lẽ đường truyền không tốt, điện thoại không liên lạc được, lát nữa em sẽ gọi lại." Lạc Tranh không muốn nói với hắn mình quên thông báo cho mẹ chuyện này, bởi vì có thể khiến hắn cảm thấy mình không được tôn trọng.

"Tốt rồi, Tranh Tranh, cũng phải nhanh chóng báo cho bác gái."

Bởi vì sáng nay anh cùng cha mẹ đã chọn được ngày đính hôn, nhưng cũng phải có sự đồng ý của em nữa." Ôn Húc Khiên nở nụ cười hạnh phúc, khoe môi hơi cong lên.

"Anh đã đem chuyện này nói với hai bác rồi? Sao nhanh vậy..." Lạc Tranh hơi có chút thất thần, ánh mắt không dấu được vẻ kinh ngạc.

"Không nhanh, không nhanh chút nào. Em cũng biết, ba mẹ anh sốt ruột muốn anh đón em về từ lâu rồi. Mỗi ngày đều phàn nàn với anh mong sớm được bế cháu. Lúc anh đem chuyện này thông báo, hai người thật sự cao hứng, cả đêm không ngủ, liền giờ lịch ra chọn ngày tốt." Ôn Húc Khiên nhìn nàng, thanh âm không dấu được sự vui vẻ.

Lạc Tranh trong mắt nổi lên tia ôn nhu, trong đầu nghĩ đến một đôi vợ chồng già tình cảm thâm trọng, nụ cười bên môi lan tỏa. Kể từ lần đầu tiên Húc Khiên dẫn nàng về nhà gặp cha mẹ hẳn, nàng thật sự kính trọng hai vị trưởng bối này. Trước giờ, nàng chưa từng nghĩ rằng trên đời lại có cặp vợ chồng ân ái như vậy, nhìn hai người quan tâm chăm sóc lẫn nhau, dáng vẻ hiền hậu khoan dung, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được hạnh phúc.

Nàng luôn tin tưởng, hoàn cảnh gia đình có tác dụng rất lớn đến quá trình trưởng thành của mỗi người.

Có cha mẹ tuyệt vời như vậy, mới có thể nuôi dưỡng được một người ôn nhu tao nhã, biết quan tâm chăm sóc người khác như Ôn Húc Khiên. Chính bởi vậy, Lạc Tranh càng yêu thương hẳn nhiều hơn.

"Húc Khiên, hôn lễ định vào ngày nào?"

"Là ngày 15 tháng sau, cha mẹ nói đó là ngày lành, rất thích hợp tổ chức hôn lễ." Ôn Húc Khiên ôn nhu cười.

"Có vội quá hay không?" Lạc Tranh không ngờ hôn lễ được tổ chức ngay tháng sau, thực sự là quá nhanh, đến nỗi nàng còn không kịp chuẩn bị tâm lý...

"Vội vàng? Sao có thể chứ?" Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng đưa giỡn ngón tay xinh xinh của nàng, cười khẽ, "Vì hôn lễ này chúng ta đã

chuẩn bị vài năm rồi, không phải sao? Anh còn hận không thể cưới em về ngay hôm nay."

Lạc Tranh gò má chột ửng hồng, "Nhưng mà nhanh như vậy, hôn lễ có rất nhiều chuyện lớn nhỏ cần phải chuẩn bị..."

"Tranh Tranh, mọi việc chuẩn bị cho hôn lễ em không cần lo lắng, anh cũng không hoàn toàn lo hết mọi thứ, còn có ba mẹ, hai người họ rất vui mừng giúp chúng ta mà." Ôn Húc Khiên khẽ hôn lên bàn tay nàng, thái độ đầy sủng ái.

Lạc Tranh cảm thấy ngọt ngào khó tả, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng. Có lẽ, đây chính là thứ nàng hằng mong muốn, một tình yêu dịu dàng như nước, được cha mẹ chồng yêu thương, cuộc sống yên ổn, thoải mái...

"Đã lâu em không có qua thăm hai bác rồi."

"Tìm thời gian thích hợp, chúng ta cùng đi."

"Vâng!" Lạc Tranh gật đầu, ánh mắt nhìn hấn tràn ngập hạnh phúc.

Sau khi Ôn Húc Khiên rời khỏi, Lạc Tranh trong lòng thấy thật thur thái, bất chợt nhớ ra vừa rồi chưa có gọi điện. Nhắc máy lên, lần này nàng không có một chút do dự.

Tiếng chuông vừa reo lần đầu tiên đã có người bắt máy.

"Tranh, tôi đợi điện thoại của em từ sáng tới giờ." Giọng nói của hấn từ trong điện thoại truyền tới, vẫn là thanh âm dễ nghe như vậy, khiến tâm tư Lạc Tranh nổi lên một hồi rung động, cảm giác hết như đêm qua.

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì?" Lạc Tranh ổn định lại tinh thần, dùng giọng điệu bình thản nhất hỏi hấn.

"Có, là việc rất quan trọng!" Thương Nghiêu thấp giọng khiến người nghe không thể đoán được hấn đang nghĩ gì. "Lập tức đến khách sạn gặp tôi!"

Lạc Tranh nhìn lịch làm việc, có chút chần chừ, nhíu nhíu mày, "Thương Nghiêu tiên sinh, thật xin lỗi, tôi còn đang xử lý một vụ kiện khác, lần sau xin ngài hẹn trước!"

Giọng có chút không thoải mái, bởi Lạc Tranh thực sự chán ghét

kiểu ra lệnh của hắn, cứ như thể nàng là thuộc hạ của hắn vậy, hễ gọi là phải tới.

"Luật sư Lạc, đừng quên, tôi mới là khách hàng lớn nhất của em, cũng là ông chủ của em. Tôi hiện tại muốn em đến khách sạn tìm tôi, em nhất định phải tới!" Thương Nghiêu vẫn giữ thái độ kiên trì, nói thêm câu cuối, "Nếu không đến, tôi sẽ coi như em vi phạm hợp đồng. Tôi đợi em thêm nửa giờ nữa, nhớ kỹ, chỉ có nửa giờ."

Dứt lời, hắn nhanh chóng cúp máy...

"Khoan đã!" Lạc Tranh sửng sốt ngậy người, đây là lần đầu tiên có người chủ động cắt điện thoại khi nói chuyện cùng nàng.

Hắn thật là... Lạc Tranh khẽ bóp trán. Đáng ghét, hầu hạ loại khách hàng kiểu này, chắc nàng sẽ về hưu sớm.

Nửa giờ sau.

"Luật sư Lạc, xin mời." Nhân viên chuyên trách của khách sạn chịu trách nhiệm phục vụ Thương Nghiêu đích thân mở cửa xe cho Lạc Tranh, lịch sự cúi chào.

"Xin hỏi Thương Nghiêu tiên sinh...?" Lạc Tranh bước xuống, phục vụ nhanh chóng đánh xe vào bãi đậu.

Đi trước dẫn đường, nhân viên khách sạn chủ động giúp nàng bấm nút thang máy, "Thương Nghiêu tiên sinh ở trong phòng, có cần dặn nếu Luật sư Lạc tới, có thể trực tiếp lên đó."

Lạc Tranh hít sâu một hơi, gật gật đầu, "Anh vất vả rồi."

"Luật sư Lạc thật khách sáo." Nhân viên phục vụ lịch sự cúi chào, xoay người rời đi.

Thang máy thẳng tiến lên tầng cao nhất, Lạc Tranh đứng trước cửa phòng Hoàng gia, đưa tay gõ cửa. Vừa mới gõ nhẹ hai tiếng, đã thấy cửa phòng bật mở.

Lạc Tranh đẩy cửa bước vào.

Thảm trải sàn, sofa, rèm cửa đều một màu tuyết trắng tinh khiết... Thật không hổ là phòng đẳng cấp Hoàng gia, không gian vô cùng rộng rãi cùng với nội thất cao cấp thể hiện rõ cảm giác xa hoa vô cùng.

Lạc Tranh bước vào căn phòng xa hoa, trong không khí tràn ngập mùi hoắc hương nhẹ nhẹ đặc trưng. Cảm giác giống như sáng sớm hôm đó, thật ấm áp.

Nhìn lướt khắp phòng, không thấy bóng dáng hấn, Lạc Tranh khẽ nhíu mày, đành bước đến trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Thương Nghiêu tiên sinh?"

"Vào đi!" Từ bên trong, giọng nói trầm thấp của hấn cất lên.

Lạc Tranh bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy cửa bước vào, lập tức trừng lớn đôi mắt.

Đây là phòng ngủ của hấn, đương nhiên rồi!

Trong phòng không có chút hỗn độn nào mà ngược lại vô cùng ngăn nắp. Giường cũng không hề có dấu vết lộn xộn chứng tỏ trước đó đã diễn ra khung cảnh kịch tính mãnh liệt...

Nhưng là...

Chuyện khiến Lạc Tranh kinh sợ chính là người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa trắng như tuyết cách đó không xa. Hấn đang nhàn nhã hút xì gà, đôi mắt cuồng dã như chim ưng chăm chú nhìn nàng, mà hấn... chỉ mặc độc một cái quần lót.

Có nhầm lẫn hay không?

Lạc Tranh trong lúc nhất thời sửng người tại cửa, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, một màn này quả thực ngoài dự liệu của nàng.

"Cũng không tệ lắm, ba mươi phút, không sớm một giây, cũng không chậm một giây, rất đúng giờ." Ngồi trên sofa, Thương Nghiêu bắt chéo hai chân, bắp đùi thon dài bởi không hề bị trang phục che chắn càng thể hiện rõ cơ bắp rắn chắc của hấn.

"Em đứng sửng ở đó làm gì? Còn không mau vào đây?"

Lạc Tranh cố nén tiếng hét chói tai vì kinh sợ, nàng không thể hét, cũng không thể biểu hiện ra bộ dạng bối rối, bởi vì nàng biết rõ, đó chính là điều hấn muốn.

Đôi mắt cực độ tỉnh táo nhìn thẳng hấn phải đến nửa phút, nàng bình tĩnh đi tới, nhẹ nhàng hỏi, "Thương Nghiêu tiên sinh, tôi không hiểu lắm ý của ngài."

Trước đây, Lạc Tranh thực không thích nhìn thẳng hắn, bởi vì nàng cảm giác, ánh mắt sắc bén của hắn có thể xuyên thấu lòng người. Cho dù nàng không hề nói gì, hắn dường như cũng có thể dễ dàng vạch trần tâm sự của nàng. Nhưng giờ khắc này, nàng không thể không nhìn thẳng hắn, bắt chắp ánh mắt tà mị chăm chú dõi theo nàng như chim ưng rình mồi, mang theo vài phần xấu xa.

Nàng nhất định phải nhìn thẳng vào mắt hắn, nếu không, tầm mắt sẽ mất tự nhiên rơi vào trên thân thể của hắn!

Vừa rồi chỉ là vô tình nhìn lướt qua thân hình hắn, cũng đủ để làm tâm tình của nàng nổi lên một hồi khẩn trương.

Thật lòng mà nói, thân hình của hắn quá đẹp, tạm không nói đến chiều cao 1m86 khá lý tưởng, mà mỗi cơ bắp trên người đều toát ra mị lực không thua kém bất kỳ người mẫu hàng đầu nào.

Làn da ngăm khỏe khoắn chứng tỏ hắn khá thích tắm nắng. Cứ tưởng tượng đến ánh mặt trời chiếu lên da thịt khiến từng cơ bắp rắn chắc ánh lên vẻ quyến rũ, bờ vai vững chắc, vòm ngực to lớn, dáng người tiêu chuẩn đầy vẻ nam tính khiến vô số người phải ngưỡng mộ.

Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng, cũng đủ khiến tim một hồi đập loạn.

Lạc Tranh cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ mười bảy, mười tám tuổi, dễ dàng mê đắm vì tình. Chỉ là lúc này, nàng thực tình không hiểu nổi rốt cục hắn có dụng ý gì.

Thương Nghiêu nhìn nàng, đem xì gà đặt vào gạt tàn, điệu nghệ phun ra một làn khói, nhàn nhạt ra lệnh: "Rất đơn giản, giúp tôi mặc quần áo!"

"Cái gì?" Lạc Tranh cho dù bình tĩnh đến mấy cũng không nhịn nổi. Nhìn nụ cười xấu xa của hắn, nàng cố kìm xuống ý muốn mắng mỏ.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài lại muốn đùa cợt thế nào đây?"

"Em thấy tôi giống đang đùa sao?" Thương Nghiêu hướng nàng vẫy tay, "Em qua đây!"

Lạc Tranh trừng mắt nhìn hắn, bộ dáng kiêu ngạo tựa đế vương.

Một lúc sau, mặc kệ lời hấn, Lạc Tranh xoay người định bước ra ngoài.

Hấn thực cho mình là đế vương thời cổ đại sao? Gặp phải cái tên đàn ông điên khùng này là sai lầm lớn nhất đời nàng. Thầm nghĩ lại, đúng là ngay từ khi bắt đầu, hấn không hề có thành ý hợp tác, nếu không sao lại hết lần này đến lần khác trêu chọc nàng.

Nếu nói nàng phải chiều theo những ý muốn quái đản của khách hàng như hấn thì thà rằng nàng vi phạm hợp đồng còn hơn.

Bàn tay nhỏ bé vừa đặt lên nắm cửa, ngay lập tức, Lạc Tranh cảm thấy bị một sức lực mạnh mẽ khống chế, ngay sau đó vòng eo nhỏ nhắn bị cánh tay đàn ông rắn chắc ôm chặt...

"Thả tôi ra!" Nàng giận dữ hét lên, sau một khắc, chỉ cảm thấy toàn thân đang vùi trong lồng ngực ấm áp của hấn.

"Tranh, em giận sao?" Thương Nghiêu cười nhẹ, giọng nói êm ái kề sát bên tai nàng, giống như xuyên thấu tận đáy lòng, đồng thời vòng tay ôm ngang hông nàng càng siết chặt...

"Tôi chỉ muốn đùa em một chút thôi. Được rồi, là tôi không đúng!" Giống nói âu yếm giống như lời thủ thi của tình nhân...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng len lỏi trong nội tâm nàng, trong lòng nổi lên một cảm xúc khó tả...

"Thương Nghiêu tiên sinh, nếu như ngài có chuyện gì, xin mời mặc quần áo đàng hoàng rồi từ từ bàn bạc." Cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất còn thêm vài phần ý lạnh lùng, Lạc Tranh lên tiếng. Không phải là nàng không muốn thoát khỏi lồng ngực hấn, chỉ là tâm tư của hấn quá khó nắm bắt. Nếu cứ phản kháng mù quáng sẽ chỉ khiến hấn càng cuồng dã hơn mà thôi.

"Sao phải lạnh nhạt với tôi như vậy?" Toàn thân Thương Nghiêu dường như dán sát vào thân thể nàng, hơi cúi xuống, kề sát vành tai nhỏ xinh, thì thầm ái muội, "Tôi chỉ là muốn gặp em, rất muốn gặp em..."

Lạc Tranh thực sự bị bất ngờ, thân thể bị hấn ôm chặt khế nổi lên một hồi run rẩy...

Nàng không chỉ cảm thấy phía sau lưng mình hoàn toàn áp vào

lồng ngực của hắn, hơn nữa còn có vật nam tính to lớn kia... Nàng có thể cảm nhận rõ ràng thứ cứng rắn như thép, ngang tàng tựa dã thú, xuyên thấu vật liệu may mặc, nóng bỏng áp sát thân thể nàng.

"Anh... Thật quá đáng!" Lạc Tranh xoay người lại, dùng hết sức đẩy hắn ra, vô tình nhìn đến vật nam tính kiêu ngạo của hắn, gương mặt đỏ ửng, vội vàng quay đi, giọng nói vốn bình tĩnh thường ngày giờ bối rối khôn tả.

"Y phục của anh để ở đâu?"

"Trong phòng thay đồ." Thương Nghiêu vừa cười vừa nói.

Lạc Tranh một lời không nói, xoay người đi vào phòng để trang phục.

Nhìn theo bóng lưng nàng, nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng đậm. Bất quá... hắn nhìn hạ thân đã sớm ngang đứng, không khỏi khẽ cười khở. Tiểu yêu tinh này, chỉ là cận kề nàng một chút như vậy đã khiến hắn mất tự chủ. Thật sự không đơn giản, so với những phụ nữ khác, nàng thực sự có hương vị đặc biệt.

Nhưng là...

Ánh mắt của hắn lóe lên một tia thâm thúy. Trò mèo vờn chuột này xem chừng càng ngày càng thú vị.

Lạc Tranh quay trở lại, cầm bộ y phục chỉnh tề trong tay, giận dữ ném lên người hắn.

Thương Nghiêu nhếch môi, cầm lấy quần áo, từng thứ mặc vào, động tác ưu nhã đến cực điểm.

Y phục cao cấp che lại vóc dáng hoàn mỹ của hắn. Đuôi lông mày khẽ nhếch lên, vẻ phóng đãng không chút kiềm chế, "Còn cả vật nữa, em giúp tôi thắt đi!"

Lạc Tranh vẫn bất động tại chỗ, khẽ mĩa mai "Đường đường Thương Nghiêu tiên sinh chả lẽ cả vật cũng không thắt được sao?"

Thương Nghiêu đưa tay chỉnh lại quần áo, "Đương nhiên tôi có thể tự làm, nhưng việc này không phải vốn dành cho phụ nữ sao?"

"Xem ra Thương Nghiêu tiên sinh hàng đêm nhất định không thể chịu cô đơn." Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hắn, châm chọc cất lời.

"Câu vừa rồi của em nếu như mang ý khẳng định, như vậy cho

thấy em đã bắt đầu hiểu tôi rồi. Còn nếu mang ý nghi ngờ tức là em đang muốn tìm hiểu về tôi. Cho dù là ý gì, tôi cũng có thể nhận ra rằng, ở trong lòng em, tôi đã có vị trí nhất định." Thương Nghiêu đưa tay nhẹ nhàng chọn lấy một chiếc cà vạt, nở nụ cười tà mị, hướng nàng nói, "Em sẽ không vì chuyện giúp tôi thắt cà vạt mà lãng phí thời gian chứ?"

Lạc Tranh nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra. Đây là phương thức mà giáo viên yoga của nàng đã dạy. Vốn là bài tập giúp điều hoà hô hấp để tạo nên sự cân bằng cho cơ thể nhưng nàng lại phát hiện ra, chiêu này dùng để áp chế lửa giận thực sự rất hữu ích.

Không nói một lời, cầm lấy cà vạt trong tay Thương Nghiêu, Lạc Tranh tức giận đem cà vạt vòng qua cổ hắn. Do hắn khá cao lớn, nên ánh mắt tức giận của nàng chỉ tập trung vào phần cổ của hắn. Không cần nghĩ cũng biết, giờ khắc này, ánh mắt của hắn có mấy phần lấp lánh.

Nhìn hành động của nàng, nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng nồng đậm, nhàn nhã hưởng thụ cảm giác được nàng tự tay thắt cà vạt. Hai tay hắn lại vô cùng tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Bất chợt phát hiện, người phụ nữ đang đứng trước mặt hắn bất luận cảm xúc, vóc dáng, gương mặt, thậm chí là hơi thở đều khiến hắn vô cùng thoải mái.

Lạc Tranh có thể cảm nhận được bàn tay hắn bắt đầu không yên, cũng không buồn phản ứng lại, mặc kệ hắn tùy tiện khoá chặt eo nàng. Loại chuyện kiểu này nàng đã sớm rút ra bài học, càng cự tuyệt lại càng có kết cục không tốt, nhất là đối với người đàn ông bá đạo như hắn, không có phản ứng mới có thể khiến hắn an phận mà dừng lại.

Hơi thở đàn ông vằng vát tưởng chừng như thấm vào tận xương tuỷ khiến đầu ngón tay Lạc Tranh có chút luống cuống. Nàng chỉ cảm thấy vòng tay của hắn càng lúc càng siết chặt. Vội vàng thắt thật nhanh cà vạt, nhẹ giọng nói, "Xong rồi, Thương Nghiêu tiên sinh"

Nhưng...

Vòng tay của hắn lại càng siết chặt hơn, hơi cúi xuống, kéo hai

tay nàng đặt trên vòm ngực rộng. Ngón tay của nàng cách một lớp y phục vẫn có thể cảm nhận được da thịt cường tráng của hấn.

"Em đã nghe tin nhắn của tôi sao?" Giọng nói của hấn đầy vẻ dụ hoặc lại vô cùng ấm áp...

Lạc Tranh tâm tư có chút rối loạn, đưa mắt nhìn hấn khẽ nói, "Thương Nghiêu tiên sinh có nhắn tin cho tôi sao? Thật xin lỗi, điện thoại của tôi thường xuyên tắt máy. Hơn nữa, tôi cũng đang vội. Nếu như Thương Nghiêu tiên sinh không có chuyện gì khác, xin buông tay, tôi muốn trở về văn phòng."

"Ai nói tôi không có chuyện gì?" Thương Nghiêu giận quá hóa cười, không có buông nàng ra, ngược lại càng ôm chặt hơn, ôm lấy đầu nàng áp vào lồng ngực hấn.

"Đêm qua tôi gặp ác mộng, khi tỉnh lại thật sự rất muốn nghe giọng nói của em..."

Lạc Tranh áp tai trên ngực hấn, tiếng nói trầm thấp cùng với tiếng tim đập trầm ổn trong lồng ngực cơ hồ chấn động bên tai nàng. Không thể không thừa nhận, lời nói của hấn khiến tâm tư nàng nảy sinh một hồi cuồn loạn.

"Anh...là cơn ác mộng thế nào?" Nàng không khỏi nhớ tới sự vô lực của mình đêm qua. Tuy nói ác mộng không thể thành thực nhưng cảm giác cô độc sau khi thanh tỉnh từ trong cơn ác mộng tột cùng là thế nào nàng hiểu rất rõ.

Giọng trầm thấp của hấn khẽ vang lên, "Tôi mơ thấy, người tôi quan tâm nhất bỏ tôi mà đi..."

Lạc Tranh kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn hấn có chút ngờ vực. Thứ nhất, nàng không nghĩ tới hấn sẽ kể với nàng. Thứ hai, không ngờ hấn cũng có lúc tỏ ra yếu đuối như vậy.

Ánh mắt Thương Nghiêu chột lóe lên tia thâm thúy vô cùng phức tạp, khiến nàng tin tưởng hấn không hề nói dối.

Người khiến hấn quan tâm nhất rốt cuộc là người như thế nào?

Là đàn ông hay phụ nữ?

Là trẻ con hay trưởng bối của hấn?

Bạn bè hay người yêu?

Nghĩ tới đây, thăm sâu tận đáy lòng nàng nổi lên một hồi chua xót, rất không thoải mái...

Liền đó, chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng bị hấn giữ lấy, đầu hơi cúi xuống chăm chú nhìn nàng không hề chớp mắt, giọng nói ấm áp vang lên như rót mật bên tai...

"Tranh, thật ra tối qua em có nhận được tin nhắn của tôi, đúng không? Hơn nữa, tối qua em cũng không ngủ được..."

Lạc Tranh tâm tư chột run rẩy. Hấn làm sao mà biết được? Sao hấn có thể biết rõ nhất cử nhất động của nàng như vậy?

Không được, không được. Hôm nay nàng quá bị động rồi. Từ khi bước vào căn phòng này, nàng liên tục có cảm giác bị hấn dẫn dắt. Kéo bàn tay to lớn của hấn khỏi eo, thoát khỏi sự bao vây, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, "Khiến Thương Nghiêu tiên sinh thất vọng rồi, tối hôm qua tôi ngủ rất ngon."

"A?" Thương Nghiêu nghe xong, lông mày hơi nhíu lại tựa như cười, khôi phục lại bộ dáng tà mị, lười biếng ngồi xuống ghế sofa. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu lên thân hình cao lớn của hấn, vô cùng ưu nhã.

"Xem ra là tôi tự mình đa tình." Hấn cười càng rạng rỡ hơn, đôi mắt thâm thúy như chim ưng nhìn vào ngón tay đeo nhẫn của nàng, "Hoặc là Luật sư Lạc gần đây có chuyện vui, nên đến nằm mộng cũng là giấc mộng đẹp."

Lạc Tranh vô thức nắm tay lại, da thịt mềm mại bị cạnh của viên kim cương trên chiếc nhẫn ép phải, có chút đau đớn...

Hấn rõ ràng đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay nàng. Hơn nữa, Húc Khiên luôn coi hấn là bạn tốt, chuyện kết hôn quan trọng như vậy, nhất định đã thông báo cho hấn rồi."

Nàng cắn cắn môi, khế nói, "Chuyện tốt đẹp như vậy chẳng ai có thể từ chối cả."

Đáy mắt Thương Nghiêu dường như nổi lên ý cười...

"Cũng đúng, người luôn thích đương đầu với thử thách như em, sao có thể chịu được một cuộc sống tẻ nhạt." Hấn điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn nàng, hờ hững nói, "Đêm nay tôi sẽ trở về Pháp, em

trở về chuẩn bị một chút đi."

Lạc Tranh thực sự không hiểu lời của hắn, "Tôi cần chuẩn bị cái gì?"

"Đương nhiên là cùng tôi về Pháp!" Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt thể hiện rõ ràng đây là chuyện hiển nhiên, không cần phải bàn cãi, "Em là luật sư đại diện của tập đoàn tôi, chẳng lẽ lại nghĩ sẽ ở Hongkong xử lý pháp vụ của RM?"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy buồn cười, "Thương Nghiêu tiên sinh, cách thức làm việc của văn phòng chúng tôi, ngài không cần phải bận tâm. Nếu ngay cả việc xử lý chút khoảng cách này cũng không làm tốt, làm sao mỗi năm văn phòng có thể nhận được nhiều hợp đồng như vậy."

Hắn đùa kiểu gì thế, muốn nàng cùng đi Pháp? Cho dù thực sự muốn nàng tới Pháp một chuyến, cũng không thể là thời điểm này.

"Tập đoàn RM không giống như các công ty nhỏ, chuyện em cần xử lý thực sự rất nhiều. Qua Pháp một thời gian, cho dù đối với hoạt động của công ty hay là cá nhân tôi, em đều có cơ hội hiểu rõ ràng hơn." Thương Nghiêu thông thả nói.

"Đối với việc của tập đoàn RM, tôi tự nhiên sẽ lựa chọn phương pháp thích hợp cùng thời điểm thích hợp để tìm hiểu rõ ràng. Nhưng riêng đối với Thương Nghiêu tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không có hứng thú muốn tìm hiểu." Lạc Tranh chăm chú nhìn hắn, dùng giọng điệu bình thản nhất lên tiếng.

"Không, em sai rồi." Thương Nghiêu cười lắc đầu, "Người em cần hiểu rõ nhất chính là tôi. Trước hết phải hiểu tôi, mới có thể hiểu rõ tôi điều hành công ty như thế nào. Biết rõ sở thích của tôi, em mới có thể tận lực cố gắng cho tập đoàn RM. Nói một cách khác, tôi là ông chủ của em, em căn bản không có quyền cự tuyệt."

Lạc Tranh nghe xong, không hề cảm thấy hoảng sợ, nhẹ nhàng nhắc nhở hắn, "Thương Nghiêu tiên sinh, xin ngài nhớ kỹ, giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác. Nếu như ngài đề xuất yêu cầu quá mức phi lý, hợp đồng giữa hai bên hoàn toàn có thể hủy bỏ bất cứ lúc nào."

"Nói như vậy, tức là yêu cầu của tôi đối với em rất vô lý?" Thương Nghiêu giọng điệu có vẻ hứng thú.

Lạc Tranh lạnh lùng cười khế, "Tôi nghĩ việc Thương Nghiêu tiên sinh cần quan tâm lúc này là chuẩn bị quà mừng cho hôn lễ của Húc Khiên như thế nào. Là bạn tốt, cũng không thể quên quà tặng mới đúng chứ?"

"Em yên tâm, tôi nhất định sẽ dành tặng một món quà bất ngờ nhất cho hôn lễ của em. Nhưng trước ngày cử hành hôn lễ, theo tôi về Pháp xử lý công việc vẫn nằm trong chức trách của em." Thương Nghiêu chậm rãi nói: "Đương nhiên, em cũng có thể đơn phương hủy bỏ hợp đồng, nhưng hậu quả sẽ nằm ngoài sức tưởng tượng."

"Thương Nghiêu tiên sinh đang uy hiếp tôi sao?" Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hắn, "Chẳng lẽ ngài đã quên, tôi là luật sư, điều khoản bồi thường khi vi phạm hợp đồng, tôi là người rõ ràng nhất."

"Bản hợp đồng đó sao?" Thương Nghiêu bộ dáng nhàn nhã tự đắc ngồi vắt chân nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy tự tin.

"Mọi điều khoản đã thỏa thuận trên hợp đồng đều có hiệu lực pháp lý. Về điểm này, Húc Khiên rõ ràng hơn em nhiều."

Lạc Tranh bất giác sửng người, "Húc Khiên và anh còn có thỏa thuận khác sao?"

Bởi vì ngày ký hợp đồng nàng không có tham dự, đương nhiên không rõ rốt cục đã có chuyện gì phát sinh.

Thương Nghiêu nghe vậy lông mày khế nhếch lên, thái độ vương giả dường như đã sớm dự liệu được hết thảy, nở nụ cười của kẻ chiếm được thế thượng phong.

"Là do Húc Khiên quá sốt sắng với vụ hợp tác này. Tôi chỉ thuận miệng nói, "Nếu văn phòng luật vi phạm hợp đồng thì sẽ xử lý thế nào?". Húc Khiên lập tức tuyên bố, "Nếu như văn phòng luật vi phạm hợp đồng, tiền đền bù thiệt hại sẽ gấp 100 lần giá trị đã ký kết. Hơn nữa, thái độ của cậu ta vô cùng nghiêm túc, còn lập ra văn bản hỏi, khiến tôi không cách nào từ chối. Thương Nghiêu nhẹ nhàng nói, vẻ hờ hững đủ đánh tan sự tinh táo trên khuôn mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh chợt cảm thấy tim mình lạnh buốt...

Tiền bồi thường gấp 100 lần giá trị hợp đồng...

Thương Nghiêu đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoay về phía hắn, nở nụ cười xấu xa vô cùng tà mị, ngay cả ánh mắt cũng toát lên vẻ cuồng ngạo không hề che dấu.

"Tranh..." giọng nói vô cùng dịu dàng của hắn cất lên, mang theo chút ám muội

"Em cũng biết năng lực tài chính của văn phòng luật thế nào. Trả tiền bồi thường gấp 100 lần cũng đồng nghĩa với việc toàn bộ tài sản của Húc Khiên sẽ mất sạch. Em lại sắp kết hôn với hắn, chẳng lẽ muốn lấy một ông chồng nghèo kiết xác hay sao?"

Ánh mắt Lạc Tranh nhìn hắn thoáng có chút do dự...

"Đêm nay, máy bay riêng của tôi sẽ chờ ở khách sạn. Đương nhiên, em có thể lựa chọn không đi cùng tôi. Nhưng mà, nếu ngày mai lúc tôi đến công ty không nhìn thấy bóng dáng em, tôi sẽ coi như em tự ý hủy bỏ hợp đồng. Hắn rõ ràng nhìn ra sự do dự trong mắt nàng, cười cười, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, đặt lên vàng trán mịn màng của nàng một nụ hôn.

"Tôi chờ em!"

Cục diện bất ngờ đảo chiều khiến tâm trạng vốn bình tĩnh của Lạc Tranh bỗng chốc bị đập tan tành...

Nhà của cha mẹ Húc Khiên ở Hongkong nằm trong khu Vịnh Nước Cạn, cảnh sắc tươi đẹp, là khu vực cao cấp nổi tiếng ở đặc khu hành chính này. Những ngôi nhà nơi đây được thiết kế vô cùng xa hoa, thế dựa núi hướng biển với những quán cà phê vỉa hè lãng mạn, nhà hàng cao cấp, bờ cát dài trắng mịn, đường mòn yên tĩnh ven biển tạo thành đặc trưng riêng, tráng lệ tột bậc.

Cha của Ôn Húc Khiên, Ôn Triết là quan chức cao cấp trong chính phủ Hongkong. Mẹ, Đường Diệu Liên là bác sĩ khoa ngoại thần kinh hàng đầu. Nhưng hiện giờ, cặp vợ chồng họ đều đã nghỉ hưu, hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn.

Ngoài bất động sản tại Vịnh Nước Cạn, vợ chồng Ôn Triết còn có

một biệt thự trên núi Thái Bình, nằm tại vị trí vô cùng đắc địa. Nhưng hai vợ chồng họ chỉ coi đó như nơi nghỉ dưỡng, thỉnh thoảng lưu lại vài ngày, phần lớn thời gian còn lại đều thích ở tại căn nhà cũ, bởi quanh đó có hàng xóm lâu năm và bạn bè quyến thuộc. Ôn Húc Khiên cũng chưa từng cưỡng bách họ chuyển chỗ ở.

Biệt thự của Ôn Húc Khiên ở Hongkong lại nằm ở lưng chừng núi, bởi vậy rất ít khi về thăm cha mẹ. Lại thêm công việc bận rộn nên mỗi khi hẳn trở về, đôi vợ chồng già vô cùng vui mừng.

Không khí bên bàn ăn thực vui vẻ và ấm cúng. Trong nhà cũng không có người giúp việc bởi Đường Diệu Liên xuất thân trong một gia đình bình thường, mọi việc đều quen tự mình làm. Mặc dù khi còn trẻ là bác sỹ ngoại khoa thần kinh vô cùng bận rộn, nhưng mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều đích thân quản lý, đối với chồng con cũng chăm sóc vô cùng chu đáo. Có thể nói, bà là người phụ nữ thành công trong cả sự nghiệp và cuộc sống riêng tư.

" Tranh Tranh à, cái người khách hàng kia thực sự khó đối phó lắm sao? Lúc này còn muốn con sang Pháp?" Đường Diệu Liên gắp một miếng thịt bò thả vào bát Lạc Tranh, đau lòng nhìn nàng, "Xem con kìa, mới ít ngày không gặp đã gầy như vậy rồi."

Bữa tối nay Đường Diệu Liên đích thân xuống bếp, Ôn Triết cũng vui vẻ ở bên cạnh giúp một tay. Nghe Húc Khiên nói sẽ đưa Lạc Tranh về, hai vợ chồng vô cùng mừng rỡ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon mà nàng thích.

"Cảm ơn bác gái." Lạc Tranh rất thích gắp gỡ hai vị trường bối này, bởi mỗi lần nhìn thấy họ, nàng có thể cảm nhận được sự ấm áp mà mình hằng mong ước khi còn nhỏ.

"Thực ra cháu cũng không muốn đi, nhưng mà chuyện lần này thực sự có chỗ khó giải quyết." Nói xong, nàng vô thức nhìn thoáng qua Ôn Húc Khiên ngồi bên cạnh, trong lòng khe khẽ thở dài.

"Chẳng lẽ anh ta không biết con sắp kết hôn sao? Hôn lễ cũng gần sát rồi, con còn vất vả như vậy, sao có thể chịu nổi." Đường Diệu Liên bắt đắc dĩ lắc đầu, bởi trong mắt bà, đã sớm coi cô bé này là con dâu mình.

"Ai da, bà xã, đây là công việc của Tranh Tranh mà. Không phải bọn trẻ đã nói việc này vốn quyết định từ trước hôn lễ rồi sao? Đối tác có yêu cầu như vậy cũng rất bình thường, họ cũng lo lắng sợ hôn lễ của bọn trẻ sẽ ảnh hưởng đến công việc chứ." Ôn Triết khoát tay nói đầy vẻ trầm tĩnh, so với Đường Diệu Liên càng thêm mấy phần suy tính chu toàn.

"Nhưng cũng không cần gấp như vậy chứ?" Đường Diệu Liên có điểm không đồng ý, nhìn Ôn Triết nói, "Xem chừng ông không muốn sớm bế cháu thì phải?"

"Muốn chứ, tôi đương nhiên muốn. Vậy đi, từ nay trở đi, bà nói cái gì thì làm cái đó, tôi sẽ không nói lời nào chọc giận bà nữa." Ôn Triết tình tình vô cùng nhẫn nại cùng yêu chiều vợ, lên tiếng giảng hòa.

"Vậy còn tạm được." Đường Diệu Liên vui vẻ cười, nhìn về phía Ôn Húc Khiên, "Con à, Tranh Tranh lần này một mình đi Pháp, mẹ thật sự không yên tâm. Chi bằng, con đi cùng con bé đi."

Chương 33: Đêm ly biệt

Ôn Húc Khiên nghe xong, nhìn bà khẽ cười, "Mẹ, thật ra con cũng muốn đi cùng Tranh Tranh, nhưng mà văn phòng hiện tại không đủ nhân lực, lại thêm hôn lễ ngày càng gần, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý thật tốt trước đám cưới."

"Húc Khiên, mẹ con nói cũng đúng. Tranh Tranh một mình bên ngoài quá nguy hiểm. Con đi cùng con bé đi, công việc ở văn phòng cũng chẳng thể chạy đi đâu, chậm lại một hai ngày cũng không sao mà." Ôn Triết dường như không nhịn được, lên tiếng, xem ra mấy lời hứa lúc trước với vợ đã bị ông quên sạch.

"Bác trai, bác gái..." Lạc Tranh không đợi Ôn Húc Khiên mở lời liền nói: "Hai bác yên tâm, đây cũng không phải lần đầu cháu đi công tác. Hơn nữa chuyến đi lần này cũng không thể trong một, hai ngày mà giải quyết xong mọi việc. Húc Khiên hiện nay thật sự không thể rời văn phòng bởi đang là giai đoạn cao điểm tiếp nhận các vụ kiện của khách hàng."

"Đứa trẻ ngốc này, còn gọi cái gì mà bác trai, bác gái. Hai đứa sắp kết hôn rồi, cũng phải giống như Húc Khiên gọi một tiếng cha, mẹ mới phải." Đường Diệu Liên cầm tay Lạc Tranh, giọng đầy yêu thương. "Nhìn con vì Húc Khiên mà vất vả như vậy, mẹ cũng không biết nên làm gì cho phải. Tóm lại, mẹ hy vọng con sớm gả về nhà họ Ôn. Nếu như sau này Húc Khiên dám bắt nạt con, mẹ là người đầu tiên không tha cho nó."

Lạc Tranh cúi đầu cười ngượng ngùng...

"Mẹ, sao chưa gì đã thiên vị như vậy? Con mới là con của mẹ đó." Ôn Húc Khiên ngoài miệng phàn nàn nhưng có thể dễ dàng nhìn thấy trong mắt hắn đang ngập tràn hạnh phúc.

"Tiểu tử thói, còn dám mở miệng không biết xấu hổ. Tranh Tranh vì văn phòng luật vất vả thế nào, giờ con mới chịu đề cập đến chuyện

kết hôn. Đừng nói mẹ con, ngay cả người làm cha như ta cũng thấy không được." Ôn Triết trước giờ vẫn luôn có cùng lập trường với vợ, phương châm của ông chính là, "Lời nói của bà xã là chân lý, cho dù có sai cũng nên nghiêm chỉnh thực hiện."

"Cha..."

"Còn gọi cha, gọi mẹ cái gì. Cũng sắp kết hôn rồi, cũng nên sửa đi." Đường Diệu Liên ngắt lời hẳn, tỏ vẻ không quan tâm.

Ôn Húc Khiên sững sờ, "Con? Con phải sửa đổi cái gì? Cũng đâu phải đi ở rể..."

"Nhìn xem thằng ngốc đó đang nói cái gì? Chẳng ra thể thống gì cả. Đều là ông không tốt, dạy dỗ nó chẳng ra sao cả."

"Đúng, đúng, đều tại tôi không biết dạy con." Ôn Triết vội vàng nhận lỗi: "Húc Khiên, con cũng sắp lập gia đình rồi, không thể hơi chút là gọi cha, gọi mẹ. Câu đó sau này chỉ dành cho Tranh Tranh gọi. Từ hôm nay trở đi, con phải cư xử sao cho ra dáng một người đàn ông trưởng thành."

"Tóm lại, nếu sau này dám đối xử không tốt với Tranh Tranh, tôi nhất định quăng anh lên bàn mổ, mổ não anh ra cho coi." Đường Diệu Liên cố tình dùng giọng điệu vô cùng khùng bố nói.

"Mẹ, mẹ thực là đáng sợ quá đi?"

"Ha ha..."

Lạc Tranh nhìn quang cảnh cả nhà vui vẻ thuận hoà trước mắt, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, nụ cười lan toả trên môi.

Ánh đèn rực rỡ mới lên thấp sáng màn đêm yên tĩnh...

Ôn Húc Khiên chủ động thắt dây an toàn cho Lạc Tranh, cũng không vội khởi động xe, nhìn nàng, đáy mắt hiện lên nét u buồn.

"Mấy giờ em bay?"

"Một giờ sáng." Lạc Tranh nói xong, khẽ thờ dài. "Thật may là người bạn kia của anh không có thói quen tới công ty từ sáng, nếu không chắc em phải đuổi theo tới sân bay rồi."

Từ Hồng Kông đến Paris, phải mất 13h đồng hồ. Rạng sáng máy bay cất cánh, vừa vạng buổi chiều đến Paris. Cái tên đáng chết đó,

thật vô cùng biến thái mà!

"Khuya lắm rồi, để anh đưa em ra sân bay." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng nói.

Lạc Tranh khẽ gật đầu.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên kìm không được kéo nàng vào lòng, hít một hơi thật sâu mùi hương thuộc về riêng nàng, "Anh đã quyết định, anh muốn đi cùng em."

Lạc Tranh ngẩng đầu, "Húc Khiên, không được, trước mắt là giai đoạn vô cùng quan trọng với văn phòng. Lần này em đi, ít ra cũng phải mất đến một tuần."

"Một tuần sau, chính là thời điểm hôn lễ của chúng ta rồi. Tranh Tranh, để anh đi cùng em, như vậy có thể rút ngắn chút thời gian." Ánh mắt Ôn Húc Khiên chợt sáng lên.

"Húc Khiên, em biết anh đau lòng vì em. Nhưng mà, anh cũng không thể bỏ lại văn phòng vào lúc này. Yên tâm đi, em sẽ mau chóng xử lý xong công việc để trở về." Lạc Tranh kỳ thật cũng không muốn đi, cũng muốn hỏi Ôn Húc Khiên tại sao lại cùng Thương Nghiêu ký kết loại hợp đồng vô lý như vậy. Nhưng mỗi lần nhìn ánh mắt đen thẳm cùng vẻ mặt ôn nhu của hắn, nàng lại không đành lòng trách cứ.

"Vậy để anh cho Diêu Vũ đi cùng em." Ôn Húc Khiên ôm nhẹ nàng, nói.

"Thôi, em nhìn thấy cô ấy liền đau đầu. Húc Khiên, em thật không hiểu tại sao anh lại thuê cô ấy. Căn bản Diêu Vũ không thích hợp làm luật sư." Lạc Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, không khó nhận ra nàng đối với Diêu Vũ có điểm không hài lòng.

"Diêu Vũ cũng rất thông thạo luật pháp, bất quá thiếu chút kinh nghiệm. Lúc còn đi học, thành tích của cô ấy cũng rất khá. Hiện tại còn đang là thời gian thử việc, nếu như thật sự không thích hợp, cũng có thể không nhận cô ấy mà." Ôn Húc Khiên nhẹ giọng an ủi, "Nếu như em thực sự không thích cô ấy thì tìm một trợ lý khác. Chỉ có một mình em qua Pháp, thật sự khiến anh lo lắng."

"Em không sao, mang theo trợ lý chỉ tổ vướng víu. Hiện tại cũng

chỉ là giai đoạn tìm hiểu tình hình hoạt động của công ty mà thôi, cũng sẽ không quá bận rộn. Yên tâm đi, một mình em có thể xoay sở được." Lạc Tranh nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ôn Húc Khiên chăm chú nhìn nàng, cúi đầu khẽ đặt lên môi Lạc Tranh một nụ hôn "Làm sao đây, Tranh Tranh? Em còn chưa đi, anh đã bắt đầu thấy nhớ em rồi."

"Ngốc ạ..." Lạc Tranh cười khẽ, vươn tay vòng qua cổ hắn, ánh mắt thâm tình, "VẬY... nếu như anh thật sự nhớ em, có thể ngày ngày gọi điện thoại cho em mà."

"Chỉ như vậy làm sao đủ?" Ôn Húc Khiên khẽ nhíu mày.

"Uhm..." Lạc Tranh suy nghĩ một chút, ánh mắt chợt sáng lên, "VẬY dùng điện thoại video là được rồi. Nhân tiện em muốn kiểm tra xem anh có chăm chỉ làm việc không."

"Kiểm tra anh?" Ôn Húc Khiên sửng sờ nhìn nàng, hồi lâu không lên tiếng.

Lạc Tranh thấy bộ dạng hắn như thế thực không nhịn được cười, "Em bình thường không có kiểm tra điện thoại của anh, cũng không hạn chế anh kết giao bạn bè nhưng không có nghĩa là em hoàn toàn tin nhiệm anh. Đàn ông vốn có tính trăng hoa, em thật lo lắng trong khoảng thời gian này anh sẽ lén em đi tìm cô nào khác."

Ôn Húc Khiên nghe xong liền trợn mắt, "Phụ nữ thật là, cứ mãi lo mấy cái chuyện kiểu này. Tranh Tranh, trong lòng anh chỉ có em, làm gì còn chỗ cho người phụ nữ khác."

"Em biết." Lạc Tranh cười ngọt ngào, chủ động hôn hắn, "Húc Khiên, em yêu anh..."

"Anh cũng yêu em!" Ôn Húc Khiên hôn lên đôi môi căng mọng của nàng, vô cùng ôn nhu, hai tay ôm chặt eo nàng như thể muốn đem nàng hoà vào với hắn... Một giọng ái muội pha chút thô cát vang lên bên tai nàng, "Thực muốn ăn luôn em, tiểu yêu tinh!"

"Ha ha..." Lạc Tranh khẽ cười đáp lại. Nàng biết rõ hắn trước nay đều hết mực tôn trọng sự kiên trì của nàng, "Đem hết thầy những thứ tốt đẹp nhất dành cho đêm tân hôn."

Cho tới giờ, hắn vẫn luôn là người đàn ông mà nàng tin tưởng.

"Em biết, anh hiểu em nhất..."

Bên trong xe, hai bóng người thâm tình ôm nhau...

Dường như không ai hay biết sắp có chuyện gì xảy ra, ai sẽ đem vận mệnh ai thay đổi...

Hồi 4 - Mê hoặc

Chương 34: Chuyện gì cũng có dụng ý

Để lại bao nhiêu tình ái cho nhân gian, nghênh đón thế sự ngàn đổi vạn biến. Bên người mình yêu thương làm những điều hạnh phúc, đừng hỏi là kiếp nạn hay duyên số. Tình yêu, là đóa hoa dễ dàng tàn úa, còn em, là đóa hồng khiến người ta vô lực nhất giữa cơn gió sớm mai.

Khi sự mê hoặc mới xuất hiện, nhịp đập trái tim bắt đầu âm thầm trở dậy. Thì ra tình yêu cũng là một loại tội lỗi. Thế nhưng, sự trừng phạt sau khi trộm trái cấm thì sao? Kẻ lạc lối từ lâu đã mê muội mà chẳng cách nào tự thoát khỏi...

Mọi thứ trên đời đều bởi chữ duyên. Ngẫu nhiên gặp mặt, quay đầu nhìn lại, có thể bên nhau trọn đời cũng bởi một ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc...

Paris, Pháp.

Sau 12h trưa, Paris có một vẻ yên tĩnh lạ thường. Có lẽ bởi là một quốc gia sở hữu ngành công nghiệp xa xỉ phẩm, đặc biệt là ngành công nghiệp sản xuất nước hoa nên trong không khí luôn bay bổng một hương thơm man mác. Đường phố Paris không rộng, nhưng khá trật tự. Xe buýt giống như những chiếc hộp nhiều màu sắc chạy trên đường, xe cá nhân cũng không sợ gặp cảnh chen chúc. Những người sống trong nội thành Paris thay vì tự lái xe của mình, họ càng ưa thích việc đi tàu điện ngầm hoặc các phương tiện giao thông công cộng khác.

Tập đoàn RM đã sớm sắp đặt người đón tiếp tại sân bay. Lúc Lạc Tranh tới Paris, nàng liền nhìn thấy ngay cô thư ký tóc vàng xinh đẹp.

"Xin chào, Luật sư Lạc. Tôi tên Isabel, theo lệnh Thương Nghiêu tiên sinh tới đây đón chị." Mỹ nữ tóc vàng chủ động tiến lên bắt tay

Lạc Tranh. Cũng bởi tôn trọng nàng là người Trung Quốc nên hết thảy lễ nghi đón tiếp đều căn cứ theo tập tục Trung Quốc. Ngay cả lời nói, Isabel cũng dùng tiếng Trung. Nhưng là một thứ tiếng Trung khá chuẩn, không khó để nhận ra cô đã trải qua khoá huấn luyện ngôn ngữ vô cùng nghiêm khắc.

"Xin chào, Isabel" Lạc Tranh thân thiện chìa tay ra. Nàng còn nhớ rõ đã gặp cô gái tóc vàng này lúc cùng Húc Khiên đến tập đoàn RM lần đầu tiên. Isabel chắc hẳn là thư ký giám đốc.

Chỉ là cái tên này khiến Lạc Tranh nghĩ tới một nữ minh tinh người Pháp, Isabel Adjani. Nữ minh tinh này có cha là người Thổ Nhĩ Kỳ gốc Algeria, mẹ là người Đức. Từng 4 lần dành được giải thưởng điện ảnh danh giá của Pháp - César với các bộ phim Possession, L' Eté meurtrier, Camille Claudel, La Reine Margot, đoạt giải trong liên hoan phim quốc tế Berlin và còn không ít lần được đề cử giải Oscar.

Dường như đọc được suy nghĩ của Lạc Tranh, Isabel cười cười, "Tuy tôi cũng tên là Isabel, nhưng so với nữ minh tinh xinh đẹp kia thực không sánh bằng."

Lạc Tranh khẽ mỉm cười, trong lòng không khỏi than thầm. Nhân viên của Thương Nghiêu quả thực mỗi người đều là tinh anh. Hành trình tới Paris lần này, xem chừng sẽ là một chuyến đi khó quên.

"Luật sư Lạc, Thương Nghiêu tiên sinh có căn dặn tôi đưa chị về nghỉ trước." Isabel tiến lên phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói.

"Nghỉ ngơi?" Lạc Tranh khó hiểu, "Không phải chúng ta tới công ty luôn sao?"

Isabel nhẹ nhàng cười, "Không đâu. Thương Nghiêu tiên sinh đã căn dặn, sau khi đón được Luật sư Lạc thì đưa về khách sạn nghỉ ngơi trước. Ngài ấy muốn Luật sư Lạc có được tinh thần thật thoải mái." Nói xong câu đó, khoé môi Isabel nổi lên một vẻ ám muội cùng ý tứ sâu xa, "Luật sư Lạc, tôi làm việc dưới quyền Thương Nghiêu tiên sinh nhiều năm, cũng chưa từng thấy ngài ấy dụng tâm đối đãi với ai như vậy."

Câu nói này khiến Lạc Tranh hơi sửng sờ.

"Luật sư Lạc không tin sao? Giám đốc chúng tôi được rất nhiều cô gái yêu thầm, nhưng người khiến ngài ấy dụng tâm an bài tất cả chỉ có mình Luật sư Lạc mà thôi." Isabel khẽ nhún vai.

Lạc Tranh đột nhiên dừng bước.

Isabel thấy nàng dừng lại, nghi ngờ quay đầu nhìn, "Luật sư Lạc?"

"Tôi muốn tới RM, chúng ta về thẳng công ty." Lạc Tranh kiên quyết nói.

Isabel không ngờ tới nàng sẽ nói như vậy, ngăn người, "Nhưng mà Luật sư Lạc vừa mới xuống máy bay..."

"Tôi không mệt, sau khi về tới công ty, phiên cô đem hết tài liệu pháp vụ của tập đoàn năm ngoái cho tôi." Lạc Tranh nói xong, ngồi vào xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Đến Paris vào lúc ngày kết hôn đã gần kề, Lạc Tranh thực không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào. Hơn nữa, Thương Nghiêu quả thực không phải người dễ đối phó, hôm nay hẳn cư xử ngọt ngào như vậy, ngày mai nhất định bắt nàng lấy thứ khác báo đáp.

Những ngày sắp tới, tạm không nói đến công việc pháp vụ bình thường ở công ty, chỉ riêng đối phó Thương Nghiêu, nàng cũng sẽ tốn hao không ít tinh lực.

Chỉ mong hết thảy mọi chuyện đều thuận lợi qua đi.

Isabel lại dùng một ánh mắt tựa như thấy quái vật để nhìn Lạc Tranh. Thực sự trước giờ chưa từng thấy một ai làm việc điên cuồng như nàng. Nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ muốn trở về ngủ một giấc thật thoải mái, còn nàng thì lại chạy tới công ty xem tài liệu. Xem ra người Trung Quốc so với người Pháp, đam mê công việc hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng theo lên xe, hướng lái xe nói, "Về công ty."

Chiếc xe theo ánh nắng nhạt buổi chiều nhẹ lướt trên đường...

Tập đoàn RM kinh doanh trong lĩnh vực xa xỉ phẩm nên cả tòa nhà cũng tràn ngập vẻ xa hoa. Nước Pháp vốn nổi danh với ngành thời trang cùng sản xuất nước hoa mà tập đoàn RM lại có riêng một

đội ngũ tinh chế vô cùng tài năng, bởi vậy rất nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường trở thành tập đoàn hàng đầu trong giới.

Lạc Tranh lúc đến tập đoàn RM mới biết, sự đãi ngộ dành cho nàng tương đương với trợ lý hành chính đặc biệt của giám đốc. Nhưng là, theo lời Isabel, nàng còn có đặc quyền được sử dụng thang máy riêng của giám đốc để đi lên phòng làm việc của mình, đặc quyền này thì ngay cả trợ lý hành chính đặc biệt cũng không có.

Bất quá, Lạc Tranh hiểu rất rõ, nàng tình nguyện cùng các nhân viên khác chen chúc trong thang máy, cũng không muốn cùng cái tên hỗn đản kia đi chung.

Thiết kế trong phòng làm việc của nàng sử dụng màu trắng tinh khiết làm chủ đạo, phối hợp cùng sự khúc xạ ánh sáng mặt trời qua cửa sổ sát đất, chiếu lên thảm thực vật xanh lục trong phòng, nhìn vào vô cùng thoải mái. Hơn nữa phòng làm việc nằm tại vị trí cao nhất với tầm nhìn rộng rãi, thực là môi trường làm việc vô cùng lý tưởng.

"Luật sư Lạc thấy hài lòng chứ?" Isabel cười nhìn nàng.

Lạc Tranh gật đầu, đôi mắt đẹp lấp lánh, khoé môi hơi cong lên khó nén được ý tán thưởng đối với sự bài trí trong phòng.

"Giám đốc thật là hiểu rõ sở thích của Luật sư Lạc." Isabel đột nhiên nói.

Lạc Tranh đang khẽ vuốt nhẹ mấy lá cây xanh biếc liền dừng lại, nghiêng đầu nhìn Isabel, lại nhìn xung quanh phòng làm việc một hồi, khẽ nói, "Căn phòng này..."

"Căn phòng này do giám đốc đích thân thiết kế, sau đó tìm người tới sửa sang lại." Isabel nhẹ nhàng cười, lên tiếng.

Lạc Tranh sửng sờ, ngay sau đó, trong nội tâm nổi lên một hồi khó hiểu, "Thời gian ngắn như vậy liền sửa xong sao? Hiệu suất công việc thực là quá nhanh đi. Không phải Thương Nghiêu tiên sinh cũng vừa trở về thôi sao?"

"Thời gian không hề ngắn, từ khi Luật sư Lạc rời Paris lần trước, giám đốc liền sai người bắt đầu sửa sang lại căn phòng này rồi."

"Cái gì?" Lạc Tranh hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Nói như vậy, việc hợp tác cùng văn phòng luật hẳn đã có quyết định từ lâu?

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh không khỏi cảm thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh. Mặc dù thời tiết vẫn còn oi bức mà nàng lại cảm thấy toàn thân lạnh băng...

Người đàn ông này rốt cuộc lòng dạ thâm sâu đến cỡ nào? Thì ra, tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự sắp xếp của hắn. Cho nên hắn mới có thể không hề kiêng kỵ gì mà trêu đùa nàng, hấp dẫn nàng, thậm chí, ngay trước mặt Húc Khiên bốn cột nàng. Bởi vì hắn biết rõ, cho dù có làm ra chuyện gì, văn phòng luật cuối cùng vẫn là muốn cùng hắn hợp tác.

"Luật sư Lạc làm sao vậy?" Isabel kỳ quái nhìn xem phản ứng của nàng.

"Không có gì..." Lạc Tranh khẽ xoa xoa thái dương, chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, nhẹ giọng hỏi, "Giám đốc còn chưa tới sao?"

"Đúng vậy, còn chưa tới."

"Phòng làm việc của giám đốc ở nơi nào?"

"A, phòng làm việc của giám đốc ở cùng tầng với Luật sư Lạc."

Isabel vừa nói vừa đi đến gần bức tường phía trước, khẽ ấn xuống.

Điều khiến Lạc Tranh khiếp sợ chính là, bức tường thủy tinh mờ trước mặt nàng trong nháy mắt biến thành trong suốt, có thể nhìn rõ ràng phòng làm việc ở đối diện không sót một thứ gì.

"Chuyện... này..." Lần đầu tiên Lạc Tranh sợ đến mức níu lưỡi.

"Phía đối diện chính là phòng làm việc của giám đốc, chỉ cách văn phòng của Luật sư Lạc một bức tường thủy tinh này." Isabel vui vẻ giải thích với nàng.

Lạc Tranh cảm giác như ngừng thở, trên đầu truyền đến một trận đau nhức càng dữ dội. Chỉ cách có một bức tường thủy tinh sao?

"Đây cũng là ý của giám đốc các vị?"

"Đúng vậy, phải nói giám đốc của chúng ta có ý tưởng vô cùng táo bạo, đem bức tường giữa hai phòng làm việc hoàn toàn phá bỏ, chỉ dựng lên bức vách thủy tinh này. Luật sư Lạc, đây cũng chính là tâm ý của giám đốc." Isabel thái độ vô cùng vui vẻ, tươi cười lộ rõ

lúm đồng tiền.

Kiểu thiết kế thật quái đản!

"Đây là chuyện xâm phạm quyền tự do cá nhân." Lạc Tranh đuôi lông mày hơi cau lại thể hiện rõ sự không vui. Đó là phòng làm việc của nàng, thế mà hấn lại ngang nhiên thiết kế thông sang phòng làm việc cùng phòng nghỉ của hấn, rõ ràng là muốn giám sát nhất cử nhất động của nàng.

"Luật sư Lạc hiểu lầm rồi." Isabel nhận ra nàng không vui, vội vàng giải thích: "Ý tưởng thiết kế đầy sáng tạo của giám đốc cũng là suy nghĩ cho Luật sư Lạc mà thôi. Luật sư Lạc không biết chứ, phòng làm việc của giám đốc không phải ai cũng có thể bước vào. Vậy mà giám đốc lại có thể không e ngại để Luật sư Lạc nhìn rõ khung cảnh bên trong phòng làm việc của mình, có thể thấy rõ sự tín nhiệm cùng coi trọng cỡ nào đây."

Lạc Tranh khó khăn nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy toàn thân không có một chút thoải mái, lại nghĩ tới sau này mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc, bị cặp mắt tà mị của hấn nhìn chăm chăm... cảm giác an toàn cùng riêng tư hoàn toàn mất sạch.

Lạc Tranh nhìn chốt cửa trong tay Isabel, trong lòng còn có một chút hi vọng hỏi, "Cái chốt này chỉ có trong phòng tôi phải không?"

Isabel cười cười, giọng nói dịu dàng cất lên hoàn toàn đánh tan hy vọng duy nhất của Lạc Tranh.

"Không phải. Chốt trong văn phòng Luật sư Lạc là chốt phụ, còn phòng giám đốc mới là chốt chính, chốt chính có thể hoàn toàn khống chế chốt phụ."

"Chốt chính có thể khống chế chốt phụ..." Lạc Tranh không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nói vậy cũng có nghĩa là hấn có thể tùy thích mà nhìn nàng bất cứ lúc nào.

"Cái đó... Giúp tôi đặt thêm ở bức tường kính một cái cửa chớp, cảm ơn." Lạc Tranh thái độ vô cùng kiên quyết nói.

"A...?" Isabel ngây ngẩn cả người, "Làm vậy sẽ khiến giám đốc không hài lòng..."

"Toàn bộ hậu quả do tôi chịu, nơi này là phòng làm việc của tôi,

từ giờ trở đi, thiết kế nơi này ra sao hoàn toàn do tôi quyết định." Lạc Tranh thái độ trở nên cứng rắn vô cùng.

Isabel nhìn nàng một cái, gật gật đầu, đi ra ngoài sai người chuẩn bị.

Isabel thực sự nghĩ không ra, vì sao Luật sư Lạc lại hết lần này tới lần khác cự tuyệt lòng tốt của giám đốc.

Hiệu suất công việc của Isabel quả thực rất cao, chẳng mấy chốc đã lấp xong cửa chớp theo yêu cầu của Lạc Tranh. Lúc này, nàng mới cảm thấy có chút an tâm.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, một ngày làm việc bận rộn tại tập đoàn RM rốt cuộc cũng kết thúc. Bên ngoài cửa sổ, vàng mặt trời phía tây dần dần hạ xuống mang theo những tia nắng cuối ngày.

Lạc Tranh từ lúc ngồi vào phòng làm việc, ngoại trừ lúc ra ngoài lấy một tách cà phê, thời gian còn lại đều chăm chú xem tài liệu pháp vụ của tập đoàn RM mấy năm gần đây. Thân làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn, nàng thực muốn có thể trong thời gian ngắn nhất nắm rõ tình hình hoạt động của nó, bao gồm từ dây chuyền sản xuất, doanh thu những năm gần đây, thông tin pháp lý, ngay cả tình hình nhân viên cũng phải nắm được một cách rõ ràng. Có như vậy, mới có thể nâng cao hiệu quả làm việc của mình.

Khi tách cà phê đã hoàn toàn lạnh ngắt, một tiếng gõ cửa chợt vang lên.

"Mời vào!" Lạc Tranh không ngẩng đầu, nói.

Âm thanh của giày cao gót nhẹ nhàng vang lên, là Isabel tiến vào mang theo mùi nước hoa vô cùng quyến rũ.

Lạc Tranh bị mùi nước hoa hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn, thấy Isabel đã thay đi bộ trang phục công sở ban ngày. Giờ phút này, Isabel ăn mặc vô cùng gợi cảm.

"Luật sư Lạc, trước lúc tôi tan sở nhận được điện thoại của giám đốc. Ngài ấy đã đặt bàn lúc 9h, muốn cùng Luật sư Lạc dùng bữa tối." Isabel nói xong, bàn tay mang theo mùi nước hoa để chịu đặt một tấm thẻ trước mặt Lạc Tranh, khẽ cười.

Lạc Tranh dùng ánh mắt mỉm cười đáp lại, liếc nhìn tấm thẻ trên

bàn. Nơi hẹn là một nhà hàng nổi tiếng chỉ dành riêng cho hội viên.

"Tôi đã chuyển lời nhắn của giám đốc rồi, Luật sư Lạc, tôi tan sở trước." Isabel khẽ vuốt lại tóc, so với vẻ xinh đẹp ban ngày, buổi tối này lại càng thêm phần hấp dẫn.

Lạc Tranh cười gật gật đầu. Nàng biết rõ, những người trẻ tuổi tại Paris này rất thích đến câu lạc bộ đêm.

Mùi nước hoa dần tản mát, Lạc Tranh mở một tập tài liệu khác, lại lơ đãng nhìn thoáng qua tấm thẻ trên mặt bàn, suy nghĩ một chút, cầm lấy ném thẳng vào thùng rác rồi tiếp tục mở tài liệu ra xem.

Không biết lại qua bao lâu, đang lúc Lạc Tranh hoàn toàn vui đầu vào đóng tài liệu, cửa phòng làm việc bỗng bật mở, có người đang bước vào.

Đã sớm quên mất thời gian, Lạc Tranh cũng không ngẩng đầu nhìn, chỉ khẽ hỏi. "Isabel, không phải cô đã tan sở rồi sao? Đã đi rồi sao còn trở lại?"

Hồi lâu không thấy tiếng trả lời, Lạc Tranh đang cảm thấy kỳ quái liền thấy một đôi bàn tay đặt lên vai nàng, dùng lực vừa phải nhẹ nhàng xoa bóp đầu vai, tạo cảm giác vô cùng thoải mái.

Bàn tay đó dường như hiểu rất rõ cảm giác của nàng, mỗi lần ấn xuống đều rất có chừng mực, khiến cho hai vai đang mỏi nhừ của Lạc Tranh nhanh chóng thả lỏng....thả lỏng đến mức có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lạc Tranh có chút mơ hồ, nhắm mắt lại cơ hồ sắp chìm vào giấc mộng. Nhưng là...

Lạc Tranh bỗng chốc giật nảy người, mở to hai mắt, mãnh liệt xoay người lại...

Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng quyến rũ nhìn nàng, ánh mắt tà mị quen thuộc cùng ánh mắt nàng giao nhau, dường như có một tia rung động cùng mị hoặc giống như dòng nước ấm áp nhẹ nhàng len lỏi vào tận đáy lòng...

Chương 35: Lạt mềm buộc chặt?

Sự xuất hiện đột ngột của Thương Nghiêu khiến Lạc Tranh sợ hết hồn, quên luôn cả việc giữ gìn hình tượng, đứng bật dậy, trừng mắt nhìn hấn như thể thấy quỷ hiện hình.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc đến trợn mắt há miệng của nàng, Thương Nghiêu dường như bị chọc cười, thân thể cao lớn hơi nghiêng về phía nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười để lộ lúm đồng tiền mang theo hàm ý xấu xa.

"Tranh, chúng ta mới có mùi mẫn mấy tiếng đồng hồ không gặp mà thôi, không đến mức nhìn thấy tôi lại kích động như thế vậy chứ?" Hấn cất tiếng trêu đùa nàng có chút ý tứ mập mờ.

"Nhưng mà, nhìn thấy em kích động như vậy thật khiến tôi cao hứng."

Lạc Tranh nghe xong, cảm giác như bị hóc xương, ngồi xuống không được, đứng đó cũng không xong, ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn hấn. Một lúc lâu sau, nàng rốt cuộc mới bình tĩnh lại.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài cũng nên hiểu rõ chút lễ nghi cơ bản chứ? Sau này, mời gõ cửa trước khi vào phòng làm việc của tôi!"

"Giữa hai ta còn phải tính toán nhiều như vậy làm gì?" Thương Nghiêu tiến sát lại gần nàng, thân hình cao lớn tựa như bao phủ thân ảnh nhỏ bé, mùi hoắc hương đặc trưng cũng theo đó mà xâm chiếm tinh thần nàng...

"Hơn nữa, đừng nói phòng làm việc của em, cả toà nhà này đều là của tôi, tôi muốn tới nơi nào trong toà nhà này còn cần phải chú ý lễ nghi sao?"

So với lúc còn ở Hongkong, sự bá đạo của Thương Nghiêu cơ hồ tăng thêm vài bậc...

Lạc Tranh nhìn hấn, ánh mắt kinh ngạc vừa nãy dần chuyển thành ý coi thường. Lại là một tên đàn ông thích khoe khoang điển hình. Đối với hấn, nàng thật sự không muốn lãng phí thời gian nói lý lẽ.

"Vui lòng tránh ra!" Lạc Tranh cầm lấy tập tài liệu chống vào trước ngực hấn, bộ dạng như thể nếu chạm phải sẽ khiến bản thân cảm thấy ô uest.

Thương Nghiêu giận quá hóa cười, hai tay khoanh lại trước ngực, đôi mắt tinh anh như chim ưng chột loé lên. Nhưng hấn cũng theo lời nàng tránh qua một bên, nhìn thấy nàng ngồi trở lại bàn làm việc, cúi đầu cười khế, "Dù thế nào tôi cũng là ông chủ của em, thái độ vừa rồi cũng không phải là thái độ của một nhân viên nên có."

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hấn, cười lạnh lùng, "Tôi đang bận làm việc, xin mời ngài lập tức rời khỏi nơi này... ngài giám đốc!"

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng của nàng, Thương Nghiêu chẳng những không có rời đi, ngược lại tiến lên, đôi cánh tay rắn chắc chống lên bàn làm việc của nàng, tựa như con chim ưng dũng mãnh bay lượn trên trời cao, thân thể cao lớn tiến sát về phía nàng cơ hồ sắp chạm vào khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, cúi đầu khế thờ dài.

"Tuy tôi không phải là ông chủ tốt, nhưng cũng không đành lòng nhìn nhân viên của mình ôm bụng đói làm việc. Tôi chắc Isabel đã đưa địa chỉ nhà hàng cho em rồi."

Lạc Tranh cũng không tránh né, lẳng lặng ngồi yên trên ghế. Nhưng mà lần này, nàng cơ bản cũng chẳng muốn ngẩng đầu lên, cũng không buồn mở miệng, đưa tay chỉ về phía cạnh bàn.

Thương Nghiêu xoay người nhìn theo hướng tay nàng...

Tấm thẻ hội viên tinh xảo nằm gọn trong thùng rác...

Tiếng cười trầm thấp bật ra từ trong cổ hấn. Xem ra người phụ nữ này càng lúc càng lớn mật, còn dám thách thức tính nhẫn nại của hấn.

"Có biết tôi đợi em ở nhà hàng hơn một tiếng rồi không?"

"Thật tiếc ngài không nói sớm, nên tôi không biết." Lạc Tranh vừa nói vừa lật giở một trang tài liệu.

Đây là tài liệu về tình hình kinh doanh gần đây của tập đoàn RM, không khó nhận thấy tốc độ tăng trưởng vô cùng khả quan. Xem qua, Lạc Tranh không khỏi bật ra một câu tán thưởng.

"Thật không ngờ, lợi nhuận của tập đoàn lại lớn đến vậy."

Thương Nghiêu đương nhiên có thể nghe ra ý tứ ẩn chứa trong đó, khẽ nhếch môi, "Thành tâm tán thưởng một người, ít ra cũng phải nhìn thẳng vào mắt người đó mới thể hiện sự chân thành."

Lạc Tranh ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt long lanh như nước không chút sợ hãi.

"Không cần phải cố tỏ ra lạnh lùng với tôi như thế. Em là bạn gái của bạn tôi, tôi quan tâm em cũng rất bình thường." Thương Nghiêu thu tay lại, ngồi cạnh bàn làm việc của nàng, bộ dáng lơ đãng, không chờ sự đồng ý của nàng cầm lấy tập tài liệu ném vào một góc.

Lời của hắn không nặng không nhẹ, thật ra cũng không có điểm nào quá đáng. Nhưng là Lạc Tranh biết rõ, loại người như hắn lúc này có thể nói chuyện đạo lý, liền sau đó không biết sẽ thốt ra lời ma quỷ cỡ nào.

"Thương Nghiêu tiên sinh, có lẽ tôi đã hiểu lầm ngài. Nhưng mà tôi thấy thật sự không cần. Ý tốt của ngài, tôi xin ghi nhận." Lạc Tranh nét mặt không đổi, khẽ nói.

"Hiểu lầm?" Thương Nghiêu nhìn xung quanh một vòng, tầm mắt rơi vào cửa chớp mới lắp liền cười cười, "Tranh, nhiều lúc sự bướng bỉnh của em thật là đáng yêu. Cho dù em không chấp nhận tình cảm của tôi, cũng không cần vừa xuống máy bay đã chạy tới công ty. Ít nhất cũng nên xem qua nơi ở tôi đã sắp xếp cho em, xem có khiến em hài lòng không."

"Đường đường là mắt thẩm mỹ của giám đốc tập đoàn RM, tôi rất tin tưởng." Lạc Tranh dựa vào lưng ghế, nhìn hắn, "Chỉ là, Thương Nghiêu tiên sinh mời tôi tới Paris làm việc, tôi chỉ muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nhân viên chăm chỉ làm việc quên ăn quên ngủ không phải là điều mà các ông chủ đều muốn sao? Không hiểu sao Thương Nghiêu tiên sinh lại đến nơi này quấy rầy công việc của tôi, thật khiến người ta khó hiểu."

"Tôi lại nghĩ, chuyện khiến em mất ăn mất ngủ chính là ông chủ như tôi đây." Thương Nghiêu vừa nói vừa đưa tay kéo qua bàn tay trắng trẻo của nàng, nhẹ nhàng nắm chặt trong tay hắn, chỉ thấy ánh sáng từ chiếc nhẫn hơi lấp lánh.

"Vì hôn lễ đang đến gần nên em muốn tranh thủ thời gian sao?" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền nâng bàn tay nàng lên, liền đó đôi môi mỏng tà mị khẽ lướt trên mu bàn tay, lại có chút trêu đùa gặm cắn ngón tay đeo nhẫn.

"A..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy trên tay nổi lên một hồi ấm áp. Ngay sau đó một trận tê dại truyền khắp toàn thân, len lỏi vào tận sâu thẳm tâm hồn. Vừa muốn rút tay ra lại bị hắn giữ càng chặt hơn.

"Đêm đã khuya, em lại ngân nga mất hồn như vậy, sẽ khiến tôi nảy sinh ý niệm xấu xa." Thương Nghiêu cười tà, đem bàn tay nàng giữ lại trong lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng xoa nắn, đùa bỡn...

"Nơi này là phòng làm việc, cho dù ngài là ông chủ, cũng không thể tùy ý làm bậy!" Lạc Tranh dứt khoát đứng lên, muốn nhanh chóng tránh khỏi sự quấy rầy của hắn. Nơi này không giống như Hongkong, tại Hongkong mà hắn còn dám công khai động chân động tay với nàng, Paris này lại là địa bàn của hắn, thật không biết hắn...

Mải suy nghĩ, chỉ thấy nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng lúc càng đậm, nét cười dần lan toả tràn đầy trong ánh mắt.

"Tranh, em thật đáng yêu. Nhưng mà em có biết vào giờ này, cả toà nhà chỉ còn lại tôi và em hay không?"

Tâm tư Lạc Tranh theo lời nói của hắn bất giác nổi lên một hồi run rẩy. Cảm giác không an toàn lan toả đến từng mạch máu, dường như chế ngự toàn thân nàng.

"Anh muốn làm gì?" Tuy nàng nhận thức người đàn ông này không phải dạng đói bụng ăn quàng, nhưng mà..."

Lạc Tranh vô thức nhìn qua cửa sổ, quả nhiên bóng đêm đã đen kịt...

Còn chưa kịp phản ứng, Lạc Tranh chỉ cảm thấy bị hơi thở đàn ông nóng rực bao vây, ngay sau đó, bị hắn nhấc bổng lên.

"Thả tôi ra!" Nàng kinh hãi hét lên.

"Hừm..." Thương Nghiêu bộ dạng hết ma quỷ, cúi đầu kề sát gương mặt nàng, "Ồn ào như vậy thật không giống phong cách bình tĩnh thường ngày của em chút nào."

Hắn vừa nói vừa ôm chặt nàng đi ra khỏi phòng làm việc, hướng về phía thang máy riêng bước tới. Cửa thang máy mở ra phản chiếu gương mặt tái nhợt của Lạc Tranh.

"Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đến nơi chẳng phải em sẽ biết sao?" Bước vào thang máy, Thương Nghiêu cười để lộ lúm đồng tiền, cất tiếng nói ám muội, "Tranh, tốt nhất em nên tỉnh táo một chút, nếu không, bị camere quay được thì có nói gì cũng không ai tin đâu."

Lạc Tranh quay đầu nhìn lại, tâm tư lạnh đi một nửa, camera đặt ở một góc thang máy đang chiếu thẳng vào họ, quay lại toàn bộ diễn biến phát sinh...

Xe theo hướng trung tâm thành phố chạy qua một loạt khu thương mại cao cấp, cuối cùng dừng lại ở một khu vực khá yên tĩnh. Màn đêm buông xuống, sự náo nhiệt của thành phố ban ngày dường như tan biến, nhường chỗ cho sự tĩnh lặng mê người.

Khi Lạc Tranh từ trên xe bước xuống, một tòa biệt thự mang màu trắng tinh khiết hiện ra trước mắt khiến nàng vô cùng kinh hãi.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống, tỏa ra ánh sáng bạc, bao phủ toàn bộ căn biệt thự. Nhìn từ bên ngoài, căn biệt thự có kết cấu rất hợp lý, không quá lớn khiến người ta có cảm giác bất an, cũng không quá nhỏ khiến người ta cảm thấy bức bối.

Lạc Tranh thực chưa từng nghĩ tới ngay giữa Paris hoa lệ còn có một nơi yên tĩnh với kiến trúc tinh xảo như vậy.

"Tranh, đây chính là nơi tôi tỉ mỉ chuẩn bị cho em, không xa trung tâm thành phố, đi đâu cũng rất tiện, không cần phải lo lắng việc lái xe khuya mỗi khi làm việc muộn." Thương Nghiêu không biết đã bước tới bên cạnh nàng từ lúc nào, khẽ nói. Ngay sau đó, không chờ Lạc Tranh kịp phản ứng, liền nắm tay nàng kéo đi.

"Đi thôi, vào xem chút xem có hài lòng không."

Lạc Tranh như bị ma quỷ khống chế, không tự chủ theo hắn đi

vào biệt thự. Có lẽ, bởi căn biệt thự này thực sự quá đẹp, tràn đầy ma lực khiến nàng không cách nào cự tuyệt sự hấp dẫn của nó.

Vô thức mặc cho hấn dặt tay, cảm nhận hương hoa thoang thoảng trong không khí, rất tươi mát hợp lòng người, nhưng là...

Lạc Tranh bất giác dùng tay kia che mũi. Chỉ có trời mới biết nàng bị dị ứng phấn hoa. Thật may, hương hoa trong không khí cũng không quá nghiêm trọng, nếu không thực khiến toàn thân nàng vô cùng khó chịu.

Vội vàng bước nhanh lên phía trước, không ngờ lại va phải hấn.

Thương Nghiêu quay đầu nhìn, thấy dáng vẻ lạ lùng của nàng, ngạc nhiên hỏi, "Em sao vậy?"

"Không có việc gì..." Lạc Tranh lười giải thích với hấn, nàng cũng không muốn để cho hấn biết quá nhiều chuyện về mình.

Đọc lối mòn dẫn vào biệt thự, tiếng lá cây xào xạc hoà cùng ánh trăng xuyên qua tán cây tạo nên một cảm giác thật dễ chịu.

Bước vào bên trong, ánh đèn dịu nhẹ phản chiếu lên từng đồ vật cùng phong cách thiết kế trong phòng, một lần nữa khiến Lạc Tranh phải kinh ngạc.

Căn biệt thự được thiết kế theo phong cách không gian mở, trong sự so sánh với những hình cục bộ mạnh mẽ và những hoa văn đầy tính ẩn dụ của vật liệu đem lại sự tưởng tượng phong phú, không giống với màu trắng đơn giản phía ngoài, phía trong lại hoàn toàn sử dụng màu sắc đa dạng để truyền đạt sự rộng mở của không gian.

Màu vàng cùng màu đen được phối hợp hài hòa trở thành tông màu chủ đạo bên trong biệt thự. Phòng khách tầng một, sử dụng màu nâu nhạt toát lên vẻ thanh nhã, phối hợp cùng phong cách nghệ thuật châu Âu và các đồ vật trang trí có nguồn gốc từ Đông Nam Á. Hai xu hướng được phối hợp ngẫu nhiên, nhưng không hề làm giảm đi giá trị mỗi thứ mà cực kỳ hài hoà, khiến tâm thần vô cùng thư thái.

Cầu thang dẫn thẳng lên tầng trên...

Phòng đọc sách được ngăn cách bằng một cánh cửa gỗ. Một bên là không gian nhỏ xinh đầy chất sáng tạo, bên kia lại là không gian thanh nhã tràn ngập tính riêng tư. Mỗi không gian đều tương đối độc

lập, tạo điều kiện cho tâm tư có cơ hội được phóng thích.

Phòng ngủ, phòng tắm, phòng để quần áo, bồn tắm đứng, được sắp xếp vô cùng hợp lý tạo ra một cảm giác giao hoà, không có lấy một chi tiết thừa khiến mỗi căn phòng đều toát lên vẻ tinh tế của một tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao.

Sự hoà trộn giữa các loại màu sắc của đèn phòng ngủ, đèn đứng, giấy dán tường hoa văn tinh tế đan xen với gạch lát nền mảng màu lớn chứng tỏ có một sự nhạy bén trong tư duy thẩm mỹ.

Phòng ngủ chủ yếu sử dụng tông màu đen, cùng với sự phối hợp hài hoà của màu vàng kim, thể hiện rõ vẻ thần bí cùng khí chất cao quý...

"Trời ơi..." Lạc Tranh như đắm mình trong không gian đó, tâm tình vô cùng thả lỏng. Đôi mắt sáng lên như thể người đang lạc giữa rừng rậm tìm được nguồn sáng soi đường, đôi môi anh đào không khỏi nhẹ thốt lên câu tán thưởng, "Đẹp quá!"

Lạc Tranh vốn chẳng phải người tính tình nhỏ mọn, nhưng cũng không dễ dàng bị ấn tượng bởi những thứ bề ngoài đẹp đẽ. Nhưng thiết kế của căn biệt thự trước mặt hoàn toàn vượt xa khỏi sự tưởng tượng của nàng, đơn giản mà vẫn mang nét thời thượng, lại không hề khoa trương.

"Thích nơi này sao?" Thương Nghiêu tiến sát lại bên nàng, ánh mắt sắc bén như chim ưng không hề nhìn đến xung quanh mà hướng về phía nàng, ánh lên ý cười, cúi đầu cất tiếng trầm ấm làm say lòng người.

Lạc Tranh kìm lòng không được khẽ gật đầu, "Người thiết kế căn biệt thự này thực khiến người ta vô cùng tán thưởng."

Nếu như nói căn biệt thự này nằm ở vị trí vô cùng đắc địa thì thiết kế nội thất của nó cũng không hề thua kém bởi sự độc đáo và tinh tế.

"Không dễ để nghe được lời tán thưởng từ em, loại cảm giác này thật không tệ." Thương Nghiêu đột ngột cất lời.

Lạc Tranh nghe vậy, quay đầu nhìn nụ cười hài lòng trên môi hắn. Hàng lông mày rậm, ánh mắt tinh anh sâu sắc cùng với hình dáng con lai cao lớn toát ra sức hấp dẫn khó cưỡng...

"Ý của anh là... Căn biệt thự này do anh tự thiết kế?" Nàng chỉ những thứ xung quanh, sự kinh ngạc trong mắt đã sớm không cách nào che đậy.

Thương Nghiêu đưa tay siết chặt eo nhỏ của nàng, cử chỉ vô cùng thân mật như những cặp tình nhân âu yếm, không chút kiêng kỵ, "Sao vậy? Có thể tiếp nhận việc tôi thiết kế phòng làm việc cho em, sao lại không nghĩ tới căn biệt thự này chứ? Nhìn vào mắt em, tôi có thể nhận ra em thực sự thích nó."

Lạc Tranh hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn lại toàn bộ căn phòng thêm lần nữa, quên bẵng việc phải thoát ra khỏi vòng tay của hắn, khe khẽ lắc đầu, "Tôi thật sự không cách nào tưởng tượng, anh lại am hiểu chuyện thiết kế nội thất."

"Tôi chỉ là đề ra phương án thiết kế mà thôi, phần kỹ thuật đương nhiên do những nhân viên chuyên nghiệp đảm nhận. Không gian thiết kế phải biểu đạt được tâm tình cùng nhu cầu của con người, phải làm sao để phù hợp với cảm nhận của em. Đương nhiên, toàn bộ thiết kế ở đây tôi đều dựa vào sở thích của mình để làm. Nhưng là, tôi rất tự tin, nhất định em cũng sẽ thích nó." Vòng tay của Thương Nghiêu càng lúc càng siết chặt hơn, hơi thở gấp gáp hít lấy hương thơm thuộc về riêng nàng, cất tiếng nói cực kỳ nghiêm túc.

"Thiết kế tinh tế như thế này, tôi mới thấy lần đầu." Lạc Tranh trước giờ luôn là người thẳng thắn, có thể nào nói thế đó. Nàng cũng không hề che dấu sự tán thưởng đối với những người tài năng. Tuy nói người đàn ông này luôn mang một bộ dạng tà mị khiếp người, thỉnh thoảng lại thể hiện rõ bản chất bá đạo, tự đại cùng độc đoán, nhưng nàng cũng không vì vậy mà phủ nhận năng lực của hắn.

"Cảm ơn lời khen của em." Thương Nghiêu cười nói.

Lạc Tranh lúc này mới phát hiện tư thế của họ vô cùng ám muội. Có lẽ lúc trước nàng không có nhận ra bởi vì khi ở trong vòng tay hắn, nàng thực sự cảm thấy ấm áp và an toàn.

Khẽ nhích ra một chút, nhưng cũng không trực tiếp đẩy hắn, Lạc Tranh cất tiếng hỏi với ngữ điệu khá bình tình, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài muốn tôi ở nơi này?"

"Đúng vậy, đây là nhà của em ở Paris này, em thích thì tốt rồi." Thương Nghiêu không hề dùng từ "nơi ở" để chỉ căn biệt thự này, mà dùng từ "nhà" - một từ mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng thích nghe.

Có thể thấy được hẳn suy nghĩ vô cùng sâu xa...

Bất giác ngẩn người, tâm tư Lạc Tranh bỗng nổi lên một hồi rung động.

Nàng biết rất rõ mình muốn cái gì. Từ khi biết nhận thức, nàng đã hiểu rõ tầm quan trọng của tiền bạc. Có lẽ tiền không phải là vạn năng nhưng tuyệt đối không thể không có tiền. Khi nàng tận mắt chứng kiến cha mình vì món nợ cờ bạc bị chủ nợ ép phải nhảy lầu, nàng đã biết rất rõ mình muốn cái gì.

Nàng muốn thành công, muốn tiền tài, muốn danh vọng, muốn địa vị. Muốn hết thảy những thứ có thể khiến nàng cảm thấy an toàn.

Đó chính là nàng....Lạc Tranh...

Nhưng Lạc Tranh cũng có nguyên tắc của mình. Nàng hiểu rõ ông trời vốn rất công bằng, mình cho đi bao nhiêu sẽ nhận lại bấy nhiêu. Vì thế, nhiều năm qua nàng đều cố gắng làm việc. Nàng cũng không phải là loại người ham mê vật chất, nhưng nàng hiểu rõ, nếu mất đi những thứ này, nàng sẽ hoàn toàn mất đi cảm giác an toàn.

Ai nói tiền bạc không có ý nghĩa chứ? Có nhiều lúc, có tiền đồng nghĩa với việc có tất cả.

Nàng không phạm pháp, cũng không giết người phóng hoả, tất cả đều dựa vào bản thân nỗ lực làm việc giành lấy thành công. Loại cảm giác thành tựu này cùng với sự đầy đủ về mặt vật chất khiến cho cuộc sống của nàng vô cùng thoải mái.

Cho nên, khi nghe được những lời của Thương Nghiêu, tận đáy lòng nàng chợt nảy sinh một hồi rung động, nhẹ nhàng cất tiếng, "Tôi cũng chẳng phải người thanh cao, nhưng cũng không có lý do gì để ở một nơi xa xỉ như thế này. Nếu như đây là phúc lợi của công ty, tôi chỉ có thể nói, đãi ngộ của tập đoàn RM với nhân viên quả thực quá tốt."

"Chỉ với người mình thích, tôi mới có thể hào phóng như vậy..."

Thương Nghiêu lại bắt đầu không đứng đắn.

"Anh..."

"Được, được. Đùa em chút thôi." Thương Nghiêu vội vàng đổi giọng, lại ôm nàng vào lòng, thái độ giống như vỗ về một đứa trẻ đang nổi cơn giận dữ, dịu dàng nói nhỏ bên tai nàng, "Người Trung Quốc có câu 'vô công bất thụ lộc', em giờ là luật sư đại diện của tôi, về sau lại phụ trách toàn bộ pháp vụ của tập đoàn, đối với tôi mà nói, em rất quan trọng, cho nên, cần biệt thự này đáng kể gì đây?"

Một câu nói vô cùng hợp lý khiến Lạc Tranh không có cách nào phản bác. Nhưng nàng vẫn cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không ổn, khế chống chế, "Nhưng mà Thương Nghiêu tiên sinh, ngài đã trả phí tư vấn luật rất cao rồi."

"Thật lòng mà nói, tôi không cách nào để một người đẹp như em cùng những nhân viên bình thường chen chúc trên xe buýt hay tàu điện ngầm. Thế nên, ngay cả xe, tôi cũng vì em mà chuẩn bị luôn, em thấy sao? Tôi quan tâm em như vậy có đủ không?" Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa, bên khoé môi toát lên vẻ cao cao tại thượng, thể hiện rõ phẩm chất vương giả của người sống trong ánh hào quang của tiền tài.

Lạc Tranh sửng sò, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài làm như vậy..."

"Đừng nói nữa, qua bên này xem một chút." Thương Nghiêu không chờ nàng phản ứng liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé, kéo nàng hướng về một căn phòng khác.

Dọc đường đi, Lạc Tranh có thể ngửi thấy hương thơm ngào ngạt của các món ăn thơm phức...

Tuy chưa nhìn thấy, nhưng cũng có thể cảm nhận hương vị của nó...

Lạc Tranh không thể không thừa nhận, bước chân vào phòng ăn này, trong lòng nàng chợt dâng lên cảm giác cồn cào khó tả.

Thiết kế của phòng ăn dường như có tác dụng kích thích hương vị. Vẻ sang trọng còn thể hiện rõ qua các bức tranh treo trên tường cùng với quầy rượu hết sức trang nhã. Quanh cột trụ chính trong

phòng ăn còn bố trí một giá rượu hai tầng, thiết kế vô cùng khéo léo khiến cây cột trở thành một điểm sáng trong kết cấu.

Mà trên bàn, vô số món ăn hấp dẫn đang đánh thức vị giác của nàng.

Dưới ánh nến lung linh, trên bàn là các món ăn truyền thống của Pháp được sử dụng những nguyên liệu cao cấp, salad cá hồi, ốc sên kiểu Pháp, bít tết bê cùng gan ngỗng, tôm hùm chiên vàng giòn, vang Bordeaux lâu năm, súp nấm... Rất nhiều đồ ăn, mỗi món đều vô cùng tinh xảo khiến nàng thực khó lựa chọn. Nhưng có một điều là nhất định không được để lãng phí, nhất định phải từ từ thưởng thức những hương vị độc đáo này.

Dạ dày Lạc Tranh bắt chợt sôi lên. Trên bàn đầy ắp món ngon như vậy, cũng khó có thể trách nàng. Ngoại trừ bữa trưa ăn trên máy bay, cho tới giờ nàng cũng chưa có ăn thêm chút gì, ngay cả đồ ăn nhẹ trong giờ nghỉ cũng không có thời gian để ý tới. Nàng không có chút hoài nghi về những món ăn tinh tế này, mới chỉ nhìn sắc, hương, cũng có thể cho điểm rất cao rồi.

"Em thấy thế nào? HÀi lòng chứ?" Thương Nghiêu cười cười nhìn nàng, khẽ hỏi.

Lạc Tranh mới vừa muốn trả lời, bắt chợt trong lòng dâng lên một hồi cảnh giác, dựa vào kinh nghiệm bản thân trước đây, nhất định là...

"Những thứ này... không phải đều do anh chuẩn bị?" Có thể, hẳn là nhà thiết kế thiên tài, nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ đích thân xuống bếp.

Nào ngờ...

"Lại khiến em phải thất vọng rồi, toàn bộ đồ ăn ở đây đều do tôi đích thân làm." Thương Nghiêu nhếch môi cười, kéo nàng đến trước bàn ăn, nhẹ nhàng ấn xuống ghế, "Ném thử xem, những món này có hợp khẩu vị của em không?"

"Khoan đã..." Lạc Tranh thực bị hấn làm cho đầu óc quay cuồng, khẽ đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, lại nhìn đến một bàn đầy ắp mỹ thực...

"Anh nói những món này đều tự tay nấu nướng? Làm sao có thể? Anh...anh, vừa rồi anh còn nói đã chờ tôi ở nhà hàng cả tiếng đồng hồ?"

"Đúng vậy, tôi đợi em suốt một tiếng. Sau đó phát hiện em không có sử dụng đến thẻ tôi đưa, vì vậy đành trở về đây, lại dùng một tiếng đồng hồ để chuẩn bị những thứ này." Thương Nghiêu nói xong, nở nụ cười xấu xa, đưa tay khế nâng chiếc cầm nhỏ xinh của nàng, "Em vất vả làm việc vì tôi như vậy, tôi cũng nên bày tỏ chút tâm ý mới phải."

Lạc Tranh chăm chú nhìn vào đôi mắt lấp lánh của hắn, cảm thấy có nét cười nồng đậm trong đó. Đành tỏ vẻ phớt lờ, nhẹ nhàng nói, "Tuy tôi không hiểu được anh là bao, nhưng mà tôi biết rõ, đây không phải là phong cách làm việc của anh."

Nếu đổi lại là Húc Khiên, nàng đã sớm cảm động mà nhào vào trong ngực hắn, nhưng là...người đàn ông này...

Mặc dù hắn cùng Húc Khiên là bạn bè nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau. Húc Khiên tình tình ôn nhu, làm chuyện gì cũng đều xuất phát từ nội tâm. Còn người đàn ông này - lại vô duyên vô cớ tốt với nàng như vậy? Trong vòng một ngày làm biết bao nhiêu việc, bố trí thư ký đón nàng tại sân bay, chuẩn bị phòng làm việc, nơi ở, phương tiện đi lại, mà hiện tại ngay cả bữa tối cũng đều tự tay chuẩn bị.

Tất cả chuyện này là sự thật sao?

Nàng có cảm giác, dường như còn có một âm mưu nào đó đang ẩn dấu.

Thương Nghiêu nhìn vào đôi mắt nàng, thấy rõ tia nghi ngờ trong đó, khẽ nở nụ cười vô cùng quyến rũ...

"Phong cách làm việc của mỗi người không giống nhau, nhưng cũng không có nghĩa là họ không thể đi chung đường."

Lạc Tranh bất giác ngơ ngẩn cả người...

"Được rồi, không quấy rầy bữa tối của em nữa, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt." Thương Nghiêu đột nhiên đổi chủ đề, ánh mắt say mê nhìn nàng có thêm vài phần nghiêm túc.

"Anh phải đi sao?" Lạc Tranh chẳng biết tại sao, sau khi nghe hẳn nói vậy bất giác cảm thấy trong lòng trống trải, tựa như có chút cảm giác mất mát.

Thương Nghiêu nghe xong, đôi mắt đen thẳm bỗng sáng ngời, cúi xuống nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên...

"Sao thế, không nỡ để tôi đi?"

Hơi thở đàn ông nóng rực cùng lời nói ám muội khiến gò má Lạc Tranh bỗng chốc ửng hồng. Tránh đi ánh mắt của hẳn, nàng hắng giọng khẽ nói, "Tôi chỉ cảm thấy Thương Nghiêu tiên sinh có lòng chuẩn bị chu đáo như vậy, chi bằng ngồi xuống cùng ăn. Như vậy, tôi mới cảm thấy dễ chịu chút ít."

Đây là lý do duy nhất xuất hiện trong đầu Lạc Tranh lúc này. Đối với bản thân mà nói, nàng cũng thấy đây cũng là một lý do hết sức bình thường, nhưng là...

Thương Nghiêu nhìn nàng vô cùng chăm chú, như thể đang phán đoán tâm trạng hiện giờ của nàng. Khi Lạc Tranh cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, hẳn đột ngột lên tiếng.

"Thực ra, tôi không chỉ đơn thuần muốn cùng em ăn một bữa cơm đơn giản như vậy..."

Lạc Tranh hô hấp căng thẳng, tâm tình bất giác rối loạn...

"Tranh..." Thương Nghiêu nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi môi tà mị khe khẽ áp lên cánh môi mềm mại, đặt lên đó một nụ hôn vô cùng nhẹ nhàng tựa như đang lưu luyến một đoá hoa diễm lệ...

"Em thông minh như vậy, nên biết rõ tôi mong muốn nhất ở em điều gì. Nhưng mà... tôi không muốn để em hận tôi, tôi sẽ chờ!"

Tâm tư Lạc Tranh theo lời nói đầy ẩn ý của hẳn bỗng trở nên vô cùng khẩn trương...

"Tôi... Tôi không hiểu anh đang nói cái gì." Lạc Tranh bắt đầu phạm phải sai lầm thông thường của phụ nữ, đó là tỏ ra hồ đồ tại thời điểm không nên hồ đồ. Phụ nữ một khi nói lên những lời này, chỉ có thể chứng tỏ một điều là tâm tư đã bắt đầu xao động, ý chí cũng dần tan rã. Tóm lại, những lời này một khi rơi vào tai đàn ông, nó

không còn mang ý nghĩa cự tuyệt mà trở thành một lời mời vô cùng cảm dỗ.

Ý cười ngập tràn trong mắt, Thương Nghiêu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Lạc Tranh, cái nhìn âu yếm dường như thấu hết thảy linh hồn nàng...

"Cô bé thông minh, em biết rất rõ tôi đang nói cái gì. Giả như em thật sự ngốc nghếch không biết, cũng tốt, để tôi nói rõ ràng cho em biết, tôi muốn em!" Tiếng nói rõ ràng của hắn vang lên bên tai nàng, đầy mạnh mẽ chứng tỏ sức mạnh của người đàn ông đầy quyền lực.

"Nhất là tối nay, em có biết tôi muốn ném em lên giường, điên cuồng yêu em đến cỡ nào."

Trong mắt Lạc Tranh bắt gặp nổi lên một tia kinh hãi khó kìm chế.

"Tranh, đừng nhìn tôi như vậy, em nên biết bản thân mình mê người đến cỡ nào." Thương Nghiêu cười nhẹ một chút, "Tôi lại là người đàn ông sinh lý bình thường, có ý nghĩ đó cũng không có gì lạ. Tôi thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, nếu so với những kẻ rõ ràng có ý chiếm đoạt em mà luôn giả bộ đạo mạo còn đáng tin hơn nhiều."

Từ tận đáy lòng nổi lên một cảm giác kỳ lạ khó có thể diễn tả thành lời, một lúc sau, cũng không quay đi chỗ khác, Lạc Tranh nhẹ giọng nói, "Người đàn ông khác như thế nào tôi không rõ, nhưng tôi biết, Thương Nghiêu tiên sinh như vậy khiến tôi thực sự sợ hãi."

Những lời này của nàng đều là thực lòng. Kể từ khi gặp gỡ người đàn ông bá đạo này, tâm tình của nàng thực sự căng thẳng và mệt mỏi.

Thương Nghiêu nghe vậy, khẽ nhíu mày, gật đầu nói: "Cho nên, tôi sẽ không để em phải sợ. Đêm nay, để cho em tận hưởng không gian tự do cùng mỹ vị. Yên tâm, em có thể ăn thật thoải mái, tôi không có bỏ bất kỳ thứ thuốc kích thích nào trong này cả. Muốn có được em, còn rất nhiều cách."

"Lúc này, tôi chỉ muốn em được ăn một bữa thật ngon, nghỉ ngơi thoải mái chút."

Nói xong, nhẹ nhẹ xoa đầu nàng, cười cười, xoay người rời đi.

"Khoan đã..." Lạc Tranh vội lên tiếng

Thương Nghiêu quay người lại, nở nụ cười ranh mãnh, "Không phải nhanh như vậy liền muốn tôi chứ?"

Lạc Tranh chớp nhẹ đôi mắt, đưa tay về phía hắn.

"Nếu đã để tôi ở nơi này, cũng nên đưa chìa khóa chứ?"

Thương Nghiêu khế nhếch môi cười, rút từ trong túi áo một chiếc chìa khóa điện tử vô cùng tinh xảo, khế đặt vào trong lòng bàn tay nàng, nhân tiện kéo lấy bàn tay nhỏ bé, khế đặt lên đó một nụ hôn. "Buổi tối nếu có gì làm em thấy sợ, có thể gọi điện cho tôi bất kỳ lúc nào, tôi mở máy suốt 24h chờ em."

Tâm tư Lạc Tranh theo lời nói của hắn bất chợt run lên, nhớ lại cơn ác mộng tối hôm đó...

"Chìa khóa chỉ có một chiếc sao?" Nàng nhanh chóng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, nhẹ nhàng hỏi.

"Không, tổng cộng có hai chiếc, chiếc còn lại đang ở trong tay tôi..." Không hề che dấu ý tứ sâu xa trong dư âm câu nói cuối cùng, Thương Nghiêu xoay người bước đi, để lại phía sau một không khí vô cùng ái muội...

Chẳng bao lâu, bên ngoài biệt thự thoáng hiện lên ánh đèn xe cho biết hắn đã lái xe rời khỏi.

Lạc Tranh bị dọa đến kinh sợ không còn phản ứng, thân thể vô lực dựa vào thành ghế. Một lúc lâu sau, khôi phục lại tinh thần, cầm lấy ly vang đỏ, uống một hơi cạn sạch.

Hương rượu thuần khiết khiến lý trí nàng dần tỉnh táo lại.

Hắn thực ra là người như thế nào? Nhiều khi sự tà mị của hắn khiến người khác phải kinh hãi, khi khác lại mê hoặc lòng người khiến họ không thể cự tuyệt! Hắn là người? Là thần thánh? Hay là ma quỷ!

Có lẽ, hắn thật sự giống như ma quỷ. Nếu không thì sao có thể có khả năng hiểu thấu lòng người đến vậy.

Hắn vẫn cầm một cái chìa khóa, tại sao lại không chịu đưa cho nàng?

Hít một hơi thật sâu, nàng lắc đầu cười khế. Hắn chả lẽ định áp

dụng cách lạt mềm buộc chặt sao? Một mặt không hề che đậy dục vọng của bản thân, mặt khác lại tỏ ra vô cùng quan tâm chăm sóc.

Không thể nào!

Dù nói thế nào hấn cũng là giám đốc một tập đoàn lớn, phụ nữ vây quanh nhiều không kể xiết, mà nàng lại là bạn gái của bạn thân hấn. Mặc dù nhìn qua thấy hấn vô cùng kiêu ngạo nhưng mà đối với công việc lại rất có chừng mực.

Nhưng mà hành vi của hấn lại vô cùng lớn mật, lời nói cũng không chút kiêng dè. Nếu như hấn thực sự muốn nàng, muốn chiếm được thân thể nàng, sắp đặt nhiều thứ như vậy không phải là uổng phí quá nhiều tâm tư sao? Có lẽ, hấn chỉ muốn chơi cho vui vẻ mà thôi...

Chỉ mong là đúng như vậy...

Một đêm không hề mộng寐, có lẽ do quá mệt mỏi, hoặc là chiếc giường lớn vô cùng thoải mái nên Lạc Tranh ngủ rất ngon. Tôm lại, khi nàng lái xe tới tập đoàn RM ngày hôm sau, vừa kịp giờ nhân viên công ty bắt đầu tiến vào.

Không thể không thừa nhận, vị trí của căn biệt thự quả thật ưu việt, không quá ồn ào lại cực kỳ tiện lợi khi đi làm.

Lạc Tranh khoác trên người bộ vest vô cùng thanh nhã. Một thân trang phục công sở này ở trên người nàng không hề có chút cảm giác khô cứng mà toả ra một sức hấp dẫn khó cưỡng. Cũng khó trách, bởi nàng vốn sở hữu một thân hình tiêu chuẩn đến mức hoàn hảo. Khi còn học đại học, có rất nhiều công ty điện ảnh cũng như công ty người mẫu tới tìm, nói nàng có đầy đủ mọi lực để tỏa sáng trong ngành giải trí, nhưng hết thảy đều bị cự tuyệt bởi đối với Lạc Tranh, trở thành luật sư mới là công việc nàng yêu thích nhất.

Bước vào đại sảnh tòa nhà, vóc dáng mê người cùng gương mặt xinh đẹp của nàng đủ để gây nên cuộc chiến giữa các nam đồng nghiệp xung quanh. Đương nhiên, có người hâm mộ cũng sẽ có kẻ ghen ghét. Khi Lạc Tranh vừa tới khúc quanh để bước vào thang máy, bất chợt nàng nhạy cảm phát hiện có ánh mắt kỳ lạ đang nhìn

mình. Ánh mắt của những nhân viên kia ngoài vẻ kinh ngạc cùng ghen ghét còn có chút mập mờ khó hiểu. Thấy Lạc Tranh quay lại, những người này vô cùng bối rối, vội vàng quay đi tránh né ánh mắt nàng.

Nhất định là có chuyện...

Trực giác của Lạc Tranh đang nhắc nhở nàng như vậy.

Chương 36: Bê bối tình ái

Không khí phiêu đảng đượm vài phần lúng túng, Lạc Tranh đứng ở đó, tuy là vẫn cố gắng giữ tinh táo, nhưng cũng có thể cảm nhận được bản thân đang trở thành mục tiêu công kích. Mặc dù mọi người không tỏ thái độ rõ ràng, nhưng nàng biết, họ đang âm thầm xì xào sau lưng nàng.

Khoảng thời gian này là giai đoạn cao điểm tại khu vực thang máy. Tuy là cả tòa nhà này đều thuộc về tập đoàn RM, nhưng số lượng nhân viên cũng không ít, cho dù có lắp thêm nhiều thang máy nữa cũng không đủ dùng.

Trong lúc nhất thời, cửa thang máy ở tầng một tập trung rất nhiều nhân viên.

Thật ra Lạc Tranh không cần phải cùng các nhân viên bình thường chen chúc trong thang máy. Nàng có thể đi thẳng tới gần đài phun nước ở đại sảnh, trực tiếp sử dụng thang máy riêng của giám đốc để lên phòng làm việc. Nhưng nàng không muốn làm vậy, không muốn để người khác suy nghĩ lung tung.

Đúng lúc này, phía khúc quanh gần thang máy truyền đến tiếng giày cao gót. Hai nữ nhân viên còn chưa lộ diện, đã nghe thấy giọng tám chuyện đi trước mở đường.

"Tôi thấy Luật sư Lạc kia cùng giám đốc của chúng ta nhất định có chuyện. Cô xem đi, tất cả tạp chí đều đăng tin đây này."

"Thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Xem ra, giám đốc của chúng ta thật sự động lòng với vị Luật sư Lạc kia rồi."

"Tôi thấy cũng chưa chắc. Luật sư Lạc đó tuy rất xinh đẹp nhưng giám đốc của chúng ta cũng là người đàn ông vô cùng ưu tú. Người phụ nữ như thế nào giám đốc chả từng gặp rồi, tôi thấy chỉ là giám đốc đang muốn vui đùa một chút thôi."

"Vui đùa một chút? Tôi thấy không giống. Giám đốc của chúng ta

chưa từng để chuyện phiêu lưu tình ái của mình xuất hiện trên trang nhất các tạp chí như thế này. Xem ra, giám đốc chính là..."

"A..." Hai người họ vừa đi vừa tranh luận, không ngờ tới lúc rẽ vào khu vực thang máy lại đụng phải Lạc Tranh đang đứng chờ thang ở đó. Đối mặt với nàng, bị bất ngờ kinh hãi kêu lên một tiếng, tiếp đó im bật, vẻ mặt họ vô cùng căng thẳng pha chút sợ hãi.

Phía sau lưng Lạc Tranh, vô số nhân viên khác cũng đang đứng chờ thang...

"Thực xin lỗi, Luật sư Lạc. Tôi...chúng tôi không phải cố ý..." Một trong hai người họ nhanh chóng phản ứng, vội vàng nói lời xin lỗi, còn dùng khuỷu tay huých người kia ra hiệu...

Cô nhân viên kia cũng vội vã lên tiếng, "Luật sư Lạc, thật ngại quá. Chúng tôi...chúng tôi không biết sẽ gặp..."

Vốn mấy nhân viên này không có nghĩ đến chuyện nói lời xin lỗi với Lạc Tranh. Dù sao khi tám chuyện, họ cũng sử dụng tiếng Pháp, nhưng là không ngờ tới Lạc Tranh lại nhìn chăm chăm vào họ, ánh mắt sắc bén như dao khiến họ đoán ra nàng hiểu được tiếng Pháp nên không thể không lập tức nói lời xin lỗi.

Nào ngờ, lời xin lỗi còn chưa kịp nói xong liền bị động tác của Lạc Tranh làm cho hoảng sợ mà im bật. Chỉ thấy Lạc Tranh vươn tay về phía hai nữ nhân viên kia, tuy không hề mở miệng nói một tiếng nào, nhưng động tác của nàng có cảm giác đầy uy lực khiến đám nhân viên xung quanh sợ hãi cuống cuồng.

Một người trong số họ hiểu ý nàng, liền đem tờ tạp chí trong tay đưa ra rồi vội vàng kéo cô bạn đồng nghiệp chạy cuống cuồng về phía cầu thang. Họ tình nguyện đi bộ chứ không dám ở lại chỗ thang máy này thêm một phút nào nữa.

Lạc Tranh cầm tờ tạp chí trong tay, không cần mở ra cũng có thể nhìn thấy ngay trang bìa có một dòng tit lớn sáng loáng bằng tiếng Pháp.

Ông trùm ngành xa xỉ phẩm - Thương Nghiêu tiên sinh vung tiền như rác, tặng biệt thự, xe hơi cao cấp để đổi lấy nụ cười mỹ nhân.

Trên trang bìa tạp chí này chính là hình Thương Nghiêu cùng

nàng. Tuy không thấy quá rõ ràng nhưng Lạc Tranh hiểu rõ, tất cả mọi người đều nhận ra người trên trang bìa chính là nàng. Rõ ràng là bị chụp trộm. Nhìn vào góc độ chụp của tấm ảnh, lại thêm bóng đêm mờ lung, xem ra chính là tối hôm qua, khi Thương Nghiêu đưa nàng tới biệt thự đã bị phóng viên chụp được.

Lạc Tranh cố nén cảm giác không vui trong lòng, lật ra vài trang tạp chí, không ngờ bài viết bên trong càng vô cùng đặc sắc. Xem ra mấy phóng viên đó đã tốn không ít công phu, có thể bám theo họ tới tận biệt thự, lại còn chụp được rất nhiều ảnh với các góc độ khác nhau.

Trong bóng đêm mờ mịt, bất kỳ người nào nhìn vào cũng có cảm giác mơ màng...

Bài viết trong tạp chí đó miêu tả câu chuyện sống động như thật. Thương Nghiêu tiên sinh yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân. Vì nữ luật sư tận nhiệm tặng biệt thự cao cấp cùng xe hơi sang trọng, hơn nữa còn để người đẹp đứng tên sở hữu toàn bộ số tài sản đó.

"Bụp!" Lạc Tranh không đọc nổi nữa, đem tạp chí đóng lại, không nói một lời, hướng phía thang máy riêng chỗ đài phun nước đi tới.

Thấy nàng đi khỏi, đám nhân viên lại tụ lại tíu tít bình luận...

"Nhìn đi, nhìn đi. Luật sư Lạc đích thực có quan hệ với giám đốc của chúng ta, bằng không sao có thể sử dụng thang máy riêng của giám đốc chứ?"

"Nghe nói Luật sư Lạc đã có bạn trai rồi, không phải sao?"

"Vậy thì sao chứ? Có sự cạnh tranh như vậy chẳng phải khiến giám đốc chúng ta càng thêm phấn khích hay sao?"

"Cũng đúng..."

Chỉ trong đầu giờ sáng, tin đồn lan nhanh với tốc độ chóng mặt...

"Isabel, Thương Nghiêu tiên sinh hôm nay mấy giờ sẽ tới công ty?" Vừa lên tới phòng làm việc, Lạc Tranh liền nhắc máy điện thoại nội bộ liên lạc với thư ký giám đốc.

"Luật sư Lạc, sáng nay giám đốc có hẹn với một khách hàng quan trọng đàm phán về chuyện hợp tác, xong việc mới trở về công ty." Âm thanh ngọt ngào của Isabel cất lên nghe vô cùng chuyên

nghiệp. Lạc Tranh khẽ nói lời cảm ơn xong liền đi đến chỗ cửa chớp, kéo lên. Phía đối diện là phòng làm việc không người. Giống hệt như ngày hôm qua, hẳn thật sự không có tới công ty.

Mấy năm nay, Lạc Tranh cũng không ít lần bị giới phóng viên đeo bám, trở thành đề tài của mấy tạp chí lá cải. Nhưng mà chuyện lần này, ngay cả nàng là người trong cuộc cũng không hề hay biết.

Đang mãi nghĩ, điện thoại di động chợt vang lên.

Cầm lấy di động, nhìn thấy cái tên quen thuộc sáng lên trên màn hình, Lạc Tranh không nén được tiếng thở dài khe khẽ, ấn xuống nút nhận cuộc gọi, giọng nói vô cùng dịu dàng...

"Húc Khiên..."

"Tranh Tranh, em ở Pháp mọi chuyện đều tốt chứ?" Giọng nói ôn hòa của Ôn Húc Khiên vang lên ở đầu máy bên kia, cảm giác thoải mái như mặt biển yên ả, khiến người nghe có cảm giác vô cùng yên lòng.

"Mọi chuyện bên này đều tốt cả, anh đừng lo." Lạc Tranh ôn nhu nói chuyện với hắn, nàng không rõ Húc Khiên có biết chuyện này hay không, chỉ có thể thầm cầu nguyện.

Đáng tiếc...

"Tranh Tranh, anh..." Ở đầu dây bên kia, giọng Ôn Húc Khiên có chút ngập ngừng, dường như có chuyện muốn nói lại có chút chần chừ...

Lạc Tranh trong lòng phát sinh một dự cảm không lành. Trên đời này căn bản không có chuyện gì có thể che giấu, nhất là trong giới truyền thông, lại ở thời đại xã hội Sachvui.com phát triển mạnh mẽ như vậy.

"Húc Khiên, nếu như em đoán không lầm, anh có nghe thấy một số chuyện không hay liên quan đến em, phải không? Tính tình Lạc Tranh vẫn vậy, thay vì cố giấu diếm, chi bằng trực tiếp đem mọi chuyện hiểu lầm ra nói cho rõ ràng.

Ôn Húc Khiên trầm mặc một lúc, rốt cuộc mới mở miệng, "Không phải nghe, mà là anh nhìn thấy chuyện bê bối của em và Thương Nghiêu trên tạp chí."

"Húc Khiên, anh cũng tin những gì mấy tờ tạp chí kia đăng tải hay sao?"

"Tranh Tranh, anh chỉ muốn hỏi em, rốt cục Thương Nghiêu có tặng nhà, tặng xe cho em hay không?" Ôn Húc Khiên có vẻ nén giận, vẫn ôn tồn hỏi nàng.

Lạc Tranh than nhẹ một tiếng, "Húc Khiên, đúng là Thương Nghiêu tiên sinh tối qua có đưa em về, cũng chính là căn biệt thự mà tạp chí đã đưa tin. Nhưng không phải hẳn tặng cho em, mà chỉ cho mượn chỗ đó mà thôi. Hơn nữa, ô tô cũng là tài sản công ty, em chỉ tạm thời sử dụng làm phương tiện đi lại trong thời gian ở đây. Giới truyền thông luôn thích phóng đại sự thật, anh không phải rất rõ ràng chuyện này sao?"

"Thật vậy sao?" Ôn Húc Khiên nghe xong tâm tình có vẻ tốt lên, giọng nói cũng dịu dàng trở lại.

"Tranh Tranh, đừng trách anh. Thực ra anh cũng không có tin vào mấy bài báo vớ vẩn kia. Thương Nghiêu là bạn tốt của anh, mà em lại là bạn gái anh. Hẳn tự nhiên đối với em sẽ có sự quan tâm đặc biệt. Xin lỗi em, tại anh suy nghĩ lung tung..."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh chợt cảm thấy trong lòng có chút cảm giác tội lỗi, "Thực xin lỗi... để anh phải lo lắng."

Thực tế, Lạc Tranh cảm thấy bản thân rất có lỗi với Ôn Húc Khiên. Từ khi quen biết Thương Nghiêu, cuộc sống cùng tâm tư nàng ít nhiều đã có sự xáo trộn. Có một số việc dù có muốn trốn tránh thế nào cũng không được. Nhiều lúc nàng thầm nghĩ, liệu đây có phải là một kiểu ám thị của ông trời, hoặc là từ trong tiềm thức của nàng thực sự không muốn trốn tránh.

Cũng như chuyện xảy ra tối qua, Lạc Tranh không thể không thừa nhận, khi biết Thương Nghiêu vì nàng mà tỉ mỉ chuẩn bị nhiều thứ như vậy, xem chừng hẳn đã hao tổn không ít tâm tư, nàng thực thấy... cảm động?

Không biết từ lúc nào, Lạc Tranh đã bắt đầu cảm thấy không hiểu nổi bản thân mình.

Ở đầu máy bên kia, Ôn Húc Khiên không hề biết suy nghĩ của

nàng lúc này, cười nói, "Tranh Tranh, là anh không đúng, anh cần phải tin tưởng em. Nhưng mà, anh rất nhớ em. Hy vọng em sớm hoàn thành giai đoạn đầu của công việc lần này. Dù sao ngày hôn lễ cũng đang đến rất gần rồi."

"Em biết!" Lạc Tranh khe khẽ đáp ứng. Chợt nhìn về phía bên kia, thấy cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, bóng dáng ưu nhã của Thương Nghiêu phản chiếu lên cửa kính, nàng như cảm thấy đáy lòng mình nổi lên một hồi rung động theo bước chân của hắn tiến vào.

"Húc Khiên, không nói với anh nữa, em phải làm việc rồi." Thoáng nói chuyện vài câu, nàng liền cúp điện thoại, than nhẹ một tiếng, lại đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện.

Thương Nghiêu trước nay vẫn vậy, giày da bóng lộn cùng một thân trong phục cao cấp ôm lấy thân hình cao lớn của hắn. Nhìn hắn lúc này, không hiểu sao trong đầu nàng lại thoáng hiện tới cảnh hắn chỉ mặc độc một chiếc quần lót hôm nào...

Gương mặt bất giác ửng hồng, hô hấp cũng theo đó mà trở nên gấp gáp hơn bình thường, lại đưa mắt nhìn về phía đối diện, nàng không nghĩ tới hắn cũng đưa mắt nhìn về phía mình. Trong khoảnh khắc, bốn mắt nhìn nhau.

Tim bất giác đập loạn, liền đó Lạc Tranh chợt nhạy cảm nhận ra bên khoe môi Thương Nghiêu nở một nụ cười mang ý vị đùa cợt...

Vội vã lẩn tránh ánh mắt của hắn, ngay lập tức, nàng đưa tay kéo nhanh cửa chớp xuống hoàn toàn che đi ánh mắt nóng bỏng muốn thiêu người.

Lẽ ra Lạc Tranh cần phải lập tức đến phòng làm việc của hắn, chất vấn sự việc sáng nay đăng trên mấy tờ tạp chí lá cải kia. Nhưng hiện giờ nàng đã từ bỏ ý nghĩ này. Đúng như lời nàng đã giải thích với Húc Khiên, nhà cùng xe là hắn dùng danh nghĩa công ty cho nàng tạm thời sử dụng mà thôi, làm sao có thể có chuyện hắn chuyển quyền sở hữu những tài sản đó sang tên nàng như mấy tờ tạp chí kia đưa tin chứ. Nàng cũng chẳng phải là cô gái trẻ tuổi mơ mộng, đương nhiên sẽ không có bất kỳ ảo tưởng nào, tránh để sau

này phải rơi vào tình trạng khó xử.

Tạm không nói đến chiếc xe cao cấp kia là loại sản xuất với số lượng hạn chế trên toàn thế giới, tính riêng căn biệt thự, tối qua lúc rảnh rỗi, nàng thử lên mạng tìm kiếm thông tin về nó, chỉ riêng giá đất đã cao đến nỗi khiến nàng suýt cắn phải lưỡi của mình chứ đừng nói đến thiết kế nội thất bên trong.

Nàng là gì của hắn? Dựa vào cái gì muốn đem những thứ này cho nàng? Trừ phi đầu của hắn bị lừa đá. Nhưng mà nhìn bộ dạng của hắn lại quá ư là sắc sảo. Dù nghĩ thế nào cũng thấy hắn không phải loại người có thể làm ra những chuyện như thế này.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh bên môi nở một nụ cười khổ, vừa định cầm lấy tài liệu, điện thoại trên bàn làm việc bỗng vang lên. Thật may, tiếng chuông điện thoại vừa kịp thức tỉnh nàng thoát khỏi ánh mắt nóng rực của hắn vẫn cứ quanh quẩn trong đầu.

Vừa nhắc điện thoại lên, không đợi nàng lên tiếng, một giọng đàn ông trầm thấp mang đậm ý cười vang lên trong máy.

"Tranh, tôi không thích cái cửa chớp này, lập tức tháo ra, ngoan!"

Tầm mắt Lạc Tranh rời về phía cửa chớp, mặc dù bị che khuất bởi một bức tường kính cùng cửa chớp nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt tà mị cùng nụ cười mê hoặc của hắn...

"Thương Nghiêu tiên sinh, thực xin lỗi, tôi đang làm việc..."

"Muốn tôi tự mình đến phòng em tháo ra sao?" Giọng đàn ông nhẹ nhàng cất lên, có cảm giác vô cùng êm dịu, thậm chí âm điệu cũng không có tăng thêm nhưng lại tỏa ra sự uy hiếp rõ ràng.

Lạc Tranh hơi nhíu mày curõi khế, nàng biết rõ người đàn ông bá đạo này chỉ cần nói xong nhất định sẽ làm được. Đến lúc đó nàng cũng không muốn lại cùng hắn dây dưa không rõ.

Nghĩ tới đây, nàng đành phải để điện thoại xuống, đi đến trước cửa chớp, hít sâu một hơi, vươn tay lên, đem toàn bộ cửa chớp kéo xuống...

Tiếng loạt xoạt của cửa chớp được hạ xuống, một lần nữa nàng lại hoàn toàn đối mặt với hắn, không còn chút gì ngăn cách.

Thương Nghiêu một thân nhàn nhã, dựa vào ghế da tại bàn làm

việc, cầm điện thoại trong tay, ánh mắt có chút khác thường cùng tà mị chăm chú nhìn về phía nàng.

Lạc Tranh bình tĩnh nhìn thẳng hấn mấy giây, sau đó xoay người trở lại bàn làm việc, ngồi xuống, cầm điện thoại lên, "Thương Nghiêu tiên sinh, xin ngài đừng tiếp tục phiền nhiễu tôi làm việc."

"Tranh, đến phòng làm việc của tôi!" Thương Nghiêu vừa nghe xong, trầm giọng đưa ra mệnh lệnh.

Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn hấn, nét cười tà mị liên tục lan tràn tận đáy mắt, âm thầm hít sâu một hơi, buông điện thoại xuống, đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên nàng đến phòng làm việc của giám đốc. Sau khi gõ cửa, bước vào trong phòng, mùi hoắc hương nhẹ nhàng đặc trưng của hấn bao trùm không khí, thể hiện sự trầm ổn của người đàn ông thành đạt lại có không ít tác dụng mê hoặc lòng người.

Thấy nàng bước vào, Thương Nghiêu khẽ dịch chuyển thân thể. Khung cảnh phía sau hấn cũng giống như phòng làm việc của Lạc Tranh, tầm nhìn vô cùng thoáng đãng, xa xa là toàn cảnh đường phố hoa lệ xe cộ đi lại như mắc cửi. Từ trên cao nhìn xuống, cảnh đêm thực sự rất đẹp, dường như có thể đem sự lãng mạn của đêm Paris thu hết vào trong tầm mắt.

"Em qua đây!" Hấn hướng nàng vươn tay lên, giọng nói nửa thật nửa giả vô cùng mập mờ, nửa như mệnh lệnh bắt buộc, nửa như tình nhân âu yếm nói chuyện.

Lạc Tranh không biết hấn muốn làm gì, hướng phía trước đi tới, đến gần bàn làm việc liền dừng bước.

"Đêm nay làm bạn gái tôi, em thấy sao?" Thương Nghiêu thấy nàng vẫn duy trì sự cảnh giác, cười cười lên tiếng.

Lạc Tranh lông mày đen nhánh khẽ nhíu lại, "Thương Nghiêu tiên sinh muốn tham gia dạ tiệc?"

Thương Nghiêu trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, "Đây chính là lý do khiến tôi thích làm việc với những người thông minh, không cần phải tốn phí quá nhiều hơi sức."

Lạc Tranh nhìn hấn, khuôn mặt mang nụ cười đắc ý tràn ngập

trong cả ánh mắt, khẽ lên tiếng, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài hình như còn chưa hỏi tối nay tôi có thời gian hay không?"

"Sao thế? Tối nay em còn có hẹn?" Thương Nghiêu có chút hứng thú nhìn nàng, "Ngàn vạn lần đừng lấy công việc bận rộn làm lý do từ chối. Tại tập đoàn RM này, tôi trước nay không chủ trương để nhân viên của mình làm việc thêm giờ."

Lạc Tranh vô cùng bình tĩnh nhìn hắn, cũng không vội trả lời, một lát sau, đi đến cạnh bàn làm việc, không cần hắn đồng ý liền nhắc điện thoại lên, trực tiếp ấn phím liên lạc với phòng thư ký.

"Giám đốc, xin hỏi ngài có gì dặn dò?" Ở đầu dây bên kia, giọng nói ngọt ngào của Isabel vang lên.

Lạc Tranh trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, "Isabel, phiền cô đến phòng làm việc của giám đốc một chuyến!" Nói xong, nàng liền cúp điện thoại, trong lòng thầm nghĩ, ở đầu dây bên kia chắc hẳn có người đang sợ phát khiếp.

Ước chừng vài giây, Isabel vội vội vàng vàng chạy tới phòng giám đốc, ngay cả cửa cũng không kịp gõ, lập tức bước vào. Nhìn thấy Thương Nghiêu đang ngồi thoải mái trong ghế giám đốc, bị dọa tới đứng không vững, vội cất tiếng xin lỗi.

"Giám...giám đốc, thực xin lỗi, tôi...tôi còn tưởng rằng ngài..."

Isabel lắp bắp nửa chừng liền không dám nói tiếp. Từ khi nhận được điện thoại nội bộ do Lạc Tranh gọi tới, Isabel thực sự kinh hãi, cứ nghĩ không lẽ giám đốc đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, chỉ là không hề nghĩ đến...

Thương Nghiêu cũng không buồn mở miệng, cũng không tỏ vẻ giận dữ, thái độ như thể người ngoài cuộc lặng lẽ quan sát sự việc phát sinh.

Lạc Tranh nhìn về phía Isabel, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tối nay giám đốc muốn tham dự dạ tiệc, phiền cô chuẩn bị một chút."

Lúc này Isabel mới cảm thấy cát được tảng đá trong lòng. Thì ra là tham dự dạ tiệc, hù dọa mình cứ tưởng xảy ra chuyện nghiêm trọng nào chứ.

"Vâng, tôi lập tức đi chuẩn bị..."

"Isabel, gọi điện cho Qiaonisi, bảo ông ta cho người đem những mẫu váy dạ tiệc đẹp nhất tới đây." Thương Nghiêu rất cục cựa lên tiếng, cắt ngang lời Isabel, lại bồi thêm một câu, "Tất cả có bao nhiêu mẫu thiết kế, đều sau người mang tới hết, để Luật sư Lạc tự mình lựa chọn."

"A..."

Không chỉ mình Isabel cảm thấy choáng váng mà ngay cả Lạc Tranh cũng ngây ngẩn cả người.

"Giám đốc?" Isabel có chút không hiểu. Tối nay không phải muốn cô cùng giám đốc đi dự tiệc sao? Sao lại để cho Luật sư Lạc chọn trang phục?

Ánh mắt Lạc Tranh lúc này chăm chú nhìn hấn, có thể thấy rõ nàng không hề thoải mái chút nào.

"Tối nay Luật sư Lạc sẽ cùng tôi tham dự dạ tiệc." Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa khế lên tiếng, đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh.

"A, vâng, tôi lập tức đi gọi điện." Isabel lúc này mới chợt hiểu ra, vội vàng cúi người, nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Qiaonisi là nhà thiết kế hàng đầu của vô số nhãn hiệu thời trang cao cấp, có ký kết hợp đồng với tập đoàn RM trong lĩnh vực thời trang. Các mẫu thiết kế của ông ta được các thành viên gia đình hoàng gia Shuyuan vô cùng yêu thích. Không ngờ tới, giám đốc lại điều động tới nhà thiết kế danh tiếng nhất để thiết kế lễ phục cho Luật sư Lạc.

Xem ra, sau đêm nay, sẽ lại có rất nhiều đề tài cho mọi người bàn tán...

Không khí trong phòng làm việc đã dần trở lại an tĩnh...

Lạc Tranh khế nắm chặt bàn tay, cất tiếng nói trong trẻo nhưng ngữ điệu vô cùng lạnh lùng.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài đừng quên, giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, ngài không có quyền can thiệp vào tự do cùng bất cứ quyết định nào của tôi."

Thương Nghiêu nghe vậy cất tiếng cười sáng khoái, đứng dậy,

hướng phía nàng bước tới. Khi chỉ còn cách khoảng một cánh tay, hắn đột ngột kéo nàng lại gần, cánh tay rắn chắc đem vòng eo nhỏ nhắn của nàng khoá chặt...

"Tôi không có quyền can thiệp? Không được, em đang ở trong địa phận của tôi, tôi đương nhiên muốn thay Húc Khiên chăm sóc em cho tốt, nếu không em bị gã đàn ông khác bắt mất thì phải làm sao?"

Lạc Tranh cũng không giãy giụa, mặc cho vòng tay hắn càng lúc càng siết chặt eo nàng. Loại tư thế này trong mắt người ngoài nhìn vào, có cỡ nào là thân mật cùng ám muội. Nở nụ cười có chút mỉa mai, ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy vô cùng quyến rũ của hắn, mặc kệ hơi thở cuồng dã cùng nóng hổi của hắn đang bao vây lấy nàng...

"Thì ra Thương Nghiêu tiên sinh chính là dùng cách này để chăm sóc bạn gái của bạn thân mình sao?" Nàng vừa nói vừa quan sát biểu hiện của hắn, "Hay là... Thương Nghiêu tiên sinh trước giờ vẫn luôn dùng cách này để đoạt nhân sở ái? (cướp người yêu của người khác). Thậm chí chăm sóc tới tận giường mới chịu buông tay?"

Thương Nghiêu giận quá hóa cười, ngón tay thon dài dọc theo cánh mũi xinh xắn của nàng từ từ di chuyển xuống đôi môi anh đào, hưởng thụ cảm giác của làn môi mềm mại...

"Vậy còn em? Có thích được tôi chiếu cố ở trên giường không?"

Tâm tư Lạc Tranh theo lời nói ám muội của hắn chột nởi lên một hồi run rẩy, tâm tình cũng càng lúc càng khấn trương. Nàng vốn rất cảnh giác vì biết rõ hắn là người đàn ông vô cùng nguy hiểm. Nhưng mà, cho dù hắn không làm gì cũng đủ khiến tâm tư phụ nữ lơ lửng cảnh giác.

"Khiến Thương Nghiêu tiên sinh phải thất vọng rồi, tôi không có chút hứng thú nào với tình một đêm cả." Nàng khẽ nói nhưng thanh âm vô cùng rõ ràng.

"Một người con gái đẹp như em, sẽ khiến đàn ông ham muốn không chỉ là một đêm." Thương Nghiêu buồn cười nhếch môi, một bàn tay xấu xa thành thực đưa lên, nhẹ nhàng đặt trên ngực nàng, dịu dàng vuốt ve, hơi thở đàn ông thô cát của hắn mỗi lúc một trầm

trọng...

"Tranh, không cần lúc nào cũng giữ một thái độ cảnh giác với tôi như vậy. Tôi thích em, nên tôi không hề che giấu tâm tư của mình. Em sợ tôi đến vậy, rốt cục là đang sợ điều gì? Phải chăng em sợ bản thân mình sẽ kìm lòng không được mà yêu tôi, phản bội lại Húc Khiên?"

Lời nói của hắn giống như hòn đá nặng nề đè lên ngực nàng, một cảm giác đau nhói chọt dâng lên cùng với những rung động kỳ lạ khiến nàng không cách nào giải thích được tâm tình của mình lúc này.

"Người tôi yêu là Húc Khiên, cho nên tôi sẽ không phản bội anh ấy."

"A? Em khẳng định như vậy..." Thương Nghiêu bày ra một bộ dạng nuối tiếc, "Nhưng thật tiếc là, tôi thật sự thích em, cho nên tôi nhất định sẽ đoạt lấy em từ trong tay Ôn Húc Khiên." Nói xong, hắn nâng bàn tay nhỏ nhắn của nàng lên, nhìn chiếc nhẫn lấp lánh trên đó, nở nụ cười vô cùng xấu xa.

Lạc Tranh khó khăn hít một hơi. Từ trong ánh mắt của hắn, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng dục vọng cuồng dã, ham muốn cướp đoạt cùng chiếm hữu.

"Nếu như Thương Nghiêu tiên sinh thích nói đùa như vậy, cũng nên biết thu dọn hậu quả một chút. Dù sao, tôi cũng không muốn trở thành gương mặt trang bìa của tạp chí chút nào."

"Em muốn nói đến vụ âm ỉ sáng nay?"

"Chắc hẳn Thương Nghiêu tiên sinh cũng nhìn thấy." Lạc Tranh nhàn nhạt nói, "Có đôi khi một câu nói hay một hành động vô tình của Thương Nghiêu tiên sinh đều sẽ trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Đương nhiên, ngài là người có danh vọng, báo chí đối với ngài cũng sẽ hạ bút lưu tình. Nhưng mà tôi không muốn bị cuốn vào đó, không muốn phá hỏng cuộc sống yên tĩnh mà tôi yêu thích."

"Vô tình sao?" Thương Nghiêu nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, cúi đầu xuống, sống mũi cao xuyên qua làn tóc đen nhánh của nàng, tiến đến vành tai nhạy cảm, há miệng khẽ ngậm lấy vành tai,

dịu dàng gặm cắn khiến trong lòng Lạc Tranh nổi lên một hồi run rẩy...

"Em thông minh như vậy, sao lại cho rằng đây là một trường hợp sơ suất chứ?"

Toàn thân Lạc Tranh khẽ run lên, không biết là bởi vì hấn nộ hôn của hấn hay là bởi lời nói đầy dụng ý kia.

"Anh có ý gì? Chẳng lẽ..."

"Uhm..." Thương Nghiêu đem ngón trỏ khẽ đặt lên đôi môi anh đào của nàng, không để cho nàng có cơ hội nói tiếp, nhẹ nhàng cười, "Có một số việc không thích hợp để nói lúc này."

"Tôi có quyền được biết!" Lạc Tranh thái độ rất kiên trì, ánh mắt cũng thể hiện rõ nét kiên định.

"Em thật sự muốn biết?" Thương Nghiêu đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giữ lấy, nụ cười quyến rũ thể hiện rõ sự ham muốn chiếm hữu.

Lạc Tranh gật đầu, nói thế nào nàng cũng là người bị hại, nàng có quyền biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nụ cười của Thương Nghiêu phản chiếu rõ ràng trong mắt nàng...

"Tôi trước giờ không làm chuyện làm ăn lỗ vốn. Nếu em muốn biết đáp án, vậy tối nay làm bạn gái của tôi. Nếu không chịu, chuyện gì cũng đừng bàn đến nữa." Thanh âm của hấn trước sau đều vô cùng tự tin, tựa như ma quỷ đem tâm tư của nàng vạch trần.

Nhìn vào ánh mắt đầy mê hoặc của hấn, một lúc lâu sau, Lạc Tranh chậm rãi gật đầu...

Chương 37: Dạ tiệc xa hoa

Màn đêm buông xuống, tháp rượu lấp lánh khiến dạ tiệc xa hoa càng thêm vẻ kỳ ảo. Một tòa biệt thự sang trọng, in bóng bên dòng sông Seine thơ mộng, bốn bề chẳng đèn kết hoa tựa hồ chiếu sáng cả mặt nước.

Số người tới tham dự dạ tiệc đêm nay quả không ít. Là nơi giới thương nhân tụ hội, mỗi khách mời đều là người có thân phận, không phú cũng quý, lai lịch không nhỏ. Từ phòng khiêu vũ sang trọng vang lên tiếng nhạc du dương, không khó để nhận ra không ít khách mời là người có chức quyền.

Lạc Tranh một thân trang phục vô cùng xinh đẹp, khoác tay Thương Nghiêu bước vào. Ngoại hình xuất sắc của cả hai người khiến cho toàn thể những người có mặt xôn xao bàn tán.

Các nữ khách có mặt tối nay ai cũng khoác trên người những bộ trang phục lộng lẫy, nhưng ánh mắt của họ hầu như đều rơi trên thân hình anh tuấn bất phàm, đầy khí chất đàn ông của Thương Nghiêu, nét mặt lộ vẻ si mê rõ ràng. Trong khi đó, những khách mời nam giới ánh mắt lại dán chặt trên thân hình uyển chuyển của Lạc Tranh, cô gái xinh đẹp đến từ châu Á này thực sự khiến họ phải giật mình kinh ngạc.

Bộ lễ phục Lạc Tranh mặc tối nay do đích thân Qiaonisi thiết kế, lại tự tay ông ta tỉ mỉ chỉnh sửa, vô cùng hoàn mỹ ôm sát vóc dáng xinh đẹp của nàng tôn lên những đường cong mê người.

Qiaonisi đặc biệt thiết kế cho Lạc Tranh hai bộ váy cho dạ tiệc tối nay. Cuối cùng, nàng lựa chọn cái váy dài màu đen này. Bản thân nàng vốn không quen mặc váy ngắn, nhưng cũng không ngờ tới mặc chiếc váy này lên, lại càng tôn thêm vẻ quyến rũ động lòng người, toát lên khí chất cao quý cùng mị lực. Hơn nữa nàng lại là người châu Á, càng tỏa ra vẻ kỳ bí Phương Đông.

Chiếc váy dạ tiệc sắc đen tuyền càng tôn thêm làn da trắng mịn như ngọc vô cùng mê người của Lạc Tranh. Lại được phối hợp thêm với lớp sa mỏng cùng ngọc trai đen ở phần đai lưng, kim cương lấp lánh nạm ở cổ áo, không thể nghi ngờ việc Lạc Tranh chính là tiêu điểm của dạ tiệc đêm nay.

Không nói đến người đàn ông khác, ngay cả Thương Nghiêu khi nhìn thấy nàng từ phòng thử trang phục bước ra, cũng bị vẻ đẹp của nàng làm cho sửng sờ.

Thương Nghiêu hiển nhiên là khách mời quan trọng của buổi dạ tiệc. Từ lúc hắn bước vào phòng tiệc, rất nhiều người trong thương giới tiến lên chào hỏi. Những người đàn ông này đối với vẻ đẹp của Lạc Tranh cũng trầm trồ không ngớt.

"A, vị này không phải là đại luật sư nổi danh ở Hongkong, Lạc Tranh tiểu thư sao?" Trong số họ có người nhận ra Lạc Tranh, vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ lên tiếng. Trông qua, anh ta cũng chỉ xấp xỉ tuổi Thương Nghiêu, nhưng lại có dáng vẻ bất đồng, tạo cảm giác rất ấm áp. Ánh mắt cũng không có sự tham lam cùng ham muốn như những người đàn ông khác mà vô cùng tao nhã.

"Xin chào!" Lạc Tranh lịch sự đáp lễ, bắt tay anh ta, "Ngưỡng mộ đại danh của Gino tiên sinh đã lâu, hôm nay được gặp thật là vinh hạnh."

Kỳ thực, Lạc Tranh cũng chẳng tìm hiểu gì về danh sách khách mời tối nay. Nhưng khi nàng vừa mới bước vào cửa nhìn thấy những người này, liền thấy tám chín phần đều là những gương mặt quen thuộc. Máy người họ nếu không phải thường xuyên xuất hiện trên trang bìa của các tạp chí kinh tế thì cũng là bị đám phóng viên chụp hình tung trên các tạp chí lá cải. Ví dụ như Gino tiên sinh này, gia tộc anh ta quản lý hệ thống ngân hàng hàng đầu tại Pháp, tài sản cũng thuộc hàng kếch sù. Cho nên, việc Lạc Tranh nhận ra anh ta cũng rất bình thường. Chỉ là nàng không ngờ đến, Gino lại biết mình.

"Ha ha.., Luật sư Lạc quả nhiên rất đặc biệt. Thường xuyên nghe danh Luật sư Lạc trên tòa biểu hiện vô cùng xuất sắc, chưa từng thua kiện. Hôm nay được gặp, so với trong tưởng tượng của tôi còn

đẹp hơn bội phần, lại vô cùng thông minh, khéo léo."

"Gino tiên sinh quá khen rồi!" Lạc Tranh nhẹ nhàng đáp lại, cử chỉ vô cùng lịch sự, khiêm nhường.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài làm thế này không được rồi. Chiêu mộ được Luật sư Lạc tài giỏi như vậy, mấy công ty của chúng tôi phải làm sao đây?" Gino đột ngột quay sang hỏi Thương Nghiêu, ngữ điệu vô cùng nghiêm túc, "Hay là vậy, nếu Thương Nghiêu tiên sinh không ngại, cũng để Luật sư Lạc làm cố vấn pháp luật cho công ty chúng tôi. Trung Quốc không phải có câu nói "Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền" sao?" (phù sa không để chảy vào ruộng ngoài).

Nghe thấy mấy lời này, Lạc Tranh chỉ cười mà không nói. Loại chuyện như vậy nàng cảm thấy tốt nhất không nên xen vào.

Thương Nghiêu nhẹ hớp một ngụm vang đỏ, khước môi hơi nhếch lên, nhìn thoáng qua Lạc Tranh, đem tầm mắt lạnh lùng quét qua Gino.

Gino tiên sinh, xem ra ngài vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của thành ngữ Trung Quốc, nếu đã nói "Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền" thì có nghĩa là "thứ tốt" đương nhiên phải do cá nhân độc chiếm, sao có thể chia sẻ cùng người khác."

Gino nghe vậy, hơi sững sờ, trên gương mặt thoáng hiện lên chút mất tự nhiên.

Lạc Tranh thấy không khí chột căng thẳng, khe khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Gino tiên sinh thực sự quá đề cao tôi rồi. Gia tộc ngài sở hữu hệ thống ngân hàng nổi tiếng toàn cầu, dưới trướng đương nhiên nhân tài nhiều vô số kể. Cho dù tôi có đến chỗ Gino tiên sinh, chẳng phải là không có đất dụng võ hay sao?"

Một câu nói thông minh của Lạc Tranh đã phá vỡ bầu không khí lúng túng, hơn nữa còn giữ thể diện cho cả hai bên.

Thương Nghiêu nghe vậy, khước môi khẽ nhếch lên, cũng không nói gì thêm.

"Ha ha... Thương Nghiêu tiên sinh, ngài mời được Luật sư Lạc chẳng khác nào có được bảo vật." Một thương nhân khác cười cười, tiến lên vỗ vai Gino, "Gino à Gino, xem ra ngài còn chưa hiểu rõ

Thương Nghiêu. Anh ta nổi danh là ra tay mau lẹ, thứ đã muốn ai có thể giành đây?"

Thương Nghiêu nghe vậy, cười cười, nhìn về phía người vừa lên tiếng, "Mấy lời này của anh thật quá đáng, người không biết chuyện nhất định sẽ cho là anh đang bêu xấu tôi."

"Thương Nghiêu tiên sinh nặng lời rồi, cho dù có cho tôi một trăm lá gan, tôi cũng không dám làm gì tổn hại Thương Nghiêu tiên sinh." Vị thương nhân này thái độ vô cùng nghiêm túc, quay đầu lại nhìn Lạc Tranh, "Bất quá Luật sư Lạc đúng là người phụ nữ khiến chúng tôi được mở rộng tầm mắt."

Lạc Tranh mỉm cười khế nhú mày. Nàng thực sự không hiểu ý tứ trong lời nói của anh ta.

Một thương nhân khác trong số họ cất tiếng cười thoải mái, "Chỉ có Lạc tiểu thư cùng Sally tiểu thư mới khiến Thương Nghiêu tiên sinh dính vào mấy tin đồn kiểu này. Nhưng mà người phụ nữ được Thương Nghiêu coi trọng như vậy, chỉ có duy nhất Luật sư Lạc mà thôi. Nếu không, sao có thể sẵn lòng tặng biệt thự cao cấp cùng xe hơi sang trọng như vậy chứ?"

Lạc Tranh hiểu ra ý tứ trong lời nói của ông ta, cười cười, bình tĩnh nói: "Chuyện này xem ra các vị đã hiểu lầm rồi. Tôi chỉ là nhân viên của Thương Nghiêu tiên sinh, nhà và xe đều là tài sản công ty, đối với tôi không có chút quan hệ nào." Ý cười tràn ngập trong ánh mắt, nhưng trong lòng Lạc Tranh lại nổi lên một chút khó chịu. Nàng thực sự muốn biết Sally kia là người thế nào?

Vị thương nhân kia nghe vậy hơi sững sờ, quay đầu nhìn về phía Thương Nghiêu.

"Vậy là sao? Luật sư Lạc còn không biết chuyện ngài đem toàn bộ số tài sản đó chuyển quyền sở hữu cho nàng sao? Đây chẳng phải chuyện mọi người đều rõ ràng à."

"George, hôm nay hình như anh nói quá nhiều rồi." Thương Nghiêu nhếch môi, nhàn nhạt cất tiếng lộ rõ vẻ không hài lòng.

Nghe ra ý khó chịu trong lời nói của Thương Nghiêu, mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai tiếp tục đề tài này nữa.

Lạc Tranh sững người vì kinh ngạc, nàng không nghe lầm chứ? Xe cùng biệt thự thực sự là đứng tên nàng? Chuyện này... Làm sao có thể?

Màn chào hỏi xã giao cuối cùng cũng lắng xuống. Lạc Tranh nhân lúc Thương Nghiêu nhàn nhã đứng một mình, tiến lên phía trước, ly rượu vang trong tay khẽ lay động, nhẹ nhàng cất tiếng đủ để một mình hắn nghe thấy.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi vẫn luôn nghĩ mấy tạp chí kia chỉ là đăng tin vô căn cứ mà thôi. Nhưng mà chuyện lúc nãy, ngài nên cho tôi một lời giải thích, không phải sao?"

Thương Nghiêu mỉm cười chào hỏi một đối tác xong, đưa mắt ngấm nhìn gương mặt nàng, thấy vẻ nghi ngờ hiện rõ trong đôi mắt đẹp, nét cười trong mắt hắn càng lan toả...

"Xe đẹp, nhà đẹp không phải là thứ phụ nữ đều ưa thích sao? Tôi chỉ là đáp ứng mà thôi."

Lạc Tranh nghe xong càng cảm thấy buồn cười, "Nhà đẹp, xe đẹp đương nhiên tôi cũng thích. Nhưng những thứ từ trên trời rơi xuống kiểu này thực không dám nhận, sợ sẽ ghen chết mất."

"Tặc tặc..." Thương Nghiêu khoé môi nở nụ cười tà mị, "Ví dụ kiểu này không phù hợp lắm, tôi muốn em lo lắng không phải là việc bị những thứ đó làm ghen chết, mà là..." nói đến đây, hắn chợt dừng lại, đem bàn tay nhỏ nhắn của nàng kéo qua, ôm chặt lấy eo nàng, cúi đầu khẽ kề sát bên vành tai nhỏ xinh, thì thầm, "...sẽ bị tôi làm cho...no chết!"

Tiếng nói trầm thấp cùng mùi hoắc hương nhẹ nhàng trên người hắn như hoà vào hơi thở của nàng. Nghe xong những lời này, lông mày đen nhánh của Lạc Tranh khẽ cau lại, ý nghi hoặc càng rõ hơn. Hiển nhiên là nàng không có hiểu ra ý tứ trong lời nói ám muội của hắn.

Thương Nghiêu dường như bị ánh mắt nghi hoặc cùng đơn thuần của nàng chọc cười. Một bàn tay đang khoá chặt eo nàng chậm rãi rời xuống. Bởi vì chỗ hai người họ đang đứng khá kín đáo nên ngón tay thon dài của hắn không chút kiêng dè, hướng đến nơi mẫn cảm

nhất của nàng, dò xét...Hô hấp mỗi lúc một nặng nề, phả trên gương mặt của nàng....

"Em nhỏ như vậy, khít chặt như vậy, tôi thực sợ em chịu không được sự vĩ ngạn của tôi..."

Lạc Tranh đột nhiên hiểu ra, dùng toàn lực đẩy hẳn, cố gắng thoát khỏi bàn tay xấu xa không chịu an phận đang vuốt ve thân thể nàng, trong lòng vô cùng hoảng sợ nhìn chăm chăm nụ cười xấu xa trên gương mặt kia. Gã đàn ông chết bầm!

"Tôi thấy, đại khẩu vị của Thương Nghiêu tiên sinh hay là để lại cho Sally tiểu thư đi!"

"Em đang ghen?" Thương Nghiêu khẽ nhấp một ngụm vang đỏ, nhẹ nhàng cười.

"Thần kinh, ghen vì một gã đàn ông chẳng khác ngựa đực giống sao? Trừ khi tôi bị chứng tâm thần phân liệt." Lạc Tranh lạnh lùng cười, cất giọng châm chọc cùng thái độ cao ngạo nhìn hẳn, "Tôi sẽ không nhận bất kỳ thứ gì từ anh, ngay ngày mai sẽ tiến hành làm mọi thủ tục pháp lý cần thiết."

"Tranh, không cần phải vội vã phân rõ giới hạn với tôi như vậy. Em nên biết, không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt điều kiện của tôi. Thương Nghiêu có chút hứng thú nhìn xem ánh mắt đầy cao ngạo của nàng. Rất tốt, người phụ nữ này càng ngày càng hợp khẩu vị của hẳn.

"Cho dù em muốn cự tuyệt, cũng không cần nhanh như vậy, em còn rất nhiều việc phải xử lý ở công ty nữa."

Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói: "Thương Nghiêu tiên sinh lo xa quá rồi, cho dù tôi ở trong biệt thự, cũng chỉ trong một tuần mà thôi. Cho nên, nhà tôi không cần, thứ gì tôi cũng không muốn dùng."

"Một tuần?" Thương Nghiêu dường như cảm thấy cực kỳ buồn cười, ngay cả hàng lông mày rậm của hẳn cũng như toát lên ý "Em quá ngây thơ!"

"Tranh, em là đại diện pháp luật của tập đoàn RM trong 3 năm, có nghĩa là, em cũng phải ở bên tôi ít nhất 3 năm."

Lạc Tranh bắt đắ dĩ lắ đầu, "Thương Nghiêu tiên sinh, hi vọng ngài hiểu cho rõ ràng, tôi ký hợp đồng thời hạn 3 năm với tập đoàn RM chứ không phải với cá nhân ngài. Ba năm tới đây, tôi chỉ cần làm tốt công việc của mình, còn về việc tôi ở đâu để xử lý công việc, không dám phiền Thương Nghiêu tiên sinh lo lắng."

"Xem ra em rất nóng lòng muốn trở lại bên cạnh Ôn Húc Khiên." Thương Nghiêu giơ tay xoa xoa cằm, cười cười nói ra.

Lạc Tranh giơ lên ngón tay đeo nhẫn, nhìn hắ nói, "Thương Nghiêu tiên sinh cũng đã nói, mình không phải là ông chủ hà khắc. Cho nên việc nhân viên của mình kết hôn, chắc ngài cũng không đến nỗi ngay cả ngày nghỉ cũng không cho phép chứ?"

"Em cho rằng một tuần có thể khiến em hiểu rõ tôi, hiểu rõ tập đoàn RM?" Thương Nghiêu khoé môi hơi nhếch lên.

Lạc Tranh hạ tay xuống, đem chiếc ly rỗng trong tay đặt lên chiếc khay của người phục vụ vừa đi ngang qua đó, lạnh nhạt nói, "Ngài sai rồi, tôi chỉ cần hiểu về tập đoàn RM là đủ. Còn về phần Thương Nghiêu tiên sinh, tôi đã nói, tôi không có hứng thú tìm hiểu." Nói xong câu này, Lạc Tranh chợt nhìn thấy cách chỗ họ không xa có một vị thương nhân đang mỉm cười hướng về phía nàng bước tới.

"Thật ngại quá, Thương Nghiêu tiên sinh, không thể tiếp tục trò chuyện cùng ngài rồi." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói xong, xoay người nở nụ cười hướng về phía vị kia thương nhân đi tới. Hai người cùng tán gẫu thật vui vẻ.

Thương Nghiêu khẽ nhâm nhi ly rượu, ánh mắt đen thẳm sắc bén như chim ưng không hề buông lỏng, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lạc Tranh cách đó không xa, bên môi nở một nụ cười sâu xa...

Hắ trước giờ chưa từng gặp qua người phụ nữ nào thẳng thắn như nàng. Nàng không điệu bộ, cũng chẳng bao giờ che dấu nhu cầu cùng khát vọng vật chất của bản thân. Thậm chí cũng không có vẻ kệch cỡm như những phụ nữ khác. Hắ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy nàng làm nũng, dường như nàng có thể tự mình chống đỡ bầu trời của mình vậy.

Ở những bữa tiệc xa hoa kiểu này, đa số phụ nữ dường như chỉ

là để tô điểm cho bữa tiệc. Chào hỏi lẫn nhau một chút sau đó sẽ đứng túm tụm lại một góc, tám chuyện trên trời dưới đất. Đương nhiên, những bữa tiệc kiểu này cũng sẽ không thiếu những cô gái phong trần, nhưng mục đích của họ quá rõ ràng khiến hẳn chỉ liếc nhìn là đã chán.

Chỉ có duy nhất nàng có thể bình tĩnh đối đáp cùng với những người đàn ông khác, nói về những chủ đề mà họ cảm thấy hứng thú. Nàng có thể cùng họ hàn huyên, tán gẫu về tình hình kinh tế, tài chính, thậm chí là các môn thể thao hay những vận động viên tiêu biểu, tình hình chính trị hay cục diện biến đổi của thế giới...

Đêm nay, nàng tựa như một bông hồng cao quý, thu hút mọi ánh nhìn, khiến người ta thèm muốn nhưng lại vô lực níu giữ...

Không thể không thừa nhận nàng thực sự có đủ mị lực hấp dẫn đàn ông.

Suy nghĩ một hồi, ý cười trong mắt Thương Nghiêu dần chuyển sang lạnh lùng... Một cảm giác lạnh giá xuất phát từ tận đáy lòng!

Trong phòng vệ sinh...

Lạc Tranh trang điểm lại một chút, đem hộp phấn cất vào túi xách, xoay người định bước ra ngoài.

"Thật xin lỗi!" Đúng lúc phía trước có người đi tới, chặn lại lối ra của nàng. Nhẹ nhàng nói lời xin lỗi, Lạc Tranh lại hướng bên kia bước lên, không ngờ tới, người nọ cũng theo bước chân của nàng chắn tới, rõ ràng là cố tình chặn đường.

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn, thấy một cô gái có gương mặt xinh đẹp đầy vẻ cao ngạo, đôi mắt xanh lam như bảo thạch, khiến nàng chợt nhớ đến bộ phim Hải Dương Chi Tâm mình từng xem. Tuy nhiên, ánh mắt đó lại có nét lạnh lùng muốn dọa người.

Nhưng mà...

"Thật ngại quá, xin nhường đường." Lạc Tranh nói lại lần nữa.

"Cô chính là Lạc Tranh - luật sư tới từ Hongkong?" Cô gái kia rất cục cựa mở miệng, thứ tiếng Pháp thốt ra từ miệng cô ta toát ra một vẻ quý phái.

Lạc Tranh cảm nhận rõ ràng ý đối địch trong lời nói.

"Tôi là Lạc Tranh, xin hỏi có chuyện gì?" Nàng bình tĩnh hỏi lại.

"Không có chuyện gì lớn, chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở cô một câu." Cô gái kia cao ngạo nhướn mày, khuôn mặt cô ta cũng khá hấp dẫn, bộ lễ phục xẻ trễ ngực khiến vóc dáng hoàn toàn lộ rõ.

Lạc Tranh nhẹ nhàng cười khế, "Xin mời nói!"

Cô gái kia khế hừ một tiếng, nói thẳng thừng, "Rất đơn giản, tôi muốn cô rời khỏi Thương Nghiêu."

Lạc Tranh nghe xong, hơi sửng ngờ. Nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, nàng khế cười thành tiếng, "Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi, tôi và cái vị Thương Nghiêu tiên sinh mà cô vừa nhắc tới, không có chút quan hệ." Nói xong, nàng cũng chẳng muốn giải thích dài dòng, xoay người rời khỏi phòng.

"Đứng lại, tôi có cho cô đi sao?" Cô gái kia thấy thế, cũng nhanh chóng chạy theo ra khỏi phòng vệ sinh, tiến thêm vài bước, dùng sức kéo Lạc Tranh.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy chỗ cánh tay bị kéo nổi lên một chút đau đớn, vô thức hất mạnh tay, thoát khỏi sự kìm giữ của cô ta. Nhìn lại chỗ bị đau trên cánh tay, đã thấy xuất hiện vài vết máu bầm.

Móng tay của cô ta thực quá sắc nhọn!

Đáng ghét, hàng lông mày đen nhánh khế nhăn lại. Có trời biết nàng rất ghét những cô nàng để móng tay quá dài.

Cô gái kia nhìn vết máu bầm trên cánh tay nàng, lại nhìn đến móng tay của mình, khế háng giọng, có chút mất tự nhiên, lên tiếng, "A, tôi không phải cố ý, nhưng tôi còn chưa có nói xong mà cô đã định đi, thật không chút lễ phép!"

Lạc Tranh cũng chẳng muốn tốn thời gian tranh cãi, cầm lấy khăn giấy từ tay nhân viên phục vụ, khế lau qua chỗ vết thương, giọng có chút không vui, "Cô còn muốn nói điều gì nữa? Điều tôi cần nói, đã nói cả rồi?"

Nhân viên phục vụ nhận thấy không khí có chút căng thẳng, lại nhận ra Lạc Tranh chính là người đi cùng Thương Nghiêu tối nay, vội nhanh chóng lẩn đi báo tin.

Cô gái kia vẫn kiên quyết không chịu dừng lại, "Cái gì gọi là điều cô nên nói? Cô nói cô cùng Thương Nghiêu không có chút quan hệ nào, vậy tại sao cô lại trở thành luật sư đại diện của anh ấy?"

Lạc Tranh chán nản nhìn cô ta, khẽ hít sâu một hơi, "Vị tiểu thư này, tôi cùng Thương Nghiêu tiên sinh chỉ là quan hệ hợp tác, tôi là luật sư đại diện cho anh ta - đó là sự thật. Nhưng chuyện đó cũng chẳng nói lên điều gì cả."

"Không có nghĩa lý gì?" Cô gái kia cười lạnh, "Vậy mấy chuyện bê bối hai ngày nay cô giải thích thế nào? Còn dám nói mình cùng Thương Nghiêu không có vấn đề. Không có quan hệ gì, vậy mà vừa rồi hai người lại trốn đến chỗ tối làm cái chuyện đáng xấu hổ sao?"

Lạc Tranh thật muốn xoay người bỏ đi, lại sợ cô ta không ngừng gây náo loạn, cố nhẫn nại nói thêm, "Nếu như cô vì cảm thấy ghen tỵ, tôi đề nghị cô đi tìm người khác kiếm chuyện."

"Cô còn dám phủ nhận?" Cô ta tiến lên trước, đôi mắt sắc bén dường như hoá thành lưỡi dao bén nhọn. "Vừa rồi tôi tận mắt thấy Thương Nghiêu đưa tay thăm dò giữa hai chân cô, còn muốn tôi nói rõ ràng hơn, cô mới chịu hiểu sao?"

Trong tim Lạc Tranh bất giác run lên, thật không ngờ ở nơi này lại có người theo sát bọn họ đến vậy...

Nhưng đó lại là sự thật. Vừa rồi cái gã đàn ông đáng chết kia quả thực có hành vi vô cùng lớn mật.

Nhưng mà Lạc Tranh nàng trước giờ chưa từng chịu nhận thua trước mặt người khác.

Lạc Tranh khẽ lạnh lùng cười một tiếng, "Vị tiểu thư này, cô đã biết rõ công việc của tôi như vậy, vậy khi nói chuyện với tôi nên lưu ý lời nói của mình một chút. Nếu không, tôi có thể kiện cô tội phỉ báng!"

"Cô..." Trong mắt cô gái kia lửa giận bùng bùng bốc lên, "Cô nghĩ mình là ai chứ? Chỉ là một luật sư nho nhỏ, là thứ tiêu khiển cho đàn ông mà thôi. Đừng tưởng tôi không biết cô dùng cách gì để trở thành luật sư đại diện của Thương Nghiêu. Anh ấy trước nay đối với người cùng hợp tác đều có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Nếu không phải cô kéo anh ấy lên giường, giờ hết công phu ra thì sao

anh ấy có thể hợp tác với cô chứ?"

Lạc Tranh nghe xong giận quá hóa cười. Nếu như nàng vẫn còn là một cô gái ngây thơ mới vừa bước chân vào luật giới, nghe thấy câu này nhất định sẽ giáng cho cô ta một bạt tai. Nhưng mà mấy năm nay, Lạc Tranh đã trải qua quá nhiều chuyện đau đầu, loại chuyện vớ vẩn kiểu này nàng vốn đã chẳng buồn để tâm.

"Xem ra cô rất yêu thích người đàn ông kia. Vậy để tôi khuyên cô một câu. Muốn giữ được đàn ông, không phải dựa vào thân thể, mà phải dựa vào đầu óc. Hy vọng cô có thể nhớ kỹ điều này!" Nói xong, nàng nhẹ nhàng đánh giá cô gái kia, khe khẽ lắc đầu, "Nói cho cô những điều này, cô cũng sẽ không hiểu nổi. Kiểu người thích gây chuyện tại buổi tiệc như cô, có thể có bao nhiêu đầu óc chứ?"

"Khốn kiếp, cô dám nói tôi như vậy!" Cô gái kia hoàn toàn bị Lạc Tranh chọc giận, thoáng cái liền giơ cao cánh tay, hướng thẳng về phía gương mặt nàng.

Bàn tay của cô ta nhanh chóng bị Lạc Tranh ngăn lại, dùng sức bóp chặt cổ tay. Ánh mắt sắc bén của nàng toát ra vẻ lạnh lùng khiến cô gái kia bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Muốn đánh tôi sao?" Lạc Tranh cất giọng vô cùng lạnh lùng, "Hành vi của cô lúc này quả thực rất ngu xuẩn. Phàm là cô gái thông minh một chút thôi cũng sẽ không hành động như cô. Bêu xấu tôi, đối với cô có lợi ích gì?" Nói xong, Lạc Tranh mạnh hất tay của cô ta ra, khiến cả người cô gái kia hơi lảo đảo lùi về phía sau mấy bước.

Khuôn mặt cô gái kia nhanh chóng sưng sía. Trước giờ cô ta đều vô cùng cao ngạo, chưa từng bị người khác lên lớp bao giờ. Nay bị Lạc Tranh dạy dỗ như vậy, khí tức dâng tràn, bất giác lại muốn xông lên.

"Náo loạn thế đủ rồi!" Giọng nói trầm thấp đầy uy quyền của Thương Nghiêu vang lên, một câu nói đơn giản nhưng khiến người nghe dễ dàng cảm nhận được khí thế uy hiếp trong đó.

Cô gái kia bất giác run lên. Quay đầu lại nhìn thấy thân hình cao lớn của người đàn ông đang bước tới, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lạc Tranh ngược lại thờ phào nhẹ nhõm. Vậy cũng tốt, nàng

không cần tự mình xử lý nữa. Nhìn đến khăn giấy áp trên cánh tay đã rơi xuống đất, nàng đành lấy khăn tay của mình áp vào. Tia máu đã bớt được chút ít, chỉ là không biết có nên tới bệnh viện tiêm phòng không đây?

Thật sự quá xui xẻo mới gặp phải cô nàng điên khùng kia.

Nhưng xem ra, cô ta có khả năng là một trong số những người phụ nữ của Thương Nghiêu. Nếu không tại sao lại đối với nàng bằng thái độ tràn đầy thù địch như vậy?

Thương Nghiêu nhìn thấy cảnh này, chau mày, không thèm để ý tới cô gái kia, ngược lại đi về phía Lạc Tranh, đem cánh tay nàng nâng lên, nhìn thấy tia máu hằn trên đó, sắc mặt vô cùng tức giận.

"Là cô làm cô ấy bị thương?" Gương mặt vốn anh tuấn đã xám xịt, đôi lông mày rậm chau lại khiến người khác có thể cảm nhận rõ sự nguy hiểm đang rình rập.

Cô gái kia sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi. Không đợi cô ta trả lời, Lạc Tranh khẽ thở dài nói, "Anh đừng dùng bộ dạng như đi hỏi tội người ta thế. Cô ta làm sao có thể làm bị thương tôi chứ. Là do tôi sơ suất bị quẹt phải khi ở trong phòng vệ sinh thôi."

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô gái kia chắc phải mê mết hẳn đến mất đi lý trí, chứ trên đời này chẳng có nữ nhân nào vô duyên vô cớ đi kiếm cớ gây sự với cô gái khác, ngoại trừ một lý do - Ghen."

Thương Nghiêu khẽ liếc nhìn Lạc Tranh. Hẳn đâu phải người ngu, chỉ nhìn qua cũng biết vết thương trên tay nàng là do móng tay cào vào.

Tâm tư Lạc Tranh lúc này vô cùng an tĩnh. Nàng cũng chẳng muốn hẳn ra mặt vì nàng vào lúc này. Hiện nay, nàng đã khiến rất nhiều người chú ý rồi, nếu còn thêm chuyện nữa, chắc chắn ngày mai nàng sẽ lại được lên trang nhất của vô số tạp chí.

Lại một cái tít giật gân kiểu như "Các bạn gái tin đồn của Thương Nghiêu tranh giành lẫn nhau, dẫn đến ẩu đả." Nếu tin này bị đăng lên, nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa được tiếng oan.

Ai ngờ, cô gái kia lại nói một câu khiến nàng trợn tròn mắt.

"Anh rể, rõ ràng là cô ta không đúng, sao anh có thể dữ dằn với người nhà như vậy?" Nói xong, cô ta ngúng nguẩy đi đến bên Thương Nghiêu, tựa vào ngực hắn, chu cái miệng lên nũng nịu, bày ra bộ dạng vô cùng đáng thương.

Lạc Tranh khó nhọc nuốt nước miếng...

Anh rể???

Giật mình kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông kia, hắn đã kết hôn rồi?

Ánh mắt lại vô thức tìm kiếm trên tay hắn, không đúng, không có chiếc nhẫn nào!

Nhưng mà, điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Có thể bản thân hắn không thích đeo nhẫn thì sao?

Không biết tại sao, Lạc Tranh bỗng cảm thấy lòng mình trống rỗng...

Toàn thân nàng cứng đờ lại, vô lực, không nơi nương tựa...

Nhìn cô gái kia quẩn lầy Thương Nghiêu, bộ dạng vô cùng si mê, trong lòng Lạc Tranh thấy cực kỳ khó chịu. Loại cảm giác này trước nay nàng chưa từng có, thậm chí nàng còn cảm thấy như muốn khóc!

Thật đúng là tên ngựa đực giống mà, ngay cả đứa bé con hắn cũng không tha!

Thật sự quá đáng lắm rồi, hắn rõ ràng đã có vợ, lại dám ngang nhiên trêu chọc nàng!

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh thấy mình chẳng còn lý do nào lưu lại nơi này, liền xoay người bước đi.

Thương Nghiêu thấy nàng rời đi, lông mày khểnh lại, đem cô gái đáng ghét trong ngực đẩy ra, vừa muốn đuổi theo nàng, cánh tay lại bị cô gái kia níu chặt.

"Anh rể, anh sẽ không thực sự quan tâm cô ta chứ? Anh đừng quên, chị em yêu anh sâu đậm cỡ nào." Giọng nói của cô ta có chút bất mãn nhưng vẫn mang theo ý nũng nịu cố hữu.

"Gọi tôi là anh rể không phải quá sớm sao?" Thương Nghiêu nhíu chặt lông mày, lạnh lùng lên tiếng.

"Anh rể..." Cô gái kia vẫn muốn tiếp tục làm nũng, lại bị hấn lạnh lòng cắt ngang.

"Sally, hôm nay cô làm loạn vậy là đủ rồi. Nếu như không phải nể mặt chị gái cô, với tình hình hôm nay, tôi nhất định đem cô ném thẳng ra ngoài. Nếu có chuyện gì muốn nói, trực tiếp tìm tôi, đừng có chạy đi gây chuyện với người khác." Nói xong, hấn bỏ mặc Sally đứng đó, sai bước bỏ đi.

Sally vẻ mặt vô cùng khó coi đứng nguyên tại đó, tức giận giậm giậm chân.

Suốt thời gian còn lại, Lạc Tranh cố ý lẩn tránh Thương Nghiêu. Mỗi khi hấn tới gần, nàng lại mượn cớ nói chuyện cùng người khác. Khi nàng và họ hàn huyên xong, lại có người tiến đến nói chuyện với Thương Nghiêu. Cứ như vậy, cả một buổi tối, cục diện đuổi tránh cứ thế diễn ra.

Khi pháo hoa từ phía hồ bơi bắn lên, mọi người có mặt tại đó đều vô cùng tán thưởng. Lạc Tranh cũng đứng gần đó, lặng lẽ ngắm pháo hoa. Nàng nhớ hồi ở Hongkong, mỗi khi tết tết cũng đều bắn pháo hoa, cả bầu trời rực rỡ sáng lạn, thực sự rất đẹp.

Vô thức đưa mắt nhìn xung quang, đã thấy bóng dáng cao lớn của Thương Nghiêu thoáng ẩn hiện trong đám người gần đó. Hấn vĩn vĩn vẫn nổi bật như vậy, như thể hạc giữa bầy gà, cho dù đứng giữa đám đông cỡ nào, cũng khiến người ta chú ý đến mình trước tiên.

Thương Nghiêu hiển nhiên cũng nhìn thấy thân ảnh của nàng, sai bước hướng phía nàng đi tới.

Lạc Tranh trong lòng hoảng hốt, gót chân xoay tròn, hướng góc khác của hồ bơi đi tới. Nàng không biết tại sao mình lại phải né tránh hấn, chỉ cảm thấy tâm tình hiện tại thật bất loạn.

"Tranh..." Người đàn ông phía sau khẽ gọi tên nàng.

Lạc Tranh không có ngừng lại, ngược lại vô thức bước nhanh hơn, quay đầu nhìn lại sau lưng, ánh sáng của pháo hoa chiếu sáng bầu trời, soi lên khuôn mặt anh tuấn của hấn. Nhìn vào ánh mắt hấn lúc này thật khiến tim nàng đập càng lúc càng loạn.

Không thể nào!

Sao tim nàng lại có thể đập mạnh như vậy vì hấn chứ?

Không thể nào! Người nàng yêu...là Húc Khiên! Phải rồi, chuyện này chỉ là....

Đang lúc tâm tình loạn xạ, Lạc Tranh chỉ cảm thấy thân thể bị một lực rất mạnh xô đẩy, ngay sau đó...

"A..." Theo tiếng hét chói tai, cả người Lạc Tranh nhanh chóng ngã xuống, rơi vào trong làn nước lạnh. Nàng vẫn còn kịp nhìn thấy cách đó không xa, cô gái xấu xa kia đang nở nụ cười với vẻ mỉa mai không hề che dấu.

Đáng ghét, nàng nên biết cô ta sẽ không từ bỏ ý định mới phải...

"Phù phù..."

"A... có người rơi xuống nước..."

Trong lúc nhất thời, đám người đang ngắm pháo hoa bỗng chốc hỗn loạn...

Thương Nghiêu lách người từ trong đám đông bước ra. Khi hấn chứng kiến Lạc Tranh rơi xuống nước, trong mắt nổi lên tia kinh hãi, vội chạy ngay đến bên hồ bơi, đang định nhảy xuống cứu nàng, ai ngờ....

"Oa..." Từ trong đám đông vang lên những tiếng kêu sợ hãi cùng kinh ngạc, căn bản là tiếng kêu kinh ngạc của mấy người đàn ông.

Thương Nghiêu đưa mắt nhìn lại, trong lúc nhất thời, thân hình cao lớn của hấn cũng khẽ run lên, ánh mắt ngây ngẩn...

Chỉ thấy Lạc Tranh từ trong bể bơi ló lên, thành thạo hướng về phía thành bể mà bơi lại. Đến chỗ nước cạn, nàng hoàn toàn đưa thân thể thẳng lên bờ. Mái tóc dài đen nhánh vốn được vấn cầu kỳ sau gáy, giờ rủ xuống mang theo bọt nước lấp lánh do ánh trăng chiếu vào, xoã trên bờ vai tạo cảm giác vô cùng kỳ ảo. Lạc Tranh duỗi tay, phát nhẹ chỗ bọt nước trên mặt và tóc, chậm rãi bước tới chỗ an toàn.

Bờ bị rơi xuống nước, váy áo trên người nàng đều ướt sũng, dán sát vào thân thể, nhất là nơi ngực. Khi Lạc Tranh đưa tay vuốt bớt nước ở tóc, vô tình khiến cho đường xẻ nơi cổ áo khẽ rộng mở,

đường cong đẹp đẽ nơi ngực bắt chợt ẩn hiện càng khiến người nhìn vào có cảm giác mê người, chưa kể đến thân hình hoàn mỹ cũng đang thoát ẩn thoát hiện sau bộ lễ phục ước dẫm.

Những người đàn ông đang đứng trên bờ đều bị một màn mỹ nhân ngư này làm cho kinh ngạc đến ngây người. Có lẽ bọn họ chưa từng nghĩ tới, có người phụ nữ bị rơi xuống nước lại không hề tỏ chút lúng túng mà ngược lại còn bình tĩnh đến độ khiến người khác phải kinh hãi.

Thương Nghiêu cũng là người đàn ông rất đổi bình thường. Hắn cũng ngây ngốc đứng trên bờ ngắm nhìn, thậm chí quên cả việc kéo nàng lên.

Trong mắt Thương Nghiêu, giờ khắc này Lạc Tranh giống như mỹ nhân ngư từ biển sâu xuất hiện, hoặc là Thiên Sơn thánh nữ hạ phàm đang từ từ bước về phía hắn. Vóc người hoàn mỹ rơi vào trong tầm mắt hắn trở thành một loại hấp dẫn trí mạng. Nàng thật sự là một tiểu yêu tinh! Là sự giao hoà giữa thiên sứ và ma quỷ, vừa thanh khiết vừa ma mị khiến đàn ông điên cuồng mê đắm.

Bàn tay to của hắn nắm chặt lại!

Hắn phải có được nàng, nhất định phải có được nàng!

Loại ý nghĩ này mãnh liệt đến mức khiến toàn thân hắn run rẩy, hưng phấn, điên cuồng...

Nhưng là...

"Hắt xì..." Tiếng hắt hơi của Lạc Tranh nhanh chóng kéo hắn trở lại thực tại. Vội vàng bước lên, cởi áo khoác của mình khoác lên thân hình ước dẫm của nàng, đồng thời ánh mắt lạnh băng quét về phía bờ đối diện, hù dọa đám đàn ông đang ngây ngẩn nhìn nàng khiến họ lúng túng vội vàng lảng tránh ánh mắt đi nơi khác.

"Em sao rồi?" Hắn cúi đầu nhìn nàng, hỏi khế.

"Sẽ không sao, nếu như tên ngốc anh có thể sớm chút đưa tay kéo tôi lên." Giọng điệu Lạc Tranh rõ ràng mang theo ý không vui cùng chút giận dỗi. Nói xong, nàng lại hắt hơi một cái. Ghét thật! Không phải sẽ xui xẻo bị cảm như vậy chứ?

"Xú nha đầu kia, nhất định tôi phải dạy dỗ cô ta đàng hoàng để cô

ta nhớ lâu một chút." Thương Nghiêu đương nhiên nhìn thấy cảnh Sally đẩy Lạc Tranh. Chỉ là giờ này cô ta đã nhanh chân chạy biến, đến bóng dáng cũng không thấy đâu nữa.

"Thôi, bỏ đi. Cô ta làm vậy cũng chỉ vì... quá quan tâm anh." Lạc Tranh vuốt vuốt mũi, giọng nói có chút ngắt quãng.

"Tôi đưa em về." Thương Nghiêu thấy thế, cũng không muốn tranh cãi về vấn đề đó, cất giọng kiên quyết.

Lạc Tranh vội vàng khoát tay, "Không cần, không cần. Tôi muốn đi, cũng tự mình đi. Anh đừng làm liên lụy tới tôi nữa."

"Tôi khiến em mệt mỏi vậy sao?" Thanh âm của Thương Nghiêu nhướng lên, bất mãn nhíu mày, "Người phụ nữ như em thực không biết tốt xấu!"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hấn đang làm phiền bên tai nàng, bực bội vung tay lên, "Đúng đúng. Tôi chính là người không biết tốt xấu, vì thế cầu xin anh đừng làm phiền tôi nữa. Tôi muốn tự mình trở về, Ok?"

"Không được!"

"Không được cũng phải được!" Lạc Tranh gắt gao níu lấy vạt áo, không vui trừng mắt nhìn hấn, "Tôi cảnh báo anh, đừng có theo tôi nữa. Nếu không, cho dù anh là ông chủ của tôi, tôi cũng sẽ kiện anh tội quấy rối!" Nói xong, nàng chẳng buồn quay đầu lại, xoay người đi ra ngoài.

Thương Nghiêu trợn mắt há hốc mồm nhìn theo bóng nàng khuất dần. Đây là lần đầu tiên có người dám lớn tiếng với hấn, công khai làm trái mệnh lệnh của hấn. Lại nhìn đến bàn chân trần của nàng, khoé môi nổi lên ý không mấy vui vẻ.

Đưa mắt nhìn về bên hồ bơi, đôi giày cao gót xinh đẹp nằm ở đó tựa như trân bảo thất lạc trên thế gian...

Thương Nghiêu khẽ thở dài, cầm điện thoại lên, ấn xuống một dãy số, giọng nói trầm thấp mang theo mệnh lệnh cất lên.

"Đưa Luật sư Lạc trở về biệt thự, trên đường mua cho cô ấy một đôi giày mới."

Cúp điện thoại xong, Thương Nghiêu ngơ ngẩn nhìn theo hướng

bóng dáng nàng đã biến mất từ lúc nào, khẽ than nhẹ mang theo
hàm ý nan giải...

"Lạc Tranh à Lạc Tranh, em thực ra là người phụ nữ như thế
nào..."

Chương 38: Thân bất do kỷ

Lạc Tranh không thể không thừa nhận, người đang gặp vận xui thì làm chuyện gì cũng không được như ý. Sau khi từ dạ tiệc trở về, đầu óc nàng chỉ có một cảm giác quay cuồng. Sau nửa đêm, toàn thân bắt đầu nóng lên, một lúc sau lại lúc nóng lúc lạnh. Cuối cùng trong cơn mơ màng Lạc Tranh ngủ thiếp đi đến sáng. Khi tỉnh lại, triệu chứng cảm mạo lại càng tăng thêm.

Thân nhiệt đã giảm bớt không có nghĩa là bệnh đã đỡ hơn. Ngược lại, các triệu chứng nghẹt mũi, choáng đầu, chảy nước mắt, cổ họng đau rát như phải bỏng liên tục kéo tới. Có lẽ việc tối hôm qua rơi xuống nước đã châm ngòi nổ, lại thêm chuyện từ khi nàng đến Paris căn bản chưa từng được nghỉ ngơi thoải mái.

Xem chừng nàng đã bị bệnh thật.

Lạc Tranh là ví dụ điển hình của việc khuất phục thổ dưỡng. Đương nhiên đó là chỉ thân thể nàng. Còn về mặt tâm lý, nàng tuyệt đối có thể nhanh chóng hoà nhập vào môi trường mới. Nhưng thân thể nàng thực sự không được. Để có thể hoà nhập với hoàn cảnh mới xem ra nàng cần ít nhất vài ngày mới có thể thích ứng một cách thoải mái được.

Lạc Tranh thực sự không muốn lãng phí thời gian, nhưng cũng không thể không quyết định ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Hơn nữa, vừa sáng sớm đã có mấy nhân công chạy tới chạy lui trong hoa viên của biệt thự. Hỏi ra mới biết, mấy nhân công này được lệnh trong thời gian ngắn nhất, đem toàn bộ hoa trong vườn dời đi nơi khác.

Lạc Tranh nằm sấp bên cửa sổ, toàn thân vô lực nhìn bóng dáng bận rộn của mấy người nhân công dưới lầu. Chỗ vườn hoa sát cửa sổ kia trước giờ nàng không dám đi qua lối đó, bởi vì phấn hoa sẽ khiến toàn thân nàng không thoải mái. Lạc Tranh còn nhớ rõ đêm đầu tiên Thương Nghiêu đưa nàng tới biệt thự này, nàng liền gửi

thấy hương hoa thoang thoảng. Không ngờ tới, nhanh như vậy đã có người tới giải quyết vấn đề làm nàng khó chịu.

Nhưng... là ai thông báo cho mấy người nhân công này tới?

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có người đàn ông đó mà thôi!

Nhưng mà...

Lạc Tranh đưa tay dè lên mi tâm, đầu đau nhức dữ dội. Hắn không nên biết chuyện nàng bị dị ứng phấn hoa mới đúng chứ. Làm sao lại tốt bụng đột nhiên sai nhân công đến di dời vườn hoa như thế này?

Suy nghĩ vẫn vơ hồi lâu cũng không tìm được đáp án, cho đến khi mấy người nhân công rời khỏi, Lạc Tranh đã ngủ thiếp đi bên cửa sổ. Trong giấc ngủ mơ hồ, nàng cảm thấy thân thể mình bị nhấc bổng lên, được một đôi tay rắn chắc ôm lấy, liền sau đó, đặt lên chiếc giường mềm mại...

Lạc Tranh chợt bừng tỉnh, mở mắt ra, đôi mắt nàng cùng đôi mắt tà mị như chim ưng của hắn bất giác giao nhau, ý cười khế ẩn hiện bên khoé môi hắn, khiến tận đáy lòng nàng nổi lên một hồi rung động khó tả...

Tâm tư của Lạc Tranh theo sự rung động bên khoé môi hắn bất giác càng lúc càng bất ổn....

"Anh..." Nàng có chút thất thần, chưa kịp phản ứng, nói năng hơi lắp bắp, "Anh vào bằng cách nào?"

Thương Nghiêu nhếch môi cười, bàn tay dường như say đắm khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Quên rồi sao? Tôi cũng có chìa khoá nơi này."

Lạc Tranh ngây người mất vài giây. Nàng không thể không thừa nhận, người đang bị bệnh đầu óc rất thiếu sáng suốt. Mãi một lúc sau nàng mới nhớ tới sự thật này, khó chịu hơi nhăn mũi, trừng mắt liếc hắn, "Anh tới đây làm gì?"

Nói xong, ngây ngây ngô ngô bước xuống giường, đi tới chỗ máy pha cà phê trong phòng khách. Vừa mới cầm lấy cái ly, bàn tay đàn ông to lớn từ phía sau đã nhanh chóng đoạt lấy, cánh tay kia vòng qua eo nhỏ của nàng...

"Bệnh vậy rồi còn muốn uống cà phê?" Hấn đem cái ly đặt lại về chỗ máy pha cà phê, khẽ nhíu mày, trầm giọng nói.

Lạc Tranh toàn thân không có sức lực, cũng chẳng thể đẩy hấn ra, đành để mặc hấn tùy ý ôm mình. Lấy tay khẽ vuốt khoé mắt hơi đau, nàng khó chịu nói, "Tôi muốn uống gì còn cần anh lo sao?"

Thương Nghiêu không giận mà còn cười khẽ, kéo nàng đến ngồi trên sofa, xoay người đi vào phòng ăn. Lúc trở ra, trên tay cầm thêm mấy cái đĩa, trên mặt bàn ăn không biết đã có thêm mấy món nóng hổi.

"Bệnh vậy rồi còn không quên cùng tôi tranh cãi." Đặt đĩa xuống, hấn thuận thế cũng ngồi ở bên cạnh nàng, cười cười kéo nàng về phía hấn, thái độ vô cùng tự nhiên.

"Ở đây có cháo trắng, gan ngỗng, trứng chiên, salad dưa chuột, còn có nước trái cây đã được giữ ấm. Em đang bệnh, đừng ăn những thứ nhiều dầu mỡ. Chỗ này toàn đồ ăn nhẹ, rất phù hợp với khẩu vị em lúc này."

Lạc Tranh sửng sốt nhìn một bàn đầy đồ ăn bày trước mặt, kinh ngạc quay đầu nhìn hấn, "Những thứ này... căn bản không thể mua được ở bên ngoài?"

Tại Paris rất khó có thể mua được cháo trắng. Nhưng mà hầu như người Hongkong nào cũng đều ưa thích món này, Lạc Tranh cũng không ngoại lệ.

Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, "Đây là những thứ tôi tự làm cho em."

A...

Lạc Tranh đầu óc có chút hỗn loạn không theo kịp ý tứ của hấn, "Anh làm? Không phải vừa nấu xong sao? Anh đến đây bao lâu rồi? Tại sao tôi không biết gì hết?"

"Tôi đến từ lúc em thiếp đi bên cửa sổ." Thương Nghiêu đưa tay kéo nàng ôm vào trong ngực, bàn tay đưa lên sờ trán nàng, "Tối hôm qua sốt rất cao?"

"Ừ." Lạc Tranh khẽ xoa xoa mũi. Cảm giác bị nghẹt mũi thật khó chịu, nàng chỉ đành dùng miệng để thở.

"Sao lại nghiêm trọng thế này? Em ngoan ngoãn ăn sáng xong, tôi lập tức đưa em tới bác sỹ."

Thương Nghiêu nói xong, đưa tay bê bát cháo tới gần nàng.

"Đâu còn là trẻ con nữa, cảm mạo một chút liền tới bệnh viện khám bác sỹ, thật phiền chết đi." Lạc Tranh lập tức từ chối, nàng thật sự rất ghét khung cảnh bệnh viện.

Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng, "Vậy thì gọi bác sỹ tới nhà, nhưng mà tới bệnh viện sẽ kiểm tra tốt hơn một chút."

"Tôi không muốn khám bác sỹ, nghỉ ngơi một chút sẽ khoẻ thôi." Lạc Tranh bực bội nhíu nhíu mày.

Thương Nghiêu dường như bị bộ dạng của nàng chọc cười không ít. Xem ra, chỉ có cách cho nàng uống thuốc ở nhà vậy.

Bưng bát cháo lên, múc một muỗng đưa đến trước bờ môi nàng, hấn khẽ nói, "Em phải ăn chút gì đó, bệnh mới mau khỏi được, nào...."

Có trời biết, hấn lớn từng này rồi đây là lần đầu tiên dỗ dành phụ nữ.

Lạc Tranh nhìn hấn, lại nhìn đến muỗng cháo trắng kề sát miệng, có chút lúng túng nói, "Cái này... anh thật phiền quá đi. Tôi... tự tôi ăn là được rồi..."

...

Loại chuyện như vậy luôn luôn là việc Húc Khiên vẫn hay làm. Giờ khắc này, một màn này tái diễn khiến cho nàng cảm thấy rất không tự nhiên.

Tuy nhiên, Thương Nghiêu vẫn giữ nguyên tay cầm muỗng, xem ra muốn cùng nàng thử độ nhẫn nại. Đôi mắt vẫn ánh lên nét cười nhưng thái độ cũng vô cùng kiên quyết.

"Khoan đã..." Lạc Tranh sắp xếp lại chút sự kiện đang hỗn loạn trong đầu, nghiêm túc nhìn hấn, hỏi khẽ. "Anh sáng sớm đã tới đây, rốt cuộc là vì cái gì?"

Thương Nghiêu không trả lời, chỉ là dùng ánh mắt ám chỉ bữa sáng.

Lạc Tranh thực sự bị sốc, "Anh... Không phải sáng sớm anh chạy

tới đây để làm bữa sáng cho tôi chứ? Có khả năng này sao?" Nàng trước giờ vẫn luôn có cảm giác, mỗi một việc người đàn ông này làm đều có mục đích rõ ràng.

Thương Nghiêu cười cười, rốt cục cũng mở miệng, "Em thật là người phụ nữ vô tâm. Chẳng lẽ tôi sáng sớm chạy đến đây để bắt em đi làm. Em yên tâm, em bị bệnh đến vậy rồi, tôi sẽ không ép em làm việc đâu. Vậy có thể ăn được chưa?"

Nói dứt lời, cái muỗng lại tiếp tục kề sát bờ môi nàng.

Lạc Tranh biết rõ không lay chuyển được hẳn. Hơn nữa nàng cũng biết cho dù không đói bụng cũng phải cố ăn cái gì đó, nếu không bệnh nặng thêm càng làm chậm trễ thời gian. Thấy bộ dạng hẳn vô cùng kiên trì lại có chút uy hiếp, nàng rốt cuộc đành nhượng bộ, há miệng ngoan ngoãn ăn.

Đối với việc Lạc Tranh ngoan ngoãn nghe lời, Thương Nghiêu dường như rất hài lòng. Nụ cười bên khóe môi càng lúc càng đậm, hẳn vô cùng kiên nhẫn, mỗi lần đều chờ nàng ăn hết mới múc muỗng cháo tiếp theo.

Lạc Tranh lại cảm thấy vô cùng rầu rĩ. Có lẽ bởi vì nàng đang bị cảm, lại thêm hẳn kề cận ngay bên cạnh, tóm lại, nàng không cách nào nói rõ được cảm giác của mình lúc này...

"Làm sao anh biết tôi bị bệnh?"

"Isabel sáng sớm đã gọi điện thoại cho tôi, nói em xin nghỉ. Tôi liền qua đây xem thế nào. Thương Nghiêu cắt một phần trứng chiên đưa đến bên môi nàng, nhẹ nhàng nói, "Nhất định là do tối qua bị ngã xuống nước, ăn sáng xong, phải mau uống thuốc mới được."

"Ừ." Lạc Tranh không biết tại sao lại nghe lời hẳn như vậy. Có lẽ, lúc bị bệnh người ta đều rất yếu đuối, thích có người quan tâm chăm sóc cho mình."

"Vườn hoa..."

"À, những nhân công kia làm em thức giấc sao? Em bị dị ứng phấn hoa như vậy, tôi mới sai người đem vườn hoa dời đi hết, để em có thể được dễ chịu đôi chút." Thương Nghiêu nói xong, lại cầm lấy ly nước trái cây, ép nàng uống hết.

Lạc Tranh tâm tư bất giác run rẩy, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Chuyện nàng bị dị ứng phấn hoa có rất ít người biết, ngay cả Húc Khiên, đều là vì một lần tặng hoa cho nàng, xem chút hại nàng phải vào bệnh viện nên mới biết, chẳng lẽ hẳn... hỏi qua Húc Khiên?

Thương Nghiêu thấy nàng chăm chú nhìn mình, khẽ cười, "Em sao vậy? Không phải em thích những bông hoa kia chứ? Em bị dị ứng phấn hoa thì sau này nên ít tiếp xúc với chúng vẫn tốt hơn."

"Làm sao anh biết tôi bị dị ứng với phấn hoa?" Nàng rớt cục nhẹn không nổi, cất tiếng hỏi hẳn.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Em vừa vào biệt thự liền che mũi. Bộ dạng khó chịu đều viết rõ cả trên mặt." Thương Nghiêu đem chén để xuống, đột nhiên ghé sát mặt lại bên nàng, xấu xa cười, "Em là người phụ nữ tôi thích, tôi không muốn thấy em vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà phải nhập viện chút nào."

Lạc Tranh kinh hoàng vội vàng lui về phía sau, tim lại điên cuồng đập loạn.

Nàng không thể không thừa nhận, Thương Nghiêu là một người đàn ông cực kỳ am hiểu lòng người, sự quan sát của hẳn lại vô cùng tinh tế khiến người khác phải giật mình. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác, thậm chí là một nét biểu cảm thoáng qua cũng khiến hẳn có thể đoán chính xác suy nghĩ của người đối diện.

Nếu yêu người đàn ông như hẳn, thật sự hạnh phúc nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Hắn có thể dễ dàng hiểu rõ tâm tư phụ nữ, làm cho người phụ nữ hẳn yêu hạnh phúc tột cùng. Nhưng mà hẳn cũng là người tình nguy hiểm nhất, khiến cho người phụ nữ yêu hẳn rơi vào tuyệt vọng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lạc Tranh bất chợt cảm thấy lạnh run...

Người phụ nữ hẳn yêu, nhất định phải rất tài năng... Bất giác, trong đầu nàng lại hiện lên hành vi càn rỡ của hẳn tối hôm trước...

"Em sao vậy?" Thương Nghiêu khẽ nâng khuôn mặt nhỏ bé của nàng, cười hỏi.

Lạc Tranh vội vàng quay đi, hơi mất tự nhiên nói, "Tôi muốn nghỉ

ngơi, xin anh hãy về đi."

Nàng, thật sự không biết làm cách nào để có thể đối mặt với hắn.

"Tranh, em đang bệnh, tôi có thể ở lại chăm sóc em..."

"Không cần, tôi không thích người khác chăm sóc." Lạc Tranh vội đứng dậy, chân trần đi tới, mở cửa ra, "Thương Nghiêu tiên sinh, bệnh của tôi là chuyện nhỏ, việc công ty mới là chuyện lớn, xin ngài mau về công ty đi, tôi chỉ muốn ở lại một mình."

Thương Nghiêu cười cười, vững vàng bước tới bên cạnh Lạc Tranh, cũng không chịu đi ra ngoài theo yêu cầu của nàng. Hai tay hắn bóp chặt đôi vai nhỏ, đôi mắt thâm thúy tựa như có thể nhìn thấu tận đáy mắt nàng.

"Tranh, lúc này còn muốn giận đối với tôi sao?"

Lạc Tranh ngược lên, nhìn vào ánh mắt vô cùng sắc bén của hắn, lẳng lặng nói, "Thương Nghiêu tiên sinh dùng từ này không được hợp lý lắm. Ngài là ông chủ, tôi chỉ là nhân viên, sao dám giận đối chứ? Tôi chỉ muốn ở nhà một mình nghỉ ngơi cho tốt, không muốn bị người khác quấy rầy."

Thương Nghiêu nhìn nàng hồi lâu, sắc mặt vô cùng bình lặng, khiến người khác không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn. Một lúc sau, hắn đột nhiên nhếch môi, khe khẽ cười xoa đầu nàng, giọng nói trầm ấm vô cùng bao dung.

"Được, vậy em nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong, hắn xoay người rời đi...

"RẦM..." Lạc Tranh đóng cửa lại, thân thể vô lực dựa lên cánh cửa, khó nhọc thở từng hồi.

Đưa mắt nhìn về phía bàn trà, mới phát hiện hắn đã chuẩn bị thuốc rất đầy đủ...

Trong nội tâm Lạc Tranh lại dâng lên một hồi hỗn loạn. Nếu như hết thảy những lời này là của Húc Khiên, nàng nhất định sẽ cảm động tới chảy nước mắt. Nhưng mà, hắn lại là bạn tốt của Húc Khiên, rốt cục hắn muốn làm cái gì?

Đầu óc của nàng lúc này thật sự mê muội...

Hắn chắc hẳn đã kết hôn, có vợ... Hắn nhất định rất yêu vợ của

mình. Người như hấn, nếu không yêu thương, sao có thể tùy tiện kết hôn chứ?

Nếu đã kết hôn, hấn vì cái gì còn đến trêu chọc nàng?

Nghĩ tới đây, trong đầu Lạc Tranh thoáng hiện lên một câu Thương Nghiêu đã từng nói trước đây.

"Tôi năm nay 34 tuổi, giám đốc tập đoàn RM, chưa từng kết hôn."

Hấn nói dối!

Rõ ràng ngay từ đầu đã là tên lừa gạt.

Nếu như hấn chưa kết hôn, tại sao tối hôm đó cô gái kia lại gọi hấn là anh rể?

Lạc Tranh chỉ cảm thấy buồn cười. Nàng sao lại có thể nhớ rõ ràng từng lời nói của hấn như vậy.

Ngay từ lúc đầu, hấn đã là tên lừa gạt rồi. Có lẽ, tất thảy mọi thứ về hấn đều là giả, cũng giống như sự hoài nghi ban đầu của nàng, đó chỉ là bộ mặt bên ngoài của người đàn ông này.

Hấn còn có một bộ mặt khác không để ai biết?

Cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng nghe hấn đề cập đến các mối quan hệ riêng tư, ví dụ như gia đình hay cuộc sống hàng ngày của hấn. Đương nhiên, những chuyện này hấn không nói cho nàng cũng là bình thường. Nhưng mà còn những nhân viên khác ở công ty thì sao? Khi nàng tình cờ hỏi Isabel, nàng cũng đã giật mình. Isabel làm việc bên cạnh Thương Nghiêu nhiều năm như vậy, mà đối với cuộc sống riêng tư của hấn cũng không hề hay biết. Thậm chí, Isabel cũng chỉ biết gọi hấn là Thương Nghiêu tiên sinh.

Hấn không thể nào đơn giản như vậy! Bề ngoài càng đơn giản, sau lưng sẽ càng phức tạp. Nàng không tin người Pháp cũng sẽ gọi hấn bằng cái tên Thương Nghiêu, cho dù hấn có là con lai đi nữa cũng vậy.

Càng nghĩ, tâm tình lại càng loạn. Nàng dứt khoát bước lên lầu, chuyện gì cũng không muốn nghĩ nữa. Trở lại phòng ngủ, một lát sau, Lạc Tranh thiếp đi, cái gì cũng không biết...

Ánh nắng ban ngày dần bị ánh trăng thay thế, màn đêm đã buông xuống tự khi nào...

Bên ngoài cửa sổ, cảnh đêm vô cùng mỹ lệ. Ánh trăng hắt lên cửa kính, chiếu lên thân ảnh một người đàn ông đang ngồi nhàn nhã trên ghế giám đốc.

"Phải làm sao đây? Tôi nghe ra ý tứ trong lời nói của anh ấy. Anh ấy muốn rời bỏ tôi." Một giọng nữ có chút bất lực truyền đến từ trong điện thoại, nghe kỹ còn cảm thấy vài phần uỷ khuất.

"Hắn bỏ được sao?" Người đàn ông kia không hề đếm xỉa đến câu hỏi, khẽ dựa lưng vào thành ghế. Ánh mắt hắn nhìn cảnh phồn hoa của thành phố về đêm, khoé môi nổi lên nét lạnh lùng che khuất sự tà mị thường ngày.

"Anh ấy có cái gì không bỏ được? Anh ấy sắp kết hôn rồi, đương nhiên muốn đem mọi chướng ngại trừ bỏ hết." Giọng nữ trong điện thoại mang đậm ý tức giận khó kìm.

"Nếu như cô cũng tự coi bản thân mình là chướng ngại, còn muốn hắn coi trọng cô sao?" Trên cửa kính phản chiếu một ánh mắt đầy khinh miệt cùng tia nhìn thâm thúy mang đậm nét u ám.

"Vậy tôi phải làm sao đây? Người ta thực sự không nghĩ được cách nào cả." Giọng nữ kia có chút nũng nịu.

"Thể hiện bản lĩnh của cô, cô càng ngốc, hắn sẽ càng thích, hiểu chưa?" Người đàn ông cất giọng nhàn nhạt nói.

"Vậy..." Giọng nữ kia dường như có chút chần chừ, dừng lại vài giây, sau đó khẽ cất lên vô cùng dịu dàng, "Thương Nghiêu tiên sinh, người ta...rất nhớ ngài."

Nghe được câu này, quả nhiên Thương Nghiêu lạnh lùng nhếch môi, đáy mắt nổi lên tia mỉa mai nồng đậm, "Vậy cô càng phải ngoan ngoãn thay tôi làm việc cho tốt, như vậy mới không phụ sự kỳ vọng của tôi đối với cô."

"Người ta biết rồi..." Giọng nữ kia lại yêu kiều đáp lại.

Lúc này....

"Anh rể..." Tiếng gọi cũng theo cửa phòng làm việc mở ra trong nháy mắt, âm thanh của giày cao gót càng lúc càng gần.

"Sẽ gọi lại sau!" Thương Nghiêu xoay người dặn dò vài câu trong điện thoại, nhìn về phía Sally đang đột nhiên xông vào, ánh mắt vô

cùng lạnh lẽo, vẻ không hài lòng trên gương mặt dường như tăng thêm vài bậc.

Sally vẻ mặt đang hưng phấn nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Thương Nghiêu cũng sợ đến cứng lại, bước chân cũng dè dặt hơn. Thấy hắn đặt điện thoại xuống mới dám tiến lên, bày ra bộ dạng vô cùng quỵ rũ ngồi xuống phía đối diện.

Thương Nghiêu nhìn cô ta một thoáng, vừa muốn mở miệng, lại bị Sally vội vã lên tiếng ngắt lời.

"Được rồi, được rồi! Em biết anh muốn nói gì. Là em không đúng, vào phòng làm việc của anh không có gõ cửa." Sally đem đồ trong tay đặt lên mặt bàn, giơ hai tay lên bày ra vẻ đầu hàng vô điều kiện.

Thương Nghiêu nhìn thoáng qua mấy thứ trên bàn, khẽ cười nhíu mày, "Đây là cái gì?"

Sally khẽ chép miệng, khuôn mặt có vẻ hơi mất tự nhiên. Một lúc sau, hai tay khẽ co lại, nói khẽ, "Đương nhiên là thuốc rồi. Đây là thuốc trị cảm cúm loại tốt nhất. Lần trước chị bị ốm cũng uống cái này, khỏi rất nhanh."

Thương Nghiêu có vẻ buồn cười khẽ nhếch môi, "Xem ra cô còn biết mình đã làm sai."

"Anh rể..." Sally khẽ hắng giọng, "Em cũng đâu phải kẻ đại gian đại ác, tại sao lại nhìn em như vậy?"

"Thật sao? Trước nay tôi không hề biết cô lại có sở thích đẩy người khác xuống nước." Hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt sắc bén như chim ưng của Thương Nghiêu nhìn chăm chăm vào Sally.

Sally bị hắn nhìn đến nổi toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, khó nhọc cất tiếng giải thích, "Đó là do cô luật sư kia không biết thân biết phận, lại còn nói em không có đầu óc. Em đương nhiên tức giận liền đẩy cô ta xuống, cũng chỉ muốn cho cô ta một bài học thôi."

"Nếu đã nói vậy tức là cô không có làm sai. Vậy số thuốc này là ý gì?"

"Đó là..." Sally nhìn thoáng qua số thuốc, lại khẽ liếc hắn, "Chẳng phải là sợ anh trách tội sao? Tối qua, ánh mắt của anh như thể muốn đem em giết luôn. Nếu không, sao em phải chủ động đến làm vài

chuyện khiến tâm tình anh vui vẻ chứ. Ai ngờ nghe được tin cô luật sư kia bị cảm nặng, nghĩ lại chắc cũng có liên quan đến việc bị ngã xuống nước hôm qua. Nói đi nói lại, cô ta cũng thật quá yếu ớt, mới thế mà đã phát bệnh rồi."

Nhìn vẻ mặt có chút khinh thường của Sally, Thương Nghiêu cũng chẳng buồn nói thêm với cô ta, đem chỗ thuốc cầm trên tay nhìn kỹ.

"Yên tâm đi, không phải là thuốc độc. Em nào dám ở trước mặt anh làm ra những chuyện như vậy." Sally cất giọng vô cùng bất mãn.

"Cô không ngại đường xa chạy tới Paris này, chắc không phải là vì buổi tiệc đó chứ? Thương Nghiêu cất tiếng hỏi, ý vị vô cùng sâu xa.

"Em đương nhiên là vì chị rồi. Anh có biết chuyện xấu của anh và cô luật sư kia vừa truyền tới, chị liền đứng ngồi không yên. Em vừa hay thay chị đi một chuyến, anh không biết trong lòng chị nhớ anh tới mức nào sao..." Nói đến đây, Sally đứng dậy, đi về phía Thương Nghiêu, vẻ mặt vô cùng quyến rũ vòng tay ôm lấy cổ hần, lại từ từ dờn xuống, khẽ vuốt ve lồng ngực rộng rãi cùng cơ ngực rắn chắc, ngón tay xinh đẹp lộ ra ý khêu gợi mê người.

"Còn em nữa... Anh rể, Sally cũng rất nhớ anh."

Thương Nghiêu cũng không có đẩy Sally ra, để mặc ngón tay kia tùy ý chạy lung tung trên lồng ngực hần. Thân hình cao lớn không một chút hợp tác, mở miệng cất giọng lạnh lùng.

"Sally, cô nên hiểu cho rõ. Cho dù cô ở trước mặt tôi cởi sạch, tôi cũng không có chút hứng thú nào với cô hết."

"Anh..." Sally vô cùng xấu hổ, tức giận thu tay lại, đứng ở trước mặt hần, "Anh yêu chị em như vậy sao? Em có điểm nào không bằng chị chứ? Vì sao anh yêu chị mà không thể yêu em?"

"Về điểm này hãy đi hỏi chị của cô." Thương Nghiêu nói xong cũng không thèm đếm xỉa gì tới cô ta nữa.

Sally tức giận đi đến sofa ngồi xuống, vẻ mặt bất mãn nhìn Thương Nghiêu. Thật lâu sau, cất tiếng hỏi, hàm ý không vui không hề che dấu. "Anh rể, thành thật cho em biết, anh với Luật sư Lạc kia,

thực sự không hề động lòng?"

Thương Nghiêu chẳng buồn nhìn đến cô ta, nhàn nhạt nói, "Cô nên biết cho rõ ràng, tất cả những vấn đề riêng tư, tôi sẽ không trả lời."

"Chuyện này có liên quan đến chị em." Sally lại đứng dậy, vẻ mặt cáu kỉnh.

"Chuyện này cũng không liên quan đến chị cô." Thương Nghiêu vẫn giữ nguyên giọng nói bình thản như trước.

Sally nghe vậy, càng thêm không vui, "Sao có thể không liên quan? Em không muốn có kẻ thứ ba xen vào phá hoại tình cảm của chị."

"Sally, trong mắt tôi, cô càng giống kẻ thứ ba hơn." Thương Nghiêu buồn cười nhìn cô ta.

Sally trên mặt thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên, "Em dĩ nhiên muốn, nhưng là... Em cũng biết mình không nên tranh giành với chị. Nhưng mà..." Ánh mắt chợt trở lên sắc bén, Sally trầm giọng nói, "Nếu cô luật sư kia dám xen vào tình cảm của hai người, em nhất định không để yên cho cô ta."

"Tự quản lý bản thân cho tốt rồi hãy nói!" Thương Nghiêu đặt tập tài liệu trong tay xuống, ánh mắt chuyển lạnh, "Cô làm loạn vậy đủ rồi, đêm nay tôi sẽ cho máy bay riêng đưa cô về nhà."

"Em còn muốn ở đây chơi thêm vài ngày..." Sally vừa muốn phản đối, lại thấy vẻ không vui trong đáy mắt Thương Nghiêu, bèn im miệng.

"Được rồi, được rồi, em đi, được chưa? Nhưng mà, anh nhất định không được động lòng với cô luật sư kia." Vẫn không cam tâm, Sally cố vót vát dặn dò thêm.

"Trở về chăm sóc chị cô cho tốt, còn nữa..." Thương Nghiêu cất giọng nói không chút tình cảm, "Về sau, trước khi vào phòng làm việc của tôi, nhớ gõ cửa!"

Sally hơi chu mỏ vẻ bất mãn, buồn buồn gật đầu. Người đàn ông này vẫn cứ lạnh nhạt như vậy...

Nhưng mà, hấn càng như vậy, sẽ càng khiến phụ nữ ham muốn

níu giữ...

Bóng đêm càng thêm mị hoặc, từng ngôi sao trên trời lúc ẩn lúc hiện giống như những con mắt lặng lẽ quan sát thế gian. Ánh trăng xuyên thấu cửa sổ, toả ra thứ ánh sáng trắng bạc chiếu vào phòng ngủ, hắt lên gò má của thân hình xinh đẹp đang ngủ trên giường khiến khung cảnh trong phòng càng thêm mông lung, huyền ảo.

Chỉ là, nàng ngủ càng lúc càng bất an. Thân thể lúc nóng, lúc lạnh, mồ hôi liên tục rịn ra. Lông mày đen nhánh khẽ chau lại, hàng lông mi dài cong vút dưới ánh trăng khe khẽ run rẩy, tựa như cánh bướm xinh đẹp, không ngừng lay động trên những cánh hoa...

Lạc Tranh lại chìm vào một cơn ác mộng, hết thấy sự việc trong cơn ác mộng đó khiến nàng run rẩy không ngừng.

Nàng mơ thấy mình khi còn nhỏ, một mình ăn cơm, một mình đi học. Cho đến khi tan học, những bạn cùng lớp đều được cha mẹ đón về, nàng mới đeo cặp sách lên, lẳng lặng hướng về phía nhà, cô độc cất bước...

Một hình ảnh khác lại hiện ra, nàng thấy mình nhỏ bé ngồi thu lu trong góc nhà, khắp nơi trong nhà đều hỗn độn, dường như không có thứ gì còn nguyên hình dạng...

Trong nhà còn có rất nhiều người, đều là hàng xóm quanh đó. Bên tai nàng văng vẳng tiếng khóc của mẹ, lại thêm tiếng chửi rủa thô lỗ của cha trong cơn say xỉn cùng tiếng động chân động tay...

Dường như tất cả hàng xóm đều có mặt...

Nàng trông thấy ánh mắt cha vằn lên tia máu. Ông vẫn là người ưa bạo lực như vậy, uống rượu xong liền thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vợ.

Nàng đã sợ đến mức không dám khóc thành tiếng, chỉ ngồi ở một góc lặng lẽ chảy nước mắt. Nàng quá mệt mỏi rồi, lại không đủ sức kéo cha lại, tất cả hy vọng đành đặt lên những người hàng xóm, hy vọng họ có thể ngăn cản hành vi điên cuồng của cha...

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy cha từ dưới phòng bếp cầm lên một con dao lớn, hướng về phía mẹ chém xuống.

"A..."

Theo tiếng hét, Lạc Tranh đột ngột bừng tỉnh, khó nhọc thở hỗn hển. Mái tóc dài ướt đầm mồ hôi, không biết là do bị bệnh hay vì cơn ác mộng vừa rồi.

Trước mắt cơ hồ chỉ có một màu đỏ rực của máu. Trong giấc mộng, cha quơ quơ con dao chém về phía mẹ, một màn này hiện lên rõ ràng trước mặt nàng.

Lạc Tranh toàn thân phát run. Mỗi lần nằm mơ về hồi nhỏ, nàng đều yếu ớt như vậy, giống như đứa trẻ bất lực. Giờ này, Lạc Tranh thực muốn gọi điện cho mẹ, nhưng nàng cũng biết rõ, nếu nàng vì cơn ác mộng này mà gọi, nhất định sẽ khiến mẹ càng lo lắng.

Vô thức ôm lấy hai vai, ánh đèn mờ ảo trong phòng cho nàng biết đêm đã khuya. Đèn đầu giường là nàng bật lên sao? Lạc Tranh cố nghĩ lại cũng không nhớ ra mình đã bật đèn lúc nào...

Bóng đêm ngoài cửa sổ như hoà với bóng đêm trong giấc mộng. Có lẽ, chỉ mình nàng hiểu rõ, từ nhỏ tới lớn, nàng sợ bóng đêm tới mức nào.

Ngã bệnh, lại thêm cơn ác mộng, không gian yên tĩnh làm cho Lạc Tranh càng thêm sợ hãi, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Gần đây nàng làm sao vậy? Tại sao cứ liên tục mơ về hồi còn nhỏ? Đoạn ký ức này không phải nàng đã lãng quên rồi sao? Vì cái gì còn khiến nàng nhớ lại những cảnh tượng hãi hùng đó?

Ngón tay vô thức chạm vào điện thoại, lại là một đêm như vậy, lại bừng tỉnh sau cơn ác mộng, Húc Khiên...

Lạc Tranh như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng cầm lấy điện thoại, cũng không để ý đến việc chênh lệch múi giờ, vội vã ấn một dãy số. Giờ khắc này, nàng vô cùng hy vọng có thể nghe được giọng nói của Húc Khiên, hy vọng hẳn có thể ở bên cạnh an ủi nàng...

Nhưng mà...

Điều khiến Lạc Tranh thất vọng chính là, lại hết như đêm đó, di động của Húc Khiên liên tục không có người bắt máy. Không thể nào...giờ này Húc Khiên lẽ ra đang làm việc mới đúng, tại sao lại

không nghe điện thoại...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo quen thuộc nhanh chóng bao phủ toàn thân, ngón tay cũng bắt đầu nổi lên một hồi tê dại. Giống như đụng phải một khối băng lớn, từng dây thần kinh của nàng cũng theo đó chết lặng.

Thân thể vô lực chậm rãi ngã xuống giường, điện thoại di động cũng theo đó rơi xuống sàn. Lạc Tranh lại nhớ tới đêm đó, càng không giải thích được nỗi nhớ đó có quan hệ gì với tin nhắn mà Thương Nghiêu để lại...

Nàng vô cùng sợ hãi, cảm giác sợ hãi không biết bắt nguồn từ đâu khiến máu trong người đều như chảy ngược. Nàng cần một vòng tay ấm áp, thật sự rất cần.

Khi Lạc Tranh còn đang run lẩy bẩy, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, ánh đèn ngoài cửa chiếu lên một thân hình cao lớn đang tiến vào, tiếng bước chân vững chắc càng lúc càng gần.

"Tranh, em sao vậy?" Một đôi bàn tay to lớn đem nàng đỡ dậy, giống như một sức mạnh từ trên trời giáng xuống kéo nàng từ vực thẳm hắc ám trở lại với cuộc sống.

Lạc Tranh mơ mơ màng màng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, vẫn là nét cương nghị đó, hơi thở đầy nam tính, là...Thương Nghiêu.

Thấy ánh mắt tan rã của Lạc Tranh, Thương Nghiêu hơi sửng sờ, đưa tay vuốt nhẹ trán nàng, hoàn hảo, nhiệt độ cơ thể cũng rất bình thường, nhưng mà bộ dáng của nàng...?

Ánh mắt mang theo nghi vấn lướt nhìn xung quanh, thấy di động rơi dưới sàn, nhặt lên nhìn thấy dãy số trên màn hình là của Ôn Húc Khiên, khẽ cười nhíu mày, lại đem di động quăng đi.

"Tranh..." Hắn thì thầm gọi nàng, đặt nàng nằm xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng không hề chớp lấy một lần, "Nhìn em thật không ổn chút nào, tôi sẽ gọi bác sỹ, em cố chịu một chút."

Dứt lời, hắn đứng dậy...

"Không cần..." Lạc Tranh yếu ớt cất tiếng, sau một khắc, bàn tay nhỏ bé cũng theo đó kéo bàn tay hắn lại, tiếng nói đứt quãng giống

như một sinh vật nhỏ bé bị thương khiến người nghe cảm thấy đau lòng.

Tâm tình của Thương Nghiêu cũng theo động tác của nàng mà rung động. Hấn không khó cảm nhận được ngón tay nàng đang run rẩy, sự run rẩy của nàng dường như len lỏi vào tận tâm hồn hấn.

"Bệnh tình của em dường như lại nặng thêm." Hấn thuận thế ngồi bên cạnh nàng, lông mày rậm thoáng hiện lên nét ôn nhu mà ngay cả hấn cũng không nhận ra.

"Không... không cần bác sỹ, đừng đi..." Lạc Tranh tựa như một đứa trẻ nhỏ bất lực, nắm được cọng rơm cứu mệnh, nàng dường như chui hấn vào trong ngực Thương Nghiêu, tham lam ôm lấy cảm giác an toàn do hấn mang lại.

Nàng không biết giờ khắc này có phải đang nằm mơ hay không, cũng không biết người đàn ông này vì cái gì đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Nàng chỉ biết là, nàng cần an ủi, cần một vòng tay ấm áp, chỉ có như vậy, nàng mới không cảm thấy cô độc, không cảm thấy sợ hãi.

Người đẹp trong lòng chủ động ôm lấy khiến cho Thương Nghiêu thoáng ngẩn người. Nhưng sau một khắc, khi thân hình mềm mại của Lạc Tranh khẽ vùi trong ngực hấn, cho dù cách một lớp vải, hấn vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại của nàng, hơn nữa là sự run rẩy toàn thân...

Đổi bị động thành chủ động, cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng, quấn chặt. Bàn tay kia khẽ đưa lên, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài sau lưng nàng, giọng nói vô cùng ngọt ngào tràn ngập nhu tình.

"Em sao vậy, lại gặp ác mộng?"

Bàn tay đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc khiến cho nàng cảm thấy được an ủi, khe khẽ gật đầu, Lạc Tranh nhắm mắt lại, toàn thân vô lực vùi trong ngực hấn.

"Tôi rất sợ, thật sự rất sợ..."

Tâm tư Thương Nghiêu bỗng dựng nổi lên một trận co rút đau đớn. Hấn trước nay chưa từng thấy qua vẻ yếu ớt như vậy ở nàng. Giờ khắc này, nàng như thay đổi hoàn toàn, giống như một sinh vật

bé nhỏ nức nở trong ngực hắn. Lúc này đây, trong lòng hắn chỉ có một cảm giác, muốn bảo vệ nàng cho thật tốt.

Là cơn ác mộng thế nào mà khiến nàng sợ hãi đến vậy? Từ sợi tóc ướt đẫm của nàng, hắn có thể nhận ra, nàng thực sự rất sợ...

"Không sao, có tôi bên cạnh em, không cần sợ." Lần đầu tiên, từ tận đáy lòng hắn phát ra ý nghĩ muốn bảo vệ, muốn an ủi một phụ nữ...

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ về nàng, mà Lạc Tranh lúc này giống như một quả bóng xẹp hơi, vùi ở trong ngực hắn, tùy ý để hắn khẽ vuốt ve mình.

Giờ khắc này, không khí yên tĩnh chợt dâng lên một cảm giác vô cùng ái muội...

"Đừng để tôi một mình ở nơi này..." Lạc Tranh càng lúc càng ôm chặt lấy hắn.

"Không đâu..." Thương Nghiêu cúi đầu xuống, thương tiếc hôn nhẹ lên trán nàng. Khi đôi môi mỏng chạm vào làn da thơm ngát của nàng, trong nháy mắt, nét ôn nhu trong mắt hắn biến thành chân tình sâu đậm...

Nụ hôn nhẹ nhàng từ từ dời xuống, giống như bướm bướm khẽ lướt trên gương mặt nàng, dịu dàng quét qua hàng mi đang run rẩy, sống mũi thẳng tắp, rồi sau đó, nhẹ nhàng nâng lên chiếc cằm nhỏ xinh của nàng, cùng đôi môi nàng kề sát...

Chương 39: Bị dục vọng dẫn dắt

Lạc Tranh thân thể khẽ run lên, trong màn đêm yên tĩnh, nàng giống như bị hấn thôi miên, hoặc là ăn phải mê dược, quên mất phản kháng, quên mất phải đẩy hấn ra, lý trí trong đầu nàng hoàn toàn trôi dạt tận phương nào, chỉ còn lại...tình cảm quấy phá.

Nàng kìm lòng không được nhắm đôi mắt lại, hàng mi cong vút khẽ run rẩy, thân thể nóng bỏng mà thơm ngát. Từ lúc đôi môi hấn dờn xuống, nàng đã quên hết thầy đạo đức luân lý, quên mất thân phận của hai người, quên hết thầy những người liên quan, lảng lạng ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tùy ý để hấn cắn nuốt hương thơm thuộc về riêng nàng...

Hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, nương theo mùi hương trên thân thể nàng, hơi thở của hấn càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức có thể đem nàng hoà tan vào đó. Thân hình mềm mại trong ngực hấn lại không hề có chút phản kháng khiến toàn thân hấn bắt đầu khó tự chủ, đôi môi tà mị nóng rực ép lên đôi môi mềm mại của nàng lại từ từ dờn xuống.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu óc căng trướng, lý trí cũng theo cảm giác nóng rát kia mà trở nên mơ hồ. Một nụ hôn nóng bỏng nữa lại đặt lên phần cổ của nàng, khiến trong nháy mắt, các tế bào trong cơ thể dường như đều mở ra, sẵn sàng nghênh đón hơi thở đang xâm nhập kia. Mà thân thể nàng lúc này, một chút cũng không thể cử động, cũng không muốn động, chỉ muốn hoà tan vào hơi thở nóng rực đó.

Nụ hôn đàn ông nóng rực áp xuống đầu vai trơn mịn, da thịt của nàng có chút như bị phỏng. Không biết là do bị bệnh hay vì bóng đêm quá mức mê người, mà khi đai váy ngủ từ trên bờ vai trượt xuống, thân thể nàng không khỏi khẽ run lên...

Sự run rẩy nhỏ bé của nàng như đánh vào chỗ sâu thẳm nhất trong đáy lòng Thương Nghiêu, ánh mắt thâm thúy nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của nàng, đôi môi anh đào hé mở, hơi thở thơm ngát khiến yết hầu hấn bất giác lên xuống.

"Tranh..." Thương Nghiêu đưa bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa nắn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi môi kiêu bạc cũng khẽ lướt khắp gương mặt, khiêu khích đặt lên vành tai nàng một nụ hôn nhẹ nhẹ, "...em thật đẹp."

Giọng nói đàn ông trầm ấm như xuyên thấu tận đáy lòng. Lạc Tranh vô thức đưa tay vòng qua cổ hấn, nhẹ nhàng ôm chặt lấy. Kỳ thật, toàn thân nàng đã sớm vô lực, chỉ dựa vào động tác này để chống đỡ cơ thể không ngã xuống. Nhưng mà, động tác này của nàng trong mắt Thương Nghiêu lại trở thành một hành động câu dẫn trí mạng.

"Tranh, tiểu yêu tinh này..." Thương Nghiêu cười nhẹ, một bàn tay to đặt phía sau lưng nàng, bàn tay kia bắt đầu tham lam di chuyển trên thân thể mềm mại, thăm dò từng đường cong hoàn mỹ, thành công nhen nhóm lên từng đọt lửa nóng.

"Đừng..." Tâm tư Lạc Tranh theo sự di chuyển của tay hấn mà lên đến đỉnh điểm. Nàng có chút sợ hãi loại cảm giác này, giống như người nhảy Bungee, khi từ trên cao nhảy xuống, đến tột cùng không biết cái gì đang chờ đợi mình. Nàng không biết đến tột cùng sẽ là cảm giác thế nào, chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi xa lạ, mang theo khát vọng cùng hưng phấn khó nói thành lời.

"Tranh, tôi muốn em...là của tôi." Thương Nghiêu thực sự bị bộ dáng kiêu mị của nàng hấp dẫn. Có trời biết, hấn vẫn luôn là người đàn ông vô cùng kiêu ngạo, nhưng khi vòng tay mềm mại của Lạc Tranh nhẹ nhàng ôm lấy đầu vai hấn, cảm giác chiếm hữu trời sinh trong mỗi người đàn ông bắt đầu trỗi dậy. Từ lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng, hấn đã có ý nghĩ phải chiếm được nàng. Mà giờ phút này, cảm giác đó lại càng thêm mãnh liệt.

Mặc dù, nàng đang bệnh. Mặc dù, hấn không ngừng tự nói với mình đây không phải thời điểm thích hợp, nhưng mà... Khi Lạc Tranh

ôn nhu nhắm đôi mắt lại, hàng lông mi thật dài khẽ run rẩy dường như khảm sâu vào lòng hấn, hấn liền quyết định, không thể chờ thêm một phút nào nữa.

Những lời này của Thương Nghiêu khiến Lạc Tranh chột mở mắt, ánh mắt như lưu ly toát lên vẻ mê hoặc. Nàng nhìn hấn, nhìn ngắm hình dáng gương mặt cương nghị, lại nhìn đến ánh mắt nóng bỏng tựa như muốn thiêu người, nàng hoàn toàn hiểu hấn muốn gì.

Trong lòng chột dâng lên một cảm giác khó tả, thắm sâu trong thân thể theo ánh nhìn chăm chú của hấn mà trở nên nóng rực, giống như có một luồng nhiệt lớn điên cuồng thôn tính toàn thân nàng, đem tất cả hoà tan...

Nàng không hiểu sao bản thân mình lại trở nên như vậy, chỉ bởi vì ánh mắt chăm chú của hấn, mà nàng bắt đầu trở nên khát vọng, trở nên...không cách nào chi phối bản thân mình.

"Anh... đừng nhìn tôi như vậy." Mặt nàng càng lúc càng đỏ, giờ khắc này nàng cần phải đẩy hấn ra mới đúng, nhưng là...

"Tôi thích ngắm nhìn em như thế này. Ngắm nhìn bộ dạng cực kỳ xinh đẹp của em, khuôn mặt nhỏ nhắn mê người, da thịt mềm mại mê người, khoác lên bộ váy ngủ bộ dạng mê người, mà ngay cả..." Thương Nghiêu vừa nói, vừa đem cánh tay nàng chậm rãi kéo qua, đôi môi nóng bỏng đặt xuống một nụ hôn từ cổ tay trắng ngần tới bàn tay, sau đó, khẽ mở miệng, ngậm chặt ngón tay xanh xao của nàng.

"A..." Thân thể Lạc Tranh càng lúc càng run lên. Ánh mắt của người đàn ông này có thể khiến người ta trầm mê, mà thanh âm của hấn tuyệt đối cũng là một loại mê dược khó cưỡng. Bằng không, hấn cư xử vô lễ như vậy mà nàng lại không cách nào đẩy hấn ra.

Thương Nghiêu khoé môi nở nụ cười xấu xa, nét cười lan tràn tận đáy mắt. Đôi mắt thâm thúy nhìn bộ dạng kinh hãi như chú chim nhỏ bị lạc của Lạc Tranh, nhẹ nhàng cắn khẽ đầu ngón tay nàng, cất tiếng...

"...Mà ngay cả đầu ngón tay em cũng mê người như vậy, hương thơm thực làm say lòng người..."

Lạc Tranh ý thức càng thêm mơ hồ. Đầu lưởi của hấn nhẹ nhàng

quét qua đầu ngón tay nàng, cơ hồ chạm vào tận đáy lòng, lay động tình cảm sâu kín trong lòng nàng. Muốn rút tay về lại bị hấn giữ lấy thật chặt, trực tiếp kéo tay nàng đặt lên ngực hấn.

"Tranh, giúp tôi cởi áo sơ mi." Thương Nghiêu khoe môi toát lên nụ cười cuồng dã, bàn tay to lớn kéo theo bàn tay run rẩy của nàng, như thể hướng dẫn một đứa bé con...

Lạc Tranh hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, ngón tay lại bị khống chế va chạm vào nút áo sơ mi của hấn. Cho dù cách một lớp áo, nàng vẫn có thể cảm nhận được cơ ngực rắn chắc cùng bờ vai rộng lớn của hấn... Trong đầu lại lơ đãng hiện lên hình dáng hấn mặc một cái quần lót hôm đó, thân hình của hấn....đẹp đến mức khiến phụ nữ phải mơ tưởng.

Bàn tay run rẩy không còn nghe theo sự chỉ huy của não bộ, bắt đầu vô thức di chuyển. Nàng rõ ràng không ngừng ra lệnh cho chính mình phải ngừng lại, không được chạm đến nút áo sơ mi của hấn, nhưng mà...khi nàng nhìn vào đôi mắt tà mị kia, không cách nào dờn tay đi.

Nút áo từng cái được mở ra, thân hình cao lớn, làn da ngăm dần hiện ra rõ ràng. Cảm giác đối lập với ngón tay trắng muốt của nàng khi chạm vào da thịt hấn khiến một cảm giác mãnh liệt càng lúc càng trào dâng...

"Tranh, thử đến cảm nhận tôi, ngoan." Thương Nghiêu cúi đầu nói, âm điệu đã pha chút khàn khàn, ánh mắt càng trở nên ám muội.

Lạc Tranh như bị thôi miên, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi dán vào lồng ngực to lớn kia, cơ thể của hấn rất rắn chắc, sờ lên cảm thấy một sức mạnh to lớn dọa người, giống như một pho tượng đồng vách sắt...

Hô hấp của Thương Nghiêu bắt đầu trở nên đục ngầu, nét ám muội trong mắt giờ ánh lên một vẻ xa lạ mà Lạc Tranh chưa từng thấy bao giờ...vô cùng nguy hiểm.

Trong ánh mắt Thương Nghiêu lúc này không còn là dự vọng đơn giản. Nhìn thấy nàng chủ động như vậy, ánh mắt chiếm hữu của hấn chợt loé lên một tia lạnh lẽo, bên khoe môi cũng nhếch lên một

nụ cười mang theo nét bỡn cợt.

Lạc Tranh lại không hề phát hiện ra sự biến hoá trong mắt hắn. Nàng chỉ cảm thấy bóng đêm dày đặc này khiến nàng không cách nào kiểm soát bản thân, dường như mọi chuyện đang phát triển theo hướng mà nàng chưa từng dám tưởng tượng tới.

Ngón tay mềm mại di chuyển trên vòm ngực càng lúc càng nóng của hắn. Một cách vô thức, tay kia của nàng cũng nâng lên từ lúc nào. Bất giác, ánh sáng chói loá từ chiếc nhẫn trên ngón tay hắt vào mắt Lạc Tranh, khiến tay nàng bất giác dừng lại...

Đúng lúc này, di động vốn bị Thương Nghiêu ném qua một góc bỗng rung lên. Giữa đêm tĩnh mịch, tiếng chuông điện thoại êm ái vang lên khiến cho Lạc Tranh đang mất đi ý thức bỗng giật mình choàng tỉnh. Kinh ngạc nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, sau một khắc, nàng lao đảo bước xuống giường, cầm lấy di động.

"Tranh Tranh, thực xin lỗi, vừa rồi anh không có nghe được chuông điện thoại kêu. Em sao vậy?" Giọng Ôn Húc Khiên vẫn ấm áp như vậy, khiến tâm tình mới vừa lắng dịu của Lạc Tranh bất chợt lại rối loạn.

"Không có... không có gì, em chỉ... chỉ là..." Nàng trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cầm theo di động, hoảng loạn đi đến bên cửa sổ sát đất, quay lưng về phía người đàn ông đang ngồi trên giường.

Ngôn ngữ dường như không theo kịp sự tư duy của não bộ, nàng thực không biết vừa rồi mình đã làm cái gì, sao lại có thể như vậy? Nàng sao lại có thể tình nguyện tiếp nhận người đàn ông kia chứ? Có chuyện gì đã xảy ra với bản thân nàng đây?

"Tranh Tranh, giọng em có gì đó không ổn lắm, đã xảy ra chuyện gì rồi?" Ôn Húc Khiên thận trọng hỏi.

"Em... em vừa mới tỉnh lại, em..." Lần đầu tiên trong đời kể từ khi trở thành luật sư, Lạc Tranh lại lâm vào tình cảnh không biết nên nói cái gì. Cú điện thoại này nếu nói là gọi đến đúng lúc cũng phải mà không đúng lúc cũng không có gì sai.

"Tranh Tranh?" Giọng Ôn Húc Khiên có chút cảnh giác, "Em rất

cuộc làm sao vậy?"

"Húc Khiên, em..."

"Húc Khiên, Luật sư Lạc bị bệnh. Cô ấy liên tục ấp a ấp úng là do sợ cậu lo lắng mà thôi." Đúng lúc Lạc Tranh muốn mở miệng, từ phía sau một bàn tay đàn ông vươn tới, giành lấy điện thoại trong tay nàng, nhàn nhã cất tiếng nói với Ôn Húc Khiên ở đầu dây bên kia.

Lạc Tranh bị dọa đến nỗi không dám kêu thành tiếng, lấy tay che miệng, đôi mắt đẹp cũng bởi hành vi lớn mật của Thương Nghiêu mà bất giác trừng lớn...

"Thương Nghiêu? Anh... giờ này, làm sao anh có thể ở cùng một chỗ với Tranh Tranh?" Giọng Ôn Húc Khiên có chút do dự.

Bởi Lạc Tranh đang ở rất gần đó, nàng đương nhiên cũng có thể nghe được lời của Ôn Húc Khiên. Đang nghĩ muốn tiến lên lấy lại di động, lại bị cánh tay rắn chắc của Thương Nghiêu khoá chặt vòng eo, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhìn hẩn bày ra khuôn mặt tà mị, tiếp tục nói chuyện, "Luật sư Lạc từ khi tới công ty luôn vui đầu vào công việc, tôi hôm nay vốn muốn mời cô ấy cùng ăn tối, không ngờ rằng cô ấy lại bị cảm nặng đến vậy."

Bịa ra một lý do vô cùng hợp tình hợp lý, giọng điệu Thương Nghiêu trước sau vẫn thật bình thản.

Đầu dây bên kia dường như Ôn Húc Khiên đang thờ phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó, hẩn lo lắng hỏi, "Tranh Tranh bệnh tình nghiêm trọng lắm sao? Làm sao lại để bị cảm? Đã uống thuốc hay chưa? Nếu nghiêm trọng quá phải mau đi khám bác sĩ."

"Yên tâm đi, Húc Khiên. Luật sư Lạc đã uống thuốc rồi, cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi cho tốt là được." Thương Nghiêu vừa trả lời Ôn Húc Khiên, vừa nở nụ cười xấu xa nhìn Lạc Tranh đang bị hẩn ôm cứng trong ngực. Đúng lúc nàng vô cùng kinh ngạc, hẩn chợt cúi xuống, hung hăng hôn lấy môi nàng, cuồng bạo giống như đang trả thù vậy...

Lạc Tranh càng cố đẩy hẩn ra, lại càng bị ôm chặt hơn.

Hẩn điên rồi sao? Vào lúc này rồi còn muốn chiếm tiện nghi của nàng?

"Vây là tốt rồi..." Ôn Húc Khiên khẽ thở dài một hơi, "Thương Nghiêu, Tranh Tranh trước giờ vẫn luôn vui đầu vào công việc. Lần này cô ấy lại ở Pháp có một mình khiến tôi thật sự lo lắng. Tuy biết anh cũng rất bận rộn, nhưng hy vọng anh có thể dành chút thời gian chiếu cố cô ấy."

Thương Nghiêu nghe xong những lời này, nụ cười bên môi càng đậm, "Húc Khiên, yên tâm đi. Cô ấy là vị hôn thê của cậu, chỉ cần còn ở Pháp một ngày, tôi sẽ thay cậu chiếu cố thật tốt cho cô ấy."

Lạc Tranh gắt gao nhìn chăm chăm Thương Nghiêu. Chỉ có nàng mới biết, lúc hắn nói những lời này ánh mắt đến cỡ nào tà ác, nụ cười đến cỡ nào tham lam. Thậm chí nàng còn có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay to của hắn đang từ từ dờ xuống, nương theo cái từ "chiếu cố" kia, đột nhiên phủ lên mông nàng, dùng sức xoa nắn.

"Uhm..." Không tự chủ được, từ trong cổ họng Lạc Tranh bật ra tiếng rên rỉ. Sau một khắc, kinh hoàng vội lấy tay bịt miệng, trợn mắt nhìn nụ cười xấu xa hiện ra bên môi Thương Nghiêu. Trong điện thoại, Ôn Húc Khiên vẫn không hề hay biết, vui vẻ lên tiếng, "Cảm ơn cậu, Thương Nghiêu. Đúng rồi, ngày chúng tôi kết hôn, nhất định cậu phải đến dự đấy."

Thương Nghiêu bên môi nổi lên một tia cười lạnh xen lẫn nét cuồng ngạo, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Lạc Tranh đang áp vào ngực hắn, chậm rãi nói, "Nhất định rồi, lúc hai người kết hôn, tôi sẽ dành tặng một món quà đặc biệt."

Vừa nói, tay hắn vừa tăng thêm lực. Dường như biết rõ Lạc Tranh sẽ không dám giãy dụa quá mức cũng như hét lên, hắn càng càn rỡ xoa nắn mông nàng, tận hưởng sự mềm mại trong lòng bàn tay. Mà lúc này thân thể cao lớn cũng dần áp lại gần nàng, đem nàng đè sát cửa kính khiến cho Lạc Tranh không còn cách nào chống cự.

Lạc Tranh lúc này đã không còn nghe rõ Húc Khiên nói cái gì trong điện thoại. Nàng chỉ cảm thấy thân thể đàn ông phía sau ngày càng cứng rắn, khiến cho hô hấp của nàng càng lúc càng khó khăn. Mà ngay lúc này, tiếng cười của hắn lại vang lên...

"Húc Khiên, giữ máy một chút, Luật sư Lạc còn có chuyện muốn

nói." Dứt lời, hắn liền đưa điện thoại đến trước mặt nàng.

Lạc Tranh liều mạng lắc đầu, nhưng nàng làm gì được đây. Điện thoại di động trước mặt nàng vẫn đang kết nối. Nàng thực không biết người đàn ông bá đạo này đang muốn làm gì, đã thấy hắn chậm rãi cúi đầu xuống, kề sát vành tai nhỏ nhắn của nàng, thấp giọng nói. "Chẳng lẽ, em không sợ Húc Khiên hoài nghi sao?" Dứt lời, hắn lại khe khẽ gặm cắn vành tai nàng.

Lạc Tranh càng lúc càng run, vội vàng cầm lấy di động, áp vào bên tai. Sau một khắc, thân thể nàng bị Thương Nghiêu vòng qua, khiến cho từng đường cong duyên dáng phía sau nàng áp sát vào thân hình cao lớn của hắn.

"Húc Khiên..." Giọng nàng có chút run rẩy, không phải vì sợ hãi, mà là vì người đàn ông bá đạo phía sau càng lúc càng quá phận. Thậm chí, nàng có thể cảm nhận được hắn đang dùng thân thể cao lớn của mình miêu tả từng đường cong trên thân thể nàng. Bàn tay to từ phía sau khoá chặt vòng eo, khiến nàng không khó cảm thấy có một sức mạnh vô cùng lớn đang áp chế mình...

"Tranh Tranh, thực xin lỗi, gần đây anh quá mãi lo mấy vụ kiện. Đáng lẽ anh phải gọi điện cho em nhiều hơn. Nhất định em đang rất khó chịu phải không?" Ôn Húc Khiên cất giọng vô cùng nhẹ nhàng, không hề che dấu nhu tình trong từng lời nói.

Lúc này, Lạc Tranh thực muốn khóc nhưng vẫn cố nén xuống. Nàng không biết bản thân mình lại yếu đuối đến vậy, nhất là khi nghe được giọng của Húc Khiên. Nhưng là, người đàn ông phía sau cũng không định buông tha nàng. Hắn để cho nàng nghe điện thoại, chỉ là muốn tiến thêm một bước trong việc sỉ nhục nàng mà thôi. Tạm thời buông ra, chẳng qua là muốn chiếm hữu một cách triệt để.

"Húc Khiên, em... không sao." Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều rất khó chịu, nhất là lúc này.

Đằng trước, nàng phải chống đỡ với mặt kính lạnh băng mà phía sau, thân thể đàn ông nóng bỏng, rắn chắc lại đang áp tới. Nàng giống như bị kẹt giữa hai tầng lửa - băng, không thể tiến lên, cũng chẳng cách nào lùi lại.

"Tranh Tranh, xem ra em bị bệnh rất nghiêm trọng rồi. Mấy ngày này, phải chú ý nghỉ ngơi thật tốt, biết không?" Giọng Ôn Húc Khiên ôn nhu đến cực điểm, "Anh không muốn em lại phát bệnh lúc chúng ta kết hôn."

"Húc Khiên, em biết rồi, anh... yên tâm đi, em... em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Không nói nữa, em...em muốn nghỉ sớm."

Lạc Tranh toàn thân lại khẽ run lên. Bởi vì người đàn ông phía sau lại bắt đầu xấu xa hôn lên vành tai nhạy cảm của nàng. Sau đó, làn môi ấm áp của hắn ép sát gương mặt nhỏ nhắn, từ từ dờn xuống phần cổ, để lại đó một cảm giác tê ngứa khó chịu bao phủ toàn thân nàng. Bởi vì hắn dùng thân thể mình nâng đỡ nàng cho nên hai bàn tay to lớn không chút kiêng nể, tự do làm loạn trên thân thể nhỏ bé.

Nàng quay đầu lại nhìn chăm chăm hắn. Nhưng mà hắn lại càng thêm tham lam nở nụ cười xấu xa, nhân cơ hội đặt một nụ hôn trộm lên đôi môi anh đào của nàng.

"Tranh Tranh, vậy em nghỉ ngơi cho tốt đi. Anh không quấy rầy em nữa, nếu như muốn nghe giọng anh, bất kỳ lúc nào cũng có thể gọi cho anh."

"Vâng..." Lạc Tranh đáp một tiếng, vội vàng cúp điện thoại. Còn chưa kịp giã dũa, bàn tay đàn ông đằng sau đã đẩy tay nhỏ bé của nàng ra, đoạt lấy điện thoại, ném thẳng lên sofa cách đó không xa.

"Đủ rồi!" Lạc Tranh dường như không thể chịu đựng hơn nữa, xoay người giận dữ trừng mắt nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé gắng sức chống đỡ lồng ngực của hắn, "Tại sao anh có thể vô sỉ đến vậy?"

"Tôi vô sỉ?" Thương Nghiêu nở nụ cười hấp dẫn, đem nàng sát sao nhốt chặt, lại đem gương mặt cương nghị vùi vào mái tóc nàng, trầm giọng nói: "Tranh, em hãy tự hỏi lại bản thân mình xem, em thực sự yêu Ôn Húc Khiên sao?"

Lạc Tranh không ngờ tới hắn sẽ hỏi như vậy, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người...

Thương Nghiêu khẽ ngẩng đầu, sống mũi vẫn áp lên mái tóc nàng, cất tiếng nói đầy mê đắm. "Tranh, em là yêu Ôn Húc Khiên, hay chỉ là vì cảm kích anh ta? Trong mắt tôi mà nói, em thực sự đã

động lòng với tôi rồi, không phải sao?"

"Không!" Lạc Tranh nét mặt đầy đau khổ, đầu lại càng đau nhức dữ dội, nàng liều mạng lắc đầu, "Xin anh đừng ép tôi nữa! Tôi sắp kết hôn với Húc Khiên rồi, anh không nên nói bậy!"

"Là tôi nói bậy, hay là tôi nói trúng tâm tư của em?" Thương Nghiêu vẻ mặt như có chút thương tiếc, hơi cúi xuống, ngón tay thon dài dùng chút sức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, khẽ đặt lên đó một nụ hôn, nhưng mà lần này lại mang theo nhu tình khiến nàng không thể nào nắm bắt.

"Trở thành người phụ nữ của tôi có gì không tốt? Ít nhất, người trong lòng em là tôi!"

Lạc Tranh tâm tư lại bắt đầu loạn xạ, tận đáy lòng nàng thực muốn làm theo lời hắn nhưng là lý trí lại không cho phép. Không đúng! Hắn cố ý lừa gạt nàng mà thôi!

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài thích nói thế nào xin tùy ngài, nhưng xin ngài lập tức rời khỏi nơi này. Tôi không muốn phải chịu bất kỳ tổn thương nào, dù chỉ là trong lời nói." Lúc này, Lạc Tranh chỉ có thể hạ lệnh trực khách, đầu óc nàng đã choáng váng lắm rồi, không biết lúc nào sẽ ngất xỉu nữa.

"Tổn thương em?" Thương Nghiêu thấp giọng hỏi ngược lại, hai đầu lông mày lộ ra một tia nghi hoặc. Trong nháy mắt nhìn thấy tia cảnh giác trong ánh mắt nàng, nụ cười tà mị trên gương mặt hắn càng rạng rỡ.

"Tôi thương em còn không kịp, sao có thể nhẫn tâm tổn thương em?" Vừa dứt lời, hắn liền đẩy nàng trở lại chiếc giường mềm mại, thân hình cao lớn trực tiếp đè lên thân thể nhỏ bé, đem nàng bao phủ hoàn toàn dưới thân hắn.

"Uhm..." Lạc Tranh sợ đến cứng người, còn chưa kịp phản ứng, đã khiến cho đầu lưỡi Thương Nghiêu thừa dịp tấn công.

Hắn ngậm chặt cánh môi mềm mại, đói khát mút lấy sự ngọt ngào trên môi nàng như thể người lữ hành khô cạn tìm được nguồn nước quý giá. Nụ hôn cuồng dã như muốn đem nàng hoà nhập vào từng mạch máu. Điên cuồng kích thích, nhen nhóm lửa nóng khắp toàn

thân, cơ hồ muốn đem nàng khám sâu vào trong thân thể hắn.

Sao lại có thể như vậy?

Lạc Tranh nghĩ muốn đẩy hắn ra, lại bị mùi hoắc hương quen thuộc bao vây, dần dần sự phản kháng của nàng càng trở nên yếu ớt. Tâm tư tuy có chút lạnh lẽo nhưng nhanh chóng bị lửa nóng trên người hoàn toàn vùi lấp.

Ngón tay thon dài linh hoạt chui vào váy ngủ của nàng, làn da mềm mại dưới lòng bàn tay khiến hắn càng thêm khó kìm chế. Không cho nàng thời gian để kịp phản kháng, bàn tay tà nịnh khéo léo kéo xuống đai váy ngủ, ngón tay nhanh chóng theo đó len vào.

Một hồi tê dại nhanh chóng bao trùm toàn thân, thân thể của nàng căng thẳng, mang theo một chút đau đớn, nở rộ dưới lòng bàn tay của hắn.

"Thương Nghiêu... tiên sinh... đừng..." Thanh âm của Lạc Tranh hoàn toàn đứt quãng, sau một khắc, váy ngủ của nàng hoàn toàn bị hắn kéo xuống.

"Không..." Nàng cố gắng phản ứng lại. Nhưng mà vừa rồi hắn không hề cưỡng bách nàng, hơn nữa bản thân nàng còn có chút hợp tác...

"Em rõ ràng thích cảm giác này, vì cái gì còn muốn kháng cự?" Trong mắt Thương Nghiêu hoàn toàn là ý chiếm hữu, đem hai tay nàng cố định ở đầu giường, duỗi ra ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt nàng, "Em có biết, tôi khao khát có được em đến chừng nào..."

Lạc Tranh toàn thân run lên, ánh mắt của hắn không có lừa nàng. Nàng biết rõ, những lời hắn vừa nói tất cả đều là thật!

Thân thể căng cứng, không thể động đậy, Lạc Tranh mặc dù muốn phản kháng, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình dưới bàn tay to của hắn đang từ từ nở rộ. Hắn giống như đang vuốt ve báu vật, ngón tay trên da thịt nàng lưu lại từng dấu vết nóng bỏng khiến nàng khẽ run lên, cảm giác run rẩy này len lỏi dần đến đại não, khiến cho nàng cơ hồ mất đi ý thức.

Nàng nằm trên giường, tựa như thánh nữ sắp được đưa lên tế

đàn.

Thương Nghiêu chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, nở nụ cười tà đem quần áo trên người nàng rút đi toàn bộ.

Đập vào mắt hắn là thân thể hoàn mỹ như một bức tượng nữ thần, ngón tay khẽ vuốt ve thân thể nàng bất giác tăng tốc chạy loạn, cảm nhận da dẻ mềm mại, trắng mịn hệt như một đoá sen trắng tinh khiết.

"Đủ rồi..." Lạc Tranh cảm thấy toàn thân run rẩy, thanh âm yếu ớt của nàng lọt vào trong tai hắn lại trở thành một kiểu hấp dẫn trí mạng.

Nàng muốn giãy giụa, kỳ thật nàng có thể giãy giụa, nhưng là... lòng của nàng không cho phép nàng làm như vậy, ít nhất, giờ khắc này, lý trí của nàng đã trôi dạt tận phương nào.

"Tranh, em thật đẹp..." Thương Nghiêu ngoảnh mặt làm ngơ, tự đáy lòng thờ dài nói.

Chiếc cổ thon dài, làn da trắng nõn, hai vai gầy mà uyển chuyển, cánh tay êm ái, vòng eo mềm mại tựa cành liễu đón gió, tính cả nơi tròn trịa nhô lên, từng đường cong quyến rũ, da thịt non mềm, tất cả kết hợp hài hoà tạo nên một thân hình kiều mị mê người.

Lúc này, Thương Nghiêu không còn khống chế được bản thân, tự động cúi xuống, hôn lên da thịt nàng, lưu lại những dấu vết hồng hồng trên làn da trắng nõn.

"Tranh... tôi thích hương vị của em. Có trời mới biết, mỗi lần nhìn thấy em, tôi đều nghĩ muốn điên cuồng mà chiếm lấy em." Thương Nghiêu cất tiếng nói êm ái đến dọa người, thanh âm cũng lộ ra sự thô cát trầm thấp, "Mỗi lần nghe thấy em nhắc tới Ôn Húc Khiên với dáng vẻ hạnh phúc, tôi lại nghĩ phải chiếm được em. Vừa nghĩ tới em ở dưới thân hắn, kiều mị thờ gấp, tôi càng nghĩ phải chiếm được em. Tranh, em chỉ có thể là của tôi!

Lạc Tranh bị lời nói của hắn làm cho kinh hãi, lý trí dần hồi phục lại, muốn thoát khỏi đôi môi tà ác của hắn, lại bị cái cảm giác ướt át ấm áp đó chế ngự, bất giác tâm thần rối loạn, bàn tay vô thức nắm chặt lại, gương mặt nóng ran như sắp bốc cháy, tùy ý hắn mặc sức

hoành hành.

Mà trong ánh mắt Thương Nghiêu lúc này, chỉ còn lại một màu đỏ thắm của dục vọng nguyên thủy...

Không chút nghĩ ngợi, hấn hé miệng, cúi xuống, chẳng bao lâu, vô số vết hôn nóng rực trải rộng trên làn da trắng nõn của nàng.

Đầu lưỡi Thương Nghiêu dán chặt trên từng tấc da thịt mềm mại, mỗi lần liếm mút đều chấn động tới tận sâu thẳm tâm hồn nàng. Bàn tay của hấn như có ma lực, kích thích đến từng sợi dây thần kinh nhỏ bé, khiến nàng vừa có cảm giác khổ sở lại vừa vô cùng thoải mái.

Lạc Tranh nằm trên chiếc giường mềm mại, chịu đựng nụ hôn càng lúc càng trở nên nóng bỏng cùng tham lam của hấn, từng đợt từng đợt khơi dậy cảm giác ngứa ngứa cùng tê dại khắp toàn thân nàng.

Nàng vô lực nằm dưới thân hấn, mặc cho hấn ở trên người nàng làm càn châm lên từng ngọn lửa dục vọng.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn bởi bị tình cảm xa lạ mà ánh lên một tầng đỏ ửng, toát lên vẻ kiều mị mê người, hoàn toàn không còn chút dấu tích của sự bình tĩnh cùng cao ngạo thường ngày. Ánh mắt mờ mịt một màn sương mù, cánh môi sưng đỏ, đôi tay nhỏ bé khó chịu nắm lại, hơi thở gấp gáp, quả thực toát lên một vẻ phong tình vô hạn, mê hoặc tâm thần con người.

Mặc dù tâm trí Lạc Tranh thường ngày vốn vô cùng tỉnh táo, nhưng mà bản thân nàng chưa từng trải qua sự việc thế này, sự vụng về của nàng bất giác lại trở thành điểm câu dẫn trí mạng đối với Thương Nghiêu.

"Thương...Thương Nghiêu tiên sinh, dừng lại..." Lạc Tranh nghiêng đầu, như thể muốn vùi vào trong giường, hai tay gắt gao nắm chặt, tuyệt vọng, tiếng thở gấp gáp như tiếng khóc sụi sụi, hai chân thon dài bắt đầu vì cảm giác bất an mà co lại...

Vì cái gì...

...mà nàng lại không cự tuyệt hấn được?

Đối mặt với thân hình kiều mị hấp dẫn, ánh mắt Thương Nghiêu vô cùng khẩn trương. Đêm khuya tĩnh mịch, con người đen thẳm của

hắn như co lại, dường như muốn đem bộ dáng mê người của nàng thu hết vào trong đáy mắt.

Ánh trắng sáng tỏ hoà cùng ánh đèn ôn nhu trong phòng chiếu lên thân thể hoàn mỹ như một pho tượng ngọc không tỳ vết. Từng đường cong mềm mại ẩn hiện, đôi ngọc thon dài, da thịt như trong suốt, mịn màng khiến trong lòng Thương Nghiêu không khỏi dâng lên một cảm giác chiếm hữu mãnh liệt. Ánh mắt càng thêm đục ngầu, hắn lập tức lấn người lên, bàn tay thô bạo cầm hai bàn chân nhỏ nhắn của nàng kéo về phía mình, một nụ hôn nóng bỏng lập tức áp xuống, mang theo sự huỷ diệt toàn bộ một đường thẳng xuống nơi mẫn cảm phía dưới.

Lạc Tranh đột nhiên mở to hai mắt, nàng nghĩ muốn khép chân lại nhưng phát hiện tất thảy đều phí công.

"Bé cưng, nhạy cảm như vậy, Húc Khiên không có dạy cho em sao? Vậy tối nay, để tôi thay hắn dạy cho em thật tốt..." Thương Nghiêu hài lòng nhìn thân thể run lên vì kinh hãi của nàng, thấp giọng than nhẹ. Như thể muốn kiểm soát tất cả, hắn lại một lần nữa cúi xuống vùi mình vào nơi thánh địa.

Không!

Không thể nào!

Lạc Tranh phút chốc cảm thấy eo lưng thẳng tắp, một cảm giác tê dại xuyên thấu thân thể, muốn cất lên tiếng phản kháng lại phát hiện ra khoe môi bật lên tiếng ngậm nga mất hồn.

Hành vi của Thương Nghiêu càng lúc càng tà ác, như thể muốn hoàn toàn khống chế linh hồn nàng, đem nàng hoà vào với hắn.

"Đừng cự tuyệt, em nhất định sẽ thích." Tiếng nói của hắn tà ác mà chân thật, vừa nói, vừa khơi lên một đợt dục hoá mới giào vào thân thể nàng.

Lạc Tranh cảm thấy toàn thân bị một nhiệt lượng lớn lao xâm nhập, nàng liều mạng uốn éo người, nhưng không cách nào kháng cự cảm giác hấp dẫn trí mạng này. Gò má phỉếm hồng, ánh mắt mờ mịt, chỉ cảm thấy thần trí càng lúc càng mơ hồ, toàn thân như phải bỏng, tựa như muốn hoà tan vào cùng ngọn lửa mà hắn đang khơi

dậy trên người nàng.

"Dừng lại..." Lúc này, Lạc Tranh chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng đến tột cùng là sợ hãi cái gì, nàng cũng không biết.

"Dừng lại? Tranh...em mê người như vậy. Thân thể của em so với cái miệng nhỏ còn thành thực hơn gấp ngàn lần, tôi nghe được nó đang không ngừng nói muốn tôi, muốn tôi..." Thương Nghiêu nở nụ cười càng thêm xấu xa, khoé môi khế nhếch, ánh mắt càng lúc càng đục ngầu khiến người khác như mất đi hô hấp.

"Không..." Lạc Tranh liều mạng lắc đầu, nàng không cho phép mình đắm chìm vào đó.

"Em nhất định sẽ thích loại cảm giác này. Tranh, tôi biết rõ, em cũng thích kích thích, không phải sao?" Câu nói hàm chứa ý trào lộng không hề che dấu, Thương Nghiêu lúc này điên cuồng như dã thú say mồi, toát ra sự nguy hiểm kinh người, giọng nói vì dục vọng chi phối cũng trở nên khàn đặc.

Lạc Tranh đã không cách nào phân biệt ý tứ trong lời nói của hắn. Vô lực nằm dưới thân thể cao lớn, toàn thân như bị rút sạch sức lực, trên vầng trán mịn màng lấm tấm mồ hôi, cảm giác trống rỗng trong cơ thể càng lúc mãnh liệt, nàng chỉ có thể lắc đầu, dùng cách thức duy nhất này biểu thị sự phản kháng yếu ớt.

Nhưng nàng cũng không biết, nàng đang phản kháng hắn hay phản kháng lại lòng mình.

"Tranh, tôi muốn em, đây là chuyện tất yếu!" Thương Nghiêu tà mị cười, ưu nhã cởi bỏ y phục của mình, từng món một ném dưới thảm trải sàn.

Thân thể tráng kiện không thua kém bất kỳ nam người mẫu hàng đầu nào, làn da ngăm, cơ bắp rắn chắc, bắp đùi thon dài...tất cả đều khiến phụ nữ phải đỏ mặt khi nhìn vào.

Gương mặt Lạc Tranh lúc này cũng hoàn toàn đỏ ửng, vội quay qua chỗ khác, không dám nhìn hắn, trong lòng nàng thực bị vật cứng rắn to lớn đã sớm ngang đứng của hắn dọa cho kinh sợ.

Nàng rất muốn lập tức nhảy xuống giường, trốn đến góc nào đó mà hắn không thể tìm ra, nhưng mà...

Một cảm giác tê dại xa lạ hoàn toàn chế ngự thân thể, khiến nàng không cách nào nhúc nhích. Giờ khắc này, nàng hiểu rõ, bản thân mình cũng đang khát vọng hẳn...

Sao có thể như vậy?

Thân thể vô lực cùng cảm giác tuyệt vọng chế ngự toàn thân nàng...

Thương Nghiêu ôn nhu vuốt ve nàng, sau một khắc đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại, cưỡng bách nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, "Tranh, đêm nay để tôi yêu em..."

Tâm tư Lạc Tranh theo những lời của hắn nổi lên một hồi cuồng loạn. Trong lúc nhất thời, quên mất phải dè dặt đi tầm mắt, chỉ có thể để mặc hắn tuý ý dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn nàng, từng lời nói như xuyên vào tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn.

"Đêm nay, em tự mình cảm nhận xem, tôi cùng Húc Khiên, hay là gã đàn ông nào khác, ai có thể thoả mãn em hơn!" Thấy ánh mắt nàng chìm trong màn sương mê ly, Thương Nghiêu khoé môi vừa dứt lời, ngay sau đó, cúi người xuống, bàn tay to lớn giữ chặt eo nhỏ của nàng, mạnh mẽ dùng sức đưa thắt lưng xông tới.

"A..." Lạc Tranh đột ngột trừng lớn hai mắt. Sự đau đớn kịch liệt bất ngờ xuất hiện bao trùm thân thể cơ hồ khiến nàng hôn mê bất tỉnh. Thân thể bất giác thẳng tắp, lại không tự chủ được, đau đớn hét thành tiếng, nước mắt thi nhau chảy xuống, tràn tới khoé mắt, nhanh chóng thấm ướt ga giường.

Nàng cho tới bây giờ cũng không biết, sẽ đau đớn như vậy. Sức mạnh khổng lồ cơ hồ muốn đem nàng xé thành hai nửa. Thân thể nhỏ bé không chịu nổi sự xâm lược mạnh bạo, trực tiếp muốn đem nàng nổi lên, hơn nữa còn không cho nàng chút thời gian thích ứng, thật sâu đem thân thể nàng chiếm giữ.

Khung cảnh trước mắt khiến cả người Thương Nghiêu bất giác run lên. Sau một khắc, kinh ngạc nhìn về thân thể mềm yếu trong ngực, hắn dường như không thể tin được mà nhìn chăm chú vào hạ thân nàng, ga giường hiện lên một màu đỏ chói mắt - biểu tượng của sự thuần khiết...

Chương 40: Ai mê hoặc ai? (18+)

Thời gian như ngừng lại, tất thảy mọi vật rơi vào trạng thái bất động...

Trên chiếc giường lớn, thân thể Lạc Tranh co lại hết con tôm, nước mắt thi nhau tuôn rơi, chảy dài theo khoé mắt, thấm ướt đầm ga trải giường. Hương thơm nước mắt phảng phất trong không khí hoà cùng mùi máu tanh, tạo nên một cảm giác khó tả.

Mà Thương Nghiêu lúc này, cả thân thể cao lớn cũng cứng ngắc, hết như một khối thiết bản. Tình huống này hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của hắn, khiến trong lúc nhất thời Thương Nghiêu thực không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hắn cũng chẳng phải là thiếu niên ngây thơ, kinh nghiệm giường chiếu đương nhiên cũng thuộc loại lão luyện. Trước giờ luôn là người vô cùng giỏi tự chủ, Thương Nghiêu chưa từng nghĩ đến sẽ cùng với một người phụ nữ không có chút kinh nghiệm.

Sao có thể như vậy?

Không phải nàng đã cùng Ôn Húc Khiên phát sinh quan hệ sao? Cho dù không cùng Ôn Húc Khiên, chẳng phải nàng vẫn luôn am tường việc sử dụng thân thể mê hoặc để giành lấy thành công? Sao có thể như vậy?

Khi hắn không chút do dự, hung mãnh tiến vào thân thể nàng, hắn mới hiểu được thế nào là "Thế như chẻ tre". Hắn cũng không có chút nghi ngờ rằng nàng đang giả bộ. Thân thể nàng chặt chẽ đến một chút khe hở cũng không có, khiến hắn cảm nhận được sự đau đớn vô cùng rõ ràng, mà nàng....

Nhìn Lạc Tranh nước mắt rùng rùng nằm dưới thân mình, hàng lông mày cương nghị của Thương Nghiêu khẽ nhăn lại. Không cần nói hắn cũng biết, nàng căn bản không chịu đựng nổi sự to lớn của

hắn.

Người phụ nữ đáng ghét này, tại sao không sớm nói với hắn? Tại sao không chịu giải thích với hắn?

Những suy nghĩ này khiến trong lòng Thương Nghiêu nổi lên một cảm giác khó nói thành lời. Dường như có chút cảm kích, dường như có chút vui sướng, dường như... Các loại cảm xúc đan xen cùng lúc giống như lửa nóng thiêu đốt, nhanh chóng lan ra toàn thân, khiến hắn vô cùng khó chịu...

Càng khiến hắn khó chịu hơn chính là...

Thân thể nàng hết sức co lại khiến hắn như muốn nổ tung. Hắn không thể không thừa nhận đàn ông trời sinh đối với lần đầu tiên của phụ nữ đều có một loại cảm giác si mê điên cuồng. Đây vốn là thiên tính của đàn ông, mà hắn lại là người đàn ông sinh lý rất bình thường. Chưa kể đến, hắn trước giờ là người có khả năng hô phong hoán vũ, đương nhiên tính chiếm hữu lại càng mãnh liệt.

Ánh mắt của Thương Nghiêu so với lúc bình thường càng trở nên thâm thúy, u tối hết như bầu trời đêm mất đi ánh trăng, ánh lên ham muốn thôn tính tựa dã thú. Đè nén cảm giác muốn hung hăng chiếm giữ cơ thể nàng khiến gương mặt cương nghị xuất ra mồ hôi hạt, đem mái tóc đen của hắn thấm ướt, rủ xuống trán, cảm giác hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Không khó nhận ra, hắn đang cố gắng nhẫn nại, kìm nén ý nghĩ muốn điên cuồng tiến vào cơ thể nàng.

Bàn tay to lớn hơi duỗi ra, ngón tay thon dài đem gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lạc Tranh xoay lại, khiến nàng nhìn vào mắt hắn.

Con người đen thẫm có chút thoả mãn nhìn vào ánh mắt rung rung của nàng, dáng vẻ như thể ma quỷ đối nghịch với thiên sứ. Nhìn thân thể xinh đẹp của nàng lúc này thật khiến ma quỷ cũng chẳng thể buông tay, ngược lại càng muốn chiếm hữu thật triệt để.

"Vì sao không nói cho tôi đây là lần đầu tiên của em?" Thương Nghiêu mở miệng, cất tiếng trầm khàn khiến người nghe không khó nhận ra giọng nói của hắn đã sớm bị biến đổi vì dục vọng.

Lạc Tranh hô hấp có chút dồn dập, muốn tránh đi ánh mắt có ý

chất vấn của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cố xoay lại, không biết là bởi uỷ khuất hay vì đau đớn mà nước mắt bất giác lại tuôn trào, nhanh chóng nhuộm ướt mái tóc.

Thương Nghiêu cố gắng đè nén dục hoả không ngừng thiêu đốt, đem thân thể cao lớn áp xuống. Bởi vì tư thế đột ngột thay đổi khiến Lạc Tranh không cách nào thích ứng, nước mắt lại trào ra, trong cơ thể nhỏ bé cảm giác như bị xé rách hoà trộn với cảm giác sưng tấy khiến nàng vô cùng đau đớn.

"Đừng khóc, rất nhanh sẽ không đau..." Bất giác, Thương Nghiêu không tự chủ được đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại lần nữa quay lại. An ủi một phụ nữ như vậy là chuyện trước giờ hắn chưa từng làm.

Ánh mắt Lạc Tranh xuyên thấu qua màn lệ, có chút không rõ ràng nhìn về khuôn mặt của hắn. Nàng chỉ cảm thấy gương mặt mình bị hắn ôn nhu hôn hít, làn môi nóng bỏng nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nàng, hôn lên nước mắt của nàng.

"Thương Nghiêu tiên sinh... thả tôi ra." Khi thân thể đàn ông cứng rắn tiến vào trong nàng, Lạc Tranh mới đột ngột thức tỉnh, rốt cục mới ý thức được đã có chuyện gì phát sinh, cho nên từng giọt nước mắt của nàng vô cùng phức tạp. Phức tạp bởi vì sự đau đớn tràn ngập trên thân thể, bởi cảm giác bản thân không còn nguyên vẹn, bởi vì nàng thật có lỗi với Húc Khiên.

Trong tim Thương Nghiêu không khỏi nổi lên một hồi co thắt đau đớn. Lại lần nữa hôn lên nước mắt của nàng, nhìn nàng hồi lâu. Đây là lần đầu tiên của nàng, hắn vô cùng trân trọng. Ý thức được điểm này, tâm thần lại càng thêm hưng phấn, loại cảm giác thành tựu kiểu này hắn trước nay chưa từng có, thậm chí còn thoải mái hơn cả cảm giác thành tựu đạt được trong sự nghiệp. Thân thể cao lớn bất giác run rẩy. Nhưng mà thân thể nhỏ bé dưới thân hắn bất giác chột vắn vẹo như muốn thoát ra khỏi sự thống khổ cơ hồ càng làm dấy lên dục vọng nguyên thủy.

Cho nên, một Lạc Tranh vốn trước giờ vô cùng thông minh lại phạm phải một sai lầm lớn nhất trong đời. Vào lúc này, nàng dùng

giọng điệu như thể cầu xin càng khiến hắn như lửa đổ thêm dầu.

Thân thể cao lớn lại càng áp chặt xuống, đôi môi kiêu bạc khế hôn lấy môi nàng, khàn khàn cất tiếng, "Tranh, đã quá muộn, tôi không thể buông tha em. Ít nhất...lúc này, không thể!" Nói vừa dứt, bàn tay to lớn của hắn chậm rãi trượt xuống, cố áp chế cảm giác muốn hung hăng luận động, trên người nàng bắt đầu nhen nhóm từng chuỗi lửa nóng.

"Tin tôi, rất nhanh chóng em sẽ biết được loại chuyện này vui sướng dường nào..."

Lạc Tranh cho dù một cử động nhỏ cũng không dám. Thứ nhất là bởi vì đau đớn trên thân thể, thứ hai là bởi vì động tác cuồng dã của hắn. Bàn tay xấu xa trên da dẻ mịn màng của nàng không ngừng xoa nắn, khiến toàn thân nàng run lên từng hồi. Thân thể non nớt làm sao có thể thừa nhận nhiều khoái lạc như vậy?

Dần dần...

Một cảm giác xa lạ xuất hiện, đau đớn tản đi, một hồi tê dại dường như bao vây toàn thân. Lạc Tranh vô thức bật ra tiếng ngân nga khe khẽ, thân thể không có chút kinh nghiệm khiến nàng thực không biết như thế nào cho phải.

Chăm chú quan sát phản ứng của nàng, Thương Nghiêu biết mình cũng không cần khắc chế bản thân nữa, thô ráp thờ gấp một tiếng, bắt đầu tăng tốc vận động.

Thân thể Lạc Tranh bất giác xụi lơ như mặt nước phẳng lặng...

"Ôm chặt tôi!" Hắn nhỏ giọng ra lệnh.

Bàn tay nhỏ bé xanh xao vô thức ôm lấy bả vai hắn, nương theo hành vi điên cuồng của hắn, móng tay nàng cơ hồ muốn khảm vào da thịt rắn chắc trên bờ vai rộng.

Lạc Tranh không dám lên tiếng, tình cảm mê ly cố giữ gìn một tia lý trí. Nàng không muốn giống như những phụ nữ khác, khuất phục dưới thân hắn, bật lên tiếng thân ngâm. Nàng liều mạng đè nén chính mình, cắn chặt răng, cố gắng giữ lại một chút tôn nghiêm cho bản thân...

Đáng tiếc, tâm tư của nàng bị Thương Nghiêu dễ dàng nhìn ra.

Đôi môi tà mị của hắn lại đặt xuống một nụ hôn dài, hơi thở lỗ mẫn dồn dập mang theo sự hấp dẫn cố hữu.

"Thích không?" Thương Nghiêu thuận thực câu dẫn thân thể non nớt của nàng, bức nàng nói ra ý nghĩ của mình.

Lạc Tranh gắt gao cắn môi, thân thể lại bởi vì cảm giác xa lạ mà như muốn nổ tung

"Cô bé cứng đầu, đến lúc này, còn không chịu thừa nhận?" Thương Nghiêu cười, trầm khàn mang theo ý hấp dẫn vô cùng, "Được, để tôi dạy em làm cách nào biểu đạt".

Nói chưa dứt lời, bàn tay xấu xa đột nhiên kéo thẳng hai chân nàng...

"Uhm..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy hai chân khép lại, trong cơ thể nhỏ bé, vật cứng rắn kia càng lúc càng lớn.

"Đừng..." Nàng yếu ớt cất tiếng, hắn không thể hành hạ nàng như thế này, không thể... Làm sao hắn lại có thể xấu xa như vậy?

"Cảm nhận được cái gì, Tranh." Tiếng nói trầm thấp của Thương Nghiêu cất lên từ trên đầu nàng, không dấu vẻ tà mị pha lẫn sự vui vẻ khó kìm.

Thân thể Lạc Tranh càng lúc càng run lên, vẻ mặt thực không biết nên làm sao cho phải.

"Tranh của tôi, em ở trên toà thông minh, khôn khéo như vậy, không ngờ tới ở trên giường lại ngây ngốc thế này." Thương Nghiêu thấy nét mặt nàng lúc này, cười khế, giữ lấy gương mặt nhỏ bé, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ bàng hoàng cùng bất an, "Để tôi dạy cho em biết, hiện giờ em sẽ cảm thấy bị sức mạnh của tôi chiếm giữ, sau đó là cảm giác căng nứt..."

"Đừng nói nữa..." Gương mặt Lạc Tranh càng lúc càng đỏ. Nàng không biết bản thân mình sao lại thành ra thế này. Nhưng mà, cảm giác của nàng thực đúng như hắn nói. Tận trong sâu thẳm tâm hồn nổi lên một cảm xúc kỳ lạ hoàn toàn khống chế bản thân nàng, khiến nàng không có cách nào cự tuyệt.

Thương Nghiêu khế cười, nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé, "Thả lỏng, bé yêu..."

Lạc Tranh run rẩy nhìn hắn...

"Thế này thì sao?" Vừa nói hắn vừa nở nụ cười xấu xa, chậm rãi di chuyển trong thân thể nàng, mỗi một động tác đều khiến cho nàng có một cảm giác vô cùng chân thực.

Lạc Tranh không tự chủ được khe khẽ rên rỉ, thân thể nhỏ bé càng lúc càng phát run.

Khi nàng nghĩ rằng hắn sẽ dừng lại, Thương Nghiêu lại bắt đầu một đợt tấn công mới, vô cùng chậm rãi. Mỗi động tác lên xuống của hắn đều thông thả tới cực điểm. Lạc Tranh lúc này cảm thấy gương mặt hắn không có chút rung động, phảng phất vẻ vô cùng tinh táo như thể muốn đùa bỡn nàng, chăm chú quan sát từng phản ứng nhỏ nhất của nàng mà thôi.

Cảm giác này khiến thân thể nhỏ bé không rét mà run lên, sự hưng phấn bất giác càng thêm mãnh liệt.

"Uhm.. Thương Nghiêu..." Lạc Tranh rốt cục không khống chế nổi bản thân, phát ra tiếng thân ngâm mất hồn, vô thức gọi ra tên hắn.

"Bé cưng, chịu không nổi rồi?" Thương Nghiêu nghe vậy cất tiếng cười hài lòng, đột nhiên hắn tăng thêm sức lực.

"A!" Cả người Lạc Tranh cơ hồ đi theo sự chuyển động mãnh liệt của hắn.

Nếu nói lúc trước là cảm giác êm ái giống như một dòng suối nhỏ len lỏi từng góc tâm hồn, thì vừa rồi chính là cơn sóng mạnh mẽ xô tới. Lạc Tranh cảm thấy thân thể bị một cảm giác bành trướng xông phá. Khi nàng còn chưa kịp thích ứng với nó, Thương Nghiêu đã lại tiếp tục dùng cách thức cường bạo đó hành hạ nàng.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, sự đòi hỏi mãnh liệt của hắn khiến thân thể nàng còn đang tê dại, đã lại phải tiếp nhận một đợt tấn công mạnh mẽ khác.

Từng cơn sóng lớn liên tiếp xô tới, nàng tựa như con thuyền nhỏ yếu ớt quay cuồng giữa cơn sóng hung dữ, vô lực kháng cự.

Điều đáng kinh ngạc nhất là, nàng lại bắt đầu có cảm giác thoải mái.

Giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy mỗi lần tiến công của Thương

Nghiêu có thể dùng từ "tận lực" để miêu tả. Mỗi một lần tiến vào đều khơi lên một cảm giác thật sâu trong thân thể nàng, khiến từ chỗ sâu thẳm đó sinh ra một phản ứng khác lạ. Loại phản ứng này giống như nghênh đón lại giống như chống cự làm cho nàng cơ hồ rối loạn. Ham muốn của hắn dường như không có giới hạn, như muốn rút sạch toàn bộ sinh lực của nàng, đem nàng cuốn vào dòng nước xiết.

Lúc này đây, nàng thực sự hiểu, sự "tận lực" của hắn rốt cục là thế nào...

Hắn muốn cố gắng lấy đi toàn bộ tinh lực của nàng, một chút cũng không chừa.

"Tranh, thích không?" Thương Nghiêu cất giọng thô cát, sự chặt khít cùng vô lực của nàng khiến hắn càng lúc càng điên cuồng. Hắn phải lấy được tất thảy mọi thứ của nàng.

Có trời biết, khi hắn nghe cái miệng nhỏ của nàng khe khẽ gọi cái tên "Thương Nghiêu", hắn cơ hồ muốn đem nàng khám sâu vào thân thể.

Không chịu nổi sự đòi hỏi cuồng dã của hắn, Lạc Tranh rốt cục kinh hãi đầu hàng, "Thích..." Nàng thật hận bản thân mình...

"Cô bé ngoan..." Con người rực lửa dục vọng của Thương Nghiêu nổi lên một tia thương cảm. Cánh tay rắn chắc vòng ở thân hình mảnh mai, hắn chậm rãi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nhỏ xinh, lại từ từ di chuyển xuống cái cổ trắng ngần, hít lấy hương thơm mê hoặc. Lạc Tranh lúc này không cách nào thanh tỉnh, lý trí đã sớm bay lên chín tầng mây. Bàn tay thô ráp của hắn không ngừng vuốt ve thân thể nhỏ bé, mang theo ma lực khơi dậy từng hồi khoái cảm khó cưỡng. Mà lúc này đây, nàng tựa gương mặt nhỏ trên vai hắn, khẽ phát ra tiếng than nhẹ.

Thương Nghiêu hài lòng nhếch môi, buông cho đôi tay nàng tự do.

"Uhm..." Lạc Tranh không tự chủ được ôm chặt lấy vai hắn, móng tay cơ hồ xuyên thấu bờ vai to lớn kia.

Khoái cảm đưa tới càng lúc càng mãnh liệt, sự đòi hỏi cuồng dã làm nàng cơ hồ không nắm bắt được, cảm giác thân thể của mình

không ngừng dâng cao ham muốn, không ngừng chìm nổi trong cơn dục vọng...

Lạc Tranh mệt mỏi ngất xỉu, ít nhất, đó là việc duy nhất nàng có thể làm lúc này.

Nàng cho tới bây giờ cũng không biết một người đàn ông chiếm đoạt thân thể một người phụ nữ lại mạnh mẽ đến vậy, sự cuồng dã làm nàng hoàn toàn choáng ngợp, vô lực chống đỡ, mỗi lần cố gắng lại càng làm nàng mất đi năng lực phòng ngự cơ bản nhất, cuối cùng chỉ có thể buông lỏng thân thể đau nhức chìm vào giấc ngủ....

Khi Lạc Tranh tỉnh lại, nàng không khó cảm nhận được lưng mình đang dựa vào một thân thể đàn ông ấm áp. Một chút cũng không dám động, Lạc Tranh đành giả bộ ngủ. Nàng nghe thấy âm thanh hần rời khỏi giường, cũng cảm giác được nụ hôn khe khẽ hần đặt lên thân thể nàng từ phía sau, như thể đang dò xét phản ứng của nàng. Gắt gao cắn chặt răng, nàng không muốn mở mắt, không muốn đối diện với sự hỗn loạn sau một đêm cuồng nhiệt...

Cho đến khi nàng nghe thấy tiếng khoá quần kéo lên, tâm tư rất cục được thả lỏng. Chỉ không ngờ hần lại đi đến bên nàng, kề sát vào tai nói khẽ...

"Tranh, hôm nay không cần tới công ty. Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, hết giờ làm, tôi sẽ nhanh chóng trở về bên em."

Trái tim Lạc Tranh khẽ đập loạn, chẳng lẽ... hần đã sớm biết nàng giả bộ ngủ?

Đem thân thể đau nhức tới công ty, nàng cũng không biết thực ra mình đang muốn kiên trì cái gì. Chỉ là, nàng thật sự không muốn thay đổi thực tại này, một chút cũng không muốn thay đổi.

Nhưng thực tế... tất cả mọi thứ đang lặng lẽ thay đổi...

Phòng vệ sinh nữ...

Lạc Tranh dùng nước lạnh vỗ lên gương mặt trắng bệch, ngắm mình trong gương, nàng quả thực sợ hết hồn. Sắc mặt tiêu tụy cơ hồ dọa được người, nhưng là trong ánh mắt lại không dấu được vẻ thẹn thùng quyến rũ của một cô gái lần đầu hưởng qua mùi vị hoan ái.

Hồ hấp của nàng bất giác dồn dập...

Sao có thể như vậy, nàng không thể như vậy được...

Đang lúc hoảng loạn, từ trong phòng vệ sinh truyền tới tiếng buôn chuyện của hai nữ nhân viên cùng tiếng cười khe khẽ.

"Lúc sáng tôi nhìn thấy giám đốc, trời ạ, thật đẹp trai. Đáng tiếc, giám đốc lại ra ngoài gặp đối tác. Phải nói Isabel thật tốt số, làm thư ký giám đốc mỗi ngày đều được nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai đó."

"Như vậy đâu đáng kể gì, ngày ngày được nhìn thấy giám đốc không phải Luật sư Lạc sao. Tôi nghe nói, phòng làm việc của Luật sư Lạc thông sang phòng của giám đốc, chỉ cần giám đốc trở về phòng làm việc, cô ấy có thể từng giây từng phút nhìn thấy giám đốc đang làm cái gì. Thật ngưỡng mộ quá đi!"

"Cô ghen tỵ sao? Vậy cô phải cố gắng để trở thành người thân tín bên Luật sư Lạc đi. Nhưng mà hôm nay dáng vẻ Luật sư Lạc rất quái lạ, giữa trưa mới tới công ty, làm hại tôi bao nhiêu tài liệu cần giao đều bị chậm trễ."

"Giữa trưa tới công ty thì có gì kỳ lạ? Nói không chừng tối qua người ta làm thêm giờ đó."

"Tôi không có nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy. Cô cũng biết, tôi mỗi ngày đều rất chú ý đến giám đốc mà. Hôm nay tôi phát hiện, lúc sáng giám đốc tới công ty, không có thay quần áo. Nói cách khác, giám đốc của chúng ta mặc đúng bộ trang phục ngày hôm qua."

"Ý của cô là..."

"Cô nói xem, Luật sư Lạc có phải đã cùng giám đốc chúng ta làm ra cái chuyện kia hay không? Sáng nay chúng kiến vẻ mặt giám đốc thật vô cùng thoả mãn nha. Lại nhìn tới Luật sư Lạc, chẳng những đi làm muộn, hơn nữa sắc mặt lại vô cùng tiều tụy, rõ ràng đêm qua đã bị đàn ông dày vò không ít..."

Chương 41: Không thể tránh thoát

"Cô nói chuyện thật thô lỗ. Tôi cảm thấy khả năng đó không lớn. Luật sư Lạc tác phong thường ngày rất nghiêm túc. Hơn nữa, tôi nghe nói cô ấy cũng đã có vị hôn phu rồi. Giám đốc của chúng ta cũng đâu có thiếu phụ nữ, sao có thể cùng Luật sư Lạc chứ."

"Vậy là cô không hiểu rồi. Cái đó gọi là cô đơn, gọi là tìm kiếm sự kích thích. Tôi nghe nói, vị hôn phu của Luật sư Lạc là bạn thân của giám đốc chúng ta. Quan tâm vị hôn thê của bạn thân là chuyện kích thích cỡ nào chứ. Đừng thấy thường ngày Luật sư Lạc nghiêm túc như vậy mà làm, tôi nghĩ ở trên giường cũng sẽ vô cùng phóng đãng mà thôi."

"Sally tiểu thư kia chắc sẽ tức điên lên cho xem, ha ha...."

"Sally? Nghe nói cái cô Sally kia gọi giám đốc chúng ta là anh rể. Vậy nếu như giữa giám đốc và Luật sư Lạc thực sự phát sinh quan hệ mờ ám, người phải tức điên sẽ là một người khác cơ."

"Cũng đúng, nhưng mà giám đốc của chúng ta là người đàn ông mà biết bao nhiêu phụ nữ mơ tưởng. Ai bảo ngài ấy ưu tú như vậy. Thật sự không biết giám đốc của chúng ta khi ở trên giường sẽ thế nào nha, nhất định là rất mê người, nếu không đã chẳng có nhiều cô mê mệt đến vậy."

"Cô muốn biết sao, ha ha.... Muốn biết thì đi hỏi Luật sư Lạc đi, nói không chừng, đêm qua Luật sư Lạc đã bị giám đốc chúng ta chinh phục triệt để đến một chút tôn nghiêm cũng chẳng còn đây..."

Hai người họ vừa cười vừa nói, bước ra ngoài, không ngờ tới sẽ đối mặt với Lạc Tranh. Sắc mặt Lạc Tranh lúc này vô cùng bình tĩnh, một lời cũng chẳng nói, chỉ lặng lẽ nhìn bọn họ.

Hai cô nhân viên kia quả thực không ngờ sẽ đụng phải nàng ở nơi này, kinh ngạc đứng sững tại chỗ hồi lâu mới có phản ứng, vội

vàng lúng túng nở nụ cười làm lành: "Luật sư Lạc...xin chào..."

Lạc Tranh đáy mắt vẫn an tĩnh như trước, nàng vẫn không hề nói một lời, chỉ là nhìn hai người họ khẽ gật đầu, thay cho lời chào.

Hai người kia nở nụ cười yếu ớt, gương mặt có chút tái nhợt, cũng không dám đứng lại đó bàn tán gì nữa. Họ nhìn Lạc Tranh, cố nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, vội vàng kéo nhau rời khỏi.

Móng tay Lạc Tranh lúc này dường như muốn xuyên thủng lòng bàn tay.

Đúng lúc này...

"Mấy người rồi việc đó lại nói xấu sau lưng người khác sao?"

Isabel bước vào, tiếng giày cao gót khe khẽ vang lên phá tan sự tĩnh lặng trong phòng vệ sinh. Đi đến bên cạnh Lạc Tranh, Isabel lấy ra hộp phấn, nhẹ nhàng trang điểm lại, "Luật sư Lạc đừng để ý mấy người đó làm gì. Luật sư Lạc cũng không phải không biết, chỉ cần là phụ nữ tụ tập lại một chỗ sẽ phát sinh mấy thứ chuyện nhảm chán đó. Trước khi Luật sư Lạc tới đây, tôi thường xuyên là đề tài cho họ bàn tán sau lưng."

"Tại sao lại là tôi?" Lạc Tranh vô thức cất tiếng, âm thanh mềm mại pha chút yếu ớt, giống như một chiếc điều mất đi sợi dây níu giữ, chao đảo trên bầu trời rộng lớn.

Câu hỏi này nàng đã kìm nén trong lòng từ rất lâu rồi. Thật sự mà nói, câu hỏi này không dành cho Isabel mà là nàng đang tự hỏi mình, hoặc là hỏi Thương Nghiêu, tại sao lại chọn nàng?

Tại sao hẳn cứ hết lần này tới lần khác đùa bỡn nàng?

Isabel ngẩn người, rõ ràng không hiểu câu hỏi của Lạc Tranh rốt cục có hàm ý gì. Suy nghĩ hồi lâu, Isabel nhẹ nhàng cười, "Rất đơn giản, Luật sư Lạc rất xinh đẹp, lại thông minh như vậy, có thể nói là người phụ nữ ưu tú nhất, đương nhiên sẽ có vô số người ghen ghét."

Isabel thực đã hiểu lầm ý nàng rồi.

Lạc Tranh ngẩn ngơ nhìn Isabel hồi lâu, dường như tâm trạng cũng chưa hoàn toàn thanh tĩnh lại, vẫn đang mãi đắm chìm trong

câu hỏi mà nàng vừa thốt ra.

"Yên tâm đi, những lời đồn kiểu này sẽ qua đi rất nhanh. Bởi vì Luật sư Lạc vừa tới công ty chưa lâu, lại là nhân viên cao cấp, đương nhiên mọi người sẽ bàn tán nhiều hơn một chút, không cần phải để ý." Isabel nhẹ giọng an ủi, lại nhìn đến sắc mặt của nàng, "Nhưng tôi nói thật, sắc mặt của Luật sư Lạc đúng là không được tốt lắm. Có chuyện gì vậy, tối qua làm thêm giờ sao?"

Lạc Tranh cả người như cứng lại, dường như não bộ không kịp thích ứng với hoàn cảnh hiện tại. Một lúc sau, nàng đột ngột đáp ứng hỏi, "Giám đốc các vị có rất nhiều phụ nữ bên cạnh sao?"

Dường như không hề ngạc nhiên khi thấy Lạc Tranh hỏi câu này, Isabel lấy từ túi xách ra một bao thuốc, chìa về phía nàng.

Lạc Tranh nhìn thoáng qua, khẽ lắc đầu. Nàng trước giờ chưa từng hút thuốc.

Isabel châm một điếu, hít một hơi dài, nhẹ nhàng nhả ra một làn khói vô cùng điệu nghệ, khẽ cười, "Vấn đề này, xem ra Luật sư Lạc phải tự mình đi hỏi giám đốc."

Lạc Tranh trong lòng chợt dâng lên một hồi ảo não, cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có cảm giác này.

"Luật sư Lạc, giám đốc là người đàn ông vô cùng ưu tú, chính vì quá ưu tú nên phụ nữ bên cạnh nhiều cũng là bình thường. Tôi nghĩ, người phụ nữ bên cạnh giám đốc không nên quan tâm ngài ấy có bao nhiêu phụ nữ mà chỉ nên quan tâm rốt cục mình có thể chiếm giữ vị trí thế nào trong lòng ngài ấy là đủ rồi." Lúc nói câu này, vẻ mặt Isabel dường như có chút cô đơn.

Lạc Tranh quay đầu nhìn thoáng qua, tinh tế nhận ra tâm tình của Isabel biến đổi, mỉm cười khẽ nhíu mày, "Cô không phải cũng cùng với anh ta..."

Chuyện này cũng không phải không có khả năng. Thương Nghiêu vốn có nhiều phụ nữ vây quanh như vậy, sao hẳn có thể bỏ qua cô thư ký xinh đẹp này chứ?

Nào ngờ...

"Xem ra Luật sư Lạc đối với giám đốc có không ít thành kiến."

Isabel nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn nàng, "Tôi là thư ký bên cạnh giám đốc, đó là sự thật. Nhưng mà giám đốc cũng chưa từng chạm vào tôi. Đối với công việc, ngài ấy là một người vô cùng nghiêm túc. Người phụ nữ nào có thể chạm, người phụ nữ nào không thể chạm, giám đốc biết rất rõ. Mặc dù giám đốc có rất nhiều phụ nữ xung quanh, nhưng mà ngài ấy chưa từng đụng tới nhân viên của mình. Đó là nguyên tắc, điểm này tôi rất rõ ràng."

"Không đụng vào nhân viên của mình?" Lạc Tranh nghe vậy thật sự kinh ngạc, tận đáy lòng nổi lên một hồi lạnh lẽo. Chẳng lẽ nàng không phải nhân viên của hắn? Nguyên tắc của hắn đi đâu cả rồi?

"Đúng vậy." Isabel rất nghiêm túc nhìn nàng, nở nụ cười duyên dáng, "Giám đốc thật sự là người đàn ông rất có nguyên tắc."

"Thật ra... tôi thật sự rất thích giám đốc, chỉ tiếc là ngài ấy căn bản không buồn liếc tới tôi."

Lạc Tranh khẽ nhìn về phía Isabel, thầm đánh giá đôi chút. Sao có thể như vậy, vóc dáng của Isabel phải nói là vô cùng quyến rũ, loại thân hình này nếu là đàn ông nhất định sẽ không bỏ qua. Có thư ký như vậy bên cạnh, lẽ ra phải là hàng đêm hoan ái mới đúng?

Isabel dường như cũng biết Lạc Tranh đang nghĩ gì, trước mặt nàng khẽ uyển chuyển thân thể xinh đẹp, "Tôi tự giữ dáng vóc cũng không tệ, có thể so với Luật sư Lạc không kém nha, chỉ đáng tiếc..." Khẽ ném đi điếu thuốc, Isabel than nhẹ, "Luật sư Lạc có biết, ngày đầu tiên đi làm tôi đã làm chuyện ngu xuẩn gì không?"

"Là chuyện gì?"

"Quyến rũ giám đốc." Isabel thẳng thắn nói.

Lạc Tranh sửng sò, quyến rũ hắn? Còn cần phải quyến rũ hắn sao?

"Ngày hôm đó, tôi ăn mặc rất gợi cảm, còn cố ý mặc một bộ trang phục xẻ ngực khá rộng. Bởi vì tôi biết rõ, là đàn ông đều không thể cự tuyệt bộ ngực xinh đẹp hấp dẫn của tôi. Ai ngờ, hết lần này tới lần khác giám đốc không thèm để ý, một chút động lòng với thân hình tôi cũng không có. Hơn nữa, còn rất bình tĩnh giao phó công việc, một chút cũng không loạn."

Isabel vẻ mặt vô cùng bi thương, nhìn về phía Lạc Tranh, "Luật sư Lạc, giám đốc là một người vô cùng lạnh lùng. Tôi trước giờ chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào như vậy. Nếu đổi lại là một người đàn ông khác, đã sớm bị tôi mê hoặc rồi. Về sau tôi mới biết, ngài ấy chưa từng động tới nữ nhân viên của mình, chưa bao giờ!"

Lạc Tranh lúc này chỉ cảm thấy cổ họng như bị thứ gì đó chẹn lại, khiến nàng bất giác không thở nổi.

"Cho nên tôi cảm thấy Luật sư Lạc đối với giám đốc vẫn là quá thành kiến. Giám đốc trước giờ luôn công tư rõ ràng. Mặc dù lúc thiết kế phòng làm việc cho Luật sư Lạc có rất nhiều hành động khiến tôi không hiểu nổi, nhưng mà tôi tin tưởng ngài ấy sẽ không làm ra chuyện gì không tốt với Luật sư Lạc đâu." Isabel cười khẽ vỗ nhẹ lên vai nàng, cất tiếng.

Thân thể Lạc Tranh lúc này bất chợt lạnh băng...

Lạc Tranh cũng không biết mình đã trở lại phòng làm việc bằng cách nào. Nhìn về phía phòng giám đốc trống rỗng phía đối diện, nàng rớt cục chùi không nổi, kéo cửa chớp xuống. Một hồi lâu sau đó, ngón tay của nàng vẫn liên tục run rẩy, toàn thân cũng run rẩy mà ngay cả trái tim cũng run lên từng hồi.

Đem thân thể đau nhức như mới bị xe hung dữ nghiền qua tới bên sofa, nàng cũng không có cách nào kìm chế nỗi bi thương đang dâng lên trong lòng. Lặng lẽ ngồi xuống sofa, cánh tay dựa vào thành ghế, mà khuôn mặt nhỏ bé của nàng đều vùi nơi cánh tay mình.

Lạc Tranh không hề khóc. Nàng không giống như những phụ nữ khác, sau khi thất thân chỉ biết bất lực kêu khóc. Nàng biết rất rõ, tối hôm qua hoàn toàn là bản thân mình tự nguyện, hẳn chưa hề cưỡng bách nàng làm cái gì, chỉ là từng bước, từng bước đem lý trí của nàng bỏ đi.

Thay vì nói cường bạo, chẳng bằng nói dụ dỗ!

Tối hôm qua, nàng thật không cách nào chống lại sự cám dỗ của hắn. Thế nên cả một đêm dài giống như một tờ giấy trắng bị hắn từ từ khai phá, dẫn dắt, một lần lại một lần chìm vào cơn khoái lạc cực

hạn.

Nàng không hận hắn, nàng hận nhất chính là bản thân mình!

Nước mắt vừa chớm trong hốc mắt, bị nàng cứng rắn nuốt trở vào. Nàng có tư cách gì để khóc đây? Tối qua chẳng phải nàng cũng vô cùng chìm đắm trong cảm giác mê muội do hắn mang tới sao? Cho tới lúc này, nàng tựa như có thể nghe thấy hơi thở của hắn, thậm chí trong cơ thể nàng vẫn còn cảm nhận được sự nóng bỏng của hắn.

Nàng nhớ rất rõ ràng từng chuyện, từng chuyện phát sinh đêm qua. Nhớ rõ người đàn ông kia làm thế nào từng chút, từng chút chiếm hữu thân thể nàng, sau đó điên cuồng động thân cỡ nào. Nàng nhớ rõ sự mạnh mẽ cùng to lớn, nóng bỏng của hắn chìm sâu trong thân thể khiến cho nàng vô lực chống đỡ, chỉ còn run rẩy thờ gập, rên rỉ mất hồn theo từng nhịp tấn công của hắn...

Không!

Lạc Tranh ôm đầu, đây là báo ứng sao? Đây là sự báo ứng vì nàng đã không kiên định sao?

Không sai, nàng đã phản bội người không nên phản bội. Đó chính là Húc Khiên. Nàng thực ra đang làm cái gì? Khi ngày cử hành hôn lễ chẳng còn bao xa lại cam tâm tình nguyện để một người đàn ông khác chiếm hữu. Nực cười nhất, hắn lại là bạn tốt của Húc Khiên...

Sự trong sạch của nàng đã không còn, là nàng tự huỷ đi trong tay mình.

Đêm qua, khi nhiều lần từ trên đỉnh cao dục vọng rơi xuống, nàng cơ hồ hít thở khó nhọc vì sự kích tình mãnh liệt, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay mình chột loé lên, giống như một nụ cười chế nhạo, nhạo báng sự phản bội của nàng...

Trời tạo nghiệt còn có thể tránh, tự gây nghiệt chướng sẽ chẳng còn đường sống...

Nàng phải đối mặt với Húc Khiên như thế nào? Đối mặt với hôn lễ của mình như thế nào? Phải làm sao để đối mặt với...đêm tân hôn?

Móng tay Lạc Tranh cơ hồ sắp xuyên thấu lòng bàn tay. Một nỗi đau đớn kịch liệt truyền khắp lục phủ ngũ tạng, ngay cả xương cốt

cũng thấy đau nhức, cảm giác như tê tâm liệt phế...Càng lúc nàng càng chìm sâu vào nỗi đau đớn cùng tuyệt vọng. Húc Khiên...sao có thể chấp nhận chuyện như vậy.

Ngay cả bản thân nàng còn không thể chấp nhận!

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nên làm cái gì bây giờ...

Khi ráng chiều nhẹ nhàng buông xuống bên cửa sổ sát đất, Lạc Tranh bất giác choàng tỉnh. Ánh mắt còn hơi có vẻ mông lung phải mất một lúc mới hoàn toàn thanh tỉnh. Nàng thật lâu sau mới có phản ứng, nhận ra nơi này là phòng làm việc của mình, mà nàng không biết vì cái gì lại ngủ thiếp đi.

Có lẽ nàng thật sự quá mệt mỏi rồi. Nguyên buổi tối hôm qua, người đàn ông cường dã kia căn bản không cho nàng chút thời gian nghỉ ngơi tử tế, từng lần, từng lần chiếm hữu, sớm lấy đi toàn bộ tinh lực của nàng...

Nhưng mà....

Lạc Tranh còn nhớ rõ mình không có nằm trên sofa, vậy mà giờ này nàng lại hoàn toàn nằm trên đó...

Cúi đầu nhìn lại, trên người nàng không biết từ khi nào đã có thêm một cái áo khoác nam giới.

Chất liệu vải cao cấp, thiết kế vô cùng tỉ mỉ, từng đường may tinh tế, còn có mùi hoắc hương thoang thoảng quen thuộc...

Lạc Tranh hoàn toàn tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía phòng giám đốc phía bên kia...

Quả nhiên, bên kia bức tường thủy tinh là thân ảnh cao lớn của hấn. Thương Nghiêu lúc này ngồi trong ghế giám đốc, trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi lúc sáng, cũng không đeo cà vạt, nút cổ áo khẽ mở ra để lộ khuôn ngực vạm vỡ cùng cảm giác lồng ngực rắn chắc...

Tâm tư Lạc Tranh lúc này lại nổi lên một hồi cuồng loạn. Nhìn thấy hấn, bất giác trong đầu nàng lại hiện lên hết thảy chuyện đêm qua. Người đàn ông đang ngồi ở kia chính là người đã khiến nàng hết lần này tới lần khác đắm chìm trong hoan ái.

Một cảm giác vô cùng quen thuộc chi phối suy nghĩ của nàng,

thân thể cao lớn của hắn cùng thân thể nhỏ bé của nàng, từng cơ bắp như căng ra, làn da màu đồng mê người...

Khí chất mạnh mẽ nam tính bao trùm toàn bộ thân thể cao lớn, toả ra một vẻ quyết đoán cùng một sự hấp dẫn trí mạng...

Trời ơi!

Nàng đang suy nghĩ cái gì thế này?

Ở phía bên kia, dường như Thương Nghiêu đang rất nghiêm túc xử lý tài liệu. Từ hàng lông mày khẽ nhíu lại của hắn có thể dễ dàng nhận ra điều đó. Lạc Tranh bỗng nhớ lại một câu nói mà nàng từng nghe, người đàn ông lúc đang chăm chú làm việc chính là thời điểm quyến rũ nhất.

Một lát sau, Isabel bước vào phòng giám đốc. Lạc Tranh thấy hắn đang đưa ra mệnh lệnh gì đó. Mặc dù không có nghe được, nhưng từ nét mặt của hắn, nàng có thể cảm nhận được sự tà mị thường ngày dường như không còn, thay vào đó là vẻ cương nghị, bình tĩnh cùng trầm ổn của người đứng đầu một tập đoàn lớn, ngay cử chỉ cũng vô cùng quyết đoán khiến phụ nữ phải mê muội.

Khi Isabel bước ra khỏi phòng, Lạc Tranh mới chợt phát hiện, chính mình cũng đang nhìn hắn tới ngây người. Bất giác, trong nội tâm nàng dâng lên một hồi xấu hổ vô cùng.

Đem áo khoác của hắn gấp lại cẩn thận, tận đáy lòng có chút không được tự nhiên. Nàng thật không muốn đối mặt với hắn, lại không biết hắn trở về công ty từ khi nào, vào phòng làm việc của nàng từ bao giờ. Nhìn qua thời gian, nàng đã ngủ lâu như vậy, hắn không thể... không thể nào để nàng tùy ý ngủ lâu vậy chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, Lạc Tranh vẫn có chút khó khăn đứng dậy, sửa sang lại y phục trên người, bất giác nhìn về phía người đàn ông trong căn phòng đối diện, tim lại đập rộn lên.

Áo khoác phải trả lại cho hắn, tài liệu còn cần hắn ký tên. Tóm lại, dù không muốn nàng vẫn phải đối mặt với hắn.

Đưa tay khẽ chỉnh lại tập tài liệu, Lạc Tranh cũng là điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Nàng trước giờ luôn là người công tư rõ ràng. Nhiều năm qua đã chứng minh nàng thực sự làm rất tốt, cho nên lần

này nhất định cũng không khó lắm.

Cầm lấy tài liệu bước ra khỏi phòng làm việc, đi đến trước cửa phòng giám đốc, nàng hít sâu một hơi, đưa tay gõ cửa.

"Mời vào!" Câu nói ngắn gọn phát ra từ miệng hắn thật vô cùng dễ nghe.

Giày cao gót ưu nhã nâng lên, lúc ánh mắt nàng cùng với ánh mắt hắn giao nhau, nét mặt Lạc Tranh vô cùng bình tĩnh, như thể trước giờ chưa từng phát sinh chuyện gì.

Thương Nghiêu đem tài liệu trong tay để xuống, chăm chú nhìn nàng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên như thể đang cười, đáy mắt cũng hàm chứa ý vô cùng vui vẻ.

Lạc Tranh vội vàng dời ánh mắt đi nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Đi đến trước bàn làm việc, nàng đem áo khoác để lên trên ghế, đẩy tập tài liệu đến trước mặt hắn.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tài liệu này cần ngài ký tên."

Vừa muốn thu tay về, lại bị bàn tay hắn giữ chặt lại. Liền đó, bàn tay to lớn đem bàn tay mềm mại nhỏ bé bao trùm, vô cùng dịu dàng nhưng cũng có vài phần cương chế...

"Em tỉnh rồi?" Một câu đơn giản vậy từ miệng hắn thoát ra lại có quá nhiều ý vị sâu xa, có chút lảng mạn, lại có chút mờ ám của người đàn ông sau khi được thoả mãn... Những lời này rơi vào tai nàng, tạo nên một cảm giác... vô cùng ái muội.

Bàn tay đàn ông vĩnh viễn mang theo một nhiệt lượng khác biệt so với thân thể phụ nữ, nhất là khi mối quan hệ giữa họ đã có sự chuyển biến. Có lẽ đây là sự kỳ diệu trong mối quan hệ nam nữ. Hai người vốn không có chút liên hệ khi đã xảy ra thứ quan hệ thân mật đó, một bên sẽ đối với bên kia có những cử chỉ, hành động khác, hoặc là ánh mắt sẽ thay đổi, trở nên không tự chủ, muốn lại gần người kia hơn, thậm chí tìm cách để hiểu đối phương.

Về điểm này, Lạc Tranh rất rõ ràng. Thế nên khi Thương Nghiêu đưa tay giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng dùng sức cố rút tay về, hít một hơi thật sâu, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin ký tên!" Nàng vẫn hệt như lúc trước, dùng giọng điệu bình thản nhất lên tiếng, tỏ rõ thái độ xa cách.

Lạc Tranh quá rõ ràng sự thay đổi trong lòng mình. Lúc sáng nay, khi không cách nào đối mặt với hắn, nàng đã biết tâm trạng mình có sự biến đổi rõ rệt. Khi nhìn thấy thân hình ưu nhã của hắn qua bức tường thủy tinh ngăn cách kia, nàng có thể nghe rõ nhịp tim mình đập rộn ràng. Nàng biết rõ, xảy ra chuyện đêm qua, bản thân mình cho dù là mặt tâm lý hay sinh lý cũng đã lặng lẽ biến đổi. Cùng với hắn, phát sinh một mối quan hệ mập mờ không cách nào giải thích.

Cho nên, việc nàng muốn đè nén tâm lý này là vô cùng bình thường, không thể để nó có cơ hội phát triển. Nếu như tối hôm qua không phải hắn, mà là Húc Khiên, nàng nghĩ tâm lý mình cũng sẽ có sự biến đổi như vậy.

Thương Nghiêu thấy dáng vẻ dửng dưng lạnh băng của nàng, ngược lại không hề có chút tức giận, chỉ là nhìn nàng hồi lâu, khẽ nhếch môi cười, cầm lấy tập tài liệu, cũng chẳng buồn liếc nhìn, trực tiếp đặt bút ký.

"Đây là tài liệu pháp lý quan trọng, Thương Nghiêu tiên sinh ngay cả nhìn một chút cũng không muốn sao?" Lạc Tranh đứng ở đó, một thân trang phục công sở ôm lấy thân thể mềm mại, che đi vẻ mê hoặc đêm trước, chỉ còn lại vẻ thông tuệ cơ trí thường ngày.

Thương Nghiêu đem bút ném xuống, đôi mắt thâm thúy ánh lên chút mập mờ, "Em làm việc, tôi hoàn toàn yên tâm."

Lạc Tranh cố gắng tránh đi ánh mắt của hắn, cưỡng chế đè nén cảm giác lúng túng trong lòng, vẻ mặt dửng dưng, không buồn nói thêm lời nào, cầm lấy tài liệu, xoay người rời đi.

Lạc Tranh thực không biết mình đã đi ra như thế nào nữa. Khi bước vào phòng làm việc của hắn, sự trấn định mà nàng đã rất vất vả để tạo nên lại bắt đầu tan rã. Khi hơi thở quen thuộc của hắn quanh quẩn lấy hơi thở nàng, nàng liền nhớ lại hết thảy sự việc phát sinh tối qua. Thậm chí lúc hắn ký tên, nhìn vào bàn tay to lớn đó, nàng bất giác nhớ lại ngón tay thon dài kia đã di chuyển trên thân thể nàng thế nào, giống như con rắn nhỏ len lỏi tận nơi sâu thẳm

trong lòng.

Nàng không cách nào coi như chưa có chuyện gì phát sinh, không thể tự lừa dối mình. Nàng đã cùng người đàn ông đó xảy ra quan hệ, giờ lại mất tự chủ mà nhớ đến sự căm dỗ của hắn, càng bị hắn đầu độc một cách triệt để...

Trời ạ...

Cho nên, nàng phải lập tức rời khỏi nơi này, ít nhất phải lập tức rời khỏi nơi tràn ngập hơi thở của hắn.

Nhưng khi ngón tay nàng vừa mới chạm vào tay nắm cửa...

Từ phía sau, bàn tay đàn ông vươn tới, liền đó, lưng nàng lập tức bị áp chặt vào khuôn ngực đàn ông ấm áp rắn chắc, mùi hoắc hương thoang thoảng bao phủ toàn thân, khiến Lạc Tranh hít thở một cách khó nhọc.

Nàng vẫn luôn muốn biết, vì sao trên người hắn lại có mùi này. Đây hoàn toàn không phải mùi nước hoa mà là một loại mùi thơm tự nhiên của cơ thể, một mùi hương man mác, như có như không, nhưng lại khiến người ta không tài nào bỏ qua sự tồn tại của nó. Loại mùi hương này thực sự mang theo sức hấp dẫn chết người.

Thân thể Lạc Tranh có chút cứng ngắc, cũng không quay đầu lại, chỉ để mặc hắn tùy ý ôm nàng như vậy, khe khẽ nói, "Thương Nghiêu tiên sinh, xin buông tay."

Một câu nói ngắn gọn như thể cố gắng tạo ra khoảng cách giữa hai người họ.

Sau lưng nàng, Thương Nghiêu cúi đầu cười, chẳng những không buông nàng ra, ngược lại càng ôm chặt hơn. Hắn cúi đầu xuống, đem gương mặt cương nghị chôn vùi ở cổ nàng, hưởng thụ sự mềm mại của da thịt, tham lam hít thật sâu mùi thơm thuộc về riêng nàng, cất giọng khàn khàn...

"Tối qua khiến em mệt chết đi?"

Tim Lạc Tranh bất giác đập loạn, nàng chỉ cảm thấy máu toàn thân dường như theo lời nói của hắn mà sôi trào, trong đầu lại hiện lên hết thảy cảnh tượng tối qua.

Nàng không cần quay lại nhìn cũng biết, giờ khắc này vẻ mặt hắn

có chừng nào cảm dỗ.

Thương Nghiêu thấy nàng không nói lời nào, nụ cười trầm khàn càng lúc càng nồng đậm, ôm lấy thân hình nhỏ bé càng chặt hơn, như thể đang ôm bảo vật vô giá, dịu dàng nói...

"Thực xin lỗi, không biết đêm qua là lần đầu tiên của em. Bây giờ còn đau không?"

Lạc Tranh khẽ chau mày. Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy, tâm tư phát sinh chuyển biến, không đơn thuần chỉ có một mình nàng...

Có lẽ, trên đời này tất cả đàn ông đều giống nhau. Đối với người phụ nữ đã cho họ lần đầu tiên, dù người đàn ông lạnh lùng cỡ nào tâm tư cũng sẽ có sự biến đổi?

Khẽ nghiêng đầu nhìn người đàn ông phía sau, nhìn gương mặt cương nghị của hắn. Hắn có thể là người đàn ông như vậy sao? Người quyền thế như hắn, những cô gái tự nguyện hiến thân cho hắn phải là đếm không xuể mới đúng.

"Em sao vậy? Sao lại nhìn tôi ngạc nhiên như thế?" Thương Nghiêu cười cười đem thân thể của nàng xoay lại, cúi xuống, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

"Em nhất định phải quật cường như vậy sao? Hôm nay sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe?"

"Tôi không thấy cần nghỉ ngơi. Thương Nghiêu tiên sinh, tôi nhận tiền lương đương nhiên phải làm việc nghiêm túc để đổi lại." Lạc Tranh cất tiếng, dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất có thể, giống như mặt nước không chút gợn sóng, ngược đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt tà mị của hắn.

"Nói vậy vậy?" Thương Nghiêu khẽ cười, đưa tay véo nhẹ cái mũi nhỏ xinh của nàng, thái độ vô cùng sủng ái, như thể đang bao dung một đứa trẻ nghịch ngợm. "Hiện giờ, là tôi cho em nghỉ phép. Mau trở về nhà nghỉ ngơi cho tốt. Buổi tối tôi lập tức trở về bên em, được không?"

Trái tim Lạc Tranh bất giác đập loạn lên theo từng lời hắn nói, cảm giác cổ họng như bị nghẹn lại.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi không hiểu ngài đang nói cái gì. Bệnh của tôi đã khỏi rồi, không cần nghỉ ngơi thêm nữa. Nếu như Thương Nghiêu tiên sinh không còn chuyện gì, tôi trở về làm việc." Nàng đưa tay đẩy hắn ra, cố giữ cho đáy mắt thật bình tĩnh.

Nhưng mà...

Nàng có chút sợ hãi...

Sao nàng lại có cảm giác người đàn ông này đã coi nàng như thể thuộc sở hữu của hắn? Ngay cả giọng điệu cũng thật giống như những đôi tình nhân...

Không!

Nàng không thể cho phép loại chuyện như vậy phát sinh.

Tối hôm qua hết thảy, hết thảy mọi chuyện hãy coi như một cơn ác mộng. Nàng không thể phạm sai lầm thêm lần nữa.

Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn nàng.

"Tranh, không cần phải lạnh lùng với tôi như vậy. So với cách gọi khách sáo thường ngày, tôi thích em trực tiếp gọi tên tôi hơn."

Tối qua nàng quả thực làm hắn điên cuồng. Vẻ đẹp của nàng, sự vô lực của nàng, nước mắt của nàng, hơi thở yêu kiều của nàng, sự cảm dỗ của nàng... Thân thể trắng muốt, dáng vẻ mê người tiếp nhận hắn, còn có cái miệng nhỏ xinh xắn kia khe khẽ gọi tên hắn... Hết thảy mọi thứ đều khiến hắn mất đi lý trí.

Bất giác nhớ tới, cũng khiến cho máu trong người Thương Nghiêu như muốn sôi trào.

Lạc Tranh ép mình phải tỉnh táo lại, nhìn thẳng vào ánh mắt tà mị của hắn, bình tĩnh nói. "Thực xin lỗi, tôi không có sở thích đó."

"Tranh..." Thương Nghiêu thờ dài, bất chấp sự phản đối của nàng, lại một lần nữa kéo thân hình nhỏ bé ôm vào trong lòng. Khẽ nâng cằm của nàng, để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, "Đừng như vậy, được không? Tối qua không phải chúng ta rất tốt sao?"

Trong mắt Lạc Tranh bất giác hiện lên một tia u ám, nhưng rất nhanh chóng biến mất, khẽ mỉm cười, "Thương Nghiêu tiên sinh, rốt cuộc ngài muốn thế nào đây?"

Lúm đồng tiền xinh xắn bên má nàng đọng lại trong mắt hấn, cảm giác giống hết ngày cánh hoa đào bay rợp trời hôm đó. Khoé môi Thương Nghiêu cũng không giấu nụ cười tà mị, ngón tay thon dài khẽ vẽ lên bờ môi đỏ mọng mê người của nàng, cúi đầu nói, "Tranh, tôi muốn em, cả ngày nay tôi đều nhớ tới sự mê luyến cùng hương vị quyến rũ của em tối qua. Tôi thực sự muốn em, muốn em một cách điên cuồng..."

Tâm tình Lạc Tranh bất giác căng thẳng, nụ cười trên môi cứng lại, lãnh đạm nói, "Tôi nghĩ Thương Nghiêu tiên sinh đã hiểu lầm rồi."

"Ồ?" Thương Nghiêu khẽ chớp mắt, có chút cảm giác bất ngờ. Hấn chăm chú nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, một tia lãnh ý hiện lên trong mắt.

"Thương Nghiêu tiên sinh, chúng ta đều là người trưởng thành. Chuyện xảy ra tối qua cũng hết sức bình thường. Ngài có nhu cầu sinh lý của ngài, bản thân tôi cũng có vậy. Mọi người chẳng qua là giải quyết nhu cầu mà thôi. Thương Nghiêu tiên sinh sẽ không coi là thật chứ?"

Có trời mới biết, nàng phải khó khăn tới thế nào mới có thể thốt ra những lời kinh khủng thế này. Nàng phải thừa nhận rằng nếu không gặp hấn, nàng tuyệt đối cả đời này sẽ không nói ra những lời vô trách nhiệm với bản thân kiểu như vậy.

Hết thảy đều là hấn ép nàng!

"Giải quyết nhu cầu?" Thương Nghiêu vẻ mặt đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ, trong nháy mắt đã xảy sự biến hoá rõ rệt.

"Em thực sự nghĩ như vậy?"

Giọng nói quyến rũ thường ngày của hấn bỗng chốc hoá thành lạnh băng, âm điệu cũng không hề tăng thêm nhưng khiến người nghe dễ dàng cảm thấy một mối nguy hiểm đang ập đến. Ngay ánh mắt hấn cũng dâng lên một hồi lạnh lẽo khiến Lạc Tranh bất giác ớn lạnh...

Lạc Tranh sửng người mất một lát, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ tỉnh táo thường ngày, nhẹ nhàng nói, "Tôi nghĩ, tình một

đêm với Thương Nghiêu tiên sinh mà nói cũng là chuyện hết sức bình thường. Lúc trước, không phải Thương Nghiêu tiên sinh vẫn luôn muốn cùng tôi một đêm sao? Giờ ngài đã có thứ mình muốn rồi."

Nàng đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận lửa giận của hắn. Loại đàn ông như hắn, vô cùng cao ngạo sao có thể cho phép phụ nữ đứng trước mặt mình nói những lời này. Nếu có nói, cũng phải do hắn nói mới đúng.

Nhưng mà....

Cơn giận dữ mà Lạc Tranh dự đoán không có tới, ngược lại, cảm của nàng lại lần nữa bị hắn nâng lên, lực cũng lớn hơn trước rất nhiều, Lạc Tranh có chút hoài nghi không biết có phải sắc mặt nàng lúc này đang xanh mét hay không?

"Tranh, em nghĩ một đêm là đủ sao?" Thương Nghiêu đột nhiên âm thầm cười lạnh, toàn thân toát ra sự nguy hiểm kinh người. Đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như thể chém được người, "Giữa tôi và em, khi nào kết thúc không phải do em quyết định, hiểu chưa?"

"Kết thúc?" Lạc Tranh buồn cười nhìn hắn, không chút sợ hãi nhìn lại ánh mắt u ám kia, "Thương Nghiêu tiên sinh, ngài làm rồi, giữa chúng ta còn chưa từng bắt đầu, làm sao có thể nói kết thúc đây?"

Chiếc cằm nhỏ bé dường như bị hắn bóp chặt hơn. Thương Nghiêu lúc này đứng thẳng người lại, sống lưng lạnh toát, ép buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Người phụ nữ này, bắt đầu từ tối hôm qua, quan hệ giữa hai ta đã bắt đầu rồi!"

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi và ngài không có bất kỳ quan hệ nào!" Lạc Tranh lại lần nữa nhẹ nhàng mở miệng, ngôn ngữ thái độ cũng rất quyết tuyệt, "A, không, có quan hệ. Nhưng bất quá chỉ là quan hệ đối tác mà thôi. Thương Nghiêu tiên sinh, chuyện đêm qua cũng chỉ như trò chơi bình thường của những người trưởng thành, người dày dặn kinh nghiệm như ngài phải rất nhanh quên lãng mới đúng chứ?"

Vừa nói xong câu này, Lạc Tranh bất giác cảm thấy nơi cầm mình đau nhức...

Nàng nhíu mày, cố nén cảm giác đau đớn lại, ánh mắt vẫn kiên định nhìn thẳng người đàn ông trước mặt. Sự kiên định trong mắt nàng dường như muốn đối kháng với lửa giận bùng bùng đang bùng lên từ trong mắt hắn.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy sức mạnh bàn tay đặt ở cầm mình càng lúc càng tăng, như thể muốn bóp nát cầm nàng.

Một cảm giác lạnh lẽo bất giác bao trùm toàn bộ căn phòng...

"Thu lại những lời em vừa nói, tôi coi như không nghe thấy!" Thương Nghiêu đột nhiên đem sự tức giận trong người hoàn toàn nén xuống, bàn tay vừa hung hăng bóp cầm nàng chuyển thành mơn trớn gò má trắng mịn.

Nhưng, từ sự ẩn nhẫn trong mắt hắn cùng bàn tay đã nổi gân xanh kia có thể dễ dàng nhìn ra, những lời Lạc Tranh vừa nói nhất định sẽ mang đến cho nàng không ít rắc rối.

Lạc Tranh khẽ quay đầu đi chỗ khác, tránh đi ánh mắt nguy hiểm cùng bàn tay càn quấy của Thương Nghiêu, cố gắng bình tĩnh lại tâm trí...

"Tranh..." Một lúc sau, giọng nói trầm thấp của Thương Nghiêu lại cất lên, vẻ tà mị lúc trước đã trở lại, sự ớn lạnh trong mắt cũng tản đi hết. Một lần nữa xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, chăm chú nhìn, "Lần đầu tiên của em là cho tôi, lại muốn tôi không quan tâm sao?"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, "Thương Nghiêu tiên sinh nói những lời này, chẳng lẽ còn muốn chịu trách nhiệm với tôi sao?"

Ánh mắt Thương Nghiêu ngưng lại như thể đang đánh giá câu hỏi của nàng, nụ cười khẽ nhếch lên để lộ lúm đồng tiền, "Em muốn tôi chịu trách nhiệm sao?"

Lạc Tranh nhìn hắn, ánh mắt thâm thúy kia sâu không thể dò. Đáng tiếc, nàng có cố gắng thế nào cũng không có cách gì nhìn thấu tâm tư của hắn. Chịu trách nhiệm? Cái từ này từ miệng hắn thốt ra

thật khiến người ta buồn cười đi.

Thương Nghiêu khe khẽ cười, ánh mắt có chút lấp lánh thoáng qua, tựa như một ác ma hoặc là quỷ satan dưới địa phủ, khiến nàng khó lòng phòng bị...

"Tranh, em cũng biết, nếu như em muốn tôi chịu trách nhiệm, tôi hoàn toàn đủ khả năng... Thậm chí, thắng được Húc Khiên!"

Lạc Tranh khẽ cau mày. "Húc Khiên", cái tên này từ miệng hắn thốt ra thực khiến nàng có một cảm giác ô nhục.

"Tranh... Tôi nghe được tiếng từ trái tim em!" Thương Nghiêu cười, ngón tay thon dài dọc theo chiếc cổ trắng muốt như thiên nga của nàng dờn xuống phía lồng ngực đang phập phồng, nhếch môi, "Nó đang nói, em thuộc về tôi...thuộc về tôi..."

"Đủ rồi." Lạc Tranh lạnh lùng cắt đứt lời nói mờ ám của hắn.

"Thương Nghiêu tiên sinh đùa giỡn vậy cũng đủ rồi. Thực xin lỗi, tôi phải trở lại làm việc." Lạc Tranh không muốn ở chỗ này cùng hắn lãng phí thời gian. Đẩy bàn tay to của hắn ra, nàng xoay người muốn đi ra ngoài.

"Em cho rằng mình có thể trốn bao lâu?" Sau lưng nàng, giọng đàn ông cất cao mang theo ý vị vô cùng sâu xa. Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé khẽ run rẩy, khoé môi hơi cong lên, hắn bước tới trước, tiến lại gần nàng, kề sát vành tai nhỏ xinh khẽ nói...

"Lần đầu tiên của em là cho tôi mà không phải Húc Khiên, đó sẽ là dấu lạc ấn cả đời này của em"

Tâm tư Lạc Tranh lúc này giống như bị một tảng đá lớn chặn lại, vô lực giãy giụa, bàn tay nắm chặt lại cũng khẽ run run. Khẽ hít một hơi thật sâu, nàng lãnh đạm nói...

"Cảm ơn Thương Nghiêu tiên sinh quan tâm, nhưng mà, đây là chuyện của tôi, không liên quan tới người ngoài." Nói xong, nàng mở cửa phòng làm việc bước ra ngoài.

Thương Nghiêu đứng ở đó, nhìn cửa phòng chậm rãi đóng lại. Lại đưa tầm mắt hướng về bức tường thủy tinh ở đối diện, thấy thân ảnh xinh đẹp của nàng hướng về phía bàn làm việc, nụ cười bên môi bất giác càng đậm...

Trong mắt nàng hẳn vẫn còn là người ngoài sao? Vậy cũng tốt, tiếp theo sẽ khiến nàng... không thể quay đầu lại.

Chương 42: Ai sợ ai?

Hai ngày yên ả lại trôi qua. Hai ngày nay, Lạc Tranh hết như một người máy, không ngừng làm việc, làm việc. Chỉ có như vậy nàng mới khiến bản thân mình không nghĩ ngợi lung tung. Mà hai ngày này, Thương Nghiêu hình như cũng vô cùng bận rộn, căn bản không nhìn thấy bóng dáng hắn. Vậy cũng tốt, ít nhất nàng cũng không cần phải lo lắng hắn lại đột ngột xông vào phòng làm việc của mình nói mấy lời xấu xa.

Khi Lạc Tranh đang chỉnh sửa lại tài liệu, điện thoại di động bất ngờ rung lên. Nhìn thoáng qua số điện thoại hiển thị trên màn hình, nàng ấn nút nhận cuộc gọi.

"Chào cô Lạc, tôi là bác sĩ AI, lần trước cô có tới chỗ tôi kiểm tra sức khỏe."

Lạc Tranh đặt tập tài liệu xuống bàn, trong lòng bất giác căng thẳng, "Bác sĩ, kết quả kiểm tra sao rồi?"

"Cô Lạc, sau khi xét nghiệm máu, thời kỳ rụng trứng của cô hoàn toàn bình thường, tạm thời không có dấu hiệu chậm lại. Nhưng mà, hai ngày trước cũng không phải thời kỳ rụng trứng, căn bản không thể nào mang thai."

Lạc Tranh nghe xong, tảng đá trong lòng rốt cục cũng được hạ xuống, "Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ."

"Không có gì! Nhưng mà cô Lạc, tôi cũng cần phải nhắc cô một câu. Sau hai ngày nữa sẽ là thời kỳ rụng trứng của cô, nếu như cô muốn có cục cưng, vậy phải tranh thủ cơ hội này." Bác sĩ cho rằng nàng đang rất thất vọng, khẽ lên tiếng trấn an.

Ách...

Lạc Tranh bất giác choáng váng, sắc mặt lộ rõ sự lúng túng. Thật may mắn vì không có ai nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc này.

"Vâng... cảm ơn bác sĩ."

Ngắt điện thoại xong, Lạc Tranh bắt giắc thờ phào nhẹ nhõm. Mặc dù nàng chưa từng trải qua những việc kiểu này nhưng mà kiến thức tối thiểu cũng biết ít nhiều. Trải qua chuyện đêm đó, nàng cũng không muốn mang thai con của hắn. Vì thế, nàng rất nhanh chóng tìm tới một bệnh viện đáng tin cậy để tới kiểm tra. Thật may là không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngón tay thon dài lùa vào mái tóc đen óng ả, Lạc Tranh nhẹ nhàng xoa bóp da đầu. Hết thầy chuyện tối qua thật quá hoang đường, nàng chỉ mong nó là một cơn ác mộng... Không biết có thể làm được vậy hay không...

Điện thoại di động lại lần nữa vang lên, không cần nhìn màn hình, Lạc Tranh nghe tiếng chuông cũng biết là Ôn Húc Khiên gọi tới.

Mệt mỏi xốc lại tâm trạng rã rời, nhìn màn hình điện thoại liên tục lóe sáng, Lạc Tranh vươn tay cầm lấy điện thoại, trong lòng vô cùng mâu thuẫn...

Nên đối mặt hay trốn tránh đây?

Rốt cục nàng cũng nhận điện thoại.

"Húc Khiên..." Lạc Tranh cất tiếng nói nhẹ nhàng, có chút do dự...

"Tranh Tranh, cuối cùng em cũng nhận điện thoại, hai ngày nay em sao vậy? Điện thoại của em luôn không gọi được, hoặc là không có người nghe máy khiến anh rất lo lắng." Giọng nói của Ôn Húc Khiên trước giờ vẫn ôn nhu như vậy, nhẹ nhàng quấn bên tai nàng, vô cùng ân cần.

Cổ họng Lạc Tranh như nghẹn lại. Sự ủy khuất, xấu hổ, đau lòng cố đè nén hai ngày nay bắt giắc ào về. Nàng một mực tránh né điện thoại của Ôn Húc Khiên, sợ hãi nghe thấy tiếng nói của hắn, bởi vì nàng thực sự thấy có lỗi với hắn. Cho tới giờ, nàng cũng không biết phải làm thế nào để đối mặt với hắn.

"Em... gần đây công việc hơi bận." Lạc Tranh đành viện một cái cớ bình thường nhất.

"Bạn rộn thế nào cũng phải chú ý thân thể mới được, bệnh của em sao rồi?" Ôn Húc Khiên dịu dàng hỏi.

"Đã khỏe lên nhiều rồi, Húc Khiên, anh không cần lo cho em

đâu..." Lạc Tranh bất giác nhớ đến đêm hôm đổ bệnh đó. Nếu Húc Khiên biết được, lúc hắn đang gọi điện, người bạn tốt của hắn lại đang chiếm hữu thân thể nàng, không biết hắn sẽ thế nào?"

Thật đáng mỉa mai!

"Vậy là tốt rồi, hai ngày nay liên tục không có tin của em khiến anh vô cùng lo lắng. Tranh Tranh, tài liệu pháp vụ của tập đoàn RM cần hiệu chỉnh có phải nhiều lắm không?"

Ôn Húc Khiên nhẹ giọng hỏi.

"Vâng..."

"Thấy em khỏe hơn anh cũng yên tâm rồi. Em cũng biết cha mẹ anh rất quan tâm em mà. Vừa nghe nói em ở Pháp bị bệnh, thiếu chút nữa cha mẹ muốn bay sang đó chăm sóc em, may mà anh đã ngăn lại." Ôn Húc Khiên khe khẽ cười thành tiếng.

"Giúp em gửi lời cảm ơn hai bác..." Lạc Tranh lúc này thật không còn tâm trạng hưởng thụ sự quan tâm này.

"Còn nói bậy gì thế, chúng ta sắp kết hôn rồi, cha mẹ đương nhiên càng quan tâm em hơn." Ôn Húc Khiên thanh âm ôn nhu như nước, "Đúng rồi, Tranh Tranh, em đã báo cho bác gái chưa?"

Lạc Tranh sửng sò, một lúc sau mới lên tiếng, "Thực xin lỗi, Húc Khiên... Em.. em quên mất, gần đây có nhiều chuyện quá..."

"Tranh Tranh, anh không có ý trách em, chỉ là rất muốn gặp bác gái thôi. Dù sao chúng ta cũng sắp kết hôn rồi. Chúng ta bên nhau nhiều năm như vậy mà bác gái lại ở tận bên Mỹ, tới giờ còn chưa có cơ hội gặp mặt."

"Húc Khiên, em..." Lạc Tranh ngập ngừng, muốn nói lại thôi

"Em sao vậy?"

"Húc Khiên, hôn lễ của chúng ta..." Lạc Tranh khó khăn cất tiếng, trong lòng nổi lên một hồi đau đớn.

"Tranh Tranh, rốt cuộc em làm sao vậy? Không phải em định hoãn lễ cưới chứ? Chuyện này không thể được, tất cả bạn bè họ hàng đều đã được thông báo rồi, sao có thể đổi ngày đây?"

"Ý của em là..." Lạc Tranh bất giác siết chặt nắm tay, khẽ cắn môi, ngập ngừng, "Anh... anh nhất định phải cưới em sao?"

Nàng không biết nên nói như thế nào.

Đầu bên kia điện thoại bất giác im lặng.

"Tranh Tranh, sao em lại nói ngốc nghếch như vậy? Em phải rất rõ ràng tình cảm anh dành cho em chứ? Chẳng lẽ... anh có chỗ nào khiến em không hài lòng sao?"

"Không, Húc Khiên, anh rất tốt, anh... so với em... tốt... Em chỉ cảm thấy em không xứng với anh." Tâm tư Lạc Tranh bất giác nổi lên một hồi đau đớn như thể bị dao cứa.

"Cô bé ngốc, những lời này phải để anh nói mới đúng. Tranh Tranh, có phải công việc quá áp lực khiến em nghĩ ngợi lung tung, hay là em bị chứng sợ hãi trước hôn nhân? Tranh Tranh, chúng ta yêu nhau như vậy, cho dù có gặp khó khăn hơn nữa cũng sẽ cùng nhau vượt qua, không phải sao? Vì thế, em không cần có bất cứ gánh nặng nào trong lòng, được không? Anh chờ em, cố gắng trở về Hongkong sớm một chút."

Lạc Tranh nghe vậy, chớp mũi bất giác ê ẩm. Nếu như là trước kia, nàng đã sớm không nghĩ ngợi mà lập tức trở về. Trước khi phát sinh quan hệ đó với Thương Nghiêu, mỗi ngày nàng đều mong có thể sớm trở về một chút. Nhưng bây giờ, nàng ngược lại mong thời gian trôi đi thật chậm...

"Húc Khiên, có chuyện... em muốn nói với anh..."

"Chuyện gì thế?" Ôn Húc Khiên ở đầu bên kia có chút chần chừ.

"Chờ em trở về, em có chuyện cần phải nói với anh." Lạc Tranh hít sâu một hơi, nàng quyết định, loại chuyện như vậy có thể giấu diếm nhất thời nhưng không thể giấu diếm cả đời. Có một số việc dù có cố giấu, sớm muộn cũng có ngày bị phát giác.

"Được..." Ôn Húc Khiên khẽ nói, "Mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, Tranh Tranh, em phải nhớ rõ, anh yêu em."

"Em... cũng yêu anh." Khóe mắt Lạc Tranh bất giác ươn ướt.

Sau khi ngắt điện thoại, Lạc Tranh đem di động đẩy sang một bên, toàn thân vô lực dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại. Nàng không khó để tưởng tượng ra, một khi nàng nói ra chuyện này, vẻ mặt của Húc Khiên sẽ bị thương đến cỡ nào. Nàng nhất định phải chân thành

xin lỗi hẳn...

"Nếu đã luôn miệng nói yêu người ta, sao còn dám ngang nhiên dụ dỗ người đàn ông khác? Lạc Tranh, cô thật sự là người đàn bà không biết xấu hổ!" Bất ngờ, một giọng nữ sắc bén cất lên phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng làm việc, mà giọng nói này mang theo ý mỉa mai rõ ràng.

Lạc Tranh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt khinh khỉnh của cô ta.

Không phải người hiền lành gì!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lạc Tranh. Nhìn thấy cô ta, bất giác lại khiến nàng nhớ tới bữa tiệc đêm đó bị đẩy xuống hồ bơi.

"Tôi tên Sally, Thương Nghiêu là anh rể tôi." Sally đầy vẻ ngạo mạn lên tiếng. Bộ y phục mỏng manh không che được thân hình quyến rũ. Bước về phía Lạc Tranh, ngồi xuống phía đối diện nàng, Sally lạnh lùng cười, "Xem ra Luật sư Lạc ở chỗ này làm việc cũng vô cùng thoải mái?"

Lạc Tranh biết rõ cô ta cố tình tới gây chuyện. Vẻ mặt cùng ánh mắt nàng đã sớm chuyển thành tỉnh táo cùng lạnh lùng, hai tay ưu nhã khoanh trước ngực, cất tiếng.

"Cô Sally cũng nên giữ phép lịch sự tối thiểu, gõ cửa trước khi vào phòng chứ?"

Sally nghe vậy hơi nhíu mày, "Đây là công ty của anh rể tôi, tôi thích thế nào thì làm thế ấy. Đối với loại người cứ thích trở thành kẻ thứ ba, chen chân phá hoại tình cảm của người khác, tôi cũng cần tôn trọng sao? Luật sư Lạc cũng nên học cách tự trọng một chút mới có thể khiến người khác tôn trọng cô."

Lạc Tranh cười lạnh, quả nhiên không hổ là người nhà của Thương Nghiêu, ngay giọng điệu nói chuyện cũng thật giống nhau.

"Sally, những gì cần nói hôm trước tôi đều nói cả rồi. Đối với hành vi của cô, tôi đã hết sức nhẫn nhịn. Xem ra hôm nay, người không tự trọng phải là cô Sally mới đúng. Từ lần đầu gặp cô đến giờ, vẫn luôn là bộ dạng đi hỏi tội người khác thật khiến người ta phải nghĩ, không biết Thương Nghiêu tiên sinh có phải chỉ là anh rể cô hay không đây?"

Gương mặt Sally dường như co rúm lại. Không khó nhìn ra, cô ta đang cố kìm chế sự giận dữ. Một lúc sau, lạnh lùng nhìn Lạc Tranh, lên tiếng.

"Tôi tới giờ chưa từng gặp kẻ thứ ba nào không biết xấu hổ như cô. Đừng tưởng tôi không biết, cô đã cùng anh rể tôi lên giường, không phải sao?"

Tâm tư Lạc Tranh bất giác run lên, lo lắng Sally đã biết hết mọi chuyện. Nhưng khi nghe thấy giọng điệu nghi vấn của cô ta, sự bất an trong lòng nhanh chóng được trấn định lại.

"Vậy sao? Là anh rể cô nói cho cô biết? Theo nhận xét của tôi, Thương Nghiêu không giống kiểu người đem chuyện riêng tư nói cho người ngoài." Lạc Tranh cười lạnh lùng hỏi ngược lại, không cho cô ta có cơ hội nhận được câu trả lời.

Nàng dù sao cũng là luật sư, kỹ năng giỏi nhất không phải là biện luận sao.

"Thương Nghiêu? Cô dám trực tiếp gọi tên anh ấy?" Sally quả nhiên bị Lạc Tranh nói trúng tâm sự trong lòng. Đúng là cô ta rất muốn biết anh rể mỗi ngày đang suy nghĩ gì. Nhưng mà, Thương Nghiêu thực sự chưa từng đề cập với cô ta bất kỳ chuyện cá nhân nào.

"Lạc Tranh, cô đừng tưởng mình có thể bay lên ngọn cây thành phượng hoàng. Tôi cho cô biết, phụ nữ bên cạnh anh rể tôi nhiều không đếm hết. Đối với loại người đầy dã tâm như cô, cô nghĩ anh rể tôi sẽ quan tâm sao? Nói trắng ra, dù cô có ở bên cạnh anh ấy, chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số tình nhân mà thôi, anh ấy chắc chắn sẽ không vì cô mà rời bỏ chị tôi. Người anh ấy yêu nhất là chị tôi, cô nghe rõ chưa?"

"Đã như vậy, sao cô còn phải cuống lên thế?" Lạc Tranh không chút hoang mang nói, "Hay là, cô muốn số người tình bên cạnh anh ta tăng thêm một người nữa? Sally, cô đã nói người anh ta yêu là chị cô, thiết nghĩ loại chuyện kiểu này cho dù người cuống lên cũng không đến lượt cô. Bởi vì cô cũng đâu phải là người anh ta muốn."

"Cô..."

"Sally, tuy đây là công ty của anh rể cô, nhưng mà cô tự ý xông vào phòng làm việc của tôi, còn dám lớn tiếng bôi nhọ danh dự tôi, cô cho rằng, tôi dễ bị bắt nạt lắm sao? Lạc Tranh đưa tay chống cằm, đôi mắt tinh anh nhìn chăm chú vào gương mặt Sally, nở nụ cười lạnh.

Sally hung dữ nhìn nàng chăm chăm, một lúc sau, mới mở miệng.

"Tôi biết cô là luật sư, miệng lưỡi cũng không tệ. Nhưng cô nghĩ rằng tôi đến nơi này chỉ là muốn đấu miệng với cô sao? Cái này dành cho cô..." Nói xong, Sally lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ khá tinh xảo, bên trong không biết đựng cái gì.

Lạc Tranh nhè nhẹ chớp mi, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô ta.

"Đây là của anh rể tôi tặng, kêu tôi mang tới cho cô. Nhìn chiếc hộp tinh xảo như vậy, bên trong nhất định là thứ rất quý giá, cô không muốn mở ra xem chút sao? Sally lạnh lùng cười nhìn nàng.

"Anh rể cô kêu đem tới?" Lạc Tranh cảm thấy có chút kỳ lạ. Người đàn ông kia vô duyên vô cớ tặng quà cho mình? Nhìn chiếc hộp kia lại khá lớn, xem ra không phải là đồ trang sức.

"Sao thế, có tôi ở đây cô không muốn mở ra à?" Sally châm chọc nói, "Thời gian gần đây anh rể tôi tặng cô không ít thứ quý giá, còn giả bộ thanh cao làm gì? Nói không chừng, trong này là chiếc nhẫn cực lớn, đúng như mong ước của cô đó."

Lạc Tranh cũng chẳng buồn tranh luận cùng cô ta, nhưng mà nàng thực muốn nhìn xem trong chiếc hộp kia chứa thứ gì. Chậm rãi kéo sợi ruy băng xuống, mở ra giấy bọc quà, chiếc hộp tinh xảo bên trong lộ ra. Khoé môi chợt nổi lên sự nghi hoặc, nàng không hề để ý thấy Sally bất giác nở nụ cười ranh ma...

Lạc Tranh vừa mở nắp hộp, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một cái đầu rắn lục đột nhiên chui ra, sau đó thân hình uốn éo lao ra khỏi hộp, ngay sau đó con rắn thứ hai cũng lao tới...

Lạc Tranh bất giác sửng sờ...

"Ha ha...sợ rồi sao?" Sally đột nhiên đứng lên, cười lạnh nhìn về mặt ngẩn ngơ của Lạc Tranh, lớn giọng hét, "Loại phụ nữ không biết liêm sỉ như cô, chỉ có mấy con rắn này mới xứng. Hai con rắn này là

tôi đã chọn lựa kỹ cho cô, chúng thích nhất bò lên trên người. Để chúng ở lại chơi cùng cô, xem cô sau này còn dám mộng tưởng?"

Sally hận không thể dọa chết Lạc Tranh ngay tại đây, có vậy mới không thể quán lấy anh rể được.

Lạc Tranh đưa mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của Sally, lại nhìn tới đôi rấn trên bàn đang hướng nàng bò tới. Khe khẽ lắc đầu, thái độ vô cùng dửng dưng, ngay trước mắt Sally nhẹ nhàng cầm lấy đôi rấn, ngăn không cho chúng tiếp tục trườn tới.

Nhìn thấy cảnh này Sally sợ đến ngậy người, nụ cười trên môi nháy mắt cũng cứng đờ...

Sao có thể? Cô ta không sợ rấn sao?

Lạc Tranh đem một trong hai con rấn thả xuống, mặc cho nó tự do bò lên người nàng, lại đưa con rấn kia về phía Sally, nở nụ cười nhẹ.

"Người bán rấn không nói cho cô biết đây là Thuý Thanh xà sao? Xem ra cô Sally cũng không biết gì về rấn, để bị lừa mà vẫn không hay?"

"Cô... cô..." Sally đã sớm kinh ngạc không nói nên lời, nhất là nhìn thấy Lạc Tranh tùy ý mặc cho con rấn kia bò lên người, toàn thân cô ta bất giác nổi da gà.

Tuy nói cô ta muốn đem rấn tới dọa Lạc Tranh, nhưng bản thân lại cực sợ rấn. Lúc đi mua mấy con rấn này cũng là tim đập chân run phải kêu người bỏ nó vào trong hộp...

Mà Lạc Tranh kia, lại lấy tay sờ vào chúng...

Trời ơi!

Lạc Tranh buồn cười nhìn Sally, đem con rấn trên người bỏ lên mặt bàn, cầm lấy con rấn kia đứng dậy, hướng phía Sally đi tới, dịu dàng lên tiếng khiến toàn thân Sally run rẩy.

"Xem ra cô Sally không hiểu gì về rấn cả. Nhưng không sao, để tôi từ từ dạy cho cô." Nàng từng bước tiến lại gần, đem con rấn đặt trong lòng bàn tay, dịu dàng vuốt ve. Mà con rấn kia, dường như hiểu được lời nàng, liền an tĩnh nằm yên trong tay nàng, không hề bỏ loạn.

Sally thấy nàng từng bước một đến gần, phút chốc tròng lớn hai mắt, vô cùng hoảng sợ lùi dần về phía sau, hoảng loạn chỉ về phía Lạc Tranh.

"Cô... cô đừng tới đây! Đừng tới đây...a...đừng có tới đây!

Một màn này khiến cho bất kỳ người nào nhìn qua đều cảm thấy có chút quỷ dị.

Trên bàn làm việc của một mỹ nhân xinh đẹp khiến đàn ông luôn thèm khát có một con rắn đang nhàn nhã bò tới. Trên tay nàng còn cầm một con rắn khác, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười rạng ngời để lộ lúm đồng tiền dễ thương. Mỹ nhân cùng con rắn trong tay thực sự tạo thành một khung cảnh đối lập, khiến người ta không khỏi không nhớ tới sự kết hợp giữa "Người đẹp và quái vật."

Nhưng hôm nay lại không hề có quái vật mà thay vào đó là một con rắn lạnh băng. Không khó để tưởng tượng ra cảm giác ớn lạnh khi thân thể nó uốn lượn bò lên trên người...

Trong mắt Lạc Tranh lúc này, con rắn kia cùng với chó con, mèo con chẳng có gì khác biệt. Nhưng ở trong mắt Sally mà nói, so với dã thú còn đáng sợ hơn nhiều. Sắc mặt cô ta cơ hồ chỉ còn lại một màu trắng bệch, vẻ mặt sợ hãi nhìn chằm chằm Lạc Tranh càng lúc càng tiến lại gần, còn cô ta càng lúc càng lùi về phía sau.

"Sao vậy? Nếu tôi đoán không nhầm, món quà này hẳn do cô Sally đích thân chọn cho tôi. Xem ra, cô cũng rất thích món quà này nhỉ." Lạc Tranh nhìn bộ dạng sắp co quắp lại vì sợ của Sally, nụ cười bên môi càng đậm, cầm con rắn tiến lại gần cô ta.

"A..." Sally vừa nhìn thấy hai mắt con rắn tiến lại sát mình, bị dọa đến kinh sợ hét ầm lên, mồ hôi lạnh chảy ướt trán, "Đem đi, đem đi! Tôi không muốn thấy nó..."

"Rất sợ sao? Cô không nhìn kỹ hình dạng con rắn này, làm sao biết mình bị lừa." Lạc Tranh cố làm ra vẻ không hiểu, khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói tiếp, "Tiểu thư Sally, con rắn lục mà cô coi là Trúc Diệp Thanh - một loại rắn cực độc, giá không hề rẻ. Đáng tiếc, con rắn mà cô mua được chỉ là Thuý Thanh Xà, một loại rắn không có nọc độc. Tiếc cho cô đã mất tiền oan, còn uống phí bao nhiêu

công sức."

Sally lúc này đã không còn nghe rõ nàng đang nói cái gì. Giờ khắc này trong mắt cô ta, Lạc Tranh cũng giống như con độc xà, đang hướng về phía cô ta chực tấn công. Sally liều mạng lắc đầu, hai tay bịt chặt lỗ tai.

Lạc Tranh thấy thế, nụ cười trên môi càng lạnh, kéo bàn tay Sally đang bịt tai xuống, giữ chặt ở trên tường, giọng nói cũng lạnh đi.

"Tiểu thư Sally, lần sau nếu hận một người nào, không cần phải đem những vật ngây thơ kiểu này đến." Lạc Tranh dường như kẻ sát tai Sally, giọng nói cất lên vô cùng âm u.

"Tôi không ngại gợi ý cho cô, lần sau, cô có thể mang bom đến phòng làm việc của tôi."

"Tránh ra... Tránh ra... Ô..ô..." Sally sợ đến phát khóc, toàn thân xụi lơ không còn chút sức lực giãy dụa. Người không biết chuyện nhìn vào có khi còn tưởng cô ta mới là người bị hại.

"Sally tiểu thư, tôi không ngại nói cho cô biết, người hận tôi không chỉ có mình cô. Muốn tôi chết cũng có vô số người. Món quà này của cô so với họ thực quá ngây thơ. Cô có biết bọn họ thường xuyên tặng gì cho tôi không?" Lạc Tranh khẽ nheo mắt, nhìn Sally đang run lẩy bẩy với một thái độ vô cùng mỉa mai. Cô ta thật đúng là một người ngu ngốc mà.

Việc Sally muốn làm nhất lúc này chính là rời khỏi phòng làm việc của Lạc Tranh. Cô ta thật hối hận. Khi phát hiện ra Lạc Tranh không hề sợ rắn liền thật sự hối hận.

"Nhìn tôi! Cô có gan dọa nạt người khác, chẳng lẽ lại không có dũng khí đối mặt?" Lạc Tranh lạnh lùng quát lên, giọng nói sắc lạnh hệt một thanh gươm xuyên thấu tâm trạng đối phương.

Toàn thân Sally run lên, vô thức nhìn về phía Lạc Tranh. Cô ta không dám không làm theo lời nàng. Giờ khắc này, cô ta mới phát hiện ra, Lạc Tranh không hề giống như trong tưởng tượng của cô ta. Lạc Tranh không hề nhu nhược, không hề đơn giản. Nhìn vào ánh mắt sắc bén lộ rõ nét cơ trí của nàng lúc này, cô ta biết, Lạc Tranh thực không phải loại người dễ đối phó.

Cũng phải, rõ ràng đã biết nàng là một luật sư có tiếng, sao có thể dễ đối phó như vậy? Đáng tiếc, khi Sally hiểu ra thì đã muộn.

"Mấy năm qua, những người uy hiếp tôi nhiều không kể xiết. Nhưng mà thủ đoạn của họ so với cô còn cao minh hơn nhiều. Cô cũng chỉ tặng có hai con rắn này. Còn bọn họ, cô có muốn biết họ đã tặng gì không?" Lạc Tranh nhếch môi, nở nụ cười lạnh lùng, nét lạnh lùng lan toả trong ánh mắt, cũng giống như con rắn trong tay nàng, đều toát lên vẻ quỷ dị.

Sally vô thức lắc đầu. Cô ta cho rằng, chọn hai con rắn độc đem tới cho nàng đã coi như tàn nhẫn nhất rồi. Không ngờ tới, bị người bán rắn lừa, bán cho hai con rắn không hề có nọc độc.

Lạc Tranh thấy cô ta lắc đầu, nụ cười trên môi càng vui vẻ, "Quà mà bọn họ gửi tới toàn là những thứ máu me đầm đìa. Nhẹ thì là chuột chết, không thì cũng là búp bê vải đẫm máu. Còn có cả ngón tay, ngón chân người chết, thậm chí có cả bào thai trẻ sơ sinh nữa."

"A..." Sally thực muốn điên rồi, dạ dày từng đợt quặn lại, muốn ói mà không được, chỉ đành không ngừng hét chói tai.

Tiếng hét chói tai của cô ta đánh động tới Isabel và các đồng nghiệp bên ngoài. Khi bọn họ theo tiếng hét tới phòng làm việc của Lạc Tranh, quả thực bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc.

Sally giống như đang sợ hãi cái gì đó. Tay cô ta bị Luật sư Lạc giữ chặt trên tường, toàn thân không thể động đậy, chỉ không ngừng la hét chói tai.

Trong lúc nhất thời, bọn họ không biết là nên tiến lên hay lùi lại.

Lạc Tranh nhìn về phía những đồng nghiệp đang đứng ở cửa, vẻ mặt như cười như không, nhìn phía Sally, lạnh lùng nói, "Cô chỉ vừa mới nghe đã sợ đến bộ dạng này, nếu thấy tận mắt thì sẽ ra sao? Nếu đã không có can đảm thì cũng đừng có đem những thứ chán ghét này tới dọa người. Cô cho rằng, tôi có được vị trí ngày hôm nay, tất cả là nhờ vào vận khí thôi sao?"

Vừa nói, nàng vừa đem con rắn dứ dứ trước mặt Sally.

"A..." Lúc này chẳng những Sally mà ngay các đồng nghiệp khác cũng bị dọa cho sợ mà lùi về phía sau. Mặt mày Isabel lại càng tái

nhọt hơn cả, còn Sally cũng không nhịn được nữa, dùng sức đẩy mạnh Lạc Tranh một cái.

Con rắn nhỏ theo quán tính từ trong tay Lạc Tranh văng ra ngoài, ở giữa không trung sợ hãi đong đưa thân hình, tạo thành một đường cong xanh biếc.

"A..." Các đồng nghiệp kia hoảng sợ rớt rít tránh né, trợn mắt nhìn con rắn lục bay tới bên này. Tiếng kêu thét sợ hãi vang lên ầm ĩ. Sau một khắc, con rắn lục bị bàn tay đàn ông vững vàng nắm lấy...

Tiếng kêu sợ hãi lập tức biến thành một âm thanh thổn thức, trên nét mặt bọn họ hiện rõ cảm giác lúng túng. Mà trong không khí cũng toát lên một vẻ quỷ dị.

Tất cả mọi người đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại Sally vẫn đang sợ hãi hét lên.

"Có chuyện gì?" Một giọng đàn ông trầm ồm cất lên, hàng lông mày rậm khẽ cau lại, nhìn về phía đám nhân viên đang co cụm, lại liếc nhìn về Sally đang run lấy bầy, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh không nói gì, chỉ lạnh lùng cười, ánh mắt khinh thường nhìn lướt qua người đàn ông đang đứng ở cửa phòng làm việc, nhạt nhẽo nói, "Không có gì, chỉ là Sally tiểu thư đối với tôi quá khách khí mà thôi."

Thương Nghiêu lúc này mới đưa mắt nhìn đến con rắn trong tay, xem ra nó cũng đang rất kinh hãi, trầm giọng nói, "Rắn này từ đâu ra?"

Câu hỏi này, thực tế hẳn hướng về Sally. Loại chuyện kiểu này xảy ra trong công ty mình, khiến hẳn rõ ràng không thấy hài lòng.

Không khí yên tĩnh đến nghẹt thở, ngay cả Sally cũng không dám lên tiếng. Hiện giờ, dù có cho cô ta mười lá gan, cô ta cũng không dám đắc tội với Thương Nghiêu.

Mà Lạc Tranh lúc này, lại nhẹ nhàng xoay người, thả lỏng gân cốt, đi đến trước mặt Thương Nghiêu. Nhìn lướt qua tia nghi hoặc thoáng hiện lên trong mắt hắn, lại nhìn đến con rắn lục đang nằm trong bàn tay to lớn kia, không nói một lời, nhẹ nhàng nhắc nó sang

tay mình.

Cảnh tượng này không chỉ khiến các đồng nghiệp có mặt lúc đó phải kinh hãi mà ngay cả Thương Nghiêu cũng sửng sò, ánh mắt vốn mang nét nghi vấn giờ chuyển thành kinh ngạc...

Hắn không ngờ tới, Lạc Tranh lại lớn gan tới như vậy, không sợ rắn?

Những người phụ nữ mà hắn từng tiếp xúc, ngay cả nhìn thấy con gián cũng đã bị dọa cho mặt mày tái nhợt.

"Thương Nghiêu tiên sinh, cảm ơn món quà này của ngài." Lạc Tranh đi đến trước bàn làm việc, đem con rắn lục trong tay bỏ lên mặt bàn. Lúc này mọi người mới nhìn ra, thì ra không chỉ có một con rắn. Hai con rắn tìm được đồng loại, vui vẻ xoay mình đùa giỡn với nhau.

Thương Nghiêu dường như không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, hơi nhíu mày. Sau một khắc, gương mặt cương nghị khẽ nở nụ cười.

"Còn không trở về làm việc?"

Một câu nói, hù dọa tất cả đám nhân viên đang xem cảnh náo nhiệt chạy sạch.

Lạc Tranh khẽ cười, vẫn giữ thái độ im lặng, ngồi trên ghế dùng ngón tay đùa giỡn với hai con rắn nhỏ.

Hai chân Sally đã sớm mềm nhũn, hiện tại cũng chẳng khá hơn. Lúc này thấy Thương Nghiêu xuất hiện, tất cả ủy khuất trước đó liền ùa về, nước mắt không ngừng chảy xuống, "Anh rể..."

"Tại sao còn ở nơi này?" Nét không vui trong đáy mắt Thương Nghiêu dường như tăng thêm. Hai ngày trước không phải Sally đã rời khỏi đây rồi sao.

Giọng đàn ông trầm trầm rơi vào bên tai Sally, dường như tiếp thêm cho cô ta sức mạnh, lão đảo đứng dậy, nhào vào trong ngực Thương Nghiêu, yếu ớt đến độ khiến đàn ông nhìn thấy phải đau lòng.

"Anh rể... cuối cùng anh đã về. Em sắp bị cô ta dọa chết, cô ta cắn bản không phải là phụ nữ... Ô..ô..."

Trên mặt Thương Nghiêu xẹt qua nét phiền chán, nhưng vẫn là cố nhẫn nại, đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh, thấy nàng dùng vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhìn thẳng hấn, dường như đối với lời nói của Sally không hề có ý phản bác.

Khế thờ dài, hấn không nói một lời kéo Sally ra khỏi phòng làm việc...

Không khí lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có...

Chẳng bao lâu sau, Lạc Tranh liền được chứng kiến một màn trong phòng làm việc của Thương Nghiêu qua bức tường kính. Thương Nghiêu nhìn về phía Sally nghiêm khắc nói gì đó, Sally gương mặt đầy nước mắt phản bác lại, cuối cùng, cô ta lại nhào vào trong ngực Thương Nghiêu...

Lạc Tranh nhìn thấy Thương Nghiêu cũng không hề đẩy cô ta ra...

Trong tim bất chợt dâng lên một hồi lạnh lẽo, cùng lúc đó, đầu ngón tay cũng có cảm giác lạnh, thì ra con rắn nhỏ đang bò lên tay nàng...

Lạc Tranh khế cười, giờ khắc này, nàng lại cảm thấy đầu ngón tay tuy lạnh băng nhưng vẫn không sánh được với cảm giác mát mát trong lòng...

Màn đêm yên tĩnh lại buông xuống. Ngoài cửa sổ, ánh đèn rực rỡ đã thấp sáng cả không gian.

Lạc Tranh từ chối tất cả các cuộc hẹn xã giao. Ăn tối xong liền sớm trở về biệt thự. Nàng vẫn luôn thích ở một mình, sang Paris cũng không ngoại lệ. Sau mỗi ngày bận rộn làm việc, việc nàng muốn làm nhất là được trở về nhà, nghe chút âm nhạc, xem một bộ phim hoặc là ngồi ghép hình.

Bộ ghép hình đặc chế gồm một vạn miếng đã được gửi tới qua đường bưu điện. Đây là bộ ghép hình có liên quan đến bức họa "Phi thiên" trong hang Mạc Cao Đôn Hoàng, một khung cảnh mà Lạc Tranh vô cùng thích cả về sắc điệu và ý nghĩa.

Từ khi Lạc Tranh bắt đầu chơi ghép hình, lúc đầu là bộ ghép một ngàn miếng, giờ đã tăng lên một vạn, niềm vui cũng theo đó tăng thêm. So với những kiểu vận động khác, Lạc Tranh thích ở nhà nhàn

nhã vận động kiểu này hơn.

Ghép hình là cách bồi dưỡng tinh thần cùng sự quan sát của người chơi rất lớn. Khi bức ghép được hoàn thiện, cảm giác thành tựu thực sự rất đặc biệt. Lạc Tranh chơi ghép hình có một thói quen là tất cả các miếng ghép của nàng mặt sau đều không có ký hiệu. Phàm là người chơi ghép hình đều biết, những ký hiệu hoặc hình vẽ sau lưng miếng ghép là tiêu chí giúp cho người chơi có thể dễ dàng lắp ráp bức hình. Có rất nhiều người chơi đều căn cứ những ký hiệu sau lưng miếng ghép để hoàn thành bức ghép.

Nhưng Lạc Tranh lại không hề thích như vậy. Đầu tiên nàng sẽ ghi nhớ trọn bức hình trong đầu, sau đó căn cứ vào từng miếng ghép nhỏ để ghép lại. Khi bắt đầu chơi, tốc độ ghép phải nói là vô cùng chậm. Bởi vì không hề có chút ký hiệu nào ở phía sau cho nên chỉ nhìn hết chỗ miếng ghép cũng đã thấy rất khó. Thời gian trôi đi, khi Lạc Tranh đã quen với chúng, tốc độ ghép sẽ càng lúc càng nhanh.

Bởi vậy, nàng không hề thích sử dụng bộ ghép hình có ký hiệu. Đây cũng là một cách rèn luyện ý chí cùng sức chịu đựng bền bỉ.

Mà đêm nay, Lạc Tranh hiếm khi được rảnh rỗi ngồi tĩnh tâm thế này. Chưa tưởng tượng đến cảm giác khi một vụn miếng ghép được hoàn thiện sẽ tạo thành không khí như thế nào, mà mới chỉ nghĩ đến, nàng đã thấy thật hưng phấn.

Mọi nỗi phiền muộn ban ngày dường như đã bị ném qua một phía. Giờ khắc này, Lạc Tranh chỉ muốn chuyên tâm vào miếng ghép trong tay.

Khi nàng còn đang mải mê với những miếng ghép thì cửa phòng khách bất chợt vang lên một tiếng động. Là âm thanh của chìa khóa tra vào cánh cửa. Sau một khắc, bóng dáng đàn ông cao lớn dường như che khuất ánh sáng trong phòng.

Lạc Tranh chẳng buồn nhìn về phía cửa, tầm mắt hoàn toàn rơi vào trên bức ghép, ngón tay cầm miếng ghép hơi run lên nhẹ nhẹ...

Thương Nghiêu vừa vào cửa liền thấy Lạc Tranh ngồi trên thảm trải sàn ở phòng khách, dựa vào tấm nệm lớn, trước mặt là một lượng lớn những mảnh ghép xanh xanh hồng hồng phản chiếu trong

ánh mắt nàng càng thêm phần hấp dẫn.

Lúc này, Lạc Tranh đã cởi bỏ bộ trang phục công sở ban ngày, mái tóc vốn vấn gọn sau gáy giờ cũng được thả xuống, từng sợi tóc mềm mượt rủ xuống đầu vai càng khiến cho gương mặt nhỏ trắng trẻo thêm mê người. Nàng mặc một chiếc váy ở nhà màu trắng, chất liệu cũng mềm mượt hết như thân hình nàng, chỉ nhìn qua cũng khiến người ta phải mê mẩn.

Thương Nghiêu khe khẽ nở nụ cười, đưa tay kéo cà vạt xuống, bước nhanh đến phía trước, mới vừa muốn tới gần, đã thấy nàng nhẹ nhàng chỉ về phía dưới chân hắn.

"Chú ý một chút!"

Thương Nghiêu một chân còn đang nâng lên trong không trung, cúi đầu nhìn, mới thấy một con rắn nhỏ đang bò ngay cạnh mấy miếng ghép màu xanh biếc, giống như đang nhu thuận cùng Lạc Tranh chơi ghép hình. Nhìn về phía nàng, lại thấy một con rắn khác đang nằm trên mép váy.

May là nàng sớm nhắc nhở, nếu không một chân hắn đạp xuống, cái mạng nhỏ của con rắn kia đã sớm được đi đầu thai.

"Người phụ nữ này thật lớn mật, đối lại những phụ nữ khác trông thấy mấy con vật kiểu này đã sớm ngất xỉu." Thương Nghiêu dè dặt hạ chân xuống, đi vòng qua phía sau nàng, ngồi xuống, nhắc tay lên, kéo nàng ôm vào trong ngực.

"Nhưng mà, loài vật này nuôi ở nhà quá nguy hiểm, phụ nữ như em, sao lại không sợ chúng?"

Bàn tay đàn ông nóng hổi đặt trên eo nhỏ của nàng. Lạc Tranh bị hơi thở của hắn vây lấy, nhẹ nhàng đứng dậy, cầm hai con rắn nhỏ hướng về phía bình thủy tinh cách đó không xa.

"Bọn chúng có tên gọi, không phải là cái loài vật này." Vừa nói, Lạc Tranh vừa đem hai con rắn thả vào cái bình thủy tinh có đặt thêm một nhánh cây. Không gian đó với hai con rắn mà nói hết như một khu rừng lớn, vừa tiến vào, chúng liền vô cùng cao hứng, mặc sức đùa giỡn.

Chương 43: Thêm một lần lạc lối

Thương Nghiêu thấy bộ dạng tránh né của Lạc Tranh, cười cười, cũng không tiến lên nữa, ngược lại đem thân thể cao lớn dựa vào tấm nệm của nàng, toàn thân toát ra vẻ lười biếng.

"Hai con rắn này không phải Trúc Diệp Thanh sao? Loại kịch độc như vậy không nên giữ lại bên người."

"Bọn chúng gọi là Thuý Thanh Xà, không phải Trúc Diệp Thanh, chỉ có cô em vợ gốc nghề của anh bị người ta lừa thôi." Lạc Tranh quay đầu nhìn hắn, tim bất giác đập rộn lên.

Giờ khắc này, hắn nghiêng người dựa vào tấm nệm, bộ dạng lười biếng mang theo chút tà mị, chưa kể đến dáng vẻ đủ khiến phụ nữ phải xiêu lòng mà ngay ánh mắt hắn đang nhìn nàng lúc này, dường như có chút ý thưởng thức, lại có chút mê đắm như những người yêu nhau lâu ngày.

Vội vàng quay đầu, hơi cup mắt xuống, Lạc Tranh khẽ nói, "Thuý Thanh Xà còn được gọi là Tiểu Thanh Long. Tuy cũng là rắn nhưng tính tình bọn chúng lại vô cùng ôn hòa, hơn nữa rất nhát người. Bọn chúng khá hướng nội, không dám tấn công người, cũng không cắn người, càng không có độc. Thức ăn của chúng cũng chỉ là mấy con giun, côn trùng nhỏ mà thôi. Còn Trúc Diệp Thanh kia lại là loại rắn cực đẹp cực độc. Rất nhiều người đã nhầm lẫn hai loại rắn này với nhau. Thực ra chúng rất dễ phân biệt. Thuý Thanh Xà thân hình lớn hơn Trúc Diệp Thanh một chút, Trúc Diệp Thanh con mắt nhỏ, phần lớn là màu vàng, con người có một vằn màu đen, có chút giống mắt mèo, giá trị rất cao. Còn Thuý Thanh Xà mắt màu đen, không có vân, đuôi rất dài."

"Cho nên, tôi thấy em thích hợp nuôi Trúc Diệp Thanh hơn." Thương Nghiêu không biết từ lúc nào đã đứng dậy nhích tới gần,

vòng tay ôm nàng từ phía sau, động tác cùng giọng nói tự nhiên hết như những người yêu nhau, dùng lồng ngực rắn chắc to lớn hưởng thụ thân thể mềm mại của nàng...

"Trúc Diệp Thanh là loài rắn cực đẹp cực độc, mà em... là xà nữ trí mạng, toàn thân phát ra mùi hương quyến rũ hết như bông hoa anh túc khiến cho tôi động tâm..."

Thương Nghiêu giọng nói trầm thấp lộ ra ý tán thưởng nồng đậm cùng sự say mê, cúi đầu xuống, sống mũi thẳng tắp nhẹ nhàng len vào mái tóc nàng, khẽ di chuyển, hơi thở nóng bỏng phả lên vành tai nhỏ nhạy cảm.

Tâm tư Lạc Tranh chợt loạn nhịp, kể cả lúc trông thấy rắn cũng không đến độ khẩn trương như thấy hấn.

Đẩy hấn ra, Lạc Tranh trở lại bên cạnh chỗ ghép hình, nhẹ giọng nói, "Thương Nghiêu tiên sinh, đây là chỗ tôi ở, tuy chỉ là tạm thời, nhưng ngài cầm chìa khoá lui tới cũng không được thích hợp cho lắm."

Thương Nghiêu nhếch môi cười, không hề quan tâm đến ý châm chọc trong lời nói của nàng, bước lên vài bước, lại ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh, tà mị cất tiếng nói, "Tôi lại nghĩ rằng, em sẽ bị chuyện hôm nay dọa cho khóc lớn."

"Sau đó thì sao?" Lạc Tranh nhún vai cười cười, khẽ liếc nhìn hấn, lại thành công tìm được một miếng ghép nữa. Đối với việc hấn xấp lại gần, nàng cũng không hề né tránh, ngược lại rất tỉnh táo đối phó.

Tuy nói căn biệt thự có diện tích khá lớn, nhưng cho dù nàng muốn trốn, cũng không thể chạy trốn tới chân trời, chẳng thà yên tĩnh mà đối diện hết thảy.

"Sau đó tôi có thể đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân xuất hiện trước mặt em, khiến cho em cảm động mà chủ động bày tỏ tình cảm với tôi." Thương Nghiêu cũng không buồn che dấu, ánh mắt loé lên tia tà mị.

Lạc Tranh nghe vậy, khẽ nhếch môi, "Kết quả, khiến cho anh rất thất vọng."

"Em thật khiến cho tôi vài phần kính trọng." Thương Nghiêu cũng thực chân thành nói.

"Tôi thấy người muốn được Thương Nghiêu tiên sinh an ủi nhiều không đếm xuể, nơi này đã không thích hợp, chẳng bằng Thương Nghiêu tiên sinh nên đi đến chỗ cần đi thì hơn." Ánh mắt trong veo của Lạc Tranh nhìn chăm chú miếng ghép trong tay, suy nghĩ một chút, thử ghép lại, không đúng, nàng lại tiếp tục tìm kiếm mảnh ghép khác."

"Em đang ghen?" Thương Nghiêu đột ngột hỏi, khoé môi khẽ nhếch lên khi thấy ngón tay đang cầm miếng ghép của Lạc Tranh khẽ run lên.

Lạc Tranh hơi chau mày, sự bình tĩnh vất vả tạo dựng bấy lâu bị lời nói của hắn quấy rầy. Nàng hơi nghiêng đầu nhìn, hừ lạnh một tiếng, "Thương Nghiêu tiên sinh thấy trò đùa này rất thú vị sao?"

Bất giác bốn mắt nhìn nhau...

Một ánh mắt toát lên sự tà mị không chịu nổi...

Một ánh mắt toát lên sự cơ trí cùng cảnh giác...

Một lúc sau, Thương Nghiêu đột nhiên cười lớn, vươn tay lên, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng đưa bốn ngón tay nhỏ xinh đang cầm miếng ghép hình, mị hoặc nói nhỏ.

"Tôi cùng cô ta, không có phát sinh bất cứ chuyện gì."

Trong lòng Lạc Tranh bất giác rung động, ngay sau đó liền phản ứng, muốn tránh thoát lại bị hắn ôm càng chặt hơn, đành chịu trận.

"Thương Nghiêu tiên sinh, ngài không cần giải thích mấy chuyện này với tôi, cho dù ngài cùng Sally tiểu thư có quan hệ như thế nào cũng là chuyện riêng của ngài, không phải ngài có thói quen không đề cập đến chuyện riêng tư hay sao?"

Chiếc cằm nhỏ xinh liền sau đó bị bàn tay đàn ông nâng lên, khiến nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt đen thâm thúy nhìn vào bộ dạng mềm mại của nàng, khẽ thở dài. Ngay sau đó, ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng chạm vào cánh môi mềm mại, tham lam vuốt ve...

"Cô bé, tôi có nhắc đến tên Sally sao?"

Một câu này đem tâm tình Lạc Tranh đập tan, bất giác ngẩn người, trong nội tâm nổi lên vẻ lúng túng cùng xấu hổ...

"Còn nói không quan tâm tôi - kỳ thật em vẫn luôn muốn biết tôi cùng Sally rốt cuộc có từng phát sinh quan hệ đó hay không, không phải sao?" Thương Nghiêu xáp lại gần nàng, nụ cười mang theo nét tà mị cùng sự hấp dẫn trí mạng.

"Tranh, em trốn không khỏi... Trái tim của em đã ở bên tôi, nhất là đêm đó sau khi tôi biến em từ một cô gái trở thành phụ nữ, em đã không cách nào trốn tránh..."

Lạc Tranh nhìn hắn, khoé môi bất giác run rẩy, nàng thấy nụ cười của hắn càng lúc càng rõ, khuôn mặt càng lúc càng xáp lại gần nàng, nói năng càng lúc càng tà mị...

"Anh phát bệnh thần kinh sao?" Nàng mạnh tay đẩy hắn ra, phá vỡ bầu không khí lúng túng vừa rồi.

Vốn cho là hắn sẽ nhất quyết không buông tha nàng, chẳng ngờ tới...

"Hự..." Thương Nghiêu cúi đầu khẽ kêu đầy đau đớn, hàng lông mày cương nghị hơi chau lại, vô thức sờ lên bả vai, lại lập tức bỏ tay xuống.

Lạc Tranh sửng sờ, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng nàng thấy rõ ràng, sự nhạy cảm nghề nghiệp khiến nàng nhận thấy vẻ đau đớn ẩn giấu trong hàng lông mày khẽ chau lại của hắn.

"Anh làm sao vậy?" Nàng tỉnh táo hỏi, vô cùng dứt khoát.

Thương Nghiêu ngẩng đầu nhìn nàng, bên môi lại bày ra bộ dáng không đứng đắn, "Tranh, em đã là người phụ nữ của tôi, động tác của tôi có thân mật với em một chút cũng rất bình thường, không cần vội đẩy tôi ra như vậy?"

"Anh bị thương?" Lạc Tranh không để ý đến câu đùa giỡn của hắn, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn vào bả vai hắn vừa vô thức ôm lấy.

Ánh mắt đau đớn của hắn vừa rồi không lừa được nàng, nhất là ngay sau đó, nàng nhìn thấy vai áo sơ mi của hắn có chút ẩm ướt...

Thương Nghiêu thấy vẻ mặt khẳng định của nàng, lại cúi đầu nhìn

áo sơ mi của mình, rớt cục bắt đắc dĩ cười lắc đầu, "Tranh, em quả không hổ là luật sư, ánh mắt thật vô cùng sắc bén."

"Anh thật sự bị thương?" Lạc Tranh thấy hắn thừa nhận, trực tiếp tiến lên đến bên cạnh hắn, dè dặt cởi bỏ nút áo áo sơ mi. Một giây sau, đôi mắt nàng trừng lớn...

Ánh đèn nhu hoà trong phòng chiếu lên nửa thân trần cường tráng cùng gương mặt cương nghị của Thương Nghiêu. Nhưng việc khiến Lạc Tranh trừng lớn đôi mắt không phải vì vóc người hấp dẫn của hắn mà là từ cánh tay đến gần xương bả vai kia đang quấn đầy băng cứu thương.

Hơn nữa còn là vết thương mới!

Không chỉ có vậy, vì lúc nãy nàng vô tình đụng vào vết thương của hắn nên hiện giờ băng gạc đã rịn ra vệt máu.

Lạc Tranh thực sự bị sốc, từ đầu ngón tay bắt giác hiện lên một nỗi đau đớn mơ hồ nhanh chóng xuyên tận đáy lòng.

"Anh...làm sao lại bị thương thế này? Giật mình sửng người mất mấy giây, Lạc Tranh mới bình tĩnh đôi chút mà cất tiếng hỏi, hàng lông mày đen nhánh khẽ nhăn lại.

Thương Nghiêu cũng rất phối hợp, kéo áo sơ mi xuống ngồi đối diện nàng, cười cười, "Có bao nhiêu người muốn bịt miệng em thì cũng có bấy nhiêu người muốn lấy mạng tôi vậy."

Lạc Tranh nhìn vết thương của hắn, thấy máu vẫn không ngừng chảy ra, không nói thêm lời nào, vội đi vào phòng lấy hộp dụng cụ y tế. Khẽ thở dài, nàng cầm kéo nhẹ nhàng cắt bỏ băng gạc quấn trên vai hắn.

Tâm tư Lạc Tranh theo từng vòng băng gạc được tháo ra cũng co rút lại vì đau đớn. Có thể thấy rõ trên vai hắn là vết dao chém, tuy đã được xử lý nhưng vẫn còn chảy máu. Vết dao khá sâu, màu máu đỏ thẫm cơ hồ nhuộm đỏ ánh mắt nàng.

"Xem ra, so với những người muốn tôi chết, kẻ thù của anh thủ đoạn càng độc ác hơn." Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng dè nén cảm giác đau đớn trong lòng, nhẹ giọng nói.

Nhưng mà, ánh mắt đã bán đứng nàng!

Thương Nghiêu nghiêng người dựa trên tấm nệm, khoé môi nở nụ cười, không nói tiếng nào, chỉ lặng lặng ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh. Giờ khắc này, có cảm giác hắn đang rất hưởng thụ việc ngắm nhìn nàng, không buồn để ý đến miệng vết thương vẫn đang chảy máu đầm đìa.

Lạc Tranh thấy hắn không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ lại chạm vào ánh mắt nóng rực đến dọa người của hắn.

Tim bất giác đập loạn...

"Miệng vết thương rất sâu, tới bệnh viện thôi." Lạc Tranh vội vàng cúi xuống, bỏ chỗ băng gạc đang cầm trong tay ra, chân thành khuyên nhủ hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bị bàn tay đàn ông nhẹ nhàng nâng lên, khiến ánh mắt đang muốn trốn tránh của nàng chỉ có thể nhìn thẳng vào ánh mắt như đang cười của hắn, tiếng nói trầm thấp vang lên vô cùng êm ái.

"Em đau lòng vì tôi?"

Đáy mắt Lạc Tranh bất chợt hiện lên tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh bị dấu kín, khe chớp hàng mi cong vút, nàng cất giọng vô cùng bình tĩnh.

"Tôi là luật sư đại diện của anh nên đương nhiên phải quan tâm hết thảy mọi chuyện phát sinh."

Thương Nghiêu cúi đầu khẽ bật ra tiếng cười trầm thấp, bàn tay nâng lên chiếc cằm nhỏ xinh của nàng, từng góc cạnh trên gương mặt hắn sát lại gần, mùi hoắc hương nhàn nhạt tràn ngập hơi thở, vô cùng hấp dẫn...

"Thừa nhận trong lòng em có tôi khó khăn đến vậy sao?" Ánh mắt hắn hiện lên một tia thâm thúy khiến người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

"Sự quan tâm của tôi đối với Thương Nghiêu tiên sinh chỉ là giữa luật sư và thân chủ mà thôi." Lạc Tranh không cách nào nhìn thấu tâm tư hắn, chỉ có thể tận lực ổn định tâm tình chính mình, cất giọng nói dịu dàng mà bình tĩnh, "Hơn nữa, tôi chỉ là luật sư đại diện, không phải bác sỹ, vì vậy tôi đề nghị Thương Nghiêu tiên sinh lập tức

đến bệnh viện để xử lý vết thương."

Máu, từ xương bả vai của hắn chảy xuống, phác hoạ từng đường cong trên làn da ngăm răn chắc khiến người ta nhìn vào vừa có cảm giác đau lòng, vừa có chút mơ màng...

Vừa muốn nghiêng đầu tránh đi bàn tay to của hắn, lại nghe hắn cao giọng như muốn trêu đùa nàng.

"Chỉ là vết thương nhỏ, em xử lý chút là được."

Lạc Tranh nhìn hắn hồi lâu, một lúc sau mới lên tiếng, "VẬY anh chịu khó một chút, tôi cũng không phải là chuyên gia xử lý vết thương."

"Tôi tin, vết thương nhỏ này sẽ không làm khó được em." Thương Nghiêu nâng tay lên, khẽ vuốt ve đầu nàng, bên môi nở nụ cười vô cùng sủng ái.

Lạc Tranh bắt giác ngây người nhưng lại nhạy cảm nhận ra ánh mắt hắn loé lên ý đùa cợt, khẽ nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, "Thương Nghiêu tiên sinh, luật sư không thể lúc nào cũng chạy theo dọn dẹp hậu quả, tôi không phải siêu nhân."

Miệng tuy nói vậy nhưng tay nàng đã lấy ra thuốc chống viêm, thuốc sát trùng, băng gạc cùng các loại bông y tế cần thiết.

Thương Nghiêu bị lời nói lạnh lùng của nàng chọc cười, khẽ mím môi, cố nén lại. Lúc này hắn không có nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng dè dặt xử lý miệng vết thương.

Thuốc sát trùng thấm vào miệng vết thương tạo cảm giác lạnh buốt cùng đau nhức nhưng hắn chỉ khẽ chau mày, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt. Bởi vì cần xử lý miệng vết thương, Lạc Tranh lúc này ngồi rất gần hắn, gần đến mức hắn có thể thấy rõ trong đáy mắt nàng hiện lên sự cẩn thận vô cùng, gần đến mức hắn có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng, gần đến mức... hắn chỉ muốn vươn tay ôm nàng vào lòng.

Nghĩ thế nào, hắn liền làm như vậy. Thương Nghiêu trước nay luôn là mẫu đàn ông rất coi trọng nhu cầu bản thân, lúc này lại có giai nhân bên cạnh, sao hắn có thể bỏ qua? Nhất là hắn cảm nhận được rõ ràng ngón tay dịu dàng của Lạc Tranh khẽ đụng chạm trên da thịt,

sự mềm mại của nàng khiến hắn khó có thể tự kìm chế...

"Anh đừng động tay động chân..."

"Hự..." Lạc Tranh mới vừa phản ứng, đã nghe tiếng Thương Nghiêu kêu đau đớn.

Lạc Tranh hơi sửng sò, lúc này mới phát giác được mình mạnh tay khiến hắn bị đau, vội vàng hỏi, "Anh không sao chứ? Đừng lộn xộn nữa, không thấy tôi đang băng bó vết thương cho anh sao?"

"Tôi biết rõ, nhưng mà mỹ nhân đang ở ngay trước mặt, tôi thực không khống chế nổi mà muốn ôm em." Thương Nghiêu nở nụ cười gian tà, khiến Lạc Tranh có chút hoài nghi vừa rồi hắn kêu đau phải chăng là giả vờ.

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, không để ý tới nụ cười xấu xa kia, có chút không vui nói, "Nhìn vết thương này thấy tám phần là do phụ nữ gây ra, phụ nữ yêu anh nhiều nhưng hận anh xem ra cũng không ít."

Lạc Tranh là người thông minh, nàng đương nhiên biết hắn đã không nói ra lý do bị thương thì nàng cũng không nên hỏi nhiều. Nhưng mà, câu vừa rồi thực sự là nàng như đang muốn trút xuống cơn giận mơ hồ trong lòng.

Thương Nghiêu nghe vậy, chột nhứ mày, nghiêng đầu nhìn Lạc Tranh.

"Vậy còn em? Em là người phụ nữ yêu tôi, hay là người phụ nữ hận tôi?"

Lạc Tranh liếc hắn một cái, lạnh lùng cười, "Tôi là người phụ nữ muốn kiếm tiền của anh." Nói xong, đem băng gạc sạch sẽ dè dặt băng bó lại vết thương của hắn.

Bởi vì khoảng cách khá gần, hơn nữa lúc băng bó miệng vết thương cho hắn cũng sẽ vô tình quan sát những vị trí khác, Lạc Tranh mới giật mình phát hiện ra trên người hắn còn rất nhiều vết sẹo do vết thương để lại. Hôm nay, tận mắt nhìn thấy khiến Lạc Tranh thật sự kinh ngạc..

Những vết thương này có lẽ đã có từ lâu bởi vì sẹo đã khá mờ nhưng vẫn đủ để nhận ra rằng vết thương ngày đó khá nghiêm trọng.

Cho nên, quả đúng như lời hắn nói, vết thương hôm nay chỉ là vết thương nhỏ, so với các vết thương mà hắn đã từng bị, thật chẳng thấm vào đâu.

Ánh mắt Lạc Tranh ngưng lại trên gương mặt hắn...

Hắn rốt cuộc là người đàn ông thế nào?

Làm sao lại bị nhiều vết thương đến vậy?

Nếu chỉ đơn giản là giám đốc một tập đoàn kinh doanh lĩnh vực xa xỉ phẩm, sao có thể bị những vết thương không bình thường như thế?

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh càng thêm khẳng định suy đoán từ lâu nay của mình. Người đàn ông này, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thương Nghiêu dường như không phát giác tâm tư Lạc Tranh, nghe thấy những lời đó, ngược lại còn cười, kéo nàng tới gần, chăm chú nhìn, khẽ nói, "Em thật sự là cô nàng tinh ranh đáng yêu."

"Thương Nghiêu tiên sinh thật biết cách nói chuyện, ngay cả nghĩa xấu của lời nói đều có thể hiểu thành dễ nghe như vậy." Lạc Tranh không để ý tới hắn, nhẹ nhàng nói. Bỗng bó cẩn thận miệng vết thương xong, nàng bất giác không nhịn được duỗi ngón tay khẽ vuốt nhẹ trên mấy vết thương khác trên người hắn.

Trong lòng chợt quặn lên một nỗi đau đớn, nhưng vì sao lại đau đớn như vậy thì Lạc Tranh lại chẳng còn tâm trạng để ý. Giờ phút này, nàng chỉ biết ở dưới đầu ngón tay mình đều là vết thương rất sâu, khiến thoạt nhìn trên thân thể hắn có chút dữ tợn lại thêm một cảm giác mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác.

Những vết sẹo xấu xí trên cơ thể càng làm nổi bật khí chất đàn ông tà mị cuồng dã có chút thô ráp trên người hắn.

Ánh mắt Lạc Tranh bất giác không tự chủ, khẽ đánh giá dọc theo những vết thương.

Thân hình cao lớn, rắn chắc, gương mặt khôi ngô, tay chân vạm vỡ của hắn hiện ra trước mặt nàng hết như một vị thần trong truyền thuyết. Cơ thể con người vốn tiến hoá từ động vật, đương nhiên vẫn còn lưu lại chút dã tính nguyên thủy, khiến cho khả năng thích ứng

ngoan cường của họ khi đối mặt với tai hoạ vô cùng bèn bỉ. Mà trên người Thương Nghiêu dường như hội tụ đầy đủ sức sống mãnh liệt của loài động vật hoang dã, sẵn sàng nghênh đón kẻ thù xâm phạm lãnh địa của hần.

Ngọn đèn trong phòng chiếu lên da thịt săn chắc, cơ bụng nổi lên từng múi, cánh tay cứng như thép, cùng bắp thịt trên vai cuộn lên đầy mạnh mẽ...lại thêm hơi thở đầy nam tính vây lấy nàng...

Lạc Tranh không khỏi nhẹ run lên một cái...

Qua một lúc sau, Lạc Tranh mới nhận ra dường như Thương Nghiêu có chút hăng hái đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt thâm thúy hệt tia X-quang, xem chừng đã sớm nhìn thấu tâm tư nhỏ bé.

Gò má Lạc Tranh không khỏi nóng lên, hắng giọng một cái, có chút lúng túng hạ ánh mắt xuống, nhàn nhạt nói, "Thời gian không còn sớm, nếu Thương Nghiêu tiên sinh đã bị thương, nên trở về nghỉ sớm thì hơn."

Thương Nghiêu khế nhếch môi, "Luôn miệng nói muốn kiếm tiền của tôi, lại cứ hạ lệnh trục khách như vậy thật không hay chút nào."

Lạc Tranh nhìn hần hồi lâu, đứng dậy, hai tay khoanh lại trước ngực, nhàn nhạt nói, "Vậy anh còn muốn như thế nào nữa?"

Hàng lông mày rậm của hần ánh lên tia vui vẻ, liền đứng lên, bộ dạng lười biếng lắc lắc cánh tay không bị thương, nhìn nàng, "Vết thương của tôi đau."

Lạc Tranh nhìn hần, có chút nghi ngờ không hiểu lời nói của hần là thật hay giả.

Thương Nghiêu hướng nàng chậm rãi đi tới, đến trước mặt nàng liền ngừng lại, đột nhiên khuôn mặt hần áp sát lại, khoé môi khế rung lên...

"Chi bằng em hôn tôi một chút, nụ hôn của em đối với tôi mà nói có tác dụng giảm đau rất lớn..."

Đáy mắt Lạc Tranh hơi chấn động, nhất là khi thấy nụ cười của hần, vô cùng mê người khiến người ta như ngừng thở. Nàng nhìn hần, không hề chớp mắt, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói, "Xem ra

Thương Nghiêu tiên sinh đúng là cần nghỉ ngơi thật tốt, hiện giờ anh đã bắt đầu nói mê sáng rồi."

Nói xong, nàng bước tới phía trước, mở cửa, tỏ rõ ý tiễn khách.

Thương Nghiêu ngược lại cười ha ha một tiếng, bộ dạng mười phần tán đồng nói, "Ừ, đúng là tôi nên nghỉ ngơi." Vừa nói, hắn vừa đem áo sơ mi trên người kéo xuống, ném qua sofa, không nói thêm lời nào, thẳng hướng phòng ngủ trên lầu của nàng bước tới.

Lạc Tranh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn bước lên lầu, ngọn đèn chiếu theo thân ảnh của hắn đổ xuống cái bóng cao lớn thon dài. Mỗi một bước đi của hắn đều rất trầm ổn hữu lực, vô cùng quen thuộc như thể đang ở nhà của mình vậy.

Sửng sốt phải đến vài phút, khi Thương Nghiêu đã bước vào phòng ngủ của nàng, Lạc Tranh mới có phản ứng, vội đưa tay đóng cửa ra vào lại, bàn tay nắm lại thành quả đấm, bước theo lên lầu.

Trong phòng, tràn ngập hơi thở nhàn nhạt mùi hoắc hương thuộc về riêng hắn, hết như đêm hôm đó...

"Anh..." Lạc Tranh vừa vào cửa, liền chứng kiến hắn từ phòng tắm của nàng đi ra, cầm trong tay khăn tắm của nàng, không vui nhíu mày, "Sao anh có thể tự tiện xông vào phòng người khác như vậy?"

"Em là người của tôi, sao đây lại gọi là phòng của người khác được?" Thương Nghiêu giống như là nghe được chuyện cười, hàng lông mày khẽ nhíu lên, lại hướng nàng vẫy tay.

"Em đến giúp tôi tắm rửa!" Lời nói của hắn giống như một loại mệnh lệnh, lại có chút...dụ dỗ.

Đầu óc Lạc Tranh như muốn nổ tung, toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, nhìn chằm chằm hắn, "Anh nói cái gì? Tôi giúp anh tắm rửa? Đùa kiểu gì vậy?"

Thương Nghiêu cũng không miễn cưỡng nàng, thấy bộ dạng xinh đẹp cùng kinh ngạc đến tròn mắt của Lạc Tranh, cười cười, "Thôi vậy, tôi vẫn còn xoay xở được, tuy trên người có thương tích, nhưng mà bộ dạng như thể muốn mưu sát chồng của em khiến tôi thực sự sợ hãi."

Nói xong, hắn cười ha ha một tiếng, bước vào phòng tắm...

Lạc Tranh bị hành vi cường đạo cùng lời nói vô lý của hắn làm cho tức giận đến không nói lên lời, không hề nghĩ ngợi trực tiếp bước vào phòng tắm, ánh mắt dường như bốc lửa.

"Anh đừng quá..." Lời nói nửa chừng bất giác bị nàng nuốt trở vào. Bởi vì nàng bất ngờ bước vào khiến cho động tác cởi quần lót của Thương Nghiêu hơi dừng lại để lộ thân hình vô cùng hấp dẫn. Lạc Tranh còn vô tình nhìn thấy quần lót hắn bị kéo xuống giữa hai chân, vật nam tính cứng rắn kia vừa mới được tự do, cơ hồ còn đang rung động...

Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng xấu xa, "Sao thế, em đổi ý muốn giúp tôi tắm rửa? Hay là..." Hắn cố ý dừng lại một chút, đi đến trước mặt nàng, thốt lên một câu nói vô cùng ám muội, "...em đã thích nó?"

"Anh..." gương mặt Lạc Tranh đã sớm đỏ ửng, xấu hổ không chịu nổi, nhíu chặt hàng lông mày, lạnh lùng mắng, "Quả thực là tên điên!" Nói xong, nàng chạy vội khỏi phòng tắm, chỉ nghe tiếng "rầm" của cửa bị đóng lại.

Nàng mơ hồ nghe được tiếng cười của hắn đuổi theo sau lưng...

Chẳng bao lâu, tiếng nước chảy vang lên...

Lạc Tranh vô lực ngồi trên sofa, co lại một góc, mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhà tắm ở phía xa. Hắn rốt cục là người hay ma quỷ?

Từ khi nàng làm luật sư tới giờ, đã gặp được rất nhiều loại đàn ông khác nhau, nhưng mà không có một người nào khó hiểu như hắn. Hắn khiến nàng có cảm giác vô lực, khẩn trương, mỗi thời khắc đều phải vô cùng cẩn thận. Gặp được hắn nàng cảm thấy thực sự mệt mỏi, giống như mỗi phút đều chuẩn bị xảy ra chiến tranh vậy.

Nàng không dám buông lỏng bản thân, bởi vì vừa buông lỏng, nàng không biết kế tiếp chờ đợi mình sẽ là cái gì...

Cũng giống như đêm nay, Lạc Tranh vô thức nắm chặt tay lại. Hắn... lại muốn làm gì?

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước chảy trong phòng tắm im bật.

Tim Lạc Tranh bắt giác đập thành thạch, vội đứng dậy, nhìn thấy Thương Nghiêu từ phòng tắm bước ra, toàn thân nàng bắt giác run lên nhè nhẹ.

Hắn chỉ quần mỗi cái khăn tắm dưới thân liền bước ra ngoài, bọt nước bám trên bờ vai rắn chắc long lanh mê người, tương phản với làn da màu đồng của hắn càng vô cùng nổi bật đánh thẳng vào thị giác...

Lạc Tranh bắt giác cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vội vàng cup mắt xuống, giả như không hề nhìn thấy thân hình hoàn hảo như thiên thần của hắn...

"Giờ anh có thể đi rồi chứ?" Giọng Lạc Tranh có chút không được tự nhiên, "Nếu như anh kiên trì không đi, vậy chỉ còn cách tôi rời đi mà thôi."

Không khí mập mờ kiểu này từng giây từng phút đều giày vò Lạc Tranh, khiến nàng rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ phản bội Húc Khiên, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ cùng bạn của Húc Khiên phát sinh quan hệ. Nhưng mà đêm nay, nàng lại nhìn ra trong ánh mắt của Thương Nghiêu loé lên tia sáng tựa dã thú. Nàng đã quá hiểu hàm ý của ánh mắt như vậy, kể từ đêm hôm đó, nàng đã hiểu một cách triệt để.

"Em qua đây!" Thương Nghiêu không những không đi, ngược lại còn ngồi xuống giường, bộ dạng lười biếng dựa vào thành giường, hướng về phía nàng ngoắc ngoắc ngón tay, tựa như câu hồn sứ giả từ địa ngục khiến Lạc Tranh tâm ý vô cùng hoảng loạn.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy như bị đục vọng dẫn dắt, lý trí có chút mơ hồ nhưng vẫn cố cưỡng chế cảm giác trong lòng, lạnh lùng nói, "Nếu Thương Nghiêu tiên sinh đã thích chiếc giường này như vậy, vậy được, tôi nhường lại cho anh, tôi đi."

Nàng thà rằng ngồi cả đêm ở quán rượu, cũng không muốn lại cùng người đàn ông này dây dưa không rõ ràng.

Nào ngờ, nàng vừa quay người lại...

Sau một khắc, sau lưng Lạc Tranh vang lên tiếng bước chân vô

cùng trầm ổn, ngay sau đó cánh tay nàng bị một lực mạnh mẽ kéo lại.

"Anh..."

"Tranh, đừng động, còn muốn làm cho vết thương của tôi đổ máu sao?" Thương Nghiêu từ phía sau lưng ôm lấy, làm cho thân thể mảnh mai của Lạc Tranh tựa ở vòm ngực vững chãi của hắn, bàn tay thành thực khẽ vuốt ve cánh tay nàng, dọc theo cánh tay mềm mại từ từ hạ xuống khiến một cảm giác an tĩnh nhanh chóng lấp đầy toàn thân nàng. Hơn nữa, giọng nói của hắn lúc này trầm trầm, mang theo bao nhiêu tình ý mê hoặc.

Thân thể Lạc Tranh bất giác căng lên, bàn tay nhỏ bé tính gạt tay hắn ra cũng bị bàn tay to kia nhẹ nhàng nắm lấy, khe khẽ vuốt ve, vô cùng âu yếm giống như biểu hiện giữa hai người yêu nhau. Hắn cúi đầu xuống, hơi thở nóng bỏng cùng cường thế bao phủ hoàn toàn lý trí của nàng...

"Tranh, em có biết, trong mắt tôi, em chính là một tiểu yêu tinh..." Hắn khẽ mở miệng, ngậm lấy vành tai nhạy cảm của nàng, sau đó nhẹ nhàng mút vào, khiến toàn thân Lạc Tranh bất giác run rẩy, "Mỗi một ngày nhìn bóng dáng em ở trước mặt tôi lúc ẩn lúc hiện, trong đầu tôi chỉ hiện lên toàn bộ khung cảnh đêm đó, em nằm dưới thân tôi thờ gấp gáp, dáng vẻ xinh đẹp vô cùng mê người..."

"Không..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân lại bắt đầu nổi lên cảm giác nóng bỏng quen thuộc, từ sâu thẳm trong lòng dâng lên, nhanh chóng lan ra toàn thân, thấm thấu đến từng tế bào trong người. Muốn tránh thoát, muốn giãy giụa lại phát hiện bản thân đã sớm vô lực xụi lơ trong ngực hắn.

"Anh... đừng nói nữa."

"Được, được, tôi không nói, xấu hổ sao?" Giọng nói của Thương Nghiêu mang theo ý sủng ái vô vàn. Hắn quả không hổ là kẻ lão luyện tình trường, biết rõ phải dùng giọng nói cùng động tác thế nào khiến phụ nữ cam tâm tình nguyện mê man thuần phục...

"Nếu không muốn nghe tôi nói, vậy thì... làm, được chứ?" Giọng nói trầm thấp khe khẽ mơn man như gió xuân, mà bàn tay hắn cũng

vô cùng phối hợp, dùng lực nhẹ nhất khẽ xoa nắn thân thể mềm mại, đánh tan ranh giới đạo đức cuối cùng của nàng.

Tim Lạc Tranh lúc này dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bàn tay nhỏ bé cố gắng níu giữ bàn tay to lớn của hắn, "Đủ rồi... buông ra..."

Lạc Tranh đã quá quen thuộc với loại cảm giác đang liên tục dâng lên trong lòng này, nhất là sau lưng lại áp vào một lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc, khiến nàng dần vô lực chống đỡ. Nàng không thể như vậy, không thể lại lạc lối thêm lần nữa...

Thương Nghiêu cúi đầu cười, lôi nàng đến trước gương, một cánh tay rắn chắc vây chặt nàng vào trong ngực hắn, "Tranh, em nhìn xem em, nhìn xem tôi, chẳng lẽ em không thấy hai chúng ta thật sự rất xứng đôi sao?"

Lạc Tranh vô thức nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương...

Khuôn mặt đàn ông góc cạnh rõ ràng, nét mặt cương nghị tràn đầy khí thế, thân hình cao lớn hết thiên thần đứng phía sau nàng. Mà nàng gương mặt vốn trắng trẻo giờ lại đang ánh lên sắc hồng vô cùng thẹn thùng. Hai người họ chỉ riêng mới nhìn qua hình dáng đã thấy vô cùng hài hoà, thân hình to lớn của hắn bên cạnh thân thể nhỏ xinh của nàng, hài hoà đến gần như hoàn mỹ.

"Tranh, nhìn vào mắt tôi, tôi muốn em biết rõ, tôi khao khát em đến nhường nào..." Khẽ cúi đầu, giọng nói của Thương Nghiêu vô cùng ôn nhu, quyến luyến bên tai nàng, lại ngược mắt nhìn hình dáng nàng trong gương, ánh mắt sâu thẳm của hắn phát ra ham muốn mạnh mẽ.

Lạc Tranh vô thức nhìn người đàn ông trong gương, nhìn thẳng vào cặp mắt đen của hắn. Trong chớp mắt, nàng dường như chìm vào trong ánh mắt đầy cuốn hút của hắn, không cách nào vùng vẫy thoát ra.

Nàng nhìn thấy, bàn tay to của hắn khẽ nâng lên, từ phía sau nàng chậm rãi đưa đến phía trước, dọc theo chiếc cổ thiên nga thẳng tắp một đường đi xuống, tới chỗ eo lưng nàng, bàn tay thon dài nhẹ nhàng kéo dây áo xuống...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trước ngực hơi lạnh, cùng không cách nào không nhìn vào ánh mắt hắn. Hắn vẫn như vậy nhìn nàng qua gương, không hề chớp mắt, trong ánh mắt kia càng lúc càng trầm đục, tràn ngập một loại khát vọng vô cùng nguy hiểm mà nàng đã sớm quen thuộc.

Thân hình xinh đẹp mềm mại trắng muốt hoà với ánh đèn trong phòng đẹp không gì sánh nổi. Da thịt rắn chắc cùng làn da mềm mại, hơi thở đàn ông trầm đục, hương thơm từ thân thể nàng, làn da ngăm tương phản với thân thể trắng nõn, hai chân rắn chắc thon dài cùng đùi ngọc thẳng tắp... Tại thời khắc sự tương phản vô cùng mãnh liệt, ở trong gương như hiện lên một bức tượng điêu khắc vô cùng hoàn mỹ...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy bàn tay to của hắn như thể đem theo lửa nóng, trên người nàng đốt lên cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Nương theo cánh tay hắn đang siết chặt, Lạc Tranh không khó cảm nhận được vật cứng rắn phía dưới khăn tắm kia, trái tim nàng cũng theo sự trỗi dậy của hắn mà đập loạn lên, lý trí dường như bắt đầu phiêu tán. Nàng chỉ cảm thấy hết thảy mọi thứ đang dần bị hoà tan, một cảm giác ham muốn mãnh liệt trào dâng không cách gì ức chế, bạo phát như cơn lũ, hoang dã như cuồng phong, như cơn mưa xối xả thág sáu ầm ầm kéo đến, làm nổ tung khoảnh khắc cuồng loạn tự do giữa hai người...

"Em đẹp quá..." Thương Nghiêu hôn dọc theo phần cổ của nàng, rơi dần xuống đầu vai, tiếng thì thầm tán thưởng khẽ vang lên, bàn tay to lớn đem thân thể nàng siết chặt, nụ hôn nóng hổi đi vòng qua gáy sau đó chậm rãi dời xuống...

Lạc Tranh không khỏi khó nhọc hít một hơi, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được bàn tay đàn ông nóng bỏng dọc theo phần cổ của nàng, một đường mơn man thẳng xuống lưng, khi hắn chậm rãi cúi xuống, nàng rớt cục nhẹn không nổi khể bật lên tiếng thân ngâm...

Sau một khắc, toàn bộ thân thể nàng bị hắn ôm lấy, cùng lăn xuống chiếc giường êm ái...

Chương 44: Vô vọng (18+)

Màn đêm yên tĩnh, chỉ còn tình yêu thăng hoa.

Hơi thở đàn ông nóng bỏng cùng mùi thuốc nhàn nhạt hoà quyện, bao vây lấy nàng, lấp đầy nàng...

"Đừng... Vết thương của anh..."

"Không chết được người." Thương Nghiêu nhếch môi cười, đôi môi mỏng khẽ cong lên, khiến nàng không kịp tránh né, mãnh liệt áp xuống làn môi đỏ mọng...

Hắn dường như rất hài lòng với phản ứng cùng biểu hiện của nàng, rất tốt, tối thiểu nàng đã bắt đầu biết quan tâm.

"Uhm..." tận đáy lòng Lạc Tranh dâng lên một cảm giác quen thuộc cuồn cuộn như dòng nước xiết, như thể một loại độc dược trí mạng, lại thoáng có cảm giác tội lỗi. Hai loại tình cảm này đan xen lẫn nhau, khiến nàng không cách nào kìm lòng, khẽ ngẩng cao đầu, tiếng ngậm nga khe khẽ bất giác bật ra từ cái miệng nhỏ...

"Đừng... Chúng ta không thể lại..."

"Tranh, em cần phải rất rõ ràng, tôi quan tâm em tới nhường nào..." đôi môi mỏng của Thương Nghiêu nhẹ nhàng dán lên làn môi căng mọng, quyến luyến đem hơi thở nóng rực hít lấy hương thơm của nàng, đáy mắt sâu thẳm đầy thâm ý, "Em có biết, tôi mỗi ngày đều cảm thấy đói khát, chỉ có em mới có thể khiến tôi no bụng..."

Lạc Tranh thở hổn hển vì bị kích thích, ánh mắt đầy màn sương mờ mịt.

Mặc dù đã cùng hắn trải qua vô số lần kích tình, nhưng mà mỗi lần nhớ lại đều khiến nàng đỏ mặt tim đập loạn.

Chỉ là đưa mắt nhìn hắn, Lạc Tranh cũng sẽ cảm thấy toàn thân nóng bừng lên, nhất là khi nhìn vào đôi mắt tràn ngập dục vọng của hắn, khiến nàng thực không dám nhìn lâu, sợ không biết làm cách nào để kháng cự lại ánh mắt mê người của hắn.

Từ tận đáy lòng, Lạc Tranh luôn có một cảm giác tội lỗi, nhưng thân thể nàng lại không cách nào cự tuyệt sự hấp dẫn này... Nàng thực bị bức đến sắp điên rồi.

Bàn tay đàn ông từ trên đỉnh đầu nàng trượt xuống bờ vai, chậm rãi tiến ra sau lưng, sau đó thẳng một đường xuống cặp mông tròn trịa của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve...

"Không... dừng lại, không được..." Toàn thân Lạc Tranh như bị điện giật, đôi chân nhanh chóng khép lại, nhưng còn chưa kịp, ngón tay tà ác của hắn đã xông vào.

"Tranh... gọi tên tôi..." Đối với sự run rẩy cùng phản kháng của nàng, Thương Nghiêu ngoảnh mặt làm ngơ, cúi đầu xuống, quần lầy làn môi mềm mại cùng cái lưỡi thơm tho.

Thương Nghiêu hôn môi rất có kỹ xảo, làm cho người ta không tài nào trốn khỏi sự mê hoặc của đôi môi hắn, nháy mắt đôi môi đỏ mọng mềm mại như anh đào của nàng bị hắn mãnh liệt hôn mút triền miên...

Kỹ thuật của hắn lợi hại như vậy, chỉ trong thời gian ngắn đã khơi dậy một thân nóng bỏng của nàng.

Dần dần, nụ hôn của Thương Nghiêu không còn ôn nhu như trước mà mang theo tất cả sự bá đạo, nóng bỏng, không hề kiêng nể mà trêu chọc cắn nuốt lưỡi nàng, đảo loạn suy nghĩ của nàng...

"Đừng... tôi... Chúng ta không thể lại có lỗi..." tiếng kêu kiêu mị của Lạc Tranh bị nụ hôn của Thương Nghiêu hoàn toàn nuốt lấy...

"Đi theo lòng mình đi." Bàn tay to của hắn càng ngày càng làm càn, đem vật cản cuối cùng trên người nàng hoàn toàn kéo xuống, "Gọi tên tôi, ngoan..."

Trong đêm tĩnh mịch, tiếng nói trầm khàn của hắn cất lên vô cùng hấp dẫn, phá tan lớp phòng vệ cuối cùng của nàng.

"Thương... Thương Nghiêu..." Nương theo ngón tay dài của hắn xâm nhập vào, Lạc Tranh rớt cục vút giáp đầu hàng, rớt cuộc không rảnh bận tâm kiên trì cái gì nữa.

"Ng ngoan ngoan." Thương Nghiêu hài lòng nhếch môi cười, trong nháy mắt, làn môi nóng bỏng lại lần nữa mãnh liệt cướp đoạt hương

vị ngọt ngào của nàng, dần dần tiến công xuống dưới.

Lạc Tranh không cách nào đè nén tiếng rên rỉ, rõ ràng cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập cùng với hơi thở ngày càng thô trọng của hắn, đồng thời lòng của nàng cũng theo đó mà cuồn loạn, mặt nóng rần lên, thân thể cũng nóng lên, một cảm giác kích thích chưa từng có trào dâng trong cơ thể dưới bàn tay càn quấy của hắn.

"Tranh, hương vị của em thật ngọt ngào." Đầu lưỡi linh động của Thương Nghiêu khẽ xoay tròn, không ngừng xâm phạm nơi tư mật của nàng.

Lạc Tranh vô thức cong người, nàng căn bản không chịu nổi sự kích thích lớn như vậy.

Khoé môi khẽ nhếch lên đầy vẻ thoả mãn, Thương Nghiêu hài lòng nhìn bộ dạng mất hồn của Lạc Tranh, càng thêm cuồn mãnh như muốn hút lấy tất cả hương thơm của nàng, bàn tay ma quỷ điên cuồng phủ lên da thịt trong suốt, ngón tay dài xấu xa lúc tiến lên lúc lùi lại từ trong cơ thể nàng nhắc lên một hồi cuồn phong, khiến nàng không cách nào áp chế sự run rẩy cùng tiếng thở gấp mê người.

Lạc Tranh cảm giác thân thể càng lúc càng nóng ran, càng lúc càng khó chịu, một cảm giác trống rỗng dâng lên bao trùm toàn thân, như thể chờ đợi một sức mạnh lớn lao đến lấp đầy.

Thương Nghiêu đậy mắt càng thêm tĩnh mịch, khẽ đứng dậy, giật ra khăn tắm trên người...

Cánh tay rắn chắc của hắn rời khỏi thân thể nàng trong thoáng chốc khiến trong cơ thể Lạc Tranh dâng lên một cảm giác trống rỗng cực hạn, khiến cho nàng rất khó chịu, đôi mi thanh tú khẽ nhắm lại, lộ ra nét mị hoặc vô hạn...

"Tiểu yêu tinh..." Thương Nghiêu ánh mắt rực lửa khoá chặt thân hình lung linh mê người của nàng, tỷ lệ vô cùng hoàn mỹ, ga giường đơn sắc càng làm tôn thêm làn da trắng mịn mềm mại, đùi thon dài khẽ cong, phảng phất như muốn ám chỉ khi khoá chặt trên eo lưng hắn sẽ mang đến cỡ nào vui thích, khiến hắn không khỏi phát ra tán thưởng.

"Tranh, thân thể của em quả thực là thiên đường mà đàn ông mơ

ước, hưởng qua một lần sẽ khiến cả đời không cách nào từ bỏ."

Lạc Tranh khẽ mở mắt ra, ánh mắt mê ly nhìn vật cứng rắn khổng lồ ngang tàng của hắn, không khỏi khẩn trương hít một hơi, nhưng mà, tiếng hô hấp của nàng càng làm thoả mãn tính tự tôn cao ngạo của hắn.

"Sợ sao? Tranh, em cần nó, không cần phải đè nén chính mình..." Đôi môi nóng hổi của hắn lại tà tà chiếm lĩnh đôi môi đỏ mọng của nàng, lời lẽ trêu chọc vô cùng xấu xa, chậm rãi cắn mút, gương mặt cương nghị kề sát làn môi nàng thì thầm.

Ánh mắt vốn đã mờ mịt của Lạc Tranh giờ khắc này càng thêm mông lung.

Hắn lúc thì không chút nhẹ nhàng khiến cho toàn thân nàng tan chảy, lúc thì ôn nhu vuốt ve khiến tất cả lý trí cùng chuẩn mực đạo đức của nàng đều trở nên tan rã, cả người lâng lâng như bay bổng trên chín tầng mây.

Nụ hôn cuồng dã của hắn khiến nàng bất lực than nhẹ, toàn thân như có lửa nóng thiêu đốt, khiến thân thể nàng không ngừng cựa quậy, dưới sự trêu đùa của ngón tay thon dài tà ác của hắn, nàng không ngừng bật ra tiếng ngâm nga yêu kiều, một lần lại một lần dâng lên, thân thể cũng theo đó mà yếu mềm vô lực...

"Tôi, tôi...không được..." cảm giác kích thích cực hạn trong cơ thể không ngừng tăng nhanh khiến Lạc Tranh tứ chi rã rời.

"Như vậy đã không được, vậy kế tiếp làm sao em chịu đựng nổi?" Thương Nghiêu nhin không được trêu chọc nàng.

Lạc Tranh nức nở, kiều mỹ cầu xin hắn, nàng chưa bao giờ biết thì ra tình yêu lại là một việc khiến người ta lâm vào cảm giác như bị hành hạ khốn khổ thế này.

"Nhìn xem bộ dạng mê người của em, tôi liền nghĩ xem nên dùng cách nào để khi dễ em, hành hạ em, không muốn...dễ dàng bỏ qua cho em."

"Không cần phải... Anh không cần phải lại khi dễ tôi..." Lạc Tranh nhin không được cầu xin hắn, bộ dạng tỉnh táo thường ngày đã không còn.

"Vây... tôi dùng một cách khác." Thương Nghiêu xấu xa cười một tiếng, đứng dậy, bàn tay ấm áp nâng lên thân thể nàng, đem vật cứng rắn của mình đặt giữa hai đùi nàng.

Lạc Tranh toàn thân giống như phát hoá, nàng khó chịu yêu kiều thờ dốc, thân thể không tự chủ được nghênh hướng hẳn, ôm lấy vai hẳn khát vọng lấy được nhiều hơn một chút.

Nhìn toàn thân nàng xuất ra mồ hôi, vẻ mặt vô cùng đáng yêu, kiều mỹ lại mê người, Thương Nghiêu càng thêm xấu xa muốn bức nàng phải nói ra suy nghĩ của mình.

"Muốn sao?" Động tác dày vò dưới thân hẳn càng lúc càng mãnh liệt.

Lạc Tranh gắt gao cắn môi, bàn tay nhỏ bé bám chặt lấy cánh tay to lớn của hẳn, muốn cho hẳn càng sát lại mình, khiến bản thân nàng dễ chịu hơn một chút...

"Đừng như vậy... Thương Nghiêu, tôi... tôi sẽ chịu không nổi..." một đợt khoái cảm trí mạng liên tục dâng lên khiến toàn thân Lạc Tranh run lên từng đợt.

"Vây em muốn tự mình đến sao?" Thương Nghiêu khế ưỡn cao thân, tà ác đem bàn tay nhỏ bé của nàng kéo qua, kề bên tai nàng nói một câu xấu xa ám muội khiến hai má Lạc Tranh bất giác đỏ bừng.

"Tôi, tôi không biết..." Bàn tay nàng bị sức mạnh của hẳn lôi kéo, đặt lên vật nóng rực cứng rắn như sắt khiến tay nàng như phải bỏng.

"Tranh, rất đơn giản, em chỉ cần làm theo lời tôi là được." Thương Nghiêu cầm lấy bàn tay đang né tránh của nàng, một lần nữa áp xuống dưới, hơi cúi người, nhẹ nhàng gặm cắn vành tai đã sớm đỏ ửng của nàng, cất giọng dụ dỗ.

Lạc Tranh bị đầu độc hoàn toàn, mặt đỏ bừng làm theo lời hẳn, bàn tay mềm mại ôn nhu khế vuốt ve thứ cứng rắn kia.

"Tiếp tục..." Nét mặt Thương Nghiêu đầy vẻ thống khổ.

Bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh càng thêm run rẩy, khế cắn môi, động tác vô cùng dịu dàng.

"Tranh, em thật sự là một học sinh giỏi..." Thương Nghiêu khế thờ

dài một hơi, cố đè nén ham muốn trong lòng.

Tiếng thở dài đột ngột của hắn dọa cho Lạc Tranh hoảng sợ, vội vàng buông tay ra, sợ lực tay quá lớn đem chỗ đó của hắn bóp hư.

"Đừng buông tay, tiếp tục." Hắn ngăn lại bàn tay định rút đi của nàng

"Nhưng mà... trông anh có vẻ rất khổ sở..." Lạc Tranh thấp thỏm nhìn hắn, nàng mặc dù cực kì thông minh, ở trên toà mọi việc đều thuận lợi, nhưng mà loại chuyện kiểu này lại chưa từng trải qua.

"Nha đầu ngốc, đó là bởi vì thoải mái..." Thương Nghiêu tỳ trán mình lên trán nàng, tiếng nói trầm thấp lộ ra khát vọng sâu xa.

Lạc Tranh bỗng chốc mặt đỏ bừng...

"Tranh, ôm tôi, để cho tôi tiến vào em..." Giọng nói trầm thấp của Thương Nghiêu mang theo ý tứ vô cùng mê hoặc cùng mệnh lệnh rót bên tai nàng, tựa như một loại thôi miên, khiến nàng đánh mất đi lý trí.

Lạc Tranh thần trí đã sớm tán loạn, cả người tràn đầy khát vọng khó có thể áp chế, không cách nào kìm hãm lửa nóng trong người, khát vọng được hắn yêu thương, khát vọng được sức mạnh to lớn của hắn lấp đầy, không cách nào kháng cự mà nghe lời ôm lấy đầu vai hắn.

"Tranh, mở mắt ra, tôi muốn em nhìn tôi, nhìn rõ ràng người đang chiếm hữu em là ai." Tiếng nói trầm thấp mang theo mệnh lệnh khó cưỡng khiến Lạc Tranh chậm rãi mở ra đôi mắt đã mờ mịt màn sương, nhìn vào hắn.

"Rất tốt." Nói xong, hắn đưa bàn tay nhẹ vỗ lên cái mông xinh đẹp của nàng.

Thương Nghiêu mở to đôi mắt đẹp, nghiêng người nặng nề hôn nàng, đẩy nàng ngã xuống giường, eo lưng đột nhiên nhấn lên một cái, sức mạnh cực đại ngang nhiên đem nàng xâm chiếm trong nháy mắt, lấp đầy sự trống rỗng trong nàng.

Nương theo hơi thở gấp gáp, tâm tư Lạc Tranh cũng theo đó mà trùng xuống, nàng biết mình đã xong rồi, lần này không cách nào cứu chữa lại đắm chìm trong dục vọng của hắn.

Nhiều lần, Lạc Tranh cảm thấy như sắp chết đuối, sẽ ngất đi, toàn thân run lên như muốn tan ra, nhưng cánh tay cường tráng của Thương Nghiêu lại đem nàng giữ lấy, khiến cho toàn thân nàng dựa lên người hắn.

Theo từng đợt luận động, lúc cao lúc thấp, khi trái khi phải, hắn từ từ dẫn dắt nàng tiến vào đỉnh cao dục vọng...

Sáng sớm, là lúc Lạc Tranh không nguyện ý đối mặt nhất. Nhưng hôm nay, dường như muốn tránh cũng không được.

Mông lung mở mắt ra, ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã chiếu rọi qua tấm rèm, soi sáng hết thảy đồ vật trong phòng...

Trên mặt thảm, váy ngủ của nàng, quần lót, quần áo của hắn trải miên đầy đất, chỉ cần nhìn những thứ này cũng rõ tối qua đã xảy ra một trận kích tình mãnh liệt đến cỡ nào. Lạc Tranh một chút cử động cũng không dám, bởi sau lưng nàng đang dính sát vào lồng ngực to lớn của hắn. Khẽ hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng áp chế nỗi sợ hãi cùng đau đớn trong lòng.

Cho tới giờ, nàng rất cuộc hiểu rõ câu mà mọi người thường nói về chuyện yêu đương vụng trộm, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai. Nam nữ một khi đã phát sinh quan hệ, muốn tiếp tục cũng là chuyện rất dễ dàng.

Nàng thật sự không biết tối qua vì cái gì lại nghe lời hắn như vậy, làm ra nhiều chuyện đến ngay cả bản thân nàng cũng không dám tưởng tượng, cứ như vậy nghênh hợp với hắn, hết lần này đến lần khác...

Có chút tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nhưng sau một khắc, những lời của bác sỹ lại hiện ra trong đầu nàng.

"Nhưng mà cô Lạc, tôi cần nhắc nhở cô một câu, hai ngày nữa sẽ là thời kỳ rụng trứng của cô, nếu như cô muốn có cục cưng, phải tranh thủ lấy cơ hội này."

Lạc Tranh kinh hoàng ngồi bật dậy, tấm chăn mỏng khoác trên người rơi xuống, để lộ da thịt trắng trẻo dưới ánh mặt trời, nhưng mà giờ lại có thêm vô số vết hôn hồng hồng khiến người ta mơ màng...

Hai ngày nay... là thời kỳ rụng trứng của nàng!

Không!

Nàng không thể mang thai con của hắn...

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện ra, nàng lại cảm thấy bên hông nóng lên, ngay sau đó, đã bị cánh tay đàn ông tráng kiện từ phía sau lưng khoá chặt, hơi thở trầm ổn của hắn rơi vào bên tai nàng, mang theo chút lười biếng mỉa mai hoặc.

"Tranh, em sao vậy?"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy lồng ngực của hắn giống như là mang theo hoả chủng, khiến toàn thân nàng đều nóng lên theo... sắc mặt không khỏi đỏ ửng.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Thương Nghiêu đem khuôn mặt chôn vùi trong mái tóc nàng, khẽ hít sâu một hơi, bàn tay lại nhanh chóng chiếm hữu bầu ngực căng tròn, thoả mãn tán thưởng, "Tối hôm qua em cực kỳ giỏi..."

Lạc Tranh thực muốn tìm một cái lỗ để chui vào, vừa then vừa giận, muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm càng chặt hơn.

"Không cần vội vã đi làm như vậy, tối hôm qua em mệt muốn chết rồi, hôm nay tôi cho em nghỉ một ngày." Thương Nghiêu hiểu lầm ý nghĩa khuôn mặt ửng hồng của nàng, vừa cười vừa nói.

Bàn tay không an phận lại lần nữa hạ xuống dò xét...

"Đủ rồi, chúng ta không được tiếp tục như vậy!" Lạc Tranh bắt lấy bàn tay to kia, nghiêng đầu không vui nhìn hắn, "Chúng ta không thể phạm thêm sai lầm nữa!"

"Sai? Chúng ta sai gì rồi?" Thương Nghiêu có vẻ buồn cười, không đếm xỉa tới nói câu của nàng.

"Anh biết rất rõ ràng tôi... sắp gả cho Húc Khiên, sao anh có thể..."

"Tặc tặc, Tranh..." Thương Nghiêu cười lắc đầu, nghiêng người, đem nàng hoàn toàn áp dưới thân hắn, ngón tay khẽ quấn lấy một lọn tóc mềm mại của nàng, dịu dàng nói, "Là em không cách nào cự tuyệt tôi, là em đi theo cảm giác của mình, chẳng phải em cũng hoàn toàn đắm chìm trong đó sao?"

Lạc Tranh trong lòng càng xấu hổ hơn...

Nàng có tư cách gì chất vấn hắn? Từ đầu đến giờ, hắn chưa từng

cưỡng bách nàng, đều là nàng, nàng không cách nào khống chế suy nghĩ cùng hành vi của mình...

"Tranh, em cần phải rất rõ ràng, em đối với tôi đã nảy sinh ý dựa dẫm, tôi muốn lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai như tối qua, sau đó lần thứ ba, lần thứ tư..."

"Đủ rồi, đừng nói nữa!" Lạc Tranh lấy tay bịt tai, nghiêm nghị nói, "Về sau không cho phép chạm vào tôi, không cho phép!"

"Vì cái gì không thể chạm vào em? Em là người phụ nữ của tôi, tôi muốn chạm vào em thế nào liền làm thế ấy." Thương Nghiêu có vẻ tức cười, gương mặt cương nghị đầy vẻ tà mị.

"Anh còn muốn như thế nào nữa? Anh đã chiếm được thân thể tôi rồi, còn muốn thế nào? Chúng ta căn bản không có khả năng ở chung một chỗ, còn có..." Lạc Tranh thật sự không có chút đầu mối để phán đoán tâm tình của hắn như thế nào, đoán không ra tâm tư hắn, nhìn không thấu ý nghĩ hắn. Trong lúc nhất thời, tư duy logic cùng suy nghĩ của nàng rối tung lên.

"Anh...tối hôm qua... không có dùng bất kỳ biện pháp bảo vệ nào!"

Thương Nghiêu khẽ mỉm cười, ánh mắt thâm thúy khó dò nhìn vào đôi mắt nàng. Hắn đưa ngón tay nhẹ nhàng mơn man cánh môi đỏ mọng, cất tiếng nói vô cùng hàm ý, "Tôi muốn em, em mang thai con của tôi cũng là chuyện rất bình thường!"

Lạc Tranh vô lực lắc đầu, "Không, tôi không thể..."

"Sao vậy, em còn muốn vì Húc Khiên giữ gìn cái gì? Em không muốn mang thai con của tôi, chẳng lẽ lại muốn sinh con cho hắn?" Hàng lông mày cương nghị của Thương Nghiêu hơi chau lại, có chút toan tính, đưa tay khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ép nàng phải nhìn vào mắt hắn, không cho phép rời đi dù chỉ một chút.

"Đủ rồi, anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe." Lạc Tranh lúc này thật sự không muốn nghe đến hai từ "Húc Khiên", nàng đã phản bội hắn, lại cùng người đàn ông khác lên giường, sao nàng có thể không biết xấu hổ mà nhắc tới tên hắn nữa.

"Được, được!" Thương Nghiêu đột nhiên cười cười, cúi đầu

xuống căn nhẹ đôi môi anh đào của nàng, xấu xa nói: "Hôm nay tiếp tục cùng tôi, được không?"

Tim Lạc Tranh đập rộn lên theo lời nói của hắn, hoảng sợ nhìn ánh mắt xấu xa đang cười kia, không...

"Tôi phải đi làm!" Giọng Lạc Tranh có chút run rẩy

"Không vội, chờ em cho tôi ăn no, nếu còn sức để đi làm, tôi lái xe đưa em đi." Hắn đem nàng ép chặt xuống giường, khuôn mặt ưu nhã hiện lên nụ cười xấu xa, có đôi chút tà khí, cúi đầu tiếp tục chậm rãi gặm cắn đôi môi căng mọng mê người...

"Không... tôi...anh không được chạm vào tôi... tôi...hôm nay tôi...là..." Lạc Tranh trong lúc nhất thời tinh thần hoảng loạn, sự tỉnh táo lúc ở trên tòa đã sớm bay lên chín tầng mây, hai tay chống đỡ lồng ngực ngày càng áp đến gần của hắn. Nàng cho tới giờ cũng không biết thì ra đàn ông lại có khí lực mạnh mẽ đến vậy, cho dù bị thương, nàng cũng không có cách nào thoát ra.

"Là gì?" Khóe môi Thương Nghiêu nổi lên nụ cười gian tà, cảm giác khẩn trương quen thuộc của thân thể đã bán đứng hắn, ánh mắt sẫm lại chỉ còn dục vọng nguyên thủy khiến nàng kinh hãi không thôi.

Lạc Tranh mặt đỏ ửng hết trái táo, thật lâu sau mới ấp úng nói được một câu, "Là...giai đoạn nguy hiểm, anh...thả tôi ra."

Việc thiếu kinh nghiệm trong chuyện yêu đương đã khiến Lạc Tranh phạm phải một sai lầm trí mạng. Câu nói vô tình của nàng chẳng khác nào một loại kích thích trí mạng đối với đàn ông, khiến bất kỳ kẻ nào nghe thấy máu trong người cũng muốn sôi trào.

Đàn ông trời sinh đã mang trong người ý chí chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ, nhu cầu sinh lý tự nhiên cùng với khát vọng nối dõi khiến rất nhiều đàn ông không thể kiểm soát được bản thân mình.

Đối với một người vốn mạnh mẽ như Thương Nghiêu, càng là cấm kỵ, hắn sẽ càng hưng phấn điên cuồng!

Cho nên, khi hắn nghe thấy những lời này của Lạc Tranh, nụ cười bên môi càng đậm, chẳng những không buông nàng ra, ngược lại còn cúi xuống, hôn nàng, khẽ thì thầm bên tai, đôi môi mỏng ấm áp nhẹ nhàng khiêu khích nàng hé mở cánh môi ngọt ngào, triền miên

câu dẫn cái lưỡi dính hương của nàng cùng hấn chơi đùa.

"Vây hôm nay để tôi cho em thoải mái một chút..." Hấn không ngừng cuồn dã xâm chiếm đôi môi đỏ mọng kiều diễm của nàng. So với tối hôm qua, ham muốn của hấn dường như càng thêm kịch liệt, đáng sợ.

"Không..." Đầu óc Lạc Tranh như tê dại, lại lần nữa không cách nào thoát ra, nhìn thấy đôi mắt đen thẳm nóng bỏng cùng nụ cười không chút hảo ý của hấn khiến đáy lòng nàng nổi lên một hồi run rẩy.

Ngón tay nóng bỏng của hấn không hề kiêng dè mà đùa bỡn nơi tư mật ấm áp của nàng.

Khi Lạc Tranh còn chưa kịp phản ứng, nàng chỉ cảm thấy lại lần nữa bị sức mạnh khổng lồ của hấn hung hăng nối liền, so với sự ôn nhu triền miên tối qua, giờ khắc này, Thương Nghiêu giống như dã thú trong rừng sâu, đem nàng hoàn toàn chiếm hữu.

"Uhm..." Lạc Tranh không khỏi ngửa đầu ra sau, trong nội tâm thực muốn phản kháng nhưng thân thể vô lực thực đã rất quen thuộc sự xâm nhập của hấn.

"Tranh, vô dụng, em không cách nào thoát khỏi..." Đôi mắt Thương Nghiêu ánh lên sự thỏa mãn khi nhìn thấy thân thể đỏ ửng vì bị kích thích của nàng, khẽ thì thầm, đột nhiên hấn kéo lấy nàng ngồi lên đùi mình, đem đôi chân thon dài tuyết trắng quấn lấy phần eo rắn chắc của hấn.

Mỗi một lần thẳng tiến vào hấn lại kéo căng chân nàng, khiến Lạc Tranh không chịu nổi, thân thể run lên mà thốn thức.

Hành hạ vẫn tiếp tục...

Lạc Tranh rất muốn khống chế lại tâm thần đang tán mát, không muốn lại thần phục dưới thân thể của hấn, chỉ đành liều mạng đè nén chính mình, cắn chặt răng ngọc, chịu nhịn sự xâm lược gần như dã thú của hấn.

Nàng lắc đầu, kịch liệt ra vào làm cho nàng bất lực đưa tay vòng ở cổ hấn, mới không làm cho mình có cảm giác choáng váng.

Mà Thương Nghiêu, hấn đang đợi, đợi nàng chủ động mở miệng,

hắn phải chiếm được càng nhiều, càng nhiều. Chỉ là không nghĩ tới nàng sẽ quật cường như vậy, khế gầm lên một tiếng, hắn lần nữa lại tiến sâu vào, hành hạ nàng điên cuồng như dã thú.

"Đừng... dừng lại..." Rốt cục, Lạc Tranh không chịu nổi lên tiếng cầu xin, tiếng nói khàn khàn yếu ớt như nước, hắn quá mức vĩ ngạn cùng dũng mạnh, khiến nàng không cách nào chịu được quá nhiều sự kích thích mãnh liệt như vậy, nhiều lần cảm thấy muốn ngất đi.

"Cô bé ngoan..." Thương Nghiêu thỏa mãn cười nhẹ, điều chỉnh tốc độ chậm lại, con ngươi đen thẫm nhìn vào thân thể yếu ớt quật cường của nàng, khiến hắn thật muốn ôm vào lòng mà yêu thương, "Nói cho tôi biết, em cần tôi."

Đòi hỏi của hắn càng lúc càng vô độ, ánh mắt nóng bỏng như mãnh thú muốn ăn thịt người, hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện thuần phục dưới thân hắn, muốn nàng hoàn toàn phóng thích sự nhiệt tình của mình.

Một cảm giác tê dại ngứa ngứa như thể bị hàng trăm con kiến cắn xé cùng cảm giác trống rỗng cự đại nhanh chóng truyền khắp toàn thân nàng.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh run rẩy.

Nghe được tiếng gọi của nàng, trong mắt Thương Nghiêu chỉ còn toàn sự sùng ái cùng thương tiếc, hắn cúi đầu xuống bên tai nàng tỉ mỉ hôn nhẹ.

"Tranh, nói em cần tôi, nói..." Hơi thở của hắn quanh quẩn bên tai nàng, khiến nàng càng ôm sát thân hắn, thân thể tản ra ánh sáng mê người, "Cầu xin tôi, cầu xin tôi muốn em!" Hắn thô cát ra lệnh.

Hắn biết rất rõ ràng! Biết rõ nàng giờ phút này khó chịu cỡ nào!

"Uhm!" Hàm răng trắng như ngọc cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, rốt cục Lạc Tranh kìm lòng không được, khế kêu, "Xin anh..."

"Tranh... cùng tôi xuống địa ngục đi!" Hắn gầm nhẹ một tiếng, không còn kìm chế bất cứ thứ gì nữa, thành công phá vỡ phòng tuyến sau cùng trong lòng nàng, hắn mạnh mẽ tiến công vào thân thể ấm áp, khiến nàng lần nữa phát ra tiếng thân ngâm yêu kiều...

Lạc Tranh từ thiên đường rơi xuống địa ngục, lại từ địa ngục bay

lên thiên đường, chìm chìm nổi nổi, dường như lơ lửng giữa những tầng mây, mặc cho hấn như ngựa hoang thoát cương trên thân thể nàng rong ruổi, đưa nàng từ đỉnh cao này tới đỉnh cao khác...

Lạc Tranh mệt mỏi ngồi xuống ghế, nhìn hai viên thuốc trong lòng bàn tay, trong lòng nổi lên chút phiền muộn, nhưng chỉ hơi dừng lại một chút, khẽ ngửa đầu, đem thuốc uống vào.

Hai ngày nay, nàng cơ hồ đều trốn tránh Thương Nghiêu, có thể trốn được liền trốn. Nàng không muốn nhớ lại hồi ức đêm đó cùng hành vi triền miên sáng sớm hôm sau của họ, cố gắng bình ổn lại hơi thở bấn loạn của mình mỗi khi nhìn thấy hấn bước vào văn phòng, nàng liền lập tức rời đi, mượn lý do xử lý pháp vụ cho công ty để tránh phải trực tiếp đối mặt với hấn.

Thay vì không biết nên đối mặt với hấn như thế nào, chẳng thà nói nàng không biết làm cách nào đối diện với bản thân mình.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên vang lên, dọa Lạc Tranh nhảy dựng, Nhắc điện thoại lên, đầu bên kia vang lên tiếng nói của Ôn Húc Khiên.

"Tranh Tranh, vụ giám đốc Từ phát sinh vài biến cố, Diêu Vũ không có cách nào xử lý, giám đốc Từ yêu cầu gặp luật sư biện hộ."

Lạc Tranh sửng sờ.

"Húc Khiên, ý của anh là muốn em lập tức trở về Hongkong?"

"Đúng, em nhất định phải trở về xử lý vụ án này, giám đốc Từ chỉ tin nhiệm một mình em, còn có..." Giọng Ôn Húc Khiên đột ngột chuyển ôn nhu, "Tranh Tranh, em đã ở Paris gần một tuần rồi, trở về Hongkong đi, hôn lễ của chúng ta cũng sắp tới rồi..."

Ánh mắt Lạc Tranh bất giác đờ ra, bàn tay cầm ống nghe buông thõng...

Chương 45: Đêm cuối

Tập đoàn RM

"Cốc cốc cốc..." Bên ngoài phòng làm việc, tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào!"

Isabel ưu nhã bước vào, thấy Lạc Tranh đã sớm đem tất cả tài liệu lớn nhỏ chuẩn bị ổn thoả, nhẹ nhàng cười, "Luật sư Lạc quả nhiên không hổ là người tinh thông luật pháp, hiệu suất làm việc thực sự rất cao."

Nghe vậy, khoé môi Lạc Tranh hơi cong lên, "Người khác khen tôi thì không nói làm gì, ngay cả cô cũng nói mấy lời vô nghĩa này sao?"

Mấy ngày nay, Lạc Tranh khá thích tiếp xúc với Isabel. Bởi vì nàng phát hiện ra cô gái này có nghiệp vụ rất khá, hơn nữa tính tình cũng rất dễ chịu, không bao giờ lãng phí thời gian đi tám chuyện người khác.

Isabel nở nụ cười vui vẻ, ngồi đối diện Lạc Tranh, lật giở một tập tài liệu dày cộp, không khỏi than nhẹ, "Luật sư Lạc thật sự là một người rất có tư chất."

Lạc Tranh cười lắc đầu, đem chỗ tài liệu đã sớm phân loại cẩn thận đẩy đến trước mặt Isabel, nhẹ nhàng nói, "Những tài liệu này đều có liên quan đến pháp vụ của tập đoàn, tài liệu mấy năm trước tôi cũng đã xem rồi, những thứ này tôi cũng đã xử lý, bên ngoài đã ghi rõ trình tự cần tiến hành cũng như các thao tác cần thiết theo quy định. Bởi vì chỉ có một tuần, tôi chỉ có thể xem xét tình hình hoạt động của tập đoàn cùng tình hình nhân sự trước. Nhưng theo những gì tôi tìm hiểu được và sự phân tích của bản thân, trước mắt mà nói, các quy trình pháp luật của tập đoàn RM đều bình thường, sẽ không có gì nguy hiểm phát sinh. Đương nhiên, sau này tôi sẽ tiếp tục quan sát tình hình chi tiết hơn. Tài liệu này đều đã được phân loại kỹ lưỡng, lúc cô đưa đi lưu trữ cần chú ý một chút."

Isabel gật đầu, nhớ rõ từng lời dặn dò của Lạc Tranh. Khi mọi chuyện bàn giao đã xong xuôi, Isabel nhin không được, lên tiếng, "Luật sư Lạc nhất định phải về Hongkong sao?"

Lạc Tranh dịu dàng cười, "Văn phòng luật đặt tại Hongkong, tôi đương nhiên phải trở về, ở Paris cũng chỉ là tạm thời mà thôi."

"Nhưng mà..." Isabel hơi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn hỏi, "Tôi nghe nói Luật sư Lạc về Hongkong lần này là để kết hôn?"

Đáy mắt Lạc Tranh khẽ chấn động, nhưng rất nhanh liền ổn định lại, cất tiếng nói dịu dàng có chút vô lực, "Đúng vậy, kết hôn..."

"Giám đốc có... biết không?" Isabel cắn cắn môi, dè dặt hỏi.

Lạc Tranh vẻ mặt có chút mất tự nhiên, gật gật đầu, "Thương Nghiêu tiên sinh cùng Húc Khiên là bạn tốt, chuyện kết hôn lớn như vậy, Húc Khiên đương nhiên đã nói cho anh ta biết."

"Nhưng mà..." Isabel nghi ngờ nhíu nhíu mày.

"Cô làm sao vậy? Bộ dạng ấp a ấp úng không giống với tính cách của cô." Lạc Tranh thấy Isabel muốn nói lại ngừng, không nhin được khẽ cất tiếng trêu chọc.

Isabel khẽ thở dài một hơi, nhìn nàng, thẳng thắn đem nghi vấn trong lòng hỏi một cách dứt khoát.

"Luật sư Lạc vẫn biết tôi không phải người thích buôn chuyện, nhưng có một số việc tôi thực sự có chút tò mò."

"Ví dụ như?" Lạc Tranh chột nhíu mày.

"Ví dụ như quan hệ giữa Luật sư Lạc và giám đốc." Isabel mặc dù bình thường không nói nhiều, nhưng trong lòng vô cùng sáng suốt. Thông qua việc quan sát ánh mắt của hai người họ mỗi ngày, lại thêm cử chỉ cùng ngôn ngữ, cô luôn cảm giác giữa hai người bọn họ dường như tồn tại thứ quan hệ vô cùng mập mờ. "Tôi có thể cảm nhận được giám đốc rất quan tâm đến Luật sư Lạc."

Lạc Tranh trong lòng nổi lên một hồi hoảng loạn, khó có thể diễn tả là cảm giác vui mừng hay khẩn trương. Nàng không cách nào xác định rõ loại cảm giác này, giống như người đang lơ lửng trên mây, thật lâu không cách nào hạ xuống.

"Isabel, Thương Nghiêu tiên sinh là xuất phát từ quan hệ với Húc

Khiên mới quan tâm tôi như vậy, cô không nên hiểu lầm."

"Tôi sợ người hiểu lầm chính là luật sư Lạc." Isabel không đồng ý lắc đầu, "Tôi ở bên cạnh giám đốc nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ngài ấy quan tâm tới người phụ nữ nào. Luật sư Lạc không biết chứ, mấy ngày trước chị đem biệt thự cùng xe hơi chuyển quyền sở hữu lại, toàn bộ tài liệu liên quan đó giám đốc liền giữ lại hết, ngài ấy không có ký tên. Điều này nói lên cái gì? Luật sư Lạc là người thông minh như vậy hẳn biết rõ, một người đàn ông đối với người phụ nữ mình thích mới dùng cách này để biểu hiện. Sợ rằng chỉ có mình Luật sư Lạc là không hay biết gì thôi..."

Lạc Tranh bất giác sửng người...

Đây là chuyện nàng hoàn toàn không biết. Bởi vì không muốn cùng Thương Nghiêu dây dưa không rõ ràng, cho nên nàng không có nhận biệt thự cùng chiếc xe hơi cao cấp kia. Ngay ngày hôm sau, nàng đã dành thời gian làm các thủ tục pháp lý cần thiết để chuyển nhượng lại, không ngờ tới hẳn lại đem toàn bộ số tài liệu đó chặn lại hết!

Nhưng mà...

Điều khiến Lạc Tranh không hiểu nhất không phải là việc Thương Nghiêu giữ lại số tài liệu chuyển nhượng đó mà là việc hẳn chỉ là một doanh nhân, có bản lĩnh gì để ngăn số tài liệu đó đến tay công tố viên trưởng chứ?

"Isabel, tôi cùng anh ta thật sự không có bất cứ quan hệ nào, là cô suy nghĩ nhiều quá. Nhưng mà..." Lạc Tranh cố làm ra vẻ bình thản, khẽ chuyển đề tài, "Thương Nghiêu tiên sinh tại sao lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đem tài liệu đã mang đến chỗ công tố viên trưởng trở lại đây?"

Trừ phi là quan chức chính phủ hoặc người có quan hệ vô cùng mật thiết với họ mới có thể có khả năng này. Paris là nơi luật pháp vô cùng nghiêm minh, không một doanh nhân bình thường nào có thể can dự... Nhưng mà lần trước, chẳng phải hẳn cũng đã can thiệp vào thời gian mở phiên tòa sao?

Isabel nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, "Giám đốc là người rất thần

bí, bình thường không thấy ngài ấy đi lại gì với quan chức chính phủ. Nhưng mà, giám đốc luôn là người giao thiệp cực rộng, có người còn đáng giá năng lực của giám đốc tựa như có thể thăng thiên, mọi việc dù khó khăn thế nào đều sẽ xử lý được. Nhưng thực hư ra sao không ai biết được, tóm lại giám đốc là một người đàn ông vô cùng bí hiểm."

Lạc Tranh nghe kỹ từng lời của Isabel. Đúng như sự phán đoán của nàng, người đàn ông này quả nhiên là lai lịch bất phàm, nếu không nói chuyện với thư ký theo hần nhiều năm như vậy, nàng cũng không cách nào biết được hần đến tột cùng là người sâu xa cỡ nào.

Bất giác, Lạc Tranh lại càng hoài nghi thân phận của hần.

"Luật sư Lạc, trở về Hongkong lần này phải bao lâu mới có thể trở lại Paris?" Isabel có chút lưu luyến không rời. Dù sao thời gian vừa qua, cô cùng Lạc Tranh có quan hệ cũng khá tốt.

Lạc Tranh khẽ thở dài, cười cười, "Kỳ thật đến Paris cũng chỉ là tạm thời, còn lại tôi sẽ ở Hongkong quản lý công việc pháp vụ của tập đoàn RM. Lần sau đến Paris cũng chưa biết khi nào. Nhưng mà tôi đã là cố vấn pháp luật của tập đoàn, việc qua lại giữa Hongkong và Paris chắc chắn không thể thiếu."

Isabel nhìn Lạc Tranh, thật lâu không lên tiếng.

Lạc Tranh thấy vậy, không khỏi hiếu kỳ hỏi, "Sao vậy? Sao lại dùng ánh mắt này nhìn tôi, sẽ khiến người ta hiểu lầm đó." Nàng khẽ cười.

Isabel không cười, cũng không trả lời ngay, một lúc sau mới thốt ra một câu hỏi khiến người ta bất ngờ.

"Luật sư Lạc cùng giám đốc thật sự không có quan hệ?"

"Không có." Lạc Tranh dùng tâm trạng bình thản nhất, bình tĩnh trả lời.

Isabel có chút tiếc nuối gật đầu, "Thật là đáng tiếc..."

Lạc Tranh có chút hứng thú nhìn Isabel, "Đáng tiếc cái gì?"

"Kỳ thật không phải là tôi không muốn chúc phúc cho hôn nhân của Luật sư Lạc, chỉ là..." Isabel nhìn nàng, thái độ vô cùng chân thành, nghiêm túc nói: "Tôi cảm giác...cảm thấy, Luật sư Lạc cùng

giám đốc chúng ta rất...rất xứng đôi, những đồng nghiệp khác cũng đã nói, hai người lúc đứng chung một chỗ, thật sự rất hợp nhau."

Ánh mắt Lạc Tranh hơi ngẩn ra, hồi lâu không nói nên lời...

Hết giờ làm việc, Lạc Tranh không về thẳng biệt thự mà đến một nhà hàng quen để ăn tối. Đây là nhà hàng Lạc Tranh rất thích, bất luận là đồ ăn hay khung cảnh đều khiến nàng hài lòng.

Lạc Tranh chọn một bàn sát cửa sổ ở vị trí khá khuất. Một mình dùng bữa đã là việc khá kỳ quặc rồi, nàng không muốn lại trở thành tiêu điểm của nơi này. Tối nay là đêm cuối cùng Lạc Tranh lưu lại Paris, ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ soi rọi cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, trong lòng chợt dâng lên một chút phiền muộn.

Chọn xong vài món đặc sắc của nhà hàng, Lạc Tranh bất giác ngồi trầm tư nhìn ra ngoài.

Lạc Tranh vốn không thích trốn tránh, cho nên mấy ngày nay cứ phải liên tục tránh né hẳn khiến cho nàng thống khổ không tả xiết. Nhưng cho dù như vậy, khi nàng bước vào nhà hàng, một cảm giác bất an lại xuất hiện... Nàng biết rõ linh cảm của mình trước giờ rất chính xác, mấy ngày nay đã xảy ra biết bao chuyện, khiến nàng không thể không thừa nhận...người đàn ông kia thực sự đã có vị trí nhất định trong lòng mình, chiếm giữ vị trí ngày càng vững chắc.

Lạc Tranh cầm lấy ly nước chanh khế nhấp môi, mùi thơm mát cùng vị chua ngọt thực giống như tâm tình nàng đêm đó. Thậm chí, giờ khắc này nàng còn có chút... nhớ hẳn.

Đây thực sự là một dấu hiệu nguy hiểm. Lạc Tranh cho tới giờ chưa từng nghĩ tới sẽ phản bội Húc Khiên, bất kể là về thân thể hay tình cảm. Nhưng mà, một tuần vừa rồi đã khiến tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Thân thể nàng, tâm lý nàng đã vượt khỏi mọi giới hạn đạo đức vẫn luôn tâm niệm.

Giờ khắc này, khi ngồi tĩnh tâm lại Lạc Tranh mới phát hiện, không muốn nghĩ đến hẳn thực sự là chuyện khó khăn.

Loại tâm tình này thực sự phức tạp khiến Lạc Tranh không biết nên xử lý như thế nào. Nàng chỉ có thể tự an ủi bản thân mình, có lẽ

vì hẳn là người đàn ông đầu tiên của nàng nên mới bị ám ảnh khó quên như vậy. Xem ra chỉ có sự giải thích này mới cho nàng một đáp án, nhưng còn Húc Khiên, nàng nên làm thế nào đây?

Mải chìm vào suy nghĩ, Lạc Tranh không hề phát hiện ra trong nhà hàng có rất nhiều cặp mắt đàn ông đều hướng về phía nàng. Phụ nữ một mình dùng bữa vốn đã khiến người ta chú ý, hơn nữa lại là một phụ nữ phương Đông đẹp như vậy. Trong mắt họ, phụ nữ phương Đông luôn tràn ngập cảm giác thần bí.

Chẳng bao lâu, một người đàn ông tiến đến trước mặt nàng, đưa tay phác lên một cử chỉ vô cùng tao nhã, tôn quý.

"Vị tiểu thư này, không ngại cùng ăn tối với tôi chứ?"

Lạc Tranh quay đầu nhìn về phía anh ta. Đó là một người đàn ông Pháp khoảng chừng 27, 28 tuổi, ngũ quan cân đối, đôi mắt xanh biếc như nước biển...

Lạc Tranh khẽ mỉm cười lịch sự đáp lễ, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên quyết khiến đối phương không có cơ hội mơ màng.

"Thật xin lỗi, tôi không được tiện cho lắm."

Người đàn ông khẽ cười một tiếng có chút tiếc nuối, lịch sự chào nàng, rời đi.

Sự yên lặng bị gián đoạn trong chốc lát nhanh chóng được khôi phục lại. Bồi bàn lịch sự đưa đồ ăn lên, Lạc Tranh nhất thời mất đi khẩu vị, cúi đầu, dùng dĩa nhẹ nhàng tách lấy chút thịt ốc biển.

Nàng chợt cảm thấy đối diện lại xuất hiện một người đàn ông khác. Nhưng mà lần này người đó không hề lịch sự lên tiếng chào hỏi mà còn rất tự nhiên ngồi xuống đối diện với nàng. Lạc Tranh cũng lờn ngẩng lên, không nhìn đến người đàn ông kia.

"Đều là những món em thích, tại sao lại ăn uể oải như vậy?"

Người đàn ông đối diện bất ngờ lên tiếng, tiếng nói trầm thấp quen thuộc mang theo thanh âm vô cùng vui vẻ.

Tay cầm dĩa của Lạc Tranh khẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang cười cười ngồi đối diện nàng, ánh mắt vốn ảm đạm giờ lóe lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình

tĩnh thường ngày.

"Sao anh lại tới đây?" Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Thương Nghiêu nhếch môi cười, nhưng không có trả lời ngay mà nhìn về phía bồi bàn gần đó, dặn dò, "Mang thêm một phần bò bít tết, cùng một chai vang đỏ năm 1978, đã mở ít nhất một giờ."

"Vâng, xin ngài chờ một chút." Bồi bàn lễ phép trả lời.

Đợi bồi bàn đi khỏi, Thương Nghiêu rất tự nhiên cầm lấy ly nước chanh của nàng, uống một chút. Đặt ly xuống, hấn hơi nhíu mày nhìn nàng, cất tiếng, "Về công ty tôi mới biết chuyện em phải trở về Hongkong."

"Văn phòng luật ở Hongkong có chút việc phát sinh, đây cũng là quyết định bất ngờ." Lạc Tranh cố gắng đè nén tâm trạng đang rung động, dùng giọng bình tĩnh nhất, động tác dùng bữa cũng cố gắng duy trì vẻ thông thả cố hữu.

Vang đỏ năm 1978 rất nhanh được đưa lên, vị ngọt thơm nhanh chóng lan tỏa trong không khí. Thương Nghiêu chậm rãi rót rượu vào hai ly, giọng nói từ tốn vang lên, "Em không có nói cho tôi biết."

"Thương Nghiêu tiên sinh giống như con thần long kiến thủ bất kiến vĩ, chút chuyện vô nghĩa này căn bản không cần để trong lòng." Lạc Tranh chỉ cảm thấy trong hơi thở ngập tràn mùi rượu thơm ngát. Thương Nghiêu vẫn luôn là người biết hưởng thụ cuộc sống, đương nhiên đối với việc phẩm rượu cũng có quy tắc nhất định, có thể lọt vào trong mắt hấn nhất định phải là hàng tinh phẩm của tinh phẩm.

"Đối với tôi mà nói, em không phải người không có ý nghĩa." Thương Nghiêu khẽ nhấp chút rượu, tựa hồ rất hài lòng với hương vị của nó, nhếch môi.

"Cảm ơn, nhưng mà việc trở về Hongkong cũng chỉ là chuyện sớm muộn, ngay từ đầu tôi cũng chỉ định lưu lại đây một tuần lễ." Lạc Tranh khẽ thở dài, "Tài liệu tôi đã phân loại cẩn thận để ở chỗ Isabel, muốn tra cứu về sau cũng rất thuận tiện."

Thương Nghiêu không nói gì thêm, bất giác trầm mặc hồi lâu.

Đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn nàng, từ vầng trán trơn mịn đến gương mặt trái xoan có chút nhọn nhọn, hàng lông mi dài cong vút

khẽ lay động. Nàng an tĩnh ngồi trước mặt hắn, lẳng lặng dùng bữa, giống như bức tranh thiếu nữ, tỏa ra hơi thở tinh khiết mềm mại vô cùng đáng yêu. Nàng xinh đẹp cùng thanh nhã như vậy khiến cả thế giới đều muốn vây quanh nàng...

Lạc Tranh thấy hắn nhìn mình không hề chớp mắt, có chút không vui liền hỏi, "Anh sao vậy?"

"Em nghĩ mình thực sự thích hợp nhận vụ án giám đốc Từ đó?" Thương Nghiêu bất giác hỏi một câu dường như không liên quan.

"Đương nhiên, ông ta là thân chủ..." Nói được nửa chừng, Lạc Tranh chợt nhạy cảm nhận ra, mỉm cười nhíu mày, "Anh điều tra tôi sao?"

Nhất định là như vậy, nếu không hắn làm sao biết những chuyện liên quan tới giám đốc Từ đó.

Thương Nghiêu cũng không phủ nhận, chỉ cười cười, giọng nói vô cùng dịu dàng, "Em là luật sư đại diện của tôi, việc em tiếp nhận những vụ án như thế nào tôi đương nhiên nên tìm hiểu rõ một chút."

Lạc Tranh cũng không muốn tranh cãi cùng hắn, mấy ngày nay nàng đã nhiều lần được lĩnh giáo thói quen không tôn trọng sự riêng tư của người khác của hắn rồi.

"Vụ kiện của giám đốc Từ xảy ra chút vấn đề, tôi phải trở về Hongkong giải quyết, luật sư hiện đang phụ trách việc này không thể đại diện cho tôi thượng tòa." Nàng vừa nói vừa nhìn về phía Thương Nghiêu, "Nhưng mà anh yên tâm, tài liệu pháp vụ của tập đoàn RM tôi sẽ không xem nhẹ."

Thương Nghiêu hơi cong môi, không đồng ý lắc đầu, "Đối với năng lực của em tôi hoàn toàn tin tưởng. Nhưng mà em nhận thấy lần này phần thắng nắm chắc được bao nhiêu?"

"Đã là thân chủ của tôi, tôi nhất định sẽ tranh thủ mọi khả năng để giành lấy phần thắng."

"Tôi đã xem qua kết quả những lần thượng tòa của em, thật sự là thần thoại trong ngành tòa án, chưa từng thua kiện bao giờ. Tôi hy vọng lần này kết quả cũng sẽ được như em mong muốn." Thương Nghiêu khẽ nghiêng người về trước, khuỷu tay chống lên bàn, nụ

cười mang theo ý vị vô cùng sâu xa.

"Cảm ơn, tôi cũng sẽ không tham gia một vụ kiện mà không nắm chắc." Lạc Tranh nhìn bồi bàn mang đồ ăn lên, nhẹ nhàng cười.

Thương Nghiêu nhìn nàng, cười cười, "Rất ít phụ nữ có được sự tự tin như em."

"Nói ra câu này chứng tỏ anh không hiểu tôi, thậm chí, cũng không hiểu phụ nữ." Lạc Tranh ăn một chút súp khoai tây, nhẹ nhàng nói.

Thương Nghiêu cũng không vội dùng bữa, ánh mắt vô cùng mỉa mai hoặc chăm chú nhìn nàng, khóe môi hơi nhếch lên, "Em sai rồi, có lẽ, trên đời này không có người nào có thể hiểu rõ em hơn tôi, thậm chí tôi còn hiểu rõ em hơn chính bản thân em. Hiểu rõ cả những việc thậm chí em còn không hề hay biết."

Lạc Tranh ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt nổi lên tia nghi hoặc, câu nói cuối cùng của hắn thật vô cùng hàm nghĩa.

Tuy nhiên, Thương Nghiêu dường như không có ý định nói tiếp, cầm lấy dao nĩa, ưu nhã thông thả cắt từng miếng bít tết, sau đó đem từng miếng bỏ sang đĩa của Lạc Tranh. Đặt dao nĩa xuống, hai tay đan vào nhau chống lên cạnh bàn, hắn trầm giọng nói, "Em thật sự muốn kết hôn với Ôn Húc Khiên sao?"

Một câu nói của hắn khiến trái tim Lạc Tranh như thất lại, nhìn từng miếng bít tết được cắt tỉ mỉ trong đĩa của mình, động tác của hắn thực vô cùng tự nhiên, giống như sự quan tâm chăm sóc của những người yêu nhau vậy...

Nhưng mà, câu hỏi của hắn...

Trong lúc nhất thời, nàng không biết nên trả lời như thế nào.

Thương Nghiêu thấy vậy, nụ cười bên môi càng đậm, cất tiếng mang theo chút ý vị đùa giỡn, "Tranh, lần này em không đúng rồi. Trước giờ em luôn là người thẳng thắn, sao bây giờ lại muốn trốn tránh?"

"Thực ra anh muốn nói gì?" Lạc Tranh dứt khoát đặt dao nĩa xuống, nghiêm túc nhìn hắn.

Thương Nghiêu lại nở nụ cười nhẹ nhàng có chút lười biếng cùng

ánh mắt thâm thúy khó dò. Hắn hơi lấn người về phía trước, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, từng câu từng chữ vang lên vô cùng rõ ràng, "Em quên tôi đã từng nói gì sao? Tôi đã từng nói, em hoặc là hai người, ngàn vạn lần đừng cho tôi cơ hội. Nếu không, chiếm được em rồi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua."

Lạc Tranh khẽ mím môi, nàng nhớ rõ những lời này, thậm chí còn nhớ rõ ràng phản ứng của bản thân lúc nghe được những lời này. Có thể nói, cho tới giờ nàng chưa từng gặp người đàn ông nào mạnh mẽ cùng bá đạo như hắn.

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Vội vã trở về Hongkong như vậy, chắc chắn là vì hôn lễ đang tới gần." Thương Nghiêu nở nụ cười đầy thâm ý đáp lại câu hỏi của Lạc Tranh. Trong lòng nổi lên một dự cảm không lành, Lạc Tranh cảnh giác nhìn hắn, "Anh muốn ngăn tôi trở về Hongkong?"

Thương Nghiêu cầm lấy ly rượu, khõe môi thoáng hiện một tia vui vẻ sau đó nhanh chóng bị chiếc ly che khuất, "Tranh, em rất hy vọng tôi tới ngăn cản hôn lễ của hai người?"

Lạc Tranh khẽ nhíu mày, "Đây chỉ là ý nghĩ của anh mà thôi."

"Không!" Thương Nghiêu nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi chưa từng có ý định ngăn cản em kết hôn."

Tâm tư Lạc Tranh giống như bị một lưỡi dao sắc bén xẹt qua, nhanh đến mức chưa kịp phản ứng, đã thấy một cảm giác đau đớn như bị đổ máu...

Đây không phải là câu trả lời nàng vẫn mong muốn sao? Tại sao lại có cảm giác không thoải mái như vậy?

Khẽ chớp mắt, cố gắng ổn định tâm tư đang dậy sóng, Lạc Tranh khẽ nói, "Thương Nghiêu tiên sinh có thể phân rõ nặng nhẹ như vậy thật tốt quá!"

"Vậy sao? Đây là những lời thực lòng của em?" Thương Nghiêu cười nhẹ, chăm chú nhìn nàng.

Lạc Tranh cười lạnh lùng đáp lại, "Vậy Thương Nghiêu tiên sinh muốn nghe những lời thế nào? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi sẽ vì cuộc tình một đêm mà từ bỏ tình yêu bao năm nay của mình?"

"Tình yêu?" Thương Nghiêu nghe vậy, buồn cười nhìn nàng, "Nếu quả thật đó là tình yêu, em cũng sẽ không chịu nằm dưới thân tôi, biết rất rõ ràng tôi là bạn của vị hôn phu của em, em vẫn cam nguyện cùng tôi trầm luân?"

"Tôi yêu Húc Khiên." Lạc Tranh kiên định nói, nói cho hắn nghe, cũng là nói cho chính nàng nghe.

Thương Nghiêu nghe vậy khẽ nhún vai, ánh mắt tà mị như thể nhìn thấu mọi chuyện, cầm lấy ly rượu, nhếch môi cười.

"Đã như vậy, tôi chỉ còn cách chúc em tân hôn vui vẻ!"

Trong lòng Lạc Tranh bất chợt cảm thấy trống rỗng, nhìn nụ cười của hắn, một cảm giác mất mát nhanh chóng lan tỏa từ đầu ngón tay ra khắp toàn thân. Khẽ hít một hơi thật sâu, nàng nâng ly rượu lên, bình tĩnh nói, "Cảm ơn!"

Hai chiếc ly khẽ đụng, trong không trung nhẹ nhàng ngân lên một âm thanh trong trẻo vang vọng cả bầu không khí...

Từ độ cao 10.000 feet, máy bay chậm rãi xuyên qua những đám mây, hạ cánh xuống sân bay quốc tế Hongkong.

Ở cửa ra, Ôn Húc Khiên đã đứng chờ từ bao giờ. Vẻ đẹp trai của hắn thu hút sự chú ý của khá nhiều người. Hắn vẫn lẳng lặng đứng đó chờ nàng, cho tới khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, nụ cười của hắn nhanh chóng lan tràn từ khóe môi tới ánh mắt...

Giờ khắc Lạc Tranh nhìn thấy hắn, cảm giác như đã xa cách cả nửa đời...

Suốt chặng đường về văn phòng, Lạc Tranh chỉ một mực yên lặng vùi trong ngực Ôn Húc Khiên, trong lòng cảm giác vô cùng phức tạp. Nàng nói rất ít, dường như Ôn Húc Khiên hỏi gì thì trả lời cái đó, lúc hỏi đến tình hình của Thương Nghiêu, nàng cũng chỉ là trả lời qua loa, sau đó không hề nói chuyện nữa.

Ôn Húc Khiên lại hiểu lầm rằng nàng mệt mỏi, cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng ôm chặt nàng, để nàng dựa vào người hắn nghỉ ngơi.

Lạc Tranh nhắm mắt lại, không cảm thấy buồn ngủ, chỉ là... Nàng

càng ngày càng cảm giác mình không mặt mũi nào gặp người đàn ông này...

Vừa về tới văn phòng, toàn thân Lạc Tranh lại ngập tràn ý chí chiến đấu, đem mọi chuyện trong lòng tạm thời nén xuống. Thăng tiến theo hành lang, nhìn khung cảnh quen thuộc, nàng tựa như tìm lại được chính mình.

"Luật sư Lạc..."

"Luật sư Lạc, chị đã về!"

Các đồng nghiệp rối rít đứng dậy cùng nàng chào hỏi.

Lạc Tranh vẫn nở nụ cười thường trực, trên gương mặt không lộ chút mệt mỏi nào. Lúc sắp tới phòng làm việc, ngang qua bàn của Diêu Vũ, nàng khẽ gõ lên bàn cô ta, cất tiếng, "Đến phòng làm việc của tôi một lát."

Diêu Vũ cắn cắn môi, đành phải đi theo sau nàng.

Bước vào phòng làm việc, không đợi Diêu Vũ đóng kín cửa, Lạc Tranh liền đem một tập tài liệu trực tiếp ném thẳng lên bàn. Chỉ nghe "Pằng" một tiếng, bầu không khí vốn yên lặng hoàn toàn bị phá vỡ. Nhìn lại sắc mặt Lạc Tranh, nụ cười thường trực trên môi nàng đã hoàn toàn biến mất.

Diêu Vũ nhìn thoáng qua tập tài liệu kia, mặt hơi biến sắc, lại nhìn thấy nét không vui trên gương mặt Lạc Tranh, vội vàng lên tiếng, "Luật sư Lạc..."

"Sao đây, có bản lãnh làm, không có bản lãnh thừa nhận phải không?" Ngồi xuống ghế, Lạc Tranh cất tiếng nói trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén toát lên sự cơ trí.

"Luật sư Lạc, tôi...tôi không ngờ tới mọi chuyện lại thành thế này..."

Lạc Tranh cố nén nổi tức giận trong lòng, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang hoảng sợ của cô ta, "Diêu Vũ, cô cũng thật lợi hại. Tôi thấy ở văn phòng này không tìm được người thứ hai có loại hành vi như cô. Cô còn học được cách ngụy tạo chứng cứ. Người biết chuyện thì không sao, người không biết chuyện sẽ nghĩ rằng tôi dạy cô làm chuyện này. Danh tiếng của văn phòng này thật sự được cô nâng lên

không ít, cô đúng là công thần đó!"

Lúc ở sân bay tại Paris, Lạc Tranh liền gọi điện thoại về Hongkong tìm hiểu rõ mọi chuyện. Thì ra, Diêu Vũ một lòng muốn tìm cách hòa giải giữa đôi bên nhưng không thành, liền đó tiến hành chế tạo chứng cứ giả, kết quả không giúp ích gì cho vụ của giám đốc Từ, còn bị bên đối phương kiện ngược lại lên tòa án tối cao.

Nhìn thấy cái cô Diêu Vũ này, Lạc Tranh thực sự muốn điên lên mà bóp chết sự vọng động của cô ta.

Chương 46: Sự kiên trì của Ôn Húc Khiên

Diêu Vũ có chút luống cuống khi đối mặt với ánh mắt sắc bén của Lạc Tranh, một lúc lâu sau mới ấp úng nói, "Tôi làm vậy cũng chỉ vì muốn tranh thủ thêm cơ hội cho vụ giám đốc Từ..."

"Kết quả thì sao? Cô làm được không?" Lạc Tranh khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt nghiêm khắc đậm ý không hài lòng nhìn cô ta.

"Chỉ có thể chứng minh vận khí của tôi không tốt mà thôi. Ai ngờ mọi chuyện lại khó khăn như vậy, lén hòa giải cũng không xong, tại sao bên nguyên cứ nhất quyết không chịu buông tay chứ?"

Diêu Vũ xem ra cũng không chịu thua, ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh lên tiếng cự lại.

Lửa giận trong mắt Lạc Tranh càng lúc càng bùng cháy.

"Cô nói cái gì? Cô đem những lời vừa rồi nhắc lại cho tôi!"

Diêu Vũ hít sâu một hơi, "Luật sư Lạc, chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu chỉ dựa theo trình tự tố tụng thông thường, chứng cứ vụ giám đốc Từ căn bản cũng không xác thực. Mục đích của đối phương chính là muốn đòi một món bồi thường kịch sù, tôi làm vậy cũng chỉ là muốn duy trì tính công bằng của pháp luật mà thôi."

Lạc Tranh lạnh lùng nhìn Diêu Vũ, nhìn vẻ mặt hăng hái tranh cãi của cô ta, nhìn cô ta rõ ràng đã làm sai còn không ngừng ngụy biện, nét mặt cùng giọng nói của nàng càng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Cô cho rằng cô là ai? Kiểm sát trưởng? Quan toà? Hay là thượng đế? Cô muốn duy trì sự công bằng của luật pháp, lại dùng cách thức đó để duy trì? Luật pháp trong mắt cô phải chăng chỉ là một thứ công cụ mà thôi, cô cho rằng dùng phương thức đó đi đường tắt là duy trì sự công bằng của luật pháp? Cô có tư cách gì mà làm như vậy?"

Tiếng nói lạnh lùng của Lạc Tranh khiến Diêu Vũ vô cùng xấu hổ,

gương mặt hết trắng lại đỏ, thái độ vô cùng lúng túng cố vớt vát chút thể diện.

"Luật sư Lạc, tôi thừa nhận trước giờ mỗi lần chị lên toà đều vô cùng thuận lợi. Nhưng mỗi luật sư có cách làm việc riêng của mình để giành lấy phần thắng. Lần này chỉ là vận khí của tôi không tốt, tôi vẫn không thấy cách làm của mình có gì sai hết."

Lạc Tranh nhíu mày nhìn cô ta, căn phòng đột ngột yên lặng khiến trong không khí có một cảm giác chết chóc mơ hồ xuất hiện. Một lúc lâu sau, Lạc Tranh không nói gì thêm, trực tiếp nhấn nút liên lạc với bên ngoài.

"Đến phòng làm việc của tôi một chút."

Chẳng bao lâu, một cô gái trông vô cùng tinh anh gõ cửa bước vào. Cô ta đưa mắt khế liếc Diêu Vũ, nhìn về phía Lạc Tranh, cười nói, "Luật sư Lạc có chuyện tìm tôi?"

Cô gái này chính là trưởng phòng nhân sự của văn phòng, quản lý hết thảy mọi vấn đề liên quan đến nhân sự, bao gồm từ việc thuê luật sư, điều phối nhân viên cho đến việc tổ chức đánh giá năng lực nghiệp vụ...

Lạc Tranh không buồn nhìn đến Diêu Vũ, giọng nói vô cùng dứt khoát hướng về phía trưởng phòng nhân sự, "Từ hôm nay trở đi, chính thức kết thúc hợp đồng thử việc với Diêu Vũ, dựa theo quy định, bồi thường tiền lương cho thoả đáng, lập tức thi hành."

Trưởng phòng nhân sự hơi sửng sờ, còn tưởng mình nghe lầm, nhìn qua Diêu Vũ, sau lại quay về phía Lạc Tranh nói, "Luật sư Lạc, thật ra...."

Lạc Tranh thấy cô ta ấp a ấp úng, khế nhíu mày, "Thật ra cái gì?"

"Luật sư Lạc, tôi đã kết thúc thời gian thử việc rồi, là Ôn tiên sinh phê chuẩn." Diêu Vũ không đợi trưởng phòng nhân sự lên tiếng đã nói chen vào, thanh âm vô cùng cao ngạo.

Ánh mắt Lạc Tranh lần nữa quét qua Diêu Vũ rồi dừng lại trên gương mặt trưởng phòng nhân sự.

Trưởng phòng nhân sự khế gật đầu, có chút khó xử nói, "Luật sư Lạc, Ôn tiên sinh đúng là hai ngày trước đã phê chuẩn việc Diêu Vũ

hoàn thành thời gian thử việc."

Lạc Tranh hiểu ra, hơi cong môi, "Được, vậy cứ theo điều khoản chấm dứt hợp đồng lao động mà tiến hành. Từ ngày mai trở đi, Diêu Vũ không cần đi làm nữa, tổng cộng bồi thường 3 tháng tiền lương, nhân tiện thông báo cho Ôn tiên sinh, đây là quyết định của tôi."

"Vâng, Luật sư Lạc, tôi biết rồi." Trưởng phòng nhân sự khẽ gật đầu, nhìn về phía Diêu Vũ nói, "Diêu Vũ, lát qua phòng làm việc của tôi một chút, hoàn tất mọi thủ tục nghỉ việc." Nói xong, cô quay người rời đi.

Gương mặt Diêu Vũ thể hiện rõ sự bất mãn, ánh mắt cũng tràn đầy ý đối địch.

"Luật sư Lạc, chị làm vậy không công bằng với tôi."

"Đây đã là quyết định công bằng nhất của tôi đối với cô rồi." Lạc Tranh khẽ chỉ vào chỗ tài liệu trên bàn, "Cô cho rằng như vậy không công bằng, vậy còn giám đốc Từ thì sao? Cô đối với ông ta có công bằng hay không? Không được sự đồng ý của thân chủ đã tự ý dàn xếp, cô có nghĩ tới hậu quả phát sinh về sau sẽ ảnh hưởng thế nào đối với đương sự hay không? Xin lỗi, tôi thấy cô không thích hợp làm luật sư."

Sắc mặt Diêu Vũ càng lúc càng trắng bệch, cắn răng nhìn Lạc Tranh, hồi lâu mới lên tiếng, "Chị không có tư cách sa thải tôi, tôi là nhân viên của Ôn tiên sinh, không phải của chị."

"Cô yên tâm, tôi sẽ nói Ôn tiên sinh cho cô một câu trả lời thỏa đáng." Lạc Tranh lại khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, thong thả lên tiếng.

Diêu Vũ mặt mũi tối sầm, bàn tay co lại thành nắm đấm, một lời cũng không nói, phần nộ rời khỏi phòng làm việc của Lạc Tranh.

Lạc Tranh khẽ thở dài, lắc đầu, cầm lấy tập tài liệu trên bàn, cẩn thận giờ ra xem. Vụ giám đốc Từ này nàng đành phải nhận lại. Chỉ là, giờ phải xử lý chỗ lộn xộn này như thế nào cho ổn mới là mấu chốt.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Lạc Tranh mới đem tất cả tài liệu của vụ án chỉnh sửa lại rõ ràng. Nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ,

trong lúc nhất thời nàng có ảo giác như thể mình vẫn đang ở Paris. Vô thức quay đầu về phía tường, ngoài cửa sổ sát đất kia chỉ là bức tường dày lạnh lẽo, không phải là bức tường thủy tinh nhìn xuyên thấu kia...

Lạc Tranh khẽ nở nụ cười khổ, tự giễu chính mình. Nàng làm sao vậy? Đây mới là nơi nàng làm việc nhiều năm nay. Hongkong mới là cuộc sống của nàng, còn Paris cùng căn phòng làm việc kia, nàng chỉ là khách qua đường mà thôi.

Khẽ thờ dài, đưa tay tắt máy tính, định đứng dậy đã thấy Ôn Húc Khiên gõ cửa rồi bước vào. Thấy nàng đang tắt máy tính, hắn cười cười, "Em xong việc rồi!"

Từ khi Lạc Tranh từ Paris trở lại đến giờ, mới gặp mặt Ôn Húc Khiên lần thứ hai. Lúc ở trên xe nàng cũng không cùng hắn nói chuyện mấy. Hiện giờ là lúc hai người họ chính thức đối diện, trong lòng nàng bất giác nổi lên một hồi khẩn trương.

Khẽ gật đầu, nàng nói, "Vừa rồi bận rộn kiểm tra lại hồ sơ vụ giám đốc Từ, anh cũng vừa xong việc sao?" Giọng nói của nàng dường như có chút lạnh nhạt.

Ôn Húc Khiên tiến lên trước, nhìn nàng, bên môi vẫn là nụ cười ôn nhu thường thấy, "Xong việc sớm hơn em một chút, nhưng thấy phòng làm việc của em vẫn sáng đèn, nên chờ em cùng về, nhân tiện đi hóng gió một chút."

Trong lòng Lạc Tranh mơ hồ dâng lên cảm giác muốn né tránh, khẽ nở nụ cười có chút ngại ngùng, giọng nói mang theo ý từ chối rõ ràng, "Húc Khiên, hôm nay em thấy rất mệt, muốn về thẳng nhà nghỉ ngơi."

Đọc đường về văn phòng, Lạc Tranh thật muốn giải thích với hắn. Làm sao để nói rõ ràng chuyện này? Nàng đã nghĩ đi nghĩ lại nhưng cũng không tìm ra cách nào tốt. Nàng không muốn tổn thương Húc Khiên, một chút cũng không muốn, nhưng mà hành vi của nàng đã sớm bán đứng tình cảm của bản thân mất rồi.

"Sao có thể không ăn tối chứ? Từ lúc em xuống máy bay liền về văn phòng xử lý hồ sơ vụ kiện, cứ như vậy thân thể làm sao chịu

nổi." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, dịu dàng nói, "Anh đã đặt chỗ ở nhà hàng em thích, nếu như em mệt như vậy, cứ đứng ở trước văn phòng chờ anh, anh sẽ lái xe tới cửa đón em."

Lạc Tranh nhìn hắn, nhìn nét ôn nhu quen thuộc trên gương mặt kia, đành phải gật đầu.

Ôn Húc Khiên mỉm cười, cúi xuống, khẽ đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ nhàng rồi quay người bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Húc Khiên, Lạc Tranh bất giác trầm tư. Nàng biết rõ, có một số việc không thể trốn tránh nữa, nếu không sẽ càng khiến hai bên phải đau khổ...

Màn đêm yên tĩnh, không khí có chút thanh bình...

Nhà hàng Amber, nằm trong khuôn viên khách sạn Landmark Mandarin Oriental, đây là nơi Lạc Tranh vẫn rất thích tới dùng bữa. Thứ nhất, từ văn phòng tới đây cũng thuận tiện, thứ hai, phong cảnh cùng đồ ăn nơi đây khá hợp với nàng. Tuy nhà hàng Amber không phải nơi có mức phí cao nhất, nhưng thái độ phục vụ vẫn vô cùng chu đáo khiến Lạc Tranh rất hài lòng.

Bởi đã qua thời gian dùng bữa tối từ lâu nên không khí trong nhà hàng khá yên tĩnh, lại thêm khung cảnh thanh nhã khiến bầu không khí càng thêm thơ mộng.

Khi đêm xuống, nhà hàng Amber dường như có vẻ quyến rũ mê người hơn bất kỳ thời điểm nào trong ngày. Tên của nhà hàng này trong tiếng Trung có nghĩa là "Hổ phách", do nhà thiết kế nổi tiếng Adam Tihany thiết kế. Lúc lên bản vẽ thiết kế chi tiết cho nhà hàng này, ông đã dùng những mẫu đèn phong cách cổ điển với thứ ánh sáng màu hổ phách phối hợp với nhau, tạo nên một không khí vô cùng sang trọng nhưng cũng không kém phần tinh tế và khác biệt.

Lạc Tranh thích nhất chính là những mảng điêu khắc ở trên trần của nhà hàng. Đây cũng chính là nét độc đáo nhất của "Hổ phách", bao gồm 4.320 miếng trang trí bằng đồng mạ vàng tạo thành, khiến phần trần của nhà hàng hết như một tác phẩm nghệ thuật. Đắm mình trong đó, có cảm giác như đang thả mình trong một giáo đường vô cùng thánh khiết, tĩnh tâm nghe tiếng đàn du dương.

Bởi Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh là khách quen của nơi này, cho nên đồ ăn đều do đích thân bếp trưởng đưa lên. Sau khi bày xong đồ ăn, bếp trưởng tươi cười dùng thứ tiếng Quảng còn chút lơ lớ, giới thiệu, "Gan ngỗng, cá viên chiên, nấm truffle đánh kem tươi, salad cải bắp với thịt cua thượng hạng, đều là những món mà bình thường Luật sư Lạc thích ăn nhất. Còn nữa, hôm nay tôi đặc biệt làm món tráng miệng là lê om vang đỏ, tôi tin Luật sư Lạc nhất định sẽ thích."

Nói dứt lời, khẽ vỗ tay một tiếng, phục vụ liền bê lên một chiếc khay tinh xảo, còn chưa tới gần đã có thể ngửi thấy mùi rượu thơm ngát, khẽ đặt xuống trước mặt Lạc Tranh.

"Cảm ơn." Lạc Tranh mỉm cười nói với bếp trưởng.

Bếp trưởng vốn là người Hà Lan, tại nhà hàng này sở trường với các món ăn Âu, Lạc Tranh trước giờ vẫn luôn thích tay nghề của ông ta.

"Ôn luật sư, Luật sư Lạc, mời hai vị." Bếp trưởng nói xong, lễ phép cười cười, rời đi.

Ngoài tiếng nhạc du dương, chỉ còn lại âm thanh khe khẽ của đồ ăn chạm nhau, không khí giữa hai người họ dường như quá mức yên tĩnh...

Một lúc sau...

"Húc Khiên..."

"Tranh Tranh..."

Hai người đồng thời ngẩng đầu, cùng nhìn về phía đối phương, cũng đồng thời mở miệng, bộ dạng như thể muốn nói lại thôi.

Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng cười, "Tranh Tranh, em nói trước đi."

"Không, anh nói trước đi." Lạc Tranh cố làm ra vẻ trấn định, cầm lấy ly nước chanh, trong đầu lại lơ đãng hiện lên cảnh đêm cuối cùng nàng lưu lại Paris, Thương Nghiêu cầm lấy ly nước chanh của nàng, rất tự nhiên đưa lên uống, trong lòng bất giác có một cảm giác đau nhói.

"Được, vậy để anh nói trước." Ôn Húc Khiên cũng không miễn cưỡng Lạc Tranh, kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng đặt vào tay mình,

khẽ vuốt ve, lại cùng nàng đan tay vào nhau, dịu dàng nói, "Chuyện hôm nay em cho Diêu Vũ nghỉ việc anh đã biết rồi, nhất định phải làm vậy sao?"

Lạc Tranh đặt ly xuống, nhìn hắn, mấy giây sau mới nhẹ nhàng trả lời, "Húc Khiên, anh làm luật sư nhiều năm như vậy, nên biết rõ ràng ai thích hợp làm luật sư, ai không. Đối với vụ kiện của giám đốc Từ, Diêu Vũ phạm sai lầm lớn như vậy, cô ấy chẳng những không hề tìm cách khắc phục, ngược lại còn khẳng định rằng việc mình làm là đúng. Người như vậy, nếu giữ lại sẽ rất nguy hiểm, không phải là đối với văn phòng chúng ta, mà là đối với sự phát triển nghề nghiệp tương lai của cô ấy."

"Anh biết em có ý tốt, Tranh Tranh. Nhưng mà, chỉ cần cảnh cáo cô ấy là được rồi, không nghiêm trọng tới mức phải sa thải." Ôn Húc Khiên khẽ thờ dài, nói tiếp, "Em cũng biết, một khi Diêu Vũ bị văn phòng chúng ta từ chối, chẳng khác nào để lại một vết đen trong hồ sơ. Sau này, còn có văn phòng luật nào dám dùng cô ấy chứ? Công sức học hành của cô ấy bỏ phí cũng thật đáng tiếc."

Lạc Tranh khẽ rút tay từ trong lòng bàn tay Húc Khiên về, ăn một chút đồ tráng miệng, nhẹ nhàng hỏi, "Cô ấy tới tìm anh?"

"Cô ấy cũng mới tốt nghiệp chưa bao lâu, lần đầu tiên nhận được vụ án lại khó khăn nên phạm sai lầm cũng là điều khó tránh. Hôm nay anh vừa về tới văn phòng, Diêu Vũ khóc suốt suốt tới tìm anh, nói em cho cô ấy nghỉ việc." Giọng Ôn Húc Khiên vẫn ôn nhu như nước, hắn dường như vẫn luôn là người như vậy, ngoại trừ lần say rượu hôm đó ra, hắn vĩnh viễn không bao giờ tỏ vẻ giận dữ, giọng nói luôn vững vàng, êm ái như mặt biển yên ả.

"Diêu Vũ hận em cũng là chuyện bình thường, dù sao em cũng là người khiến cô ta mất việc." Lạc Tranh cũng không có ý thay đổi quyết định của mình, nhíu mày nói, "Thực ra, khi em gặp Diêu Vũ lần đầu tiên, em đã nhận thấy cô ta không có năng khiếu làm luật sư, hôm nay càng khẳng định ý nghĩ này. Anh không chứng kiến thái độ của cô ta hôm nay, thật sự là không thể chấp nhận được. Vì thế em cho rằng, không phải cô ta chỉ làm sai chuyện, mà là ngay cả thái độ

cũng không đúng. Nếu như cô ta vẫn kiên trì thái độ cùng hành vi như vậy, con đường sau này sẽ càng khó đi mà thôi."

"Cô ấy cũng chỉ mới tốt nghiệp thôi, Tranh Tranh, anh cảm thấy em đối với cô ấy hơi hà khắc." Ôn Húc Khiên thấy sắc mặt nàng chuyển lạnh, khẽ thở dài.

Lạc Tranh nhìn về phía Ôn Húc Khiên, đáy mắt nổi lên nghi hoặc.

"Húc Khiên, em thấy sự quan tâm anh dành cho cô ta đã vượt quá mối quan hệ giữa cấp trên và nhân viên rồi."

Ôn Húc Khiên nghe thấy những lời này, khẽ nở nụ cười khổ, "Tranh Tranh, em nghĩ vớ vẫn gì thế? Em cho là anh thích cô ấy?"

"Anh chưa bao giờ can thiệp vào quyết định của em, nhưng hôm nay, phản ứng của anh rất không bình thường, em đang tự hỏi mình có nên nghi ngờ hay không đây?" Lạc Tranh ngồi đối diện với hắn, ánh mắt vô cùng tinh táo, giọng nói toát lên sự nghi vấn rõ ràng.

Ôn Húc Khiên khẽ thở dài, nhìn nàng, "Anh biết những lời này sẽ làm em không vui, nhưng mà Tranh Tranh, cho người khác cơ hội cũng là cho mình một cơ hội. Anh không muốn em sa thải cô ấy cũng bởi vì thấy hoàn cảnh của cô ấy thật đáng thương. Anh chỉ là thấy đồng cảm mà thôi, không có ý gì khác."

"Anh lại động lòng rồi." Lạc Tranh biết rõ Ôn Húc Khiên vẫn hay mềm lòng, nghe hắn giải thích như vậy, tâm tư cũng trùng xuống một chút, "Húc Khiên, xét theo điều kiện của Diêu Vũ, cho dù cô ta không làm luật sư cũng có thể làm việc khác, em vẫn không thấy mình đã làm gì sai cả."

"Được, được, Tranh Tranh, em không nên tức giận, anh không có nói em làm gì sai. Diêu Vũ tuổi còn trẻ, làm việc mạnh động là chuyện dễ hiểu. Như vậy đi, tạm thời gác chuyện này lại, chờ vụ giám đốc Từ xử lý xong xuôi rồi bàn. Trong khoảng thời gian này, để cho Diêu Vũ nghĩ kỹ xem con đường sau này nên thế nào. Anh nghĩ sau chuyện lần này cô ấy sẽ tỉnh ngộ ít nhiều." Ôn Húc Khiên xoa dịu nàng, vẻ mặt đầy thâm tình.

Lạc Tranh gật nhẹ, cũng không nói gì thêm, lẳng lặng cúi đầu, cũng không nhìn vào Ôn Húc Khiên nữa.

Chương 47: Sự thật đau lòng

Ôn Húc Khiên đặt dao nĩa xuống, lẳng lẳng nhìn Lạc Tranh ngồi ở phía đối diện. Chỉ chưa đầy một tuần lễ, hấn phát hiện ra sự quyến rũ của nàng dường như tăng thêm vài phần, khoé mắt đuôi mày đều long lanh như nước mùa xuân, vừa có chút thanh khiết lại đầy vẻ mê hoặc, giống như một thứ độc dược trí mạng hấp dẫn đàn ông...

Không kìm lòng nổi, hấn đưa tay kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng nói, "Tranh Tranh, em có tâm sự, đúng không?"

Lạc Tranh ngẩng lên, nhìn vào mắt Ôn Húc Khiên, trong tim bất giác nổi lên một hồi đau đớn, đôi môi anh đào hơi động, định nói ra lại thôi.

"Tranh Tranh, anh biết em có chuyện muốn nói. Nói đi, đối với anh không cần phải giấu giếm chuyện gì hết." Ôn Húc Khiên dịu dàng lên tiếng khích lệ nàng.

Lạc Tranh đã định thẳng thắn nói hết nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của hấn, nàng lại có chút do dự. Nhưng mà, nếu không nói ra, cả đời này nàng sẽ cảm thấy vô cùng bất an.

Suy nghĩ một hồi, nàng khẽ liếm cánh môi.

"Húc Khiên, anh... thật sự yêu em như vậy sao? Nhiều năm như vậy vẫn không hề thay đổi?"

Ôn Húc Khiên không ngờ tới Lạc Tranh lại hỏi câu này, buồn cười nhìn nàng, "Em có chuyện gì cứ nói đi. Tranh Tranh, em sao vậy? Từ khi em trở về đến giờ, thật sự rất lạ."

"Em..." Lạc Tranh cắn cắn môi, "Nếu như em nói, em... không xứng với anh thì sao?"

Ôn Húc Khiên lại càng không hiểu ra sao, "Tranh Tranh, sao em lại nói như vậy? Ở trong mắt mọi người, em vẫn luôn là người vô cùng ưu tú."

Tâm tình Lạc Tranh lúc này có chút khó chịu. Cái cảm giác muốn

bộc bạch mà phải cố gắng đè nén thực vô cùng khổ sở. Loại cảm giác này quẩn lấy nàng, khiến nàng bức bối muốn chết. Rốt cục, Lạc Tranh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Húc Khiên, thái độ vô cùng kiên quyết.

"Húc Khiên, em không muốn lừa dối anh, càng không muốn tổn thương anh, thật ra, em..." Ngón tay nàng bất giác run rẩy, thoáng ngừng lại, khẽ hít một hơi thật sâu, "Húc Khiên, thật ra em đã không còn...trong trắng rồi."

Bàn tay Ôn Húc Khiên đang nắm tay Lạc Tranh có chút cứng lại, ngay cả nụ cười trên mặt cũng hơi ngưng trệ. Nhưng một lát sau, hấn khẽ nở nụ cười, nhìn về gương mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của nàng, giọng nói vẫn dịu dàng như trước, không hề thay đổi dù chỉ một chút, "Cô bé ngốc, bây giờ đâu phải thời cổ đại, anh cũng không phải đàn ông thời phong kiến, người anh yêu là em, em có còn trong trắng hay không đối với anh không quan trọng."

"Không..." Lạc Tranh vô lực lắc đầu, ánh mắt lộ ra một tia tuyệt vọng, "Húc Khiên, anh hiểu lầm ý của em, ý của em là... ở Paris, em cùng người đàn ông khác...đã phát sinh quan hệ."

Nụ cười trên môi Ôn Húc Khiên hoàn toàn đông cứng...

"Húc Khiên, em..." Lạc Tranh biết rõ lúc này dù có nói gì cũng là vô nghĩa, nhìn vào ánh mắt của hấn, trong lòng nàng càng thêm áy náy cùng khổ sở.

Hai người đều không nói gì. Lúc này, tiếng nhạc du dương trong nhà hàng vẫn nhẹ nhàng vang lên quả thực không chút phù hợp với đề tài mà họ đang nói.

"Chuyện này... xảy ra khi em đến Paris?" Một lúc sau, Ôn Húc Khiên mới mở miệng, giọng có chút khàn khàn, giống như đang cố đè nén một loại cảm xúc nào đó không bộc phát.

Lạc Tranh không dám vào ánh mắt bi thương của hấn, khẽ gật đầu, khó nhọc cất tiếng nói rất nhỏ, "Em....thực xin lỗi."

"Hấn ta là ai?" Giọng Ôn Húc Khiên bất giác chuyển lạnh.

Trái tim Lạc Tranh khẽ run lên, đôi môi anh đào hơi mấp máy, khó nhọc lên tiếng...

"Em... không biết hẳn."

Sắc mặt Ôn Húc Khiên bỗng dựng biến đổi, siết mạnh lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, "Em nói cái gì?"

"Húc Khiên, em..." Lạc Tranh biết rõ hẳn đang rất tức giận, khẽ liếm môi, "Đêm đó, em ở quán rượu uống say, khi tỉnh lại mới biết đã xảy ra chuyện, em cùng hẳn....là tình một đêm. Hẳn chỉ là một người xa lạ."

Vốn nàng muốn đem hết thảy mọi chuyện nói với Húc Khiên, giải thích rõ ràng người đàn ông kia chính là Thương Nghiêu, bạn tốt của hẳn. Giải thích rõ từ khi biết Thương Nghiêu đến nay, hẳn đã từng bước khi dễ nàng thế nào, giải thích rõ ý đồ xấu xa của Thương Nghiêu khi ở Paris, càng muốn giải thích rõ lúc ở Hong Kong, hẳn lại mượn rượu giả say bỡn cợt nàng ra sao...

Nhưng mà...

Những lời này vừa dâng lên liền bị nàng nuốt trở lại...

Nàng đã phản bội Húc Khiên, khiến cho hẳn bị tổn thương lớn như vậy. Nếu như hẳn biết rõ người đàn ông kia là bạn tốt của hẳn, hẳn sẽ hoàn toàn sụp đổ mất. Người phụ nữ Húc Khiên tin nhiệm nhất là nàng, người bạn hẳn tin nhiệm nhất là Thương Nghiêu, hai người hẳn tin nhiệm lại cùng nhau phản bội hẳn, bảo hẳn làm sao có thể chịu nổi?

Tay Lạc Tranh bị Ôn Húc Khiên bóp chặt, nàng cảm thấy xương cốt đều truyền đến từng hồi đau đớn, giống như sắp bị bóp nát vậy, Nhìn về phía hẳn, chỉ thấy ánh mắt ôn nhu thường ngày giờ đã giăng đầy mây đen, từ đường gân nổi lên trên tay không khó nhìn ra hẳn đang tức giận tới mức nào...

Qua nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của hẳn.

"Húc Khiên... Thực xin lỗi, là em phản bội anh, em không muốn lừa dối anh, cũng không muốn đem chuyện này giấu giếm, em... em chỉ là..."

"Tại sao phải nói cho anh biết? Tại sao không tiếp tục lừa gạt anh?" Hàm răng Ôn Húc Khiên nghiến chặt lại, gân xanh trên trán nổi

lên rõ ràng, sắc mặt cũng xanh mét, ánh mắt sắc bén như thể muốn giết người.

"Tranh Tranh, em biết rõ anh yêu em đến nhường nào, vậy mà em, lại đem tình cảm của anh coi như không khí, em... yêu anh như vậy sao?"

"Thực xin lỗi..." Lạc Tranh biết mình đã sai, nàng cũng không biết nên nói gì để trấn an hắn, cổ họng đắng ngắt, thấp giọng nói, "Em biết rõ hành động này rất đáng xấu hổ, em cũng biết một khi nói cho anh biết chuyện đó, anh nhất định sẽ không tha thứ, cho nên..." Nói đến đây, trong lòng Lạc Tranh dâng lên một hồi dững khí, nội tâm dường như thoát được nỗi đau đang đè nặng...

"Chúng ta chia tay đi, em không xứng làm vợ của anh..."

Hô hấp của Ôn Húc Khiên bỗng trở nên dồn dập, ánh mắt phần nộ tăng thêm vài phần.

"Đây là quyết định của em? Hay là nhiều năm nay, em đã không còn tình cảm với anh?"

"Không, Húc Khiên, em, em... sao em có thể không có tình cảm với anh? Em chỉ là... ngay bản thân em còn không thể chấp nhận chính mình, huống hồ là anh." Tâm tư Lạc Tranh lúc này vô cùng tuyệt vọng, đau đớn không thôi, "Em chỉ không muốn làm cho cả hai phải đau khổ."

"Đây chỉ là cái cớ của em thôi." Ánh mắt Ôn Húc Khiên chuyển thành bi thương, "Tranh Tranh, em biết rõ, thân thể có đi chệch hướng cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là trong lòng thay đổi."

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn hắn, hồi lâu không nói gì.

"Tranh Tranh, anh hỏi em, hôn sự của chúng ta, em có thông báo cho bác gái chưa?" Giọng của Ôn Húc Khiên trở nên trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng.

Lạc Tranh giống như bị điện giật, thân thể khẽ run rẩy, một lúc sau, vô lực lắc đầu... Trong khoảng thời gian này nàng quá bận rộn, bận rộn xử lý công sự, bận rộn ứng phó người đàn ông kia, bận rộn... Nhưng quả thực nàng đã quên đem hôn sự của mình thông

báo mẹ biết.

Ôn Húc Khiên tuyệt vọng nhìn nàng, đau lòng cất tiếng, "Tranh Tranh, thật ra, em căn bản không sẵn sàng để lấy anh, nếu không em sẽ không quên thông báo cho bác gái, quên mất anh đang chờ em ở Hongkong, quên mất những việc mà một vị hôn thê cần phải làm... Nói cho cùng, em không hề yêu anh."

Lạc Tranh cảm thấy thật sự khó thở, đầu ong ong như muốn nổ tung. Kể từ khi tốt nghiệp đại học rồi bước chân vào luật giới, tất cả những chuyện nàng đã làm đều không hề thấy hối hận. Nhưng hôm nay, ngoại trừ cảm giác áy náy cực độ, còn có một cảm giác thống hận, nàng hận bản thân mình không thể kìm chế, hận sự vô lực của bản thân.

"Húc Khiên, em biết việc này gây tổn thương rất lớn cho anh. Trên đường trở về Hongkong, em đã suy nghĩ rất nhiều, em không cầu xin anh tha thứ, là em tự làm tự chịu. Húc Khiên, cho tới bây giờ, em đã rất rõ ràng, em không có tư cách gả cho anh nữa..."

Ôn Húc Khiên nhìn nàng, vẻ mặt tràn ngập sự tức giận cùng bi thương.

Trong bầu không khí vô cùng yên tĩnh, phảng phất một loại hương vị vô cùng khó diễn tả thành lời.

"Đây là quyết định của em sao?" Một lúc lâu sau, Ôn Húc Khiên mới mở miệng, từ nắm tay đang siết chặt của hắn, không khó để nhìn ra hắn đang phấn nộ tới mức nào.

Lạc Tranh gắt gao cắn môi, khẽ ngẩng đầu, gương mặt tràn ngập vẻ áy náy.

"Húc Khiên, xin lỗi anh..."

Ôn Húc Khiên đứng bật dậy, gân xanh trên trán hằn lên, lồng ngực phập phồng, vẻ mặt tràn đầy đau khổ nhìn Lạc Tranh. Hai người cứ như vậy nhìn nhau một hồi, sau đó, hắn không nói gì thêm, giận dữ quay người bỏ đi...

Trong nhà hàng chỉ còn vài người đang dùng bữa, bất giác đều lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía họ...

Tim Lạc Tranh lúc này hoàn toàn chỉ còn cảm giác trống rỗng

cùng đau đớn như thể bị cào xé. Một nỗi đau đớn, bị thương không thể nói thành lời. Nàng cũng không lập tức rời đi, vô lực cầm lấy chút đồ ngọt tráng miệng, nhưng mà....

Nước mắt, đã tuôn rơi từ khi nào, nhỏ xuống món tráng miệng. Trong miệng nàng lúc này chỉ còn lại cảm giác đắng chát...

Hongkong, toà án tối cao.

Trong không khí vô cùng trang nghiêm, phiên toà chính thức bắt đầu. Toà án vẫn luôn là nơi diễn ra các trận đấu trí vô cùng căng thẳng.

"Cô Tề Giai Hân, trong đơn kiện của cô có nhắc tới việc ông Từ Hào Sỹ đã lén lút cho người tới tìm cô hoà giải, có chuyện này hay không?" Trên toà, một luật sư mặc tây trang cao cấp, thân hình khá to lớn, chiều cao ít ra cũng phải 1m85, toàn thân toát ra vẻ ngạo khí, dáng vẻ vô cùng ung nhả, khuôn mặt hần là sự kết hợp hài hoà giữa đường nét Á Âu, mặt mũi anh tuấn nhưng toát lên vẻ trầm tĩnh, khe mí mắt để lộ nụ cười nhẹ nhàng.

Hôm nay là ngày mở phiên toà vụ giám đốc Từ. Từ Hào Sỹ mà luật sư bên nguyên vừa nhắc tới chính là thân chủ của Lạc Tranh, cũng là bị cáo trong vụ kiện này. Lạc Tranh tham gia lần này với tư cách luật sư biện hộ, Tề Giai Hân là nguyên cáo của vụ án, không những tố cáo Từ Hào Sỹ quấy rối tình dục, hơn nữa tội danh còn tăng thêm vì có hành vi hối lộ và nguy tạo chứng cứ.

Tề Giai Hân ngồi ở vị trí giành cho người được thẩm vấn, thái độ vô cùng kiên quyết nhìn luật sư đại diện của mình, "Đúng vậy, ông ta lén lút tới tìm tôi, còn có cả luật sư đại diện của ông ta nữa."

Luật sư bên nguyên khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Lạc Tranh, hỏi, "Chính là luật sư bên biện đang có mặt ở đây phải không?"

"Không, không phải là cô ấy, là một luật sư khác!" Tề Giai Hân thường ngày dung mạo khá xinh đẹp, nhưng do chịu áp lực không nhỏ từ phiên toà này, hiện sắc mặt đang rất tiều tụy.

"Lúc đó họ đã nói gì với cô?" Luật sư bên nguyên thông thả hỏi.

Tề Giai Hân phẫn hận nhìn thoáng qua Từ Hào Sỹ, ánh mắt như

muốn bốc lửa, "Lúc ấy bọn họ tìm được tôi, cố gắng muốn lén lút hoà giải nhưng tôi không đồng ý. Sau đó, họ Từ liền uy hiếp tôi, nói họ nhất định phải thắng vụ kiện này, cho dù bọn họ có nguy hại chứng cứ cũng không để tôi giành phần thắng."

"Nói cách khác, ban đầu là họ dụ dỗ cô, sau đó chuyển sang uy hiếp?" Luật sư biện hộ khẽ nhún vai.

"Đúng vậy!"

"Điều kiện họ đưa ra là gì?"

"Năm triệu đô la Hongkong!" Tề Giai Hân hừ lạnh nói. Sau khi nói xong câu đó, những người có mặt trên toà đều xôn xao cả lên, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Gương mặt luật sư biện hộ vẫn vô cùng bình thản, nhẹ nhàng cười, "Tại sao cô lại từ chối?"

"Bởi vì tôi không muốn để hấn ung dung ngoài vòng pháp luật! Tôi muốn toàn bộ đất Hongkong này đều biết, hấn là kẻ đê hèn đến cỡ nào." Tề Giai Hân chỉ vào Từ Hào Sĩ cách đó không xa, nét mặt như thể muốn giết người.

Cơ mặt Từ Hào Sĩ bắt giác biến dạng, vô cùng khó coi.

Luật sư biện hộ nghe vậy, gật đầu, nhìn về phía quan toà, "Ngài chánh án, tôi đã hỏi xong." Nói xong, anh ta trở lại vị trí của mình, ánh mắt có chút hăng hái nhìn về phía Lạc Tranh đang ngồi ở chỗ dành cho luật sư biện hộ cách đó không xa.

Lạc Tranh không cần nhìn cũng biết luật sư bên nguyên đang hướng ánh mắt về phía nàng. Khẽ thở dài, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Tề Giai Hân cũng thay đổi luật sư biện hộ, mà người này không phải ai khác, chính là luật sư nổi tiếng trong giới luật pháp quốc tế - Kỳ Ứng Diêm.

Lạc Tranh trước giờ chưa từng quen biết với anh ta. Cho tới nay, thành tích bất bại của Kỳ Ứng Diêm nàng đều biết rõ. Tuy nói nàng cũng chưa từng biết đến thua kiện, nhưng mà đối mặt với một luật sư kinh nghiệm phong phú như vậy, đương nhiên không thể coi thường.

Nàng càng không có nghĩ tới, chỉ là một vụ kiện quấy rối tình dục

nho nhỏ, đối phương lại có thể mời được luật sư nổi danh như Kỳ Ứng Diêm làm đại diện, bởi trước giờ anh ta vốn hiếm khi xuất hiện tại Hongkong và chỉ nhận các vụ kiện có tính quốc tế.

Xem ra, hôm nay ở trên toà nhất định sẽ có một trận đánh ác liệt. Bởi vì nàng nghe nói, Kỳ Ứng Diêm này ở trên toà rất biết tận dụng sơ hở của luật sư đối phương. Mà muốn tìm được sơ hở của anh ta, cơ hồ không có khả năng, anh ta cũng chưa từng để lộ sơ hở khiến cho luật sư đối phương có cơ hội phản công.

Lạc Tranh bất chấp ánh mắt dò xét của Kỳ Ứng Diêm, đứng dậy, thong thả bình tĩnh đi về hướng Tề Giai Hân, khẽ hít sâu một hơi, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên.

"Cô Tề Giai Hân, cô nói 8h tối ngày 12 nhận được điện thoại của thân chủ tôi, yêu cầu hoà giải. Cô đã đồng ý, hơn nữa còn đến chỗ hẹn do thân chủ tôi chọn, đúng không?"

Tề Giai Hân hít sâu một hơi, gật đầu, "Đúng vậy!"

Trước khi lên toà, Tề Giai Hân đã nghe nói Luật sư Lạc này là người rất lợi hại, luật sư đại diện của cô ta đã dặn trước cô ta những điều nên nói và những điều không nên, chính là để cho Lạc Tranh không thể tìm được sơ hở.

Lạc Tranh nghe vậy, gật đầu, nhưng cũng không tiếp tục xoáy vào đề tài này, ngược lại chuyển ngay sang một câu hỏi khác.

"Cô rất hận ông ta?"

"Phải!" Tề Giai Hân siết chặt nắm tay, phần hận nhìn Từ Hào Sỹ, toàn thân run rẩy, "Hắn đã huỷ hoại tôi! Huỷ hoại sự trong sạch của tôi! Tôi sắp kết hôn rồi, vậy mà lại bị hắn cưỡng bức!"

Tim Lạc Tranh bất giác co thắt lại, trong lúc nhất thời có chút khó thở, thoáng ổn định lại tâm tình, lạnh lùng nhìn về phía Tề Giai Hân.

"Nếu để cho cô dùng một vài từ để hình dung ông Từ Hào Sỹ, cô sẽ dùng từ ngữ thế nào?"

"Cầm thú, súc sinh, tên khốn kiếp không bằng heo chó!" Tề Giai Hân bất giác mất kiểm soát, tâm trạng vô cùng xấu, "Tôi hận không thể giết hắn cho rồi..."

"Cộc cộc cộc!"

"Phản đối!" Kỳ Ưng Diêm bộ dạng có chút lờn biếng đứng dậy, tiếng nói vang lên đồng thời với tiếng gõ búa của chánh án, "Tôi phản đối luật sư biện hộ có ý đồ cố tình kích thích tâm tình của nguyên cáo."

"Phản đối hữu hiệu." Quan toà chấp nhận ý kiến phản đối của Kỳ Ưng Diêm, nhìn về phía Lạc Tranh, "Luật sư bên biện, xin chú ý câu hỏi của mình."

Lạc Tranh khẽ nghiêng mình về phía chánh án, nhưng ánh mắt sắc bén lại quét qua Kỳ Ưng Diêm cách đó không xa. Quả nhiên danh bất hư truyền, so với dáng vẻ sắc sảo của nàng lúc này, hẳn lại tiếp tục duy trì bộ dạng lờn biếng ban đầu, như thể không đếm xỉa tới bất cứ chuyện gì.

Qua một hồi giao thủ, Lạc Tranh có thể nhận ra hẳn là người thâm sâu khó lường, xem ra, trận này nàng đã gặp đối thủ thú vị trong đời...

Chương 48: Đấu trí trên tòa

Lạc Tranh khẽ hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Tề Giai Hân, vẻ mặt bình thản thường ngày cùng ánh mắt sắc bén như thể nhìn thấu lòng người. Sau đó, nàng lại nhìn qua phía thân chủ của mình, trong lòng bất giác nổi lên một cảm giác khó chịu.

Từ Hào Sỹ là khách hàng của văn phòng luật bao lâu nay, mà Lạc Tranh cũng từng là luật sư đại diện cho ông ta ngay từ những ngày đầu tiên.

Ban đầu, Từ Hào Sỹ bị kiện với tội danh quấy rối tình dục, sau đó Tề Giai Hân được sự khích lệ của luật sư bên nguyên, tố cáo Từ Hào Sỹ với tội danh cao nhất là hiếp dâm, lại thêm hành vi quấy rối tình dục nhiều lần, sau đó lại thêm sự việc của Diêu Vũ khiến cho sự tình càng lúc càng phức tạp và khó khăn hơn.

Vụ kiện này có thể nói là Diêu Vũ đã tự mua thêm phiền phức vào mình.

"Cô Tề Giai Hân, cô tố cáo ông Từ Hào Sỹ đã nhiều lần cưỡng bức cô, vậy tại sao trước đây cô không khởi kiện?" Lạc Tranh nhìn thẳng cô ta đặt câu hỏi.

Tề Giai Hân vẻ mặt đầy oán hận, cắn chặt răng nhìn về phía Từ Hào Sỹ, "Tôi đã rất kinh hãi, nhưng mà tôi sợ khi cảnh sát vào cuộc, tất cả người thân, bạn bè của tôi sẽ biết chuyện này, lúc đó tôi không biết làm thế nào để đối mặt với họ."

Lạc Tranh nghe xong câu trả lời, ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn cô ta.

"Vậy hôm nay sức mạnh nào đã khiến cô có dũng khí đứng tại nơi này đưa ra lời cáo trạng?"

"Tôi không thể để cho ông ta tiếp tục nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật" Tề Giai Hân ngẩng cao đầu, khuôn mặt hốc hác lộ rõ vẻ kiên quyết.

"Nói như vậy, tức là cô nhận thấy đối với tội lỗi mà ông Từ Hào Sĩ đã gây ra, chỉ có pháp luật mới là cách trừng trị thích đáng nhất."

Lạc Tranh bình tĩnh nhìn cô ta, đưa ra câu hỏi dựa trên góc độ tâm lý học để xem phản ứng của Tề Giai Hân.

"Loại cặn bã như ông ta đáng chịu sự trừng phạt thích đáng của pháp luật." Tề Giai Hân gần như lặp lại câu nói của Lạc Tranh.

Vẻ mặt của những người tham dự phiên tòa không mấy thay đổi, có lẽ họ không hiểu lắm phương thức đặt câu hỏi này. Chỉ có duy nhất một người trên gương mặt có chút biến hóa, chính là Kỳ Ưng Diêm, ánh mắt anh ta lấp lánh ý cười, tiếp đó, nụ cười dần lan tràn trên khóe môi...

Người phụ nữ này, quả nhiên không hề đơn giản.

Nghe xong câu trả lời của Tề Giai Hân, khóe môi Lạc Tranh khẽ nở nụ cười khiến đối phương không thể không có cảm giác lo lắng.

"Cô Tề Giai Hân, nếu đã như vậy, tại sao cô còn chấp nhận cuộc hẹn với thân chủ tôi?" Câu hỏi của Lạc Tranh đột ngột chuyển biến, xoáy lại vấn đề ban đầu.

Đây chính là cách mà Lạc Tranh từng sử dụng để thử Diêu Vũ, bởi trí nhớ tốt là một điều không thể thiếu đối với một luật sư.

Tề Giai Hân không ngờ tới Lạc Tranh lại hỏi vấn đề này, bất giác cứng đờ người, đưa mắt nhìn về phía luật sư của mình là Kỳ Ưng Diêm.

"Cô Tề Giai Hân, tại sao cô không trả lời? Nếu cô đã ghét thân chủ của tôi như vậy, tại sao 8h tối ngày 12 cô còn đến gặp ông ấy?" Lạc Tranh đi đến trước mặt cô ta, dừng lại, ánh mắt sắc sảo nhìn thẳng vào Tề Giai Hân.

"Tôi...tôi...tôi chỉ là..." Tề Giai Hân nhất thời không biết trả lời ra sao, chỉ đành lắp bắp không thành lời. Ánh mắt của cô ta vô cùng hoảng loạn, đối với câu hỏi của Lạc Tranh, cô ta đã không còn giữ được bình tĩnh.

"Đây...đây là chuyện rất bình thường. Ông ta hẹn gặp tôi mong dàn xếp để rút đơn kiện, tôi cũng muốn nghe thử xem ông ta định như thế nào?"

"Cô nói dối!" Lạc Tranh nhìn thẳng vào cô ta, chỉ vào tập tài liệu trong tay mình, từng câu từng chữ thốt ra vô cùng rõ ràng, "Trong tay tôi là tài liệu ghi lại cuộc gọi trong khoảng 8h ngày 12 giữa cô và thân chủ tôi. Trong cuộc nói chuyện đêm đó, thân chủ tôi không hề đề cập đến vấn đề hòa giải, ông ấy chỉ muốn hẹn cô ra ngoài, nhưng cô đã từ chối!"

"Tôi...đó là vì tôi biết ông ta nhất định sẽ nói đến chuyện hòa giải."

"Không sai, đúng là cô đã nghĩ như vậy. Hơn nữa, cô còn vô cùng tham lam, muốn nhận được thêm nhiều tiền cũng như cơ hội công việc từ thân chủ tôi."

Lạc Tranh đánh thép kết tội, đây chính là thủ pháp mà luật sư hay sử dụng nhất, có thể nói là vô cùng khắc nghiệt, có thể khiến người bị kết tội cảm thấy hoàn toàn sụp đổ.

"Trước khi kiện thân chủ tôi lên tòa, cô đã có cuộc nói chuyện với ông ấy. Cô hy vọng mình có thể đảm nhận vị trí đại diện của tập đoàn tại nước ngoài, toàn quyền phụ trách mọi hoạt động kinh doanh quốc tế. Nhưng trước đó, cô đã sử dụng sự quyến rũ của mình để mê hoặc thân chủ tôi, sau đó dùng nó để đe dọa ông ấy."

"Tôi...tôi không có..."

"Ông Từ Hào Sỹ đã không chấp nhận yêu cầu vô lý của cô, vì thế, cô ôm hận trong lòng, tìm cơ hội kiện ông ấy về tội quấy rối tình dục. Sau đó, thân chủ tôi hy vọng có thể thông qua thỏa thuận cá nhân để dàn xếp chuyện này, nên cô đã đồng ý gặp mặt, bởi cô nghĩ rằng ông Từ Hào Sỹ sẽ đồng ý với điều kiện của cô. Cô không ngờ rằng ông Từ Hào Sỹ chỉ đề nghị bồi thường một số tiền và sau đó cắt đứt mọi ràng buộc với cô. Cô vô cùng tức giận, nên đã cố tình bịa đặt để buộc tội thân chủ tôi." Lạc Tranh cắt ngang lời cô ta, tốc độ nói càng lúc càng nhanh, từng lời đều vô cùng rõ ràng.

"Không đúng, ông ta thực sự là kẻ xấu xa, ông ta thực sự đã cưỡng bức tôi, tôi không hề quyến rũ ông ta." Tề Giai Hân dường như đã mất kiểm soát.

"Phản đối!" Kỳ Ưng Diêm chậm rãi đứng lên, nói chậm rãi, "Tôi phản đối luật sư biện hộ đang đưa ra những phán đoán vô căn cứ

đối với thân chủ của tôi."

"Ngài chánh án, tôi có căn cứ để nói rằng, tất cả mọi chuyện đều do cô Tề Giai Hân bịa đặt ra. Có đồng nghiệp cùng công ty đã chứng kiến Tề Giai Hân nhiều lần ra vào văn phòng của thân chủ tôi mặc dù không hề có lệnh triệu tập. Tôi rất nghi ngờ, liệu đây có thực sự là vụ kiện quấy rối tình dục hay không? Hay là cô ấy đang chủ động dụ dỗ thân chủ của tôi, sau đó tiến hành đe dọa. Trong tay tôi là bản ghi chép ghi lại ý kiến của các đồng nghiệp đối với cô Tề Giai Hân, tài liệu này có thể coi như một bằng chứng trước tòa."

Lạc Tranh hướng về phía chánh án, lập tức đưa ra lập luận bác bỏ ngay phản đối của Kỳ Ưng Diêm.

Chánh án nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm, lại nhìn về phía Lạc Tranh, tuyên bố, "Phản đối vô hiệu, mời luật sư biện hộ tiếp tục đưa ra các bằng chứng trình tòa."

Lạc Tranh nhìn lướt qua Kỳ Ưng Diêm, khóe môi hơi cong lên, cầm tập tài liệu do phía cảnh sát cung cấp, gửi tới chánh án và các thành viên bồi thẩm đoàn.

Kỳ Ưng Diêm nở nụ cười nhẹ, khẽ lắc đầu rồi ngồi xuống. Người phụ nữ này quả nhiên xứng đáng với danh tiếng lẫy lừng của mình.

Chánh án cùng bồi thẩm đoàn xem xong tài liệu do Lạc Tranh cung cấp, xem ra đã loại bỏ không ít thái độ tiêu cực đối với Từ Hào Sỹ. Có thể nói, Lạc Tranh chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã lật ngược tình thế một cách ngoạn mục.

Giọng nói của Lạc Tranh rất trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, giữa không khí tĩnh lặng của tòa án có tác dụng xuyên thấu lòng người. Có rất nhiều đối thủ từng nói, thích cùng nàng thượng tòa. Việc này không đơn giản chỉ là thỏa mãn việc cùng nàng đấu trí trên pháp đình mà còn do mê luyện thanh âm của nàng. Thanh âm của Lạc Tranh rất êm tai, lại vô cùng dễ nghe, không giống như kiểu ôn nhu trên các chương trình radio nhưng vẫn tràn đầy sức hấp dẫn, thanh âm của nàng rất lạnh tựa một dòng suối nhỏ chảy trong khe núi, càng xa cách càng khiến người ta không thể nào quên.

Giọng Lạc Tranh lại tiếp tục vang lên..

"Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, mời các vị xem bản nhận xét của các đồng nghiệp đối với biểu hiện thường ngày của cô Tề Giai Hân." Nàng nhìn lướt Tề Giai Hân, nhìn qua sắc mặt tái nhợt của cô ta, ánh mắt khẽ lay động, tiếp tục nói, "Theo đánh giá của các đồng nghiệp, cô Tề Giai Hân trong công việc luôn thích đi đường tắt, cũng không phải là người có tinh thần làm việc tập thể, mà thích tự làm theo ý mình. Trong mắt các đồng nghiệp, Tề Giai Hân là người rất thích buôn chuyện, đặc biệt là thường xuyên dùng ngôn từ không hay đánh giá những lãnh đạo trong công ty, bao gồm cả thân chủ của tôi, ông Từ Hào Sỹ."

Chánh án cùng bồi thẩm đoàn chăm chú lắng nghe lời nói của Lạc Tranh, sau đó tiếp tục xem xét số tài liệu nàng trình lên.

Lạc Tranh đi đến trước mặt Tề Giai Hân, giọng nói lạnh lùng lại vang lên.

"Tề Giai Hân luôn luôn có thói quen nói xấu sau lưng lãnh đạo, mà thân chủ của tôi ông Từ Hào Sỹ cũng là cấp trên của cô ta. Có bằng chứng cho thấy, có một lần cô Tề Giai Hân đã nói, thân chủ tôi là người quyền cao chức trọng, không thiếu phụ nữ vây quanh. Hơn nữa, cô ta còn thản nhiên nói, nếu có thể được ông ấy bao dưỡng sẽ một bước lên mây. Cô Tề Giai Hân, những lời này, cô đã từng nói phải không?" Ánh mắt sắc bén của nàng lại lần nữa dừng trên gương mặt Tề Giai Hân.

Tề Giai Hân sắc mặt càng lúc càng khó coi, môi run run, lắc đầu, "Không... Tôi không nói..."

"Không nói?" Lạc Tranh lấy ra một tờ giấy trong tập tài liệu trên tay, "Trong tay tôi là bản in lại các cuộc nói chuyện ghi âm trên máy tính của cô, trong đó có nhiều đoạn nói đến thân chủ tôi là ông Từ Hào Sỹ. Cô nói với đồng nghiệp rằng, có một lần cô vào phòng làm việc của thân chủ tôi, phát hiện ra chủ nhiệm văn phòng đang ở trong đó, sắc mặt của chủ nhiệm nhìn qua đỏ ửng, quần áo cũng không tề chỉnh. Về sau, cô còn nói với đồng nghiệp rằng, trong một lần làm thêm giờ, cô chính mắt nhìn thấy ông Từ Hào Sỹ cùng chủ nhiệm văn"

phòng đang yêu đương vụng trộm. Sau hôm đó, chủ nhiệm văn phòng liền liên tục thăng chức, sau đó được điều ra nước ngoài làm quản lý thị trường. Cô nói với đồng nghiệp rằng cô rất hâm mộ vị chủ nhiệm kia, thậm chí còn nói rằng, điều kiện của cô so với vị chủ nhiệm kia còn tốt hơn nhiều lần. Đồng nghiệp đùa lại rằng phải chăng cô muốn theo chân cô ta? Cô nói cũng đang suy tính chuyện này. Những bản ghi chép này không phải giả chứ?"

Khóe môi Tề Giai Hân khẽ run lên, "Đó... chẳng qua là tôi nói đùa..."

"Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, thông qua những chứng cứ vừa rồi, tôi có thể đưa ra kết luận với vụ kiện này. Lạc Tranh cũng không để cho Tề Giai Hân có cơ hội mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng tiếp tục vang lên..."

"Cô Tề Giai Hân đã làm ở công ty ba năm. Ba năm đủ để khiến một người mới có thể trưởng thành và tích lũy được kinh nghiệm quản lý phong phú. Nhưng thái độ làm việc của cô Tề Giai Hân luôn lười nhác, hơn nữa luôn thích tìm đường tắt để đi. Từ khi vào làm, cô Tề đã được chuyển công tác khá nhiều lần, nhưng vẫn không có ý thức làm việc tập thể. Điều này khiến cho trong công việc cô ta thường xuyên phạm sai lầm, nên không có mấy cơ hội thăng tiến. Sau khi biết chuyện giữa thân chủ tôi và chủ nhiệm văn phòng, cô Tề bắt đầu nổi lên tâm tư, tìm mọi hành động nhằm mục đích quyến rũ thân chủ tôi. Thân chủ tôi cũng đã nói rất rõ ràng với cô Tề Giai Hân, ông ấy là người đã có gia đình, tuyệt đối sẽ không hứa hẹn bất cứ điều gì. Tề Giai Hân cũng tỏ ý không sao cả, hai bên tình nguyện là tốt rồi. Vì vậy thân chủ tôi đã phạm vào sai lầm lớn nhất đối với người đàn ông đã có gia đình. Việc yêu đương vụng trộm vô cùng kích thích khiến hai người họ càng ngày càng mê đắm, thường xuyên lấy lý do làm thêm giờ để ở lại văn phòng hẹn hò. Sau này, sợ đồng nghiệp nghi ngờ, họ đổi sang quán rượu rồi tới khách sạn. Lần đầu tiên Tề Giai Hân đề xuất với thân chủ tôi việc thăng chức, lúc đó thân chủ tôi mới thực sự hiểu được ý đồ của cô ta, nên đã đề nghị chia tay. Tề Giai Hân không cam lòng, liền tiếp tìm ông ấy, thậm chí

dùng quan hệ giữa họ để uy hiếp thân chủ tôi. Thân chủ tôi bỏ mặc sự đe dọa của cô ta, vì vậy Tề Giai Hân đã lấy việc quấy rối tình dục làm lý do để kiện ông ấy lên tòa."

Tề Giai Hân hơi cúi đầu, mặt tái nhợt, môi phát run lên, nước mắt cũng từng giọt lớn nhỏ theo khóe mắt rơi xuống...

Mà Từ Hào Sĩ đứng ở đó, vẻ mặt vô cùng đặc ý, hắt đối với Lạc Tranh luôn luôn tín nhiệm. Nhiều năm hợp tác như vậy, nàng chưa bao giờ khiến hắn thất vọng. Có thể nói, có Lạc Tranh ở đây, cho dù là đen cũng có thể nói thành trắng.

Lạc Tranh nhìn lướt nét mặt Tề Giai Hân, tiếp tục tinh táo nói: "Thân chủ tôi, ông Từ Hào Sĩ là người có danh tiếng tại thương giới, đương nhiên không muốn bị mấy lời đồn đãi kiểu này làm ảnh hưởng. Vì vậy lúc 8h ngày 12 ông ấy đã gọi cho cô Tề Giai Hân, hẹn gặp mặt để nói chuyện rõ ràng. Tề Giai Hân làm tưởng rằng thân chủ tôi sợ hãi muốn thỏa hiệp, liền vui vẻ nhận lời. Cô ta không nghĩ tới thân chủ tôi không phải muốn hòa giải mà chỉ là tăng thêm tiền bồi thường nghỉ việc để cô ta rời khỏi công ty mà thôi. Nhưng Tề Giai Hân không muốn bỏ phí công sức bấy lâu. Tuy năm triệu so với mức lương của cô ta là một số tiền không nhỏ nhưng dã tâm của cô ta quá lớn. Cô ta không chỉ đơn thuần muốn tiền mà còn muốn trở thành người đại diện của công ty ở thị trường nước ngoài, như vậy thu nhập hàng năm của cô ta cũng tăng thêm vài lần. Có thể nói, hành động của thân chủ tôi một lần nữa lại chọc giận cô ta, vì vậy cô ta quyết tâm đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, kiện thân chủ tôi lên tòa án tối cao."

Mỗi lời nói của Lạc Tranh từ đầu tới cuối đều rõ ràng, thanh âm cũng vô cùng đanh thép.

"Không! Không phải như thế! Cô không thể nói tôi như vậy!" Tề Giai Hân rất cục nhị không được hét lên, nước mắt đã chảy rơi xuống cùng với giọng nói có chút cuồng loạn. Cô ta gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Tranh, liều mạng lắc đầu, "Vì sao? Vì sao cô phải giúp cái tên cầm thú kia tới miệt thị tôi. Đúng vậy, tôi muốn thăng chức là sự thật. Nhưng tôi không có bán rẻ thân thể mình. Là hắn, là tên súc

sinh kia đã cưỡng bức tôi. Sau đó sợ tôi tố cáo liền hứa hẹn sẽ thăng chức cho tôi để đền bù tổn thất. Hơn nữa còn uy hiếp tôi, nếu dám tố cáo hấn, hấn sẽ lấy mạng cả nhà tôi..."

"Cộp cộp cộp!" Chánh án gõ liền ba tiếng búa, uy nghiêm nói: "Yêu cầu nguyên cáo khống chế tâm trạng, giữ yên lặng trên tòa. Nếu không, tội danh coi thường tòa của cô sẽ được thành lập."

"Ngài chánh án, xin hãy tin tôi, tôi thật sự là bị tên cầm thú kia làm hại! Là vì tôi sợ hãi nên mới liên tục không dám báo cảnh sát. Nhưng tên cầm thú kia được voi đòi tiên, chỉ cần hấn cao hứng, liền ép tôi lên giường, tôi nhịn không nổi nữa mới yêu cầu hấn điều tôi ra nước ngoài, tôi không có..."

"Yên lặng! Yên lặng!" Chánh án khẽ chau mày, hiển nhiên đối với bộ dạng mất bình tĩnh của nguyên cáo vô cùng không hài lòng."

"Ngài chánh án..." Kỳ Ứng Diêm đứng dậy, bình tĩnh nói, "Thân chủ của tôi có chút kích động, xin tòa cho phép tạm nghỉ đôi chút!"

Chánh án nhìn về phía Lạc Tranh, "Luật sư biện hộ có ý kiến gì không?"

Lạc Tranh vô thức nhìn về phía Tề Giai Hân, không biết sao, trong tim chợt nổi lên một hồi run rẩy, khẽ gật đầu.

"Được, vậy tòa tạm nghỉ 30 phút!" Chánh án tuyên bố xong, gõ "Cộp" một tiếng, tạm thời kết thúc phiên tòa.

Những người liên quan lần lượt rời khỏi phòng xử.

Thời gian nghỉ ngơi là giai đoạn để hai bên điều chỉnh lại tâm trạng cũng như sắp xếp lại chứng cứ có lợi nhất cho mình. Vào lúc này, Kỳ Ứng Diêm xin tạm dừng phiên tòa thực sự là một đề nghị sáng suốt, bởi theo như cảm xúc của Tề Giai Hân lúc này, nếu như tiếp tục sẽ chỉ khiến Lạc Tranh tận dụng được càng nhiều sơ hở.

Trong một phòng nghỉ khác, chỉ nghe "Rầm!" một tiếng, Lạc Tranh đem tập tài liệu trong tay ném mạnh lên bàn, nhìn Từ Hào Sỹ đang ngồi phía đối diện. Cuối cùng, ức chế không chịu đựng được, nàng lạnh lùng lên tiếng, "Giám đốc Từ, tôi là luật sư đại diện cho ông, tại sao còn không nói sự thật cho tôi?"

Lúc Kỳ Ứng Diêm xin tòa tạm nghỉ, Lạc Tranh đã nhìn thấy vẻ

kích động dị thường của Tề Giai Hân. Nhiều năm kinh nghiệm trên tòa cho nàng biết cách phân biệt thế nào là sự giả tạo. Ánh mắt của cô ta không thể nào gạt được nàng. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình khác?"

Trước đây, Từ Hào Sĩ vẫn luôn miệng nói với nàng là Tề Giai Hân chủ động dụ dỗ ông ta. Lạc Tranh vì tin tưởng lời nói của thân chủ mà đứng trên lập trường đó tìm được rất nhiều chứng cứ có lợi, nhưng chuyện hôm nay...

Từ Hào Sĩ nhìn vẻ mặt không vui của Lạc Tranh, tuy hẳn là khách hàng của nàng, nhưng những người từng hợp tác với Lạc Tranh đều biết rõ tính nàng. Nàng không bao giờ vì nịnh nọt khách hàng mà hạ thấp mình, ngược lại, đều rất rõ ràng phân rõ ranh giới giữa đôi bên, khiến đối phương tâm phục khẩu phục.

Hắn liếm liếm môi, có chút mất tự nhiên nói, "Luật sư Lạc, chuyện này... Cô cũng biết, tôi chỉ muốn thắng vụ kiện này. Nếu như thua kiện, danh dự của tôi cũng như công ty sẽ bị hủy diệt. Cho dù lời của Tề Giai Hân là thật, cô cũng phải giúp tôi thắng vụ kiện này, tôi sẽ thanh toán phí luật sư đầy đủ."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy da đầu một hồi tê dại, ngón tay không khỏi nắm chặt lại, ánh mắt cơ hồ sắp bốc hỏa, hai mắt nhìn thẳng vào gã đàn ông ngu ngốc trước mặt.

Từ Hào Sĩ cũng biết mình đuối lý, không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

"Nói như vậy, Diêu luật sư đã sớm biết chân tướng chuyện này, cho nên mới phải giúp ông giả tạo chứng cứ? Hay là, căn bản chính là ông yêu cầu cô ấy làm như vậy!" Lạc Tranh bất giác cảm thấy tức ngực, khẽ hít sâu một hơi, khôi phục lại sự tỉnh táo thường ngày, cất tiếng nói lạnh băng.

"Chuyện này..." Từ Hào Sĩ chột dạ cười khẽ, "Luật sư Lạc, Diêu luật sư cũng chỉ muốn giúp tôi thắng vụ kiện này mà thôi. Không ngờ tới cái đồ đê tiện kia cắn chặt không buông, còn kiện lên tòa án tối cao. Luật sư Lạc, chuyện này Diêu luật sư biết rất rõ, chẳng lẽ cô ấy không nói lại cho cô sao?"

Trong lòng Lạc Tranh bất giác lạnh cứng lại...

Diêu Vũ à Diêu Vũ, không ngờ cô lại dùng cách này để chơi xỏ tôi!

Thì ra, tất cả những lời Tề Giai Hân nói đều là sự thật, mà Diêu Vũ cũng biết rõ. Sau khi Lạc Tranh tiếp nhận vụ này, Diêu Vũ cũng không đem chuyện quan trọng như vậy nói lại cho nàng, Nghĩ lại, cũng may mà Kỳ Ứng Diêm xin tòa tạm nghỉ, nếu không nàng sẽ thực sự mất hết mặt mũi.

Kỳ Ứng Diêm này... quả nhiên thâm tàng bất lộ, chẳng lẽ... hắn đã sớm biết hết thảy mọi chuyện? Theo lý thuyết, nếu như không tạm dừng phiên tòa mà tiếp tục điều trần, Kỳ Ứng Diêm có thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh...

"Luật sư Lạc?" Từ Hào Sỹ thấy Lạc Tranh không lên tiếng, dè dặt hỏi, "Phiên tòa này sẽ không có chuyện gì chứ? Tôi biết rõ Luật sư Lạc luôn luôn là người bách chiến bách thắng, lần này nhất định cũng sẽ như vậy..."

"Chuyện tốt cuộc là như thế nào, ông lập lúc nói rõ ràng tất cả cho tôi!" Lạc Tranh cắt đứt lời của hắn, chán ghét nhìn nụ cười đối trá kia, lạnh như băng nói.

"Được, được!" Từ Hào Sỹ liền vội vàng gật đầu, hắng giọng một cái, "Là như vậy, chuyện đó... Thật ra Tề Giai Hân luôn ở trước mặt tôi ỡng ọ làm dáng, đàn ông nhìn thấy đương nhiên sẽ có suy nghĩ không an phận. Không ngờ tới sau khi tôi chiếm đoạt cô ta, cô ta khóc sụt mướt nói đó là lần đầu tiên của mình. Haizz, bất quá lần đầu tiên ai cũng bị chảy máu. Tôi thấy vậy liền an ủi cô ta. Cô cũng biết, chuyện như vậy có lần đầu sẽ có lần thứ hai, hơn nữa thân thể cô ta là do tôi phá. Sau đó, lần thứ hai cô ta cũng không còn phản kháng nữa, tôi liền nghĩ rằng cô ta đã thuận theo tôi, ai ngờ cô ta được nước làm tới, còn giở giọng uy hiếp. Đùa kiểu gì chứ! Tôi chẳng qua cũng chỉ muốn vui đùa một chút mà thôi, sao có thể thật lòng với cô ta, Luật sư Lạc cũng thấy bộ dạng cô ta rồi, cũng đâu phải đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành gì, chỉ là vóc người có

chút coi đợc mà thôi. Nếu đổi lại là Luật sư Lạc, đừng nói là quản lý thị trường nước ngoài, cho dù muốn tôi dâng cả công ty, tôi cũng cam tâm tình nguyện."

Vừa nói, hắn vừa dùng ánh mắt đăm đối nhìn nàng...

Lạc Tranh hận không thể lập tức bỏ đi, nhưng vẫn là cố gắng nén xuống, không hề nổi giận, thậm chí vẻ mặt cũng không có thay đổi, đến gần hắn, từng chữ từng câu hỏi: "Nói cách khác, ông thật sự đầu tiên là cưỡng bức cô ấy, sau đó là liên tiếp quấy nhiễu tình dục?"

"Hắc hắc... Không thể nói như vậy, về sau tôi cũng không có cưỡng bách, nếu như cô ta không muốn, tôi cũng đâu thể động vào..."

Lạc Tranh nghe một lời cũng không lọt tai, lắc đầu, nét lạnh lùng trong đáy mắt tăng thêm vài phần, "Ông có biết đời này chuyện gì khiến tôi hối hận nhất không?"

Từ Hào Sỹ sững sờ trước câu hỏi bất ngờ của nàng.

"Chính là nhận vụ kiện của ông!" Lạc Tranh dùng ánh mắt "Ông thực sự là một kẻ ngu xuẩn" nhìn chằm chằm hắn, "Ông nghĩ tôi là siêu nhân sao, đứng trước một sự thực như vậy, ông còn muốn tôi giúp ông thắng kiện?"

"Nhưng mà Luật sư Lạc chưa từng thua kiện..."

"Đừng nói nữa!" Lạc Tranh khoát tay, lạnh lùng cắt đứt lời của hắn, đem lửa giận trong lòng nén xuống, lạnh như băng nói: "Tôi nghĩ luật sư bên nguyên đã nắm đợc chứng cứ có lợi mới dám đề xuất tòa tạm nghị. Ông nhớ kỹ cho tôi, lát nữa trên tòa thông minh một chút, người này là luật sư nổi tiếng quốc tế, câu hỏi của anh ta nhất định có ẩn ý. Lúc ở trên tòa ông đừng có trả lời loạn, có thể tránh trả lời thì đừng có trả lời, cứ nói không biết, hiểu chứ?"

"Đợc, đợc, tôi hiểu. Luật sư Lạc yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung trên tòa" Từ Hào Sỹ nhận ra Lạc Tranh đang không vui, vội nở nụ cười làm lành.

Nhưng mà hắn luôn hiểu rõ đạo lý, tiền có thể xoay chuyển mọi thứ. Hắn đã nộp khoản phí tư vấn không nhỏ cho văn phòng luật của Lạc Tranh, cho nên hắn cũng không tin nàng sẽ ngu ngốc bỏ qua

món lợi lớn như vậy. Vì thế, hấn căn bản không cảm thấy lo lắng, cũng không cho những lời nàng vừa nói là thật.

Vốc chút nước mát vỗ lên gương mặt nhỏ nhắn, Lạc Tranh khẽ ngẩng đầu, nhìn bóng mình trong gương, ánh mắt lạnh băng giờ tràn ngập lửa giận. Diêu Vũ chẳng qua muốn thấy nàng bị mất mặt lúc lên tòa mà thôi, cô ta không nghĩ tới làm vậy sẽ có hậu quả thế nào.

Lạc Tranh nắm chặt tay lại. Trợ lý Khả Khả đang rửa tay ở bên cạnh, thấy không có ai mới nhẹ nhàng nói, "Luật sư Lạc, Diêu Vũ kia rõ ràng là cố ý. Cô ta sao có thể quên đem tình hình nói lại. Bất quá cô ta không nghĩ tới chị là ai chứ? Muốn cho chị bị mất mặt trên tòa, cô ta nghĩ quá đơn giản rồi."

Lạc Tranh cũng không có nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Khả Khả thấy nét mặt Lạc Tranh có gì đó không ổn lắm, cũng không dám nói gì thêm, chỉ nói thêm vài câu vô thưởng vô phạt rồi quay trở lại phòng nghỉ.

Giờ khắc này, Lạc Tranh cũng không có tâm trạng nghĩ tới các tình tiết trên tòa. Trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói của Từ Hào Sỹ lúc trước...

"Luật sư Lạc, cô cũng biết loại chuyện như vậy, lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, huống chi, thân thể cô ta là do tôi..."

Vừa xua những lời đó khỏi đầu, một giọng nói trầm thấp khác lại vang lên,

"Tranh, tôi sẽ không phá hoại cuộc sống hiện tại của em. Nhưng mà em, hoặc là nói hai người, ngàn vạn lần đừng cho tôi cơ hội, nếu không, chiếm được em rồi, tôi nhất định sẽ không buông tay..."

"Tranh, chúng ta cùng xuống địa ngục đi..."

"Tranh, thân thể của em so với cái miệng nhỏ thành thực hơn rất nhiều. Tôi nghe được nó đang không ngừng nói muốn tôi, muốn tôi..."

Lạc Tranh bất giác đưa tay chống vào gương, sắc mặt trở nên tái nhợt...

Khi Lạc Tranh bước ra hành lang, đúng lúc gặp Kỳ Ưng Diêm ở đó. Dường như anh ta cố ý đứng ở đây chờ nàng. Khi nhìn thấy Lạc

Tranh, anh ta không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ khẽ mỉm cười.

"Luôn nghe danh Luật sư Lạc thông minh, cơ trí không hề thua kém đấng mày râu. Hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền." Anh ta vừa nói vừa đưa tay về phía nàng, giọng nói mang theo ý tán thưởng rõ ràng.

Gương mặt Lạc Tranh vẫn vô cùng bình thản, khẽ nở nụ cười xã giao, đưa tay nắm lấy bàn tay to của anh ta.

"Kỳ luật sư quá khen rồi, có ai không biết uy danh của ba chữ Kỳ Ứng Diêm cơ chứ? Đại danh như Kỳ luật sư lần này lại nhận làm luật sư đại diện cho bên nguyên, thực khiến tôi rất kinh ngạc."

"Tôi cũng là nhất thời cao hứng mà thôi. Trước giờ, bản thân tôi cũng chỉ dựa vào tâm trạng để nhận vụ án." Kỳ Ứng Diêm dùng một lý do rất đơn giản để trả lời nghi vấn của nàng.

Lạc Tranh nhẹ nhàng cười khẽ, "Kỳ luật sư danh tiếng không nhỏ, theo như lẽ thường mà nói, lần này có thể cùng Kỳ luật sư thượng tòa, xem ra tôi sẽ học được không ít kinh nghiệm."

Nét mặt Kỳ Ứng Diêm cũng ngập tràn sự vui vẻ, "Luật sư Lạc cũng chưa từng biết đến thua kiện là gì, trong giới luật sư thật khiến người ta vô cùng khâm phục. Nhưng đáng quý hơn cả là Luật sư Lạc lại vô cùng khiêm tốn, lễ độ, càng khiến tôi bội phục. Chỉ là, tôi có một câu muốn nói, không biết Luật sư Lạc nghe có lọt tai hay không?"

"Chẳng mấy khi được nghe cao kiến của Kỳ luật sư, xin rửa tai lắng nghe." Lạc Tranh thoải mái nhìn hấn.

"Có thể giữ được thành tích bất bại đương nhiên là chuyện vô cùng đáng quý, tuy nhiên, đôi khi thua kiện cũng không thể nói lên điều gì. Luật sư Lạc là người thông minh, cũng biết cái gì mới là chân tướng của vụ việc, chức trách của luật sư chính là duy trì sự công bằng của luật pháp, không phải sao?" Lời nói của Kỳ Ứng Diêm chứa đầy ẩn ý.

Lạc Tranh đương nhiên hiểu được ý tứ của anh ta, khẽ cười, "Kỳ luật sư có thể nhiệt tâm đối với thân chủ của mình như vậy thật khiến tôi bội phục. Nhưng mà vụ án tôi đã nhận, tôi đương nhiên muốn phụ trách tới cùng. Tôi thấy lát nữa trên tòa, Kỳ luật sư chắc chắn cũng

sẽ vì thân chủ của mình mà tranh thủ mọi tình huống có lợi nhất, cũng giống như tôi vậy."

"Xem ra, chúng ta cũng không nên nhiều lời nữa?" Kỳ Ưng Diêm nhẹ nhàng cười, trong mắt cũng không hề tỏ vẻ tức giận.

"Nếu như ở nơi riêng tư, tôi thật cao hứng có thể cùng Kỳ luật sư cạ ly kết tri kỷ." Lạc Tranh cũng nhẹ nhàng cười đáp lại.

Kỳ Ưng Diêm cười gật đầu, "Được, vậy lát gặp trên tòa."

Lạc Tranh gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng anh ta rời đi, nụ cười trên môi Lạc Tranh cũng dần biến mất. Nàng biết rõ, trận chiến này đã chính thức bắt đầu, Kỳ Ưng Diêm kia nhất định không để cho nàng có nhiều cơ hội phản kích...

"Ông Từ Hào Sỹ, xin ông đem toàn bộ chuyện xảy ra lúc 8h ngày 12 tường thuật lại." Sau khi phiên tòa mở lại, Lạc Tranh nhìn về phía Từ Hào Sỹ, đặt câu hỏi.

Từ Hào Sĩ khẽ hắng giọng, "Bởi vì Tề Giai Hân liên tục dùng quan hệ tình cảm giữa chúng tôi để uy hiếp, cho nên 8h tối ngày 12, tôi đã hẹn gặp cô ta để nói chuyện. Sau đó, tôi đã đưa cho cô ta năm triệu đô la Hongkong, hy vọng cô ta có thể rút đơn kiện. Nhưng cô ta vẫn giữ nguyên thái độ gây sự, hơn nữa còn tiếp tục uy hiếp tôi, nói lúc trước tôi cùng cô ta quan hệ đã có video ghi lại, nếu như tôi không cho cô ta làm đại diện tại thị trường quốc tế, cô ta sẽ khiến tôi thân bại danh liệt."

"Nói như vậy, tức là tối hôm đó hai người hòa giải không thành? Lạc Tranh hỏi tiếp.

"Phải, tôi cũng đã nói hết lẽ, nhưng cô ta vẫn không chịu buông tha, tôi cũng không còn cách nào. Tôi thừa nhận, mình là một người có chút háo sắc, lúc trước cô ta chủ động câu dẫn tôi, tôi cũng không có tự chủ được. Nhưng mà đứng trên lập trường một người điều hành công ty, một người không có kinh nghiệm quản lý như cô ta, tôi làm sao có thể mạo hiểm điều đi? Chẳng lẽ muốn tôi tự hủy hoại sự nghiệp của mình?"

"Ông nói dối! Tôi căn bản không hề chủ động câu dẫn ông, là ông..."

"Yên lặng!" Tề Giai Hân không nhin nổi, đứng dậy phản bác, liền bị chánh án nhắc nhở, "Cô Tề Giai Hân, xin cô chú ý tâm tình của mình."

Ánh mắt Tề Giai Hân lúc này cơ hồ có thể giết người.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, một lần nữa nhìn về phía Từ Hào Sỹ... "Ông cảm thấy quan hệ giữa ông và Tề Giai Hân như thế nào?"

"Chỉ là hai bên tình nguyện mà thôi, Tề Giai Hân chủ động quyến rũ tôi, mà tôi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, đương nhiên đối với những hành động câu dẫn đó khó lòng tự chủ. Chỉ là tôi không ngờ lòng dạ cô ta lại sâu xa như vậy, muốn dùng phương thức này để đạt được mục đích của mình." Nét mặt Từ Hào Sỹ đầy vẻ khinh thường cất tiếng...

"Ông nói dối... Ông...tên cầm thú này... cầm thú..." Ở hàng ghế phía dưới, Tề Giai Hân đã sớm khóc tức tưởi, gục đầu vào ngực người nhà, cất tiếng nói vô lực cùng vẻ mặt đầy bi thương...

Lạc Tranh nhìn về phía dưới, trong lòng khẽ nổi lên một hồi đau đớn, trong lúc nhất thời, cổ họng như nghẹn lại.

Một lúc sau...

"Luật sư biện hộ có muốn tiếp tục hỏi gì không?" Chánh án thấy Lạc Tranh hồi lâu không lên tiếng, liền cất tiếng hỏi...

Lạc Tranh bất giác cứng người. Thật ra, nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, đều là những câu hỏi có lợi cho vụ kiện của Từ Hào Sỹ, nhưng mà...

"Ngài chánh án, tôi không còn gì hỏi nữa." Nàng hướng về phía chánh án, nhẹ nhàng hơi cúi người, trở lại vị trí của mình.

Quan toà gật đầu, nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm, "Mời luật sư bên nguyên đặt câu hỏi."

Kỳ Ứng Diêm đứng dậy, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lạc Tranh cách đó không xa. Sắc mặt của nàng không tốt lắm, giống như là đang cố gắng đấu tranh tư tưởng khiến cho ánh mắt anh ta bất giác u ám. Đi đến trước mặt Từ Hào Sỹ, thân hình cao lớn của anh ta

đứng đó, khí thế bùng bùng, đủ để trấn áp Từ Hào Sỹ...

"Ông Từ Hào Sỹ, ông thấy cô Tề Giai Hân có xinh đẹp không?" Kỳ Ưng Diêm không dùng giọng điệu bình thường đặt ra một câu hỏi nghiêm túc như những luật sư khác mà ngược lại, ung dung tựa vào bục thẩm vấn gần đó, bên môi nổi chút tà khí nhìn Từ Hào Sỹ đặt câu hỏi...

Từ Hào Sỹ vẫn nhớ lời dặn của Lạc Tranh, nhưng tuyệt đối không ngờ tới luật sư đối phương sẽ đặt ra câu hỏi như vậy, vô thức nhìn về phía nàng, lại bị Kỳ Ưng Diêm dùng thân hình cao lớn che khuất tầm mắt.

"Sao vậy? Không thể trả lời câu hỏi này sao? Cho dù một người không quen biết cũng có thể trả lời câu hỏi này, Từ tiên sinh là người trong cuộc sao lại không thể trả lời?" Kỳ Ưng Diêm cười cười, anh ta biết rõ họ Từ kia đang muốn dò hỏi ý kiến Lạc Tranh.

"Phản đối!" Lạc Tranh đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn Kỳ Ưng Diêm, "Tôi phản đối luật sư bên nguyên đặt câu hỏi không có liên hệ đến tình tiết vụ án."

"Ngài chánh án, tôi sẽ chứng minh câu hỏi này có liên quan đến vụ án ngay sau đây." Không hề mất bình tĩnh, Kỳ Ưng Diêm bắt đầu phản công, cho dù là điệu bộ cử chỉ hay lời nói đều rất rõ ràng khiến Lạc Tranh có thể cảm nhận được một thông điệp mạnh mẽ từ hấn, chính là "không để nàng có cơ hội lên tiếng phản đối"

Chánh án khẽ gật đầu, "Phản đối vô hiệu, mời luật sư bên nguyên tiếp tục đặt câu hỏi."

Kỳ Ưng Diêm nhìn Lạc Tranh, nhếch môi cười cười. Lạc Tranh khẽ chau mày, trở lại chỗ ngồi của mình, dựa vào ghế.

"Từ tiên sinh, xin trả lời câu hỏi của tôi?" Kỳ Ưng Diêm vẫn giữ bộ dạng lơ đãng, lên tiếng.

Từ Hào Sỹ khẽ hít sâu một hơi, gật đầu nói, "Tề Giai Hân thực sự rất xinh đẹp"

"Được!" Kỳ Ưng Diêm dường như rất hài lòng với câu trả lời kia, khẽ đưa tay vuốt cằm, có chút suy tư, "Trong mắt tôi, diện mạo cô ấy có vẻ rất thanh cao, ông cảm thấy thế nào? Giống như..." Anh ta vừa

quay đầu lại, vừa cười, "... giống như Luật sư Lạc vậy!"

Những người tham dự phiên tòa phía dưới bất giác bật cười trước câu hỏi của Kỳ Ứng Diêm khiến không khí trong phòng xử vô cùng náo nhiệt.

Ánh mắt Lạc Tranh sắc bén nhìn anh ta, còn chưa đứng lên phản đối đã thấy Kỳ Ứng Diêm chủ động giơ tay lên, làm động tác như thế đầu hàng, "Thật xin lỗi Luật sư Lạc, tôi chỉ là đặt ra một suy luận mà thôi, mọi người cũng đừng coi là thật."

Nắm tay của Lạc Tranh khẽ buông lỏng, nàng quả nhiên không thể xem nhẹ người đàn ông này. Anh ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đi đặt loại câu hỏi nhằm chán như vậy. Rốt cuộc anh ta muốn biết cái gì?

Từ Hào Sỹ nhìn thoáng qua Lạc Tranh, hắng giọng, "Cái đó... Cái đó không giống nhau, Luật sư Lạc là người khiến người ta không dám xâm phạm..."

Phía dưới phòng xử lại một phen náo động.

"Yên lặng!" Chánh án vẻ mặt có chút khó chịu, gõ búa ổn định lại tình hình.

"Ồ, tôi hiểu rồi. Nói cách khác, Tề Giai Hân là loại phụ nữ thích hợp làm tình nhân. Mà trong lời khai của ông cũng đã nhiều lần chỉ rõ, cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ ông giữ lại bên mình mà thôi. Các đồng nghiệp trong công ty cũng đã nhiều lần chứng kiến Tề Giai Hân thường xuyên ra vào phòng làm việc của ông, đúng không? Kỳ Ứng Diêm làm ra bộ dạng như thế vừa chột hiểu ra, hỏi lại.

Từ Hào Sỹ liếm liếm môi, cũng không lập tức trả lời, mà lại nhìn về phía Lạc Tranh.

"Từ tiên sinh, thái độ của ông như vậy không hay cho lắm. Xin hãy nhìn thẳng vào tôi, ông hiểu chứ? Kỳ Ứng Diêm chống tay lên chỗ dành cho người thẩm vấn, nhìn thẳng vào mắt Từ Hào Sỹ.

"Tôi... Đúng vậy."

"Được, vậy tôi có thể hiểu là, ông trước giờ ở trước mặt phụ nữ mọi chuyện đều thuận lợi, không hề gặp phải bất kỳ sự cự tuyệt nào?" Kỳ Ứng Diêm lại có vẻ suy tư, "Ông là người có sự nghiệp khá

thành công, phụ nữ vây quanh chắc hẳn không ít?"

Quả nhiên câu hỏi này đánh trúng thói hư vinh của Từ Hào Sỹ, hẳn liền lập tức gật đầu, "Đúng vậy, nói vậy cũng không quá. Phụ nữ muốn trèo lên giường của tôi có quá nhiều."

Những lời thô tục của hắn khiến bồi thẩm đoàn dường như không chịu nổi, không vui nhíu mày.

"Bị cáo, yêu cầu chú ý lời nói của mình!" Chánh án liền nhắc nhở.

"Không sao, không sao. Từ tiên sinh cũng là nói sự thật mà."

Không ngờ tới Kỳ Ứng Diêm lại lên tiếng trấn an, khẽ cười, "Từ tiên sinh là người đàn ông thành công như vậy, phụ nữ thích ông ta đương nhiên sẽ rất nhiều. Nhưng mà, tôi nghĩ, cũng phải có ngoại lệ chứ. Ví dụ như ông gặp được một người phụ nữ thanh cao, ông rất muốn có được cô ấy, nhưng tiếc là cô ấy lại không chấp nhận. Như vậy, chẳng phải ông sẽ cảm thấy rất mất mặt sao?"

Đang ghi chép lại diễn biến trên tòa, Lạc Tranh cảnh giác ngẩng đầu lên. Trong nháy mắt nàng phát hiện ra kỹ xảo trong câu hỏi của Kỳ Ứng Diêm, rốt cục hiểu ra anh ta muốn thế nào. Nhưng mà, nàng vừa muốn đứng lên phản đối ý kiến của anh ta, Từ Hào Sỹ đã không chờ được mà mở miệng, "Thể diện của đàn ông đương nhiên quan trọng. Sao có thể để cho một phụ nữ tùy tiện hủy hoại. Cho dù là người phụ nữ thanh cao cỡ nào, chỉ cần tôi muốn, nhất định sẽ chiếm được. Muốn chiếm được một người phụ nữ, có rất nhiều cách."

Câu nói của hắn vừa dứt, cả phòng xử ồ lên.

Lạc Tranh đưa tay bóp trán, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Kỳ Ứng Diêm nở nụ cười hài lòng, bước tới gần Từ Hào Sỹ, ánh mắt bất giác biến thành lạnh băng, giọng nói vốn thông thả lúc trước chợt thay đổi.

"Cái ông gọi là phương thức khác chính là cưỡng bức chiếm đoạt." Lúc này anh ta không còn dùng giọng điệu mang ý nghi vấn mà hoàn toàn là khẳng định.

"Phản đối!" Lạc Tranh lập tức đứng lên, "Tôi phản đối luật sư bên nguyên đối với thân chủ tôi đưa ra suy đoán không cần thiết."

"Ngài chánh án, đây không phải là suy đoán không cần thiết, đây chính là mấu chốt vấn đề tôi muốn hỏi." Kỳ Ứng Diêm quả nhiên không cho Lạc Tranh một chút cơ hội nào để phản bác.

"Phản đối vô hiệu!"

Lạc Tranh bực bội vuốt vuốt mi tâm.

Quá trình thẩm vấn tiếp theo đối với Lạc Tranh mà nói không được thuận lợi cho lắm. Rốt cục nàng cũng được thấy bản lãnh của Kỳ Ứng Diêm. Đầu tiên, anh ta phá tan tâm lý đề phòng của Từ Hào Sỹ, cũng giống như việc nàng phá vỡ tâm lý phòng bị của Tề Giai Hân vậy. Tiếp đó sẽ khiến cho người bị hỏi tư duy rối tung lên, ngôn ngữ cũng theo đó mà đại loạn. Thậm chí sẽ bị Kỳ Ứng Diêm dẫn dắt theo ý anh ta. Hơn nữa, lại thêm việc Từ Hào Sỹ bị cáo buộc tạo chứng cứ giả, khiến cho trận chiến vốn đang nghiêng về phía Lạc Tranh bỗng chốc trở nên khó khăn.

Tiếp đó, bên nguyên đưa ra một đoạn băng video, ghi lại hình ảnh Từ Hào Sỹ cưỡng bức Tề Giai Hân, còn nhìn thấy rõ ràng sự chống cự vô cùng quyết liệt.

"Đây là đoạn băng ghi hình đã bị tiêu hủy, nhưng thật may là vẫn còn bản lưu. Xin mời mọi người xem. Đây là bằng chứng cho thấy Từ Hào Sỹ đã có hành động cưỡng bức đối với thân chủ tôi - cô Tề Giai Hân." Giọng nói của Kỳ Ứng Diêm lúc này hoàn toàn lạnh lùng, thay đổi hẳn hình ảnh lười biếng ban đầu.

Tất cả mọi người đều bị đoạn băng này làm cho khiếp sợ!

Từ Hào Sỹ sắc mặt đã sẫm trắng bệch, hẩn nhìn về phía Lạc Tranh, trong mắt mang theo ý cầu xin sự giúp đỡ.

Chánh án cũng nhìn về phía Lạc Tranh, "Luật sư biện hộ có ý kiến gì đối với đoạn băng hình này không?"

Lạc Tranh đứng lên, sắc mặt không chút thay đổi, nhẹ giọng nói, "Đây quả thực là một đoạn băng hình ghi lại một vụ cưỡng bức, nhưng mà..." Nàng lạnh lùng nhếch môi, "Mọi người đều chỉ nhìn thấy bóng lưng người đàn ông mà thôi, không hề thấy rõ mặt. Cho nên không thể chứng minh người trong đoạn băng kia là thân chủ của tôi. Hơn nữa, hình ảnh cũng khá mờ nhạt, ngay cả người phụ nữ

trong đó có phải cô Tề Giai Hân hay không còn không nhìn rõ. Tôi cho rằng, đoạn băng này không đủ điều kiện để được coi là bằng chứng trình tòa." Tuy nói luật pháp cũng nể tình, nhưng mà ở trên tòa, hết thảy đều phải căn cứ vào bằng chứng, cho nên, cuộn băng này cũng không thể làm khó Lạc Tranh.

Tình hình trên tòa lúc này dường như đã chuyển sang một cục diện khác...Ai thắng ai bại, cuộc chiến giữa hai luật sư nổi tiếng xem ra vẫn chưa ngã ngũ.

Chương 49: Lương tâm hay danh tiếng?

Sự xuất hiện của đoạn băng video kia khiến cho toàn bộ cục diện phiên tòa chuyển biến rõ rệt. Nhưng Lạc Tranh cũng không vì thế mà bó tay chịu thua, nàng đương nhiên biết cách dựa vào hình ảnh không rõ ràng trong đoạn băng để bác bỏ tính xác thực của chứng cứ vừa được bên nguyên đưa ra.

Chánh án khẽ thở dài, nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm, "Luật sư bên nguyên, đoạn video này đúng là không đủ điều kiện làm chứng cứ buộc tội."

Kỳ Ưng Diêm dường như đã sớm đoán được Lạc Tranh sẽ phản đối như vậy, tuy nhiên anh ta cũng không hề thu lại cuộn băng kia mà ngược lại, lại bấm nút phát lại lần nữa với tốc độ chậm hơn...

"Theo như phân tích chuyên môn về tầm vóc của hai người trong đoạn video này cho thấy độ tương đồng với dáng vẻ của Từ Hào Sỹ và Tề Giai Hân lên tới 95%. Tuy nhiên, đúng như lời của Luật sư Lạc, cho dù có tương đồng tới 100% đi nữa, nếu không nhìn thấy rõ mặt thì cũng không thể coi là bằng chứng để kết tội trực tiếp. Nhưng mà, tôi vẫn kiên trì đưa đoạn băng này lên trình tòa là bởi vì nó có thể khiến mọi người có mặt tại nơi này cảm nhận được nỗi thống khổ của người bị hại, cũng hy vọng các vị ngồi đây có thể cảm nhận được, một người đàn ông cưỡng bức một người phụ nữ tàn nhẫn đến cỡ nào, không bằng cảm thú đến cỡ nào!"

Màn hình lớn trên tòa chậm rãi phát lại đoạn băng ghi hình, hình ảnh bên trong quả thực rất rõ ràng. Đúng như lời Kỳ Ưng Diêm nói, ngoại trừ việc không thấy rõ khuôn mặt, còn tầm vóc hai người trong đó giống hệt Từ Hào Sỹ cùng Tề Giai Hân. Cho nên, khi đoạn băng kia hiện ra trước mắt, vẻ mặt chánh án cùng bồi thẩm đoàn đều nổi lên cảm giác kinh sợ vô cùng.

Tề Giai Hân gục đầu trong ngực người nhà khóc ròng, không muốn nhớ lại những hồi ức vô cùng thống khổ đó.

Nơi Lạc Tranh đang đứng có thể nhìn thấy màn hình ở góc độ tốt nhất, hơn nữa đoạn băng được phát chậm lại khiến mỗi động tác của hai người trong đó cơ hồ xuyên thấu vào tận sâu trong lòng nàng.

Nàng nhìn thấy Tề Giai Hân bị Từ Hào Sỹ điên cuồng đẩy ngã xuống sàn. Khi Tề Giai Hân muốn phản kháng, Từ Hào Sỹ liền hung hăng vung tay tát cô ta. Ngay sau đó, Từ Hào Sỹ đem váy của Tề Giai Hân xé ra.... Tề Giai Hân liều mạng giãy giụa, đánh, đập, nhưng mà sức lực của cô ta sao có thể bì được với đàn ông. Từ Hào Sỹ đem quần dài cởi ra, sau đó cả thân hình mập mạp đè lên Tề Giai Hân.

Lạc Tranh nhìn thấy, thân thể Tề Giai Hân vốn đang điên cuồng giãy giụa bất giác run lên sau đó tựa như con búp bê rách nát không nhúc nhích, mặc cho người đàn ông mập phệ kia điên cuồng vận động...

Một màn này giống như lưỡi kiếm sắc bén hung hăng đâm thẳng vào lòng Lạc Tranh, nhìn lại hướng Kỳ Ứng Diêm, bất giác chợt tỉnh, một cảm giác đau lòng hoàn toàn xâm chiếm lý trí.

Sau lưng bất giác nổi lên một hồi lạnh buốt, thì ra... Đây hết thảy đều là thủ đoạn của anh ta. Thông qua đoạn băng video kia muốn đánh vào tâm lý của nàng, khiến nàng cảm nhận được tính chân thực của đoạn băng, hơn nữa còn tranh thủ sự đồng cảm của nàng.

Người đàn ông này thực vô cùng thông minh.

Đoạn video đã chiếu xong, Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn bộ sức lực trên người hoàn toàn tiêu tán. Mặc dù nàng có thể dùng quy định của pháp luật để phản bác đoạn băng này, nhưng mà trong lòng nàng rất rõ, người trong đó chính là Từ Hào Sỹ cùng Tề Giai Hân. Nàng có thể vận dụng các quy định của pháp luật để biện hộ cho Từ Hào Sỹ nhưng mà sự thực, sự thực thì sao đây? Nàng thực lòng đã biết rõ Từ Hào Sỹ đã làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

"Ông Từ Hào Sỹ, xem xong đoạn băng kia ông cảm thấy thế nào?" Kỳ Ứng Diêm tắt đi đoạn băng, nhẹ nhàng cười, hỏi Từ Hào

Sĩ.

Gương mặt Từ Hào Sĩ co rúm lại, đôi môi run rẩy, hắng giọng nói, "Tôi, tôi làm sao biết được....người đó không phải là tôi..."

"Tôi có nói đó là ông sao?" Kỳ Ưng Diêm hỏi ngược lại, nhanh chóng đem sự tỉnh táo của Từ Hào Sĩ đánh tan tành, "Tôi chỉ hỏi ông sau khi xem đoạn băng kia có cảm giác ra sao mà thôi, bất kỳ người nào sau khi xem xong cũng sẽ có cảm xúc, ông cố gắng lên làm gì?"

"Tôi đâu có cố gắng? Tôi...tôi, anh đừng tưởng đem đoạn băng này ra sẽ khiến tôi sợ." Từ Hào Sĩ đã bắt đầu nói năng lộn xộn. Nói xong câu đó, hắng quay đầu nhìn Lạc Tranh, cố gắng tìm sự trợ giúp từ nàng. Nhưng mà vô ích, Lạc Tranh một chút phản ứng cũng không có.

Kỳ Ưng Diêm nhếch môi cười, đáy mắt lại đột nhiên trở nên lạnh như băng.

"Nói đi, tại sao ông lại cưỡng bức Tề Giai Hân?"

"Tôi không có cưỡng bức cô ta!"

"Ông cưỡng bức cô ấy vì cô ấy rất xinh đẹp, đáng người cũng đẹp!"

"Không phải!"

"Ông muốn quan hệ với cô ấy, đáng tiếc cô ấy không đồng ý, cho nên 9h tối ngày 15 tháng 5, ông cố ý lấy lý do làm thêm giờ giữ cô ấy lại, sau đó cưỡng bức cô ấy."

"Tôi không có... tôi... ngày đó tôi không có trong phòng làm việc!"

"Ngày nào?"

"Ngày 15 tháng 5!"

"Tại sao ông lại nhớ rõ như vậy?"

"Tôi..."

"Thật ra hôm đó ông ở trong phòng làm việc, chẳng qua về sau khai khẩu cung giả mà thôi, ngày 15 đó, ông kêu Tề Giai Hân ở lại làm thêm giờ, liên tục đến tận 9h tối, Sau khi tất cả các nhân viên khác đã ra về, ông liền kéo cô ấy vào phòng làm việc, cưỡng bức cô ấy."

"Không! Tôi không có! Tôi nói rồi, ngày đó tôi không có trong

phòng làm việc!"

"Ông có ở đó! Đó là ngày hẹn gặp khách hàng, mà người khách đó lại do Tề Giai Hân phụ trách. Ông có quan hệ rất tốt với người khách hàng kia, hẳn ta cũng thèm khát sắc đẹp của Tề Giai Hân, cho nên ông không những cưỡng bức Tề Giai Hân mà sau đó còn dung túng cho tên khách hàng kia cưỡng bức cô ấy."

Những lời của Kỳ Ứng Diêm vừa thốt ra, toàn bộ phòng xủ xô xao cả lên. Lạc Tranh cũng hơi giật mình, nhưng rất nhanh hiểu ra ý đồ của anh ta. Đang muốn đứng dậy phản đối liền nghe thấy Từ Hào Sỹ rống lên như heo bị chọc tiết.

"Anh nói bậy bạ cái gì đó? Tề Giai Hân làm thêm giờ căn bản không phải ngày mười lăm mà là ngày mười bốn. Ngày hôm đó quả thực có khách hàng đến nhưng chỉ hơn 8h họ đã đi rồi."

"Đi? Không phải như vậy! Lúc khách hàng rời đi là khoảng 10h, là lúc hai người thương lượng xong, ông trước tiên cưỡng bạo Tề Giai Hân, sau đó sẽ khiến hắn được đặc thù"

"Nói bậy, nhân chứng đâu? Tôi căn bản không có dung túng khách hàng cưỡng bức Tề Giai Hân."

"A, tôi hiểu rồi. Nói như vậy, khách hàng đã rời đi trước khi ông cưỡng bức Tề Giai Hân, đúng không?"

"Đúng!" Từ Hào Sỹ không chút do dự bật ra. Câu này vừa từ trong miệng hắn thốt ra, trong nháy mắt không khí trong phòng xủ án đều thay đổi...

"Không, không, không, tôi không có..."

"Ngài chánh án, tôi đã hỏi xong!" Kỳ Ứng Diêm cũng không cho Từ Hào Sỹ nửa cơ hội phản bác, khi nghe thấy miệng Từ Hào Sỹ thốt ra từ "Đúng!" khóe môi anh ta nhếch lên nụ cười chiến thắng.

Đây là chiến thuật thường được sử dụng trên tòa, dù là người cứng miệng đến mấy cũng sẽ không chống đỡ được hàng loạt câu hỏi liên tiếp.

Những người tham dự phiên xử đã có một số đứng ngòai không yên, mà Tề Giai Hân cùng người nhà trên mặt đầy sự phẫn nộ, đã đứng cả dậy.

"Yên lặng! Yên lặng!" Chánh án vội vàng ổn định lại trật tự phiên tòa, nhìn về phía Lạc Tranh, "Luật sư biện hộ còn điều gì muốn hỏi Từ Hào Sỹ hay không?"

Từ Hào Sỹ nhìn về phía Lạc Tranh, trong ánh mắt lộ vẻ cầu cứu. Hắn không nghĩ tới luật sư bên nguyên sẽ dùng cách bắt nọn để lừa gạt hắn khai ra mọi chuyện. Bây giờ người có thể cứu hắn cũng chỉ có Lạc Tranh.

Lạc Tranh đứng dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn quét qua toàn cảnh phòng xử án, cũng nhìn tới Tề Giai Hân đã khóc tới thở khó nhọc, lại đem tầm mắt rơi vào gương mặt đầy lo lắng của Từ Hào Sỹ. Thực ra, nàng có cách để thay đổi cục diện này, trong tay nàng vẫn còn những chứng cứ rất có lợi chưa dùng tới. Hơn nữa, nàng cũng có thể phản biện với chánh án, đối phương không hề có chứng cứ trực tiếp mà chỉ là dựa vào lời nói để khống chế hành vi. Tuy Từ Hào Sỹ đã nói ra từ "Đúng!" nhưng nàng hoàn toàn có thể biện luận rằng đó là do kỹ xảo của câu hỏi khiến cho hắn ta rơi vào cảnh đó. Hongkong là một xã hội coi trọng luật pháp, hết thảy đều coi chứng cứ là hàng đầu, cho dù Từ Hào Sỹ đang thực sự ở thế hạ phong, nàng cũng có năng lực khiến cho hình phạt đối với hắn được giảm nhẹ. Nàng hoàn toàn có thể chứng minh rằng hành vi của Từ Hào Sỹ tuy có tính cường bạo, nhưng Tề Giai Hân cũng không phải người ngây thơ, dù sao cô ta cũng có ý muốn dụ dỗ, cho nên đây hết thảy là hậu quả của việc mềm nắn rắn buông mà thôi...

Nhưng mà...

"Ngài chánh án, tôi không còn câu hỏi nào nữa." Lạc Tranh bất giác cất tiếng, sau đó ngồi xuống.

"Luật sư Lạc, cứu tôi..."

"Yêu cầu bị cáo giữ yên lặng!" Chánh án lên tiếng nhắc nhở..

Kế tiếp chính là giai đoạn luật sư hai bên tiến hành tổng kết lại toàn bộ chứng cứ cùng lý lẽ của mình.

Giọng Kỳ Ứng Diêm sang sảng vang lên, từng lời rõ ràng, chẳng những tranh thủ được sự đồng tình của những người có mặt tại phòng xử với tình cảnh của Tề Giai Hân, hơn nữa đối với những

hành vi coi thường luật pháp của Từ Hào Sĩ cũng mạnh mẽ công kích và phủ định.

Phần biện luận của Kỳ Ưng Diêm không dài không ngắn, vừa đủ để tranh thủ được sự đồng tình của các nhân viên toà án khiến người ta không thể không bội phục kinh nghiệm phong phú lúc thượng toà của anh ta.

Đến phiên Lạc Tranh tổng kết lại tư liệu bên mình. Thường đây là giai đoạn quan trọng nhất, trình độ biện luận của luật sư có thể ảnh hưởng đến quyết định của bồi thẩm đoàn, có nhiều khi tưởng như đã vô vọng từ phía chánh án, nếu làm tốt còn có cơ hội thu được hiệu quả vượt ngoài mong đợi.

Từ Hào Sĩ tựa hồ biết rõ điểm này, nên khi Lạc Tranh đứng dậy, tim của hắn dường như nhảy lên tận cổ. Hắn đem toàn bộ hy vọng ký thác vào Lạc Tranh. Bởi vì hắn tin tưởng, Lạc Tranh chính là biểu tượng của thắng lợi, nàng không thể nào thua kiện.

Phòng xử vô cùng yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lạc Tranh. Nàng vẫn lặng lẽ đứng đó, không hề lên tiếng, giống như bông sen tinh khiết giữa hồ nước, đẹp không gì sánh nổi.

Chánh án thấy nàng hồi lâu không lên tiếng, liền nhẹ nhàng nhắc nhở, "Luật sư biện hộ, đã đến lượt thuyết trình rồi."

Lạc Tranh nhìn xung quanh phòng xử, tất cả mọi ánh mắt lúc này đều nhìn về phía nàng, trong số đó có người kỳ vọng nàng thắng, có người kỳ vọng nàng thua. Những ánh mắt kiểu này, nhiều năm nay nàng đã quen thuộc, thậm chí cũng không muốn quan tâm. Nhưng hôm nay, nàng thực không biết nên làm sao để đối diện với những ánh mắt này.

Trên toà còn có rất nhiều phóng viên của các hãng truyền thông, bọn họ đều nín thở chờ đợi phần biện luận của Lạc Tranh, cũng như phán quyết cuối cùng của chánh án và bồi thẩm đoàn.

Một lúc lâu sau...

Tâm tình Lạc Tranh từ từ bình lặng, quay về phía chánh án khẽ cúi người, giọng nói vô cùng bình tĩnh vang lên...

"Ngài chánh án, tôi... bỏ cuộc!" Nói xong, không hề nhìn đến Từ

Hào Sỹ, nàng xoay người rời khỏi phòng xử.

"A..." Toàn phòng xử án lại một phen náo động. Ngay cả chánh án cũng ngẩn người, bồi thắm đoàn thì khỏi phải nói đến, không ngừng xì xào bàn tán. Toàn bộ mọi người ở đây đều biết, Luật sư Lạc đại danh vang dội, không ngờ tới lúc này lại chọn cách bỏ cuộc.

Bỏ cuộc, cũng đồng nghĩa với việc nàng buông tay với vụ án này, như vậy Từ Hào Sỹ sẽ phải tiếp nhận phán quyết cuối cùng từ phía chánh án.

Các ký giả truyền thông bị một màn này làm cho kinh ngạc, bọn họ không cách nào giữ bình tĩnh, rối rít giơ máy ảnh lên chụp hình lia lịa.

"Yên lặng! Yên lặng!" Giọng chánh án liên tục vang lên cũng không cách nào áp chế được sự hỗn loạn nơi này.

Mà Từ Hào Sỹ lúc này đã tức đến nổi ngắt xiếu, bị cảnh sát kéo xuống phía dưới...

Tề Giai Hân cùng người nhà ôm nhau khóc ròng...

Toàn phòng xử đều như sôi trào, chỉ có một người là tỉnh táo, chính là Kỳ Ứng Diêm. Anh ta dường như đã sớm ngờ tới kết cục này, nở nụ cười nhìn về phía bóng lưng Lạc Tranh đang khuất dần, ánh mắt tràn ngập sự tán thưởng...

Lạc Tranh không biết mình đã trở về phòng nghỉ như thế nào, Khả Khả liên tục đi sát theo nàng, vừa vào đến phòng nghỉ lập tức đóng kín cửa. Chẳng bao lâu, bên ngoài tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, đều là của đám phóng viên.

"Luật sư Lạc, tôi thấy tạm thời chúng ta không nên ra ngoài, chờ lát nữa đám phóng viên rời đi đã." Khả Khả khẽ đề nghị.

Lạc Tranh gật đầu, cả người vui trên sofa, ngón tay vẫn còn khẽ run rẩy. Hành động trên toà hôm nay là việc Lạc Tranh cả đời chưa từng nghĩ tới, đứng giữa pháp đình đề xuất bỏ cuộc. Có thể đoán được, tiếp theo tin tức sẽ lan truyền như thế nào, Nhưng mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là lòng của nàng sẽ cảm thấy dễ chịu một chút, chỉ là những vấn đề cần đối mặt tiếp theo quả thực sẽ

rất nhiều.

"Luật sư Lạc, kỳ thật chúng ta vẫn có thể nắm chắc phần thắng, tại sao lại buông tay? Trợ lý Khả Khả thực không hiểu nổi hành động của nàng. Tuy cô Tề Giai Hân kia rất đáng thương, nhưng dù sao Từ Hào Sĩ cũng là khách hàng của bọn họ, làm vậy chẳng khác nào gậy ông đập lưng ông.

"Khả Khả, danh tiếng tuy quan trọng, nhưng nếu so với lương tâm cũng sẽ trở nên vô nghĩa." Lạc Tranh đưa tay xoa thái dương, cất tiếng nói mệt mỏi.

"Luật sư Lạc, tôi hiểu ý của chị, Nhưng mà bên giám đốc Từ kia chúng ta sẽ phải đối phó thế nào đây? Còn cả Ôn luật sư nữa..."

"Khả Khả, cô về văn phòng trước, đem mọi chuyện báo cho Ôn luật sư, tôi muốn yên tĩnh một chút rồi sẽ về sau." Lạc Tranh ngắt lời Khả Khả, nhẹ nhàng dặn dò.

Khả Khả cũng không muốn quấy rầy nàng, gật gật đầu, nhân lúc bên ngoài cửa có chút yên tĩnh, vội vàng rời đi.

Sự tĩnh lặng bao phủ toàn thân nàng. Một lúc lâu sau, Lạc Tranh không khỏi thấy buồn cười, khẽ lắc đầu, mình cũng đâu phải bị Kỳ Ưng Diêm tẩy não, vậy mà lại dễ dàng từ bỏ vụ án như vậy.

Nhưng mà, nàng lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Nhìn xem đám phóng viên đang chen chúc bên ngoài, Lạc Tranh khẽ nở nụ cười. Trận này thắng thua thế nào lẽ ra cũng không mấy quan trọng, nhưng mà việc nàng cam chịu từ bỏ vụ án thực sự khiến cho luật giới toàn Hongkong này khiếp sợ.

Điện thoại di động đúng lúc này lại vang lên, Lạc Tranh cũng không buồn nhìn xem màn hình, liền nhận cuộc gọi...

"Tôi vẫn luôn cho rằng, em là người phụ nữ rất coi trọng danh tiếng, ít nhất sẽ vì thắng lợi mà tận lực đấu tranh với quan tòa." Đầu bên kia một giọng đàn ông trầm trầm vang lên.

Ngón tay cầm di động của Lạc Tranh khẽ cứng lại...

Đây là giọng nói mà nàng đã quen thuộc từ lâu, trầm thấp mà thâm thúy, giống như câu hồn sứ giả trong đêm tối mịt mù, làm cho đầu óc nàng trong nháy mắt trống rỗng.

Chương 50: Lời mời bí ẩn

Lạc Tranh chưa bao giờ nghĩ tới, vào lúc này lại nhận được điện thoại của hắn.

Giọng nói của hắn vẫn trầm thấp như vậy, tựa như bàn thạch xuyên qua ống nghe áp lên tâm trí nàng. Thậm chí nàng dường như còn có thể nhìn thấy bộ dạng của hắn khi nói chuyện, khoé môi khế cong lên đầy mê hoặc, tà mị không chịu nổi. Chỉ mới vài ngày, nhưng nàng lại bất giác phát hiện ra, bản thân mình có chút nhớ nhung giọng nói của hắn...

"Thương Nghiêu tiên sinh quả nhiên bản lĩnh không nhỏ, trong thời gian ngắn như vậy đã biết tôi thua kiện rồi." Lạc Tranh cất tiếng, giọng nói khe khẽ nghe ra không có chút rối loạn, nhưng mà trong lòng nàng sớm đã rối tung lên.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười nhẹ, "Sao rồi, thua kiện nên tâm trạng không vui? Em tự động bỏ qua giai đoạn biện luận tố, tuy bại nhưng vinh. Nếu như thắng vụ kiện này mới thật là đáng sợ."

Nụ cười của Thương Nghiêu dường như mang theo một sức mạnh to lớn khiến cho tâm tư Lạc Tranh bất giác nhẹ bồng, vô lực chống đỡ nhưng nàng vẫn cố gắng bình tĩnh nói, "Đây không phải kết quả mà anh muốn thấy sao?"

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì..." Lạc Tranh ngừng một chút, than nhẹ, "Hành vi của anh so với Từ Hào Sĩ cũng chẳng khác nhau là bao."

"Hắn? Tôi không nghĩ như vậy." Thương Nghiêu có vẻ không đồng tình, cất tiếng cười thoải mái mang theo vẻ ái muội quen thuộc, "Tôi và em vốn là hai bên đều tình nguyện."

Tâm tư Lạc Tranh theo lời này của hắn nổi lên một hồi đau đớn. Một lúc lâu sau nàng cũng không biết nên nói cái gì. Mà nàng còn có thể nói gì đây? Tất cả lời hắn nói đều là sự thật. Từ đầu tới cuối, hắn

chưa từng cưỡng bách nàng làm bất cứ chuyện gì.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi rất bận, nếu không có chuyện gì, tôi cúp máy đây."

"Tranh..." Thương Nghiêu cất tiếng ngăn lại hành động của nàng, trong điện thoại chọt nổi lên một hồi trầm mặc.

Bàn tay cầm điện thoại của Lạc Tranh bất giác vì tiếng gọi của hắn mà nóng ran lên, tiếng gọi này cùng với hơi thở nóng bỏng của hắn giống như bàn ủi in dấu sâu đậm trong lòng nàng. Nàng không nói gì, nàng đang đợi, đợi hắn mở miệng. Không biết tại sao, tim nàng đập rất nhanh, dường như đang hồi hộp chờ xem hắn sẽ nói tiếp cái gì...

Một lúc lâu sau...

"Có nhớ tôi không?" Giọng nói của Thương Nghiêu nhẹ nhàng vang lên mang theo sự mê hoặc tột độ, tiếng nói ấm áp quấn quanh xâm chiếm tận sâu thẳm tâm tư nàng.

Trái tim Lạc Tranh lúc này dường như đã nhảy lên tận cổ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

"Tôi rất nhớ em, sau khi em đi, mỗi giây mỗi phút tôi đều nhớ em, loại cảm giác này thật không dễ chịu chút nào." Thương Nghiêu lại lên tiếng.

Hô hấp của Lạc Tranh có chút dồn dập, đôi môi anh đào khẽ run lên nhưng vẫn như trước không hề lên tiếng.

"Còn em? Tranh, trong khoảng thời gian này, em có nhớ tôi không?" Giọng của Thương Nghiêu nghe đầy thâm tình.

"Anh gọi điện tới là vì muốn nói những lời này?" Lạc Tranh vội đem tâm tình đang kích động đè nén lại, giọng nói trong trẻo vang lên.

Thương Nghiêu khẽ cười, cũng không thừa nhận hay phủ nhận.

"Khi nào em trở về?"

Một câu hỏi bình thường hệt như những đôi tình nhân lâu ngày xa cách, khiến cho nàng nghe thấy mà tim rung động.

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin hãy yên tâm, cho dù tôi thua trận này, nhưng pháp vụ của tập đoàn RM tôi sẽ xử lý tốt." Lạc Tranh cố

tình hiểu sai ý tứ của hắn, cất giọng lạnh lùng.

"Được, được! Tôi biết tâm trạng em đang không vui, vì vậy tôi không làm phiền em nữa." Thương Nghiêu giống như đang dỗ dành nàng, giọng nói đầy sủng ái vang lên, "Tôi chờ em!"

Lạc Tranh cúp điện thoại, tâm tư theo câu nói cuối của hắn bất giác rung động...

Hắn đợi nàng?

Hắn dựa vào cái gì đợi nàng?

Tâm tư vốn đang yên tĩnh lại một lần nữa dậy sóng, trong lúc nhất thời khiến nàng như lâm vào cơn mê không lối thoát...

Khi Lạc Tranh bước ra khỏi toà án, đám phóng viên đã rút khỏi hiện trường. Hình phạt áp dụng cho Từ Hào Sĩ cũng sẽ được tuyên bố vào một ngày khác.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời khá gay gắt, chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của Lạc Tranh. Hôm nay nàng không lái xe tới, mà chiếc taxi gần nhất lại vừa rời đi. Đúng lúc đó một chiếc xe thương vụ sang trọng xuất hiện, hướng thẳng về phía nàng rồi dừng lại.

Kính xe chậm rãi hạ xuống, hiện ra khuôn mặt tươi cười của Kỳ Ứng Diêm.

Lạc Tranh nhè nhẹ chớp mi, "Kỳ luật sư?"

"Không ngại đi cùng tôi một đoạn đường chứ?" Kỳ Ứng Diêm cười cười, mở cửa xe bước xuống, lại đi vòng qua ghế lái phụ, mở cửa, đưa tay khoát lên một cử chỉ mời vô cùng tao nhã.

Lạc Tranh cũng không hề nhăn mặt nhíu mày, càng không vì thua kiện mà bày ra một bộ mặt rầu rĩ trước anh ta. Nàng cười nhẹ một tiếng, ngồi vào xe. Dọc đường đi, Kỳ Ứng Diêm cũng không hề đề cập đến chuyện trên toà, hai người họ chỉ hàn huyên chút chuyện nhà. Nhưng mà Kỳ Ứng Diêm cũng không có ý định đưa nàng trở về văn phòng, mà cứ thẳng đường chạy xe về phía trước.

"Kỳ luật sư không định hỏi tôi muốn đi đâu sao?" Lạc Tranh cũng rất bình tĩnh, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Kỳ Ưng Diêm nhìn nàng, cười cười." Không, tôi sẽ dẫn Luật sư Lạc tới một nơi, hơn nữa..." Anh ta lại tiếp lời, "Sau này cũng đừng có gọi tôi là Kỳ luật sư, nghe quá lạnh nhạt, gọi Ưng Diêm là được rồi, bạn bè đều gọi tôi như vậy?"

"Được, Ưng Diêm, từ nay trở đi, anh cũng có thể gọi tôi là Lạc Tranh." Nàng khẽ gật đầu.

Hai người nhìn nhau cười...

Quán trà sau giờ Ngọ có vẻ khá yên tĩnh, trong không khí vang lên tiếng đàn tranh nhẹ nhàng, hơn nữa phong cách thiết kế của quán theo hướng cổ kính khiến người ta đắm mình trong đó có cảm giác như xa cách với bên ngoài cả một thế hệ.

"Ưng Diêm, không ngờ anh lại có hứng thú với nghệ thuật ẩm trà của Trung Quốc đến vậy." Lạc Tranh nhìn dáng vẻ thuần thực pha trà của anh ta, khẽ cười. Mặc dù không biết lý do tại sao anh ta đưa mình tới nơi này, nhưng mà nàng biết, anh ta không hề ngẫu nhiên mà tiếp nhận vụ án của Tề Giai Hân. Chẳng lẽ, anh ta có liên hệ gì đó với nàng?

Kỳ Ưng Diêm nghe vậy, cười nhẹ, tự mình rót cho nàng một tách trà hảo hạng, nói, "Cha tôi là người Trung Quốc, ông vốn rất thích nghệ thuật ẩm trà cho nên từ nhỏ tôi cũng học được chút ít."

Lạc Tranh gật đầu, cũng khó trách! Danh tiếng của cha Kỳ Ưng Diêm nàng đã từng nghe qua, đó là một gia tộc khá quyền thế, cho nên bối cảnh của Kỳ Ưng Diêm cũng không thể xem thường.

"Ưng Diêm, tôi biết rõ anh không ngẫu nhiên tiếp nhận vụ án này. Nói đi, thật ra là chuyện gì?" Lạc Tranh khẽ nhấp một ngụm trà, cất tiếng hỏi, vị trà thanh thanh từ miệng nàng nhẹ nhàng thấm vào trong cổ vô cùng dễ chịu.

Ánh mắt Kỳ Ưng Diêm ánh lên tia tán thưởng, "Lạc Tranh, cô thật là một phụ nữ tâm tư vô cùng tinh tế, thật khiến tôi không thể không bội phục."

"Là bại tướng trong tay anh, còn nói bội phục gì chứ. Ưng Diêm, anh quá đề cao tôi rồi." Lạc Tranh cũng chủ động rót cho anh ta một

chén trà, âm thanh trong trẻo cất lên vô cùng ôn nhu.

Kỳ Ưng Diêm lắc đầu cười cười, "Lạc Tranh, kỳ thật hôm nay trên toà có bao nhiêu phần thắng cô biết rõ nhất. Hơn nữa, cô rõ ràng biết chứng cứ trong tay tôi cũng không chân thực. Nếu cô muốn thắng tôi, thực rất dễ dàng."

Lạc Tranh cười nhẹ, cũng không có nói gì thêm.

"Nhưng mà, cô nói đúng, tôi nhận vụ án này không phải là mục đích thật sự. Có thể khiến tôi tới Hongkong này chỉ có một nguyên nhân thôi." Kỳ Ưng Diêm nhẹ nhàng tiếp lời.

"Nguyên nhân gì?" Lạc Tranh có chút hiếu kỳ hỏi.

"Là cô!" Kỳ Ưng Diêm nhìn nàng, thẳng thắn nói, "Có một tập đoàn thần bí uỷ thác tôi tới tìm cô, họ hy vọng cô có thể toàn quyền thay mặt họ xử lý mọi vấn đề liên quan đến pháp vụ."

Lạc Tranh nghe vậy, bàn tay đang cầm tách trà bỗng ngưng lại, sau đó, khẽ đặt tách xuống, hàng lông mày thanh tú hơi chau lại, nhìn Kỳ Ưng Diêm có chút không hiểu, "Tập đoàn thần bí?"

Kỳ Ưng Diêm vẫn nhàn nhã uống trà, gật gật đầu, hồi lâu cũng không nói thêm lời nào.

Lạc Tranh vẫn đang chờ anh ta nói tiếp, nhưng thấy anh ta lại không chịu mở miệng, nhịn không được cất tiếng hỏi, "Ưng Diêm, thật xin lỗi, nhưng tôi không hiểu ý anh lắm. Cho dù có tập đoàn muốn mời tôi làm cố vấn pháp luật cho họ, cũng nên thông qua những phương thức bình thường để đề xuất chuyện hợp tác mới đúng."

Kỳ Ưng Diêm cười cười, "Là thế này, tập đoàn này trước giờ đối với việc lựa chọn cố vấn pháp luật luôn rất thận trọng. Thật ra họ đã quan sát cô từ lâu rồi, cảm thấy về mọi phương diện cô đều rất phù hợp với tiêu chuẩn của họ, cho nên mới để tôi làm trung gian xúc tiến vụ hợp tác này."

"Bối cảnh của họ ra sao?" Lạc Tranh khẽ hỏi.

"Về bối cảnh của đối phương, Lạc Tranh, trước mắt cô chưa cần biết rõ ràng như vậy. Nhưng tôi có trách nhiệm nói cho cô biết, tập đoàn này không giống với bất kỳ tập đoàn nào mà cô từng làm cố

vấn pháp luật trước đây. Một khi cô nhận lời tiếp nhận vị trí này, hợp đồng sẽ ký thời hạn ít nhất là mười năm. Hơn nữa, phạm vi công việc của cô sẽ không chỉ dừng lại ở những vụ giao thiệp thương mại đơn giản." Kỳ Ưng Diêm nghiêm túc nhắc nhở nàng.

Ánh mắt Lạc Tranh chột nổi lên tia cảnh giác, nhìn anh ta nói, "Ưng Diêm, tôi nghĩ anh biết rất rõ nguyên tắc làm việc của tôi. Thứ nhất, tôi không tham gia việc giả mạo sổ sách chứng từ. Thứ hai, không làm những chuyện phạm pháp. Nếu như đối phương là tập đoàn hoạt động trong lĩnh vực vi phạm pháp luật, tôi tuyệt đối sẽ không nhận lời."

"Lạc Tranh..." Kỳ Ưng Diêm nghe vậy khẽ cười một tiếng, lại rót thêm trà cho nàng, "Tất cả các tập đoàn đều có sự vận hành đặc trưng riêng của mình. Tuy chúng ta làm luật sư, nhưng cũng biết rõ luật pháp vẫn còn rất nhiều kẽ hở, cho nên mới cần tới chúng ta làm cố vấn pháp luật. Tôi biết rõ trước giờ cô làm việc rất có nguyên tắc, đây cũng chính là điểm khiến đối phương thấy hài lòng ở cô. Theo những gì tôi biết về họ, tôi dám cam đoan, cô tuyệt đối sẽ không hối hận vì đã tiếp nhận công việc này."

"Ưng Diêm, chẳng lẽ trước đây anh chính là cố vấn pháp luật cho họ?" Lạc Tranh nhạy cảm nhận xét.

"Không không, con người tôi vốn lười biếng, không thích bị nhiều tập đoàn trói buộc. Trước mắt mà nói, chỉ riêng Hoắc thị với Lô thị cũng đủ khiến tôi bận tới mắt rồi, đâu còn sức lực để đảm nhận pháp vụ cho tập đoàn khác nữa." Kỳ Ưng Diêm cười.

Lạc Tranh khẽ gật đầu, việc Kỳ Ưng Diêm làm đại diện cho Hoắc thị cùng Lô thị nàng cũng có nghe nói, hai nhà này trong thương giới có vị trí khá quan trọng, nhất là Lô thị, nàng nghe nói bối cảnh hắc đạo của họ còn sâu xa hơn bối cảnh kinh doanh rất nhiều.

"Lạc Tranh, cô cũng nên cân nhắc một chút. Tôi biết rõ, đối với những tập đoàn lai lịch không rõ ràng cô vốn không thích tiếp nhận. Nhưng tôi cũng muốn nói với cô việc này, tập đoàn này cũng không phải trước giờ chỉ kinh doanh thông thường, mà phạm vi ảnh hưởng của nó lớn tới mức cô khó có thể ngờ tới. Đối phương đã muốn để

tôi tới mời cô, điều này đã nói lên họ chỉ muốn cùng cô hợp tác, hơn nữa họ còn có một yêu cầu." Kỳ Ứng Diêm hơi nghiêng người về phía trước, nhìn Lạc Tranh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Là yêu cầu gì?"

"Yêu cầu của đối phương là, một khi cô đã đồng ý tiếp nhận vị trí này, cô sẽ chỉ được một lòng vì họ làm việc, không được tiếp nhận bất kỳ pháp vụ của tập đoàn nào khác. Đồng thời họ cũng bảo đảm, lương bổng sẽ là một con số khiến cô không ngờ tới. Tiền không phải vấn đề, vấn đề là họ cần tìm một người thích hợp nhất, mà người này chính là cô." Kỳ Ứng Diêm nhấn mạnh từng từ.

Lạc Tranh nghe vậy có chút sửng sờ...

Rốt cục họ là tập đoàn thế nào? Sao có thể đề xuất loại yêu cầu lớn mật cỡ này? Riêng điểm này cũng đủ khiến Lạc Tranh cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Lạc Tranh, tôi biết rõ trong lòng cô nhất định có rất nhiều nghi hoặc, nhưng vì chưa đạt thành thỏa thuận hợp tác, thân phận của đối phương hiện không thể tiết lộ. Nhưng có một việc cô nên hiểu, đề xuất của đối phương cũng không quá đáng, nguyên do là sản nghiệp của họ quá lớn, cô chỉ chịu trách nhiệm riêng họ cũng đã phải hao tổn tinh lực, đối phương cũng chỉ là lo lắng cho cô mà thôi. Do đó, việc họ muốn tìm một người toàn tâm toàn ý làm việc cho mình cũng không có gì quá đáng." Kỳ Ứng Diêm thấy ánh mắt nàng đầy vẻ nghi ngờ, khẽ mở miệng giải thích.

"Tôi nghĩ, có thể khiến vị luật sư danh tiếng như anh ra mặt, đối phương đương nhiên không phải bối cảnh bình thường. Hơn nữa lại khiến anh không tiếc lời nói giúp cho họ, xem ra vụ hợp tác này rất đáng suy nghĩ." Lạc Tranh bình tĩnh nói.

Kỳ Ứng Diêm nghe vậy cười nhẹ một tiếng, "Cảm ơn cô vì đã tin nhiệm tôi như vậy. Thực ra, lúc trước, khi đối phương định mời cô mà không mời tôi đã khiến tôi thật sự giật mình. Bởi vì pháp vụ của họ khiến rất nhiều nam luật sư nổi danh còn không thể đảm nhiệm, mà cô lại là phụ nữ. Nhưng sau khi tới Hongkong, quen với cô rồi, tôi mới biết thực ra họ rất có tầm nhìn. Trừ cô ra, tôi thấy không ai có

năng lực đảm nhận vị trí này."

"Ứng Diêm, chuyện này tôi muốn suy nghĩ cho thật kỹ, dù sao đối phương đã yêu cầu chỉ được làm cho họ mà thôi, muốn tiếp nhận cũng cần có thời gian."

Thật ra Lạc Tranh có chút động lòng, nàng trước giờ trong công việc không phải là người bảo thủ. Nàng cũng hiểu rõ, đôi khi một cơ duyên kỳ ngộ có thể hoàn toàn thay đổi cuộc đời mình.

"Không thành vấn đề, cô cứ suy nghĩ cho kỹ rồi đưa ra quyết định. Tôi cũng biết rõ gần đây cô mới ký hợp đồng làm đại diện pháp luật cho tập đoàn RM của Pháp. Tập đoàn xa xỉ phẩm đó đã ký với văn phòng cô điều khoản bồi thường hợp đồng khá lớn, nhưng đối phương đã hứa, chỉ cần cô bằng lòng, họ sẽ thay cô trả toàn bộ khoản tiền vi phạm hợp đồng kia. Cho nên cô không cần bận tâm."

Lạc Tranh không khỏi nhếch môi cười, "Xem ra đối phương thật sự đã điều tra tôi rất kỹ lưỡng, nếu tôi còn không chịu hợp tác chẳng phải quá kiêu căng rồi sao?"

Kỳ Ứng Diêm cũng cười, "Cho nên, Lạc Tranh, tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ. Đây sẽ là thách thức lớn nhất trong cuộc đời cô, cô nhất định sẽ không hối hận."

Lạc Tranh nhìn anh ta, khẽ gật đầu, không biết tại sao, nàng luôn có cảm giác rằng từng lời nói của Kỳ Ứng Diêm với nàng đều có hàm ý vô cùng sâu xa...

Lúc Lạc Tranh về đến nhà đã sắp nửa đêm, bước vào phòng, đem giày vút qua một bên, cả người ngã xuống sofa, sự mệt mỏi đã bao phủ hoàn toàn thân thể nàng.

Về đến nhà Lạc Tranh mới có cảm giác là mình còn sống, trong tim vô cùng đau đớn. Bởi vì vụ kiện, nàng mới có thể tạm thời đem chuyện riêng nén xuống, tạm không nghĩ đến nó. Nhưng giờ đây khi phiên tòa đã kết thúc, lòng của nàng lại bắt đầu đau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mấy ngày này, Lạc Tranh cũng không nhìn thấy Ôn Húc Khiên. Nàng không biết hắn thế nào, cũng không biết hắn sẽ tiếp tục tổ chức

hôn lễ hay hủy bỏ nó. Nàng biết rõ mình sai cho nên hết thảy mọi chuyện đều giao cho hắn, cho dù hắn có muốn hủy hôn, nàng cũng không oán giận nửa câu.

Chương 51: Làm hoà

Lạc Tranh chỉ bật đèn sàn, ánh đèn dịu nhẹ khiến cho tâm trạng nàng thoải mái hơn rất nhiều, những chuyện mệt mỏi ban ngày vào lúc này dường như đã tan đi như mây khói.

Bất ngờ, điện thoại di động của nàng khẽ rung lên khiến cho trái tim nhỏ bé vốn đang tĩnh lặng bỗng chốc lại nhói lên.

Từ khi trở thành luật sư chuyên phụ trách các vụ kiện thương mại, Lạc Tranh đã hình thành thói quen này. Việc đáng sợ nhất chính là buổi tối nhận được điện thoại. Chỉ cần chuông điện thoại vang lên, khẳng định là có chuyện cần phải xử lý. Lạc Tranh nhìn thoáng qua số điện thoại hiện thị trên màn hình, là trợ lý Khả Khả gọi tới.

"Khả Khả, xảy ra chuyện gì rồi?" Nhận điện thoại, Lạc Tranh vô lực cất tiếng hỏi.

Đầu bên kia vang lên giọng nói gấp gáp của Khả Khả, mới chỉ nghe một câu, sắc mặt Lạc Tranh bất giác tái đi, một lời cũng không nói thêm, vội vàng vơ lấy túi xách chạy ra khỏi cửa...

Bệnh viện tư, phòng chăm sóc đặc biệt...

Lúc Lạc Tranh vội vàng chạy tới bệnh viện, nhìn thấy không chỉ có Khả Khả đứng ở hành lang mà còn có cả Diêu Vũ. Cô ta cũng ở nơi này, sắc mặt lại có vẻ rất lo lắng.

"Luật sư Lạc, chị tới rồi. Vừa rồi tôi sợ gần chết."

Khả Khả từ đầu tới giờ một lời cũng không hề nói với Diêu Vũ, nhìn thấy Lạc Tranh chạy tới, liền tiến lên đón nàng, giọng đầy lo lắng.

Ánh mắt Lạc Tranh nhìn lướt qua Diêu Vũ đang đứng gần đó, hơi chau mày, nhìn về phía Khả Khả, "Ôn luật sư sao rồi?"

"Bác sỹ nói đã không sao, nhưng phải lưu lại viện hai ngày để theo dõi thêm." Khả Khả nhanh chóng thông báo.

Lúc này lông mày Lạc Tranh mới dần ra một chút. Khi nàng nhận

được điện thoại, Khả Khả cố gắng nói cho nàng biết Húc Khiên xảy ra chuyện. Việc này quả thực đã dọa cho Lạc Tranh sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh. Húc Khiên vốn không phải mẫu người có thể tự sát, chả lẽ lại vì chuyện lần này?

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Khả Khả, là cô phát hiện ra Ôn luật sư?" Lạc Tranh cất tiếng hỏi.

Khả Khả còn chưa kịp trả lời, Diêu Vũ đã tiến lên phía trước, bình thản nói, "Là tôi phát hiện ra."

"Cô?" Lạc Tranh đưa mắt nhìn Diêu Vũ, "Làm sao cô lại phát hiện ra?"

"Hôm nay tôi tới văn phòng, vốn là muốn thỉnh cầu Ôn luật sư cho tôi trở lại làm việc. Tôi chọn lúc tan sở mới tới vì như vậy các đồng nghiệp đã về gần hết. Không ngờ lúc bước vào phòng làm việc của Ôn luật sư thấy anh ấy ngã trên sàn, trong tay còn cầm một lọ thuốc ngủ đã rỗng. Đúng lúc Khả Khả đi ngang qua, chúng tôi liền gọi xe cứu thương." Diêu Vũ cắn cắn môi cất tiếng, giọng nói không mấy thân thiện, rõ ràng đối với chuyện bị Lạc Tranh sa thải vẫn để trong lòng.

Lạc Tranh nghe vậy, nhìn về phía Khả Khả, thấy cô gật đầu, nhẹ nhàng nói, "Hai người về trước đi, Ôn luật sư đã có tôi chăm sóc, về phần Diêu Vũ, cô..." Nàng lại một lần nữa nhìn về phía Diêu Vũ, "... trở về chờ thông báo đi."

Diêu Vũ có vẻ buồn buồn gật đầu, cùng Khả Khả rời đi.

Bước vào phòng bệnh, ánh đèn ôn nhu trong phòng chiếu lên gương mặt của Ôn Húc Khiên, trái tim Lạc Tranh bất giác dâng lên một hồi đau đớn. Lúc này, trông vẻ mặt Ôn Húc Khiên rất yếu ớt, không có chút huyết sắc. Hơn nữa, không khó nhận ra cả thân hình hắn cũng đã tiêu tụy đi vài phần.

Tiếng động ở cửa phòng khiến Ôn Húc Khiên chậm rãi mở mắt ra, thấy bóng dáng của Lạc Tranh, ánh mắt hắn có chút kích động.

"Húc Khiên..." Lạc Tranh tiến lên, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường hắn, nhìn gương mặt gầy gò kia, đau lòng hỏi, "Anh cảm thấy khá hơn chút nào không? Trên người còn chỗ nào thấy khó chịu?"

Ôn Húc Khiên không nói gì, ngón tay vô lực giơ lên chỉ vào lồng ngực mình...

Toàn thân Lạc Tranh khẽ run lên, "Húc Khiên..."

"Tranh Tranh, trái tim anh... rất đau." Ôn Húc Khiên mở miệng, thanh âm khàn khàn yếu ớt, từ ánh mắt của hắn không khó nhìn ra nỗi đau đớn tràn ngập trong lòng.

"Tại sao phải làm như vậy?" Giọng của Lạc Tranh cũng run rẩy theo.

"Tranh Tranh... Anh không thể không có em, khi em nói muốn huỷ bỏ lễ cưới...em có biết...anh thấy tuyệt vọng tới cỡ nào không?" Ôn Húc Khiên chăm chú nhìn nàng, ánh mắt toát lên sự đau đớn cùng bất lực.

Lạc Tranh bất giác giật thót người, "Cho nên anh đã làm thế này? Húc Khiên, anh có biết mình đang làm gì không? Anh là một luật sư danh tiếng như vậy, sao có thể tự sát?"

"Tranh Tranh..." Nụ cười của Ôn Húc Khiên lúc này cũng thật yếu ớt, "Không phải anh tự sát, chỉ là anh không ngủ được, chỉ muốn uống một ít thuốc cho dễ ngủ mà thôi..."

"Húc Khiên..." Trái tim Lạc Tranh như thắt lại, khẽ nắm lấy bàn tay hắn, "Sao anh lại ngốc như vậy? Em không đáng để anh làm thế!"

"Không, em xứng đáng..." Ôn Húc Khiên nhìn nàng, "Nếu như mất em, cuộc sống của anh còn có ý nghĩa gì? Tranh Tranh, em biết, anh yêu em, anh yêu em nhiều cỡ nào, anh không thể không có em."

"Là em không xứng với anh..."

"Không cho phép em nói như vậy!" Ôn Húc Khiên cố hết sức đưa tay lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Anh không quan tâm những gì em đã nói, anh không quan tâm chuyện em nhất thời lạc lối, anh chỉ quan tâm rốt cuộc em có còn yêu anh hay không mà thôi. Tranh Tranh, trái tim em đối với anh mới là quan trọng nhất. Không có tình yêu của em cũng đồng nghĩa với việc mất đi dưỡng khí, anh thực không có cách nào để tiếp tục sống cả."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh thực cảm thấy mình đã gây ra tội lỗi lớn, nhìn bộ dạng hắn lúc này, nàng càng thêm căm ghét bản thân mình.

"Tranh Tranh, đừng rời khỏi anh, cũng đừng huỷ bỏ hôn lễ, có được không? Ôn Húc Khiên như người chết đuối vớ được cọc, nắm lấy tay Lạc Tranh, "Anh chỉ muốn em có thể tiếp tục yêu anh, như vậy...là được rồi."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh cầm lòng không nổi cúi người dựa vào lồng ngực hắn, nắm chặt tay hắn, "Xin lỗi, xin lỗi anh, đều là lỗi của em, đã hại anh thành ra thế này."

Ôn Húc Khiên cũng vòng tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng thì thầm bên vành tai nhỏ bé, "Tranh Tranh, hứa với anh, đừng rời xa anh, được không?"

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt long lanh ngấn lệ. Nàng sao thế này? Sao có thể xấu xa như vậy, làm tổn thương một người đàn ông tới mức này.

Hết thảy đều là lỗi của nàng, nàng phải thực lòng xin lỗi hắn mới đúng, thế mà giờ này người nằm trên giường bệnh lại là hắn chứ?

"Húc Khiên, em nên cầu xin sự tha thứ của anh mới đúng, là em không tốt, em thực lòng xin lỗi..."

"Tranh Tranh... anh chỉ yêu mình em, trong lòng anh, em là quan trọng nhất, những chuyện khác đều không đáng kể." Ôn Húc Khiên nhìn nàng, dịu dàng nói, "Cho nên, đừng rời xa anh, gả cho anh, được không?"

Đôi môi anh đào của Lạc Tranh khẽ run lên, nước mắt thi nhau rơi xuống, "Húc Khiên, anh...vẫn bằng lòng muốn lấy em sao?"

"Bằng lòng, đương nhiên bằng lòng..." Ôn Húc Khiên yếu ớt nâng tay lau đi nước mắt trên gương mặt nàng, nhẹ giọng nói, "Trong lòng anh đã sớm coi em là vợ từ lâu rồi, bất luận ai cũng không thể thay thế vị trí của em...Cho nên Tranh Tranh, chúng ta lại như trước đây, có được không?"

Lạc Tranh cũng không kìm lòng được nữa, nắm sát trên ngực hắn, khẽ gật đầu.

Người đàn ông này, nàng không cách nào tổn thương, cũng không thể làm tổn thương. Nhưng mà nàng lại làm hắn bị tổn thương sâu sắc như vậy, cho nên, nàng sẽ dùng cả cuộc đời này để bù đắp

cho hẳn thật tốt.

Ôn Húc Khiên thấy nàng gật đầu, rớt cục cũng nở nụ cười, ôm nàng càng chặt hơn...

Ánh đèn, chiếu sáng hết thảy mọi thứ, hết thảy mọi thứ trông qua dường như có vẻ rất...hạnh phúc.

Nhưng mà...

Chương 52: Vụ tập kích trong đêm

Hết thảy mọi chuyện lại trở về như lúc trước.

Mỗi ngày đều trôi qua như vậy, cùng nhau rời văn phòng, cùng ăn tối rồi trở về nhà, cuộc sống cứ bình lặng tiếp diễn. Kể từ sau sự việc Ôn Húc Khiên lạm dụng thuốc ngủ, Lạc Tranh đối với hắn càng thêm quan tâm chăm sóc. Bởi vì trong lòng nàng cảm thấy có lỗi, cho nên ngày hôn lễ càng đến gần, nàng đều gắng dành thêm nhiều thời gian để cùng hắn thảo luận những việc cần chuẩn bị.

Chỉ khi ngồi một mình trong bóng đêm yên tĩnh, Lạc Tranh mới có thể lơ đãng nhớ tới người đàn ông tà mị kia, nhưng mà mỗi lần nhớ tới hắn, trái tim nàng dường như có chút thắt lại.

Đối với chuyện hợp tác mà Kỳ Ưng Diêm ủy thác, Lạc Tranh đã nói lại với Ôn Húc Khiên, nhưng mà hắn có vẻ khá chần chừ. Bởi dù sao Lạc Tranh cũng mới tiếp nhận pháp vụ tại tập đoàn RM chưa bao lâu, nếu cứ như vậy đổi qua luật sư khác thì không được hay cho lắm. Cuối cùng, Ôn Húc Khiên đề nghị Lạc Tranh cứ suy nghĩ thêm vài ngày, dù sao hôn lễ cũng đã gần kề, trả lời chậm lại vài ngày đối với đối phương mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Lạc Tranh cũng đồng ý với hắn, không biết là bởi vì sự áy náy trong lòng hay là vì nguyên nhân gì khác. Tóm lại, mấy ngày này, Ôn Húc Khiên nói gì nàng cũng không phản bác, hết thảy đều theo lời hắn mà làm.

Hongkong, Vịnh Nước Cạn.

Không khí bữa tối vô cùng vui vẻ. Bởi vì ngày hôn lễ đang tới gần nên lớn nhỏ trong Ôn gia đều vô cùng cao hứng, cả tối bàn việc chuẩn bị hôn lễ, sắp xếp tiệc, lên danh sách khách mời. Đôi vợ chồng già thực đã mong đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Lúc rời khỏi Ôn gia, trời đã rất khuya. Lạc Tranh cùng Ôn Húc

Khiên nắm tay đi từ thang máy xuống dưới bãi đậu xe.

Xe của Lạc Tranh đậu ngay cạnh xe của Ôn Húc Khiên. Khi nàng vừa bước tới bên cạnh xe, thân hình mềm mại liền bị hấn từ phía sau ôm lấy.

"Anh sao vậy?" Nàng cười nhẹ, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Ôn Húc Khiên ôm lấy cánh tay nàng, hít thật sâu mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng, khẽ thì thầm bên vành tai nhỏ xinh, "Tranh Tranh, đêm nay cùng anh về biệt thự, được không?"

Hấn đưa ra lời đề nghị vô cùng thẳng thắn với nàng.

Thân thể Lạc Tranh khẽ run lên, nụ cười trên môi bất giác cứng lại. Ánh mắt thoáng hiện lên nét đau đớn, sau một khắc, thân thể nàng liền bị Ôn Húc Khiên xoay lại, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên...

"Tranh Tranh, em không nên hiểu lầm, anh chẳng qua chỉ cảm thấy ngày hôn lễ của chúng ta đã sắp tới rồi, không cần thiết phải đợi thêm nữa..."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh nhìn hấn, nhẹ giọng ngắt lời, "Em hiện tại...không có bất kỳ tư cách gì để từ chối anh. Nếu như anh muốn, em....em đồng ý."

Trước khi tới Paris, Lạc Tranh vẫn luôn kiên trì việc đem những gì tốt đẹp nhất để dành cho đêm tân hôn. Nhưng bây giờ, nàng còn tư cách gì mà yêu cầu hấn làm như vậy? Giờ khắc này, nàng một chút cũng không muốn tổn thương hấn, dù hấn có đưa ra yêu cầu như thế nào, nàng đều không có tư cách cự tuyệt.

Bởi vì, nàng nợ hấn!

Ôn Húc Khiên nhìn nàng, lắng nghe từng lời, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nổi lên một hồi đau đớn, hấn cảm thấy đau lòng, ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng nói, "Thực xin lỗi em, Tranh Tranh, là anh không tốt, anh không nên làm em phải khó xử."

"Không, Húc Khiên..." Lạc Tranh từ trong ngực hấn ngẩng lên, dịu dàng lên tiếng, "Là em không tốt, là em..."

Lời của nàng còn chưa kịp nói hết, cái miệng nhỏ đã bị Ôn Húc Khiên ép lấy, bàn tay to của hấn giữ lấy đầu nàng, vô cùng ôn nhu

hôn lên đôi môi anh đào, tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát cùng hương vị ngọt ngào.

Lạc Tranh không phản kháng cũng không giãy giụa, mặc cho hẳn tùy ý đói khát cắn nuốt đôi môi nàng, bàn tay mềm mại khẽ duỗi ra vòng qua cổ hẳn.

Một hồi lâu sau, Ôn Húc Khiên mới lưu luyến buông đôi môi mềm mại của nàng, dịu dàng lên tiếng, "Tranh Tranh, về sau không cho phép em nói những lời này, biết không? Có thể yêu em là niềm hạnh phúc lớn nhất đời anh, em không có lỗi gì với anh hết. Từ nay về sau, chúng ta sẽ không nhắc lại những chuyện đã qua nữa, được không?"

Lạc Tranh dịu dàng nở nụ cười, nét cười đọng lại trong đôi mắt, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng, "Cảm ơn anh, Húc Khiên..." Kết hôn với hẳn, hẳn là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời nàng.

"Nha đầu ngọc..." Ôn Húc Khiên lại khẽ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, "Tranh Tranh, là anh phải cảm ơn em mới đúng. Gặp được em, là may mắn nhất đời anh, nhưng mà..." hẳn cố ý nói chậm rãi...

"Nhưng mà cái gì?" Lạc Tranh mỉm cười nghiêng đầu nhìn hẳn.

"Tranh Tranh, tới khi nào anh mới được gặp bác gái? Ngày kia là hôn lễ của chúng ta rồi mà tới giờ này, anh còn chưa được nhìn thấy bác." Ôn Húc Khiên khẽ chuyển đề tài, vừa cười vừa nói..

Nụ cười của Lạc Tranh có chút áy náy, "Húc Khiên, hôm qua em vừa gọi điện cho mẹ, mẹ nghe tin em sắp kết hôn với anh nên rất vui mừng. Hiện tại sức khỏe của mẹ cũng rất tốt, còn nói muốn trước ngày hôn lễ trở về Hongkong gặp mặt anh. Có thể ngày mai, chậm nhất sáng ngày kia mẹ sẽ tới Hongkong."

"Thật không? Tranh Tranh, không bằng chúng ta tự mình qua thăm bác đi." Ôn Húc Khiên cao hứng nhìn nàng.

"Em cũng đã nói như vậy, nhưng mà tính mẹ rất kiên quyết, nói là sao phải phiền phức chạy tới Mỹ làm gì, em nói thế nào cũng không lay chuyển được bà." Lạc Tranh mỉm cười đầy hạnh phúc.

"A..., Tranh Tranh, cái này là em không đúng, đã nói chuyện với bác gái, lại không chịu báo cho anh một tiếng." Ôn Húc Khiên biết rõ mẹ Lạc Tranh ở tại một viện dưỡng lão ở Mỹ. Nhiều năm qua, hẳn thật sự rất muốn gặp mặt người phụ nữ đã trải qua nhiều gian khổ như bà. Nhìn Lạc Tranh, hẳn tin chắc bà cũng là người phụ nữ cực kỳ kiên cường.

"Ngày hôm qua anh mới vừa xuất viện, em sợ mẹ nghe giọng anh yếu như vậy sẽ thấy lo lắng mà thôi." Lạc Tranh dịu dàng phản đối.

"Được được, là anh không đúng, nhưng mà anh nhất định phải tự mình đi đón bác, đến lúc đó không cho phép em lén đi một mình, biết chưa?" Ôn Húc Khiên nhẹ véo cái mũi xinh xinh của nàng.

Lạc Tranh cười gật đầu.

"Anh đưa em về." Ôn Húc Khiên ôm lấy nàng, tâm tình vô cùng thoải mái.

"Không cần phiền phức như vậy, anh cũng lái xe tới, vòng đi vòng lại rất phiền phức, em cũng không phải trẻ con, tự mình về là được rồi." Lạc Tranh nói xong, chủ động ngẩng đầu hôn hẳn.

Ôn Húc Khiên lại lần nữa cúi đầu xuống, đổi bị động thành chủ động, phủ lấy đôi môi nàng....

Mãi đắm chìm trong hạnh phúc, họ không hề phát hiện ra, cách chỗ họ không xa có một chiếc xe thương vụ màu tối, đèn trong xe cũng khá u ám như hòa cùng đôi mắt thâm thúy của người đàn ông ngồi trong đó. Hẳn lạnh lùng nhìn đôi nam nữ đang thâm tình ôm nhau kia, bên môi khẽ nhếch lên khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. Nét lạnh này nhanh chóng lan tràn trong đáy mắt, cùng với gương mặt cương nghị của hẳn lúc này thực giống như ác quỷ...

Chẳng bao lâu, hẳn lạnh lùng đạp mạnh chân ga, chiếc xe lặng lẽ rời đi không một tiếng động...

Bóng đêm càng lúc càng mị hoặc...

Lạc Tranh về đến nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, trên môi vẫn còn ngập tràn hương vị hạnh phúc. Bước vào căn phòng tối đen, nàng liền đóng cửa lại, bất giác khẽ nhíu mày.

Có người!

Đây chính là trực giác vô cùng bén nhạy của nàng. Ngay sau đó, trong không khí dường như có một loại hơi thở như có như không len vào hô hấp của nàng, chính là mùi hoắc hương vô cùng quen thuộc...

Mùi hoắc hương thoang thoảng lan toả trong không khí, len vào hơi thở khiến tâm tình Lạc Tranh bất giác cực kỳ khẩn trương. Bàn tay còn chưa rời khỏi nắm cửa, chỉ cảm thấy bị một đôi tay rắn chắc từ phía sau ôm lấy, liền sau đó, nàng hoàn toàn ngã vào vòm ngực rộng lớn quen thuộc.

Thân thể Lạc Tranh khẽ run rẩy, vừa định hét lên...

"Yên nào..." Giọng đàn ông trầm thấp kề sát tai nàng, phả hơi nóng lên vành tai nhỏ, "Đừng sợ, là tôi."

Lạc Tranh thực sự muốn hét lên, nếu nói không sợ là nói dối. Đây là nhà của nàng, tại sao vô duyên vô cớ lại có người khác bước vào? Nhưng mà, tim nàng lúc này lại đập thành thịch, không cách nào phân biệt nổi là do sợ hãi hay do bị kích động.

"Anh...vào bằng cách nào?" Nàng cố gắng đè nén tâm tư đang cuồn loạn, cố gắng cất giọng thật lạnh lùng nhưng trong đêm khuya thanh vắng lại khiến người nghe có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Vừa hỏi dứt lời, Lạc Tranh liền cố gắng xoay người lại đối mặt với hắn nhưng lại bị ôm càng chặt hơn. Cứ như vậy, cả thân người nàng hoàn toàn áp sát vào ngực hắn. Thậm chí, nàng còn có thể cảm thụ được từng nhịp tim vô cùng mạnh mẽ của hắn. Nàng đành dừng lại, không biết tại sao, mỗi lần tựa vào vòm ngực của hắn, máu trong người nàng như muốn dâng trào, trong lòng lại có một cảm giác vô cùng thoải mái.

"Đừng động, để tôi ôm em một chút." Một giọng đàn ông trầm ổn từ trên đầu nàng vang lên, ấm áp tựa một loại rượu hảo hạng, giữa đêm khuya tĩnh lặng càng thêm phần quyến rũ khiến người ta say mê. Liền đó, Lạc Tranh chỉ cảm thấy, hắn cúi xuống, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng lướt trên gương mặt nàng, giống như cánh bướm dập dờn trên những cánh hoa, nhẹ nhàng ôn nhu đặt lên từng tấc da thịt của nàng. Rồi sau đó, một cảm giác ấm áp từ gò má nhanh chóng

lan tràn đến vành tai nhạy cảm, khéo léo đánh thức tất cả các giác quan của nàng...

Tâm tư Lạc Tranh theo từng động tác của hắn mà run lên nhẹ nhẹ, nhanh chóng lan ra toàn thân. Khẽ hít một hơi thật sâu, giọng nói của nàng có chút gấp gáp...

"Đi ra! Nếu còn không đi, tôi sẽ kiện anh tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp!"

Nàng vội vã hạ lệnh trực khách, cũng không muốn tiếp tục truy cứu lý do hắn có thể vào được nhà bởi vì nàng sợ nếu tiếp xúc thế này, bản thân sẽ mất đi kiểm soát. Khi nụ hôn nhẹ nhàng của hắn rơi xuống da dẻ mịn màng của mình, Lạc Tranh cảm nhận rất rõ ràng cảm giác quen thuộc đang trỗi dậy trong lòng theo từng động tác của hắn. Loại cảm giác này có chút thoải mái, có chút hoảng hốt, có chút ngỡ ngàng. Nàng thực sự sợ hãi loại cảm giác này! Sợ hãi sẽ không cách nào khống chế tình cảm của mình.

Tiếng cười trầm khàn từ yết hầu hắn bật ra, khiến người ta trầm mê như gió xuân mơn man nhẹ nhàng trên gò má mềm mại của nàng, rồi sau đó, bàn tay hắn đem bàn tay nhỏ của nàng giữ chặt, bao lấy, mười ngón tay đan vào nhau, tự nhiên hết những đôi tình nhân lâu ngày gặp lại.

"Tranh, tôi nhớ em." Giọng nói khàn khàn mang theo bao nhiêu say đắm.

Tim Lạc Tranh tâm bất giác như muốn nhảy lên tận cổ, trong lúc nhất thời thực bị lời nói của hắn đầu độc.

Thương Nghiêu nhẹ nhàng kéo nàng về phía hắn, bàn tay đưa lên mang theo mùi hoắc hương nhàn nhạt. Từng ngón tay lùa vào mái tóc mềm mại của nàng, mơn man hàng lông mày thanh tú, sau đó dờn xuống khuôn mặt tinh tế, nhẹ nhàng phác họa từng đường nét trên gương mặt xinh đẹp...

Mà Lạc Tranh lúc này cũng không cách nào dời mắt khỏi hắn. Trong phòng không hề bật đèn, chỉ có ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ chiếu vào, gương mặt đàn ông cương nghị hiện ra trong mắt nàng, cùng hơi thở cương liệt, bộ dạng lười biếng, khoé môi hơi nhếch lên

nhưng vẫn toát lên vẻ cao quý trong từng hơi thở... Đầu óc Lạc Tranh có chút choáng váng, dưới bóng đêm yên tĩnh, Thương Nghiêu tựa như một vị thần đầy quyền uy vừa hạ phàm, chúng sinh đều do hấn một tay tạo nên. Giờ khắc này, tựa hồ mọi vật trên trời đất đều bị hấn hấp dẫn, bị mê hoặc, như thể sa chân vào vũng lầy không thể tự thoát ra...

Hô hấp của Lạc Tranh khẽ tăng thêm, bức tường mà nàng cố gắng xây dựng trong tích tắc hoàn toàn sụp đổ. Tâm tình hoàn toàn buông lỏng theo cơn sóng đang trào dâng trong lòng, nhanh chóng lan khắp toàn thân. Nàng không trốn tránh, không kháng cự, lẳng lặng đứng đó, cam tâm tình nguyện trầm luân...

Thương Nghiêu cười nhẹ, ánh mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, giống như xuyên thấu tâm hồn nhỏ bé, liền sau đó, khẽ kéo nàng hướng về phía phòng ngủ...

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn toả ánh sáng màu vàng nhạt vô cùng dễ chịu, cảm giác so với bóng tối ngoài phòng khách càng thêm mê hoặc lòng người. Một mùi hương thoang thoảng kích thích thần trí nàng. Hít sâu lần thứ nhất, vô cùng dễ chịu, hít sâu lần thứ hai, có cảm giác như bị mùi hương này đầu độc. Mùi hương này như hoà cùng mùi hoắc hương trên người hấn thành một thể, khiến cho đầu óc nàng không cách nào linh hoạt như lúc bình thường, đến khi nhớ tới việc phải cự tuyệt, hết thảy đều đã muộn.

Lạc Tranh nhớ rõ, phòng ngủ của nàng chưa từng có mùi hương này. Kể từ khi biết mình bị dị ứng phấn hoa, nàng đã nhiều lần tìm kiếm cho mình một loại mùi hương không gây miễn cảm nhưng hết thảy đều thất bại. Nhưng mà mùi hương hôm nay dường như là vì nàng mà chuẩn bị, giống như mang theo chút hương hoa nhẹ nhàng thơm ngát, lại như không phải, loáng thoáng có cảm giác giống như đắm mình trong vũ trụ bao la, hay trong làn sương mù giữa rừng rậm, lại như mang theo sự ngọt ngào của loại rượu đỏ thuần khiết khiến cho tinh thần đang khẩn trương của nàng hoàn toàn thả lỏng...

Là hấn chuẩn bị sao?

Hấn chẳng những đã sớm phá hiện nàng bị dị ứng phấn hoa, hơn

nữa còn bỏ công sức tìm loại hương liệu khiến cho nàng có thể hít thở dễ chịu?

Lạc Tranh ngược mắt nhìn hấn, đắm chìm trong nụ cười nhẹ nhàng đầy mê hoặc để lộ lúm đồng tiền kia...

Hấn thực sự là người đàn ông thế nào?

Mỗi lần nhìn hấn, nàng lại có cảm giác hấn như một người thần bí chìm trong màn sương mờ ảo, mang theo sự hấp dẫn đủ để mê hoặc lòng người, khiến người ta không tự chủ mà tiến lại gần hấn, càng lúc càng muốn gần thêm...

Tiếng nhạc du dương vang lên, mọi thứ đều được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ giống như trong phim, lại vô cùng chân thực len vào trong lòng, khiến Lạc Tranh đắm chìm trong đó không muốn thoát ra...

Một bàn tay đưa đến trước mặt Lạc Tranh, ánh mắt nàng như bị thôi miên, ma xui quỷ khiến đưa bàn tay nhỏ bé cho hấn. Hai bàn tay vừa giao nhau, một cảm giác ấm áp quen thuộc lập tức truyền khắp toàn thân nàng. Bàn tay còn lại đã đặt lên bả vai hấn từ lúc nào, mặc cho hấn dẫn dắt theo từng bước đi, uyển chuyển khiêu vũ theo tiếng nhạc...

"Đầu của tôi, có chút quay cuồng." Lạc Tranh thực nghĩ tới việc giãy giụa nhưng mà toàn thân đều mềm rũ ra, một chút khí lực cũng không còn. Một cảm giác lười biếng bao phủ toàn thân nàng, tựa một con mèo nhỏ, nàng chỉ có thể thuận theo lòng mình, đem thân thể nhỏ bé dựa vào Thương Nghiêu, đầu cũng khẽ dựa trên ngực hấn, mặc cho hơi thở của hấn bao trùm lấy nàng...

Là vì bóng đêm quá mê hoặc hay là vì âm nhạc? Hay là vì mùi hương thoang thoảng kia khiến người ta cảm thấy sức lực tản mát, hay là do bị hấn đầu độc? Tóm lại, giờ khắc này, Lạc Tranh cảm thấy bản thân mình giống như đang đứng trên mây, nương theo từng bước chân của Thương Nghiêu, nhẹ nhàng di chuyển...

Tiếng cười của Thương Nghiêu khẽ vang lên, giọng nói êm ái rủ rỉ bên tai nàng, "Tranh, em có biết, mấy ngày nay tôi nhớ em tới sắp điên lên mất rồi."

"Ừ..." Lạc Tranh khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt có

chút mơ hồ, dịu dàng như nước, nét tinh táo trong đáy mắt giờ đã trôi dạt tận nơi nào, mang theo về quyển rũ mê hoặc lòng người. Đôi môi anh đào khẽ động, lại không nói gì nữa...

Nàng chỉ cảm thấy mùi hương thoang thoảng kia dường như đang ăn mòn sức lực của mình, khiến cho toàn thân nàng càng lúc càng yếu ớt, chỉ muốn cứ như vậy dựa vào người hấn, hết thảy tùy ý hấn dẫn dắt.

"Vì sao..." Lạc Tranh cúi đầu khẽ cất tiếng. Nàng luôn có một cảm giác tò mò ngự trị trong lòng, nàng thực muốn biết rõ tâm tư của hấn, vì cái gì...vì cái gì khiến hấn đột ngột xuất hiện tại Hongkong, vì cái gì mà hấn lại ở trong nhà nàng...vì cái gì, hấn lại muốn nàng?

Ánh mắt Thương Nghiêu toát lên sự vui vẻ không hề che dấu, "Không có nguyên nhân, chỉ là nhớ em mà thôi. Con người khi được làm chuyện mình thích mới có thể vui vẻ, không phải sao?"

Thương Nghiêu khẽ cúi xuống nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng. Cho dù Lạc Tranh không nói thành lời hấn vẫn có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của nàng.

"Làm chuyện mình thích?" Lạc Tranh chăm chú nhìn hấn, cảm thấy gò má như bị hâm nóng, toàn thân cũng theo đó mà nóng lên, thân thể mềm mại của nàng dựa vào người hấn, một chút khí lực cũng không có.

Biết rõ hấn là người đàn ông vô cùng nguy hiểm, biết rõ một khi quen thuộc với hơi thở của hấn sẽ rất khó từ bỏ, nhưng mà nàng... Hấn là một người hoàn toàn đối lập với Ôn Húc Khiên, hấn thích khống chế, thích thao túng người khác...

"Chuyện mình thích làm sao?" Lạc Tranh dường như vô thức cất tiếng, toát ra một mị lực mê người.

Khoé môi Thương Nghiêu toát lên một nụ cười đầy ý sủng nịnh, cúi đầu xuống, khẽ thì thầm bên tai nàng, "Giống như hiện giờ, tôi và em, quên hết mọi thứ, chỉ tận hưởng hiện tại mà thôi."

Thân thể mềm mại dựa vào trước ngực khiến Thương Nghiêu thực muốn đem nàng hoà vào cơ thể. Vừa dứt lời, hấn kéo tay nàng đặt lên vai mình, vòng tay ôm nàng lên bước về phía giường lớn.

Đầu óc Lạc Tranh có chút choáng váng, ôn thuận dựa trên ngực Thương Nghiêu, giống như một con mèo nhỏ vô cùng đáng yêu.

Màn đêm dường như càng lúc càng thẫm lại...

Đồ đạc trong phòng ngủ được ánh trăng chiếu vào khiến người ta có cảm giác mơ màng. Thương Nghiêu đem Lạc Tranh đặt xuống giường, đứng dậy, đóng cửa phòng lại. Đối mặt với nàng lúc này, ánh mắt thâm thúy dường như tăng thêm vài phần u ám, giống như một con hắc báo trong bóng đêm, đang chuẩn bị thôn tính con mồi.

Thân thể mềm mại của Lạc Tranh nằm trên giường, một chút lý trí còn sót lại nói cho nàng biết phải nhanh đứng dậy đuổi hắn đi, nhưng mà... Lý trí lúc này đã quá yếu ớt, một cảm giác rung động trong lòng rất nhanh lấn át tất thảy, nàng chỉ có thể không hề chớp mắt nhìn về người đàn ông phía trước, hắn đang cúi xuống, mang theo một nụ cười vô cùng tà mị...

Thương Nghiêu khẽ luồn tay vào mái tóc nàng. Mái tóc mềm mại mà thơm ngát, xoã ra trên gối, ga giường một màu trắng tinh khiết vô cùng ôn nhu hoà cùng dung nhan kiều diễm, làn da trắng mịn như thể trong suốt của nàng, hiện giờ lại mang theo một chút màu hồng phấn mê người...

Nàng thực sự là một bảo vật vô giá, mang theo ma lực mạnh mẽ, bất cứ ai cũng bị nàng thu hút, chỉ mong đắm chìm trong vực thẳm không muốn trở lại, trừ phi... có được nàng.

Khoé môi Lạc Tranh khẽ động, nhìn Thương Nghiêu bên cạnh, hơi thở có chút dồn dập...

Tiếng cười trầm thấp của Thương Nghiêu khẽ vang lên mang theo sự sủng ái vô cùng. Cúi đầu xuống, lửa nóng từ môi hắn nhanh chóng bao trùm đôi môi đỏ mọng mê người của nàng. Hơi thở thơm ngát trong cái miệng nhỏ khiến hắn bắt đầu khó có thể kiềm chế, mà Lạc Tranh lúc này lại một thân mềm mại vô lực càng khiến hắn nhiệt huyết sôi trào.

"Uhm..." Lạc Tranh vô thức đắm chìm trong mùi hương quen thuộc trên người Thương Nghiêu, nàng có thể cảm giác được một đôi bàn tay ấm áp vô cùng quen thuộc đang nhen nhóm từng ngọn

lửa trên thân thể mình.

Nàng chỉ cảm thấy hơi thở đàn ông cùng với mùi hương thoang thoảng kia đang hoà làm một, khiến cho nàng có một cảm giác điên cuồng... giống như bị đè nén lâu ngày, thẳm sâu trong đáy lòng cảm thấy thực sự muốn được phóng thích, không ngừng phóng thích...

Tiếng rên rỉ khe khẽ của Lạc Tranh khiến Thương Nghiêu như được kích thích, càng muốn chiếm lấy nàng nhiều hơn. Nụ hôn của hắn mang theo nhu tình nồng đậm cùng bá đạo thẳng xuống phía dưới, rơi xuống phần cổ mềm mại của nàng, bàn tay thành thực đem từng chướng ngại trên người nàng trút bỏ...

Nhiệt độ trong phòng ngủ dường như càng lúc càng tăng...

Gò má Lạc Tranh đã sẫm ửng đỏ, dưới ánh mắt thâm thúy của hắn, trong lòng nàng dâng lên cảm giác ngượng ngùng cùng với sự hưng phấn khó nói thành lời...

Nhìn xem thân hình nhỏ nhắn trên giường, bàn tay Thương Nghiêu cũng bắt đầu không cam chịu mà liên tục di chuyển...

Mái tóc mềm mại có chút lộn xộn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ, nương theo bàn tay thành thực của Thương Nghiêu mà nổi lên biến hoá. Đầu Lạc Tranh khẽ ngửa ra, bàn tay vô thức khoác lên vai Thương Nghiêu, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng thờ dốc, hơi thở như lan khiến hắn say mê, bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng dán sát vào lồng ngực hắn.

Giờ phút này, dáng vẻ mê người của Lạc Tranh hoàn toàn nhen nhóm dục hoá trong lòng Thương Nghiêu.

Da thịt nàng không một chút tỳ vết, trắng như ngọc, mịn màng như sáp, nõn như trứng gà, xinh đẹp như một loại đồ sứ tinh tế khiến người ta không nhìn được mà muốn hung hăng chà đạp.

Mùi hương thoang thoảng trong không khí dường như đọng lại...

Ánh mắt Thương Nghiêu rùng rục lửa nóng cơ hồ có thể thiêu cháy cả đồng cỏ, con người nóng rục nhìn chăm chăm vào thân thể uyển chuyển của nàng, nhanh chóng trút bỏ toàn bộ quần áo trên người...

"Tranh, đêm nay đem bản thân em hoàn toàn cho tôi." Tiếng nói

của hắn đã trở nên thô cát khàn khàn, giống như đang đè nén cảm giác mãnh liệt muốn bộc phát đục vọng điên cuồng.

Lạc Tranh có chút không hiểu câu nói kia, ánh mắt mơ hồ nhìn hắn, như thể một con búp bê nhỏ lạc lối.

Ánh mắt của hắn quá hoang dại, lời nói cũng quá mức trần trụi khiến cho toàn thân nàng lại càng thêm nóng...

Thương Nghiêu thoả mãn cười nhẹ, lấn người tiến lên, dùng thân thể trắng kiện giữ lấy nàng. Nụ hôn đầy đục vọng lại lần nữa đặt xuống, bàn tay linh hoạt trên thân thể nàng trượt xuống...

Đầu lưỡi bá đạo của hắn khế khiêu khích cùng bức bách đôi môi anh đào của nàng để hắn tiến vào...

"Ừ... Thương Nghiêu..." Khoé môi Lạc Tranh khế bật ra tiếng ngân nga mất hồn, không kịp được mà gọi tên hắn. Một tiếng này càng thêm kích thích đục hoả trong người Thương Nghiêu, tiếng kêu yêu kiều của nàng khiến hắn suýt chút nữa mất đi khống chế, cố gắng nhẹ nhàng vuốt ve, đặt xuống những nụ hôn dài nóng bỏng khiến thân thể Lạc Tranh nổi lên từng hồi tê dại...

Những tiếng rên rỉ mất hồn khe khế vang lên, gương mặt mê người toát lên vẻ kiều mị, hàng lông mày xinh xắn hơi chau lại, hàm răng ngọc khế cắn lấy đôi môi căng mọng. Thương Nghiêu mê muội nhìn chăm chú thần thái xinh đẹp của Lạc Tranh lúc này, vô cùng quyến rũ lại có vài phần phong tình.

"Thích không?" Hắn khàn giọng dụ dỗ nàng

"Không... Không biết..." Lạc Tranh hết như một đứa trẻ vô lực. Nhất định là có gì đó không đúng, nếu không nàng sao có thể khát vọng được hắn vuốt ve như vậy, sao có thể phóng túng như vậy?

"Thật không?" Làn môi nóng rực của Thương Nghiêu lại lần nữa áp lên thân hình mềm mại yêu kiều của nàng, xấu xa kéo dài sự khó chịu của nàng...

"A..." Lạc Tranh không cách nào kiềm chế mà hét lên, từng đợt lại từng đợt khoái cảm mãnh liệt xông tới khiến nàng cơ hồ không chịu được...

Thương Nghiêu nhếch môi cười, hoàn toàn áp người xuống,

không giống với sự ôn nhu lúc trước, bàn tay to của hắn dường như mang theo sức mạnh muốn huỷ diệt nàng triệt để, ngay cả đầu hắn cũng đang cúi xuống dưới.

Chương 53: Pheromone (18+)

Phần ngực căng tròn của nàng liên tục bị mút mạnh vào, Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Một cảm giác tê dại nhanh chóng lan khắp toàn thân. Nàng dường như đã quên hết tất cả, chỉ biết mình rất cần người đàn ông này. Một cảm giác thoải mái dần dâng lên khiến nàng không cách nào kìm chế tiếng thân ngâm mất hồn.

Từng tiếng ngâm nga khe khẽ của nàng khiến máu trong người Thương Nghiêu như sôi sục, khoé môi ánh lên nụ cười đầy thoả mãn.

Tiếng thở dốc dồn dập dần thay thế cho tiếng thân ngâm mất hồn. Trong đầu còn đang có cảm giác mơ màng như thể đang lơ lửng giữa không trung, Lạc Tranh chỉ cảm thấy phần hông mình được nhẹ nhàng nâng lên, vật đàn ông nóng hổi đặt tại đó tận lực hành hạ, khiến nàng không kìm chế được mà cất lên càng nhiều tiếng rên rỉ yêu kiều.

Để duy trì sự cân bằng của cơ thể, Lạc Tranh vô thức bám chặt vào bờ vai Thương Nghiêu. Nàng chỉ cảm thấy bàn tay to lớn kia siết chặt phần hông mình, một lực mạnh mẽ nhanh chóng đè xuống, sự trống rỗng trong thân thể nháy mắt được lấp đầy. Sức mạnh khổng lồ như thể xuyên thấu cơ thể nàng, đánh thẳng vào đại não.

Sự kích thích quá mức hung mãnh khiến Lạc Tranh vô thức nhắm nghiền đôi mắt đã mờ mịt màn sương. Sự to lớn của hắn khiến nàng thực sự rất khó tiếp nhận, cảm thấy như có một dòng điện từ thẳm sâu trong thân thể nhanh chóng lan khắp toàn thân, khiến cho nàng vô lực chống đỡ, rồi lại không nhìn được co rút thân thể, bàn chân nhỏ cũng bất giác co lại.

"A...." Sự kích thích cực hạn này khiến Lạc Tranh không chịu nổi, đầu ngửa ra sau, mái tóc đen nhánh theo đó vẽ nên một đường vòng

cung trong không trung, không kim được mà phát ra tiếng hét dài.

"Tranh... em khít chặt như vậy thực khiến tôi nổi điên, bé cưng..." Thương Nghiêu cũng cảm nhận được sự thoả mãn trước giờ chưa từng có. Hắn không thể không thừa nhận, những ngày này, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng thân hình mềm mại của nàng đã khiến cho máu trong người hắn như muốn sôi trào.

Thương Nghiêu cũng không hề khống chế dục vọng của mình thêm nữa, bắt đầu điên cuồng mà vận động liên tục.

Nương theo từng động tác của hắn, thân thể mềm mại trắng muốt của Lạc Tranh run lên theo từng nhịp tấn công, mái tóc xoã ra trên không toả ra hương thơm ngát.

Người đàn ông bị dục hoá thiêu đốt sao có thể nhịn nổi trước một màn mê người thế này, bàn tay to lớn của hắn liền đưa ra nắm lấy bầu ngực đang run lên như hai chú thỏ ngọc của nàng.

"Ừ... Thương Nghiêu..." Lạc Tranh bị kích thích, bàn tay nhỏ bé cũng cuồng dã bám chặt lấy phần eo lưng hắn, lưu lại từng vệt đỏ dài. Thương Nghiêu không hề cho nàng chút thời gian nghỉ ngơi, đột nhiên ôm thẳng người nàng lên, khiến Lạc Tranh hoảng sợ vội vòng tay qua cổ hắn, đôi chân thon vòng qua phần eo lưng rắn chắc kia.

Đối mặt với mỹ nhân trước ngực, Thương Nghiêu đương nhiên sẽ không khách khí, vùi đầu vào khe rãnh trước mặt, hưởng thụ sự mềm mại của nàng. Liền đó đem nàng chống vào cửa sổ sát đất, điên cuồng mà ăn mòn nàng hết lần này tới lần khác...

Hắn hít sao chế trụ eo nàng, lần sau tiến vào càng sâu hơn so với lần trước.

"Gọi tên của tôi! Tôi muốn em nhớ kỹ, đêm nay là ai đã khiến cho em vui vẻ!"

"Thương Nghiêu... Thương Nghiêu..." Không thể chịu được cảm giác cực hạn như lũ quét, Lạc Tranh chỉ cảm thấy hoàn toàn bị hắn chế ngự, trong mắt, trong lòng nàng chỉ còn hình bóng hắn.

"Bé con nhiệt tình!" Thương Nghiêu thô sáp thờ dốc, thanh âm đầy thoả mãn đã trở nên vô cùng dịu dàng.

Toàn thân tê dại đã sớm mất đi kiểm soát, Lạc Tranh gần như

mất đi ngôn ngữ, chỉ có thể thụ động mà phối hợp cùng hắn. Thương Nghiêu nở nụ cười thoả mãn, hài lòng thấy trong đáy mắt nàng chỉ có hắn...

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt. Thoáng chốc, trong cơ thể Lạc Tranh cảm thấy như có cái gì đó nổ tung, nương theo sự cướp đoạt của hắn, nàng nhịn không nổi bám chặt bờ vai hắn, nghênh đón hắn. Nàng đã lên thiên đường sao? Nếu không sao lại có loại cảm giác ngây ngất kỳ lạ này, vừa nóng như lửa, lại vừa điên cuồng như bị cơn sóng lớn vùi lấp, mười ngón tay siết chặt lại, cả hai cùng điên cuồng phát ra tiếng thét, hướng lên đỉnh cao dục vọng...

Khi mặt trời đã lên cao, Lạc Tranh mới từ cơn mộng bừng tỉnh lại, ánh mắt có chút mờ lung khẽ nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực như thể mới bị xe hung hăng nghiền qua. Sau một khắc, nàng tựa như nhớ ra vài chuyện, từ trên giường ngồi bật dậy.

Tối qua nàng đã làm gì? Nàng sao lại thế này?

Đại não có vài giây trống rỗng, nhưng liền đó, từng màn kích tình mãnh liệt đêm qua lại hiện lên trong đầu nàng...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy da đầu một hồi tê dại, giống như bị sét đánh. Nhớ lại từng chuyện đêm qua, nàng vô thức dựa người vào đầu giường, lại không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu.

Trong tim chợt dâng lên một cảm giác mất mát khó nói thành lời. Đưa mắt nhìn xung quanh phòng, hết thấy mọi thứ đều vô cùng ngăn nắp, không hề lưu lại chút dấu hiệu hỗn loạn sau một đêm cuồng dã kích tình...

Trong lúc nhất thời, Lạc Tranh thực không phân biệt rõ, hết thấy chuyện phát sinh đêm qua là sự thật hay chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Nếu như không phải trong không khí vẫn còn bay bóng mùi hoắc hương mơ hồ kia, nàng nhất định cho rằng mình đang nằm mơ. Đưa ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh, trên giường tuy không còn hơi ấm của hắn nhưng vẫn còn lưu lại mùi hương đặc trưng kia...

Cho dù hết thấy mọi chuyện là mơ đi chẳng nữa thì thân thể nàng phải giải thích thế nào? Cảm giác sưng đau dưới hạ thân kia không lừa được người!

Nàng quá quen thuộc loại cảm giác này, đây là kết quả của cả một đêm hoan tình mãnh liệt.

Nhưng mà...

Hắn đã đi đâu rồi?

Lạc Tranh cố nén cảm giác đau nhức nhắc người ra khỏi giường, kéo lấy chiếc chăn mỏng che kín thân thể trần trụi, chân trần bước ra khỏi phòng ngủ...

Hết thấy mọi thứ đều vô cùng ngăn nắp như thể chưa từng có ai tới nơi này!

Một chút dấu vết hỗn loạn cũng không thấy khiến Lạc Tranh thực sự muốn tin rằng hết thấy mọi chuyện đêm qua chỉ là một giấc mộng. Thực sự là giấc mộng sao? Nếu quả thực là giấc mộng, nàng cần phải vui vẻ mới đúng, ít nhất có thể chứng minh nàng không phản bội Ôn Húc Khiên thêm lần nữa. Nhưng mà, không hiểu sao lúc này nàng lại có một cảm giác cô đơn.

Đầu óc Lạc Tranh lúc này thật sự mơ hồ, khẽ lấy tay xoa xoa thái dương, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía bàn trà, nàng giật mình bước lên phía trước...

Giờ khắc này, ánh mắt nàng có cỡ nào kinh hoàng.

Bình huân hương trên bàn đủ để chứng minh sự chân thực của hết thấy mọi chuyện phát sinh đêm qua, chỉ là không còn nhìn thấy bóng dáng Thương Nghiêu đâu.

Hô hấp của Lạc Tranh có chút rối loạn, nhẹ nhàng cầm lấy bình huân hương kia, khẽ hít lấy một hơi, trong nháy mắt dường như từng sợi tóc của nàng cũng khẽ run rẩy.

Mùi huân hương này nàng đã quá quen thuộc, chính là mùi hương vương vấn cả đêm qua. Mặc dù đã cháy hết nhưng trong bình vẫn còn lưu lại hương thơm, hương thơm này vừa xâm nhập vào hơi thở của nàng, khiến cho lòng nàng chợt có cảm giác thật hưng phấn, dục vọng trong thân thể dường như cũng bắt đầu trỗi

dậy...

Trong đầu Lạc Tranh bắt chợt hiện lên ý cảnh giác, ánh mắt nhìn chăm chăm bình huân hương trên tay. Rốt cuộc, đây là thứ gì?

Tại một khu đất ở vùng ngoại ô không khí trong lành, một mái nhà màu trắng tinh tế ẩn hiện giữa những tán cây xanh murót.

"Tiểu Tranh, đây không phải loại hương liệu truyền thống, mà là pheromone ở dạng tinh dầu, dùng 60% nước để hoà tan, để trong nhà rất có tác dụng kích thích tình dục." Một cô gái mặc chiếc váy dài màu tím ngòai trên sàn, nâng bình huân hương mà Lạc Tranh vừa đưa, nhìn nàng nhún vai khẽ nói.

Lạc Tranh hơi nhíu mày, "Pheromone? Đó là thứ gì?"

"Đường đường đại luật sư cũng muốn bổ sung kiến thức sinh vật học khiến người ta cảm thấy thật thú vị." Cô gái kia nhẹ nhàng cười một tiếng, ôn nhu giải thích, "Pheromone là một dạng kích thích tố được sản sinh tự nhiên trong cơ thể, có thể tiết ra qua tuyến mồ hôi hoặc bề mặt da. Các chuyên gia hiện nay đã bắt đầu tinh chế pheromone, dùng nó làm một thành phần trong nước hoa. Nếu tăng gấp mười lần hàm lượng sẽ có tác dụng khiến thần kinh hưng phấn, gây cảm giác kích thích tình dục mãnh liệt. Nhưng theo mình được biết, người có thể tinh luyện ra được loại pheromone cỡ này, phải có công nghệ cực kỳ hiện đại. Xem ra, người sử dụng loại huân hương này nhất định phải ở tầm cỡ ông trùm của ngành xa xỉ phẩm."

Nói chuyện cùng Lạc Tranh không phải ai khác mà chính là nhà điều chế hương liệu nổi tiếng thế giới Lưu Ly. Bạn bè của Lạc Tranh không nhiều lắm, bạn tốt lại càng ít. Khi còn đi học, cũng bởi tính tình nàng khá cô độc nên cũng không kết giao bạn bè mấy. Sau này thành luật sư, bởi mối quan hệ giữa người với người trong xã hội vô cùng phức tạp, cho nên muốn tìm bạn tri giao lại càng khó khăn.

Lưu Ly kể như là một trường hợp đặc biệt. Cô quen với Lạc Tranh không phải nhờ mối quen hệ giữa thân chủ và luật sư biện hộ mà chỉ do một lần tình cờ. Lạc Tranh cùng Lưu Ly tán gẫu rất hợp nhau cho nên chẳng mấy chốc trở thành bạn tốt.

Con người, nhiều khi chính là kỳ quái như vậy. Ngày ngày tiếp

xúc, ở cùng một chỗ chưa chắc đã thành bạn tốt, nhưng có người chỉ cần gặp qua một lần, sẽ rất hợp nhau.

Lưu Ly, không chỉ đơn thuần là một cái tên đẹp, mà phối hợp với thân phận đặc biệt của cô lại càng tăng thêm sức thu hút. Nữ huân hương sư đã khiến người ta có một cảm giác vô cùng bí ẩn rồi mà bản thân Lưu Ly càng không phải ngoại lệ. Thường ngày, hầu như cô đều ru rú trong nhà, ngoại trừ khi cần tham gia số ít hoạt động bên ngoài hoặc các buổi nghiên cứu chế tạo thành phần hương liệu.

Chỗ ở của Lưu Ly cũng cách xa khu trung tâm Hồng Kông phần hoa, kề bên một hồ nước, băng qua một vườn hoa mỹ lệ là một cánh rừng Tiêu Tương trúc xinh đẹp. Nhưng mà Lạc Tranh cũng chưa từng dám đi qua vườn hoa kia. Mỗi lần tới chỗ Lưu Ly, Lạc Tranh chủ yếu chỉ ngồi ở phòng khách, nếu không nàng nhất định sẽ bị dị ứng phấn hoa. Nên nhớ rằng nơi ở của Lưu Ly còn được mệnh danh là "Bách hoa viên", đủ biết ở bên trong trồng biết bao nhiêu loại thực vật cùng hoa cỏ.

Nghe xong câu trả lời của Lưu Ly, Lạc Tranh bất giác khẽ thờ dài, cũng không nói gì thêm.

Lưu Ly thấy bộ dạng ngơ ngẩn của nàng, cười nhẹ, giọng nói dịu dàng vang lên, "Sao vậy? Không phải bị mình đoán trúng rồi chứ? Đối phương thực sự là ông trùm ngành xa xỉ phẩm?"

Lưu Ly là huân hương sư, đương nhiên hiểu rõ muốn tinh luyện một loại hương liệu khó khăn đến cỡ nào. Còn pheromone, trên thế giới hiện có rất nhiều chuyên gia chủ yếu chiết xuất nó từ động vật, sau đó sử dụng làm một thành phần trong nước hoa, cung cấp cho nhu cầu của con người. Nhưng trước mắt mà nói, chưa có người nào có thể tinh chế pheromone đến dạng tinh dầu như vậy.

Đầu óc Lạc Tranh có chút rối loạn, cầm lấy bình huân hương, dường như nhớ tới điều gì đó liền hướng về phía Lưu Ly cất tiếng.

"Vậy thứ này chẳng phải là một loại chất kích thích tình dục sao? Về mặt pháp luật sẽ không cho phép sử dụng."

Lưu Ly nhẹ nhàng hất mái tóc dài, ánh mắt sáng bừng nhìn về phía Lạc Tranh, "Không, pheromone không phải là chất kích thích

tình dục, nó chẳng qua là một loại hương tự nhiên toả ra từ cơ thể con người để hấp dẫn người khác giới, có tác dụng hỗ trợ cảm hứng mà thôi. Về mặt luật pháp, mình không thấy có quy định nào cấm sử dụng cả. Nhưng mà, cậu là luật sư tiếng tăm vang dội, muốn thắng trận này cũng không thành vấn đề đâu."

Lạc Tranh như có điều suy nghĩ, lẳng lặng nhìn bình huân hương đến gần người.

Lưu Ly thấy vậy, khẽ mím môi cười, nghiêng đầu nhìn nàng, "Nhưng mà Tiểu Tranh, mình thật sự hứng thú muốn biết đối phương là ai. Mình nghĩ Ôn Húc Khiên chắc chắn không dám sử dụng thứ này với cậu."

Lạc Tranh giật mình sửng người nửa ngày mới có phản ứng với lời nói của Lưu Ly, sắc mặt hơi có chút mất tự nhiên, hắng giọng một cái, "Mình không có nói là mình..."

"Đừng gạt tở, ánh mắt cậu đã bán đứng lòng cậu rồi. Chúng ta làm bạn đã nhiều năm nay, dù gì mình cũng học được chút khả năng nhìn thấu lòng người của cậu, không phải sao?" Lưu Ly khẽ vỗ lên vai Lạc Tranh, nói tiếp, "Nếu như là thân chủ của cậu, trong ánh mắt cậu sẽ không có vẻ như bị mất mát thế này."

Tim Lạc Tranh chợt đập rộn lên, liếc mắt lờm Lưu Ly một cái, "Mình đến giờ mới biết thì ra cậu cũng là người tò mò như vậy."

Cũng bởi đặc trưng công việc nên Lưu Ly đối với bất cứ thứ gì cũng có tâm trạng vô cùng thanh tĩnh. Rất khó có chuyện có thể thu hút sự chú ý của cô.

Mà ngay cả ngữ điệu nói chuyện của Lưu Ly cũng đều nhẹ nhàng êm ái tựa như dòng nước hiền hoà xuôi dòng, dường như không có mấy tâm tình trong đó.

Lạc Tranh nhiều lần đùa rằng Lưu Ly chính là Tiểu Long Nữ thời hiện đại, mà nhà cùng vườn hoa của cô chính là ngôi cổ mộ kia.

Nhưng mà hôm nay, Lưu Ly lại thể hiện sự hứng thú như vậy, thật sự là lần đầu tiên.

Lưu Ly biết rõ trong lòng Lạc Tranh đang có tâm sự, cũng không kiêng kỵ, nhẹ nhàng lên tiếng, "Đây không phải là tọc mạch, cậu nghĩ

xem, có người có thể tinh chế được loại pheromone dạng tinh dầu như vậy, mình đương nhiên cảm thấy hứng thú, hơn nữa, mình càng cảm thấy có hứng thú với chuyện của cậu hơn."

"Mình?" Lạc Tranh đưa tay chỉ vào mũi mình, nhìn Lưu Ly, "Mình có cái gì khiến cho cậu cảm thấy hứng thú đây?"

"Là tình cảm của cậu." Lưu Ly xoay người lại, nhìn thẳng Lạc Tranh. Khuôn mặt không hề trang điểm vẫn mang đậm vẻ thanh tú với những đường nét vô cùng tinh tế, hàng lông mày đen nhánh khẽ chau lại, "Hôm nay, cậu mang bình huân hương này tới đây, có phải là tối hôm qua đã có người dùng cái này với cậu? Nói cách khác, cậu với người đàn ông đó đã phát sinh quan hệ?"

Lưu Ly thẳng thắn nói ra suy đoán của mình, không hề có chút ý nghĩ xấu.

Lạc Tranh khẽ liếm môi, lại lần nữa than nhẹ một tiếng, gật đầu. Trước khi đến đây, nàng cũng không định giấu giếm Lưu Ly bất cứ chuyện gì. Mấy năm nay, hai người họ không có gì là không nói cho nhau cả. Chỉ có như vậy, Lạc Tranh mới cảm thấy mình vẫn còn giống một người phụ nữ.

Lưu Ly đối với sự thừa nhận của nàng cũng không hề tỏ ra giật mình. Ngược lại, càng có hứng thú nhìn Lạc Tranh, nhẹ nhàng nói, "Cậu thấy người đàn ông đó so với Ôn Húc Khiên, ai thích hợp hơn?"

"Không!" Lạc Tranh trả lời ngay, "Lưu Ly, cậu biết rõ, ngày mai mình kết hôn rồi."

Lưu Ly khẽ nhún vai, "Tiểu Tranh, cậu vẫn không trả lời câu hỏi của mình. Thế này không giống với phong cách thường ngày của cậu chút nào. Mình muốn hỏi người đàn ông kia có phù hợp với cậu hay không, cậu tự nhiên kéo chuyện kết hôn vào đây làm gì?"

Lạc Tranh nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lưu Ly nhìn thấy bộ dạng của nàng, khẽ than nhẹ, "Tiểu Tranh, thực ra cậu có từng nghĩ, cậu thực sự yêu Ôn Húc Khiên sao? Có lẽ, người cậu yêu là một người hoàn toàn khác, ví dụ như người đàn ông tối qua đã dùng thứ huân hương này?" Lưu Ly đưa mắt nhìn bình huân hương trong tay Lạc Tranh, khẽ hỏi.

Lạc Tranh nghe vậy trong lòng có chút kinh hãi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, "Luu Ly, cậu ở đây đoán bậy gì đó? Người mình yêu đương nhiên là Húc Khiên, bằng không sao lại chịu lấy anh ấy. Về phần người đàn ông tối qua, hẳn chẳng qua là tên khốn dùng thủ đoạn hạ lưu để chiếm lợi thế mà thôi."

Vừa nhắc đến Thương Nghiêu, Lạc Tranh liền nhớ lại hết thảy sự việc phát sinh tối qua, cơn giận lại bất giác bùng lên.

Luu Ly ở một bên thấy vậy gật đầu nói, "Cũng đúng, Ôn Húc Khiên đúng là một người đàn ông tốt. Mấy năm nay anh ta đối với cậu cũng vô cùng chu đáo. Nhưng mà Tiểu Tranh, cậu có lẽ không hiểu về pheromone lắm."

"Ý cậu là gì?" Lạc Tranh có chút ngờ vực nhìn Luu Ly.

Luu Ly có chút mệt mỏi, đứng dậy, đi đến bàn trà gần đó, lấy một gốc cây xanh lục đặt vào bình hoa rồi nhẹ nhàng nói, "Pheromone sở dĩ không bị coi là một loại chất kích thích tình dục cũng bởi nguyên lý hấp dẫn người khác phái của nó. Nó căn bản dựa trên sự hoà hợp về tình dục để nâng sự thoả mãn lên một bước cao hơn mà thôi. Cho nên về bản chất nó hoàn toàn đối lập với thuốc kích thích."

Tim Lạc Tranh theo từng lời của Luu Ly bất giác đập rộn lên, giọng nói có chút ngập ngừng, "Bản chất đối lập? Luu Ly, cậu đừng gạt mình nữa."

Luu Ly khẽ liếc nàng, "Xin cậu đó, tuy cậu là đại luật sư danh tiếng vang dội, nhưng trong phương diện hương liệu, mình mới là chuyên gia, mình nói dối cậu để làm gì chứ."

"Mình không hiểu lắm ý của cậu." Lạc Tranh khẽ nói.

"Thực ra đây là một đạo lý rất đơn giản. Vậy theo cậu, cái gì sẽ được coi là thuốc kích thích?" Luu Ly khẽ cầm lấy chiếc ly từ trong tay Lạc Tranh, rót thêm nước trái cây, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Lạc Tranh suy nghĩ một chút liền nói, "Những loại thuốc đem sử dụng mà không được sự đồng ý của người trong cuộc, có thể khiến cho người bị phục thuốc mất đi bản tính đều bị coi là thuốc kích thích."

"Đó, không phải cậu cũng rất rõ ràng khái niệm này hay sao?"

Lưu Ly khẽ uống một ngụm trà, "Vừa rồi cậu có nói bản chất của thuốc kích thích là khiến cho người bị phục thuốc mất đi bản tính, nhưng pheromone thì không như vậy. Nó chỉ là một chất xúc tác khiến cho nam nữ vốn có tình cảm phát triển mối quan hệ nhanh hơn một chút mà thôi. Nói cách khác, nó là một mùi hương có tác dụng nâng cao sức hấp dẫn của hai bên. Nếu như hiện tại cậu đang trong tâm trạng bình thường, hoặc vô cùng tỉnh táo, nó sẽ không hề có tác dụng. Hoặc là nếu như bản thân cậu không có một chút hứng thú nào với đối phương, cho dù có đem cả bình pheromone đổ lên người anh ta, cậu cũng sẽ không có một chút phản ứng nào."

Lạc Tranh vừa mới uống một ngụm nước trái cây, nghe Lưu Ly nói xong câu sau cùng, xém chút nữa bị sặc, hai mắt trừng lớn nhìn cô bạn thân, giống như là vừa nghe một câu chuyện kinh khủng nhất trên đời. Thật lâu sau, nàng mới lên tiếng, "Có thể nào, đôi khi chuyên gia trong lĩnh vực này cũng sẽ nhầm lẫn?"

"Cậu đang mong như vậy?" Lưu Ly nhú mày, buồn cười nhìn nàng, "Không cần phải nghi ngờ phán đoán của mình, ít nhất ở phương diện này, mình chưa từng sai lầm."

Lạc Tranh khó nhọc cầm ly nước lên, tâm tình theo những lời nói vừa rồi bất giác có chút xáo trộn.

"Khoan, không phải Ôn Húc Khiên vẫn nghĩ cậu là xử nữ đấy chứ?" Lưu Ly hỏi rất thẳng thắn.

Lạc Tranh khẽ chớp mắt, cắn cắn môi, "Mình đã nói thật với anh ấy rồi."

Lưu Ly khẽ gật đầu, "Chuyện như vậy đúng là không nên giấu giếm, anh ta nghĩ sao?"

"Anh ấy đã lạm dụng thuốc ngủ." Lạc Tranh than nhẹ một tiếng, hồi tưởng lại mấy ngày vừa rồi khiến tâm trạng nàng vô cùng bi thương.

Lưu Ly há hốc miệng, hiển nhiên bị tin này làm cho kinh ngạc, thật lâu mới cất tiếng, "Cho nên, cậu quyết định vẫn ở lại bên anh ta?"

"Mình làm gì có tư cách lựa chọn có ở bên anh ấy hay không. Người sai là mình, đáng lẽ anh ấy không nên hành động ngược

nghech như vậy." Hàng lông mày của Lạc Tranh khẽ chau lại đầy phiền muộn.

Lưu Ly đưa tay chống cằm, "Cậu thực cho rằng, tất cả mọi chuyện có thể trở lại như trước kia? Anh ta có thể coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh? Tiểu Tranh, cậu vốn lý trí như vậy, nên suy nghĩ cho kỹ càng mới được."

"Có chứ, mình đã nghĩ rất nhiều. Húc Khiên nhiều năm qua đã làm rất nhiều chuyện cho mình, mình không thể phụ anh ấy. Cho dù trong lòng anh ấy có oán, mình nghĩ sẽ dành cả cuộc đời này để bù đắp lại."

"VẬY còn chuyện tối qua?" Lưu Ly lại hỏi.

Lạc Tranh bất giác cứng người lại, hồi lâu mới lên tiếng, "Mình không muốn thay đổi gì nữa. Hiện tại mình thấy rất rối loạn. Lưu Ly, mình thật sự....không muốn lại có chuyện phát sinh nữa, mình chỉ nghĩ....sẽ toàn tâm toàn ý yêu Húc Khiên, chỉ đơn giản như vậy thôi."

"Được, được. Mình hiểu." Lưu Ly tiến lên ôm lấy bả vai nàng, nhẹ giọng an ủi, "Cậu muốn làm thế nào thì hãy làm thế ấy. Cậu là bạn tốt nhất của mình, mình chỉ mong cho cậu được hạnh phúc là tốt rồi."

Trong mắt Lưu Ly, Lạc Tranh luôn là người vô cùng lý trí. Hiếm khi thấy nàng bàng hoàng cùng bất lực thế này. Giờ khắc này, Lưu Ly không đành lòng nói thêm gì nữa. Có lẽ, thời gian sẽ là cách giải quyết tốt nhất cho hết thảy mọi chuyện.

Lạc Tranh gật đầu, khẽ thở dài rồi dựa vào vai Lưu Ly, nhắm mắt lại...

"Được, Tranh Tranh, em xử lý chuyện đó trước, anh trở về văn phòng sẽ xem xét tiếp." Giọng nói êm dịu của Ôn Húc Khiên vang lên trong điện thoại, ân cần dặn dò thêm vài câu rồi mới cúp máy.

Ánh mặt trời len qua rèm cửa trắng tinh rọi vào phòng, chiếu lên chiếc giường có chút hỗn loạn. Dưới thảm trải sàn, quần dài đàn ông, quần lót nam nữ, còn có áo lót màu đỏ khiến người ta có chút mơ màng...

Khi Ôn Húc Khiên vừa ngắt điện thoại, một cánh tay phụ nữ trắng

mịn, giống như rắn nước đặt lên ngực hắn, liền đó cướp lấy di động, vút sang một góc hẳn không với tới.

Ôn Húc Khiên cúi đầu cười, cánh tay trắng kiện khoá chặt vòng eo kia, "Tiểu yêu tinh, cướp điện thoại di động làm gì?"

Một khuôn mặt phụ nữ quen thuộc hé ra từ trong ngực hắn, gò má thanh thuần toát lên vẻ xinh đẹp, khẽ chu cái miệng dán vào lồng ngực hắn, giọng nói hờn dỗi lộ rõ vẻ không vui.

"Anh thật xấu, trong ngực còn đang ôm em, lại muốn cùng cô ta nói chuyện yêu đương, không sợ em sẽ ghen sao?"

"Ghen?" Ôn Húc Khiên nhếch môi cười, "Em cần phải rất rõ ràng cô ấy là gì của anh, còn muốn ghen tuông vớ vẩn sao?" Hắn nhìn về người phụ nữ trong ngực, nhẹ vỗ mông cô ta một cái, tính đứng dậy rời giường.

"Húc Khiên..." Người phụ nữ kia từ sau lưng ôm lấy hắn, giọng có chút nũng nịu, "Hôm nay tới công ty muộn chút không được sao?"

Ôn Húc Khiên không quay đầu lại, đưa cánh tay dài cầm lấy khăn tắm, nhàn nhạt nói, "Tiểu Vũ, mai là hôn lễ của anh và Lạc Tranh. Hôm nay còn rất nhiều việc cần phải chuẩn bị."

Qua đêm với hắn không phải ai khác mà chính là người đã bị Lạc Tranh sa thải - Diêu Vũ. Khi còn ở trường luật, thành tích học tập của cô ta cũng khá, nhưng khi vào văn phòng cũng chỉ được nhận làm chân chạy việc vặt cho các luật sư khác mà thôi. Cho đến một ngày, khi đang photo tài liệu, không ngờ máy photo lại hỏng, lúc đó cô ta cuống đến độ không biết nên làm gì, may nhờ Ôn Húc Khiên đi qua sửa giúp. Để tỏ lòng cảm ơn, Diêu Vũ đã mời Ôn Húc Khiên ăn tối.

Sau đó, hai người họ chính thức quen nhau.

Diêu Vũ có dáng người khá nhỏ nhắn, tướng mạo thanh thuần tựa một cô sinh viên không rành thế sự. Mà dường như cô ta cũng rất thoả mãn với sự che chở của Ôn Húc Khiên.

Cứ thế, số lần gặp gỡ của hai người ngày càng nhiều. Mỗi khi Diêu Vũ làm sai chuyện gì, Ôn Húc Khiên lại đứng ra giúp đỡ. Về sau, hắn liền giữ cô ta bên cạnh làm trợ lý, dần dần quan hệ phát

triển đến trên giường...

Trong mắt Ôn Húc Khiên, Diêu Vũ cùng Lạc Tranh là hai mẫu phụ nữ hoàn toàn khác biệt. Diêu Vũ giống như một đứa trẻ vô lực, không thể không có đàn ông trợ giúp. Mà Lạc Tranh, dường như việc gì cũng có thể tự làm, lý trí vô cùng tỉnh táo. Diêu Vũ khi cao hứng sẽ cười to, lúc bi thương sẽ thể hiện rõ sự thống khổ, thường xuyên làm nũng, cáu kỉnh, vừa mất hứng đó lại có thể cao hứng ngay lập tức. Còn Lạc Tranh thì khác, tâm trí nàng rất vững vàng, tựa như nàng không bao giờ cần sự bảo vệ của đàn ông, nàng vĩnh viễn vẫn luôn bình tĩnh, thông minh như vậy. Lúc Ôn Húc Khiên ở bên nàng, thực sự mà nói không ai cần chăm sóc ai, hai người họ giống như hai cá thể hoàn toàn độc lập.

Chương 54: Ai phản bội ai?

(18+)

Có thể nói, Diêu Vũ là loại phụ nữ thích hợp làm tình nhân, cô ta rất có khả năng làm thoả mãn ý muốn bảo hộ của đàn ông. Mà Lạc Tranh thì thích hợp làm vợ, không cần đàn ông phải quá quan tâm, nàng vẫn có thể đem hết thảy mọi thứ thu xếp gọn gàng. Cho nên, thời gian dài như vậy, Ôn Húc Khiên có thể có được cả hai người bên cạnh liền cảm thấy rất thoả mãn.

"Không, người ta không muốn anh đi nhanh như vậy..." Diêu Vũ dứt khoát ôm Ôn Húc Khiên làm nũng, thậm chí hai bàn tay bắt đầu không an phận chạy loạn trên ngực hắn, sau đó dờ xuống phía dưới.

Ôn Húc Khiên giữ chặt bàn tay của cô ta, "Tiểu Vũ, chúng ta còn nhiều thời gian, Lạc Tranh đã đến văn phòng. Nếu anh còn không tới, cô ấy sẽ nghi ngờ."

"Nghi ngờ thì nghi ngờ." Diêu Vũ chu cái miệng nhỏ, giống như một con rắn nước đi vòng qua trước ngực Ôn Húc Khiên, ôm chặt lấy hắn.

Ôn Húc Khiên nâng khuôn mặt của cô ta, khẽ nhếch môi, "Sao thế, không sợ cô ấy à?"

"Có anh ở đây, sao em phải sợ chứ!" Diêu Vũ cười, ánh mắt nhu tình nhìn hắn, "Nhưng mà em cảm thấy cô ta cũng không phải người thông minh gì, như hai lần trước cô ta gọi điện cho anh, anh không nghĩ tới sau này cô ta sẽ nghi ngờ sao?"

"Đó là vì cô ấy tin tưởng anh." Ôn Húc Khiên vừa nói, vừa nhéo nhéo mũi Diêu Vũ.

Diêu Vũ bày ra bộ mặt quý nhìn hắn, "Đó là vì cô ta không biết vị hôn phu của mình thiếu thành thật mà thôi, nếu như cô ta biết được hiện giờ anh còn đang ôm em nhất định sẽ rất thú vị."

"Em muốn làm gì?" Ôn Húc Khiên hơi nhíu mày, ánh mắt vốn

đang có ý cười chột nổi lên một tia cảnh giác.

"Nhìn anh kìa, căng thẳng như vậy." Diêu Vũ cười càng thêm mỉa mai, bàn tay nhỏ lại dờ xuống, nắm lấy phần thân dưới của hắn, chậm rãi di chuyển bàn tay.

"Em còn muốn thế nào đây? Giống như hai lần trước, khi cô ta gọi điện tới, rõ ràng là lúc anh đang yêu em cuồng nhiệt nhất. Cô ta thật đáng ghét, nhưng mà... người ta cũng chỉ muốn cùng anh thôi mà."

Khoé môi Ôn Húc Khiên hơi cong lên, người phụ nữ trong ngực hắn không ngừng vắn vẹo, mà bàn tay nhỏ của cô ta lại cực kỳ mềm mại khiến cho ngọn lửa dục vọng của hắn lại lần nữa cháy lên, bàn tay to liền trượt dọc theo lưng cô ta, một đường thẳng xuống dưới...

"Húc Khiên..." Diêu Vũ thở hổn hển, thân người như rũ ra.

Dục vọng nguyên thủy nhất của Ôn Húc Khiên đã sớm ngang đứng, một bàn tay to đưa lên, giữ chặt lấy đầu Diêu Vũ, liền sau đó đẩy xuống.

Diêu Vũ hiểu ý của hắn, hờn dỗi nói, "Anh thật đáng ghét nha..." Tuy miệng nói vậy nhưng vẫn là thuận theo ý hắn, thân người chậm rãi dờ xuống, khuôn mặt nhỏ có chút khó khăn vùi sâu vào chỗ kín của hắn.

Một cảm giác mềm mại cùng ấm áp bao phủ khiến toàn thân Ôn Húc Khiên có chút căng thẳng, lại có chút thoả mãn khẽ thở phào một tiếng, bàn tay to đem đầu cô ta giữ chặt hơn, tận tình hưởng thụ khoang miệng mềm mại ngọt ngào đang mang lại cho hắn cảm giác cực hạn kia.

Nhìn người phụ nữ hoàn toàn thuần phục dưới thân mình, khuôn mặt nhỏ vẫn mang vẻ thanh thuần khiến toàn thân hắn như sắp nổ tung, một loại cảm giác vô cùng thành tựu mà hắn chưa từng có.

"Nằm lên giường đi!" Ôn Húc Khiên nhẹ vỗ đầu cô ta, giọng thô cát ra lệnh.

Diêu Vũ dường như không thể chờ thêm nữa, nằm lên giường, bàn tay nắm lấy cánh tay trái của hắn.

"Húc Khiên, muốn em... em là của anh." Tư thế cùng vẻ mặt cô ta

lúc này thực vô cùng khêu gợi.

Ôn Húc Khiên xoay người áp xuống, bàn tay bóp chặt eo cô ta, trong mắt chỉ còn tia dục vọng u ám.

"Em là của anh!" Nói xong, hấn nhắc hai chân cô ta đặt tại hông mình, dùng sức hung hăng tiến vào.

"A..." Diêu Vũ nhịn không được, rên rỉ thành tiếng, rồi sau đó, hai chân càng giống như gấu koala, khoá chặt lấy thắt lưng của hấn.

Ôn Húc Khiên rất nhanh chóng hoà vào hơi thở gấp gáp của Diêu Vũ, nhìn người phụ nữ dưới thân hoàn toàn bị chinh phục, động tác của hấn càng lúc càng thêm cuồng bạo khiến Diêu Vũ chịu không nổi phải lên tiếng cầu xin...

Thân thể Diêu Vũ là do một tay hấn khai phá, kể từ lần đầu tiên của cô ta bị hấn chiếm lấy, cho đến bây giờ, mỗi bước đều do hấn dạy dỗ mà thành. Có thể nói, thân thể này là do một tay hấn tạo nên. Hết thảy mọi thứ trên đời, còn có chuyện gì ý nghĩa hơn?

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của đàn ông và hơi thở gấp gáp của phụ nữ hoà thành một thể, thật lâu không hề ngừng lại...

Thời gian, nhất là khi đang bận rộn lại trôi đi càng nhanh. Hết thảy mọi việc liên quan đến hôn lễ cũng đã được sắp xếp ổn thoả, đều là do Ôn Húc Khiên chuẩn bị.

Lạc Tranh lại có một ngày bận rộn với hồ sơ án kiện mà quên bằng thời gian. Rất nhanh, mặt trời đã khuất dạng, nhân viên cũng đã tan làm về cả, Ôn Húc Khiên mới gõ cửa phòng làm việc của Lạc Tranh, bước vào.

"Hết giờ làm việc rồi, bà xã." Hấn đi đến bên ghế, nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ đằng sau.

Đầu óc Lạc Tranh như chững lại một giây, sau đó mới có phản ứng với cách xưng hô của hấn. Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ đỏ bừng lên, "Còn chưa gả cho anh, không cho phép gọi như vậy."

"Xấu hổ sao? Ngày mai chúng ta kết hôn rồi, chỉ là hưởng thụ cách xưng hô mới trước vài giờ đồng hồ thôi mà." Ôn Húc Khiên cười khẽ, ôn nhu nhìn nàng.

"Cho dù kết hôn rồi cũng không nên ở văn phòng gọi em như vậy,

nghe ghê quá đi." Lạc Tranh nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, cười cười. Đem hồ sơ cất vào ngăn kéo, nàng quay lại nhìn hẳn, "Trên tivi đều nói, đàn ông đêm trước khi kết hôn đều muốn cùng bạn bè tụ tập một chỗ, tổ chức tiệc chia tay thời độc thân. Em còn tưởng anh đã sớm đi tới đó rồi cơ?"

"Không có chuyện gì quan trọng bằng bà xã cả." Ôn Húc Khiên cười nhìn nàng, "Thương Nghiêu vì tới tham dự hôn lễ của chúng ta, đã sớm đến Hongkong rồi. Anh đã đặt chỗ tại nhà hàng xong xuôi, tối nay chúng ta cùng mở tiệc chia tay thời độc thân."

Ngón tay đang điều chỉnh lại tài liệu của Lạc Tranh bất giác dừng lại, tâm tình bỗng chốc có chút hoảng loạn, trong lúc nhất thời đầu óc như trống rỗng.

Thì ra... hẳn thật sự đã đến Hongkong.

"Em sao vậy, Tranh Tranh?" Ôn Húc Khiên thấy sắc mặt nàng hơi khác liền hỏi.

Lạc Tranh vội vàng ổn định lại tâm tình, cười cười nhìn hẳn, "Không có gì, chỉ là... em hiện giờ vẫn còn nhiều việc cần phải hoàn thành gấp, không thể cùng hai người ăn tối rồi..."

"Tranh Tranh, thật ra anh cũng đã nghĩ rồi. Nếu trước đám cưới có thể xử lý chuyện của tập đoàn RM một cách ổn thoả cũng tốt. Vừa đúng lúc Thương Nghiêu tới Hongkong." Ôn Húc Khiên khẽ ngắt lời nàng, bước lên ôm lấy thân hình nhỏ nhắn, dịu dàng nói, "Nếu thực sự mình tiếp nhận lời mời của tập đoàn thần bí kia, vậy tối nay cũng nên đem chuyện này thu xếp cho tốt. Xem thử Thương Nghiêu có dự tính thế nào, hoặc là anh ta có thể đồng ý đổi luật sư đại diện, hoặc là chúng ta sẽ bồi thường hợp đồng. Chuyện như vậy cũng nên ngồi lại nói chuyện cho rõ ràng."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, suy nghĩ trong đầu cũng rối tung lên, khẽ nhíu hàng lông mày thanh tú, "Húc Khiên, em..."

Ôn Húc Khiên thấy nàng ấp a ấp úng, ân cần nhìn nàng, "Em sao vậy?"

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đầy vẻ quan tâm của hẳn,

trong lòng càng thêm áy náy. Một lúc lâu sau, hàng lông mày của nàng giãn ra, cố gắng nở nụ cười thật tươi, khẽ gật đầu, "Được rồi, em đi cùng anh."

Ôn Húc Khiên nở nụ cười hài lòng, cúi đầu hôn lên vầng trán mịn màng của nàng...

Chương 55: Anh sẽ không đạt được mục đích

Nhà hàng Amber vẫn luôn là sự lựa chọn của Lạc Tranh, trong bầu không khí vô cùng ưu nhã, tiếng đàn violon êm dịu giống như dòng nước nhẹ nhàng quanh quần từng góc nhỏ của nhà hàng.

Trong một phòng ăn sang trọng được đặt riêng, chỉ có ba người đang dùng bữa, Ôn Húc Khiên, Lạc Tranh và Thương Nghiêu.

Lúc này, Ôn Húc Khiên không có uống say mềm giống như lần trước. Hấn và Thương Nghiêu đang thưởng thức một chai vang chính hiệu được nhập trực tiếp từ Pháp qua đường hàng không. Mà Ôn Húc Khiên tối nay cũng chỉ nhấp môi là chính.

Bữa tối nay, Lạc Tranh ăn mà không có chút cảm giác nào. Cũng giống như bữa tối lần trước tại nhà nàng, Lạc Tranh chỉ lặng lẽ ngồi ăn, không động tới một giọt rượu, cũng hầu như không nói gì, cả buổi tối chỉ có Ôn Húc Khiên và Thương Nghiêu nói chuyện.

"Thương Nghiêu, không ngờ cậu có thể đến Hongkong, ly này mình nhất định phải mời cậu, cảm ơn cậu có thể tới tham dự hôn lễ của mình cùng Tranh Tranh." Ôn Húc Khiên nâng ly lên, trên môi toát lên sự vui vẻ vô cùng.

Lạc Tranh kín đáo đưa mắt nhìn qua Thương Nghiêu cách đó không xa, mới vài tiếng không gặp, bộ dạng hấn dường như càng thêm mê người. Hôm nay, hấn cũng không mặc đồ nghiêm túc như khi tới công ty, chỉ có áo sơ mi tối màu bao lấy thân người cao lớn, cũng không mang cà vạt, nút áo ở phần cổ cũng bỏ lỏng hai cúc, để lộ vòm ngực màu đồng rắn chắc, tay áo sơ mi cũng hơi xắn lên, để lộ cánh tay rắn chắc...

Cánh tay hấn vẫn mạnh mẽ như vậy, cũng giống hệt như lúc ôm lấy nàng, so với hấn, dường như thân thể nàng không có chút sức nặng.

Lòng ngực của hắn vô cùng mê người, thấp thoáng ở cổ áo sơ mi rộng mở. Dường như Lạc Tranh có thể cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn của hắn. Thậm chí nàng còn có thể cảm giác được lúc hắn ôm lấy nàng nhấc bổng lên, phần ngực tròn đầy của nàng áp sát vào vòm ngực rộng lớn của hắn...

Trời ơi!

Trong đầu Lạc Tranh bỗng vang lên một hồi cảnh tỉnh, nàng đang nghĩ gì thế này? Tại sao chỉ cần nhìn thấy hắn là lại bắt đầu suy nghĩ lung tung? Ánh mắt có đôi chút bối rối, vô thức nhìn lướt qua gương mặt hắn, đã thấy ánh mắt hắn xuyên thấu qua ly rượu trong suốt chăm chú nhìn vào gương mặt nàng, ánh mắt thâm thúy đối lập với ánh mắt có chút hỗn loạn của nàng.

Ánh mắt hắn vẫn như vậy, tựa như có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, khoé môi tà mị khẽ nhếch lên đầy ý vị sâu xa, mà ánh mắt kia cũng loé lên một tia đùa cợt.

Đầu óc Lạc Tranh thật muốn rối tung lên, tâm tình vô cùng hỗn loạn, ánh mắt nàng vô thức nhìn về phía bàn tay mình nhưng lại phát hiện ra mỗi đầu ngón tay đều đang run rẩy.

Hắn nhìn thấu tâm tư nàng sao?

Mọi chuyện xảy ra tối hôm qua thực giống như một giấc mơ, nửa thật nửa giả. Vậy mà hôm nay, hắn ngồi ở kia vô cùng chân thực, bộ dạng nghiêm chỉnh chưa từng thấy, chỉ có ánh mắt tà mị là không hề thay đổi, khiến nàng có chút sợ hãi, không biết hắn sẽ lại làm ra chuyện gì nữa.

Nhìn thấy Ôn Húc Khiên nâng ly muốn mời Thương Nghiêu, Lạc Tranh ngồi bên vội nhỏ tiếng khuyên hắn, "Húc Khiên, tối nay đừng uống nhiều."

Lần trước ở nhà nàng, tâm tư của Thương Nghiêu đã rất rõ ràng. Mà lúc đó nàng còn chưa có phát sinh thứ quan hệ kia với hắn, hắn đã hành động quá đáng như vậy. Lúc này đây, khi mà mọi ranh giới đạo đức đều đã bị hắn phá vỡ, nàng rất khó bảo đảm nếu Ôn Húc Khiên lại say xỉn, không biết hắn sẽ đối với nàng thành ra thế nào...

Giọng nói của Lạc Tranh không lớn, không nhỏ, vừa đủ để

Thương Nghiêu ở phía đối diện nghe được. Nàng mặc dù là nói cho Ôn Húc Khiên nghe, nhưng thực tế là ngầm cảnh cáo Thương Nghiêu.

Thương Nghiêu đương nhiên là người thông minh, nghe vậy, nét cười bên môi càng đậm, nâng ly lên khế cụng với Ôn Húc Khiên, "Húc Khiên, cậu thật là tốt số, còn chưa kết hôn mà tân nương đã lo lắng như vậy rồi."

Những lời này vốn chỉ đơn giản là một câu trêu chọc, nhưng trong tai Lạc Tranh luôn cảm thấy mỗi lời nói của người đàn ông này đều muốn ám chỉ một điều gì đó.

Ôn Húc Khiên nghe vậy cười lớn, khẽ nhấp một ngụm rượu, đặt ly xuống liền nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Lạc Tranh, "Đúng vậy! Có thể cưới được Tranh Tranh là may mắn lớn nhất đời tôi."

Lạc Tranh miễn cưỡng cố nặn ra nụ cười vui vẻ, mặc cho Ôn Húc Khiên ôm mình. Nhưng mà nàng có cảm giác, cách đó không xa luôn có ánh mắt nóng rực nhìn mình chăm chú. Cảm thấy hơi mất tự nhiên, Lạc Tranh ngược mắt nhìn lại, đã thấy Thương Nghiêu không có nhìn về phía nàng nữa, thậm chí có lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều...

"Húc Khiên, hôn lễ hết thầy đều chuẩn bị ổn thoả rồi chứ?"
Thương Nghiêu cất giọng nhàn nhã hỏi.

"Cũng đã chuẩn bị xong cả, ngày mai chỉ cần Thương Nghiêu cậu có thể đúng giờ tới dự là tốt rồi." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng cười một tiếng, "Nhưng mà tôi thật sự lo lắng cho hôn lễ ngày mai của mình."

Ôn Húc Khiên đột ngột chuyển đề tài khiến tâm tư Lạc Tranh khẽ run lên. Hẳn định nói gì đây? Chẳng lẽ hẳn đã biết...

Giọng điệu nhàn nhã của Thương Nghiêu ở phía đối diện lại vang lên, "Vì sao lại nói như vậy?"

Ôn Húc Khiên nhếch môi cười, nhìn Thương Nghiêu, "Có vị khách quý lại đẹp trai như vậy xuất hiện ở hôn lễ khiến tôi thực sự lo sợ sẽ bị cậu cướp đi hết thầy sự chú ý. Ngày mai khi cậu xuất hiện, không biết sẽ lại cướp đi bao nhiêu trái tim của những người đẹp ở hôn lễ đây."

Một câu nói của hắn khiến cho tâm tư Lạc Tranh cuối cùng cũng được thả lỏng đôi chút...

Nào ngờ...

Thương Nghiêu nghe vậy, thoải mái cười lớn, lên tiếng, "Cướp đi trái tim của những phụ nữ khác không có gì đáng nói cả. Chỉ cần ngày mai cậu đừng để tôi bắt cóc tân nương mang đi là được."

"Xoảng..." Tay Lạc Tranh run lên, dao nĩa rơi xuống đất kêu loảng xoảng.

"Xin lỗi..." Nàng cảm thấy có chút khó xử, vội cúi người để mặt lên.

"Sao lại không cẩn thận vậy?" Không ngờ tới, Thương Nghiêu cũng khom người xuống nhặt giúp nàng, giọng nói tỏ vẻ ân cần nhưng lại hàm chứa biết bao ám muội. Loại ý tứ mập mờ này chỉ có mình Lạc Tranh mới hiểu.

Bàn tay đàn ông cùng bàn tay nhỏ bé của nàng đồng thời chạm vào cái nĩa rơi dưới gầm bàn. Nhưng mà, hắn chẳng những không buông tay ra, ngược lại còn nhân cơ hội nắm lấy tay nàng, đưa bốn xoa nắn từng ngón tay có chút xanh xao.

Nét mặt Lạc Tranh bất giác hiện lên chút không vui cùng khẩn trương, vội rút tay về, tránh khỏi bàn tay xấu xa của hắn. Nàng ngời thẳng người lại, giọng nói tỉnh táo cùng lạnh nhạt vang lên, "Cảm ơn!"

Nói xong mấy chữ này, nàng liền ấn chuông gọi phục vụ mang lên bộ dao nĩa mới.

"Không cần khách sáo, chăm sóc phụ nữ là việc tôi luôn sẵn lòng làm." Thương Nghiêu cũng ngời thẳng lại, nhìn nàng, khoé môi khẽ nhếch lên, "Đặc biệt khi đó là vị hôn thê của Húc Khiên, tôi càng sẵn lòng cố gắng sức lực."

Lạc Tranh dường như không buồn để ý đến lời hắn, khoé môi chỉ khẽ rung động.

Ôn Húc Khiên ngược lại không thấy được một màn vừa rồi, đợi phục vụ mang dao nĩa mới lên rồi dời đi, hắn nhìn về phía Thương Nghiêu, bộ dạng có chút lúng túng so với tư thế thoải mái lúc nãy.

"Thương Nghiêu, thực ra tối nay tôi còn có một chuyện muốn nói, Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy nếu có thể giải quyết xong trước hôn lễ là tốt nhất."

Khoé môi Thương Nghiêu vẫn mang nét cười như trước, nhưng trong ánh mắt dường như có chút hăng hái, "Là chuyện gì khiến cậu ấp a ấp úng như vậy? Mặc dù trên thương trường tôi và cậu là quan hệ hợp tác, nhưng dù sao cũng là bạn nhiều năm, có gì cứ nói."

Ôn Húc Khiên đứng dậy rót rượu vào ly cho Thương Nghiêu, nhẹ giọng nói, "Đã vậy, tôi cũng không giấu giếm nữa. Là thế này, văn phòng có sự sắp xếp khác cho Tranh Tranh cho nên hiện giờ cô ấy không có cách nào tiếp tục công việc tại tập đoàn cậu. Tôi cũng biết lúc ký hợp đồng, Thương Nghiêu cậu đã chỉ định Tranh Tranh làm luật sư đại diện duy nhất. Nhưng mà tình hình có chút thay đổi, nếu cậu không thể xem xét việc để một luật sư khác thay thế cho Tranh Tranh, vậy theo điều khoản hợp đồng, chúng tôi sẽ bồi thường đầy đủ."

Thương Nghiêu khẽ nhấp một ngụm rượu, không có chút phản ứng, im lặng ngồi nghe Ôn Húc Khiên nói. Đợi Ôn Húc Khiên nói xong, hắn cười cười, nhìn về phía Lạc Tranh, ngón tay thon dài khẽ lướt dọc theo ly rượu, giống như đang mơn trớn thân thể một người phụ nữ...

"Luật sư Lạc là cố vấn pháp luật của tôi, loại chuyện như vậy nên trực tiếp giải thích cho tôi mới đúng."

Lạc Tranh ngược mắt nhìn thoáng qua Ôn Húc Khiên tâm tình đang có chút khẩn trương ngồi bên cạnh. Khẽ hít sâu một hơi, nàng dùng thái độ bình tĩnh lạnh nhạt nhất nhìn về phía Thương Nghiêu lên tiếng, giọng nói trong trẻo nhưng vô cùng kiên định.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi sẽ không giống Húc Khiên nói lòng vòng làm gì. Anh ấy là bạn của anh, nhưng tôi thì không. Thương Nghiêu tiên sinh nếu đã muốn nghe lời nói thật lòng, vậy tôi sẽ nói cho anh biết. Sau khi kết hôn, tôi sẽ nhận lời làm cố vấn luật pháp cho một tập đoàn khác. Đối phương yêu cầu chỉ có thể tận lực làm việc cho tập đoàn của họ mà thôi. Do đó đối với tập đoàn RM, tôi

đành hữu tâm vô lực. Thương Nghiêu tiên sinh nếu có thể lựa chọn nhân tài khác tại văn phòng cũng tốt, mà yêu cầu chúng tôi bồi thường theo quy định cũng được, muốn thế nào tùy anh quyết định."

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên không ngờ tới nàng sẽ nói thẳng thắn cùng lạnh lùng như vậy. Sắc mặt hấn đầy vẻ lúng túng, dè dặt nhìn về Thương Nghiêu ngồi phía đối diện. Thật may mắn, sắc mặt của Thương Nghiêu không có vẻ gì là đang tức giận cả.

"Húc Khiên, em cũng chỉ nói sự thật mà thôi. Em thấy Thương Nghiêu tiên sinh luôn thích nghe lời thật lòng, cho nên chẳng thà đem hết thảy mọi chuyện nói cho rõ ràng, như vậy cũng là tôn trọng anh ta." Lạc Tranh chậm rãi lên tiếng.

Tối nay, khi nhìn thấy Thương Nghiêu, trong lòng nàng đã hạ quyết tâm này, nàng không muốn cùng người đàn ông tà mị kia có bất kỳ quan hệ nào nữa. Sau đêm nay, nàng sẽ trở thành vợ Húc Khiên, nàng muốn quên hết thảy mọi chuyện liên quan tới Thương Nghiêu, coi tất cả chỉ như một cơn ác mộng. Chỉ cần không gặp hấn, nàng tin mình sẽ có thể quên hết mọi chuyện đã xảy ra.

Nụ cười của Ôn Húc Khiên càng thêm lúng túng, nhìn về phía Thương Nghiêu, khẽ dò ý, "Thương Nghiêu, Tranh Tranh trước giờ vẫn luôn là người thẳng thắn như vậy..."

"Tôi biết..." Thương Nghiêu không đợi hấn nói xong, liền lên tiếng ngắt lời, ánh mắt đầy thâm ý, không chút e dè nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn sáng như vàng trắng của Lạc Tranh, giọng nói trầm thấp lại vang lên mang theo ý cười không hề che dấu, "Luật sư Lạc vẫn luôn luôn thẳng thắn như vậy, bất kể là khi nói chuyện hay...làm việc."

Giọng điệu đầy hàm ý ái muội thực không lời nào tả xiết, từng câu từng chữ của hấn đều vô cùng mập mờ. Nhưng mà Lạc Tranh có thể nghe ra rõ ràng, đáy mắt nàng bỗng nổi lên một tia cảnh giác.

Ôn Húc Khiên không để ý tới sự thay đổi trên nét mặt Lạc Tranh, chỉ nhìn xem phản ứng của Thương Nghiêu, "Vậy...Thương Nghiêu...cậu thấy...."

"Húc Khiên..." Thương Nghiêu dời đi ánh mắt đang chăm chú nhìn vào gương mặt Lạc Tranh, hướng về phía Ôn Húc Khiên, nụ

cười trên môi lan tràn trong ánh mắt.

"Tôi và cậu là bạn bè nhiều năm, nói chuyện bồi thường thì quá khách khí rồi."

Ánh mắt Ôn Húc Khiên bỗng chói sáng ngời, "Thương Nghiêu, ý cậu là..."

"Nếu đã lựa chọn văn phòng cậu làm đối tượng hợp tác, tôi cũng không có ý định thay đổi. Luật sư Lạc đã muốn tìm nơi cao hơn, tôi cũng không cản trở cô ấy phát triển sự nghiệp. Tôi không những đồng ý để luật sư khác thay thế vị trí của cô ấy mà còn có thể gia hạn hợp đồng thêm ba năm nữa, vậy được rồi chứ?" Thương Nghiêu thong thả cất tiếng, bộ dạng như thể đang suy tính kỹ lưỡng mọi chuyện.

Lời của hắn vừa thốt ra, chẳng những Ôn Húc Khiên sửng sốt mà ngay cả Lạc Tranh cũng không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy. Ánh mắt nàng có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thương Nghiêu nhếch môi cười, đôi mắt thâm thúy giống như mang theo dòng điện cao thế nhìn thẳng về phía Lạc Tranh, nét tà mị bên khoé môi càng đậm.

"Coi như tôi tặng trước quà kết hôn cho hai người!"

Trong lòng Lạc Tranh bất giác nổi lên chút cảm giác chua xót...

Ôn Húc Khiên nghe vậy rất cục thờ phào nhẹ nhõm, tinh thần tự nhiên vô cùng phấn khích, "Thương Nghiêu, không ngờ cậu lại tặng món quà lớn như vậy, thật sự rất cảm ơn cậu..."

"Húc Khiên, cậu sai rồi." Thương Nghiêu lên tiếng cắt ngang sự hưng phấn của hắn, đem ly rượu trong tay uống cạn, thản nhiên nói.

"Quà tặng chính thức cho hôn lễ ngày mai mới đưa đến, hai người kết hôn là chuyện vui như vậy, quà của tôi đương nhiên cũng không thể tùy tiện."

Tâm tình Lạc Tranh theo lời nói của hắn bắt đầu có chút bất ổn. Nàng vô thức nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện, cảm thấy lời nói của hắn chứa đầy hàm ý, hoặc là mang theo một âm mưu vô cùng sâu xa khó lường...

"Thương Nghiêu, cậu quá khách khí rồi. Thực ra cậu có thể tiếp

tục hợp tác cùng văn phòng mình đã là món quà lớn nhất rồi." Bộ dạng Ôn Húc Khiên lúc này quả thực rất kích động.

"Húc Khiên, đứng trên lập trường kinh doanh, văn phòng cậu đương nhiên là một trong số những sự lựa chọn, nhưng trên khía cạnh bạn bè, tôi cũng muốn biểu thị chút thành ý." Thương Nghiêu khẽ cười.

Ôn Húc Khiên còn muốn nói thêm lời cảm ơn nhưng di động của hắn bỗng rung lên. Nhìn thoáng qua màn hình, ánh mắt có chút bối rối, nhìn về phía Lạc Tranh rồi lại hướng sang phía Thương Nghiêu khẽ cười, "Xin lỗi, mình nhận điện thoại chút."

"Cứ tự nhiên!" Thương Nghiêu cũng không để ý, thoải mái lên tiếng.

Lạc Tranh thấy Ôn Húc Khiên muốn ra phòng ngoài nhận điện thoại, có chút cuống lên, nắm lấy bàn tay hắn, "Húc Khiên, văn phòng có chuyện gì sao? Em sẽ lập tức về xử lý. Anh ở lại đây cùng Thương Nghiêu tiên sinh đi."

Nàng thực sự không muốn cùng người đàn ông tà mị này đơn độc ở chung một chỗ, dù chỉ một phút cũng không muốn.

Nhưng mà...

"Tranh Tranh, không có việc gì, chỉ là một cuộc điện thoại thông thường mà thôi, em thay anh tiếp đãi Thương Nghiêu một chút." Ôn Húc Khiên cười, vỗ nhẹ bàn tay nhỏ của nàng liền rời khỏi phòng.

Không khí dường như có chút ngột ngạt...

Tâm tình Lạc Tranh lúc này lại vô cùng khẩn trương. Không cần nhìn về phía người đàn ông đối diện cũng có thể cảm nhận được ánh mắt vô cùng nóng bỏng của hắn đang nhìn về phía nàng, cơ hồ muốn đem nàng thiêu đốt.

Lạc Tranh một chút cũng không cử động, cũng không mở miệng nói chuyện, mà Thương Nghiêu dường như cũng không có ý định nói gì. Không khí yên tĩnh đến mức có một cảm giác chết chóc lan toả...

Một lúc lâu sau...

"Ly rượu của tôi đã cạn rồi." Giọng nói trầm thấp có chút chế nhạo vang lên...

Lạc Tranh ngược mắt lên, thấy ánh mắt hẩn lộ ra chút hứng thú, giống như thể mèo vờn chuột. Khẽ hít sâu một hơi, nàng đứng dậy cầm lấy chai rượu rót vào ly của hẩn, khẽ nói, "Xin mời!"

Rót xong ly rượu, Lạc Tranh đem chai đặt lại trên giá rượu trên bàn, Còn chưa kịp rút tay về, bàn tay hẩn đã bóp chặt lấy cổ tay nàng, mỉm cười tăng thêm chút sức...

"A..." Lạc Tranh không ngờ tới hẩn sẽ có hành động này. Còn chưa kịp định thần lại, đã thấy cả người ngã vào vòng tay hẩn.

Mùi hoắc hương thoang thoảng bao trùm toàn thân, khiến tâm tư Lạc Tranh mê muội. Nàng thực không cách nào giữ vững sự tỉnh táo vốn có. Cả buổi tối luôn cảnh giác đề phòng hẩn sẽ lại có những hành động quá phận, không ngờ tới giờ khắc này lại bị hẩn ôm chặt vào trong ngực.

"Anh muốn làm gì, thả tôi ra!" Lạc Tranh càng giãy giụa lại càng bị hẩn ôm chặt hơn.

Nét mặt Thương Nghiêu có chút buồn cười nhìn nàng, "Tại sao lại lạnh nhạt với tôi như vậy?"

"Buông tôi ra, Húc Khiên sắp quay lại rồi." Lạc Tranh thật sự cố gắng lên. Người đàn ông này không bao giờ chịu xử như những người bình thường khiến nàng thực không cách nào nắm bắt được tâm tư hẩn.

"Nói em nhớ tôi!" Giọng nói êm dịu của Thương Nghiêu vang lên mang theo bao nhiêu tình ý cùng quyến luyến.

Lạc Tranh ngăn người, ánh mắt chuyển lạnh băng, nhấn mạnh từng từ, "Anh...đồ thần kinh."

Thương Nghiêu khẽ chau mày, "Không chịu nói? Được, vậy em cứ ngồi trong lòng tôi đi."

"Rốt cục anh muốn thế nào? Thả tôi ra!" Lạc Tranh thực sự sợ Ôn Húc Khiên sẽ nhìn thấy cảnh này, ánh mắt ngập tràn sự lo lắng.

Nụ cười trầm khàn từ yết hầu Thương Nghiêu khẽ bật ra, nhanh chóng lan tràn trên môi. Gương mặt cương nghị của hẩn cơ hồ dán sát gương mặt xinh đẹp của nàng, "Tốt nhất em đừng có động đậy, nếu không đừng trách tôi muốn em ngay tại nơi này."

Một câu nói này quả nhiên có sức mạnh khiến Lạc Tranh không dám giã giũa nữa. Mặc dù nàng không hiểu mấy về hắn, nhưng nàng biết rõ một điều, người đàn ông này luôn nói được làm được. Chuyện chiếm đoạt bạn gái của bạn thân hắn còn có thể làm, vậy còn chuyện gì mà hắn không dám làm nữa?"

"Vậy mới ngoan." Thương Nghiêu thấy nàng nghe lời như vậy, khoé môi hơi nhếch lên tỏ rõ sự hài lòng, tiếng nói ấm áp lại vang lên vô cùng êm ái, "Tranh, nói em nhớ tôi."

Hơi thở đàn ông nóng hổi nhẹ nhàng quanh quần bên tai khiến Lạc Tranh sợ đến nổi toàn thân nổi da gà. Nàng cố gắng bình ổn tâm trạng, dùng giọng bình thản nhất lên tiếng.

"Thương Nghiêu tiên sinh, xin anh tự trọng một chút, tôi cùng Húc Khiên ngày mai sẽ kết hôn."

"A? Đó là chuyện của hai người, liên quan gì tới tôi." Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa.

"Anh..."

"Tranh, tôi chỉ muốn biết em có nhớ tôi không?" Thương Nghiêu càng siết chặt cánh tay nàng, khiến cho cả người Lạc Tranh như chìm vào trong hơi thở của hắn.

"Anh đừng có nằm mơ!" Trong lòng Lạc Tranh bất chợt nổi lên chút bực bội, không biết là bởi vì hành động của Thương Nghiêu hay vì lời nói vừa rồi, khi hắn khẳng định rằng việc nàng kết hôn không có chút quan hệ nào với hắn cả...

"Không chịu nói?" Nét tà mị trong mắt Thương Nghiêu càng đậm, bàn tay không an phận giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu xuống, hung hăng đặt lên môi nàng một nụ hôn như thể trừng phạt mang theo bao nhiêu cuồng bạo.

"Uhm..." Lạc Tranh không khỏi kêu đau, liều mạng nghiêng đầu tránh đi, lại nghe đến bên ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến.

Là Húc Khiên!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong chớp mắt trở nên tái nhợt...

"Buông ra! Buông tôi ra! Húc Khiên trở lại rồi!"

"Nói em nhớ tôi!" Ngược lại với sự hoảng loạn của Lạc Tranh,

Thương Nghiêu lại vô cùng bình thản, nụ cười trong mắt hấn tràn ngập vẻ xấu xa như thể ma quỷ. Dường như sự hoảng loạn của thân hình nhỏ bé trong ngực khiến hấn vô cùng đặc ý.

Tiếng bước chân đã đến rất gần... "Tôi nhớ anh, tôi nhớ anh!" Lạc Tranh hoảng hốt nói bừa, "Có thể buông tôi ra rồi chứ?"

"Hừ, không có chút thành ý nào. Em nhớ ai?" Thương Nghiêu chẳng những không buông nàng ra, trái lại còn ôm chặt hơn, giọng nói ma mỵ cùng hơi thở nóng hổi phả lên phần cổ nhạy cảm của nàng.

Lạc Tranh khẽ cắn môi, quay đầu lại nhìn vào ánh mắt trêu chọc đầy ác ý của hấn, đôi môi anh đào hé mở...

"Thương Nghiêu, tôi nhớ anh..."

Thanh âm của nàng có chút ủy khuất, có chút yếu ớt giống như những giọt nước đọng trên chiếc lá, sau đó vô lực để sóng lớn tùy ý cuốn đi, không chút phản kháng.

Những lời này từ miệng nàng thốt ra trong nháy mắt, có cảm giác nửa thật nửa giả...

Đáy mắt Thương Nghiêu ánh lên ý cười, nội tâm vốn cứng rắn cùng lạnh lùng vì một câu nói mềm mại của nàng mà như bị hoà tan, thậm chí hấn có thể cảm nhận được bức tường ngăn cách trong lòng mình đang sụp đổ.

Cánh tay rắn chắc của hấn bất giác hơi buông lỏng, Lạc Tranh liền nhân cơ hội này thoát ra. Vừa ngồi lại chỗ của mình chưa đến một giây, Ôn Húc Khiên đã đẩy cửa bước vào. Thời gian ngắn ngủi đến mức khiến tim Lạc Tranh hoảng loạn đập thình thịch.

"Thật ngại quá, Thương Nghiêu, mình nghe điện thoại hơi lâu." Ôn Húc Khiên trở lại chỗ ngồi của mình khẽ cười, lại thấy vẻ mặt Thương Nghiêu có gì đó hơi khác, liền cất tiếng gọi, "Thương Nghiêu?"

Thương Nghiêu lúc này mới có phản ứng, không khỏi khẽ giật mình, không ngờ tới bản thân mình lại có lúc thất thần như vậy. Nhìn về phía Ôn Húc Khiên, cười khẽ, "Không hề gì, công việc quan trọng mà."

"Đâu có, đâu có. Không có chuyện gì quan trọng hơn gặp được người bạn tốt. Tranh Tranh, em thấy có phải không?" Ôn Húc Khiên cười nhìn về phía Lạc Tranh, lại thấy bộ dạng có chút thất thần của nàng, "Tranh Tranh?"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy miệng đắng nghét, trong đầu nổi lên một hồi đau nhức. Nghe thấy tiếng gọi của Ôn Húc Khiên, nàng liền đứng dậy, miễn cưỡng nở nụ cười, "Húc Khiên, em...vào nhà vệ sinh chút."

Nói xong câu đó, nàng vội bước ra ngoài, không khó cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông kia vẫn đuổi sát theo sau. Ra khỏi phòng ăn, Lạc Tranh khẽ hít một hơi thật sâu, nàng chọn cách trốn tránh tạm thời này mới mong có thể bình ổn một chút tâm trạng..

Đi đến khúc quanh, một bóng người quen quen chợt hiện ra khiến Lạc Tranh hơi sửng sò. Bóng người vừa rời đi hình như là Diêu Vũ? Nàng vội bước nhanh lên phía trước nhưng cái bóng kia đã biến mất.

Có lẽ là nhìn lầm thôi, Diêu Vũ sao có thể xuất hiện ở nơi này? Cho dù cô ta có tới nơi này cũng không có gì lạ, có thể cô ta cũng tới đây dùng bữa mà thôi...

Đem làn nước lạnh buốt vỗ lên mặt cố khôi phục chút tỉnh táo, cầm lấy chiếc khăn lông sạch sẽ cùng khăn giấy mà nhân viên phục vụ đưa cho, Lạc Tranh khẽ mỉm cười nói lời cảm ơn.

Cầm lấy khăn lông nhẹ nhàng lau đi bọt nước trên gò má, khẽ soi mình trong gương, dường như gương mặt nàng ngày càng tiều tụy và hốc hác hơn.

Nàng sắp điên rồi, nghĩ đi nghĩ lại, nàng quyết định tránh ra ngoài. Nàng không thể ở lại đó thêm chút nào nữa. Không thể không thừa nhận, câu nói vừa rồi ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết có phải xuất phát từ nội tâm hay không...Nàng thật sự nhớ hấn!

Không!

Sắc mặt Lạc Tranh càng thêm tái nhợt, nàng điên rồi sao? Ngày mai đã kết hôn rồi, giờ này lại còn suy nghĩ lung tung?

Trong lúc còn đang đấu tranh tư tưởng, Lạc Tranh nghe được tiếng kêu kinh ngạc của nhân viên phục vụ đứng gần đó...

"Tiên sinh, ngài...."

Tiên sinh?

Tâm tình Lạc Tranh chợt nổi lên chút hoảng loạn, nghiêng đầu nhìn về phía cửa. Sau một khắc, hai mắt nàng trừng lớn.

"Cầm lấy rồi đi ra ngoài, cái gì cô cũng không nhìn thấy." Thương Nghiêu đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, lấy từ trong ví ra một xấp tiền euro mệnh giá lớn, nói với cô nhân viên phục vụ đang há hốc miệng vì kinh ngạc.

Đôi mắt cô nhân viên kia lập tức sáng lên, vội vàng bước lên nhận lấy xấp tiền. Số tiền này thực sự vượt xa khoản tiền dành dụm cả đời của cô ta. Vô cùng hưng phấn, cô ta gật nhẹ đầu rồi lập tức rời khỏi phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh cũng bị Thương Nghiêu thuận tay đóng rồi khoá lại...

Lạc Tranh vô thức lùi về sau hai bước, gương mặt nàng đầy vẻ cảnh giác cùng không tưởng tượng nổi, "Đây là phòng vệ sinh nữ, anh vào đây làm gì? Ra ngoài!"

Ánh mắt kinh hãi của Lạc Tranh đối diện với ánh mắt sâu thẳm mê người lại đầy vẻ ma quỷ đang chăm chú nhìn thẳng nàng kia.

"Vậy em sẽ tìm được cách vào toilet nam hay sao?" Thương Nghiêu ung dung nhìn nàng, thân hình ngang tàng từ từ tiến lại.

"Đường đường là giám đốc một tập đoàn lớn không ngờ lại biến thái như vậy. Tin này truyền ra ngoài nhất định sẽ không dễ chịu đâu." Lạc Tranh thấy hẳn không ngừng tiến lên, chỉ có thể vô thức lùi về phía sau cho đến khi lưng nàng hoàn toàn áp vào bức tường rục rỗng ánh vàng, không còn đường lui nữa.

Một cảm giác lạnh băng từ sau lưng nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, thậm chí lan đến từng sợi tóc.

"Còn muốn trốn đi đâu?" Thương Nghiêu thuận thể đem thân thể mềm mại của nàng kéo lại gần, cứ như vậy cả người nàng dán chặt vào lồng ngực hắn.

"Rốt cục anh muốn thế nào đây? Anh trêu chọc tôi như vậy là đủ rồi!" Lạc Tranh biết rõ lúc này mình không thể cuống, càng không thể

sợ. Người đàn ông này vô cùng mạnh mẽ cùng bá đạo, nàng chỉ có thể bình tĩnh, tỉnh táo mà tìm cách đối phó với hắn.

Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng, tiếng thở dài dường như có chút bất đắc dĩ.

"Ai nói tôi đang trêu chọc em?"

Lạc Tranh cảnh giác nhìn hắn, mặc dù nét mặt hắn hiện giờ khá chân thật, nhưng mà người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, hiện giờ thì thế này, không biết lát nữa có xảy ra chuyện gì hay không?

Lạc Tranh một mực giữ im lặng, chỉ dùng đôi mắt trong veo chăm chú dõi theo hắn.

"Thực sự coi tôi như rắn độc, dã thú sao?" Thương Nghiêu vòng tay siết chặt lấy nàng. Hai thân thể cận kề tới mức Lạc Tranh có thể cảm nhận rõ ràng từng nhịp tim của hắn, mãnh liệt lại cuồng dã, khiến tim nàng bất giác cũng đập rộn lên.

Giọng nói đàn ông trầm ổn vang lên trên đầu nàng. Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, cố gắng thật tỉnh táo. Lúc này đây, nàng sẽ không giãy giụa, bởi vì càng giãy giụa sẽ càng làm cho hắn hưng phấn.

"Tranh, nói cho tôi biết, câu vừa rồi của em có phải xuất phát từ đáy lòng hay không?" Hai tay hắn vòng ở eo nàng, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khẽ lướt trên gương mặt thanh tú, vô cùng dịu dàng.

Hai đầu lông mày Lạc Tranh khẽ chau lại, nghiêng đầu muốn tránh đi, "Lúc này nói gì tôi cũng đã quên mất rồi."

"Thật không?" Thương Nghiêu ngược lại cũng không cưỡng bách nàng, thấy nàng nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của hắn, liền thuận thế dọc theo phần cổ của nàng hôn xuống, tỉ mỉ đặt lên da thịt mịn màng những nụ hôn dài, khiến thân thể nàng khẽ run lên...

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn man cánh môi đỏ mọng, hắn đem khuôn mặt của nàng quay lại, khiến nàng không thể không nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của hắn, "Vừa rồi em nói em nhớ tôi..."

Tim Lạc Tranh khẽ run lên, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, "Tôi không nghĩ anh sẽ ngây thơ đến mức tin rằng tôi nói thật chứ?"

Thương Nghiêu cũng không hề tức giận, bình thản nhìn vào ánh

mắt đầy lạnh lùng của nàng, thông thả nói, "Tôi là người đàn ông đầu tiên của em, em nhớ tôi cũng là chuyện bình thường."

Ánh mắt Lạc Tranh trong veo như nước, "Vậy xem ra tôi không được bình thường rồi."

"Đừng nói mình như vậy." Thương Nghiêu cúi đầu cười, gặm cắn vành tai nàng, một tay lại xấu xa thăm dò vào phần đùi mịn màng mà hắn vô cùng quen thuộc, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Cho dù em không nhớ tôi, nhưng mỗi ngày tôi đều không ngừng nhớ tới em."

"Xin anh tự trọng một chút!" Lạc Tranh giữ lấy bàn tay không an phận của hắn, không vui nghiêm giọng nói.

"Tự trọng? Người đẹp trong ngực mà em lại muốn tôi kìm chế sao?" Đầu của hắn vùi vào phần cổ nàng, lưu luyến hít lấy mùi hương thơm ngát.

"Tranh, tôi chưa bao giờ động vào xử nữ..."

Lạc Tranh nghe vậy cất tiếng cười lạnh lùng, "Thì ra nguyên tắc của Thương Nghiêu tiên sinh dễ dàng bị phá vỡ như vậy."

Thương Nghiêu nghe được trong lời nói của nàng có ý mỉa mai, mím môi cười nhẹ, "Đó là bởi vì em quá mê người, khiến cho tôi không thể không phá lệ. Tranh, tôi là người đàn ông đầu tiên của em. Chẳng lẽ em không nghĩ đến chuyện ở lại bên cạnh tôi?"

"Xem ra, anh rất thích đoạt vợ của bạn." Nét lạnh lùng bên môi Lạc Tranh càng đậm, đáy mắt ánh lên tia khinh bỉ.

"Không, chỉ có em mới có bản lĩnh khiến tôi trở thành như vậy." Thương Nghiêu dễ dàng đem bàn tay nhỏ nhắn của nàng giữ lại. Bàn tay kia lại thành thực luồn vào trong áo nàng, nhẹ nhàng kéo áo lót, đem phần ngực căng tròn của nàng bao phủ dưới bàn tay hắn, dịu dàng vuốt ve...

"Đương nhiên, nếu như em kiên trì muốn kết hôn, tôi cũng không đành lòng cưỡng bách em. Em nên biết, con người tôi không thích cưỡng bách người khác. Về điểm này, em cần phải rõ ràng nhất..."

Nói xong câu đó, bàn tay to của hắn lại mạnh mẽ len vào phía trong phần đùi nàng, ngón tay thon dài như rắn chui vào trong hoa

tâm ấm áp.

"Buông tôi ra!" Lạc Tranh kinh hoàng la lên, hấn lại bắt đầu ở trong cơ thể nàng nhen nhóm dục hoả mãnh liệt.

"Tôi chưa bao giờ động vào xử nữ, nhưng khi đã động vào, tôi làm sao có thể dễ dàng buông tay đây?" Hấn bá đạo lên tiếng, cánh tay mạnh mẽ càng siết chặt lại, đem nàng áp chặt lên tường.

"Nhìn em này, đã ướt đến như vậy, còn nói không muốn tôi? Không quan tâm tôi?"

Vừa nói, hấn vừa đè chặt lên thân thể nàng, khiến cho toàn thân nàng lại càng thêm khẩn trương, sống lưng cứng đờ lại.

"Dừng lại! Anh...anh hiện giờ là đang cưỡng bức...Anh không được động vào tôi!" Lạc Tranh khó nhọc hít một hơi, thật ghê tởm! Hai ngón tay tà mị của hấn không những không lúi ra ngoài, mà ngược lại, còn hướng vào chỗ sâu trong cơ thể nàng, không ngừng trêu chọc những nơi nhạy cảm của nàng, khơi lên những dục vọng đang kìm nén...

"Đừng nghĩ đến việc dùng hôn nhân để trốn tránh tôi. Tranh, lập tức cùng tôi rời khỏi đây!" Hấn khế liếm vành tai nàng, khiến toàn thân Lạc Tranh run lên từng hồi, mà ngay cả tim nàng cũng bất giác run rẩy.

"Anh đừng ảo tưởng!" Lạc Tranh gắt gao cắn chặt môi.

Trời ơi! Hạ thân nàng càng lúc càng tê dại, suy nghĩ đã bắt đầu hỗn loạn.

"Ảo tưởng? Thật đáng tiếc chúng ta không thể cùng chung suy nghĩ. Chẳng lẽ, em muốn sau khi kết hôn vẫn liên tục bị tôi quấy rầy? Nhưng nếu em đã thích như vậy, tôi cũng sẵn lòng bồi tiếp!" Hấn đem vật nam tính cứng rắn của mình ngang nhiên đặt tại nơi mẫn cảm của nàng, xấu xa cọ xát như muốn hành hạ tinh thần nàng.

"Yêu đương vụng trộm như vậy đối với em mà nói cũng là một chuyện rất kích thích." Thương Nghiêu khế cắn vành tai nàng, nở nụ cười xấu xa.

"Dừng lại! Không được... Sẽ có người vào đây..." Lạc Tranh phát giác ra mãnh thú của hấn đã sớm thức tỉnh, không dám nghĩ tới sẽ

có chuyện gì phát sinh tiếp theo, tâm tình vô cùng hoảng hốt.

"Sẽ không có ai vào đâu, bảo bối..." Hơi thở của hắn trầm xuống, dùng chóp mũi nhẹ lướt trên gương mặt nàng, giọng nói khàn khàn cất lên.

"Ở nơi này muốn em thực sự khiến em phải chịu uỷ khuất rồi. Lần sau, chúng ta sẽ đổi một chỗ khác hơn. Nhưng mà, hiện giờ tôi đã không thể đợi được nữa."

Vừa nói hắn vừa đưa tay kéo khoá quần, buông thả dục vọng đã sớm nóng bỏng cùng cứng rắn của mình.

"Thả tôi ra! Anh... Anh chẳng lẽ còn muốn Húc Khiên phát hiện ra sao? Anh ấy... anh ấy nhất định sẽ qua đây tìm tôi..." Lạc Tranh thấy bộ dạng hắn như thể mũi tên đã giương cung, liều mạng giãy giụa nói.

"Vậy càng tốt, nhân tiện cho hắn biết, tôi "yêu" vị hôn thê của hắn thế nào. Hơn nữa, từ lúc còn ở Pháp, tôi đã chiếm đoạt em thế nào!" Thương Nghiêu nghiêng người về phía trước, ngang nhiên đặt vật nóng bỏng của hắn chống đỡ nơi mẫn cảm của nàng.

"Thừa nhận lòng mình khó đến vậy sao? Tranh, em căn bản không khể kháng cự lại tôi, cũng giống như lần đầu tiên em đem thân thể mình giao cho tôi, đêm qua cũng vậy!"

Con mồi đã dâng lên tận miệng, không ngờ chỉ vì một câu nói kia mà tình thế hoàn toàn thay đổi. Lạc Tranh đầu tiên là sửng người lại mất mấy giây, liền đó đem hết toàn lực đẩy mạnh Thương Nghiêu ra, ngay sau đó cánh tay nàng cũng giơ cao lên.

"Bốp!" Một cái tát này giáng thẳng vào má phải Thương Nghiêu không một chút sai lệch.

Cái tát này trực tiếp giáng xuống khiến cho một thân đang tràn ngập dục hoá của Thương Nghiêu chợt sửng lại, nụ cười tà mị thường trực trên môi cũng cứng đờ, ánh mắt hắn nhanh chóng chuyển thành u ám cùng lạnh lẽo ghê người...

Gương mặt cương nghị cũng theo cái tát của nàng giáng xuống mà trở nên xám xịt.

Người phụ nữ đáng chết!

Nàng lại dám đánh hắn? Hắn lớn từng này rồi mà chưa từng có người phụ nữ nào dám đánh hắn, hơn nữa còn là tát thẳng vào mặt hắn!

Lạc Tranh thừa dịp hắn giật mình sửng người, vội vàng lấy di động từ trong túi xách ra, chụp lấy bộ dạng không chỉnh tề của hắn lúc này.

Một tấm hình với tốc độ cực nhanh đã được lưu lại khi Thương Nghiêu còn chưa kịp phản ứng... "Người phụ nữ đáng chết này, em muốn làm gì?" Thương Nghiêu thờ có chút hỗn hển, tiếng nói trầm thấp dường như đang cố đè nén cơn bão tố đang cuộn cuộn trong lòng. Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm nàng, cơ hồ sắp bốc hoả.

Cho tới hôm nay, rốt cục Lạc Tranh cũng đã thoả mãn xoá bỏ được nụ cười đáng ghét vẫn luôn thường trực trên môi cùng vẻ mặt tà mị đầy mưu kế sâu xa của hắn. Thì ra hắn cũng biết tức giận! Vậy là tốt rồi! Chỉ cần hắn có thể thay đổi bộ dạng thường ngày của mình, nàng sẽ dễ dàng hạ gục hắn. Cũng tức là nàng sẽ có thể nhanh chóng thay đổi cục diện đang bất lợi của mình.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Lạc Tranh ngược lại vẫn vô cùng bình thản, nhẹ nhàng đưa tay sửa sang lại trang phục có chút hỗn loạn của mình, cười lạnh nhìn hắn.

"Thương Nghiêu tiên sinh, mặc dù làm việc với anh không bao lâu, nhưng từ tính cách của anh tôi hiểu rõ, muốn đoán biết được hành động hoang đường tiếp theo của anh cũng không phải là chuyện quá khó khăn."

Thương Nghiêu nghe vậy, con ngươi thâm thúy khẽ nheo lại, loé lên thứ ánh sáng kinh người. Hắn vừa muốn mở miệng, lại bị Lạc Tranh dứt khoát chặn lời.

"Không cần phải hoài nghi. Tôi là luật sư, tuy không dám nói hoàn toàn am hiểu tâm tư người khác, nhưng chỉ hiểu một phần cũng đủ rồi. Sự thật đã chứng minh, anh cuối cùng cũng đi theo tôi vào nơi này."

"Là em cố ý?" Lần đầu tiên trong đời Thương Nghiêu có cảm giác

mình rơi vào thế bị động, bàn tay hấn bất giác co lại thành nắm đấm. Sở dĩ hấn bước vào nơi này hoàn toàn là vì câu nói kia của nàng. "Thương Nghiêu, tôi nhớ anh..."

Lạc Tranh lạnh lùng nhếch môi, "Đúng vậy, là tôi cố ý. Không làm như vậy, sao có thể trước hôn lễ giải quyết xong loại người phiền toái như anh."

Gân xanh trên trán Thương Nghiêu nổi lên cuồn cuộn. Một lời cũng không nói, hấn tiến lên phía trước đưa tay bóp chặt lấy cổ tay nàng. Từ trong ánh mắt rùng rục kia, Lạc Tranh có thể nhìn ra lửa giận đang thiêu đốt tâm tư hấn, cơ hồ muốn đem nàng thiêu cháy không còn một chút dấu vết.

Nhưng mà...

Lạc Tranh cũng không thể không thừa nhận, cho dù bộ dạng của hấn hiện giờ rất không chỉnh tề, nhưng lại không hề có chút tổn hại nào đến vẻ hấp dẫn của hấn. Ngược lại, càng khiến cho người ta sa vào một sự cảm dỗ trí mạng khác. Gương mặt đẹp cương nghị như tượng điêu khắc của hấn đang bừng bừng lửa giận càng tôn thêm vẻ đẹp tà mị không giống người phàm.

Trên người hấn vẫn là áo sơ mi được cắt may vô cùng tinh tế, bao lấy thân hình hoàn mỹ không hề thua kém thân hình bất kỳ nam người mẫu hàng đầu nào. Quần dài may bằng chất liệu vải cao cấp, ôm lấy đôi chân dài trắng kiện khiến toàn thân hấn toát ra vẻ cao quý cùng lạnh lùng. Chỉ là ở bên dưới thắt lưng, vật nam tính to lớn cùng cứng rắn đã ngang tàng chui qua chỗ khoá kéo được hạ xuống, hùng dũng đứng thẳng dậy.

Dáng vẻ có chút tức cười kia không hề làm giảm đi dù chỉ một chút khí chất tôn quý của hấn mà ngược lại, còn khiến toàn thân hấn toát ra một sức hấp dẫn chết người khiến phụ nữ dù chỉ nhìn hấn bằng một con mắt cũng sẽ đắm chìm trong hơi thở quyến rũ cùng sức mạnh nam tính kia.

Lạc Tranh cố gắng đem ánh mắt mình nhìn thẳng vào con người đen thẳm của hấn. Mà hấn dường như cũng không vội vàng sửa sang lại bộ dạng có chút tức cười kia của mình. Có lẽ, hấn đã bị

nàng chọc giận đến điên lên rồi.

"Giải quyết phiền toái?" Không ngờ tới, Thương Nghiêu nghe xong những lời này của nàng lại cười rộ lên, lửa giận bùng bùng vừa rồi hoàn toàn biến mất tăm, sắc mặt hấn quả nhiên thay đổi còn nhanh hơn lật sách.

Thương Nghiêu lại nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tà mị như trước khiến Lạc Tranh thực cho rằng vừa rồi là mình đã lầm lẫn mà nhìn thấy một người khác chứ không phải hấn.

"Lần đầu tiên có người phụ nữ dám dùng từ ngữ như vậy để hình dung tôi."

Lạc Tranh lấy từ trong túi ra một tờ giấy quơ quơ trước mặt hấn, "Thương Nghiêu tiên sinh, sau khi xét nghiệm, bình huân hương anh lưu lại tối qua có hàm lượng pheromone rất cao. Tuy luật pháp quốc tế hiện hành không có quy định nào cấm sử dụng nó nhưng nếu như tôi kiên trì muốn đem anh kiện ra tòa, anh sẽ thua chắc. Hơn nữa, lại thêm tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp cũng sẽ khiến anh ngồi tù không ít thời gian đâu."

Thương Nghiêu nhìn nàng, thấy ánh mắt Lạc Tranh toát lên sự cơ trí cùng thông tuệ, giọng nói cũng vô cùng kiên định, hấn khẽ nở nụ cười mang theo chút ý khinh thường.

"Vậy sao? Em nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm tới mấy thứ bằng chứng có trong tay em à?"

"Tôi cũng biết Thương Nghiêu tiên sinh có bản lĩnh hơn người nhưng mà còn ảnh chụp trong tay tôi thì sao đây?"

Lạc Tranh nắm chặt lấy di động trong tay, bình tĩnh nói, "Có lẽ luật pháp không thể định tội được cho Thương Nghiêu tiên sinh, nhưng mà dư luận chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Một khi tấm hình này được truyền ra ngoài, tất cả mọi người sẽ biết, ông trùm ngành xa xỉ phẩm danh tiếng lẫy lừng thì ra lại là kẻ biến thái thích đột nhập phòng vệ sinh nữ, anh cho rằng...." Lạc Tranh nhếch môi, từng câu từng chữ thốt ra đều vô cùng mạnh mẽ, "....giới truyền thông có thích vụ ầm ĩ này hay không đây?"

Không khí, trong nháy mắt ngưng lại, kể cả nụ cười trên khoé môi

Thương Nghiêu cũng vậy...

Lạc Tranh nhìn thấy, trong đáy mắt hấn ánh lên một tia thâm thúy mê hoặc lòng người, đồng thời cũng lộ ra một nét quý dị vô cùng tà mị. Nàng không rõ hấn đang suy nghĩ cái gì, cũng không biết tiếp theo hấn sẽ dùng thủ đoạn nào để phản kích lại nàng. Nhưng mà nàng tin tưởng, chỉ bằng hai điểm vừa rồi ít nhất tạm thời có thể khiến hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một lúc sau...

"Em quả không hổ là luật sư, ngay cả tôi cũng rơi vào bẫy của em, bội phục!" Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng khoan dung, chỉ là bên môi dường như nét quý dị càng tăng thêm vài phần.

"Tôi trước giờ đều không thích dính vào phiền toái. Cho nên chỉ cần Thương Nghiêu tiên sinh an phận, tôi và anh mỗi người đi con đường của riêng mình, tôi bảo đảm những thứ này sẽ không tiết lộ ra ngoài. Nhưng nếu như Thương Nghiêu tiên sinh khinh người quá đáng, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí." Lạc Tranh kiên quyết lên tiếng, ánh mắt lạnh băng, không chút nhượng bộ nhìn thẳng vào hấn.

Nàng nhất định phải phản kích lại, như vậy mới có thể khiến hấn đừng coi nàng như con chuột nhỏ có thể tùy tiện trêu chọc. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho hấn thực hiện được ý đồ, cho dù mục đích của hấn với nàng là gì đi nữa.

Thương Nghiêu dường như đang nhẫn nhịn một thứ gì đó, mà nàng tựa như cành mai ngạo nghễ trong mưa gió, không gì có thể xâm phạm. Hấn cũng không nói gì thêm, chỉ là nhếch môi cười cười, ở trước mặt nàng ưu nhã sửa sang lại quần áo đang mất trật tự kia, bộ dáng nhàn nhã thực khiến người ta phải kinh hãi.

Cuối cùng, hấn giơ bàn tay lên, khẽ xoa đầu nàng, "Người phụ nữ thông minh..." Lời nói đầy hàm ý cùng nụ cười bên môi vừa bật ra, hấn cũng xoay người sai bước đi ra ngoài.

Đem cửa phòng vệ sinh khoá kỹ lại, Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân đều mềm rũ ra, đưa hai cánh tay chống đỡ trước gương, lúc này nàng mới phát hiện tay mình đã run lên từ khi nào...

Trận quyết đấu này nàng đã gặp phải một đối thủ vô cùng cao tay. Nhưng mà, nàng đã giành phần thắng sao? Hẳn là như vậy đi...

Chỉ mong, sau hôn lễ ngày mai, cuộc sống của nàng sẽ trở lại bình thường như trước...

Chương 56: Hôn lễ ở nhà thờ StJohn

Cô đơn không phải cảm giác từ khi sinh ra đã có mà nó bắt nguồn tại thời khắc ta bắt đầu biết yêu một người...

Mà anh, giống như vị thần hạ phàm trong đêm tối mịt mù, khi từng bông tuyết phiêu đảng rơi xuống, dường như vạn vật trên thế gian đều do một tay anh sáng tạo nên.

Thời khắc đó, em nghĩ mình đã yêu anh mất rồi...

Phải làm sao đây?

Thế nên, em đành phải cô đơn, giống như vì sao cô độc trên bầu trời đêm, chìm khuất dưới ánh mặt trời rực rỡ...

Nhà thờ St.John, Hongkong.

Không khí tại nhà thờ St.John trong khu Garden Road hôm nay vô cùng náo nhiệt. Đây là nhà thờ cổ được xây dựng theo lối kiến trúc Gothic. Sau 12h trưa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên tháp chuông nhà thờ cao vút như thể xuyên thấu tầng mây càng làm nổi bật vẻ uy nghiêm của nơi này.

Trên bãi cỏ trước nhà thờ, khách khứa đã tề tựu đông đủ, thăm dò được trải dọc theo lối vào nhà thờ với những chùm bóng nhiều màu sắc và những bó hoa giả được kết vô cùng nghệ thuật. Bởi Lạc Tranh bị dị ứng phấn hoa nên trong hôn lễ hôm nay không hề có sự tồn tại của hoa tươi.

St.John là nhà thờ Anh quốc cổ kính nhất tại Hongkong này. Trên nóc nhà thờ là một bức tượng thánh cao lớn khiến cho kiến trúc của nhà thờ càng thêm phần hùng vĩ. Chính giữa nhà thờ là tượng chúa Jesus, hai bên là tượng thánh Ambrogio và Agostino. Phía bên phải là cửa thánh môn, hốc tường bên trái là bức tượng hoàng đế Congtantine, hành lang dọc theo lối vào giáo đường là các bức

tượng thánh do các học trò của Bernini điêu khắc thành. Trên đỉnh của mỗi cây cột trong nhà thờ là hình điêu khắc miêu tả các nhân vật trong kinh Tân Ước và Cựu Ước. Nhà thờ này, ngoài việc là nơi các tín đồ thường xuyên tới làm lễ còn là nơi minh chứng cho rất nhiều đôi lứa bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời.

Khách khứa tham dự hôn lễ hôm nay hầu như đều là họ hàng thân thuộc, bạn bè, đối tác của Ôn Húc Khiên. Bên Lạc Tranh chỉ có duy nhất người bạn thân Lưu Ly mà thôi.

Lúc trước, Lạc Tranh còn tưởng mẹ sẽ trở về Hongkong để tham dự hôn lễ, không ngờ bệnh cũ của bà tái phát không thể nào tới được. Lạc Tranh tuy có chút thất vọng nhưng cũng có thể hiểu được. Cả cuộc đời mẹ đã chịu nhiều đau khổ, nàng không muốn mẹ lại phải chịu thêm bất kỳ khó khăn nào nữa. Do đó, sau khi bàn bạc cùng Ôn Húc Khiên, hai người họ quyết định sau đám cưới sẽ cùng đi thăm bà.

Đối với việc này, cũng may cha mẹ Ôn Húc Khiên là người thấu tình đạt lý, bọn họ chẳng những không để bụng mà còn dốc sức chu toàn cho hôn lễ.

Tất cả mọi việc đều khiến Lạc Tranh vô cùng cảm động. Hai vị trưởng bối này vốn đã rất thích Lạc Tranh, cho nên dù có xảy ra chuyện gì cũng không khiến họ thay đổi suy nghĩ. Dường như hai người họ đều sẵn lòng vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì.

Trong phòng nghỉ dành cho cô dâu, Lạc Tranh mặc váy cưới ngồi lẳng lẳng trước gương. Đôi mắt đen thuần khiết có chút yếu đuối, dung mạo xinh đẹp động lòng người hệt như thiên sứ lạc giữa nhân gian.

Ngắm mình trong gương, ánh mắt Lạc Tranh có chút hoảng hốt. Nàng thực sự muốn kết hôn sao? Hôn lễ ngày hôm nay có thể nói là kết quả của cả một quá trình nhiều năm yêu nhau, cho nên nàng mới gả cho Ôn Húc Khiên. Nhưng mà Lạc Tranh chợt cảm thấy như mình đang chìm trong giấc mộng.

Sau khi thợ trang điểm rời đi, cô phù dâu Lưu Ly bước tới, đặt hai tay lên vai Lạc Tranh, nhìn nàng qua gương, khẽ cất tiếng tán

thường.

"Tiểu Tranh, hôm nay cậu đẹp quá. Thì ra, khi khoác lên người chiếc váy cưới, phụ nữ lại trở nên xinh đẹp như vậy."

Một chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết được khéo léo đính thêm những dải lụa gắn pha lê lấp lánh khiến cả bộ váy cưới như tràn đầy linh khí. Phần ngực được thiết kế khá phù hợp tôn lên vóc dáng mỹ lệ của nàng khiến nhìn vào có cảm giác như thấy Thiên Sơn thánh nữ hạ sơn, vô cùng xinh đẹp thuần khiết khiến không ai có thể dời mắt.

Hàng lông mi dài cong vút của Lạc Tranh khẽ lay động, nhẹ nhàng ngấm bóng dáng người bạn thân trong gương. Lưu Ly hôm nay cũng mặc một bộ váy trắng thiết kế khá đơn giản nhưng không kém phần nữ tính.

"Hôm nay cậu cũng rất đẹp, nhìn cậu mặc thế này, càng giống như Tiểu Long Nữ siêu phàm thoát tục."

"Tiểu Tranh, người ta trong lúc gấp rút đã nhận lời làm phù dâu cho cậu, thế mà cậu lại dám đem mình ra làm trò cười." Lưu Ly cố bày ra vẻ tức giận nhìn nàng, khế phàn nàn.

"Mình nào có giễu cợt cậu chứ. Mình muốn cậu làm phù dâu cũng vì không muốn cậu lại ngồi cô đơn một mình ở nhà. Cậu cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên tìm một người bạn trai nói chuyện yêu đương đi thôi."

Nụ cười của Lạc Tranh dịu dàng như cánh hoa đào trong gió, hơi thở mang theo hương thơm mê người, "Phù rể hôm nay cũng là người đàn ông cực phẩm. Người ta cũng bận rộn vô cùng nhưng vẫn bị mình kéo tới đây, cậu phải tranh thủ cơ hội này mà nắm cho chắc."

"Tiểu Tranh, hôm nay là hôn lễ của cậu đó, đừng có biến nó thành đại hội cầu thân đi." Lưu Ly vừa nghe nhắc tới chuyện này liền cảm thấy đau đầu. Cô vốn luôn cho rằng, yêu nhau rồi kết hôn hết thảy đều do duyên số, duyên phận không tới, miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng không có kết quả.

"Anh ta tên là Kỳ Ứng Diêm, là luật sư có tiếng trên trường quốc tế, có thể nói là một viên kim cương vô giá, cậu đừng có bỏ lỡ đấy."

Lạc Tranh dường như rất nhiệt tình làm bà mai.

Lưu Ly nghe xong đã thấy nhức đầu, "Tiểu Tranh, có trời biết mình không thích giao thiệp với luật sư tới nhường nào. Nếu không phải cậu là bạn tốt nhất của mình, ngay cả cậu mình cũng sẽ không buồn nói chuyện đâu. Được rồi, được rồi, hôn lễ này xem ra cũng bị biến thành nơi giao tế mất rồi."

Lạc Tranh khẽ thở dài, đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ là khung cảnh bãi cỏ trước nhà thờ với những chùm bóng bay được kết rất đẹp mắt, khách khứa tham dự đều ăn mặc vô cùng trang nhã. Nhìn lướt qua các vị khách đang đứng tùm tùm nói chuyện bên ngoài, Lạc Tranh khẽ cười, "Thực ra, hôn lễ đã sớm bị biến thành nơi giao tế rồi. Nói không chừng, trong ngày hôn lễ của mình sẽ có vô khối hợp đồng được ký kết đây."

Lưu Ly cũng biết rõ đạo lý này. Cũng hết như một bữa tiệc, nếu không phải là nơi cung cấp các mối quan hệ yêu đương vụng trộm thì cũng là cơ hội thúc đẩy hợp tác công việc. Xem ra, quan hệ giữa người với người cũng chỉ là như vậy.

"Tiểu Tranh, cậu đã nghĩ kỹ chưa, thực sự muốn gả cho Ôn Húc Khiên sao?" Lưu Ly đột nhiên thốt ra câu hỏi như vậy. Mặc dù cô cùng Lạc Tranh là bạn thân, nhưng với Ôn Húc Khiên mà nói cũng không giao tiếp mấy, cho nên mỗi lần nhắc tới, Lưu Ly vẫn luôn gọi tên đầy đủ của hắn.

Lạc Tranh quay đầu nhìn cô bạn thân, giật mình sửng người một lúc mới khẽ nở nụ cười, "Lưu Ly, sao cậu lại đột nhiên hỏi như vậy vào lúc này?"

Lưu Ly bước lên phía trước, có chút suy tư nhìn về phía Lạc Tranh, "Có đôi khi phụ nữ không hiểu rõ lòng mình. Nhưng thân thể thì không lừa được người, cậu thật sự cảm thấy mình không có ý gì với Pheromone tiên sinh kia sao?"

"Pheromone tiên sinh?" Lạc Tranh trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, một lúc sau mới khôi phục thần trí, ánh mắt có chút chấn động, "Lưu Ly, cậu đừng nói càn, chuyện của mình và hắn, mình đã không muốn nhớ tới rồi."

"Mình chỉ cảm thấy người này rất kỳ quái, nhất định là người đàn ông vô cùng mạnh mẽ. Một người đàn ông đã chiếm được lần đầu tiên của cậu, hẳn sẽ dễ dàng buông tay sao?" Lưu Ly khẽ than.

"Mình biết rõ cậu không muốn nghe những lời này, nhưng mà mình vẫn muốn nhắc nhở cậu, có những chuyện khi đã xảy ra dù cậu có muốn trốn tránh cũng không được. Tiểu Tranh, trước giờ cậu luôn là người vô cùng lý trí, sao lần này lại muốn làm đả đảo như vậy?"

"Lưu Ly, mình thấy cậu đọc tiểu thuyết quá nhiều rồi. Làm người vốn phải thực tế một chút, sao có thể coi những chuyện mơ hồ như vậy thành sự thật chứ?" Lạc Tranh khẽ chớp mắt, nhẹ giọng nói, "Cho dù mình có lý trí, có mạnh mẽ đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường. Mình chỉ hy vọng cuộc đời mình có thể yên ả như hồ nước phẳng lặng. Có một tình yêu bình thường, một cuộc hôn nhân bình thường, rồi sinh con, rồi già đi...chỉ đơn giản như vậy."

"Có đôi khi mọi chuyện không như mình mong muốn, có người đã chủ định cả đời này đi yêu người khác, có người lại chủ định cả cuộc đời được người khác yêu thương. Tiểu Tranh, con người chính là như vậy, cậu càng hy vọng đơn giản, cuộc sống sẽ càng trở nên phức tạp. Mình chỉ sợ con đường tình cảm sau này của cậu sẽ phải chịu nhiều đau khổ mà thôi." Lưu Ly chăm chú nhìn nàng, nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt Lạc Tranh dường như đang nhìn về nơi xa xăm nào đó, có chút rung động như thể hồ nước phẳng lặng bị một cơn gió nhẹ thổi qua. Sau một khắc, nàng trừng mắt liếc Lưu Ly, "Hôm nay là hôn lễ của mình, đây coi như lời chúc phúc của cậu sao?"

"Được, được! Cậu đã thích mấy lời dễ nghe, vậy mình sẽ nói thật hay. Chúc cậu...tân hôn vui vẻ, cùng ông xã sống tới bạc đầu, con cháu đầy đàn, Ok?" Lưu Ly bùng miệng cười.

"Như vậy còn tạm được." Lạc Tranh cũng cười.

Cửa phòng nghỉ chợt mở ra, Ôn Húc Khiên bước vào nhìn thấy Lưu Ly, nở nụ cười xã giao, sau đó đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh. Lạc Tranh giống như một đoá sen trắng đứng đó, hơi nghiêng

đầu, ánh mắt nhu hoà nhìn về phía Ôn Húc Khiên một thân lễ phục chỉnh tề. Thân thể của hắn được bộ lễ phục ôm lấy càng tôn thêm vóc dáng cao lớn, toát ra mị lực rung động lòng người, đứng bên cạnh nàng tạo thành một bức hình vô cùng đẹp mắt, người đàn ông anh tuấn cùng người phụ nữ xinh đẹp không bút nào tả xiết.

Bước vào phòng nghỉ dành cho cô dâu, Ôn Húc Khiên nhất thời bị vẻ đẹp của nàng làm cho ngây người, thoáng như chính mình lạc vào thế giới thần tiên, tựa như nhìn thấy nàng công chúa trong lâu đài cổ tích, hồ điệp tiên nữ giữa nhân gian.

"Tranh Tranh, em thật đẹp..." Hắn bước nhẹ lên trước, tựa hồ sợ phá vỡ mất cảnh đẹp trước mắt hoặc là sợ hãi mình thô lỗ làm kinh động nàng. Hai bàn tay to nhẹ nhàng đặt trên bả vai nàng, trong mắt ánh lên thâm tình...

Nhìn vào ánh mắt của hắn, Lạc Tranh nhất thời cảm thấy hô hấp có chút khó nhọc, đôi mắt có nét u buồn được hàng lông mi cong vút che đi, gò má xinh đẹp hơi nhợt nhạt khiến cho vẻ đẹp càng thêm phần hư ảo.

Trong lúc lơ đãng, trong đầu Lạc Tranh lại hiện lên đôi mắt đen thẳm đầy tà mị của Thương Nghiêu, ánh mắt hắn dường như mang theo sự vui vẻ cùng ranh mãnh nhìn nàng khiến toàn thân Lạc Tranh cảm thấy không được tự nhiên, trong lúc nhất thời hô hấp càng thêm dồn dập.

Ôn Húc Khiên ngắm nàng đến ngây người, một Lạc Tranh dịu dàng đến vậy là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy. Kim lòng không được, hắn khẽ cúi xuống, đôi môi vừa muốn chạm vào gương mặt nàng, Lạc Tranh liền vô thức nghiêng đầu tránh đi.

"Đừng như vậy..." Thanh âm nhẹ nhàng mang theo ý từ chối khéo léo...

Ôn Húc Khiên bất giác ngây người, thật lâu sau hắn mới đưa môi mình kề bên vành tai nàng, cười khẽ, "Tranh Tranh, em sao vậy?"

Lạc Tranh nhất thời im lặng, tâm trạng lúc này của nàng thực sự rối bời. Sau một khắc, nhẹ nhàng cười, nhìn vào đôi mắt của Ôn Húc Khiên, "Anh vội vàng gì chứ? Anh sẽ làm hư son môi của em mất."

"Thật xin lỗi, là anh sơ ý." Ôn Húc Khiên cười đem nàng ôm vào lòng, ngón tay thon dài khẽ di chuyển trên phần gáy trắng mịn. Chỉ mấy phút nữa thôi, hắn sẽ hoàn toàn có được nàng, biến nàng trở thành người phụ nữ của mình.

"Cha xứ đến rồi, chúng ta ra ngoài đi." Hắn khẽ thì thầm bên tai nàng.

Trong tim Lạc Tranh bất giác lại nổi lên một hồi hoảng loạn nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, khẽ mỉm cười gật đầu.

Phía bên ngoài, con đường dẫn vào nhà thờ băng qua một thảm cỏ rộng lớn đã được trải thảm đỏ tinh tươm tới tận lễ đường.

Rời khỏi phòng nghỉ, Lạc Tranh mới bất ngờ nhận ra số người tới tham dự hôn lễ hôm nay quả thực không ít. Tạm không nói đến khách bên phía Ôn Húc Khiên, chỉ tính riêng khách của cha mẹ chồng nàng cũng có vô số người thân phận cao quý. Ngoài việc đó ra, khiến Lạc Tranh giật mình nhất chính là sự xuất hiện đông đảo của giới truyền thông.

Khi Ôn Húc Khiên khoác tay Lạc Tranh bước tới, ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên. Không thể không thừa nhận, hôm nay Lạc Tranh thực giống như tiên nữ, toả ra một thứ ánh sáng dịu dàng tinh khiết, cùng với Ôn Húc Khiên bên cạnh càng làm tăng thêm sức hấp dẫn mê người.

Lập tức, nàng trở thành tiêu điểm của tất cả giới truyền thông. Các phóng viên liên tục giơ máy lên chụp hình không ngừng nghỉ.

"Húc Khiên, tại sao hôn lễ lại có phóng viên thế này?" Lạc Tranh quả thực bị dọa cho sợ hết hồn, thậm chí trên gương mặt nàng đã xuất hiện vẻ mất tự nhiên, cơ hồ sắp đưa tay lên che mặt.

Ôn Húc Khiên cười khẽ nói, "Bọn họ thường ngày đều là chỗ thân quen, mà em lại là nữ luật sư tài giỏi xinh đẹp nhất Hongkong này, đương nhiên bọn họ không thể bỏ qua. Nhưng mà em yên tâm, tất cả sẽ có chừng mực."

Lạc Tranh miễn cưỡng gật đầu, cũng đành bất đắc dĩ nở nụ cười.

Trong lúc khách khứa đang bước lên chúc mừng hai người họ, đột nhiên trong đám đông phía sau có chút ồn ào, giống như có một

sức mạnh khổng lồ đang tiến đến. Ngay cả các phóng viên đang nhìn về phía Lạc Tranh cũng cảm thấy có gì đó không bình thường. Lạc Tranh khẽ chau mày, ánh mắt toát lên vẻ cảnh giác nhìn về phía đám đông trước mặt.

Một thân hình cao lớn anh tuấn xuất hiện trước mặt mọi người khiến không khí của hôn lễ dường như lặng đi, như thể bị một cơn gió cuồng bạo thổi qua. Một pho tượng ưu nhã, dáng vẻ mê người xuất hiện khiến tầm mắt tất cả những người có mặt không hẹn mà tập trung trên thân ảnh người vừa đến.

Người vừa đến không phải ai khác, chính là...Thương Nghiêu.

Sự xuất hiện của hắn không thua gì một cơn gió lốc, thân thể cao lớn, âu phục sẫm màu với chất liệu vải cao cấp được cắt may tinh tế bao lấy thân hình rắn chắc kia nhưng vẫn không thể che hết sự nổi bật của tư thế oai hùng. Sự xuất hiện của hắn tại hôn lễ như thể thiên sứ hạ phàm, mang theo một khí thế vương giả, ngũ quan cân đối cùng vẻ cương nghị giống như được điêu khắc một cách khéo léo, từng góc cạnh rõ ràng khiến người ta có một cảm giác vô cùng áp bách.

"Anh ta hình như là giám đốc tập đoàn RM đó. Trời ơi! Đúng là anh ta! Đúng là anh ta rồi!" Trong đám người rối rít vang lên những âm thanh ái mộ, "Đẹp trai quá đi..."

Tiếng rì rầm trong đám người kia chẳng khác nào sóng biển ào ạt xô bờ, càng thu hút sự chú ý của giới truyền thông khiến tất cả đám phóng viên đều lia ống kính về phía hắn. Tiếng bấm máy vang lên liên hồi át đi hết thảy âm thanh bàn tán...

Lạc Tranh sửng người, nhìn vào người đàn ông cách đó không xa, rốt cục cũng không có cách nào tự kìm chế...

Dưới ánh mặt trời, làn da màu đồng của hắn hệt như một pho tượng thần Hy Lạp, một thân trang phục ưu nhã càng tôn thêm vẻ cường dã không chút câu nệ...

Còn có một cảm giác vô cùng tà mị, nhất là khoé môi hắn, chứa đựng một nụ cười mang hàm ý vô cùng phóng túng, hai hàng lông mày rậm cũng khẽ rung động, giống như mang theo sự vui vẻ, khẽ

nhếch lên, hết như ánh trăng sáng tỏ trời đêm.

Hắn tới rồi!

Hắn thật sự tới tham gia hôn lễ!

Trong lúc nhất thời, toàn thân Lạc Tranh như cứng lại, hai chân không thể nhúc nhích chỉ đành lẳng lẳng đứng đó, ánh mắt không cách nào rời khỏi thân ảnh của hắn, giống như...là đã mong đợi ngàn năm, vạn năm, hắn...rất cực cũng xuất hiện.

Nhưng mà...

Nhưng mà tại sao nàng lại có tâm trạng thế này? Giống như...nàng cực kỳ mong thấy hắn vậy?

Không...

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lạc Tranh đang chăm chú nhìn mình từ đằng xa, nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng đậm, ánh mắt tà mị mê người khẽ lướt qua gương mặt của những người phía trước, cuối cùng chuẩn xác dừng lại trên người Lạc Tranh. Liền đó, hắn hướng về phía nàng bước tới.

Mỗi bước đi của Thương Nghiêu toát lên khí thế bức người của bậc quân vương khiến những người phía trước vô thức tự giác lùi về sau nhường đường cho hắn.

"Thương Nghiêu, cuối cùng cậu cũng tới. Mình còn tưởng rằng cậu sẽ bận tới mức không thể tới dự hôn lễ của mình cơ." Ôn Húc Khiên bước nhanh lên phía trước, thân thiện ôm lấy Thương Nghiêu.

Tất cả các phương tiện truyền thông có mặt đều tranh thủ cơ hội ghi lại hình ảnh này...

Lưu Ly tiến lại gần Lạc Tranh, khẽ đưa mắt nhìn người đàn ông đang là tiêu điểm của sự chú ý cách đó không xa. Lại nhìn đến gương mặt có chút ngơ ngẩn của nàng, trong lúc nhất thời dường như nhớ ra điều gì liền cất tiếng hỏi, "Tiểu Tranh à, người phù rể mà cậu nhắc tới không phải là anh ta chứ?"

Lạc Tranh lúc này mới khôi phục lại phản ứng, ngập ngừng nói, "Không phải là..."

"Vậy thì thật kỳ quái nha. Cách ăn mặc của người đàn ông đó hôm nay cũng không giống phù rể cho lắm. Dường như..." Lưu Ly

khẽ nhấn mạnh lời nói của mình, "...còn giống chú rể hơn vậy."

"Luu Ly, cậu đang ở đó nói bậy gì thế?" Trong lòng Lạc Tranh bất giác vô cùng hoang mang, lại thêm câu nói vừa rồi của cô bạn, khiến từ đầu ngón tay đến toàn thân đều lạnh run.

"Đúng vậy mà! Cậu tự nhìn xem, cậu thấy anh ta cùng Ôn Húc Khiên đứng chung một chỗ, ai trông giống chú rể hơn? Cứ nhìn phản ứng của những người xung quanh cũng thấy rõ ràng." Luu Ly chăm chú nhìn Lạc Tranh, khẽ nói.

"Người đàn ông này trông rất khôn ngoan!" Luu Ly lại khẽ cất lên một nhận xét có chút dò xem ý tứ của Lạc Tranh.

"Luu Ly..."

"Giám đốc tập đoàn RM, ông trùm của ngành xa xỉ phẩm, đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm của sự chú ý, Tiểu Tranh..." Luu Ly khẽ quan sát tình hình, lại kề bên tai nàng khẽ thì thầm.

"Đêm đó pheromone tiên sinh không phải là anh ta đấy chứ?"

Lạc Tranh bất giác ngẩng đầu nhìn Luu Ly, hành động này thực sự đã đem tâm sự trong lòng nàng hoàn toàn bán đứng.

Luu Ly bất đắc dĩ lắc đầu, "Tiểu Tranh, cậu gặp gỡ người đàn ông như vậy, khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa."

"Luu Ly, cậu đừng nói nữa. Mình...mình sắp kết hôn rồi." Đầu óc Lạc Tranh lúc này dường như rối tung lên.

"Kết hôn rồi thì sao? Trái tim cậu không gả theo cuộc hôn nhân này thì có ích gì chứ?" Lần đầu tiên Luu Ly thấy Lạc Tranh tỏ ra bối rối như vậy, vội kéo tay nàng, lại bị bàn tay lạnh giá của Lạc Tranh làm cho giật mình, "Ôn Húc Khiên có biết đó là anh ta không?"

Lạc Tranh khẽ nhắm mắt lại, không muốn để ánh mắt mình tiếp tục dõi theo bóng dáng của Thương Nghiêu nữa. Một lúc sau nàng mới mở to đôi mắt, trong ánh mắt dường như có chút mơ hồ, khe khẽ lắc đầu.

Luu Ly quả thực bị nàng làm cho kinh ngạc cực độ.

"Gã đàn ông này cũng thật khốn nạn. Ngay cả vị hôn thê của bạn mình cũng không buông tha. Tiểu Tranh, cậu phải cẩn thận một chút. Cho dù hôm nay cậu kết hôn, về sau này cũng phải hết sức cẩn

thận."

Tim Lạc Tranh bất giác lại đập loạn lên, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng gọi của Ôn Húc Khiên cách đó không xa.

"Tranh Tranh, mau qua bên này." Hấn hướng nàng ngoắc ngoắc tay.

"Qua đó đi, tân nương tử." Lưu Ly buông tay nàng ra, khẽ than nhẹ.

Lạc Tranh thềm hít sâu một hơi, hướng về phía Ôn Húc Khiên bước tới. Suốt cả đoạn đường, nàng đều nhìn vào Ôn Húc Khiên, ánh mắt cùng nụ cười vô cùng dịu dàng. Dù vậy, nàng cũng không khó để cảm nhận được Thương Nghiêu đang chăm chú dõi theo mình.

Mặc dù Lạc Tranh không có nhìn lại hấn, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hấn cơ hồ muốn đem nàng nung chảy. Thậm chí...mỗi một bước chân tiến lên phía trước, Lạc Tranh có thể cảm nhận được mùi hoắc hương thoang thoảng đặc trưng kia...

Có lẽ do nàng quá khẩn trương, hoặc là đang mãi suy nghĩ làm sao để mọi chuyện có thể nhẹ nhàng hơn chút ít...Nhưng, con người chính là như vậy, càng muốn thư giãn thì tâm tình lại càng khẩn trương hơn, kết quả...

"A..." Lạc Tranh có chút bất cẩn khiến giày cao gót thoáng dẫm lên một góc váy cưới, thất kinh kêu lên một tiếng, cả người chột chao đi, ngã mạnh về phía trước...

Đúng thời điểm Lạc Tranh thật sự nghĩ rằng mặt mình sẽ KISS đất, đột nhiên có một cánh tay đàn ông cứng rắn vươn tới, vòng qua eo nàng. Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân bị một sức mạnh to lớn kéo ngược trở lại, ngay sau đó thân mình ngã vào một vòm ngực vô cùng quen thuộc.

"Cẩn thận một chút, bị mất mặt như vậy thật không hay chút nào." Một giọng đàn ông trầm thấp đầy mê hoặc khẽ vang lên bên tai nàng. Theo từng lời nói thốt ra còn có mùi hoắc hương vô cùng cảm dỗ nhanh chóng bủa vây...

Trong lòng Lạc Tranh lúc này vô cùng hoảng hốt, vô thức ngẩng

đầu lên nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn.

Một đôi mắt đen thẳm vô cùng mê hoặc, không hề chớp cũng đang nhìn vào mắt nàng. Vẫn luôn như vậy, Lạc Tranh không thể nhìn thấu tâm tư hắn qua đôi mắt tà mị đó, dường như lúc này nàng chỉ nhìn thấy hình bóng có vẻ si ngốc của chính bản thân mình...

Trên bãi cỏ, người đàn ông cao lớn thân hình ưu nhã đang ôm lấy cô dâu xinh đẹp. Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt những người có mặt cơ hồ đều ngưng tụ trên người họ.

Cô dâu ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, cánh tay rắn chắc của người đàn ông lại vòng qua vòng eo nhỏ nhắn, còn người đàn ông thì cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của cô dâu. Gương mặt cương nghị tràn đầy nam tính cùng gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tạo thành một hình ảnh vô cùng mỹ lệ.

Một màn này, cho dù nhìn vào từ bất kỳ góc độ nào, hay là từ dáng vẻ của hai người họ đều vô cùng tương xứng, giống như hai người họ mới là nhân vật chính của hôn lễ hôm nay vậy.

Khung cảnh bất ngờ này khiến giới truyền thông có mặt tại đó rớt rít chụp hình lia lịa. Cho dù là ai đi nữa khi nhìn thấy một màn vừa rồi quả thực cũng bị dọa cho khiếp sợ.

Lúc này Lạc Tranh mới có lại chút phản ứng, vội thu lại tầm mắt đang đặt trên gương mặt hắn, khẽ nói, "Cảm ơn anh!"

Thương Nghiêu nhếch môi cười, lại vừa lúc Ôn Húc Khiên tiến tới, liền nhẹ nhàng rút tay khỏi vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng nói, "Không có gì!"

"Tranh Tranh, em không sao chứ?" Ôn Húc Khiên vừa rồi không được nhanh nhẹn như Thương Nghiêu. Vào lúc Lạc Tranh sắp ngã xuống, hắn chỉ kịp nhìn thấy Thương Nghiêu là người đầu tiên xông lên với tốc độ vô cùng mau lẹ.

Lạc Tranh lắc đầu, cười cười, "Em không sao, chỉ trách mình tay chân vụng về, cũng may là không bị mất mặt."

Ôn Húc Khiên nhìn Thương Nghiêu một cái, liền đem Lạc Tranh kéo đến bên cạnh, dịu dàng lên tiếng, "Thực xin lỗi, là anh suy tính không chu toàn. Em mặc váy cưới đương nhiên có chút bất tiện."

Thương Nghiêu đứng ở một bên, nụ cười trên môi vẫn vô cùng vui vẻ, nhưng trong ánh mắt dường như có chút trầm lắng.

Lưu Ly đứng ở gần đó, một mực lặng lẽ quan sát hết thảy mọi chuyện. Nói một cách chính xác, thì là dành thời gian chủ yếu để quan sát Thương Nghiêu.

Phóng viên của các hãng truyền thông rồi rít bước tới, có một người có lẽ là phóng viên mới vào nghề, cách nói chuyện có vẻ khá thẳng thắn, dường như muốn tạo chút không khí hoặc giả anh ta cũng có mục đích khác, "Cô dâu không sao chứ? Vừa rồi quả thực quá nguy hiểm. Nhưng mà như vậy cũng dễ khiến cho người ta hiểu lầm. Không biết Thương Nghiêu tiên sinh cùng cô dâu chú rể đây là?"

Thương Nghiêu nghe vậy, nụ cười vui vẻ trên môi dường như càng đậm hơn...

Còn Lạc Tranh, nụ cười trên môi dường như cứng lại...

Ôn Húc Khiên vô thức nhíu nhíu mày, nhìn lại hướng người phóng viên vừa hỏi, giọng nói có chút lạnh lùng, "Đã đến giờ cử hành hôn lễ, xin mời các vị vào lễ đường."

Phóng viên kia dường như cũng ý thức được mình đặt câu hỏi không phù hợp, khẽ le lưỡi, đi theo cửa dành cho khách bước vào trong giáo đường.

"Không ngại tôi làm phù rể cho hai người chứ? Hình như hôm nay phù rể còn chưa tới?" Thương Nghiêu đột nhiên cười khẽ cất tiếng hỏi.

Lạc Tranh bất giác ngẩn ra.

Ngược lại, Ôn Húc Khiên lại cười vô cùng thoải mái, "Thương Nghiêu, nếu cậu có thể làm phù rể cho mình thì còn gì bằng, chuyện này khiến mình vừa mừng vừa lo đó."

Thương Nghiêu khẽ cất tiếng cười, khoé môi lại thêm vài phần tà mị, "Tôi lại muốn hôm nay làm chú rể..." Nói đến đây, hẳn hơi ngừng lại, nhìn thấy sắc mặt Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh có chút biến hoá, liền nói lảng sang chuyện khác, "Đáng tiếc, cũng phải có người cho tôi cơ hội mới được. Trong mắt Luật sư Lạc chỉ có mình cậu, tôi

có thể làm phũ rẻ cũng coi như vinh hạnh lắm rồi."

Chương 57: Đêm tân hôn hoang đường

Ôn Húc Khiên nghe vậy, nở nụ cười nhẹ, ánh mắt nhìn về phía Lạc Tranh càng thêm ôn nhu, "Thương Nghiêu, cậu vẫn cứ thích nói đùa như vậy. Chỉ có cậu không vừa ý người ta chứ làm gì có người phụ nữ nào có thể từ chối cậu."

Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng thoải mái, lại nhìn về phía Lưu Ly, "Vị tiểu thư đây chắc là phù dâu rồi, cho phép tôi chứ?" Hắn vừa nói vừa đưa tay về phía Lưu Ly, tỏ ý mời vô cùng lịch sự.

Lưu Ly nhìn về phía Lạc Tranh một chút, sau đó liền hướng qua Thương Nghiêu, dịu dàng cười, đem bàn tay nhỏ đặt lên bàn tay to lớn của Thương Nghiêu "Là vinh hạnh của tôi."

Giờ khắc này, Lạc Tranh không biết tại sao bản thân mình lại có chút ghen tỵ với Lưu Ly...

Hôn lễ, hết thầy đều theo tuần tự tiến hành. Theo tiếng nhạc thánh khiết cất lên, Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh bước vào giáo đường, tiến về phía cha xứ đang chờ sẵn với quyển kinh thánh trên tay.

Cha xứ bắt đầu tiến hành những nghi thức trang trọng của hôn lễ.

Đầu tiên, cha xứ nhìn về phía Ôn Húc Khiên, giọng nói trầm thấp mang theo thái độ vô cùng thành kính, "Ôn Húc Khiên, con có vững tin vào cuộc hôn nhân này, nguyện ý cưới Lạc Tranh làm vợ không?"

Ôn Húc Khiên đưa ánh mắt thâm tình nhìn Lạc Tranh ở bên, kiên định cất tiếng, "Con vững tin cùng nguyện ý!"

Dường như trong lòng Lạc Tranh có chút rung động, nhưng khoé mắt vẫn lơ đãng nhìn về phía người đàn ông đứng cách đó không xa, tim bất giác có chút thắt lại...

Cha xứ lại tiếp tục trang nghiêm hỏi Ôn Húc Khiên: "Ôn Húc Khiên, con có bằng lòng dùng cả đời này yêu thương, chăm sóc Lạc

Tranh, tôn trọng cô ấy, chung thủy với cô ấy, xây dựng một gia đình hạnh phúc, tôn trọng gia đình vợ cũng như chính gia đình mình, làm tròn bổn phận người chồng cho đến cuối đời không?"

Ôn Húc Khiên khế nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Tranh, một lần nữa kiên định cất tiếng, "Con bằng lòng!"

Hồ hấp của Lạc Tranh dường như có chút dồn dập...

Cha xúr lại đưa mắt nhìn sang phía Lạc Tranh. Giờ khắc này, tâm tình nàng thoảng có chút căng thẳng.

"Lạc Tranh, con có vững tin vào cuộc hôn nhân này, nguyện ý cưới Ôn Húc Khiên làm chồng không?"

Tim Lạc Tranh bắt đầu đập loạn lên, nàng cảm nhận được Ôn Húc Khiên đang dùng sức nắm chặt lấy tay mình. Cánh môi anh đào khế mấp máy, nhưng mà giờ khắc này, nàng không thể cất lên câu trả lời lưu loát.

Cô dâu ngay tại hôn lễ có chút chần chừ khiến hết thầy khách mời có mặt tại đó đều khế xì xầm bàn tán...

"Tranh Tranh?" Ôn Húc Khiên lo lắng khế gọi nhỏ bên tai nàng.

"Lạc Tranh, con có thể trả lời chứ?" Cha xúr dường như cũng có chút bối rối.

Lạc Tranh khế ngược mắt lên. Không biết tại sao, ánh mắt nàng có chút mơ hồ, vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Thương Nghiêu, hành động này càng khiến cho nhiều người có mặt tại đây vô cùng kinh ngạc.

Thương Nghiêu cũng chăm chú nhìn nàng như vậy. Nhưng không giống như trong kịch bản của mấy bộ phim lãng mạn, có một người đàn ông tiến tới nắm lấy tay cô dâu chạy khỏi lễ đường. Hấn chỉ đứng ở đó, yên lặng như một pho tượng, khoé môi hiện ra một nụ cười vô cùng vui vẻ, mà thẳm sâu trong đáy mắt cũng loé lên tia vui vẻ có chút đùa cợt.

Lạc Tranh đột nhiên có cảm giác như bị bởn cợt, một cảm giác xấu hổ khó có thể diễn tả thành lời mạnh mẽ dâng lên. Vội nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, nhìn vào đôi mắt có chút thảng thốt của Ôn Húc Khiên, kiên quyết nói, "Con vững tin cùng nguyện ý!"

Ôn Húc Khiên tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, bàn tay siết chặt lấy eo nàng.

Cha xúr lại tiếp tục hỏi, "Lạc Tranh, con có bằng lòng dùng cả cuộc đời này chăm sóc cho Ôn Húc Khiên, dịu dàng, đoan trang, tôn trọng anh ấy, chung thủy với anh ấy, xây dựng một gia đình hạnh phúc, tôn trọng gia đình chồng cũng như gia đình mình, làm tròn bổn phận người vợ cho đến cuối đời không?"

Trong tim Lạc Tranh mơ hồ có chút cảm giác đau đớn nhưng vẫn kiên quyết trả lời, "Con bằng lòng!"

"Được, vậy hai con hãy đứng trước bàn thờ chúa lập lời thề, để Chúa trời chứng giám cho cuộc hôn nhân của các con." Cha xúr hướng về phía bàn thờ Chúa, khẽ lên tiếng.

Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh nhẹ nhàng bước lên phía trước, đưa tay đặt lên trên cuốn Kinh thánh, cùng đọc lời thề nguyện trước Chúa trời.

"Con nguyện lòng cưới Lạc Tranh/Ôn Húc Khiên làm vợ/chồng hợp pháp, cùng cô ấy/anh ấy chung sống suốt đời, cho dù gặp bất kỳ hoàn cảnh khó khăn nào cũng nguyện lòng yêu thương cô ấy/anh ấy, an ủi cô ấy/anh ấy, tôn trọng cô ấy/anh ấy, bảo vệ cô ấy/anh ấy cho đến cuối đời."

Cùng với tiếng nói của họ, tiếng nhạc du dương trầm bổng lại vang lên khắp giáo đường, như thể cùng chứng kiến lời thề nguyện cùng quyết tâm của họ trước Chúa trời.

"Vậy nhân danh Chúa trời, tôi xin long trọng tuyên bố, kể từ giờ phút này, Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh chính thức trở thành vợ chồng, xin đức Chúa phù hộ cho tình yêu của họ."

Khi hai người bắt đầu trao nhẫn, cha xúr lớn tiếng tuyên bố, giọng điệu vô cùng trang nghiêm mang theo lời chúc phúc chân thành.

Giờ khắc này, tất cả khách khứa có mặt trong giáo đường đều nhất loạt đứng dậy, vì đôi tân hôn vỗ tay chúc phúc...

Hôn lễ cứ như vậy cử hành xong xuôi. Tiếp đến là màn ném hoa cưới, mở tiệc chiêu đãi khách khứa, mời rượu những khách tới dự. Thế nhưng, Diêu Vũ đã không mời mà tới lại còn tiến lên chủ động

mời rượu, "Ôn luật sư, Luật sư Lạc, chúc mừng hai vị hôm nay tân hôn đại hỉ."

Lạc Tranh có chút sững sờ, nhưng vẫn nhẹ nhàng cười một tiếng, khẽ nhấp chút rượu vang.

Diêu Vũ lại nở nụ cười vô cùng mỉa mai, "Luật sư Lạc thật có phúc khí nha, có thể gả cho một người đàn ông tốt như Ôn luật sư, khiến biết bao phụ nữ phải đau lòng tiếc nuối."

"Cảm ơn cô!" Lạc Tranh bình tĩnh nói.

Đợi sau khi Diêu Vũ rời đi, nàng nhìn về phía Ôn Húc Khiên, tuy không nói gì nhưng ánh mắt lộ ra chút nghi vấn.

Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng cười một tiếng, "A, quên nói cho em biết, Diêu Vũ đã trở lại văn phòng làm việc rồi, là anh gọi cô ấy trở về."

"Chuyện này vì sao không nói cho em biết trước?" Lạc Tranh nhìn theo Diêu Vũ đang chủ động đi tới bên cạnh cha mẹ chồng nàng nói gì đó, bất giác khẽ nhíu mày cất tiếng hỏi.

Ôn Húc Khiên vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười, giọng nói có chút biến đổi, "Tranh Tranh, anh là chủ của cái văn phòng này, dùng người thế nào là do anh quyết định. Sau này, em chỉ cần làm tốt vị trí Ôn phu nhân là được rồi."

"Húc Khiên!" Lạc Tranh quả thực bị hấn làm cho kinh ngạc, nhìn hấn như thể nhìn một người xa lạ, bản thân còn ngỡ là mình đang nghe nhầm.

Ôn Húc Khiên ngược lại không hề để ý, kéo tay nàng nói, "Đi thôi, qua mời rượu khách khứa một chút, đừng để họ phải đợi lâu."

Lạc Tranh ngơ ngác nhìn Ôn Húc Khiên, mặc cho hấn tùy ý kéo mình về phía khách mời...

Hết thầy hôn lễ cuối cùng cũng kết thúc. Mãi cho tới nửa đêm, sự phấn khích của bữa tiệc mới tạm thời lắng xuống. Ôn Húc Khiên vẫn đang cùng mấy người khách tán gẫu nên Lạc Tranh đành phải về phòng tân hôn trước.

Đưa mắt nhìn những đồ dùng mới tinh, căn phòng cũng hoàn

toàn mới, Lạc Tranh dường như có chút không thích ứng kịp. Mình thực sự đã kết hôn sao?

Còn chưa kịp ổn định lại tâm tình, cửa phòng khách đã mở ra. Lạc Tranh vội bước xuống lầu, lại chứng kiến cảnh Ôn Húc Khiên say đã không còn biết trời đất là gì, cả người nhũn ra như bùn nhão, mà người đỡ hẳn vào cửa lại chính là Thương Nghiêu.

Lạc Tranh hơi sửng người, nhưng vẫn lập tức tiến lên hỗ trợ, cùng Thương Nghiêu đưa Ôn Húc Khiên về phòng ngủ, đặt nằm xuống xong xuôi, nàng có chút mất tự nhiên lên tiếng, "Hôm nay thật cảm ơn anh, Húc Khiên đã say tới mức thế này, có tôi chăm sóc là được rồi, mời Thương Nghiêu tiên sinh về..."

Lời nói của Lạc Tranh bất giác bị gián đoạn, chỉ kịp cảm thấy một sức mạnh khổng lồ cường thế ôm lấy mình, liền đó ném thẳng lên giường.

"Anh..." Ánh mắt Lạc Tranh bất giác nhìn về gương mặt Thương Nghiêu đang đứng cạnh giường. Ánh mắt hẳn lúc này thật giống như một con hắc báo vô cùng tham lam đáng sợ, thực khiến cho...tâm tình Lạc Tranh bất giác co rút lại.

"Đêm nay là đêm tân hôn..." Thương Nghiêu cúi người xuống, dùng hai cánh tay rắn chắc vây lấy thân hình nhỏ bé của nàng, khuôn mặt tà mị khế kề sát gương mặt xinh đẹp, cất giọng nói vô cùng mỉa mai hoặc cũng hơi thờ nóng bỏng kinh người, "...hắn ta không cần em chăm sóc, mà em, thì thật sự cần được chăm sóc đấy..."

Đầu óc Lạc Tranh bất giác ong ong, còn đang mơ hồ chưa rõ tình hình đã bị hắn liên tục ép lùi về phía sau cho đến khi lưng nàng chạm tới đầu giường.

Nhìn người đàn ông đang không ngừng lấn tới gần, nàng cố gắng giữ tỉnh táo nhưng lại bị ánh mắt của hắn làm cho khiếp sợ. Giờ khắc này, ánh mắt tà mị thường ngày của Thương Nghiêu như hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại ánh mắt lạnh băng vô cùng bức bách. Lạc Tranh cũng không phải là người chưa từng trải qua sự việc như vậy, đương nhiên hiểu được hàm ý trong ánh mắt của hắn.

Hắn...

Chuyện này cũng thật quá hoang đường, chẳng lẽ hẳn lại muốn động vào nàng lúc này sao?

"Trước hôn lễ tôi đã nói rất rõ ràng, anh đừng có quá đáng!" Giọng nói của Lạc Tranh vô cùng kiên quyết cùng băng giá, lạnh lùng như thể sương lạnh thảng chập. Thương Nghiêu nghe vậy, khế cười thành tiếng, cũng không có tiến lại gần nàng nữa.

Lạc Tranh thấy hẳn đứng dậy, thầm cho rằng lời nói của mình có chút tác dụng, lại không ngờ tới hẳn chẳng những không rời đi, ngược lại còn đem áo khoác trên người cởi ra rồi ném xuống sàn. Sau đó hẳn lại tiếp tục cởi nút áo sơ mi, một nút, hai nút...động tác vô cùng chậm rãi toát lên vẻ ưu nhã tới cực điểm, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng kinh hãi...

"Càng là người phụ nữ thông minh lại càng bị sự thông minh làm hại." Hẳn chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn đầy nét hoảng sợ của nàng, khóe môi không còn là nụ cười câu hồn thường ngày mà thay vào đó là sự lạnh lùng, giống như những bông tuyết mùa đông rơi xuống, mang theo hơi lạnh kinh người. Hẳn đứng ở đầu giường, từ trên cao nhìn xuống nàng. "Là em không hiểu rõ đàn ông hay là quá xem thường sự nhẫn nại của tôi. Tiểu yêu tinh, tôi đã nói rồi, em đừng cố gắng chọc giận tôi, nếu không, hậu quả em sẽ không gánh nổi đâu..."

Câu nói của hẳn lúc này cũng hết như ánh mắt kia, thâm sâu không thấy đáy, giống như những đám mây đen phía chân trời, nặng nề áp xuống lòng nàng.

Lúc này Lạc Tranh cảm thấy toàn thân như bị nhấn chìm, nàng rốt cục hiểu ra tâm địa của người đàn ông này thâm sâu nhường nào. Nàng vốn nghĩ mình đã thành công uy hiếp được hẳn không ngờ tới hẳn đã sớm tính toán tới tận từng bước cho ngày hôm nay.

Vào lúc này, ý đồ của hẳn đã quá rõ ràng khiến cho Lạc Tranh ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Cho nên nàng chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng đặt lên Ôn Húc Khiên mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh liền leo qua phía giường bên kia, dùng sức cố đẩy thân hình đang bất động vì say rượu của Ôn Húc Khiên...

"Húc Khiên! Húc Khiên..." Thanh âm của nàng tràn đầy lo lắng, một nỗi bất lực bao phủ toàn thân. Hấn là chồng của nàng, hấn cần phải bảo vệ nàng mới đúng.

Nhưng mà, người đàn ông đứng ở đầu giường bên kia không cho nàng có cơ hội. Khi Lạc Tranh còn đang cố sức lay gọi Ôn Húc Khiên, khoe môi hấn khẽ nhếch lên, một đầu gối chống lên giường, liền đó, bàn tay to lớn vươn ra tóm lấy Lạc Tranh như thể bắt gà con thẳng đường kéo ngược trở lại.

"A..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân bị một sức mạnh điên cuồng khống chế, ngay sau đó thân hình to lớn của hấn áp xuống, một bàn tay to của hấn giữ chặt đầu nàng, hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại...

Lạc Tranh nào có trải qua tình huống như vậy bao giờ. Cho dù lần đầu tiên bị hấn hấp dẫn, cũng chưa từng thấy hấn thô lỗ cùng mạnh bạo như vậy. Giờ khắc này, ngay cả hô hấp của nàng cũng thấy vô cùng gian nan, khó nhọc kêu lên, hai tay dùng sức đánh vào thân hình to lớn đang chèn ép lên người mình.

Đáng tiếc, thân thể của Thương Nghiêu quá cường tráng cũng quá cao lớn, Lạc Tranh dù mạnh mẽ đến mấy cũng chỉ là phụ nữ, sức lực sao có thể vượt hơn đàn ông. Nàng căn bản không có cách nào thoát ra, da đầu bắt đầu có cảm giác tê dại, đôi môi anh đào vốn căng mọng bị hấn kích liệt giày xéo, một nỗi đau đớn nhanh chóng truyền khắp làn môi. Hồi lâu sau, hấn mới chịu buông nàng ra. Lạc Tranh không kịp nghĩ ngợi, một bàn tay liền vung lên.

Giữa không trung, cổ tay nàng bị bàn tay đàn ông cứng rắn bóp chặt. Tay kia của Lạc Tranh cũng vung lên, lại bị bàn tay to của hấn chế trụ, cuối cùng chỉ bằng một tay hấn đem cả hai cổ tay trắng mịn của nàng bẻ quặt ra sau lưng.

"Bé con,娘子 đánh người rồi sao?" Không khí lúc này vô cùng ngọt ngào, hơi thở đàn ông dần trở nên gấp gáp. Hấn nhìn chằm chằm nàng, gò má cương nghị, đôi mắt thâm thúy mang theo tia ma mị hết ác quỷ, "Muốn cầu cứu? Em muốn tìm ai đây? Là hấn sao? Chẳng lẽ em đã quên, hấn chỉ cần uống say sẽ hết như bùn nhão,

không có chút cảm giác nào?

"Anh thật vô sỉ! Húc Khiên tín nhiệm anh như vậy, sao anh có thể ngay trong đêm tân hôn của anh ấy làm nhục anh ấy như vậy?" Hai tay Lạc Tranh bị hấn siết chặt, một chút cử động cũng không được, chỉ có thể phẫn hận mà nhìn hấn, ngọn lửa tức giận trong mắt cơ hồ có thể thiêu đốt đối phương.

Thương Nghiêu nghe vậy dường như cảm thấy đó là chuyện nhục cười nhất thế gian, một bàn tay to liền nâng cằm nàng lên.

"Sao rồi, nhanh chóng thích ứng với vai trò Ôn phu nhân tới vậy sao? Đã được sự đồng ý của tôi chưa?" Vừa nói, bàn tay to của hấn vừa mơn trớn gò má mịn màng, thoải mái hưởng thụ ánh mắt phẫn nộ của nàng, bên môi toát lên nụ cười lạnh mang theo âm mưu quỷ dị...

"Em là người phụ nữ tôi thích, tôi còn chưa đồng ý, gã đàn ông nào dám đụng vào em."

Lạc Tranh kinh ngạc đến độ trừng lớn hai mắt, giật mình sững người mất một lúc, mới ngật ngừng nói, "Anh ở đây nói bậy bạ gì đó? Anh điên rồi?"

Hấn nói những lời này là ý gì? Cho tới nay nàng đều rất rõ ràng, mỗi câu nói của hấn đều vô cùng hàm nghĩa. Hấn vẫn luôn là người đàn ông không thích nói nhảm, giờ khắc này, hấn lại thốt ra những lời này thực ra là muốn ám chỉ cái gì?

"Em cảm thấy tôi giống đang nói bừa lắm sao?" Giọng nói trầm thấp vang lên, mái tóc đen khẽ che khuất ánh mắt tà mị của hấn, nhưng không cách nào che kín vẻ mặt xấu xa kia, khóe môi hấn lại lần nữa toát lên nụ cười xấu xa.

"Bảo bối của tôi, là em quá không ngoan, tôi vốn nghĩ sẽ cho em một đêm tân hôn lãng mạn, đáng tiếc, ngày hôm qua em làm cho tôi vô cùng tức giận, cho nên hôm nay nhất định phải dạy dỗ em một chút."

Thân thể Lạc Tranh khẽ run lên, lúc này nàng thực sự cảm thấy nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần. Hấn thực sự không hề nói bậy, cũng không có ý định đùa cợt, thậm chí ngay cả thân hình rắn chắc của

hắn cũng thể hiện rõ tính dã thú cùng chiếm hữu mạnh mẽ, ngay cả biểu tình trên gương mặt hắn cũng khiến người khác cảm thấy khó nắm bắt...

Nàng nên làm cái gì bây giờ, nên làm sao để tự cứu mình? Giờ khắc này, nàng không thể không cảm thấy hối hận vì hành động ngày hôm qua.

"Thương Nghiêu tiên sinh, tôi biết... ngày hôm qua mình không nên làm như vậy, xin anh...rộng lượng đừng để bụng, thả tôi ra." Lạc Tranh khó khăn thốt lên lời xin lỗi, đạo lý người dưới mái hiên nhà không thể không cúi đầu nàng vẫn hiểu rõ. Cho dù nàng có cố chấp đến mấy, cũng phải nghĩ tới Ôn Húc Khiên. Tuy nói rằng cái giường này lớn đến mức bốn năm người nằm cũng không chật, mặc dù hắn ở phía bên kia đã say mềm, nhưng mà nếu bất ngờ hắn tỉnh lại thấy một màn này thì sẽ thế nào đây?

Nàng khó có thể tưởng tượng được!

"Biết sai nhận sai là chuyện tốt, đáng tiếc, đã quá muộn..." Thương Nghiêu nở nụ cười nhẹ đủ để hấp dẫn hết thầy mọi người, nhưng mà, nụ cười này lại vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm đến mức con mồi có thể dễ dàng cảm nhận được ý đồ thâm tính của hắn, "Đêm tân hôn, người đàn ông em cần phục vụ chính là tôi!"

Hồ hấp của Lạc Tranh lúc này như ngừng lại."Không..."

Gương mặt cương nghị của Thương Nghiêu hơi cúi xuống. Toàn thân hắn toát lên vẻ nam tính vô cùng mạnh mẽ, hơi thở mang theo sự hấp dẫn khiến người ta khó có thể dời đi tầm mắt.Nhưng mà trong đôi mắt thâm sâu khó lường kia, con ngươi đen sẫm đang dấy lên dục vọng tà ác tựa lang sói, khiến cho nàng sợ hãi đến run rẩy.

Lạc Tranh lúc này đã chẳng còn thời gian để suy nghĩ về hàm ý trong lời nói của hắn.

"Bé cưng, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ đối với em rất dịu dàng." Hắn đưa ngón trỏ thon dài xoa lên môi nàng, ôn nhu vẽ phác thảo theo viền môi.Sau đó lại từ từ dời xuống, khẽ vuốt ve cần cổ mảnh mai trắng như tuyết, khiến cho nàng có một cảm giác khó chịu. Bất giác hắn đột ngột chuyển mình, cúi đầu cười mang theo một

tia lạnh lẽo tàn khốc.

"Tôi thích em, cho nên với việc em kết hôn hay không chẳng có chút liên hệ nào. Ngay từ bây giờ, tôi sẽ khiến em đắm chìm trong ham muốn, khiến em phải cầu xin tôi yêu em. Tốt nhất em hãy ngoan ngoãn phối hợp như hai lần trước, bằng không em sẽ rất đau..."

"Anh...hèn hạ!"

"Tặc tặc, so với cái miệng nhỏ thích mắng người kia, tôi càng thích nghe em ở dưới than tôi phát ra tiếng than ngâm mất hồn." Thương Nghiêu nở nụ cười vô cùng âm u, thân hình cao to hoàn toàn đè xuống, bàn tay đem váy cưới trên người nàng kéo xuống tận eo lưng.

Lạc Tranh vô lực giãy giụa, nàng khó có thể tin được Thương Nghiêu ti tiện đến mức này, ngang nhiên cưỡng ép nàng trên giường tân hôn của nàng cùng Húc Khiên.

Nhưng mà, thân thể nàng càng vặn vẹo giãy giụa lại càng làm giục vọng của hắn bùng cháy mạnh mẽ, một cảm giác nóng rực như bị phỏng nhanh chóng xâm chiếm da thịt nàng.

Hơi thở đàn ông tràn đầy dục vọng càng lúc càng gấp gáp khiến bầu không khí trong phòng càng thêm mập mờ. Bàn tay cứng giáp của hắn dễ dàng khống chế sự giãy giụa của nàng, từ trên vòng eo nhỏ nhấn tiến vào, chậm rãi vaos lấy bầu ngực căng tròn..

"A..."Lạc Tranh tuyệt vọng hét lên.

Bàn tay đàn ông nóng rực xâm chiếm hoàn toàn bầu ngực mịn màng, động tác xoa nắn dịu dàng càng trở nên cuồng bạo. áo ngực cũng bởi sự tác động của hắn mà trượt ra, để lộ ra thịt trắng như bạch ngọc.

Thân thể Lạc Tranh bởi sự xoa nắn mạnh bạo của hắn đã bắt đầu trở nên run rẩy, cổ họng nàng khàn hẳn đi, giọng nói cũna bởi độna tác kích thích kịch liệt kia mà trở nên đứt quãng.

Một cảm giác sợ hãi cùng kích thích nhanh chóng lan tỏa, Lạc Tranh bắt đầu khó khống chế sự hưng phấn cùng run rẩy đang bao trùm toàn thân. Cố gắng cắn chặt làn môi, kìm nén ham muốn đang dâng lên mạnh mẽ trong lòng, nàng cắn chặt môi đến mức tê dại,

thầm khinh bỉ bản thân mình lại có loại cảm giác ham muốn đáng khinh này. Lạc Tranh không dám kêu lên bởi ngay phía giường bên kia là Ôn Húc Khiên, nàng thực sự sợ hấn mở mắt ra sẽ phải chứng kiến những cảnh này.

"Sao rồi, không dám kêu lên à?" Dường như nhìn thấu tâm tư nàng, Thương Nghiêu cúi đầu cười, bàn tay lặng lẽ từ ven áo ngực chui vào mang theo hỏa chủng đặt lên thân thể mềm mại, "Đáng lẽ ra tôi phải sớm ném hấn ra phòng khách mới đúng, hấn nằm ở đó chiếm giường cưới của chúng ta, lại còn làm cho em phân tâm, thật đáng ghét..."

Giường cưới của chúng ta?

Lạc Tranh chỉ cảm thấy như bị một chậu nước lạnh dội thẳng lên người, còn chưa kịp phản ứng đã thấy tay hấn đem áo ngực của nàng đẩy lên tới tận xương quai xanh, rồi sau đó, nàng nghe thấy tiếng kêu khế của Thương Nghiêu, vừa kịp nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của hấn đã thấy hấn cúi đầu xuống ngậm lấy đỉnh hồng đã sớm nhạy cảm mà dựng đứng lên, nhẹ nhàng liếm mát.

Thân thể Lạc Tranh theo từng cử động của hấn mà phát run, không tự chủ khẽ cong người.

"Đừng....dừng lại..." giọng nói của nàng cơ hồ không phát ra được âm thanh nguyên vẹn nào...Cảm giác nóng rực nhanh chóng bao trùm thân thể hết như một cơn sóng lớn bất ngờ xô tới. Một cảm giác nhục nhã cùng kích thích khó có thể diễn tả thành lời cũng nhanh chóng dâng lên trong lòng. Thần trí nàng bắt đầu có chút mơ hồ.

Lúc khởi đầu, động tác của Thương Nghiêu còn có chút dịu dàng, nhưng có lẽ gò ngực căng tròn mềm mại của nàng đã khiến ham muốn thôn tính của hấn càng lúc càng mãnh liệt. Động tác của hấn càng lúc càng cuồng bạo trên làn da tuyết trắng dần lưu lại vô số ấn ký của hấn, khắp nơi đều là vết bầm tím của dấu răng cùng màu đỏ ửng của vết hôn nóng rực.

Ánh mắt của Thương Nghiêu lúc này đã hoàn toàn thay đổi, loé lên thứ ánh sáng thâm trầm cùng ham muốn cực hạn.

Lạc Tranh biết mình đã không thể tránh thoát. Lớn tới từa này nàng cũng" chưa từng gặp qua loại chuyện như vậy. Cho tới bây giờ, nàng cũng không bao giờ muốn sự trong trắng của mình bị người đàn ông không phải là chồng mình chiếm đoạt. Nàng đã phản bội người đàn ông mình yêu, hơn nữa ngay trong đêm tân hôn lại cùng với người đàn ông không phải chồng mình phát sinh quan hệ. Nàng chưa từng dám nghĩ tới người đàn ông đang khi dễ mình lúc này lại không phải người chồng hợp pháp đang say xỉn ngủ ở phía bên kia giường.

Chuyện hoang đường thế này, cho dù bản thân từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, Lạc Tranh cũng chưa từng dám nghĩ sẽ phát sinh...

Nghĩ tới đây, sự nhẫn nại của Lạc Tranh đã không thể kìm nén được nữa, từng giọt nước mắt đau đớn theo khoé mắt chảy xuống, như từng hạt ngọc trai lóng lánh thấm ướt ga trải giường.

"Bảo bối, sao lại khóc? Thế này không giống em chút nào..." Con người đen sẫm của Thương Nghiêu càng lúc càng trầm đục, giọng nói mặc dù rất nhu hòa, nhưng động tác lại không bởi vì nàng rơi lệ mà dừng lại. Bàn tay to dùng sức đẩy hai chân nàng ra, ngón tay thon dài hướng tới nơi tư mật, nhẹ nhàng thăm dò, "Đừng khóc, em cần phải hiểu rõ, vào lúc này tôi không cách nào buông tha em." Nói vừa dứt lời, một bàn tay vòng qua gương mặt nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn mạnh mẽ giữ lại khiến cho nàng nhìn thẳng vào tấm hình cưới cỡ lớn treo ở trên tường.

"Trong hình em cười rất vui vẻ, rất hạnh phúc phải không? Như vậy không hay chút nào. Tranh, em biết rõ tôi thích em nhường nào, chụp loại hình kiểu này sẽ khiến tôi ghen đó."

Còn chưa kịp thích ứng với lời nói của hắn, hành động của hắn càng lúc càng khiến nàng khổ sở hơn. Tiếng rên rỉ khe khẽ từ miệng Lạc Tranh ngân lên, thần thể nàng lúc này vụn vụn hết một con rắn nhỏ đầy vẻ thống khổ. Dục vọng chôn sâu trong lòng đã bị hắn nhen nhóm khơi lên nhưng mà lý trí nàng vẫn cố kháng cự, không cho phép bản thân buông thả, khẽ cắn chặt làn môi, dùng nỗi đau đớn thể

xác để kháng cự lại dự vọng nguyên thủy.

"Tôi nói rồi, thân thể em vĩnh viễn thành thật hơn cái miệng nhỏ của em nhiều." Dường như rất hài lòng với phản ứng của nàng, khoé môi Thương Nghiêu khẽ nhếch lên, vừa nói ngón tay thon dài của hắn lại tiến hơn một nửa vào nơi tư mật của nàng.

"Tiểu yêu tinh mê hồn này, không cần phải khẩn trương như vậy." Hắn cúi đầu cười khế.

Lạc Tranh khẽ ngửa đầu, yếu ớt cất tiếng, "Đừng như vậy, xin anh..." Lạc Tranh biết rõ đây đã là cấm địa cuối cùng của nàng, nàng càng biết rõ hơn bản thân mình đã vô lực kiên trì thêm nữa.

Tiếng cầu xin khe khẽ của nàng cùng với thân thể mềm mại cố sức giãy giụa càng kích thích hết thảy các giác quan của Thương Nghiêu, khiến cho toàn thân hắn như bị lửa thiêu đốt. Ngón trỏ hung hăng tăng thêm một chút lực tiến vào thân thể ấm áp của nàng khiến Lạc Tranh kinh hoàng hét lên, từng giọt nước mắt theo khoé mắt chảy xuống. Thân thể nhỏ bé kinh hãi bởi sự xâm chiếm bất ngờ mà không ngừng co rút, cố gắng bài xích thứ xâm lược kia, tiếng ngâm nga mất hồn lại không cách nào kìm chế vang lên trong bầu không khí ám muội.

"Tiếng thân ngâm mất hồn này chỉ khiến đàn ông càng hung hăng muốn chiếm hữu hơn mà thôi." Thương Nghiêu cười xa xa, cúi xuống, đem vật cứng rắn đã sớm ngang đứng dưới hạ thân hắn kề sát nơi tư mật của nàng.

"Đừng... Đừng mà..." Lạc Tranh nhìn hắn, bật khóc cầu xin.

Không thể, không thể như vậy! Húc Khiên còn nằm ngay phía bên kia giường, hắn sao có thể làm vậy...

"Như vậy, không phải sẽ khiến em càng thấy kích thích hay sao? Tiểu yêu tinh!" Thương Nghiêu đương nhiên biết rõ nàng đang sợ cái gì, khẽ nở nụ cười đầy dụ hoặc, lông mày hơi nhếch lên, "Yên tâm, rất nhanh thôi em sẽ phải cầu xin tôi muốn em!"

Vừa nói dứt lời, hắn liền dùng sức đưa thân mình thẳng tiến.

Tiếng hét đau đớn mang theo nỗi kinh hoàng không cách nào kìm chế của Lạc Tranh khiến cho bầu không khí dường như bị chấn

động, nhưng cũng khiến cho thần kinh của Thương Nghiêu càng bị kích thích dữ dội. Hấn giữ chặt nàng, một lần lại một lần điên cuồng mà tiến vào.

Lạc Tranh thực muốn tự sát ngay lập tức, hấn sao có thể...
.ngang nhiên trước mặt Húc Khiên mà chiếm đoạt nàng...

Lạc Tranh đưa tay bưng miệng, kìm nén tiếng kêu sợ đánh thức ôn Húc Khiên, nước mắt không ngừng tuôn ra, nương theo từng đợt tấn công mạnh mẽ của Thương Nghiêu mà rơi xuống.

"Sợ bị hấn nghe thấy? Tranh, tôi muốn em, thân thể của em, trái tim của em, tôi đều muốn. Mà ngay cả tiếng rên rỉ mê người kia cũng không cho phép kìm nén, biết không? Thương Nghiêu cất tiếng nói đầy tà ác, không cho nàng một chút thời gian để thở, bắt đầu điên cuồng đâm thật sâu vào hoa tâm ấm áp.

Cuối cùng, Lạc Tranh không cách nào khống chế bản thân mà cất lên tiếng thân ngâm mê người. Dục vọng của hấn quá mức mãnh liệt, một lần lại một lần hung hăng đánh vào tựa cơn sóng cuồng bạo khiến toàn thân nàng run lên không cách nào chống đỡ.

Giờ khắc này, Lạc Tranh không còn sức quan tâm đến việc Ôn Húc Khiên đang ở phía giường bên kia, cũng không cách nào suy nghĩ cho tâm trạng người đàn ông vừa trở thành chồng nàng, chỉ có thể mặc cho Thương Nghiêu dùng phương thức gần như nhục nhã dày vò linh hồn cùng thể xác nàng.

Tiếng thân ngâm của nàng vang lên lại càng khiến cho phản ứng của Thương Nghiêu thêm điên cuồng. Liên tục thay đổi tư thế, lúc này đây, hấn đang cuồng bạo gia tăng tốc độ chiếm đoạt nàng.

Lạc Tranh khế ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ thống khổ cùng đau đớn, thân thể bị ép về phía trước tùy ý hấn xếp đặt tựa như một vật thể mềm nhũn, càng thêm kích thích tính dã thú của hấn. Trước mắt tối xầm, cuối cùng nàng ngất xỉu.

Nhưng mà, nàng ngất đi rồi cũng không làm cho sự chiếm đoạt điên cuồng của Thương Nghiêu dừng lại. Ngược lại hấn càng hung hăng tiếp tục chiếm giữ nàng, giày vò thân thể mềm mại bị áp chặt dưới thân kia, cho đến khi điên cuồng đem dòng khí nóng rực gieo

rắc vào tận sâu cơ thể nàng...

Khi Lạc Tranh tỉnh lại, phát hiện toàn thân mình đang chìm trong làn nước ấm áp. Từ đằng sau, một thân hình đàn ông to lớn chống đỡ nàng, khiến cho nàng không chìm xuống. Cảm giác vòm ngực rắn chắc cùng cánh tay màu đồng đang quấn quanh vòng eo nhỏ nhắn khiến Lạc Tranh dễ dàng nhận biết người đàn ông đằng sau là ai.

Dòng nước ấm áp nhẹ nhàng lưu chuyển khiến làn da có cảm giác thật thoải mái. Chỉ là toàn thân nàng giờ không còn chút sức lực, thân thể phảng phất như nhũn ra, hạ thân tràn ngập cảm giác đau rát. Nàng không biết cho đến khi tỉnh lại đã bị hấn đùa bỡn bao lâu nữa, chỉ biết rằng hiện giờ xương cốt toàn thân như sắp tan ra vậy.

Từ trước tới giờ, hấn chưa từng điên cuồng và thô bạo chiếm đoạt nàng như vậy.

Nàng nghĩ không ra, hấn đã đạt được thứ mình muốn, vì sao còn không chịu rời đi?

"Tỉnh rồi?" Giọng đàn ông trầm thấp từ phía sau vang lên, dường như còn mang theo đầy vẻ thoà mãn.

"Cầm thú..." Thanh âm của Lạc Tranh vô cùng suy yếu, tâm tình lúc này cơ hồ đều bộc phát.

"Xem ra vừa rồi tôi quá thương hương tiếc ngọc, cho nên giờ em vẫn còn khí lực mắng người." Thương Nghiêu đưa tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt lạnh lùng dò xét, khoé miệng mang theo vài phần vui vẻ.

Lạc Tranh trong lúc nhất thời không dám động, khuôn mặt tái nhợt vốn đã mất đi huyết sắc giờ lại càng thêm trắng bệch tựa trang giấy, bởi vì...nàng có thể cảm giác được dục vọng của hấn đã lại thức tỉnh.

"Không cần khẩn trương như vậy, Húc Khiên còn ngủ..." Ý đồ của hấn đã rất rõ ràng, bàn tay lại bắt đầu không an phận mà di chuyển trên cơ thể nàng.

Lạc Tranh vừa giận vừa sợ, thân thể nàng đối với loại khiêu khích này có phản ứng vô cùng trung thực, phần bụng trắng nõn phập

phòng kịch liệt, toàn thân truyền đến một hồi run rẩy.

"Tranh, em quá mê người..Hắn nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng, quay đầu lại, hôn lên đôi môi mềm mại. Lạc Tranh không hề giãy giụa, hai hàng lệ tuôn rơi, thẳng xuống nơi hai đôi môi đang dây dưa cuồng nhiệt.

Ngay sau đó, nàng chỉ cảm thấy hạ thân chợt căng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong nháy mắt ngửa ra sau, lại bị hắn điên cuồng hôn môi...

Trong bồn tắm, phần eo rắn chắc của hắn hung hăng đụng chạm thân thể nàng, tiếng ngân nga khe khẽ cùng tiếng gầm nhẹ của Thương Nghiêu tựa như hoà thành một bản nhạc mê hồn. Thân thể Lạc Tranh ở trong ngực hắn kịch liệt run rẩy, khiến cho nhiệt độ trong bồn nước càng thêm rùng rợn, mặc cho dục vọng ma quỷ cùng cảm giác chiếm hữu không biết mệt mỏi của hắn khống chế hết lần này tới lần khác.

Khi Lạc Tranh một lần nữa tỉnh lại, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đã ngả về chiều, nàng khẽ mở mắt ra, trong lúc nhất thời không có phản ứng với cuộc mình đã ngủ bao lâu.

Tới khi Ôn Húc Khiên đẩy cửa tiến vào, nàng mới nhớ lại chuyện hoang đường xảy ra đêm tân hôn, kinh hoàng kêu lên một tiếng, nhìn tới tấm chăn mỏng đang đắp trên người rất cục mới có chút thở phào nhẹ nhõm. Nàng vẫn đang mặc y phục, là một chiếc váy ngủ mới tinh...

Nhưng rất nhanh, Lạc Tranh liền có phản ứng. Váy ngủ là ai mặc cho nàng? Là người đàn ông kia hay là Ôn Húc Khiên?

Trái tim Lạc Tranh như thất lại, vẻ mặt có chút dè dặt nhìn về phía Ôn Húc Khiên.

Đối với sự thay đổi trong ánh mắt nàng, Ôn Húc Khiên dường như ngoảnh mặt làm ngơ, thấy nàng mở lớn đôi mắt nhìn mình, hắn nhẹ giọng nói, "Em mệt thì cứ ở nhà nghỉ ngơi, anh tới văn phòng một chút." Nói xong, hắn xoay người bước ra khỏi phòng ngủ.

Lạc Tranh thoáng cái ngậy cả người. Đại não cũng trống rỗng, bộ

dạng của Húc Khiên quá lạnh nhạt, khiến phản ứng đầu tiên của nàng chính là hẳn đã biết hết thầy mọi chuyện xảy ra đêm qua.

Nghĩ tới đây, nàng cố nén thân thể đau nhức bước xuống giường, lảo đảo chạy ra khỏi phòng ngủ, đúng lúc nhìn thấy Ôn Húc Khiên cầm lấy cặp tài liệu đi đến cửa trước.

"Húc Khiên..." Ngón tay của nàng dường như đều tê dại, khe khẽ gọi hẳn.

Ôn Húc Khiên quay đầu nhìn nàng, một lúc sau, quay người đi đến trước mặt nàng, cười cười, "Làm sao vậy?"

Thấy gương mặt hẳn lộ vẻ tươi cười, nổi bất an trong lòng Lạc Tranh mới tạm đặt xuống. Đưa mắt nhìn thoáng qua căn phòng, mới phát hiện hết thầy mọi thứ lộn xộn tối qua đã không còn thấy bóng dáng... Là Thương Nghiêu đã đem hết thầy mọi thứ trả về nguyên trạng sao? Hẳn rốt cuộc muốn thế nào đây?

"Húc Khiên, tối qua..." Nàng không biết phải dùng tâm trạng thế nào để đối mặt với Ôn Húc Khiên.

"A, Tranh Tranh, tối hôm qua thực xin lỗi, tại anh uống nhiều quá." Ôn Húc Khiên nghe vậy, chủ động giải thích.

Lạc Tranh thấy bộ dạng hẳn dường như không hề hay biết chuyện xảy ra tối qua, liền thử dò hỏi, "Hôm nay anh...mấy giờ tỉnh lại?"

Ôn Húc Khiên mím môi cười, "Có thể là uống quá nhiều, anh cũng mới tỉnh lại chưa tới một canh giờ. Hôm nay em không cần tới văn phòng, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt."

"Anh phải đi làm?" Lạc Tranh quả thực kinh ngạc, "Chúng ta không phải đã nói sẽ qua Mỹ thăm mẹ em sao?" Từ hôm nay bắt đầu là tuần trăng mật của bọn họ, thế nào mà hẳn lại đột nhiên muốn đi làm?

"Văn phòng hiện có quá nhiều việc, anh không thể không tới giải quyết. Chuyện đi Mỹ để sau này rồi tính đi." Giọng nói của Ôn Húc Khiên vẫn lạnh nhạt như nước, mặc dù đang cười nhưng không còn cảm nhận được vẻ ôn nhu đa tình như trước đám cưới nữa.

Lạc Tranh nhìn theo bóng hẳn rời đi, trong chớp mắt, một cảm

giác lạnh lẽo nhanh chóng dâng lên trong lòng.

Chương 58: Chấp nhận lời mời

Khi mặt trời lên, một ngày mới lại bắt đầu. Con người vốn là loài động vật giỏi quên lãng, bởi chỉ có như vậy, họ mới có thể dũng cảm bước tiếp trên con đường của mình.

Nếu nói là họ đang tự lừa dối bản thân cũng được, trốn tránh thực tại cũng được, đó chẳng qua chỉ là một cách để họ có thể tiếp tục cuộc sống của mình. Chỉ có quên đi quá khứ mới mong có được một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chuyện lãng quên này chẳng mấy may liên hệ đến việc họ là đàn ông hay phụ nữ, càng không có bất kỳ mối liên hệ nào với người phụ nữ mạnh mẽ.

Lạc Tranh cũng muốn quên đi mọi chuyện, tối thiểu nhất, tại khoảnh khắc nàng kết hôn, dường như tất cả mọi chuyện xảy ra đều đã có sự chuyển biến.

Chuyện tốt dường như biến thành chuyện xấu. Mà chuyện xấu, cơ hồ càng trở nên tồi tệ hơn?

Lạc Tranh thực không biết thế nào nữa, nhưng kinh nghiệm tích lũy từ nhỏ tới giờ cho nàng biết phải nỗ lực vượt qua từng ngày. Khi hai người đối mặt với nhau, bất kỳ ai trong số họ cũng không thể biết được người đối diện mình đã từng trải qua bao nhiêu thăng trầm. Khi Lạc Tranh nhìn thấy cha mình từ trên lầu rơi xuống trong chớp mắt, nàng đã tự cảnh tỉnh chính mình, sau này cho dù phát sinh bất cứ chuyện gì, nàng nhất định phải mỉm cười mà đối mặt.

Lạc T

ranh không phải siêu nhân, đương nhiên cũng cảm nhận được sự đau đớn, nhưng ít nhất, còn có một mục tiêu để nàng tiếp tục kiên trì, đó chính là sự nghiệp của nàng. Cứ như vậy, nhiều năm trôi qua, Lạc Tranh đều vượt qua theo cách đó, đem tất cả chuyện không vui, tất

cả đau khổ hoá thành động lực làm việc. Bởi vậy, nàng mới có thể có được thành tựu như ngày hôm nay.

Chỉ có chuyên tâm, mới có thể đạt được điều mình mong muốn!

Ngày đầu tiên sau khi kết hôn, Ôn Húc Khiên cùng Lạc Tranh người trước người sau xuất hiện tại văn phòng khiến tất cả đồng nghiệp được một phen kinh ngạc. Khi Lạc Tranh bước vào văn phòng, hết thảy mọi người đều mỉm cười gửi tới nàng lời chúc hạnh phúc nhưng sau lưng nàng cũng không tránh khỏi việc lén lút bàn luận.

Lạc Tranh không về phòng làm việc của mình ngay mà hướng về phía phòng làm việc của Ôn Húc Khiên bước tới.

Thư ký không có ở đây, cửa phòng làm việc cũng không đóng kín khiến Lạc Tranh không cần gõ cửa bước vào cũng có thể chứng kiến khung cảnh bên trong. Người từng bị nàng sa thải - Diêu Vũ giờ một thân trang phục công sở, vẻ mặt phong tình cùng thân hình quyến rũ đang hướng về phía Ôn Húc Khiên hỏi han gì đó, mà Ôn Húc Khiên kia cũng vô cùng nhẫn nại giải đáp cho cô ta.

Lạc Tranh vô thức khẽ chau mày, tầm mắt đưa tới khẽ đánh giá Diêu Vũ. Thân thể cô ta tựa như nằm sấp trên bàn làm việc, bộ ngực căng phồng theo cổ áo hơi trễ như muốn nhảy ra ngoài, chân cũng không mang vớ da, khiến cho bắp đùi trắng phau hoàn toàn lộ rõ, hơn nữa một chân còn hơi nâng lên, như thể muốn thu hút sự chú ý của người khác vào đó.

"Cốc cốc cốc!" Nàng đưa tay gõ cửa phòng làm việc.

Ôn Húc Khiên cùng Diêu Vũ đồng thời nhìn về phía cửa phòng, thấy Lạc Tranh đứng đó, vẻ mặt Diêu Vũ có chút không tình nguyện ưỡn thẳng người dậy. Ôn Húc Khiên nhìn Lạc Tranh, nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Diêu Vũ, cô ra ngoài xử lý công việc trước đi." Ôn Húc Khiên nhìn về phía Diêu Vũ lên tiếng.

Diêu Vũ khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Húc Khiên nhìn về phía Lạc Tranh, nhẹ nhàng cất tiếng.

Lạc Tranh ngồi đối diện Ôn Húc Khiên, trầm mặc phải đến vài giây, sau đó rất nghiêm túc nhìn về phía hắn, "Húc Khiên, có phải gần đây văn phòng phát sinh chuyện gì mà em không biết hay không?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Ôn Húc Khiên khẽ cười.

"Em cảm giác anh đang có chuyện giấu em." Lạc Tranh nhìn thẳng hắn.

"Tranh Tranh, em nghĩ nhiều quá rồi. Chúng ta đã là vợ chồng, anh có thể lừa gạt em chuyện gì chứ?" Ôn Húc Khiên chậm rãi lên tiếng, bộ dạng vô cùng bình thản.

Lạc Tranh khẽ chau mày, nàng cảm thấy sự thay đổi lớn nhất chính là bản thân hắn. Không biết tại sao, nàng luôn có cảm giác từ thời điểm hôn lễ, thái độ của hắn dường như có gì đó không ổn, nhưng rốt cục là không ổn ở chỗ nào, nàng cũng không thể nói rõ ràng.

Hoặc là hắn vốn chẳng có gì thay đổi so với bình thường, chỉ là nàng đang chột dạ mà thôi?

"Về chuyện của Diêu Vũ...Húc Khiên, em vẫn cho rằng giữ Diêu Vũ lại là chuyện không thích hợp." Nàng bất giác nhớ lại sự xuất hiện của Diêu Vũ trong ngày hôn lễ, một cảm giác chán ghét liền dâng lên trong lòng.

Không biết tại sao, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, nàng đã có cảm giác không thích rồi.

Ôn Húc Khiên nhìn nàng, một lúc lâu sau, lên tiếng, "Tranh Tranh, có phải mỗi lần anh muốn quyết định gì đều phải thông qua sự đồng ý của em hay không đây?"

Lạc Tranh hơi sửng sò, "Húc Khiên, anh biết rõ em không phải có ý đó."

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên gập tập tài liệu lại, khẽ cau mày, than nhẹ, "Anh biết em rất có năng lực, nhiều năm qua dưới sự nỗ lực của em, văn phòng mới có thể không ngừng phát triển. Công lao của em quả thực rất lớn, nhưng mà, em bây giờ đã là vợ của anh, anh hy vọng em không cần phải mạnh mẽ như vậy, dịu dàng một

chút, ít nhất cũng khiến anh thấy thoải mái hơn."

Lạc Tranh nghe ra ẩn ý trong lời nói, không khỏi kinh sợ mà nhìn hẩn, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Húc Khiên, em khiến anh thấy không thoải mái sao?"

"Em có biết..." Ôn Húc Khiên lúc này hoàn toàn thay đổi hình tượng đầy bao dung trước kia, "Em không phải là anh, em không cách nào hiểu được phải sống dưới ánh hào quang của vợ khiến anh không thoải mái đến cỡ nào. Tạm không nói đến hoạt động tại văn phòng, chỉ nói đơn giản hôm hôn lễ của chúng ta đó, rõ ràng đều là khách do anh mời tới, vậy mà bọn họ nguyên một đám chạy tới xin ý kiến tư vấn của em. Đổi lại là em, em có thấy đây là chuyện buồn cười cỡ nào hay không?"

Lạc Tranh nghe xong, đầu tiên là có một cảm giác khiếp sợ những lời Ôn Húc Khiên vừa nói, rồi sau đó là một cảm giác băng giá dâng lên trong lòng. Nàng chăm chú nhìn hẩn hồi lâu, cuối cùng bình tĩnh đứng dậy, giọng nói cũng toát lên sự bình thản.

"Đã như vậy, tại sao anh còn cưới em?"

Ôn Húc Khiên ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt vô cùng phức tạp khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Hẩn cũng không có trả lời câu hỏi vừa rồi mà chỉ nhìn chăm chú vào nàng.

Lạc Tranh thấy vậy, nhẹ nhàng lên tiếng, "Em rất cục cựa cũng biết được, thì ra trong lòng anh vẫn luôn có cảm giác mất cân bằng như vậy. Nhưng cũng tốt, ít nhất lần này không phải là mượn rượu để nói ra lời trong lòng." Nói xong, nàng xoay người rời đi.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên từ phía sau gọi nàng.

Lạc Tranh dừng bước, gò má có chút nhợt nhạt, khẽ nói, "Em nghĩ tối nay anh cũng không có tâm trạng về nhà cha mẹ ăn cơm, vậy cứ nói với họ, hai chúng ta đang trên đường đi nghỉ tuần trăng mật, nếu không cha mẹ sẽ phải nghỉ ngơi." Những lời này vừa nói xong, nàng liền rời khỏi phòng làm việc của Ôn Húc Khiên.

Ôn Húc Khiên nhìn theo bóng lưng nàng, ánh mắt càng thêm phức tạp...

"Luật sư Lạc, xin chờ một chút."

Đang lúc Lạc Tranh chuẩn bị trở về phòng làm việc của mình, Diêu Vũ thế nào lại cất tiếng gọi nàng. Lạc Tranh dừng bước, đưa mắt nhìn chiếc váy ngắn cũn của cô ta. Cô ta ăn mặc kiểu này thực sự câu dẫn rất nhiều ánh mắt của các nam luật sư tại văn phòng.

Lạc Tranh đứng đó, gương mặt bình thản hết như một bức tượng không để lộ chút cảm xúc nào.

"Thật ngại quá, Luật sư Lạc, tôi muốn thỉnh giáo chị một chuyện." Diêu Vũ bước tới, khoé môi mang theo nụ cười lan tràn tận ánh mắt, toát lên vẻ phong tình không hề che giấu.

Diêu Vũ tiến lên phía trước, dường như nhớ ra chuyện gì đó, cô ta khẽ cười, "Trí nhớ của tôi thật là...thiếu chút nữa quên mất hôm qua Luật sư Lạc đã kết hôn, tôi có cần phải đổi cách xưng hô là Ôn phu nhân cho phù hợp hay không?"

"Tuỳ cô, cũng chỉ là cách xưng hô mà thôi. Nhưng mà, đúng như lần đầu tôi nói với cô, điều quan trọng nhất đối với một luật sư chính là trí nhớ của họ. Về điểm này, xem ra cô chẳng cải thiện được gì." Giọng nói của Lạc Tranh nhẹ tựa cơn gió thoảng qua, không có chút áp bách, nhưng vẫn khiến người ta không dám xem thường.

Diêu Vũ thực không ngờ tới Lạc Tranh sẽ nói như vậy. Cho tới giờ, kể cả khi cô ta đã leo được lên giường của Ôn Húc Khiên, so với nàng cô ta vẫn vô cùng kém thế. Diêu Vũ thực nghĩ không ra lý do khiến Ôn Húc Khiên kết hôn cùng Lạc Tranh. Khoé miệng có chút co giật, nét mặt cô ta lúc này lộ rõ vẻ mất tự nhiên.

"Cô tìm tôi có việc?" Lạc Tranh cất tiếng hỏi.

"A, đúng vậy, Luật sư Lạc, vừa rồi tôi nhận được một vụ kiện, đúng lúc có chút vấn đề muốn thỉnh giáo chị." Diêu Vũ vừa cười vừa nói.

"Cô tiếp nhận vụ kiện?" Lạc Tranh thực có chút khó hiểu, cô ta có tư cách gì mà dám nhận vụ kiện chứ?

Diêu Vũ nghe thấy giọng điệu nghi ngờ của nàng, khẽ nhếch môi, "Thực ra, là Ôn luật sư để cho tôi phụ trách vụ này. Là giúp đỡ anh ấy cũng được, hay cho tôi cơ hội rèn luyện cũng được. Tóm lại vụ kiện lần này là do tôi hoàn toàn xử lý."

"Là vụ kiện thế nào?"

"Đối với Luật sư Lạc mà nói thì chỉ là một vụ kiện nhỏ thôi. Là vụ cô nhân tình kiện người vợ chính thức, nguyên do là người chồng kia đã thay lòng đổi dạ, đề nghị ly hôn cùng bà vợ. Nhưng mà người vợ không đồng ý ly hôn, còn tìm người đánh cô nhân tình kia khiến cô ta bị sinh non, bởi vậy mới đệ đơn kiện người vợ kia." Diêu Vũ liền miêu tả chút tình tiết của vụ kiện.

Lạc Tranh nghe vậy, bình thản nói, "Cô nên biết văn phòng chúng ta chỉ tiếp nhận các vụ kiện thương nghiệp, loại vụ kiện thế này, cô nên để cho văn phòng luật sư Phong Hoa, họ chuyên phụ trách các vụ kiện liên quan đến hôn nhân."

"Luật sư Lạc, tôi cũng đã nghĩ như vậy. Đương nhiên, tôi cũng đã nói chuyện này với Ôn luật sư. Có lẽ Ôn luật sư cũng có chút ưu ái, muốn cho tôi cơ hội hoặc là anh ấy muốn bồi dưỡng tôi thành người ưu tú như chị, cho nên đã đồng ý cho tôi tiếp nhận từ những vụ kiện nhỏ. Ôn luật sư đối với tôi vô cùng kiên nhẫn, vừa rồi chị cũng thấy, anh ấy còn hướng dẫn tôi lúc lên toà phải biểu hiện như thế nào nữa." Diêu Vũ vừa nói ánh mắt vừa lấp lánh nét cười.

Tâm tình Lạc Tranh có chút bất ổn, nhìn Diêu Vũ một hồi lâu sau mới lạnh lùng lên tiếng, "Tôi nghĩ, nếu Ôn luật sư có thể bồi dưỡng cô trở thành một người thứ hai như tôi thì đó cũng là thành tựu lớn nhất của văn phòng. Nếu cô có vấn đề gì cần giúp, đừng nói là Ôn luật sư, mà ngay cả tôi cũng sẽ sẵn sàng hướng dẫn."

"Có câu này của Luật sư Lạc là tôi an tâm rồi. Hiện tại khiến tôi đau đầu nhất chính là việc không biết nên làm luật sư đại diện cho bên nào đây. Lần này thật là, cả người vợ kia và cô nhân tình đều tới tìm tôi." Diêu Vũ làm ra vẻ ngập ngừng, dùng ánh mắt đầy vẻ vô tội nhìn về phía Lạc Tranh.

"Luật sư Lạc, nếu là chị, chị sẽ chọn làm đại diện cho người vợ hay cô nhân tình kia?"

Lạc Tranh là người thông minh, đương nhiên nhận ra toan tính trong lời nói của cô ta. Trong đầu nhanh chóng tóm lược qua tình hình, nàng trước giờ vẫn luôn là người rất tinh tế trong việc đánh giá

người khác. Xem ra Diêu Vũ này nhất định là có ý đối với Ôn Húc Khiên, vậy....còn Ôn Húc Khiên thì sao?

"Diêu Vũ, hãy suy nghĩ kỹ cho hình tượng của bản thân mình rồi tự lựa chọn nên làm luật sư đại diện cho bên nào cho thoả đáng. Nhưng mà, trên đời này, chẳng ai có cảm tình với kẻ thứ ba cả."

Nàng vừa nói vừa hướng về phía phòng làm việc của mình bước tới.

"Luật sư Lạc, suy nghĩ của chị không phải hơi phiến diện sao? Tôi lại cảm

thấy cô nhân tình kia không có gì sai. Người vợ kia tình cảm cũng đã sớm thay đổi nhưng lại nhất quyết không chịu buông tay. Khi người chồng đã không còn yêu thương cô ta, sao cô ta còn cố sống cố chết quẩn lầy chứ? Hiện giờ vấn đề nhân quyền không phải được coi trọng lắm sao? Cô ta có tư cách gì mà phán xét cô tình nhân kia đây?" Diêu Vũ bước sát theo sau Lạc Tranh, khẽ lên tiếng phản đối.

Lạc Tranh cũng không buồn nhìn về phía cô ta, chỉ thản nhiên hỏi, "Sao vậy? Cô quen biết cô nhân tình kia?"

"A, không phải vậy... Tôi chỉ là đứng trên lập trường của người trong cuộc mà nói thôi..."

"Đứng trên lập trường của người trong cuộc mà suy tính là chuyện tốt. Nhưng để mà phân rõ ràng ai phải ai trái thì... Nếu như người đàn ông kia thật lòng yêu thương cô nhân tình, sẽ không đời nào trơ mắt dung túng cho người vợ kia làm bậy. Nếu đã có thể ở bên nhau, sớm muộn gì cũng sẽ trở về cùng một chỗ cho dù có bất kỳ chuyện gì phát sinh đi chăng nữa. Người ta chỉ thích nhìn vẻ bề ngoài của mọi chuyện, thực tế này không phải ai cũng biết." Lạc Tranh khẽ cắt ngang lời Diêu Vũ, cũng không buồn nhìn cô ta, thản nhiên lên tiếng.

Vừa lúc đó, trợ lý Khả Khả cũng bước tới.

"Luật sư Lạc, Kỳ Ứng Diêm tiên sinh đã tới, đang đợi ở phòng làm việc."

"Tôi biết rồi!" Lạc Tranh cầm lấy tập tài liệu trong tay Khả Khả, vừa định bước tiếp về phía phòng làm việc lại chợt quay đầu nhìn

vào vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên của Diêu Vũ.

"Đương nhiên, đó là ý kiến của cá nhân tôi. Quan trọng nhất vẫn là sự lựa chọn của chính cô. Đi sai đường không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là tư tưởng sai lệch tự chuốc lấy phiền toái mà thôi." Nói xong, Lạc Tranh đi thẳng vào phòng.

Nụ cười trên môi Diêu Vũ dần dần biến mất...

Khả Khả không rõ sự tình, có chút nghi ngờ nhìn về phía Diêu Vũ, "Luật sư Lạc đang nói chuyện gì đấy?"

Diêu Vũ tức giận giậm chân một cái, giọng nói lộ rõ vẻ không vui, "Là hạ chiến thư với tôi!" Nói xong, cô ta cũng nện giày cao gót đi luôn.

Khả Khả thực không hiểu ra sao...

Hạ chiến thư? Chiến thư gì chứ?

Sắc trời đã dịu đi rất nhiều, từ cửa sổ lớn sau lưng Lạc Tranh hắt ánh nắng nhạt xuống sàn. Đối diện với nàng, Kỳ Ưng Diêm một thân cao lớn ngồi trên sofa, bộ vest công sở trên người càng tôn lên khí chất bất phàm của một luật sư hàng đầu.

"Ưng Diêm, thật ngại quá, vì chuyện này mà khiến anh phải đích thân tới đây." Lạc Tranh tự tay pha cho anh ta một ly cà phê thơm ngát, mỉm cười lên tiếng.

Kỳ Ưng Diêm uống một ngụm cà phê, khẽ đưa ngón tay cái lên tỏ ý tán thưởng. Một lát sau, mới từ từ lên tiếng, "Nói gì vậy, tôi chỉ là muốn nhanh chóng xúc tiến vụ hợp tác này mà thôi. Nhưng mà nghe ngữ khí của cô, hẳn là đã đồng ý tiếp nhận lời mời này?"

"Phải, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi quyết định tiếp nhận toàn bộ công việc pháp lý của tập đoàn họ, nhưng..." Lạc Tranh hơi ngừng lại, "Còn việc liên quan tới tập đoàn RM, vẫn cần phải hao tâm xử trí một chút."

Lúc ở bữa tối lần trước họ vẫn chưa thống nhất ý kiến với Thương Nghiêu. Tuy hẳn nói là đồng ý đổi luật sư đại diện, nhưng mà tâm tư của người đàn ông đó vô cùng khó lường, nếu như Kỳ Ưng Diêm có thể tham dự, có lẽ mọi chuyện sẽ khá hơn.

"Về chuyện đó thì cô cứ yên tâm, chỉ cần cô gặt đầu, mọi chuyện

còn lại sẽ do tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm xử lý." Kỳ Ứng Diêm vừa cười vừa nói.

Lạc Tranh cũng nhẹ nhàng cất tiếng cười, "Có sự hỗ trợ của anh, tôi sẽ tránh được vô khối phiền toái về sau."

Kỳ Ứng Diêm cất tiếng cười thoải mái, "Mặc dù con người tôi luôn không thích nghe lời khen tặng, nhưng mà, có thể nghe được lời khen từ miệng cô, lại được cô đánh giá cao như vậy, thực khiến tôi có cảm giác vô cùng thành tựu."

Lạc Tranh khẽ cười, lắc lắc đầu.

"Đúng rồi, tân hôn thế nào? Tôi còn nghĩ hôm nay cô sẽ đi nghỉ tuần trăng mật cơ đấy" Kỳ Ứng Diêm dựa lưng vào sofa, có chút hiếu kỳ cất tiếng hỏi.

Ánh mắt Lạc Tranh có chút chấn động, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, nhanh đến mức người ngoài nhìn vào không thể nhận ra chút thay đổi nào, liền nhẹ nhàng cất tiếng cười, "Rất tốt, nhưng mà công việc ở văn phòng nhiều quá, không có thời gian cho chuyện riêng nữa."

Kỳ Ứng Diêm khẽ đưa tay xoa cằm, lại chỉ vào mắt mình, "Cô là người quá mạnh mẽ, chúng ta đã là bạn bè nên tôi mới nói, tôi nhận thấy cô không được vui."

Lạc Tranh nghe vậy, khẽ mỉm cười, "Tôi thiếu chút nữa đã quên mất luật sư là người có ánh mắt lợi hại cỡ nào, nhất là vị luật sư danh tiếng lẫy lừng như anh. Yên tâm đi, chỉ là tôi chưa kịp thích ứng với việc kết thúc cuộc sống độc thân mà thôi."

Kỳ Ứng Diêm đương nhiên nhìn ra ánh mắt Lạc Tranh đang giấu giếm chuyện gì đó, nhưng anh ta cũng hiểu rõ đạo lý, có một số việc nếu người trong cuộc đã không muốn nói thì cũng không nên hỏi nhiều. Kỳ Ứng Diêm cười nhẹ cất lời, "Cô là bạn của tôi, cho dù thế nào, chỉ cần cô vui là được rồi."

"Cảm ơn anh!" Lúc này, Lạc Tranh cảm thấy dễ chịu hơn trước rất nhiều. Bạn bè của nàng mặc dù không nhiều lắm, nhưng có thể có được người bạn tri âm, chỉ một, hai người cũng đủ rồi. Nghĩ đến chuyện này, Lạc Tranh lại đột nhiên nhớ tới Lưu Ly, khẽ nở nụ cười

dịu dàng.

"Thật tiếc ngày hôn lễ anh không tới được, phù dâu thực sự rất đẹp."

Kỳ Ưng Diêm thoải mái cất tiếng cười, "Tôi biết rồi, cô đang chuẩn bị làm bà mai giúp tôi."

"Không tin tưởng con mắt nhìn người của tôi sao?" Lạc Tranh nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

"Sao lại không chứ? Cô xinh đẹp động lòng người như vậy, bạn của cô nhất định sẽ không thua kém. Chỉ tiếc là tôi không có cơ hội tham dự hôn lễ, khiến cho tâm ý của bà mai này đành uổng phí." Kỳ Ưng Diêm nói vậy cũng là xuất phát từ tâm can. Hôm đó anh ta quả thực bận tối mắt tối mũi.

"Ưng Diêm, anh đúng là người đàn ông ưu tú khiến vô số phụ nữ ngưỡng mộ, tôi đương nhiên cũng không muốn để uổng phí. Chỉ tiếc là cô bạn của tôi vừa nghe nói anh là luật sư liền một mực từ chối. Có trời mới biết vì sao cô ấy lại chán ghét luật sư đến vậy." Lạc Tranh cố ý than nhẹ một tiếng, "Thật may tôi là phụ nữ, chứ nếu đổi ngược lại, tôi nhất định không để cô ấy lọt vào tay người khác đâu."

"Không thể nào? Bạn của cô có cá tính như vậy?" Kỳ Ưng Diêm ngược lại cảm thấy vô cùng hào hứng.

Lạc Tranh khẽ gật đầu, thành công khơi lên hứng thú của anh ta, khẽ nở nụ cười hài lòng, lại lập tức chuyển đề tài, "Haizz, dù sao hai người cũng xem như hữu duyên vô phận, cô bạn kia của tôi mỗi ngày chỉ thích ngồi ôm mấy thứ hoa cỏ mà điều chế hương liệu, có lẽ cô ấy đã định sẽ cô độc cả đời rồi. Tôi và anh có lẽ nên bàn một chút chuyện của tập đoàn kia thì hơn."

Lạc Tranh là người phụ nữ thông minh, đương nhiên hiểu rõ người đàn ông kiêu ngạo như Kỳ Ưng Diêm nhất định sẽ không chịu được việc bị người ta phớt lờ. Dùng loại cách thức này ngược lại có thể khiến anh ta chú ý một cách triệt để.

Lúc này Kỳ Ưng Diêm cũng chả còn tâm trạng mà cân nhắc nhiều thứ như vậy. Nghe thấy mấy lời của Lạc Tranh, dường như có chút suy tư, khẽ cười nói, "Hương liệu...ừm..."

Lạc Tranh cười thầm trong bụng. Kỳ Ưng Diêm cũng là người vô cùng thông minh, đương nhiên hiểu rõ người bạn mà nàng nhắc tới nhất định là người có ít nhiều thành tựu. Muốn tìm một nhà điều chế hương liệu có ác cảm với luật sư thực sự quá dễ dàng. Điều này so với việc Lạc Tranh tự mình nói cho anh ta biết chuyện của Lưu Ly thực cao tay hơn rất nhiều.

"Ưng Diêm..." Lạc Tranh thấy vẻ mặt ngây ra của anh ta, cố nhịn cười, khẽ gõ xuống mặt bàn.

"A....cô nói gì nhỉ?" Kỳ Ưng Diêm ngây người đến xuất thần.

"Tôi vừa nói, hay là chúng ta thảo luận một chút về tình hình của tập đoàn kia." Lạc Tranh buồn cười nhìn anh ta.

"A, đúng vậy." Kỳ Ưng Diêm vội vã khôi phục lại phản ứng, lại nhìn thấy khoé môi Lạc Tranh nổi lên vẻ giễu cợt, vội vàng giải thích, "Lạc Tranh, cô đừng hiểu lầm, tôi chẳng qua thấy công việc của bạn cô thật sự thú vị mà thôi."

"Ừ." Lạc Tranh cười gật đầu, lại thấy ánh mắt Kỳ Ưng Diêm dường như đang rất mong đợi nàng nói tiếp chuyện của Lưu Ly, liền cố ý một câu, một chữ cũng không đề cập nữa.

Người đàn ông như anh ta, càng khó khăn, càng khiến anh ta bị kích thích.

Kỳ Ưng Diêm thấy nàng hồi lâu không nói thêm lời nào, cũng khôi phục lại bộ dạng nghiêm chỉnh thường ngày, khẽ hắng giọng, "Tập đoàn đó đưa ra yêu cầu như vậy cũng bởi hoạt động của họ liên quan đến ngành công nghiệp cờ bạc, nên họ hy vọng cô có sự chuẩn bị tâm lý."

"Ngành công nghiệp cờ bạc?" Lạc Tranh mỉm cười khẽ nhú mày, "Nói cách khác, trước mắt họ đã có tình huống cần tôi xử lý?"

"Đúng vậy."

"Sản nghiệp của họ nằm ở quốc gia nào vậy?" Lạc Tranh hỏi.

Kỳ Ưng Diêm có chút suy nghĩ, "Đối với những vấn đề liên quan đến chuyện này, sẽ có người giải thích chi tiết cho cô. Nhưng mà, cô sẽ phải tới Macau một chuyến."

"Macau?" Trong đầu Lạc Tranh thoáng hiện lên hình ảnh trong

một sòng bạc ở Macau bốn năm về trước, có chút kinh ngạc nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm, "Ý của anh là..."

"Sân nghiệp của tập đoàn thần bí kia đương nhiên có liên quan mật thiết đến việc kinh doanh ở châu Á, mà Macau lại là một đầu mối lớn nhất." Kỳ Ứng Diêm nhẹ nhàng gõ bàn, bình thản nói ra từng câu từng chữ.

Đáy mắt Lạc Tranh chột nổi lên một tia nghi vấn, trong đầu dường như có một cảm giác gì đó thoáng hiện lên nhưng nàng vẫn không cách nào nắm bắt được.

Một lúc lâu sau...

"Được, xử lý xong xuôi mọi chuyện ở đây, tôi sẽ lập tức tới Macau."

Kỳ Ứng Diêm gạt đầu, đứng dậy, "Nếu cần giúp gì, tôi có thể lập tức qua đó hỗ trợ."

"Cảm ơn anh." Lạc Tranh chân thành nói với anh ta.

Kỳ Ứng Diêm cười cười, dường như có gì đó muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Lạc Tranh có thể cảm nhận được rõ ràng, nhưng thấy dáng vẻ của anh ta, lại thêm phản ứng lúc trước, nụ cười trên môi càng đậm hơn.

Bàn tay Kỳ Ứng Diêm khẽ lướt nhẹ trên mặt bàn, nhìn Lạc Tranh hồi lâu, rốt cục không nhịn được cất tiếng hỏi, "Người bạn điều chế hương liệu của cô vì sao lại ghét luật sư đến vậy?"

Lạc Tranh đã sớm ngờ tới anh ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định, khẽ dựa người vào thành ghế, hai tay đan vào nhau, "Nói thật, tôi cũng không biết."

Kỳ Ứng Diêm bất giác chăm chú nhìn nàng.

"Ứng Diêm, có lẽ anh đã đoán ra thân phận

n của cô ấy rồi. Phần còn lại, tự mình đi hỏi không phải sẽ tốt hơn sao? Anh cũng biết, cho dù là bạn thân cỡ nào cũng phải có một khoảng không gian riêng của mình, tôi không thể tự tiện xâm phạm vào đó." Lạc Tranh cố nhịn cười, cất tiếng trêu chọc anh ta.

Kỳ Ứng Diêm đương nhiên nhìn ra Lạc Tranh đang cố tình đùa cợt mình, bất đắc dĩ than nhẹ, "Lạc Tranh à Lạc Tranh, cô quả thực

là khắc tinh của đàn ông!"

Lạc Tranh nhìn Kỳ Ứng Diêm cười khế, trong lòng bất giác lại bị lời nói của anh ta làm cho chấn động, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh của người đàn ông tà mị kia...

Màn đêm buông xuống, ánh trăng nhẹ nhàng soi sáng không gian. Khi Lạc Tranh rời khỏi văn phòng, trên bầu trời đã tràn ngập những vì sao lấp lánh. Ôn Húc Khiên từ sớm đã rời khỏi văn phòng với lý do gặp gỡ khách hàng. Lúc này, ánh trăng chiếu lên thân hình xinh đẹp của Lạc Tranh dường như càng toát lên vẻ cô đơn. Lạc Tranh khẽ hít một hơi thật sâu, sau khi kết hôn, nàng dường như càng cô đơn hơn.

Tiếng giày cao gót nhẹ nhàng vang lên, một cơn gió nhẹ thoảng qua khiến Lạc Tranh thật sự cảm thấy mệt mỏi...

Con đường phía trước sẽ thế nào, chuyện gì đang chờ đợi mình, Lạc Tranh hoàn toàn không hề hay biết, chỉ có thể bình thản mà đối mặt.

Ban đêm, dường như là thời điểm để thả lỏng tâm trạng, Lạc Tranh đột nhiên nổi hứng, dứt khoát cởi bỏ giày cao gót, chân trần bước trên đường, khi lòng bàn chân tiếp xúc với mặt đất ấm áp, trong lòng nàng dường như có một cảm giác vô cùng chân thực...

Chương 59: Người đàn ông trong màn sương đêm

Mặc dù văn phòng nằm ở khu trung tâm thành phố nhưng giờ khắc này, Lạc Tranh lại chọn con đường nhỏ xuyên qua khu rừng để đi. Đây là con đường nàng rất thích lui tới. Bởi xe cộ ít qua lại nơi đây cho nên khi màn đêm buông xuống, cả con đường thực vô cùng yên tĩnh.

Từng cơn gió lùa qua những tán cây vang lên tiếng lá khô xào xạc. Gió nhẹ mơn man trên gương mặt khiến Lạc Tranh có cảm giác rất thoải mái mặc dù trong tim vẫn còn cảm giác đau ê ẩm. Nhưng ít ra, nét bi thương trên khuôn mặt nàng lúc này sẽ không có ai trông thấy.

Thời tiết đã vào thu, ban đêm không còn vẻ nóng nực như những ngày hè mà đã bắt đầu chuyển lạnh. Có lẽ do ảnh hưởng của sự thay đổi thời tiết nên cả khu rừng được bao phủ bởi một màn sương đêm mờ mờ,

dưới ánh trăng mờ lung trông giống như một tầng sa mỏng, toả ra nét nhu hoà vô tận.

Ánh đèn pha xe hơi loé lên thoáng đánh tan màn sương mờ, tiếng bánh xe nghiêng trên đường mòn xuyên rừng dần trở nên rõ ràng. Lạc Tranh khẽ đi lui sát vào mép đường để nhường lối, không ngờ đến chiếc xe đó lại dừng cách chỗ nàng không xa.

Bước chân của Lạc Tranh có chút chần chừ, xuyên qua màn sương mờ ảo, nàng cũng không nhìn rõ hình dáng chiếc xe kia, cũng không dám khinh suất mà tiến lên phía trước. Một chiếc xe hơi vô duyên vô cớ dừng lại trên con đường nhỏ chỉ có bóng dáng một mình nàng đương nhiên sẽ khiến Lạc Tranh đề cao cảnh giác.

Cửa xe rất nhanh liền mở ra, liền sau đó được đóng lại cũng nhanh như vậy...

Lạc Tranh chăm chú nhìn về phía đó...

Dưới ánh trăng nhu hoà, trong màn sương mù mờ lung dần hiện lên một thân ảnh ung nhả cao lớn đang bước tới, càng lúc càng xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt Lạc Tranh.

Hô hấp dường như có chút khó khăn, Lạc Tranh chẳng những không có tiến lên mà thậm chí còn vô thức lùi về phía sau vài bước...

Dưới màn sương mờ, cây cối hai bên đường vô cùng yên tĩnh khiến bóng đêm càng trở nên huyền hoặc giống như một chiếc khăn lụa mềm mại. Ánh trăng nương theo thân ảnh cao lớn của Thương Nghiêu như rắc xuống mặt đường những tia sáng bạc lộng lẫy khiến cho tim Lạc Tranh bất giác rung động, tầm mắt lại không tự chủ được mà chăm chú nhìn về phía hấn. Cho dù còn cách một khoảng khá xa, nàng cũng biết người đàn ông kia là ai.

Hấn ăn mặc rất chỉnh tề, dường như vừa mới xử lý xong công việc. Một thân âu phục, áo sơ mi, cà vạt phối hợp rất hài hoà, không thể chê được điểm nào. Lại thêm dáng vẻ tiêu sái dường như có chút đối lập với sự lo lắng của nàng lúc này. Mỗi bước đi của hấn đều vô cùng trầm ổn, từng bước tiến gần về phía nàng.

Gương mặt cương nghị dần hiện ra dưới ánh trăng dịu dàng. Xuyên qua màn sương mờ ảo, dường như từng đường nét trên khuôn mặt Thương Nghiêu được in sâu trong đáy mắt Lạc Tranh. Hấn giống như Đấng sáng thế có chút bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng, nhưng lại vô cùng hoà hợp với khung cảnh hiện tại, như thể tự nhiên chờ đợi nàng bước tới.

Hình dáng Lạc Tranh thu lại dần trong tầm mắt hấn. Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, từng bước tiến tới, bốn mắt bất giác nhìn nhau...

"Sao lại lang thang như du hồn vậy? Tan làm rồi phải về nhà chứ?" Thương Nghiêu bước tới bên cạnh nàng, trên người hấn là mùi hoắc hương nhẹ nhẹ xen lẫn hơi sương đêm, vô cùng dễ chịu.

Mà ngữ khí của hấn cũng cực kỳ dịu dàng, không có chút kinh ngạc, cũng không có quá nhiều cảm xúc mà mang theo một vẻ rất tự nhiên, giống như hấn đang đợi nàng về nhà, như thể nàng mới là vợ

của hắn vậy.

"Làm sao mà ngay cả giày cũng không đi?" Thương Nghiêu thấy Lạc Tranh không lên tiếng, lại nhìn thấy nàng xách giày trên tay, ánh mắt khẽ liếc về phía bàn chân nhỏ nhắn trắng bóng. Dường như bị bộ dạng của nàng chọc cười, tiếng nói trầm thấp của hắn cất lên mang theo sự sùng ái rõ ràng, "Thực đúng là cô bé con!" Nói vừa dứt lời, hắn đưa tay cầm lấy đôi giày trong tay nàng.

Lạc Tranh sững sờ, không ngờ tới Thương Nghiêu sẽ chủ động xách giày cho mình, lập tức cảm thấy hơi mất tự nhiên nói, "Không cần, tôi tự xách là được rồi."

"Đi nào, về nhà thôi." Thương Nghiêu làm ngơ trước câu nói của nàng, cười nhẹ đưa tay vòng qua eo ôm lấy Lạc Tranh, "Sau này không muốn đi bộ thì gọi điện cho tôi, đi chân không như vậy trông cứ như mới gặp phải cướp vậy."

Lạc Tranh trong lúc nhất thời không kịp thích ứng với thái độ biến hoá tức thời của hắn, nhất là lời nói vừa nãy.

"Anh...làm sao lại xuất hiện ở nơi này?" Từ khi biết hắn đến nay, Lạc Tranh đã cảm thấy người đàn ông này mỗi lần xuất hiện hay rời đi đều vô cùng thần bí. Thậm chí, nàng cũng không biết hắn ở tại nơi nào, là khách sạn sao? Hắn sao có thể rảnh rỗi như vậy? Sao không cần về Paris làm việc?

Thương Nghiêu nhìn thoáng qua Lạc Tranh trong vòm ngực mình, cười cười, "Em tan làm, tôi đương nhiên muốn tới đón em, nào biết hôm nay em sẽ đi đường này. Tôi ước chừng đã vòng đi vòng lại khoảng hai lượt rồi."

"Anh đón tôi? Anh muốn đưa tôi đi đâu?" Tâm tình Lạc Tranh thoáng chốc nổi lên sự khẩn trương.

"Về nhà, em tan làm không trở về nhà chả lẽ muốn đi hẹn hò với người đàn ông khác sao?" Thương Nghiêu trả lời vô cùng tự nhiên, thậm chí còn có chút bất ngờ khiến Lạc Tranh cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hắn, muốn đưa nàng về nhà?

Đùa kiểu gì vậy?

Thấy toàn thân Lạc Tranh toát lên vẻ đề phòng, Thương Nghiêu khẽ cúi đầu cười nhẹ, cũng không nói thêm lời nào, chỉ là ôm lấy nàng đặt vào trong xe. Trong chớp mắt, cả chiếc xe liền chìm vào màn đêm dày đặc.

Xe một đường chạy nhanh theo hướng lưng chừng núi, xuyên qua khu vực có địa thế tuyệt đẹp dành cho những người giàu có, rốt cục cũng dừng lại. Suốt chặng đường từ gara ngầm dưới mặt đất đến biệt thự, Lạc Tranh đều bị Thương Nghiêu ôm chặt. Bàn tay to lớn của hắn cầm theo đôi giày cao gót của nàng, nhìn vào vừa có cảm giác ấm áp lại thêm vài phần ngọt ngào.

Đương nhiên, đây là cảm giác của người ngoài cuộc nhìn vào....

Lạc Tranh thì lại không nghĩ như vậy!

Khi Lạc Tranh bị ôm vào phòng khách chính trong biệt thự, trong lòng chợt có cảm giác vô cùng khiếp sợ. Thương Nghiêu vừa đặt nàng xuống sofa trong phòng khách, Lạc Tranh liền đứng dậy, cảnh giác nhìn hắn.

"Đây là nơi nào?"

Điều khiến Lạc Tranh giật mình nhất không phải là chuyện nơi này có căn biệt thự mà là phong cách thiết kế cùng sự bài trí đồ đạc ở nơi đây giống hệt như căn biệt thự nàng đã ở tại Paris. Bước vào nơi này, Lạc Tranh lại có cảm giác như trở lại những ngày còn ở Paris.

"Đây là nhà của chúng ta tại Hongkong." Thương Nghiêu bước tới chỗ tủ rượu, rót hai ly vang đỏ, lưỡng thưởng đi tới trước mặt Lạc Tranh, đem một ly đưa cho nàng, cười cười, "Phụ nữ cần nhất là cảm giác an toàn, có căn nhà của riêng mình sẽ có cảm giác an tâm hơn." Vừa nói hắn vừa đi vòng qua sau lưng Lạc Tranh, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nói nhỏ, "Sau này, chỉ cần em tới thành phố nào, tôi sẽ khiến nơi đó có nhà cho em."

Trong lòng Lạc Tranh có chút hoảng hốt, thậm chí còn có một loại ảo giác, như thể hắn mới thật sự là chồng của nàng. Thậm chí ngay cả lời của hắn, lòng của nàng cũng không hề có ý bài xích, ngược lại còn cảm thấy...ấm áp?

"Anh đến tột cùng muốn thế nào?" Lạc Tranh không có cầm lấy ly rượu, bình tĩnh cất tiếng hỏi hần.

Thương Nghiêu đem thân thể của nàng nhẹ nhàng xoay lại, cúi đầu cười khế, "Tranh, sao vậy? Sao bộ dạng lại nghiêm túc đến thế?"

"Tôi chỉ muốn biết thực ra anh muốn như thế nào?" Lạc Tranh thực sự bị bộ dáng ra vẻ vô tội của hần hành hạ muốn phát điên. Nàng thực sự không hiểu nổi người đàn ông này.

Bộ dạng thoải mái nhàn nhã của Thương Nghiêu so với cảm giác khẩn trương của Lạc Tranh lúc này quả thực khác biệt như trời và đất. Hần cũng không có trả lời ngay mà ngược lại, đem ly rượu sóng sánh nhét vào bàn tay nhỏ bé, lại khế đưa ly của mình cụng ly với nàng, tiếng nói trầm thấp toát lên vẻ mê hoặc kè sát vành tai nhạy cảm.

"Loại rượu này là đặc biệt vì em mà chuyển tới đây qua đường hàng không. Nếm thử xem có phải hương vị em thích hay không?"

Lạc Tranh chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, có lẽ nàng vĩnh viễn không thể biết được đâu là lời nói thật lòng của hần. Không khó nhận ra, Lạc Tranh đang cố đè nén lửa giận, nhưng mà ngọn lửa trong mắt dường như không kìm nén được. Cũng khó trách, từ đêm tân hôn tới giờ, nó tích tụ trong tim nàng không có chỗ bộc phát, giờ khắc này như thể là cơ hội để nàng bộc lộ tâm tình.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh một lời cũng không nói, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, lại đưa mắt nhìn hần, đem cái ly rỗng trong tay đặt xuống, giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Giờ anh có thể nói rồi chứ?"

Thương Nghiêu rõ ràng là bị bộ dạng tức giận của nàng chọc cười không ít, khe khế lắc đầu, "Tranh, khẩn trương như vậy làm gì? Tôi chỉ muốn cùng em trải qua một đêm lãng mạn, sao em lại coi tôi như rắn độc, dã thú vậy?"

Lạc Tranh còn tưởng mình nghe nhầm, nở nụ cười lạnh lùng, "Anh muốn cùng tôi trải qua một đêm lãng mạn, anh có tư cách gì làm như vậy? Anh dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc tôi thích em." Thương Nghiêu nhẹ nhàng đáp lại,

giọng nói vô cùng tự nhiên. Hắn chăm chú nhìn nàng, nhấp một ngụm vang đỏ, ánh mắt thâm thúy khế phác hoạ từng đường nét gương mặt lạnh lùng của nàng, giống như đang quan sát một món bảo vật quý hiếm.

"Anh thích tôi?" Lạc Tranh càng cảm thấy buồn cười hơn, bước đến trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng.

"Anh đừng quên, tôi đã kết hôn!"

"Vậy thì sao?" Thương Nghiêu bình thản tiếp nhận ánh mắt lạnh lùng của nàng, "Tôi thích em, chuyện này không liên quan đến bất kỳ ai. Đối với việc em kết hôn hay không cũng không có chút liên hệ nào."

"Thì ra Thương Nghiêu tiên sinh danh tiếng lẫy lừng lại thích chơi trò yêu đương vụng trộm. Đáng tiếc, anh đã tìm nhầm người rồi. Từ hôm qua, tôi đã trở thành vợ của Húc Khiên, cũng là vợ của người bạn tốt của anh. Tôi không muốn cùng anh chơi bất cứ trò gì hết, cũng không muốn trở thành mục tiêu để anh theo đuổi. Nếu như Thương Nghiêu tiên sinh còn giữ được chút ranh giới đạo đức cuối cùng, xin anh từ nay về sau đừng quấy rầy tôi nữa."

Từng câu từng chữ được Lạc Tranh thốt ra vô cùng rõ ràng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng ánh mắt càng toát lên sự kiên quyết, vẻ băng lãnh hệt tuyết trên đỉnh Thiên Sơn, lại vô cùng xinh đẹp thu hút tầm mắt hắn.

Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, trong đáy mắt toát lên sự tán thưởng cùng yêu thương tột độ. Không kìm lòng được, hắn khế duỗi ra ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Tranh, em làm luật sư không nên có trí nhớ kém như vậy chứ. Tối hôm qua, cuồng nhiệt ở trên giường tân hôn là em và tôi. Nếu nói đến vai trò người chồng, tôi so với Húc Khiên càng thích hợp hơn nhiều."

"Anh..." Lạc Tranh vô thức nắm chặt tay, tránh khỏi bàn tay đang vươn ra không chút an phận của hắn, "...hèn hạ!" Nói xong, nàng

xoay người bỏ đi.

Lạc Tranh cực kỳ chán ghét cảm giác bị người khác thao túng, ghét đến cùng cực.

Không đợi nàng bước tới bước thứ hai, Lạc Tranh liền bị bàn tay to của hắn kéo về, vòng tay rắn chắc ôm nàng ghì sát vào vòm ngực vững chắc, Thương Nghiêu cúi đầu cười khế, "Giận sao? Vậy được, để tôi đùa với em một chút."

"Thả tôi ra!" Lạc Tranh biết rõ vòng tay của hắn hết như cây thuốc phiện, nếu không cố gắng dùng lý trí kháng cự lại, nàng sẽ rất nhanh chóng buông thả vào vòm ngực ấm áp của hắn.

"Thả em ra? Tại sao tôi phải thả em ra?" Thương Nghiêu ôm nàng từ phía sau, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng liếm mút vành tai nhỏ cùng lọn tóc mềm mượt đang rủ xuống.

"Tôi muốn về nhà!" Lạc Tranh chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, lười của hắn như mang theo hoả chủng đang dần đốt lên cảm giác nóng bỏng quen thuộc trên cơ thể nàng.

"Nhà?" Thương Nghiêu buồn cười nhếch môi, "Không phải tôi đã đón em về nhà sao? Tôi ở nơi nào? Nhà ở nơi nào? Em còn muốn đi đâu?"

Lạc Tranh nhắm mắt lại, cố kìm nén cảm giác tức giận muốn hét lên thành tiếng. Không được, nàng phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo. Người đàn ông này thích nhất là nhìn thấy bộ dạng mất đi lý trí của đối phương. Nếu đối phương càng mất khống chế, hắn sẽ càng chiếm thế thượng phong.

Một lúc lâu sau, nàng xoay người, ánh mắt lạnh lùng đem lửa giận trong đó hoàn toàn nén xuống, chỉ còn lại sự tỉnh táo tràn ngập.

"Tôi thật sự không hiểu ý của anh. Anh luôn miệng nói thích tôi, lại hy vọng tôi coi nơi này như nhà mình. Nếu đã vậy, vì sao anh còn không cưới tôi?"

Thương Nghiêu không ngờ tới Lạc Tranh sẽ đột ngột hỏi vấn đề này, thậm chí cũng không cho rằng nàng lại có thể khôi phục được sự tỉnh táo nhanh như vậy. Đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, khoé môi tà mị của hắn khẽ cong lên có chút ý nhạo báng. Ngón tay thon dài nhấc

lên, khế giữ lấy chiếc cảm nhỏ xinh của nàng.

"Tranh, mặc dù trước giờ tôi luôn chán ghét những người phụ nữ bám dính lấy mình, nhưng mà em là một ngoại lệ." Hấn hạ tay xuống, lại thuận thế siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, đôi môi mỏng nhẹ nhàng lướt trên đôi môi đỏ mọng của nàng, khoé miệng toát lên một nụ cười vô cùng vui vẻ, "Em muốn gả cho Ôn Húc Khiên, đó không phải sự chọn lựa của em sao? Tôi thích em, cho nên sẽ dung túng cho những sở thích tùy hứng nho nhỏ của em, để em đạt được tâm nguyện của mình cũng tốt mà."

Lạc Tranh cũng không né tránh động tác mập mờ của hấn, đôi môi anh đào hé mở, cất giọng lạnh lùng, "Sao thế, anh coi chuyện tôi kết hôn chỉ là hành vi tùy hứng nho nhỏ? Thương Nghiêu tiên sinh, xin anh hiểu cho hôn nhân đến tột cùng là cái gì? Là trách nhiệm, là sự hỗ trợ lẫn nhau, là chuyện của cả đời."

"Không, không! Tranh, tôi nghĩ em hoàn toàn hiểu lầm rồi." Thương Nghiêu cúi người, khế tỉ trán mình lên trán nàng, cười nhẹ.

"Em chỉ là kết hôn với Ôn Húc Khiên. Đó chỉ là một hành động, là hình thức mà thôi. Trách nhiệm cũng được, hỗ trợ cũng được, người em phải ở bên cả đời là tôi chứ không phải người chồng trên danh nghĩa kia. Tôi với em...mới là vợ chồng thực sự."

Lạc Tranh nghe mấy lời nguy biện của hấn, khế cười lạnh, "Nói như vậy, anh muốn làm cho Húc Khiên chỉ là người chồng trên danh nghĩa?"

Thương Nghiêu nghe vậy, chỉ cười mà không nói.

"Thả tôi ra!" Lạc Tranh dùng sức đẩy hấn qua một bên, cầm lấy túi xách, lạnh lùng nói, "Anh thích điên loạn là chuyện của anh, anh thích phiêu lưu tình ái cũng là sở thích của anh, xin đừng kéo tôi vào đó. Húc Khiên trước giờ đều rất tin tưởng anh. Nếu như anh còn một chút nhân tính, xin hãy kìm chế bớt hành vi phóng túng của mình!"

"Tôi nghĩ người cần kìm chế bớt hành vi phóng túng không chỉ có mình tôi." Thương Nghiêu bình thản nói lúc Lạc Tranh quay đi, lại nhìn thấy ngón tay nàng khế run lên, giọng điệu có chút nén cười.

"Chuyện nam nữ đến tột cùng đều là hai bên tình nguyện, em cho

rằng ở bên tôi là vui thích cũng tốt, yêu đương vụng trộm cũng được, không phải em cũng biết rõ loại chuyện như vậy có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai hay sao? Tranh, trái tim em đã tình nguyện theo tôi đắm chìm trong địa ngục, cần gì phải tự làm khó chính mình như vậy."

Bàn tay Lạc Tranh nắm chặt lấy tay nắm cửa, sống lưng bất giác cứng lại. Phía sau, hơi thở đàn ông trầm thấp ngày càng sát lại gần, cho đến khi bàn tay to của hắn đặt lên đầu vai nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Nhưng mà, nếu tâm lý em còn chưa sẵn sàng, tối nay tôi sẽ tạm thời cho em rời đi, để cho em có thể hiểu rõ ràng thực sự bản thân muốn gì cũng là chuyện tốt."

Thương Nghiêu tiến sát sau lưng nàng, thân hình cao lớn khẽ phác hoạ theo từng đường cong mềm mại. Hắn cúi đầu thì thầm bên vành tai nhỏ xinh, "Nhưng mà, đêm mai em phải ngoan ngoãn trở lại đây, nghe thấy rồi chứ?"

Lạc Tranh có chút kinh ngạc nhìn hắn.

"Sao vậy? Cứ nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội như vậy sẽ khiến tôi đổi ý không để cho em đi nữa." Thương Nghiêu cười nhẹ.

Lạc Tranh khẽ cắn răng, có trời mới biết để đối phó với loại đàn ông này rốt cuộc phải dùng đến phương pháp thế nào..."

"Nếu như anh thật sự thích tôi, vậy xin anh hãy đứng trên lập trường của tôi mà suy nghĩ một chút. Còn nếu như anh chỉ muốn vui đùa trong chốc lát thì làm ơn để tôi đi. Tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra hết." Tuy Lạc Tranh là một luật sư nổi tiếng nhưng nàng cũng là người phụ nữ khá truyền thống. Tuy rằng bị Thương Nghiêu không ít lần dụ dỗ nhưng nàng vẫn không muốn đánh mất sự tôn nghiêm của bản thân.

Thương Nghiêu nghe vậy lại cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má mịn màng của nàng, "Tranh, lời nói của em trước sau thật mâu thuẫn. Tôi thích em, cho nên tôi mới có thể dễ dàng tha thứ cho những hành động bốc đồng của em, nhưng cũng chỉ có thể dừng ở đó thôi. Tôi sẽ không trơ mắt nhìn người phụ nữ mình thích nằm

dưới thân người đàn ông khác."

"Người đàn ông khác mà anh vừa nói là chồng hợp pháp của tôi." Lạc Tranh chỉ cảm thấy trong đầu nổi lên một hồi đau nhức, bị hấn làm cho tức điên lên.

"Yên tâm, hấn sẽ không có cơ hội trở thành hợp pháp." Thương Nghiêu nở nụ cười ra vẻ cực kỳ vô tội.

Lạc Tranh tức đến nỗi toàn thân phát run, "Anh sẽ gặp báo ứng, nhất định sẽ gặp báo ứng!"

Một tiếng cười sáng khoái từ trong cổ Thương Nghiêu bật ra, "Được, được, em nói thế nào thì sẽ như thế, chỉ cần em ở bên tôi, có báo ứng thì sao chứ?"

"Không thể nói lý với anh!" Lạc Tranh hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi tên điên như hấn.

Bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên nắm cửa nhanh chóng bị bàn tay to của hấn bao lấy, đôi mắt tràn ngập nét cười của hấn nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của nàng, khế nhếch môi, "Tôi đưa em về chỗ hấn!"

"Cảm ơn, không dám phiền đến anh!" Lạc Tranh nghiêng răng nhìn Thương Nghiêu.

Hấn tự xem mình là cái gì chứ? Đưa nàng về chỗ Húc Khiên? Đó vốn là nhà của nàng, nơi có Húc Khiên mới là nhà của nàng!

"Đừng giận dữ, tôi không yên tâm để em đi một mình." Thương Nghiêu không chút tức giận mà còn cười khế, vô cùng nhẫn nại vòng tay ôm qua eo nhỏ của nàng, thuận tay cầm lấy áo khoác, thái độ vô cùng sủng ái cùng ân cần, "Khoác thêm áo của tôi, trời lạnh lắm..."

Lạc Tranh thực sự cảm thấy bối rối...

Xe tiến thẳng vào nội thành, đến gần một khu nhà cao cấp liền dừng lại ở ven đường.

Căn nhà này là phòng tân hôn của nàng và Ôn Húc Khiên. Thành thực mà nói, đó vốn là tài sản của Ôn Húc Khiên. Trước khi kết hôn, hấn từng đề nghị đem tên nàng điền vào giấy tờ sở hữu nhà nhưng bị Lạc Tranh cự tuyệt. Xét cho cùng, Lạc Tranh cũng có một căn hộ của riêng mình, tuy không phải là quá lớn nhưng đó là

do sự nỗ lực làm việc của nàng mang lại. Hơn nữa, nàng cảm

thấy thực sự có lỗi với Húc Khiên, cho nên, càng không có lý do gì để tiếp nhận tài sản của hắn. Nếu nhận lấy, lòng nàng sẽ cảm thấy càng thêm bất an.

Ánh trăng chiếu lên thân xe hắt chiếc bóng đen sẫm trên đường. Thương Nghiêu tắt máy, cũng không nói thêm lời nào. Hắn đưa mắt hờ hững nhìn căn nhà cách đó không xa, "Tôi thực nghĩ không ra, nơi này thì có gì tốt."

Lạc Tranh cũng chẳng buồn phản ứng lại lời hắn, đem áo khoác trên người kéo xuống đưa trả lại.

Thương Nghiêu nhận lấy áo khoác, nhưng không hề ném ra ghế phía sau mà ngược lại đem áo khoác choàng lên vai nàng, thái độ cường ngạnh không cho phép phản kháng.

"Khoác thêm vào, người phụ nữ của tôi, nếu không được sự đồng ý của tôi thì cũng không có quyền ngã bệnh."

Lạc Tranh nghe thấy những lời này, trong lòng nổi lên một cảm giác khó có thể diễn tả thành lời. Mặc dù ngữ khí của hắn rất cứng nhắc, thái độ cũng rất cường thế, nhưng không biết tại sao những lời vừa rồi lại khiến người ta có một cảm giác mơ màng cùng....cảm động.

Sao có thể như vậy?

Lạc Tranh cũng không có phản ứng lại, chỉ lẳng lặng cầm lấy túi xách, khẽ nói, "Tôi vào đây!" Nói xong, nàng hơi vươn người, mở cửa xe, chuẩn bị bước xuống.

Cánh tay đàn ông rắn chắc đột nhiên siết chặt lấy nàng. Chỉ nghe "rầm" một tiếng, cửa xe liền bị đóng lại. Toàn thân Lạc Tranh nằm gọn trong vòm ngực Thương Nghiêu. Hắn dường như đang nổi cơn cuồng bạo, giữ lấy chiếc cầm nhỏ của nàng, cúi đầu xuống gặm cắn đôi môi anh đào. Lạc Tranh khó nhọc hít thở, tiếng phản kháng không rõ thành lời, vô lực chống đỡ sức mạnh cường thế của hắn.

Mà bàn tay kia của hắn cũng không chút an phận, xấu xa luồn vào trong áo khoác của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực căng tròn.

"Không!" Lạc Tranh quay đầu kinh hoàng hét lên, lại bị Thương Nghiêu lần nữa giữ lại, càng thêm cuồng bạo mà hôn nàng, bàn tay

kia cũng lùn vào trong áo lót, hung hăng chiếm giữ nụ anh đào đã bắt đầu cứng lại.

"Uhm..." Lạc Tranh bị đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, liền đó, nụ anh đào trước ngực đã bị Thương Nghiêu ngậm lấy...

"Đừng..." Thiếu chút nữa tim Lạc Tranh ngừng đập, trước ngực một cảm giác tê dại liên tiếp ập tới, khiến nàng có chút kinh hoàng. Không biết người đàn ông này vì cái gì lại đột nhiên có hành vi điên cuồng như vậy, không phải hẳn là muốn ở chỗ này mà...

Nút áo trước ngực đã sớm bị mở ra, hô hấp của Thương Nghiêu cũng dần trở nên thô cát, những sợi râu mới mọc đâm vào da thịt mềm mại của nàng gây cảm giác đau đớn, lại nương theo hành vi thô lỗ của hắn trào dâng lên một cảm giác hưng phấn khó tả.

Một lúc sau, Thương Nghiêu mới từ từ ngẩng lên từ bầu ngực tròn đầy của nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực hắn. Lạc Tranh có thể cảm nhận được hơi thở không ổn định cùng dục vọng đục ngầu đang cố kìm nén...

"Tiểu yêu tinh, tôi thực muốn ngay tại nơi này điên cuồng mà....." Đôi môi mỏng tà mị của hắn kề sát vành tai nhỏ tinh tế, giọng nói thô cát trầm thấp vang lên, lại cố ý kéo dài từng câu, từng chữ gần như rỉ bên tai nàng, "...chà đạ em!"

"A..." Lạc Tranh thực sự bị những lời của hắn làm cho kinh hoàng. Sợ hãi kêu lên một tiếng, nàng khẽ nghiêng người nhìn hắn, cố gắng chống lại cơn người đen sẫm tràn ngập dục vọng cùng nụ cười tà mị kia. Đây là những lời thẳng thừng nhất mà Lạc Tranh từng nghe, lại thốt ra từ miệng hắn, khiến nàng cảm thấy thật sự bị kích thích.

"Còn không xuống xe, nếu không tôi sẽ lập tức đổi ý." Thương Nghiêu lại tiến sát gần nàng, nụ cười tà nổi lên, giống như thể con mèo đã thành công lấy đi linh hồn nhỏ bé của con chuột. "Em nên biết, tôi không muốn gã đàn ông khác ngấp nghé sắc đẹp của em, như vậy không khác nào thách thức sự nhẫn nại của tôi."

Lạc Tranh không còn tâm trạng mà quan tâm chuyện gì khác,

hàng lông mi khẽ run lên, lập tức mở cửa xe...

Bàn tay đàn ông lại đặt lên bàn tay nhỏ của nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, "Ngày mai tan làm, em biết mình phải về đâu rồi chứ?"

"Anh đừng ép tôi nữa..."

"Bảo bối, hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Tối mai tôi có vụ làm ăn, không thể tới đón em tan làm, vậy nên em phải ngoan ngoãn về nhà, chìa khoá trong túi xách của em." Giọng nói dịu dàng của hắn lại vang lên nhưng mang theo một cảm giác vô cùng áp bách. Bàn tay lấy ra một chiếc chìa khoá điện tử tinh xảo, khẽ buông ra, chiếc chìa khoá nhanh chóng rơi vào túi xách của nàng.

Chương 60: Nước mắt ury khuyết

Hồ hấp của Lạc Tranh càng lúc càng trở nên gấp gáp.

"Không chịu nghe lời cũng không quan trọng. Tôi còn rất nhiều cách khiến em phải ngoan ngoãn phục tùng. Tranh, em thông minh như vậy, nên biết rõ phải làm thế nào mới khiến tôi vui, nghe hiểu rồi chứ?" Khoé môi Thương Nghiêu vẫn mang theo ý cười, cất tiếng.

Lạc Tranh cắn chặt răng, khế gật đầu.

Giờ khắc này, nàng chỉ hy vọng có thể cách hấn càng xa càng tốt.

Thấy nàng gật đầu, trong đôi mắt đen đầy vẻ lạnh lùng của Thương Nghiêu thoáng hiện lên nét cười, "Em xuống đi." Vừa nói hấn vừa đưa mắt nhìn theo nàng.

Lạc Tranh một lời cũng không nói thêm, kéo túi xách mở cửa xe bước xuống, lại vội vã đóng sầm cửa lại. Khuôn mặt tà mị của người đàn ông trong xe kia, nàng không muốn nhìn thêm một phút nào nữa.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, cắn răng cố chống đỡ thân thể vô lực, bước nhanh về phía trước, cảm giác đằng sau có một áp lực kinh người theo sát. Nàng cũng không hề nghe thấy tiếng động cơ xe vang lên, điều đó có nghĩa là hấn vẫn ở nguyên chỗ đó nhìn theo nàng...

Lạc Tranh dường như có thể cảm nhận được đôi mắt đen sẫm kia đang chăm chú nhìn mình không hề chớp. Khế siết chặt nắm tay, nàng liền bước nhanh hơn về phía nhà.

Trên người, vẫn khoác áo khoác của hấn. Thật lòng mà nói, Lạc Tranh rất muốn đem áo khoác ném đi, nhưng mà lúc này, nàng không muốn chọc giận người đàn ông kia. Nàng biết rõ hấn vẫn đang chăm chú dõi theo cho đến khi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mới thôi...

Khi Lạc Tranh mở cửa bước vào căn nhà mới, nàng mới có cảm

giác mình vẫn còn sống, vẫn còn nhịp tim, vẫn còn hơi thở. Nàng không biết hắn đã rời đi hay vẫn còn ở phía ngoài. Nhưng mà nàng cũng không muốn đi xem, cũng không nguyện ý đi xem. Giờ khắc này, Lạc Tranh chỉ muốn tắm nước nóng, sau đó không suy nghĩ bất cứ chuyện gì, nằm trên giường ngủ một giấc cho tới hừng đông.

Những chuyện đã xảy ra với bản thân trong hai ngày nay đối với Lạc Tranh mà nói đều cực kỳ hoang đường.

Đem áo khoác của hắn treo lên cẩn thận, Lạc Tranh đi dọc theo hành lang, lúc ngang qua phòng khách, lại bị bóng người ngồi trên sofa dọa cho hoảng hồn.

Trong phòng khách tối đen một mảng, Lạc Tranh chỉ có thể dựa vào ánh trăng chiếu qua cửa để nhìn thấy bóng dáng kia, nhưng chỉ là nhìn lướt qua, cũng đủ khiến tim nàng bất giác đập loạn một hồi.

Vội vàng đưa tay bật đèn xua tan đi bóng đêm hắc ám, Ôn Húc Khiên ngồi ngả ngón trên sofa, thấy ánh đèn sáng lên, hắn mở mắt ra, nhìn Lạc Tranh một cái, lười biếng nhắc người dậy.

"Húc Khiên, anh...đã về." Lạc Tranh có chút mất tự nhiên lên tiếng, lại cảm nhận được bộ dạng say xỉn của hắn, trên bàn trà còn thấy chai rượu và chiếc ly đã rỗng.

"Em còn nghĩ rằng hôm nay anh sẽ về rất muộn."

Ôn Húc Khiên vẫn im lặng, lại cầm lấy chai rượu rót vào ly, liền đó uống một hơi cạn sạch.

Lạc Tranh thấy vậy, khẽ chau mày, vội vàng tiến lên cầm lấy ly rượu trong tay hắn, "Đừng uống nữa, Húc Khiên. Tối nay không phải anh đã đi xã giao với khách hàng sao?"

"Em đã đi đâu?" Ôn Húc Khiên cất giọng đã có phần say, lại thấy Lạc Tranh đoạt lấy ly rượu, sắc mặt hắn lộ rõ vẻ bất mãn.

"Cùng một vị khách hàng ăn tối thôi." Lạc Tranh nhẹ nhàng trả lời. Mặc dù nàng biết mình không đúng, nhưng vẫn hiểu rõ cần phải nói dối chuyện gì.

"Cùng khách hàng ăn tối?" Ôn Húc Khiên đột nhiên nhếch miệng cười, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, chăm chú nhìn. Ánh mắt từng vô cùng ôn nhu giờ phút này tràn ngập vẻ châm

chọc.

"Lại là khách hàng nam giới?"

Lạc Tranh khẽ chớp mắt, nhẹ nhàng đáp lại, "Húc Khiên, ngay từ khi bắt đầu tiếp nhận các vụ kiện, anh đều biết rõ ràng khách hàng của chúng ta phần lớn đều là nam giới."

"Cũng đúng!" Ôn Húc Khiên có chút lười nhác kéo dài giọng, một tay ôm lấy Lạc Tranh, đầu tựa vào phần cổ nàng, "Từ trên người em, anh cảm nhận được hơi thở đàn ông..."

"Húc Khiên, anh nói bậy gì đó?" Lạc Tranh muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện hắn đã say khá nặng liền để mặc hắn dựa vào mình, khẽ hỏi, "Tại sao lại ở nhà uống rượu chứ?"

"Anh đang đợi em, vợ của anh." Ôn Húc Khiên cười, đưa khuôn mặt mang theo hơi rượu nồng nặc dí sát lại gần, bàn tay bóp chặt gáy nàng.

"Vợ của anh ở bên ngoài xã giao với đàn ông khổ cực như vậy, sao anh có thể nhẫn tâm ngủ trước?"

Lạc Tranh càng ngày càng cảm thấy lời nói của hắn khó nghe, nhin không được khẽ nhíu mày, "Húc Khiên, anh uống say rồi, để em đỡ anh về phòng nghỉ ngơi."

"Nghỉ ngơi? Tôi thấy người cần nghỉ ngơi phải là cô mới đúng." Ôn Húc Khiên cười lạnh băng, bàn tay bóp gáy nàng tăng thêm lực, "Cô không phải luôn thích xã giao với khách hàng ở trên giường sao? Tối nay không phải bị đàn ông làm cho mệt chết đi à?"

"Anh điên rồi?" Lạc Tranh không thể nhin được nữa, dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh hắn ra, đứng dậy, không vui nhìn hắn, "Húc Khiên, sao anh có thể nói em như vậy? Trong mắt anh, em là người phụ nữ như vậy sao?"

Ôn Húc Khiên lão đảo đứng lên, nhìn nàng cười lạnh lùng, "Vợ tôi đã tức giận rồi sao? Vậy cũng không hay ho gì, hôm nay mới vừa tròn một ngày chúng ta kết hôn." Vừa nói, hắn vừa hướng phía nàng bước tới.

"Anh muốn làm gì?" Một cảm giác sợ hãi vô cùng quen thuộc lại ập tới, chính là ký ức kinh khủng khi còn bé, mùi rượu nồng nặc

khiến nàng vô cùng kinh hãi."

Ôn Húc Khiên đi đến trước mặt nàng, "Làm gì à? Cô là vợ tôi, cô nói xem tôi muốn làm gì?" Nói xong, hắn điên cuồng ôm nàng lên, bước vào phòng ngủ, hung hăng vút lên giường.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đảo lộn như muốn tan ra, cố gắng đứng dậy, giận dữ trừng mắt nhìn Ôn Húc Khiên.

"Húc Khiên, sao anh có thể dã man như vậy?"

"Tôi dã man?" Ôn Húc Khiên tiến lên, vươn tay kéo lấy cánh tay nàng, ánh mắt say rượu đã trở nên đỏ ngầu, lực tay quá lớn khiến Lạc Tranh không khỏi kêu đau.

"Đúng vậy, tôi không có dịu dàng như người đàn ông khác. Vậy cô nói cho tôi biết, cô hy vọng tôi ở trên giường là người đàn ông thế nào?"

"Ôn Húc Khiên, anh đang ở đây nói bậy bạ gì đó?"

"Tôi nói sai sao?" Ôn Húc Khiên buông nàng ra, khuôn mặt vốn anh tuấn giờ đã trở nên méo mó biến dạng vì rượu.

"Lạc Tranh, cô cho mình là thứ tốt đẹp lắm sao? Tôi cưới cô, chẳng qua là giúp gã đàn ông khác xử lý đồ bỏ đi mà thôi. Đừng tưởng rằng tôi không biết trong lòng cô đề tiện cỡ nào. Luôn miệng nói muốn đem nhưng thứ tốt đẹp nhất dành cho đêm tân hôn, đừng nghĩ rằng tôi vẫn tin cô còn là xử nữ. Bốn năm trước, cô đã là dâm phụ rồi."

Lạc Tranh nghe mà ngây người, ánh mắt đầy phần nộ nhìn vào khuôn mặt xa lạ đang biến dạng vì rượu kia. Thật lâu sau, nàng mới ngậm ngừng nói, "Ôn Húc Khiên, anh vừa nói cái gì?" Lòng của nàng lúc này thật giống như bị sợi dây móc lấy, những lời của hắn thật khiến nàng không dám tin.

"Sao nào, còn làm ra vẻ vô tội à?" Ôn Húc Khiên cười lạnh, trong mắt đầy vẻ châm chọc, chĩa về phía nàng, "Được, vậy cô nói cho tôi biết, bốn năm trước, cô làm thế nào lấy được cuộn băng ghi âm kia? Cô coi tôi là thằng ngu sao?"

"Anh biết chuyện bốn năm trước?" Lạc Tranh lần này quả thực bị

kinh hãi. Bốn năm trước, nàng chỉ là lạng lẽ trợ giúp hắn dành thắng lợi trong phiên tòa kia. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập đến việc phần chứng cứ kia là do nàng giúp hắn tìm về."

"Tôi tình nguyện mãi mãi không biết gì hết." Ôn Húc Khiên tiến lại gần, đầy vẻ khinh bỉ nhìn chằm chằm nàng, "Như vậy, tôi sẽ không phải biết cô đến tột cùng lại hạ tiện cỡ nào!"

Những lời này khiến Lạc Tranh cảm giác như bị người khác hung hăng đập mạnh vào đầu, lửa giận nhanh chóng bùng lên, nhưng một lúc sau, nàng chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt vốn nhẫn nhịn đã mang theo vài phần thay đổi.

"Ôn Húc Khiên, thì ra anh chưa từng tin tưởng tôi."

Nàng thật sự không nghĩ tới, hắn trước giờ luôn mang vẻ ôn nhu như vậy mà hôm nay lại biến thành cái dạng này. Cho dù kết nàng vào án tử hình, ít nhất nàng vẫn có quyền bào chữa chứ.

"Bốn năm trước, đúng là tôi đã giúp anh lấy được cuộn băng chứng cứ kia. Nhưng mà, tôi thực sự không hề phản bội anh, cũng chưa từng bán đứng thân thể mình."

"Ha ha..." Ôn Húc Khiên giống như nghe được chuyện vô cùng nực cười, ngửa đầu cười vang lên, sau đó, ánh mắt chuyển thành lạnh lẽo mang thêm vài phần âm u.

"Cô nói thật dễ nghe, cho dù bốn năm trước cô vẫn giữ gìn thân thể sạch sẽ, vậy bốn năm sau thì sao?" Cô ở trước mặt tôi bày ra bộ dạng thánh nữ, sau lưng thì khác gì gái điếm nằm trên giường của gã đàn ông khác? Đồ hạ tiện!"

"Anh..." Bàn tay Lạc Tranh co lại thành nắm đấm, gắt gao cắn chặt đôi môi anh đào, nhìn Ôn Húc Khiên kia như thể một người xa lạ. Một lúc lâu sau, nàng lạnh lùng cất tiếng. "Tôi biết rõ tôi có lỗi với anh, tôi vẫn cứ ngây thơ tin rằng anh sẽ quên chuyện đó hoặc ít ra sẽ không nhắc lại nữa. Nhưng mà xem ra tôi sai rồi. Anh cưới tôi chỉ là để trả thù sự bất mãn trong lòng sao? Hiện giờ anh muốn thế nào? Chẳng lẽ anh cưới tôi là để ngày hôm nay có thể sỉ nhục tôi như thế này?"

Ôn Húc Khiên đi đến trước mặt nàng, mĩa mai cười nói: "Cô cho

rằng, người hạ tiện như cô, ngoại trừ tôi, còn có người đàn ông nào chịu cưới cô? Cô tự cho mình là kim chi ngọc diệp gì chứ? Tiện nhân, tôi thật lòng muốn đối xử tốt với cô, thế mà cô lại vòng chân ôm lấy thằng đàn ông khác. Cô tưởng rằng bọn họ sẽ lấy cô sao? Bọn họ chỉ coi cô là rác rưởi, là thịt sống mà thôi, chơi xong rồi thì có thể ném đi...."

"Bốp!" Một cái tát đánh thẳng vào mặt Ôn Húc Khiên, cắt đứt những lời khó nghe của hắn.

Ánh mắt Lạc Tranh đầy vẻ lạnh lùng cùng nghiêm nghị, lộ ra sự uy quyền không thể xâm phạm, từng câu từng chữ vang lên rõ ràng, "Một cái tát này, là đánh cho anh tỉnh lại. Cho anh hiểu rõ mình vừa nói cái gì?"

Ôn Húc Khiên sắc mặt xanh mét, ánh mắt tức giận gần như có thể giết người, bàn tay hắn đột nhiên nắm lại, ngay sau đó, đem Lạc Tranh đẩy ngã xuống giường rồi thân thể to lớn kia cũng đè xuống.

"Đồ đê tiện, giờ còn muốn giả bộ thanh cao với tôi sao? Để tôi nhìn xem lát nữa cô ở trên giường sẽ phóng đặng thế nào." Vừa nói, tay hắn vừa điên cuồng kéo áo nàng, bàn tay thô lỗ nắm lấy da thịt mềm mại đến mức làn da nàng nhanh chóng nổi lên vết sưng đỏ.

"Buông ra!" Lạc Tranh nằm mơ cũng không nghĩ tới Ôn Húc Khiên sẽ biến thành thế này. Tuy nói nàng đã cưới hắn, nhưng loại hành vi của hắn lúc này chính là cưỡng bức. Không chút suy nghĩ, Lạc Tranh liền há miệng cắn lấy tay hắn.

Ôn Húc Khiên không ngờ tới nàng sẽ phản kháng như vậy, kêu lên đau đớn, ngay sau đó nâng bàn tay lên, hung hăng hướng về phía mặt Lạc Tranh giáng xuống.

"Bốp!" Cùng với âm thanh đánh gọn vang lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh cơ hồ muốn bay ra ngoài.

"Tiện nhân, còn muốn giữ lại thân thể cho ai hả? Càng nhiều đàn ông không phải càng thỏa mãn cô sao?" Ôn Húc Khiên trong cơn điên cuồng, lại thêm sự ghen tức và rượu quấy đảo khiến hắn giống như dã thú mất đi tính kiểm soát, bước nhanh đến phía trước, hung hăng nắm lấy tóc nàng, kéo gương mặt nàng lại gần, liền đó lại vung

tay lên.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Máu, dọc theo khoé miệng chảy xuống. Môi nàng cũng đầy máu, nổi đau đớn còn chưa kịp cảm nhận mà chỉ thấy toàn thân tê dại, trước mặt chỉ còn lại đôi mắt đỏ ngầu của Ôn Húc Khiên.

Giờ khắc này, nàng lại nhớ đến tình cảnh của mẹ năm đó...

"Đứng lên cho tôi!" Ôn Húc Khiên đem nàng kéo lên, giữ chặt trên tường, liều mạng bóp chặt đôi vai nhỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, lạnh lùng cười.

"Cô thật là đẹp, bộ dạng đổ máu của cô lại càng đẹp hơn. Trên đời này sẽ không có người đàn bà nào đẹp như cô, lúc này cô thật khiến đàn ông điên muốn cuồng chiếm giữ."

Lạc Tranh gần như chết lặng không nói nổi một lời, mùi máu ngai ngái từ miệng nàng chảy xuống, tràn xuống cả phần cổ trắng mịn. Nàng cũng không hề chảy nước mắt, cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Ôn Húc Khiên, nhìn cái người đàn ông nàng đã yêu nhiều năm như vậy, nhìn xem hắn từ một hoàng tử biến thành dã thú.

Ôn Húc Khiên đưa ngón tay dọc theo dòng máu từ khoé miệng nàng trượt xuống phần cổ, sau đó thu tay lại, siết chặt lấy cổ nàng.

"Lạc Tranh, cô nghĩ rằng tôi có hứng thú chạm vào cô sao?" Hắn cười đầy vẻ khinh bỉ, "Ôn Húc Khiên tôi chưa bao giờ thích chơi đồ thừa của gã đàn ông khác. Cô yên tâm, tôi sẽ không chạm vào cô đâu. Bởi vì tôi chán ghét nghe tiếng rên rỉ phóng dăng của cô trên giường, tôi sẽ hành hạ cô, hành hạ cô đến khi cảm thấy thoả mãn mới thôi, ha ha..." Nói xong hắn buông nàng ra, bước đến phòng khách, tiếp tục uống rượu.

Hết thảy mọi thứ dần trở lại sự yên tĩnh...

Khi Lạc Tranh khôi phục lại được chút sức lực, hai tay cố sức chống cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Ôn Húc Khiên đã ngủ, vài cái vỏ chai rượu lăn lóc bên cạnh, xem ra hắn đã say tới mức không dậy nổi...

Lạc Tranh lão đảo đi đến trước mặt hắn, nhìn bộ dạng say ngủ vô cùng an tĩnh kia, thật khó mà tưởng tượng đến vẻ ma quỷ vừa rồi.

Trong nháy mắt, trái tim nàng lạnh cứng lại...

Bàn tay siết lại thành nắm đấm, Lạc Tranh quay đầu bước ra phía cửa, cầm lấy túi xách cùng một bộ quần áo rời rời khỏi nhà.

Đêm tối mịt mù xoá tan toàn bộ hy vọng mong manh...

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên thân thể liêu xiêu của Lạc Tranh, nàng giống như một con búp bê nhỏ bị tàn phá, quần áo xô lệch được bao kín bởi một chiếc áo khoác đàn ông.

Trên áo khoác có thể ngửi thấy mùi hoắc hương nhẹ nhẹ...

Một chiếc taxi lặng lẽ dừng lại bên Lạc Tranh không một tiếng động. Nữ tài xế từ bên trong ngó ra, nhìn thấy khoé miệng đỏ máu của Lạc Tranh sợ đến hết hồn, dè dặt nói, "Cô gái, muốn đi đâu, tôi đưa cô đi."

Lạc Tranh gạt đầu, mở cửa xe ngồi vào. Khi thân thể tiếp xúc với ghế ngồi mềm mại, nàng rớt cục vô lực cuộn mình xuống ghế..

Khoé miệng, đã tê dại không cảm giác được sự đau đớn, nhưng trong tim lại đau vô cùng, mắt cũng có cảm giác đau, bởi vì nàng rớt cục đã khóc...

Từng giọt, từng giọt nước mắt đầy uỷ khuất và sợ hãi thi nhau rơi xuống, nơi ngực nàng giống như bị một tảng đá khổng lồ đè lên, ngón tay lại gắt gao nắm chặt vạt áo khoác. Lúc nàng rời đi, là mang theo áo khoác của Thương Nghiêu. Vì cái gì? Vì cái gì nàng lại cứ làm chuyện sai lầm tại thời điểm sai lầm như vậy?"

"Cô gái, nếu như muốn khóc thì cứ thoải mái khóc to lên, ở đây chỉ có tôi và cô, cứ khóc đi, đem tất cả mọi uỷ khuất của cô khóc lên thành tiếng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn."

Nữ tài xế nhìn Lạc Tranh qua gương chiếu hậu, ánh mắt đầy vẻ đau lòng.

Chương 61: Bí ẩn của hoắc hương

Cô gái này nhìn qua ước chừng khoảng hai mấy tuổi, không biết rốt cục đã gặp phải chuyện gì mà khiến bộ dạng trông khốn khổ như vậy? Ban đầu người tài xế còn tưởng rằng cô gái này bị người ta cưỡng bức, nhưng mà nhìn lại thấy váy áo vẫn rất nghiêm chỉnh, hơn nữa....

Thật ra đêm nay, bà vốn không chạy trên tuyến đường này, nhưng khi bắt đầu vào ca không bao lâu, liền nhận được một cú điện thoại từ một người đàn ông lạ mặt có giọng nói trầm thấp cực kỳ dễ nghe, trong bóng đêm mịt mù càng khiến người ta có cảm giác vô cùng say mê. Trong lời nói của anh ta mang theo chút quyền uy khiến người khác không thể không tuân lệnh.

"Trong chốc lát sẽ có một cô gái đi ra từ căn nhà đó, bà đưa cô ấy tới bất cứ nơi nào cô ấy muốn, không cần báo cảnh sát, cũng không nên nhiều chuyện, càng không cần hỏi quá nhiều vấn đề không liên quan."

Cho tới bây giờ, trong đầu người lái taxi vẫn còn cảm giác được giọng nói bay bổng của người đàn ông kia, một thanh âm vô cùng dễ nghe, khiến người ta mê mẩn tâm thần...

Ngồi co ro một góc trong băng ghế sau, Lạc Tranh dường như cũng không nhịn nổi nữa. Lời của người lái taxi giống như chất xúc tác, khiến cho lòng nàng không cách nào duy trì sự kiên cường nữa. Đúng vậy, ai quy định nàng không thể khóc? Nàng vì cái gì không thể khóc?

Không thể nén nhịn thêm nữa, tiếng khóc của Lạc Tranh càng lúc càng lớn, cuối cùng vỡ oà giống như đang phát tiết tất cả nỗi uất ức trong lòng...

Nàng đã thất bại sao?

Phải, nàng thất bại rồi! Chỉ trong một khoảnh khắc vừa rồi, giấc mộng của nàng đã hoàn toàn tan nát theo cái tát hung bạo của Ôn Húc Khiên giáng xuống...

Lạc Tranh chảy nước mắt, khóc lớn, rồi lại cười tự giễu cợt chính mình... Nàng đúng là đã quá nực cười rồi. Đúng vậy, khi nàng nghĩ rằng mình sẽ không cô độc nữa, sẽ không còn những chuỗi ngày tịch mịch thì vận mệnh lại đẩy nàng đến bờ vực của sự tuyệt vọng.

Nàng đã định là cuộc đời này sẽ phải cô độc...

Nhất định, cuộc đời sẽ phải bi thảm như vậy sao?

Trong bóng đêm, taxi thẳng đường chạy về phía trước.

Chìm sâu trong nỗi tuyệt vọng, Lạc Tranh không để ý thấy ở phía sau chiếc taxi có một chiếc xe cao cấp chậm rãi đi theo, luôn giữ khoảng cách nhất định, giống như một chiếc bóng lạng lẽ, đi theo bảo vệ một cái gì đó...

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ, ánh lên gương mặt tái nhợt của Lạc Tranh đang ngồi trên giường.

"Nào, Tiểu Tranh, để mình xem mặt cậu chút." Cửa phòng bị Lưu Ly nhẹ nhàng đẩy ra, cô bước vào cầm theo một chai tinh dầu gì đó trong tay, ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh, cẩn thận xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Tốt rồi, đây là loại tinh dầu tốt nhất của mình, sau một đêm có thể giúp tiêu sưng hoàn toàn." Lưu Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy bộ dạng bất động của Lạc Tranh, con mắt ửng đỏ, không khỏi than nhẹ lần nữa.

"Không phải cả đêm cậu không ngủ đấy chứ?"

Đêm qua, Lưu Ly thật sự bị bộ dạng của Lạc Tranh làm cho hoảng sợ. Khi Lạc Tranh quần áo không chỉnh tề, bên môi mang theo vệt máu xuất hiện trước cửa, cô quả thực kinh hoàng đến hồn bay phách tán. Phản ứng đầu tiên chính là Lạc Tranh bị người ta cưỡng bức.

Nhưng định thần nhìn lại, mới thấy không giống. Trên vai Lạc Tranh còn khoác một cái áo khoác nam giới, mà khi Lưu Ly cố gắng cưỡng đỡ Lạc Tranh vào nhà, lúc đóng cửa cô còn nhìn thấy ánh đèn

của một chiếc xe thương vụ chọt loé lên.

Lưu Ly không dám hỏi nhiều, vốn cô còn tưởng rằng Lạc Tranh đã cùng Ôn Húc Khiên đi hưởng tuần trăng mật, không ngờ tới.... Không nói thêm lời nào, Lưu Ly vội vàng đi tìm loại tinh dầu có tác dụng giảm đau tiêu sưng. Tuy nói Lạc Tranh có chút dị ứng với những thứ này, nhưng mà nếu so với khuôn mặt sưng phồng thì còn tốt hơn nhiều.

Lạc Tranh giống như người mất hồn, dường như không nghe thấy câu hỏi của Lưu Ly, ánh mắt lảng lạng nhìn ra ngoài cửa sổ, khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Tiểu Tranh, đừng làm mình sợ, cậu nói gì đi được không? Bằng không, mình đưa cậu tới bệnh viện, kiểm tra chút xem còn chỗ nào bị thương không." Lưu Ly thấy bạn mình như vậy trong lòng cũng có cảm giác đau ê ẩm, hơn nữa, lại chưa từng thấy Lạc Tranh có bộ dạng thế này, khiến cô thật sự sợ hãi.

Một lúc lâu sau, Lạc Tranh mới quay đầu lại, nhìn Lưu Ly, yếu ớt nói, "Anh ta, thay đổi rồi, cho tới giờ, anh ta vẫn không thể quên chuyện đó."

Lưu Ly cũng là người thông minh, nghe Lạc Tranh nói vậy, thoáng cái hiểu ngay rốt cục đã có chuyện gì phát sinh, lập tức nổi trận lôi đình, con người vốn trước giờ luôn bình tĩnh cũng không nhẫn nhịn nổi, phẫn hận đứng bật dậy nói, "Tên khốn kiếp, để mình đi giết hắn!"

"Lưu Ly..." Lạc Tranh nhìn cô bạn thân, "Thôi bỏ đi, mình cùng anh ta, không thể nói ai nợ ai cả."

"Tiểu Tranh, cho dù hắn là chồng cậu, đánh người cũng là phạm pháp. Cậu là luật sư mà, sao có thể cam chịu như vậy?" Lưu Ly tức giận đến mức muốn đập tường, tiến lên giữ lấy bàn tay nhỏ của Lạc Tranh, kiên quyết nói, "Ly hôn đi, lôi hắn ra tòa, với năng lực của cậu, nhất định sẽ khiến hắn thân bại danh liệt. Tên đàn ông khốn kiếp, hắn không nghĩ lại xem, hắn có được ngày hôm nay, tất cả đều do cậu một tay dốc sức mang về."

Ánh mắt Lạc Tranh có chút chấn động, miệng lẩm nhẩm hai chữ,

"Ly hôn?"

"Phải, ly hôn!" Vẻ mặt Lưu Ly vô cùng kiên quyết, "Tiểu Tranh, cậu đừng nói với mình là cậu vẫn còn yêu hẳn đấy. Vừa mới kết hôn ngày đầu tiên, hẳn đã đánh cậu rồi, sau này thì sao đây? Tiểu Tranh, cho dù cậu không kiện tên súc sinh đó, mình cũng sẽ thay cậu đệ đơn."

Trái tim Lạc Tranh giống như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, từ lúc nàng cũng Ôn Húc Khiên yêu nhau, nàng chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi hẳn. Lúc đồng ý lấy hẳn, nàng thật sự nghĩ muốn cùng hẳn sống tới bạc đầu.

Ly hôn...

Đối với nàng mà nói, đây là một vụ cược thất bại hay sao?

Thấy Lạc Tranh không nói gì, Lưu Ly có chút nóng nảy, "Rốt cục cậu nghĩ thế nào? Mình biết cậu không bao giờ muốn nói tới từ ly hôn nhưng sự thật đã thế này, cậu còn muốn lại tiếp tục cùng hẳn như vậy sao? Tiểu Tranh, đừng ngốc nữa. Loại chuyện như vậy lần đầu tiên rồi sẽ có lần thứ hai, chẳng lẽ cậu còn không rõ ràng? Khi cậu còn bé được chứng kiến những cảnh đó còn chưa đủ hay sao?"

Lạc Tranh đột nhiên nhìn về phía Lưu Ly...

Lưu Ly vội vàng ngừng lời, sắc mặt lập tức có chút lúng túng mất tự nhiên, cắn cắn môi khẽ cúi mặt nói, "Tiểu Tranh, thực xin lỗi, mình không phải cố ý nhắc tới chuyện lúc nhỏ của cậu. Mình chỉ là quá lo lắng cho cậu mà thôi. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình không muốn thấy cậu phải đau khổ như vậy."

"Lưu Ly, mình biết cậu tốt với mình, nhưng mà mình... mình hiện tại cảm thấy rất rối bời." Lạc Tranh nghẹn ngào lên tiếng.

"Tiểu Tranh, cậu đừng như vậy, nhìn cậu như vậy mình thật sự cảm thấy rất khổ sở." Lưu Ly thấy hốc mắt nàng đỏ hoe, vội cầm lấy khăn giấy, dịu dàng lau khoé mắt cho nàng, "Mình thấy Ôn Húc Khiên căn bản không đáng để lưu luyến, cậu có hiểu được tâm ý của mình không?"

Lạc Tranh nhìn cô bạn, có chút khó hiểu.

Lưu Ly khẽ thở dài một tiếng, chỉ vào cái áo khoác nam giới ở

bên giường.

"Có lẽ, người đàn ông này thích hợp với cậu hơn."

Lạc Tranh nhìn cái áo khoác, cả đêm qua, dường như chỉ có chiếc áo với mùi hoắc hương nhàn nhạt này mới có thể khiến nàng bình tĩnh trở lại.

"Mình không biết, thật sự không biết..." Lạc Tranh ngập ngừng nói, vẻ mặt có chút tuyệt vọng, "Mình chỉ biết là, mình thật sự không hiểu được đàn ông..."

"Cái tên khốn Ôn Húc Khiên kia giờ cậu không cần phải hiểu, về phần người đàn ông này..." Lưu Ly cầm lấy cái áo khoác trên giường, khẽ ngửi mùi hương trên đó, nhẹ nhàng nói, "Mình đoán cậu cũng không hiểu rõ. Đây là mùi hoắc hương tự nhiên chứ không phải do hương liệu hay nước hoa tạo thành. Theo mình biết, người sinh ra đã có mùi hương này trên cơ thể chỉ có một mà thôi. Dòng máu chảy trong người họ là dòng dõi vương thất cao quý, mà có được dòng máu này chính là hậu nhân của vua Louis nước Pháp."

Những lời này của Lưu Ly thực khiến Lạc Tranh kinh ngạc, phải mất tới mấy phút mới có thể thích ứng được. Nhìn chiếc áo khoác trên tay Lưu Ly hồi lâu, Lạc Tranh vẫn không thể tin nổi mà lắc đầu, "Không, điều này là không thể..."

Cho tới nay, Lạc Tranh vẫn một mực hoài nghi thân phận của Thương Nghiêu. Trực giác nói cho nàng biết, hẳn tuyệt đối không phải là một giám đốc tập đoàn kinh doanh lĩnh vực xa xỉ phẩm đơn thuần. Mọi việc Thương Nghiêu làm đều vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, dường như bất cứ chuyện gì cũng nằm trong sự khống chế của hắn. Nhưng mà Lạc Tranh tuyệt đối không nghĩ tới việc hắn là người mang huyết thống vương thất, nếu quả thực như vậy...

Ánh mắt Lạc Tranh bỗng chốc hiện lên nét kinh hãi...

Nếu như hắn thật sự đúng như lời Lưu Ly nói, là hậu nhân của vua Louis nước Pháp, như vậy tên của hắn chẳng phải sẽ là Louis Thương Nghiêu hay sao?

Không, chuyện này nghe quá hoang đường.

Lưu Ly thấy ánh mắt Lạc Tranh có điểm suy tư liền vội vàng hỏi,

"Tiểu Tranh, có phải cậu nghĩ ra chuyện gì rồi không?"

Hàng lông mày thanh tú của Lạc Tranh khẽ nhăn lại có chút khó hiểu, nhìn về phía Lưu Ly nói, "Mình cảm thấy mấy lời vừa rồi của cậu thật khiến người ta không dám tưởng tượng. Đúng là Thương Nghiêu khiến người ta có cảm giác vô cùng thần bí, thủ đoạn cũng thâm sâu khó lường, nhưng mà nói anh ta là hậu duệ của vua Louis, mình thấy khả năng này không lớn."

"Mình cũng chỉ đoán vậy mà thôi." Lưu Ly suy nghĩ một chút, đem cái áo khoác bỏ xuống, "Kể từ khi sáng lập, vương triều Louis nước Pháp đã có bề dày lịch sử, từ thời đế chế Frank cho đến đế quốc Pháp, không lúc nào không thấy bóng dáng của người trong dòng họ Louis. Hiện nay, hậu nhân của dòng dõi vương thất Louis cũng sinh sống rải rác khắp nơi trên thế giới, nhưng mà mình có một phán đoán cực kỳ to gan rằng, Thương Nghiêu tiên sinh kia không phải là hậu duệ dòng chính của vương thất Louis, nếu không thân phận của anh ta sẽ khiến toàn thế giới phải kinh ngạc."

"Lưu Ly, cậu chỉ là căn cứ vào mùi hoắc hương mà đưa ra phán đoán đúng không? Nhưng mà, mùi hoắc hương hiện nay cũng không phải là một mùi hương hy hữu, bây giờ cũng có rất nhiều đàn ông sử dụng nước hoa có mùi hương này." Lạc Tranh quả thực không dám lớn mật suy đoán tiếp, bởi vì nàng sợ lòng mình sẽ càng thêm hoảng loạn.

Thật sự mà nói, những người thực tế, đặc biệt là phụ nữ - bởi phụ nữ vốn là loài động vật bậc cao rất tình cảm, tự nhiên sẽ mong muốn người đàn ông mình yêu được thành công. Người đàn ông thành công dường như toàn thân sẽ phát ra ánh hào quang mang theo sự thu hút khó cưỡng. Cùng người đàn ông như vậy ở chung một chỗ, bản thân cũng sẽ học được rất nhiều chuyện, nhưng mà nếu gốc gác ở bên một người đàn ông có dòng dõi vương thất tôn quý thì sao đây?

Huyết thống, từ khi sinh ra đã không cách nào thay đổi. Người ta vẫn nói huyết thống xác định tính cách, khí chất - sự tôn quý do huyết thống mang lại càng tôn thêm sự thành công của người đàn ông.

Vàng hào quang của hắn đã có từ khi mới chào đời, cử chỉ điệu bộ của hắn so với người khác đều toát lên vẻ cao nhã cùng tôn quý, đây là phẩm chất mà không cách tập luyện nào có thể mang lại.

Lưu Ly đưa tay chống cằm, trả lời câu hỏi của Lạc Tranh bằng khía cạnh nghề nghiệp của mình.

"Cậu nói đúng, hiện nay, đàn ông sử dụng nước hoa có mùi hoắc hương tương đối nhiều. Nhưng mà mình cũng muốn sửa lại lời cậu một chút. Như cậu nói, nước hoa mùi hoắc hương kia đều phải qua quá trình điều chế bằng phương pháp hoá học, bởi vì hoắc hương tự nhiên vô cùng quý hiếm, thử hỏi, những nhà máy sản xuất nước hoa kia, sao có thể bỏ ra lượng vốn lớn như vậy? Mình vốn nghiên cứu về hương liệu, đương nhiên đối với nguồn gốc các loại mùi hương đều tìm hiểu rất rõ ràng. Mượn mùi hương trên cái áo khoác này mà nói, đây hoàn toàn là mùi hoắc hương tự nhiên vô cùng thuần khiết, đây mới thực sự là mùi hương nguyên bản của nó. Có lẽ, cậu cũng không phải không có quan hệ với mùi hoắc hương trong truyền thuyết kia."

Lạc Tranh dường như đã quên bằng nỗi đau tối qua, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào lời nói đầy hấp dẫn của Lưu Ly, nhìn cô bạn, nghiêm túc hỏi.

"Truyền thuyết? Chỉ là mùi hoắc hương mà cũng có truyền thuyết sao?"

"Đương nhiên, mỗi một chủng hương liệu đều có câu chuyện của riêng nó." Lưu Ly dùng ánh mắt, "Cậu thật chẳng giống phụ nữ chút nào!" nhìn về phía Lạc Tranh.

"Giống như mùi hoắc hương này, câu chuyện năm xưa của nó quả thực rất cảm động cùng đẹp đẽ."

Lạc Tranh cũng không cần phải nhiều lời, bởi nàng biết rõ Lưu Ly là chuyên gia trong lĩnh vực này, những lời mà cô ấy nói ra nhất định vô cùng xác thực.

Lưu Ly đứng dậy, dựa người vào cửa sổ sát đất, nhìn Lạc Tranh nhẹ nhàng nói, "Khi học qua lịch sử về hoàng gia Pháp, mọi người đều có ấn tượng đối với vua Louis 14, trong lịch sử ghi lại ông ta tự

xưng là "Hoàng đế mặt trời" bởi vì ông ta thực sự là một vị vua quyền lực nhất, được ngưỡng mộ nhất."

Trong đầu Lạc Tranh nhanh chóng nhớ lại chút tài liệu liên quan đến lịch sử triều đại Louis 14 nước Pháp, may mà nàng đối với lịch sử thế giới cũng có hiểu biết không tệ, nếu không chắc không thể theo kịp lời nói của Lưu Ly.

Lưu Ly tiếp tục chậm rãi nói tiếp.

"Louis 14 là vị vua thứ ba của triều đại Bourbon, ông ta đã thiết lập nên một đế chế hùng mạnh của riêng mình. Ông nội của ông ta, Henry đệ tứ đã thiết lập được một nền tảng chính trị khá vững chắc, nhưng đến thời cha ông ta là Louis 13, nền chính trị của đất nước bị chi phối bởi hồng y Richelieu khiến đất nước rơi vào một thời kỳ hỗn loạn. Năm 4 tuổi, Louis 14 được mẹ là Anna đưa lên ngai vàng, bắt đầu sự nghiệp cai trị kéo dài suốt 72 năm của mình."

"Theo ghi chép của những nhà sử học thì Louis 14 là vị hoàng đế kiêu ngạo nhất trong lịch sử nước Pháp, cũng là niềm tự hào của người Pháp."

"Thành tựu lớn nhất của Louis 14 chính là thiết lập được một nền chính trị và quân sự vô cùng hùng mạnh, tạo ra một nước Pháp thống nhất. Ông ta còn đặt ra bộ tiêu chuẩn, "Ta là vua" "Luật pháp là ta". Louis 14 là người khá cứng rắn, bá đạo, dường như được sinh ra để dành cho các cuộc chinh chiến, là một biểu tượng của sự dũng mãnh."

"Mặt khác giới nghệ thuật thời bấy giờ không thể không thừa nhận Louis 14 là một người vô cùng tài hoa xuất chúng, ông ta yêu thích sự tự do, có một trái tim khá lãng mạn, đa tài đa nghệ, tinh thông thiên văn, địa lý, giải phẫu học. Danh tiếng của Louis 14 càng được tôn thêm bởi cung điện Versailles tráng lệ. Năm 1661, trường bắn cung vốn được xây dựng dưới thời Louis 13 tại Versailles đã được Louis 14 thuê những kiến trúc sư danh tiếng nhất thiết kế thành cung điện cực kỳ tráng lệ. Đây là một cung điện vô cùng xa hoa được bố cục chặt chẽ, hài hoà. Bên ngoài nhìn vào có cảm giác vô cùng hùng vĩ, nhưng phần thiết kế nội thất bên trong lại mang đậm nét

nghệ thuật cùng sự quyến rũ đầy mê hoặc."

"Cả cuộc đời Louis 14 có vô số tình nhân, nhưng cũng giống như dòng nước lưu chuyển, mỗi người phụ nữ đi qua cuộc đời ông tựa như gió thoảng. Đến, dừng lại rồi ra đi, có người dịu dàng ngoan ngoãn, có người đầy mưu ma chước quỷ, có người cực kỳ thông minh...tóm lại, loại người nào cũng có."

Nói đến đây, ánh mắt Lưu Ly có chút chuyển biến, "Nhưng mà trên đời này, chuyện gì cũng có nguyên do của nó. Louis 14 sở dĩ có nhiều tình nhân đến vậy là bởi vì ông ta không tìm được tình yêu đích thực của đời mình, cho đến khi gặp được Mary Catherine, đây là người phụ nữ duy nhất không bước ra khỏi cuộc đời Louis 14, cũng là người phụ nữ duy nhất chiếm được tình cảm chân thành của ông ta. Càng là người đàn ông phong lưu, khi gặp được tình cảm đích thực sẽ càng sâu sắc hơn bất cứ người nào."

"Mary Catherine?" Lạc Tranh cố gắng nhớ lại cái tên này trong phần kiến thức lịch sử đã được học.

"Đừng cố gắng tìm kiếm cái tên này trong chính sử, bởi vì tên của bà ấy chỉ tồn tại trong lịch sử dân gian mà thôi." Lưu Ly dịu dàng nói.

Lạc Tranh khẽ gật đầu, lịch sử chính là như vậy. Có rất nhiều chuyện sẽ không bao giờ được ghi lại trong chính sử. Dù sao sử quan cũng là người mà thôi, cái gì có thể viết, cái gì không thể viết, họ cũng phải biết cân nhắc.

"Nghe nói, Mary Catherine là một mỹ nhân xinh đẹp có thể sánh ngang với nhật nguyệt. Lúc Louis 14 tấn công các quốc gia ở châu Âu, đã gặp được bà, bởi say đắm trước sắc đẹp mỹ lệ cùng cá tính lạnh lùng đó nên đã bắt bà ấy đem về nước. Về sau, Louis 14 còn dùng danh nghĩa riêng xây cho bà ấy một cung điện vô cùng xa hoa, gọi là "Nữ thần".

"Nữ thần?" Lạc Tranh thực sự bị kinh ngạc.

"Đúng vậy, theo những ghi chép từ các tài liệu không chính thức, Mary Catherine là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp, nhất là đôi mắt bà ấy, cực kỳ mê hồn, chỉ cần nhìn qua một lần sẽ khiến đàn ông chìm sâu trong đó. Có người nói, bà là một nữ thần, có người lại nói bà là

một phù thủy bởi vì mùi hương mê người toả ra trên cơ thể của bà, giống như chủ nhân của bách hoa vậy."

Lưu Ly khẽ thở dài, nói tiếp "Louis 14 mê đắm bà ấy đến mức cơ hồ ngày đêm không rời. Mặc dù Mary Catherine là do Louis 14 bắt về nhưng dần dần bà cũng bị thâm tình của ông làm cho cảm động. Hơn nữa Louis 14 là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, dũng mãnh nên sau đó Mary Catherine cũng bắt đầu không khống chế nổi bản thân mình mà yêu ông ấy. Kể từ khi hai người họ phát sinh quan hệ, mùi hương trên cơ thể bà dường như hoà quyện với mùi hoắc hương đầy nam tính của ông ta càng trở nên mê hoặc. Bởi vậy, từ đó trở đi, Louis 14 càng say mê mùi hương điên đảo chúng sinh này, khiến mùi hương thơm mát đó như thấm vào từng mạch máu. Bởi vậy, hậu nhân của ông ta coi mùi hoắc hương này như là đặc trưng cho sự quyến rũ của đàn ông."

Lạc Tranh nghe xong ngỡ ngẩn cả người, thật lâu mới thốt lên, "Chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi, Mary Catherine này có thực sự tồn tại trong lịch sử hay không đây? Chuyện này khiến mình nhớ đến Hương phi, nhưng mà câu chuyện về Mary Catherine dường như có phần thần kỳ hơn."

"Truyền thuyết bao giờ cũng mang theo sắc thái thần bí, theo như mình phân tích, nếu như Mary Catherine thật sự tồn tại, thì cũng như Hương phi thời Thanh triều, mùi thơm trên cơ thể so với những người bình thường sẽ rõ ràng hơn một chút. Mình nghĩ Mary Catherine hẳn là rất thích hoa, còn dùng hoa làm thực phẩm, hơn nữa còn hiểu rõ cách phối hợp giữa các loại hoa với nhau. Cậu cũng biết, mùi hương trên cơ thể không thể dễ dàng thay đổi, nhưng Louis 14 ở bên bà ấy cả ngày lẫn đêm, ông ta tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng bởi phong cách ăn uống cũng như thói quen của bà ấy. Cho nên dần dần về sau, ông ta cũng sẽ có mùi thơm nhất định trên cơ thể. Trong cơ thể đàn ông vốn tồn tại một mùi hương tự nhiên, lại được dung hợp thêm bởi hoàn cảnh bên ngoài, sẽ sản sinh ra một loại hợp chất đặc biệt, hợp chất này thẩm thấu vào trong máu, tự nhiên sẽ hình thành mùi thơm của cơ thể."

"Nhưng mà chuyện đó với mùi hoắc hương thì có quan hệ gì?"

"Cậu cũng biết đó, mùi hoắc hương bắt đầu xuất hiện từ thời Louis 14, việc này không có được ghi lại trong lịch sử. Mùi hoắc hương nhàn nhạt đó có mặt khắp nơi, là một loại khí cương liệt, mang theo sự mê hoặc tràn đầy sinh lực mạnh mẽ. Người đời sau vẫn muốn lưu giữ mùi hương này, cho nên mới có thể truyền lại tới ngày nay. Nhưng rất tiếc, phần lớn đều là trải qua quá trình điều chế công nghiệp hoặc chiết xuất từ phòng thí nghiệm. Cho dù có tinh luyện từ thực vật đi chăng nữa cũng không phải mùi hoắc hương thuần khiết. Năm đó, mình từng có may mắn ngửi qua mùi hoắc hương chân chính, nó giống hệt như mùi hương trên chiếc áo khoác này. Cho nên mình mới dám khẳng định như vậy. Mùi hương này là do cơ thể con người phát ra, lan toả khắp toàn thân, mà chủ nhân của chiếc áo này thân phận cũng không hề đơn giản, nói không chừng đó chính là hậu nhân của Louis 14. Huyết thống là chuyện không thể nào sửa đổi, mà mùi hương ẩn trong huyết thống lại càng không cách nào sửa đổi."

"Rốt cuộc mình cũng biết vì sao người Pháp lại lãng mạn như vậy. Thì ra là từ đời cha ông họ, từ trong xương cốt đã ẩn chứa sự lãng mạn rồi." Lạc Tranh thực sự bị chuyện này làm cho kinh hãi.

"Về sau thế nào, số phận của Mary Catherine ra sao? Mình nghĩ nhất định sẽ rất bi thảm. Trên đời chẳng mấy người tình có thể có một kết cục hạnh phúc, nếu không tại sao trong lịch sử lại không hề đề cập đến tên của bà ấy."

"Cậu đoán đúng, lịch sử vĩnh viễn chỉ ghi lại những vàng hào quang mà thôi." Lưu Ly lại ngồi xuống bên giường, than nhẹ.

"Nói đến Mary Catherine, truyền thuyết về bà ấy cũng không hề đơn giản. Lúc Louis 14 tấn công quốc gia châu Âu kia, xuất thân của bà ấy cũng là con cháu hoàng gia. Sau khi Louis 14 đưa bà ấy về Pháp, ngày đêm ân ái, đương nhiên sẽ lạnh nhạt với những phụ nữ khác. Có thể dễ dàng tưởng tượng ra bà ấy đã phải chịu đựng sự ghen ghét tới cỡ nào. Hơn nữa, những lời đồn đại không hay về thân phận của Mary Catherine không ngừng nổi lên, mà mùi hương trên

người Louis 14 lúc này lại bị coi như bị phù phép. Tất cả người trong dòng Bourbon đều hòa vào một phe, nói bà ấy là phù thủy, là hiện thân của cái ác. Nếu không đem bà ra xử tử, sẽ khiến cả vương triều ngày càng lụn bại. Nhưng L

ouis 14 thực sự yêu bà ấy chân thành, thà vứt bỏ vương vị cũng không muốn mất bà. Chuyện này càng khiến thành viên trong hoàng gia vô cùng giận dữ. Do đó, nhân lúc Louis 14 vắng mặt, họ đã bắt bà ấy, đến khi Louis 14 trở lại cung điện "Nữ thần" thì chỉ còn mùi hương của bà lưu lại mà thôi.

"Bọn họ đã làm gì bà ấy?" Tâm tình Lạc Tranh theo tình tiết của câu chuyện xưa cũng nổi lên vài phần bi thương.

"Tại các quốc gia phương Tây thời đó, nếu đã bị coi là phù thủy đều phải bị hoả thiêu, bởi bọn họ tin rằng, chỉ có hoả thiêu mới có thể đốt cháy hết thảy mọi hắc ám."

Lưu Ly khẽ lắc đầu, "Khi Louis 14 biết người phụ nữ mình yêu thương nhất trên đời bị thiêu sống, tâm trạng dần trở nên chán nản, cuối cùng buồn rầu mà chết. Đoạn lịch sử bi thảm như vậy đương nhiên sẽ không được ghi lại."

Lạc Tranh than nhẹ một tiếng, những loại hình phạt hắc ám trong lịch sử đúng là nhiều không đếm xuể, "Nói như vậy, mùi hoắc hương kia vốn có nguồn gốc vô cùng cao quý, ít nhất Mary Catherine và Louis đều là người mang huyết thống hoàng gia."

"Phải, trên người bọn họ ít nhất đều mang hai dòng máu quý tộc. Có thể nói, nếu như hậu nhân của Mary Catherine và Louis 14 thực sự tồn tại, thì bọn họ cũng giống như những hoá thạch sống vậy, đối với việc nghiên cứu lịch sử có giá trị cực kỳ lớn. Bởi vì huyết thống của bọn họ so với những hậu nhân của Louis 14 và những người phụ nữ sau này còn chính thống hơn nhiều."

Lạc Tranh quả thực sợ hết hồn, trong lúc nhất thời nghĩ đến cảnh Thương Nghiêu bị người ta lột trần, kéo vào phòng thí nghiệm cắt thành từng mảnh để nghiên cứu.

"Lưu Ly... Mình...mình thực sự không dám tưởng tượng, mình nghĩ không phải là anh ta đâu. Nếu như hậu nhân của Mary

Catherine thực sự tồn tại, trải qua nhiều năm tháng như vậy, huyết thống của bọn họ phải thuần Pháp mới đúng."

"Vậy cũng chưa chắc, ai quy định không thể kết hôn với người ngoại quốc chứ? Nếu cậu cùng với vị Thương Nghiêu tiên sinh kia kết hôn, cục cưng của hai người không phải là con lai rồi sao." Lưu Ly đột ngột thốt lên câu này.

Lạc Tranh đờ người ra, một lúc sau mới khẽ chớp mắt, "Lưu Ly, cậu đừng nói bậy, mình cùng anh ta....không thể nào."

Chương 62: Hậu quả của việc bội ước

"Nếu mình là cậu, mình sẽ giữ chặt lấy anh ta, dù gì anh ta cũng là một người đàn ông rất có giá trị nghiên cứu nha." Lưu Ly thấy tâm trạng Lạc Tranh dường như khá lên chút ít, giọng nói cũng trở nên thoải mái hơn trước.

Lạc Tranh bắt đầu dĩ lắc đầu, "Cậu thật sự là làm thí nghiệm nhiều đến điên rồi, anh ta là người, đâu phải vật thí nghiệm. Hơn nữa, đừng nói đến thân phận hiện nay của anh ta còn chưa thể xác định, việc có phải là hậu nhân của vương thất Louis hay không cũng có gì khác đây? Nước Pháp hiện nay đâu còn chế độ hoàng gia, nếu như lời của cậu là đúng thì anh ta cũng hết như những người bình thường khác, đâu có cần khoa trương như cậu vừa nói."

"Cậu sai rồi, những dòng dõi tôn quý đó là một phần của lịch sử không thể phớt lờ. Có lẽ ở bên cạnh cậu có rất nhiều người là hậu nhân của vương thất mà cậu không hay biết. Bọn họ đương nhiên muốn giữ lại dòng dõi tôn quý của mình. Trừ phi họ cam tâm tình nguyện mai danh ẩn tích làm một người bình thường, nếu không, họ đều là người ưu thích hoạt động tại thương giới hoặc chính giới. Đương nhiên, thời đại này sẽ không ai lo lắng việc đi khôi phục vương triều nữa, mà hậu nhân của vương thất cũng tuyệt đối không có loại ý tưởng nhàm chán này."

Lạc Tranh dựa người vào đầu giường, ánh mắt lướt qua chiếc áo khoác của Thương Nghiêu, "Anh ta có phải dòng dõi vương thất hay không đối với mình đều không có quan hệ, mình cũng không muốn cùng anh ta có bất kỳ quan hệ nào hết."

Lưu Ly thấy tâm tình nàng lại trùng xuống, khẽ cắn môi, "Vậy cậu có dự tính gì không?" Thân là bạn tốt của Lạc Tranh, Lưu Ly đương nhiên hy vọng nàng có thể sớm rời khỏi Ôn Húc Khiên. Nhưng

những chuyện vốn nói ra dễ dàng lại thường rất khó thực hiện. Cũng giống như chuyện này vậy, bất luận người nào trông thấy cũng sẽ đề xuất Lạc Tranh nên ly hôn. Nhưng mà chỉ khi nào tình huống kiểu này rơi lên chính bản thân họ, họ mới cảm thấy khó xử. Cho dù bây giờ xã hội đã coi trọng phụ nữ hơn rất nhiều, nhưng cũng có được mấy người phụ nữ đủ dũng khí đứng ra ly hôn đây?

Phụ nữ so với đàn ông vẫn luôn có sự khác biệt như vậy.

Cái phụ nữ cần không chỉ là giá trị bên trong mà cả bên ngoài nữa. Mấy năm nay, tuổi thanh xuân của Lạc Tranh đều dành ở bên cạnh Ôn Húc Khiên, sau khi ly hôn rồi, bản thân nàng nhất định sẽ phải chịu thua thiệt. Mặc dù dư luận xã hội vẫn nói sau khi ly hôn phụ nữ có thể có cuộc sống tốt hơn, nhưng thực tế ly hôn vẫn là ly hôn. Phụ nữ thất bại trong hôn nhân sẽ luôn bị người ngoài dị nghị, đây chính là điều bất công nhất trên đời.

Lạc Tranh lắc đầu, "Mình cũng không biết, mình chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút."

"Vậy thì ở lại đây với mình đi, văn phòng cũng đừng có tới nữa. Tại sao lại phải vì tên khốn kiếp kia mà bán mạng chứ?" Lưu Ly lên tiếng.

Lạc Tranh gật đầu, thật sự nàng cũng không muốn tới văn phòng. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi cho tốt, suy nghĩ xem sẽ xử lý mối quan hệ hôn nhân này ra sao cho ổn.

"Khả Khả, Luật sư Lạc có tới không?"

"Thực xin lỗi, Ôn luật sư. Luật sư Lạc còn chưa tới văn phòng."

"Gọi di động cho cô ấy."

"Di động của Luật sư Lạc đã tắt máy rồi."

Ôn Húc Khiên khẽ thở dài một hơi, cúp điện thoại nội bộ, nhìn tấm ảnh chụp Lạc Tranh đặt trên bàn làm việc, ánh mắt có chút u tối. Chỉ nghe "cộp" một tiếng, khung ảnh liền bị hấn úp xuống.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Diêu Vũ bước vào, thấy vậy liền cười, đem cửa phòng đóng lại cẩn thận, lắc hông bước tới trước mặt Ôn Húc Khiên, nũng nịu lên tiếng, "Sao vậy, sao lại tức giận dữ đến thế?"

"Cô còn chưa gõ cửa đã bước vào!" Sắc mặt Ôn Húc Khiên nhìn qua lộ rõ sự không vui, giọng nói cũng lạnh băng.

Diêu Vũ chu cái miệng nhỏ, đưa tay ôm hấn.

"Húc Khiên, anh sao vậy, trước kia em cũng thường xuyên không gõ cửa đã bước vào mà. Được rồi, là em sai, anh đừng giận nữa."

Sắc mặt Ôn Húc Khiên có chút dịu xuống, "Có chuyện gì?"

"Người ta nhớ anh không được sao? Thấy Luật sư Lạc còn chưa tới, liền lén chạy tới đây tìm anh." Diêu Vũ bày ra một bộ dạng ngây thơ vô tội.

"Anh không biết Luật sư Lạc đáng sợ tới mức nào đâu, em cũng nói không lại cô ấy."

"Cô đi tìm cô ấy?" Mi tâm Ôn Húc Khiên khẽ nhăn lại, nhìn về phía Diêu Vũ.

Diêu Vũ bị hấn nhìn như vậy trong lòng cảm thấy hơi hốt hoảng, vội vàng nũng nịu nhào vào trong ngực hấn, "Người ta chỉ là không hiểu nổi, cô ta dựa vào cái gì để gả cho anh chứ? Nhưng đúng là đã được mở rộng tầm mắt rồi."

"Cô ấy là luật sư nổi tiếng ở đất Hongkong này, cô làm sao có thể nói lại được chứ." Ôn Húc Khiên khẽ hừ lạnh một tiếng.

"Vậy...em nói không lại cô ta, có thể tranh giành với cô ta hay không?" Diêu Vũ vừa nói, ánh mắt mang theo ý cười nịnh, ngón tay nhẹ nhàng chạy loạn trên vòm ngực hấn đầy khiêu khích, "Trong lòng anh, vị trí của cô ta nhiều hơn, hay là em nhiều hơn?"

Ôn Húc Khiên khẽ nhếch môi, "Vậy phải xem cô thể hiện thế nào."

"Đáng ghét, lần đầu tiên của người ta là dành cho anh, anh còn muốn người ta chứng minh thế nào đây..." Diêu Vũ vừa nói, bàn tay bắt đầu di chuyển xuống dưới, sau đó là đôi môi đỏ cũng chầm chậm dờ xuống theo...

"Như vậy, được rồi chứ..."

"Còn chưa đủ." Bàn tay Ôn Húc Khiên đưa lên xoa nắn đầu vai cô ta.

Diêu Vũ nhếch môi cười, bàn tay nhỏ đã sớm không thể chờ đợi thêm nữa, khẽ kéo thắt lưng của hấn ra, đưa tay luồn vào...

Dục vọng kìm nén cả đêm trước của Ôn Húc Khiên hết thảy bị cô ta nhen nhóm, không nói một lời, ôm lấy cô ta bước vào phòng nghỉ.

Trong chớp mắt, trong phòng nghỉ liền vang lên âm thanh rên rỉ cuồng loạn cùng tiếng thở gấp gấp...

Lạc Tranh bừng tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, ngồi dậy, bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã ngả sang chiều muộn.

Cơn gió nhẹ mang theo chút ẩm áp cuối ngày từ cửa sổ ùa vào, xen lẫn với chút mát mẻ đầu thu. Chân trần bước xuống giường, Lạc Tranh liền đi vào phòng khách.

Lưu Ly đã chuẩn bị sẵn cho nàng bữa tối khá phong phú, còn để lại tờ giấy nhắn muốn tham gia một diễn đàn chuyên ngành, có thể sẽ về muộn một chút.

Ngắm mình trong gương, đôi môi anh đào của Lạc Tranh khẽ động, tinh dầu của Lưu Ly quả nhiên có tác dụng rất tốt, ít nhất nhìn từ bên ngoài sẽ không nhận thấy chút dấu vết nào. Chỉ là, nàng khẽ cử động đôi môi, cảm giác đau đớn liền tràn ngập trong lòng.

Lạc Tranh biết rõ, nỗi đau này là ở trong tim nàng chứ không phải trên thân thể.

Bước ra ngoài vườn, Lạc Tranh có chút ngơ ngác nhìn những đám mây nơi chân trời nhuộm màu hoàng hôn đỏ rực. Hoàng hôn quả thực rất đẹp, chỉ là nàng không biết, ngày mai mình sẽ đi trên con đường như thế nào.

Đang nghĩ ngợi, một chiếc xe rất quen mắt dừng lại phía bên ngoài hàng rào của căn nhà.

Lạc Tranh bất giác ngẩn ra, nhận ra chiếc xe kia, khẽ nhíu mày, xoay người định bước vào nhà.

"Tranh Tranh..." Từ phía sau, Ôn Húc Khiên vội vàng lên tiếng gọi, sau đó, nhanh chân chạy lên phía trước, kéo nàng lại.

"Buông tôi ra!" Lúc này Lạc Tranh thực sự không muốn nhìn thấy hắn, hàng lông mày khẽ nhíu lại, cố sức giãy giụa.

"Tranh Tranh, anh biết anh sai rồi, cùng anh về nhà được không? Anh...anh tối qua uống say, anh thật không biết tại sao lại đối xử với em như vậy." Ôn Húc Khiên ôm chặt nàng, kề sát vành tai nhỏ nói lời

xin lỗi, "Có lẽ là vì anh quá ghen rồi, anh thật sự yêu em, anh không thể chịu được ánh mắt người đàn ông khác nhìn em. Tranh Tranh, anh yêu em nên mới mất đi lý trí như vậy."

"Yêu tôi?" Lạc Tranh nhìn hắn đầy thất vọng, "Nếu như đó là tình yêu của anh, vậy tình yêu của anh quả thực đáng sợ."

"Tranh Tranh..."

"Được rồi, đừng nói nữa. Anh về đi." Lạc Tranh dứt khoát đẩy hắn ra.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên tiến lên phía trước, chặn lấy cửa vào, nhìn chằm chằm nàng, "Anh phải làm thế nào mới có thể khiến em tha thứ?"

"Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút." Giọng nói của Lạc Tranh có chút lạnh lùng, khe khẽ vang lên.

"Không được, em phải cùng anh về nhà!" Ôn Húc Khiên có chút bức bách, kéo mạnh cánh tay nàng.

"Buông ra!" Lạc Tranh chỉ cảm thấy chỗ cánh tay đau nhói lên, trải qua sự việc tối qua, giờ toàn thân nàng đều thấy đau nhức.

Khi hai người họ còn đang giằng co, Lưu Ly trở về thấy cảnh đó, tất cả túi đồ đang cầm trong tay đều ném thẳng xuống đất, tiến lên dùng toàn lực đẩy mạnh Ôn Húc Khiên ra, kéo Lạc Tranh trở về cạnh mình.

"Ôn Húc Khiên, anh muốn làm gì?"

Từ trước tới giờ, thái độ của Lưu Ly với Ôn Húc Khiên vốn đã không mấy thiện cảm. Lại thêm sự việc tối qua khiến Lưu Ly càng thêm tức giận.

Ôn Húc Khiên bỗng chốc gặp phải Trình Giáo Kim bất ngờ xuất hiện, thái độ lộ rõ vẻ không vui, "Đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, người ngoài bớt can thiệp chút thì hơn."

Lưu Ly nghe xong, càng thêm tức giận.

"Vợ chồng? Lúc này anh mới nhớ ra cô ấy là vợ anh sao? Tối qua sao không nghĩ tới chuyện đó?"

"Tôi..." Ôn Húc Khiên nhất thời nói lắp, một lúc sau, khôi phục lại

về ôn nhu, nhìn về phía Lạc Tranh, "Tranh Tranh, anh biết rõ tối qua mình rất khốn nạn, nhưng xin em tin tưởng anh, anh thật sự uống say, về sau anh tuyệt đối sẽ không đối xử với em như tối qua nữa. Tranh Tranh, cùng anh trở về, được không?"

"Anh từ bỏ ý nghĩ đó đi. Tiểu Tranh sẽ không cùng anh trở về đâu." Lưu Ly hận đến mức không thể tổng cổ hấn ngay lập tức, "Còn nữa, đây là nhà tôi, không phải nơi anh muốn đến thì đến. Nếu anh còn không chịu đi, tôi sẽ báo cảnh sát."

"Tranh Tranh..."

"Lưu Ly..." Lạc Tranh thấy bộ dạng tức giận tột cùng của Lưu Ly, khẽ lên tiếng, "Mình muốn nói chuyện với anh ta một chút."

"Gì chứ? Cậu còn muốn nói chuyện với hắn? Loại người đó còn gì để nói chứ?" Lưu Ly có chút giật mình.

"Lưu Ly, cậu vào nhà trước đi. Yên tâm, mình sẽ biết chừng mực." Lạc Tranh khẽ thở dài, nói.

Lưu Ly cũng không còn cách nào, đành gật đầu, đi vào nhà.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên thấy thái độ của Lạc Tranh có chút hoà hoãn, liền mừng rỡ tiến lên phía trước. Không đợi hắn kịp mở miệng, Lạc Tranh liền lên tiếng trước.

"Húc Khiên, tạm thời tôi sẽ không trở về. Về chuyện tại văn phòng, anh là ông chủ, mọi chuyện anh tự xử lý là được rồi. Sở dĩ tôi muốn nói chuyện với anh, đơn giản là việc có liên quan tới tập đoàn thần bí kia. Tôi đã nhận lời làm cố vấn pháp luật cho họ, đương nhiên sẽ phụ trách đến cùng. Việc này chẳng quan hệ gì tới anh hết, chẳng qua tôi không muốn để người ta nói Lạc Tranh là một người không giữ lời hứa mà thôi. Đã nói nhiều quá rồi, anh về đi."

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên thấy thái độ của nàng vô cùng dứt khoát, không khỏi sửng sò, một lúc sau mới thấp giọng cất tiếng, "Không phải em định ly hôn với anh chứ?"

Lạc Tranh nhìn hắn, trong mắt lộ ra chút phức tạp, một lúc lâu sau mới trả lời, "Tôi cũng không muốn làm người quá tuyệt tình. Nhưng mà, trong lòng anh vĩnh viễn không cách nào vượt qua hố sâu ngăn cách đó, cho dù hôm nay chúng ta không ly hôn, sau này cũng sẽ ly

hôn mà thôi."

"Không, Tranh Tranh, anh cam đoan với em, chuyện tối qua sẽ không bao giờ có lần thứ hai." Về mặt Ôn Húc Khiên đầy sự quả quyết, "Tin tưởng anh một lần, được không? Tranh Tranh, anh không thể không có em. Anh yêu em, mất đi em đồng nghĩa với việc anh mất đi sinh mạng mình."

"Húc Khiên, anh đi đi. Hai ngày tới tôi có vụ kiện phải xử lý ở ngoài. Chúng ta tạm thời xa nhau cũng tốt, ít nhất để cho hai bên có thời gian bình tĩnh lại." Lạc Tranh có chút mệt mỏi, nhẹ giọng nói, "Cho nên, đừng tới tìm tôi nữa. Nếu tôi muốn về, sẽ tự mình trở về. Anh cũng nên hiểu rõ tính cách của tôi."

Ôn Húc Khiên thấy không cách nào khuyên được nàng, đành gạt đầu lia lịa, "VẬY...được rồi. Tranh Tranh, anh biết em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh, nhưng anh sẽ luôn chờ em trở về."

Tâm tình Lạc Tranh lúc này đã quá mệt mỏi, khẽ chớp mắt, xoay người bước vào nhà.

Phía bên ngoài, Ôn Húc Khiên nhìn chằm chằm theo bóng lưng Lạc Tranh dần biến mất, con mắt khẽ híp lại...

Mấy ngày tiếp theo cứ chầm chậm trôi qua, Lạc Tranh vẫn ở lại nhà Lưu Ly. Ban đầu, nàng muốn trở về căn hộ của mình nhưng Lưu Ly không đồng ý, sợ Ôn Húc Khiên lại đến quấy rầy, lại viện lý do sống một mình ở đây cũng buồn nên nhất định giữ Lạc Tranh ở lại.

Lạc Tranh biết rõ Lưu Ly có lòng tốt nên cũng không cự tuyệt nữa. Lúc tâm tình đang cô đơn đương nhiên sẽ hy vọng có một người bạn thân ở bên cạnh, lại thêm ngày hẹn qua bên sông bạc ở Macau càng lúc càng gần, cho nên nàng cũng không muốn lãng phí thời gian chuyển đi chuyển lại. mấy ngày này, nàng đều ở nhà của Lưu Ly tìm kiếm một số tài liệu cho chuyến đi Macau sắp tới.

Lạc Tranh vốn là người như vậy, chỉ cần bận rộn, nàng sẽ quên đi rất nhiều chuyện. Cho dù là chuyện vui hay chuyện buồn, lúc làm việc nàng sẽ vứt bỏ hết thảy tạp niệm trong đầu để chuyên tâm vào đó.

Rốt cục, Lạc Tranh cũng đã sắp xếp ổn thoả phần tài liệu liên

quan đến hiện trạng các sòng bạc ở Macau. Khẽ xoa bóp cần cổ đau nhức, vừa quay đầu lại, Lạc Tranh liền nhìn thấy cái áo khoác của Thương Nghiêu treo trên mắc.

Những lời nói của hắn đêm hôm đó lại xuất hiện trở lại rõ ràng trong đầu nàng.

"Tâm lý của em còn chưa chuẩn bị tốt, vậy tối nay tôi tạm thời để cho em đi, để cho em hiểu rõ ràng bản thân mình thực sự muốn gì cũng là chuyện tốt. Nhưng mà, đêm mai, phải ngoan ngoãn trở về đây, nghe hiểu rồi chứ?"

"Không chịu nghe lời cũng không thành vấn đề. Tôi có rất nhiều biện pháp khiến em phải ngoan ngoãn trở lại. Tranh, em thông minh như vậy, nên biết rõ làm thế nào mới có thể khiến tôi cảm thấy vui vẻ..."

Tâm tư Lạc Tranh có chút run rẩy. Đã ba ngày trôi qua, chắc hẳn là hắn chỉ nói đùa thôi. Ba ngày nay, sóng yên gió lặng, một chút động tĩnh bên hắn cũng không thấy.

Nghĩ như vậy, tâm tình đang bất an của Lạc Tranh cũng dần bình tĩnh lại. Hắn, có lẽ sẽ không làm ra chuyện gì nữa...

Cứ như vậy, lại qua một ngày nữa, Lạc Tranh cùng Lưu Ly đi mua sắm trở về nhà lúc sắc trời đã ngả sang chiều muộn.

"Tiểu Tranh, cậu thực sự quyết định đêm mai đi Macau? Lưu Ly xoay chìa khoá, có chút lo lắng nhìn nàng. Hai ngày nay, khí sắc của Lạc Tranh đã khá hơn nhiều, nhưng nghe tới chuyện Lạc Tranh sẽ lập tức qua sòng bạc bên Macau khiến Lưu Ly thực có chút lo lắng.

Lạc Tranh nhận ra tâm tư của cô bạn thân, cười nhẹ, "Lưu Ly, cậu yên tâm đi, mình qua bên đó để làm việc chứ đâu phải đi đánh bạc. Cho dù bị thua hết tiền, mình cũng sẽ gọi cậu tới đón."

"Tiểu Tranh, lúc này mà còn đùa được. Cậu không biết mình lo đến cỡ nào đâu. Tuy nói Macau với Hongkong cách nhau không xa, nhưng nơi cậu tới là sòng bạc, chỗ đó tốt xấu lẫn lộn, loại người gì cũng có. Hơn nữa đối phương lại vô cùng thần bí, mình thực sự sợ cậu sẽ gặp phải chuyện gì." Lưu Ly khẽ lên tiếng.

"Yên tâm đi, mình làm luật sư nhiều năm như vậy, có chuyện gì là

chưa từng gặp qua. Nếu yếu mạng thì đã chết lâu rồi. Mình đã nhận lời với người ta, cho dù có nguy hiểm cũng phải kiên trì đi làm." Lạc Tranh vừa nói vừa đưa tay mở cửa, "Hơn nữa, lúc này chỉ có công việc mới có thể khiến mình..."

"Rầm..." Nói được một nửa, sắc mặt Lạc Tranh đột nhiên tái mét, cánh cửa đang mở ra lập tức bị đóng sầm lại. Nàng xoay người, lưng áp lên cánh cửa, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lưu Ly bị bộ dạng của nàng làm cho sợ hết hồn, "Tiểu Tranh, cậu sao vậy? Trong phòng có gì thế?"

Lạc Tranh quả thực hồn phi phách tán, lại thấy Lưu Ly muốn bước vào, vội nói, "Lưu Ly, cậu...cậu khoan hãy vào nhà."

"Có chuyện gì vậy?" Lưu Ly trong lúc nhất thời tay chân cũng cuống cả lên, "Không phải...có trộm ở trong nhà đấy chứ?"

"Không, không phải vậy." Lạc Tranh cũng không biết nên giải thích thế nào, lo lắng nhìn cô bạn, "Lưu Ly, tóm lại cậu đừng nên vào nhà, chờ mình gọi, lúc đó cậu hãy vào."

Lưu Ly cũng không hiểu ý của Lạc Tranh rốt cục ra sao, chỉ đành gật đầu.

Cả người Lạc Tranh áp lên cánh cửa, cảm giác run rẩy cùng sợ hãi từ sâu trong nội tâm lan toả khắp toàn thân, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Khẽ hít sâu một hơi, nàng hơi nhích chân, mở cửa bước vào.

Phòng khách nhà Lưu Ly đối diện với cửa chính cho nên cô rất thích treo những tấm ảnh thú vị hoặc tranh phong cảnh ở trên tường. Nhưng lúc này, cả phòng khách lớn như vậy mà trên tường chỉ có một tấm ảnh mà thôi.

Không, phải nói đó là một tấm ảnh cỡ lớn mới đúng. Nhưng đó không phải là tấm ảnh phong cảnh tuyệt đẹp mà Lạc Tranh vẫn thường thấy mấy ngày nay, mà là một tấm ảnh chụp toàn thân cỡ lớn.

Khuôn mặt người trong ảnh hiện lên rất rõ ràng, chính là nàng - Lạc Tranh. Trong tấm ảnh này, nàng không có lấy chút quần áo nào trên người. Ngoài ra, trong ảnh còn có một thân hình đàn ông cao

lớn, khuôn mặt rắn rỏi, ngay cả những đường cong trên thân thể hấn đều toát ra sự cương mãnh đầy uy lực.

Trong tấm ảnh, nàng bị người đàn ông kia áp chặt vào vách tường, cánh tay đàn ông rắn chắc hoàn toàn ôm lấy thân hình mềm mại, nhẹ nhàng giống như ôm một một chú mèo con. Vóc người cao lớn của hấn hoà với vóc dáng kiều mỹ của nàng toát lên vẻ quyến rũ vô cùng.

Bàn tay đàn ông dễ dàng nâng lên phần hông nhỏ nhắn, vật cứng rắn nóng bỏng như lửa dưới hạ thân hấn chôn vùi trong cơ thể nàng khiến người ta có thể dễ dàng cảm nhận được sức mạnh vô song của người đàn ông đó dù chỉ là nhìn qua ảnh chụp.

Tấm ảnh chụp khổ lớn khiến người ngoài nhìn vào không khỏi đỏ mặt tim đập loạn. Thân hình đàn ông cao lớn cùng thân hình phụ nữ nhỏ xinh, nhìn vô cùng hoàn mỹ, mà ngay cả góc độ chụp của tấm ảnh cũng thu hút hết thảy mọi ánh mắt.

Phải thừa nhận rằng góc độ chụp của tấm ảnh cực kỳ hoàn hảo, thể hiện rõ cảm giác nhu hoà, giống như một tấm poster phim điện ảnh mỹ lệ mang đậm sự đam mê, bởi nó toát ra nét tà mị khiến người ta có cảm giác muốn phạm tội, lại cũng có thể coi đây là một tấm ảnh nghệ thuật đỉnh cao bởi vẻ mặt của

hai người trong ảnh vô cùng tự nhiên, ánh mắt của người phụ nữ tràn ngập một màn sương mê ly còn ánh mắt người đàn ông mang đậm nét quyến luyến sâu sắc...

Người đàn ông trong tấm ảnh đó không phải ai khác mà chính là Thương Nghiêu.

Hấn điên rồi!

Hấn điên rồi!

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lạc Tranh. Sững người trước sự việc đang xuất hiện trước mắt, toàn thân nàng không tự chủ được mà phát run lên, vội vàng chạy thẳng vào phòng khách, dùng hết sức giật tấm ảnh kia xuống.

"Tiểu Tranh..." Lưu Ly không nhịn được bước vào, thấy vẻ mặt Lạc Tranh tái nhợt, lại đem vật gì đó giấu ra sau lưng, không thể

không cất tiếng hỏi, "Đó là cái gì thế?"

Lưu Ly lại đưa mắt nhìn xung quanh phòng khách, không nhận được sự hồi đáp, "Trời ơi! Có người đã xông vào đây sao?"

Những tấm ảnh phong cảnh đẹp đẽ vốn được treo trên tường giờ bị ném vào một góc trên sàn nhà, chỉ còn lại bức tường trống rỗng.

Trong lòng Lạc Tranh vẫn ngập tràn sự sợ hãi, ngón tay gắt gao nắm chặt lấy tấm ảnh phía sau lưng, cũng may là khoảng cách với Lưu Ly vẫn còn đủ, nếu không chỉ cần tiến thêm một bước Lưu Ly sẽ nhìn thấy toàn bộ tấm ảnh.

Tâm trí vẫn còn hoảng loạn, Lạc Tranh chạy thẳng vào phòng ngủ, vốn nghĩ tới sẽ đem tấm ảnh kia thiêu huỷ, nhưng vừa ngẩng đầu lên, tâm trí còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã lại bị một phen kinh hoàng khiến hai mắt nàng trừng lớn.

Bức tường trong phòng ngủ hiện giờ cũng dán chi chít những tấm ảnh như vậy. Trong mỗi tấm ảnh đó, đều là nàng cùng Thương Nghiêu ở những tư thế hoan ái khác nhau, thậm chí còn có cả ảnh chụp vào đêm tân hôn của nàng...

Lạc Tranh không chút nghĩ ngợi, gần như nổi điên đem tất cả ảnh dán trên tường xé xuống, sau đó đặt vào trong một chiếc hộp lớn, chôn lửa thiêu huỷ.

Khi nàng làm xong hết thảy, rốt cục mệt mỏi ngã ngồi trên sàn, nhìn xem đống ảnh kia dần dần biến thành tro bụi, tâm tình lại nổi lên một cảm giác kinh hoàng.

Thương Nghiêu vẫn là người đàn ông duy nhất khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Không phải bởi vì hành động của hắn tàn nhẫn đến cỡ nào mà bởi vì nàng không cách nào suy đoán được những hành động đó. Chính vì không biết nên nàng mới cảm thấy hoảng sợ, bởi vì nàng không thể lường được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện như thế nào nữa.

Những tấm ảnh này, nhất định là do hắn dán lên!

Hắn... biết rõ ràng nàng đang ở nơi này, không những thế, còn vào hắn trong phòng, nghênh ngang đem những tấm ảnh như vậy dán lên tường.

Đây là sự cảnh cáo của hắn đối với nàng sao?

Hắn đã bắt đầu hành động!

Lạc Tranh chỉ cảm thấy nơi ngực càng lúc càng nặng nề, cảm giác như có một bàn tay to lớn đang bóp chặt lấy cổ nàng, khiến cho nàng không cách nào hô hấp.

Thương Nghiêu! Người đàn ông này quả nhiên có đầy đủ thủ đoạn, tuy không hề lên tiếng nhưng vẫn có thể uy hiếp đối phương một cách hiệu quả.

"Cốc cốc cốc..." Lưu Ly nhẹ nhàng gõ cửa bước vào, thấy đồng tro đã cháy hết trong chiếc hộp, lo lắng hỏi, "Tiểu Tranh, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa rồi Lưu Ly đã đi kiểm tra một vòng tất cả các phòng lớn nhỏ trong nhà, không bị mất đồ, cũng không có thứ gì bị hư hại khiến cô càng cảm thấy kỳ quái.

Mà kỳ quái nhất, chính là phản ứng của Lạc Tranh.

Lạc Tranh đã không còn khí lực để trả lời nữa, mà cho dù còn khí lực cũng không biết trả lời như thế nào. Nàng đưa mắt nhìn Lưu Ly, nhưng khoé miệng không nhắc lên nổi.

"Cậu đang đốt thứ gì thế?" Lưu Ly có chút khó hiểu cất tiếng hỏi.

Lạc Tranh vô lực lắc đầu, lúc này, điện thoại di động của nàng lại vang lên hồi chuông vô cùng quý mỵ.

Lạc Tranh giật mình xoay người lại, một lời cũng không nói vội cầm lấy di động, nhìn thấy tên hiển thị loé lên trên màn hình, ánh mắt nàng khẽ chấn động, hồi lâu sau liền cắn chặt răng, quay sang hướng khác nói nhỏ, "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Đầu bên kia vang lên tiếng cười trầm thấp cực kỳ dễ nghe, lại mang theo sức cuốn hút vô cùng.

"Trở về đi!"

Tâm tư Lạc Tranh lập tức trùng xuống, "Anh điên rồi, anh là kẻ điên."

"Tranh, vì em mà điên có gì không tốt?" Đầu bên kia vẫn vang lên giọng nói mang đậm ý cười của hắn, "Bốn ngày rồi, nên về nhà thôi, nếu em còn không về, tôi thật sự rất khó đảm bảo bản thân mình sẽ

còn làm ra những chuyện gì nữa."

"Anh tự tiện đột nhập nhà người khác, chỉ riêng tội này đã đủ để kiện ra toà rồi." Lạc Tranh hận đến mức muốn giáng cho hắn một bạt tai, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng lười biếng đầy tà mị của hắn lúc này.

"Ha ha..." Tiếng cười của Thương Nghiêu lại vang lên, "Đây cũng là một ý hay, nhưng mà, đến lúc đó, sẽ không chỉ có mình Lưu Ly biết chuyện của hai chúng ta đâu. Tôi thật sự thích để cho tất cả mọi người biết rõ chuyện này."

"Anh..." Lạc Tranh vô thức nhìn thoáng qua Lưu Ly, thấy cô đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình chăm chú, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, hạ giọng nói, "Anh chỉ là muốn gặp tôi mà thôi, được, tôi đi, xin anh đừng làm phiền những người khác nữa."

"Được!" Giọng nói của hắn giống như đá tảng đè nặng trên ngực nàng, toát lên một vẻ tà mị không chịu nổi, "Tôi ở tại biệt thự, mau qua đây, tôi chờ em."

Lạc Tranh ném điện thoại di động, ngón tay khẽ run lên...

Xe thẳng đường chạy tới biệt thự nơi lưng chừng núi, xuyên qua rừng cây xanh mướt. Không khí buổi tối khá trong lành, ánh trăng cũng vô cùng nhu hoà, nhưng mà lúc này Lạc Tranh chẳng có tâm trạng để hưởng thụ những thứ đó.

Cầm lấy chiếc chìa khoá điện tử mở ra cửa chính, sải bước tiến vào đại sảnh ở tầng một, ánh đèn dịu nhẹ chiếu sáng nội thất vô cùng trang nhã và tinh xảo bên trong căn biệt thự.

Đương nhiên, ánh đèn cũng soi rọi cả bóng dáng người đàn ông ngồi cách đó không xa.

Lạc Tranh đứng ở đó, sàn nhà lát đá cẩm thạch đen bóng in dấu bóng dáng cứng cỏi của nàng, ngay cả gương mặt nhỏ nhắn cũng toát lên nét nghiêm nghị không thể xâm phạm.

"Em về rồi!" Thân hình cao lớn của Thương Nghiêu dựa nghiêng trên sofa, chiếc quần tây được cắt may khéo léo bao lấy đôi chân dài rắn chắc của hắn gác lên bàn trà.

Nút áo sơ mi nơi cổ rộng mở khiến lồng ngực màu đồng của hắn

như ẩn như hiện.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ sát đất giao hoà với ánh đèn trong phòng chiếu lên mái tóc đen của hắn, toả ra sức thu hút khó cưỡng. Thương Nghiêu ngồi đó chăm chú nhìn Lạc Tranh, thấy nàng dùng chìa khoá tự mở cửa bước vào, khoé môi hắn nhếch lên nụ cười hài lòng, hàng lông mày cương nghị cũng giãn ra, lộ rõ nét phong tình.

Lạc Tranh cắn răng bước lên phía trước, đem chiếc áo khoác vốn làm bạn với nàng mấy ngày nay ném lên người Thương Nghiêu. Nàng không nói tiếng nào, chỉ là trừng mắt giận dữ nhìn hắn.

Thương Nghiêu nở nụ cười có chút mờ ám, lại vô cùng bao dung như thể đang nuông chiều một đứa bé con. Hắn thu chân về, đứng lên, tiến tới gần nàng.

"Sao vậy, sao lại giận dữ đến mức này?"

"Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy?" Trước khi đến đây, Lạc Tranh thực muốn nhìn thẳng vào hắn hét thật to, thậm chí, nếu có thể, nàng muốn giáng cho hắn một bạt tai, nhưng mà...

Khi nàng mở cửa bước vào nhìn thấy hắn, trong nháy mắt, một cảm giác uỷ khuất tự nhiên bộc phát. Nàng thật sự sợ loại cảm giác này, đáng lý ra nàng cần phải oán hận hắn mới đúng.

Chẳng phải hắn đã dùng những thủ đoạn ác nghiệt ép nàng đến bước đường này sao?

Nhưng...

Vì cái gì mà hắn lại nở nụ cười thoải mái như vậy?

Giọng nói của hắn sao lại trầm thấp cùng ấm áp như vậy?

Hắn lẽ ra nên dùng loại giọng điệu tà ác cùng hành vi ma quỷ mà đối đãi nàng mới phải, nhưng vì sao...hắn lại dịu dàng như thế?

Thương Nghiêu nghe thấy câu chất vấn của nàng, ngón tay thon dài khẽ đưa lên vuốt ve gò má trắng mịn, nhẹ nhàng cất tiếng, "Mới có bốn ngày không ở bên cạnh tôi, sao em lại gầy đến thế này rồi?"

Giọng nói của hắn mang theo hàm ý đầy thương tiếc, sau đó than nhẹ một tiếng, "Sau này đừng cứng đầu ở lại nhà người khác như vậy nữa. Cô Lưu Ly đó nhìn qua cũng biết là mẫu người cần được người khác chăm sóc, mà em lại không tự chăm sóc chính mình,

không gầy mới lạ."

Lạc Tranh sững người, chăm chú nhìn Thương Nghiêu.

"Nào, qua bên này!" Thương Nghiêu thấy bộ dạng ngờ ngác của Lạc Tranh, khẽ đưa tay véo nhẹ chóp mũi xinh, bàn tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé, kéo nàng đi vào phòng ăn.

Trên bàn ăn, sắc, hương, vị đều đủ cả!

Lạc Tranh nhìn thấy những thứ này có chút giật mình, bởi tất cả đều là những món nàng thích.

"Đói bụng không? Phụ nữ lúc đi dạo phố thì chẳng chịu để ý những thứ khác nữa." Thương Nghiêu khẽ ấn nàng ngồi xuống ghế, cầm lấy khăn ăn, kéo bàn tay nhỏ nhắn về phía hắn, tỉ mỉ lau từng ngón tay cho nàng, trong giọng nói mang theo sự sùng ái rõ ràng, lại đầy tự nhiên giống như người chồng đang chờ vợ trở về.

Lạc Tranh thật sự khó nhọc mới có thể cất lời...

"Anh theo dõi tôi?"

Thương Nghiêu ngược mắt lên, khoé môi nở nụ cười nhẹ, cũng không chút né tránh câu hỏi của nàng, "Đó không gọi là theo dõi, mà là quan tâm. Nếu không, tôi làm sao biết được em gốc gác đi dạo phố suốt cả ngày đến cơm cũng không chịu ăn."

"Ở nhà của Lưu Ly dán loại ảnh đó chính là cách quan tâm của anh?" Lạc Tranh cố đè nén lửa giận trong lòng, người đàn ông này trước giờ luôn thần bí khó lường, nếu hiện tại nàng nổi giận sẽ chẳng được lợi gì, thà rằng bình ổn tâm trạng để cùng hắn giải quyết mọi chuyện.

"Loại ảnh nào cơ?" Thương Nghiêu ngược mắt nhìn, con ngươi đen sẫm nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, khoé môi nhếch lên nụ cười tà ác.

Lạc Tranh nhớ tới những tấm ảnh kia, sắc mặt khẽ ửng hồng, cắn môi, "Anh đừng giả bộ vô tội."

Sau một khắc, nàng nghe được tiếng cười tà mị của hắn.

"Sao vậy, em xấu hổ?" Thương Nghiêu dịu dàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú của nàng, từng ngón tay khẽ đan vào bàn tay nhỏ nhắn, "Đó là minh chứng tình yêu của chúng ta, những tấm ảnh như vậy,

tôi vẫn còn rất nhiều."

"Tình yêu?" Lạc Tranh buồn cười nhìn hắn, "Anh lại nói chuyện tình yêu với tôi sao?"

Bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng hơi ngừng lại, ánh mắt đang đầy ý cười cũng có chút giật mình, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng bình thản, hắn nhẹ nhàng nhếch môi nhưng không hề tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Tôi biết em nhất định sẽ tức giận, nhưng không làm như vậy, em sẽ chịu trở về sao? Để thu phục người phụ nữ kiêu ngạo như em, đây chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi."

"Trả phim ảnh lại cho tôi." Lạc Tranh cũng không muốn nhiều lời với hắn, vươn tay ra, dứt khoát nhìn hắn nói lên yêu cầu của mình.

"Được!" Không ngờ tới, Thương Nghiêu lại rất nhiệt tình nhận lời, xoay người bước ra khỏi phòng ăn, không bao lâu sau, hắn quay trở lại trong tay cầm theo một cái túi giấy đầy tới trước mặt nàng.

"Giờ em có thể ngoan ngoãn ăn cơm rồi chứ?"

Lạc Tranh nghi ngờ nhìn hắn, sao hắn lại có thể nghe lời dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao?

Khẽ mở chiếc túi giấy, Lạc Tranh lấy phim ảnh bên trong ra, sắc mặt liền trở nên đỏ rực...

"Sao anh có thể hèn hạ như vậy?" Nàng không thể không giận dữ lên tiếng. So với những tấm ảnh nàng thấy hôm qua, số ảnh này còn nóng bỏng hơn vài phần.

Thương Nghiêu nhếch môi cười, ngón tay thon dài luồn vào trong mái tóc của nàng, khẽ ngồi sát lại gần, "Thứ này có gì mà gọi là hèn hạ. Đây chỉ là ảnh chụp mà thôi."

Lạc Tranh sửng sờ, nghe ra lời nói của hắn mang theo hàm ý, vội hỏi, "Anh còn thứ gì nữa?"

Nụ cười trên môi Thương Nghiêu càng đậm hơn, ôm nàng vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài óng ả, trầm giọng cất lời, "Thủ đoạn hạ lưu đương nhiên ngoài ảnh chụp còn có băng ghi âm và ghi hình nữa. Mặc dù tôi luôn khinh thường những thứ này, nhưng mà để em ngoan ngoãn nghe lời, xem ra cũng rất có tác dụng."

Trái tim Lạc Tranh bất giác lạnh cứng lại, không khỏi thềm giễu cợt bản thân. Thì ra là vậy, chẳng trách hấn lại thoải mái đem phim ảnh trả cho nàng...

"Tranh, em biết rõ, tôi chỉ muốn em ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi mà thôi. Chỉ đơn giản thế thôi. Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không đối xử với em như vậy." Thương Nghiêu khẽ cười, há miệng ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của nàng.

Toàn thân Lạc Tranh run lên, một cảm giác ấm áp dâng lên trong cơ thể, lại thêm một chút ngura ngúra khó chịu lan tràn khắp toàn thân khiến nàng không nhịn được khẽ thở dốc. Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hấn, trong nội tâm dâng lên một cảm giác bi thương...

"Bé cưng, thân thể của em chỉ biết trung thành với tôi mà thôi, nhanh như vậy đã có phản ứng rồi." Hấn hài lòng nhếch môi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ phác thảo đôi môi nàng.

Động tác của hấn mặc dù khá dịu dàng, nhưng thân hình cao lớn kia vẫn khiến người ta có một cảm giác bị áp bách khó nói thành lời. Giọng nói thềm thấp của hấn, nụ cười nhẹ nhàng, từng ngón tay ôn nhu vuốt ve thân thể nàng... Lạc Tranh có thể cảm nhận được sự uy hiếp của hấn, lại ngửi thấy mùi hoắc hương nhẹ nhẹ, mang theo sự mê đắm quyến luyến nàng...

Một cảm giác nhục nhã, uỷ khuất cùng tự ti dâng lên trong lòng khiến Lạc Tranh không khỏi cười lạnh. Nàng đẩy hấn ra, đứng dậy, ánh mắt như chiếc giếng cạn nhìn vào đôi mắt có chút ngạc nhiên của hấn.

"Anh muốn giữ tôi lại bên người không phải để thoả mãn dục vọng bản thân sao? Được, hôm nay, tôi...để anh được toại nguyện." Vừa dứt lời, ngón tay nàng đặt lên chỗ nút áo, giật mạnh ra, trong nháy mắt, nút áo rơi đầy đất...

Chương 63: Biến bị động thành chủ động? (18+)

Bởi mấy ngày nay Lạc Tranh liên tục không tới văn phòng nên quần áo nàng mặc đều khá thoải mái, không còn là bộ trang phục mang nặng tính nghề nghiệp lạnh lùng thường ngày nữa. Mái tóc đen dài óng ả rủ xuống, dưới ánh đèn nhu hoà chiếu vào, sáng lên cùng ánh trắng dịu dàng. Một chiếc áo len mỏng khoác ngoài áo sơ mi trắng cùng chân váy mềm mại dài tới gối càng tôn thêm vẻ quyến rũ mê người.

Lạc Tranh đưa tay giật nút áo, từng chiếc, từng chiếc lạnh lùng rơi xuống nền đá cẩm thạch đen sẫm, nảy lên, văng tứ tán trên sàn.

Lạc Tranh không khóc, thậm chí ngay sắc mặt cũng vô cùng trầm tĩnh, giống như nữ thần chủ động đi lên tế đàn, cả thân hình xinh đẹp đứng trước mặt Thương Nghiêu, ngón tay di chuyển tới đâu, váy áo cũng theo đó mà rơi xuống.

Thương Nghiêu vẫn ngồi nguyên trên ghế như trước, lẳng lặng nhìn từng cử động dị thường của nàng, vô thức khẽ nhíu mày. Có một khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn đã nghĩ muốn tiến lên đem áo khoác choàng lên người nàng.

Ánh mắt hắn càng lúc càng toát lên vẻ thâm thúy khó lường. Khi chiếc váy mềm mại từ trên đùi Lạc Tranh rơi xuống nền nhà, một pho tượng nữ thần kiều mỹ hoàn toàn ngự trị trong mắt hắn, kích thích mọi giác quan cùng lý trí của hắn.

Sự chủ động của Lạc Tranh so với những người phụ nữ từng có ý đồ câu dẫn hắn thực không giống nhau. Lạc Tranh có một vẻ đẹp mê người đầy mị hoặc mà không một người nào có được. Đáng ra hắn cần phải tiến lên ngăn cản hành động của nàng, bởi hắn vốn khinh thường những phụ nữ sử dụng loại phương thức này để quyến rũ đàn ông. Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, hắn đã sớm xoay lưng

bỏ đi, nhưng mà...

Giờ khắc này, thân thể Thương Nghiêu dường như bị cố định xuống ghế, không thể động, cũng không muốn động.

Đồ lót tinh xảo càng tôn lên da dẻ mịn màng của Lạc Tranh, nàng mặc là đồ lót đăng ten màu đen tuyền, càng tôn lên thân thể trắng muốt như ngọc, mềm mịn như bông, gò ngực tròn đầy lại thêm khe rãnh mê người ẩn hiện dưới lớp đăng ten càng thêm phần sinh động, đôi chân dài thon thả không biết bởi lý do gì mà run lên nhè nhẹ, càng khiến người ta có một cảm giác mê đắm...

Lạc Tranh cũng không có tiếp tục cời đồ nữa. Cho tới giờ, dường như nàng vẫn còn chút ảo tưởng, ảo tưởng rằng người đàn ông kiêu ngạo như hắn sẽ không chấp nhận cách thức quyến rũ kiểu này, nhưng mà...

"Tiếp tục cời, một món cũng không chừa!" Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, thoảng qua bên tai Lạc Tranh như một làn gió, đem chút hy vọng cuối cùng của nàng đập tan tành.

Trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh băng, loại đàn ông như hắn, sao có thể có lòng trắc ẩn?

Khi đã không còn bất kỳ hy vọng nào, sắc mặt Lạc Tranh rốt cục cũng phát sinh sự biến đổi, bên môi nàng toát lên nụ cười, nhưng là nụ cười lãnh khốc, nét cười lạnh lùng lan tràn tận đáy mắt, khiến cho sắc đẹp của nàng càng trở nên câu dẫn, giống như mùi hương của cây anh túc tỏa ra ngào ngạt giữa một đêm tối trời, đối với đàn ông thực sự có sức cám dỗ trí mạng.

Từng món đồ lót tinh xảo được cời ra, rơi xuống mắt cá chân nàng. Dọc theo đôi chân thon dài thẳng tắp, vòng eo mảnh khảnh không có lấy một chút mỡ thừa, bầu ngực tròn đầy với hai núm hồng tươi tắn như đóa hoa đào chớm nở giữa mùa đông, bởi vì đột ngột mất đi sự bảo vệ mà khẽ run rẩy, nhưng mà bầu ngực mịn màng đó giờ lại có thêm vết bầm tím do bàn tay để lại...

Hàng lông mày cương liệt của Thương Nghiêu khẽ nhăn lại, hắn đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, bàn tay rắn chắc chiếm giữ bầu ngực mê người, ngón tay thon dài dọc theo da thịt mềm mại nhẹ xoa

lên vết bầm tím...

"Hắn động vào em?" Giọng nói của Thương Nghiêu mặc dù khá trầm, nhưng có thể nhận rõ sự không vui trong đó, giống như tiếng sấm nổi lên nơi chân trời, đè ép lên tâm tình đối phương.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy nơi ngực có một cảm giác nóng rát do nhiệt độ của ngón tay hắn đem lại. Nàng không thể không thừa nhận, một khi nam nữ đã phát sinh quan hệ, thân thể mỗi người đều có chút nhớ nhung cảm giác đó, giống như nàng giờ khắc này, mặc dù trong nội tâm đầy ắp cảm giác bị thống nhưng thân thể bị hắn đụng chạm đã sớm trở nên mất cảnh giác, tựa như đã sớm quen với nhiệt độ của hắn..."

"Anh ấy là chồng hợp pháp của tôi, cho dù có chạm vào tôi cũng là chuyện rất bình thường". Lạc Tranh lạnh lùng nhếch môi, nếu thân thể đã khó có thể che dấu được cảm xúc, ít nhất cũng phải dùng ngôn ngữ đè nén lại.

Thương Nghiêu nghe vậy, cảm giác như đôi môi mỏng của hắn khẽ mím lại, chiếc cằm cương nghị toát lên vẻ lạnh lùng cùng kiêu ngạo, hắn không nói một lời, chỉ nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của nàng. Khi Lạc Tranh cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của mình sắp bị hắn nung chảy, lại nghe thấy hắn bật lên một tiếng cười nhẹ.

"Cô bé, em đang nói dối...". Tiếng cười trầm khàn lại lần nữa vang lên.

Ôn Húc Khiên còn không có can đảm dám động vào người phụ nữ của hắn.

Ánh mắt lạnh lùng của Lạc Tranh bởi câu nói của Thương Nghiêu mà hoàn toàn bị phá vỡ. Nàng giật mình nhìn hắn, nụ cười trên môi hắn hét một thanh đao sắc bén, trong nháy mắt xé tan mọi rào chắn nơi trái tim nàng.

Sao có thể như vậy? Hắn vì cái gì dám khẳng định nàng đang nói dối?

"Anh..."

"Còn đau không?" Thương Nghiêu cúi đầu xuống, dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ánh mắt thoáng hiện đầy nét nhu

tình, ngón tay có chút thô ráp khế vuốt nhẹ bờ môi nàng...

Trong lúc nhất thời Lạc Tranh thực có chút mê đắm, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại sự cảnh giác.

"Anh biết chuyện đêm đó? Làm sao anh biết được?"

Lòng nàng bỗng nhiên thấy thất lại. Hắn, vì cái gì đối với những chuyện liên quan đến nàng lại biết rõ ràng như thế?

"Muốn chú ý một người có rất nhiều cách. Tranh, vào lúc này, em không định tính toán mấy chuyện đó với tôi chứ?" Thương Nghiêu có chút hăng hái nhìn nàng, so với bộ dạng ăn mặc chỉnh tề của hắn, nàng lại không một mảnh vải che thân quả thực rất đối lập.

Lạc Tranh nhìn thoáng qua bản thân mình, vẻ mặt có chút lúng túng. Thật lòng mà nói, nàng cũng chưa từng nghĩ tới bước tiếp theo phải làm như thế nào.

Thương Nghiêu giống như nhìn thấu tâm tư nàng, khế nhếch môi cười: "Em là người phụ nữ thông minh, có thể trong lúc cùng tôi hoan ái, biết đâu em sẽ tìm được sơ hở để công kích lại. Chẳng hạn như lúc này, bé cưng, em dùng cách thức như vậy chẳng phải đang muốn tìm cách khiến tôi thả em ra hay sao?"

Trong lòng Lạc Tranh nổi lên chút bi ai, thì ra, tâm tư của nàng sớm đã bị vạch trần trong mắt hắn.

"Đổi lại là những phụ nữ khác, tôi thật chẳng thèm ngó tới. Nhưng em thì không giống như vậy, tôi thích em, càng thích từng cử động nhỏ của em. Tôi muốn nhìn thử xem, rốt cuộc em có bản lĩnh khiến tôi điên cuồng hay không?"

Thương Nghiêu cúi xuống, ghé sát vành tai nàng khế thì thầm, "Hoặc là, em cũng chỉ thế này, thế kia...mà thôi. Tôi nghĩ, chỉ chốc lát nữa, tôi sẽ làm cho em điên cuồng. Em vốn là người phụ nữ thông minh, lần này giành lấy quyền chủ động không phải sẽ tốt hơn sao?"

Lạc Tranh rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của hắn. Hắn thực sự là ma quỷ, không ngừng dồn ép nàng từ lý trí đến thể xác. Đêm nay, khi bước qua cánh cửa kia, nàng cũng biết rõ hắn mong muốn điều gì, nếu đã không thể tránh, chẳng bằng làm như lời hắn, thay vì bị khống chế, nàng sẽ khống chế lại hắn.

Phụ nữ, vốn vẫn thường hành động có chút cảm tính. Cho dù thông minh như Lạc Tranh, cũng không thể vĩnh viễn duy trì sự tỉnh táo, nàng đã quá mệt mỏi, cũng quá cực khổ. Mấy ngày nay, gặp qua đủ loại chuyện không cách nào giải toả, tại sao nàng phải tùy ý mặc cho hai tên đàn ông kia khi dễ mình như vậy chứ?

Lạc Tranh nở nụ cười nhẹ, nàng thật sự rất muốn giành lấy quyền chủ động, bởi vì nàng thật sự muốn nhìn xem người đàn ông này có phải cũng có lúc mất đi lý trí mà trở nên điên cuồng.

"Nếu anh đã thích như vậy, tôi sẽ làm...." Đôi mắt trong veo của nàng mở to, khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi môi đỏ mọng kề sát vành tai hẳn thì thầm, "Tôi thực sự muốn nhìn xem, ông trùm ngành xa xỉ phẩm danh tiếng lẫy lừng bị phụ nữ đùa bỡn đến mất đi lý trí sẽ thế nào..."

Chiếc mũi thanh tú trên gương mặt xinh đẹp thanh thuần, lúm đồng tiền xinh xắn khẽ ẩn hiện, gò má trơn mịn, từng đường nét vô cùng tinh tế, rõ ràng là một tuyệt đại mỹ nhân khiến người ta khó có thể cưỡng lại mà chỉ muốn ôm vào lòng.

Thương Nghiêu đáng ra phải nổi giận, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cứ như vậy phiêu đảng xuất hiện trước mắt hẳn, khiến hẳn có chút thất thần nhìn không chớp mắt, kìm lòng không được muốn cúi đầu hôn lên đôi môi nàng, lại bị nàng cười lạnh tránh được. Ngay sau đó, nàng giống như một vị nữ vương vô cùng cao ngạo, nắm lấy bàn tay to của hẳn, thẳng đường đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ lớn toát lên vẻ trang nhã không hề xa lạ với Lạc Tranh, bởi sự bài trí nơi này giống hệt như căn biệt thự tại Paris.

Lạc Tranh khẽ đẩy nhẹ, Thương Nghiêu thuận thế ngã xuống giường. Hẳn mặc dù có chút kinh dị việc nàng đột nhiên trở nên lớn mật, nhưng vẫn dùng ánh mắt đầy mê hoặc cổ vũ nàng, đôi gò má cương nghị nổi lên chút tà khí càng thêm thôi thúc lòng người.

Lạc Tranh có một vóc dáng thực sự quá mức hoàn mỹ, thân hình kiều mỹ khẽ tiến lên, cánh tay mềm mại như ngó sen nâng lên, đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vòng qua cổ hẳn, thấy rõ ràng yết

hầu hấn nhấp nhô lên xuống, đôi môi căng mọng khẽ kà sát đôi môi mỏng của Thương Nghiêu, thì thầm, "Tại sao, đàn ông các người đều thích bắt nạt phụ nữ như vậy?"

Trong lòng Thương Nghiêu mơ hồ nổi lên chút cảm giác đau lòng, sau một khắc, hấn chợt cảm thấy trên môi có một cảm giác vô cùng ấm áp. Không ngờ tới Lạc Tranh lại chủ động hôn lên môi hấn, cánh tay rắn chắc vừa muốn ôm lấy nàng, cánh môi liền bị Lạc Tranh hung hăng cắn mạnh một cái.

"A..." Hàng lông mày của hấn khẽ cau lại, trầm giọng kêu đau, khoé môi mơ hồ nổi lên mùi máu tanh, nhìn về phía Lạc Tranh, thấy nàng lạnh lùng nhếch môi cười, không khô khẽ lắc đầu.

"Người phụ nữ nhẫn tâm!"

"Nhẫn tâm còn ở phía sau, anh có dám hay không?" Lạc Tranh nhẹ nhàng nửa quỳ nửa ngồi lên thân hình to lớn của hấn, cặp đùi thon dài, bắp chân nhỏ mịn màng, cùng với dáng vẻ thanh xuân mê người, lại thêm bầu ngực căng tròn, phối hợp với làn da trắng mịn như bạch ngọc khiến đàn ông nhìn vào không nhịn được mà chảy nước miếng.

"Được, hôm nay để mặc cho em xử trí!" Thương Nghiêu nở nụ cười tà. Hấn luôn luôn thích phụ nữ nhiệt tình, mà một Lạc Tranh nhiệt tình tựa như còn có thêm chút phong tình.

Lạc Trang nghe vậy, cười nhẹ, liền đó đột ngột rời khỏi thân thể hấn, "Là chính miệng anh nói, cho dù tôi làm gì anh cũng không được động tay động chân, chỉ cần động một chút coi như anh thua cuộc."

Thương Nghiêu hơi nhíu mày, xem như đã chấp nhận.

Lạc Tranh chăm chú nhìn Thương Nghiêu, nụ cười của hấn vẫn luôn tự tin như vậy sao? Nghĩ tới đây, nàng xoay người cầm lấy dây lưng, đem hai tay hấn cột chặt vào đầu giường, khoé môi nở nụ cười lạnh lùng nhìn thẳng vào khuôn mặt tà mị của hấn.

Nàng thực không biết mình làm như vậy có đúng hay không nữa. Nàng chỉ biết rằng trong khoảng thời gian này, những uất ức dồn nén trong ngực nàng thực sự quá nhiều, nàng cũng cần có chỗ để phát

tiết, dùng một cách thức có thể khiến nàng thấy thoải mái để trút giận.

Thương Nghiêu nhìn bộ dạng bị trói gô của mình, không khỏi trầm giọng bật cười.

"Thế này là sao?"

"Anh nói thử xem?" Chỉ thấy Lạc Tranh bước đến chỗ tù rượu, cầm lấy một bình rượu đỏ sẫm. Nàng chẳng cần liếc nhìn cũng biết rượu ở nơi này quý giá đến chừng nào, thành thực mở nút bình rượu, ưu nhã chậm chậm đi đến trước mặt Thương Nghiêu, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, đem dung dịch đỏ sẫm trong bình...từ từ rót xuống thân thể mình.

Ánh mắt Thương Nghiêu càng lúc càng trở nên sâu thẳm.

Màu đỏ sẫm của rượu dần dần lan ra trên thân thể nàng, từ từ chảy xuống hạ thân. Màu đỏ sẫm đối lập với làn da trắng mịn như bạch ngọc tạo nên một cảm giác mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác. Giờ khắc này, thân thể Lạc Tranh càng thêm mê hoặc dị thường, giống như một nữ thần mang theo mùi hương thơm ngát từ từ nở rộ trước mắt Thương Nghiêu.

Thương Nghiêu chỉ cảm thấy cổ họng khô cháy, hắn biết rõ Lạc Tranh vẫn luôn là một phụ nữ đẹp nhưng không nghĩ tới nàng còn có thể đẹp hơn. Lúc bình thường, kể cả khi nàng nhút nhát đứng yên ở đó, hắn vẫn luôn có một khát vọng cực đại với nàng.

Vậy mà hiện giờ, nàng lại chủ động lớn mật thế này, thậm chí còn khiến hắn có chút khiếp sợ một màn trước mắt, khiến hắn càng thêm đói khát nhìn chăm chăm thân thể mê người kia, một luồng nhiệt nóng từ bụng dưới dâng lên như một nhu cầu sinh lý vô cùng tự nhiên.

Hắn thực muốn đứng dậy đẩy nàng ngã xuống giường, nhưng mà hai tay lại bị dây lưng trói chặt, lúc này mới chột nộ nộ cười khổ, thì ra nàng thực có lòng muốn hành hạ hắn.

"Gấp gáp như vậy làm gì chứ?" Lạc Tranh không thể không thừa nhận, trong xương cốt của mỗi phụ nữ đều tiềm ẩn khí chất quyến rũ mê người. Và nàng cũng biết, vì sao đàn ông lại thích nghe người

phụ nữ dưới thân mình phải lên tiếng cầu xin. Đó là bởi vì bản tính thích chinh phục trời sinh của đàn ông. Loại cảm giác chinh phục này thật ra không chỉ đơn thuần tồn tại trên người đàn ông mà ngay bản thân phụ nữ cũng có, chẳng qua bởi nhiều năm đè nén dưới tư tưởng trọng nam khinh nữ khiến cho loại cảm giác này ở phụ nữ bị trói chặt mà thôi.

Nhìn yết hầu Thương Nghiêu không ngừng lên xuống, Lạc Tranh khẽ nhếch môi cười, cũng không buồn nhìn đến ánh mắt hấn, ngón tay nhỏ còn vương mùi rượu nhẹ nhàng phác họa hình dáng gương mặt cương nghị kia, cảm giác được hô hấp của hấn càng lúc càng thô trọng, nàng khẽ thì thầm, "Không cho phép nhúc nhích nha, chỉ cần nhúc nhích một chút, anh coi như thua cuộc."

Nói xong, nàng cầm lấy bình rượu đỏ trong tay khẽ nghiêng đi, phần rượu còn lại trong bình từ từ đổ xuống trên thân hình vạm vỡ của Thương Nghiêu...

Thương Nghiêu nhìn nàng đến sững sờ.

Sau một khắc, đã thấy Lạc Tranh đem cái bình rỗng đặt lên bàn, cả thân hình nhỏ nhắn lại nửa quỳ nửa ngồi trên người hấn, làn môi thơm ngát khẽ lướt trên từng đường nét tinh tế trên khuôn mặt cương nghị. Bị nàng hôn lên từng chút, hấn vừa muốn hôn đáp lại nàng, lại bị nàng khẽ cười né đi, nụ hôn nóng bỏng được thay thế bởi bàn tay nhỏ bé, một đường lướt xuống phía dưới...

Dịch rượu khiến áo sơ mi của hấn hoàn toàn ướt nhẹp, mùi rượu hoà quyện với hương thơm trên thân thể nàng, dịch rượu lạnh băng xen lẫn từng nụ hôn mềm mại ấm áp, nhất là khi nàng dùng đầu lưỡi có chút ngốc nghếch khẽ đẩy nút áo sơ mi của hấn, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng dán sát lồng ngực rắn chắc, mút vào từng chút rượu khiến cho toàn thân hấn bị kích thích cực độ, bàn tay không khỏi nắm chặt lại, lồng ngực bắt đầu phập phồng cao thấp.

"Tiểu yêu tinh đáng chết, em có từng đối với gã đàn ông khác như vậy hay chưa?" Giọng nói của hấn dường như phát ra từ đan điền, mang theo chút run rẩy nhẹ nhàng.

"Đừng tức giận, anh mới là người đầu tiên thí nghiệm mà thôi."

Lạc Tranh cười mê hồn, bàn tay nhỏ bé không chút an phận trêu chọc trên người hắn, cởi ra áo sơ mi, rồi sau đó lại chậm rãi dờ xuống, buông lỏng quần dài của hắn. Vật cứng rắn dưới hạ thân kia đã sớm căng lên, ngẩng cao đầu, khiến Lạc Tranh không khỏi khiếp sợ.

Thấy bàn tay hắn siết chặt lại vì khó chịu, Lạc Tranh hài lòng nhếch môi cười, nụ cười của nàng lúc này đầy tà mị mang theo sức mê hoặc khó cưỡng, khiến người ta không tiếc sinh mạng mà lao vào bẫy tình do nàng bày ra.

Chỉ là, nụ cười này lại xuất phát từ nội tâm băng giá... từng chút từng chút hững hờ hành hạ người đàn ông phía đối diện.

Lạc Tranh dứt khoát ngồi xuống nửa giường bên kia, nàng biết rõ Thương Nghiêu sẽ nhìn mình không chớp mắt, vì vậy đánh bạo tất cả sự thẹn thùng của bản thân, trước mặt hắn, đưa ngón tay nhỏ bé thăm dò vào hoa viên bí mật giữa hai chân mình, cái miệng nhỏ nhắn khẽ phát ra âm thanh kiều mị mê người.

Thương Nghiêu không ngờ tới nàng có thể to gan cùng cuồng dã như vậy, con ngươi đen sẫm khẽ nheo lại, ánh mắt đầy mê muội nhìn chăm chú vào ngón tay nàng, nhìn ngón tay nhỏ dần dần thắm ửng đỏ, một màn này khiến hắn cảm thấy cổ họng càng thêm khô cháy.

"Tranh, em đẹp quá..."

Có trời biết, hắn thực muốn đè nàng xuống giường, nhắm nháp từng chút sự mềm mại của da thịt nàng, dùng mùi hương mê người trên cơ thể nàng để làm dịu cơn khát trong lòng.

Ánh mắt chăm chú không chớp của Thương Nghiêu khiến cho Lạc Tranh càng lúc càng lớn mật, nàng vừa thủ dâm vừa thờ gáp gáp nhìn về phía hắn, "Nghiêu..."

Một từ này của nàng khiến cho xương cốt của Thương Nghiêu hoàn toàn mềm nhũn, chưa từng có một phụ nữ nào dám to gan gọi tên hắn như vậy. Mà nàng, chẳng những dám gọi, còn gọi bằng một thanh âm đầy ái muội. Nhưng theo tiếng gọi mê người của nàng văng vẳng bên tai, lại nhìn đến ngón tay nhỏ không ngừng vùi chôn

trong hoa tâm ấm áp, khiến cho máu trong người hắn như muốn sôi lên, dục hoả không ngừng điên cuồng tăng vọt. Bản thân lúc bình thường vốn đã có dục vọng to lớn với nàng, khung cảnh trước mắt lúc này khiến hắn càng thêm sốt ruột khó nén nhịn.

"Thích không?" Từ trong ánh mắt hắn, Lạc Tranh đọc được sự khao khát cháy bỏng, nhẹ giọng thân ngâm, "Nghiêu.. .nơi này là của anh, muốn hay không?"

"Tranh... cho tôi!" Thương Nghiêu cũng nhịn không được nữa, gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào thân thể xinh đẹp của nàng, hô hấp thô cát tựa dã thú, quần lót dường như đã không thể giữ được vật cứng rắn đang càng lúc càng phình lên, biểu hiện sự nhẫn nại của hắn đã tới mức đỉnh điểm.

"Đừng động nha, Nghiêu, anh thua nhanh quá..." Lạc Tranh đâu có dễ dàng buông tha hắn như vậy? Nàng vẫn như cũ bày ra tư thế vô cùng mê người, lại giữ khoảng cách nhất định với hắn. Hạ thân bị kích thích càng lúc càng ướm dẫm, một bàn tay nhỏ bé nắm lấy bầu ngực chính mình, khẽ ngửa đầu cất tiếng kêu yêu kiều, thực khiến cho Thương Nghiêu muốn điên cuồng mà xông vào cơ thể nàng hung hăng chà đạp.

Hắn thật sự nhịn không được nữa rồi! Thương Nghiêu nổi điên nhào về phía Lạc Tranh, dù cho hai tay không cách nào nhúc nhích, cũng không ngăn cản được sự ham muốn điên cuồng của hắn với nàng.

Lạc Tranh nở nụ cười mê người nhìn hắn, có chút cao hứng khi chứng kiến bộ dạng mất khống chế kia, bên môi ánh lên sự đắc ý, "Anh thua rồi!"

"Tôi nhịn không nổi nữa. Tranh, cho tôi, được không?" Thương Nghiêu thất bại năn nỉ nàng.

"Nhanh như vậy đã không nhịn được rồi? Vậy cũng không được." Thân thể Lạc Tranh mềm mại như con rắn nhỏ khẽ dựa vào bộ ngực vạm vỡ của hắn, bàn tay nhỏ bé dọc theo lồng ngực đã sớm bị mồ hôi làm cho ướm nhẹ phẳng một đường xuống dưới, cuối cùng, đem thứ che chắn cuối cùng trên người hắn giật xuống.

Không còn bị đè ép bởi quần lót, cự long nhanh chóng thoát ra ngoài, tuy đã từng trải nghiệm sự cường thế của hắn nhưng lúc này nhìn thấy vật cứng rắn đang không ngừng ngẩng cao đầu kia vẫn khiến Lạc Tranh không khỏi khiếp sợ, thậm chí may mà đã đem hắn trói chặt.

"Tranh..."

"Như vậy không giống anh chút nào.. .ngoan..." Lạc Tranh thấy hắn không khống chế được bản thân, cảm giác thành tựu trong lòng càng lúc càng lớn. Bộ dạng này của Thương Nghiêu trước giờ nàng chưa từng được thấy. Cho tới giờ, hắn vẫn luôn là người vô cùng kiên định, chỉ có người khác bị hắn thao túng mà thôi. Hôm nay nhìn thấy vẻ mặt thất bại cùng sự điên cuồng của hắn, khiến trong lòng Lạc Tranh có một cảm giác vô cùng thoả mãn.

Bàn tay nhỏ của nàng đặt lên vật cứng rắn nóng bỏng của hắn, đôi chân thon dài nhẹ nhàng quấn lấy bắp đùi trắng kiện, nàng dùng sự mềm mại của bản thân phác họa từng chút từng chút thân thể rắn chắc của hắn, khiến toàn thân hắn như rơi vào nước sôi lửa bỏng.

"Tranh!" Thương Nghiêu cắn chặt răng, từng giọt mồ hôi không ngừng nhỏ xuống cho thấy hắn đang cố nhẫn nhịn sự cảm dỗ mãnh liệt tới mức nào. Thân thể cao lớn vặn vẹo không ngừng, muốn Lạc Tranh đem dây lưng trên tay tháo xuống.

"Anh đã thua rồi, chẳng lẽ còn muốn thua một cách triệt để hơn sao?" Lạc Tranh nhếch môi cười, giống như một nữ hoàng đầy quyền lực nâng lên bàn tay ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hắn, thỉnh thoảng lại tăng thêm chút lực nơi tay. Nàng hơi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng liếm hôn từng chút cơ bụng của hắn.

"Tranh..."

Ánh mắt Thương Nghiêu lúc này đã trở nên đỏ ngầu, tiếng nói từ cổ họng phát ra thô cát tựa dã thú, khát vọng điên cuồng bị nàng khơi mào nhanh chóng dâng lên bức hắn sắp phát điên. Một cảm giác kích thích cực hạn giống như gãi không đúng chỗ ngứa khiến cho hắn càng lúc càng khó chịu, thực muốn lập tức tiến vào cơ thể nàng một cách điên cuồng.

Lạc Tranh vuốt ve từng đường cong trên thân thể hần, da thịt cứng rắn như thép, lại nóng rực như lửa, cảm giác từ bàn tay truyền lại khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cơ bụng của hần nổi lên từng múi rắn chắc, uy mãnh hết chóa sơn lâm, thân hình hết như một bức tượng điêu khắc bằng đá cẩm thạch vô cùng hoàn mỹ, toát lên khí chất đàn ông mạnh mẽ

Người đàn ông như vậy, sao có thể có người phụ nữ nào có bản lĩnh cự tuyệt đây?

"Tranh, đáng chết, qua đây cho tôi!" Thương Nghiêu hoàn toàn bị nàng bức điên rồi, thanh âm vốn trầm thấp thô cát lúc ban đầu giờ như biến thành tiếng gầm, giống như dã thú muốn được thỏa mãn dục vọng.

"Không!" Đôi môi ngọt ngào thốt ra một câu có chút tàn nhẫn. Nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Loại cảm giác thành tựu thể này đâu dễ gì có được.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh càng lúc càng lớn mật, trực tiếp dang chân ngồi lên bụng hần, cố tình để lộ thân thể quyến rũ trước mắt hần, khiến hần không được thỏa mãn mà nổi điên lên.

"Lạc Tranh! Lập tức cho tôi, nếu không em nhất định sẽ hối hận!" Cặp mắt Thương Nghiêu nheo lại đầy nguy hiểm, nhìn chăm chăm thân thể hấp dẫn của nàng, gầm nhẹ cảnh cáo.

"Dám khiêu khích tôi như vậy, ngày mai em không muốn xuống giường có phải không?"

Tối nay, sự cuồng dã cùng mê người của nàng thật sự khiến hần không dám cam đoan bản thân mình sẽ làm ra loại chuyện mất khống chế như thế nào nữa?

"Có bản lĩnh tự anh đến đi" Lạc Tranh vẫn không chút sợ sệt khiêu khích hần, cặp lông trắng mịn đầy khiêu khích cọ tới cọ lui. Thấy tầm mắt hần càng lúc càng mất khống chế, sau lại cảm giác chơi đùa đã đủ, nàng liền bước xuống giường, kéo lấy chiếc khăn tắm lớn bao lấy thân thể, cười lạnh lùng, "Họ Thương kia, thì ra anh cũng có ngày hôm nay, thật là thú vị."

Mục đích của nàng đã đạt được, đương nhiên sẽ không ở lại nơi

này thêm một khắc nào nữa. Dục vọng trong mắt hấn khiến Lạc Tranh có chút sợ, chuyện hôm nay quả thực nàng chưa từng dám nghĩ tới, vậy mà lại dám lớn mật dạy dỗ hấn đến mức này.

"Đứng lại!" Thương Nghiêu nhìn ra sự mĩa mai trong mắt nàng, nghiêng rặng nghiêng lợi ra lệnh, "Bây giờ lập tức cho tôi, nếu không, tôi sẽ khiến em ngày mai không xuống nổi giường!"

Lạc Tranh giống như nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời, đi đến trước mặt hấn, nhìn vàng trán ướt nhẹ mồ hôi kia, nhẹ nhàng nhếch môi.

"Doạ quý sao? Họ Thương kia, đêm nay lúc không có việc gì làm hãy tự suy nghĩ xem bản thân mình đã tạo ra nghiệt chướng gì, tôi không có thời gian bồi tiếp anh, tự mình chơi đi."

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

"Tôi đã cảnh cáo rồi, đây chính là em tự chuốc lấy!" Dục hỏa điên cuồng dâng lên đỉnh đầu, Thương Nghiêu cũng không thể chịu đựng thêm nữa, dùng sức hung hăng giật mạnh. Chỉ nghe "phụt" một tiếng, dây lưng trói nơi tay hấn đã bị giật đứt tung, sau một khắc, cả người Lạc Tranh bị hấn kéo mạnh trở lại, dùng sức ném thẳng lên giường.

Hấn đã cho nàng cơ hội, là chính nàng không cần, vậy cũng đừng trách hấn!

"A! Anh..." Lạc Tranh sợ hãi hét lên, không ngờ tới hấn có thể giật đứt dây lưng. Việc này quả thực khiến nàng quá bất ngờ.

"Hiện giờ mới biết sợ, đã quá muộn. Nếu tôi đã thua, vậy cũng nên thua một cách triệt để mới được." Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa, bàn tay nâng phần hông nhỏ nhắn của nàng lên, mạnh mẽ tiến thẳng vào, trực tiếp đưa nàng lên đỉnh cao nhất.

"Uhm..." Lạc Tranh căn bản không có cơ hội phản kháng, chỉ trong nháy mắt đã bị hấn hoàn toàn khống chế. Nàng thực có chút hối hận. Thương Nghiêu vốn là một người đàn ông có thói quen thao túng người khác, vừa có cơ hội phản kích lại, dĩ nhiên là sẽ phát ra sự công kích mãnh liệt nhất.

Nàng có thể nghe rõ tiếng tim hấn đập thành thịch, cũng có thể nghe được hơi thở dồn dập cùng nặng nề của hấn, càng có thể cảm nhận được cơ thể hấn đã căng cứng như mũi tên đã lên dây cung.

Đôi môi diên cuồng cùng nóng bỏng của Thương Nghiêu bao phủ cánh môi nàng, dùng sức mút lấy đôi môi ngọt ngào. Một bàn tay đã sớm không thể chờ đợi thêm, phủ lên bầu ngực căng tròn, dùng sức nắn bóp, khơi dậy một cảm giác vui thích cực hạn trong cơ thể nhỏ bé.

Mỗi lần tiến vào cơ thể nàng là một lần tăng thêm sự cuồng bạo khiến Lạc Tranh kinh hoàng thở dốc, tim đập tựa như lạc đi vài nhịp. Sau đó, dần dần bị tiếng tim đập mạnh của hấn bao trùm, tận sâu trong cơ thể dâng lên một cảm giác ấm áp khó nói thành lời, khiến cho toàn thân nàng không ngừng nóng lên, nhịn không được khẽ liếm đôi môi khô nóng, lại không kìm chế được mà phát ra tiếng thân ngâm mê người.

Vẻ mặt kiều mị của nàng rơi vào tầm mắt hấn chính là liều thuốc trợ tình công hiệu nhất, khiến cho lý trí của hấn cơ hồ phiêu tán, hai tay có chút thô bạo nắm lấy đầu gối nàng, nhiệt độ nóng bỏng trên thân thể hấn như muốn đem nàng nung chảy, hơi thở của hấn bao trùm làn môi đỏ mọng, chiếc lưỡi bất nhã quấn lấy khoang miệng thơm ngát. Mà thân thể nàng lúc này cũng có phản ứng hết sức trung thực, vòng eo nhỏ nhắn khẽ cong lên, nghênh hợp với sức mạnh mẽ cuồng dã của hấn, như đáp lại sự áp chế cường mãnh mà không ngừng co rút...

Lạc Tranh vô lực phát ra tiếng rên rỉ mê hồn, đầu ngón tay bấu chặt lưng hấn, tựa như người chết đuối vớ được bè gỗ. Nàng rất cực chịu không nổi sự kích thích lớn đến vậy, thân thể mềm mại cố sức giãy dụa để mong thoát khỏi sự thống khổ của dục vọng dày vò.

Thương Nghiêu hài lòng nhếch môi, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại, hưởng thụ thân thể đang không ngừng co rút của nàng, đầy yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thất thần. Đột nhiên, hấn rút khỏi thân thể nàng, đưa tay kéo nàng xoay người lại, phần lưng trắng mịn lúc này đối diện với tầm mắt hấn.

"Uhm..." Toàn thân không còn chút sức lực nào, Lạc Tranh đành mặc cho hắn tùy ý xếp đặt, khoé miệng nhỏ chỉ có thể khẽ cất lên tiếng thờ dốc mê người.

"Tiểu yêu tinh, tôi sẽ khiến em cảm thấy thật thoải mái..." Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ đầy tà mị của Thương Nghiêu, hắn quỳ giữa hai chân nàng, hung hăng đưa thắt lưng thẳng tiến tận nơi sâu thẳm.

"A..." Không tưởng tượng được phương thức xâm lược của hắn, Lạc Tranh kinh hoàng mở to hai mắt. Theo sự tấn công mạnh bạo của hắn từ trên cao dội xuống, nàng chỉ có thể bất lực nằm sấp, nửa thân người áp xuống giường. Tư thế này khiến nàng có thể cảm nhận được sự xâm lược của hắn cường dã tới mức nào.

"Đừng.. .đừng như vậy." Khoái cảm mãnh liệt thực sự vượt quá khả năng thừa nhận của Lạc Tranh, theo bản năng từ khoé môi nàng bật ra sự cự tuyệt hoà cùng tiếng thờ gấp gáp.

"Tranh..." Thương Nghiêu đâu dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy. Hắn khẽ cúi xuống hôn lên tấm lưng tuyết trắng, đôi môi mỏng nóng rực miêu tả từng đường cong trên thân thể nàng. Thân thể nàng toả hương thơm ngát. Sự mềm mại của nàng, sự khít chặt của cơ thể nàng khiến cho hắn điên cuồng, không thể khống chế được động tác dưới hạ thân càng thêm cuồng dã.

"A... tôi... tôi không thể." Lạc Tranh cảm giác như mình sắp ngất đi. Mỗi lần hắn mạnh mẽ tiến vào lại đẩy lên trong cơ thể nàng một cảm giác kinh hãi, làm nàng không ngừng hét lên, chỉ có thể lắc đầu. Mái tóc đen mượt có chút rối, nàng nằm dưới thân hắn thờ gấp gáp, run rẩy cầu xin hắn ngừng lại...

Không rõ là hắn cảm thấy thống khổ hay thoải mái, mỗi một lần tiến vào đều giống như muốn đem thân thể nàng nối liền...Nhiều lần điên cuồng như muốn đưa hạ thân mình tiến thật sâu vào tận linh hồn nhỏ bé, một cảm giác giao hoà vô cùng kinh tâm động phách, khiến cả hai đều cảm thấy run rẩy.

Mỗi một lần cuồng dã lại càng thêm nóng bỏng, so với trước chỉ có hơn chứ không hề kém đi.

Lạc Tranh chưa từng trải qua sự kích tình mãnh liệt đến thế này. Lúc này nàng thực khát vọng vùi mình vào lồng ngực rộng lớn của hắn, ngửi lấy mùi hương đặc trưng trên cơ thể hắn, để cho hơi thở nóng rực của hắn xâm nhập từng lỗ chân lông của nàng.

Sự xâm lược mạnh bạo của hắn vẫn vô cùng bền bỉ, cho đến khi nơi yết hầu của hắn khẽ gầm lên một tiếng, toàn thân Lạc Tranh cũng run lên, bật ra tiếng khóc thổn thức, khuôn mặt nhỏ nhắn đột ngột ngửa ra sau, thân thể mềm mại cong lên như một sợi dây cung đã kéo căng, ánh mắt xinh đẹp đã mờ mịt màn sương, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé mở, ý thức dường như hoàn toàn tan rã...

Một đêm điên cuồng không chớp mắt!

Nàng rất cuộc cũng biết, sự cám dỗ không phải là một trò chơi mà nàng có thể thử.

Khi Lạc Tranh một lần nữa tỉnh lại, sắc trời hỗn độn khiến nàng trong lúc nhất thời không phân biệt được thời gian. Chỉ biết là sau lưng đang dựa vào một lồng ngực ấm áp vững chãi khiến ý thức nàng có chút thanh tỉnh, nhớ lại một đêm đến cỡ nào điên cuồng.

Nàng không muốn động, cũng không cách nào cử động, toàn thân nàng hoàn toàn bị hắn ôm vào trong ngực, cánh tay đàn ông rắn chắc bao chặt lấy thân thể nàng, mà đôi chân dài của hắn cũng quấn lấy đôi chân mảnh khảnh của nàng, khiến nàng cứ như vùi vào trong lồng ngực thoang thoang mùi hoắc hương của hắn, trong lúc nhất thời còn có chút cảm giác như bị lạc lối.

Trong sách nói, nam nữ ở tư thế này cho sự tin tưởng giữa đôi bên.

Nàng, tin tưởng hắn sao?

Nhìn ngón tay mình đang đan vào bàn tay rắn chắc của hắn, Lạc Tranh nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn người đàn ông phía sau, hô hấp của hắn vững vàng mà mạnh mẽ. Cả đêm cuồng dã kích tình khiến gương mặt hắn đầy vẻ thoả mãn, nhưng mà lại khiến nàng thực sự sợ hãi sự bộc phát mạnh mẽ của hắn.

Hắn giống như chúa sơn lâm đầy quyền uy, bá đạo, tà mị lại tràn trề ma lực cùng bí ẩn khiến người ta khó có thể phỏng đoán. Hắn

giống như một kẻ cô độc, thân phận thần bí, mặc dù ở bên ngoài mọi người đều gọi hắn là giám đốc theo cách này hay cách khác. Chỉ là mỗi lần nàng nhìn thấy hắn, lại cảm thấy hắn chính là một người như vậy, lặng lẽ bước đến, lặng lẽ ra đi, không để lại chút dấu vết.

Lạc Tranh ngơ ngẩn nhìn hắn hồi lâu, trong đầu đột nhiên nhớ đến lời của Lưu Ly. Dựa theo phán đoán của Lưu Ly, người đàn ông này là con cháu của vua Louis 14, có khả năng như vậy sao? Suy đoán này quả thực quá lớn mật rồi, thời đại đó, truyền thuyết đó đã quá xa vời, mà người đàn ông trước mắt nàng lại vô cùng chân thật.

Louis 14 còn được gọi là "Hoàng đế mặt trời" bởi sự vương giả, dũng mãnh, thiện chiến, bá đạo, uy nghiêm cùng tình cảm chân thành của ông ta. Người đàn ông trước mắt nàng, nếu thật sự là người kế thừa huyết thống của Louis 14 vậy hắn cũng mang trong mình sự kiêu ngạo của huyết thống cao quý. Nếu như hắn sống ở thời cổ đại, nhất định sẽ là một vị vua cao cao tại thượng, không cho phép sự ngỗ nghịch, cũng không dung túng cho bất kỳ hành vi nổi loạn nào...

Louis 14, nàng không rõ hình dáng của ông ta trông thế nào, nhưng hình dáng của Thương Nghiêu đã in sâu trong lòng nàng rồi. Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên, nàng nhìn hắn một cách nghiêm túc đến vậy, hắn thật sự rất có khí phách đàn ông, ngũ quan cân đối toát lên vẻ nghiêm nghị đầy sức thu hút.

Quả thực hắn là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn.

Những người phụ nữ mê luyến hắn, nhất định là nhiều không kể xiết?

Chương 64: Tôi thích em, thật sự thích em

Nàng không biết chút gì về cuộc sống riêng tư của hắn, cũng không biết những sự việc hắn đã từng trải qua cũng như tương lai sau này, chỉ là lúc này, hắn cường hãn đem nàng giữ lại bên mình mà thôi. Vậy...còn vợ hắn thì sao? Hoặc là vị hôn thê của hắn? Nàng thực sự không tin bên cạnh hắn không có người phụ nữ nào, ít nhất cũng phải có một người khiến hắn quan tâm chứ?

Nếu như hắn thật sự là con cháu của dòng dõi Louis 14, như vậy cần gì phải mua lấy phiến toái mà dây dưa cùng một người có thân phận bình thường như nàng? Vợ của hắn nhất định sẽ là con cháu của một dòng dõi hoàng thất nào đó như Anh hay Thụy Điển? Ít nhất người phụ nữ đó sẽ mang huyết thống vương giả thuần khiết và cao quý, mà nàng chỉ là một luật sư nhỏ bé tính tình cương liệt, ngoại trừ niềm kiêu hãnh thấm sâu tận xương tuỷ, cái gì nàng cũng không có.

Không biết tại sao, trong lòng bỗng mơ hồ dâng lên một cảm giác đau đớn, khế chớp mắt, Lạc Tranh quay đầu trở lại. Nàng bắt đầu thấy oán hận chính bản thân mình bởi vì nàng phát hiện ra, trái tim mình đã đi chệch hướng từ bao giờ. Cho tới lúc này, nàng mới dám nhìn thẳng vào lòng mình, nàng, có lẽ đã yêu người đàn ông sau lưng mất rồi.

Lạc Tranh thực không có cách nào dùng ngôn ngữ để thể hiện sự đau đớn trong lòng, thân thể nàng đã thực sự biết nhớ nhung hắn, cho nên mới không hề có chút phản kháng, mới có thể cùng hắn trầm luân như vậy. Từng hơi thở của hắn, đã sớm âm thầm tồn tại trong hô hấp của nàng và không ngừng sinh sôi, cho dù khi hắn không có ở bên cạnh, nàng cũng sẽ cảm nhận được hơi thở của hắn.

Loại cảm giác này thực sự không giống như khi ở bên cạnh Ôn Húc Khiên. Trước đây, Ôn Húc Khiên thường đem đến cho nàng một

cảm giác ấm áp như ánh mặt trời. Khi ở bên cạnh hắn, nàng sẽ cảm thấy rất thoải mái, giống như dựa vào một khối bông mềm mại, khiến tâm tình nàng vô cùng nhẹ nhàng.

Còn Thương Nghiêu thì sao?

Hắn nguy hiểm, bá đạo, nhưng lại vô cùng dịu dàng...

Chỉ cần ở chung một chỗ với hắn, tâm tình của nàng như có cảm giác bay bổng trên chín tầng mây, trái tim không ngừng đập loạn nhịp, cảm giác như đang cưỡi trên lưng cọp, vừa khiến nàng có cảm giác an toàn lại cũng có cảm giác bất an vô cùng...

Loại cảm giác phức tạp thế này, đến tột cùng có ý nghĩa gì...

Vô thức cất tiếng thở dài khe khẽ, còn chưa kịp định thần lại, bên hông đã cảm thấy bị siết chặt lại, khiến cho lưng nàng hoàn toàn áp vào vòm ngực ấm nóng. Bên vành tai nhạy cảm truyền đến thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng đầy quyến luyến của hắn, "Ngây người nhìn cả nửa ngày trời, cuối cùng lại thở dài sẽ khiến cho lòng tự trọng của tôi bị tổn thương đấy."

Thì ra, hắn đã sớm tỉnh lại.

Lúc này, Lạc Tranh thực muốn xoay người tránh ra, nhưng lại bị hắn vòng tay siết chặt lấy người, khiến nàng không thể nào nhúc nhích. Cả khuôn mặt hắn vùi vào phần cổ nàng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, như thể đang hưởng thụ mùi hương thơm ngát cùng thân hình mềm mại trong ngực, khẽ lên tiếng, "Đừng động, để cho tôi ôm em thêm một lát."

Cảm giác muốn giãy giụa lập tức tan biến, nàng hoàn toàn thuận theo lời hắn, lẳng lặng nằm im trong ngực hắn, cảm thụ từng nhịp tim đập mạnh mẽ trầm ổn.

Giờ khắc này, có một loại tình cảm khó có thể diễn tả này sinh giữa hai người họ.

Tim Lạc Tranh có chút thất lại, nàng không biết nên hình dung quan hệ giữa mình và Thương Nghiêu như thế nào nữa. Nếu gọi là tình yêu thì trước giờ chưa từng ai trong hai người họ nói ra câu này, ít nhất, nàng cũng đã là vợ người khác rồi. Là tình nhân? Cũng không phải, bởi cho tới nay giữa nàng và hắn cũng không hề có loại

ước định này.

Trong lúc nhất thời Lạc Tranh có chút giận dữ, khế nhích người một chút nói, "Tôi muốn rời khỏi đây."

"Rời khỏi đây? Đi đâu?" Thương Nghiêu vẫn ôm chặt nàng, giọng nói cũng vẫn vô cùng bình tĩnh như thường ngày, hết như một dòng suối an tĩnh chậm chậm chảy.

"Làm việc." Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng.

Thân thể nhỏ bé lập tức bị bàn tay hấn xoay lại, khiến nàng nhìn thẳng vào hấn. Hai mắt hấn lúc này đã mở to, ánh lên một tia sáng có chút kỳ dị như thể chim ưng săn mồi.

Ngón tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, lại xấu xa dờn xuống phần lưng thanh mảnh, "Công việc và tôi đều quan trọng cả."

Lời nói của hấn mang theo đầy hàm ý tán tỉnh.

"Đừng lộn xộn nữa." Nàng đẩy bàn tay không an phận của hấn ra, khế chớp mắt. Có thể nói, nàng đã sớm quen với việc nhìn thấy hấn mỗi khi tỉnh giấc rồi.

"Lộn xộn?" Thương Nghiêu cười cười nhú mày, bàn tay to siết chặt lấy hông nàng, kéo lại gần hấn hơn, "Em cảm thấy việc tôi đang làm với em là lộn xộn hay sao?"

Lạc Tranh sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên đỏ bừng, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được rõ ràng dự vọng của hấn đã thức tỉnh, vô cùng cường đại khiến tim nàng đập loạn lên.

"Đừng như vậy..."

"Như vậy là rất bình thường, không cần phải xấu hổ." Thương Nghiêu cúi xuống ngậm lấy cánh môi nàng, đầu lưỡi khế khiêu khích khoang miệng nhỏ. Hít lấy hương thơm thoang thoảng trên thân thể nàng, một cảm giác phấn khích khó nói thành lời dâng lên nhanh chóng khiến hấn không thể kìm chế mà bắt đầu dùng đầu lưỡi khiêu khích bầu ngực tròn trịa của nàng, một tay bao lấy bầu ngực kia, tùy ý nhào nặn trong lòng bàn tay có chút thô ráp.

Tiếng thở dốc của hấn truyền tới đánh thẳng vào tâm trí nàng, theo từng động tác liếm mút linh hoạt của đầu lưỡi hấn, hô hấp của Lạc Tranh dần thờ nên gấp gáp.

"Đừng... tôi, tôi thật sự có chuyện phải làm..." Lạc Tranh nghĩ đến việc rời đi Macau.

Thương Nghiêu ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Tôi biết rõ em có việc phải làm. Tranh, đừng cự tuyệt tôi. Qua hôm nay, mai tôi sẽ cùng đi với em."

Lạc Tranh thực sự bị lời nói cùng ánh mắt hấn làm cho kinh ngạc...Hấn muốn nói điều gì? Lời nói của hấn rốt cuộc là có ý gì?

Thấy vẻ mặt giật mình đến sửng sờ của nàng, Thương Nghiêu khẽ cười, cho rằng nàng đã đồng ý, trong mắt ánh lên nét nhu tình chưa từng có, thân hình cao lớn thuận thế đè lên thân hình nhỏ nhắn của nàng, khiến thân thể hai người họ kết hợp thật chặt chẽ. Trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc cùng rên rỉ càng lúc càng thô trọng. Hấn không chỉ tham lam mút lấy hương vị ngọt ngào trên thân thể nàng, tay kia còn không chút an phận trượt xuống bắp đùi trắng mịn, men theo từng đường cong đẹp đẽ thẳng tiến tới nơi nữ tính của nàng. Ngón tay thon dài chạm đến nụ hoa mẫn cảm liền nhẹ nhàng xoa nắn, khiến thân thể nàng run lên dưới một hồi khoái cảm khó nói thành lời.

"Chờ một chút..." Lạc Tranh biết rõ hấn muốn làm gì, tâm tình càng thêm hoảng loạn, bàn tay nhỏ bé cố chống đỡ lồng ngực rần rần, lại nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đầy đam mê của hấn, tâm tư bất giác xao động.

Nàng không có nhìn lầm chứ?

"Em sao vậy?" Thương Nghiêu dùng ánh mắt triu mến nhìn nàng, thấy nàng mở to đôi mắt trong veo nhìn mình chăm chú, hấn không kìm được mà cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, nói "Có tôi ở đây, chuyện gì em cũng không cần lo nữa. Hôm nay, ngoan ngoãn ở bên tôi, đừng rời đi. Ngày mai, tôi sẽ dạy cho em biết nên làm thế nào, được chứ?"

Tâm tình Lạc Tranh theo từng lời nói của hấn bất giác lại có chút xáo trộn. Ánh mắt thâm tình của hấn không giống như đang gạt người, mà giống như tình cảm của hấn đối với nàng càng lúc càng

sâu đậm vậy.

"Tôi...tôi thật sự không hiểu anh đang nói gì." Hấn biết rõ nàng muốn đi Macau sao? Biết rõ nàng muốn đi bàn chuyện của tập đoàn thần bí kia? Cho dù như vậy, tại sao hấn lại nói sẽ dạy cho nàng nên làm như thế nào?

Thương Nghiêu bị bộ dạng của nàng chọc cười, tâm tình hấn lúc này quả thực đang rất tốt, "Không hiểu lời tôi nói cũng không sao, chỉ cần hiểu tôi muốn gì là được rồi."

Toàn thân Lạc Tranh lại run lên khe khẽ.

"Tranh..." Thương Nghiêu dịu dàng thì thầm bên tai nàng, "Tôi thích em, thật sự rất thích em..." Vừa nói, bàn tay hấn liền luồn vào thăm dò giữa hai chân nàng.

"Chờ một chút..." Lạc Tranh bị lời nói đầy sự nghiêm túc của hấn làm cho mơ mơ hồ hồ. Thấy hấn ngẩng đầu nhìn mình, Lạc Tranh khẽ chớp mắt, đem sự hoảng loạn trong ánh mắt giấu đi hoàn toàn, cố gắng nở nụ cười, "Buông tha tôi một lát được không? Tôi rất đói, thực sự rất đói. Anh...cả đêm qua...khiến tôi mệt rã rời rồi." Nói xong, gương mặt nàng đỏ ửng lên.

Thương Nghiêu thấy dáng vẻ xinh đẹp của nàng, không khỏi động lòng, hít sâu một hơi như thể đè nén dục vọng bản thân, khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Được, em muốn ăn gì?"

"Gì cũng được, chỉ cần anh tự tay chuẩn bị, tôi đều muốn ăn." Lạc Tranh dịu dàng nói.

Thương Nghiêu nở nụ cười, từ ánh mắt đến khoé môi đều ánh lên sự hài lòng, cúi đầu khẽ hôn nhẹ lên đôi môi nàng, "Chờ tôi, lập tức sẽ chuẩn bị đồ ăn sáng cho em." Nói xong, hấn bước xuống giường.

Cho đến khi bóng lưng của hấn biến mất khỏi phòng ngủ, Lạc Tranh vội vàng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt. Nàng muốn chạy trốn, chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Chương 65: Gặp lại người quen

Hongkong - Bến tàu.

Từng cơn gió nhẹ nhẹ mang theo hơi lạnh khiến Lạc Tranh bất giác rùng mình.

Bước vào trong khoang thuyền, Lạc Tranh lặng lẽ ngồi xuống chỗ của mình. Quãng đường từ Hongkong tới Macau không dài nhưng cũng đủ thời gian để nàng sắp xếp lại tâm trạng của mình về những chuyện đã xảy ra gần đây.

Nàng vốn định vào buổi tối trước khi rời đi sẽ nói với hắn một câu. Giờ nghĩ lại mới thấy từ lúc nàng nói với hắn việc muốn rời đi đến giờ mới chỉ khoảng một tiếng đồng hồ mà thôi. Bởi lúc trốn khỏi căn biệt thự ở lưng chừng núi kia, tâm trạng nàng đang vô cùng hỗn loạn nên giờ này mới có thể ước định lại thời gian cụ thể.

Nhìn ra ngoài cửa sổ tàu, từng cơn sóng đang không ngừng khuấy động mặt biển cũng giống như tâm tư đang run rẩy đầy bất an của nàng lúc này. Khẽ thu lại tầm mắt, nàng nhạy cảm phát hiện ra hết thảy hành khách trên tàu đang nhìn mình bằng một ánh mắt khác thường.

Quay mặt đi hướng khác, Lạc Tranh kín đáo đưa tay chỉnh lại quần áo trên người. Nàng biết rõ giờ phút này, trang phục của mình kỳ dị đến mức nào. Từ lúc ở biệt thự trên núi, áo sơ mi của nàng đã không thể mặc lại được nữa. Cho nên lúc rời khỏi đó, Lạc Tranh đã lấy áo sơ mi của Thương Nghiêu kết hợp với chiếc váy của mình. Mặc chiếc áo rộng của hắn lên người thực sự có cảm giác rất không thuận mắt, thậm chí còn mơ hồ có một vẻ ái muội không thể giải thích rõ ràng.

Nhưng nàng không thể không chạy trốn.

Không phải vì nàng coi trọng sự nghiệp của mình mà nguyên

nhân chính là người đàn ông kia. Hắn thực sự là một người quá nguy hiểm. Khi hắn dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, tâm trí nàng bất giác trở nên hoảng loạn, thật sự hoảng loạn. Nàng sợ hãi ánh mắt của hắn, sợ hãi sự dịu dàng của hắn, sợ hãi nụ cười của hắn, sợ hãi cái cách mà hắn nói với nàng...Nhưng mà, nàng lại không cách nào quên được hắn. Hình bóng của hắn cứ dần dần in sâu vào trong tâm trí nàng.

Ý nghĩ muốn cùng hắn chung sống lâu dài chợt xuất hiện khiến nàng cảm thấy sợ đến mức mười đầu ngón tay siết chặt lại thành nắm đấm.

Nàng sợ hãi bởi không biết từ lúc nào bản thân đã nảy sinh tình cảm với hắn, như vậy chẳng khác nào phản bội lại tình cảm của Ôn Húc Khiên.

Nàng sợ hãi chính mình vì đã đánh mất sự trong trắng, thứ mà nàng luôn coi là chuẩn mực đạo đức. Nàng muốn nhắc nhở bản thân mình rằng nàng đã được gả cho người khác. Làm sao nàng có thể đắm chìm trong ánh mắt của người đàn ông khác được chứ?

Nàng không muốn nghĩ nhiều nữa, cũng không cho phép bản thân mình trầm luân thêm nữa. Nàng chỉ có thể chạy trốn mà thôi. Nàng chỉ có thể dùng lời nói dịu dàng đầy nhu tình để rời khỏi vòng tay của hắn, nhân lúc hắn không để ý mà lặng lẽ trốn đi.

Lạc Tranh nhắm mắt lại, khóe mắt cay nồng cùng cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân. Hình ảnh Thương Nghiêu với nụ cười tà mị cùng ánh mắt đầy nghiêm túc mà dịu dàng không ngừng hiện lên trong tâm trí nàng. Nàng không muốn nghĩ đến nó, thực sự không muốn...

Nàng đã mệt mỏi lắm rồi...

Lúc đến Macau, sắc trời có chút ảm đạm. Tiết trời vào thu khiến ngày cũng bắt đầu ngắn lại. Lạc Tranh không khỏi bất giác siết chặt y phục trên người khi cảm nhận được sự se lạnh ở nơi này.

Hành lý đều để ở nhà Lưu Ly, may mắn là nàng còn mang theo túi xách, nếu không thì tới tiền mua đồ cũng chẳng có.

Vừa rời khỏi bến tàu, Lạc Tranh đưa mắt nhìn xung quanh. Theo lẽ thường, bên tập đoàn thần bí kia phải có người ra đón nàng mới đúng. Bởi vì Kỳ Ưng Diêm đã không còn phụ trách vấn đề liên hệ nữa nên xem ra nàng phải tìm gặp người phụ trách vấn đề nhân sự của tập đoàn thần bí ở Macau này mới được.

Đang mãi nghĩ, Lạc Tranh liền nhìn thấy trong đám đông có một người không ngừng vẫy tay với nàng. Một dáng người mặc sơ mi trắng, len khỏi đám đông, hướng về phía nàng bước tới.

Ban đầu, Lạc Tranh có chút sững sờ, liền sau đó lại vô cùng mừng rỡ.

Khi người kia tiến tới gần, cô ta chủ động đưa tay ôm lấy nàng.

"Chị Tề Lê, sao chị lại ở nơi này?" Lạc Tranh cảm thấy có chút ngạc nhiên nhưng cũng vô cùng phấn khích vì sự xuất hiện của người phụ nữ kia.

Tề Lê, kể từ sau lần giúp Ôn Húc Khiên giành thắng lợi lớn tại một phiên toà bốn năm trước liền không có liên lạc nữa. Đồng nghiệp ở văn phòng phỏng đoán là Tề Lê đã ra nước ngoài để phát triển sự nghiệp riêng, hoặc là kết hôn rồi theo gia đình di cư.

Thật không ngờ, hôm nay lại có thể gặp được Tề Lê ở nơi này.

Vóc dáng của Tề Lê so với bốn năm trước không thay đổi mấy, vẫn vô cùng xinh đẹp. Nhưng mà dường như nét quyến rũ trong mắt Tề Lê so với trước đây còn tăng thêm vài phần. Tề Lê cũng chỉ lớn hơn Lạc Tranh mấy tuổi, nhưng xem ra mấy năm nay chị ta sống cũng khá tốt.

Tề Lê đứng thẳng người lại, ánh mắt vui mừng mang theo vẻ dò xét nhìn Lạc Tranh từ đầu tới chân, khẽ gật gù tán thưởng, "Lạc Tranh, bốn năm không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp nha."

"Chị đừng có chọc em nữa. Bốn năm đủ làm một người phụ nữ già đi nhiều lắm. Nhưng thật không ngờ, chị lại ngày một xinh đẹp hơn." Lạc Tranh khẽ khoác tay Tề Lê, bộ dạng vô cùng vui vẻ.

"Em nha, không hổ danh đại luật sư danh tiếng lẫy lừng, miệng lưỡi càng ngày càng ngọt ngào rồi. À, nghe nói em với Húc Khiên, người có tình đã thành quyến thuộc rồi phải không?" Tề Lê nở nụ

cười, nhìn về phía nàng.

Lạc Tranh chớp chớp mắt, trên môi miễn cưỡng nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

"Vây cũng tốt, cũng không uổng công em đã giúp đỡ Húc Khiên nhiều như thế. Tiểu tử đó quả thực rất có phúc". Tề Lê cười lớn nói. "Nhưng tiếc quá, đám cưới của hai người chị lại không tới dự được"

"Tề Lê, mấy năm nay chị đã đi đâu? Ở Hongkong chẳng nghe được chút tin tức nào của chị cả." Lạc Tranh tò mò hỏi

"Chị ấy hả? Hai năm trước vẫn ở nước ngoài, năm nay mới về nước bởi vì công việc ở Macau vẫn chưa hoàn thành". Tề Lê cất tiếng nhẹ nhàng như gió thoảng.

"Em còn tưởng chị đã kết hôn rồi di cư luôn cơ". Lạc Tranh than nhẹ một tiếng, hỏi tiếp..

"Nhưng sao chị lại ở nơi này?"

"Không phải là đến đón em sao?" Tề Lê vừa cười vừa nói.

"Đón em?" Lạc Tranh ngẩn người, trong nháy mắt khôi phục lại phản ứng nhìn về phía Tề Lê kinh ngạc hỏi, "Chẳng lẽ chị chính là người phụ trách của tập đoàn thần bí kia ở Macau hay sao?"

Tề Lê cười gật đầu.

Lạc Tranh giật mình, thế giới này thật nhỏ quá đi...

"Không cần nhìn chị với ánh mắt ngạc nhiên như thế chứ? Chị cũng chỉ kiếm cơm ăn mà thôi. Nếu có thể kết hôn với một người đàn ông tốt thì chị cũng chẳng cần liêu mạng bôn ba thế này. Đi thôi, chị đã đặt khách sạn cho em rồi. Tối nay cứ nghỉ ngơi trước đã."

Tề Lê cười cười, lại nhìn Lạc Tranh, khẽ chỉ chỉ ngón tay, "Em cũng thật là, không phải tới Macau làm việc sao? Hành lý cũng không mang còn mặc nguyên áo sơ mi đàn ông nữa. Không phải em mặc áo của Húc Khiên rồi chạy tới đây đấy chứ?"

Sắc mặt Lạc Tranh có chút lúng túng, khẽ cười, ậm ừ đáp lại Tề Lê rồi tò mò hỏi..

"Chị Tề Lê, nói như vậy thì chị đã làm việc ở đây rất lâu rồi, rốt cuộc cái tập đoàn này là thế nào vậy?"

"Chị cũng không rõ lắm, chị cũng mới chỉ tới đây làm có mấy

tháng nay thôi. Về bối cảnh của tập đoàn, chị cũng chỉ biết sơ sơ một hai chuyện. Đến khách sạn sẽ từ từ nói cho em hay." Tề Lê nhún vai nói.

Lạc Tranh gật đầu, cùng Tề Lê rời khỏi bến tàu, tiến thẳng tới khu trung tâm Macau.

Nghỉ ngơi một đêm, Lạc Tranh cảm thấy thân thể mệt mỏi cùng đau nhức của mình đã được xoa dịu phần nào. Ăn sáng xong, Tề Lê kéo nàng ngồi vào một chiếc xe thương vụ màu tối vô cùng sang trọng. Trong xe chỉ có duy nhất người tài xế đang lặng lẽ thực hiện công việc của mình, Lạc Tranh và Tề Lê ngồi ở băng ghế sau.

Nội thất bên trong xe được thiết kế khá tinh tế, chỗ ngồi của hai người rất rộng rãi và thoải mái, còn có ngăn đựng rượu sâm banh rực rỡ sắc màu. Tề Lê rót hai ly rượu rồi đưa một ly cho Lạc Tranh.

Lạc Tranh đón lấy ly rượu từ tay Tề Lê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương thơm dịu nhẹ của rượu lan tỏa, thực sự rất đáng để thưởng thức.

"Chị Tề Lê, chúng ta đang đi đâu vậy? Thế còn công việc của em thì sắp xếp thế nào?"

"Chúng ta đang rời khỏi trung tâm thành phố, đi về phía ngoại ô để lấy một tài liệu dạng video. Còn về phần công việc của em, sắp xếp ra sao thì còn phải chờ ý kiến của ông chủ lớn đã. Em được đích thân ông chủ ưu ái mời tới đây làm cố vấn pháp luật đồng thời chịu trách nhiệm về toàn bộ hoạt động pháp lý của tập đoàn, chị nghĩ ông chủ sẽ trực tiếp tìm em." Tề Lê nhẹ giọng giải thích.

Lạc Tranh có chút sững sờ. "Tề Lê, chẳng phải chị cũng chịu trách nhiệm về pháp vụ của tập đoàn sao?"

"Không, chị chỉ là cố vấn pháp luật cho sòng bạc bên Macau mà thôi. Sao có bản lĩnh chịu trách nhiệm về cả tập đoàn lớn như thế chứ". Tề Lê khẽ lắc đầu, thẳng thắn nói với nàng.

"Lạc Tranh, chị nghĩ lần này ông chủ mời em tới Macau nhất định là muốn thử khả năng của em trước. Đầu tiên sẽ để em tiếp nhận việc liên quan đến sòng bạc. Xem ra nhiệm vụ của em thực sự rất nặng nề."

"Chúng ta chỉ cần lấy được cuộn băng ghi hình kia thôi sao?" Lạc Tranh ngập ngừng hỏi.

"Chị cũng không rõ nữa, tập đoàn này rất thần bí, mỗi người phụ trách một mảng riêng, bình thường cũng không liên lạc với nhau nhiều. Nhưng chị nghĩ ông chủ đã chỉ đích danh em đi lấy tài liệu này chứng tỏ nó rất quan trọng. Lạc Tranh..." Tề Lê đến gần nàng, cúi đầu nói nhỏ: "Chị nghĩ tập đoàn này không hề đơn giản".

Lạc Tranh sớm đã ngờ tới điểm này, liền hỏi: "Tề Lê, chị đã tìm hiểu được những gì rồi?"

Tề Lê đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, hít sâu nói. "Chị nghe nói, hoạt động của tập đoàn này chẳng những hắc bạch khó phân mà ngay cả chính phủ nhiều nước trên thế giới cũng phải nhượng bộ vài phần. Mặc dù chị không rõ sản nghiệp của tập đoàn này lớn tới cỡ nào nhưng chỉ nói riêng về lĩnh vực sòng bạc thì không chỉ có ở Macau này đâu.

"Còn có ở những nơi khác sao?" Lạc Tranh giật mình hỏi.

"Đương nhiên, sòng bạc tại Macau chẳng qua chỉ là một phần của tầng băng chìm mà thôi. Chị nghĩ trước khi tới đây em cũng có tìm hiểu sơ qua rồi. Năm trong số mười thành phố cờ bạc lớn nhất thế giới có sự hậu thuẫn của tập đoàn này." Tề Lê dường như vừa tiết lộ một bí mật động trời.

Bàn tay đang cầm ly rượu của Lạc Tranh hơi khựng lại giữa không trung. Bình ổn lại tâm trạng, một lúc sau nàng mới chậm rãi nói, "Mười thành phố cờ bạc lớn nhất thế giới mà đã có năm thành phố nằm dưới sự kiểm soát của họ. Nói như vậy, xem ra thực lực của tập đoàn này trong giới hắc đạo thật không tầm thường. Ngoài sòng bạc ra, còn phải kể tới hệ thống ngân hàng nằm rải rác khắp thế giới, quy mô lớn nhỏ thế nào thực sự không thể dễ dàng thống kê hết được."

Tề Lê cắn môi, nhìn Lạc Tranh đầy bí hiểm, khẽ lên tiếng, "Em đã từng nghe nói đến tổ chức Ảnh chưa?"

"Tổ chức Ảnh?" Lạc Tranh khẽ hồi tưởng lại chút dữ liệu trong đầu rồi gật nhẹ, "Em chỉ nghe nói qua thôi. Tổ chức kia cùng với tập

đoàn Lô thị nổi tiếng trong giới thương nghiệp hiện nay có khả năng có mối liên hệ rất lớn."

Tề Lê nghe xong cười khế, "Cái gì gọi là có mối liên hệ rất lớn chứ? Thực chất đó chính là tổ chức xã hội đen

ngầm của tập đoàn, nha đầu gốc ạ. Chị tin rằng em ít nhiều cũng đã tìm hiểu thông tin về tổ chức Ảnh. Có thể nói hiện nay, trong giới hắc đạo, nếu nói về kinh doanh sòng bạc th

ì tập đoàn bí ẩn kia và tổ chức Ảnh của Lô thị hoàn toàn có thể xếp hàng đầu. Cho nên, nếu muốn tranh giành trong thế giới ngầm này thì chỉ có thể lãnh án tử hình từ tổ chức Ảnh mà thôi."

(Câu chuyện liên quan đến Lô thị mời mọi người đón đọc bộ 2: Trò chơi nguy hiểm: Tổng tài tội ác tà trời)

"Tập đoàn bí ẩn mà chúng ta đang đề cập tới thực chất tên là gì?" Lạc Tranh liền hỏi.

Tề Lê cắn môi, nhìn Lạc Tranh, thái độ rất nghiêm túc lên tiếng trả lời: WORLD!

Lạc Tranh có chút ngạc nhiên: WORLD?

"Đúng!" Tề Lê gật đầu.

Lạc Tranh nhất thời cảm thấy choáng váng. Rốt cuộc người đứng sau tập đoàn này là ai mà lại dám đặt một cái tên kiêu ngạo như thế? Có thể thấy rõ ý tứ của ông ta chính là muốn "một tay che cả bầu trời".

"Tề Lê, chị chỉ biết những thông tin này thôi sao?"

"Em còn muốn biết gì nữa?" Tề Lê hỏi nhỏ.

"Tập đoàn này ngoài kinh doanh trong lĩnh vực sòng bạc, chắc hẳn phải còn ngành nghề khác. Chị vừa nói tập đoàn này hắc bạch khó phân, một số nước trên thế giới cũng phải nhún nhường vài phần. Em đang nghĩ, một tập đoàn có thể làm cho chính phủ các nước cũng phải dè dặt, còn có thể kinh doanh mặt hàng nào nữa?..." Lạc Tranh nhíu nhíu lông mày, suy nghĩ một cách cẩn trọng.

Tề Lê cũng bị cuốn vào suy nghĩ của Lạc Tranh, khuôn mặt trở nên trầm tư.

Đột nhiên trong đầu hai người đều lóe lên một suy nghĩ.

"Năng lượng." Cả hai người không hẹn mà cùng thốt ra từ này.

"Chính xác, chắc chắn là năng lượng!" Trong mắt Lạc Tranh hiện lên sự phấn khích đặc biệt. "Có năng lượng mới có thể khống chế cả thế giới, em nghĩ đây chính là ý nghĩa về cái tên của tập đoàn bí ẩn kia."

Tề Lê gật đầu tán thành: "Đúng đó, chị thấy chúng ta đã suy luận hoàn toàn chính xác."

Lạc Tranh hít một hơi thật sâu, khẽ than nhẹ: "Em thực muốn biết ông chủ đứng đằng sau tập đoàn này là ai, chắc chắn là một người không hề đơn giản".

Tề Lê gật đầu, vừa suy nghĩ vừa chậm rãi nói: "Chị cũng chỉ là nghe nói, không biết tin này có chính xác hay không. Thấy bảo ông chủ thần bí, người đứng đằng sau tập đoàn này hình như có liên quan đến hoàng thất của một quốc gia nào đó. Nhưng cũng chỉ là lời đồn đại, không biết thực hư thế nào."

Lạc Tranh bắt giác ngăn người.

Có liên quan đến hoàng thất của một nước?

Dạo này sao thế nhỉ? Sao đi tới đâu cũng gặp phải chủ đề này?

Xe thẳng đường tiến về phía trước, rời khỏi đường lớn bằng phẳng tiến vào con đường đất gập ghềnh khó đi, không ngừng lắc lư suốt chặng đường. Bên ngoài xe, các tòa nhà cao tầng sừng sững dần bị thay thế bởi các ngôi nhà nhỏ nằm lấp ló trong những rặng cây xanh. Lúc Lạc Tranh còn đang trầm nghĩ xe đã ra khỏi biên giới thì chiếc xe đột nhiên dừng lại.

Những người ở nơi này trông không giống người Trung Quốc cho lắm. Ít nhất là bởi khả năng giao tiếp bằng tiếng Trung của họ không mấy lưu loát. Lạc Tranh cẩn thận quan sát những người xung quanh. Bọn họ trông khá cao to, nhưng từ ánh mắt họ, nàng cảm thấy sự hung ác, giảo hoạt và không chút thiện ý.

Nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra, họ có quen biết với Tề Lê, nhất là khi Tề Lê nắm tay nàng kéo đi, Lạc Tranh cảm thấy ánh mắt họ dường như dụi đi một chút. Nhưng mà, khi nhìn vào ánh mắt kia, Lạc Tranh vẫn cảm thấy có cái gì đó, những ánh mắt đó ngập tràn

dục vọng không hề che đậy đối với phụ nữ. Ánh mắt này làm cho Lạc Tranh cảm thấy khó chịu.

Chương 66: Trắng đen lẫn lộn?

Lạc Tranh vẫn biết rằng, thế giới này không hoàn toàn trắng lệt, rục rờ như vẻ bề ngoài của nó. Hết thấy những thứ có vẻ ngoài tươi sáng đều ẩn dấu bên trong nó bao nhiêu điều hắc ám mà người thường khó có thể nhìn thấy được.

Trong quãng thời gian ngừng học, nàng đã chứng kiến quá nhiều sự lạnh nhạt của cuộc đời. Lòng dạ con người rất dễ thay đổi, kể cả tính cách con người cũng thế. Bề ngoài trông vô cùng đạo mạo, oai phong nhưng khi xé bỏ bộ mặt giả tạo đó thì hết thấy bọn họ đều là một lũ xấu xa, dâm dăng.

Từ khi bước chân vào nghề luật sư, nàng cũng hoàn toàn mất đi kỳ vọng đối với tính cách con người. Bởi vì khi nhìn lại, tất thấy mọi người đều vì lợi ích cá nhân mà tranh giành, cướp đoạt. Họ bị lợi ích làm mờ mắt, có thể không từ thủ đoạn để đạt được cái mà mình mong muốn. Từ một kẻ nhát gan có thể trở nên lớn mật, kẻ to gan càng trở nên liều lĩnh, kẻ không sợ chết biến thành một người không cần danh dự.

Cho nên, trải qua biết bao thăng trầm của cuộc sống, chứng kiến thói đời bon chen cùng sự hiểm ác của lòng dạ con người, Lạc Tranh tự nhiên cũng không thể khoác lên mình sự ngây thơ cùng u mê của một cô gái bình thường được nữa. Đây âu cũng là lẽ thường.

Những người ở nơi này đều không nói một lời nào, biểu hiện trên mặt trông vô cùng đáng sợ. Nhưng cũng may là Tề Lê còn có chút quen biết nơi đây. Lạc Tranh cảm giác nơi này không giống như ở Macau, mà giống một vùng đất bí ẩn, ẩn nấp dưới rừng cây xanh làm người ta không thể biết cuộc sống của những người ở nơi này thần bí đến chừng nào.

Nhưng nhìn xung quanh, Lạc Tranh cảm thấy phong cảnh nơi đây

rất đẹp, làm cho nàng nhớ tới Tam Á ở Đại lục. Từng căn nhà gỗ như những tổ chim nằm rải rác giữa non nước hữu tình, thực sự mỹ lệ.

Nàng và Tề Lê được dẫn tới một ngôi nhà gỗ, Tề Lê bước lên phía trước giải thích mục đích tới đây với một người đàn ông bản xứ. Người đàn ông đó nhìn Lạc Tranh đầy vẻ nghi ngờ, sau đó xoay người rời đi.

Lạc Tranh không nghe được nội dung cuộc trao đổi giữa Tề Lê và người đàn ông kia, chỉ có thể quan sát tình hình mà thôi. Vừa muốn cất tiếng hỏi Tề Lê thì người đàn ông kia đã quay trở lại.

Hắn không nhìn đến Tề Lê mà bước hẳn lên phía trước, chỉ tay thẳng về phía Lạc Tranh, dùng thứ tiếng Anh khá chuẩn nói, "Cô, một mình đi theo tôi."

Lạc Tranh bất giác sửng ngờ.

Tề Lê suy nghĩ một chút, bước lên thì thầm với người đàn ông kia: "Cô ấy là người mới, chẳng lẽ tôi không được phép đi cùng cô ấy sao?"

"Cô nên hiểu rõ luật lệ nơi này!" Người đàn ông cất giọng khá kiên quyết, "Nếu muốn lấy được tài liệu, tốt nhất cô ta nên đi một mình. Đường đường là một đại luật sư, chẳng lẽ chút can đảm này cũng không có?"

Lạc Tranh nhìn qua đã biết họ đang nói về cái gì. Nàng bước lên phía trước, cất giọng trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng nói, "Tôi đi!"

Tề Lê nghe thấy thế khẽ thở dài một cái, kéo nàng qua một bên nói nhỏ, "Những người nơi này rất phức tạp, em đi theo hắn, bất luận là nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì cũng đều coi như không khí. Nhớ kỹ, em chỉ cần lấy tài liệu về là được. Có tài liệu rồi, chúng ta sẽ lập tức trở về Macau ngay trong đêm nay."

Lạc Tranh lặng lẽ hít sâu một hơi, gạt đầu, bước theo người đàn ông kia rời đi.

Trong tiết trời mùa thu, từng bước đi của Lạc Tranh đều nhuốm một màu vàng của nắng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhìn xinh đẹp một cách lạ thường. Trên người, áo sơ mi nam đã được thay đi

kết hợp cùng với quần jean khiến nàng càng trở nên thanh nhã. Dọc theo đường đi, có rất nhiều ánh mắt đàn ông dõi theo từng bước chân nàng. Nơi này, dường như rất ít phụ nữ...

Lạc Tranh cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh.

"Cô không cần lo lắng, bọn họ cũng chỉ là nhìn cho đã con mắt mà thôi. Cô là người của tập đoàn, bọn họ sẽ không dám làm gì cả." Đang đi trước dẫn đường, người đàn ông kia đột nhiên mở miệng, bóng lưng của hắn rộng tựa như một ngọn núi.

"Tôi sẽ phải tìm ai để lấy tài liệu?". Lạc Tranh thấy hắn mở miệng nói chuyện liền dùng tiếng Anh lên tiếng hỏi.

Hắn đưa tay chỉ về phía ngôi nhà màu trắng đằng trước.

"Cô trực tiếp vào trong đó, tìm một người gọi là Kỳ gia, ông ấy sẽ giao cho cô tài liệu mà cô cần." Nói đến đây, người đàn ông kia đưa mắt chăm chú nhìn nàng một lượt rồi nói, "Tôi muốn cảnh cáo cô một câu, cô chỉ là luật sư, nhiệm vụ của cô là lấy tài liệu, còn những chuyện khác không liên quan, cô chớ có quản. Nơi này có quy tắc và luật lệ riêng của nó, phá vỡ nó đối với bất kỳ người nào đều không có lợi."

Lạc Tranh thực có chút giật mình. Đây là lần thứ hai nàng nghe thấy những lời cảnh cáo kiểu này. Vừa rồi trước khi rời đi, Tề Lê cũng đã nhắc nàng, giờ lại thêm cả người đàn ông này nữa. Một lúc sau, xốc lại tinh thần, nàng xoay người bước về phía ngôi nhà. Vừa đi vừa phải chịu đựng hàng ngàn ánh mắt như kim châm phóng theo sau lưng nàng.

Đến gần ngôi nhà, Lạc Tranh thực không rành lắm về chất liệu xây dựng nên nó, chỉ cảm thấy căn nhà này cực kỳ lớn, nằm ẩn giữa những tán cây xanh tốt thực vô cùng đẹp đẽ. Đưa tay gõ cửa, hồi lâu không có ai trả lời, nghĩ một lát, nàng liền đẩy cửa bước vào.

Căn nhà này quả thực không hề nhỏ chút nào. Bước vào bên trong mới phát hiện không gian nơi này dường như hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài. Mơ hồ có tiếng động truyền tới từ xa xa, Lạc Tranh nương theo phía âm thanh đó bước tới, khung cảnh hiện ra khiến nàng thực sự kinh ngạc.

Bên trong có chừng hơn sáu mươi phòng ngủ, nhưng trông tất cả đều khá bẩn thỉu và lộn xộn. Góc tường tối om ngổn ngang không ít đồ đạc. Nhưng điều khiến Lạc Tranh kinh sợ nhất là, có mấy cô gái đang bị trói treo lên cao. Nhìn qua thấy họ đều còn khá trẻ nhưng y phục trên người đều đã tả tơi không đủ che lấp cơ thể.

Trong số đó có một cô gái bị treo lên sát trần nhà, nhìn qua giống như một con rối rách nát. Trên thân thể trần truồng của cô gái đó hiện lên đầy vết bầm tím cùng vết máu, trông giống hệt như mấy tù binh chiến tranh vừa bị tra khảo một cách tàn khốc.

Ngoài mấy cô gái này ra, trong phòng còn có năm sáu người đàn ông khoẻ mạnh, thân thể cao lớn vạm vỡ, sừng sững như những ngọn núi. Trong đó có một tên đang hút xì gà, ăn mặc khá bình thường nhưng tướng mạo nhìn rất nguy hiểm, ánh mắt thì vô cùng âm u.

Lạc Tranh bất ngờ đẩy cửa bước vào khiến tất cả ánh mắt đàn ông trong phòng đều đổ dồn lên người nàng. Một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện trước mắt khiến có tên trong số chúng nhếch mép cười bỉ ổi.

Tóc gáy Lạc Tranh cơ hồ dựng ngược lên, khung cảnh này khiến nàng thực sự bất ngờ. Cũng may, mấy năm nay đã lăn lộn với nhiều vụ án nên những khung cảnh hắc ám nàng cũng đã thấy qua không ít. Cho nên Lạc Tranh cũng rất mau chóng ổn định lại tâm trí.

"Tôi tìm Kỳ gia." Nàng dùng tiếng Anh để nói vì xem ra những người nơi đây không thông thạo tiếng Trung cho lắm.

Một người đàn ông đang ngồi hút xì gà ở phía xa, nghe Lạc Tranh muốn tìm mình khẽ nhếch môi, "Cô tìm tôi?"

Lúc này, Lạc Tranh mới đưa mắt về phía người vừa cất tiếng nói. Nhìn qua hẳn cũng khoảng 40 tuổi, thân hình cao trên 1m8, cơ bắp của hắn cuồn cuộn hẳn lên trên y phục, biểu hiện của một vẻ đẹp mạnh mẽ cùng hoang dại.

"Ngài chính là Kỳ gia? Tôi tới đây lấy tài liệu". Lạc Tranh cố gắng giữ cho ngữ khí của mình thật tự nhiên và bình tĩnh.

Kỳ gia có chút hiếu kỳ nhìn nàng, một lúc sau mới cất tiếng hỏi, "Cô chính là luật sư từ Hongkong tới?"

"Phải!"

Kỳ gia đứng lên, hướng phía nàng bước tới. Thấy nàng không chút sợ hãi, cũng không có ý tránh né, trong mắt không khỏi nổi lên một tia tán thưởng: "Không tệ, không tệ. Một cô gái yếu ớt dám một mình tới nơi này xem ra cũng có bản lĩnh. Nhưng mà, tài liệu cô cần phải lát nữa tôi mới có thể giao được. Cô gái, cô phải chờ tôi một chút."

Lạc Tranh nhất thời không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn.

Kỳ gia thấy thế, đưa tay chỉ về mấy cô gái kia, bước đến gần Lạc Tranh hỏi, "Cô có biết bọn chúng là loại người nào không?"

Lạc Tranh khẽ lắc đầu.

"Bọn chúng thật không đơn giản, đều là thuộc hạ của các trùm buôn ma túy bên Việt Nam. Nếu như không phải tại bọn chúng thì tám tài khoản của tôi ngày hôm qua cũng không thiếu mất mấy ngàn vạn." Kỳ gia khẽ nở nụ cười đầy nham hiểm.

Lạc Tranh thực sự bị giật mình.

Ma túy!

Nơi này sao lại có thể liên quan tới ma túy chứ?

Kỳ gia thấy Lạc Tranh có vẻ sửng sờ, cười cười lắc đầu, đem nàng kéo đến chỗ mình, ấn ngồi xuống ghế, cũng không thèm để ý tới phản ứng của nàng. Bàn tay to của hắn tùy tiện đặt lên vai nàng, "Cô ngồi đây chờ tôi!"

Lạc Tranh liền hiểu ngay ý tứ trong lời nói của hắn. Không những thế, nàng còn nhìn thấy năm tên đàn ông lực lưỡng kia bắt đầu sờ mó mấy cô gái. Có chút hoảng loạn, nàng hơi giãy giụa có ý muốn ngồi dậy nhưng lại bị Kỳ gia hung hăng ấn trở lại chỗ ngồi.

"Tiểu cô nương, nghe nói tập đoàn mời cô về làm luật sư đại diện, cô có bản lĩnh tới nơi này thì chắc cũng sẽ có bản lĩnh rời khỏi. Có chút chuyện con con này mà đã không chịu nổi rồi sao?"

Lạc Tranh nghe vậy liền bỏ ý muốn kháng cự. Nàng biết rõ những người này hành động hoàn toàn không có lý trí. Nghe cách nói

chuyện không hề phân biệt phải trái của Kỳ gia, nàng thực hận bản thân mình đã không điều tra rõ lai lịch của hắn trước khi tới đây, lại hành động một cách thiếu suy nghĩ như vậy.

Bỗng một gã đàn ông tiến lên, trong tay không biết cầm thứ đồ gì, cười vô cùng xấu xa xấp lại gần nàng. Hắn còn chưa kịp manh động, Kỳ gia liền lạnh lùng quát lên, "Cô ta là người của tập đoàn, đừng động vào"

Lạc Tranh không biết gã đàn ông kia định làm gì, nhưng xem ra Kỳ gia cũng không muốn nàng gặp phải chuyện gì rắc rối.

Đúng lúc này, tiếng khóc thất thanh của một cô gái vang lên khiến Lạc Tranh kinh hãi nhìn sang.

Những cô gái này xem ra cũng đã khá dạn dày sương gió. Làn da cũng không được nhẵn mịn cho lắm còn có chút ngăm đen. Phần lớn họ đều còn khá trẻ.

Trong đó có một cô gái tóc dài thân hình gầy gò, quần áo trên mình đã bị lột sạch. Cô ta liều mạng giãy giụa nhưng bất lực vì cả người đã bị giữ chặt bởi bàn tay bần thỉu của gã đàn ông kia. Sự phản kháng của cô gái không những không có tác dụng mà còn làm dục vọng của mấy gã đàn ông nơi đây càng phát tiết mạnh mẽ. Thấy cô gái giãy giụa mạnh quá, một gã trong số đó giơ chân đạp một cái, theo phản xạ cô gái kêu lên đau đớn.

Lạc Tranh có chút bất an, trong lòng cũng quặn lên một hồi đau đớn không thể diễn tả được. Nàng biết cảnh tượng mình sắp phải chứng kiến là như thế nào, nhưng lực bất tòng tâm. Nàng cũng là người của tập đoàn có nghĩa là nàng với đám người kia đang cùng đứng trên một chiếc thuyền. Nếu nàng chống lại tức là có tư tưởng chống đối với tập đoàn. Cho nên, nếu dựa vào sức của mình nàng, đừng nói là cứu những cô gái kia, ngay cả chính bản thân mình cũng khó bảo toàn được.

Một cô gái khác thân hình hơi mập, đang bị ba gã đàn ông khống chế, đem hai tay của cô gái tách ra. Cô gái đó cách chỗ Lạc Tranh không xa bị ép quỳ trên mặt đất, không ngừng kêu khóc và giãy giụa. Ba gã đàn ông thô lỗ đem áo trên người cô xé tan tành không chừa

một mảnh, nhe răng cười hết sức lỗ mãng đồng thời bàn tay thô lỗ không ngừng sờ nắn bộ ngực của cô.

Lạc Tranh siết chặt bàn tay. Tiếng kêu khóc thất thanh từ miệng cô gái truyền đến khiến lực tay của mấy gã đàn ông càng trở nên mạnh mẽ. Một gã trong đó đem quần của cô kéo xuống, làm hạ thân của cô hoàn toàn loã lồ. Sau đó, hắn như một con quỷ khát máu, không chút thương tiếc, hướng giữa hai chân cô mạnh mẽ đâm vào.

Cả căn phòng đều tràn ngập tiếng kêu khóc thút thít của các cô gái, mấy gã đàn ông thấy thế mở miệng chửi bậy một cách đầy thô tục. Tâm trí Lạc Tranh ngoại trừ hoảng loạn còn có phần phần uất.

Còn một cô gái lớn tuổi hơn một chút, tóc của cô ngắn ngắn, thanh âm vô lực khóc sụi sụi, quỳ rạp trên mặt đất. Một gã đàn ông sau khi tự cởi quần của chính mình thô lỗ lột sạch quần của cô gái, dùng hai chân kẹp chặt lấy thân thể cô. Dem hạ thân của hắn đã sớm cứng cứng đặt lên bộ ngực của cô gái kia.

Hắn dùng thân thể cường tráng của mình lên xuống một cách nhịp nhàng, khiến thân thể của cô gái trẻ không khỏi nổi lên một hồi kích thích cùng ham muốn. Tiếng khóc càng ngày càng yếu ớt, thân thể cũng không thể tự chủ dùng đưa theo gã một cách rời rạc. Quần áo trên người cô rơi tả như vậy, Lạc Tranh đoán rằng cô đã bị gã đàn ông đó giày vò không ít lần.

Quay lại với cô gái bị ba gã đàn ông giày vò. Một gã đàn ông ôm lấy eo cô, còn phía trước hai gã khác vẫn không chịu buông tay, ra sức giày vò. Bỗng cô gái bị nhấc bổng lên, cô liều mạng giãy giụa nhưng đằng sau bị một gã không hề cảnh báo trước hung hăng tiến vào, làm thân thể của cô gái không chịu được ưỡn về phía trước.

Gã đàn ông kia ôm lấy eo của cô ta ra sức chuyển động một cách điên cuồng, miệng gã còn phát ra tiếng cười bỉ ổi. Cả người cô gái bị dang ra hình chữ V, cánh tay cùng hai chân cũng không còn chút sức lực, chỉ còn yếu ớt lắc lư phối hợp cùng với gã đàn ông đang bị kích thích đến mức điên cuồng kia.

Lạc Tranh thực sự không chịu nổi cảnh trước mắt, rất muốn đứng bật dậy, nhưng lại e gây sự chú ý của đám đàn ông kia. Nàng thực

sự cảm thấy mình vô cùng bất lực. Nàng là luật sư, luôn muốn duy trì chính nghĩa. Nhưng đáng tiếc, tại cái nơi phải trái không phân, trắng đen lẫn lộn như chốn này thì hai từ "Chính nghĩa" còn có ý nghĩa gì nữa.

Cô gái tóc dài lúc nãy đã bị bắt nằm sấp xuống sàn nhà, cô ấy đang khóc. Nhưng tiếng rên rỉ cùng kêu la của cô càng kích thích bản năng thú tính trong người mấy gã đê tiện kia. Cuối cùng một gã không chịu đựng được nữa, hung hăng tiến vào. Cô gái kịch liệt vặn vẹo có chút chống cự. Nhưng càng làm cho gã điên cuồng, phát tiết hơn mà thôi.

Đối với bọn chúng, tiếng kêu la cùng với sự kháng cự một cách vô lực của các cô gái nơi đây càng làm cho chúng vô cùng hứng thú. Eo hấn lên xuống không ngừng, thỉnh thoảng lại hung hăng đâm mạnh vào trong cô mà phát tiết khiến tiếng la khóc ban đầu của cô gái cũng dần biến thành thứ âm thanh rên rỉ âm ừ. Thậm chí giờ đây sự phản kháng và giãy giụa cũng dần biến mất mà thay thế vào đó là sự đồng ý đưa kết hợp một cách nhিপ nhàng với gã đàn ông trước mặt.

Lạc Tranh tuyệt vọng nhắm mắt lại, một nỗi bi ai nổi lên từ đáy lòng nàng. Sinh lý vẫn luôn kỳ lạ như vậy, biểu hiện của thân thể con người vĩnh viễn vẫn là chân thực nhất. Ý thức căn bản không thể khống chế được.

Những gã đàn ông kia sau khi nhìn thấy phản ứng của cô gái thì liền cười khoái trá, miệng phát ra vài câu chửi thô tục. Sau đó động tác thì càng ngày càng dã man hơn, ngày càng chà đạp hơn.

Cầm thú!

Đúng là một lũ cầm thú!

Lạc Tranh cắn chặt môi đến nỗi suýt đem nó cắn nát.

Gã đàn ông giày vò cô gái hơi mập cuối cùng cũng rút khỏi người cô sau khi bỏ lại một câu "gái điểm thú" đầy thô tục.

Mấy gã đàn ông đang chờ sẵn bên cạnh liền lập tức nhào tới, đẩy cô gái đó nằm úp xuống giường, ngay lập tức, mấy ngón tay không chút thương tiếc của bọn chúng luồn qua giữa hai chân cô, mạnh mẽ

đâm thẳng vào trong.

Toàn thân Lạc Tranh hoàn toàn tê dại, ngay cả tim cũng lạnh cứng lại...

Tiếng kêu khóc của cô gái hoàn toàn không ngăn được hành động tà ác của bọn chúng, một gã giơ cao tay lên, hung hăng phát mạnh vào mông cô ta một cái. Cô gái kêu lên đầy đau đớn, sau đó liền tỏ ra ngoan ngoãn. Cô ta khẽ cong mông, để cho gã đàn ông kia hung hăng tiến vào từ đằng sau...

Lạc Tranh thực sự muốn ói!

Loại phương thức này nàng đã từng nghe nói, nhưng không ngờ hôm nay lại phải tận mắt chứng kiến. Sao có thể có phương thức giao hợp dã man như vậy?

Cô gái này còn nhỏ như vậy, sao có thể chịu nổi chứ?

Gã đàn ông kia nâng eo lên, thân thể cô gái không chút phản kháng mà khẽ lắc lư, phối hợp với hắn. Một gã khác cũng không bỏ lỡ cơ hội, đi đến trước mặt cô ta, một tay bóp lấy cằm, cưỡng bách cô ta phải mở miệng...

Lạc Tranh không khỏi cảm thấy bi thương thay cho cô gái này...

Cô gái kinh hoàng, liều mạng lắc đầu, gã đàn ông đó liền hung hăng tát mạnh một cái, đến nỗi ngay cả tiếng khóc của cô cũng không phát ra nổi.

Gương mặt của cô gái cũng như phần mông đều đỏ rực vết bàn tay khiến người ta nhìn thấy mà kinh sợ. Dưới bàn tay cứng như thép đang bóp mạnh xương hàm của gã đàn ông kia, miệng cô dễ dàng bị hắn mở ra...

Gã đàn ông kia nở nụ cười bẩn thỉu, một tay giữ chặt lấy gáy cô gái, hạ thân không ngừng chuyển động... Cô gái bị một trước một sau hành hạ, ngay cả tiếng kêu cũng không thốt lên được vì miệng của cô đang bị gã nhét "của quý" của mình vào. Nếu hầu hạ gã không tử tế, ngay lập tức sẽ bị đánh đập một cách không thương tiếc. Gã đàn ông phía sau vẫn hung hãn xoa bóp khiến trên người cô gái hiện lên không biết bao nhiêu vết trầy xước.

Lạc Tranh cảm thấy vô cùng hối hận.

Tại sao nàng lại chấp nhận làm việc cho cái tập đoàn này? Tại sao phải bắt nàng chứng kiến những cảnh tượng hãi hùng, dã man cùng

đáng sợ như thế chứ? Nàng biết bản thân mình là luật sư, ắt phải gặp đủ những tình huống trên đời, từ những chuyện phiêu lưu mạo hiểm cho tới cả những cảnh tàn nhẫn, độc ác. Lâu vào hoàn cảnh hiện tại là điều không thể tránh khỏi.

Hiện tại, nàng đang ở vùng đất hoang vu này, nếu có chuyện gì xảy ra, kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay. Qua những chuyện vừa rồi, nàng có thể cảm nhận sâu sắc sự bất bình đẳng giữa nam và nữ cùng sự vô vọng đang tồn tại ở nơi này.

Đám đàn ông vừa cười vừa mắng chửi các cô gái đang ra sức kêu khóc. Cảnh tượng này khiến người nhìn vào thực sự sợ hãi mà Lạc Tranh lại càng cảm thấy chua xót.

Kỳ gia lúc đầu còn ung dung nhàn nhã chứng kiến cảnh tượng "đẹp mắt", thậm chí còn chậm rãi hút thuốc. Nhưng cuối cùng hẳn cũng không chịu nổi nữa, cởi bỏ quần mình, đi tới trước mặt cô gái lớn tuổi kia. Trên thân thể trần truồng của cô toàn là những vết bầm tím, ngoài những vết móng tay và những vết thương cũ có máu ứ đọng còn có những vết đòn roi dã man. Có vẻ như cô gái này chịu sự "giáo huấn" nhiều hơn những cô gái khác. Toàn thân run rẩy lập cập bò tới trước mặt Kỳ gia.

Kỳ gia nhếch môi cười tỏ vẻ hài lòng, hất đầu ý bảo cô gái bắt đầu. Cô run rẩy mở miệng nhưng rồi cũng miễn cưỡng ngậm vào miệng vật đàn ông to lớn của hắn, ra sức mà liếm, mút.

Thấy biểu hiện an phận của cô, Kỳ gia cất tiếng cười ha hả, cảm thấy rất vừa lòng.

Đạo đức, tôn trọng, nhân quyền căn bản không hề tồn tại ở cái nơi mà luật pháp không có chút ràng buộc như chốn này.

Lạc Tranh cảm thấy vô cùng bất lực. Sự bất lực đó dần dần biến thành một nỗi căm phẫn cực hạn. Nàng không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Nhìn những cô gái kia đang ra sức kêu gào còn bị một đám đàn ông ra sức lăng nhục và hành hạ, nàng thực

sự không muốn chứng kiến thêm nữa. Nhưng những âm thanh kia cứ thế mà lọt vào tai nàng, khiến nàng không thể không đối diện với cảnh tượng phũ phàng trước mắt.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, từ lúc mấy cô gái bị đám đàn ông kia thay phiên nhau lăng nhục quả là quãng thời gian dài đằng đẳng, Lạc Tranh tưởng như chết lặng.

Khi những âm thanh đầy sự giày vò lòng người kia dần biến mất, Lạc Tranh cuối cùng cũng biết mình còn có thể hô hấp. Nàng không hiểu mấy hôm nay là những ngày gì mà luôn phải rơi vào những hoàn cảnh thống khổ như thế này. Còn nói gì tới lý tưởng? Còn nói gì tới khát vọng chứ?

Đám đàn ông kia dường như đã không còn hứng thú chơi đùa, vô cảm đá mấy cô gái ra phía sau, khiến bộ dạng của bọn họ nhìn không khác một bầy chó quỳ rạp trên mặt đất. Vừa phải khốn khổ phục vụ bọn chúng, giờ đây còn phải tận tình dùng miệng thu dọn chiến trường.

Đúng là một lũ bỉ ổi, một lũ cặn bã!

Lạc Tranh không còn cách nào nhìn thêm được nữa, nàng chỉ có thể nghe thấy đám đàn ông kia phát ra những âm thanh vô cùng sảng khoái cùng thỏa mãn, còn tùy ý văng tục chửi bậy, tra tấn lỗ tai của nàng. Tiếng đập đấm cùng với tiếng gào thét của các cô gái khiến ngực nàng cảm thấy nhói đau. Nàng rút cuộc cũng nhận ra, sống ở cái xã hội văn minh thực sự mới tốt làm sao. Mặc dù công việc có nặng nhọc, có vất vả nhưng được sống là chính mình dường như cũng là một loại hạnh phúc.

Đột nhiên Lạc Tranh nghe được tiếng quát của thắt lưng vào da thịt. Kinh hãi quay đầu nhìn sang. Không biết từ khi nào Kỳ gia đã đem cô gái toàn thân dính be bét máu treo lên, sau đó còn quát thêm vài roi nữa. Cô gái vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh lùng còn hung hăng mắng chửi hắn. Nhìn bộ dạng Kỳ gia cũng không có vẻ gì là tức giận, không những thế còn nghĩ ra phương thức hành hạ vô cùng hạ lưu.

Lạc Tranh thực sự kinh hãi, nàng nhìn thấy đám đàn ông kia đã tụ tập thành nhóm, đi đến trước mặt cô gái kia, một gã trong đám nhe

răng cười... Lạc Tranh cho là bọn họ sẽ lại ra sức hành hạ cô gái một lần nữa, nhưng không ngờ, gã đó liền đi tiểu lên mặt cô gái. Hơn nữa còn bắt cô phải há miệng mà uống hết.

Tất thấy đều kinh hãi, trong phòng lại truyền đến những tiếng thét chói tai của các cô gái cùng với tiếng cười man rợ của đám đàn ông.

Lạc Tranh thực sự không nhịn được nữa.

"Dừng tay!"

Nàng đứng dậy, ánh mắt nàng quắc lên sắc lẹm tựa như một lưỡi dao.

Nàng biết rõ cái chốn này vốn chẳng tồn tại cái thứ gọi là văn minh cùng chính nghĩa, cũng không phải là nơi nàng có thể hóa thân thành anh hùng tới giải cứu thế giới. Con người nơi này đã không còn chút nhân tính, mà nàng, cũng ý thức được hành động vừa rồi sẽ khiến mình khó bảo toàn tính mạng. Nhưng thực sự nàng không thể làm ngơ được nữa, không thể nhắm mắt cho qua.

Đám đàn ông nhất thời bất ngờ đều trở nên im lặng, không nghĩ tới một nữ luật sư bé nhỏ mà cũng dám hô mưa gọi gió tại lãnh địa của bọn chúng, tất cả đều xoay người quay lại nhìn nàng.

Ngoại trừ Kỳ gia, thân thể sáu gã đàn ông còn lại đều trần truồng, giống như một lũ dã thú có thể nhào tới nàng bất kỳ lúc nào.

Bọn chúng đưa mắt nhìn Kỳ gia, hần tiến lên cười lạnh: "Tiểu luật sư, muốn giương cao chính nghĩa tại nơi này sao?"

Lạc Tranh tất nhiên hiểu cái đạo lý này. Ở nơi rừng thiêng nước độc, cái nơi mà cái lũ thổ phỉ này chính là luật pháp, nếu muốn mở miệng nói vài câu đạo lý với chúng e rằng là điều không tưởng. Nhưng nàng vẫn khiến chính mình phải tỉnh táo lại, dùng thái độ bình tĩnh nhìn về phía Kỳ gia.

"Kỳ gia, ông biết rõ mục đích tôi tới đây làm gì. Ông cũng biết sản nghiệp của tập đoàn không chỉ đơn thuần có mỗi sòng bạc Macau. Nếu làm lãng phí thời gian của tôi, cũng có nghĩa là lãng phí thời gian của ông chủ. Tôi nghĩ, ông cũng không có bản lĩnh dám làm việc này chứ?"

Kỳ gia bị lời nói bình tĩnh cùng lạnh lùng của Lạc Tranh làm cho

giật mình. Một lúc sau hắn mới nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cô có thể khiến ông chủ thấy hài lòng, xem ra cũng không phải người đơn giản. Chúng ta chơi vậy cũng đủ rồi. Đẹp đi."

Nói đến đây ánh mắt hắn bỗng trở nên âm u, "Nếu như vừa rồi cô dám ngăn cản việc của tôi, ngay lập tức tôi sẽ báo với tập đoàn cô không có tinh thần hợp tác, trực tiếp lấy mạng của cô. Nhưng cũng may cô còn biết điều, nếu không đừng hòng lấy được tài liệu mà rời khỏi đây."

Trong lòng Lạc Tranh bất giác như chết lặng, toàn thân không khỏi toát mồ hôi lạnh. Vô thức nhìn lại những cô gái kia, tâm trạng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cái thế giới này chính là gieo nhân nào thì gặt quả ấy, các cô là trùm buôn thuốc phiện, không sớm thì muộn cũng có kết cục chẳng mấy tốt đẹp. Lạc Tranh có thể cứu các cô được lúc này nhưng cũng không cứu được cả đời. Chỉ còn có thể trông chờ vào vận mệnh của họ mà thôi.

Cầm được tài liệu, trở lại ngôi nhà gỗ, đến lúc nhìn thấy Tề Lê, Lạc Tranh mới cảm thấy hai chân trở nên mềm nhũn. Tề Lê không hỏi nàng bất kỳ câu nào vì sớm biết chứng kiến những cảnh ở nơi này nàng nhất thời sẽ thấy không quen. Sau khi cho băng video vào đầu đọc, Tề Lê mới quay đầu lại nhìn thoáng qua Lạc Tranh: "Em không sao chứ?"

Lạc Tranh lắc đầu, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Hôm nay những gì em nhìn thấy chỉ là một phần của cái thế giới này thôi. Lạc Tranh, nếu em muốn làm việc cho tập đoàn thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với những chuyện khủng khiếp hơn thế." Tề Lê nhẹ giọng an ủi. "Xem qua một chút tài liệu này đi, có lẽ, sẽ khiến em tìm lại một chút tự tin".

Lạc Tranh cố gắng bình ổn lại tâm trạng, nhấn nút play.

Video rất ngắn, thậm chí cũng không phải là một dạng mệnh lệnh hay nhiệm vụ được ghi âm, ghi hình gì cả. Trong video chỉ có một người đàn ông lẳng lặng ngồi ở phía xa, không nói năng câu nào cũng không nhìn về phía ống kính. Dường như hắn đang đặt cược gì đó, trên đầu còn có đồng hồ đếm ngược thời gian.

"Video này là thứ quái quỷ gì vậy?"

Lạc Tranh chăm chú nhìn người đàn ông trong video, đột nhiên, đôi mắt mở to đầy kinh hoàng, hoảng hốt nói, "Trở về sòng bạc ngay lập tức!"

Tề Lê cũng giật mình kinh hãi...

Chương 67: Gặp gỡ Dennis

Trên đường trở lại Macau, ngay cả khách sạn Lạc Tranh cũng không kịp ghé lại. Sau một hồi kiểm tra lại những thông tin đang có, nàng cùng Tề Lê liền bước vào đại sảnh của sòng bạc. Vào giờ này, người đánh bạc đông như trảy hội, đa phần là đang đặt cược.

"Lạc Tranh, em định đi tìm người đàn ông kia sao?" Tề Lê nhìn Lạc Tranh với ánh mắt khó hiểu. Không hiểu sao từ lúc xem đoạn video kia, nàng cứ nhất quyết quay trở lại nơi này.

Lạc Tranh nhanh chóng đưa ánh mắt sắc bén quét qua căn phòng, cẩn thận không bỏ sót bất kỳ khuôn mặt nào mà nàng nhìn thấy, gật gật đầu.

"Nhưng nơi này nhiều người như vậy, em định làm thế nào?" Tề Lê cảm thấy phương án này không mấy khả thi.

"Em nhớ rất rõ hình dáng của người đàn ông kia, chỉ cần nhìn thấy bóng lưng anh ta là có thể dễ dàng nhận ra rồi" Lạc Tranh nhẹ nhàng nói. Nàng rất tin tưởng vào khả năng của mình. Tuy không phải một lần nhìn qua là có thể nhớ rõ mồn một, nhưng ít nhất, với một luật sư như nàng thì trí nhớ cũng có phần hơn người bình thường.

"Nhưng mà..."

"Không đúng rồi, không phải nơi này. Chị Tề Lê, hôm nay ngoài trừ sòng bạc này mở cửa, còn có nơi nào khác không?" Lạc Tranh nhíu mày, dường như vừa thoáng nghĩ ra điều gì đó.

Tề Lê suy nghĩ một lát: "Đêm nay, chỉ có duy nhất nơi này tổ chức đánh bạc. Nếu còn chắc chỉ có trên thuyền thôi."

"Đánh bạc trên thuyền?" Lạc Tranh suy nghĩ một lát, đôi mắt bỗng nhiên sáng ngời, "Đúng rồi, chắc chắn là đánh bạc trên thuyền!"

"Lạc Tranh!"

"Tề Lê, chắc hẳn chị rất quen thuộc đối với các sòng bạc tại

Macau này. Chị có nhớ con thuyền nào mà các phòng đánh bạc được ngăn cách với nhau bằng một bức tường màu xám bạc, trên trần nhà treo chùm đèn pha lê cỡ lớn, toả ra ánh sáng màu vàng thẫm hay không?" Sau một hồi suy luận cẩn thận, Lạc Tranh nhìn Tề Lê đặt ra câu hỏi với thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Tề Lê nghi ngờ nhìn Lạc Tranh hồi lâu, thực không biết nàng đang muốn làm cái gì. Suy nghĩ một lúc cô ta mới sực nhớ ra, "A, chị nhớ ra rồi, tám giờ trên chiếc thuyền kia có mở một sòng"

"Dẫn em đi!" Lạc Tranh nhanh chóng quyết định.

Cảnh đêm ở Macau thực sự rất đẹp, từng tòa nhà với các kiểu kiến trúc khác nhau lần lượt hiện ra trước mắt, cảnh tượng hết sức tráng lệ, đối lập hoàn toàn với Honkong. Nhưng đán

g tiếc, Lạc Tranh chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức nữa. Chỉ là nàng cảm thấy cảnh vật thì vẫn thế mà con người thì lại khác xưa. Bốn năm trước, cũng chính tại Macau này, nàng tiếp quản vụ án đầu tiên và hôm nay cũng tại nơi đây, nàng bắt đầu một chặng đường mới. Nhưng nàng thực không biết cái đang chờ đợi mình là gì nữa?

Chiếc thuyền được chọn để tổ chức đánh bạc rất lớn, đèn đuốc sáng trưng, vô cùng hào nhoáng. Tề Lê đang định dẫn Lạc Tranh bước vào một gian phòng thì tại phía cửa chính có vài tên bảo vệ bước lên. Chúng vừa muốn mở miệng chặn hai người họ lại, liền nghe thấy tiếng nói ôn nhu, thâm trầm của một người đàn ông vọng ra.

"Để cho các cô ấy qua."

Đám bảo vệ lập tức lùi về phía sau, Lạc Tranh đưa mắt nhìn xung quanh một hồi rồi cùng Tề Lê bước vào. Khi hai người tới một khúc quanh, hiện ra trước mắt chính là một chiếu bạc rất lớn mà người chủ trì chính là người đàn ông trong đoạn băng video kia.

Người này mặc dù đang ngồi nhưng không khó nhận ra dáng người anh ta khá cao lớn, tuy không phải người Pháp chính gốc nhưng xem ra cũng khá đặc biệt. Ngũ quan sáng sủa, khuôn mặt tuấn tú, nhìn qua thì tuổi cũng khoảng trên dưới ba mươi, mọi cử chỉ

đều toát lên khí chất trầm ổn.

Sự chú ý của anh ta dường như đều dồn lên các lá bài trước mặt. Trong căn phòng đánh bạc lớn thế này cũng chỉ có một mình anh ta mà thôi. Vừa lúc Lạc Tranh và Tề Lê đi tới, anh ta cũng không buồn ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững cất tiếng.

"Cô chính là Luật sư Lạc tới từ Hongkong?"

Lạc Tranh cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mắt, trên người anh ta toát lên một khí thế rất kỳ lạ, cảm giác như có chút thờ ơ nhưng lại có chút khó hiểu khiến người ta không thể lường trước sẽ gặp phải những bất trắc gì. Loại cảm giác này... nàng chỉ có thể cảm thấy từ trên người Thương Nghiêu mà thôi.

Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, bước lên phía trước, đôi mắt thông minh sáng lên đầy hiểu biết, giơ tay ra, giọng nói cực kỳ tự nhiên.

"Xin chào, tôi là Lạc Tranh, tối nay tôi là luật sư đại diện của anh."

Câu nói vừa rồi của Lạc Tranh khiến Tề Lê thực sự kinh hãi, rốt cuộc cũng khiến người đàn ông kia ngẩng đầu lên. Lạc Tranh thực bị sửng sờ, đôi mắt anh ta xanh như ngọc, giống như màu xanh biếc của đại dương bao la. Nét anh tuấn hiện trên gương mặt mặc dù không có biểu hiện cảm xúc gì, nhưng có thể nhìn thấy khóe môi anh ta đang cong lên hiện rõ nụ cười.

"Cô rất thông minh." Một lúc sau, anh ta mới nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn vào chỗ ngồi phía đối diện biểu thị ý tứ, "Mời hai vị ngồi."

"Cảm ơn." Lạc Tranh bình tĩnh ngồi xuống phía đối diện anh ta, còn Tề Lê thì vẫn đang kinh hãi không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Chỉ bằng một đoạn video ngắn ngủi, cũng không có bất kỳ gợi ý nào mà tìm được tới chỗ này, Luật sư Lạc quả thật không đơn giản." Người đàn ông kia nhẹ nhàng lên tiếng, trong giọng nói lộ ra một tia tán thưởng.

"Anh chỉ cho tôi ba tiếng đồng hồ, đương nhiên phải tận dụng thời gian rồi." Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Từ vùng đất tăm tối kia đến đây cũng phải mất ít nhất hai tiếng rưỡi đồng hồ, hay nói cách khác, cô chỉ mất có nửa giờ đồng hồ để

tìm ra tôi?" Trong mắt người đàn ông kia không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Vậy xem ra tôi phải tính toán lại một chút, có vẻ xuất hiện ở đây lúc này vẫn còn hơi sớm." Lạc Tranh đáp lại hết sức lưu loát.

"Đúng là tôi không thể đánh giá thấp cô được. Với một người phụ nữ thông minh như cô, xem ra tôi cần phải hết sức đề phòng mới được." Cuối cùng anh ta cũng hờ hững cười nhẹ một tiếng.

"Anh sắp xếp ra những chuyện này, chẳng qua muốn thay mặt tập đoàn WORLD thử xem Lạc Tranh tôi có đủ bản lĩnh xử lý công việc ở nơi này không mà thôi. Vì thế, quan hệ công việc giữa tôi và anh cũng chỉ tồn tại trong đêm nay. Anh là người làm việc lớn, hà có gì phải đề phòng một cô gái nhỏ bé như tôi đây." Từng lời của Lạc Tranh đều vô cùng sắc sảo, không những đề cao đối phương mà còn khiến họ cũng không thể coi thường mình.

Người đàn ông kia có chút ngỡ ngàng sau khi nghe Lạc Tranh nói như vậy, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống, khẽ nghiêng người về phía trước.

"Tôi thực sự hiếu kỳ đối với việc Luật sư Lạc đã tìm tới nơi này như thế nào? Cô cũng nên biết, những luật sư trước đây đều không khiến tập đoàn hài lòng cho lắm."

Lạc Tranh dịu dàng cười một tiếng: "Tài liệu video kia đã cho tôi khá nhiều manh mối nên tìm được tới đây cũng là điều hết sức bình thường. Tôi nghĩ chính anh cũng đã cho tôi nhiều gợi ý".

Người đàn ông kia hơi mỉm cười, cảm thấy rất hài lòng với khả năng nói chuyện vô cùng sắc sảo và khéo léo của cô gái này.

"Tại sao lại nói bản thân tôi để lại nhiều gợi ý?"

Lạc Tranh nhẹ nhàng cầm lấy cuộn băng ghi hình, hướng về phía người đàn ông kia nói, "Anh không phiền nếu xem qua nó chứ?"

Người đàn ông kia khoát tay, ra lệnh cho vệ sỹ cầm lấy bỏ vào máy.

Tề Lê liên tục bị Lạc Tranh làm cho choáng váng đầu óc, nay cũng vừa đúng lúc cô ta muốn xem xem tại sao nàng lại có thể tìm ra manh mối nhanh như vậy?

Ngay sau đó, trên màn hình xuất hiện đoạn băng mà hai người họ đã xem qua lúc ở căn nhà gỗ. Thời gian của cuộn băng rất ngắn, hình ảnh cũng vô cùng đơn điệu. Một người đàn ông không thể bình thường hơn xuất hiện trên màn hình nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt anh ta mà thôi.

"Trước tiên, chúng ta đều hiểu rõ rằng, luật sư đại diện chính là người cố vấn về pháp luật cũng như bảo vệ quyền lợi cho thân chủ, vì thế việc nhận ra đâu là thân chủ của mình, đâu là đối thủ là điều hết sức quan trọng". Lạc Tranh ngược mắt nhìn lên màn hình nhẹ nhàng lên tiếng. Nói xong, nàng quay về phía người đàn ông kia nói tiếp.

"Anh để tôi đi một quãng đường dài như thế để lấy tài liệu chắc chắn ý nghĩa và tầm quan trọng của nó không hề bình thường. Trực giác của một luật sư khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trong đoạn video kia mách bảo tôi rằng, đó ắt hẳn phải là một nhân vật quan trọng.

Mà vụ sòng bạc tại Macau này, tập đoàn cũng chỉ có ý thử sức tôi mà thôi, cho nên hình ảnh người đàn ông trong đoạn video chính là nhiệm vụ của tôi trong tối nay. Đối với một luật sư, đây cũng chính là một phương thức bảo vệ thân chủ của mình.

Trong giới thương nghiệp, có rất nhiều người không muốn lộ ra thân phận của mình, cũng không muốn có mặt tại hiện trường. Như vậy, sử dụng cách thức này vừa có thể đưa ra nhiệm vụ trực tiếp, vừa đảm bảo thân thể không bị bại lộ mà cũng không cho đối thủ có cơ hội nắm bắt được bất kỳ manh mối nào."

Người đàn ông kia khẽ gật đầu bày tỏ sự tán đồng với lời giải thích của Lạc Tranh. Cô luật sư này quả thực là một người có sự nhạy cảm nghề nghiệp rất cao. Đúng là trong làm ăn, các bên thường dùng cách thức này để gặp luật sư đại diện của mình.

"Nhưng tại sao cô lại nghĩ ra được là sòng bạc trên thuyền này?" Anh ta có chút hiếu kỳ hỏi, "Cô nên biết, đêm hôm mà còn mở một sòng bạc trên thuyền thế này là chuyện không hề bình thường."

"Chẳng phải những hình ảnh trong đoạn video đã quá rõ ràng rồi

sao?" Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía đoạn băng. "Tôi để ý tới bức tường ở bên cạnh người đàn ông trong cuộn băng có màu xám bạc. Dựa theo mức độ của ánh sáng thì dường như cả căn phòng đều là màu xám bạc.

Còn nữa, chính là bóng đèn. Chất liệu của mỗi loại bóng đèn khác nhau sẽ tạo nên hiệu ứng hình ảnh khác nhau. Tôi nhìn thấy trên vách tường có những gợn sóng nhấp nháy. Lúc đầu tôi nghĩ là do ngọn đèn chuyển động tạo ra. Nhưng suy nghĩ một hồi thì cảm thấy không giống lắm. Tôi đoán chắc rằng chất liệu của bóng đèn là thủy tinh hoặc pha lê, hơn nữa phải là một chùm đèn treo tường lớn mới có thể tạo ra hiệu ứng như vậy".

"Ồ!" Người đàn ông kia dường như không để ý tới điểm này, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn phía trên, quả nhiên là chùm đèn pha lê rất lớn, bất giác gõ nhẹ lên đầu. "Nhưng tại sao Luật sư Lạc lại khẳng định là đánh bạc trên thuyền? Sao không phải là sòng bạc tại Macau chứ?"

Lạc Tranh nhẹ nhàng chỉ vào ly rượu bên cạnh anh ta "Chính là ly rượu này của anh nói cho tôi biết. Hơn nữa còn vì ánh đèn ở xung quanh nữa."

Người đàn ông kia cảm thấy vô cùng hứng thú: "Xin rửa tai lắng nghe!"

Lạc Tranh hơi cong môi, nói tiếp, "Khi nhìn vào ly rượu trong đoạn video kia, rượu bên trong ly không ngừng dao động. Quan trọng nhất là gợn sóng bên trong ly rượu kết hợp cùng với ánh sáng của đèn thủy tinh hòa quyện vào nhau tạo nên hình tượng hết sức đẹp mắt.

Chỉ riêng hai điểm này cũng đủ chứng minh anh đang đánh bạc trên thuyền. Hơn nữa, thời gian đánh bạc ít nhất cũng bắt đầu từ hôm qua. Và đồng hồ đếm ngược phía dưới chính là thời gian giới hạn cho tôi tìm được đến đây".

Người đàn ông quay lại nhìn màn hình một lần nữa, sau đó không khỏi tán thưởng lên tiếng, "Chỉ là một chi tiết nhỏ trong đoạn băng vừa rồi mà Luật sư Lạc tìm được đến nơi đây. Hơn thế nữa, phân tích của cô rất tinh tế và chính xác, chỉ dựa vào một bên mặt của tôi

mà nhận ra, quả thực Luật sư Lạc không hề đơn giản."

"Anh quá khen rồi, thân làm luật sư như tôi tối thiểu cũng phải có trí nhớ cùng với khả năng quan sát chứ." Lạc Tranh nhẹ nhàng đối đáp.

"Luật sư Lạc không cần quá khiêm tốn như thế." Người đàn ông có vẻ không đồng tình, khe khẽ lắc đầu. "Có thể từ nơi hoang vu kia tới đây, Luật sư Lạc không chỉ dùng tới chút trí nhớ cùng khả năng quan sát đơn giản như vậy. Tôi thấy con người cô có được bản lĩnh, có sức chịu đựng, hành động cũng hết sức thông minh mà một người phụ nữ bình thường không có được.

Cô cũng biết rõ, tình hình của tập đoàn rất phức tạp, liên quan đến khối sản nghiệp lớn cũng như phải tiếp xúc với nhiều hạng người khác nhau. Muốn giữ chức vụ luật sư đại diện cho tập đoàn mà chỉ dựa vào khả năng ứng biến trên tòa án thì không thể được."

Lạc Tranh gật đầu.

"Cho nên tôi mới có thể khẳng định, anh chẳng qua thay mặt tập đoàn đưa ra một chút thử thách đối với tôi mà thôi. Anh chính là nhiệm vụ đầu tiên của tôi trong đêm nay."

Người đàn ông nở nụ cười khế, cất tiếng nói đầy chân thành, "Luật sư Lạc, thứ lỗi cho tôi mạo phạm, nhưng cô quả là người phụ nữ có bản lĩnh nh

ất mà tôi từng gặp."

"Cảm ơn!" Đến lúc này Lạc Tranh mới biết, bản thân mình vừa thoát khỏi vùng hắc ám cùng nguy hiểm đến thế nào...

"Vậy thì chúng ta nói chuyện một chút đi." Người đàn ông kia dựa người ra phía sau, sắc mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh ban đầu, thoáng nhìn sẽ không thể đoán biết anh ta đang suy nghĩ điều gì.

Lạc Tranh khế cau mày, có chút nghi ngờ nhìn anh ta.

"Tôi nghĩ người làm luật sư như các cô sẽ rất cẩn trọng trong việc lựa chọn thân chủ. Tôi rất muốn biết, Luật sư Lạc có ấn tượng như thế nào về tôi?". Người đàn ông kia hai tay vẫn khoanh trước ngực, nhàn nhã hỏi nàng.

Lúc này Lạc Tranh mới hiểu rõ ý tứ của anh ta, cười khế, "Anh là

người đàn ông rất đẹp trai!"

Người đàn ông kia không ngờ nàng sẽ trả lời một cách thẳng thắn như vậy, vô thức chạm nhẹ vào khuôn mặt của mình, cười khẽ.

"Xem ra hình ảnh của tôi trong mắt phụ nữ cũng không đến nỗi tệ."

Lạc Tranh không khó nhận ra bản thân anh ta không quan tâm lắm tới vẻ ngoài của mình. Cuộc đời này thật không công bằng, có những người khát khao, ao ước đến cháy bỏng để có vẻ ngoài hoàn mỹ mà không được. Trong khi đó có những người sinh ra đã sở hữu một gương mặt đẹp đẽ thì lại không mấy may quan tâm.

"Vậy lúc này, tôi có đủ tư cách để hỏi nên xưng hô với anh thế nào cho phù hợp rồi chứ?" Lạc Tranh không chút ngần ngại lên tiếng hỏi thẳng.

Người đàn ông kia cười hướng về phía nàng chìa tay ra.

"Tôi tên là Dennis."

Lạc Tranh nghe xong, đầu tiên là sửng sờ, sau đó ánh mắt nổi lên một tia vui mừng đến nỗi quên bẵng việc đưa tay ra đáp lễ. Tề Lê đứng sau huých tay nàng một cái, nàng mới khôi phục lại phản ứng, vội đưa tay ra bắt lấy bàn tay anh ta.

"Anh chính là... thần bài Dennis?" Trước kia, trong lúc tra cứu tư liệu nàng đã từng gặp qua cái tên này. Nhân vật Dennis này là người luôn gặp thuận lợi khi bước chân vào sới bạc, từ khi xuất hiện cho tới giờ chưa từng biết đến thất bại. Nhưng đáng tiếc, giới truyền thông chưa từng chụp được ảnh chính diện của anh ta, cho nên Dennis vẫn được coi là nhân vật vô cùng thần bí. Không nghĩ đến hôm nay nàng lại có thể gặp được thần bài trong truyền thuyết tại nơi này.

Dennis thấy phản ứng của Lạc Tranh, cười cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, "Cũng chưa tới mức thần bài, chỉ là có sở thích đánh bạc mà thôi"

"Đâu có, kỷ lục của anh đã có ai phá bỏ được đâu." Lạc Tranh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nghĩ đến những việc vừa trải qua, toàn thân không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nàng thật may mắn vì đã nhanh chóng tìm đến nơi này trong thời gian ngắn như vậy. Nếu như không

kịp thời gian, nàng không những không gặp được anh ta mà ngay cả thân thể ông chủ của tập đoàn thần bí cũng không biết đến bao giờ mới biết được.

Dennis khẽ mỉm cười, giọng nói cất lên nhẹ nhàng như dòng suối nhỏ chảy trong khe núi, so với bộ dạng phẫn khích của nàng thì anh ta có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

"Khả năng làm cho Luật sư Lạc phải thất vọng rồi. Cách đây không lâu, đã có người đánh bại được tôi rồi."

Sau khi nghe xong, Lạc Tranh và Tề Lê kinh ngạc quay ra nhìn nhau, có người đánh bại được anh ta? Tại sao giới truyền thông không hề đưa tin tức?

Dường như biết rõ hai người họ đang suy nghĩ gì, hai bàn tay Dennis khẽ nắm chặt lại.

"Đối phương thắng tôi với một lý do cực kỳ lãng xẹt. Loại chuyện vô cùng mất mặt như vậy làm sao có thể cho giới truyền thông biết được chứ?"

"Lý do rất lãng xẹt?"

Dennis hơi nghiêng thân người ra phía trước, hai tay nhẹ nhàng nắm lại, chăm chú nhìn Lạc Tranh. "Anh ta dùng thời gian tán tỉnh một cô gái để đánh cược với tôi một ván. Rốt cuộc anh ta thắng. Tôi nghĩ rằng, nếu không phải chăm lo cho sự nghiệp kinh doanh của gia tộc, anh ta có thể cược thắng cả một chiến hạm ấy chứ."

Lạc Tranh có chút sững sờ, lập tức ghi nhớ thông tin trong lời nói của anh ta...

"Nghe ý tứ trong lời nói của Dennis tiên sinh, đối phương là..."

"Chính là ông chủ tương lai của cô." Dennis cười cười, nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng, từng câu từng chữ nói ra đều rất rõ ràng.

"Hả?" Không chỉ Lạc Tranh ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Tề Lê cũng bị một phen kinh hãi.

Dennis thấy vậy, thân nhiên nói tiếp, "Không cần phải kinh ngạc như vậy, ở chốn này sẽ khó mà phân biệt được ai là rỗng, ai là tôm. Có những người bề ngoài trông hết sức bình thường nhưng đừng vì thế mà khinh thường họ. Người mà tôi thua cược cũng chính là ông

chủ tương lai của cô, hôm nay cũng có mặt ở nơi này."

Lạc Tranh thực sự ngạc nhiên khi nghe những lời này, suy nghĩ một chút rồi nói, "Vậy nghĩa là Dennis tiên sinh không cần tôi giúp xử lý công việc nữa, đúng không?"

"Không! Còn có chuyện." Giọng Dennis trở nên có chút nghiêm trọng. "Có một số việc cần Luật sư Lạc tới giải quyết, bởi vì vừa có một số chuyện không hay phát sinh."

"Dennis tiên sinh, xin cứ nói" Mặc dù mới tiếp xúc với anh ta trong thời gian ngắn, nhưng Lạc Tranh cảm thấy nhân phẩm của vị "thần bài tiên sinh" này cũng không đến nỗi tệ lắm. Ít nhất anh ta cũng không bắt bẻ nàng nhiều, hoặc bày ra bộ dạng thần bí. Ngược lại anh ta khá trầm tính, rất tinh táo và bình tĩnh. Ngay cả giọng nói cũng khá hào hứng, khiến người nghe có chút cảm giác xa cách.

Tuy anh ta nói đã thua một vụ cược nhưng cách thua của anh ta vẫn khiến Lạc Tranh cảm thấy rất kỳ lạ và có điều gì đó khác thường đang ẩn dấu nên dường như trên người anh ta vẫn không ngừng tỏa ra một khí chất hết sức tà mị cùng quyến rũ.

"Tôi có người em kết nghĩa, nhưng chỗ này của nó đang có vấn đề." Dennis vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ chỉ lên đầu mình.

Lạc Tranh khẽ gật đầu.

"Mấy ngày trước đây, nó ở Đài Loan ra tay đánh trọng thương bang chủ Trúc Liên bang. Bởi vì sợ hãi nên đã trốn về Macau. Nhưng vị bang chủ kia tất nhiên không chịu bỏ qua, nửa giờ nữa sẽ tìm tới nơi này. Yêu cầu của bọn họ rất đơn giản, chỉ cần giao người ra. Luật sư Lạc, tôi hy vọng cô có thể xử lý tốt vụ việc này". Dennis hạ giọng nói.

Lạc Tranh thực sự giật mình...

Trúc Liên bang!

Đó là tổ chức xã hội đen lớn nhất Đài Loan, cùng với Tân Nghĩa An, 14K của Hongkong với Sơn Khẩu của Nhật Bản là một trong những tổ chức lớn nhất thế giới.

Tuy hiện giờ chính phủ Đài Loan cũng ra sức truy quét tổ chức xã hội đen này nhưng tầm ảnh hưởng của bọn họ vẫn không hề nhỏ.

Đối mặt với xã hội đen, Lạc Tranh cũng không phải không có kinh nghiệm, ngược lại, trong quá trình tiếp nhận các vụ án, phải trợ giúp các thân chủ xử lý những chuyện liên quan đến giới hắc đạo cũng khá nhiều. Nhưng Trúc Liên bang... Thật sự nàng chưa có tiếp xúc qua!

"Dennis tiên sinh, tôi có đôi chút không hiểu" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Cứ nói!"

"Theo tôi được biết, Trúc Liên Bang mặc dù thế lực rất lớn, nhưng hoạt động cũng không quá mức ngang ngược. Dennis tiên sinh danh nổi như cồn trong giới sòng bạc, sao chỉ vì một vết thương nhỏ mà không nể mặt anh chứ? Còn nữa, tập đoàn WORLD luôn hô phong hoán vũ, ngay cả chính phủ các nước cũng phải nhượng bộ vài phần, hai phe hắc bạch cũng đều thâm tóm. Mối quan hệ giữa Dennis tiên sinh với ông chủ của tập đoàn cũng rất tốt, lẽ ra Trúc Liên bang cũng phải nhượng bộ một chút mới phải. Chẳng lẽ công khai tới sòng bạc tại Macau mà phá đám hay sao?"

Lạc Tranh phân tích mọi chuyện một cách mạch lạc xong xuôi liền nhìn về phía Dennis.

"Vì thế, Dennis tiên sinh, nếu anh không phiền thì có thể nói rõ sự tình cho tôi biết được không?"

Dennis cười nhẹ một tiếng. "Luật sư Lạc thật sự rất thông minh, tôi cũng không ngại nói thật với cô. Nhìn bề ngoài, Trúc Liên bang thâm tóm rất nhiều ngành nghề, phạm vi cai quản cũng thực sự rất lớn. Có thể kể tới lĩnh vực điện ảnh, truyền hình, truyền thông, các công ty, xí nghiệp, ngành công nghiệp thực phẩm, nước giải khát... nhưng thực chất lại là nắm giữ các sòng bạc, hệ thống ngân hàng ngầm, tương lai còn liên quan đến các doanh nghiệp tài chính khác.

Các ngành nghề kinh doanh của họ về cơ bản là đối thủ với tập đoàn WORLD tại Đài Loan. Hai tổ chức này trước giờ luôn không xâm phạm đến nhau, nước giếng không phạm tới nước sông. Nhưng mối quan hệ hòa hữu được duy trì bấy lâu lại bị một tay của người em kết nghĩa của tôi nhất thời chủ quan hủy hoại. Nó biến ngân hàng ngầm dưới quyền của Trúc Liên bang trở thành tổ chức dưới trướng

của tập đoàn, vì thế khi sử dụng quỹ đen liền bị đối phương nắm được điểm yếu. Bang chủ của Trúc Liên bang là Hắc Báo, hay giới giang hồ vẫn thường gọi là anh Báo vẫn luôn canh cánh trong lòng việc bị tập đoàn cướp mất miếng cơm manh áo. Đáng ra hẳn chỉ định nhân cơ hội này cảnh cáo chút ít nhưng mà đũa em kết nghĩa của tôi còn lỡ tay đánh vỡ đầu hẳn, bảo hẳn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được."

Dennis hạ giọng nói tiếp, "Đương nhiên tập đoàn WORLD có thể can thiệp vào chuyện này, nhưng nếu vậy sẽ làm lớn chuyện quá mức. Macau và Đài Loan đều thuộc lãnh thổ của Trung Quốc, bởi vì cái gọi là "khách không nên vượt mặt chủ", tập đoàn muốn đem chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa thành không có."

"Đây có phải chính là ý của ông chủ không?" Lạc Tranh cảm thấy có chút khó hiểu.

Dennis cười nhẹ, nói "Ý của ông chủ là....Luật sư Lạc hoàn toàn có khả năng giải quyết chuyện này".

Tinh thần Lạc Tranh lúc này thực có chút bất an cùng nghi hoặc. Bọn họ chẳng qua cũng chỉ vừa gặp mặt mà thôi, tại sao ông chủ thần bí kia lại hiểu nàng như vậy? Mà ngay chính bản thân nàng cũng không dám khẳng định mình có thể giải quyết tình huống này hay không nữa.

"Luật sư Lạc, chuyện này phải phiền tới cô còn vì một nguyên nhân quan trọng khác". Dennis nhìn nàng, "Bởi vì tôi nghe không hiểu lắm ngôn ngữ của người tại địa phương này, cho nên nếu tham gia đàm phán e chỉ rước thêm phiền toái."

Lạc Tranh hiểu rõ, tuy hiện giờ phần lớn người Đài Loan đã bắt đầu sử dụng quốc ngữ chuẩn, nhưng những người ở thế hệ trước vẫn có thói quen sử dụng tiếng địa phương, nhất là những người thuộc bang phái có lai lịch xuất phát từ người bản địa như bang chủ của Trúc Liên bang này, ngôn ngữ hẳn ta sử dụng chắc chắn là ngôn ngữ bản địa.

Nàng hít sâu một hơi, gật đầu nói: "Đối phương không có thương lượng cách giải quyết sao?"

Mấy năm nay nàng cũng có tiếp xúc một chút với giới xã hội đen, nên cũng biết được sẽ có thời điểm hai bên cùng thương lượng để đạt được mục đích, không nhất thiết phải sử dụng tới luật pháp để can thiệp.

"Thái độ của đối phương rất cứng rắn, nhất quyết đòi chúng tôi phải giao người ra. Bất quá, bên chúng tôi hy vọng có thể dùng tiền giải quyết là tốt nhất. Bọn họ mặc dù xuất thân là dân giang hồ, suốt ngày chém chém, giết giết nhưng có sự răn đe của luật pháp nên cũng muốn nhân nhượng vài phần. Họ cũng muốn thể hiện mình là người tao nhã!"

Dennis vừa cười vừa nói, có thể thấy anh ta cũng không phải thật quá đề cao những người này.

Lạc Tranh hiểu ra gật đầu, vẻ mặt có chút nghiêm trọng...

Trong nhà vệ sinh, Lạc Tranh đứng trước gương, nhìn bóng dáng mình phản chiếu qua gương, hồi lâu cũng không nói lời nào.

Sau lưng, Tề Lê bước tới, giật giật khuỷu tay của nàng, than nhẹ một tiếng, "Lạc Tranh, chị nghĩ mãi cũng không hiểu được, tại sao em lại chấp nhận làm việc cho tập đoàn này? Có phải vì em không hiểu rõ lai lịch cùng bối cảnh của họ nên mới tùy tiện đồng ý không? Em luôn là người thông minh, tập đoàn nếu muốn mời em về làm việc thì phải cho em biết rõ hoàn cảnh chứ? Vậy có nghĩa là, đối phương không hề đơn giản".

Lạc Tranh cảm thấy trong lời nói của Tề Lê đầy sự quan tâm, nhẹ nhàng cười "Em chỉ muốn sống có ý nghĩa hơn một chút thôi."

"Nhưng đến ngay cả mạng sống của mình cũng không giữ được, thì còn nói gì tới sống có ý nghĩa nữa?" Tề Lê bất đắc dĩ thở dài.

"Em không giống chị, chị nay đây mai đó, có thể tiếp nhận vụ án bất kỳ lúc nào. Nhưng em thì khác, em đã kết hôn, chị còn nghĩ sau khi em thu thập đủ chứng cứ cho vụ này thì sẽ lập tức dừng lại. Không nghĩ tới em lại chấp nhận yêu cầu của Dennis..."

"Em không còn sự lựa chọn nào khác. Chị Tề Lê, trong cuộc sống, mỗi người đều theo đuổi một kiểu tự do khác nhau". Nàng nhìn Tề Lê trong gương, giọng nói hết sức đằm đằm, nhẹ nhàng.

Tề Lê nhìn thấy trong đáy mắt Lạc Tranh có chút cô đơn, nhíu mày mỉm cười nói "Lạc Tranh, có phải em với Húc Khiên đã xảy ra chuyện gì không?"

Lạc Tranh nghe đến cái tên này, có chút giật mình, khoát tay ngắt lời Tề Lê, "Không có việc gì đâu, chị đừng nghe mọi người nói linh tinh. Chị Tề Lê, chị đã từng xử lý pháp vụ của sòng bạc bên Macau, đã từng gặp qua tình huống tương tự thế này bao giờ chưa?"

Chương 68: Người phụ nữ này quá to gan rồi!

"Đương nhiên là có!"

Tề Lê dùng ánh mắt "Em thật quá ngây thơ" nhìn Lạc Tranh. "Em tưởng rằng sòng bạc ở Macau này dễ dàng có được hay sao? Ở cái địa bàn này, những nhân vật nổi tiếng muốn đầu tư vào không ít, sao có thể dễ dàng rơi vào tay tập đoàn WORLD - một tập đoàn đầu tư của nước ngoài chứ."

"Vậy bây giờ...?"

"Em còn nhớ rõ thời điểm bốn năm trước em tới Macau không?" Tề Lê liền hỏi.

Lạc Tranh gật đầu, nàng sao có thể quên được khoảng thời gian đó. Nàng đến nơi này chính vì muốn tìm kiếm một bằng chứng quan trọng để đưa lũ tội phạm ra trước công lý. Chuyện đó, nàng vĩnh viễn không thể nào quên được.

"Bốn năm trước, tập đoàn WORLD không hề có ý định nhúng tay vào lĩnh vực sòng bạc ở Macau, nhưng hai năm trở lại đây thì bắt đầu thúc đẩy mạnh hoạt động kinh doanh sòng bạc tại nơi này. Như vậy cũng có nghĩa là tập đoàn đã phải đắc tội với không ít thế lực hắc bang bản địa."

Em cũng biết, địa phận Macau vốn có mối liên hệ rất mật thiết với lãnh thổ đại lục, thậm chí có một vị lão đại còn nhận được sự giúp đỡ từ phía công an đại lục. Nhất là vùng đồng bằng sông Châu Giang, thế lực tại khu vực đó vô cùng lớn. Lúc trước, các tổ chức xã hội đen tại Macau luôn bảo kê các sòng bạc tại nơi này.

Nhưng từ khi có sự can thiệp của tập đoàn WORLD, bọn họ đã bị mất đi một nguồn thu đáng kể. Từ năm ngoái, thế lực của tập đoàn WORLD mới thực sự gây dựng chỗ đứng vững chắc tại Macau và chị cũng phụ trách pháp vụ từ thời điểm đó.

Nhưng những lần đàm phán với hắc bang không phải lúc nào cũng thuận lợi. Thậm chí, có một lần trong lúc đàm phán, thái độ của đối phương cứng rắn và ngang tàng tới mức chỉ thiếu nước đem đại diện của tập đoàn đập chết ngay tại chỗ mà thôi. Chứng kiến hoàn cảnh lúc đó mới thấy thật sự đáng sợ."

Tề Lê nói tới đây nhún nhún vai, "Em cũng biết mấy người thuộc xã hội đen đó, có bộ dạng đáng ghét như thế nào, biến thái như thế nào rồi. Tuy tập đoàn WORLD cũng rất có thế lực và vô cùng hùng mạnh nhưng một khi mọi thứ đã vượt qua tầm kiểm soát của pháp luật, thì chỉ có thể dùng luật rừng mà giải quyết thôi. Em cũng biết cuối năm ngoái cảnh sát tiến hành đợt càn quét các tổ chức xã hội đen vô cùng gắt gao chứ?"

"Lúc em tìm kiếm tài liệu cũng có xem qua. Đợt truy quét đó có quy mô vô cùng lớn nên giới truyền thông đều đua nhau đưa tin." Lạc Tranh khẽ gật đầu nói.

"Đó cũng chỉ là làm qua loa để cảnh cáo mà thôi." Về mặt Tề Lê có chút kiêu ngạo lên tiếng.

Lạc Tranh thực sự bị kinh ngạc, cảnh sát và hắc bang cùng phe sao, thật sự không tưởng tượng nổi.

Những người ở trong hắc đạo luôn có những hành động mờ ám, cảnh sát thích sờ tới lúc nào cũng được. Xem ra năm đó các tổ chức xã hội đen cũng phải chịu không ít tổn thất. Nhưng mà, một tập đoàn nước ngoài có thể trụ vững được ở nơi đây quả thực rất có bản lĩnh. Nghĩ tới đây, Lạc Tranh không thể không ngưỡng mộ người đứng đằng sau tập đoàn này. Rốt cục đó là người thế nào mà không hề sợ hãi các thế lực nơi này? Thậm chí còn có thể đường đường xưng bá một phương như thế?

"Đã như vậy chị còn lo lắng cái gì nữa. Nếu em là người của tập đoàn, thì không việc gì phải lo lắng đến những vấn đề đó cả". Nàng nhẹ nhàng an ủi Tề Lê.

"Nha đầu ngốc ạ, cái chị sợ là người ta sẽ không dễ dàng mà nghe lời em. Chẳng may bọn chúng nổi cơn hung ác lấy mạng em thì làm thế nào? Cho dù tập đoàn có thế lực lớn tới đâu, nâng đỡ em

như thế nào, cũng không thể tránh hết những chuyện bất trắc được." Tề Lê thấy dáng vẻ không chút lo lắng của Lạc Tranh liền lên tiếng nhắc nhở.

Lạc Tranh cười nhẹ đáp lại, "Tề Lê, chắc chị ở nơi này tiếp xúc với những thành phần hắc đạo lâu quá nên khẩu khí cũng có vài phần hắc ám quá rồi. Chị yên tâm đi, em nhất định sẽ không có chuyện gì đâu."

Tề Lê khẽ thở dài. Cầu mong thượng đế phù hộ...

Địa điểm tiến hành đàm phán là sông bạc trên thuyền. Đúng nửa giờ sau, Báo ca mang theo một đám đàn em nghênh ngang đi đến, ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện.

Phía bên kia bàn là Lạc Tranh cùng em kết nghĩa của Dennis - Hải Ni. Nhìn mặt đoán chừng hấn khoảng hai mươi tuổi, nhưng trông có vẻ khá ngu ngốc, xem ra đúng là có vấn đề về trí não.

Còn Báo ca, người cũng như tên, dáng người cao lớn thô kệch, thân thể vô cùng vạm vỡ nhưng xem ra có vẻ rất chú ý tới hình tượng. Hấn mặc một bộ âu phục màu đen nhìn cũng khá ra dáng. Một đám đàn em phía sau cũng mặc toàn y phục đen hết nhau. Điểm này quả có chút khác biệt so với các bang phái khác trong giới.

Báo ca ngồi đó, nhìn chằm chằm Hải Ni, ánh mắt rực lửa như thể muốn ăn tươi nuốt sống Hải Ni vậy. Trên đầu hấn vẫn quấn một đồng băng gạc, chắc chắn là do Hải Ni gây ra.

Hải Ni có vẻ khá sợ hãi trước thái độ hùng hổ của đối phương nhưng biết Lạc Tranh ở nơi này là để giúp mình nên anh ta rất khúm núm nép phía sau nàng. Từ lúc đám người kia bước vào, Lạc Tranh vẫn không rời mắt khỏi bọn họ, thậm chí đánh giá từ đầu tới chân, trong lòng cũng có đôi chút hoảng loạn.

Thứ nhất, bọn họ khá chú ý tới hình ảnh cũng như hình tượng của mình ở nơi đông người, nếu không sẽ không ăn mặc chỉnh tề như vậy.

Thứ hai, đúng như lời Dennis nói, bọn họ rất muốn bước chân vào xã hội thượng lưu, cho nên luôn muốn người ngoài nhìn vào đều

thấy họ là những con người tao nhã. Vì thế, trong đám người này, có một người ăn mặc không giống như những người đi cùng kia, vẻ mặt anh ta khá cao ngạo, nếu nàng đoán không nhầm thì anh ta chính là luật sư của bọn họ.

Mong sao hai nhận định này của nàng là đúng. Nếu không, chỉ sợ bọn họ là một đám lưu manh thô lỗ, thì ngay cả tới việc nói chuyện đạo lý cũng không thể được.

Nhưng xã hội đen dù sao cũng là xã hội đen, cho dù có luật sư ở đây, đôi khi cũng chỉ là một sự sắp đặt hình thức mà thôi. Luật sư cũng chỉ làm đúng công việc của mình là truyền đạt lại ý tứ của thân chủ một cách máy móc. Nếu ngay cả việc truyền đạt của họ cũng không giải quyết được vấn đề thì họ sẽ có biện pháp riêng để đạt được mục tiêu của mình.

"Xin chào, tôi họ Mục, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp được Luật sư Lạc nổi tiếng, danh bất hư truyền, thật vinh hạnh". Luật sư của đối phương bước lên phía trước, hướng Lạc Tranh đưa tay ra.

"Mục luật sư quá khen!" Lạc Tranh cũng đưa tay ra, đón lấy cái bắt tay của anh ta, rồi ngồi xuống, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi dựa vào ghế "Vị này chắc hẳn là anh Báo, hân hạnh".

Báo ca vốn là người nóng tính, sau khi chứng kiến một màn chào hỏi xã giao này, liền đập bàn một cái "Giảm bớt những thứ vô dụng này đi. Cô họ Lạc đúng không? Cô chính là luật sư đại diện cho tên đàn độn kia đứng ra nói chuyện đúng không? Thế cô nói xem, chuyện này phải xử lý thế nào?"

Bầu không khí đột ngột trở nên cực kỳ căng thẳng.

"Người mới là đàn độn ấy!". Hải Ni vốn dĩ không thích người khác gọi mình như vậy, trong lúc tình thế cấp bách tự nhiên không tự chủ được mà thốt ra.

Báo ca làm sao cho phép người khác mắng hấn như thế, liền đưa tay đập bàn.

"Con thỏ để chết tiệt kia, còn dám cãi lại, anh em đâu, bắt nó lại cho ta."

Vừa dứt lời, đám người kia liền muốn xông lên.

"Dừng tay!" Lạc Tranh liền bước lên phía trước, chắn trước người Hải Ni, nhìn về phía đám người đang rục rịch tiến tới, âm thanh như sương lạnh thảng chập, ánh mắt cũng giống như ngôi sao băng làm người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

"Các người dám động đến anh ta, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các người rời khỏi con thuyền này đâu."

Một câu nói đầy khí thế vang lên làm đám người kia hết thảy đều cả kinh, tất cả bọn họ đều bày ra bộ dạng chưa từng gặp một người phụ nữ nào có khẩu khí mạnh bạo như thế. Họ quay ra nhìn nhau một lượt rồi đồng loạt nhìn về phía Báo ca.

Báo ca cũng đang còn sửng sò vì không ngờ người phụ nữ trước mặt lại có thái độ cương quyết như vậy. Hắn dời tầm mắt lên người Lạc Tranh, cẩn thận xem xét và đánh giá nàng, hồi lâu sau mới cất tiếng hỏi.

"Cô tên gì?"

Lạc Tranh mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời: "Tôi là Lạc Tranh, luật sư đại diện của Hải Ni."

Báo ca không ngờ rằng người phụ nữ này lại có thể trả lời một cách bình tĩnh đến thế, ngẩn ra một lúc mới lên tiếng, "Gan cô cũng lớn đấy!"

"Nếu gan không lớn thì làm sao có tư cách nói chuyện với anh Báo?" Lạc Tranh thấy hắn có vẻ nguôi giận, cười nói: "Anh Báo hôm nay đến đây chắc không phải là không muốn giải quyết vấn đề. Việc dẫn theo luật sư Mục đến nơi này đã cho thấy anh là người coi trọng lý lẽ, vậy sao phải vội vàng đánh đánh giết giết như vậy chứ?"

"Cô nên biết rằng, từ trước tới nay chưa có người phụ nữ nào dám nói chuyện với tôi như thế." Báo ca nhìn chằm chằm vào Lạc Tranh, gân xanh nổi lên, cơ mặt cũng hơi giật giật, "Cô chỉ là một luật sư quèn, tôi muốn động đến cô thì chỉ đơn giản như động đến con kiến mà thôi."

"Anh Báo trên giang hồ là hảo hán bậc nhất, sao có thể làm khó dễ với một người phụ nữ nhỏ bé như tôi". Lạc Tranh ung dung cất tiếng cười, ngay sau đó liền chuyển chủ đề cuộc nói chuyện, "Mặc dù

thế lực của anh Báo rất lớn, nhưng đây là Macau, là địa bàn của tập đoàn WORLD. Nếu anh Báo muốn phá vỡ cục diện này, nhất định lấy cứng chọi cứng thì chỉ làm khổ những người anh em anh dẫn tới mà thôi".

"Cô đang uy hiếp tôi?" Giọng nói của Báo ca toát lên sự nguy hiểm.

"Không, tôi chỉ đang nói lý lẽ với anh mà thôi". Lạc Tranh cười nhẹ.

"Tập đoàn WORLD tuy có chút tiếng tăm ở đây, nhưng ở Đài Loan ai mà không biết đến thế lực của anh Báo chứ? Tập đoàn WORLD luôn chủ trương giải quyết mọi việc một cách êm thấm, tôi nghĩ anh Báo cũng không muốn phóng đại sự việc lên làm gì.

Chỉ nói riêng đến sự can thiệp của giới truyền thông, cho dù thế lực của Trúc Liên bang lớn tới mức nào, cũng cần phải có lý do chính đáng mới có thể hành động được. Nhưng tập đoàn WORLD thì lại khác. Chúng tôi có thể nhờ truyền thông can thiệp vào bất kỳ lúc nào. Nếu vậy, anh Báo, anh cho rằng ai sẽ là người có lợi?"

Báo ca liếc nhìn nàng, ánh mắt hừng hực sự kiêu ngạo dường như cũng dần tan biến. Hắn chăm chú nhìn Lạc Tranh thêm một lúc lâu, thầm nghĩ, "Người phụ nữ này quả thực rất thông minh, một mặt giúp hắn có đường thoái lui, mặt khác lại đưa ra bức tường vững chắc làm hậu thuẫn cho bản thân mình."

Đúng như nàng nói, nếu dùng bạo lực là cách thức cuối cùng để hắn đạt được mục đích thì hắn đã không dẫn luật sư đến để đàm phán trực tiếp làm gì.

Hắn suy nghĩ một chút, dùng ánh mắt ra lệnh cho bọn thuộc hạ lùi về phía sau. Hắn ngồi xuống hạ giọng. "Mục luật sư, hãy thương lượng với cô ta."

Mục luật sư gật đầu, anh ta đã nghe danh tiếng của Lạc Tranh bấy lâu, hôm nay được diện kiến đúng là không phí chuyến đi lần này. Anh ta chưa từng thấy một người phụ nữ nào dám to gan nói chuyện với người của Trúc Liên bang như thế. Cho dù là đàn ông cũng phải cân nhắc vài lần rồi mới dám đưa ra quyết định nữa là.

Nhưng dáng vẻ bình tĩnh của người phụ nữ này thật khiến cho người ta khâm phục.

"Luật sư Lạc, thân chủ của tôi muốn tố cáo anh Hải Ni đây tội cố ý đánh người gây thương tích. Vì liên quan đến vấn đề xuyên quốc gia nên tôi cần phải thông báo cho luật sư đại diện của anh Hải Ni"

"Không, tôi không muốn ngồi tù..." Hải Ni sợ hãi hét lớn.

"Trật tự một chút!" Lạc Tranh quát nhẹ, đợi cho hắn ngoan ngoãn ngồi xuống, nàng cười rồi nhìn về phía Báo ca.

"Anh Báo, về hành vi của Hải Ni, tôi thực sự xin lỗi. Nhưng tôi muốn hỏi, liệu anh có chấp nhận cách thức giải quyết khác không?"

"Ý của thân chủ tôi đã rất rõ ràng đó là muốn Hải Ni chịu trách nhiệm hình sự nhất định." Mục luật sư trả lời thay cho Báo ca.

Lạc Tranh cười nhẹ, lắc đầu, "Không thể nào. Đừng nói chưa kiện ra tòa, cho dù là có kiện đi chẳng nữa, tôi cũng dám khẳng định phía các anh không có khả năng thắng kiện."

Sắc mặt của Báo ca lập tức trở nên khó coi, lạnh lùng hừ một tiếng, "Cô tưởng luật sư của tôi ở đây là bù nhìn sao?"

"Luật sư của anh đương nhiên không phải là bù nhìn." Lạc Tranh cười nhẹ, "Mà luật sư của anh có lẽ không biết rõ về tình hình thân chủ của tôi mà thôi."

Mục luật sư ngạc nhiên, nhìn về phía Hải Ni.

"Thân chủ của tôi, anh Hải Ni, mười năm về trước từng bị trọng thương, đầu bị tổn thương nghiêm trọng. Vì thế ở mức độ nhất định anh ấy không có khả năng nhận thức như người bình thường nên tôi không hề lo lắng nếu các anh đem việc này kiện lên tòa. Chỉ cần tôi đưa ra giấy xác nhận của bác sỹ là có thể giành được cơ hội thắng kiện cho thân chủ của tôi."

Mục luật sư há miệng, không nói gì trong một lúc lâu.

Báo ca không hiểu rõ về pháp luật, thấy luật sư của mình không nói gì, sắc mặt không vui hỏi: "Sao thế? Sao không nói tiếp đi? Không có khả năng nhận thức nghĩa là gì? Nếu không có khả năng nhận thức thì làm sao có thể biết rõ mà đến đánh tôi?"

"Anh Báo, hành vi của thân chủ tôi trên phương diện tâm lý học

được gọi là tâm lý phòng vệ, chính là phòng vệ chính đáng mà người ta thường hay nhắc tới. Nếu như anh Báo kiên quyết tố cáo, tôi có thể nói với anh một cách chắc chắn rằng, tôi hoàn toàn có thể lấy lý do phòng vệ chính đáng để minh oan cho thân chủ của tôi. Phòng vệ chính đáng nghĩa là không thể bị ngồi tù, chỉ cần bảo lãnh là được."

"Những gì cô ta nói có đúng sự thật không?" Báo ca quay đầu nhìn Mục luật sư.

Mục luật sư có chút ngại ngùng gật đầu.

"Mẹ kiếp, tao biết ngay là pháp luật không đáng tin mà!" Báo ca tức giận, đứng phắt dậy lần nữa, hướng về phía Lạc Tranh quát. "Ông mày hôm nay không cần nói chuyện luật pháp gì với mày nữa, đúng là một lũ chó má! Nếu không muốn thẳng đần này ngồi tù. Được, thế thì giao nó ra đây!"

"Anh Báo, tôi có thể đại diện cho thân chủ của tôi đưa ra mức bồi thường cho anh. Nhưng nếu bắt tôi giao người thì không thể được." Lạc Tranh biết rằng, một khi luân thường đạo lý đột nhiên sụp đổ, pháp luật chả có nghĩa lý gì trước mặt bọn chúng, chỉ có thể làm căng với chúng mà thôi.

"Bồi thường?" Báo ca cười nhạt. "Được, một trăm triệu đô, một đồng cũng không được thiếu!"

Lạc Tranh sau khi nghe xong, nhìn thẳng vào mắt hắn "Anh Báo, sư tử há miệng cũng không lớn đến mức như thái độ của anh lúc này. Ai cũng biết, anh Báo từ trước tới nay luôn chiếu cố tới đám đàn em. Anh cũng biết tình hình của thân chủ tôi, chỉ là bị một đứa trẻ đánh cho một cái mà đòi những một trăm triệu đô. Hình như anh Báo không có thành ý lắm thì phải."

Nàng biết con người này chỉ muốn đòi lại thể diện cho bản thân, không ngờ hắn mở miệng đòi nhiều thế.

"Tôi không cần biết. Một là giao tiền, hai là giao người! Đừng có lãng phí thời gian!" Thái độ của Báo ca rất cương quyết, trả lời một cách dứt khoát.

Lạc Tranh không mảy may tức giận mà ngược lại còn cười nói: "Anh Báo, anh hà tất phải làm khó một đứa trẻ như vậy?" Nàng vỗ

tay, một người phục vụ đẩy cửa, đem hai chai Whisky hảo hạng đặt lên bàn.

"Đây là ý gì? Luật sư Lạc, cô không quá ngây thơ khi nghĩ rằng có thể dùng hai chai rượu này để đuổi khéo tôi đấy chứ?" Báo ca thấy rất nực cười.

"Anh Báo hiểu lầm rồi." Lạc Tranh không vội mở nắp chai mà vô cùng ung dung lên tiếng, "Thực ra đây chỉ là rượu chúc mừng tôi với anh Báo đạt được thỏa thuận chung mà thôi." Thấy sắc mặt hắn có chút thay đổi, Lạc Tranh lại nói tiếp.

"Anh Báo, cho dù là hắc đạo hay bạch đạo, thực lòng mà nói, chúng ta cũng chỉ vì kiếm miếng cơm manh áo mà thôi. Mọi người ra vào đều trông thấy nhau, nếu như làm mất đi hòa khí cũng như thể diện thì không hay cho lắm.

Tập đoàn WORLD đã quản lý đa số các sòng bạc ở Macau, đương nhiên sẽ có dự định tiến quân vào Đài Loan. Anh Báo, bên anh cùng với sòng bạc ở Đài Loan trước giờ là kiểu hợp tác hai bên cùng có lợi. Nếu như tập đoàn World xâm nhập vào Đài Loan thì chẳng phải bên anh sẽ thu được nhiều lợi ích hơn so với hiện tại hay sao?

Đường Khẩu của anh Báo nằm đúng khu đô thị xa hoa, sầm uất bậc nhất. Tập đoàn WORLD muốn có vị trí vững chắc ở Đài Loan đương nhiên không thể không nghĩ tới việc giữ lễ với Đường Khẩu của anh Báo. Sự đời không ngừng thay đổi, không ai biết ngày mai sẽ ra sao, cho nên giúp người khác cũng là giúp chính bản thân mình. Không biết tôi nói như vậy, anh Báo có hiểu rõ hay không?"

Chương 69: Mơ hồ

Cho dù là hắc đạo hay bạch đạo thì lợi ích vẫn luôn được đặt lên hàng đầu. Tuy người trong hắc đạo rất coi trọng nghĩa khí nhưng với tình hình của Báo ca hiện giờ thì hai chữ nghĩa khí này chẳng có chút quan hệ nào. Cho nên đánh vào hai chữ lợi ích sẽ mang lại hiệu quả thiết thực hơn.

Quả nhiên, Báo ca nghe xong, sắc mặt có chút thay đổi, thoáng giật mình, nheo mắt lại nói, "Vậy ý của cô là, khi tập đoàn WORLD tiến vào làm ăn tại Đài Loan thì sẽ "ngắm nghĩa" địa bàn của tôi trước tiên?"

Lạc Tranh cũng không trả lời ngay, chỉ cười nhẹ, hơi nghiêng người về phía trước, ngược cặp mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Vậy anh Báo thấy, lập luận của tôi có sức thuyết phục hay không?"

Báo ca nhìn chằm chằm nàng hồi lâu không nói, ánh mắt toát lên sự cân nhắc. Hắn đương nhiên không thể không suy xét lời nói của nàng. Ngộ nhớ tập đoàn WORLD thuận lợi tiến vào thị trường màu mỡ tại Đài Loan, lại đầu tư vào địa bàn của hắn thì tương lai hắn sẽ có vô vàn cơ hội hợp tác với tập đoàn.

Hơn nữa, WORLD thực sự là một tập đoàn có thực lực, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã có thể chiếm được địa bàn Macau càng khiến hắn không thể xem thường.

Một lúc lâu sau...

"Luật sư Lạc, quả thực cô rất có năng lực thuyết phục người khác. Tôi cũng rất mong có thể cùng hợp tác với tập đoàn WORLD, nhưng...." Báo ca đột ngột đổi giọng, nhìn về phía Hải Ni, chỉ thẳng vào mặt hắn.

"Nó đã hút tay trên của tôi, còn khiến tôi bị thương. Tôi có thể

không kiện nó, cũng không cần lấy tiền bồi thường, cũng không cần đem nó đi. Nhưng, Luật sư Lạc, cô cũng phải cho tôi một cách giải quyết thoả đáng chứ?"

Lạc Tranh cảm thấy thót tim, nhưng nhìn thái độ của hắn có vẻ cũng bớt căng thẳng hơn, nhẹ nhàng cười nói, "Anh Báo muốn tôi xử lý thế nào?"

"Những lời vừa rồi của Lạc luật

sur rất đáng để tôi suy nghĩ. Nhưng việc tập đoàn WORLD tiến vào Đài Loan vẫn chưa biết thực hư thế nào, thời gian cụ thể ra sao. Nơi này cũng không phải là tòa án nhưng cô lại muốn nói chuyện đạo lý với tôi, vậy thì..."

Báo ca vừa nói, vừa đưa tay cầm lấy một chai Whisky trên bàn, đặt mạnh xuống trước mặt Lạc Tranh nghe "Cộp" một tiếng. "Uống hết chai rượu này mới biết Luật sư Lạc có bao nhiêu thành ý muốn cùng tôi giải quyết vấn đề!"

Chai rượu Whisky lớn đặt trước mặt Lạc Tranh có chút chao đảo. Nàng vô thức nhớ lại trước kia, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi lãnh khí. Đừng nói tới một chai rượu lớn thế này, bình thường chỉ uống có một ly, nàng đã phải bỏ thêm đá vào. Hiện giờ, khiến nàng uống hết một chai này ngay trước mặt hắn, chẳng khác nào bắt nàng đi vào chỗ chết.

"Sao rồi? Không dám?" Báo ca thấy nàng có vẻ chần chừ liền cười lớn, "Luật sư Lạc, tôi biết cô rất lợi hại, cũng biết thế lực đằng sau cô tại Macau này rất lớn. Nhưng nơi này vẫn là Trung Quốc, không phải nước ngoài, tôi có thể tiếp thu những lý luận kia của cô, nhưng đó là chuyện sau này hãy nói. Hiện giờ, tôi chỉ muốn xem cô xử lý chuyện này thế nào! Nếu như ngay cả thành ý cô cũng không có, vậy đừng trách tôi không khách khí."

Lạc Tranh biết rõ đối phương cố tình làm khó nàng. Thực ra, tình huống này cũng thường xuyên xảy ra trong các bang phái. Trên người bọn họ ngoài sát khí không ngừng toả ra thì chỉ có bản tính dã man mà thôi. Nếu muốn khiến họ tâm phục khẩu phục thì ít nhất cũng phải làm được những việc mà người bình thường không thể làm

được.

"Luật sư Lạc, cô đang do dự? Thế thì đừng trách tôi, anh em đâu..."

"Khoan đã!" Lạc Tranh ngược mắt, mỉm cười nhìn Báo ca, nhưng mỗi từ nàng thốt ra lại cực kỳ kiên quyết, "Tôi uống!"

Một câu nói của Lạc Tranh làm Báo ca hơi sững người, đám đàn em phía sau lưng hắn cũng không khỏi giật mình, còn Mục luật sư đã sớm trợn mắt há hốc mồm.

Một chai rượu lớn như thế, ngay cả hắn, đường đường là đại ca xã hội đen mà còn không dám khinh suất khoe khoang từu lượng của mình. Có chút mất tự nhiên, hắn bắt đầu cảm thấy mình đang vã mồ hôi lạnh.

Kết giao với xã hội đen chính là như vậy, bọn chúng chẳng cần quan tâm đến việc nàng có phải là phụ nữ hay không? Trước cặp mắt tò mò của bao nhiêu người, Lạc Tranh thản nhiên mở nắp chai rượu, sau đó, hơi ngửa cổ, từ từ uống cạn...

Cảm giác cay xè cùng chua xót kích thích mãnh liệt vào đại não khiến đầu óc Lạc Tranh quay cuồng, cảm giác buồn nôn xộc lên tận miệng, chỉ chực trào ra nhưng nàng vẫn cố chịu đựng. Nếu chịu thua trong tình huống này thì chẳng khác nào không muốn sống nữa.

Nàng thề rằng, sau lần này, sẽ không bao giờ động đến một giọt Whisky nào nữa.

Bình rượu cứ từ từ vơi dần đi...

Đám đàn ông bên cạnh đều trợn mắt nhìn nàng, như ngây ra hết loạt, thậm chí Báo ca cũng không ngoại lệ. Hắn vốn nghĩ dùng chai rượu này để dọa cho nàng một trận vì sự kiêu ngạo cùng to gan lớn mật của nàng, dám không nể nang gì khiến mặt mũi hắn không biết để đâu.

Nhưng không ngờ, người phụ nữ này mặt vẫn không biến sắc, trước mặt hắn một hơi đem chai rượu uống cạn. "Cạch"... Vỏ chai rượu đã rỗng được đặt xuống trước mặt Báo ca. Lạc Tranh cố nén sự đau đớn cùng cảm giác khó chịu đang kịch liệt dâng lên trong dạ dày, lại thêm cảm giác mông lung, mơ hồ bắt đầu lan tỏa, nàng lạnh

lùng lên tiếng, "Rượu, tôi cũng đã uống sạch rồi, anh Báo, anh nói đi, anh muốn thế nào đây?"

Báo ca nhìn Lạc Tranh hồi lâu, thật lâu sau mới khôi phục lại được ngữ điệu bình thường, chỉ vào Hải Ni nói, "Nó khiến tôi bị thương, ít nhất nó cũng phải chịu tổn thương tương tự như vậy. Nhưng giờ nó lại hoàn toàn bình an vô sự, việc này không thể kết thúc như vậy được!"

Lạc Tranh chống tay xuống bàn, nhìn về phía Hải Ni, thấy mặt anh ta đầy vẻ sợ sệt, lại quay đầu về phía Báo ca lên tiếng, "Anh ta là thân chủ của tôi, tôi có trách nhiệm bảo vệ anh ta tránh khỏi mọi tổn thương."

"Luật sư Lạc, tôi thực sự hâm mộ khí phách của cô. Cô muốn bảo vệ thân chủ của mình, nhưng mà tôi vẫn chưa thấy hài lòng..."

Lời nói của Báo ca bỗng nhiên bị chặn ngang, "Anh Báo không phải muốn nợ máu trả bằng máu sao? Vậy được, tôi trả lại cho anh!"

Lạc Tranh cười lạnh, vừa dứt lời, nàng đột ngột cầm chai rượu đã rỗng trên bàn lên, đập mạnh xuống đầu mình...

Không khí xung quanh như đông cứng lại, cảm giác như không đủ dưỡng khí cần thiết để duy trì sự sống.

Mục luật sư trừng lớn hai mắt, kinh hãi nhìn Lạc Tranh...

Báo ca không nói lời nào, miệng há hốc nhìn sững hành động vừa rồi của nàng.

Hải Ni bị hù dọa đến phát khóc.

Những mảnh thủy tinh vỡ từ trên tóc Lạc Tranh rơi xuống, không khí nồng nặc mùi rượu. Mà Lạc Tranh vẫn đứng yên đó không hề nhúc nhích. Ngay sau đó, Dennis xô cửa xông vào cũng bị một phen hú vía, ngây người.

Lúc Lạc Tranh uống rượu, anh ta đã sớm nhìn thấy, định xông vào ngăn cản, không ngờ tới lúc vào đến nơi lại thấy được một màn thót tim đến thế này.

Trán Lạc Tranh bị đập vỡ, dòng máu đỏ thẫm từ miệng vết thương từ từ chảy xuống gương mặt nàng. Mặt nàng đã sớm trắng bệch, nay lại thêm vết máu càng làm nổi bật lên dung mạo xinh đẹp

mê người. Một màn tàn nhẫn như vậy cũng không thể che lấp sự xinh đẹp rung động lòng người của nàng.

Một lúc sau...

"Anh Báo, đã có thể đi được chưa?" Lạc Tranh cất giọng trầm trầm cùng bình thản như cũ, bất chấp việc hình ảnh của mấy người trước mặt đã bắt đầu chao đảo.

Báo ca chăm chăm nhìn Lạc Tranh một lúc lâu, ánh mắt đầy sự kính nể nhưng cũng ẩn chứa nhiều suy tư, "Người phụ nữ này quả thật vô cùng lớn mật!"

"Được, tôi hứa với cô, chuyện này dừng ở đây, tôi cũng không truy cứu nữa!"

"Cảm ơn!" Lạc Tranh chống hai tay vào cạnh bàn, khẽ nói.

Báo ca nhìn trán nàng càng lúc càng cháy nhiều máu, hơi nhíu mày, tâm tình có vẻ hơi xao động.

"Lạc Tranh, tôi thực sự khâm phục cô. Từ giờ, cô là bạn của tôi. Nếu như cô đến Đài Loan, có kẻ nào dám làm phiền cô, cứ nói với tôi. Tôi đảm bảo ngày hôm sau hẳn sẽ không nhìn thấy ánh mặt trời."

Lạc Tranh có chút miễn cưỡng nở nụ cười, không phải do đau đớn từ vết thương mà là men rượu đã bắt đầu phát tác.

Nàng giơ ngón tay cái lên tỏ ý tán thưởng.

Nhưng mà, Lạc Tranh đã không còn nhìn thấy rõ ràng thứ gì nữa. Khi đám người kia vừa rời đi, nàng đưa tay ôm lấy đầu, bất tỉnh nhân sự...

Tại bệnh viện tư nhân, bên ngoài hành lang vô cùng yên tĩnh dường như có thêm một mùi thơm thoang thoảng lắng đọng trong không khí. Nơi này không hề có mùi thuốc khử trùng lạnh lẽo, đủ biết đây là một bệnh viện cao cấp đến chừng nào.

Lạc Tranh nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, đầu quấn băng gạc, bên cạnh cũng không có quá nhiều thiết bị cấp cứu chứng tỏ vết thương của nàng không phải là quá nghiêm trọng.

Nhưng, dùng bình rượu Whisky lớn như thế mà đập mạnh vào đầu, cũng đủ làm cho nàng phải an dưỡng trên giường bệnh mấy ngày.

Hành động kinh thiên động địa của Lạc Tranh chỉ trong một thời gian ngắn đã lan truyền khắp các sòng bạc lớn nhỏ tại Macau. Rất nhiều người biết đến và ghi nhớ cái tên Lạc Tranh - một nữ luật sư kiên cường, dám cả gan một mình đối phó với Trúc Liên bang. Thời gian này, tất cả mọi người đều tới tấp bàn bạc về chủ đề này.

Giới truyền thông cũng không bỏ qua cơ hội tốt hiếm có này để đưa tin. Nhưng vì Dennis đã khéo léo giữ bí mật một cách hoàn hảo nên Lạc Tranh mới có thể yên bình nằm trong bệnh viện nghỉ ngơi vào thời điểm nước sôi lửa bỏng này.

Dùng bình Whisky nhập khẩu đó đập vào đầu khiến cái bình lập tức vỡ tan, chứng tỏ ở khoảng cách gần như vậy thì lực tác động phải lớn cỡ nào? Dennis nghĩ mãi mà cũng không thể tin được.

Anh ta thực sự có chút khó nghĩ, ngộ nhớ cú đập đó làm chấn động nghiêm trọng tới não bộ, ảnh hưởng tới tương lai của Lạc Tranh thì đúng là lớn chuyện. Nhưng may mắn thay, bác sỹ chẩn đoán Lạc Tranh chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày mà thôi. Cũng may là trước đó nàng đã uống một lượng lớn rượu Whisky nên tốc độ lưu thông của máu cũng tăng lên. Tuy cái bình đập xuống bằng một lực rất lớn nhưng không làm mạch máu bị tắc nghẽn, não cũng chỉ bị chấn động nhỏ, nghỉ ngơi một thời gian sẽ không sao.

Lúc này Dennis mới cảm thấy hoàn hồn. Ít nhất, giờ đây anh ta đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh sắc Macau về đêm thực sự rất quyến rũ lòng người, bóng đêm được thắp sáng bởi ánh đèn neon càng thêm vẻ phong tình, giống như hình ảnh của một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt dịu dàng ẩn dấu sau chiếc khăn che mặt, lúc ẩn lúc hiện cực kỳ lay động lòng người.

Bóng đêm dày đặc bao trùm khung cảnh bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn đối lập với không gian yên tĩnh cùng ánh sáng nhu hoà bên trong căn phòng.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng bị đẩy ra, thân ảnh cao lớn tao nhã của một người đàn ông xuất hiện, cơ hồ che khuất ánh đèn ngoài hành lang. Hắn nhìn thoáng qua người phụ nữ đang nằm mê man

trên giường bệnh, sau đó, khẽ đóng cửa lại, bước tới gần.

Trên giường bệnh, Lạc Tranh vẫn hôn mê bất tỉnh. Trên người nàng còn phảng phất mùi rượu hoà quyện với mùi hương thơm ngát toả ra từ cơ thể tạo thành một mùi hương vô cùng dễ chịu. Người đàn ông kia ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, thân thể cao lớn khẽ nghiêng về phía trước, ánh mắt như ngưng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn có phần tái nhợt của Lạc Tranh.

Một lúc sau, hắn khẽ giơ tay bàn tay lên, những ngón tay thon dài khẽ chạm lên đầu nàng, nơi quần đầy băng gạc, tận sâu trong đáy mắt xuất hiện vài tia rung động.

Ánh sáng từ ngọn đèn nơi giường bệnh đem hình dáng cương nghị của người đàn ông khắc họa một cách rõ nét. Ngón tay hắn nhẹ nhàng vẽ theo làn môi của nàng những đường nét hết sức nhu tình, khẽ nâng chiếc cằm nhỏ nhắn đầy kiêu ngạo cùng lạnh lùng của nàng lên. Nhìn từ phía sau, bóng lưng của hắn vẫn toát ra một vẻ cực kỳ nguy hiểm.

Lạc Tranh nằm trên giường bệnh khẽ "ừm" một tiếng, lông mày của người đàn ông khẽ chau lại, ngón tay dờ đi, nhưng lại có chút lưu luyến không nỡ, khẽ chạm vào gò má nàng. Lòng bàn tay có chút thô ráp chậm rãi thưởng thức làn da mềm mại, mịn màng của nàng. Liền sau đó, lại từ từ di chuyển xuống chiếc cổ xinh xắn trắng trẻo như thiên nga.

Ánh mắt của

người đàn ông có chút xao động cùng phức tạp nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường. Thấy nàng nằm mê man không yên giấc vẫn khẽ chau mày, không khỏi thở dài một tiếng.

"Thà rằng tự mình chịu khổ, cũng không cần đến sự giúp đỡ của tôi. Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, Ôn Húc Khiên trong lòng em quan trọng đến vậy sao?"

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên có chút xa xăm. Hắn hơi cúi đầu cơ hồ lộ ra vài phần bất đắc dĩ...

Đêm tối mịt mù, có chút lãng mạn, có chút ấm áp...

Trong bóng đêm, tâm tình người đàn ông kia dường như cũng thả lỏng hơn, có thể thấy được trong ánh mắt hẩn dần toát lên một vẻ trù mến đầy dịu dàng. Hẩn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé đặt bên giường của Lạc Tranh, đưa lên môi, hôn nhẹ. Thậm chí, còn đem những ngón tay xinh xắn của nàng nhẹ nhàng mơn trớn khắp trên khuôn mặt của hẩn, tham lam hít lấy hương thơm quen thuộc trên những ngón tay nàng.

"Ừm..." Trong lúc mê man, Lạc Tranh ậm ừ một cách vô thức, bàn tay nhỏ bé non mịn như trẻ con hơi động đậy. Ánh mắt người đàn ông chợt chững lại, trong nháy mắt, không còn nhìn thấy sự ôn nhu trong đó nữa. Hẩn chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn che hết ánh sáng nhu hòa trong phòng, bao phủ lấy hình dáng nhỏ bé của Lạc Tranh.

Dáng vẻ của hẩn bỗng trở nên hờ hững, trong ánh mắt cũng có sự thay đổi rõ rệt, khác hẳn với sự dịu dàng lúc nãy, bàn tay to lớn bỗng nhiên nắm chặt lại. Ít phút sau, hẩn quay đầu, sải bước rời khỏi phòng bệnh.

Trong khoảnh khắc người đàn ông kia vừa rời khỏi, Lạc Tranh trên giường bệnh khẽ kêu một tiếng yếu ớt, "Nghieu..." Thanh âm của nàng dường như có chút gì đó vô lực, có gì đó vô thức...

Máu...

Khắp nơi toàn là máu...

"Giết người, ta giết chết các người!" Âm thanh đầy man rợ hoà cùng dáng vẻ say xỉn vang lên đầy tàn bạo. Một con dao sáng loáng vung lên...

"A...." Lạc Tranh đột nhiên mở to hai mắt, ánh mặt trời đã tràn ngập căn phòng từ khi nào khiến cho cơn ác mộng đầy máu tanh kia hoàn toàn bị phá vỡ.

Nằm mơ, hóa ra là nằm mơ!

Lạc Tranh hít thở có chút khó nhọc, mồ hôi lạnh toát ra khắp trán, khiến băng gạc quấn quanh đầu cũng ướt đẫm theo. Thật lâu sau nàng mới hoàn hồn, đưa mắt nhìn xung quanh phòng.

Ánh mặt trời mùa thu toả ra một cảm giác cực kỳ ấm áp, nhẹ

nhàng len vào trong phòng. Nơi này được bài trí khá tiện nghi cùng tinh tế, nhưng không khó để nhận ra đây là phòng bệnh.

"Cô tỉnh rồi!" Trong khi Lạc Tranh đang cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra, thì một giọng đàn ông nhẹ nhàng vang lên. Tuy giọng nói của anh ta có vẻ bình thản nhưng trong lời nói vẫn hàm chứa sự xúc động cùng vui mừng.

Lạc Tranh khẽ quay đầu, vết thương trên đầu nhói đau khiến nàng vô thức nhíu mày. Nàng nhìn thấy cách đó không xa có một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy nàng tỉnh dậy, anh ta để tờ báo đang đọc sang một bên, bước lại gần nàng.

"Dennis?" Trong đáy mắt Lạc Tranh nổi lên một tia nghi hoặc.

Dennis khẽ mỉm cười, chủ động nhấn cái nút bên cạnh giường, đầu giường khẽ nâng lên cao hơn, nhờ đó Lạc Tranh cảm thấy thoải mái đôi chút.

"Cám ơn anh!"

"Những lời này phải là tôi nói mới đúng." Dennis ngồi xuống bên cạnh, chăm chú nhìn nàng, chân thành cất tiếng hỏi thăm, "Hiện tại cô cảm thấy thế nào?"

Hôm nay, dáng vẻ Dennis trông vô cùng mỉm hoặc. Anh ta ăn mặc khá thoải mái, bộ trang phục tối màu làm toát lên vẻ bình thản cùng hơi thở trầm ổn khiến anh ta càng thêm hấp dẫn.

Thanh âm của anh ta cũng hết sức nhẹ nhàng, không quá kích động cũng không chứa đựng nhiều cảm xúc, giống như việc nàng tỉnh lại là chuyện hoàn toàn nằm trong dự đoán. Ánh mặt trời chiếu lên thân ảnh cao lớn khiến người khác nhìn vào đều có cảm giác chìm đắm cùng sự mê hoặc.

Lạc Tranh không thể không thừa nhận, vẻ đẹp của anh ta thực sự là một mầm hoạ. "Tôi đang ở trong bệnh viện sao?" Nàng muốn xác nhận lại một lần nữa.

Dennis gật đầu. "Đúng lúc Hắc Báo rời đi, cô liền ngất xỉu, ngã vào lòng tôi. Nhìn tình hình không mấy khả quan nên tôi lập tức đưa cô tới bệnh viện."

"Tôi ngất xỉu? Tôi... đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tranh chỉ nhớ,

nàng uống xong một bình rượu lớn sau đó Báo ca muốn đòi nợ máu với Hải Ni, nàng liền đem bình rượu đập lên đầu mình. Sau đó thế nào nàng cũng không nhớ rõ.

Nàng vô thức sờ lên đầu mình, chạm vào chỗ băng gạc...

"Yên tâm, đầu của cô không bị ảnh hưởng gì, chỉ là chấn động chút đỉnh, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ ổn thôi." Dennis ôn nhu cười nhìn nàng, thấy tinh thần nàng khá tốt, không kìm được buông câu đùa giỡn. "Thật may là đầu của cô không có vấn đề gì, nếu không cùng làm bạn với Hải Ni thì tội của tôi quả thực quá lớn."

Chương 70: Đề xuất yêu cầu

Lạc Tranh thực sự bị những lời của Dennis chọc cười. Trước đây, nàng cũng từng xem qua chút tư liệu về người đàn ông này. Tư liệu cho thấy anh ta là một người trầm tĩnh và có bộ dạng khá hờ hững với mọi chuyện, không giống với những người dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình. Hôm nay có thể nói đùa cùng nàng như vậy, cho thấy anh ta không hề coi nàng là người ngoài hay người xa lạ nữa.

"Tôi cảm thấy ông trời đối với mình cũng không tệ, chỉ là một cái bình rượu, có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Dennis nghe vậy, khẽ lắc đầu thờ dãi. "Gan của cô quả thực quá lớn, đây không phải là chai bia hay chai sâm banh bình thường, mà là một bình Whisky lớn. Dùng nó đập lên đầu, đàn ông bình thường còn không chịu nổi, huống hồ cô là phụ nữ."

"Nhưng cuối cùng, chẳng phải tôi vẫn bình an vô sự hay sao?" Lạc Tranh nhẹ nhàng cất tiếng cười. Mặc dù hiện tại cơ thể nàng có chút không khỏe, nhưng xét về tổng thể thì không có gì đáng lo ngại.

Dennis quan sát Lạc Tranh một hồi, thấy nàng không có vẻ gì là nói dối, khẽ gật đầu rồi nghiêm túc nói, "Lạc Tranh, lẽ ra tôi không nên để cô đi như thế."

Lạc Tranh có thể thấy sự áy náy trong mắt anh ta, liền nói, "Dennis, anh đừng nghĩ như vậy. Đây chính là công việc mà tôi phải làm, không liên quan gì tới anh."

Dennis nhìn về phía nàng, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng...

"Tôi thật không hiểu, ngay cả tính mạng của bản thân mình mà cô cũng không màng đến. Từ lúc cô bắt tình nhân sự tới giờ cũng được ba ngày rồi."

Lạc Tranh đờ người ra vì kinh ngạc...

Ba ngày...trời ơi, nàng cứ nghĩ như mình vừa mới ngủ một giấc.

"Anh vẫn luôn ở đây sao?" Nàng không thể không cất tiếng hỏi.

"Cơ bản là như vậy, ngoại trừ lúc ra ngoài xử lý vài chuyện. Cô thực sự khiến tôi bị sốc đấy." Dennis nhẹ nhàng trả lời.

Lạc Tranh chăm chú nhìn Dennis, hàng lông mày khẽ nhíu lại như cảm thấy có gì đó khó hiểu. Trong lúc hôn mê bất tỉnh, nàng thường xuyên mơ thấy ác mộng, là cơn ác mộng về những hình ảnh vô cùng đáng sợ của của thời thơ ấu kinh hoàng.

Nhưng nàng mơ hồ cảm giác được vào lúc mình khổ sở nhất để vật lộn với cơn ác mộng kia thì có một hơi thở hết sức quen thuộc len lỏi hoà quyện vào hô hấp của nàng, khiến những cơn ác mộng cùng cảm giác sợ hãi kia biến mất trong nháy mắt.

Nàng cảm giác được có một người đàn ông chậm rãi tiến đến, hơi thở phảng phất mùi hoắc hương dịu nhẹ, ôn nhu vỗ về nàng. Người đàn ông đó có giọng nói trầm trầm rất quen thuộc, hơi ấm từ những ngón tay cũng cực kỳ quen thuộc. Quen thuộc đến mức khiến nàng có thể an tâm chìm vào giấc ngủ.

Lúc vừa tỉnh dậy, Lạc Tranh cảm giác như mình nhìn thấy Thương Nghiêu. Nhưng rất nhanh sau đó, ánh mặt trời rực rỡ khiến đôi mắt nàng hoàn toàn nhìn rõ ràng sự vật trong phòng. Người đàn ông nàng nhìn thấy là Dennis, đang ngồi nhàn nhã đọc báo chứ không phải người đàn ông thần bí khó lường kia.

Rốt cuộc là hắn có từng tới hay không?

Hay là nàng đã nằm mơ?

Thấy Lạc Tranh nhìn mình chăm chú không hề chớp mắt, Dennis cũng không né tránh, mà ngược lại cũng nhìn vào đôi mắt nàng. Dường như nhận ra ánh mắt nàng đang hướng về một nơi xa xăm nào đó, Dennis khẽ nở nụ cười khổ.

"Lạc Tranh, cô nhìn tôi chăm chú như thế nhưng trong lòng lại nghĩ tới một người đàn ông khác. Điều này sẽ khiến tôi bị tổn thương đấy."

Lạc Tranh lúc này mới chợt bừng tỉnh, nét mặt có chút áy náy, khẽ nở nụ cười, "Dennis, mấy ngày này vất vả cho anh quá, đều là lỗi của tôi, khiến cho anh bị mất quá nhiều thời gian."

"Lạc Tranh, đứng ra tôi phải kịp thời có mặt để ngăn cản mọi việc

mới đúng. Sớm biết Hắc Báo ngang ngược như vậy thì tôi đã ở bên cạnh cô rồi." Dennis lên tiếng.

Lạc Tranh lắc đầu, "Dennis, nơi này không giống với đất nước của anh. Đừng nói Trung Quốc, mà ngay cả Macau hay Đài Loan thì cũng đều có thể xảy ra những tình huống tương tự. Từ trước tới nay, thế lực của Trúc Liên bang luôn rất lớn, bọn chúng đều xuất thân từ giang hồ - những kẻ suốt ngày chém chém giết giết, không dễ dàng mà cùng với anh nói chuyện luật pháp, nhân quyền đâu.

Cho dù lần này chúng ta dùng tiền để đạt được mục đích thì đối phương cũng sẽ cho rằng chúng ta không có thành ý. Vì thế xử lý cần phải dứt khoát, tránh mọi hậu họa về sau. Bằng cách này, tập đoàn WORLD muốn phát triển sự nghiệp tại Đài Loan cũng sẽ gặp nhiều thuận lợi hơn. Nên biết rằng, những người này, làm cho bọn họ vui vẻ phục tùng so với uy hiếp bọn họ thì mang lại hiệu quả hơn nhiều."

Dennis nghe xong thì gật đầu, "Ý kiến của cô không sai. Làm như vậy có thể giải trừ hậu họa nhưng quá nguy hiểm. Lần sau không nên làm như thế nữa."

"Còn có lần sau sao?" Lạc Tranh có chút bất đắc dĩ cười cười, "Thiết nghĩ một bình Whisky lớn đã làm cho tôi phát buồn nôn rồi. Nếu có lần tiếp theo, khéo tôi chết chắc."

"Nói như vậy, từ nay về sau, một giọt Whisky cô cũng không động tới nữa?" Dennis nhìn nàng với thái độ hết sức lạc quan, tâm tình cũng cực kỳ tốt.

"Tất nhiên!" Lạc Tranh nhăn mũi, điệu bộ của nàng nhìn qua rất đáng yêu, có chút gì đó trẻ con và đầy nữ tính.

"Lúc mở nút bình Whisky đó ra, tôi đã thề rằng sau này có đánh chết, tôi cũng không động tới một giọt Whisky nào nữa!"

"Lúc ở nhà, phụ nữ uống chút rượu cũng không hại gì!" Dennis thấy bộ dạng của Lạc Tranh đã rất hoạt bát cũng cảm thấy yên tâm hơn.

"Tôi muốn xuất viện!"

"Không được, cô vừa tỉnh lại, còn phải theo dõi hai ngày nữa."

Dennis cự tuyệt đề nghị của nàng.

"Hả? Còn phải quan sát hai ngày..." Lạc Tranh thực sự không thích bệnh viện một chút nào

. Ở những nơi thế này, dù không có bệnh cũng biến thành có bệnh.

Còn mãi nghĩ ngợi, di động trong túi liền reo lên. Dennis cũng rất chu đáo, chủ động đi đến chỗ túi xách lấy điện thoại đưa cho nàng.

"Cám ơn!" Lạc Tranh cầm lấy di động, nhìn thoáng qua màn hình, nét mặt lập tức trở nên vô cùng vui vẻ....

"Mẹ, có việc gì mà mẹ lại gọi điện cho con thế?"

Dennis thấy là cuộc gọi riêng tư của nàng, cũng không đứng quá gần nàng nữa mà chủ động bước về phía cửa sổ, lặng lẽ nhìn Lạc Tranh nghe điện thoại.

Nàng, là người phụ nữ khiến anh ta cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ: Dững cảm. thông minh, cẩn trọng và cũng rất to gan...Dennis rất khó để tưởng tượng rằng một phụ nữ lại có nhiều ưu điểm như vậy.

Vào lúc này, trên người nàng là y phục bệnh nhân trắng toát, trên đầu quấn đầy băng gạc, khiến người khác nhìn vào hết sức đau lòng. Nhưng nét mặt của nàng lại cực kỳ dịu dàng, như thể hấp dẫn toàn bộ ánh sáng mặt trời trên thế gian. Thanh âm của nàng lúc nói chuyện điện thoại cũng rất nhẹ nhàng, giống như dòng suối tinh khiết róc rách chảy qua khe núi.. Dáng vẻ nàng tỏa ra một sự quyến rũ cùng mê hoặc, khiến người khác cảm thấy mê mẩn giống như hương hoa anh túc vậy.

"Mẹ, con thật sự không sao. Mẹ đừng nghe báo chí nói linh tinh, con sao có thể tiếp xúc với xã hội đen chứ." Lạc Tranh kiên trì giải thích qua điện thoại, lại thấy Dennis đứng đó không xa nhìn nàng không chớp mắt, khẽ mỉm cười với anh ta.

Dennis cũng cười đáp lại. Đáng thương thay cho tấm lòng những người làm cha làm mẹ trên đời này, nhưng quả thực tin tức cũng truyền đi quá nhanh.

"Mẹ, yên tâm đi, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe. Con vẫn khỏe. Mẹ xem, giọng của con không phải so với trước đây vẫn giống nhau

sao?" Lạc Tranh dịu dàng nói.

"Bất kể là công việc hay chuyện tình cảm, con cũng sẽ suy xét cẩn thận, mẹ không cần phải lo lắng."

Sau khi hàn huyên một hồi, Lạc Tranh mới ngắt điện thoại di động, ngại ngùng nhìn về phía Dennis, "Là mẹ tôi. Không biết bà nghe từ đâu thông tin tôi bị thương, đang vô cùng lo lắng."

Dennis cười nhẹ, đưa tay nhận lấy di động của nàng, muốn giúp nàng để lại điện thoại vào trong túi xách. Màn hình di động còn chưa tắt hẳn, Dennis vô tình đưa mắt nhìn qua màn hình, hơi ngẩn ra rồi do dự cất tiếng hỏi, "Mẹ cô rất thương cô phải không?"

"Đúng vậy, mẹ tôi đang ở tại một trại dưỡng lão bên Mỹ. Sau đợt bận rộn này, tôi muốn thu xếp công việc qua thăm bà một chuyến."

Dennis cũng không hỏi thêm câu nào nữa, mỉm cười nhẹ nhàng nói, "Sau này, đừng để cho mẹ cô phải lo lắng nữa."

Chương 71: Nếu cùng hẳn ly hôn

Lạc Tranh khẽ gật đầu, "Đúng vậy. Mẹ tôi quả thực rất lo lắng cho tôi. Chỉ cần nghe thấy bên này có chút rắc rối gì, mẹ tôi đều không thấy yên tâm."

"Thế gian này không có gì sánh bằng tấm lòng người mẹ. Người làm cha mẹ sao có thể không quan tâm đến con cái của mình chứ." Dennis nhẹ nhàng lên tiếng.

Lạc Tranh nghe xong những lời này, nụ cười trên môi thoáng cứng lại.

"Tôi đã nói gì sai sao?" Dennis nhìn thần thái của nàng có chút không tự nhiên, ân cần hỏi thăm.

"A, không có gì!" Lạc Tranh liền nở nụ cười, nhìn về phía anh ta, nét cười trong mắt bộc lộ rõ sự chân thành, "Thật không ngờ tôi và thần bài trong truyền thuyết lại có thể cùng nói chuyện thế này. Không những thế, anh còn chăm sóc cho tôi những ba ngày nay."

Dennis cười nhẹ đáp lại, "Danh tiếng bên ngoài đối với tôi không quan trọng. Tôi thật sự cảm thấy vui vì có thể kết giao cùng một người bạn như cô. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lạc Tranh, lần này cô bị thương dù sao cũng có liên quan tới tôi. Nếu không làm được gì cho cô thì quả thực trong lòng tôi sẽ cảm thấy cực kỳ áy náy. Cô nói đi, chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô."

Lạc Tranh thấy thái độ của Dennis khá cương quyết, cũng không có vẻ là đang nói đùa, hơi nghiêng đầu nhìn anh ta rồi nói, "Bất kể là yêu cầu gì anh cũng có thể đáp ứng sao?"

Dennis gật đầu, cười nhẹ một tiếng, "Đương nhiên, chỉ cần những việc tôi có thể làm được. Kể cả cô yêu cầu hái trăng trên trời tôi cũng cố mà thực hiện."

Lạc Tranh thực bị những lời này của anh ta làm cho buồn cười.

Nàng không thể không thừa nhận, Dennis là một người cực kỳ dễ gần. Mặc dù địa vị của anh ta không hề tầm thường, nhưng không bao giờ khiến cho người khác cảm thấy bị áp lực.

"Yên tâm, tôi sẽ không lãng phí cơ hội hiếm có thế này đâu."

Nàng suy nghĩ một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc của anh ta, "Tôi muốn gặp ông chủ của tập đoàn WORLD!"

Yêu cầu này đối với Dennis mà nói cũng không có gì quá khó khăn. Tính cả việc hai người bọn họ cùng đánh cược, anh ta lại còn vì đối phương mà đứng ra tiến hành cuộc kiểm tra, điều này cho thấy mối quan hệ giữa hai người họ không hề đơn giản, ít nhất, họ phải biết nhau khá rõ.

Nào ngờ, Dennis nghe xong, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn Lạc Tranh, "Cô chưa từng gặp anh ta sao?"

Lạc Tranh gật đầu.

Dennis nhìn chằm chằm Lạc Tranh như nhìn một vật thể lạ, một lúc sau mới nói, "Cô ngay cả ông chủ của mình cũng chưa từng gặp mặt, vậy mà cứ nhất quyết liều mạng vì anh ta như vậy sao?"

Lạc Tranh cười nhẹ đáp, "Chắc anh không biết, thật ra trước khi tới Macau, tôi cũng đã đạt được thoả thuận với tập đoàn rồi. Cho nên về nguyên tắc mà nói, tôi đã chính thức trở thành luật sư đại diện của tập đoàn. Vì thế, những công việc này đều thuộc chức trách của tôi."

Còn có một nguyên nhân quan trọng mà Lạc Tranh không nói ra!

Đó chính là nàng cần độc lập về mặt kinh tế. Tuy nàng đã từng nhận rất nhiều vụ kiện, qua nhiều năm như vậy cũng tích lũy được mối quan hệ với không ít khách hàng, nhưng đều là dưới danh nghĩa của văn phòng luật. Từ khi bộ mặt đáng sợ của Ôn Húc Khiên bộc lộ vào đêm đó, trái tim nàng đã nguội lạnh. Nàng muốn chuẩn bị con đường riêng cho mình. Nếu như nàng và Ôn Húc Khiên phải đi tới kết cục xấu nhất, nàng đã quyết định sẽ không mang đi bất kỳ khách hàng nào hiện giờ của văn phòng hết.

Như vậy cũng có nghĩa là Lạc Tranh không còn gì cả. Đúng lúc này, tập đoàn thần bí kia lại xuất hiện, có thể coi như là đã cứu nàng một mạng.

Ngoài lý do đó ra, việc nàng nhanh chóng quay trở lại Macau để xử lý công việc còn là vì muốn trốn tránh những cảm xúc hiện thời. Chỉ có vùi đầu vào công việc, nàng mới có thể quên đi một số người, một số việc mà thôi.

Ánh mắt Dennis nhìn nàng dường như có chút gì đó hơi khác. Một lúc lâu sau, khẽ dựa lưng vào thành ghế, Dennis có chút suy tư, cất tiếng hỏi nàng.

"Lạc Tranh, cô là nhân tài hiếm có, đã khi nào nghĩ tới việc thay đổi nơi làm việc chưa?"

"Thay đổi nơi làm việc?" Lạc Tranh có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền khôi phục phản ứng với lời nói vừa rồi, cười khẽ, "Không lẽ Dennis tiên sinh muốn trọng dụng người tài?"

"Cô rất thông minh, cho nên tôi rất thích hợp tác cùng một người thông minh như cô." Dennis cũng không quanh co, lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi cho rằng, tập đoàn WORLD không thích hợp với cô lắm bởi vì bối cảnh của họ khá phức tạp. Còn sản nghiệp dưới sự quản lý của tôi lại hoàn toàn trong sạch. Tuy rằng tôi đam mê cờ bạc, nhưng sự nghiệp lại hoàn toàn không dính dáng đến "trò đỏ đen" đó. Nếu cô có hứng thú, vậy hãy suy nghĩ về việc tới giúp tôi."

Lạc Tranh dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Dennis, chân thành nói, "Đây thực sự là một lời mời rất hấp dẫn. Ít nhất tôi cũng có cảm giác anh sẽ là một ông chủ tốt. Nhưng tôi đã nhận lời làm việc với tập đoàn. Nếu phá vỡ thỏa thuận thì chẳng khác gì những hành vi vô đạo đức."

"Tôi hiểu những trăn trở của cô, hơn nữa cũng biết những người làm việc cho tập đoàn WORLD đều phải tuân thủ những quy định khá chặt chẽ. Nếu cô không muốn vi phạm thỏa thuận, như vậy đi, tôi hy vọng cô có thể làm luật sư đại diện cho cả công ty của tôi nữa. Không còn cách nào khác, tôi thực sự không muốn bỏ qua một nhân tài xuất sắc như cô."

Tôi biết đề nghị này có phần thất lễ, cũng sẽ làm cho lượng công việc của cô tăng thêm đáng kể. Về vấn đề lương bổng, tôi sẽ trả cô

gấp hai lần số tiền mà tập đoàn WORLD trả cho cô. Cô nghĩ thế nào?"

"Dennis, anh hiểu lầm rồi, ý của tôi không phải là vấn đề lương bổng." Lạc Tranh liền giải thích. "Mà là yêu cầu của đối phương rất rõ ràng. Chỉ cho phép tôi lo các vấn đề pháp vụ cho tập đoàn mà thôi."

Thật lòng mà nói, so với lai lịch thần bí của tập đoàn kia thì lời đề nghị của Dennis phù hợp với tâm tư nguyện vọng của nàng hơn. Thứ nhất, thông qua những tư liệu đã tìm hiểu lúc trước, nàng biết rõ sự nghiệp của Dennis là trong sạch.

Thứ hai, Dennis - người đàn ông này cho nàng cảm giác khá thân thiết, trong khi đó ông chủ đứng sau tập đoàn cho tới tận bây giờ, là người thế nào nàng cũng chưa hề hay biết.

Dennis suy nghĩ một chút, hiểu ý gật đầu, "Tôi chỉ muốn biết, đối với đề nghị của tôi, cô có chút hứng thú nào không?"

"Đương nhiên, đề nghị hấp dẫn như vậy, huống chi anh còn là một ông chủ tốt nữa." Lạc Tranh cũng nói rất thật lòng.

Tập đoàn WORLD vốn đã trả một mức lương khá cao để trọng dụng nhân tài, không ngờ hôm nay, Dennis lại dùng mức lương cao gấp đôi mức lương mà đối thủ trả cho nàng. Thành ý này không khỏi làm nàng khâm phục cùng đôi chút kinh ngạc.

Dennis cười cười, "Chỉ cần cô cảm thấy hứng thú là được. Thế này đi, chuyện này tôi sẽ trực tiếp nói với ông chủ của cô."

"Nhưng... nhiều khả năng là sẽ không được." Lạc Tranh có chút lưỡng lự.

"Người khác có thể không làm được, nhưng tôi thì có thể." Dennis khẳng định một cách rõ ràng. "Ông chủ của cô đã từng nợ tôi một món nợ nhân tình. Vừa vặn đây chính là cơ hội để anh ta đáp trả."

Lạc Tranh hiểu ra, khẽ cười.

"Về việc cô muốn gặp ông chủ thần bí của tập đoàn, tôi nghĩ không có vấn đề gì. Chuyện của anh ta tôi cũng có nghe qua, nếu không gặp cô một chút e là không hợp tình hợp lý cho lắm. Tôi sẽ thay cô sắp xếp cuộc gặp mặt này." Dennis đưa ra lời hứa cực kỳ chắc chắn.

"Cám ơn anh!" Tận đáy lòng, Lạc Tranh thầm cảm ơn anh ta, nhưng trong lòng vẫn còn một số thắc mắc chưa có câu trả lời nên nàng lại hỏi tiếp, "Tôi cảm thấy, anh cùng với ông chủ không phải là chỗ kết giao đơn thuần. Rốt cuộc anh ta là người như thế nào? Còn sản nghiệp của anh ta nữa? Tôi thường

xuyên nghe nói, lĩnh vực kinh doanh của tập đoàn này hết sức phức tạp. Nhưng là phức tạp tới mức nào?"

"Về bối cảnh của tập đoàn WORLD, tôi nghĩ không nên tiết lộ quá nhiều. Tới khi nào gặp anh ta, cô muốn trực tiếp tìm hiểu cũng chưa muộn." Dennis nhẹ nhàng nói.

Lạc Tranh gật đầu, nàng cũng hiểu rõ nguyên tắc này. Các công ty đều có quy tắc riêng của mình. Cho dù là bạn thân nhưng cũng không nên vượt quá giới hạn.

"Nhưng..." Dennis nhìn Lạc Tranh một cái, khẽ cười, "Ít nhất cô cũng phải chờ cho tới khi tháo bỏ băng gạc trên đầu xuống thì mới có thể đi được. Mặc dù tôi có thể thay cô sắp xếp mọi chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là cô phải trực tiếp tới gặp anh ta."

Lạc Tranh có chút không hiểu nhìn Dennis.

Dennis khẽ mỉm cười, "Bởi vì theo tôi được biết, ông chủ tương lai của cô không ở tại Macau. Nếu như cô muốn gặp thì phải tự bay qua đó gặp anh ta."

"Hiện tại anh ta đang ở đâu?"

Dennis nhìn nàng, nhấn mạnh từng lời, "Paris, Pháp!"

Chương 72: Lời xúi giục của Diêu Vũ

Hongkong, Trung Quốc.

Màn đêm lung linh buông xuống bao trùm cả thành phố hoa lệ. Sự nhộn nhịp hối hả của nhịp sống ban ngày đã che đi hết thấy sự truy lạc ẩn trong bóng đêm. Khi màn đêm buông xuống, những đôi nam nữ đã cởi bỏ lớp vỏ bề ngoài tao nhã và thanh lịch thì trên người họ chỉ còn lại bản chất nguyên thủy nhất, bản năng nhất, hoang dại nhất của con người mà thôi.

Từ phía cửa sổ sát đất mang đậm phong cách Pháp, gió đêm nhẹ thổi qua khiến rèm cửa khẽ lay động tạo nên những vệt bóng dài trên sàn cực kỳ đẹp mắt.

Trong phòng khách lớn, Ôn Húc Khiên đang ngồi dựa vào lưng ghế sofa đen tuyền. Hắn vừa tắm xong, hai mắt nhắm nghiền, dáng vẻ có chút trầm tư như thể đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Chẳng bao lâu sau, Diêu Vũ từ trong phòng tắm bước ra, cô ta chỉ quấn quanh người một cái khăn tắm màu trắng, thân thể đầy đặn lấp ló sau chiếc khăn tắm trông hết sức gợi tình.

Nhìn thấy Ôn Húc Khiên nhắm mắt suy tư, Diêu Vũ cười nhẹ một tiếng, dùng dáng điệu vô cùng quyến rũ bước tới ngồi xuống cạnh hắn. Sau đó, giống như con mèo con được cưng chiều, cô ta nằm dựa vào lồng ngực đang hé mở dưới lớp áo choàng tắm của hắn.

Ôn Húc Khiên vẫn không mở mắt ra, nhưng bàn tay thì bắt đầu chuyển động, đem thân thể uyển chuyển cùng quyến rũ của Diêu Vũ ôm chặt. Những ngón tay cô ta cũng không an phận, khẽ vẽ những đường cong hết sức mờ ám lên vòm ngực rắn chắc của hắn.

"Húc Khiên, anh đang nghĩ gì vậy?" Diêu Vũ dường như vẫn chưa thỏa mãn với vòng tay đang ôm chặt của hắn, khẽ chu miệng, những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt hắn.

Ôn Húc Khiên không trả lời, vẫn không có ý định mở mắt.

"Húc Khiên, anh thật đáng ghét. Không phải anh lại đang nghĩ tới Lạc Tranh đấy chứ?" Diêu Vũ nhìn bộ dạng của hắn, có chút bất mãn, cương quyết dang chân ra, ngồi lên đùi hắn, nũng nịu lên tiếng.

Ôn Húc Khiên rút cuộc cũng mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt không vui của Diêu Vũ, hờ hững buông lời, "Cô ấy là vợ anh, cho dù anh có nghĩ tới cô ấy một chút thì cũng có gì không đúng."

Diêu Vũ biết điều hắn nói là thật lòng, khẽ chớp mắt, giọng nói liền trở nên mềm mại, đáng yêu, "Em biết rõ cô ta là vợ của anh và trong lòng anh cũng chỉ có cô ta mà thôi."

Diêu Vũ quả thực rất biết tùy cơ ứng biến mà trưng ra những bộ mặt khác nhau phù hợp với hoàn cảnh. Quả nhiên, Ôn Húc Khiên sau khi nghe xong, khẽ thở dài. "Em đừng có mà ở đây làm loạn nữa. Thử suy nghĩ một chút xem, mặc dù cô ấy là vợ anh, nhưng số lần anh ở bên em không phải còn nhiều hơn cô ấy hay sao?"

"Được rồi, được rồi, em biết tâm tư của anh đang không được tốt." Diêu Vũ cười đầy ý tứ. Cô ta biết rất rõ ba nguyên tắc nhỏ của một tình nhân đó là nhìn sắc mặt mà nói chuyện, gặp chuyện tốt thì phát huy, ngàn vạn lần không để cho đàn ông cảm thấy mình có những đòi hỏi quá đáng hay bộc lộ lòng tham vô độ.

"Em cũng chỉ là không muốn anh phải đau khổ thêm mà thôi. Húc Khiên, không có người phụ nữ nào lại cam tâm tình nguyện chia sẻ người đàn ông mà mình yêu với một người phụ nữ khác. Anh có biết là ngày anh kết hôn, em đau lòng tới mức nào không..."

"Vậy bây giờ, còn đau không?" Ôn Húc Khiên cười cười, bàn tay nhân cơ hội luồn vào bên trong khăn tắm, đôi bàn tay tham lam xoa nắn bầu ngực tròn trịa, cảm nhận da dẻ mịn màng của cô ta.

"Anh ở bên cạnh em, tất nhiên là không còn đau nữa. Nhưng nếu cô ta quay về, anh sẽ lại trở về nhà cùng với cô ta, như thế em quả thực không chịu nổi đâu." Ngón tay Diêu Vũ thăm dò vào trong áo choàng tắm của hắn, chậm rãi di chuyển xuống phía dưới...

Ôn Húc Khiên mặc kệ bàn tay nhỏ bé của cô ta tùy ý chuyển động trên cơ thể mình, khiến cho dục vọng nhất thời lại được nhen nhóm.

Hắn dẫn dắt những ngón tay của Diêu Vũ cởi bỏ chiếc áo tắm của mình, hướng cô ta đặt tay lên vật nam tính đang dần ngẩng đầu, hồi phục.

"Em không chịu nổi?" Hắn nhẹ nhàng cất tiếng cười. "Vậy em muốn anh phải làm thế nào?"

Vật nam tính trong tay Diêu Vũ càng lúc càng trở nên nóng bỏng khiến những ngón tay cô ta khẽ run lên nhè nhẹ. Cô ta khẽ di chuyển tay lên phía đỉnh của vật cứng rắn đó, không nhận được dùng sức xoa nắn khéo léo, thành công khiến cho Húc Khiên có cảm giác thỏa mãn mà thờ đốc. Một lúc sau cô ta mới lên tiếng.

"Anh với cô ta... ly hôn đi."

Ôn Húc Khiên lập tức giữ tay của Diêu Vũ lại, khẽ nhíu mày, "Em nói cái gì?"

"Em muốn anh ly hôn với cô ta." Diêu Vũ dịu dàng nói, "Anh là đàn ông, đương nhiên có quyền chủ động trong chuyện đó. Chuyện của chúng ta sớm muộn gì cũng bị cô ta phát hiện. Khi đó, nếu như cô ta đề xuất ly hôn, tự nhiên một nửa tài sản của anh sẽ phải giao cho cô ta, như thế chẳng phải bất lợi hay sao? Anh là luật sư, chắc hẳn biết rõ điều này chứ?"

Ôn Húc Khiên hừ lạnh. "Anh sẽ không để cô ấy có cơ hội phát hiện."

"Húc Khiên, đã như thế rồi sao anh còn cố níu kéo làm gì?" Diêu Vũ có chút không vui, nũng nịu đánh nhẹ vào ngực hắn, "Em đã dành cho anh thứ quý giá nhất của mình, ít nhất, anh cũng nên cho em một câu trả lời thoả đáng chứ?"

"Em còn muốn như thế nào nữa?" Ôn Húc Khiên nhìn cô ta vô cùng lãnh đạm. "Từ lúc bắt đầu, em cũng biết quan hệ của anh với Lạc Tranh là như thế nào. Cũng ngay từ khi bắt đầu anh đã nói rõ ràng với em rồi. Em chỉ có thể làm tình nhân bí mật của anh mà thôi, quan hệ của chúng ta vĩnh viễn không thể nào công khai."

"Nhưng đó là trước kia." Vẻ mặt Diêu Vũ trở nên ủy khuất. "Húc Khiên, em thật lòng yêu anh. Còn Lạc Tranh căn bản cũng không có tình cảm với anh, anh còn kiên trì vì cái gì đây?"

Ôn Húc Khiên đưa tay ra, bóp chặt cằm của cô ta. "Em muốn anh ly hôn với cô ấy, rồi quay sang cưới em sao?"

Diêu Vũ khẽ cắn môi, ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ nũng nịu nép vào trong lòng hắn. "Húc Khiên, gia đình anh cũng rất quan tâm tới anh. Hơn nữa, lần đó trong hôn lễ, cha mẹ anh còn nói hy vọng có thể nhanh chóng được bế cháu nội đó.

Nhưng Lạc Tranh dường như không có ý định sinh con cho anh. Ngày nào cô ta cũng bận rộn gặp gỡ đàn ông như vậy, em cảm thấy thật sự bất công. Chỉ cần anh muốn, em có thể vì anh mà sinh một đứa con..."

Ôn Húc Khiên cũng không có ý đẩy cô ta ra, hờ hững lên tiếng, "Em nghĩ rằng anh kết hôn là vì muốn sinh con sao? Anh cưới em, em có thể vì anh mà làm được những gì?"

Diêu Vũ ngẩng đầu, ánh mắt có chút bối rối nhìn hắn.

Húc Khiên cười lạnh một tiếng, "Em nghĩ rằng, anh thật sự yêu nên mới cưới cô ta làm vợ? Con tiện nhân đó, bốn năm trước, để thắng được một vụ kiện mà đã lên giường cùng với đàn ông. Em nghĩ cô ta đạo đức lắm hay sao?"

"Vậy anh..."

"Bốn năm trước, khi biết cô ta thậm chí có tình cảm với mình, anh liền tận dụng cơ hội tốt này. Không thể không thừa nhận, Lạc Tranh là một luật sư có tài. Nếu có được cô ta, thì việc hô phong hoán vũ trong luật giới là chuyện nằm trong lòng bàn tay.

Thời buổi này, người ta vì lợi ích có thể bán đứng bạn bè nhưng phụ nữ thì lại sẵn sàng hy sinh tất cả cho tình yêu của mình. Cưới cô ta về chẳng qua để làm công cụ giúp anh phát triển sự nghiệp mà thôi. Anh nhất định khiến cô ta phải bán mạng cho mình."

Đáy mắt Ôn Húc Khiên lộ rõ vẻ thỏa mãn khi thực hiện được toan tính. Bàn tay vươn ra dọc theo vòng eo uyển chuyển của Diêu Vũ, rồi lại tham lam tiến xuống phía dưới, dừng lại trên mông của cô ta mà xoa nắn. Động tác của hắn nhẹ nhàng khiến Diêu Vũ không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ mê người.

"Trên đời này có những người phụ nữ thích hợp làm vợ, có

những người lại thích hợp làm tình nhân. Lạc Tranh chính là người thích hợp nhất để lấy làm vợ. Cô ta có thể thay anh đấu tranh giành thiên hạ, khiến anh sau này không phải lo lắng bất kỳ chuyện gì, nhưng còn em..."

Hắn khẽ nhếch môi, nụ cười đầy vẻ tham lam, bàn tay dọc theo những đường cong trên cơ thể Diêu Vũ vòng ra phía trước, đem hai chân của cô ta khẽ tách ra, ngón tay len vào bên trong...

"Còn em thì thích hợp nhất là làm tình nhân, không cần quá thông minh, cũng không cần có năng lực, chỉ cần có một thân hình phóng đãng, toàn tâm toàn ý phục vụ anh thật tốt là được rồi."

"A..." Ngón tay của hắn không ngừng chọc sâu vào giữa hai chân cô ta, Diêu Vũ không nhịn được thở gấp, muốn khép hai chân lại nhưng lại bị hắn dùng sức mở ra, cô ta cũng lập tức hết sức phối hợp, đưa tay đưa lên xoa nắn bầu ngực của mình, bày ra một tư thế vô cùng cám dỗ.

Chương 73: Khách sạn Boltzmann, phòng hoàng gia F-A (18+)

"Húc Khiên..."

"Nhìn em xem, còn nói không thích hợp làm tình nhân? Thân hình nóng bỏng như vậy, lỏng lẻo như vậy, chỉ mới vừa chạm nhẹ, mà hạ thân đã sớm ướt đẫm thế này, chỉ khiến đàn ông hận một nỗi không thể ngay lập tức điên cuồng đi vào." Ôn Húc Khiên nhếch môi, chậm rãi phun ra những lời vô cùng dâm dăng.

"Húc Khiên, người ta chỉ muốn nằm dưới thân mình anh mà thôi..." Diêu Vũ bất mãn kháng nghị. Hạ thân cô ta, dưới sự kích thích của ngón tay hắn đã trở nên run rẩy, bộc lộ ham muốn ngày càng rõ rệt.

"Vợ của anh đó, không những dám bỏ nhà đi mà còn sang tận Macau, lại còn ở cùng một chỗ với đám người của Trúc Liên bang. Những chuyện cô ta đã làm giờ lan truyền khắp nơi. Nói không chừng, cô ta đã sớm cắm sừng cho anh rồi!"

"A..." Những lời của Diêu Vũ vừa thốt ra, ngón tay Ôn Húc Khiên liền tăng thêm lực khiến cô ta phải chịu một hồi đau đớn.

"Húc Khiên!"

"Tiện nhân..." Ôn Húc Khiên hung dữ chửi rủa, không biết là đang mắng Diêu Vũ hay đang chửi Lạc Tranh nữa.

Diêu Vũ giơ tay đập nhẹ vào ngực của hắn. "Em cũng chỉ nói sự thật mà thôi. Lạc Tranh cũng đã rời khỏi anh một thời gian lâu như vậy, cô ta ngày nào cũng gặp gỡ đàn ông, anh còn cho rằng cô ta xứng đáng với anh sao?"

Không chừng cô ta vẫn luôn cùng một người đàn ông nào đó ngày đêm mây mưa ấy chứ. Cô ta luôn miệng nói cần thêm thời gian

để cả hai bình tĩnh lại và có thời gian suy nghĩ. Suy cho cùng, chẳng phải cô ta muốn có thêm cơ hội để cùng đàn ông hẹn hò hay sao?"

Ôn Húc Khiên sau khi nghe xong, đôi mắt khẽ nheo lại.

"Em đã nghe được những gì?"

Đối với sự việc phát sinh giữa Lạc Tranh và Trúc Liên bang, Ôn Húc Khiên cũng nghe nói ít nhiều. Sau đó, hấn cũng gọi điện thoại cho Lạc Tranh nhưng nàng liên tục không chịu nghe máy.

Về tình hình phát sinh sau đó, nàng cũng không hề nói cho hấn biết. Mỗi ngày, Lạc Tranh chỉ báo cho trợ lý bên Hongkong biết mình vẫn ổn, mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, ngoài ra thì không có gì khác nữa.

Hôm nay nghe Diêu Vũ nói như vậy, hấn cảm thấy lời nói của cô ta có ẩn ý gì đó.

"Không phải là em cố tình muốn xen vào giữa quan hệ vợ chồng của hai người đâu nha." Diêu Vũ dựa đầu vào người hấn, khẽ duỗi những ngón tay thon dài, vẽ vài đường lên trên ngực hấn.

"Em nghe nói, hình như Lạc Tranh đã tới Paris."

"Lạc Tranh tới Paris?" Ôn Húc Khiên nghe xong có chút giật mình, "Em nghe ai nói?"

"Một người bạn của em ở Paris." Diêu Vũ ngược mắt nhìn hấn.

"Hôm nay, trước lúc anh đến thì người bạn kia gọi điện cho em. Cô ấy nói tình cờ nhìn thấy Lạc Tranh ở khu vực trung tâm thành phố."

"Cô ta đi Paris? Sao có khả năng đó chứ? Liệu bạn của em có nhìn nhầm người không?" Ôn Húc Khiên không thể nào ngờ tới việc Lạc Tranh sẽ ra nước ngoài, lại còn đi Paris. Cô ta đi Paris làm cái gì cơ chứ?

"Làm sao mà nhìn nhầm được. Anh cũng biết lần trước Lạc Tranh đã thắng kiện tại tòa án ở Paris đó thôi, trong giới luật sư có ai không biết một luật sư tới từ Hongkong như cô ta. Bạn em tinh mắt lắm, không thể nhìn nhầm đâu." Diêu Vũ khẳng định chắc chắn.

Ôn Húc Khiên có chút trầm tư, lông mày hơi nhíu lại.

"Húc Khiên, anh cũng đừng trách em nói những điều khó nghe. Hôm nay, sau khi nghe bạn em nói chuyện, em đã cảm thấy việc Lạc

Tranh tới Paris lần này tuyệt đối không hề đơn giản.

Lần trước, lúc cô ta tới Paris, đã cùng với giám đốc của tập đoàn RM phát sinh những chuyện không hay, chuyện đó anh còn nhớ rõ chứ?" Diêu Vũ từ từ gọi lại chuyện cũ.

Ôn Húc Khiên nhìn sửng cô ta...

"Ý của em là, Lạc Tranh lần này đi Paris là có liên quan tới tập đoàn RM?"

"Có liên quan tới tập đoàn này hay không thì em cũng không biết. Nhưng em có cảm giác, Lạc Tranh cùng với giám đốc tập đoàn RM có quan hệ mờ ám. Trong ngày hôn lễ của hai người, em chứng kiến anh ta luôn dùng ánh mắt đầy nhu tình mà nhìn Lạc Tranh một cách chăm chú. Lạc Tranh đi tới chỗ nào, ánh mắt anh ta liền dõi theo tới đó.

Mặc dù nhìn qua thì thấy dáng vẻ của anh ta hoàn toàn bình thản, nhưng dựa vào trực giác của phụ nữ, em dám khẳng định hai người bọn họ nhất định có quan hệ không bình thường."

Diêu Vũ phân tích một cách nghiêm túc.

Chân mày của Ôn Húc Khiên nhíu chặt lại, đáy mắt ánh lên vẻ vô cùng phức tạp, hờ hững lên tiếng, "Đây chỉ là suy đoán của cá nhân em, đừng suy diễn linh tinh."

"Không phải là em suy diễn linh tinh. Anh thử nghĩ một chút xem, Lạc Tranh vì cái gì mà hết lần này tới lần khác sang Paris? Nói không chừng anh đã bị cô ta cắm sừng rồi cũng nên. Hơn nữa, chẳng phải cô ta vẫn một mực tránh mặt anh đó sao."

Diêu Vũ khế cong miệng. "Anh cũng đừng ngốc nữa. Anh còn muốn Lạc Tranh một lòng một dạ với mình sao? Anh cũng biết cô ta là một nhân tài, là một người phụ nữ vô cùng hấp dẫn trong mắt đàn ông mà. Cũng không biết giám đốc tập đoàn kia cùng với Lạc Tranh đã lên giường với nhau bao nhiêu lần rồi ấy chứ?"

Em muốn nói, thay vì anh cứ chờ đợi Lạc Tranh đề xuất ly hôn thì chi bằng anh đề xuất với cô ta trước thì tốt hơn. Anh đã từng nói, Lạc Tranh luôn cảm thấy mắc nợ anh mà. Nếu như anh đề xuất ly hôn với lý do cô ta đã phản bội cuộc hôn nhân của hai người, cô ta sẽ

càng cảm thấy áy náy với anh hơn. So với giữ lại bên mình thì hành hạ cô ta như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao..."

"Câm miệng! Không được nói nữa!" Ôn Húc Khiên không chịu được nữa mở miệng quát lớn, dọa cho Diêu Vũ sợ run lên.

"Húc Khiên..."

"Tôi đã tha thứ cho sự phản bội của cô ta rồi, cô ta đừng mơ tưởng có cơ hội nhào vào vòng tay của gã đàn ông khác. Muốn cảm sùng tôi? Vậy tôi cũng để cho cô ta nếm thử cảm giác bị người khác phản bội là thế nào!" Ôn Húc Khiên nói xong đột ngột đứng dậy, ôm lấy Diêu Vũ bước nhanh về phía phòng ngủ.

Hắn thô lỗ đập cửa phòng ngủ, hung hăng đem Diêu Vũ ném lên trên giường, cởi phăng áo choàng tắm trên người ra, áp thân thể lên trên người Diêu Vũ.

"Húc Khiên..." Diêu Vũ phát ra một tiếng ngâm khẽ, khuôn mặt đầy hưng phấn mang đậm nét phong tình.

"Đi tới đầu giường, tốt nhất là nằm sấp xuống!" Hai mắt Ôn Húc Khiên rực lửa, không biết là vì tức giận hay là vì sự phóng đảng của Diêu Vũ.

Diêu Vũ nghe lời đi tới đầu giường nhưng hai tay thì chống lên thành giường. Một chân trên giường nhẹ nhàng nhấc lên, ánh mắt quyến rũ nhìn về Ôn Húc Khiên.

"Húc Khiên, muốn em đi, nhanh nhanh muốn em..."

Ôn Húc Khiên tiến vào trong Diêu Vũ từ phía sau, không hề có khúc dạo đầu êm ái, bàn tay bóp chặt eo nhỏ của cô ta, dùng sức hướng phía trước mà xông tới!

"A... Húc Khiên, anh thật là giỏi nha..." Diêu Vũ bắt đầu kêu to đầy phóng đảng, lại không ngừng rên rỉ, mặc kệ người đàn ông phía sau điên cuồng mà phát tiết.

"Tiện nhân!" Ôn Húc Khiên nâng bàn tay lên, hung hăng vỗ lên mông cô ta một cái. Da thịt trắng muốt bỗng chốc trở nên đỏ ửng một vùng, khiến cho Diêu Vũ bị kích thích mà thở gấp.

Ôn Húc Khiên hung hăng luận động, đem thân thể cô ta nâng lên, bàn tay vòng lên phía trên trực tiếp phủ lên bộ ngực phập phồng của

cô ta, ra sức xoa nắn. Sau đó, hắn khẽ nâng cô ta lên cho tựa vào tường ở phía đầu giường, điên cuồng ở sau lưng vận động.

"Húc Khiên... nhẹ một chút..." Diêu Vũ có chút không chịu được sự cường bạo của hắn, không nhịn được đành nhỏ giọng cầu xin.

"Đồ dê tiện!" Chẳng những động tác không chậm lại mà ngược lại Ôn Húc Khiên càng thêm cuồng dã tăng cường luận động, một bàn tay dường như muốn đem bộ ngực của cô ta bóp nát. Một bàn tay còn lại hung hăng kéo tóc Diêu Vũ về phía sau, làm khuôn mặt cô ta không thể không ngược lên. Hắn hung hăng cúi đầu hôn xuống còn cô ta thì không ngừng mở miệng cầu xin.

Giờ phút này, trong mắt hắn, sự phóng đảng của Diêu Vũ dường như làm cho hắn thấy được dáng vẻ của Lạc Tranh khi ở trên giường cùng với người đàn ông khác. Hắn tức giận muốn điên lên, lại thêm dục vọng không ngừng thiêu đốt toàn thân. Nghĩ đến đây, động tác của hắn càng thêm thô bạo, càng thêm tàn khốc, kiên trì giày vò người phụ nữ dưới hạ thân...

Paris, Pháp.

Paris trong mắt Lạc Tranh vẫn luôn là thành phố lãng mạn, đa tình. Ngay cả vào ban ngày, khung cảnh Paris vẫn cực kỳ xa hoa với những toà nhà mang đậm nét kiến trúc đầy quyến rũ.

Dennis không hề thất hứa với nàng. Ngay khi băng gạc trên đầu Lạc Tranh được tháo bỏ thì cũng là lúc mọi chuyện đã được sắp xếp một cách ổn thỏa.

Vừa đặt chân tới Paris, đã có một chiếc xe sang trọng màu tối tới đón nàng. Trên xe, cũng không có lấy bóng dáng một người vệ sỹ như tưởng tượng của Lạc Tranh, chỉ có một cô thư ký nhìn qua có vẻ khá nhanh nhẹn. Vẻ mặt cô thư ký cũng không để lộ chút cảm xúc đặc biệt nào, khi gặp Lạc Tranh cũng chỉ hỏi han vài câu để xác nhận thân phận mà thôi.

Dọc đường đi, cô thư ký cũng không nói thêm lời nào, còn Lạc Tranh do vừa trải qua một chuyến bay dài mệt mỏi nên cũng nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Khi chiếc xe dừng lại ở khu trung tâm thành phố phồn hoa, một toà nhà cao tầng được bao bọc bởi kính và thép sáng loáng hiện ra trước mắt Lạc Tranh. Cô thư ký liền nhanh chóng hướng dẫn nàng đi vào phía trong toà nhà.

Trước khi tới đây, Lạc Tranh thực sự rất tò mò, không biết người mình sẽ gặp rốt cuộc là người như thế nào? Đó là một người khiêm tốn hay là nhân vật đầy bí ẩn? Trên đường đi, thậm chí nàng còn hình dung mình sẽ bị bịt kín hai mắt.

Nhưng cuối cùng, những gì đang diễn ra trước mắt đều khác xa với tưởng tượng làm nàng không khỏi cảm thấy nực cười với chính bản thân mình.

Kiến trúc của toà nhà vô cùng lộng lẫy và hoành tráng. Hơn nữa còn nằm ngay vị trí trung tâm thành phố, làm người ta không thể ngờ tới, nơi này chính là trụ sở của tập đoàn WORLD thần bí.

Lạc Tranh không có cơ hội thăm thú hoạt động tại mỗi tầng của toà nhà cũng như không có cơ hội để tìm hiểu rõ hơn một chút các nghiệp vụ của các bộ phận nơi đây, bởi cô thư ký kia đã không cho nàng cơ hội đó.

Thư ký nhanh chóng đưa nàng vào trong thang máy. Ngay khi thang máy dừng lại, Lạc Tranh được chỉ dẫn bước vào một căn phòng lớn. Căn phòng quả thực rất rộng, cơ hồ từng âm thanh phát ra cho dù là nhỏ nhất cũng sẽ được dội lại ngay lập tức.

Suốt cả quãng đường, cô thư ký không nói một lời nào.

Lạc Tranh khẽ quan sát xung quanh, nhận định đây chính là phòng họp. Bao trùm toàn bộ căn phòng là một màu đen huyền bí, làm cho người ta cảm nhận được sự vững vàng cùng hưng thịnh ẩn sâu bên trong nó nhưng cũng tạo ra không ít áp lực lên thị giác của người nhìn vào. Nhìn khung cảnh nơi này, Lạc Tranh có thể cảm nhận được ông chủ của tập đoàn là một người vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức có thể áp đảo người khác.

Có thể tạo nên một cơ ngơi hùng mạnh cùng vững chắc như vậy, chắc chắn tuổi tác của ông ta cũng không ít. Nói không chừng còn là một ông chủ râu tóc bạc phơ cũng nên. Lạc Tranh khẽ thở dài, nàng

cũng không mong muốn gì hơn, chỉ hy vọng ông chủ là một người thoải mái, nếu không rất khó nói tới chuyện tương lai sau này.

Chẳng bao lâu sau, cô thư ký lại một lần nữa bước vào, Lạc Tranh lập tức đứng lên, chờ cô ta lên tiếng.

"Luật sư Lạc, cô cũng đã biết qua các điều khoản rồi. Hôm nay, chúng ta sẽ chính thức ký kết hợp đồng. Luật sư Lạc không thấy có vấn đề gì chứ?"

"Tiến hành ký kết ngay tại chỗ này?" Lạc Tranh có chút khó hiểu. Đây vốn không phải là trường hợp hợp tác đơn thuần. Ít nhất, thời điểm ký kết hợp đồng cũng không thể tiến hành nhanh chóng như vậy, ngay cả mặt mũi ông chủ thế nào nàng cũng chưa nhìn thấy.

Cô thư ký khẽ nở nụ cười, "Không phải tại chỗ này. Luật sư Lạc, mời theo tôi!"

Lạc Tranh có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo sự hướng dẫn của cô thư ký. Qua vài khúc quanh nàng mới phát hiện, kiến trúc của tòa nhà này thật đúng là không đơn giản, không gian bên trong quả thật không hề nhỏ chút nào.

Khi thư ký vừa đẩy cánh cửa ra, ngay lập tức, hai mắt Lạc Tranh trừng lớn.

Đằng sau cánh cửa, không phải là văn phòng làm việc hay phòng họp như trong tưởng tượng, mà là một khu... "Rừng rậm!"

Sở dĩ gọi là "Rừng rậm" bởi vì diện tích nơi này lớn đến nỗi làm người khác bất giác không thốt nên lời, nhìn qua không biết đâu là điểm dừng vì tầm mắt đã bị che lấp bởi rừng cây xanh um tươi tốt.

Không những thế, bên trong khu rừng cây rậm rạp đó còn có một khối kiến trúc không khác gì một ngọn núi được nối thẳng tới mái của tòa nhà, đủ làm cho người khác phải khiếp sợ.

"Luật sư Lạc, mời!" Cô thư ký khoát tay vô cùng lịch sự, đợi nàng bước vào bên trong. Cũng không biết cô ta đã lấy ra một bộ dụng cụ từ bao giờ.

Lạc Tranh định thần nhìn kỹ lại, thì ra đó là trang phục cùng dụng cụ dùng cho leo núi. Sau một hồi kinh ngạc, lúc này nàng mới cẩn thận nhìn về phía khối kiến trúc "sừng sững" cách đó không xa. Thì

ra đây chính là vách đá dùng để leo núi. Mà tình huống trước mắt chính là một dạng Rock Climbing(Leo núi trong nhà).

"Luật sư Lạc, muốn lấy được hợp đồng thì cô phải leo lên đỉnh ngọn núi này. Có thể thành công hay không còn phải xem bản lĩnh của Luật sư Lạc thế nào." Cô thư ký nhẹ nhàng cất tiếng cười.

Lạc Tranh sững sờ, chỉ lên vách núi cao cheo leo kia. "Đây chính là ý của ông chủ các vị sao?"

Cô thư ký không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Lạc Tranh lần đầu gặp tình huống kỳ quái như thế này. Không biết người nhàm chán nào lại đi dùng cách thức này để tiến hành ký kết hợp đồng?

Lạc Tranh bước lên, đưa mắt nhìn kỹ mới phát hiện ra đây không phải là bức tường leo núi bình thường, mà được tạo thành từ một khối đá khổng lồ. Trên bề mặt vách núi ngay cả các mấu vịn cũng không có, chỉ có vài mỏm đá hơi nhô ra mà thôi. Để leo được lên vách núi này, phải tự dùng các dụng cụ để tạo ra chỗ đứng.

Nói cách khác, nếu so với leo núi thông thường thì cách thức này cực kỳ quái dị.

Biến thái...

Lạc Tranh không khỏi thềm ngần ngại trong lòng. Không biết ông chủ này nhàn rỗi cỡ nào mà lại nghĩ ra cái phương thức ký kết hợp đồng biến thái thế này. Người ta vẫn nói, thường không giỏi ở lĩnh vực gì thì sẽ cố tình khoe khoang ở lĩnh vực đó. Chẳng thế mà trong phòng lại dựng lên một cái vách núi lớn như thế. Xem ra cái ông già này chắc hẳn không cân bằng được sự vận động thân thể với trái tim bệnh hoạn của mình.

Cô thư ký thấy Lạc Tranh nhìn vách đá sừng sững kia có chút ngờ ngẩn, tiến lên nhẹ nhàng nói. "Ông chủ của chúng tôi luôn muốn thử thách lòng dũng cảm của mọi người. Nếu như Luật sư Lạc không dám leo núi thì..."

"Đưa dụng cụ cho tôi!" Lạc Tranh ngắt lời cô thư ký, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt thoáng chút kinh ngạc của cô ta, sau đó cầm lấy các dụng cụ cần thiết, bắt đầu công tác chuẩn bị một cách cẩn thận.

Dây thừng, thắt lưng, xích sắt, đồ bảo hộ, tất cả dụng cụ cho việc leo núi ngoài trời đều được chuẩn bị xong. Lạc Tranh đem những đồ này gắn vào người xong xuôi, trong lòng thầm nghĩ bản thân có chút may mắn.

Thật may nàng đã từng học qua môn leo núi này để phòng trường hợp phải đối phó với những tình huống khó khăn có liên quan tới khách hàng. Tuy nhiên, bình thường nàng không thích mấy trò vận động mạo hiểm kiểu này, cho nên cần phải thận trọng một chút vẫn hơn.

Đội mũ bảo hiểm xong, túi bột cũng đã đeo ở bên hông, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Nàng bắt đầu đóng những chiếc đinh đầu tiên lên phía trên vách đá. Đầu tiên là đinh, tiếp đó là những mảng bám được đóng lên. Sau khi kiểm tra chắc chắn, nàng từng bước, từng bước một leo lên phía trên của vách núi.

Động tác của Lạc Tranh không được thành thục cho lắm, dù sao cũng không thể so sánh với những người leo núi chuyên nghiệp. Nhưng từng động tác của nàng chậm mà ổn định, mỗi bước đều vô cùng vững chắc. Góc độ cũng được kiểm soát rất khá, dần dần, nàng càng leo càng cao, tiến tới đích một cách nhanh chóng.

Cô thư ký kiên nhẫn đứng dưới chờ đợi. Một lúc sau, Lạc Tranh lấy được hợp đồng lại dọc theo những điểm vịn mà nàng đã đóng trước đó để leo xuống. Vẻ mặt của cô thư ký không giấu nổi sự tán thưởng khi nàng đem hợp đồng đặt trước mặt cô ta.

Cô thư ký nở nụ cười một cách chân thành. "Luật sư Lạc quả nhiên gan dạ hơn người."

"Bây giờ có thể ký hợp đồng được rồi chứ?" Lạc Tranh vẫn còn thờ hờn hển. Đã quá lâu rồi nàng không vận động, trện leo núi này dường như đã tiêu hao hết sức lực của nàng.

Cô thư ký gật đầu. "Chúng ta lập tức tới phòng họp để ký kết hợp đồng."

Lạc Tranh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong vòng một tiếng đồng hồ, Lạc Tranh tiến hành ký tên xong xuôi tất cả các giấy tờ liên quan. Tất cả các điều khoản đều rất rõ

ràng. Mặc dù thái độ của đối phương có đôi chút cứng rắn, nhưng không thể không nói, đây thực sự là một nhiệm vụ đầy thử thách.

Sau khi tất cả xong xuôi, Lạc Tranh nhìn về phía cô thư ký nói.

"Tôi thấy, gặp mặt ông chủ của cô một chút là việc thực sự cần thiết."

"Đêm nay có thể gặp được rồi!" Thư ký nhẹ nhàng cười, "Ông chủ đã dặn dò, chờ Luật sư Lạc ký hợp đồng xong, đúng chín giờ tối tới nơi này gặp ngài ấy." Nói xong, tay cầm một tấm thẻ lấp lánh ánh vàng đưa tới trước mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh đưa mắt nhìn tấm thẻ, trong tim, nháy mắt thoáng chút run lên.

Khách sạn Boltzmann, Phòng hoàng gia F-A.

Chương 74: Người đàn ông hai mặt

Khách sạn Boltzmann, chín giờ tối!

Rời xa khu trung tâm thành phố Paris, Lạc Tranh có chút vội vã đi tới khách sạn để kịp cuộc hẹn bí ẩn kia. Bầu trời nước Pháp ban ngày vốn xanh thắm nhưng khi màn đêm buông xuống lại toát lên một vẻ đa tình và lãng mạn. Chỉ cần lắng yên lắng nghe tiếng sóng biển vỗ vào những bờ đá nhấp nhô cũng đủ khiến cho người ta trút bỏ hết mọi ưu tư phiền muộn mà hướng tới một cuộc sống an tĩnh, bình dị.

Khách sạn này được xây dựng theo mô hình resort, vườn hoa bên ngoài được thiết kế hoàn toàn theo lối kiến trúc cổ của nước Pháp. Khu vườn rộng lớn bao quanh khuôn viên khách sạn được trồng rất nhiều loại cây cỏ thụ như ô liu, cam, chanh, bách...dường như có thể tạo nên một vương quốc sinh thái khổng lồ vậy.

Kiến trúc tráng lệ cùng rực rỡ của khách sạn khiến người ta dễ dàng liên tưởng tới vẻ đẹp, sự đam mê đầy quyến rũ của bờ biển phía Nam nước Pháp này.

Khắp nơi trong khách sạn đều được thấp đèn sáng trưng đủ biết số lượng khách lưu lại nơi này không hề nhỏ. Nhìn qua cũng biết đây là nơi được dành riêng cho giới quý tộc cùng tầng lớp thượng lưu, tất cả chỉ có thể dùng hai từ "xa hoa" mà hình dung.

Đi dọc theo con đường bên ngoài khách sạn Boltzmann, Lạc Tranh vẫn không ngừng suy nghĩ. Nếu nàng nhớ không nhầm, lần đầu tiên cùng với Húc Khiên tới Paris, Thương Nghiêu đã từng nhắc tới khách sạn này. Cũng chính miệng hắn nói, khách sạn này là tài sản thuộc quyền sở hữu của hắn.

Chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp hay sao?

Lạc Tranh không dám nghĩ tiếp nữa. Tới lúc này, thân phận thực

sự của Thương Nghiêu vẫn khiến nàng hết sức hoài nghi. Nhiều năm trong nghề luật sư đã sớm rèn luyện cho nàng bản lĩnh cùng con mắt vô cùng tinh tường. Ai có tâm tư gì, hoàn cảnh ra sao đều sẽ bị nàng nhìn thấu một cách dễ dàng. Nhưng trường hợp của Thương Nghiêu, chẳng những hành tung bí ẩn, xuất thân thần bí mà ngay chính bản thân hắn cũng toát lên một vẻ thần bí cực kỳ.

Nếu như, hắn chính là ông chủ đứng phía sau của tập đoàn WORLD...

Mỗi lần nghĩ tới điều này, Lạc Tranh không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng này. Nếu như hắn đích thị là ông chủ thần bí của tập đoàn, vậy thì có thể giải thích được tại sao hắn lại có bản lĩnh cùng những thủ đoạn cao siêu như vậy, cũng có thể lý giải nguyên nhân mọi chuyện phát sinh ở Pháp cũng như lý do tại sao vào cùng một thời gian và cùng một địa điểm, ông chủ thần bí kia lại hẹn tới đúng khách sạn này một cách trùng hợp như vậy.

Nếu Thương Nghiêu chính là ông chủ thần bí của tập đoàn, cùng với những nhận định của Lưu Ly là đúng thì hắn thực sự mang dòng dõi vương thất...

Nhưng...

Tất cả những điều này đều là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì sao?

Tại Pháp, những người có xuất thân cao quý cùng nổi tiếng cũng không ít. Thân phận, địa vị, gia cảnh của mỗi người trong số họ đều không thể coi thường. Mà việc ông chủ thần bí kia chọn khách sạn Boltzmann làm địa điểm gặp gỡ cũng có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên bởi vì ông ta đang đi nghỉ phép tại bờ biển phía Nam nước Pháp này mà thôi...

Những suy nghĩ cứ thế liên tục xuất hiện trong đầu khiến Lạc Tranh gần như bị hành hạ tới phát điên. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy nắm bắt tâm tư của một người đàn ông lại khó khăn đến vậy.

Khi mọi suy luận đều không có được một đáp án rõ ràng, Lạc Tranh đành tạm thời gạt bỏ những suy tư cùng phiền muộn sang một bên, đi theo sự hướng dẫn của nhân viên lễ tân tại khách sạn vào bên trong.

Ánh trắng vô cùng yên tĩnh càng khiến cho bóng đêm ánh lên sự nồng nàn quyến rũ.

Nhân viên lễ tân đưa Lạc Tranh vào một chiếc thang máy riêng, ánh sáng lấp lánh từ cánh cửa thang máy phản chiếu gương mặt vô cùng bình tĩnh của nàng.

Tầng này quả thực rất rộng, nhưng lại chỉ có một phòng, không khó nhận ra vẻ đẹp độc nhất vô nhị cùng tôn quý của nó. Phía trên của cánh cửa được thiết kế theo phong cách cung đình có khắc một dòng chữ màu vàng rực rỡ "Hoàng thất F-A".

Không hiểu tại sao, khi nhìn thấy mấy chữ này, từ tận đáy lòng, Lạc Tranh không khỏi khẽ run lên...

Nhân viên lễ tân có ý bảo Lạc Tranh đứng đợi tại đây để anh ta đi thông báo.

Cảm giác chờ đợi thực sự là một sự dày vò, bởi vì bạn không biết rốt cuộc người đang chờ đợi mình là ai và cũng không biết cái gì đang chờ đợi mình.

Đứng đợi chưa tới một phút mà Lạc Tranh có cảm giác dài như một thế kỷ...

Nhân viên lễ tân đi ra, lễ phép nói với Lạc Tranh, "Luật sư Lạc, mời vào!"

Lạc Tranh biết rõ thời khắc này mới chỉ là khởi đầu cho mọi chuyện. Nàng khẽ hít sâu một hơi, sao đó cất bước đi vào.

Một thanh âm đánh gọn từ phía sau vang lên, liền đó cửa bị đóng lại...

Tâm tư của nàng cũng theo âm thanh của cánh cửa đó bị một phen chấn động không nhỏ.

Không gian tối đen...

Không, chính xác mà nói, không phải là tối đen, mà do nàng đang thích ứng với ánh sáng chói lòa từ những chiếc đèn bên ngoài, nên khi bước vào căn phòng sử dụng thứ ánh sáng mềm mại cùng u tối lại có chút nhu hòa từ những chiếc đèn tường trong phòng khiến trong chốc lát thị giác của nàng không kịp thích nghi với sự thay đổi đột ngột của môi trường ánh sáng.

Nơi này quá ư là rộng lớn.

Không giống với thiết kế bên trong của các khách sạn khác, cả căn phòng này được bao phủ bởi một màu đen quyến rũ. Sự quyến rũ cùng mê hoặc giống như những con thiên nga đen bay lượn trong màn đêm tản ra thứ không khí vô cùng ma mị.

Ngay cả chiếc thảm lông cao cấp trải sàn cũng chỉ có một màu đen tuyền.

Lạc Tranh bước tới, cảm giác mềm mại tựa như đang bước trên những đám mây.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của gió đêm nhẹ nhàng thổi vào những chiếc rèm cửa màu đen. Rất nhẹ, rất nhẹ, dường như sợ đánh thức một cái gì đó.

Đột nhiên, Lạc Tranh quay về phía cánh cửa lúc bước vào, ánh sáng từ ngọn nến phát ra phản chiếu qua tấm thủy tinh trong suốt, ngưng tụ trong mắt nàng. Đó là nơi phát ra tiếng nước chảy, nhìn kỹ một chút, hóa ra là một bể bơi trong phòng. Bể bơi này tuy không quá lớn nhưng lại góp phần làm không gian rộng lớn nơi này trở lên lộng lẫy hơn.

Màu xanh sâu thẳm phản chiếu trên mặt nước, đưa tới những gợn sóng nhẹ ánh lên trên bức tường xung quanh. Mà ngay cách chỗ đó không xa, một bữa tối vô cùng thịnh soạn cùng với ánh nến dịu nhẹ đã thể hiện sự chu đáo cùng lãng mạn của chủ nhân tạo ra nó...

Tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng nhưng tiếc một điều là chẳng thấy người đâu!

Lạc Tranh khẽ nhíu mày, đây là ý gì?

Đang lúc Lạc Tranh đang cẩn thận xem xét xung quanh, nơi cửa phòng truyền đến một tiếng động khiến nàng giật mình. Đột nhiên co rúm người lại, nàng đứng yên đó không hề cử động, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đang ngày một tiến tới gần...

Cho đến khi một gương mặt phụ nữ quen thuộc xuất hiện, ánh mắt hai người họ bất giác nhìn sững nhau.

"Chị Tề Lê!"

"Lạc Tranh?"

Hai người không hẹn mà cùng lên tiếng, đầy kinh ngạc nhìn về phía người đối diện.

Lạc Tranh lập tức bước tới, có chút ngờ vực hỏi, "Chị Tề Lê, sao chị lại có mặt ở đây?"

Nàng cứ nghĩ rằng người sẽ xuất hiện là ông chủ thần bí, không nghĩ tới người bước vào lại là Tề Lê.

Ánh mắt Tề Lê khẽ lóe lên điều gì đó, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lạc Tranh, ngược lại, lập tức hỏi nàng một câu tương tự.

"Lạc Tranh, làm thế nào mà em cũng lại ở đây?"

"Em đã ký hợp đồng với tập đoàn WORLD, hôm nay tới đây để gặp mặt ông chủ." Lạc Tranh cố gắng để cho ngữ khí của mình trở nên nhẹ nhàng chút ít.

Tề Lê sau khi nghe xong, cẩn thận đánh giá lời nói của nàng, trong mắt bỗng lóe lên một ánh nhìn phức tạp khó có thể nhận thấy.

"Anh ta hẹn em?"

"Anh ta?" Lạc Tranh tinh tế nhận ra trong giọng nói của Tề Lê có chút khác thường, giống như...

"Tề Lê, chị đã không nói sự thật cho em đúng không? Và chị cũng đã gặp ông chủ của tập đoàn này." Lạc Tranh vốn là người cực kỳ thông minh, nhìn thoáng qua đã biết được ẩn sau ánh mắt của Tề Lê đang che dấu điều gì.

Bởi vì chỉ trong nháy mắt vừa rồi, từ trong ánh mắt của Tề Lê, nàng thấy được một chút ghen tị, thậm chí còn chứa đựng một cảm xúc sợ hãi như mất đi một thứ gì đó...

Nếu như những gì Lạc Tranh dự đoán là đúng, thì ắt hẳn Tề Lê đã từng gặp qua ông chủ thần bí kia, thậm chí, quan hệ giữa hai người bọn họ cũng không hề đơn giản.

"Chị..." Tề Lê không ngờ tới Lạc Tranh lại nói đúng tâm can của mình như thế. Thoáng chốc giật mình ngỡ ngàng một lúc lâu, sau mới lạnh nhạt lên tiếng.

"Chị nghĩ là anh ta sớm muộn cũng sẽ tìm gặp em, nên cũng không muốn tiết lộ quá nhiều."

"Nhưng..."

"Hai vị, ông chủ đang ở bên trong, xin mời vào!" Một nhân viên đứng sau lưng Tề Lê nhẹ nhàng lên tiếng cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người họ, nhẹ nhàng đưa tay phác một động tác lịch sự hướng về phía cửa chính của căn phòng...

Lạc Tranh cùng Tề Lê lập tức ngừng nói chuyện, quay đầu nhìn về phía sau rồi cùng lúc bước về phía cửa phòng.

Tề Lê lúc này không hề có bất kỳ phản ứng nào nữa. Lạc Tranh thấy vậy, khẽ chau mày, đưa tay gõ vài tiếng lên cánh cửa rồi vươn tay đẩy cửa mở ra...

Ánh sáng trong căn phòng này so với phòng khách chính thì có vẻ mờ ảo hơn một chút bởi vì toàn bộ không gian trong phòng đều bị bao trùm bởi một màu đen huyền bí.

Từ lúc bước chân vào căn phòng này, Lạc Tranh còn lầm tưởng như bọn họ vừa bước chân vào chiếc hộp Pandora thần bí để mở ra bí mật bên trong nó. Nhưng nàng không biết rằng, lần này, cái mà nàng mở ra rốt cuộc là một bí mật hay lại là một âm mưu... khủng khiếp!

Tạm thời không nhắc đến ông chủ thần bí kia, mà ngay cả Tề Lê đang ở bên cạnh cũng khiến Lạc Tranh cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản chút nào...

Thứ ánh sáng trong phòng toả ra một sức hấp dẫn đầy mỹ lệ, giống như những viên pha lê chuyển động linh hoạt hay dòng chảy của ánh sáng được tăng tốc trong màn đêm huyền ảo. Căn phòng lớn đến độ phải mất một lúc tầm mắt của Lạc Tranh mới thích ứng được với khung cảnh nơi này. Bầu không khí trong phòng dường như cũng trở nên gấp gáp hoà quyện với hương chanh thoang thoảng.

Liền đó, Lạc Tranh nhìn thấy một ban công hình tròn. Bên ngoài ban công là một khoảnh đất rộng trồng toàn cây chanh với đủ các chủng loại. Khu vườn ngoài ban công được ánh sáng nhẹ nhàng của ngọn đèn trong căn phòng chiếu rọi, làm nổi bật bóng dáng một người đàn ông đứng thẳng nắm chặt tay quay lưng về phía hai người

họ.

Mặc dù ánh sáng từ ngọn đèn khá mờ ảo nhưng cũng đủ phản chiếu được bóng lưng vô cùng vững chãi cùng dáng vẻ cao lớn của người đàn ông kia. Nhìn bóng lưng có thể thấy đó là một người còn khá trẻ chứ không phải là một ông già râu tóc bạc phơ như trong tưởng tượng của Lạc Tranh lúc trước.

Thậm chí... xung quanh người đàn ông kia còn toả ra một thứ áp lực vô hình khá nặng nề khó có thể diễn tả thành lời. Bóng dáng của hắn đổ dài theo ánh đèn tường, tựa như bóng dáng ma quỷ có thể len lỏi vào tận sâu thẳm tâm tư của đối phương.

Lạc Tranh nhìn theo bóng dáng đó mà tâm tư lại có phần hoảng loạn. Ngay sau đó, nàng bỗng cảm thấy hít thở không thông, có lúc tưởng chừng không thở nổi đến nỗi ánh mắt nhìn về phía người đàn ông kia cũng bắt đầu hoa lên...

Nàng bất giác cảm thấy chóng mặt...

Ngón tay cũng khẽ run lên...

Thậm chí...

Nàng thực sự muốn nhanh thoát khỏi nơi này!

Nhưng vào giờ phút này, Tề Lê đang đứng bên cạnh Lạc Tranh đột nhiên biến thành một người hoàn toàn khác. Vẻ mặt của Tề Lê hiện lên một nụ cười tà nịnh hết sức xa lạ, nụ cười này mang theo vẻ mê hoặc nhưng cũng chất chứa đầy nỗi lòng cùng ý tứ bên trong.

"Ngài Louis..." Thanh âm của Tề Lê rất ngọt ngào, rất êm tai, giống như viên kẹo đường hòa tan hết thảy mọi thứ. Trong một đêm như thế này, khiến bầu không khí như toát lên một mùi hương ngọt ngào đầy quyến rũ.

Lạc Tranh cảm thấy đầu mình như vừa bị một thứ gì đó giáng xuống một đòn chí mạng. Toàn bộ lời nói của Lưu Ly trong phút chốc đều hiện lên trong tâm trí nàng.

"Người sinh ra đã có mùi hương này trên cơ thể chỉ có một mà thôi. Dòng máu chảy trong người họ là dòng dõi vương thất cao quý, mà có được dòng máu này chính là hậu nhân của vua Louis nước Pháp."

"Mary Catherine cũng bắt đầu không khống chế nổi bản thân mình mà yêu ông ấy. Kể từ khi hai người phát sinh quan hệ, mùi hương trên cơ thể bà dường như hòa quyện với mùi hoắc hương đầy nam tính của ông ta càng trở nên mê hoặc.

Bởi vì từ đó trở đi, Louis 14 càng say mê mùi hương điên đảo chúng sinh này, khiến mùi hương thơm mát đó như thấm vào từng mạch máu.

Loại hương thơm này đầy nam tính nhưng cũng hết sức mê hoặc lòng người. Bởi vậy, hậu nhân của ông ta coi mùi hoắc hương này như là đặc trưng cho sự quyến rũ của đàn ông"

"Mùi hương này là do cơ thể con người tiết ra, lan tỏa khắp toàn thân, mà chủ nhân của chiếc áo này thân phận không hề đơn giản, nói không chừng đó chính là hậu nhân của Louis 14.

Huyết thống là chuyện không thể nào sửa đổi, mà mùi hương ẩn trong huyết thống lại càng không cách nào sửa đổi."

Ngài Louis...

Hậu duệ... Louis 14?

Không!

Lạc Tranh chỉ cảm thấy máu toàn thân như chảy ngược. Tia hy vọng cuối cùng trong thâm tâm nàng phút chốc hoá thành hư ảo... Trong khoảnh khắc, nàng chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo dọc theo đầu ngón tay nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân, rồi sau đó lan tỏa tới từng chân tơ kẽ tóc của nàng...

Nàng nhất định là nhìn nhầm, nhìn nhầm rồi!

Trong đầu nàng lúc này lại không ngừng bị kích động bởi giọng nói vô cùng trầm khàn đầy mê hoặc.

"Có tôi ở đây, em không phải lo lắng chuyện gì cả. Hôm nay ngoan ngoãn phục vụ tôi, không được rời đi. Ngày mai tôi sẽ cho em biết phải làm thế nào, được không?..."

"Tranh... Tôi thích em, thật sự thích tất cả những gì thuộc về em..."

"Tiểu yêu tinh, em thật sự biết cách làm cả hai chúng ta đều trở nên hưng phấn"

"Người Trung Quốc có câu "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu". Em cùng với hấn, nam chưa cưới, nữ chưa gả, tôi đương nhiên có quyền theo đuổi..."

"Húc Khiên là người quá nhu nhược, còn em, lại quá mạnh mẽ. Một người phụ nữ mạnh mẽ thì càng thích hợp với một người đàn ông mạnh mẽ. Như vậy, mới có hứng thú, mới có thể làm cho em trở nên vui vẻ, giống như tôi với em vậy..."

"Tranh Tranh, đây chính là bạn tốt của anh, Thương Nghiêu..."
Thương Nghiêu.

..

Bạn tốt Thương Nghiêu...

Cổ nàng nhanh chóng ứ nghẹn vì cảm giác bị bốn cột, thậm chí nàng còn cảm thấy trên môi có vị mằn mặn. Nụ cười xã giao mới khẽ cong lên sớm đã trở nên cứng nhắc, giống như vừa nhìn thấy ma quỷ vậy...

Người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen khẽ xoay người lại, dùng ánh mắt hờ hững mà nhìn về phía khuôn mặt hai người họ. Hình dáng cương nghị hiện rõ hơn dưới ánh sáng mờ ảo giống như một vị thần trong thần thoại Hy Lạp, toát lên phong thái hết sức cao quý.

Một lúc lâu sau, khoé môi của người đàn ông kia khẽ nhếch lên một đường cong đầy tà mị. Dáng vẻ của hấn vô cùng tao nhã ẩn chứa sự chín chắn của dòng dõi vương giả cao quý cùng những đường nét tinh tế đầy mê hoặc. Từng bước đi của hấn cũng toát lên vẻ quyền uy đầy mạnh mẽ không cách nào có thể khống chế được.

Ánh mắt của hấn lúc này không còn duy trì vẻ tà mị cùng quyến rũ nữa, mà ánh mắt đó khiến tâm tình người ta trở nên đầy cảnh giác.

Khi ánh mắt của hấn dừng lại trên gương mặt Lạc Tranh, nàng chợt cảm thấy như có hai luồng điện vừa xẹt qua toàn thân. Trong khoảnh khắc khi ánh mắt đó chợt loé lên, Lạc Tranh cảm tưởng như vừa nhìn vào một vực sâu không đáy, chất chứa rất nhiều tâm tư trong đó, khiến cho người ta cảm nhận được một sự phức tạp đang ẩn dấu.

Ánh mắt của người đàn ông kia dừng lại trên người Lạc Tranh chỉ trong chốc lát nhưng lại khiến nàng rung mình. Toàn bộ tế bào trong cơ thể đồng loạt như bị ai đó xâm chiếm một cách mạnh mẽ, giống như bản thân hoàn toàn mất đi kiểm soát, không chịu sự khống chế của não bộ...

Trong chớp mắt, nàng còn nghĩ người mà mình đang nhìn thấy không phải là Thương Nghiêu, mà chỉ là một người có vẻ bề ngoài giống y như hắn mà thôi!

Nhưng mà, sự thực thì hắn đang đứng đó. Mi mắt của hắn, ánh mắt của hắn, đôi môi của hắn... Tất thảy đều quen thuộc tới mức khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Tại sao?

Tại sao lại có thể là hắn?

Mà hắn, vì sao lại có biểu hiện đó vào lúc này?

Bất giác, Lạc Tranh chợt nghĩ đến cái cảm giác hốt hoảng của hai lần trước đó. Nàng vẫn nhớ như in trong ánh mắt hắn cũng thoáng hiện qua vẻ lạnh lùng như lúc này. Rốt cuộc nguyên nhân của ánh mắt đó là gì?

Tề Lê ngược lại không chú ý đến dáng vẻ trợn mắt vì kinh ngạc của Lạc Tranh ngay bên cạnh. Vẻ mặt chị ta vô cùng hớn hờ cùng vui vẻ, hướng về phía người đàn ông kia bước tới, từng hành động hết sức tự nhiên, tự nhiên tới mức Lạc Tranh cảm thấy rất chướng mắt...

Thậm chí nàng còn chứng kiến, người đàn ông kia cũng không có ý cự tuyệt, mà còn dang rộng cánh tay ôm Tề Lê vào lòng ngực. Hai cơ thể dán chặt vào nhau, kết hợp vô cùng ăn ý...

Bọn họ...

Đã từng quen nhau!

Ý nghĩ này đột nhiên thoáng hiện ra trong đầu Lạc Tranh, trong khoảnh khắc đó, trái tim nàng chợt bỏng rát, tựa như bị thanh sắt nóng đỏ của chiếc bàn ủi ấn lên bề mặt, vô cùng đau đớn...

Tề Lê từ trước tới giờ vẫn một mực giấu nàng...

Mà hắn, từ trước tới nay cũng lấy thân phận Thương Nghiêu mà

lừa gạt nàng...

Lạc Tranh lúc này hết như một pho tượng điêu khắc đứng chết trân ở đó, quên mất việc phải xoay người bước đi, cũng quên luôn việc phải bước tới hỏi hấn một câu tại sao. Nàng cứ thế đứng chờ người ra đó...

Dáng vẻ Tề Lê đã hoàn toàn thay đổi, thân thể giống như con rắn nước vùi trọn trong lồng ngực của người đàn ông kia, giọng điệu vô cùng ngọt ngào, âu yếm cất tiếng gọi hấn "Ngài Louis..."

Lạc Tranh hiểu rằng, hấn lại thành công trong việc thu phục trái tim của một người phụ nữ. Tề Lê sống độc thân nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại là hấn...

Đau đớn...

Cảm giác vô cùng đau đớn khiến cho nàng không thể thờ nổi. Thậm chí nàng còn muốn ngồi thụp xuống để cho trái tim mình bớt đau đớn hơn.

Người đàn ông kia không hề có chút phản ứng nào nhưng ánh mắt hấn lúc này lại khiến Lạc Tranh cảm thấy vô cùng xa lạ. Nàng cũng không dám khẳng định ánh mắt đó rốt cục mang hàm ý gì. Ánh mắt này của hấn dường như là cố tình biểu đạt ra để cho nàng có thể nhìn thấy. Đó giống như một loại mệnh lệnh không lời, thật khó mà tìm được người đàn ông nào lại ra mệnh lệnh theo hình thức đó.

Người đàn ông kia cuối cùng cũng mở miệng. Giọng nói trầm thấp của hấn khiến Lạc Tranh cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như bầu trời đêm sâu thẳm bên ngoài cửa sổ, khiến người ta có vô vàn suy nghĩ.

Nhưng hấn lại nhìn vào Tề Lê đang dựa vào ngực mình mà lên tiếng. Từng câu từng chữ của hấn khiến Lạc Tranh thực không có cách nào để đối mặt với thực tế vô cùng tàn nhẫn này...

"Thân thể của cô so với trước kia càng hấp dẫn hơn thì phải. Lại đây nào, để tôi tận hưởng một chút." Lời nói của hấn đối với Tề Lê cực kỳ khiêu khích.

Nhưng, biểu cảm lạnh băng của hấn lại rất hiếm thấy, còn lời nói thì không hàm chứa chút tình cảm nào.

Lạc Tranh cảm thấy vô cùng chói tai, hóa ra, những lời nói câu dẫn cùng khiêu khích của hắn không chỉ đối với một mình nàng... Nghĩ đến lại thấy nực cười. Trong thoáng chốc nàng cảm thấy có chút bị ai với chính bản thân mình.

Tề Lê dường như đã sớm quen với những hành động cùng lời nói không chút cảm tình này của hắn. Dịu dàng nở nụ cười, chậm rãi cởi bỏ khuy áo của mình, những vẫn có chút ngại ngùng nhìn về hướng Lạc Tranh đang đứng ở phía xa. Sau đó tỏ vẻ làm nũng rồi nói với hắn.

"Nhưng mà, cô ấy..."

Lạc Tranh cũng không thể chịu đựng thêm cảnh tượng trước mắt nữa, liền xoay người muốn rời đi!

Nàng biết rõ bọn họ muốn làm cái gì. Đã như vậy, vì cái gì mà nàng còn phải tiếp tục đứng ở nơi này chờ đợi? Chẳng lẽ còn muốn làm khán giả của họ hay sao?

Hắn, tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy chứ?

"Đứng lại!" Người đàn ông phía sau trầm thấp lên tiếng, hướng Lạc Tranh mà ra lệnh.

Thân thể Lạc Tranh khẽ run lên, đột nhiên dừng bước.

"Ồ yên đó!" Lại là một câu mệnh lệnh nữa, âm thanh có phần trầm thấp hơn, lãnh đạm hơn nhưng khiến người nghe không thể kháng cự. Trong giọng nói lộ ra một chút áp lực cùng uy hiếp khiến người khác cảm thấy kinh hãi.

Lạc Tranh nắm chặt bàn tay. Giờ phút này, thậm chí nàng không hề muốn trốn chạy nữa, muốn ở lại nhìn xem rốt cuộc hắn định làm thế nào. Hắn muốn nàng ngây ngốc đứng đây để khiến nàng cảm thấy xấu hổ cùng nhục nhã, vậy nếu bỏ trốn thì chẳng phải hắn dễ dàng đạt được mục đích hay sao.

Tề Lê trút bỏ chiếc váy của mình một cách nhanh chóng. Thân thể chị ta thực sự rất đẹp. Làn da săn chắc được phản chiếu dưới ánh sáng mềm mại tỏa ra từ ngọn đèn càng trở nên mê người. So với Lạc Tranh thì Tề Lê tuy lớn hơn mấy tuổi nhưng thân thể vẫn mềm mại một cách hết sức tự nhiên.

Tâm tư Lạc Tranh bỗng dựng chùng xuống!

Hắn muốn... chạm vào Tề Lê sao?

"Nằm sắp trên ghế sofa!" Hắn khẽ ra lệnh.

Tề Lê cười một cách vui vẻ, thân thể trần trụi hết sức xinh đẹp của chị ta bước từng bước về hướng chiếc ghế sofa cách đó không xa, khẽ cong người lên, vô cùng quyến rũ và hấp dẫn.

Tề Lê chống hai tay lên tay vịn của ghế sofa, cái mông nhô cao tạo thành tư thế hết sức khêu gợi. Bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng sẽ trở nên điên cuồng.

Ánh sáng từ những chiếc đèn trên tường dịu xuống, Tề Lê giống như một con thiên nga xinh đẹp, từng cử động hết sức uyển chuyển mềm mại. Khuôn mặt được ánh sáng mờ ảo chiếu vào trở nên vô cùng tinh tế, mê hoặc lòng người.

Lạc Tranh biết rõ bản thân nên tránh chứng kiến cảnh tượng ái muội trước mắt, biết rõ bọn họ chuẩn bị muốn làm cái gì, cũng biết nàng không còn tâm trí nào mà đối diện với hết thảy.

Nhưng hai chân nàng thì cứ chôn chặt tại chỗ, khiến nàng không thể động đậy. Cứ thế mặc cho những cảnh tượng tội lỗi cùng đau lòng trước mắt cứ thế mà phát sinh...

Hắn quả thực có bản lĩnh này, thế nhưng lại làm cho phụ nữ vì hắn mà điên cuồng!

Lạc Tranh cần phải biết rằng, những người đàn ông có thân phận như hắn, bên cạnh sao có thể thiếu phụ nữ được?

"A... Ưm..." Âm thanh thân ngâm cùng vô cùng phóng dãng của phụ nữ truyền đến tai Lạc Tranh, nàng vô thức quay đầu nhìn.

Hắn đứng sau lưng Tề Lê, bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên trên phần lưng của chị ta, ngón tay thon dài từ từ dờ xuống, giống như đang thưởng thức da thịt mịn màng cùng mềm mại của người phụ nữ...

Lạc Tranh vội quay đầu sang chỗ khác, từng ngón tay lại khẽ run rẩy. Trong lòng lại càng thêm đau đớn, nàng không muốn nhìn nữa... thực sự không muốn nhìn thêm nữa!

"Ngài Louis... em muốn..." Âm thanh của Tề Lê nhẹ nhàng lan tỏa,

chầm chậm len lỏi vào tâm trí của Lạc Tranh.

Nàng mơ hồ hồi tưởng lại cảnh tượng lần cuối cùng "mây mưa" cùng người đàn ông này, hóa ra là, tất cả mọi chuyện đều có thể đem ra đùa giỡn như vậy, tất cả mọi thứ chỉ giống như một vở kịch không hơn không kém...

Trong khi Lạc Tranh sắp bị những suy nghĩ rối bời giằng xé tâm can, bên tai bỗng truyền đến một âm thanh vô cùng chấn động "Pằng"! Không phải âm thanh của nam nữ trong lúc hoan ái mà là...

Lạc Tranh đột nhiên quay đầu nhìn lại, trong khoảnh khắc đó, nàng bị dọa tới nỗi toàn bộ tóc gáy đều dựng đứng lên!

Đầu óc của nàng trở nên choáng váng, trong tai chỉ còn lại tiếng ong ong đong lại...

Nàng nhìn thấy, phía sau lưng Tề Lê lênh láng một chất lỏng màu đỏ. Vừa rồi chị ta còn phát ra những âm thanh vô cùng mờ ám cùng thân ngâm vậy mà chưa tới một giây, chỉ trong chớp mắt đã nằm giữa một vũng máu, ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

Tề Lê nằm đó không nhúc nhích, màu đỏ tươi của máu phun lên chiếc sofa màu đen sang trọng, dính đầy thân hình mới vừa rồi còn vô cùng quyến rũ, xinh đẹp, tư thế vô cùng hưng phấn cùng phóng đảng.

Lạc Tranh cũng không nhìn rõ mặt của Tề Lê, chỉ nhìn thấy thân thể trần truồng, toàn bộ phía lưng, mông và hai chân nhuộm toàn một màu đỏ của máu...

Lạc Tranh trừng lớn hai mắt, hô hấp ngày càng trở nên dồn dập, khó khăn. Nàng cứ ngỡ rằng, trước mặt nàng sẽ diễn ra một màn hoan ái của hai người bọn họ, không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng vô cùng kinh hãi như thế!

"A..." Đột nhiên nàng cảm thấy dạ dày mình quặn thắt dữ dội, mùi máu tanh nồng nặc bao trùm lấy hương chanh thoang thoang, hòa quyện với mùi hoắc hương tạo nên một thứ mùi không mấy rõ ràng.

Nàng liều mạng bịt chặt miệng, cương quyết không cho bản thân phát ra bất kỳ âm thanh

h nào hay nôn ói tại nơi này. Nàng cố gắng hết sức để bản thân

không run rẩy, nhưng cơ hồ rất khó khăn, cơ thể giống như gặp phải chấn động không ngừng run lẩy bẩy...

Cách đó không xa, người đàn ông kia coi như không hề có chuyện gì xảy ra, cầm khẩu súng ném vào bên trong ngăn kéo. Sau đó thuận tay đẩy ngăn kéo vào một cách hết sức trơn tru.

Lạc Tranh nghe thấy âm thanh hai hàm răng của mình đang run rẩy va vào nhau...

Có thể, nàng đã từng trải qua những cảnh máu me thế này khá nhiều, cũng có thể, trong khi xử lý những vụ án, từng gặp qua những người tàn nhẫn không ít.

Nhưng, tận mắt chứng kiến một người bị cướp đi mạng sống như thế này, một giây trước đó vẫn còn đang sống mà nói chuyện với nàng, một giây sau liền biến thành một cái xác chết. Mà quan trọng nhất người đó lại là đàn chị của nàng, nàng chưa từng trải qua tình huống nào tương tự, chưa từng...

Cho tới giây phút này, nàng mới ý thức được một điều, suy cho cùng thì nàng cũng chỉ là phụ nữ, mà phụ nữ thì không cách nào vượt qua được sự nhạy cảm của chính mình. Nàng không thể nào quá lý trí mà đối diện với toàn bộ tình huống này!

Thực sự mà nói, từ lúc bước chân vào khách sạn này, nàng không thể nào khống chế được bản thân mình nữa...

Không, chính xác mà nói, chính là từ giây phút nhìn thấy người đàn ông kia!

Ánh mắt không chút tình cảm, lạnh như băng quét qua người Lạc Tranh. Ánh mắt đó giống như có một sức mạnh vô hình khiến người ta không thể nhúc nhích!

Hắn cứ thế vừa nhìn chằm chằm vừa hướng phía nàng mà bước tới...

Dưới ánh đèn, toàn bộ thân thể của hắn như nhuốm một mùi máu tanh của ma quỷ. Ánh mắt của hắn vẫn không thay đổi, hết sức hồ hững và lãnh đạm, chăm chú nhìn vào Lạc Tranh như muốn thưởng thức dáng vẻ hoảng loạn đang xâm chiếm toàn thân nàng.

Tâm tư Lạc Tranh đang không ngừng gào thét. Nàng rất muốn

hét lên nhưng lại không thốt ra được, chỉ thấy hô hấp càng lúc càng dồn dập khi hắn từng bước tiến lại gần...

Gương mặt của hắn, vô cùng quen thuộc...

Đường nét của hắn, cũng vô cùng quen thuộc...

Làn môi mỏng của hắn, cũng vẫn quen thuộc...

Thậm chí hơi thở tỏa ra từ trên người hắn, cũng hết sức quen thuộc...

Nhưng...

Hành động của hắn lại khiến nàng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Hơi thở của hắn mang theo sự áp bách đến ngạt thở, hoàn toàn bao phủ lấy hô hấp của Lạc Tranh. Cuối cùng, nàng không thể tự chủ mà sụp xuống sàn, ngược mắt nhìn lên lại bắt gặp ánh mắt hắn khi hắn cúi xuống nhìn nàng...

Hắn là Thương Nghiêu sao?

Không...

Nhất định là không phải!

Thương Nghiêu trước giờ vẫn luôn là người đàn ông vô cùng tà mị, nhưng người trước mắt lại hoàn toàn giống như ma quỷ vậy.

Thấy nàng sụp xuống sàn, hắn cũng ngồi xuống trước mặt nàng, chăm chú nhìn cho đến khi đôi môi Lạc Tranh không chịu nổi nữa mà khẽ run lên. Lúc đó, hắn mới chậm rãi đưa tay ra, bàn tay dường như vẫn còn phảng phất mùi vị của Tề Lê, giữ lấy cằm nàng, nâng lên, hờ hững lên tiếng.

"Tôi thật chưa từng nghĩ tới, một Luật sư Lạc danh tiếng lẫy lừng mà cũng có ngày trở nên sợ hãi đến thế này!"

Ngữ khí của hắn hoàn toàn mang cảm giác xa lạ. Thậm chí điệu bộ nói chuyện với nàng cũng giống như người không hề quen biết.

"Anh... rốt cuộc là ai?" Lạc Tranh khó khăn lắm mới khôi phục lại ngữ điệu của mình. Nàng không tin, tuyệt đối không tin trên đời này lại có hai người giống nhau đến như vậy.

Hắn cũng không trả lời nàng, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi, dáng vẻ của hắn lúc này có chút tà mị khiến không khí trở nên dễ chịu hơn một chút.

Hai gã vệ sỹ mặc âu phục đi đến, chắc hẳn đã sớm quen với việc chứng kiến những cảnh như vậy, không hề cảm thấy kinh ngạc, chỉ là cung kính đứng một bên chờ tiếp nhận mệnh lệnh.

"Đem thứ đồ bỏ ở đằng kia xử lý sạch sẽ một chút, không nên để Luật sư Lạc phải sợ hãi như vậy." Hấn đứng dậy, ra lệnh với hai tên vệ sỹ nhưng mắt vẫn nhìn Lạc Tranh không hề chớp.

"Vâng!" Hai tên vệ sỹ lập tức tiến lên.

Đồ bỏ đi...

Hấn dám nói thi thể Tề Lê là đồ bỏ đi!

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên một hồi tê tái.

"Đi thôi! Nơi này sẽ làm em cảm thấy khó chịu." Hấn bất ngờ kéo Lạc Tranh dậy, không cần chờ tới sự đồng ý của nàng. Nhưng cũng rất nhanh buông tay nàng ra, cứ thế bước đi ra bên ngoài.

Lạc Tranh không dám quay đầu lại nhìn thi thể của Tề Lê. Những giọt nước mắt nóng hổi chỉ chực trào ra bị nàng cứng rắn nuốt trở lại. Tề Lê là tiền bối của nàng, cho dù nhiều năm không gặp nhưng cũng có chút tình cảm chị em. Mà tên hung thủ giết người kia lại dùng một từ ngữ thấp hèn như vậy để nói về thi thể Tề Lê sao?

Nàng cũng bước theo ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông kia ngồi xuống bên bàn ăn đã sớm được bày lên một bữa tối vô cùng thịnh soạn, hấn cầm lấy chiếc khăn ướt khế lau bàn tay mình với thái độ hết sức bình tĩnh cùng tao nhã. Thấy nàng đứng đó, khế nhếch môi cười, "Ngồi đi!"

Lạc Tranh khó mà tưởng tượng được, hấn vẫn còn tâm tư để dùng bữa.

Hai tên vệ sỹ rất nhanh đã đi ra, trên vai khiêng một bọc nặng được bọc bằng dra giurong, ắt hẳn là thi thể của Tề Lê.

"Ngài Louis, xin hỏi còn gì giao phó?"

"Báo cho Am, sắp xếp lại toàn bộ lịch trình của tôi. Cho người gác ở cửa, nếu không có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện tới quấy rầy tôi cùng Luật sư Lạc dùng bữa." Hấn lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng!" Bọn vệ sỹ lập tức rời khỏi phòng.

Mùi máu tanh thoang thoảng bay lơ lửng trong không khí nhanh

chóng bị gió đêm thổi tan. Thì ra ngay cả mạng người cũng không bằng một con kiến hèn mọn, làm sao có thể dễ dàng lấy đi như thế chứ?

"Hóa ra cái tên Thương Nghiêu này, chẳng qua là chỉ cái vỏ bề ngoài để anh ngụy trang cho các hoạt động thương nghiệp của mình." Sắc mặt Lạc Tranh trở nên tái nhợt cùng lạnh băng. Hắn giết chết đàn chị của nàng, nhưng nàng, thì lại hoàn toàn bất lực.

"Lại đây!" Hắn cũng không trả lời ngay câu hỏi của nàng, chỉ nhẹ nhàng ra lệnh.

Lạc Tranh do dự một chút, nhưng mọi chuyện rối cuộc cũng đã xảy ra đến mức này, nàng cần gì phải trốn tránh nữa. Kẻ giết người chính là hắn, cần đền mạng cũng chính là hắn!

Nàng bước lên, đứng cách hắn một khoảng chưa tới một mét...

Hắn khẽ nở nụ cười hờ hững, lại đứng dậy, "Xem ra, tôi cần phải giới thiệu một chút về bản thân mình thêm lần nữa." Dứt lời, đôi mắt hắn càng lộ ra vẻ thâm trầm, khóe môi cũng nhếch lên một đường cong sâu hơn.

"Cho tới giờ tôi cũng không nghĩ tới việc ngụy trang để lừa dối bất kỳ chuyện gì, bởi vì tôi vốn được gọi là..." Hắn ngừng lại, từng câu từng chữ vang lên vô cùng rõ ràng.

"Louis Thương Nghiêu!"

Dường như có một tia sét vừa giáng xuống khiến cho thần trí Lạc Tranh chợt bừng tỉnh. Louis! Hắn là Louis...

"Anh chính là... hậu nhân của dòng dõi Louis?" Lạc Tranh thực sự không thể nào tin nổi vào những gì mình vừa nghe. Tất cả những điều này trước đó chỉ là do nàng phỏng đoán mà thôi.

Nhưng vào giờ khắc này, hắn đã trực tiếp nói cho nàng biết tên gọi thực sự của hắn là Louis Thương Nghiêu.

Đúng vậy, đây mới chính là tên thật của hắn. Thực ra căn bản từ đầu nàng cũng không tin sẽ có người mang họ Thương.

Ánh sáng từ ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt Louis Thương Nghiêu, là khuôn mặt vốn hết sức quen thuộc với nàng. Nhưng giờ đây lại mang một vẻ vô cùng xa lạ với những đường nét cao quý đầy

sắc sảo khiến người khác không cách nào nắm bắt.

Hắn cao quý là vì trong người hắn đang chảy dòng máu của vương thất.

Khó có thể nắm bắt được hắn bởi vì bản thân hắn khiến người ta có một cảm giác rất xa lạ.

Hắn không còn là Thương Nghiêu, giám đốc của tập đoàn RM quen thuộc, cũng không còn là bạn tốt mà Húc Khiên luôn mồm gọi nữa. Hắn chính là giám đốc của tập đoàn WORLD thần bí, Louis Thương Nghiêu.

"Em quả không hổ danh là luật sư, nhanh như vậy đã có thể điều tra ra được thân phận của tôi." Louis Thương Nghiêu nở nụ cười nhẹ.

Liền đó, hắn lại vươn tay về phía nàng. Khi Lạc Tranh còn chưa kịp phản ứng, giọng nói trầm thấp lại rơi xuống bên tai nàng...

"Em đúng là không đơn giản, ngay cả người trong Trúc Liên bang cũng có thể một mình xử lý." Giọng nói của hắn vừa giống như là lời tán thưởng, lại vừa không giống...

Có trời mới biết, cái ngày đó thật sự đã khiến tâm tư hắn rung động như thế nào. Nhìn nàng nhu mì nằm trên giường bệnh khiến người ta nghĩ tới hình ảnh con mèo nhỏ ngoan ngoãn khiến sự cứng rắn kiên định trong lòng hắn dường như tan biến.

Trong thoáng chốc hắn thực sự muốn buông tha cho nàng, thậm chí từ bỏ cả những việc mà mấy năm nay hắn từng ấp ủ, chỉ là...không muốn nhìn thấy nàng bị tổn thương như thế này.

Nụ cười! Thực sự nụ cười!

Nhưng việc nàng bỏ trốn đã làm cho lý trí của hắn hoàn toàn bùng tình. Trong khoảnh khắc đó hắn mới nhận ra, người phụ nữ này căn bản không phải là người, mà là quỷ! Quỷ, vĩnh viễn sẽ không có trái tim.

Trời mới biết, nếu như lần này nàng không bỏ trốn, hắn căn bản cũng không biết, hóa ra "nhớ" một người lại đau đớn đến như vậy. Đau đến mức hắn muốn hủy diệt đi tất cả, kể cả những người bên cạnh nàng, trái tim của nàng, tất cả những gì thuộc về nàng.

Lạc Tranh gắt gao nhìn chăm chăm vào gương mặt hắn. Nàng vốn nghĩ rằng mình đã thoát khỏi sự khống chế của hắn, không ngờ tới, lại rơi vào một cái bẫy khắc do hắn bày ra.

Rốt cuộc, là hắn muốn như thế nào? Vì cái gì mà luôn không buông tha nàng?

"Tiếng tăm lừng lẫy của Luật sư Lạc quả đúng là danh bất hư truyền. Vậy tiếp theo đây, em hãy tiếp tục tìm cho tôi một chứng cứ khác." Louis Thương Nghiêu giữ chặt cằm nàng, trên môi nhếch lên nụ cười đầy thâm ý, nhưng nụ cười này lại toát ra sự lạnh lẽo, rất nhanh lan tới tận đáy mắt hắn.

Dường như không đủ kiên nhẫn để chờ câu trả lời của nàng, từng lời của hắn lại vang lên.

"Giúp tôi tìm kiếm một phần chứng cứ...chứng minh Luật sư Lạc hèn hạ tới mức nào!"

Từng lời nói của Louis Thương Nghiêu lọt vào tai Lạc Tranh khiến đầu óc nàng bỗng chốc trống rỗng. Ngay lập tức, một cảm giác bị sỉ nhục nhanh chóng lan tỏa. Nàng nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng tới thấu xương, đôi môi anh đào chậm rãi nói ra từng lời.

"Xin anh nói truyện tôn trọng người khác một chút!"

"Tôn trọng?" Louis Thương Nghiêu khế nhếch môi, dáng vẻ tà mị trước sau vẫn không thay đổi, giờ phút này nụ cười trên môi hắn lại càng lộ rõ vẻ lãnh đạm.

"Trong mắt tôi, nói ra sự thật chính là cách tôn trọng tốt nhất."

"Rốt cuộc là anh muốn như thế nào?" Ánh mắt Lạc Tranh lộ rõ vẻ không vui.

Nàng trước giờ vẫn luôn cảm nhận được ở hắn có một sự nguy hiểm thường trực. Mà lúc này, cảm giác đó lại càng mãnh liệt hơn so với bất kỳ thời điểm nào trước kia.

Rốt cuộc là hắn muốn như thế nào đây? Từng lời nói với hành động của hắn đều nhằm vào nàng. Đầu tiên là Thương Nghiêu, bây giờ lại là Louis Thương Nghiêu. Cơ hồ như từ hồi quen biết hắn, hắn

đã sớm tạo ra vô vàn cái bẫy cho nàng, rồi ung dung, nhàn nhã ngồi nhìn nàng làm thế nào từ từ nhảy xuống mà thôi.

Mà mỗi một cái bẫy do hắn giăng ra, cái sau lại sâu hơn cái trước. Cho tới lúc nàng kịp có phản ứng thì đã phát hiện ra mình không có cách nào trốn thoát nữa rồi.

"Vậy thì nghiêm túc chút, để tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp em..." Louis Thương Nghiêu khẽ hừ lạnh một tiếng, lại đi tới trước mặt Lạc Tranh. Thân hình to lớn dính sát vào phía sau lưng nàng.

Thanh âm của hắn vẫn trầm thấp như mọi ngày, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trên đầu nàng. Ngón tay thon dài khẽ luồn vào mái tóc đen nhánh mềm mại của Lạc Tranh, ánh mắt dịu dàng cúi xuống nhìn nàng...

"Không vấn đề gì, em không tìm được, tôi có thể giúp em...từ từ tìm."

Câu nói cuối cùng của hắn khiến Lạc Tranh cảm nhận được sự áp bách một cách sâu sắc khó có thể diễn tả thành lời.

Lạc Tranh khẽ quay đầu lại khiến ngón tay của hắn trượt khỏi mái tóc nàng, trong không khí liền vương lại một hương thơm dịu nhẹ...

"Tôi không biết anh đang nói bậy bạ cái gì, cũng không quan tâm thân phận của anh ra sao, nhưng..." Nàng trừng mắt nhìn hắn. "Anh đã giết Tề Lê, chính mắt tôi đã nhìn thấy! Vậy tốt nhất anh cũng giết luôn cả tôi đi để tránh phải lo hậu họa về sau."

"Nhưng tôi với em còn chưa vui đùa thỏa thích, nên trước mắt em sẽ bình an vô sự mà sống trên thế gian này." Louis Thương Nghiêu nở nụ cười, khóe môi cong lên hiện rõ vẻ tàn nhẫn. Lời nói của hắn vẫn như vậy, càng ngày càng chẳng có một chút thương tiếc nào.

Toàn thân Lạc Tranh như run lên, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt như một người xa lạ. Rốt cuộc nàng đã đắc tội gì với hắn, mà hắn lúc nào cũng chỉ nhằm vào một mình nàng?

"Tôi sẽ kiện anh ra tòa!" Giọng nói của nàng hết sức lạnh lùng.

"Tôi tin em có bản lĩnh này." Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong lời nàng nói, không hề nổi giận mà ngược lại còn buông nàng ra, đi tới trước bàn ăn, dương dương tự đắc cầm lấy bình rượu ở

bên cạnh, cầm chiếc ly thủy tinh lên rồi tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ, hờ hững cất tiếng.

"Tuy nhiên, em chỉ tố cáo tôi một tội danh giết người như vừa rồi thì quả thực chưa có sức thuyết phục lắm. Để tôi tiết lộ cho em vài vụ nữa thì thế nào?"

Lạc Tranh bắt giác cứng người lại.

Louis Thương Nghiêu đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, nhìn Lạc Tranh chăm chăm, ánh mắt thâm thúy cùng sắc bén như một lưỡi dao xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng tái nhợt của nàng. Nàng khẽ mở miệng, từng lời thốt ra lạnh băng đến cực điểm.

"Cường bạo!"

Lạc Tranh bỗng giật mình, từ trong ánh mắt của hắn, nàng không khó nhìn ra đôi mắt đó đang hàm chứa bao nhiêu ý đồ. Nàng hiểu hắn không phải đang hù dọa nàng, mà chính xác hắn muốn làm như vậy.

Sự cảnh giác cao độ trong lòng nàng lập tức trở dậy. Chứng kiến mọi chuyện xảy ra đêm nay cũng đủ khiến nàng cảm thấy vô cùng khiếp sợ và kinh hãi rồi. Nàng tuyệt đối không thể biến thành món đồ chơi để người đàn ông này đùa cợt trong lòng bàn tay được.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh vô thức bước lùi về phía sau. Trong khoảnh khắc nàng lựa chọn phương án chạy trốn.

Louis Thương Nghiêu vẫn ngồi nguyên tại chỗ không chút động đậy, giống như một con báo đen nhàn nhã đang quan sát con mồi của mình. Tâm trạng của hắn cực kỳ bình thản nhìn người phụ nữ trước mắt chạy trốn, ánh mắt đầy tự tin bởi mọi chuyện vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Cánh cửa lớn của căn phòng bị Lạc Tranh đẩy ra, chưa kịp bước ra, hai tên vệ sỹ mặc đồ đen đã đứng chắn trước mặt nàng. Vẻ mặt không hề biểu thị chút cảm xúc nào, một tên trong đó lãnh đạm nói với nàng.

"Luật sư Lạc, nếu không có mệnh lệnh của ngài Louis thì cô không thể rời khỏi nơi này!"

Hai tên trước mặt Lạc Tranh không phải là hai tên vệ sỹ đã xử lý

thi thể của Tề Lê trước đó. So với hai tên kia thì hai tên này còn lạnh lùng hơn vài phần. Dáng người hai tên vệ sỹ này cao lớn tựa như hai ngọn núi sừng sững đứng canh ở cửa. Nàng muốn chạy trốn hoặc xông ra ngoài hoàn toàn là điều không thể.

Lạc Tranh quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn người đàn ông đang ngồi kia, thái độ của hắn vẫn rất thản nhiên vì biết rõ căn bản nàng không có cơ hội chạy trốn.

Dáng vẻ của hắn vẫn luôn điềm tĩnh như vậy, điềm tĩnh tới mức làm người khác chướng mắt.

"Nếu không để tôi đi, tôi sẽ tố cáo các người tội giam giữ người phi pháp!" Lạc Tranh cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh. Vào lúc này, nếu không thể bình tĩnh thì nàng sẽ hoàn toàn là kẻ thua cuộc.

"Tôi rất hoan nghênh nếu Luật sư Lạc muốn tố cáo!" Người đàn ông ở phía xa lười biếng lên tiếng, thanh âm nặng nề tựa như bàn thạch rơi vào giữa không gian rộng lớn, vang vọng truyền đến bên tai nàng.

"Nhưng, chỉ sợ tới lúc đó em lại không thể từ bỏ được mà thôi. Dem cô ấy trói lại cho tôi!" Giọng nói trầm thấp bỗng chốc trở thành mệnh lệnh hết sức lạnh lùng.

Lạc Tranh kinh hãi. Không đợi nàng kịp có phản ứng, hai tên vệ sỹ đã tiến tới bắt nàng lại, hai tay bị khóa chặt ra phía sau, ngay sau đó, hai cổ tay trắng ngần bị trói lại.

"Các người là một lũ khốn kiếp, thả tôi ra!" Lạc Tranh liều mạng giãy giụa. Hai tay bị trói lại càng bị siết chặt lại. Lạc Tranh vô cùng giận dữ, trừng mắt đi tới trước mặt người đàn ông kia. Ánh mắt lạnh lẽo, băng giá tựa hồ có thể giết chết người.

Louis Thương Nghiêu bước lên chặn trước mặt nàng, khẽ nhếch môi, đưa tay nhẹ nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng.

"Vẫn còn hung dữ được như vậy sao? Để xem em còn mạnh miệng được tới khi nào." Hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của nàng, giọng nói mang theo hàm ý rõ ràng. Liền đó, hắn khẽ ra lệnh cho hai tên vệ sỹ.

"Đem cô ấy vào phòng ngủ cho tôi!"

"Vâng!" Vệ sỹ lập tức tuân lệnh, một tên lực lưỡng trong số đó chỉ cần một tay đã nhắc bổng Lạc Tranh lên, sai bước hướng về phía phòng ngủ.

"Thả tôi ra! Khốn kiếp, Louis Thương Nghiêu, anh là tên khốn kiếp!" Mái tóc dài của Lạc Tranh rũ xuống. Nàng gắt gao nhìn chăm chăm vào Louis Thương Nghiêu, không ngừng mắng nhiếc hần.

Không cần động não cũng có thể đoán được sắp tới từ phòng ngủ sẽ vang lên những âm thanh ái muội tới cỡ nào...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, bởi vì vừa rồi tên vệ sỹ kia vút nàng lên giường một cách không hề thương tiếc. Lúc nàng rơi xuống giường, dạ dày cuộn lại khiến toàn bộ bữa tối ngày hôm trước cơ hồ muốn phun ra ngoài.

Khó nhọc mở mắt ra, Lạc Tranh đã thấy thân hình cao lớn của Louis Thương Nghiêu khẽ cúi xuống, bàn tay mạnh mẽ đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoay lại.

"Tôi thiếu chút nữa thì quên mất, Luật sư Lạc danh tiếng lẫy lừng nổi tiếng với tính cách mạnh mẽ..." Từng ngón tay thô ráp của hắn di chuyển nhẹ nhàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, từng tắc da tắc thịt trên gương mặt nàng tuy có phần lạnh giá nhưng lại càng kích thích cảm giác của hắn.

"Louis Thương Nghiêu, anh đừng tưởng mình có thể một tay che cả bầu trời. Sự tồn tại của thế giới này không phải do mình anh định đoạt." Lạc Tranh tức giận nhìn hắn, cổ tay nàng ngày càng trở nên đau nhức.

Nàng không biết sợi dây thừng trói hai tay mình làm bằng vật liệu gì, chỉ cảm thấy nếu nàng càng giãy giụa thì sợi dây ngày càng siết chặt hơn, dường như muốn khám sâu vào bên trong da thịt vậy.

So với sự phẫn nộ của Lạc Tranh thì dáng vẻ của Louis Thương Nghiêu lại vô cùng bình thản. Thái độ của hắn không hề giống mãnh thú chực xông về phía nàng mà chỉ dùng hai cánh tay rắn chắc vây hãm nàng dưới thân mình.

Từ trên cao nhìn xuống nàng, hắn nhẹ nhàng lên tiếng, "Thế giới này đúng là không phải do bản thân tôi có thể định đoạt. Nhưng chỉ cần bản thân em do tôi định đoạt là được rồi."

Dứt lời, hắn đưa bàn tay có chút thô ráp vuốt ve dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh, sau đó chậm rãi dời xuống, lướt qua chiếc cổ trắng nõn như thiên nga của nàng, di chuyển vào bên trong cổ áo đã khế hé mở vì sự giãy dụa của nàng.

"Sao mà đã nhanh chóng muốn cởi bỏ quần áo ra vậy? Tranh, dáng vẻ phóng túng của em thật khiến người ta mê muội..."

Rốt cuộc thì hắn lại gọi tên của nàng, nhưng có phần khác xưa bởi giọng nói của hắn vẫn mang vẻ tà mị nhưng lúc này lại có thêm vài phần lạnh lẽo.

"Im đi! Anh là tên khốn!" Lạc Tranh tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi. Giờ phút này nàng thực sự có chút hối tiếc. Tại sao nàng lại đồng ý ký kết hợp đồng với hắn? Tại sao nàng không điều tra kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định? Thậm chí hiện giờ nàng còn có cảm giác như mình đang nổi giặc cho giặc vậy.

Bàn tay của Louis Thương Nghiêu càng ngày càng không an phận. Lạc Tranh ngoại trừ việc co người để tránh né hành động của hắn thì chẳng thể làm được gì khác. Hai tay của nàng hiện đang bị trói quặt ra phía sau, muốn chống lại hắn thực sự là việc không thể.

Louis Thương Nghiêu không hề tức giận vì sự né tránh của nàng mà còn cười khế, bàn tay hắn luồn vào xoa lên bầu ngực tròn đầy của nàng. Trong khoảnh khắc mà hắn chạm vào, Lạc Tranh chỉ cảm thấy cơ thể bỗng phát sinh một cảm giác đặc biệt như có hai dòng điện xẹt qua, nhẹ nhàng bao phủ lấy nơi ngực nàng sau đó chậm rãi lan tỏa khắp tứ chi, bao trùm lấy thân thể của nàng. Nàng không khỏi khế kêu lên một tiếng, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ hài lòng, không còn lạnh lẽo và tàn khốc như lúc trước. Ánh mắt đó dường như muốn đem hình ảnh hiện giờ của Lạc Tranh khắc sâu vào trong tâm trí, cứ như thế mà mặc cho

nó thâm nhập vào vậy...

"Còn nói mình không phóng túng ư?" Nói xong, hắn đem thân thể to lớn của mình áp sát nàng thêm một chút nữa. Đôi môi mỏng của hắn gần kề sát gương mặt nàng.

"Nhất định cả đời này em chỉ có thể nằm dưới thân tôi rên rỉ mà thôi."

Đôi môi mỏng xoay lại bao phủ lấy đôi môi anh đào của nàng. Hành động giống như là trừng phạt nhưng cũng giống như muốn trêu chọc chiếc lưỡi thơm tho của nàng, tùy ý xâm chiếm lấy mùi hương thơm mát trong khoang miệng nàng.

Trong tình huống này, sự kiên định mà Lạc Tranh cố gắng tạo ra dường như sụp đổ ngay lập tức. Sự cường bạo của hắn càng ngày càng mạnh mẽ, cơ hồ như muốn đem cơ thể của nàng hòa nhập làm một.

Mùi hoắc hương thoang thoảng giống như một chất kích thích mãnh liệt, nhưng cảm giác thì không còn như trước nữa, Lạc Tranh sâu sắc cảm nhận đây chính là sự sỉ nhục ghê gớm.

Không! Phải nói là từ khi biết hắn tới nay, hắn không ngừng khiến nàng cảm thấy nhục nhã.

Cuối cùng thì nàng cũng đã hiểu, tại sao hắn luôn miệng gọi đây là vui đùa thỏa thích. Chẳng qua hắn dựng lên cái vỏ ngụy trang rồi để cho nàng tự mình gỡ bỏ cái vỏ ngụy trang đó xuống. Cái đồ điên này!

Đồ lừa đảo!

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh hung hăng dùng răng cắn một cái.

Louis Thương Nghiêu hơi nhíu mày, khế mỉm cười. Khóe môi hai người đều dính mùi tanh của máu. Cuối cùng hắn cũng buông nàng ra, duỗi ngón tay cái khế quệt vệt máu dính trên khóe môi, dáng vẻ điềm tĩnh nhìn nàng chăm chăm rồi lên tiếng.

"Để em có thói quen xấu này thật đúng là không nên."

"Nếu còn là đàn ông thì hãy buông tôi ra, ức hiếp một người phụ nữ thì có gì là tài giỏi chứ?" Lạc Tranh cắn răng, tức giận quát lên.

"Bại hoại, cặn bã!"

"Xem em tiếp tục mắng thế nào!" Louis Thương Nghiêu bất ngờ

nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ánh mắt bỗng trở nên âm u cùng lạnh lẽo khiến nàng cảm nhận được vẻ tà mị quen thuộc trước kia.

Nhưng cảm giác lúc này có phần mạnh mẽ hơn so với trước.

"Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi là người tốt, cũng chưa bao giờ làm ra vẻ đạo đức gì cả! Tôi thích sự xấu xa, lại càng thích thú việc thao túng những việc xấu. Cho nên, em đừng quá ngây thơ nghĩ rằng những việc tôi làm có chút nhân đạo nào."

Giọng nói của hắn lạnh lẽo tựa như sương giá tháng chạp vậy.

"Đúng là, ức hiếp một phụ nữ thì không lấy gì là vẻ vang lắm, nhưng đối với việc quan hệ giữa nam và nữ, cái tôi theo đuổi chính là sự chinh phục cùng thỏa mãn.

Vì thế, thay vì nói là ức hiếp em, chẳng thà em tự nguyện mà ngoan ngoãn phục vụ tôi cho tốt, xem em ở trên giường phóng dăng tới mức nào. Thực sự đã lâu rồi tôi không được tận hưởng cảm giác đó."

"Anh đừng mơ!" Lạc Tranh lạnh lẽo nhìn hắn. "Muốn tôi tự nguyện phục vụ loại người cặn bã như anh, đừng hòng..."

"Cũng không phải là em chưa có làm qua. Loại chuyện đó đã làm lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai. Đêm tân hôn em cũng cùng tôi tận hưởng những phút giây hạnh phúc. Làm thế nào mà em đã nhanh quên vậy."

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười, ánh mắt lãnh khốc mang theo một chút phong tình.

"Im đi!" Lạc Tranh hét lên.

Vẻ mặt cười cợt của Louis Thương Nghiêu vẫn trước sau như một, khẽ xoa đầu nàng, "Tôi có thể thả em ra nhưng phải ngoan ngoãn phục vụ tôi, thế nào?"

"Tôi tuyệt đối sẽ không cùng với loại cầm thú như anh phát sinh bất kỳ quan hệ nào nữa!" Lạc Tranh thốt lên từng từ đầy lạnh lùng.

Louis Thương Nghiêu nghe xong, liền bày ra bộ dạng có vẻ tiếc nuối nói, "Thế thì em cũng đừng có trách tôi. Để tôi xem em có thể mạnh miệng được tới bao giờ."

"Anh muốn như thế nào?" Vẻ mặt Lạc Tranh tràn ngập sự cảnh giác.

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, cúi đầu cười một tiếng. Nụ cười này như đưa nàng trở lại những khoảnh khắc trước kia. Ánh mắt xấu xa của hắn có bao nhiêu phần quý dị khiến nàng không thể suy đoán được.

Chỉ thấy hắn đứng dậy, đi qua một bên rồi cầm điện thoại lên. Không biết nhỏ giọng nói với đầu dây bên kia những gì rồi sau đó lại đi đến bên nàng ngồi xuống nhưng cũng không hề động tới nàng nữa.

Lạc Tranh không biết hắn muốn như thế nào, cũng không biết hắn lại toan tính định dùng phương thức gì để đối phó với nàng. Chỉ thấy hắn ngồi một chỗ không nhúc nhích, cũng không có ý đồ ức hiếp nàng.

Nàng cũng chẳng còn tâm trạng nào mà suy đoán tâm tư của hắn. Bên môi hắn bỗng nở nụ cười hết sức tà mị khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an. Não bộ nàng nhanh chóng vận động để nghĩ cách trốn thoát.

Không lâu sau, ngoài phòng ngủ có tiếng gõ cửa, hai tên vệ sỹ đi đến, mang theo một chiếc hòm lớn đặt lên trên thảm sàn giữa căn phòng. Sau đó một tên trong số đó cung kính bước lên phía trước nói, "Ngài Louis, món tráng miệng đã tới."

Lạc Tranh từ xa nhìn chăm chăm vào cái hòm lớn ở giữa phòng, không biết bên trong có chứa cái gì...

Louis Thương Nghiêu gật đầu, nhưng không bước lên, chỉ phát tay có ý ra lệnh. Tên vệ sỹ liền hiểu ý, mở miệng nói chuyện với một tên khác đang đứng bên cạnh, mang chiếc hòm mở ra.

Lạc Tranh thuận thế nhìn theo, bỗng chốc vô cùng kinh hãi, trái tim dường như ngừng đập. Bên trong hòm không phải ai khác mà là một người phụ nữ, hơn nữa trên cơ thể không có tới một mảnh vải che thân.

A, không phải! Nhìn kỹ lại, đó căn bản không phải là phụ nữ mà là một cô bé. Dáng vẻ nhìn qua thì chỉ khoảng mười mấy tuổi. Miệng bị

bịt kín, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ú ớ mà thôi.

"Còn không bước ra!" Một tên vệ sỹ đem cô bé từ trong chiếc hòm kéo ra, động tác cực kỳ thô bạo, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có. Hắn lấy những thứ nhét trong miệng cô bé ra, giơ một tay đẩy cô bé ngã xuống trước mặt Louis Thương Nghiêu.

"Mở chân ra!" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng ra lệnh, trong giọng nói không có một chút cảm xúc nào.

Cô bé kia không dám phản kháng, đành nhút nhát mở hai chân ra. Màu hồng phấn nơi non mềm hiện ra khiến người khác dễ dàng nhìn thấy.

Lạc Tranh vô thức run rẩy, hắn muốn làm gì? Đó chỉ là một đứa bé, vẫn là con nít mà!

"Ngươi, bước lên..." Louis Thương Nghiêu đưa ánh mắt nhìn một tên vệ sỹ bên cạnh. "Kiểm tra một chút!"

Tên vệ sỹ tuân lệnh bước lên, hắn ngồi xổm xuống, một tay thô lỗ dùng sức tách hai chân cô bé ra, tay còn lại dùng để thăm dò phía hạ thân của cô bé, ngón tay xâm chiếm nơi cánh hoa non mềm...

"A...ừ..." Cô bé vừa kinh hãi vừa sợ sệt, nhưng dưới sự kích thích tủy hứng của những ngón tay thô lỗ của tên vệ sỹ kia, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ.

"Dừng tay!" Lạc Tranh không thể nhìn thêm được nữa. Nàng tức giận trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu, "Anh đúng là đồ cầm thú. Nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi! Anh mà chạm vào cô bé, nó sẽ chết mất."

Một đứa bé nhỏ như vậy, sao có thể chịu nổi sự chà đạp của đàn ông.

Louis Thương Nghiêu ra hiệu cho tên vệ sỹ dừng tay, nhìn về phía Lạc Tranh, nâng bàn tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, đầy vẻ trân trọng.

"Em có biết không? Nó là con gái của một trong những cổ đông của tôi. Hắn đã cuỗm mất của tập đoàn hai triệu euro nhưng thủ hạ của tôi đã bắt được con gái hắn. Nếu hắn không xuất hiện, vậy thì đem con bé này ném vào nhà thổ, dùng cơ thể thay cha nó trả nợ."

"Không được làm như vậy! Làm thế là phạm tội." Lạc Tranh nhìn cô bé sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, quay về phía Louis Thương Nghiêu. "Cha nó là cha nó, mà nó là nó, anh làm thế chẳng khác gì hủy hoại cuộc đời của cô bé, không được."

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong cuối cùng cũng nở nụ cười, trên khuôn mặt cương nghị hiện ra vẻ đặc chí, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên như khiêu khích, giọng nói nhẹ nhàng như dòng suối mùa xuân lại vang lên.

"Sao thế? Nhìn thấy tôi chơi đùa với người khác em thấy ghen sao?"

Lời của hắn không quá rõ ràng, nhưng Lạc Tranh lập tức hiểu được ý tứ ẩn trong đó. Rất thẳng thắn, hắn đang nói cho nàng biết, hắn muốn chơi đùa với cô bé này!

Lạc Tranh nhìn thấy cô bé sợ đến nỗi nước mắt sắp trào ra. Chắc cô bé cũng đang tầm tuổi đi học, sao có thể chịu được tình cảnh này.

Hai tên vệ sỹ đứng bên cạnh trên mặt không có chút biểu cảm nào. Nàng biết rõ, chỉ cần Louis Thương Nghiêu gật đầu, cô bé này sẽ gặp phải một kết cục hết sức nhục nhã.

Còn về việc cha cô bé có đúng là cuỗm đi mất của tập đoàn hai triệu euro hay không đã không còn quan trọng nữa. Có thể đó là sự thật nhưng cũng có thể đó chỉ là cái cớ của Louis Thương Nghiêu mà thôi.

Quan trọng là Louis Thương Nghiêu muốn dùng cô bé này để ép nàng. Cho dù hắn không chạm vào cô bé thì hắn cũng sẽ cho hai tên vệ sỹ kia làm hại cô bé.

Nếu như là Thương Nghiêu của ngày xưa, nàng còn có thể lấy hết dũng khí mà cự với hắn một ván. Cự rằng hắn không quá tàn nhẫn, cự rằng hắn vẫn còn lương tâm. Nhưng giờ đây, nàng không dám nữa. Ở Macau, nàng đã được chứng kiến sự tàn nhẫn của bọn đàn ông là như thế nào. Tiếng hét của các cô gái đến giờ vẫn còn văng vẳng bên tai nàng.

Người đàn ông trước mặt nàng đã không còn là Thương Nghiêu của ngày trước nữa rồi, hắn sao có thể "thân thiện" nữa đây?

Một lúc lâu sau...

"Thả cô bé ra. Điều anh muốn không phải là hai triệu đó." Lạc Tranh bình tĩnh lại, lạnh lùng nói.

Louis Thương Nghiêu dường như đoán được chắc chắn nàng sẽ nói những lời đó. Khoé môi khế cong lên hiện ra nét quyến rũ quen thuộc. "Ngoan ngoan theo tôi?"

Lạc Tranh nhìn vào đôi mắt đen hết sức tà mị kia, gật đầu.

Cuối cùng Louis Thương Nghiêu cũng nở nụ cười, dáng vẻ hết sức hài lòng, kéo cô bé từ dưới đất đứng dậy, đem tấm thảm mỏng che lên thân thể đang run rẩy của cô bé.

"Bé con, đã biết về phải nói với cha mình thế nào chưa?"

Cô bé gật đầu, khuôn mặt vẫn tràn ngập vẻ sợ hãi. "Bảo cha mau trả tiền..."

"Ngoan lắm!" Louis Thương Nghiêu tỏ ra dịu dàng vỗ nhẹ vào đầu cô bé, sau đó ra lệnh cho vệ sỹ. "Dẫn con bé đi, kẻ nào dám chạm vào nó, mang đầu đến đây gặt tôi."

"Vâng!" Vệ sỹ tuân lệnh, lập tức ôm cô bé đi ra ngoài.

Căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

"Còn không thả tôi ra? Chẳng phải anh đã đạt được mục đích rồi sao?" Lạc Tranh lạnh lùng lên tiếng. Nàng không ngốc đến mức hối hận với quyết định của mình bởi vì không biết người đàn ông này sẽ còn làm những chuyện gì nữa.

"Chán ghét tôi như vậy sao?" Louis Thương Nghiêu nhìn nàng chăm chú, dáng vẻ vẫn hết sức tà mị như trước.

Sau đó hắn chủ động đưa tay lên cời tóc cho nàng, bàn tay thuận thế đưa ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

"Không phải là chán ghét mà là ghê tởm!" Lạc Tranh không sợ lời nói của mình sẽ đắc tội với hắn. Nàng đã không còn đường trốn thoát, biết đâu làm hắn tức giận, ngược lại, lại là một chuyện hay.

Nhưng Louis Thương Nghiêu lại không hề tức giận, ánh mắt của hắn khiến người khác rất khó nắm bắt, lúc mờ lúc tỏ, giống như thời tiết vậy, nói thay đổi thì ngay lập tức thay đổi.

Chỉ thấy hắn vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dáng vẻ

đầy mê hoặc lên tiếng, "Tự mình cởi đồ đi, toàn bộ..."

"Mục đích của anh chính là làm nhục tôi?" Lạc Tranh nhìn hấn chăm chăm. "Rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với anh đến nỗi anh phải tìm mọi cách hành hạ tôi như vậy?"

"Rồi em sẽ biết, sớm muộn cũng sẽ biết." Đáy mắt của Louis Thương Nghiêu nổi lên một tia lạnh lẽo. Đường cong bên khoe môi ngày càng mở rộng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào đôi môi anh đào của nàng.

"Nhưng không phải là hôm nay. Tranh, việc tôi muốn làm rất đơn giản, chỉ là muốn cho em thấy, người mà em cần phải phục tùng là ai mà thôi."

Lạc Tranh cười lạnh, cười một cách bi thương. Nàng không nói gì nữa mà quỳ thẳng người lên trên giường, từng ngón tay trở nên run rẩy, từ từ đem quần áo của mình cởi bỏ...

Louis Thương Nghiêu vẫn ngồi đó, ánh mắt của hấn chăm chú nhìn vào khuôn mặt nàng không hề dời đi. Đôi mắt đen sâu thẳm toát ra sức cuốn hút chí mạng. Gương mặt hấn như tác phẩm điêu khắc trên đá cẩm thạch, cương nghị không một tí vết nào. Đôi mắt đen sâu thẳm lấp lánh thứ ánh sáng u ám...

Cho dù hấn ngồi ở đó nhưng cơ thể cao lớn cùng rắn rỏi vẫn toát lên sự áp bức mạnh mẽ rất khó diễn tả. Khi món đồ che thân cuối cùng trên người Lạc Tranh cũng được trút bỏ, môi hấn khẽ nhếch lên thành một đường cong vô cùng mãn nguyện.

Ngón tay thon dài của hấn đưa ra bao phủ lấy bầu ngực tròn trịa của nàng, ngón cái khẽ chà xát chỗ nhạy cảm đã sớm đứng thẳng, nhìn nàng không hề chớp mắt.

Cơ thể Lạc Tranh run lên, trong lòng nổi lên một cảm giác bi thương quen thuộc... Tuy vậy, nàng cũng không thể kháng cự lại khoái cảm mà sự tiếp xúc của hấn mang lại. Vô tình trong đầu nàng lại hiện lên cảnh tượng ở Macau.

Người con gái đó bị người đàn ông đè ở dưới thân, rõ ràng là bị cưỡng bức, nhưng cuối cùng cũng không tự chủ mà phát ra những tiếng rên rỉ...

Còn nàng thì sao? Hôm nay sợ rằng cũng không thể tránh được điều đó. Hắn đã quá quen thuộc với những nơi nhạy cảm trên cơ thể nàng. Cho dù nàng có cố chịu đựng đến cỡ nào, hắn vẫn có bản lĩnh làm nàng mất đi hết lý trí.

Động tác trên tay của người đàn ông rất nhẹ nhàng, không thô lỗ như nàng tưởng tượng. Thậm chí còn nhẫn nại nhìn vào khuôn mặt nhỏ của nàng, thấy đôi môi khế hé mở, thoát ra hơi thở hỗn hển, khóe môi của hắn cong lên, tặng cho nàng một nụ cười lạnh như băng nhưng cũng hết sức tà ác.

Ngay sau đó, Louis Thương Nghiêu vươn cánh tay rắn chắc, kéo thân thể của nàng lại gần, bầu ngực đã sẫm đỏ bừng của nàng vừa khéo rơi vào miệng hắn. Hắn say đắm chơi đùa một cách gian xảo. Hai nụ hồng vì sự liếm mút từ đầu lưỡi của hắn trở nên nhạy cảm mà đứng thẳng lên.

Từng chuyển động từ đôi môi của hắn hết sức nhẹ nhàng, dịu dàng khiến nụ hồng không khỏi run rẩy.

"Ừm..." Đôi môi Lạc Tranh gắt gao mím chặt nhưng rồi cũng bật ra, không kiềm chế được mà khế rên rỉ.

Louis Thương Nghiêu cười hết sức phóng đãng, đột nhiên xoay người nàng lại, để lưng của nàng quay về phía hắn. Bàn tay to của hắn từ phía sau vươn tới, một lần nữa ôm lấy nơi mềm mại đầy đặn của nàng, tăng cường xoa bóp vuốt ve, nửa như rất say đắm nhưng nửa lại như muốn chà đạp nàng.

Lần này động tác của hắn thô lỗ hơn một chút. Đối với nàng thì đây chính là việc hắn đang muốn gia tăng sự khống chế đối với phản ứng trên cơ thể của nàng...

Da thịt của nàng trắng trẻo như sữa, mềm mại tựa làn da của một đứa trẻ sơ sinh. Từng đường cong hoàn mỹ trên cơ thể hiện lên đầy mê người mà chỉ riêng nàng mới có.

"Lạc Tranh, bắt đầu từ hôm nay, tôi và em sẽ bắt đầu lại từ đầu." Hắn ôm lấy nàng, ghì vào thân hình cao lớn hoàn mỹ như một pho tượng đồng, giọng nói trầm thấp cất lên.

"Tất cả sẽ càng ngày càng... thú vị"

Chương 75: Rốt cuộc ai là người thống trị

Lạc Tranh bắt giác rung mình, từ đầu cho tới giờ, mỗi lần người đàn ông này xuất hiện đều có mục đích riêng của mình. Hắn muốn ép nàng đến bước đường cùng khiến nàng không thể quay đầu lại, cũng không có đường để quay trở lại.

Hắn luôn ích kỷ như thế, ích kỷ đến mức không thèm quan tâm tới cảm nhận của nàng, cũng không thèm để ý đến thực tế là nàng đã từng kết hôn.

Hắn vẫn luôn cực kỳ bá đạo, bá đạo đến mức hắn cũng không bao giờ nói cho nàng biết rõ mọi chuyện. Rốt cuộc chân tướng sự việc ra sao hắn cũng chưa từng nói cho nàng, khiến nàng cho tới giờ cũng không biết mình đã nợ hắn cái gì.

Nhưng mà, đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đúng như lời hắn đã từng nói, sẽ có một ngày nàng được biết rõ ràng mọi chuyện. Chỉ e rằng, trong lúc chờ tới ngày đó thì hắn cũng đã hành hạ nàng không ít lần. Không chừng, đến lúc đó, trên người nàng cũng đã chong chát vết thương...

Nhưng, đó là chuyện của sau này, còn bây giờ thì sao?

Nàng không thể trốn tránh thêm được nữa. Bởi vì càng trốn tránh sẽ chỉ làm cho người đàn ông này càng có ham muốn tấn công mạnh mẽ hơn, trở nên cuồng dã hơn vì hắn có thói quen khống chế người khác.

Nàng cũng không vì thế mà sợ hãi, yếu đuối bởi vì sẽ chỉ làm hắn càng trở nên hưng phấn mà thôi. Còn bản thân nàng, không phải vì là thân phận phụ nữ mà chịu khuất phục một cách dễ dàng như thế được.

Mặc dù trong đầu Lạc Tranh thì nghĩ như vậy, nhưng lý trí của nàng lúc này dường như đã dần trở nên mơ hồ... Nàng là người

thông minh nhưng Louis Thương Nghiêu tuyệt đối cũng không phải là loại đàn ông ngờ nghệch.

Hắn hiểu quá rõ tính cách ngoan cường của nàng. Hơn thế nữa, hắn còn có lợi thế hơn so với nàng đó là hắn hiểu rất rõ thân thể của nàng, hiểu rõ từng vị trí nhạy cảm trên cơ thể nàng.

Từng ngón tay thon dài còn phảng phất mùi hoắc hương men theo gáy Lạc Tranh chậm rãi dờ xuống. Tay kia dùng một lực vừa phải, vẫn như mọi lần, mang theo hơi nóng mà gieo rắc xuống cơ thể nàng.

Da thịt trắng nõn của Lạc Tranh dưới bàn tay khiêu khích của Louis Thương Nghiêu dần dần được bao phủ bởi một màu hồng phấn hết sức mê người. Thân thể Lạc Tranh cũng bắt đầu không thể chịu đựng thêm được nữa, nhẹ nhàng run rẩy. Tiếng thở dốc liên tục phát ra, nàng bắt đầu hoài nghi chính bản thân mình, rốt cuộc là nàng đang thút thít hay là...

Bàn tay to lớn của Louis Thương Nghiêu lại hành động một cách tùy ý giống như đang hành hạ lý trí của nàng, chuyển động một cách đầy mê hoặc trên thân thể nhẵn mịn của Lạc Tranh. Nàng cơ hồ có thể cảm nhận được ánh mắt hắn từ phía sau lưng đang dừng lại trên hông nàng như một loại ấn ký, khiến nàng phát sinh cảm giác bồng rập.

"Nằm xuống!" Cuối cùng hắn cũng mở miệng ra lệnh, cùng lúc đó một cánh tay to lớn của hắn đem thân thể của nàng đè xuống.

Lạc Tranh nằm phủ phục trên giường, phần hông xinh đẹp của nàng nâng lên như một loại đồ sứ tinh tế vậy. Nàng đột nhiên nhớ tới đây chính là dáng vẻ của Tề Lê trước khi chết.

Theo phản xạ nàng bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía chiếc ghế sofa ở phía xa. Nàng cơ hồ còn có thể ngửi được mùi máu tanh phảng phất lơ lửng bay trong không khí...

"Em thực sự xem tôi là ma quỷ ưa thích giết người rồi sao?" Louis Thương Nghiêu như nhìn thấu tâm tư của nàng, bàn tay nhẹ nhàng nghịch ngợm trên mái tóc dài của nàng, kẽ luồn vào bên trong khiến mái tóc rẽ ra, hơi kéo về phía sau để lộ ra vàng trán ngọc

ngà.

"Sớm muộn thì em cũng sẽ biết, cô ta chết còn chưa hết tội!"

Lạc Tranh không khó nhận ra giọng điệu của người đàn ông phía sau đột nhiên trở nên lạnh lùng, phảng phất quyền sinh quyền sát trong đó.

Nàng vô thức quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt vô cùng thâm sâu của Louis Thương Nghiêu. Hắn cũng chăm chú nhìn nàng không hề chớp mắt, trong giây phút này, vẻ mặt của hắn giống như đang chiêm ngưỡng dáng vẻ xinh đẹp của nàng hoặc cũng có thể đang nhìn thấu tâm tư, suy nghĩ của nàng.

Louis Thương Nghiêu vươn tay ra, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt nhìn nàng vô cùng đắm đuối, đắm đuối tới mức khuôn mặt hắn toát lên vẻ mê muội...

Người phụ nữ bên dưới lại không chút dao động, cặp chân mày như liễu rủ cũng không hề động, đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu, con ngươi lấp lánh vạn phần xinh đẹp nhưng toát lên vẻ lạnh lùng có chút kiêu ngạo nhưng cũng có chút sợ hãi.

Vẻ mặt ai oán, sống mũi dong dong cao, đôi môi anh đào đỏ mọng, chiếc cằm xinh đẹp khẽ rung động không khỏi mê hoặc lòng người. Đúng là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn!

Ánh mắt hắn chuyển xuống gò ngực mềm mại tròn đầy như đang nũng nịu nhưng lại khẽ run rẩy của nàng. Thân hình hoàn mỹ khẽ cong lên khiến Ngọc Nữ Phong càng vươn cao. Từng đường cong mềm mại càng trở nên mê hồn, làn da trắng nõn sáng bóng tựa pha lê lấp lánh.

Đỉnh nhọn anh đào khẽ hướng lên trên, dưới sự kích thích khéo léo mà sớm đã trở nên đỏ ửng giống như hai đóa hồng mai ngạo nghễ đứng sừng sững giữa một trời tuyết trắng, dưới ánh đèn lại càng thêm chói mắt.

Đôi mắt của Louis Thương Nghiêu càng trở nên u ám và thâm sâu hơn. Bàn tay mang theo luồng nhiệt khẽ di chuyển trên da thịt Lạc Tranh. Đầu ngón tay hắn di chuyển tới đâu thì từng tấc da thịt

đều bị kích thích tới run lên...

Ngón tay thon dài miêu tả cơ thể hoàn hảo của nàng, cơ thể cân xứng với những đường cong mê người, giống như được điêu khắc một cách tỉ mỉ vậy.

Cánh tay hấn khẽ ôm lấy vòng eo thon của nàng, một đường cong hoàn mỹ kéo dài xuống phía dưới kết hợp với phần mông trắng mềm, đầy đặn tạo thành hai đường cong vô cùng quyến rũ. Chiếc rốn ngọc ngà làm nổi lên phần bụng trơn nhẵn của nàng.

Dời tầm mắt xuống phía dưới một chút, nơi khiến bất kỳ người nào nhìn thấy thì máu cũng ngay lập tức phun trào chính là hai cánh hoa mê người như ẩn như hiện, xấu hổ núp trong hoa viên xinh đẹp...

Hô hấp của Lạc Tranh ngày càng dồn dập, toàn bộ tế bào trên cơ thể nàng không ngừng bị kích thích. Nàng không thể phủ nhận, cơ thể nàng dưới sự động chạm của hấn đều trở nên vô cùng nhạy cảm.

Louis Thương Nghiêu luồn tay vào giữa hai chân nàng, nơi tư mật ấm áp đã hoàn toàn bị hấn xâm chiếm. Ngón tay hấn chuyển động như thể đang giày vò nàng vậy.

Nàng cũng bắt đầu không còn sức lực mà kháng cự nữa.

Nàng hiểu đây chính là nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể mình nhưng nơi đó lại không ngừng bị người đàn ông này hành hạ, không ngừng xoa nắn tạo nên một luồng điện vô cùng kích thích cùng cảm giác.. .ngựa ngựa...

Nàng không khỏi khó chịu khẽ kêu thành tiếng.

Louis Thương Nghiêu cũng không có ý định buông tha nàng, nhìn thấy sắc mặt nàng ửng hồng vô cùng xinh đẹp, không nhịn được liền đưa cả hai ngón tay vào giữa chân nàng, tùy ý mà chà đạp, mà hành hạ nàng.

Cùng lúc, hấn đem hai chân của nàng tách ra, hai ngón tay không ngừng chuyển động làm nàng không kìm chế được mà khép chặt chân lại.

"Mở ra!" Louis Thương Nghiêu cất tiếng ra lệnh, ngay sau đó hai

chân nàng cũng bị hấn dùng sức mà đẩy ra. Nàng không chống cự được đành thuận theo, nơi tư mật giữa hai chân nàng hoàn toàn lộ rõ ràng trước mắt hấn...

Động tác của hấn khiến hô hấp của Lạc tranh ngày càng dồn dập. Không chỉ có tư chi của nàng không tự chủ được mà vắn vẹo, ngay cả nơi nhạy cảm kia cũng đang không ngừng rung động mà trở nên co rút.

Bỗng nhiên hấn rút tay ra, nàng nghe thấy tiếng khóa quần được kéo xuống...

Đôi môi Lạc Tranh khẽ bật ra tiếng thờ dốc...

Người đàn ông bá đạo kia không lập tức "công thành chiếm đất" mà ngược lại bàn tay lại dùng sức, đem người nàng xoay lại. Đôi môi mỏng của hấn khẽ cong lên một nụ cười, vẻ tà mị trên khuôn mặt hấn trước sau vẫn không thay đổi, tiếng nói trầm thấp cất lên đậm mùi dục vọng.

"Bảo bối, hãy dùng cái miệng nhỏ của em phục vụ tôi!"

Lạc Tranh sợ hết hồn, mở to đôi mắt mà nhìn hấn.

Louis Thương Nghiêu hơi nhíu mày, ánh mắt cương nghị lộ rõ vẻ phóng túng, từng hơi thở mang theo vẻ cương quyết. "Em nghe không hiểu lời tôi? Cần tôi dùng tiếng Trung phiên dịch lại lần nữa không?"

"Tôi... tôi không biết." Hô hấp từ chiếc mũi nhỏ xinh đẹp của Lạc Tranh càng lúc càng trở nên khó khăn, dồn dập. Khuôn mặt xinh đẹp kia cũng bắt đầu đỏ ửng, bầu ngực của nàng cũng bắt đầu nhẹ nhàng run lên.

Louis Thương Nghiêu chỉ cảm thấy hơi thở của mỹ nhân trong ngực mình thơm ngát như lan, với má lúm đồng tiền xinh xắn, đặc biệt mùi thơm trên cơ thể nàng như thấm vào tim gan, hấn khẽ nhếch môi cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của nàng.

"Không phải sợ, tôi sẽ dạy cho em biết phải làm như thế nào?"

Nói xong hấn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên trên thắt lưng.

Lạc Tranh mím chặt môi, quỳ một gối xuống dưới. Vào lúc này phản kháng đối với nàng mà nói không phải là một phương án hay.

Theo sự dẫn dắt của hắn, tay nàng run rẩy giúp hắn cởi đồ, chiếc quần dài rơi xuống đất trong nháy mắt. Thân hình trắng kiện của người đàn ông cùng với đôi chân dài vững chãi hiện ra trước mắt nàng. Không thể che đậy được dự vọng khiếp người của hắn.

Vật đàn ông đã sớm căng cứng và nhô cao khiến người khác nhìn vào cảm thấy kinh hãi.

Nàng hiểu rõ rằng nơi đó có một con quái vật, một khi được phóng thích sẽ càng trở nên khiếp người

Louis Thương Nghiêu quá mức cao lớn mà Lạc Tranh lúc này lại đang nửa quỳ nửa ngồi nên thân hình kiêu diễm của nàng lại càng trở nên nhỏ bé hơn rất nhiều.

Thấy biểu hiện của nàng như vậy, hắn khế cười, ôm nàng đặt ngồi lên bàn khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng vừa vặn tìm được vị trí thích hợp.

Louis Thương Nghiêu dùng sức ép đầu của nàng xuống ý bảo nàng tiếp theo phải làm như thế nào. Đôi môi Lạc Tranh trước đó bị cắn chặt, giờ đây cũng dần buông lỏng, tận đáy lòng nổi lên một nỗi phẫn uất không tên cuộn cuộn như dòng nước xiết.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng đặt lên phần đùi rắn chắc của hắn, lòng bàn tay mềm mại cảm nhận được từng nhịp đập trên cơ thể hắn chân thực tới cỡ nào. Chiếc lưới thơm tho liếm xung quanh con quái vật đang được bao bọc bởi lớp vải của chiếc quần lót đã sớm căng phồng lên. Lớp vải rất nhanh đã bị thấm ướt, con quái vật dưới môi nàng dường như đang rục rịch chuyển động.

Louis Thương Nghiêu đỡ lấy đầu nàng, giọng nói vốn trầm thấp giờ đây đã sớm trở nên khàn khàn cùng thô ráp. "Tiếp tục!"

Lạc Tranh hít một hơi, vươn tay cởi bỏ quần lót của hắn. Nhưng vật đàn ông đã sớm bị dự vọng làm cho căng cứng khiến chiếc quần lót cũng bị căng ra, nàng phải tốn không ít công sức mới có thể giúp hắn cởi xuống, cự long hoàn toàn được phóng thích...

Lạc Tranh dường như phát run khi tận mắt chứng kiến vật đàn ông của hắn quá mức khổng lồ, bàn tay nhỏ bé của nàng căn bản cũng không thể cầm nổi. Nàng đành phải miễn cưỡng mở chiếc

miệng nhỏ nhắn, duỗi ra cái lưỡi thơm tho của mình...

"Tiểu yêu tinh!" Giọng nói của Louis Thương Nghiêu đã trở nên khàn khàn, thô cát trầm thấp tới mức dọa người. Một bàn tay hấn không ngừng xoa nắn lên da thịt trắng trẻo, mịn màng của nàng.

Thân thể Lạc Tranh cứng đờ, trong người như có một dòng điện chạy qua, chỉ cảm thấy toàn thân như bị một đàn kiến cắn rứt, vừa có chút hưng phấn lại vừa có chút khổ sở.

Một bàn tay khác của hấn giữ lấy đầu nàng, đẩy mạnh về phía trước khiến cự long xâm nhập vào tận sâu trong cổ họng nàng.

"Ah... Lạc Tranh hơi ngửa đầu về phía sau như muốn tránh đi nhưng bàn tay của hấn lại bắt đầu bừa bãi nhen nhóm từng ngọn lửa đục vọng nóng bỏng trên thân thể nàng khiến toàn thân nàng bắt đầu co rút lại.

Lạc Tranh có thể cảm nhận được hấn cũng đang bị kích thích mãnh liệt, từng hơi thở nóng bỏng của hấn không ngừng phả lên đầu nàng. Mà thân thể nàng lúc này cũng giống như bị lửa đốt, liên tục dâng lên từng đợt khoái cảm khác thường.

Nàng không thể bó tay chịu trói, không thể né tránh, cũng không thể để hấn cứ thế mà làm càn. Nghĩ tới đây, chiếc miệng nhỏ nhắn của Lạc Tranh bỗng tăng thêm lực, ngay lập tức, nàng nghe thấy hấn hít sâu một hơi, khẽ lên tiếng, "Tốt lắm! Tiếp tục!"

Âm thanh của hấn càng lúc càng trở nên khàn khàn, bàn tay vốn đang khống chế đầu nàng cũng chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Ai nói trong lúc phát sinh quan hệ, phụ nữ không thể chiếm quyền chủ động?

Đầu lưỡi Lạc Tranh lưu lại những mảng ướt át, cự long càng lúc càng ngẩng cao đầu khiến tim nàng đập rộn lên. Từng chỗ mà lưỡi của nàng lướt qua đều khiến huyết mạch trở nên căng phồng...

Louis Thương Nghiêu khẽ thở một hơi dài, nàng ngẩng đầu lên nhìn qua khuôn mặt hấn. Hấn cũng đang nhìn nàng, sắc mặt hết sức dịu dàng, trong mắt ánh lên tia vui vẻ cùng thỏa mãn. Không còn vẻ mặt lãnh khốc cùng lạnh lẽo hoặc đùa cợt nhìn nàng, ngay cả khoe

miệng hắn cũng giãn ra, cực kỳ động lòng người...

Không hiểu tại sao, tâm tư Lạc Tranh lại nổi lên một cảm giác đặc biệt. Đôi môi nàng lại tiếp tục tăng thêm lực. Vào giờ khắc này, một tiếng kêu đau đớn từ giữa yết hầu của Louis Thương Nghiêu bật ra khiến nàng nảy sinh cảm giác như đã khống chế được hắn, vô cùng hưng phấn.

Bàn tay nhỏ bé của nàng khẽ vuốt ve phần eo của hắn, sau đó chậm rãi dời xuống. Da thịt rắn chắc ở hai bên chân hắn bỗng trở nên nhẵn nhúm như bị phỏng dưới bàn tay của nàng.

Hai tay của Louis Thương Nghiêu nắm chặt bên cạnh bàn, từng đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch chứng tỏ hắn đang chịu đựng một cách khổ sở như thế nào.

Cuối cùng, dường như không thể chịu đựng thêm được nữa, một bàn tay hắn chế trụ đầu nàng, không ngừng dẫn dắt nàng chuyển động một cách nhịp nhàng về giữa hai chân hắn. Eo của hắn cũng không tự chủ khẽ rướn về phía trước, tăng cường chuyển động.

Lạc Tranh cũng nhanh chóng bắt kịp tiết tấu của hắn, cố gắng cùng hắn đạt tới sự kết hợp hoàn hảo nhất.

Thời khắc này thật kỳ diệu, ít nhất Lạc Tranh cũng có cảm giác như thế. Mà hắn cũng giống như nàng, dường như hoàn toàn bị khống chế bởi lực chuyển động từ chiếc miệng xinh xắn của nàng.

Bàn tay của Louis Thương Nghiêu vẫn vùi trong mái tóc dài của nàng, khẽ vuốt ve một cách vô thức. "Tiểu yêu tinh, em thực sự là báu vật trời ban..." Bên môi Louis Thương Nghiêu bật ra lời tán thưởng, cuối cùng cũng không thể chịu đựng nữa mà ôm nàng lên, hai người cùng nhau ngã xuống chiếc giường lớn. Lạc Tranh áp lên phía trên người hắn, đôi môi đỏ mọng vừa vắn vuốt trọn dục vọng khổng lồ của hắn.

Mặt của nàng lập tức đỏ ửng lên.

Louis Thương Nghiêu nhìn thấy thế, khẽ cong môi cười, liền đó thay đổi tư thế khiến dục vọng giữa hai chân hắn trở thành một cây trụ thẳng đứng. Khuôn mặt của hắn vẫn đầy nét cương nghị cùng cao quý như trước nhưng ánh mắt lại lóe lên... nét tà mị xấu xa.

"Ngồi lên trên!" Hấn ra lệnh.

"Hà..." Trong lúc nhất thời, Lạc Tranh không hiểu rõ ý tứ của hấn.

"Ngồi lên trên đó!" Ánh mắt Louis Thương Nghiêu nhanh chóng hướng tới dục vọng đã sớm dâng cao của hấn, nếu nàng đã thích chiếm thế chủ động, thì hấn sẽ cho nàng toại nguyện.

Lạc Tranh lập tức đỏ mặt

"Nhanh lên!" Louis Thương Nghiêu đã sớm căng thẳng đến sắp nổ tung, người phụ nữ này, hấn hận không thể ngay lập tức đè nàng dưới hạ thân, hung hăng mà chiếm hữu...

Lạc Tranh có chút ngây người, tuy nói nàng cũng có chút kinh nghiệm trong quan hệ nam nữ, nhưng việc ngồi lên giữa hai chân của hấn khiến nàng nhất thời không thể nghĩ ra hấn đang muốn yêu cầu cái gì.

Bàn tay của Louis Thương Nghiêu nhắc người nàng lên, rồi sau đó mỉm cười dùng sức, phối hợp với phần hông rắn chắc đang dùng lực đè xuống thân thể nàng...

"A..." Toàn thân Lạc Tranh bỗng chốc trở nên căng thẳng. Nàng cảm thấy thân thể của mình như bị xé nát nhưng thẳm sâu trong cơ thể lại nổi lên một cảm giác vô cùng phấn khích.

Ngay sau đó, hấn lại dùng sức kéo mạnh nàng xuống khiến vật cứng rắn của hấn chôn sâu vào trong thân thể nàng.

"A..." Lạc Tranh lại một lần nữa thở gấp. Bầu ngực mềm mại của nàng theo động tác mạnh mẽ của hấn khẽ rung lên.

"Không..." Gò ngực của Lạc Tranh không ngừng phập phồng càng lúc càng kịch liệt. Nàng cảm thấy rất khó chịu bởi vì hoàn toàn bị hấn cưỡng bạo mà bắt thân thể nàng ôm hết lấy vật cứng rắn của hấn, không còn một chút khe hở nào. Mỗi một cử động của hấn đều khiến thân thể của nàng tựa hồ như vỡ vụn ra, giống như muốn nổ tung vậy. Dường như có chút đau đớn nhưng cũng có chút hưng phấn.

"Tranh... Em thật đẹp!" Louis Thương Nghiêu không để cho nàng có thời gian thích ứng, bắt đầu điên cuồng vận động, ngón tay thon dài xoa nắn lấy nơi mẫn cảm nhất của nàng. Giọng nói thô cát, hô hấp đục ngầu, nồng nặc mùi dục vọng cất lên: "Tiểu yêu tinh, mỗi lần

đều giống như lần đầu tiên vậy, vô cùng khít khao..."

"Ừm..." Thân thể Lạc Tranh khẽ lắc lư, phần ngực tròn đầy nảy lên như hai chú thỏ ngọc tinh nghịch. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhíu chặt lại, âm thanh rên rỉ phát ra giống như có chút thống khổ nhưng lại chứa đựng sự thỏa mãn. Người đàn ông phía dưới càng lúc càng mãnh liệt khiến nàng không thể không thừa nhận sự chịu đựng của mình đã lên tới cực điểm.

"Đừng... tôi... không chịu nổi..." Nàng thở gấp kèm theo một lời khẩn cầu đến mức nức nở, nghẹn ngào. Bộ dạng đau đớn cùng đáng thương của nàng khiến sự hưng phấn cùng kích tình của Louis Thương Nghiêu lên tới cực độ.

"Bé cưng, mới như vậy đã sớm không chịu nổi?" Louis Thương Nghiêu cười một cách xấu xa, vẫn không ngồi dậy, lại đem nàng hoàn toàn ôm vào lòng, làm cho hai chân nàng vô lực bám chặt trên vòng eo rắn chắc của hắn, bàn tay to lớn lại gắt gao đè lên cơ thể nàng.

"Ừm... đừng..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy cảm giác thỏa mãn ngày càng mãnh liệt. Cảm giác bị cưỡng bạo lúc này giờ đã biến thành sự phối hợp một cách nhịp nhàng. Sự xấu hổ lúc trước đã sớm không còn lại một chút gì. Giờ khắc này nàng thực sự cảm thấy hạnh phúc, hơn nữa còn xen lẫn cả cảm giác khát vọng!

Thanh âm của nàng bắt đầu trở nên khàn khàn, lý trí đã sớm trôi dạt tận phương nào. Nàng ngược nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của Louis Thương Nghiêu. Khóe miệng của hắn cũng không ngừng rên rỉ, hai hàng lông mày đen sẫm cũng hơi nhíu lại cho thấy dáng vẻ nhẫn nại cũng như hưởng thụ của hắn.

Còn đôi mắt hắn đã sớm trở nên u mê bởi cảm giác kích tình lan tỏa, không hề chớp mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Dường như hắn rất hài lòng với biểu hiện trên gương mặt nàng...

Cả người Lạc Tranh mềm nhũn ra, chỉ có thể bám chặt vào cơ thể cường tráng của Louis Thương Nghiêu, dựa vào hắn mà thở hỗn

hén.

Toàn thân hần toát lên khí chất nam tính một cách mạnh mẽ. Mùi hoắc hương dịu nhẹ được hòa quyện với sự đam mê ngày càng trở nên mãnh liệt hơn.

Lạc Tranh để mặc cho thân hình vạm vỡ của hần ôm chặt lấy mình. Từng cơ bắp săn chắc, làn da màu đồng mê người, khí chất cường hần hiện ra hết sức rõ nét từ cơ thể trần trụi của hần. Toàn thân hần toát ra một sức hút mạnh mẽ khó mà cưỡng lại.

Louis Thương Nghiêu cúi đầu, đôi môi khẽ hôn nhẹ lên phía sau cổ của nàng một cách đắm đuối. Một luồng nhiệt ấm áp lan tỏa, cảm giác lúc hần chạm vào da thịt như có dòng điện chạy qua làm cho Lạc Tranh theo trực giác né tránh hành động của hần. Nàng khẽ run lên nhưng lại không dám rời đi, đành hơi nghiêng đầu, dứt khoát nhường cho hần cả bờ vai phía bên phải của mình.

Nhưng với một người đàn ông thích khống chế như hần thì sao có thể chịu được hành động như "bố thí" của nàng vừa rồi? Thay vào đó, hần bắt đầu nhẹ nhàng gặm cắn lên bên phía cổ trái của nàng.

"Đừng... đừng xấu thế... Lạc Tranh cảm nhận thấy hần cố tình trêu đùa nàng, giọng nói trở nên run rẩy kèm theo hơi thở ngày càng gấp gáp.

Dường như sợ nàng không chịu nổi sự cường bạo của mình mà ngắt đi, Louis Thương Nghiêu bắt đầu tiết chế mỗi lần xâm nhập của cơ thể. Động tác bên hông của hần bắt đầu chậm lại, nhưng đôi môi ấm nóng vẫn hết sức dịu dàng lướt trên da thịt nàng, dịu dàng tới mức trí mạng.

Hần dường như nhìn thấu tâm tư nàng, nhưng không hề vội vàng mà vẫn nhẹ nhàng liếm láp, cắn mút phần cổ xinh xắn của nàng, giống như một tên quý hút máu người vô cùng tao nhã, phối hợp với nàng bằng cách thức dịu dàng nhất.

"Em có thích sự xấu xa của tôi không?"

"Đừng..." Phần mông trắng trẻo của Lạc Tranh hoàn toàn bị bàn tay to lớn của hần khống chế. Nàng cảm nhận rõ ràng từng nhịp tim trong lồng ngực hần không ngừng đập mạnh, từng nhịp, từng nhịp...

"Đừng cái gì?" Giọng nói khàn khàn của Louis Thương Nghiêu lộ rõ ý cợt nhả.

Động tác dưới hạ thân vốn dĩ đã dừng lại giờ lại chậm chậm đưa vào, mỗi lúc... mỗi lúc... lại sâu hơn một chút. Đột nhiên, thật nhanh chạm vào chỗ sâu nhất của nàng, rồi lại nhanh chóng rút về.

Động tác lần này của hắn vô cùng xảo quyết. Hàm răng đang cắn chặt làn môi của Lạc Tranh đột nhiên trở nên vô lực. Cảm giác khó chịu cùng đau đớn khiến nàng vô thức bật ra tiếng thốn thức.

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa, "Thế này?" Nói xong, thân thể hắn khẽ nhấc lên khỏi cơ thể nàng, tạo thành một góc nhỏ so với nàng, không mạnh không nhẹ lại tiến vào lần nữa.

"Hay là... thế này?"

Ngay sau đó hắn hạ người xuống, áp sát vào nàng, từng động tác mạnh nhưng chậm, vào một chút... ra một chút...

Hai động tác đều có một điểm chung duy nhất đó là đỉnh vật đàn ông của hắn chạm sát vào một điểm nào đó sâu bên trong cơ thể nàng. Chạm khẽ... rồi chà mạnh... liên tục... liên tục, không lệch một ly nào.

Đầu óc Lạc Tranh bỗng chốc trống rỗng, cánh tay bị hắn kìm chặt không thể nào thoát ra được. Chỉ mong hắn nhanh một chút, có lẽ, chỉ cần mạnh hơn một chút, mạnh hơn một chút nữa... hoặc nhẹ hơn một chút... chứ đừng hành hạ nàng một cách khổ sở như thế này.

"Đừng... đừng dừng lại..." Lạc Tranh cuối cùng cũng không cưỡng lại được hành động kích tình của hắn, giọng nói yếu ớt cất lên. Thay vì nói đó là lời cầu xin thì chính xác hơn đó chính là tiếng thốn thức.

Nhưng, chỉ cần giọng nói yếu ớt đó vang lên cũng đủ làm cho cơ thể của kẻ nào đó đang tùy tiện trêu đùa nàng cũng phải run lên. Bất ngờ kéo hai tay Lạc Tranh ôm lấy cơ thể mình, hắn bắt đầu luận động một cách cuồng dã, chỉ khác lúc nãy là, trong sự tùy tiện lần này có thêm chút tình cảm ấm áp.

Đầu óc Lạc Tranh lại trở nên trống rỗng, một lúc sau mới thấy tỉnh táo hơn một chút nhưng thân thể nàng thì không được như vậy. Nơi

tư mật của nàng vẫn không thể tự chủ được mà không ngừng co rút.

Cảm giác mỗi mật, bủn rủn, tê dại, đau nhức lan tỏa đến tận đầu ngón tay... Toàn thân nàng hoàn toàn vô lực, thậm chí cả chút sức lực để rút bàn tay đang bám chặt cơ thể hắn ra cũng không có. Nàng chỉ có thể cúi đầu thờ hốt hển, cảm nhận sự rung động của vật đàn ông thô cứng đang nằm sâu trong cơ thể mình.

Giọng nói mềm mại như lụa của Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng. "Em bảo không dừng, thì tôi sẽ không dừng..." Hô hấp đục ngầu của hắn khiến hai gò má của nàng nóng bừng như bị phỏng.

"Tôi..." Khuôn mặt của Lạc Tranh càng trở nên ửng hồng, nàng không rõ, sự dịu dàng của hắn là chân thành hay giả dối...

Hóa ra hắn lại xấu xa như vậy, xấu xa đến nỗi làm cho nàng tan chảy một cách cam tâm tình nguyện.

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn...

Giọng nói của Lạc Tranh lúc này đã hoàn toàn khản đặc...

Hai chân nàng không còn chút sức lực, trở nên mềm nhũn, vô thức trượt xuống phần eo của hắn. Lạc Tranh đưa bàn tay yếu ớt run rẩy khẽ vuốt mái tóc đã sớm ướt đẫm mồ hôi của mình, nào ngờ động tác tưởng như bình thường này lại trở nên cực kỳ khêu gợi, một lần nữa kích thích vật đàn ông vốn đã căng cứng của Louis Thương Nghiêu.

Hắn lập tức vươn bàn tay to ra, xoay cơ thể nàng quay lưng về phía hắn. Khi Lạc Tranh còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì hắn đã để nàng quỳ xuống trước mặt đồng thời nâng cao mông nàng lên đối diện với hắn. Sau khi mở rộng hai chân nàng, từ phía sau, hắn vội vàng đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.

Bị tấn công một cách bất ngờ khiến Lạc Tranh không kiềm chế được mà bật ra tiếng thốn thức. Cùng với sự kích tình hết sức mạnh mẽ này mà phần hạ thân của nàng cũng dần cử động một cách nhịp nhàng với tiết tấu cuồng dại của hắn.

Vật đàn ông to lớn của hắn càng ngày càng trở nên cương cứng, đâm trái đâm phải hết sức mạnh mẽ, tấn công thần tốc, tùy ý tàn sát

trong nơi tư mật ám áp mà khít khao của nàng. Hơi thở của hai người như hòa quyện vào với nhau, càng lúc càng dồn dập...

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng nóng bỏng, liên tiếp truyền đến tiếng rên rỉ cùng tiếng hét chói tai của hai người. Cả hai như những con cá không biết mệt mỏi, thỏa sức bơi lội chìm đắm trong biển tình bao la...

Sau một hồi hoan ái kịch liệt, Lạc Tranh không còn chút sức lực nằm sấp trên giường, thở hổn hển, nàng còn tưởng rằng mình sẽ chết ngất đi...

Louis Thương Nghiêu thuận thế nằm nghiêng xuống, cánh tay to lớn lướt dọc cơ thể đã sớm ướt đẫm mồ hôi của Lạc Tranh, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

"Nắm lấy!" Hấn cất giọng khàn khàn bên tai nàng, cùng lúc đưa tay nàng đặt vào vật đàn ông của hấn.

Nàng nghe lời nắm lấy một cách vô thức, chất dịch tình yêu của hai người dính đầy trên tay nàng...

"Ngoan..." Louis Thương Nghiêu dường như rất thích bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, khẽ thấp giọng rên rỉ cùng khen ngợi nàng. Chất dịch tình yêu khiến cho vật đàn ông trong tay nàng không ngừng cử động...

"Dùng thứ này xoa lên ngực em..." Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu trở nên sâu thẳm.

Hai bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh đã sớm ướt hết, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời đưa tay phủ lên bầu ngực tròn đầy của mình. Vào thời khắc này, trong lòng nàng lại xuất hiện một cảm giác kỳ diệu, nhất là khi từng cử động của nàng đều bị ánh mắt nóng bỏng của hấn theo dõi sát sao.

Nàng từ từ đưa tay xoa sang hai bên, từng nơi vừa được bàn tay nàng bao phủ đều lưu lại vết ướt. Chất dịch đó dính trên ngực nàng, sau khi nàng đưa tay qua, đột nhiên trở nên nhạy cảm, cảm giác như có luồng gió lướt qua. Hai đỉnh hồng mai, dưới tác động của lòng bàn tay nàng, đã sớm căng ra mà dựng đứng lên.

"Tiếp tục... ngoan, bé con, làm rất tốt!" Hô hấp của Louis Thương

Nghiêu lại bắt đầu trở nên nặng nề.

Lạc Tranh vẫn vô thức làm theo lời hắn, cảm giác này thật kỳ lạ. Vẫn biết rằng sau khi tỉnh táo lại nàng sẽ cảm thấy nhục nhã bội phần. Nhưng mà giờ phút này nàng như hít phải chất gây nghiện, thế nhưng trong lúc vô thức ngẩng đầu lên, nhắm đôi mắt lại, dùng trái tim cảm nhận từng động tác của đôi tay trơn ướt xoa lên ngực mình, giống như từng đợt sóng khoái cảm dâng trào từ nơi ngực căng tròn của nàng dần dần lan tỏa ra khắp toàn thân...

Đương nhiên Louis Thương Nghiêu không thể cưỡng lại được tư thế vô cùng khêu gợi cùng tuyệt mỹ trước mắt, nhanh chóng lật nàng lại quay lưng về phía hắn. Hắn cúi sát người xuống, bầu ngực của nàng lúc này đã căng lên như mong đợi sự nhào nặn của bàn tay khiến hắn càng không kiềm chế được bản thân mà ra sức đưa tay xoa nắn nó.

Chương 76: Tin nhắn nặc danh

Khi Lạc Tranh được Louis Thương Nghiêu đưa trở lại toà biệt thự xinh đẹp tràn ngập ánh nắng mặt trời thì khung cảnh nơi này so với lúc trước cũng không có gì khác biệt. Hai con tiểu thanh xà đã lớn hơn một chút, đang không ngừng đùa nghịch trong chiếc bình thủy tinh được xếp đặt các nhánh cây đầy khéo léo.

Lạc Tranh thực không rõ trong khoảng thời gian này không có ở đây, có phải hẳn đã thay nàng chăm sóc chúng hay không?

Tất cả mọi thứ đều ở đúng vị trí của nó như trước lúc nàng rời đi. Chiếc cốc nàng vẫn dùng, cách bài trí đồ đạc trong phòng, thậm chí đến cả những miếng ghép hình cũng không hề dịch chuyển vị trí.

Chỉ có duy nhất một điều thay đổi là khi Lạc Tranh quay trở về ngôi biệt thự này thì đồ đạc của Louis Thương Nghiêu cũng được dọn đến, bắt đầu công khai sống chung với nàng.

Một buổi sớm mù sương, khi ánh mặt trời mùa thu chiếu những tia nắng yếu ớt qua tấm rèm cửa, Lạc Tranh khẽ mở đôi mắt cay cay của mình, vừa mới nhúc nhích một chút lại bị cánh tay đàn ông rắn chắc siết chặt khiến nàng không thể cử động.

Lạc Tranh ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt vẫn đang nhắm chặt của Louis Thương Nghiêu. Nhưng với hành động vừa rồi thì nàng biết hẳn đã tỉnh.

"Anh cứ định như thế này sao?" Nàng không thể chịu đựng thêm nữa, khẽ cất tiếng hỏi.

Mấy ngày này, nàng giống như một con chim nhỏ bị hẳn nuôi nhốt trong lồng. Đây là ngày thứ ba kể từ khi nàng trở lại Paris. Nhưng những đêm trước đó, nàng luôn sống trong cảnh kích tình triền miên với Louis Thương Nghiêu. Mỗi khi tỉnh lại, thân thể của nàng toàn là dấu hôn, mỗi mọt vô cùng.

Louis Thương Nghiêu hình như không có ý định cho Lạc Tranh làm việc, thậm chí còn không cho nàng ra ngoài. Mỗi khi hấn rời đi, trước cổng biệt thự lúc nào cũng có hai ba tên vệ sỹ đứng canh gác cho nên Lạc Tranh muốn ra ngoài cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng, Lạc Tranh cũng là người luôn thuận theo tự nhiên. Không phải nàng không muốn kháng cự cùng chạy trốn, mà là nàng biết nếu có làm như thế cũng chẳng có kết quả gì, mà ngược lại chỉ làm cho Louis Thương Nghiêu càng giam chặt nàng hơn mà thôi.

Hai ngày nay, cuộc sống của Lạc Tranh trôi qua một cách bình lặng. Khi hấn đi ra ngoài, nàng lặng lẽ ở trong biệt thự ngồi xếp hình. Khi hấn về, nàng chăm sóc cho hấn một cách hết sức tự nhiên. Đối với khẩu vị của người đàn ông này, nàng hiểu rất rõ, càng là những điều đạo đức càng là cấm kỵ đối với hấn, những chuyện đó hết thảy chỉ là phù du mà thôi...

Cho đến sáng sớm ngày thứ ba, cũng chính là lúc này, Lạc Tranh không thể kiềm chế được nữa mà quay sang hỏi người đàn ông bên cạnh.

Louis Thương Nghiêu mở mắt, nhìn người phụ nữ ở trong lòng mình. Một lúc sau, hấn mới trở dậy, nhưng không nói lời nào mà bước ngay vào phòng tắm. Khi hấn quay trở lại phòng ngủ thì đã ăn mặc rất chỉnh tề rồi.

Lạc Tranh biết hấn lại sắp ra ngoài.

"Em muốn làm việc?" Louis Thương Nghiêu đứng bên cạnh giường, cúi xuống nhìn nàng, nhẹ nhàng nâng cổ tay cài lại nút ở tay áo sơ mi.

Lạc Tranh ngồi dậy, kéo chiếc chăn mỏng che lấp thân thể tuyệt đẹp của mình, khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của hấn, bình tĩnh nói: "Hợp đồng tôi đã ký rồi, nếu như anh hối hận cũng không sao, tôi sẽ không truy cứu bất cứ hành động hủy hợp đồng nào của anh."

"Sau đó thì sao?" Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, "Đi làm luật sư đại diện cho Dennis?"

Lạc Tranh có chút giật mình, nghĩ ngay đến việc Dennis chắc

chấn đã nói gì với hắn, nhưng nhanh chóng phản kích lại. "Thế thì đã sao?"

Nghe xong, ánh mắt của Louis Thương Nghiêu có chút âm u, cúi người xuống, hai tay chống lên thành giường, bao trọn cả thân hình Lạc Tranh ở trong lòng.

"Đừng quên rằng em đã ký hợp đồng với tập đoàn của tôi. Trên hợp đồng cũng đã viết rõ, em không được làm luật sư đại diện cho bất kỳ công ty nào khác."

Lạc Tranh lạnh lùng hắng giọng. "Ngài Louis, mời ngài xem kĩ lại nội dung trên bản hợp đồng. Trên đó chỉ viết là tôi không được tiếp nhận tập đoàn thứ hai, nhưng không có nghĩa là văn phòng luật của tôi không được. Văn phòng luật có thể tiếp nhận trường hợp của Dennis, tôi đương nhiên có thể trở thành luật sư đại diện của anh ta. Điều này chẳng có chút quan hệ nào với tập đoàn của anh ta cả."

Đem hợp đồng ra dọa nàng? Thật nực cười. Mỗi một bản hợp đồng đều sẽ có lỗ hổng nhất định, bản thân làm luật sư như nàng sao có thể không lợi dụng điểm này chứ.

Louis Thương Nghiêu không ngờ rằng Lạc Tranh sẽ trả lời như thế, gương mặt đang tươi cười chợt cứng lại, tiếp đó ánh mắt lóe lên một tia kỳ lạ trong khoảnh khắc. Sau đó hắn cúi đầu, kề sát bên tai nàng, nói khẽ, "Em, đừng hòng!"

"Anh không có quyền gì mà ngăn cản tôi và cũng không thể ngăn cản được." Lạc Tranh không muốn to tiếng với hắn, chỉ lạnh lùng trả lời, đáp lại thái độ của hắn mà thôi.

"Em tưởng rằng tôi góc ghech như Ôn Húc Khiên, tự tay đem em tặng cho người khác sao?" Thái độ của Louis Thương Nghiêu đột nhiên thay đổi, khoé môi toát lên nụ cười vô cùng ám muội.

"Louis Thương Nghiêu, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Lạc Tranh chăm chú nhìn hắn, nhấn mạnh từng lời.

"Tôi đã từng nói, nếu đã là người phụ nữ của tôi, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy phải làm việc vất vả như thế." Khoé môi của Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên, dường như có một chút âu yếm nhưng cũng có một chút tàn nhẫn ẩn trong đó.

"Hiện giờ, em đã là người phụ nữ của tôi, nhiệm vụ của em không còn phải dốc sức mà tranh đấu trên tòa án nữa. Chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà, hàng ngày đợi tôi đi làm về là được rồi."

Lạc Tranh nghe xong không hề tức giận mà lại cười, "Nghe những lời tốt đẹp này của anh, liệu tôi có thể hiểu là anh muốn bao dưỡng tôi không?"

Đôi môi nàng khẽ cong lên thể hiện rõ ý châm biếm, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn không hề né tránh, "Muốn công khai bao dưỡng tôi sao?"

"Đúng vậy!" Louis Thương Nghiêu cũng không hề giấu giếm suy nghĩ của mình, đưa bàn tay giữ lấy chiếc cầm nhỏ xinh của nàng.

"Đối với người phụ nữ quá thông minh, đây chính là phương án tốt nhất."

"Bởi vì anh sợ sự thông minh của tôi sẽ hủy hoại anh!" Lạc Tranh lạnh lùng tiếp lời, nói trúng tâm tình của hắn.

Sưu tầm

Louis Thương Nghiêu nghe xong những lời này, ánh mắt dường như có chút đăm chiêu.

Lạc Tranh thấy biểu hiện của hắn, nụ cười bên môi càng thêm lạnh lùng.

"Tôi nói không sai chứ, Louis tiên sinh đáng kính. Mọi người đều biết, bối cảnh của tập đoàn WORLD phức tạp như thế nào. Cho dù người ngoài không hề hay biết, nhưng từ những gì xảy ra ở Macau tôi cũng có thể dễ dàng đoán được mức độ hắc ám của tập đoàn. Anh sợ tôi nắm giữ trong tay quá nhiều chứng cứ, rồi coi đó như một nhược điểm chí mạng để phản kích lại anh."

Chiếc cầm nhỏ xinh của Lạc Tranh bị bàn tay Louis Thương Nghiêu giữ chặt lại, vẻ mặt của hắn cũng có chút bất thường nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình thản như trước, cúi đầu cười khẽ.

"Em cho rằng, một người phụ nữ như em có thể phá hủy tiền đồ của tôi sao?"

"Nếu anh đã tự tin như vậy thì cần gì phải nhốt tôi trong nhà như "chim lồng cá chậu" thế này?" Lạc Tranh nở nụ cười hờ hững, hoàn

toàn trái ngược với vẻ không hài lòng khế lộ ra trong ánh mắt của hấn.

Louis Thương Nghiêu không hề tức giận mà còn cười khế, sự hứng thú trong ánh mắt hiện lên rõ rệt. "Em sẽ trở thành luật sư phụ trách toàn bộ pháp vụ của tập đoàn WORLD nhưng không phải lúc này. Sở dĩ tôi đáp ứng với em như vậy không phải hoàn toàn vì năng lực của em mà là tôi cảm thấy hiện giờ việc chơi đùa với em thực sự rất thú vị!"

Nàng là một phụ nữ vô cùng lớn mật. Về điểm này, hấn hoàn toàn thừa nhận. Nhưng không phải như vậy sẽ khiến cho mọi chuyện càng trở nên kích thích hơn sao?

"Không phải là lúc này?" Lạc Tranh không hiểu lắm mấy lời vừa rồi, nhìn hấn với ánh mắt lạnh lùng, "Vậy trong khoảng thời gian này anh muốn tôi làm gì? Chẳng lẽ chỉ ở nhà hầu hạ anh, thỏa mãn dục vọng của anh hay sao? Tôi sẽ tố cáo anh tội giam giữ người trái phép!"

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong, dường như bị vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Tranh làm cho buồn cười, bàn tay vuốt ve chiếc cằm của nàng cũng tăng thêm chút lực.

"Tôi hoàn toàn tin em có bản lĩnh này! Em là một phụ nữ có năng lực như thế, sao tôi lại có thể giam giữ em một cách đơn giản như vậy được?"

Lạc Tranh nhìn hấn đầy cảnh giác.

"Trong thời gian tới, em sẽ phải đi giải quyết một chuyện hết sức quan trọng. Nếu xử lý tốt thì tiếp nhận pháp vụ của tập đoàn cũng chưa muộn." Louis Thương Nghiêu lên tiếng.

"Chuyện rất quan trọng?" Thấy biểu hiện trên khuôn mặt hấn, Lạc Tranh cảm thấy khó đoán được chuyện này quan trọng như thế nào. Nếu không, hấn sẽ không chờ tận cho tới ngày thứ ba mới nói ra chuyện này.

Louis Thương Nghiêu đứng thẳng dậy, sửa sang một chút chiếc áo sơ mi đang mặc trên người, dường như không quan tâm tới câu hỏi của Lạc Tranh.

"Cho em thời gian ba ngày, lập tức hoàn tất thủ tục ly hôn với Ôn Húc Khiên!"

Ngữ điệu của hắn vô cùng bình thản, không hàm chứa bất cứ cảm xúc nào mà giống như một loại mệnh lệnh bắt buộc vậy.

"Cái gì?" Lạc Tranh giống như nghe phải chuyện lạ của thiên hạ, tròn mắt nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn thản nhiên như cũ, thản nhiên tới mức như không có bất kỳ điều gì bất thường xảy ra.

Đang chỉnh trang lại y phục, Louis Thương Nghiêu liền ngừng lại nhìn về phía nàng. "Em không cần trực tiếp xử lý các thủ tục liên quan đến việc ly hôn. Chỉ cần đề xuất với Ôn Húc Khiên việc ly hôn là được rồi. Tất cả những thứ khác sẽ do tay hắn chuẩn bị." Nói xong hắn sai bước rời khỏi phòng ngủ.

Đầu óc Lạc Tranh trở nên trống rỗng, một lúc sau mới có chút phản ứng với lời nói của hắn. Đem tấm chăn mỏng khế quấn quanh người, chạy ra phía phòng khách, thấy hắn đã đi tới cửa trước, nàng lạnh lùng hét lên

"Anh dựa vào cái gì mà yêu cầu tôi làm những việc đó?"

Đó là cuộc hôn nhân của nàng, hắn dựa vào cái gì mà can thiệp một cách quá đáng như thế? Hắn có tư cách gì?

Louis Thương Nghiêu vẫn đứng ở đó, thân hình cao lớn toát lên vẻ hờ hững nhưng cũng hết sức quyền uy. Trong ánh mắt hắn không hề chứa bất kỳ ý nghĩ ám muội nào mà đó là dáng vẻ hoàn toàn nghiêm túc.

Một lúc lâu sau hắn mới mở miệng, từng lời thốt ra vô cùng rõ ràng như muốn nhắc cho nàng biết, "Dựa vào việc tôi chính là người đàn ông của em. Em hãy nhớ kỹ điều này!"

"Anh đừng có mơ tưởng, tôi sẽ không ly hôn với Húc Khiên." Lạc Tranh cũng không chịu nhận. Cho dù nàng rất tức giận với những hành động của Ôn Húc Khiên vào đêm hôm đó, nhưng nghe những lời này từ miệng của một người đàn ông khác, thâm tâm nàng cảm thấy khó chịu.

Đáng tiếc, Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong chỉ cười lạnh.

"Một cuộc sống hôn nhân chỉ tồn tại trên danh nghĩa như vậy mà em còn luyến tiếc, vậy chúng ta thì sao? Em và tôi vẫn hằng đêm mặn nồng, so với Ôn Húc Khiên thì chúng ta mới thực càng giống vợ chồng!"

"Thật bỉ ổi!" Lạc Tranh nắm chặt bàn tay.

"Đúng là em rất thông minh, nhưng đừng quá cố chấp. Vì sự cố chấp của em mà sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người. Hãy ngoan ngoãn nghe lời, như thế mới có lợi cho tất cả mọi người." Louis Thương Nghiêu nói xong liền mở cửa, rời đi.

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ còn nghe thấy tiếng nghiêng răng của Lạc Tranh...

Tại một quán cà phê nhỏ nằm ở góc đường, đây chính là ranh giới giữa sự huyên náo và yên tĩnh của thành phố xa hoa, nhộn nhịp. Người uống cà phê nơi này không nhiều, đại đa số là vì muốn thoát khỏi sự ồn ào bên ngoài kia mà muốn tìm một chút yên tĩnh.

Một phần nữa cũng vì hương vị cà phê của cửa hàng này thực sự là độc nhất vô nhị. Chỉ mới đi từ xa đã có thể cảm nhận được hương vị nồng đậm của cà phê nơi này rồi.

Cách quán cà phê đó không xa có một chiếc xe đang dừng bên ngoài. Lạc Tranh ngồi ở bên trong, nhưng lại chần chừ không xuống xe ngay. Điện thoại di động vang lên, cầm lên xem, một cái tên quen thuộc đang nhấp nháy trên màn hình. Nàng khẽ thờ dài, nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Lạc Tranh không ngờ rằng Ôn Húc Khiên sẽ trực tiếp tới Paris tìm mình. Nhưng thực ra muốn điều tra tung tích của một người cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Lạc Tranh cho rằng, chỉ cần quyết tâm cùng cố gắng thì nhất định sẽ tìm được.

Sau khi nhận được điện thoại của Ôn Húc Khiên, tận sâu đáy lòng của Lạc Tranh nổi lên những suy nghĩ vô cùng phức tạp. Tuy những lời nói của Ôn Húc Khiên thực sự đã làm tổn thương nàng, nhưng còn hành động của nàng thì sao?

Ở cùng với người đàn ông khác như chồng mình, thậm chí hàng đêm còn ân ái hết sức mặn nồng. Chỉ cần dựa vào chuyện này,

nàng cũng không có tư cách cự tuyệt cũng như oán hận Húc Khiên.

Trong điện thoại, Ôn Húc Khiên không ngừng tự trách bản thân, hơn nữa còn chủ động hẹn nàng tới quán cà phê này để gặp mặt.

Nhưng đang trong lúc nàng trên đường tới quán cà phê thì lại nhận được một tin nhắn nặc danh. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ vắn vắn có vài từ ngắn gọn với nội dung nếu muốn biết những bí mật của chồng nàng, hãy đứng chờ ở cửa quán cà phê, không cần phải ra mặt.

Lạc Tranh cứ mở tin nhắn đó, nhìn thật lâu, đôi lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại. Bí mật của Húc Khiên ư? Hắn có bí mật gì? Còn nữa, tin nhắn này rốt cuộc là ai gửi đến cho nàng? Người này so với nàng dường như còn hiểu Ôn Húc Khiên hơn thì phải.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh liền quyết định tắt điện thoại di động, khẽ dựa lưng vào ghế xe. Không phải nàng đang hoài nghi Húc Khiên có những bí mật không thể cho người khác biết mà là nàng chỉ muốn xác nhận một điều, người gửi tin nhắn này đến cho nàng, rốt cuộc là có mục đích gì?

Từng giây từng phút trôi qua, không hề có ai khả nghi đi vào, cũng không có bất kỳ người nào khả nghi đi ra. Lạc Tranh giơ cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn một tiếng rồi. Lại ngược mắt dõi theo, nhìn thấy Ôn Húc Khiên cúi đầu bước ra khỏi quán cà phê, dáng vẻ vô cùng ủ rũ.

Lạc Tranh đã tắt điện thoại di động, nên thiết nghĩ hắn không thể liên lạc được với nàng. Nhìn từ xa, thoáng thấy người đàn ông anh tuấn trước mắt có chút gầy yếu cùng xanh xao, tâm tư Lạc Tranh có chút chua xót.

Hắn bước lên một chiếc xe con, chính là chiếc xe mà hắn đã sử dụng khi còn ở Paris. Không lâu sau, xe dời đi, trong lòng Lạc Tranh bỗng nổi lên một chút linh tính kỳ lạ...

Nhớ tới nội dung tin nhắn, nàng vô thức giẫm lên chân ga, cẩn thận lái xe đi theo phía sau...

Xe chạy qua khu trung tâm thành phố nhộn nhịp và hoa lệ, cuối

cùng cũng dừng lại trước cửa một khách sạn. Lạc Tranh vẫn bí mật đi theo phía sau, theo bản năng khẽ quan sát khách sạn trước mặt.

Hóa ra đây chính là khách sạn họ đã nghỉ lại khi lần đầu tiên tới Paris. Vì thế, Lạc Tranh nhanh chóng tìm được một vị trí đỗ xe mà ít ai có thể để ý tới.

Khi thấy xe tiến vào bãi đỗ, các nhân viên phục vụ trước cửa khách sạn nhanh chóng bước đến, nhận chìa khóa xe trong tay Ôn Húc Khiên, vẻ mặt tươi cười đầy lịch sự.

Ôn Húc Khiên đi vào khách sạn, dáng vẻ có chút cô đơn. Trái tim Lạc Tranh khẽ thất lại, còn xen chút đau lòng. Vừa muốn mở cửa xe bước xuống thì bỗng vô tình nhìn thấy một bóng dáng hết sức quen thuộc...

Khi trở lại khách sạn, việc làm đầu tiên của Ôn Húc Khiên đó là không ngừng gọi điện thoại cho Lạc Tranh. Nhưng hết lần này tới lần khác kết quả nhận được vẫn là nàng đã tắt máy. Hắn tức giận ném điện thoại sang một bên, cả người nằm dài ra ghế sofa.

Hắn không thể để mọi chuyện sôi hồng bỗng không thể này được, Lạc Tranh, nhất định phải cùng hắn quay trở về.

Đang mãi suy nghĩ, chuông cửa liền vang lên, hắn nhanh chóng đứng dậy, thậm chí cũng không buồn quan sát qua ô kính trên cánh cửa mà lập tức mở cửa phòng.

Thân thể phụ nữ mềm mại ngọt ngào như viên kẹo đường nhào vào trong lồng ngực của Ôn Húc Khiên một cách đột ngột. Ôn Húc Khiên ôm chặt eo của người phụ nữ một cách rất tự nhiên, rồi lùi về sau mấy bước. Người phụ nữ kia cũng thuận tay đóng cửa phòng "Rầm!" một tiếng.

Một lúc lâu sau Ôn Húc Khiên mới có phản ứng, đẩy người phụ nữ đang bám chặt như con bạch tuộc lấy cơ thể mình lùi ra, lông mày nhíu lại, giọng nói lộ rõ vẻ không vui.

"Tại sao em lại tới đây?"

"Húc Khiên, người ta rất nhớ anh thế nên mới đến đây mà." Diêu Vũ nũng nịu lên tiếng, đưa tay ra muốn ôm lấy cánh tay của Ôn Húc Khiên.

Vẻ mặt Ôn Húc Khiên hết sức lạnh lùng. "Vì sao lại không báo trước cho anh một tiếng?"

Diêu Vũ khẽ cắn môi, sau đó nhìn hắn với một vẻ mặt hết sức đáng thương. "Anh giận sao? Em biết là anh sẽ giận nhưng em thực sự rất nhớ anh."

"Ra sân bay, anh đưa em về Hongkong ngay lập tức!" Ôn Húc Khiên đầy kiên quyết kéo cô ta ra phía cửa.

"Húc Khiên..." Diêu Vũ bất mãn lên tiếng. "Anh sợ cái gì nào? Em không về!" Cô ta vung tay gạt mạnh một cái khiến bàn tay Ôn Húc Khiên buông thõng trong không trung, còn trừng mắt nhìn hắn đầy vẻ tức giận.

Ôn Húc Khiên sắp tức tới phát điên, khuôn mặt tuấn tú của hắn cũng trở nên xanh mét.

"Em phải biết rõ là anh tới Paris làm gì chứ, đừng có mang thêm phiền phức với rắc rối đến cho anh nữa."

"Em biết là anh tới đây để tìm Lạc Tranh, tìm người vợ đã sớm không thèm quan tâm gì tới anh nữa." Diêu Vũ ngang nhiên cãi lý với hắn, trong giọng nói lộ rõ vẻ không vui.

"Anh sợ cái gì chứ? Em đã lấy danh nghĩa của văn phòng mà thuê một phòng ở tầng khác của khách sạn này rồi. Nếu cô ta có biết là chúng ta đang ở đây thì em có thể giải thích là đang đi công tác."

Ôn Húc Khiên nhíu mày lộ rõ vẻ không vui. "Em cho rằng Lạc Tranh ngu ngốc như vậy sao?"

"Cô ta thông minh, nhưng em không nghĩ rằng chuyện quan hệ nam nữ cô ta cũng thông minh như vậy." Diêu Vũ khẽ thì thầm bên tai khiến tâm tư Ôn Húc Khiên có vẻ ổn định lại đôi chút.

Sau đó, Diêu Vũ nhẹ nhàng bước lên, vòng cánh tay lên ôm chặt cổ hắn. "Nếu như cô ta thực sự thông minh như vậy, thì sao cho tới tận bây giờ vẫn chưa phát hiện ra mối quan hệ giữa hai chúng ta?"

"Hiện tại chưa phát hiện không có nghĩa tương lai cũng không thể phát hiện ra." Ôn Húc Khiên đẩy cô ta ra, ngồi xuống ghế sofa, lấy một điếu thuốc ra hút, hờ hững trả lời.

"Em hãy rời khỏi nơi này ngay lập tức, anh không muốn trong

những ngày này có những chuyện ngoài ý muốn phát sinh."

"Húc Khiên, anh làm sao vậy?" Diêu Vũ tức giận giậm chân một cái, bất mãn nói. "Lạc Tranh đó, cho tới giờ anh vẫn tin cô ta còn giữ gìn trinh tiết cho anh sao? Không chừng, giờ phút này cô ta đang nằm trên giường cùng đàn ông mà không ngừng rên rỉ cùng thờ gấp ấy chứ. Chỉ có anh còn ngây ngốc ở nơi này. Còn mong cô ta vì anh mà làm cái gì..."

"Em im miệng cho anh!" Ôn Húc Khiên tức giận đứng bật dậy, duỗi tay ra kéo mái tóc dài của Diêu Vũ khiến cô ta cảm thấy đau đớn, mặt đối mặt với hắn.

"Anh nói cho em biết, chỉ cần anh muốn thì có thể cùng phụ nữ chơi đùa thoải mái, nhưng không bao giờ có chuyện phụ nữ chơi đùa lại anh!"

"Húc Khiên..." Diêu Vũ đau đớn kêu khẽ.

Ôn Húc Khiên buông tay bỏ mặc cô ta ngồi sụp trên sàn nhà, vẻ mặt vô cùng âm lãnh.

Diêu Vũ cũng không lập tức đứng dậy mà quỳ gối trên mặt đất. Cũng may là thảm trải sàn của khách sạn này phủ một lớp lông khá dày, nếu không nhất định đầu gối của cô ta sẽ bị trầy xước không ít.

Nhìn thấy Ôn Húc Khiên đang tức giận, Diêu Vũ khẽ vươn cánh tay ra, cả người đều nhào tới ngồi lên trên hai đùi rắn chắc của hắn. Bàn tay nhỏ bé từ từ di chuyển xuống phía dưới, bao phủ lấy vật nam tính của hắn...

"Húc Khiên, đừng tức giận, em biết em sai rồi. Em sẽ toàn tâm toàn ý bồi thường cho anh có được không?" Giọng nói của cô ta nhẹ nhàng như nước chảy, thân thể cũng uốn éo như một con rắn nước, cứ thế ở trên người hắn mà cọ xát tới lui.

Ôn Húc Khiên dù sao cũng là một người đàn ông sinh lý bình thường, hơn nữa hai ngày nay cũng chưa được gần gũi với phụ nữ. Hiện tại lại bị Diêu Vũ ra sức khiêu khích như thế cũng khó lòng mà cưỡng lại được. Hắn kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Diêu Vũ khiến cô ta vừa muốn đứng lên lại ngã nhào vào lòng hắn.

"Húc Khiên..." Diêu Vũ thờ gấp, khẽ gọi tên của hắn, thậm chí còn

tự nguyện dâng cơ thể cho hắn, để mặc bàn tay thô lỗ không chút ân hận của hắn mặc sức mà di chuyển trên thân thể mình...

"Ừm..." Trong phút chốc, váy áo trên người Diêu Vũ đã bị bàn tay to lớn của Ôn Húc Khiên lột sạch, để lộ ra chiếc áo ngực màu đỏ hết sức hấp dẫn cùng với chiếc quần lót chữ T vô cùng khiêu khích...

"Vào phòng ngủ, nằm lên giường!" Dục vọng của Ôn Húc Khiên hoàn toàn bị khiêu khích, giọng nói như ra lệnh của hắn cũng trở nên thô trọng.

Diêu Vũ khẽ cười vô cùng hấp dẫn, thân thể uyển chuyển cùng quyến rũ của cô ta cứ thế mà bước vào phòng ngủ. Ôn Húc Khiên cũng đi theo vào, lập tức đem cửa phòng ngủ đóng lại, bước tới phía đầu giường, vội vàng tháo bỏ cà vạt...

"Húc Khiên, muốn em..." Đôi chân dài của Diêu Vũ quấn chặt lấy đôi chân rắn chắc của hắn, dáng vẻ như một con mèo bị kích tình, trêu chọc người đàn ông đứng bên giường.

Hô hấp của Ôn Húc Khiên đã trở nên đục ngầu, cả thân thể nặng nề đè xuống...

Nhân viên khách sạn đang hết sức bận rộn làm việc không ngừng mà Lạc Tranh thì mãi suy nghĩ xem không biết làm thế nào để biết được số phòng mà Ôn Húc Khiên vừa bước vào thì thấy một nhân viên phục vụ của khách sạn đẩy xe thức ăn đi qua trước mặt.

Trong lúc đẩy xe, dường như anh ta cũng đang nói chuyện qua bộ đàm với một người nào đó. Lạc Tranh tuy nghe không rõ ràng lắm, nhưng thoáng nghe được một chi tiết vô cùng quan trọng. Anh ta đang chuẩn bị rượu vang đỏ cho phòng 12AE của Ôn tiên sinh, làm gì có thời gian mà ra nhà hàng phía sau hỗ trợ.

Phòng 12AE của Ôn tiên sinh?

Tâm tình Lạc Tranh bỗng chốc trở nên căng thẳng, nhất định đó chính là Ôn Húc Khiên. Nàng vẫn luôn rất nhanh trí, trong lúc người phục vụ kia sắp rời đi, một ý nghĩ liền lóe lên trong đầu. Nàng vội vàng bước lên phía trước, tao nhã hướng người phục vụ đi tới.

"Xin lỗi?" Người phục vụ đang nói chuyện bị Lạc Tranh làm cho

sợ hết hồn, liền vội vàng kéo xe thức ăn đi. Thầm nghĩ là thật may mắn khi không đụng vào vị tiểu thư trước mặt. Nhìn qua cũng không khó nhận ra nàng là người có tiền, anh ta không thể gây phiền phức được.

"Xin chào!" Lạc Tranh vẫn như trước, nở nụ cười tao nhã cùng lịch sự, đôi mắt xinh đẹp trong veo như hồ nước mùa thu nhìn người phục vụ đang đứng yên một chỗ.

"Tôi ở phòng 12AE, vừa rồi có Ôn tiên sinh đặt rượu vang đỏ nhưng chờ khá lâu mà các anh vẫn chưa có mang tới." Giọng nói nhẹ nhàng của nàng lúc này mới làm cho người phục vụ có phản ứng đôi chút.

Anh ta nhìn qua khá trẻ, đối mặt với một mỹ nhân như Lạc Tranh tự nhiên tim cũng đập liên hồi. Sau một hồi lúng túng, khuôn mặt ửng đỏ vội vàng nói lời xin lỗi.

"Thật ngại quá, bởi vì hôm nay lượng khách quá lớn, tất cả nhân viên phục vụ đều vô cùng bận rộn. Đây chính là rượu vang đỏ mà Ôn tiên sinh đã đặt, tôi sẽ lập tức mang tới ngay."

"Không cần phiền phức như vậy." Bên môi Lạc Tranh vẫn duy trì nụ cười dịu dàng. "Tôi là người ở cùng phòng với Ôn tiên sinh, rượu này để tôi trực tiếp mang tới là được rồi."

Hơ...

Người phục vụ thực sự ngỡ ngàng...

Chương 77: Bắt gian tại trận

"Việc này...không tiện cho lắm!" Người phục vụ cảm thấy có chút khó xử. Khách sạn của họ có phương châm luôn lấy chất lượng phục vụ làm mục tiêu hàng đầu, sao có thể để khách hàng tự phục vụ như vậy chứ.

"Việc này có gì mà không tiện, dù sao tôi cũng đi tới đó mà. Hơn nữa..." Lạc Tranh nhẹ nhàng chỉ tay về chiếc bộ đàm của anh ta.

"Nhìn anh có vẻ đang rất bận rộn."

Vẻ mặt

của người phục vụ có chút lúng túng xen lẫn cảm kích, cẩn thận đem xe đẩy chuyển qua cho Lạc Tranh.

"Thật ngại quá! Nhưng thật sự rất cảm ơn cô!"

Lạc Tranh khẽ cười, ngay sau đó lại bổ sung thêm một câu. "À, đúng rồi, phiền anh đưa chìa khóa dự phòng của căn phòng đó cho tôi dùng một chút."

Ánh mắt người phục vụ nhìn Lạc Tranh có chút nghi hoặc.

"À, là như thế này. Hiện tại Ôn tiên sinh đang nghỉ ngơi, tôi lại quên mang theo chìa khóa ra ngoài nên không muốn làm phiền anh ấy." Lạc Tranh bình tĩnh giải thích với người phục vụ.

Anh ta như hiểu ra vấn đề, khẽ gật đầu, không nói thêm gì đem chìa khóa dự phòng trong tay đưa cho Lạc Tranh.

Lạc Tranh mỉm cười cảm ơn, tự nhiên trong lòng lại nổi lên một cảm giác khác thường. Loại cảm giác này rất kỳ lạ, khiến cho tim nàng bất giác loạn nhịp...

Thang máy vẫn đang chậm rãi chuyển động hướng lên tầng trên. Tâm tư Lạc Tranh cũng dần được trấn an đôi chút nhưng nàng lại có linh cảm, linh cảm rằng sẽ có chuyện gì đó chẳng lành.

Đang trong lúc suy nghĩ thì cửa thang máy tầng mười hai kêu "Đình" một tiếng rồi chậm rãi mở ra. Lạc Tranh cảm nhận được từng

ngón tay của mình đang run lên, chiếc chìa khóa trong tay bỗng rơi xuống đất, nghe "bộp" một tiếng.

Đúng là chả ra sao! Trong lòng Lạc Tranh không khỏi cảm thấy nực cười, nực cười với chính bản thân sao tự nhiên lại trở nên mất bình tĩnh như thế này?

Nhặt chìa khóa lên, Lạc Tranh đi dọc theo hành lang bước tới phòng 12AE. Đứng trước cửa, nàng chột có chút chần chừ.

Cứ thế này mà mở cửa đi vào liệu có ổn không?

Có thể Húc Khiên đang nghỉ ngơi, tự nhiên nhìn thấy nàng cầm chìa khóa xông vào, dĩ nhiên hẳn sẽ biết nguyên nhân là gì. Nếu như thế, cả hai người sẽ cảm thấy rất lúng túng, nhưng...

Nàng rõ ràng nhìn thoáng thấy một hình dáng vô cùng quen thuộc, nếu như không nhầm thì đó chính là Diêu Vũ!

Tại sao cô ta lại ở Paris, hơn nữa lại còn đi vào khách sạn này?

Lạc Tranh không muốn nghĩ thêm nữa, tự nhắc nhở chính bản thân mình, có lẽ cô ta tới Paris vì công việc mà thôi. Nếu như vậy hai người bọn họ ở chung một khách sạn cũng là chuyện hết sức bình thường.

Thôi...

Lạc Tranh liền cất chìa khóa đi, tự nhiên có chút do dự.

Đúng lúc này, phía xa có tiếng bước chân đi tới. Có hai người đàn ông là khách của khách sạn này đang bước về phía nàng. Dường như cảm thấy dáng vẻ của Lạc Tranh có gì đó kỳ lạ nên đi qua nàng rồi họ còn quay lại nhìn.

Lạc Tranh vội vàng cầm lấy chìa khóa, tra vào ổ và xoay một chút. Hai người kia thấy thế cũng không có phản ứng gì nữa.

Cửa phòng, lập tức bật ra...

Lạc Tranh siết chặt tay nắm cửa, tim lại bắt đầu đập thành thịch, nhẹ nhàng ấn tay nắm, nàng đẩy cửa phòng bước vào...

Vừa bước qua cửa chính, đi vào bên trong là phòng khách với không gian rất rộng. Căn phòng này so với căn phòng mà bọn họ đã ở trước kia không khác biệt nhiều lắm. Dẫm trên tấm thảm sang trọng của căn phòng, tâm tư Lạc Tranh có chút bất ổn bởi nàng cảm

thấy có điều gì đó rất khả nghi.

Đi qua phòng khách chính là một phòng khách nhỏ để khách có thể nghỉ ngơi. Vị trí của nó tương đối độc lập, mà đối diện với phòng khách nhỏ chính là phòng ngủ.

Trong không khí, dường như phảng phất mùi nước hoa...

Lạc Tranh vô thức khẽ nhíu mày, cảm giác bất thường trong lòng càng tăng thêm bội phần...

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng khách nhỏ ra, vừa bước vào Lạc Tranh đột nhiên dừng bước. Ngay sau đó toàn thân nàng bắt đầu run rẩy...

Nàng sửng sò, không tin vào mắt mình khi nhìn thấy trên sàn toàn là trang phục vứt tứ tung. Cà vạt đàn ông, áo sơ mi, quần dài... Váy của phụ nữ, áo lót, quần lót đủ loại sắc màu rực rỡ vô cùng kích thích nhưng cũng rất chướng mắt.

Lạc Tranh liền bước nhanh tới cửa phòng ngủ bên cạnh... Mùi nước hoa của phụ nữ trong phòng ngày càng nồng đậm, một màn này khiến hai mắt của Lạc Tranh bị kích thích một cách nghiêm trọng.

Nàng không muốn tin vào những gì mình đã nhìn thấy, nhưng bên tai nàng thì không ngừng truyền tới tiếng rên rỉ của phụ nữ cùng tiếng thở gấp của đàn ông. Hai thứ âm thanh này kết hợp với nhau, không cần nhìn cũng biết hai người bên trong đang mãnh liệt đến thế nào.

Lạc Tranh có thể không tin vào những gì nhìn thấy, nhưng còn những âm thanh đó thì sao? Nàng có thể làm ngơ được nữa không?

Lạc Tranh thực muốn tin người đàn ông trong phòng không phải là Ôn Húc Khiên.

Húc Khiên, anh ta sẽ không làm những chuyện như vậy.

Trong lúc này, Lạc Tranh thực sự muốn chạy trốn, nhưng lại không thể kiểm soát nổi bản thân. Hai chân nàng không tự chủ được mà bước về phía phòng ngủ. Cánh cửa kia đang khép hờ, âm thanh làm tình điên cuồng của đôi nam nữ truyền ra ngoài qua khe cửa hé mở...

Càng đi tới gần thì âm thanh càng rõ, tiếng rên rỉ, tiếng thở gấp,

hồ hấp đục ngầu, âm thanh của hai cơ thể va chạm vào nhau... tất cả hòa quyện cùng một chỗ...

Tay Lạc Tranh đang run run định đem cửa phòng ngủ đẩy ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, những gì nhìn thấy cùng nghe được khiến nàng hoàn toàn chết sững.

"Húc Khiên...A... Anh thật là giỏi..."

"Đồ gái điếm..."

"Gái điếm cũng là của anh... Húc Khiên, em tốt hơn vợ anh là được rồi..."

"Đương nhiên chơi đùa với em thú vị hơn so với cô ta rồi. Ở trên giường, sự phóng dăng của cô ta còn không bằng một nửa của em... Kẹp chặt vào, đồ gái điếm!"

"A... Húc Khiên..."

Cuộc đối thoại dâm dăng cùng thô tục kia tất thảy đều lọt vào tai của Lạc Tranh, như thể nàng đang được chứng kiến một màn khiêu dâm vô cùng sống động vậy.

Từ trước tới nay, Lạc Tranh luôn tin tưởng chồng mình. Nhưng vào giờ khắc này, nhìn thấy hắn đang trên giường cùng với trợ lý của mình, hai cơ thể trần truồng quấn lấy nhau, mái tóc dài của Diêu Vũ xõa xuống, quỳ ở trên giường. Còn Ôn Húc Khiên thì ở sau lưng cô ta đang điên cuồng mà phát tiết. Mỗi một lần "xông lên" đều làm Diêu Vũ thét đến chói tai.

Lạc Tranh cảm thấy tim mình như bị một con dao lớn không ngừng đâm vào, trong nháy mắt nàng cảm thấy trời đất như quay cuồng, đầu óc cũng trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Lạc Tranh đã từng thụ lý rất nhiều vụ án, cũng gặp không ít các tình huống yêu đương vụng trộm cùng những mối tình bí mật. Nhưng, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, loại chuyện như thế này lại xảy đến với mình.

Người đàn ông này đã từng thề non hẹn biển với nàng, nhưng giờ phút này lại ở trên giường dùng những lời thô tục mà chửi bới nàng, còn cùng một người phụ nữ khác yêu đương vụng trộm...

Bên tai Lạc Tranh thậm chí còn quanh quẩn giọng nói hết sức tình

cảm cùng dịu dàng của Ôn Húc Khiên qua điện thoại ngày hôm nay.

Hắn, là Ôn Húc Khiên sao?

Ôn Húc Khiên mà nàng từng biết là một người đàn ông ôn tồn cùng tao nhã. Nụ cười của hắn lúc nào cũng rạng rỡ như ánh mặt trời, ánh mắt hắn luôn ấm áp và dịu dàng như dòng nước hiền hoà.

Cho tới giờ hắn cũng chưa từng nói ra những lời thô tục cùng khiếm nhã như vậy. Hắn luôn lo lắng cho nàng, trong mắt cũng chưa hề có người phụ nữ khác...

Nhưng...

Nàng đã sai rồi!

Là nàng sai hay hắn sai? Hay là... cả hai người bọn họ từ trước tới giờ chưa bao giờ đúng...

Lạc Tranh đứng chết trân tại chỗ, nàng không biết là nên tiến lên hay nên tránh mặt nữa...

Hai người kia dường như đang hăng say "làm việc" nên không chú ý tới việc xuất hiện một người nữa trong phòng. Nhất là Ôn Húc Khiên, lúc này hắn đang quay lưng về phía Lạc Tranh, điên cuồng mà luận động.

Từng giọt mồ hôi dọc theo sống lưng hắn rơi xuống, đọng lại trên phần hông rắn chắc rồi theo từng động tác điên cuồng của hắn mà rơi xuống dra giương...

Lạc Tranh cũng chưa bao giờ nhìn thấy cơ thể của Ôn Húc Khiên một cách trần trụi như vậy. Nhưng phải công nhận thân hình của hắn khá đẹp. Làn da màu đồng lộ rõ vẻ cường tráng cùng với hình ảnh những giọt mồ hôi rơi xuống tạo nên cảm giác vô cùng kích thích.

Có thể tận mắt chứng kiến một màn "mây mưa" đẹp mắt như vậy thực cũng là cơ hội hiếm hoi.

Thân thể cường tráng của người đàn ông ở phía sau đang bao lấy thân thể đầy đặn của người phụ nữ, loại tư thế này sẽ càng kích thích khả năng chinh phục bạn tình của đàn ông.

Tất cả cảnh tượng trước mắt đều hiện ra rõ ràng trong mắt Lạc Tranh.

Giá như, người đàn ông này không phải là chồng nàng...

Giá như, người phụ nữ này không phải là trợ lý của chồng nàng...

Giá như, hai người trước mặt nàng chỉ là hai người xa lạ...

Giá như, nàng không phải chứng kiến những cảnh này...

Nhưng cuộc sống không có giá như và mọi thứ cũng không thể quay lại vị trí ban đầu của nó.

Chính vì nàng biết rõ hai người kia, chính vì nàng biết rõ khi bọn họ khoác lên người bộ quần áo chỉnh tề cũng chỉ là lớp vỏ bọc giả tạo cho nên nàng mới cảm thấy chua xót. Và cũng vì thế, nàng mới càng cảm thấy...chán ghét!

"Bốp..." một tiếng, đột nhiên bàn tay Ôn Húc Khiên vỗ lên phần hông căng tròn đang nhổm lên đầy khiêu khích của Diêu Vũ, thô lỗ ra lệnh. "Nằm xuống mau, thay đổi tư thế!"

Diêu Vũ "ừm" một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống, mà Ôn Húc Khiên cũng thuận thế xoay người lại.

Ngay lúc này...

Ánh mắt của ba người đồng loạt giao nhau...

Diêu Vũ đang nằm xuống, Ôn Húc Khiên thì đang xoay người lại... cùng với Lạc Tranh đang đứng chết trân tại cửa phòng ngủ...

Khoảnh khắc này, thời gian giống như bị đóng băng, không khí cũng như ngừng lại, một màn nóng bỏng trước mắt cũng nhanh chóng hạ xuống không độ C.

Một lúc lâu sau....

"A..." Diêu Vũ bất ngờ có lại phản ứng, vội vàng vơ lấy tấm chăn mỏng quàng lên thân thể đang trần truồng của mình.

Động tác của Diêu Vũ mặc dù rất nhanh nhưng cũng đủ để Lạc Tranh thấy được những dấu hôn chằng chịt mà Húc Khiên còn lưu lại tại nơi ngực cô ta. Có thể thấy, một màn "yêu đương" vừa rồi kịch liệt tới mức nào.

Còn Ôn Húc Khiên?

Hắn đã sớm bị dọa cho ngây người, vì hắn vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể tưởng tượng ra được người đang đứng ở cửa lại là Lạc Tranh. Theo tiếng thét chói tai của Diêu Vũ, trên trán hắn cũng đã toát mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của hắn lúc này chính là vẻ hoảng loạn thường thấy của đàn ông khi bị bắt gặp đang ngoại tình, căng thẳng cùng sợ hãi...

Dễ thấy nhất chính là vật nam tính của hắn vốn đang tràn đầy dự vọng ngẩng cao đầu bỗng dựng co rúm lại, mềm nhũn ra khi bắt gặp ánh mắt Lạc Tranh...

Lạc Tranh vẫn đứng đó, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, các ngón tay vốn siết chặt tới mức sắp ăn sâu vào lòng bàn tay cũng từ từ buông lỏng.

Trong nháy mắt nàng trở nên vô cùng bình tĩnh, sắc mặt so với trước kia còn có phần tỉnh táo hơn. Tâm tư của nàng đã sớm đau đớn đến tê dại. Hóa ra cảm giác trái tim đã chết chính là thế này đây.

"Tranh Tranh..." Cuối cùng, sau một hồi lâu Ôn Húc Khiên cũng có phản ứng, vội vàng kéo khăn tắm che lấy nửa thân dưới. Thậm chí cũng không quan tâm tới Diêu Vũ, lão đảo bước xuống giường, đi tới trước mặt Lạc Tranh.

Giọng nói của hắn có chút run rẩy, ánh mắt vẫn hoảng loạn như cũ. Bộ dạng này của hắn Lạc Tranh chưa từng gặp qua. Hóa ra hắn cũng có ngày trở thành như thế này...

"Tranh Tranh, thực xin lỗi, anh... Anh chỉ là trong lúc nhất thời bị quyến rũ, anh... anh bị ép buộc..." Hắn vội vàng thanh minh, thế nhưng lại không biết nói thế nào cho phải.

Lạc Tranh sau khi nghe xong cũng không buồn lên tiếng, mà dùng ánh mắt tuyệt vọng cùng lạnh lùng nhìn hắn, nhìn sự hoảng loạn của hắn, nhìn xem hắn tiếp tục biện minh bằng những lời dối trá nực cười này tới bao giờ.

Nhưng, có lẽ Ôn Húc Khiên đã quá vội vàng nên ấp a ấp úng hồi lâu mà cũng không nói nổi một câu cho ra hồn.

Lạc Tranh buồn bã đứng yên nhìn hắn, cuối cùng cũng lạnh nhạt lên tiếng. "Anh là luật sư, mà luật sư thì điều quan trọng nhất chính là tài ăn nói lưu loát cùng đầu óc tỉnh táo. Anh đã sớm quên rồi sao? Vậy thì để tôi dạy cho anh."

"Tranh Tranh..."

"Anh muốn nói cho tôi biết, anh không phải cố ý muốn phản bội lại

tôi, sở dĩ ngày hôm nay tôi chứng kiến những màn này, hoàn toàn là do anh bị cô ta quyến rũ, có đúng không?"

Lạc Tranh chưa đợi hẳn nói xong, khẽ lên tiếng cắt ngang lời hẳn, giọng nói vẫn êm ái như dòng suối nhỏ, khiến người ta không thể phát hiện ra sự hoảng loạn trong tâm tư nàng. Nàng quay sang nhìn thoáng qua Diêu Vũ.

"Cô hãy nói cho tôi biết, có phải chính cô quyến rũ anh ta?"

Mặt Diêu Vũ liền biến sắc.

Ôn Húc Khiên bày ra vẻ mặt hết sức vô tội, liên tục gật đầu.

"Đúng, đúng! Tranh Tranh, em phải tin là anh yêu em, trong lòng anh từ trước tới nay chưa từng có người phụ nữ nào khác. Anh với cô ta chỉ là nhất thời vui đùa mà thôi, chính cô ấy đã chủ động ở lại văn phòng dụ dỗ anh..."

"Ôn Húc Khiên, anh đang nói cái quái quỷ gì vậy?" Cuối cùng Diêu Vũ cũng không thể nhịn được nữa, đang định bước lên phía trước.

"Bốp!" Âm thanh của một tiếng bạt tai vang lên khiến bầu không khí trở nên lặng ngắt.

Là Lạc Tranh, chính nàng đã giáng cho Ôn Húc Khiên một cái tát thẳng vào mặt. Ngón tay của nàng lập tức trở nên tê dại, mà gương mặt nàng lúc này cũng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày. Cái tát này dường như mang tất cả những đè nén trong lòng nàng phát lộ ra ngoài.

Ôn Húc Khiên đưa tay ôm lấy một bên mặt đỏ ửng, không thể tin người phụ nữ trước mắt, vợ của hẳn, lại cho hẳn một bạt tai như vậy.

"A..." Diêu Vũ cũng không ngờ là Lạc Tranh sẽ hành động như thế, hét toáng lên, lập tức bước tới, nhìn thoáng qua Ôn Húc Khiên rồi sau đó hung hăng quay về phía Lạc Tranh quát lớn.

"Tại sao cô dám động thủ đánh người, cô dám..."

"Bốp!" Lại một cái tát nữa, nhưng lần này không phải là đánh vào Ôn Húc Khiên mà chính là Diêu Vũ.

Diêu Vũ ôm má, vẻ mặt hết sức kinh ngạc nhìn Lạc Tranh.

"Ôn Húc Khiên là chồng của tôi, tôi cùng chồng mình nói chuyện, cô có tư cách gì mà xen vào?" Giọng nói của Lạc Tranh trong phút chốc trở nên lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng đầy nộ khí khiến người khác nhìn vào phải kinh hãi.

"Cô..." Diêu Vũ không phải không biết sự sắc bén của Lạc Tranh nhưng cũng không ngờ rằng nàng lại cho mình một cái bạt tai như vậy. Trong lúc nhất thời, sự xấu hổ lập tức biến thành cơn giận, cô ta liền vung tay chuẩn bị đáp trả...

"Lạc Tranh, cô chính là đồ gái điếm..."

Cánh tay vừa vung lên của Diêu Vũ bị Ôn Húc Khiên ngăn lại. Mà Lạc Tranh cũng không có ý định tránh né, vẫn đứng nhìn chằm chằm hai người họ.

"Húc Khiên..."

"Ầm ỹ đủ rồi!" Về mặt Ôn Húc Khiên hết sức chán nản, hất tay Diêu Vũ sang một bên. Người phụ nữ đáng chết, làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Diêu Vũ kinh ngạc nhìn Ôn Húc Khiên. "Vì cái gì mà anh còn bênh vực cô ta?"

Ôn Húc Khiên không buồn trả lời câu hỏi của cô ta, quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh, hai tay đặt lên đầu vai nàng, khế lên tiếng, "Tranh Tranh, xin lỗi, anh thực sự xin lỗi em..."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh hờ hững lên tiếng, nhưng không hề gạt tay hắn ra. "Về cái tát vừa rồi, coi như tôi với anh, không ai nợ ai. Còn cô..." Nàng nhìn về phía Diêu Vũ đang khóc không ra nước mắt, lạnh lùng nói.

"Một cái tát vừa rồi chính là muốn cho cô biết, bất luận làm cái gì cũng được nhưng đừng có làm người thứ ba. Tôi đã từng nói với cô, đi nhằm đường cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng tâm mà lệch hướng sẽ rất phiền toái."

Cho tới bây giờ, Lạc Tranh vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Ôn Húc Khiên. Ngay cả cái đêm hắn điên cuồng buông ra những lời thô tục cùng đánh nàng, trong lòng nàng cũng không hề oán giận.

Bởi vì nàng thực sự có lỗi với hắn, việc nàng phản bội hắn chính

là một đả kích lớn nhất. Ngay cả khi nàng cảm thấy nghi ngờ với những hành động của hắn, nàng cũng không hề nói ra lời. Bởi vì nàng nợ hắn, là nàng đã phản bội hắn trước.

Nàng không có tư cách oán hận ở đây, cũng không có tư cách phủ nhận tình cảm của nhiều năm vừa qua...

Nhưng...

Tất cả những cảnh tượng Lạc Tranh chứng kiến ngày hôm nay đã làm cho mọi sự áy náy trong lòng nàng đều tan biến. Nàng biết ánh mắt của Diêu Vũ mỗi lần nhìn Ôn Húc Khiên có điều gì đó khác thường, cũng biết là cô ta có ý đồ nhưng không ngờ hai người họ lại phát sinh quan hệ đến mức như thế này.

Nực cười, Lạc Tranh đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật sự nực cười!

Dường như cuộc hôn nhân này đã được ấn định sẵn để trở thành bi kịch. Nàng với hắn yêu nhau đã nhiều năm, tới lúc sắp kết hôn thì lại phản bội lẫn nhau.

Cuộc hôn nhân này chỉ trong chớp mắt đã trở thành một trò đùa không hơn không kém. Nàng phản bội hắn không chỉ một lần, mà hắn, chắc hắn cũng làm điều tương tự đối với nàng.

Ôn Húc Khiên hiểu rất rõ tính cách Lạc Tranh, cảm thấy giọng nói cùng thái độ của nàng hết sức bình tĩnh, một dự cảm xấu lan tỏa trong lòng hắn, nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

Lạc Tranh cảm thấy vô cùng uất ức, nói xong nàng lập tức quay lưng lại tính dời đi. "Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên kéo nàng lại, vẻ mặt hết sức khẩn cầu.

"Anh biết, anh không có tư cách đòi hỏi em điều gì, nhưng Tranh Tranh à, không phải là anh cố tình muốn làm như thế. Em hãy cho anh một chút thời gian, dù chỉ là vài phút cũng được, chúng ta hãy cùng nhau nói chuyện, được không?"

Lạc Tranh quay đầu lại nhìn vẻ mặt cầu xin cùng có chút mong đợi của Ôn Húc Khiên. Một lúc lâu sau, nàng lạnh lùng lên tiếng.

"Tôi đợi anh tại quán cà phê của khách sạn."

"Lạc Tranh, tôi cũng có điều muốn nói với cô!" Diêu Vũ cũng chen vào, thanh âm lộ rõ vẻ không vui.

Ôn Húc Khiên khẽ nhíu mày, trừng mắt nhìn Diêu Vũ.

Lạc Tranh nghe xong cũng không hề tức giận, chỉ cười nhạt rồi nói. "Được, nhưng trước tiên cô hãy mặc quần áo vào." Nói xong nàng cất bước đi thẳng không hề quay đầu lại.

Trong không khí an tĩnh của buổi trưa, tách hồng trà kiểu Pháp tỏa ra một hương thơm dịu nhẹ. Chỉ đáng tiếc, Lạc Tranh không còn tâm trạng nào mà thưởng thức. Nhìn đôi nam nữ đang bước lại gần, tim nàng lại nổi lên một hồi đau đớn cùng thất vọng, cứ thế nhói đau, đau mãi...

Nếu nói nàng không đau thì chính là nói dối. Đã nhiều năm trôi qua, nàng luôn tin tưởng rằng Ôn Húc Khiên một mực yêu nàng. Đối với hắn, nàng luôn dành trọn tình yêu và lòng cảm kích của mình.

Có lẽ chỉ bản thân Lạc Tranh mới biết, nàng muốn hết lòng sống với hắn, muốn cùng hắn sống tới đầu bạc răng long tới nhường nào.

Ôn Húc Khiên ngồi bên cạnh Lạc Tranh còn Diêu Vũ ngồi đối diện, cách nàng một khoảng khá xa.

"Tranh Tranh..."

"Diêu Vũ, cô có điều gì muốn nói với tôi?" Lạc Tranh không để cho Ôn Húc Khiên có cơ hội giải thích, mà lại quay sang Diêu Vũ, lạnh lùng lên tiếng.

Diêu Vũ hít sâu một hơi, cũng không quan tâm tới ánh mắt lạnh lùng của Ôn Húc Khiên đang nhìn mình, rất tự tin nói thẳng.

"Tôi yêu Húc Khiên, nhưng cô lại không yêu anh ấy. Vì vậy tôi cảm thấy việc mình làm không hề có lỗi với cô."

"Im miệng!" Ôn Húc Khiên khẽ quát lên.

Sắc mặt của Diêu Vũ liền trở nên rất khó coi.

Lạc Tranh nghe xong, cảm giác chua xót trong lòng lại trào dâng nhưng nàng vẫn cố đè nén mà nở nụ cười lạnh lùng, "Yêu! Cô có hiểu thế nào là tình yêu không?"

"Lạc Tranh, cô nói thế có ý gì?"

"Xem ra, hôm nay không phải là lần đầu tiên hai người phát sinh

quan hệ." Lạc Tranh quay sang nhìn Ôn Húc Khiên, sự tuyệt vọng lên đến đỉnh điểm dường như đã chuyển hóa thành sự bình tĩnh mà nàng có được vào giờ phút này.

"Đây là lần đầu tiên..."

"Chúng tôi đúng là đã có quan hệ từ rất lâu rồi..."

Ôn Húc Khiên và Diêu Vũ cùng lên tiếng nhưng hai câu trả lời lại hoàn toàn khác nhau.

Lạc Tranh nghe xong, thân nhiệt dường như hạ xuống tới mức đóng băng. Nàng không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn hai người họ, vẻ mặt bình tĩnh tới mức khiến người khác phải lo lắng.

Vẻ mặt của Ôn Húc Khiên lập tức thay đổi, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diêu Vũ, hung dữ quát nhỏ. "Cô, cút ngay cho tôi!"

"Húc Khiên?" Diêu Vũ mở to hai mắt, vẻ mặt tổn thương nhìn Ôn Húc Khiên.

"Nghe thấy chưa? Cút ngay cho khuất mắt!" Ôn Húc Khiên đột nhiên lớn tiếng, dường như đang rất tức giận.

Hồ hấp của Diêu Vũ có chút khó khăn, nước mắt bỗng tuôn ra như suối.

"Có nhất thiết phải như thế không?" Giọng nói có chút lạnh nhạt của Lạc Tranh cất lên, cười cay đắng nói. "Húc Khiên, rõ ràng chính bản thân anh đã cho cô ấy hy vọng, sao giờ đây lại đối xử với cô ấy như thế. Anh làm vậy là không đúng chút nào."

"Tranh Tranh?" Lần này tới lượt Ôn Húc Khiên ngạc nhiên.

"Được rồi, Húc Khiên, tóm lại anh muốn nói gì với tôi?" Đầu Lạc Tranh lại bắt đầu đau nhức. Loại cảm giác quen thuộc này liên tục giày vò tâm trí nàng, làm cho nàng cảm thấy đau khổ đến mức gần như sụp đổ.

Ôn Húc Khiên

n kéo tay Lạc Tranh, vội vàng lên tiếng. "Tranh Tranh, anh xin em hãy tha thứ cho anh, anh biết trăm nghìn lần không nên lừa dối em như thế. Anh xin thề, từ nay về sau sẽ không làm việc gì có lỗi với em nữa. Tranh Tranh, đừng rời xa anh."

Dáng vẻ của hấn thực sự làm cho Lạc Tranh cảm động. Nếu như

đổi vào một lúc khác, nàng nhất định sẽ mỉm lòng, sẽ dao động, nhưng vào hôm nay...

"Còn cô ta? Anh đã quan hệ với cô ta, phải chịu trách nhiệm chứ?" Lạc Tranh rứt tay về, giọng nói hết sức lạnh lùng.

Ôn Húc Khiên dùng ánh mắt chán ghét nhìn Diêu Vũ đang khóc lóc thảm thiết. "Tranh Tranh, anh đối với em mới là thật lòng. Chỉ cần em tha thứ, ngay lập tức anh sẽ cắt đứt quan hệ với cô ta. À không, phải nói là, anh sẽ không nhìn bất kỳ một người phụ nữ nào khác!"

"Ôn Húc Khiên, anh nói cái gì?" Diêu Vũ đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt hắn, phần nộ gào lên. "Sao anh có thể đối xử với em như thế? Lần đầu tiên của em cũng đã trao cho anh, thử hỏi còn có người con gái nào dám vì anh mà làm như thế? Còn cô ta..."

Diêu Vũ đột nhiên lạnh lùng nhìn về phía Lạc Tranh. "Trước khi kết hôn đã không còn là người phụ nữ trong trắng nữa rồi. Em mới thực sự thuộc về anh..."

Từng ngón tay Lạc Tranh run lên bần bật, tim như bị lưỡi dao bén nhọn đâm vào...

"Bốp..." Ôn Húc Khiên đứng dậy, bước lên phía trước tát vào mặt Diêu Vũ một cái rất mạnh. Khi cô ta ngẩng đầu lên, trên khóe môi đã chảy máu.

Diêu Vũ và Lạc Tranh đồng loạt nhìn Ôn Húc Khiên, chỉ có điều, Diêu Vũ thì hết sức kinh ngạc còn trong ánh mắt của Lạc Tranh thoáng chút sợ hãi.

Cảnh tượng này lại làm nàng nghĩ tới đêm hôm đó...

Từ khi nào, Húc Khiên của nàng đã không còn dịu dàng nữa?

"Cô rút ngay cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô thêm một giây phút nào nữa!" Ôn Húc Khiên chỉ vào mặt Diêu Vũ, lạnh lùng quát.

Cũng may vào lúc này quán cà phê vắng khách.

Diêu Vũ không biết nên phản ứng thế nào, nước mắt càng chảy mạnh...

Một lúc lâu sau...

"Đứng dậy đi!" Lạc Tranh đi tới trước mặt Diêu Vũ trước ánh mắt

kinh ngạc của Ôn Húc Khiên, kéo cô ta đứng dậy, lạnh lùng lên tiếng, "Diêu Vũ, cô cũng đã thấy đấy. Người đàn ông mà cô đem lòng yêu thương lại không hề yêu cô, việc gì lại phải tự chuốc lấy đau khổ chứ? Anh ta là chồng của tôi, cô cho rằng anh ta sẽ vì cô mà chịu hy sinh sao?"

Diêu Vũ khóc đến nỗi hai mắt đỏ hoe. Nghe xong trừng mắt nhìn Lạc Tranh rồi bỏ chạy, không hề quay đầu lại.

Mọi thứ khôi phục lại vẻ yên tĩnh trước đó...

Lạc Tranh lại ngồi xuống, dùng ánh mắt hoàn toàn xa lạ nhìn khuôn mặt đang tái mét của Ôn Húc Khiên. "Tôi không ngờ rằng anh lại xuống tay vô tình như thế, dù gì thì anh cũng là người đàn ông đầu tiên của cô ta."

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên vội vàng ngồi xuống bên cạnh, giữ chặt nàng. "Em đừng nghe cô ta nói bừa. Hôm nay thực sự là lần đầu tiên của bọn anh. Cô ta chỉ muốn em hiểu lầm nên mới nói như thế. Em đừng..."

"Ly hôn đi!" Lạc Tranh lạnh lùng cắt ngang lời giải thích của hắn. Mà thắm sâu trong đôi mắt nàng lại ẩn chứa sự đau khổ đến tột cùng, "Đây là biện pháp tốt nhất để chúng ta không ai phải nợ ai..."

Lời nói của Lạc Tranh lạnh tựa ánh trăng thu. Âm điệu hờ hững cùng lạnh lùng này giống như sương đêm từ từ xâm chiếm, thấm thấu vào tận tâm can của đối phương.

Giọng nói của nàng hết sức bình tĩnh, thái độ vô cùng tỉnh táo cùng kiên trì, chậm rãi nhưng không hề do dự, không cho đối phương một cơ hội thương lượng.

"Em nói gì?" Rất lâu sau Ôn Húc Khiên mới có chút phản ứng. Ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi tới cùng cực, nắm chặt lấy bàn tay của Lạc Tranh không chịu buông.

"Tranh Tranh, anh không có nghe nhầm chứ? Em vì chuyện này mà muốn ly hôn sao?"

"Húc Khiên, cuộc hôn nhân này vốn dĩ là một sai lầm. Cả hai chúng ta đều phản bội lẫn nhau, nghi ngờ lẫn nhau. Cho dù có tiếp

tục sống cùng nhau thì cũng chỉ chuốc lấy đau khổ, thì sao lại phải tiếp tục?" Đáy mắt Lạc Tranh nổi lên một chút ai oán, giống như có một lớp sương mù bao phủ, vô cùng khó nắm bắt.

"Không..." Thái độ của Ôn Húc Khiên rất cương quyết, vẫn nắm chặt lấy tay Lạc Tranh không chịu buông. "Anh không thể để em rời xa anh, anh sẽ không ly hôn. Tranh Tranh, chúng mình vừa mới kết hôn, sao đã có thể ly hôn chứ?"

Lạc Tranh ngược mắt nhìn hắn.

"Anh sợ người ta chê cười?" Nàng khẽ lắc đầu. Cũng phải, thân làm luật sư điều cần chú trọng nhất chính là hình tượng bản thân. Hình tượng không tốt thì làm sao có thể khiến cho khách hàng tin tưởng một cách vô điều kiện được.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh khẽ thở dài. "Nếu chỉ vì chuyện này thì chúng ta hãy ly thân một năm rồi hãy tiến hành làm thủ tục. Như thế sẽ không có ai dị nghị."

"Không, anh sẽ không ly hôn!" Ôn Húc Khiên như một đứa trẻ bất lực, vẻ mặt vô cùng kích động, lại cầu xin nàng.

"Tranh Tranh, anh có thể quên đi sự phản bội của em, lẽ nào em không thể quên được sự phản bội của anh sao? Chúng ta sẽ làm lại từ đầu, tất cả đều bắt đầu lại có được không? Chúng ta đã yêu nhau nhiều năm như thế sao chỉ một câu nói ly hôn là có thể quên được tình cảm này chứ?"

Nghe những lời này của Ôn Húc Khiên khiến trái tim Lạc Tranh quặn lên từng hồi đau đớn, giống như có hàng trăm cây kim nhọn đâm vào vậy.

Quay lại nhìn hắn, ánh mắt nàng tràn đầy vẻ đau thương. "Húc Khiên, hôn nhân không phải là một cuộc đối chác, cũng không phải là thước đo sự chân thành. Những chuyện như thế này bảo không nhắc tới nữa là có thể quên đi dễ dàng sao?"

Tôi có lỗi với anh, đó là sự thực. Mà quan hệ giữa anh và Diêu Vũ cũng không phải giả. Cả hai người đều phản bội lại sự chân thành trong hôn nhân thì sao có thể hạnh phúc mà tiếp tục ở bên nhau được?

Có thể chúng ta sẽ không nghĩ tới cũng không thèm quan tâm mà vẫn lựa chọn ở bên nhau. Nhưng khi thời gian trôi đi, sự thực mà ta cố tình che giấu sẽ trở thành một cái mụn độc. Giữa tôi và anh rồi cũng sẽ có những vấn đề phát sinh."

"Không, anh sẽ không như thế!" Ôn Húc Khiên thực sự cuống lên, "Tranh Tranh, anh biết là em yêu anh, đúng không? Em vẫn còn yêu anh vì thế mới trở nên giận dữ thế này. Anh hứa với em sự việc này sẽ không còn tái diễn. Tranh Tranh, chúng mình không thể ly hôn, anh nhất định sẽ không ly hôn với em."

Lạc Tranh cảm thấy ngọt ngào, hô hấp cũng trở nên khó khăn, cổ họng như bị tắc nghẹn. Một lúc lâu sau, đôi môi nàng nở một nụ cười hết sức đau khổ.

"Yêu? Hai chúng ta còn tư cách gì mà nói tới chữ yêu chứ?"

"Tranh Tranh..."

"Húc Khiên..." Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng cắt ngang lời hắn.

"Anh yên tâm, cho dù chúng ta có ly hôn cũng sẽ không ảnh hưởng tới văn phòng luật. Tôi sẽ không mang đi bất kỳ khách hàng nào của văn phòng cả. Các thủ tục liên quan tôi sẽ thu xếp một cách hợp lý."

Ôn Húc Khiên kinh ngạc...

"Còn về phía bố mẹ, tôi nghĩ để anh nói thì tốt hơn. Hãy nói lý do thực sự cho họ biết. Bố mẹ đều là người thông minh, nếu lừa gạt họ ngược lại còn chuốc thêm tai họa đó." Lạc Tranh khẽ thở dài, nhìn nàng có chút mệt mỏi, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

"Tranh Tranh..."

"Húc Khiên, đừng nói gì nữa. Thái độ của tôi đã rất rõ ràng. Tôi không muốn chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm nữa." Lạc Tranh ngắt lời hắn, đứng dậy.

"Đơn ly hôn tôi sẽ cố gắng hoàn thành sớm và fax cho anh."

Nói xong, Lạc Tranh hờ hững nhìn hắn một hồi rồi quay lưng bước đi.

Nhìn bóng dáng Lạc Tranh càng ngày càng khuất xa, vẻ mặt của Ôn Húc Khiên cũng dần dần biến đổi. Khuôn mặt hắn sa sầm lại, vẻ

mặt đáng thương cùng cầu xin lúc trước đã biến thành sự giận dữ đầy hung tợn.

Lạc Tranh, cô đừng có mơ! Muốn rời khỏi tôi, không đời nào!

"Bình..." một tiếng, cửa phòng khách sạn bị đẩy ra một cách thô lỗ. Vẻ mặt Ôn Húc Khiên vô cùng giận dữ đi thẳng vào phòng ngủ. Nhìn thấy Diêu Vũ đang nằm trên giường khóc lóc, không nhịn được liền quát lớn.

"Khóc cái gì mà khóc, em chỉ biết khóc thôi!"

"Húc Khiên..." Diêu Vũ thấy thái độ của Ôn Húc Khiên liền nhào vào lòng hắn khóc như mưa. "Có thật là anh sẽ rời xa em không? Húc Khiên, đừng rời xa em, xin anh đừng."

"Cắt đứt quan hệ?" Ôn Húc Khiên cười một cách lạnh lùng, nhìn vào khuôn mặt đang ngấn lệ của Diêu Vũ.

"Đó chỉ là cái cớ để cô ta hồi tâm chuyển ý mà thôi. Em phóng đảng như thế này, anh nở lòng nào để em rời khỏi giường của anh chứ?"

"Húc Khiên..." Ánh mắt của Diêu Vũ trong thoáng chốc trở nên sáng hẳn lên.

Trong ánh mắt của Ôn Húc Khiên dường như cũng mất dần sự kiên nhẫn. Hắn không nói năng gì, một tay kéo khóa quần, tay còn lại vươn ra kéo Diêu Vũ lại gần, ấn đầu cô ta xuống.

Mà Diêu Vũ dường như cũng không muốn đợi thêm nữa, đưa tay kéo quần của Ôn Húc Khiên xuống, há miệng ngậm chặt lấy vật nam tính của hắn.

Ôn Húc Khiên hít sâu một hơi tỏ vẻ thỏa mãn, bàn tay ấn đầu Diêu Vũ càng lúc càng tăng thêm lực. Khi dục vọng của hắn đã hoàn toàn được khôi phục liền thô lỗ ra lệnh. "Nằm sấp lên trên giường!"

Diêu Vũ vội vàng trút bỏ quần áo trên người, không nói một câu nào nhanh chóng nằm lên trên giường. Phần hông giường cao, ánh mắt nhìn Ôn Húc Khiên hết sức đắm đuối.

"Cao chút nữa, đồ chó cái!" Ôn Húc Khiên tiến lên, bàn tay kéo mạnh eo của Diêu Vũ, để cơ thể cô ta gần sát với vật nam tính của hắn, sau đó mạnh mẽ đâm vào không một chút thương tiếc.

Hành động của hắn khiến Diêu Vũ hét lên một tiếng hết sức dâm dăng. Húc Khiên càng ngày càng hưng phấn, hắn luận động kịch liệt, ra sức tấn công, ra sức đè ép...

"Bộp..." Húc Khiên giơ tay vỗ vào phần mông của Diêu Vũ, bàn tay còn lại ra sức xoa bóp nơi ngực đang không ngừng đung đưa của cô ta.

"Kẹp chặt vào! Vừa rồi bị con tiện nhân đó phá đám, mới làm được có một nửa nên thực sự chưa được thỏa mãn. Kêu lên nữa đi, hét to vào!"

Diêu Vũ ngoan ngoãn nghe lời, thoả mái hét lớn cùng không ngừng rên rỉ. Do luận động một cách kịch liệt nên giọng nói của cô ta liên tục bị ngắt quãng.

"Ồ tiện nhân, dám rời xa tôi ư?" Động tác của Húc Khiên càng ngày càng mãnh liệt. Hai bàn tay của hắn bắt đầu bóp chặt vào da thịt của người phụ nữ phía dưới. Thậm chí còn hung hăng kéo tóc Diêu Vũ làm cho cô ta hét lên đau đớn.

Nhưng tiếng hét đó lại càng kích thích các giác quan của hắn khiến lực tay hắn càng ngày càng mạnh hơn, hung tợn hơn. Hai tay bóp chặt phía sau cổ của Diêu Vũ, vật nam tính đang không ngừng điên cuồng luận động bên trong cơ thể của người cô ta. Mỗi một lần tiến vào đều làm cho Diêu Vũ có cảm giác muốn ngắt lịm đi.

"Tiện nhân, muốn bỏ tôi, không dễ dàng như thế đâu! Tưởng rằng ly hôn rồi thì có thể vui vẻ bên hắn sao? Cho dù có phải hủy hoại cô thì tôi cũng không để cho cô được ung dung tự tại như thế đâu, tiện nhân!"

Từng tiếng mắng chửi hòa với hơi thở thô trọng của đàn ông cùng với tiếng rên rỉ cầu xin của phụ nữ không ngừng vang lên. Trong khoảng thời gian đó, tất cả dù đúng hay sai, dù trắng hay đen cũng đều đảo lộn hết cả...

Hồi 6: Sập bẫy

Chương 78: Đối đầu giữa đêm khuya

Trong một quán rượu cao cấp, ánh đèn ống toả ra ánh sáng xanh biếc dường như có chút lạnh lẽo. Đây là một bar rượu có trình diễn nhạc jazz, bởi vậy nó không mang vẻ ồn ào như những quán rượu bình thường khác. Nhưng mà, những người tìm tới nơi này dường như đều mang theo một tâm trạng nào đó. Nơi đây có những người đàn ông thành đạt, cũng có những người đi tìm kiếm sự vui vẻ thông qua cuộc tình một đêm. Có lẽ, chỉ ở những nơi như thế này, những người đang vui mới có thể nhân lên niềm vui của bản thân, còn những người không vui sẽ tìm kiếm được niềm vui mới.

Ánh đèn xanh biếc chiếu lên gò má dường như trong suốt của Lạc Tranh. Lúc này, nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng, phủ đến mắt cá chân, đôi vai tròn đầy trắng mịn, cánh tay mềm mại như ngó sen toát lên vẻ thanh xuân mê người. Đùi ngọc thon thả bị bao phủ bởi chiếc váy dài nhẹ nhàng nhưng vẫn không thể che dấu được từng đường cong hoàn mỹ cũng như hương thơm mê người trên thân thể nàng.

Ngón tay thon dài có chút nhọn nhọt cầm lấy ly rượu sóng sánh. Lúc này, Lạc Tranh đã hơi say, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, lộ ra chút yếu đuối, lại thêm vài phần ưu thương, đủ để thu hút bất cứ ánh mắt đàn ông nào ở nơi này. Nàng không hề biết ánh mắt những người đàn ông đang có mặt nơi đây đều toát lên ham muốn mang theo dục vọng mãnh liệt.

Cũng khó trách ánh mắt họ lại như vậy. Khuôn mặt Lạc Tranh lúc này hết như rặng mây hồng, đôi vai gầy có chút vô lực, eo lưng thon thả toát lên phong thái vô cùng thanh nhã, lại thêm gương mặt trái xoan xinh đẹp với từng đường nét tinh tế, đôi mắt đẹp có thần cùng làn da tuyết trắng mịn màng, khiến cho toàn thân nàng càng toát lên

vẻ lung linh huyền ảo. Thân hình cân đối đến hoàn mỹ, thêm một chút sẽ trở thành béo, bớt chút sẽ trở thành gầy, khiến người ta không khỏi tán thưởng.

Hơn nữa, từng cử chỉ của nàng cũng vô cùng tao nhã, bất kể động tác nhỏ nào của nàng lúc này đều thu hút mọi ánh mắt đàn ông, khiến trong lòng họ dâng lên một cảm giác muốn yêu thương. Thân thể nàng có thể kích khởi dục vọng nguyên thủy nhất của họ, nhưng lại không hề có chút ý câu dẫn, càng khiến người ta cảm thấy vô cùng quyến rũ, nhìn vào không khỏi mắt hoa đầu váng.

Lạc Tranh vốn không phải người có tư lượng cao, lúc bình thường nàng cũng sẽ chẳng bao giờ tới những nơi thế này mua say. Nhưng hôm nay, hết thảy mọi chuyện phát sinh khiến nàng không có cách nào đối diện. Lúc này nàng mới biết, thì ra, đôi khi tự lừa dối mình cũng là chuyện tốt, ít nhất có thể khiến bản thân không phải chịu tổn thương một thời gian dài.

Nàng thực sự cảm thấy mệt mỏi, có cảm giác như bản thân là một sợi dây thun đã kéo căng hết mức, lại duy trì trạng thái đó quá lâu khiến cho nàng thực sự sợ hãi, sợ có một ngày sợi dây thun kia đứt lìa, nàng cũng theo đó mà suy sụp.

Tận mắt chứng kiến cảnh chồng mình cùng một người phụ nữ khác thân mật trên giường, nàng thực không biết phải hình dung tâm trạng mình thế nào. Bi thương, nức cười, oán hận, có chút ghen tuông? Hết thảy mọi cảm xúc lúc này đều tan biến theo ly rượu, chỉ còn lại một mảng mờ mịt trước mắt...

Tiếp theo đây nàng phải làm sao? Con đường sau này sẽ đi như thế nào? Nàng chưa từng nghĩ tới việc ly hôn, mặc dù nàng là một người vô cùng độc lập nhưng nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, cũng muốn có sự ấm áp của gia đình. Chỉ có trời mới biết, nàng muốn có sự ấm áp của gia đình đến cỡ nào...

Đưa tay ôm đầu, dáng vẻ say rượu của Lạc Tranh càng thêm rung động lòng người.

Rốt cục, một người đàn ông có vẻ không kìm chế được, tiến lên phía trước. Bộ dạng của hắn nhìn qua cũng khá nhã nhặn, trong mắt

toát lên sự hứng thú cùng dự vọng không hề che dấu đối với nàng.

Đi đến trước mặt Lạc Tranh, hắn ngồi xuống bên cạnh, gọi phục vụ pha chế một ly cocktail rồi đẩy đến trước mặt Lạc Tranh.

"Thiên thần xinh đẹp, ly rượu màu hồng này thực sự rất hợp với em, có thể nể mặt tôi chút chứ?" Một giọng nói sử dụng tiếng Pháp chuẩn vang lên đầy lịch lãm.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy bên tai có chút ong ong, khẽ ngược mắt nhìn. Ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông đang nở nụ cười trước mắt nàng có chút không rõ ràng, khẽ mỉm cười nhíu mày.

"Tôi quen anh sao?"

"Chúng ta mới gặp lần đầu." Hắn cười cười, thân mình khẽ nhích về phía trước, tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát trên cơ thể nàng, mê muội chìm vào sự mê hoặc có chút thần bí của nàng.

"Ha..." Lạc Tranh cười nhẹ một tiếng, toát lên sự quyến rũ đầy ma lực, "Nói vậy, anh cũng không quen tôi."

"Sau đêm nay, chúng ta sẽ quen thôi." Hắn đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, da thịt mềm mại khiến trong lòng hắn dâng lên một cảm giác hưng phấn tột cùng.

"Cút!" Lạc Tranh cũng không lập tức hất bàn tay không an phận của hắn ra, chỉ lạnh lùng cất tiếng.

"Cái gì?" Gã đàn ông kia còn tưởng mình nghe lầm.

Lạc Tranh cầm lấy ly rượu, nhìn hắn, cũng dùng thứ tiếng Pháp chuẩn mực nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng, "Anh không biết tôi, vậy tôi cũng không biết anh. Cho nên, anh, cút mau cho tôi!"

Khuôn mặt gã đàn ông kia lập tức biến sắc, "Còn muốn làm bộ làm tịch thanh cao sao?" Nói vừa dứt lời, hắn liền túm lấy nàng kéo đi.

Động tác thô lỗ của hắn lập tức bị một bàn tay đàn ông rắn chắc cản lại, mang theo vẻ mạnh mẽ không thể kháng cự. Hắn vừa muốn mở miệng nói mấy câu mắng chửi thô lỗ, lại nhìn thấy một thân hình cao lớn với ánh mắt xanh biếc lạnh lùng toát ra sự cường thế trước mặt, tất cả những lời khó nghe lập tức nuốt trở lại.

"Gây khó dễ một phụ nữ say rượu, hành vi của anh thật không có

đạo đức." Giọng nói của người kia vô cùng ấm áp lại bình tĩnh, nhưng dường như có chút xa cách toát lên sự uy nghiêm vô cùng.

Gã đàn ông xấu xa biết gặp phải đối thủ không dễ bắt nạt, cũng không dám lưu lại nữa, hùng hùng hổ hổ bỏ ra ngoài.

Lạc Tranh ngược mắt, nhìn gương mặt đàn ông có chút quen thuộc mới xuất hiện. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé ra, dường như muốn chạm vào gương mặt anh ta...

Người đàn ông kia có vẻ bị bộ dạng của nàng chọc cười, đưa tay ôm lấy nàng, dịu dàng nói, "Xem ra, tôi thực có duyên gặp gỡ mỗi lần em say rượu."

"Anh là..." Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn anh ta, "Dennis? Anh....sao anh lại ở đây?"

"Chỉ là tình cờ mà thôi. Không ngờ tới nơi này lại có thể xử lý con ma men là em." Dennis nhìn gương mặt có chút say, toát lên vẻ kiêu diễm của nàng, gò má có chút ửng hồng, không khỏi than nhẹ trong lòng. "Người phụ nữ này thực quá mức xinh đẹp." Khẽ chau mày, Dennis lên tiếng, "Nơi này không thích hợp với em, em ở đâu, tôi đưa em về?"

"Uhm..." Lạc Tranh có chút mơ màng, bàn tay nhỏ khẽ vỗ lên bả vai hấn đầy hào khí, "Anh...thực trượng nghĩa. Không hổ danh là thần bài. Túi...túi xách của tôi..."

Dennis cười khổ, việc anh ta trượng nghĩa với việc anh ta là thần bài có quan hệ sao? Xem ra tình huống cũng không nghiêm trọng như hấn tưởng. Ít ra nàng vẫn còn nhớ đến túi xách của mình. Nghĩ đến đây, Dennis liền cầm lấy túi xách đặt trên quầy bar của nàng, kéo nàng rời khỏi quán.

Xe thẳng đường chạy khỏi trung tâm thành phố, bỏ lại sau lưng hết thảy sự ồn ào náo nhiệt. Dennis dừng xe lại bên đường bởi Lạc Tranh đòi uống nước.

Không còn cách nào, anh ta đành chạy đi mua nước, đợi nàng uống xong, vừa muốn hỏi địa chỉ để đưa nàng về, lại thấy nàng dường như rất khó chịu ngồi sụp xuống góc đường...

Trong lòng Dennis không khỏi dâng lên một cảm giác đau nhói,

tuy thời gian quen biết nàng chưa lâu, nhưng nàng lại có tác động khá sâu sắc với anh ta. Trong thế giới của anh ta, chưa bao giờ có người phụ nữ nào như nàng, tinh táo như vậy, bình tĩnh như vậy, lớn mật như vậy. Mà giờ khắc này, nàng lại vô lực ngồi đó, dường như cả thế giới của nàng đã âm ỉ sụp đổ vậy...

Khẽ than nhẹ một tiếng, Dennis bước đến trước mặt Lạc Tranh, cũng ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, "Qua uống chút nước đi, tôi biết hiện giờ em rất khó chịu." Nói dứt lời, Dennis đưa tay kéo nàng dậy, "Vào xe ngồi đi."

Lạc Tranh lắc đầu, vẻ mặt đầy bi thương.

Dennis thấy nàng kiên trì như vậy, suy nghĩ một chút, đem áo khoác trên người cởi ra, nhẹ nhàng choàng lên bờ vai nàng, "Đêm xuống rất lạnh, đừng để bị cảm."

Người đàn ông trước mặt trước sau vẫn đối xử với nàng bằng một thái độ vô cùng ân cần và ấm áp, không hề tỏ vẻ mất kiên nhẫn hay tức giận, ngay giọng nói của anh ta cũng mang theo sự chân tình khiến nàng thực sự được an ủi.

Khi chiếc áo khoác ấm áp trùm lên bờ vai nhỏ bé, rốt cục Lạc Tranh không thể kìm chế được những giọt nước mắt uỷ khuất thêm nữa.

Dennis quả thực bị bất ngờ, gương mặt vốn lạnh lùng giờ ngập tràn sự bối rối bởi anh ta chưa từng gặp qua tình huống thế này. Hơn nữa, anh ta cũng không ngờ tới Lạc Tranh lại rơi nước mắt. Giật mình sửng người mất một lúc, Dennis vội xoay người lấy hộp khăn giấy trong xe, dè dặt lau nước mắt cho nàng.

Dennis vốn không biết cách an ủi người khác, vào những lúc thế này lại càng không biết cách để an ủi một phụ nữ đang đau lòng rơi lệ.

Lạc Tranh cũng không biết tại sao nước mắt mình lại có thể dễ dàng rơi xuống như vậy. Có lẽ tại uống rượu say, hoặc cũng có lẽ là do sự ấm áp của chiếc áo khoác trên người. Dennis vẫn không nói lời nào, chỉ lặng lẽ lau nước mắt cho nàng. Có lẽ như vậy là cách tốt nhất, ít ra nàng sẽ không phải chịu thêm bất kỳ áp lực tâm lý nào.

Dennis thấy Lạc Tranh càng lúc càng thương tâm hơn. Anh ta biết rõ, dựa theo tính cách của nàng, nếu không gặp phải uỷ khuất lớn lao thì nàng sẽ không bao giờ có biểu hiện thế này. Vì thế, Dennis nhẹ nhàng lên tiếng, "Lạc Tranh, muốn khóc thì em cứ lớn tiếng khóc lên đi, như vậy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút."

Một người bình thường, vào thời điểm yếu đuối như vậy mà nghe thấy câu này, nỗi bi ai trong lòng sẽ càng tăng thêm. Nhất là khi, Dennis lại là người khiến người ta có cảm giác vô cùng tin tưởng.

Lạc Tranh cũng vậy, nỗi uỷ khuất trong lòng dường như tăng thêm vài phần, nghẹn ngào nói, "Tôi....tôi có thể mượn vai anh một chút không?"

Dennis không nói gì, đưa tay kéo nàng lại, ôm vào trong ngực...

Lạc Tranh giống như người chết đuối vớ được tấm bè gỗ cứu mạng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong ngực Dennis, tiếng khóc càng lúc càng lớn, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống thấm ướt đầm áo sơ mi của Dennis. Nhưng Dennis không hề cảm thấy phiền, chỉ khẽ đưa tay vuốt ve đầu nàng, "Khóc đi, đem tất cả những uỷ khuất trong lòng khóc ra cho thoải mái..."

Thanh âm của anh ta vẫn vững vàng cùng dịu dàng như vậy, bàn tay vô cùng ôn nhu vuốt ve mái tóc nàng khiến trong lúc nhất thời tâm tình Lạc Tranh như thả lỏng, chỉ muốn đắm mình vào sự êm ái đó...

"Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?" Lạc Tranh vô lực khóc nức nở, "Tôi thật sự muốn làm tốt bổn phận của một người vợ hiền. Tại sao...tại sao lại để tôi phải nhìn thấy mấy thứ đó."

Dennis nghe thấy những lời này, rốt cục hiểu ra vài chuyện. Thì ra nàng đã kết hôn. Nhưng mà có thể dễ dàng nhận thấy cuộc sống hôn nhân của nàng không được tốt đẹp.

"Là tên khốn đó có mắt không trông, không nhìn ra ưu điểm của em. Vì tên đàn ông không biết quý trọng mình mà rơi lệ, như vậy không đáng..." Dennis nhẹ giọng an ủi nàng.

Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta có thể nhận ra tên đàn ông xấu xa kia đã khiến nàng thương tâm đến cực điểm.

"Không... Là lỗi của tôi." Lạc Tranh khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, gương mặt còn vương nước mắt nhưng vẫn không che dấu được nét kiêu diễm xuất thần. Nàng hiện giờ đang ở tình cảnh say rượu thổ lộ tâm tình.

"Là tôi đã sai trước, tại tôi...Tôi đã rất cố gắng rồi. Tôi từng nghĩ sau khi kết hôn sẽ toàn tâm toàn ý mà đối xử thật tốt với anh ta, tôi muốn dùng cả cuộc đời còn lại để yêu anh ta, bù đắp cho anh ta...Nhưng mà, anh ta thực sự không có quên được....chúng tôi...tôi cùng anh ta không thể nào trở lại như trước...."

Dennis rất cuộc cũng biết đại khái sự tình, nhưng cũng không thể hỏi kỹ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy nàng, bàn tay khẽ vỗ về lưng nàng, nhẹ nhàng nói, "Tôi biết em là một người phụ nữ rất tốt, thất bại trong hôn nhân cũng không có nghĩa gì cả, em còn trẻ, còn có thể làm lại từ đầu. Chuyện nam nữ không thể nói rõ ai đúng ai sai. Hết thầy mọi chuyện đến nước này, có lẽ cũng là một kết cục tốt nhất."

"Không... là tôi sai rồi, anh ta cũng sai rồi. Anh ta đã thay đổi, càng ngày càng trở nên xa lạ..." Lạc Tranh nhìn chăm chú vào gương mặt Dennis, bi thương lên tiếng, "Đàn ông các người có phải đều thích mang mặt nạ hay không? Một khuôn mặt thế này, một khuôn mặt thế khác. Còn anh? Anh có mang chiếc mặt nạ nào không?"

Vừa nói, ngón tay thon dài của nàng như khẽ lướt trên gương mặt Dennis, như thể muốn xem xem rốt cuộc anh ta có mang theo lớp mặt nạ nào không?

Dennis cười nhẹ, cũng không ngăn cản hành vi lúc say rượu này của nàng, mặc cho bàn tay nàng tùy ý lướt trên gương mặt mình. Một lát sau, khẽ giữ bàn tay nhỏ bé trong tay mình, "Gương mặt em nhìn thấy lúc này là dáng vẻ thường ngày của tôi."

"Nói dối..." Hàng lệ trong mắt Lạc Tranh lại lần nữa trào ra, "Húc Khiên trước đây cũng dịu dàng, cực kỳ dịu dàng, tôi còn chưa từng thấy anh ta tức giận bao giờ, nhưng mà....anh ta thay đổi rồi, thay đổi khiến tôi không thể nhận ra nổi nữa."

"Húc Khiên mà em vừa nhắc đến là chồng em sao?" Dennis khẽ hỏi.

Lạc Tranh gật đầu, vẻ mặt đầy bi thương...

Dennis không khỏi thở dài đầy tiếc nuối. Cái tên Húc Khiên kia không biết là thần thánh phương nào, có thể cưới được người phụ nữ tốt như vậy lại không biết quý trọng, hẳn thực sự là kẻ có mắt không trông mà.

"Nếu như không hạnh phúc, vậy cũng đừng miễn cưỡng bản thân ở bên hắn nữa." Dennis biết mình nói vậy rất độc ác, nhưng mà anh ta thật sự muốn làm người ích kỷ một lần trong đời.

"Trên đời này còn rất nhiều người đàn ông tốt, em ưu tú như vậy, người đàn ông biết quý trọng em còn rất nhiều..."

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn Dennis, đôi mắt vẫn còn mờ lệ, hàng lông mi dài khẽ run rẩy, gương mặt xinh đẹp toát lên sự yếu đuối, trên má còn hoen vài giọt nước mắt lấp lánh...

Dennis đưa tay khẽ lau nước mắt cho nàng. Động tác tưởng như đơn giản đó vào thời khắc này lại trở nên không hề đơn thuần, nó mang theo tình ý quyến luyến, giữa đêm yên tĩnh mang theo sự mê hoặc sâu đậm.

Dưới ánh trăng dịu dàng, Lạc Tranh dường như Dao Trì tiên nữ hạ phàm, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành in sâu trong ánh mắt Dennis. Chăm chú nhìn nàng, ánh mắt đầy âu yếm, bàn tay khẽ vuốt ve gò má nàng dần chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve phần gáy xinh đẹp. Khẽ cúi xuống, đôi môi chậm rãi hướng về cánh môi thơm ngát của nàng...

Nhưng mà đúng lúc này...

"Không được chạm vào cô ấy!" Một giọng đàn ông đầy uy lực vang lên, mang theo chút áp bách, cảm giác như có một cơn cuồng phong vừa quét qua bầu không khí, cảm giác có một hơi thở đầy nguy hiểm ập tới.

Tiếng quát lạnh lùng bất ngờ vang lên khiến Dennis bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy cách đó không xa có một chiếc xe con dừng lại từ lúc nào. Một thân y phục cao cấp bao lấy thân hình cao

lớn của Louis Thương Nghiêu, khiến toàn thân hấn toát ra sự cường thế. Hấn đứng đó, vẻ mặt nghiêm nghị lộ ra ý cảnh cáo không hề che giấu, lại nhìn thấy Lạc Tranh một thân xụi lơ dựa vào ngực Dennis lúc này, ánh mắt Thương Nghiêu cơ hồ muốn toé lửa.

Trong lòng Dennis không khỏi dâng lên một cảm giác đau nhói, tuy thời gian quen biết nàng chưa lâu, nhưng nàng lại có tác động khá sâu sắc với anh ta. Trong thế giới của anh ta, chưa bao giờ có người phụ nữ nào như nàng, tinh táo như vậy, bình tĩnh như vậy, lớn mật như vậy. Mà giờ khắc này, nàng lại vô lực ngồi đó, dường như cả thế giới của nàng đã âm ỉ sụp đổ vậy...

Khẽ than nhẹ một tiếng, Dennis bước đến trước mặt Lạc Tranh, cũng ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, "Qua uống chút nước đi, tôi biết hiện giờ em rất khó chịu." Nói dứt lời, Dennis đưa tay kéo nàng dậy, "Vào xe ngồi đã."

Lạc Tranh lắc đầu, vẻ mặt đầy bi thương.

Dennis thấy nàng kiên trì như vậy, suy nghĩ một chút, đem áo khoác trên người cởi ra, nhẹ nhàng choàng lên bờ vai nàng, "Đêm xuống rất lạnh, đừng để bị cảm."

Người đàn ông trước mặt trước sau vẫn đối xử với nàng bằng một thái độ vô cùng ân cần và ấm áp, không hề tỏ vẻ mất kiên nhẫn hay tức giận, ngay giọng nói của anh ta cũng mang theo sự chân tình khiến nàng thực sự được an ủi.

Khi chiếc áo khoác ấm áp trùm lên bờ vai nhỏ bé, rốt cục Lạc Tranh không thể kìm chế được những giọt nước mắt uỷ khuất thêm nữa.

Dennis quả thực bị bất ngờ, gương mặt vốn lạnh lùng giờ ngập tràn sự bối rối bởi anh ta chưa từng gặp qua tình huống thế này. Hơn nữa, anh ta cũng không ngờ tới Lạc Tranh lại rơi nước mắt. Giật mình sửng người một lúc, Dennis vội xoay người lấy hộp khăn giấy trong xe, dè dặt lau nước mắt cho nàng.

Dennis vốn không biết cách an ủi người khác, vào những lúc thế này lại càng không biết cách để an ủi một phụ nữ đang đau lòng rơi lệ.

Lạc Tranh cũng không biết tại sao nước mắt mình lại có thể dễ dàng rơi xuống như vậy. Có lẽ tại uống rượu say, hoặc cũng có lẽ là do sự ấm áp của chiếc áo khoác trên người. Dennis vẫn không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng lau nước mắt cho nàng. Có lẽ như vậy là cách tốt nhất, ít ra nàng sẽ không phải chịu thêm bất kỳ áp lực tâm lý nào.

Dennis thấy Lạc Tranh càng lúc càng thương tâm hơn. Anh ta biết rõ, dựa theo tính cách của nàng, nếu không gặp phải uỷ khuất lớn lao thì nàng sẽ không bao giờ có biểu hiện thế này. Vì thế, Dennis nhẹ nhàng lên tiếng, "Lạc Tranh, muốn khóc thì em cứ lớn tiếng khóc lên đi, như vậy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút."

Một người bình thường, vào thời điểm yếu đuối như vậy mà nghe thấy câu này, nỗi bi ai trong lòng sẽ càng tăng thêm. Nhất là khi, Dennis lại là người khiến người ta có cảm giác vô cùng tin tưởng.

Lạc Tranh cũng vậy, nỗi uỷ khuất trong lòng dường như tăng thêm vài phần, nghẹn ngào nói, "Tôi....tôi có thể mượn vai anh một chút không?"

Dennis không nói gì, đưa tay kéo nàng lại, ôm vào trong ngực...

Lạc Tranh giống như người chết đuối vớ được tấm bè gỗ cứu mạng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong ngực Dennis, tiếng khóc càng lúc càng lớn, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống thấm ướt đầm áo sơ mi của Dennis. Nhưng Dennis không hề cảm thấy phiền, chỉ khẽ đưa tay vuốt ve đầu nàng, "Khóc đi, đem tất cả những uỷ khuất trong lòng khóc ra cho thoải mái..."

Thanh âm của anh ta vẫn vững vàng cùng dịu dàng như vậy, bàn tay vô cùng ôn nhu vuốt ve mái tóc nàng khiến trong lúc nhất thời tâm tình Lạc Tranh như thả lỏng, chỉ muốn đắm mình vào sự êm ái đó...

"Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?" Lạc Tranh vô lực khóc nức nở, "Tôi thật sự muốn làm tốt bốn phận của một người vợ hiền. Tại sao...tại sao lại để tôi phải nhìn thấy mấy thứ đó."

Dennis nghe thấy những lời này, rốt cục hiểu ra vài chuyện. Thì ra nàng đã kết hôn. Nhưng mà có thể dễ dàng nhận thấy cuộc sống hôn nhân của nàng không được tốt đẹp.

"Là tên khốn đó có mắt không trông, không nhìn ra ưu điểm của

em. Vì tên đàn ông không biết quý trọng mình mà rơi lệ, như vậy không đáng..." Dennis nhẹ giọng an ủi nàng.

Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta có thể nhận ra tên đàn ông xấu xa kia đã khiến nàng thương tâm đến cực điểm.

"Không... Là lỗi của tôi." Lạc Tranh khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, gương mặt còn vương nước mắt nhưng vẫn không che dấu được nét kiêu diễm xuất thần. Nàng hiện giờ đang ở tình cảnh say rượu thổ lộ tâm tình.

"Là tôi đã sai trước, tại tôi...Tôi đã rất cố gắng rồi. Tôi từng nghĩ sau khi kết hôn sẽ toàn tâm toàn ý mà đối xử thật tốt với anh ta, tôi muốn dùng cả cuộc đời còn lại để yêu anh ta, bù đắp cho anh ta...Nhưng mà, anh ta thực sự không có quên được....chúng tôi...tôi cùng anh ta không thể nào trở lại như trước...."

Dennis rốt cuộc cũng biết đại khái sự tình, nhưng cũng không thể hỏi kỹ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy nàng, bàn tay khẽ vỗ về lưng nàng, nhẹ nhàng nói, "Tôi biết em là một người phụ nữ rất tốt, thất bại trong hôn nhân cũng không có nghĩa gì cả, em còn trẻ, còn có thể làm lại từ đầu. Chuyện nam nữ không thể nói rõ ai đúng ai sai. Hết thầy mọi chuyện đến nước này, có lẽ cũng là một kết cục tốt nhất."

"Không... là tôi sai rồi, anh ta cũng sai rồi. Anh ta đã thay đổi, càng ngày càng trở nên xa lạ..." Lạc Tranh nhìn chăm chú vào gương mặt Dennis, bi thương lên tiếng, "Đàn ông các người có phải đều thích mang mặt nạ hay không? Một khuôn mặt thế này, một khuôn mặt thế khác. Còn anh? Anh có mang chiếc mặt nạ nào không?"

Vừa nói, ngón tay thon dài của nàng như khế lướt trên gương mặt Dennis, như thể muốn xem xem rốt cuộc anh ta có mang theo lớp mặt nạ nào không?

Dennis cười nhẹ, cũng không ngăn cản hành vi lúc say rượu này của nàng, mặc cho bàn tay nàng tùy ý lướt trên gương mặt mình. Một lát sau, khẽ giữ bàn tay nhỏ bé trong tay mình, "Gương mặt em

nhìn thấy lúc này là dáng vẻ thường ngày của tôi."

"Nói dối..." Hàng lệ trong mắt Lạc Tranh lại lần nữa trào ra, "Húc Khiên trước đây cũng dịu dàng, cực kỳ dịu dàng, tôi còn chưa từng thấy anh ta tức giận bao giờ, nhưng mà....anh ta thay đổi rồi, thay đổi khiến tôi không thể nhận ra nổi nữa."

"Húc Khiên mà em vừa nhắc đến là chồng em sao?" Dennis khẽ hỏi.

Lạc Tranh gạt đầu, vẻ mặt đầy bi thương...

Dennis không khỏi thở dài đầy tiếc nuối. Cái tên Húc Khiên kia không biết là thần thánh phương nào, có thể cưới được người phụ nữ tốt như vậy lại không biết quý trọng, hẳn thực sự là kẻ có mắt không trông mà.

"Nếu như không hạnh phúc, vậy cũng đừng miễn cưỡng bản thân ở bên hắn nữa." Dennis biết mình nói vậy rất độc ác, nhưng mà anh ta thật sự muốn làm người ích kỷ một lần trong đời.

"Trên đời này còn rất nhiều người đàn ông tốt, em ưu tú như vậy, người đàn ông biết quý trọng em còn rất nhiều..."

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn Dennis, đôi mắt vẫn còn mờ lệ, hàng lông mi dài khẽ run rẩy, gương mặt xinh đẹp toát lên sự yếu đuối, trên má còn hoen vài giọt nước mắt lấp lánh...

Dennis đưa tay khẽ lau nước mắt cho nàng. Động tác tưởng như đơn giản đó vào thời khắc này lại trở nên không hề đơn thuần, nó mang theo tình ý quyến luyến, giữa đêm yên tĩnh mang theo sự mê hoặc sâu đậm.

Dưới ánh trăng dịu dàng, Lạc Tranh dường như Dao Trì tiên nữ hạ phàm, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành in sâu trong ánh mắt Dennis. Chăm chú nhìn nàng, ánh mắt đầy âu yếm, bàn tay khẽ vuốt ve gò má nàng dần chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve phần gáy xinh đẹp. Khẽ cúi xuống, đôi môi chậm rãi hướng về cánh môi thơm ngát của nàng...

Nhưng mà đúng lúc này...

"Không được chạm vào cô ấy!" Một giọng đàn ông đầy uy lực vang lên, mang theo chút áp bách, cảm giác như có một cơn cuồng

phong vừa quét qua bầu không khí, cảm giác có một hơi thở đầy nguy hiểm ập tới.

Tiếng quát lạnh lùng bất ngờ vang lên khiến Dennis bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy cách đó không xa có một chiếc xe con dừng lại từ lúc nào. Một thân y phục cao cấp bao lấy thân hình cao lớn của Louis Thương Nghiêu, khiến toàn thân hấn toát ra sự cường thế. Hấn đứng đó, vẻ mặt nghiêm nghị lộ ra ý cảnh cáo không hề che giấu, lại nhìn thấy Lạc Tranh một thân xui lơ dựa vào ngực Dennis lúc này, ánh mắt Thương Nghiêu cơ hồ muốn toé lửa.

Người đàn ông có sự nghiệp thành công thường tính cách cũng rất mạnh mẽ. Mặc dù không phải người nào cũng bộc lộ rõ bản tính của mình nhưng nếu quan sát một chút những lời nói của họ sẽ dễ dàng phát hiện ra, thái độ của bọn họ luôn luôn cứng rắn, thậm chí nhiều khi khá cố chấp, cố chấp đến độc đoán.

Gặp gỡ một người đàn ông như vậy, là phúc mà cũng là hoạ. Người phụ nữ may mắn có thể tận hưởng niềm hạnh phúc mà người đàn ông này mang lại. Người phụ nữ đó sẽ không phải lo nghĩ gì. Nói trắng ra là, giống như một vật cưng được nuôi nhốt vậy. Nhưng bất hạnh cũng sẽ theo đó mà sinh ra. Bạn đã từng nghe qua có ai nuôi dưỡng vật cưng mà lại gặp trường hợp nó không vâng lời chưa? Dường như là không có. Cũng đúng với trường hợp người phụ nữ ở bên cạnh người đàn ông mạnh mẽ, họ chỉ có một nhiệm vụ là tuyệt đối phục tùng tính thích khống chế và kiểm soát của đàn ông mà thôi.

Gặp gỡ một người đàn ông như vậy, cũng đủ khiến phụ nữ phải đau đầu rồi, đừng nói đến việc gặp tới hai người đàn ông như vậy...

Đêm tối mịt mù tựa như đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông kia. Dường như những vì sao cũng vỡ vụn gieo rắc thứ ánh sáng trắng bạc cuối cùng hoà vào màn đêm sâu thẳm.

Đầu Lạc Tranh đau như muốn nổ tung, nàng không biết vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, càng không biết hiện giờ lại gặp phải chuyện gì nữa.

Vô lực dựa vào người Dennis, ngược đôi mắt mơ hồ nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa. Hấn là ai? Sao lại nhìn quen mắt

như vậy...

Dưới ánh trăng, dáng vẻ người đàn ông kia rất cao lớn, chỉ là sắc mặt hần nhìn qua không được tốt cho lắm...

Gương mặt Louis Thương Nghiêu xám lại tựa quỷ dữ, ánh mắt lạnh băng giống như thanh kiếm sắc bén quét về phía hai người đứng cách hần không xa. Một cảm giác tức mắt đến cực điểm, mà nơi ngực hần còn bùng lên một ngọn lửa giận dữ khó kìm nén.

Loại cảm giác này vừa có chút thống khổ, vừa xen lẫn chút mất mát, khiến hần thấy rất không thoải mái.

Hần không thích cảm giác này chút nào!

Hàng lông mày rậm khể chau lại, Louis Thương Nghiêu bước nhanh đến phía trước, ánh mắt lướt qua Dennis một chút rồi sau đó, nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn đã ngà ngà say của Lạc Tranh. Cách nàng nhìn hần giống như nhìn một người không quen biết khiến cảm giác không vui trong lòng càng tăng vọt.

Hần nhanh chóng vươn tay ra, một lời cũng không nói, đem Lạc Tranh kéo về phía mình.

Cánh tay Dennis cũng lập tức giơ lên, ngăn cản ý đồ của hần.

Dưới ánh trăng, hai thân hình đàn ông cao lớn tạo thành thế đối lập, toàn thân Louis Thương Nghiêu phát ra sự cuồng ngạo, giống như một ngọn đuốc rừng rực đang bốc cháy, mà Dennis toàn thân phát ra một luồng khí nhu hoà, giống như mặt biển rộng lớn, nhìn qua tưởng sảng êm gió lặng, nhưng lại ẩn dấu một sự nguy hiểm kinh người. Hai người đàn ông cường thế ở cùng một chỗ, giống như những con sư tử mạnh mẽ trong rừng rậm, đều muốn dùng tốc độ nhanh nhất để chiếm cứ địa bàn của mình.

Mà giờ khắc này, Lạc Tranh tựa hồ biến thành mục tiêu tranh đoạt của hai người đàn ông. Có lẽ sự tranh đoạt lần này không hề liên quan đến tình yêu, cũng không liên quan đến thù hận, chỉ đơn thuần là cuộc đọ sức giữa hai người đàn ông mà thôi.

Louis Thương Nghiêu đương nhiên nhìn ra ánh mắt có chút khác thường của Dennis, mà Dennis lúc này cũng nhìn thấy ánh mắt của Louis Thương Nghiêu ngập tràn lửa giận.

Sự đối đầu giữa hai người đàn ông lúc này chỉ có thể hình dung bằng một từ "tranh giành tình cảm".

"Tránh ra!" Louis Thương Nghiêu tuy chỉ thốt ra hai chữ, nhưng ngữ điệu lạnh như băng, âm u tựa ma quỷ, lộ ra ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Dennis nghe vậy cười nhẹ, lắc lắc đầu, nhìn về hướng Louis Thương Nghiêu một lúc, vẻ mặt bình thản có chút xa cách.

"Thương Nghiêu, cô ấy chỉ là nhân viên của anh, làm ông chủ như vậy không phải đã quan tâm quá mức rồi sao?"

Louis Thương Nghiêu chẳng muốn đôi co với Dennis, gương mặt cương nghị bị một màn sương lạnh băng bao phủ. Hắn cũng không trả lời câu hỏi vừa rồi, chỉ lạnh lùng lên tiếng.

"Trả cô ấy lại cho tôi!"

Người phụ nữ đáng chết, lại dám một mình uống nhiều rượu như vậy?

Dennis thấy cặp mắt như chim ưng của Louis Thương Nghiêu không hề chớp, nhìn chăm chú Lạc Tranh đang dựa vào ngực mình. Ánh mắt đó rất sắc bén, dường như ngập tràn tức giận, nhưng nhìn kỹ lại, trong đó bao hàm biết bao thương tiếc...

"Cô ấy say rồi. Tôi nghĩ, vào lúc này cô ấy không có tâm tình nào để xử lý công việc cho anh đâu." Dennis lạnh lùng cất lời, liền đó, đỡ Lạc Tranh trở về xe.

"Rầm..." Bàn tay Louis Thương Nghiêu lập tức đóng sầm cửa xe lại, dùng phương pháp trực tiếp nhất ngăn cản hành động của Dennis. Áo sơ mi của hắn xắn lên tận khuỷu tay, hơi thở cường thế đầy áp bách, đôi mắt tối sầm lại, giống như dã thú mới từ rừng sâu bước ra, lộ ra ý chiếm hữu khiến người ta cảm thấy hít thở vô cùng khó khăn, "Anh có thể đi, cô ấy ở lại."

Dennis khẽ cười lạnh, dường như sự đe dọa của Louis Thương Nghiêu chẳng có chút đáng sợ nào. Ngược lại, anh ta vô cùng bình tĩnh hỏi lại, "Lý do là gì?"

Louis Thương Nghiêu nhìn thoáng qua Lạc Tranh, đầu của nàng hơi rũ xuống, chiếc cằm nhỏ cơ hồ sắp chạm vào ngực, không khó

để nhận ra nàng đang rất khó chịu.

Hắn khẽ nhíu mày, giọng nói lộ ra chút lo lắng.

"Lý do chính là...cô ấy là người của tôi."

"Người của anh?" Dennis có chút hứng thú nhìn hắn, lên tiếng, "Câu này có rất nhiều hàm nghĩa. Người của anh, nhân viên của anh? Cứ coi như cô ấy là người của anh, thì anh cũng chỉ là ông chủ mà thôi. Anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô ấy. Còn nếu như ý anh là cô ấy là người phụ nữ của anh..."

Nói đến đây, Dennis liền ngừng lại, từ trong ánh mắt ấm áp của anh ta không thể đoán biết được anh ta đang suy nghĩ điều gì. Đương nhiên, anh ta cũng không thể nhìn thấu tâm tư của Louis Thương Nghiêu. Hai người đàn ông lòng dạ sâu xa dường như đang ngầm đấu trí.

Tâm tư đối phương thế nào đây?

Tâm tư của con người đều có thể do sự tôi luyện mà thành. Dần dần, lòng dạ họ trở nên không hề đơn thuần, ngay cả ánh mắt đều có thể được nguy trang một cách khéo léo.

Ngừng lại một lúc, Dennis dường như tìm được chút sơ hở, nhưng vẻ mặt Louis Thương Nghiêu khiến anh ta có chút thất vọng, khuôn mặt đó vẫn lạnh lẽo như vậy...

Dennis cười khẽ, tiếp tục cất tiếng, "Theo những gì tôi biết, Deneuve mới là người phụ nữ của anh, không phải vậy sao?"

Louis Thương Nghiêu vẫn như trước không hề trả lời câu hỏi của Dennis, đôi mắt nguy hiểm như chim ưng khẽ nheo lại, đôi môi cũng mím chặt. Một lúc lâu sau, hắn khẽ nở nụ cười như thể nhìn xuyên thấu tâm tư đối phương."

"Anh, thích cô ấy?" Giọng nói của hắn cực kỳ lạnh lùng, mà ánh mắt lúc này lại càng thêm rực lửa.

Dennis cũng không hề lảng tránh ánh mắt kia, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của Louis Thương Nghiêu mà chỉ khẽ lên tiếng...

"Thương Nghiêu, bất kỳ người đàn ông nào cũng có quyền theo đuổi Lạc Tranh, chỉ có anh là không!"

Bàn tay Louis Thương Nghiêu đột nhiên siết chặt thành nắm đấm,

nhìn vào gương mặt hấn lúc này khiến người ta có cảm giác như một dã thú chuẩn bị tấn công con mồi.

Dennis chẳng chút để tâm đến dáng vẻ tức giận của hấn. Xét về thực lực, anh ta tuyệt đối không thua kém Louis Thương Nghiêu bao nhiêu.

"Nhân viên của anh, tôi sẽ thay anh chăm sóc đảng hoàng. Còn riêng phần anh..." Dennis hơi ngừng lời, "...có lẽ nên xác định lại cho rõ ràng bản thân mình rốt cuộc đang làm gì mới là điều quan trọng nhất. Lạc Tranh là bạn tôi, tôi chăm sóc cho cô ấy cũng là chuyện rất bình thường nhưng anh lại nói là không được. Tôi nghĩ, anh chắc không muốn thấy Deneuve phải đau lòng chứ?"

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nắm tay vẫn không hề buông lỏng, lạnh lùng lặp lại câu nói cũ.

"Tôi nói rồi, anh có thể đi, cô ấy ở lại!"

"Thật xin lỗi, tôi không làm được." Giọng nói của Dennis cũng đột ngột chuyển lạnh. Nói vừa dứt lời, anh ta đưa tay đẩy cánh tay đang chặn cửa xe của Louis Thương Nghiêu ra, vừa định mở cửa xe.

"Rầm!"

Chỉ thấy vẻ mặt Louis Thương Nghiêu đầy phần nộ giương cao nắm tay. Một nắm đấm hung bạo hướng phía mặt Dennis xông tới. Dennis tuyệt đối không nghĩ tới Louis Thương Nghiêu có thể vì một phụ nữ mà ra tay, đương nhiên không chút đề phòng. Nhận trọn cú đấm của Louis Thương Nghiêu, anh ta lão đảo ngã nghiêng người về phía trước xe.

Mà thân thể mềm nhũn của Lạc Tranh dĩ nhiên được Louis Thương Nghiêu đỡ lấy, ôm vào trong ngực.

"Uhm..." Lạc Tranh vô thức kêu khẽ. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy bên tai vang lên tiếng ong ong, ngay sau đó là một hồi trời đất rung chuyển. Tiếp theo, nàng bị một cách tay rắn chắc kéo qua, mùi hoắc hương quen thuộc nhanh chóng bao vây thân hình nhỏ bé...

Dennis chậm rãi ngồi dậy, đưa ngón tay cái lau khoé môi, chỉ thấy một màu đỏ rực của máu. Anh ta bất đắc dĩ cười khẽ, cũng không

lập tức đứng lên, chỉ là khẽ duỗi tay duỗi chân, cả người dựa vào thân xe, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu nở nụ cười nhẹ, "Thương Nghiêu, trong ấn tượng của tôi, hình như đây là lần đầu tiên anh vì một phụ nữ mà ra tay đánh người."

Louis Thương Nghiêu mặt lạnh băng, đáp lại, "Tôi nói cho anh biết, cô ấy là người phụ nữ của tôi. Về sau, tránh xa cô ấy ra một chút. Nếu không, đừng trách tôi không nể tình." Nói xong, hắn đem áo khoác của Dennis giật khỏi vai Lạc Tranh, ném về phía đầu xe, đem nàng ôm vào trong ngực, sai bước hướng về phía xe của mình.

Ánh đèn xe chiếu theo bóng dáng cao lớn của hắn, mà Lạc Tranh lúc này nằm gọn trong lòng ngực vạm vỡ, không một chút phản kháng giống như một chú thỏ trắng nhỏ yếu ớt.

Nhìn Louis Thương Nghiêu ôm nàng lên xe, dõi theo cho đến khi xe rời đi, Dennis khẽ nở nụ cười nhẹ. Vẫn là bộ dạng nhàn nhã như vậy, một lúc sau anh ta mới đứng dậy, buông lỏng gân cốt, đem áo khoác ném vào trong xe, lái xe rời đi.

Căn biệt thự yên tĩnh chìm trong ánh trăng càng toát lên phong thái quyến rũ lòng người.

"Uhm..." Vừa vào đến phòng ngủ, Louis Thương Nghiêu liền đem Lạc Tranh đặt xuống giường. Nhìn bộ dạng nhíu mày khó chịu của nàng, vẻ mặt hắn tràn đầy tức giận nhưng trong lòng lại có một cảm giác đau đớn. Chăm chú nhìn nàng một lúc lâu sau hắn mới xoay người đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu, hắn quay lại mang theo một ly trà giải rượu, đem người phụ nữ đang khó chịu ở trên giường đỡ ngồi dậy, đem ly trà kề sát môi nàng, thô lỗ lớn tiếng nói, "Uống!"

Giọng nói của hắn mang theo vẻ tức giận cùng mệnh lệnh áp đặt.

Lạc Tranh khẽ mở đôi mắt đã mơ hồ. Đêm nay, nàng uống toàn là rượu mạnh, hiện giờ có thể nói là đã say tới mức ý thức tan rã. Khẽ "uhm" một tiếng, lại cảm thấy một mùi là lạ quyện vào hơi thở, nàng khẽ nhăn chiếc mũi xinh, "Không sao...đầu tôi đau quá, không uống rượu..."

Tất cả tức giận dường như trong nháy mắt tan biến, Louis Thương Nghiêu bất đắc dĩ nói, "Đây là trà giải rượu, uống vào sẽ không thấy khó chịu nữa."

"Hi hi..." Lạc Tranh đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt đẹp bởi tác dụng của rượu dường như có phần trong vắt như dòng suối, mang theo nét mơ hồ làm rung động lòng người. Nàng đột nhiên đưa tay ra, vòng qua cổ Louis Thương Nghiêu, giống như một đứa trẻ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, "Anh gạt tôi...tôi không tin."

Dưới ánh đèn dịu nhẹ trong phòng, từng đường nét tinh tế trên khuôn mặt nàng hiện lên rõ ràng, phối hợp với đôi môi đỏ mọng, chiếc mũi cao thẳng xinh xắn, hàng lông mi cong vút đầy vẻ dịu dàng quyến rũ...

Louis Thương Nghiêu cảm thấy yết hầu mình bất giác liên tục lên xuống, đem ly trà đặt xuống bàn đầu giường, hai cánh tay rần chắc khoá chặt thân hình mềm mại của nàng, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ thở dài, "Hắn tốt đến vậy sao? Đáng để em vì hắn mà uống say đến thế này?"

Lạc Tranh đương nhiên không nghe rõ hắn nói gì, khẽ nghiêng đầu, giống như đang cẩn thận đánh giá xem gương mặt cương nghị của người đàn ông trước mắt...

"Anh là ai?"

Louis Thương Nghiêu bất đắc dĩ khẽ chớp mắt, "Tôi là Thương Nghiêu."

"Thương Nghiêu... Thương Nghiêu..." Đôi mắt Lạc Tranh lúc này long lanh như nước hồ thu, trong khoé mắt ánh lên chút nũng nịu mê người, khiến cho hắn thần hồn điên đảo. Nàng lại khe khẽ gọi tên hắn, thanh âm này giống như loại rượu tinh khiết nhất rót vào chiếc chén ngọc tinh xảo, khiến người ta chưa uống đã say. Đôi môi anh đào hé mở, đầu lưỡi nhẹ nhàng lưu chuyển toát ra sức mị hoặc cực hạn...

"Phải, là tôi, Thương Nghiêu, chúng ta về nhà rồi." Louis Thương Nghiêu thật khó mà tưởng tượng bản thân mình lại có thể nhẫn nại nói chuyện với một phụ nữ đã uống say mềm như vậy.

Hắn cần phải phần nộ mới đúng!

Bởi vì nàng là người phụ nữ của hắn, mà nàng lại dám vì một người đàn ông khác đi uống rượu, thậm chí uống say rồi còn lảo đảo trong ngực một người đàn ông khác.

"Thương Nghiêu..." Thân thể Lạc Tranh khẽ run lên, lại mở to mắt nhìn hắn, trong đáy mắt dường như có chút đau xót, nàng không có đẩy hắn ra, mà ngược lại tựa đầu ở cổ hắn, hơi thở thơm ngát hoà với mùi rượu nhẹ nhàng lan toả trong không khí...

"Tại sao lại là anh? Tại sao..."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nơi ngực dâng lên chút khó chịu, bàn tay đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nâng lên.

"Tại sao lại là tôi ư? Vậy em hy vọng sẽ là ai? Em hy vọng cùng người đàn ông nào trở về nhà?" Giọng nói của hắn lộ rõ vẻ không hài lòng.

Lạc Tranh đã say khướt, đầu thế phát hiện ra hắn không vui. Nàng khẽ liếm môi, gương mặt thanh lệ thoát tục kiêu diễm có chút mơ màng, nét ưu thương trong mắt cũng lan tràn trên gương mặt xinh đẹp.

"Tại sao anh luôn bắt nạt tôi... Tại sao..." Kể cả lúc thanh tỉnh Lạc Tranh cũng thực sự muốn hỏi câu này.

Louis Thương Nghiêu sửng sờ, bàn tay đang giữ chặt cằm nàng khẽ buông lỏng, trong lòng dâng lên một cảm giác đau nhói, hắn khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Tuy không nói gì, nhưng hắn có thể nhìn ra nét bi thương trong mắt nàng.

"Anh thật xấu xa....bại hoại..." Lạc Tranh ngược nhìn hắn hồi lâu giờ đã cảm thấy mệt, cả người mềm nhũn dựa vào trong ngực hắn, giọng nói mông lung lên án, "Louis Thương Nghiêu...anh là dòng dõi vương thất sao, là người cao cao tại thượng...Cho nên, anh muốn bắt nạt tôi, đúng không? Liên kết với Húc Khiên...bắt nạt tôi..."

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu hơi ngẩn ra, "Ôn Húc Khiên đã nói gì với em?"

Chương 79: Náo loạn sau cơn say

"Anh ta..." Khoé mắt Lạc Tranh lại bắt đầu ươn ướt, giống như đứa bé con gặp phải chuyện uỷ khuất, nàng nghiêng đầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, "Anh ta lừa dối tôi...giống như....tôi đã lừa dối anh ta...nhưng mà, tôi không muốn lừa dối anh ta....đều tại anh....đều tại anh..."

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu xẹt qua một tia thâm trầm, vòng tay đang ôm nàng khẽ nói ra một chút, chăm chú nhìn vào gương mặt nàng, "Nói cho tôi biết, Ôn Húc Khiên đã nói gì với em?"

Từng giọt nước mắt của Lạc Tranh cứ không ngừng tuôn rơi. Con người, vốn là như vậy. Mỗi ngày đều cố gắng tạo cho mình một dáng vẻ kiên cường cùng tinh táo, nhưng khi say rồi sẽ bộc lộ ra mặt yếu đuối của bản thân mình. Có lẽ đó mới chính là những cảm xúc thực sự ẩn dấu trong lòng họ...

Lạc Tranh khi say rồi cũng chính là một người như vậy, yếu đuối, nhạy cảm, thích khóc, thích náo loạn, so với hình tượng nghiêm túc thường ngày thực sự hoàn toàn đối lập.

"Anh ta nói...anh ta mới chỉ quan hệ với cô ta một lần mà thôi, nhưng mà tôi biết rõ anh ta đang lừa tôi... Bọn họ đã có quan hệ đó một thời gian dài rồi....Tại sao lại để cho tôi thấy những cảnh đó...Vì sao các người đều muốn bắt nạt tôi.... Tôi đã làm gì sai..." Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, từng giọt, từng giọt nước mắt lại lăn dài trên gương mặt.

Nghe xong những lời này của nàng, tảng đá lớn trong lòng Louis Thương Nghiêu dường như được gỡ bỏ, đáy mắt hắn lại khôi phục thần sắc nhẹ nhàng như trước, cầm lấy khăn giấy, cũng không hề nói lời nào, chỉ là thay nàng lau đi nước mắt vương trên khuôn mặt.

Hắn không nghĩ tới, sau khi say rượu Lạc Tranh lại thích khóc

đến vậy.

"Anh thành công rồi....như anh mong muốn....tôi đã đề nghị ly hôn..." Dường như Lạc Tranh bị bàn tay thô ráp của hắn làm đau, khẽ duỗi ra đôi tay nhỏ bé liều mạng đánh vào lồng ngực hắn, mỗi một lần đều như muốn dùng hết sức mà đánh xuống.

"Tên xấu xa này.... là anh...là anh... trong số những kẻ bắt nạt tôi anh là tên xấu xa nhất."

Trái tim Louis Thương Nghiêu khẽ nhói lên đau đớn, không phải đau bởi vì nàng đánh vào ngực hắn, sức của nàng yếu đến nỗi căn bản chẳng có chút ảnh hưởng gì cả, nhưng mà lời nói của nàng, vẻ mặt nàng lúc này, ánh mắt bi thương của nàng...

Hắn không hề ngăn cản bàn tay nhỏ bé của nàng, ngược lại mặc cho nàng tùy ý đánh mình, tùy ý để nàng coi hắn như bao cát mà phát tiết mọi nỗi bất mãn trong lòng.

Một lúc lâu sau, Lạc Tranh mới dừng lại, sau một hồi trút giận, nỗi bi thương trong lòng nàng dường như đã vơi bớt khá nhiều, nàng lại bắt đầu chìm vào sự an tĩnh...

"Ngoan ngoãn uống ly trà giải rượu này nào." Louis Thương Nghiêu biết khí lực của nàng đã hao tổn không ít, lại nhìn đến đôi mắt có chút mơ hồ khẽ nhắm lại của nàng, vài giọt lệ còn đọng lại trên má,

thực sự toát lên một vẻ đẹp rung động lòng người.

Bởi một hồi não loạn vừa rồi, váy áo trên người nàng có vài phần xộc xệch. Giờ khắc này, nàng mang theo một vẻ đẹp mê hoặc lòng người, thân hình hoàn mỹ, cần cổ trắng như ngọc, bờ vai thon cùng làn da trắng mịn thơm ngát, bầu ngực căng tròn phập phồng theo từng nhịp thở càng tăng thêm sức hấp dẫn, khiến người ta tình nguyện trầm luân, vùi mình vào đó không muốn thoát ra.

Mái tóc mềm mại rịn chút mồ hôi, từng đường cong duyên dáng của cơ thể như ẩn như hiện, đôi chân thon dài mịn màng, da thịt mềm mại, vòng eo nhỏ nhắn cơ hồ có thể nằm gọn trong bàn tay hắn...

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu đột nhiên trở nên sâu thẳm, hắn

không thể không thừa nhận, nàng thật sự là một tiểu yêu tinh. Chỉ có nàng mới có bản lĩnh khiến đàn ông phát cuồng.

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoay lại, hấn không kìm lòng được cúi đầu xuống, muốn hôn lên gò má còn hoen nước mắt của nàng, muốn độc chiếm mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng...

Lạc Tranh đã say khướt, nào biết ánh mắt của hấn có sự thay đổi, lại thấy cái ly hấn cầm trong tay, quên luôn cả việc khóc thút thít, nở nụ cười có chút ngốc nghếch, giống như một đứa bé háu ăn đoạt lấy cái ly trong tay hấn, uống một hơi cạn sạch.

Louis Thương Nghiêu hôn trượt lên đôi môi nàng, lại thấy nàng dùng tư thế khoa trương như vậy uống hết ly trà giải rượu, khẽ chớp mắt cười nhẹ...

"Tôi cạn rồi, còn anh..." Lạc Tranh bất mãn kháng nghị, giơ cái ly rỗng lên trước mắt hấn, "Anh làm gì thế? Không theo giúp tôi uống rượu, thật không trượng nghĩa chút nào..."

Louis Thương Nghiêu không thể nói nổi lời nào. Đây là lần đầu tiên trong đời, hấn bị một phụ nữ công khai lên án là không trượng nghĩa.

"Đã không còn rượu, chúng ta hôm khác uống tiếp vậy." Lúc này, hấn không thể không hành động như vai trò một bảo mẫu.

"Xì...." Gương mặt Lạc Tranh lộ rõ vẻ khinh thường, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì rượu chăm chú nhìn hấn hồi lâu, đột nhiên lại như một chú cá nheo nhào về phía hấn, bàn tay nhỏ bé cố sức nâng lên gương mặt hấn, "Tôi biết rồi, anh là quý hẹp hòi....anh chê tiền thưởng ít sao....vì sao còn không đi mua?"

Louis Thương Nghiêu cuối cùng cũng biết được một gương mặt khác của nàng, nhưng mà bộ dạng lúc này của nàng khiến tâm tình hấn thật dễ chịu, ánh mắt đã trở nên dịu dàng hơn trước rất nhiều, ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu khẽ nói...

"Được, được, tôi đi mua, nhưng mà phải chờ tới ngày mai, giờ đã muộn quá rồi, em đã uống quá nhiều, tôi ôm em đi tắm, rồi em ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt, được không?"

Hấn căn bản cũng không phát hiện ra giọng nói của mình mang

theo sự nhẫn nại cùng dịu dàng đến chừng nào...

"Vậy hôm nay..." Đầu óc Lạc Tranh lúc này dường như không theo kịp tốc độ lời nói của hắn, không vui nhìn hắn, "Hôm nay....anh không uống rượu, vậy....vậy tôi phạt anh..."

"Phạt tôi thế nào?" Louis Thương Nghiêu khẽ cong môi, gương mặt tà mị tiến sát lại gần nàng, khẽ tỳ cằm vào trán nàng, "Phạt tôi đêm nay...chăm sóc em thật tốt, được chứ?" Vừa nói, bàn tay không an phận của hắn bắt đầu dờn xuống.

Có trời mới biết, đối diện với một Lạc Tranh đầy quyến rũ thế này, hắn chỉ cảm thấy toàn thân lâng lâng như bay bổng, nhất là khi nhìn vào gương mặt ửng hồng của nàng, thân thể toả ra mùi hương thơm ngát hoà với chút mùi rượu trong hơi thở, khiến hắn thật sự muốn đẩy nàng ngã xuống giường. Hơn nữa, vừa rồi nghe chính miệng nàng nói đã đề nghị ly hôn với Ôn Húc Khiên, việc này càng khiến hắn có cảm giác hưng phấn muốn giữ chặt lấy nàng, chiếm hữu nàng.

Lạc Tranh khẽ "ừm" nhẹ, đẩy bàn tay không an phận của Louis Thương Nghiêu ra, cất giọng say mê, "Tôi phạt anh...hát cho tôi nghe."

"Hát?" Louis Thương Nghiêu thiếu chút nữa bị nàng dọa cho chết khiếp. Sao nàng lại có thể có cái ý nghĩ không thực tế đó trong đầu chứ? Lại nhìn đến bộ dạng xinh đẹp của nàng đang chăm chú nhìn mình, hắn có chút mất tự nhiên nói, "Tôi....tôi không biết hát." Đây là lời thật lòng của hắn, cho tới giờ hắn thực sự không có cái sở thích này.

Lạc Tranh dường như nắm được nhược điểm của hắn, che miệng cười khanh khách, "Anh thật ngốc....ngay cả hát cũng không biết...vậy để tôi hát cho anh nghe, được không..."

"Được, em hát cho tôi nghe." Hắn dịu dàng nhìn nàng, khẽ nói.

Lạc Tranh cười nhẹ, dường như có chút mệt mỏi cả người dựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng cất tiếng hát. Giọng nàng rất nhỏ, nhưng cực kỳ dễ nghe, giống như từng giọt mưa tí tách rơi trên cánh sen mềm mại. Dần dần, Louis Thương Nghiêu mới nghe rõ ca từ trong

câu hát của nàng.

Tận cùng của ngày là đêm, tận cùng của tình yêu là nỗi đau đớn
Tận cùng của trả giá vẫn là sự trả giá
Tận cùng của nỗi cô đơn là càng cô độc hơn
Sinh mạng bắt đầu bằng tiếng khóc, mà cuộc đời em bắt đầu từ

anh

Bắt đầu của hạnh phúc vẫn là hạnh phúc
Bắt đầu của nỗi nhớ làm sao để kết thúc?
Ngốc nghếch chờ đợi
Đối với anh, em chỉ biết hy sinh
Một ngày, một ngày lại một ngày
Trăng tròn, trăng khuyết, trăng lại tròn
Em đã quên mất trong cuộc đời này còn có thời gian
Gió là quá trình để mây bay
Nước mắt là quá trình của kí ức
Quá trình của tình yêu chân thật đều là tình yêu chân thật
Còn quá trình của anh liệu có phải là, dần dần, rời xa...

Lời bài hát mang theo sự bi thương, sự bi thương xâm chiếm tận sâu tâm hồn nàng, giọng nói của nàng, mà ánh mắt nàng lúc này tựa như cũng bay tới nơi rất xa, rất xa...

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, đây là một bài hát tiếng Trung hẳn chưa từng nghe bao giờ. Nhưng qua giọng hát của nàng, hẳn thực sự cảm thấy đây là bài hát đầy ý nghĩa. Nhưng mà, nhìn vào ánh mắt nàng, trái tim hẳn chợt thất lại. Trong một chớp mắt, hẳn thực sự sợ hãi....sợ hãi...mất đi nàng...

Phải chăng có người đã từng nói, phụ nữ uống rượu say có một vẻ đẹp cực kỳ mê người?

Trong phòng tắm mỹ lệ là một khung cảnh giao hoà giữa sự ngây thơ của thiên sứ và sự cám dỗ của ma quỷ, một khung cảnh đẹp đến mức cực đoan, chỉ là người phụ nữ trong khung cảnh đó dường như lại quá vô tâm mất rồi.

Lạc Tranh ói đến mức sắc mặt trắng bệch, mà Louis Thương

Nghiêu lại vô cùng nhẫn nại, dọn dẹp sạch sẽ hết thảy rồi ôm nàng đặt vào bồn tắm lớn trong phòng.

Ánh sáng dịu nhẹ trong phòng tắm khúc xạ qua những vách thủy tinh đầy màu sắc càng trở nên huyền ảo. Cả người Lạc Tranh lúc này chìm trong bồn nước ấm dường như đã an tĩnh lại phần nào.

Mùi sữa tắm thơm ngát dần đẩy lui mùi rượu còn vương vất lại. Vì sợ nàng mê man mà chìm vào bồn tắm, Louis Thương Nghiêu ngay cả thời gian thay áo choàng tắm cũng không có, cứ như vậy ngồi cạnh bồn tắm, vừa giúp nàng tắm rửa lại vừa phải cố gắng nén nhịn dục vọng đã sớm thức tỉnh và ngày một dâng cao. Lại thêm một Lạc Tranh uống say rồi có chút nghịch ngợm không ngừng chọc phá hấn.

Sau khi say, dường như Lạc Tranh trở nên cao hứng hơn so với bình thường rất nhiều. So với Louis Thương Nghiêu đang ngồi bên cạnh, nàng giống như một đứa trẻ mãi mê đùa nghịch với những bọt xà phòng đang bay múa. Bộ dạng say khướt mê mải đưa tay đuổi bắt đám bong bóng xà phòng, nhiều khi bong bóng bay quá cao, nàng thậm chí còn lao đảo từ trong bồn tắm đứng lên, cố gắng đuổi theo nó...

Một màn này thực khiến Louis Thương Nghiêu cảm thấy run sợ, sợ nàng quá phấn khích mà ngã bị thương, cho nên mỗi một lần như vậy hấn đều đem nàng ôm chặt lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bất mãn, hấn bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

Đổi lại là lúc bình thường, hấn đã không chút do dự mà cởi sạch quần áo rồi lao vào bồn tắm, hung hăng chiếm hữu mỹ nhân trong đó. Bởi vì giờ khắc này, nàng thực sự quá đẹp, hơn nữa say rượu rồi, bộ dạng nàng trở nên cực kỳ ngây thơ, mà hấn không chỉ là một người đàn ông bình thường mà còn là một người đàn ông có dục vọng mãnh liệt, đương nhiên sẽ không muốn bỏ qua cơ hội trước mắt.

Dòng nước ấm áp nhẹ nhàng vỗ về thân thể mềm mại của mỹ nhân trong bồn, bầu ngực tròn đầy đã sớm cương cứng, ôm lấy nụ hoa hồng nhạt e ấp hiện ra giữa đám bọt xà phòng, dường như bị

kích thích đã sớm đứng thẳng lên.

Trong làn nước ấm, bởi tác dụng của rượu nên da thịt nàng ánh lên một màu hồng nhàn nhạt, mịn màng mềm mại, cặp lông mày trắng nõn hơi cong lên ẩn chứa sự quyến rũ đầy mê đắm...

Louis Thương Nghiêu si mê thường thức thân hình Lạc Tranh trong làn nước, lại lơ đãng nhớ đến lần nàng bị rơi xuống hồ bơi trước kia. Lúc nàng từ hồ bơi trở lại, thực sự khiến hết thảy người có mặt đêm đó phải kinh hãi.

Không cần nhìn, hắn cũng biết rõ lúc đó có bao nhiêu ánh mắt đàn ông tham lam chứa đựng ham muốn tựa đã thú dấn chặt lên thân thể mềm mại của nàng, mà nàng giống như nữ thần xinh đẹp từ trong làn nước cứ chậm rãi bước tới...

Hắn đã quên khuấy việc phải giúp nàng tắm rửa, cứ như vậy nhìn nàng không chớp mắt. Mái tóc đen óng mềm mại xoã xuống, vài lọn bông bành trên mặt nước như muốn chui sâu vào từng góc ngách trong tâm hồn hắn.

Vàng trán trắng mịn như bạch ngọc, hàng lông mày cong cong, đôi mắt đẹp long lanh như nước hồ thu với đôi con ngươi lấp lánh như những vì tinh tú trên bầu trời, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng cùng chiếc cằm nhỏ khẽ động khiến hết thảy tạo thành một khung cảnh cực kỳ rung động lòng người.

Nhìn xuống chút nữa, toàn thân nàng lúc này dường như trong suốt, vóc người thon thả, từng đường cong cân xứng mê người, phảng phất như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, bộ ngực đầy đặn nhô cao thập phần quyến rũ, hai núm anh đào đỏ hồng trên đó khiến người ta khó nhịn, thực muốn điên cuồng cắn nuốt.

Vòng eo thon thả nhỏ nhắn tựa như có thể nằm gọn trong một nắm tay, phần bụng mềm mại như ngọc, xuống chút nữa là thứ khiến người ta phải trào máu, cánh hoa mê người như ẩn như hiện, có chút xấu hổ ẩn núp trong hoa viên xinh đẹp...

Lạc Tranh khanh khách cười, mang theo một vẻ ngây thơ vô cùng, đầu óc choáng váng có chút mơ hồ, vô thức nắm lấy cánh tay Louis Thương Nghiêu, dường như có chút bất mãn nhìn hắn, nhíu

nhíu mày, thì thầm, "Tại sao nhìn tôi như vậy....chê cười tôi sao..."

Nói xong, dường như có chút giận dữ nàng dùng sức kéo một cái.

"Phù phù..." Louis Thương Nghiêu khôn

g ngờ tới nàng sẽ đem mình kéo xuống, bởi vì hấn ngồi bên thành bồn tắm để phòng ngừa nàng bị sặc nước cho nên cả nửa người đều là vươn tới phía trong bồn, bị kéo như vậy đương nhiên không tìm được điểm chống đỡ, còn chưa kịp phản ứng, cả người đều nhào vào trong bồn tắm lớn.

"Hi hi..." Lạc Tranh thấy khung cảnh mới lạ, bị chọc cười không ngừng, giống như một đứa trẻ nít thích thú với trò đùa ngốc nghếch của mình.

Louis Thương Nghiêu cả người ướt sũng, hấn vẫn đang mặc sơ mi quần dài tề chỉnh. Lúc này, áo sơ mi thấm nước ướt nhẹp dán sát vào thân trên hấn, đem toàn bộ cơ ngực rắn chắc hiện lên rõ ràng. Hấn nghiêng đầu nhìn chăm chăm người phụ nữ đang nở nụ cười tươi như hoa trước mặt, thì ra nàng lại thích đùa giỡn đến vậy. Nhưng mà, hấn cũng không hề thấy tức giận, một lời không nói, đem quần áo đã ướt sũng nhanh chóng cởi ra, ném khỏi bồn tắm.

Dưới tác dụng của rượu cồn, Lạc Tranh chẳng có tâm trạng nào mà ngắm nhìn người đàn ông trước mặt, đầu nàng lại bắt đầu đau nhức, có chút mê muội, thân thể có dấu hiệu như muốn chìm xuống, liền bị cánh tay đàn ông rắn chắc ôm siết vào lòng...

Trong bồn tắm, thân thể trắng muốt mềm mại của Lạc Tranh dán sát vào vòm ngực vững chãi màu đồng của hấn, cảm giác như từng cơ bắp của hấn đang co rút lại đầy áp bách...

Tiếp xúc với da thịt mềm mại như bông của nàng, cự long đã sớm ngang đứng, bắt đầu điên cuồng muốn phóng thích...

Ngước đôi mắt mông lung nhìn hấn, gương mặt cương nghị của hấn trước mắt nàng lúc ẩn lúc hiện, dường như lúc này có hai gương mặt giống nhau như đúc cùng hiện ra vậy. Nàng đưa tay muốn sờ lên đó, lại bắt hụt, bên tai chỉ nghe văng vẳng tiếng cười vui vẻ của hấn.

"Louis Thương Nghiêu..." Lạc Tranh nghiêng đầu, hàng lông mày đen nhánh khẽ nhíu lại, đáy mắt hiện ra màn sương mờ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên ngực hắn, khẽ thì thầm, "Anh thích tôi sao...thích tôi sao..."

Câu hỏi bất ngờ của nàng khiến toàn thân Louis Thương Nghiêu run lên, bàn tay đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ nâng lên, có chút hồ nghi nhìn nàng. Những lời này từ trong miệng nàng thốt ra, khiến hắn thực không dám tin là thật.

Đôi môi anh đào hé mở, hơi thở như lan, cặp mắt hàm chứa men say như có thêm vài phần phong tình khiến Louis Thương Nghiêu nhìn vào mà si mê. Vẻ mặt có chút phức tạp, hắn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nàng...

"Uhm..." Lạc Tranh khẽ kêu lên, nàng chỉ cảm thấy càng lúc càng chóng mặt, giống như từng cơn rung động dữ dội không ngừng khuếch tán trong đầu.

Ban đầu chỉ định hôn nhẹ lên môi nàng mà thôi, nhưng sự nhu thuận bất ngờ của nàng khiến hắn như bị kích thích, trở nên cuồng nhiệt hơn bao giờ hết... Bỏ mặc tất thảy, hắn siết chặt cánh tay, đem cả thân thể mềm mại của nàng áp chặt vào lồng ngực mình, hưởng thụ sự mềm mại khiến hắn như muốn nổ tung.

Một hồi lâu sau hắn mới có thể buông tha cho đôi môi đỏ mọng của nàng, Lạc Tranh ngược đôi mắt đã mờ lung nhìn hắn, cười góc ghêch, "Anh là người xấu....cho nên tôi không thể thích anh... anh giết Tề Lê.... giết Tề Lê..."

Nói xong câu này, nàng liền nhắm mắt lại, có chút hỗn loạn chìm vào giấc ngủ.

Chương 80: Sự khiêu khích của kẻ thứ ba

Nụ cười trên môi Louis Thương Nghiêu từ từ tản đi...

Người phụ nữ trong ngực đã an tĩnh chìm vào giấc ngủ. Xem ra tối nay nàng bị rượu còn hành hạ không ít, vẻ lạnh lùng thường ngày đã không còn, chỉ còn lại dáng vẻ ngây thơ như một cô bé, nhưng mà...

Ánh mắt có chút lạnh lẽo của hắn ngừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, trầm giọng nói, "Nếu như có một ngày em biết được sự thật, em cũng sẽ muốn giết Tề Lê mà thôi..."

Ngay cả con kiến hôi còn muốn sống, đáng tiếc Tề Lê kia ngay cả con kiến hôi cũng không bằng.

Lạc Tranh nằm trong ngực hắn khẽ "uhm" nhẹ một tiếng, giống như một con mèo nhỏ biết nghe lời ôm chặt lấy hắn. Dường như lồng ngực ấm áp của hắn khiến nàng có một cảm giác an toàn, thật sự thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Ngón tay thon dài của hắn chậm rãi dờ xuống, dọc theo phần lưng thanh mảnh của nàng, dừng lại trên cặp mông mềm mại, khe khẽ vuốt ve, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ...

Ngắm nhìn gương mặt say ngủ của nàng, đáy mắt hắn toát lên nét độc chiếm vô cùng bá đạo, như thể đó là chuyện tất yếu, "Em là của tôi, từ hôm nay trở đi, vĩnh viễn, em đừng mong rời khỏi tôi dù chỉ một bước!"

Trong phòng tắm, nhiệt khí dần dần mờ mịt hết thảy...

Khi Lạc Tranh tỉnh lại, ngoài cửa sổ vọng lại tiếng vỗ cánh loạn xạ của mấy chú quạ, dường như nước mưa đã khiến cánh của chúng

ướt đẫm, không thể bay được xa vậy.

Tiết trời Paris đã vào thu, trời bắt đầu mưa nhiều hơn, nhưng đều là những cơn mưa nhỏ, từng giọt từng giọt tí tách rơi, đập vào cửa kính, lơ lửng trong không khí, mang theo một cảm giác ẩm ướt, nhưng lại toát lên một chút quyến rũ nồng nàn.

Ngoài cửa sổ, mơ hồ truyền đến tiếng lá cây rơi rụng dưới cơn mưa. Lạc Tranh từ trên giường ngồi dậy, chầm chậm thích ứng với ánh sáng trong phòng rồi mới dần dần khôi phục lại trí nhớ với những chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Nàng nhớ rõ mình đã đi theo Ôn Húc Khiên tới khách sạn, lại nhìn thấy Diêu Vũ cũng ở đó. Rồi thấy bộ dạng kích tình của họ quấn lấy nhau trên giường... Sau đó, nàng đề xuất việc ly hôn, Ôn Húc Khiên đau khổ cầu xin tha thứ...Rồi sau đó, nàng tới quán rượu, uống rất nhiều, có người tiến lại gần....dường như Dennis cũng có mặt lúc đó vậy...

Sau đó đã phát sinh chuyện gì?

Nàng mơ hồ nhớ rõ có tiếng người tranh cãi, hình như là Dennis, lại có cả tiếng Louis Thương Nghiêu, hai người bọn họ đã đánh nhau sao?

Lạc Tranh không nhớ gì cả, chỉ cảm thấy đầu rất đau, đây chính là hậu quả của việc say rượu, nó khiến trí nhớ của người ta trở nên hồ đồ. Lúc trước uống hết một bình lớn whisky, kết quả tối qua vẫn chạy tới quán rượu mua say.

Ôn Húc Khiên, cái tên này làm cho trái tim nàng đau nhói như bị mũi khoan xoáy vào. Cảm giác đau đớn như bị chính người thân nhất của mình phản bội vậy. Kỳ thật, nàng có tư cách gì mà oán hận hấn đây? Nàng, không phải cũng phản bội hấn hay sao?

Chỉ là, khi nhìn thấy một màn kích tình kia diễn ra trước mắt, cảm giác tội lỗi trong lòng nàng đã không còn.

Bước xuống giường, ra khỏi phòng ngủ, nàng thấy trên bàn trà đã đặt sẵn một ly trà thơm phức, bên cạnh còn có một tờ giấy ghi gì đó.

Nghi hoặc tiến lại, cầm lấy tờ giấy, trên đó là mấy hàng chữ cứng cáp khá đẹp bằng tiếng Pháp.

"Uống xong ly trà giải rượu kia có thể khiến đầu em hết đau nhức, trong phòng ăn đã chuẩn bị sẵn những món mà em thích nhất cùng với đồ ngọt tráng miệng, còn có nắm cục đen từ Provence mới đưa tới. Về sau, không cho phép em uống rượu nữa, mặc dù tôi rất thích bộ dạng say rượu của em."

Nhìn vào nét chữ, Lạc Tranh có thể tưởng tượng ra thời điểm Louis Thương Nghiêu viết những dòng này. Người đàn ông này chính là vậy, từng câu từng chữ của hắn cũng giống như tính cách bá đạo của hắn, cuồng ngạo mang theo nét tà mị vô cùng câu dẫn.

Vô thức bước vào phòng ăn, nàng cũng không hề thấy giật mình bởi Louis Thương Nghiêu đã vì nàng mà chuẩn bị nhiều món ngon đến vậy, hết thảy đều do hắn tự tay chế biến.

Tuy vẫn có chút bất mãn đối với hắn, nhưng nàng không thể không bội phục, người đàn ông kia dường như không có thói quen tùy tiện ăn uống bên ngoài. Ở chung một thời gian, nàng phát hiện ra cho dù hắn về rất muộn, nếu thấy đói bụng, đều rất nghiêm túc tự mình vào bếp nấu nướng mấy món đặc sản.

Có một số đàn ông không giống như đại đa số những người bình thường khác, mà Louis Thương Nghiêu chính là một người như vậy. Cho dù hắn không có thân phận cao quý, chỉ cần dựa vào tài nghệ nấu nướng tuyệt hảo này, cũng sẽ trở thành đầu bếp nổi tiếng thế giới.

Còn nàng thì sao?

Có thể cự lại những lời ngọt ngào của hắn, có thể chịu đựng việc hắn đột ngột thay đổi tâm tình, nhưng nói thật, nàng không cách nào chống cự lại sự cám dỗ của các món ăn do hắn chế biến.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh không khỏi nở nụ cười khổ.

Những chuyện này là sao đây? Nàng vẫn chưa ly hôn, vậy mà lại cam chịu cùng người đàn ông này ở chung một chỗ. Thực tế không chỉ đơn giản như vậy? Dường như từ khi nàng kết hôn, nàng chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi.

Nghĩ tới đây, nàng mới thanh tỉnh lại mà phát hiện ra một việc, Ôn Húc Khiên, cho tới giờ chưa hề chạm vào nàng.

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi nổi lên một tia bi thương, mơ hồ tác động đến thần kinh nàng. Đúng vậy, trong mắt hẳn, Diêu Vũ ở trên giường mới là người nhiệt tình, không phải sao?

Nàng không thể không thừa nhận một sự thật rằng, trước đám cưới của nàng, Ôn Húc Khiên và Diêu Vũ đã nhiều lần phát sinh quan hệ.

Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, mà sống thật là thất bại, ngay cả chồng mình thay lòng từ lúc nào cũng không hay biết...

Trong lúc nhất thời, Lạc Tranh dường như mất đi vị giác. Cuộc hôn nhân này, đã chủ định là sẽ thất bại từ đầu rồi.

Âm báo có tin nhắn từ điện thoại di động vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh. Nương theo tiếng mưa tí tách bên ngoài, dường như là một tin khá dài.

Lạc Tranh cầm lấy di động, mở tin ra xem. Lúc nhìn thấy mấy dòng chữ hiện lên trên màn hình, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lại xem thêm phần gửi kèm phía dưới tin nhắn, là một loạt ảnh chụp...

Sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt!

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, người gửi chắc hẳn là Diêu Vũ, từng câu từng chữ mang đậm ý khiêu khích.

"Lạc Tranh, cô còn biết xấu hổ hay không? Húc Khiên căn bản không yêu cô, cô còn quấn lấy anh ấy làm gì? Nếu đã muốn ly hôn thì nên làm nhanh một chút đi. Tôi cho cô biết, tối qua Húc Khiên còn muốn tôi. Cô căn bản không thoả mãn được anh ấy."

Những tấm hình gửi kèm càng rõ ràng hơn, đều là hình ảnh Ôn Húc Khiên cùng Diêu Vũ điên cuồng làm tình, nhìn lại thời gian chụp, chính là tối hôm qua...

Trái tim Lạc Tranh càng trở nên lạnh lẽo. Nếu như nói Diêu Vũ công khai khiêu khích là vì ghen ghét, vậy những tấm hình kia phải giải thích thế nào? Trong hình mọi thứ đều rõ ràng, nếu nói thời gian chụp có thể ngụy tạo, nhưng ngoài cửa sổ chính là bóng đêm dày đặc quen thuộc. Nàng nhớ rất rõ ràng, Ôn Húc Khi

ên hôm qua vừa tới Paris liền gọi điện cho nàng. Chính là chiếc giường trong khách sạn đó, là bóng đêm đặc trưng của Paris, thời

điểm còn là tối qua.

Người đàn ông luôn miệng nói sẽ không còn liên hệ với Diêu Vũ, vậy mà nàng vừa quay đi lại có thể cùng cô ta lẩn lên giường, loại đàn ông đó còn đáng tin không?

Tuy nàng đã đưa ra đề xuất ly hôn, nhưng nhìn những tấm ảnh cùng loại tin nhắn kiểu này, ngón tay nàng bất giác cũng phát run.

Một lúc sau, Lạc Tranh rốt cục nén lại tâm trạng khó chịu, kết nối cuộc gọi. Đáng lẽ nàng phải tức giận mà sỉ nhục cô ta, ít nhất phải như vậy mới có thể bình ổn sự phẫn nộ trong lòng, nhưng mà, nàng chỉ lạnh nhạt lên tiếng với cái người vừa bắt máy ở đầu bên kia.

"Cô muốn thế nào?"

Gương mặt xinh đẹp của Lạc Tranh phần nào bị chiếc ô che khuất. Khi nàng bước vào trong quán cà phê đã là đầu giờ chiều. Mặc dù trời đã dần tạnh ráo, nhưng vẻ chậm rãi của nhịp sống ngày mưa dường như vẫn còn quanh quẩn trong không khí.

Tại một bàn gần cửa sổ nằm ở góc khá kín đáo của quán, Lạc Tranh nhìn thấy Diêu Vũ đã ngồi đó. Cô ta mặc một chiếc váy đỏ dài, trông toát lên vẻ mê hoặc nóng bỏng, áo khoác ngoài vắt lên thành ghế, trông cô ta đầy phong cách như thể muốn nhanh chóng hoà nhập với không khí của kinh đô thời trang Paris này.

Ngược lại, Lạc Tranh ăn mặc rất đơn giản, quần jean xanh đậm, áo len màu trắng, đuôi tóc buộc cao gọn gàng, toát lên vẻ thanh thuần như một cô nữ sinh. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn đối lập với dáng vẻ phong trần của Diêu Vũ lúc này.

Diêu Vũ ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh, trong nội tâm không khỏi có chút thất kinh. Cô ta vốn nghĩ Lạc Tranh sẽ mang theo một bộ dạng vô cùng tiều tụy, mắt thâm quầng, gò má xám đen mà xuất hiện. Nhưng cô ta đã sai rồi. Một Lạc Tranh trước mắt tuy không hề trang điểm, vẫn nhẹ nhàng khoan thai như thiếu nữ, toát lên vẻ xinh đẹp động lòng người. Cho nên, từ khi Lạc Tranh bước vào quán cho tới khi nàng ngồi xuống, những người đàn ông trong quán cà phê đều chằm chằm nhìn theo bóng lưng nàng.

Lạc Tranh ngồi xuống, gọi một ly nước chanh, sau đó nhìn thẳng

vào Diêu Vũ, nhẹ nhàng lên tiếng, "Hẹn tôi ra đây, có lời gì thì cứ nói đi."

"Cô muốn thế nào mới chịu rời khỏi Húc Khiên?" Diêu Vũ hỏi thẳng.

"Đây chắc không phải chủ ý của Húc Khiên rồi." Lạc Tranh hờ hững nói, cũng không trả lời câu hỏi của cô ta, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Chuyện này nên coi là gì đây? Kẻ thứ ba chủ động kêu gào đòi quyền lợi?

Nếu như nàng thực sự có ý đối địch, Diêu Vũ định sẽ làm gì chứ?

Diêu Vũ thấy thái độ hờ hững của nàng, không vui nói, "Đúng là Húc Khiên không biết hôm nay tôi tới tìm cô. Mục đích tôi tìm cô rất đơn giản, chính là hy vọng hai người mau chóng ly hôn."

"Sau đó thì sao?" Lạc Tranh cũng không hề tức giận, tâm đã chết rồi, còn gì có thể khiến nàng nổi giận chứ.

Diêu Vũ bất giác nghẹn lời.

Lạc Tranh thấy vậy, nhẹ nhàng lên tiếng, "Cái tin nhắn nặc danh kia là từ cô mà ra, ngoài cô ra, tôi không nghĩ ra có người thứ hai có thể làm chuyện đó."

Sắc mặt Diêu Vũ thoáng hiện lên chút lúng túng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, "Là tôi thì sao, tôi chẳng qua muốn cho cô biết, cuộc hôn nhân của hai người chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi."

"Cho nên, cô hy vọng tôi và Húc Khiên ly hôn, còn cô? Gả vào Ôn gia?" Lạc Tranh thấy cô ta thừa nhận, đáy mắt toát lên ý mỉa mai.

"Đúng vậy, tôi muốn kết hôn với Húc Khiên." Diêu Vũ cũng không trốn tránh câu hỏi của nàng, nói thẳng thừng, "Tôi không thể rời bỏ anh ấy, tôi phải lấy anh ấy."

Lạc Tranh cầm lấy ly nước chanh, nhẹ nhàng đưa lên môi, "Cô là kẻ thứ ba thẳng thắn nhất mà tôi từng thấy. Nếu không phải vì Húc Khiên, tôi đối với dũng khí của cô còn có vài phần kính trọng."

"Cô từ bỏ đi, tôi biết rõ mặc dù cô đã đề xuất ly hôn, nhưng chẳng qua là muốn dọa Húc Khiên mà thôi. Lạc Tranh, tôi cầu xin cô hãy buông tay đi. Cô là người tài giỏi, muốn người đàn ông thế nào mà

chẳng được. Nhưng tôi thật sự không được như thế, mất đi Húc Khiên, tôi thật sự không còn gì cả." Thái độ của Diêu Vũ đột nhiên trùng xuống, trong mắt cô ta còn lộ ra một tia bất lực.

"Cô nói cho rõ ràng một chút." Lạc Tranh đặt ly nước xuống, nhìn chăm chú người đối diện. Xem ra, lời nói của cô ta thật sự có chút ẩn tình.

Diêu Vũ hít sâu một hơi, dường như muốn bình ổn lại tâm tình. Cô ta cũng không nói gì, chỉ lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy, đẩy tới trước mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh vừa mới liếc nhìn, một cảm giác mát mát từ đầu ngón tay nhanh chóng len lỏi tận sâu trong tim.

Kết quả dương tính!

Ánh mắt nàng từ trên tờ kết quả kia chuyển sang gương mặt Diêu Vũ, "Cô có thai?"

Diêu Vũ gật đầu, "Sáng nay vừa mới biết, là con của Húc Khiên."

Lạc Tranh cảm thấy như bị sét đánh, lời nói của cô ta giống như một quả bom, khi phát nổ đem luôn cả ý thức của nàng phá tan tành. Nàng cảm thấy toàn thân nổi lên một hồi tê dại, tê dại đến cực điểm...

Một lúc sau, nàng mới khôi phục lại được giọng nói bình tĩnh của mình, "Húc Khiên biết chuyện này không?"

"Anh ấy biết..." Diêu Vũ cắn môi, giọng nói có chút rầu rĩ, dường như là muốn khóc. "Anh ấy muốn tôi bỏ đứa bé này, thái độ vô cùng kiên quyết. Lạc Tranh..." Nói đến đây, cô ta đột nhiên kéo tay nàng, vẻ mặt lộ ra nét tuyệt vọng dị thường, "Tôi cầu xin cô, ly hôn với Húc Khiên đi. Thật ra, Húc Khiên, anh ấy, anh ấy.... Anh ấy thật sự rất ích kỷ. Tôi biết rõ làm người thứ ba là chuyện rất không đạo đức, nhưng mà đứa bé là vô tội, tôi không muốn bỏ nó, thật sự không muốn."

Ngực Lạc Tranh như bị một khối đá lớn đè nặng. Nàng thực sự ghét loại người như vậy nhưng lại không thể không có chút đồng tình. Kẻ thứ ba đương nhiên là đáng giận, nhưng mà cô ta cũng thực sự đáng thương. Có người phụ nữ nào lại không hy vọng có một tình yêu đẹp. Có người phụ nữ nào lại cam tâm đi làm người tình bí mật chứ?

Mà nay ngay cả quyền sinh con cũng không có?

Lạc Tranh vốn là người không thích làm khó người khác, cùng là phụ nữ lại càng không nên làm cho nhau phải khó xử. Nhưng mà Diêu Vũ, lại cứ hết lần này tới lần khác gây khó cho nàng.

Diêu Vũ thấy nàng không nói lời nào, khẽ cắn môi lên tiếng.

"Tôi biết cô rất được hai vị Ôn lão yêu thích, nhưng mà cô có nghĩ tới hay không, hai vị lão gia đó muốn cái gì? Bọn họ muốn có cháu của mình. Cô thử hỏi chính bản thân mình xem, cô đang ở đỉnh cao của sự nghiệp, liệu cô có thể vì Húc Khiên mà sinh con sao? Nếu như hai vị lão gia biết rõ tôi mang thai con của Húc Khiên, cô đoán bọn họ có để tôi bỏ đứa bé này hay không?"

Lạc Tranh nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, "Diêu Vũ à Diêu Vũ, cô vẫn luôn như vậy, không biết đoán định lòng người. Cho nên tôi mới một mực nói rằng cô không thích hợp làm luật sư. Đúng vậy, Ôn gia nhị lão thực sự rất muốn bế cháu, nhưng cô nghĩ loại hành vi của mình có khả năng được họ tiếp nhận sao? Họ nhiều lắm chỉ tiếp nhận đứa bé trong bụng cô mà thôi. Mà thứ cô muốn là danh hiệu Ôn phu nhân và cả Húc Khiên? Cô thật sự nghĩ rằng, Húc Khiên yêu cô sao?"

"Húc Khiên chỉ yêu bản thân anh ấy mà thôi." Giọng nói của Diêu Vũ đột ngột chuyển lạnh băng.

"Vậy còn cô, Lạc Tranh? Cô cho rằng người Húc Khiên yêu là cô hay sao? Nếu như anh ấy thật sự yêu cô, sẽ không mới thấy tôi vài lần đã yêu tôi. Nếu anh ấy thật sự yêu cô, sẽ không nhân lúc cô đi Paris công tác mà cùng tôi lên giường. Tôi không ngại nói cho cô biết, lúc cô không ở bên anh ấy, cuộc sống của anh ấy đều diễn ra trên giường của tôi. Cô có nhớ lần cô từ Paris gọi điện tới không? Ngay cả lần đó, cũng là lúc chúng tôi vừa làm tình xong, Húc Khiên ngon ngọt dỗ dành cô xong, đặt điện thoại xuống, anh ấy lại muốn tôi. Cô cho rằng anh ấy sẽ hồi tâm chuyển ý sao? Nếu như anh ấy thực sự có ý đó, vậy những tấm ảnh kia làm sao có được? Cô rời khách sạn không được bao lâu, anh ấy lại tiếp tục việc còn dở dang, hai người chúng tôi lại tiếp tục ân ái đến khuya."

Trái tim Lạc Tranh lại bắt đầu nổi lên một hồi đau đớn, đau đến tê dại, đến mất đi tri giác... Nàng nhớ tới tình cảnh lúc gọi điện hôm đó, thì ra không phải anh ta bận công việc không thể nghe điện thoại của nàng, mà là đang cùng Diêu Vũ lên giường. Thật là nhục cười!

"Diêu Vũ, cô thật sự quá ngốc rồi, nếu ngay cả cô cũng biết rõ ràng như thế, thì cũng nên hiểu, anh ta sẽ không vì cô hay đứa nhỏ trong bụng kia đâu. Cho dù tôi ly hôn với anh ta, anh ta cũng sẽ không cưới cô. Cô cần gì phải tự rước lấy phiền não vào người." Lúc này, Lạc Tranh dường như cảm nhận được giọng nói có chút mơ hồ của mình.

"Không, chỉ cần cô chủ động ly hôn, anh ấy nhất định sẽ cưới tôi." Diêu Vũ đột nhiên trở nên rất cứng rắn, vẻ mặt cũng vô cùng kiên định, "Bởi vì trong tay tôi, có thứ khiến anh ấy không thể không cưới tôi."

Lạc Tranh thực có chút kinh ngạc, nghe xong những lời vừa rồi, nàng không thể không nhìn kỹ lại người phụ nữ trước mặt. Sắc mặt Diêu Vũ trông hơi tái, có lẽ là bởi vì mang thai, nhưng mà ngữ điệu của cô ta lại vô cùng kiên định, một chút do dự cũng không có. Trong mắt Lạc Tranh, trước giờ Diêu Vũ vốn là người phụ nữ không có mấy đầu óc, không ngờ tới, cô ta cũng có thủ đoạn của riêng mình.

Diêu Vũ nhìn về phía Lạc Tranh, khẽ nói "Tôi biết rõ cô sẽ xem thường tôi, nhưng vì bảo vệ tình yêu của mình, chuyện gì tôi cũng có thể làm được."

"Diêu Vũ, tôi không biết trong tay cô rốt cuộc có thứ gì có thể uy hiếp Húc Khiên, nhưng tôi chỉ muốn cô hiểu cho rõ một chuyện, cho dù cô có gả cho anh ta, cô cũng sẽ không hạnh phúc, bởi vì, cuộc hôn nhân dùng thủ đoạn để đạt được không thể bền vững." Lạc Tranh thực sự không thể có cùng quan điểm với cô ta.

"Vậy còn con của tôi thì sao? Ôn Húc Khiên không định chịu trách nhiệm sao? Tôi biết rõ cô vẫn muốn làm hoà với Ôn Húc Khiên, cho nên cô muốn nghĩ cách để tôi bỏ đứa bé này đi." Giọng Diêu Vũ có chút kích động, vẻ mặt không vui nhìn nàng.

Lạc Tranh hồi lâu không nói lời nào nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn Diêu

Vũ.

"Lạc Tranh, tôi với cô không giống nhau, cô xinh đẹp, có năng lực, tư

ng lai sau này cô không cần lo lắng gì cả. Nhưng tôi thì không được như vậy, rời khỏi Húc Khiên, tôi không còn gì hết." Diêu Vũ ngừng lại một lát, giọng nói có chút dịu lại, "Tôi chưa từng nói qua chuyện yêu đương, nhưng mà lần đầu tiên của tôi là dành cho Húc Khiên. Tôi còn nhớ rõ đêm hôm đó khi Húc Khiên muốn tôi, khi biết rõ tôi là xử nữ, anh ấy rất kích động, vô cùng chân tình mà nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi. Tôi tin lời anh ấy, cho nên, trong lòng tôi đã sớm coi anh ấy là chồng của mình rồi. Trong mắt cô, tôi là kẻ thứ ba, nhưng trong mắt tôi, hàng đêm cùng anh ấy hoan ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Nghe những lời này, trái tim Lạc Tranh như quặn lại, một cảm giác không thoải mái liên tục dâng lên trong lòng. Đúng vậy, ngoại trừ danh nghĩa vợ chồng, nàng cho tới giờ hoàn toàn không phải là người phụ nữ của Ôn Húc Khiên. Bất giác, Lạc Tranh nhớ lại đêm đầu tiên của mình. Đêm đó, Louis Thương Nghiêu cũng vô cùng kiên định, trong chớp mắt thẳng tiến vào cơ thể nàng khiến hấn cũng cực kỳ kinh ngạc. Quả thực, hấn không hề ngờ tới chuyện nàng vẫn là xử nữ.

Giọng nói của hấn đêm đó lại văng vẳng vang lên bên tai nàng...

"Vì sao không nói cho tôi biết, đây là lần đầu tiên của em?"

"Đừng khóc, lập tức sẽ không đau..."

"Thương Nghiêu tiên sinh....thả tôi ra đi."

"Tranh, đã quá muộn, tôi không thể buông tha em, ít nhất... hiện giờ không thể."

"Tin tưởng tôi, rất nhanh chóng em sẽ biết loại chuyện này vui sướng đến nhường nào..."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy tận đáy lòng dâng lên một cảm giác nóng rực, chính xác là cảm giác xấu hổ. Đàn ông đều có ấn tượng đối với lần đầu tiên của phụ nữ, ngay cả hấn, cũng không ngoại lệ...

Diêu Vũ thấy Lạc Tranh hồi lâu không nói lời nào, lại cảm thấy

dường như nàng đang rơi vào trạng thái trầm tư, không khỏi lo lắng lên tiếng.

"Lạc Tranh, không phải cô nghe xong những lời này lại không muốn ly hôn với anh ấy đấy chứ?" Giọng cô ta thật sự nóng nảy, "Cô đừng tưởng rằng anh ấy thực sự yêu cô. Anh ấy căn bản chưa bao giờ yêu cô. Sở dĩ anh ấy khấn trương như vậy là bởi vì cô là công cụ giúp anh ấy kiếm tiền mà thôi. Anh ấy dựa vào tài năng của cô để phát tài, không có cô, làm sao văn phòng luật của anh ấy có được thành công như ngày hôm nay."

Tim Lạc Tranh khẽ run lên, nhìn về phía Diêu Vũ, "Cô vừa nói gì?"

Diêu Vũ khẽ hít sâu một hơi, nói tiếp, "Lạc Tranh, uống cho cô thông minh như vậy, đáng tiếc cô lại chẳng biết được những sự việc ẩn dấu phía sau. Đối với chuyện của hai người trước kia, tôi từng nghe Húc Khiên nhắc tới. Tôi biết được anh ấy đã xuất hiện vào đúng thời điểm cô cần sự giúp đỡ nhất. Từ lúc đó trở đi, Húc Khiên đã phát hiện ra cô chính là một nhân tài hiếm có trong luật giới. Vì thế anh ấy mới xuất tiền, xuất lực đầu tư cho cô, chẳng qua là hy vọng cô phát sinh sự cảm kích đối với anh ấy. Về sau, anh ấy muốn giữ cô chặt hơn, mới nói chuyện yêu đương với cô, kết hôn với cô. Hết thảy những việc anh ấy làm, chẳng qua đều là lót đường cho sự nghiệp của mình mà thôi. Trong mắt anh ấy, cô chẳng qua chỉ là một quân cờ. Cô quả thực đúng như suy nghĩ của anh ấy, danh tiếng trong luật giới càng ngày càng vang dội."

Nói đến đây, Diêu Vũ khẽ nở nụ cười có chút bất đắc dĩ, "Nhưng đàn ông chính là kỳ lạ như thế, một mặt hy vọng có người thay anh ta bán mạng, một mặt lại không muốn người đó công cao vượt chủ. Cô càng ngày càng ưu tú, anh ấy sẽ càng cảm thấy nguy cơ. Cho nên, khi không tìm được sự thoả mãn từ cô, anh ấy đương nhiên sẽ đi tìm tôi. Tôi không được ưu tú như cô, cũng không làm được những việc như cô đã làm, tôi chỉ có thể thuận theo ý anh ấy, anh ấy bảo tôi làm thế nào thì tôi làm thế đó, hoàn toàn là người phụ nữ của anh ấy. Mà điểm này, cô căn bản không thể làm được. Cô quá xuất sắc, quá chói sáng, có quá nhiều ánh mắt đàn ông tập trung vào cô."

Lạc Tranh thực cảm thấy rất khó tin những lời mình vừa nghe, nhiều năm như vậy, Ôn Húc Khiên đều là đóng kịch trước mặt nàng? Làm sao có thể như vậy? Hẳn là một người đàn ông dịu dàng như vậy, sao lại có thể giả bộ nhiều năm như thế? Có khả năng này sao?

"Lạc Tranh, tôi biết rõ hiện giờ cô không tin tưởng lời nói của tôi. Nhưng mà, một ngày nào đó, cô sẽ biết những lời này là thật. Ôn Húc Khiên căn bản không hề yêu cô, cái anh ấy yêu chỉ là việc cô có thể mang đến cho anh ấy một sự nghiệp thành đạt. Mất đi cô, anh ấy giống như mất đi công cụ kiếm tiền vậy. Cho nên anh ấy sẽ không chịu dễ dàng buông tay. Dù sao, anh ấy cũng đã bỏ công bồi dưỡng cô lâu như vậy rồi." Diêu Vũ lại tiếp tục bồi thêm.

Lạc Tranh đã sớm không nghe rõ cô ta nói gì nữa. Trong lòng nàng lúc này chỉ cảm thấy một cảm giác tuyệt vọng chưa từng có từ trước tới nay. Hiện thực này quá tàn nhẫn, nàng cũng không biết tại sao mình lại tin tưởng những lời của Diêu Vũ. Nếu không có mấy chuyện xảy ra trước hôn lễ, Diêu Vũ có nói gì nàng cũng sẽ không tin. Sự thay đổi đến chóng mặt của Ôn Húc Khiên khiến nàng thực sự thất vọng và đau khổ. Lúc này đây, nàng bắt đầu thực sự hoài nghi tính chân thực của tình yêu.

Một lúc lâu sau, nàng mới bình thản nói, "Diêu Vũ, thật ra cô cũng không cần phải nói với tôi nhiều chuyện như vậy. Hai người có thể đến được với nhau hay không, còn phải xem duyên phận. Tâm nguyện của cô có đạt được hay không tôi không biết, còn về phần tôi và Húc Khiên..."

Nàng dừng lại một chút, cầm lấy ly nước chanh. Dòng nước mát lạnh thấm thấu vào trong cổ khiến hơi thở của nàng cũng lạnh dần, giống như lòng của nàng lúc này, "Trước khi tới đây, tôi đã đem thoả thuận ly hôn fax cho Húc Khiên rồi. Về phần anh ta có chịu đồng ý ký tên hay không, tôi không biết, tôi cũng không muốn nghe thêm gì nữa."

Diêu Vũ nghe vậy, ánh mắt chột sáng ngời, "Cô thật sự quyết định ly hôn?"

Lạc Tranh nhìn cô ta, hơi nghiêng người về phía trước, nàng

chậm rãi nói từng lời, "Diêu Vũ, cô cũng đừng cao hứng quá sớm. Tôi không biết rốt cuộc cô có biện pháp gì để khiến anh ta nhất định phải cưới cô, cứ coi như là vì đứa bé, cô cho rằng, lấy anh ta rồi cô sẽ hạnh phúc sao?"

"Nếu quả thực đúng như lời cô nói, Húc Khiên cưới tôi chẳng qua là muốn lợi dụng tôi để phát triển sự nghiệp của mình, vậy cô có thể vì anh ta làm cái gì? Cô có thể trợ giúp cho sự nghiệp của anh ta được bao nhiêu?"

Sắc mặt Diêu Vũ đột nhiên đại biến, da thịt như co rúm lại. Không khó nhận ra, tâm tình của cô ta đang liên tục trùng xuống, thậm chí... còn lộ ra sự căm hận. Có lẽ, cô ta căm hận lời nói của Lạc Tranh từ trước đến giờ vẫn luôn bình thản như vậy, nhưng lại sắc bén như dao.

Chương 81: Trút giận

"Những gì cần nói, tôi đã nói cả rồi. Về phần cô, suy nghĩ và lựa chọn con đường thế nào là chuyện của cá nhân cô. Trên đời này không có ai có thể chịu trách nhiệm về cuộc sống của cô hết, có tư cách đó chỉ có bản thân cô mà thôi." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói xong, đặt lên bàn một tờ tiền mệnh giá lớn, bình thản rời đi.

Diêu Vũ cắn chặt môi, nhìn Lạc Tranh rời khỏi quán cà phê, nhìn nàng mở chiếc ô lên, rồi bóng dáng nàng chìm vào màn mưa hư ảo.

Đúng vậy, Lạc Tranh vĩnh viễn vẫn luôn cao ngạo như vậy. Đối mặt với kẻ thứ ba chủ động tìm tới tận cửa, nàng vẫn giữ vững tư thế ngẩng cao đầu. Về điểm này, có lẽ vĩnh viễn Diêu Vũ sẽ không học được...

Trở về xe, Lạc Tranh rốt cục gỡ bỏ hết thầy sự kiên cường, tra chìa khoá vào ổ, khởi động xe mấy lần đều không nổ được máy, bất giác nhìn lại, nàng thấy ngón tay mình đang run rẩy.

Bên tai nàng, những lời vừa rồi của Diêu Vũ không ngừng quanh quẩn.

Ôn Húc Khiên căn bản ngay từ đầu đã lợi dụng cô, anh ấy căn bản không hề yêu cô...

Tôi có thai, là con của Húc Khiên...

Có thai...

Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Rốt cục nàng đã làm sai chuyện gì? Hết thầy mọi chuyện tốt đẹp trong nháy mắt đều sụp đổ hoàn toàn, rốt cục là lỗi của ai?

Hai tay nàng gắt gao nắm lấy tay lái, từng giọt mưa tí tách đập vào kính chắn gió, cần gạt nước rất nhanh quét qua, đem khung cảnh Paris hoa lệ trước mắt chìm vào màn hơi nước mờ ảo.

Từ tận đáy lòng dần dâng lên một cảm giác thống hận, nàng không biết tại sao lại có cảm giác này, chỉ biết rằng nàng thấy rất

hận, rất hận...

Cầm lấy điện thoại di động, lạnh lùng nhấn xuống vài phím số, ở đầu bên kia rất nhanh có người bắt máy. Lạc Tranh cất giọng lạnh băng hỏi đúng một câu, "Anh đang ở đâu?"

Tập đoàn RM.

Đây là lần đầu tiên Lạc Tranh trở lại nơi này kể từ khi quay lại Paris. Nàng cũng không ngờ tới Louis Thương Nghiêu hôm nay lại ở đây. Ở nơi này, hẳn là Thương Nghiêu chứ không phải Louis Thương Nghiêu. Nơi này giống như ranh giới phân chia hắc bạch với tập đoàn WORLD. Nơi này là ban ngày, là nơi mọi người biết đến với danh nghĩa một tập đoàn kinh doanh trong lĩnh vực xa xỉ phẩm phát triển với tốc độ chóng mặt, đằng sau là ông chủ trẻ đầy triển vọng. Mà bước ra khỏi nơi này, là bóng đêm. Trong màn đêm tăm tối đó, chỉ có Lạc Tranh mới biết được, phía sau nó là ông chủ tàn nhẫn đến cỡ nào, không có nhân tính đến cỡ nào.

Cho tới giờ, khi Lạc Tranh biết rõ Louis Thương Nghiêu chính là giám đốc tập đoàn WORLD, nàng không khỏi có sự nghi ngờ...phải chăng tập đoàn RM là một đường dây giúp hắn rửa tiền? Nàng chỉ là nghi ngờ mà thôi, không dám vội vàng kết luận. Dù sao, tình hình ẩn phía sau tập đoàn WORLD nàng cũng không hề hay biết.

Trên danh nghĩa nàng là cố vấn pháp luật của tập đoàn WORLD, trên thực tế nàng chỉ là một con chim hoàng yến bị Louis Thương Nghiêu nuôi nhốt tại biệt thự. Cho tới giờ, nàng mới phát hiện, đối với người đàn ông này, nàng hoàn toàn không biết chút gì về hắn.

Rất nhiều nhân viên ở tập đoàn RM biết Lạc Tranh, thấy nàng bất ngờ xuất hiện tại nơi này, đều rối rít bước tới chào hỏi, Lạc Tranh vẫn như trước, nở nụ cười xã giao thân thiện. Cho đến khi có tiếng giày cao gót thanh nhã vang lên, nàng mỉm cười khẽ quay đầu, liền bị người vừa tới ôm chầm lấy.

"Lạc Tranh, thật sự là chị, tôi còn tưởng rằng chị sẽ không trở về nơi này nữa." Là Isabel, giọng nói của cô vẫn luôn mang đậm sự nhiệt tình của cô gái Pháp xinh đẹp.

Lạc Tranh cười, ôm lấy Isabel nói, "Không phải tôi đã trở về rồi

sao.

"

"Mau lên đi, giám đốc đang chờ chị, làm xong việc công nhất định phải tới tìm tôi đây." Isabel cực kỳ cao hứng nói.

Lạc Tranh gạt đầu, bước vào thang máy chuyên dụng, thẳng tiến lên phòng giám đốc.

Khung cảnh quen thuộc, phong cách quen thuộc...hết thảy như trở lại lúc trước, khi nàng mới bắt đầu làm việc tại nơi này.

Cửa phòng giám đốc đã hiện ra trước mắt, Lạc Tranh khẽ nâng tay, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Mời vào!" Giọng nói quen thuộc, trầm ấm đầy cuốn hút vang lên.

Lạc Tranh đẩy cửa bước vào, lặng lẽ nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế giám đốc kia.

Không khó nhận ra hắn đang phê duyệt tài liệu, thấy nàng bước vào, liền đem tài liệu đẩy qua một bên, hai tay đan lại trước ngực, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng đầy hứng thú, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, "Tôi còn nghĩ là em sẽ ngủ cho đến khi tôi trở lại cơ đấy."

Ở nơi này, hắn lại khôi phục bộ dạng tà mị khiếp người như trước. Lại thêm ngôn ngữ đầy ám muội như muốn nhắc nhở quan hệ không đơn thuần giữa nàng và hắn.

Lạc Tranh đem cửa phòng làm việc đóng lại cẩn thận, cũng không hề lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn hắn mà thôi.

"Em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu thấy ánh mắt nàng cực kỳ quái lạ, có chút buồn cười cất tiếng hỏi, "Không phải em đang trách tôi tới qua không chăm sóc em nhiệt tình đấy chứ? Có trời biết, tôi đã điên cuồng yêu em đến thế nào..."

Còn chưa nói dứt lời, một cái gạt tàn thuốc liền hướng về phía hắn bay tới...

Louis Thương Nghiêu thực sự kinh ngạc, lập tức nghiêng đầu tránh đi.

"Rầm..." Gạt tàn thuốc nện thẳng vào cửa sổ sát đất phía sau lưng hắn, va chạm mạnh giữa cửa kính cường lực và cái gạt tàn pha lê khiến cho cái gạt tàn vỡ tan thành từng mảnh.

Louis Thương Nghiêu nhìn từng mảnh thủy tinh tan nát dưới chân, trong lòng không khỏi thầm cảm thấy may mắn vì nó đã không nện vào đầu mình. Ngẩng đầu lên, hấn lại một phen kinh ngạc bởi Lạc Tranh lúc này vớ được thứ gì liền ném thứ đó, hàng loạt đồ vật liên tiếp hướng về phía hấn bay tới.

Cho dù có ba đầu sáu tay đi chăng nữa hấn cũng không thể hoàn toàn tránh hết những thứ này. Cũng may, những thứ nàng ném về phía hấn cũng không phải là những thứ có sức tổn thương cao.

Vừa may mắn né xong một món đồ mới bay tới, hấn thấy Lạc Tranh đang giơ một cái bình hoa lên. Cái bình đó cao chừng một mét, nhìn điệu bộ của nàng, chắc chắn chỉ trong chớp mắt cái bình kia sẽ lại lao về phía hấn.

"Khoan đã!" Louis Thương Nghiêu rất cục không nhịn được phải kêu nàng ngừng tay. Hấn đã bị ép đến phải lùi ra sau lưng ghế, bàn tay duỗi ra làm điệu bộ xin đình chiến.

Nhìn về phía người phụ nữ vừa bước vào cửa liền vô duyên vô cớ nổi khùng, hấn khẽ ổn định lại hô hấp của mình, hỏi nàng, "Tôi đã đắc tội gì với em sao?"

Lạc Tranh nhìn chăm chăm vào hấn, cũng không cho hấn chút cơ hội trì hoãn, đem cái bình hoa cao hơn một mét kia hướng về phía hấn ném tới.

"Anh là tên khốn kiếp! Đều tại anh, nếu anh không xuất hiện, cuộc sống của tôi cũng sẽ không bị đảo lộn thế này!" Lạc Tranh càng nói càng thấy tức giận, lửa giận nén nhịn từ lúc gặp Diêu Vũ tới giờ trong nháy mắt đều bùng phát. Nàng nắm được thứ gì liền ném thứ đó, gần như tuyệt vọng mà ném về phía hấn.

"Nếu không phải vì mấy lời của anh, tôi sẽ không phải chịu nhiều uỷ khuất như vậy. Nếu không phải vì mấy lời của anh, tôi sẽ không phải biết nhiều chuyện không vui đến vậy. Nếu không phải vì mấy lời của anh, Diêu Vũ sẽ không mang thai. Tôi thà rằng làm đả đếu còn hơn. Tại sao, tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi? Tại sao anh lại ích kỷ và độc đoán xen vào cuộc sống của tôi? Tại sao anh phải làm đảo lộn hết thảy cuộc đời tôi? Anh, tên khốn này!"

Nàng không biết tại sao mình lại đến nơi này, chỉ biết rằng nàng rất muốn nhìn thấy hắn, muốn tìm hắn để phát tiết hết thảy nỗi hận trong lòng.

Louis Thương Nghiêu đâu còn tâm trạng nghe những gì nàng nói vì còn mãi né tránh. Đến giờ này hắn mới biết, thì ra khi phụ nữ nổi điên lên đáng sợ đến cỡ nào, nhất là một người trước giờ luôn biết kìm nén tâm trạng như nàng.

Không còn thứ gì có thể ném được nữa, trong phòng làm việc lúc này là một khung cảnh hỗn độn. Cuối cùng, Lạc Tranh chạy đến trước mặt hắn, trực tiếp vung tay đâm lên ngực hắn.

Sau một hồi liều mạng phát tiết, nàng không hề khóc, trong mắt chỉ còn lại sự phẫn nộ...

Louis Thương Nghiêu không hề nhúc nhích đứng đó, mặc cho nàng xem hắn như bao cát, cũng giống như lúc nàng uống say tối qua vậy. Một lúc lâu sau, Lạc Tranh rốt cục mệt mỏi, hết thảy động tác trút giận đều ngừng lại.

Nàng vô lực đứng đó, ngay cả nét mặt cũng trở nên đờ đẫn, giống như người mất hồn. Ánh mắt cũng không biết đang nhìn về một nơi mơ hồ nào đó.

Bên ngoài phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa, Isabel bước vào, nhìn thấy khung cảnh tan hoang trước mặt, quả thực bị dọa cho hết hồn.

"Giám đốc, chuyện..."

"Có chuyện gì?" Louis Thương Nghiêu bình thản hỏi.

Isabel không khó để đoán ra sự hỗn loạn ở nơi này là do Lạc Tranh gây nên, cũng không dám nhiều lời, vội vàng nói, "Giám đốc, truyền hình hội nghị quốc tế sẽ bắt đầu trong năm phút nữa..."

"Đem tất cả hội nghị hôm nay huỷ bỏ hết." Louis Thương Nghiêu khẽ ra lệnh.

"A?" Isabel sợ đến ngây người, cái hội nghị này rất quan trọng... Nhưng thấy giọng nói của giám đốc vô cùng kiên quyết, liền vội vàng gật đầu, "Vâng, vậy tôi lập tức đi thu xếp."

Nói xong, Isabel lập tức rời khỏi phòng giám đốc với tốc độ nhanh nhất.

Khung cảnh phòng làm việc dần khôi phục lại vẻ an tĩnh vốn có.

Louis Thương Nghiêu ôm nàng kéo vào lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngậy ra của nàng. Giờ khắc này khuôn mặt nàng so với khuôn mặt vừa làm ra một màn náo loạn như thể muốn lấy mạng hấn kia giống như hai thái cực hoàn toàn đối lập.

"Vừa rồi em nói, ai mang thai?" Hấn trầm giọng hỏi.

Lạc Tranh lạnh lùng đáp lại, "Diêu Vũ, trợ lý của Húc Khiên."

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu chợt xẹt qua chút suy tư nhưng Lạc Tranh không hề nhận ra. Hấn suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng cười, "Tôi không hiểu, người phụ nữ kia mang thai thì có quan hệ gì với tôi, không phải em đang bắt bình thay cô ta, muốn tôi làm gì đó đấy chứ?"

Trong lòng Lạc Tranh lại dâng lên một hồi uỷ khuất, nàng thực không lý giải nổi hành động của mình, đột nhiên xoay người lại vùi vào trong ngực Louis Thương Nghiêu, nước mắt không ngừng chảy xuống...

Nàng không biết tại sao lại thế này, tại sao lại dựa vào ngực hấn mà khóc, chỉ cảm thấy uỷ khuất, rất uỷ khuất... Lẽ ra nàng phải hận hấn mới đúng.

Nhưng mà lúc này, nàng lại muốn có được sự an ủi của hấn.

Người chồng mà nàng luôn tin tưởng đã phản bội nàng, tình yêu mà nàng luôn tin tưởng cũng phản bội nàng. Nàng vốn cho rằng mình là người hạnh phúc nhất, đến giờ mới phát hiện hết thảy đều là giả dối.

Louis Thương Nghiêu đầu tiên là sững sờ, sau đó liền ôm chặt nàng, nước mắt nàng thấm ướt ngực hấn, khiến hấn có cảm giác đau rát như phải bỏng. Hấn than nhẹ một tiếng, nét vui vẻ bên môi biến mất, đưa bàn tay khẽ vuốt ve đầu nàng.

Thân thể của nàng đang run rẩy, hấn có thể cảm giác được sự bất lực cùng uất ức của nàng lúc này...

Hết thảy những chuyện này, rốt cục là lỗi của ai?

Hắn để yên cho nàng khóc, so với lúc say rượu tối qua, nước mắt của nàng lúc này càng thêm chân thực. Nàng đã bắt đầu tin tưởng hẳn sao? Nếu đúng là như vậy, hẳn phải làm thế nào đây? Còn nếu như không phải...

Thời gian chậm chậm trôi đi, rốt cục, tâm trạng của Lạc Tranh cũng dần bình ổn trở lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị hắn nhẹ nhàng nâng lên, đôi môi anh đào khẽ rung động. Liền đó hắn cúi xuống, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt còn vương trên gương mặt nàng.

"Anh..." Tâm tư Lạc Tranh cơ hồ lại rộn lên, cảm xúc bi thương lặng lẽ tan đi...

"Tôi không ngờ tới em lại có sức lực lớn đến vậy. Em có biết cái bình hoa cao hơn một mét kia nặng cỡ nào không? Vậy mà em lại có thể ôm nó đập tan thành chỉ trong chớp mắt." Louis Thương Nghiêu không cho nàng chút cơ hội để bối rối, khẽ tỳ cằm lên trán nàng, nhếch môi cười.

Lạc Tranh vô thức nhìn về phía trước, không khỏi có chút đau lòng, tạm không nói đến cái bình hoa kia nặng đến cỡ nào, nhưng chắc chắn là rất đắt tiền. Người như hắn, sao có thể bày những đồ vật tầm thường trong văn phòng chứ.

"Cái bình đó..." Lạc Tranh vẫn luôn là người không thích nợ ân tình của người khác, hơn nữa, nàng cũng biết lần này mình náo loạn cũng có điểm không đúng, khẽ cắn môi nói...

"....bao nhiêu tiền, tôi đền cho anh..."

"Cái bình hoa đó, phải nói là cực phẩm...." Louis Thương Nghiêu thấy tâm tình của nàng đã khá hơn, hàng lông mày hơi nhếch lên, đáy mắt sâu thẳm có chút lấp lánh đầy ẩn ý, "...trị giá một triệu euro."

"Miệng anh không phải rộng quá mức rồi chứ?" Lạc Tranh thoáng thấy nét ranh mãnh hiện lên trong mắt hắn, không vui nhíu mày.

"Cái bình hoa này của anh chẳng lẽ từ thời Jehovah sáng tạo ra thế giới truyền lại, để cho anh dùng uống nước mỗi ngày?"

Louis Thương Nghiêu bị lời của nàng chọc cười, đưa tay khẽ捏 cái mũi xinh xắn của nàng, "Tóm lại, em nợ tiền tôi, một năm

không trả được thì hai năm, hai năm không trả được thì hai mươi năm, hai mươi năm không trả được, vậy...." Hấn cố ý ngừng lời lại.

Lạc Tranh nhìn hấn, trong khoảnh khắc, nàng thực sự muốn nghe hấn nói tiếp câu nói dang dở kia.

Louis Thương Nghiêu dường như nhìn thấu tâm tư nàng, khẽ kè sát vành tai nàng, từng câu từng chữ thốt ra vô cùng mờ ám, "....vậy thì cả đời!"

Tâm tư Lạc Tranh bất giác lại loạn lên, ánh mắt cũng có chút mất tự nhiên, thật muốn trốn tránh hấn nhưng lại không cách nào dời tầm mắt đi nơi khác. Một lúc lâu sau, nàng mới nghiêm túc hỏi...

"Anh rốt cục....là người đàn ông như thế nào?"

Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười, không trả lời nàng, trong đầu lại thoáng hiện lên câu hỏi ngây thơ của nàng tối qua...

"Anh thích tôi sao...thích tôi sao?"

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giữ lấy, hấn khẽ thì thầm sát gương mặt nàng, "Tôi là người đàn ông thế nào không quan trọng, quan trọng là, tôi là người đàn ông thích em là được rồi."

Lạc Tranh bất giác ngây người...

Khi đôi môi tà mị của hấn khẽ sát

môi nàng, nàng cảm nhận được lòng mình đang không ngừng rộn lên... Nàng không thể tin tưởng hấn, hấn là người đàn ông cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm hơn bất kỳ người đàn ông nào khác trên đời này, tại sao nàng phải tin tưởng hấn? Nhưng mà... nàng lại không thể khống chế lòng mình, hết lần này tới lần khác bị lời nói của hấn mê hoặc.

Bàn tay hấn siết lấy vòng eo mềm mại của mình, khẽ dùng lực xoa nắn...

"A... đừng..." Lạc Tranh yêu kiều kêu lên khe khẽ.

Mỗi một lần chạm vào thân thể Lạc Tranh, Louis Thương Nghiêu đều có một cảm giác muốn xóa bỏ hết tất cả mọi ngăn cách giữa hai người họ, cho dù chỉ là một chút khoảng cách nhỏ hấn cũng không muốn. Hấn muốn thân thể nàng hoàn toàn áp chặt vào người hấn, để hấn có thể cảm nhận sự mềm mại, tròn đầy của cơ thể nàng.

Chăm chú ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, trong một chớp mắt hẳn thực sự muốn mọi chuyện sẽ luôn như lúc này, tốt đẹp như lúc này...

Nghĩ tới đây, môi hẳn khẽ nhếch lên, bộ dạng mê người của nàng thực sự khiến hẳn phát điên, đôi tay lại tăng thêm vài phần lực xoa nắn cơ thể nàng.

"Nhẹ một chút... anh... đừng động tay động chân..." Thanh âm kiêu mị của Lạc Tranh cất lên có chút yếu ớt vô lực. Chỉ cần nghe thấy thanh âm này của nàng, từng mạch máu trong người hẳn như căng phồng lên, huyết mạch như muốn sôi trào. Thanh âm này đủ để hẳn mê muội mất đi lý trí, càng muốn có được nàng nhiều hơn nữa...

Một bàn tay dọc theo đường cong mềm mại trên thân thể nàng từ từ dờn xuống, lại lập tức vươn lên với một tốc độ đáng kinh ngạc, nhanh chóng áp vào bầu ngực tròn trịa của nàng.

Cách một lớp vải áo, Louis Thương Nghiêu mạnh mẽ xoa nắn bầu ngực đầy đặn, cảm thụ sự mềm mại của da thịt nàng trong lòng bàn tay quả thực là sự tận hưởng tuyệt vời nhất trên đời.

"Đừng..."

"Thiếu nợ trả tiền, không có tiền, dùng chính em bù lại." Louis Thương Nghiêu đương nhiên là người lão luyện tình trường, đem nàng ghì chặt vào trong ngực, cúi đầu mang theo hơi thở tràn ngập mùi hoắc hương nhẹ nhẹ, thì thầm bên tai nàng.

"Vừa rồi em đã khiến tôi bị hao tổn không ít sức lực, trái tim tôi thực sự bị tổn thương nặng nề. Em là người gây ra chuyện này, cho nên tôi muốn em phải lập tức chịu sự trừng phạt."

Chương 82: Võ vụn

"Anh..." Lạc Tranh nghe thấy mấy lời nguy hiểm đầy mờ ám của hắn, còn không biết nên phản bác như thế nào đã cảm thấy bàn tay to không an phận của hắn lại đang chạy loạn trên người nàng, khơi lên cảm giác nóng bỏng quen thuộc.

"Sao anh có thể lưu manh như vậy? Đừng bắt nạt tôi nữa!" Giọng nói của nàng toát lên sự uỷ khuất, đáng lẽ hắn phải là người đàn ông mà nàng cảm hận nhất mới đúng.

"Tôi bắt nạt em thế nào cơ?" Louis Thương Nghiêu ghì chặt lấy nàng, kề sát vành tai nhỏ bé khẽ thì thầm, giọng nói vô cùng dịu dàng mang theo bao nhiêu tình ý miên man. Liền sau đó, hắn khẽ há miệng, ngậm lấy vành tai nhạy cảm của nàng, "Tôi thương em còn không đủ, Tranh... chỉ trách em quá mê người mà thôi, nhìn thấy em, tôi sẽ không cầm lòng được, cho nên, em phải chịu trách nhiệm..."

Vừa nói, bàn tay to của hắn lại càng thêm khiêu khích, đè ép, thậm chí có chút đùa bỡn thân thể mềm mại của nàng. Ngón tay thon dài như rần từ từ mở ra nút áo của nàng, một thân trang phục nhẹ nhàng cùng dáng vẻ mềm mại của nàng làm hắn càng thêm điên cuồng, men theo quần lót tinh xảo khẽ thăm dò vào nơi bí ẩn giữa hai chân nàng, khơi lên từng trận tê ngứa khắp thân thể nhạy cảm. Thân thể nàng lúc này đã không còn nghe theo sự điều khiển của lý trí, bắt đầu có chút ẩm ướt...

"Anh...nói bừa..." Thanh âm mê người từ đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở của nàng vang lên, hơi thở càng lúc càng nóng rực, phả sát vành tai Louis Thương Nghiêu như châm ngòi dục vọng của hắn.

Louis Thương Nghiêu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nổi lên sắc đỏ, trong lòng không khỏi càng thêm mê muội, bé cứng nhạy cảm như nàng, hắn yêu thương còn cảm thấy không đủ, sao chịu buông tay.

Phụ nữ nhạy cảm đối với đàn ông mà nói thực sự là ân huệ trời ban, mà phụ nữ xinh đẹp nhạy cảm lại càng là vưu vật, huống chi còn là vưu vật mà hấn mê luyến...

Mê luyến?

Louis Thương Nghiêu chưa bao giờ phủ nhận điểm này, hấn thực sự mê luyến nàng.

"Em cũng thích thế này, không phải sao...." Giọng nói đầy dụ hoặc của Louis Thương Nghiêu lại vang lên bên tai nàng mang theo sự đầu độc triệt để, thanh âm của hấn rất êm tai, dễ nghe như thể tiếng nói của nhà thơ miên, khiến cho người ta hoàn toàn bị đắm chìm trong đó.

Hồ hấp của Lạc Tranh càng lúc càng thêm gấp gáp, một chút ý thức cuối cùng khiến nàng cố sức giãy dụa, ít nhất hiện giờ nàng biết mình không nên mềm lòng, không nên cùng người đàn ông này có bất kỳ sự tiếp xúc thân thể nào, nhưng mà...

Louis Thương Nghiêu cũng không cho Lạc Tranh bất kỳ cơ hội phản kháng, kéo nàng dậy, vây lấy nàng giữa bàn làm việc và thân thể hấn. Hấn đột ngột đứng dậy khiến Lạc Tranh không thể không lùi về phía sau, dựa vào cạnh bàn, chân phải bị hấn nhẹ nhàng nhấc lên vòng qua thắt lưng hấn...

"Ai nói tôi thích? Tôi ghê tởm hành vi lưu manh này của anh." Dường như muốn chỉ trích hấn, nhưng mà toàn thân nàng lúc này đã mềm nhũn, thanh âm giống như một cô bé đang hờn dỗi làm nũng, khiến người nghe càng có cảm giác không muốn buông tay.

Câu nói của nàng lại biến thành cái cớ cho Louis Thương Nghiêu.

"Tôi từ sau khi gặp em mới biến thành lưu manh như vậy." Hấn biết rõ nàng có lòng muốn kháng cự, lại càng bá đạo giữ chặt lấy không cho nàng có chút cơ hội tránh né. Nàng là của hấn, bất luận thế nào, nàng chỉ có thể thuộc về hấn.

Nở nụ cười xấu xa, hấn đem đôi giày xinh xắn trên chân nàng tháo bỏ. Hôm nay nàng mặc đồ khá thoải mái, cũng không mang tất chân, cho nên đôi chân nhỏ lúc này hoàn toàn trần trụi, trắng mịn như bạch ngọc, đường nét tinh tế vô cùng đẹp mắt.

Louis Thương Nghiêu như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, nhẹ nhàng vuốt ve, lại nhin không được cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên da thịt trắng nõn của nàng, dọc theo mắt cá chân tiến dần lên bắp chân trắng muốt, trơn mịn, càng lúc nụ hôn của hắn càng trở nên tham lam vô độ.

Thân thể Lạc Tranh hết thả đều do hắn dạy dỗ mà thành, nàng giống như tờ giấy trắng do hắn một tay nhào nặn. Nàng đương nhiên không thể kháng cự lại kinh nghiệm tình trường phong phú của hắn. Đối với loại vuốt ve đặc thù này nàng thực sự bị kích thích không ít nhưng vẫn cố gắng duy trì chút lý trí còn sót lại.

Lạc Tranh thực có chút bối rối, không biết có phải đàn ông đều thích làm như vậy hay không. Lúc trước, nàng từng phụ trách một vụ kiện, bị cáo là một kẻ rất thích hôn chân của phụ nữ, giống như là lên cơn nghiện vậy, lúc đó nàng còn cảm thấy đây là một kiểu yêu thương rất biến thái.

Nhưng mà giờ khắc này, đối mặt với hành động đó của Louis Thương Nghiêu, nàng rất khó để đem suy nghĩ đó hình dung trên người hắn.

Không biết tại sao, một màn này trong mắt nàng lại trở nên đẹp như vậy...

Trên gương mặt cương nghị của hắn lộ ra sự mê luyến cao độ, cơ hồ khiến lòng nàng có chút ám ảnh. Cho dù hắn làm gì cũng đều có một cảm giác vô cùng tự nhiên, dường như có thể khống chế mọi thứ khiến cho nàng không nén nhin được mà trầm luân vào đó.

Vàng trán mịn màng của nàng bắt đầu rịn lên một tầng mồ hôi mỏng, gò má dần đỏ ửng lên, đầu óc có chút mơ hồ. Phải dừng lại, không được tiếp tục thế này, tối qua không phải hành động của hắn rất có chừng mực sao? Có lẽ, hắn sẽ sớm dừng lại...

Đối với sự việc xảy ra tối qua, nàng có chút mơ hồ nhớ lại chút ít...

Louis Thương Nghiêu đương nhiên không định dừng lại, khế nở nụ cười tà, càng thêm lấn tới, cả người Lạc Tranh lúc này đã nằm trên bàn làm việc, đôi chân nhỏ không biết từ khi nào đã nằm gọn

trong lòng bàn tay hắn. Một bàn chân bị hắn kéo rồi đặt lên vòm ngực rộng mở màu đồng ẩn hiện dưới cổ áo sơ mi, bàn chân còn lại bị hắn kéo xuống dưới, đặt giữa hạ bộ hắn, không ngừng nhẹ nhàng chà xát.

Da thịt mát lạnh từ bàn chân nhỏ mềm mịn khiến Louis Thương Nghiêu cảm thấy cực kỳ sảng khoái, bàn tay hắn không ngừng xoa nắn chân nàng, thỉnh thoảng còn dùng sức kìm bàn chân lại, khiến cho thân thể hắn càng dán sát vào lòng bàn chân nhỏ nhắn.

"Sắc lang..." Lạc Tranh thực không dám tưởng tượng hắn có thể quá đáng như vậy, động tác càng lúc càng lớn mật không hề che đậy. Vừa muốn rút bàn chân về, nàng lại cảm nhận được rõ ràng vật cứng rắn giữa hai chân hắn đã thức tỉnh. Lại nghĩ tới bên ngoài phòng làm việc là hàng loạt nhân viên đang bận rộn tới lui, nàng thật sự vừa xấu hổ vừa cuống lên. Nhưng mà thân thể nhạy cảm của nàng lại không chịu nghe lời, dường như đang thông đồng với hắn để bắt nạt nàng. Khi bàn tay có chút thô ráp cùng chiếc lưỡi ấm nóng của hắn không ngừng xâm lấn, kích khởi từng hồi tê dại trên người nàng, một luồng điện lan khắp thân thể đã thôn tính nốt chút ý chí cuối cùng.

Trong phòng vang lên tiếng thở dồn dập của hai người họ, Louis Thương Nghiêu không hề che dấu dự vọng nóng bỏng của mình, mà ánh mắt nóng bỏng của hắn như một thanh sắt rực lửa. Nương theo đôi chân nhỏ của nàng dịu dàng đến mức khiến Lạc Tranh còn không kịp cảm nhận ra, hắn nhẹ nhàng kéo quần jean của nàng xuống, động tác vô cùng tự nhiên, ngón tay thon dài nặng nề áp lên hoa viên ấm áp đã ẩm ướt.

Lạc Tranh cắn chặt môi, ngón tay nóng rực của hắn cơ hồ dâng lên một luồng nhiệt đánh thẳng tới trái tim nàng, không cho nàng có cơ hội tránh né, đột nhiên bàn tay hắn nhanh chóng luồn vào, thành thực đi vào nơi tư mật của nàng, hung hăng chà đạp.

Cuối cùng, Lạc Tranh cũng không thể kìm nén được nữa, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, kéo theo từng chuỗi hơi thở gấp rút cực kỳ êm tai, "A....đừng như vậy...."

Sự kích thích kịch liệt trong một khoảnh khắc ngắn ngủi khiến cho nàng có cảm giác như leo lên một đỉnh dốc cao ngất, cảm giác đó nhanh chóng bao trùm toàn bộ cơ thể... Khi hấn nở nụ cười tà rút tay ra, nơi tư mật của nàng mới đầu chỉ có chút ẩm ướt giờ đã chuyển thành ướt đẫm...

Đúng lúc này...

Điện thoại điện thoại trên bàn làm việc vang lên, là cuộc gọi nội bộ...

Louis Thương Nghiêu nhíu nhíu mày, đàn ông đương nhiên đều khôn

g thích bị quấy rầy vào lúc này. Hấn không hề che dấu cảm giác không hài lòng, nhắc điện thoại lên, thô bạo ra lệnh: "Nói"

Ở đầu dây bên kia, Isabel nghe thấy giọng nói lạnh lùng không khỏi run sợ, trong lòng lại bắt đầu lo lắng cho Lạc Tranh

"Giám đốc, Ôn Húc Khiên" đang ở đại sảnh tầng dưới, anh ta có chuyện gấp muốn tìm ngài

Louis Thương Nghiêu nghe vậy nhẹ nhàng nhếch môi cười, trong mắt thoáng hiện ra một tia lấp lánh. Xem ra Ôn Húc Khiên vẫn chưa chịu từ bỏ. Đáng tiếc, người phụ nữ này là của hấn, hấn đương nhiên sẽ không để cho người khác chạm vào nàng, kể cả tên chồng hờ kia cũng không được. Tên đó, ngay cả tư cách cảm nhận mùi hương của nàng cũng không có.

Nghĩ như vậy, hấn cúi đầu xuống nhìn Lạc Tranh đang thờ dưới thân, thân hình của nàng quá mê đắm, khiến ngọn lửa đam mê của hấn chưa bao giờ tắt, xen lẫn với cảm giác ghen tuông không ngừng xâm lấn. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng đã nở nụ cười với Ôn Húc Khiên, thì bóng hình nàng đã in sâu trong lòng hấn rồi, chỉ là từ trước đến nay hấn che đậy cực kỳ khôn khéo mà thôi.

Hấn nhìn nàng giọng nói đầy vẻ thích thú "Tốt, đến đúng lúc lắm"

Ở đầu dây bên kia Isabel không hiểu ẩn ý của hấn, ngập ngừng nói: "Giám đốc, vậy để hấn ta lên chứ"?

"Được", ánh mắt của hấn lại càng trở nên tà mị

"Vậy ngay bây giờ ạ, ?" đầu dây bên kia vang lên

"Phải, bây giờ", nụ cười của hắn càng thêm đắc ý

Khoảng 5 phút sau

"Cốc.. cốc.. cốc". Ngoài hành lang vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, dọa cho Lạc Tranh mặt mày tái nhợt, lại thấy khóe môi hắn tràn ngập sự vui vẻ.

Nàng chưa kịp hiểu ra ẩn tình thì trong nụ cười của hắn thì...

"Thương Nghiêu, là tôi", Giọng nói quen thuộc của Ôn Húc Khiên vang lên, khiến nội thứ trở nên rõ ràng

Lạc Tranh tự nhiên trừng lớn hai mắt, hoàn toàn không thể tin nổi, sắc mặt Lạc Tranh càng thêm tái nhợt. Những giọt nước mắt ủy khuất trào ra, hai tay dùng hết toàn lực che miệng để ngăn lại tiếng nức nở của mình.

Lạc Tranh giãy giụa 1 cách yếu ớt, nhưng không thể lại được sức mạnh nóng hổi của hắn

"Cốc.. cốc.. cốc", tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên, không khó có thể nhận ra người bên ngoài rất bức bối. "Thương Nghiêu, có trong đó không, tôi vào nhé"?

"Đợi thêm chút đi", hắn trầm giọng gào lên

Lạc Tranh thực sự đã trôi vào tình thế nước sôi, lửa bỏng, thân hình không khỏi run lên

"Sợ hắn vào sao", hắn nở nụ cười tà? Nàng có thể nhận ra hắn cố ý làm vậy?

Hắn ôm thật chặt nàng, tiến về phía cửa phòng...

Sắc mặt Lạc Tranh trở nên tái nhợt, trái tim nhỏ bé sợ tới mức đập loạn lên, đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Ôm Lạc Tranh vào phòng nghỉ, thấy khôn mặt nhở nhắn của nàng hơi nhăn lại, hắn nhếch môi nói "Ngoan ngoãn ở đây nằm nghỉ, tôi ra ngoài xem hắn đến đâu có chuyện gì?"

Chưa kịp phản ứng, hắn đã hôn lên trán nàng và quay lưng rời khỏi phòng nghỉ.

Cuối cùng sau chừng một tiếng rưỡi đồng hồ, phòng cửa cũng bật mở

"Húc Khiên, để anh phải chờ lâu, vừa rồi tôi có chút việc bận" hắn

lên tiếng.

Phải đợi lâu như vậy "Ôn Húc Khiên có chút không vui nhưng cũng chỉ có thể nén lại, cười cười bước vào phòng.

Vừa bước vào phòng Ôn Húc Khiên đã hoàn toàn hiểu rõ vừa rồi Thương Nghiên bận chuyện gì, hấn khế nhếch môi cười "Thương Nghiêu, không ngờ tới anh lại thích chơi đùa trong phòng làm việc, phải chăng đây là cách giải trí của những người có tiền"?

Điều này không hề giống với Thương Nghiêu trước đây, hấn ko ngờ Thương Nghiêu lại có sở thích này.

Trước thái độ của hấn, thương nghiêu ko những ko tức giận mà nhếch môi cười "Anh cũng biết tính tôi mà, có trách là trách người đàn bà kia quá mê người"

"A, rất thẳng thắn", ôn húc khiên cười, "Anh là người có khả năng hô phong hoán vũ, muốn người phụ nữ nào mà chẳng được".

"Cô ấy thực sự rất hợp với khẩu vị của tôi", hấn khế cười, cầm lấy điều thuốc xì gà CuBa thượng hạng, ném một điều cho Húc Khiên.

"Đến paris từ khi nào sao không nói cho tôi biết, tôi có thể mở tiệc tẩy trần cho anh"

Húc khiên châm xì gà xong sắc mặt có chút lúng túng.

Louis Thương nghiêu nhìn hấn, đáy mắt xẹt qua 1 tia vui vẻ, hít một hơi xì gà nói "Nói đi, có chuyện gì?"

Ôn Húc khiên thờ dài một tiếng nói "Là... Tranh Tranh có tới tìm anh không?"

"Tranh Tranh", Louis Thương Nghiêu nhè nhẹ chớp mắt tỏ vẻ không hiểu: "Lạc Tranh, vợ anh sao? Sao cô ấy lại tìm tôi?"

"Tôi nghe cô ấy đến Paris, tôi còn tưởng cô ấy sẽ đến tìm anh...um, ôn lại chuyện cũ..", hấn ngập ngừng nói, "Dù sao trước kia cô ấy cũng từng làm việc ở nơi này"

"Luật sư Lạc đến paris sao, tôi không biết chuyện này", hai tay Thương Nghiêu khế đan lại, thông thả cười "Anh cũng biết kể từ khi Luật sư Lạc nhận được lời mời của tập đoàn lớn kia, luật sư đại diện của tập đoàn tôi liền đổi thành người khác", nói đến đây hấn hơi nghiêng về phía trước...

"Nhưng mà tôi cảm thấy lời của anh rất kỳ lạ. Vợ của anh, sao anh lại đến chỗ tôi hỏi thăm hành tung cô ấy", rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?"

Ôn Húc Khiên xấu hổ cười, "... Cái đó, thật không dám dấu, hai ngày nay cô ấy náo loạn đòi...ly hôn"

Thương Nghiêu nghe vậy, hấn nhè nhẹ chớp mi, cũng nhanh chóng che đi vẻ hài lòng trong đáy mắt, hờ hững nói "Phụ nữ vĩnh viễn là hỉ nộ ái ố thất thường như vậy, hai người vừa kết hôn chưa bao lâu, lại đòi ly hôn sao? Nhưng mà trừ khi anh phạm một sai lầm lớn, nếu không Lạc Tranh là người kiên cường như vậy, nếu không bị ép đến tình huống vạn bất đắc dĩ, cô ấy sẽ không làm vậy đâu"

"Chuyện đó...", Ôn Húc Khiên có chút khó nói

"Nói đi, tôi với anh là bạn nhiều năm, còn muốn dấu tôi sao?"

Thương Nghiêu tà mị nhếch môi, ánh mắt vô thức quét về phía phòng nghỉ. Cửa Phòng không lắp đặt hệ thống cách âm mà hấn cũng tin Lạc Tranh lúc này cũng không có tâm trạng nghỉ ngơi.

Ôn Húc khiên do dự một chút, tuy nói là việc xấu trong nhà không thể truyền ra nhưng đôi khi cũng không tránh khỏi muốn bộc bạch "Thực ra cũng không có gì, chỉ là Lạc Tranh chuyện bé xé ra to, tôi chẳng qua cùng trợ lý của mình lên giường, bị cô ấy nhìn thấy nên đòi ly hôn. Anh nói xem, đàn ông có phụ nữ bên ngoài thì có gì to tát chứ?Thương Nghiêu, tự anh nói xem, anh bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ chứ?"

Thương Nghiêu khẽ cười lạnh, hờ hững nói, "việc này sao lại kéo tôi vào? Theo lời anh nói Lạc Tranh đã thấy cảnh đó...?"

"Phải, tôi không ngờ cô ấy tìm đến khách sạn. Tôi thực không biết, sao cô ấy biết tôi ở đó. Tôi đợi cô ấy ở quán cà phê lâu như vậy, rốt cuộc cô ấy lại đến khách sạn tìm tôi. Người phụ nữ này quả thực đáng sợ". Giọng nói của Ôn Húc Khiên tỏ vẻ không hài lòng

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, khoé môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ, như thể đó là chuyện không liên quan gì đến hấn, nhưng nếu tinh ý sẽ phát hiện trong nụ cười của hấn mang theo ý mỉa mai kín đáo.

"Húc Khiên à..." Điều chỉnh lại tư thế ngồi, hấn lười biếng cất tiếng, "Không phải là tôi đang trách anh, đàn ông đương nhiên có thể chơi bời chút ít, nhưng mà cũng phải biết chừng mực mới được. Sau khi kết hôn, anh phải chịu trách nhiệm với cuộc hôn nhân của mình. Nếu không thể kham nổi trách nhiệm đó, sao còn kết hôn làm gì?"

Ôn Húc Khiên nghe vậy, khẽ hừ lạnh một tiếng, "Thương Nghiêu, anh đừng trêu tôi, anh biết rõ mẫu phụ nữ mà tôi thích là thế nào. Cưới Lạc Tranh về, không phải để yêu đương, mà để tận dụng mà thôi..."

Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười, đáy mắt xẹt qua một tia thâm trầm đầy hàm ý, "Húc Khiên, những lời không hay như vậy, không nên nói ra thì hơn."

"Lạc Tranh là một nhân tài, một nhân tài trong luật giới, tôi không cưới cô ấy, chẳng lẽ chờ đối thủ cạnh tranh cướp đi sao?" Ôn Húc Khiên hít một hơi xì gà, giọng nói lộ rõ vẻ khinh thường.

Louis Thương Nghiêu đem xì gà đặt xuống, khoé môi vẫn khẽ nhếch lên như trước, từ trên gương mặt bình tĩnh của hấn thật không nhận ra được chút thay đổi cảm xúc nào. Dường như hấn đang nhìn điếu xì gà từ từ tắt đi, hoặc là chờ cho người phụ nữ trong phòng nghỉ kia có thời gian thích ứng với câu chuyện vừa rồi. Một lúc lâu sau, hấn mới lạnh nhạt nói, "Đối với phụ nữ có năng lực, ly hôn, cũng không có vấn đề gì lớn."

"Ly hôn? Thương Nghiêu, tuy Lạc Tranh không phải người phụ nữ tôi yêu, nhưng tôi cũng biết rõ cô ấy là một bảo vật, anh nghĩ tôi sẽ ngu ngốc buông cô ấy ra sao?" Ôn Húc Khiên bắt chéo hai chân, so với bộ dạng ôn nhu thường xuất hiện trước mặt Lạc Tranh thực hoàn toàn tương phản. Hấn khẽ nhip tay gõ xuống bàn, giọng nói dường như tăng thêm vài phần ngạo khí.

"Nhiều năm qua, tôi vì bồi dưỡng cô ấy đã bỏ ra không ít tiền, lực. Nếu không có sự giúp đỡ của tôi, không chừng giờ này cô ấy vẫn còn làm ở hộp đêm, sao có thể mặc áo luật sư đầy uy phong đứng trên pháp đình chứ? Mỗi một kỹ năng hiện giờ của cô ấy đều là tôi bỏ tiền ra cho cô ấy học về. Cái đó gọi là "nuôi bình nghìn ngày, dùng

binh một giờ". Vào lúc này, nếu cô ấy bỏ đi, văn phòng luật của tôi phải làm sao đây? Những khách hàng kia sẽ ra sao đây? Lạc Tranh là một phụ nữ thông minh, nếu ra đi, cô ấy thực sự có khả năng làm được mọi việc."

"Tôi hiểu tâm trạng của anh, đáng tiếc, anh đã hành động quá bất cẩn. Tôi nghĩ, theo tính cách của cô ấy, lần này cục diện rất khó vãn hồi." Louis Thương Nghiêu bình tĩnh nói.

"Thương Nghiêu à, anh có từng nghe câu "Thân thể mềm mại của phụ nữ chính là mồ chôn của đàn ông chưa?" Tuy rằng trợ lý của tôi mới tốt nghiệp chưa được bao lâu, nhưng ở trên giường biểu hiện không tồi đâu. Tôi cũng là đàn ông, Lạc Tranh xinh đẹp là chuyện không giả, nhưng mà cô ấy quá mạnh mẽ, mà dáng vẻ người trợ lý của tôi, phải nói là, cho dù xét về bất kỳ mặt nào, công việc hay trên giường đều khiến tôi có cảm giác rất thành tựu." Ôn Húc Khiên cười đầy đắc ý.

Nói đến đây, dường như nhớ ra điều gì, hấn lại tiếp tục, "Thương Nghiêu, anh đừng quên đã đồng ý với tôi, không phải anh nói chỉ cần..."

"Húc Khiên..." Ôn Húc Khiên vừa nói đến đây liền bị Louis Thương Nghiêu mở miệng cắt ngang. Bộ dạng hấn vẫn vui vẻ như trước, nhìn về phía Ôn Húc Khiên, "Dù sao đây cũng là chuyện của Lạc Tranh và anh, tôi nghĩ tôi không giúp được gì cả. Lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển, đối với chuyện của vợ chồng

ng hai người, tôi không tiện nhúng tay vào. Như vậy đi, nếu Lạc Tranh thực sự tới tìm tôi, tôi sẽ thay anh khuyên cô ấy."

"Thương Nghiêu?" Vẻ mặt Ôn Húc Khiên lộ ra nét nghi hoặc, nhưng cũng không biết nên tiếp tục chủ đề của mình thế nào. Lại thấy hấn có ý trục khách, vội vàng nói, "Thương Nghiêu, anh không thể nói vậy, lúc trước anh không thế này..."

"Húc Khiên, thật ngại quá, tôi còn cuộc họp phải chủ trì." Louis Thương Nghiêu cơ bản không buồn nghe hấn nói tiếp, liền đứng dậy, ấn tay xuống nút liên lạc nội bộ trên điện thoại bàn, "Tiễn Ôn tiên sinh giúp tôi."

"Thương Nghiêu..."

"Húc Khiên, anh đã tới Paris này, vậy hôm nào để tôi mở tiệc khoản đãi anh. Về phần Lạc Tranh, tôi sẽ phái người thay anh đi tìm, nhưng có thể vẫn hồi cục diện hay không phải xem chính bản thân anh." Thương Nghiêu cắt ngang lời hắn, giọng nói đầy kiên quyết tỏ rõ ý không cho phép sự kháng nghị.

Rất nhanh, Isabel liền gõ cửa bước vào, nhìn Ôn Húc Khiên mỉm cười, "Ôn tiên sinh, xin mời!"

Tuy là Isabel đang nở nụ cười, nhưng có thể cảm nhận rõ trong lòng cô đang phiền muộn. Hôm nay không hiểu có chuyện gì đây? Đầu tiên là Lạc Tranh, rồi đến chòng cô ấy xuất hiện, nhưng mà, Lạc Tranh đã đi đâu mất rồi? Isabel có thể chắc chắn mình không thấy Lạc Tranh rời khỏi phòng giám đốc, chẳng lẽ...

Isabel thực không dám nghĩ nhiều, chuyện riêng của giám đốc cô đương nhiên không dám hỏi tới.

Ôn Húc Khiên thấy vậy, cũng không còn cách nào nói thêm gì nữa, đành miễn cưỡng gật đầu, rời đi.

Phòng làm việc lại khôi phục vẻ bình lặng ban đầu, nụ cười trên môi Louis Thương Nghiêu bất giác cứng lại, dần dần cong lên chuyển thành sự mỉa mai nồng đậm. Hắn quay đầu, nhìn về phía cửa phòng nghỉ vẫn đang đóng chặt, đậy mắt, ánh lên tia thâm trầm...

Trong phòng nghỉ lại là một khung cảnh hoàn toàn khác biệt..

Ánh mặt trời ngày thu chiếu qua rèm cửa, gieo rắc chút ấm áp trong phòng, nhưng thân thể Lạc Tranh lúc này thực như mới rơi vào hồ nước lạnh băng, không nhìn thấy một chút ấm áp nào le lói.

Trên tấm thân trần của nàng chỉ đắp một cái chăn mỏng, toàn thân bủn rủn dựa vào đầu giường, cảm giác tê dại dưới hạ thân cùng sự đau nhức giữa hai đùi vẫn không ngừng nhói lên như muốn nhắc nhở nàng, thức tỉnh nàng. Trải qua mấy lần kích tình điên cuồng lên đến đỉnh cao dục vọng, nàng cảm thấy cả đời mình chắc hẳn sẽ không quên nỗi. Nhưng mà, tình yêu không thể giải quyết được hết thảy mọi chuyện. Mặc dù mất đi khí lực, nhưng bàn tay nhỏ trắng nõn vẫn nắm chặt thành nắm đấm. Nàng rất tức giận, rất phẫn hận. Louis

Thương Nghiêu vì dục vọng bản thân, không chút tôn trọng nàng, thậm chí cưỡng bách nàng. Không đúng, vừa rồi hắn gần như muốn huỷ diệt nàng vậy. Khi Louis Thương Nghiêu ôm nàng đem vào phòng nghỉ, nàng thực sự rất thống hận hắn, trong nội tâm cũng không ngừng nguyên rủa hắn.

Nhưng mà...

Khi nàng nghe được giọng của Ôn Húc Khiên, hết thảy mệt mỏi, lúng túng, không biết tại sao đều hoá thành phần nộ, khiếp sợ.

Mọi sự việc phát sinh bên ngoài, thông qua màn hình LCD trên tường, nàng đều thấy rất rõ ràng, thậm chí từng câu từng chữ của Ôn Húc Khiên giống như lưỡi dao sắc đâm nát trái tim nàng.

Thì ra hết thảy đều đúng như lời của Diêu Vũ. Nàng, chẳng qua là quân cờ giúp cho sự nghiệp của Ôn Húc Khiên được thành tựu mà thôi. Vai trò của nàng, không phải là giúp chồng dạy dỗ con cái mà là đốc sức vì hắn xây dựng tiền đồ rộng mở.

Hắn...hết thảy mọi thứ đã làm đều là giả dối!

Nụ cười dịu dàng khi còn học đại học là giả, sự dũng cảm ra mặt bảo vệ nàng tại hộp đêm là giả, những lời yêu đương đầy tình ý kia cũng là giả, tâm nguyện muốn cùng nàng nắm tay đi hết cuộc đời này cũng giả nốt....

Ôn Húc Khiên, chỉ có một thứ chân thật, đó là lợi dụng năng lực của nàng.

Lạc Tranh thực sự cảm thấy khiếp sợ. Một người, sao có thể nguy trang thành bộ dạng như vậy? Có thể hoàn toàn lừa gạt nàng suốt bốn năm dài? Mà nàng đây? Một chút cũng không nhìn ra?

Lạc Tranh không nói nổi lời nào, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, mái tóc mềm mại hơi xõa xuống, sự xấu hổ cùng giận dữ hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng không còn hơi sức nhìn tới ánh mắt đầy đắc ý của Louis Thương Nghiêu. Tên hỗn đản như hắn thực thích bắt nạt người khác.

Chẳng lẽ cho dù có ở địa vị cao đến thế nào, là người đàn ông nghiêm chỉnh đến cỡ nào, vào lúc này cũng biến thành mặt dày như

vậy?

Mái tóc đen dài óng ả phản chiếu từng đường nét trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, còn mang theo nét đỏ ửng đầy vẻ quyến rũ khi đắm chìm trong sự khiêu khích cực độ. Từ trên đỉnh cao dục vọng rơi xuống, lý trí của nàng có chút khôi phục lại.

"Anh..." Nàng thực muốn mắng hấn là tên khốn kiếp, nhưng lại thấy có chút hơi quá, "Anh... biến thái, lưu manh!" Vừa nói, nàng vừa cố đứng dậy nhưng lại bị Louis Thương Nghiêu nặng nề áp trở lại bàn làm việc. Hấn cúi đầu xuống, nụ hôn mang theo ý trừng phạt cắn nuốt đôi môi anh đào của nàng mang theo sức thôn tính mãnh liệt.

Trải qua chuyện tối qua, dục vọng của hấn sớm đã căng cứng đến không thể kìm nén, đương nhiên sẽ không muốn bỏ qua cơ hội này.

Lạc Tranh muốn giãy giụa, lại bị hấn ép càng lúc càng sát hơn. Đúng lúc này...

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, là cuộc gọi nội bộ...

Louis Thương Nghiêu nhíu nhíu mày, đàn ông đương nhiên đều không thích bị quấy rầy vào lúc này. Hấn không hề che giấu cảm giác không hài lòng, nhắc điện thoại lên, thô bạo ra lệnh, "Nói!"

Lạc Tranh được thoải mái đôi chút, khẽ thở hển hển, đã thấy Louis Thương Nghiêu không chịu cam lòng chen giữa hai chân nàng, một bàn tay không an phận vuốt ve bóp đùi trắng muốt, cũng không có ý định để cho nàng ngồi dậy.

Lạc Tranh không dám giãy giụa nhiều, sợ đầu bên kia điện thoại sẽ nghe ra sự bất thường, đành phải cắn chặt môi, cố gắng ngăn lại bàn tay xấu xa của hấn.

Ở đầu dây bên kia, Isabel nghe thấy giọng nói lạnh lùng của giám đốc, không khỏi khẽ run lên, trong lòng lại bắt đầu thấy lo lắng cho Lạc Tranh.

Lúc này, chứng kiến cảnh hỗn loạn trong phòng, Isabel cảm thấy dường như đang có mùi thuốc súng nồng nặc trong đó.

"Giám đốc, Ôn Húc Khiên tiên sinh đang ở đại sảnh tầng dưới, anh ta có chuyện gấp muốn tìm ngài, không biết ý ngài thế nào?"

Isabel đương nhiên đã nghe chuyện Lạc Tranh gả cho Ôn Húc Khiên, mà Ôn Húc Khiên kia lại là bạn tốt của giám đốc.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nhẹ nhàng nhếch môi cười, trong mắt lại thoáng hiện ra một tia lấp lánh. Xem ra Ôn Húc Khiên vẫn chưa chịu từ bỏ. Đáng tiếc, người phụ nữ này là của hắn, hắn đương nhiên sẽ không để cho người khác chạm vào nàng, kể cả tên chồng hờ kia cũng không được. Tên đó, ngay một chút tư cách cảm nhận mùi hương của nàng cũng không có.

Nghĩ như vậy, hắn cúi đầu xuống, nhìn Lạc Tranh vẫn còn đang thờ hờ hển. Thân hình quyến rũ mê người cùng cảm giác mềm mại dưới lòng bàn tay truyền đến khiến ánh mắt hắn càng thêm nóng rực. Một ngọn lửa dục vọng không ngừng thiêu đốt toàn thân, lại thêm một cảm giác ghen tuông không ngừng xâm lấn. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Tranh, lại thấy nàng nở nụ cười với Ôn Húc Khiên, thì bóng hình nàng đã in sâu trong đáy lòng hắn rồi, chỉ là hắn trước giờ vẫn che đậy cực kỳ khéo léo mà thôi.

Bàn tay hắn lại vươn tới bầu ngực tròn đầy của nàng, đầy mê luyến mà xoa nắn trong tay, giọng nói trầm thấp vang lên, "Tốt, tới vừa đúng lúc."

Ở đầu bên kia, Isabel trong lúc nhất thời không kịp phản ứng với lời nói đầy ẩn ý của giám đốc. Từ "tốt" kia sao lại nghe như đang nghiêng răng mà nói ra vậy? Một lúc sau, Isabel mới ngáp ngừng hỏi, "Giám đốc, vậy để cho anh ta lên chứ ạ?"

"Được!" Ánh mắt ngáp tràn ý độc chiếm của Louis Thương Nghiêu lại càng thêm mãnh liệt, một từ này được thốt ra từ miệng hắn, có cảm giác sắc bén như có thể cắt đứt một khối vàng ròng.

"Là... bây giờ ạ?"

"Phải, bây giờ!" Nụ cười trên môi Louis Thương Nghiêu càng thêm tà mị.

Isabel lập tức cúp máy thu xếp mọi chuyện.

Sau khi để điện thoại xuống, Louis Thương Nghiêu đem toàn bộ tinh lực vùi đầu vào trên người Lạc Tranh, bàn tay hắn kéo hai chân của nàng hướng lên, cúi đầu xuống, từ mắt cá chân nàng liên tục

hôn hít, đầu lưỡi ướt át không ngừng tham lam chiếm cứ da thịt thơm ngát của nàng. Da thịt nàng mềm mại như vậy khiến hắn không nhịn được mà không ngừng điên cuồng mút vào.

Lạc Tranh khẽ hít một hơi, nàng đã sớm quen với hành động của hắn, dường như hắn đối với da thịt nàng có sự quyến luyến đặc biệt. Sau mỗi lần điên cuồng, toàn thân nàng đều lưu lại vết hôn dày đặc của hắn...

Ánh mắt nàng đã sớm mê ly, muốn kháng cự lại không cách nào cự tuyệt, cảm giác xấu hổ lên đến cực điểm, khoái cảm tận sâu trong lòng bởi bị hắn kích khởi mà không ngừng dâng lên như thủy triều.

Dáng vẻ của nàng rơi vào trong mắt Louis Thương Nghiêu càng khiến hắn được kích thích thêm, khiến hắn không thể nén nhịn thêm nữa, đem Lạc Tranh hoàn toàn áp dưới thân mình, nụ hôn càng lúc càng kịch liệt.

Đem hai tay Lạc Tranh chụm lại trên đỉnh đầu, dùng một tay giữ lại, tay kia của hắn hạ xuống, nhanh chóng tháo bỏ thắt lưng cùng quần áo của mình. Sau đó, lại chuyển qua Lạc Tranh, đem tất cả quần áo trên người nàng cởi ra, chỉ chừa lại chiếc quần lót đăng ten tinh xảo, khiến cho thân hình hoàn mỹ như nữ thần của nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Lạc Tranh kinh hoàng thờ dốc, hai mắt trừng lớn, từ trong mắt hắn nàng có thể cảm nhận được, hắn thật sự muốn nàng ngay tại nơi này, trên chiếc bàn làm việc này. Mà cửa phòng làm việc lại không hề khoá, bên ngoài, mọi người vẫn còn đang trong giờ làm...

"Đừng... Anh không thể..." Nàng bắt đầu đạp chân, đáng tiếc không làm nên chuyện gì. Louis Thương Nghiêu đã sớm đè nàng đến sát sao, điên cuồng mà cắn nuốt cái miệng nhỏ của nàng, bá đạo cùng cường thế không cho nàng chút cơ hội phản kháng.

Trong lòng hắn đã tích đầy dục hỏa, chỉ muốn lập tức đem toàn bộ giải tỏa. Bàn thân hắn cũng không thể chờ thêm, phóng thích ra cự long đã sớm cứng rắn nóng bỏng, trực tiếp kề sát hoa viên bí mật của nàng.

"Xoạt..." bàn tay thô lỗ của hắn đem quần lót đăng ten tinh xảo

của nàng xé tan, tiếng vải bị xé rách thực khiến người ta vừa có cảm giác hưng phấn vừa có cảm giác run sợ.

Lạc Tranh vô lực lắc đầu, còn chưa kịp phản kháng, đã bị thanh sắt cứng rắn nóng hổi của hắn trực tiếp chạm vào thân thể.

"Cốc cốc cốc..." Ngoài cửa vang lên tiếng gõ dồn dập, dọa cho Lạc Tranh mặt mày tái nhợt, lại thấy khoé môi Louis Thương Nghiêu tràn ngập sự vui vẻ.

Nàng còn chưa kịp hiểu ra ẩn tình trong nụ cười của hắn thì...

"Thương Nghiêu, là tôi." Giọng nói quen thuộc của Ôn Húc Khiên vang lên khiến mọi thứ lập tức trở nên rõ ràng.

Lạc Tranh đột nhiên trừng lớn hai mắt, hoàn toàn không thể tin nổi. Cũng đúng lúc đó, Louis Thương Nghiêu mạnh mẽ thúc eo thẳng tới.

Tiếng va chạm giữa hai thân thể nặng nề vang lên...

Sắc mặt Lạc Tranh càng thêm tái nhợt, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể bị một sức mạnh khổng lồ lấp đầy trong nháy mắt, toàn thân bị ép chặt, đầu nàng vô thức ngửa ra sau, bàn tay gắt gao che miệng. Giờ khắc này, nàng rốt cục hiểu được chuyện gì đã phát sinh.

Những giọt nước mắt ủy khuất trào ra, hai tay dùng hết toàn lực che miệng, bất chấp đôi môi có bị hàm răng cắn nát hay không, nàng chỉ muốn cố gắng ngăn lại tiếng nức nở của mình...

Louis Thương Nghiêu điên cuồng tiến vào cơ thể nàng, so với những lần trước, lúc này hắn tựa như dã thú mạnh mẽ cướp đoạt, động tác cũng không vì sự vô lực của Lạc Tranh mà ngừng lại. Chỉ là hắn đang lẩn tránh ánh mắt đầy kinh ngạc của nàng, dùng sức siết chặt lấy vòng eo mềm mại, điên cuồng mà động thân...

Lạc Tranh giãy giụa một cách yếu ớt, nàng chưa từng dám nghĩ, người đàn ông này sẽ hành động như vậy, mà lý do của hành động kia lại xấu xa đến thế. Hắn thực sự là tên hỗn đản, thật quá đáng.

Nhưng mà, dựa theo tính cách của hắn, có chuyện gì mà hắn không dám làm chứ?

Louis Thương Nghiêu cúi người, động tác dần chậm lại chút ít.

Hắn dường như muốn xem xem cái kẻ đứng chờ bên ngoài kia sẽ thế nào, rồi lại tận tình thưởng thức thân hình mỹ lệ của nàng.

Chỉ cách một cánh cửa, Ôn Húc Khiên kia là kẻ mà người phụ nữ đang nằm dưới thân hắn yêu. Nghĩ tới đây, trong nội tâm Louis Thương Nghiêu lại tràn ngập khoái cảm. Từ đầu đến giờ, giờ khắc này là lần đầu tiên hắn cảm thấy rõ ràng nhất, dự vọng của hắn trực tiếp và có mục đích đến thế nào, mãnh liệt và chân thực đến thế nào...

Thậm chí, hắn thật muốn có như vậy mở rộng cửa phòng, để cho tên đàn ông ngoài kia nhìn thật rõ, nhìn xem hắn chiếm hữu nàng thế nào, biến nàng thành của hắn như thế nào. Nhưng mà, thân thể mê người của nàng, hắn sẽ không để cho bất kỳ gã đàn ông nào nhìn thấy, dù chỉ một ánh mắt cũng không được.

Thân thể mềm mại của Lạc Tranh nương theo từng động tác tiến vào rút ra của hắn mà rung động, hắn cúi đầu đầy mê muội vùi sâu vào trên người nàng, từ phần bụng mềm nhẵn đến bầu ngực căng tròn, rồi đến nụ hồng đang nở rộ, mút, liếm, hôn, thậm chí nhẹ nhàng cắn xé, gần như dã thú điên cuồng phát tiết dự vọng của mình.

Hắn dùng sức cúi người xuống, hai thân hình trần trụi dán chặt vào nhau, ma sát đến nóng rực...

Hơi thở hỗn hển nóng rực trở thành liều thuốc kích thích tốt nhất, đem hai thân thể độc lập trong chớp mắt dung hợp, không chừa lại một chút khoảng cách, thậm chí một chút không khí cũng không còn.

Lạc Tranh đã sớm lãnh hội hành động yêu đương lớn mật của Louis Thương Nghiêu. Từ hôm hắn chiếm đoạt nàng ngay trước mặt Húc Khiên đang say xỉn kia, đây là lần kích tình cuồng bạo nhất. Mặc dù trong lòng có chút không cam chịu, nhưng thân thể nàng đã vượt qua ranh giới mà lý trí và đạo đức có thể khống chế. Hơn nữa, hoàn cảnh có chút cực đoan lúc này khiến người ta có cảm giác đúng như đêm tân hôn ngày đó vậy...

Nàng lại lần nữa trầm luân, bị sự cám dỗ đầy ma quỷ lôi kéo đắm chìm trong dự vọng, thậm chí vượt qua ranh giới đạo đức cuối cùng. Nàng muốn giãy giụa, nhưng cái miệng nhỏ lại vô thức phát ra những

âm thanh rên rỉ mê hồn. Sợ hãi, lo lắng, xấu hổ, một loạt cảm xúc dồn dập dâng lên như thủy triều dày vò thần kinh yếu ớt của nàng.

Nương theo từng động tác mãnh liệt của hắn, đầu nàng đã tiến sát mép bàn, mái tóc mềm mại rủ xuống, theo từng nhịp tấn công của hắn phiêu đảng đưa trong không khí.

Cánh tay của nàng bị Louis Thương Nghiêu kéo lại, từng ngón tay mảnh khảnh bị hắn mút vào, cánh tay trắng như tuyết, bờ vai thon mịn giờ lưu lại đầy vết liếm, hôn ẩm ướt của hắn cùng vết bầm do dùng lực quá mạnh.

"Cốc cốc cốc..." Tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên, không khó nhận ra người bên ngoài đã có chút bực bội, "Thương Nghiêu, có trong đó không? Tôi vào nhé?"

"Đợi thêm chút đi!" Louis Thương Nghiêu trầm giọng gầm lên, giọng nói lạnh lùng át đi âm thanh mất kiên nhẫn của người bên ngoài, rất nhanh sau đó người kia không dám lên tiếng nữa.

Lạc Tranh lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Một câu "Tôi vào nhé?" của Ôn Húc Khiên đã khiến nàng hoảng sợ quá mức, thấp giọng hỗn hển nói đứt quãng, "Xin anh... dừng lại, đừng... đừng tiếp tục... cửa phòng làm việc... không khóa..."

"Sợ hắn vào sao?" Louis Thương Nghiêu nở nụ cười tà, "Em sẽ rời bỏ hắn vậy còn sợ cái gì? Hắn muốn vào thì cứ vào, để cho hắn nhìn một chút cũng tốt, xem cho rõ rốt cuộc em thuộc về ai! Tranh, tôi cho em biết, em là của tôi, vĩnh viễn là của tôi."

Giọng nói khàn khàn đầy thỏa mãn của hắn giống như lời tuyên cáo, phối hợp với thân dưới đột ngột tăng tốc đâm thẳng vào tận nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, khiến Lạc Tranh không khỏi che miệng, suýt nữa lại phát ra thanh âm kiều mị mê người. Đủ rồi, đủ rồi, nhanh dừng lại đi...

Nàng nghĩ như vậy, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà trầm luân, cuối cùng lại lần nữa lên tới đỉnh cao dục vọng, hoàn toàn xụi lơ trên bàn làm việc, tùy ý để Louis Thương Nghiêu sắp xếp. Lúc mãnh liệt như dòng nước xiết, lúc dịu dàng như chiếc lá nhẹ rơi, thân thể nàng dưới sự tấn công liên tục của hắn mà không ngừng chìm

nổi...

Nàng có thể nhận ra Louis Thương Nghiêu đang cố ý làm vậy, hẳn không hề muốn nhanh chóng thỏa mãn mà ngược lại, cực kỳ chậm rãi, cái miệng xấu xa như muốn cắn nuốt toàn bộ sức lực của nàng, khiến cho nàng không cách nào tìm chế...

Khoé môi khẽ cong lên đầy thỏa mãn, hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể Lạc Tranh đang ngày một co rút lại, hẳn càng biết rõ nàng sẽ mau chóng lên đỉnh lần thứ ba, niềm mê luyến thân thể nàng càng lúc càng dâng cao, thân thể này quả thực là đặc ân đối với đàn ông.

Nhưng mà, hẳn còn muốn được kích thích thêm nữa...

Nghĩ như vậy, Louis Thương Nghiêu đột nhiên đứng dậy, hai tay siết chặt hông nàng, nâng thân hình nhỏ nhắn của nàng lên khỏi bàn...

"A..." Lạc Tranh rớt cục hét lên đầy kinh hãi, vô thức ôm chặt cổ Louis Thương Nghiêu, hai chân cũng không khỏi siết chặt lấy phần hông rắn chắc của hắn. Còn chưa kịp định thần lại, động tác của hắn lại bắt đầu...

Một luồng khoái cảm mãnh liệt chưa từng có được kích khởi, nhanh chóng dâng lên khiến Lạc Tranh cảm thấy khó có thể tìm chế tiếng thân ngâm mê người. Dùng hết sức lực cắn chặt môi dưới, dường như toàn thân đều căng như muốn đứng lên, nhưng hành động tiếp theo của Louis Thương Nghiêu thực khiến Lạc Tranh hồn phi phách tán...

Hắn ôm thật chặt nàng, vừa tiến vào vừa đi từng bước về phía cửa phòng...

Sắc mặt Lạc Tranh đã tái nhợt, trái tim nhỏ bé sợ đến mức đập loạn lên, đầu óc cũng trở nên trống rỗng. Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ hẳn còn muốn mở cửa chính để Húc Khiên thấy một màn cuồng hoan này sao?

Hắn điên rồi!

Hắn là người điên!

Cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng bao phủ toàn thân, khoái cảm lại vì

động tác mãnh liệt của hắn mà không ngừng dâng lên, nàng không thể không thu một tay lại che miệng. Nhưng mà, thể trọng của nàng với Louis Thương Nghiêu mà nói khác nào con kiến, hắn chỉ dùng một bàn tay to nâng nàng lên, tay kia đem bàn tay nhỏ bé đang bịt chặt miệng của nàng kéo lại, đặt vòng qua cổ hắn, khế bóp chặt, khiến cho hai tay nàng không thể không gắt gao khoá chặt cổ hắn.

Từng tiếng rên rỉ mê người của nàng theo từng động tác của hắn càng lúc càng lớn, cuối cùng không cách nào ức chế bản thân, nàng có chút tuyệt vọng hoặc là muốn phát tiết nổi tức giận trong lòng, hung hăng cắn chặt bả vai màu đồng rắn chắc của Louis Thương Nghiêu, dùng phương thức phản kháng nguyên sơ nhất để chống lại hắn.

Vết cắn này Lạc Tranh thực sự dùng sức, không khó nhận ra nàng muốn gắt gao áp chế ham muốn kịch liệt đang dâng lên dưới hạ thể. Louis Thương Nghiêu dù sao cũng không phải là người sắt, hắn cũng suýt kêu thành tiếng. Cảm giác đau đớn nhanh chóng lan ra hòa chung với khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể, khiến hắn càng không do dự mà ra sức luận động, bàn tay đang nâng mông nàng liền điên cuồng nắn bóp... như thể muốn đem toàn bộ thân thể nàng hòa vào cơ thể hắn...

Từng động tác thô lỗ của hắn khiến Lạc Tranh cơ hồ không chịu nổi, cảm giác đau đớn từ thân thể nhanh chóng xông lên não, hòa lẫn với khoái cảm trào dâng như thủy triều cùng với nội tâm đau nhức, khoái cảm không ngừng đánh thẳng vào thân thể nàng, mà hàm răng đang cắn chặt bờ vai hắn rốt cục cũng không chịu nổi mà rời đi, biến thành tiếng thân ngâm mê hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào đầu vai hắn...

Đầu vai hắn bị nàng cắn mạnh, màu máu đỏ thẫm đã in dấu trên hàm răng trắng ngọc của nàng...

Đau nhức đến cực điểm, khoái cảm điên cuồng không ngừng gia tăng trong thân thể hai người, thẳng tiến đến cực hạn...

Cuối cùng, phần lưng mềm mại của Lạc Tranh dán sát vào cánh cửa lạnh buốt, đầu hơi ngửa ra sau, mái tóc dài đen nhánh vể nện

một đường vòng cung trong không khí, nước mắt hòa với mồ hôi không ngừng rịn ra. Từng lỗ chân lông trong cơ thể không ngừng giãn ra, sự co rút kịch liệt lúc đó cũng đưa Louis Thương Nghiêu thẳng lên đỉnh, toàn thân hần nóng rực lên, cơ bắp trong nháy mắt căng cứng lại...

Louis Thương Nghiêu vùi đầu vào ngực Lạc Tranh, một cơn sóng thỏa mãn bao phủ toàn thân, âm i lan tràn tận từng tế bào nhỏ trong hai thân thể...

Lạc Tranh cho tới bây giờ cũng không biết, yêu đương đến kịch liệt lại khiến người ta mê muội đến thế. Giờ khắc này, tâm trạng nàng chính là như vậy, chỉ còn một cảm giác hoàn toàn mê đắm, thân thể như bay bổng lên không trung, nhưng lại như sợ bị rơi xuống trong chớp mắt, chỉ có thể ôm chặt người đàn ông trước mặt, cuốn lấy thân thể cường tráng vĩ đại của hần, dồn dập thờ dốc, hưởng thụ sự kích tình đầy cuồng loạn còn sót lại.

Thời khắc này, vạn vật dường như đều hóa thành hư vô, hai người họ chỉ còn cảm nhận được thân thể của nhau, phảng phất một cảm giác tuyệt vời khiến bọn họ quên chặt lại một chỗ, cùng chia sẻ sự thỏa mãn đầy hoan lạc.

Mà Louis Thương Nghiêu, dường như cũng chưa từng cảm nhận được cảm giác thỏa mãn tận xương tủy như lúc này, hần thật sự từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng cho tới giờ không có người nào giống như Lạc Tranh, có thể khiến hần cảm thấy rung động, rung động đến mức có ham muốn mãnh liệt.

Một lúc lâu sau, cảm nhận được hô hấp của người phụ nữ trên bờ vai hần đã dần bình ổn lại, đôi môi mỏng của hần khẽ cong lên, khẽ sát bên tai nàng, giọng nói trầm thấp lộ rõ tuyên cáo đầy bá đạo, "Bảo bối, em là của tôi, vĩnh viễn như vậy."

Lạc Tranh đã sớm mất đi khí lực, sau cơn kích tình cuồng loạn lý trí cũng chậm rãi trở về. Nàng thực hồ hững với những lời vừa rồi của hần, như thể muốn dùng thái độ đó để kháng nghị hành vi điên cuồng, thấp hèn của hần vậy.

Louis Thương Nghiêu thấy vậy, cúi đầu cười, lại nhìn thấy trên bờ

môi đỏ mọng của nàng còn vương lại tia máu, là máu của hấn. Người phụ nữ này thực sự nhẫn tâm, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng hung dữ như vậy.

Ôm Lạc Tranh vào phòng nghỉ, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nhăn lại, Louis Thương Nghiêu cúi thấp người, dịu dàng nói, "Ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi cho tốt, tôi ra ngoài xem hấn tới có chuyện gì."

Lạc Tranh còn chưa kịp phản ứng với lời hấn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn với những đường nét tinh tế sau cơn kích tình vẫn còn ửng hồng, nhưng mà không khó nhận ra bộ dạng nàng thực sự mệt mỏi.

Louis Thương Nghiêu cũng không hề tức giận, cúi đầu xuống nhẹ hôn lên trán nàng, sau đó rời khỏi phòng nghỉ.

Hơn một tiếng đồng hồ, đối với Ôn Húc Khiên mà nói dài như một năm. Bởi vì hấn vẫn liên tục đứng chờ bên ngoài, thỉnh thoảng cũng bước lại gần cửa nghe ngóng xem động tĩnh bên trong thế nào. Trong phòng làm việc mơ hồ truyền ra chút âm thanh, khá giống giọng phụ nữ, nhưng bởi phòng cách âm tương đối tốt, nên hấn cũng không nghe được gì sau đó.

Cuối cùng, sau chừng một tiếng rưỡi đồng hồ, cửa phòng rốt cuộc cũng mở ra, là Louis Thương Nghiêu tự tay mở cửa.

"Húc Khiên, để anh phải chờ rồi, vừa rồi tôi có chút việc bận." Lời nói của hấn khá tự nhiên, tuy bộ dạng không được thành thực cho lắm.

Phải đợi lâu như vậy đương nhiên Ôn Húc Khiên cảm thấy không vui, nhưng cũng chỉ có thể nén lại, cười cười bước vào phòng.

Vừa bước vào phòng làm việc, Ôn Húc Khiên liền hoàn toàn hiểu rõ vừa rồi Louis Thương Nghiêu bận rộn cái gì. Hấn đương nhiên cũng là người dày dặn kinh nghiệm giường chiếu, mà lúc này trong không khí vẫn còn vương lại một luồng nhiệt khí nóng bỏng như vậy. Hấn nhìn quanh một vòng, dù sao cũng xuất thân là luật sư, ngoại trừ những đồ vật bị ném lung tung trong phòng, hấn còn nhìn thấy đằng sau sofa là đồ lót phụ nữ khá tinh xảo...

Nhìn lại hướng phòng nghỉ, cửa phòng đóng chặt lại khiến hấn

không khỏi cười khẽ, "Thương Nghiêu, không ngờ tới anh lại thích chơi đùa trong phòng làm việc đến vậy. Phải chăng đây là cách giải trí của mấy người có tiền?"

Điểm này thực sự không giống với tính tình của Louis Thương Nghiêu trước giờ, Ôn Húc Khiên cũng chưa từng biết tới hẳn lại có sở thích này. Đưa mắt nhìn lại trên người Louis Thương Nghiêu, thấy nút áo sơ mi của hắn khẽ rộng mở, vừa nhìn đã nhận ra hắn vừa trải qua một trận kích tình cuồng loạn.

Thái độ nói chuyện không nghiêm túc như lúc bình thường của Ôn Húc Khiên cũng không khiến Louis Thương Nghiêu thấy khó chịu, hẳn ngược lại còn cười cười, không đếm xỉa tới việc nút áo sơ mi không chỉnh tề, "Anh cũng biết tính tôi mà, có trách thì trách người phụ nữ kia quá mê người đi."

"A? Rất thẳng thắn." Ôn Húc Khiên cười, "Anh là người có khả năng hô phong hoán vũ, muốn người phụ nữ thế nào mà chẳng được."

"Cô ấy thật sự rất hợp với khẩu vị của tôi." Louis Thương Nghiêu cười khẽ, cầm lấy hai điếu xì gà Cuba thượng hạng, ném một điếu cho Ôn Húc Khiên.

"Đến Paris từ khi nào thế? Sao không nói cho tôi biết, tôi có thể mở tiệc tẩy trần cho anh."

Ôn Húc Khiên châm xì gà xong, sắc mặt có chút lúng túng.

Louis Thương Nghiêu khẽ đưa mắt nhìn hắn một chút, đáy mắt xẹt qua một tia vui vẻ, châm xì gà xong, hít một hơi, "Nói đi, có chuyện gì?"

Ôn Húc Khiên nặng nề thở dài, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Louis Thương Nghiêu, "Là... Tranh Tranh có tới tìm anh hay không?"

"Tranh Tranh?" Louis Thương Nghiêu nhè nhẹ chớp mắt, cố làm ra vẻ khó hiểu, "Lạc Tranh, vợ anh sao? Sao cô ấy lại tới tìm tôi?"

"Tôi... Nghe nói cô ấy tới Paris, tôi còn tưởng rằng cô ấy sẽ tới tìm anh... ừm... ôn lại chuyện cũ. Ôn Húc Khiên ngập ngừng nói, dường như sợ Louis Thương Nghiêu mất hứng, vội vàng nói thêm

vào như muốn giải thích. "Dù sao, trước kia cô ấy cũng từng làm việc tại nơi này."

"Lạc luật sư đến Paris sao? Tôi không hay biết chuyện này." Hai tay Louis Thương Nghiêu khẽ đan lại, thong thả cười, "Anh cũng biết, kể từ khi Lạc luật sư nhận được lời mời của tập đoàn lớn kia, luật sư đại diện của tập đoàn tôi liền đổi thành người khác." Nói đến đây, hấn hơi nghiêng người về trước...

"Nhưng mà, tôi cảm thấy lời của anh rất kỳ lạ. Vợ của anh, sao lại tới chỗ tôi hỏi thăm hành tung của cô ấy? Rốt cục hai người đã xảy ra chuyện gì?"

Ôn Húc Khiên xấu hổ cười, "Cái đó... Thực không dám giấu, hai ngày nay, cô ấy náo loạn lên đòi ly hôn với tôi."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nhè nhẹ chớp mi, cũng rất nhanh chóng che giấu đi nét hài lòng trong đáy mắt, hờ hững nói...

"Phụ nữ vĩn viễn đều là hỉ nộ ái ố thất thường như vậy, hai người vừa kết hôn chưa bao lâu lại đòi ly hôn sao? Nhưng mà, trừ khi anh thật sự phạm sai lầm lớn, nếu không Lạc Tranh là người kiên cường như vậy, nếu không bị ép đến tình huống vạn bất đắc dĩ, cô ấy sẽ không làm vậy đâu."

"Chuyện đó..." Ôn Húc Khiên có chút khó nói.

"Nói đi, tôi với anh là bạn nhiều năm, còn muốn giấu tôi sao." Louis Thương Nghiêu tà mị nhếch môi, ánh mắt vô thức quét về phía phòng nghỉ. Cửa phòng nghỉ không lắp đặt hệ thống cách âm, mà hấn cũng tin chắc, Lạc Tranh lúc này cũng chẳng có tâm trạng nghỉ ngơi.

Ôn Húc Khiên do dự một chút, tuy nói là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng có đôi khi cũng không tránh khỏi việc xúc động muốn bộc bạch, hấn khẽ khoanh tay, có chút bực bội nói, "Thực ra cũng không có gì, chỉ là Lạc Tranh cứ thích chuyện bé xé ra to, tôi chẳng qua cùng trợ lý của mình lên giường, bị cô ấy nhìn thấy, nên đòi ly hôn với tôi. Anh nói xem, đàn ông có phụ nữ bên ngoài thì có gì to tát chứ? Thương Nghiêu, tự anh nói xem, rốt cục bên cạnh anh có bao nhiêu người phụ nữ đây?"

Louis Thương Nghiêu khẽ cười lạnh, lại hờ hững nói, "Việc này sao lại kéo tôi vào? Theo lời anh nói, Lạc Tranh đã thấy cảnh đó..."

"Phải, tôi không ngờ cô ấy sẽ tìm tới khách sạn. Tôi thực không biết, sao cô ấy lại biết tôi ở đó. Tôi đợi cô ấy ở quán cà phê lâu như vậy, rốt cuộc cô ấy lại tới khách sạn tìm tôi. Người phụ nữ này quả thực đáng sợ." Giọng nói của Ôn Húc Khiên lộ rõ vẻ không hài lòng.

Chương 83: Cô gái trong nhà kính

Nghĩ tới đây, trong lòng Lạc Tranh không khỏi cảm thấy tự giễu, từng giọt nước mắt không cách nào kìm chế lăn dài trên má... Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, uống cho mày vẫn luôn tự hào có thể nhìn thấu lòng người, thông qua ánh mắt của người ta mà nhìn thấu suy nghĩ của họ. Đáng tiếc, mày nhìn thấu hết thấy mọi người, lại nhìn không thấu người đàn ông ở ngay bên cạnh mình. Mày nhìn thấu hết thấy lòng dạ đàn ông, lại không nhìn thấu lòng dạ cái người luôn dùng những lời lẽ ngọt ngào, lừa gạt bản thân mày hết lần này tới lần khác.

Đây quả thực... là một việc đáng sợ...

Cửa phòng nghỉ rất cục cựa cũng mở ra, Louis Thương Nghiêu đứng dựa vào cửa, thân hình cao lớn toát lên sự cường thế. Lại nhìn thấy hai hàng lệ đang lăn dài trên má Lạc Tranh, hàng lông mày cương nghị không vui nhúu lại. Tiến lên phía trước, hắn duỗi bàn tay ra, nâng khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đắm lệ của nàng lên.

"Vừa rồi ở dưới thân tôi vui vẻ như vậy, sao giờ này lại chảy nước mắt chứ? Em rơi nước mắt vì gã đàn ông vừa rời khỏi đây sao?"

Xuyên qua màn lệ, Lạc Tranh chăm chú nhìn hắn. Một lúc lâu sau, mới chậm rãi lên tiếng, "Đàn ông các người, hết thấy đều là lũ xấu xa!"

"Em biết vậy là tốt rồi!" Louis Thương Nghiêu không hề tức giận mà còn cười nhẹ, bàn tay đang giữ cằm nàng tăng thêm chút lực, ngón cái thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng.

"Bản thân tôi, cho tới giờ cũng chưa từng nhận mình là người tốt, tôi cũng không ngại để em coi tôi là người xấu, ác nhân, thậm chí là tên khốn kiếp. Chỉ cần... em đừng quên, gã đàn ông kia so với tôi

còn hèn hạ hơn gấp vạn lần là được rồi."

"Anh đã sớm biết Ôn Húc Khiên sẽ tới tìm anh nên mới cố ý làm như vậy phải không?" Lạc Tranh lạnh lùng hét lên. Nàng chợt nhận ra so với hành vi hèn hạ của Ôn Húc Khiên, hành vi của hắn càng làm cho trái tim nàng trở nên giá buốt hơn.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, khoé môi cong lên, để lộ nụ cười đầy mê hoặc, mang theo sự căm dỗ cực độ.

"Thực coi tôi như ma quỷ, có thể thao túng hành vi của người khác đến vậy ư?" Hắn ngừng lời nhìn nàng, "Tôi không biết hắn sẽ tới đây, cũng như không biết hôm nay em sẽ đến tìm tôi để trút giận vậy."

"Anh cho rằng, tôi còn tin mấy lời này của anh sao?" Lạc Tranh chợt nhận ra, nàng đã mất đi năng lực phán đoán tối thiểu nhất với hắn. Những lời của người đàn ông này căn bản không thể tin được, từ đầu tới giờ, hắn vẫn luôn là tên lừa gạt.

"Em có tin tôi hay không, không quan trọng, dù sao, ở trong lòng em, danh tiếng của tôi nhất định rất thảm rồi." Louis Thương Nghiêu dứt khoát ngồi xuống, bất chấp sự phản kháng của nàng, vòng tay ôm nàng vào lòng, khẽ vuốt ve mái tóc nàng. "Chỉ cần em biết, những lời vừa rồi Ôn Húc Khiên nói đều xuất phát từ trong lòng hắn là được rồi."

Đôi môi Lạc Tranh khẽ run rẩy...

"Rời khỏi hắn đi, nhân lúc tính nhẫn nại của tôi vẫn còn." Louis Thương Nghiêu bất ngờ nói ra câu này, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoay lại, nghiêm túc nhìn nàng, "Tôi nghĩ, chuyện đã đến nước này, trong lòng em hắn không còn lưu luyến nữa chứ?"

Lạc Tranh chăm chú nhìn hắn, dường như muốn từ trong ánh mắt hắn nhìn thấu điều gì đó. Nhưng kết quả lại lần nữa thất vọng, ánh mắt hắn vĩnh viễn vẫn sâu thẳm như vậy, tựa như một đầm nước hắc ám nhìn không thấy đáy...

"Anh hy vọng tôi ly hôn, rồi sau đó thì sao? Để anh càng có thể thô bạo chiếm hữu tôi?" Lạc Tranh cơ hồ nghiến răng khi nói mấy lời này.

"Không!" Louis Thương Nghiêu nghe rất chăm chú những lời nàng nói, chậm rãi cất tiếng sửa lại lời nàng, "Em dùng sai một từ, cái đó không gọi là thô bạo, mà là...quang minh chính đại."

"Louis Thương Nghiêu, anh là tên khốn, anh..."

"Đừng quên thời hạn tôi cho em, giữ lại chút sức lực mắng người này làm cho tốt việc ly hôn, nếu không..." Louis Thương Nghiêu cố ý ngừng lời...

Lạc Tranh nhìn hấn chăm chăm.

Hấn áp người sát vào nàng, gương mặt cương nghị cơ hồ sắp dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn, gần đến mức có thể đem mùi hương thơm ngát trên thân thể nàng hít đầy lồng ngực. Hấn nở nụ cười, nhấn mạnh từng từ, "Nếu không, tôi sẽ đích thân thay em xử lý!"

Lạc Tranh sửng người hồi lâu, trong đầu chỉ còn lại cảm giác trống rỗng...

Rời xa nội thành Paris, rời xa đô thị phồn hoa ồn ào náo nhiệt, nơi này chỉ còn lại mùi hương hoa thơm ngát. Ánh mặt trời xuyên qua tán cây ngô đồng, reo rắc những tia nắng vàng rải rác trên đường.

Những cánh hoa nhẹ nhàng lay động trong gió, giống như thứ ánh sáng ngũ sắc thường khúc xạ trên mặt biển. Trải qua những ngày mưa, không khí nơi này càng trở nên mát mẻ và đẹp hơn lúc nào hết.

Xuyên qua một biển hoa ngút ngàn, dọc theo con đường rải sỏi về hướng đông, gần hồ nước có một toà biệt thự. Toà biệt thự chỉ cao hai tầng, kiến trúc cũng không mấy xa hoa, nhưng khiến người ta có cảm giác như lạc vào một câu chuyện thần tiên.

Khi Louis Thương Nghiêu dừng xe lại, vừa bước xuống, Sally từ đâu chạy tới bổ nhào vào ngực hấn.

"Anh rể, rốt cuộc anh đã tới, em rất nhớ anh."

Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, đem Sally đang mè nheo trước ngực mình kéo ra, nhẹ nhàng hỏi, "Chị cô ở đâu?"

Sally có chút không vui cong môi lên, "Anh rể, anh cũng quá thiên vị rồi, trong mắt anh chỉ có mỗi chị em hay sao?"

Louis Thương Nghiêu nhìn cô ta, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn cho tôi, chuyện lần trước tôi còn chưa tính toán với cô đấy."

Sally nghe vậy, sắc mặt có chút lúng túng, cô ta đương nhiên không dám đắc tội với người đàn ông này, vội vàng chỉ về phía bên cạnh biệt thự.

"Chị đang ở trong nhà kính."

"Khi trở về sẽ tính sổ với cô sau!" Louis Thương Nghiêu ném lại một câu, sai bước hướng về phía nhà kính đi tới.

Sally dõi theo bóng lưng cao lớn của hắn, hung hăng giậm chân, vẻ mặt không chút tình nguyện.

Nhà kính, nằm không xa căn biệt thự, khá gần với biển hoa. Ở đây dường như không có không khí của mùa thu, mà luôn tràn ngập mùi hương của trăm hoa. Nhà kính cao ba tầng, bốn phía đều dùng thủy tinh đặc chế để xây dựng. Ban đêm, nhìn qua nóc nhà trong suốt có thể thấy được cả bầu trời sao lấp lánh.

Bên trong nhà kính không chỉ trồng các loại hoa cỏ mà còn có cả những cây lớn khiến nơi này giống như một khu rừng rậm nhiệt đới, mang theo bầu không khí nguyên thủy nhất.

Trước một chậu hoa lan, có một cô gái đang ngồi, mái tóc nâu dài lượn sóng, trên người mặc một chiếc váy trắng đơn giản. Chiếc váy này mang đậm nét thiết kế với phong cách vương giả, ống tay áo được trang trí tinh xảo bằng chất liệu đăng ten cùng màu. Chiếc váy dài ôm lấy vóc dáng xinh xắn của cô gái, gò má cô bị mái tóc che khuất, chỉ lộ ra dáng vẻ xinh đẹp diễm đạm, nhưng vẫn toát lên vẻ mê hoặc.

Cô gái rất yên tĩnh ngồi ở đó, chăm chú nhìn chậu hoa lan, giống như bị đóng băng vậy, từng đường nét thanh nhã từ dáng vẻ của cô toát lên một vẻ đẹp đầy lãng mạn đánh thẳng vào thị giác.

Tiếng động sau lưng khẽ đánh thức cô gái. Chầm chậm quay đầu lại, giống như một cảnh quay chậm trong phim, lại nhìn đến thân hình cao lớn mê người kia, ánh mắt mông lung của cô trong nháy mắt

sáng lên, sau một khắc, nụ cười lan rộng trên môi...

"Thương Nghiêu..."

Giọng nói của cô gái rất nhẹ nhàng, giống như tiếng thụ cầm du dương nơi chân trời lẳng lẳng vang lên, dường như sợ sẽ đánh thức thiên địa vạn vật nên có chút dè dặt...

Ánh mặt trời xuyên qua phần mái trong suốt của nhà kính, chiếu lên thảm thực vật bên trong, bao phủ thân hình Louis Thương Nghiêu khiến hắn trông như một vị thần xuất hiện trong ánh hào quang chói lọi, nụ cười nhẹ nhàng giống như tia nắng ấm áp đẹp đẽ nhất.

Nét mặt cô gái đầy vẻ si mê, vội vàng đứng lên, dường như vì động tác quá đột ngột mà cảm thấy choáng váng, thân thể khẽ run rẩy, lập tức người đàn ông phía trước kịp thời vươn tay ra đỡ khiến toàn thân cô gái ngã vào trong ngực hắn.

"Cảm ơn anh, Thương Nghiêu." Cô gái dịu dàng ngẩng đầu nở nụ cười nhẹ, cảm giác tinh khiết như đám mây trắng trên bầu trời.

Louis Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng, đưa tay khẽ vén tóc cô gái ra sau tai, dịu dàng nói, "Rõ ràng biết mình bị huyết áp thấp, sao còn ngồi ở đây lâu như vậy?"

"Em chỉ là ngồi trên sàn mà thôi, không sao đâu." Cô gái cười thật ngọt ngào, giọng nói mang theo chút nũng nịu.

Cô gái này chính là Deneuve - vị công chúa xinh đẹp kiêu sa mà giới truyền thông xưng tụng là "công chúa mộng ảo". Bởi vì rất hiếm khi ra ngoài nên tin tức về cô chẳng mấy khi xuất hiện, nhưng dù như vậy, cũng không thể che dấu được xuất thân vương giả của cô gái này. Cô là đứa con cưng của vương phi Monaco, là cô em gái mà hoàng tử Monaco yêu thương nhất. Nhắc tới cô, mọi người đều kính trọng mà gọi là công chúa Deneuve. Còn Sally, vốn là em họ của cô, không phải là con cháu dòng chính.

Ngoại trừ những thành viên trong hoàng gia Monaco, không ai biết Deneuve hiện đang ở Pháp, nói một cách chính xác, là ở trong căn nhà kính này.

"Đi thôi, tôi đưa em về phòng. Nghe quản gia nói, em đã chờ ở đây hơn hai giờ đồng hồ rồi. Lần sau đừng như vậy nữa." Giọng nói

của Louis Thương Nghiêu vẫn vô cùng nhẹ nhàng, ngay cả nụ cười cũng ấm áp hết ánh mặt trời.

Deneuve gật đầu, để hấn đỡ theo con đường nhỏ trở về phòng.

Thiết kế trong phòng vô cùng tươi sáng, khắp nơi đều tràn ngập ánh mặt trời, nhưng cũng không hề đơn giản. Không khó nhận ra, mỗi một chi tiết nơi này đều được tính toán vô cùng tỉ mỉ, từng nét chạm trổ trên các cây cột đều là những chất liệu quý giá, nhưng cũng không quá khoa trương, tất cả màu sắc được phối hợp rất hài hoà làm tăng thêm sức thu hút của nơi này.

Phòng ngủ của Deneuve rất lớn, đầy cửa bước vào là một phòng khách trang nhã, các bức bích hoạ trên tường tạo cảm giác rất thư thái. Trên chiếc giường công chúa rộng rãi bốn góc đều là một lớp màn tơ trắng như tuyết khẽ lay động theo làn gió nhẹ thổi vào từ cửa sổ. Từ nơi này nhìn ra có thể thấy được hết phong cảnh của vườn hoa, không xa lắm là hồ nước phẳng lặng, ngoài ban công còn có một cái giá vẽ, bên cạnh còn có rất nhiều màu vẽ và một bức tranh dở dang.

Louis Thương Nghiêu thấy thế, vô thức chau mày, không đợi hấn mở miệng, Deneuve liền vội vàng nói, "Em biết anh lại muốn trách em, không phải ngày nào em cũng vẽ, chỉ là hai này nay, có chút nhàn rỗi nên..."

"Deneuve..." Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn cô, một lúc sau, hai bàn tay lớn của hấn nhẹ nhàng giữ lấy hai vai của cô, nghiêm túc nói, "Em phải nhớ, nơi này là nơi em điều dưỡng thân thể, bác sỹ không phải đã nói em phải nghỉ ngơi thật tốt rồi sao. Vẽ tranh, chuyện tốn nhiều sức như vậy sao còn muốn làm chứ?"

Deneuve vẫn cười dịu dàng như trước, trong mắt ngập tràn vẻ hạnh phúc. Nghe xong câu đó, cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ Louis Thương Nghiêu, "Thương Nghiêu, em biết rõ anh lo cho em, nhưng mà, những chuyện này không mệt mỏi gì cả..."

"Tranh sơn dầu với thân thể em mà nói rất hại, tình trạng sức khoẻ của em lại không được tốt, mẹ em đưa em tới nơi này, chính là hy vọng tôi có thể chăm sóc cho em tốt một chút, giờ có phải ngay lời

tôi em cũng không chịu nghe rồi hay không?"

Louis Thương Nghiêu không hề đẩy cô ra, trong lời nói cũng không mang ý trách cứ nặng nề.

Deneuve nhẹ nhàng lắc đầu, "Thương Nghiêu, anh nói gì em đều nghe hết."

"Thật không?" Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười, hướng về phía ban công đi tới.

Sắc mặt Deneuve có chút bối rối, vội vàng bước lên, không để hấn đi đến trước, ngược lại chạy tới chỗ giá vẽ, dùng thân mình che đi bức tranh đang dở dang, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn thoáng hiện lên chút bướng bỉnh.

"Thương Nghiêu, anh đừng xem..."

Khuôn mặt Louis Thương Nghiêu hàm chứa nụ cười đứng yên tại đó, hai tay nhàn nhã khoanh lại. Thân thể cô nhỏ như vậy, sao có thể che hết toàn bộ nội dung bức tranh chứ. Một mảng lớn trên bức tranh vẫn lộ ra từ phía sau thân thể gầy gò của cô.

Rõ ràng đây là một bức tranh chân dung, từng đường nét trong tranh đều vô cùng tỉ mỉ lộ rõ dụng tâm của người họa sỹ.

"Em vẽ tôi sao?" Hấn cúi đầu cười, nhìn sắc mặt có chút xấu hổ của Deneuve.

Deneuve ngược ngùng gật đầu, lại ngược mắt lên, cười dịu dàng, "Đều tại anh đến biệt thự quá đột ngột, em vốn muốn sau khi vẽ xong sẽ tặng cho anh làm quà cơ." Nói xong, cô khẽ tránh ra, để bức tranh hoàn toàn hiện rõ trước mắt Louis Thương Nghiêu.

Bức tranh vẽ Louis Thương Nghiêu đứng giữa vườn hoa, phía sau là trăm hoa đua nở, mà dưới ánh mặt trời, thân hình cao lớn của hấn đầy ngạo khí như thể người đàn ông đầu tiên khai sáng ra thế giới này vậy...

"A?" Louis Thương Nghiêu nhìn bức tranh, cười nhẹ, "Xem ra, lần sau tôi tới gặp công chúa Deneuve nhất định phải hẹn trước mới được."

Hấn khẽ đưa tay vuốt nhẹ bức tranh, thờ dãi nói, "Bức tranh rất đẹp, người trong tranh so với tôi thực đẹp hơn vạn lần."

Deneuve che miệng cười, từ phía sau ôm lấy lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào phần lưng rộng, hít lấy hơi thở thuộc về hắn.

"Thương Nghiêu, anh chính là như vậy đó. Hình dáng anh trong đầu em, mỗi ngày đều hiện lên vô cùng rõ ràng, cho dù anh không ở đây, em vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của anh."

Khẽ vuốt ve mấy ngón tay nhỏ vòng qua hông mình, một lúc sau, Louis Thương Nghiêu xoay người lại, đem Deneuve nhẹ nhàng ôm vào lòng, than nhẹ một tiếng.

"Đồ ngốc..."

Deneuve cười, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, ngẩng đầu nhìn hắn, "Em thường nghĩ rằng, cho dù em chết đi cũng sẽ rất hạnh phúc, bởi vì có anh bên cạnh em."

"Không cho phép nói bậy, tôi sẽ không để em có chuyện gì hết." Louis Thương Nghiêu nhẹ giọng trách, trên mặt lộ rõ vẻ kiên quyết.

"Em biết rõ..." Deneuve lại lần nữa vùi vào trong ngực hắn, bàn tay nhỏ đặt lên lồng ngực, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn.

Nhưng mà...nhiều năm vậy rồi, anh có thực sự vui vẻ sao?

Mắt Louis Thương Nghiêu có chút ý cười, nắm lấy hai tay cô, "Sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

"Không có gì, chỉ là em cảm thấy, mỗi lần tới nơi này, tâm sự của anh đều rất nặng nề. Có phải bệnh tình của Liệt lại tăng thêm không?" Deneuve vẻ mặt đầy lo lắng nhìn hắn.

Một tia đau nhói xẹt qua trong tim, ánh mắt hắn cũng theo đó tối sầm lại, nhưng rất nhanh liền biến mất, cười khẽ.

"Liệt không có chuyện gì, em không cần phải đoán mò nữa. Hiện giờ em mới là đối tượng cần bảo vệ cẩn thận."

Deneuve đương nhiên nhìn ra Thương Nghiêu không muốn nói nhiều, cũng thông minh không hỏi thêm nữa, lúm đồng tiền nhỏ xinh khẽ hiện lên trên má, "Liệt không có chuyện gì là tốt rồi, anh cũng không cần lo cho em. Vì em, anh đã mời tới bác sỹ chuyên khoa hàng đầu, chẳng lẽ còn không tin tưởng ông ấy sao?"

Louis Thương Nghiêu khẽ gật đầu, bất giác nhìn về phía bàn trang điểm thấy một chuỗi ngọc được kết lại thành vòng cổ, hàng

lông mày khẽ nhăn lại, "Mẹ tôi đã đến đây sao?"

Deneuve quay đầu nhìn lại, gật nhẹ, "Vâng, là hôm qua."

"Khiến em phải khó xử rồi, bà không dám tới thúc giục tôi, nên lại đến đây làm phiền em." Giọng nói của Louis Thương Nghiêu có chút phiền muộn. Mẹ hắn là người thích thu thập các loại kỳ trân dị bảo, mà chuỗi vòng cổ kia vừa nhìn đã biết giá trị không hề nhỏ, hơn nữa còn là vật hãn hữu trên đời. Mấy năm nay, người trong gia tộc đều thúc giục chuyện kết hôn của hắn, nhất là mẹ hắn càng sốt ruột. Lần này lại tự mình đem chuỗi vòng kia tới tặng cho Deneuve, nói là để đeo trong ngày thành hôn, nói trắng ra là thúc giục hai người họ mau chóng kết hôn.

"Không phiền, hôn sự của chúng ta vốn là tâm nguyện của cả hai nhà, chỉ là sức khoẻ của em không được tốt..." Deneuve nói, đầu khẽ cúi xuống.

"Ngốc thật, đừng nên suy nghĩ quá nhiều." Louis Thương Nghiêu kéo Deneuve ngồi xuống sofa, chăm chú nhìn cô, "Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời bác sỹ, việc hồi phục sức khoẻ không phải là chuyện khó. Từ hôm nay trở đi, em không được..."

"Không được tới nhà kính ngồi lâu, không được vẽ tranh, có đúng không?" Deneuve không đợi hắn nói xong, liền mở miệng nói thay, sắc mặt có chút hờn dỗi.

Louis Thương Nghiêu đưa tay xoa đầu cô, "So với người khác hiểu chuyện như vậy, mỗi tội không chịu nghe lời."

Deneuve nhìn hắn, cười ngốc nghếch, lại nhìn thấy nụ cười trên môi cùng dáng vẻ cương nghị kia, tình yêu đối với hắn dường như tăng thêm vài phần. Cô nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn, thốt lên lời từ tận đáy lòng, "Thương Nghiêu, em yêu anh...thật sự rất yêu anh."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, bên môi vẫn là nụ cười như trước, nhưng trong mắt hắn có chút thất thần, trong đầu lơ đãng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng cùng bộ dạng quật cường giống như đoá hoa mai ngạo nghễ giữa trời đông giá rét, cực kỳ mê người kia..."

Chết tiệt, lúc này, hắn lại có thể nghĩ đến nàng!

Không khó để cảm nhận thấy thân thể Louis Thương Nghiêu bất giác cứng ngắc, Deneuve nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt hắn loé lên tia sáng kỳ lạ, vội gọi, "Thương Nghiêu?"

Louis Thương Nghiêu lúc này mới phục hồi lại tinh thần lại, hướng về phía Deneuve cười cười.

Deneuve thầm nghĩ chắc vừa rồi mình nhìn nhầm, cũng dịu dàng cười, lại vùi vào trong ngực hắn, khẽ nói, "Thương Nghiêu, sau khi kết hôn chúng ta sẽ ở đâu? Nhất định phải về lâu đài sao?" Nói đến đây, cô lại ngẩng lên, "Hay là chúng ta chuyển ra nước ngoài sống, chúng ta có thể mua một ngôi nhà lớn, có vườn hoa, em có thể mỗi ngày vẽ tranh, chờ anh trở về."

Môi Louis Thương Nghiêu hơi mím lại, sau đó lại nở nụ cười nhẹ. Hắn không trả lời thẳng vấn đề của Deneuve, chỉ vỗ nhẹ đầu cô, "Cho dù về lâu đài cũng được, hay chuyển ra nước ngoài cũng được, ít nhất, em phải dưỡng bệnh cho tốt đã."

"Không cần lúc nào cũng mang về mặt "Em là bệnh nhân" để nói với em như thế." Deneuve có chút bất mãn, cố phản kháng, "Huân hương sư của em nói, chỉ cần tâm trạng em tốt, bệnh dĩ nhiên sẽ khá lên."

"Huân hương sư? Em có huân hương sư từ bao giờ thế? Sao tôi không biết gì cả? Louis Thương Nghiêu nghi ngờ nhíu mày.

"Người ta là nhà điều chế hương liệu đẳng cấp quốc tế, bây giờ phương pháp dùng hương liệu để điều dưỡng thân thể đang rất phổ biến, anh trai em sau khi biết chuyện đó mới tự mình mời cô ấy đến nơi này." Deneuve dịu dàng trả lời.

"Anders làm vậy cũng hơi quá rồi, anh ta cần phải rất rõ ràng, em hiện ở chỗ tôi, hết thảy chuyện của em nên để tôi thu xếp mới đúng." Louis Thương Nghiêu nhẹ giọng nói.

"Là anh quá bận rộn, mà chuyện này cũng không phải to tát gì mà."

"Tôi chỉ sợ những thứ đó sẽ ảnh hưởng đến sự phục hồi của em mà thôi." Louis Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng.

"Vậy anh thấy sắc mặt em hôm nay thế nào?" Deneuve khẽ

ngiênng đầu.

Louis Thương Nghiêu lúc này mới cẩn thận nhìn sắc mặt cô, đúng là hồng hào hơn trước khá nhiều.

"Đều là công lao của huân hươg sư, anh không nên xem thường cô ấy, cô ấy là người mà rất nhiều hoàng gia các nước đều muốn tranh giành đó." Deneuve nghiêm túc nói.

"Được, chỉ cần em vui là được rồi, nhưng mà, vẫn phải phối hợp với phương pháp trị liệu của bác sỹ, biết chưa?"

"Em biết!"

Louis Thương Nghiêu đứng dậy, đi ra ban công, đưa tay thu hết giá vẽ lại.

"Thương Nghiêu, anh định làm gì?" Deneuve giật mình nhìn hần.

"Trước tiên tịch thu mấy bức tranh này đã, chờ em khoẻ rồi trả lại cũng không muộn." Louis Thương Nghiêu nói.

Deneuve biết rõ hần vẫn luôn cứng rắn như vậy, chuyện đã quyết định rồi sẽ không thay đổi, có chút làm nũng nói, "Sớm biết anh bá đạo như vậy, em đã lén giấu bức tranh đi rồi. Anh đã là người đầu tiên được xem tranh rồi, không ngờ giờ còn bị thu luôn cả tranh."

"Nếu còn không chịu nghe lời, lần sau thứ bị tịch thu không phải chỉ là tranh của em, còn cả nhà kính trồng hoa của em nữa đấy."

Louis Thương Nghiêu cũng nghiêm túc nói.

"Được, được, em chịu thua." Deneuve vội nói.

"Chăm sóc bản thân cho tốt." Louis Thương Nghiêu đi đến trước mặt Deneuve, dịu dàng nói.

Trong mắt Deneuve xẹt qua tia quyến luyến, "Anh...phải đi sao?"

Louis Thương Nghiêu cười, có chút áy náy, "Còn có cuộc họp nữa."

"À.." Deneuve khẽ gật đầu, "Vậy anh...đi đường lái xe cẩn thận."

Louis Thương Nghiêu mỉm cười, gật đầu.

Sau 12h trưa, ánh mặt trời khá ôn hoà, nhẹ nhàng chiếu lên thảm cỏ xanh mượt. Louis Thương Nghiêu lên xe, nổ máy rời đi.

Cùng lúc đó, cửa bên kia của căn biệt thự mở ra để một chiếc xe tiến vào. Lúc người giúp việc bước tới mở cửa xe, một cô gái mặc

váy dài màu tím nhạt bước xuống, thấy Deneuve vẻ mặt thất thần nhìn về phía xa, cô cũng tháo kính râm xuống, nhìn theo hướng đó thấy bóng dáng một chiếc xe thương vụ xa hoa.

"Công chúa Deneuve?" Cô gọi khẽ.

Deneuve lúc này mới quay đầu lại, nhìn thấy cô gái phía sau, nở nụ cười để lộ lúm đồng tiền, nhẹ bước lên phía trước, ôm lấy cô gái vừa tới, "Luu Ly, chị đến rồi. Tôi còn đang nghĩ hôm nay không biết chị có tới không đây."

"Sao lại không đến, hôm nay là lịch trình trị liệu của chúng ta, tôi đương nhiên phải tới chứ." Luu Ly dịu dàng nói, lại nhìn sắc mặt Deneuve, cười nhẹ, "Sắc mặt rất tốt, mỗi tội đầy vẻ tương tư."

Deneuve bị Luu Ly nói trúng tâm trạng, sắc mặt hơi ửng hồng, cắn cắn môi, thẹn thùng nói, "Hôm nay...anh ấy đến thăm tôi, nhưng mà, bận rộn nhiều việc nên chỉ một lát đã phải đi rồi. Nếu như chị đến sớm một chút thì tốt, tôi sẽ giới thiệu hai người với nhau."

"Anh ta? Vị hôn phu của công chúa?" Luu Ly nhanh chóng hiểu ra, đưa tay kéo bàn tay nhỏ của Deneuve, cười nói, "Còn nhiều thời gian, điều khiến tôi quan tâm nhất hiện nay là sức khoẻ của cô. Nhưng mà xem chừng tình yêu so với liệu pháp hương hoa càng có tác dụng đây."

"Chúng ta vào trong đi." Deneuve vừa cười vừa nói.

Luu Ly gật đầu, cùng Deneuve đi vào biệt thự...

Chương 84: Em, yêu tôi sao ?

Paris.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có ánh trăng dịu dàng gieo rắc những tia sáng bạc khắp không gian.

Khi Lạc Tranh đem hai con tiểu thanh xà cho ăn no xong vừa thả trở lại bình thủy tinh, cửa phòng đột ngột mở ra, Louis Thương Nghiêu đã trở về.

Lạc Tranh nhìn thoáng qua bóng dáng cao lớn ở cửa, cũng không buồn để ý mà tiếp tục xếp lại mấy nhánh cây trong bình, đem mấy nhánh cây mới khéo léo bày thêm vào đó. Hai con tiểu thanh xà được ăn no, cao hứng bò lên mấy nhánh cây chơi đùa, cơ hồ không chờ được đến khi nàng thu xếp xong cho chúng.

Lạc Tranh duỗi ngón tay thon, khẽ gõ nhẹ lên đầu hai con tiểu thanh xà một cái, ra ý bảo bọn chúng chờ thêm chốc lát, không cần phải tinh nghịch quá như vậy. Rắn là loại động vật rất có linh tính, lại ở cùng Lạc Tranh lâu như vậy, dường như hiểu được nàng có ý nhắc nhở, liền ngoan ngoãn nằm bên cạnh chờ. Cuối cùng, thấy tay nàng khẽ ra hiệu, chúng lại đầy hứng khởi bò lên trên mấy nhánh cây thoả sức đùa nghịch.

Louis Thương Nghiêu đi tới, trông thấy một màn này không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu. Phụ nữ vốn thường thích nuôi mấy con chó con, mèo con, thế mà nàng lại đi nuôi rắn, thậm chí còn nuôi đến thành nghiện.

Thấy nàng bận rộn, hắn cũng không lên tiếng quấy rầy, cũng không nói câu nào, chỉ cởi áo khoác, thân hình cao lớn ngồi xuống sofa, hai cánh tay duỗi dài trên thành ghế, khẽ nhắm mắt dưỡng thần một lúc. Đến khi mở mắt ra, lại thấy bóng dáng xinh đẹp của nàng vẫn đang bận rộn lúc ẩn lúc hiện ở phía xa.

Hắn thực không biết tại sao nàng lại luôn tìm được nhiều việc để

làm như vậy? Ít nhất, từ khi hắn trở về đến giờ, nàng ngay cả ánh mắt cũng không buồn nhìn hắn đến một lần.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn không ngừng nhìn theo bóng lưng Lạc Tranh, trong ánh mắt ẩn chứa chút suy tư. Từ khi rời khỏi vườn hoa ở căn biệt thự kia, hắn cũng không về công ty, từ chối một loạt cuộc hẹn mà lái xe thẳng đường về nội thành Paris, trở về căn biệt thự này. Hắn có thể tượng tượng được vẻ mặt khiếp sợ của thư ký khi nghe hắn nói huỷ bỏ hết thay lịch trình trong ngày, bởi vì, chuyện này hoàn toàn không giống với phong cách trước giờ của hắn.

Nhưng mà, hắn thực sự có suy nghĩ muốn trở về nơi này, muốn nhìn thấy bóng dáng nàng. Dường như có một nỗi sợ hãi mơ hồ không thể nói thành lời, chỉ là muốn về đây nhìn xem thế nào mà thôi. Kết quả, hắn đã chạy thẳng về đây.

Vừa trở lại căn biệt thự, nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn trong phòng, không biết tại sao, sự phiền muộn trong lòng hắn hoàn toàn biến mất. Ánh đèn dịu nhẹ trong căn biệt thự toả ra vô cùng ấm áp, như thể đang chờ hắn, chờ hắn trở về...

Hắn vốn cho rằng Lạc Tranh sẽ giận dữ không trở về đây nữa, nhất là sau khi hắn điên cuồng chiếm đoạt nàng lần trước. Nhưng xem ra hắn sai rồi. Kể từ lúc đặt chân vào cửa, trong không khí đều phảng phất mùi hương thơm ngát thuộc về nàng, vô cùng quen thuộc cùng ấm áp, khiến cho tâm tư hắn bình ổn trở lại. Mà nàng, cũng hết như lúc bình thường, giống như lần đầu tiên tới Paris, chỉ lẳng lặng làm công việc của mình.

Giờ khắc này, Louis Thương Nghiêu thực không muốn phá vỡ nó, bởi một khi bị phá vỡ, hết thảy đều phải trở lại với hiện thực...

Khi Lạc Tranh hết bận rộn, quay đầu nhìn lại thấy Louis Thương Nghiêu vẫn không hề chớp mắt chăm chú nhìn mình, nàng có chút sửng sốt nhưng vẫn không nói gì, chỉ đi đến trước sofa, cầm lấy áo khoác của hắn, đem vào phòng thay đồ treo lên cẩn thận, sau đó ngồi xuống chỗ miếng ghép cách hắn không xa.

Xem ra, nàng lại muốn tiếp tục ghép hình.

Nàng trước giờ chưa từng là người phụ nữ dễ dàng đánh mất lý

trí bản thân. Biết rõ chân tướng sự việc rồi thì sao nào? Chẳng lẽ cứ nhất định phải giống như những phụ nữ khác, khóc lóc, la hét, gây náo loạn sao?

Nàng không có biến thái hay điên cuồng như vậy. Ít nhất, nàng cho rằng đó chỉ là cách hành hạ bản thân, sẽ chẳng có bất kỳ ai thương xót mình mà sẽ chỉ coi mình như trò cười mà thôi.

Đối diện với hành vi của Louis Thương Nghiêu trong phòng làm việc, nàng cũng có thể hiểu ra được vài điều. Người đàn ông như hấn trời sinh đã vô cùng bá đạo. Hấn thậm chí có thể buộc nàng ly hôn, vậy còn có chuyện gì mà hấn không làm được đây? Chỉ là, nàng thật sự không hiểu, mục đích cuối cùng của hấn là gì? Chẳng lẽ lại như hấn nói, "Thích!"

Nàng cũng không phải là cô thiếu nữ ngây thơ không hiểu chuyện, đương nhiên sẽ không tin tưởng mấy lời ma quỷ của hấn.

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn người phụ nữ đang vô cùng an tĩnh ngồi cách đó không xa, nàng vẫn lảng lạng tìm kiếm những miếng ghép, ánh đèn trong phòng chiếu lên gương mặt xinh đẹp, khiến cho nàng càng giống như một cành mai đầy ngạo khí.

"Tôi vốn nghĩ rằng...." thật lâu sau, Louis Thương Nghiêu rốt cục lên tiếng phá tan sự im lặng trong phòng, giọng nói trầm thấp tràn ngập sức cuốn hút, chỉ là lúc này lại mang theo một chút chần chừ.

"...em sẽ không trở về đây gặp tôi."

"Tôi thấy, anh đã nhầm lẫn một chuyện rồi." Lạc Tranh cũng không hề quay đầu nhìn hấn, mà tiếp tục cầm lấy một miếng ghép, hờ hững nói, "Tôi trở về nơi này không phải để gặp anh, mà là để nghỉ ngơi. Anh yên tâm, tôi trước giờ vẫn luôn là người biết phân rõ lợi hại, sẽ không ngốc đến mức bụng đói chân run vẫn muốn chạy ở bên ngoài. Nếu bỏ sức để cố gắng tránh né anh thì thà trở về đây nghỉ ngơi còn tốt hơn."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, khoé môi hơi cong lên lộ rõ ý cười. Hấn không thể không thừa nhận, nhiều lúc, hấn thực sự không hiểu nổi nàng. Nghĩ tới đây, hấn khẽ ngồi thẳng dậy, nhìn nàng ra lệnh, "Em qua đây!"

Lạc Tranh rốt cục cũng quay đầu lại như hấn mong muốn. Nhìn thẳng vào mắt hấn một lúc, nàng đứng lên, bước về phía hấn.

Hấn đưa tay ra, nắm bàn tay nhỏ của nàng kéo về phía mình, Lạc Tranh theo đó ngồi xuống bên cạnh hấn, sắc mặt bình thản như hồ nước phẳng lặng.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay nàng, như thể mỗi một phần thân thể nàng đều là món bảo vật vô cùng trân quý. Trong đáy mắt hấn chợt xẹt qua chút u ám, lại có chút phức tạp. Nhưng lúc ngược nhìn nàng, ánh mắt hấn lại sáng ngời. Hấn cũng không nói thêm lời nào, chỉ đưa tay khẽ vuốt mái tóc dài của nàng rồi dờn đến gò má, dịu dàng vuốt ve gương mặt nhỏ xinh, ánh mắt đen thẫm nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, dần dần, dường như có chút suy nghĩ...

Lạc Tranh lúc đầu cũng không thèm để ý, nhưng khi ngón tay thoảng mùi hoắc hương của hấn nhẹ nhàng chạm vào bờ môi nàng, nàng không nhịn được mà nhìn vào đôi mắt hấn.

Nhưng trong nháy mắt, trong lòng nàng khẽ run lên. Giờ khắc này, nàng có thể nhìn ra trong ánh mắt hấn đang suy tư chuyện gì đó, tuy không rõ đó là chuyện gì, nhưng có thể cảm nhận được đó là chuyện cực kỳ nghiêm túc.

Dường như hấn đang tự hỏi điều gì đó, hoặc là đang quyết định một việc vô cùng trọng đại liên quan đến một người nào đó vậy.

Về mặt Louis Thương Nghiêu cực kỳ nghiêm túc, mà ngay cả ngón tay khẽ vuốt ve bên má nàng cũng vậy, dường như hấn muốn ghi nhớ tất cả cảm xúc này vào tận đáy lòng.

Một lúc lâu sau, hấn mới mở miệng, lại hỏi một câu khiến Lạc Tranh thực sự cảm thấy kinh ngạc.

Hấn cúi đầu thì thầm bên tai nàng, "Em, yêu tôi sao?"

Tâm tư Lạc Tranh dường như nổ tung theo câu hỏi của hấn. Ngay sau đó, cơ hồ có một cơn sóng khổng lồ bất giác ào tới cuốn phăng đi hết thảy, bao phủ toàn bộ thân thể nàng.

Lạc Tranh ngồi đó ngây ngẩn cả người, đôi mắt cũng mở lớn, kinh ngạc mà nhìn hấn. Trong lúc nhất thời, nàng bỗng cảm thấy hoảng loạn, không biết...nên trả lời như thế nào.

Hắn chưa bao giờ hỏi nàng câu này. Cho dù là trước đây, hắn cũng chỉ nói đến từ "thích" mà thôi. Hôm nay, chính tai nàng nghe được hắn nói từ "yêu". Ba từ "anh yêu em" này vốn là một câu rất bình thường mà những đôi tình nhân thường hay nói, nhưng mà, đối với một người đàn ông mạnh mẽ và khó nắm bắt như hắn, sao có thể đột ngột hỏi câu hỏi thế này?

Đầu óc Lạc Tranh có chút trống rỗng, chân tay bất giác luống cuống, trong lúc nhất thời chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn.

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu dường như xẹt qua chút đau đớn, tuy rất nhanh nhưng vẫn bị Lạc Tranh nhạy cảm nhận ra. Ánh mắt hắn nhìn nghiêm túc đến mức khiến người ta cảm thấy hít thở khó nhọc, lại không đợi nàng có phản ứng, hắn đã chậm rãi cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khẽ bao phủ đôi môi anh đào của nàng...

Khoảnh khắc môi chạm môi, Lạc Tranh có thể cảm nhận được một cảm giác khác thường đang trào dâng trong lòng, mà trái tim nàng cũng bất giác run lên...

Không gian tĩnh lặng như ngừng lại, trong khoảnh khắc ngọt ngào này còn phảng phất mùi hương hoa thơm ngát.

Lạc Tranh cho tới giờ chưa từng thấy bộ dạng này của Louis Thương Nghiêu. Hắn có chút trầm tĩnh, suy tư, dùng một thứ tình cảm nồng nàn hôn lên đôi môi nàng. Nàng không biết thực sự đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết là, tâm tình của người đàn ông này nàng chẳng hiểu được bao nhiêu.

Một lúc lâu sau, Louis Thương Nghiêu mới buông đôi môi nàng ra, từng động tác của hắn vô cùng chậm rãi, lại như có chút u buồn, giống như đang tìm kiếm thứ tình cảm giữa những người yêu nhau mới có vậy.

Có lẽ, nàng đã nhìn lầm mất rồi.

"Câu hỏi đó, rất khó trả lời hay sao?" Louis Thương Nghiêu nhẹ áp trán mình vào trán nàng, sống mũi cao thẳng kề sát gương mặt nàng, động tác âu yếm hết những người yêu nhau.

Xét trên góc độ tâm lý học, nếu một người đàn ông có hành động này đối với người phụ nữ chứng tỏ trong lòng anh ta thực sự mong

muốn được ở bên cạnh cô ấy.

Lạc Tranh vẫn luôn tin rằng có thể thông qua động tác cùng ánh mắt của người ta để nhìn ra suy nghĩ đang ẩn dấu trong lòng họ. Đây cũng là một phương pháp phân tích tâm trạng, nhưng mà nàng cũng phải thừa nhận, loại phương pháp này không thể áp dụng đối với Louis Thương Nghiêu bởi hắn là một người khiến người ta không tài nào nhìn thấu.

Giọng nói trầm trầm của hắn rơi vào bên tai nàng, thật sự khiến trái tim nàng rung động. Lạc Tranh có chút thất thần, nhưng lại vội nhắc nhở chính mình, người đàn ông này là kẻ cực kỳ nguy hiểm.

Nàng nhẹ nhàng xoay mặt đi, tránh khỏi động tác đầy ám muội của hắn, khẽ nói, "Anh hình như không có tư cách hỏi tôi câu đó?"

Kỳ thực, trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng thực sự rất muốn hỏi hắn, "Vậy còn anh? Có yêu tôi hay không?"

Nhưng nghĩ đến đó lại thấy buồn cười, nàng cùng hắn, vĩnh viễn là hai đường thẳng song song, chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ một lần, khiến cho hai đường thẳng đó giao nhau mà đổi thành hình chữ thập. Nhưng mà sẽ rất nhanh chóng phải khôi phục lại trạng thái lúc ban đầu mà thôi.

Bởi vì nàng cùng hắn, vẫn là người thuộc về hai thế giới khác nhau.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, trong đầu lại thoáng hiện lên câu nói của Dennis,

"Bất kỳ người đàn ông nào cũng có tư cách yêu thương cô ấy, chỉ mình anh là không!"

Bàn tay to của hắn đột nhiên nắm chặt lại, vẻ mặt vốn bình tĩnh dường như cũng đột ngột biến đổi, có chút không vui mà biến thành xanh mét, dường như đang cố nén nhịn điều gì đó.

Lạc Tranh cũng phát hiện ra ánh mắt hắn có sự biến hoá, mà ngay cả trong không khí lúc này cũng có thể cảm nhận được sự khẩn trương đầy nguy hiểm đang ập tới. Khẽ nhíu mày, nàng định đứng dậy rời đi.

Cánh tay lập tức bị hắn kéo lại, nàng quay đầu, nhìn vào đôi mắt

đen sẫm của hắn, tim khẽ run lên, hắn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

"Em có từng nghĩ đến chuyện kết hôn với tôi không?" Louis Thương Nghiêu đột ngột hỏi câu này khiến ngay cả hắn cũng không hiểu nổi tâm tư mình, chỉ cảm thấy có một cảm giác rất không thoải mái, dường như mong chờ câu trả lời có tính khẳng định của nàng mới có thể khiến tâm tình hắn dễ chịu đôi chút.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy như có một tia sét vừa xẹt qua tâm trí nàng, đầu óc bất giác trống rỗng, giật mình nhìn sửng hắn hồi lâu, cố nén lại tâm tình đang cuồng loạn, bình thản trả lời, "Chưa từng!"

Nói xong, nàng gạt bàn tay hắn ra, trở về chỗ ngồi ghép hình.

Ngón tay cầm lấy miếng ghép vẫn còn đang run lên, nàng có thể giả bộ ngoài mặt không có việc gì, nhưng mà trong lòng nàng thì không làm được. Tâm tư nàng lúc này đang cực kỳ rối loạn, giống như vẫn đang không ngừng nhảy múa theo câu hỏi vừa rồi của hắn. Dứt khoát đem chỗ hình ghép thu dọn lại, nàng thực muốn tránh né hắn, sợ rằng bản thân sẽ không thể kiềm chế được cảm xúc.

Louis Thương Nghiêu nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của nàng, nhất là hai từ nàng vừa thốt ra bằng thái độ lạnh nhạt kia, trái tim hắn dường như bị vật gì đó hung hăng đánh vào, cảm giác đau nhói cùng buồn bực dâng lên. Hoặc là như bên trong đó có một con mãnh thú đang bị giam hãm, giờ đang liều mạng cấu xé lồng ngực hắn, như muốn xé bỏ rào chắn mà thoát ra ngoài.

Bàn tay hơi siết lại khẽ thả lỏng, hắn lại dựa vào sofa, tuy vẻ mặt trông rất bình thản nhưng nội tâm lại cực kỳ u ám, Hắn cố gắng đè nén tâm trạng khó chịu của mình, cố gắng dùng giọng bình thản nhất lên tiếng.

"Chúng ta hàng đêm hoan ái, nói không chừng em đã có mang con của tôi rồi!"

Lạc Tranh thật sự xoay người lại như hắn mong muốn, ánh mắt nàng ánh lên chút nghi hoặc, hôm nay hắn có chuyện gì đây?

Thấy nàng không nói gì, khoé môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên tỏ ý hài lòng, sự không vui trong lòng giảm bớt đôi chút, lưng cũng ngồi thẳng lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tiếp lời.

"Một khi em đã mang thai con của tôi, em sẽ muốn kết hôn với tôi. Tôi cũng không muốn con của mình vừa ra đời đã không có một gia đình hoàn hảo."

Thì ra là...

Hết thầy chỉ vì đứa bé...

Trong lòng Lạc Tranh chợt dâng lên một hồi bi thương, hàng lông mi dài cong vút khẽ chớp, che đi ánh mắt có chút nghi hoặc vừa rồi... Nàng thực sự có chút mong đợi. Nhưng thật nực cười, nàng có thể mong đợi cái gì đây chứ?

Một lúc lâu sau, nàng ngược mắt lên, nhìn thấy đáy mắt Louis Thương Nghiêu hàm chứa nét cười, thật sự là xuất phát từ tận đáy lòng. Hắn đang cười cái gì? Cười vì đã đem nàng chiếm hữu hoàn toàn sao? Cười vì nàng rốt cục vẫn luôn là con mồi trong tay hắn sao?

"Tôi thấy anh hoàn toàn không cần lo lắng về chuyện đó." Rốt cục, nàng mở miệng, giọng nói hờ hững như dòng suối trên núi cao, mát lạnh vô tình.

Khoé môi đang mím cười của Louis Thương Nghiêu hơi mím lại.

Lạc Tranh khẽ hừ nhẹ, giọng nói lại lạnh lùng như trước, "Tôi không phải là cô thiếu nữ ngu ngốc nữa, những kiến thức tránh thai cơ bản tôi vẫn hiểu."

Vừa dứt lời, nàng lại kinh hoàng khi thấy Louis Thương Nghiêu đứng dậy, còn tưởng rằng hắn sẽ tiến tới làm gì đó với nàng hoặc nói mấy lời lạnh lùng...

Nhưng mà...

Hắn đứng ở đó, một chút cũng không động. Ánh đèn trong phòng chiếu lên thân hình vạm vỡ của hắn, toả ra một sự áp bách khó tả. Vóc người cao lớn che khuất một mảng lớn ánh đèn, đủ khiến Lạc Tranh có một cảm giác bị đè nén cực độ. Lại nhìn đến nét mặt hắn, dường như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, đôi con ngươi đen thẫm toé lên hàn khí đủ hoá thành những lưỡi dao bén nhọn thẳng tiến về phía nàng.

Hai bàn tay to của hắn siết chặt lại, đặt ở hai bên người, đôi môi

mỏng bởi vì tức giận mà mím chặt, ngay cả chiếc cằm cương nghị của hắn cũng toát lên một luồng lãnh khí.

Hắn đang tức giận, cực kỳ tức giận.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trong không khí tràn ngập một cảm giác nguy hiểm, như thể mưa gió giăng lên đầy trời, vô thức lùi về phía sau một bước.

Trải qua chuyện của Ôn Húc Khiên, nàng thật sự rất sợ người đàn ông này cũng sẽ bước nhanh về trước, giáng một cái tát vào mặt nàng.

Nhưng mà...

Sao hắn lại tức giận như vậy?

Chẳng lẽ, hắn rất muốn có con hay sao? Vậy thì để những người phụ nữ kia sinh không phải là tốt rồi sao? Bên cạnh hắn chẳng phải còn có...

Đang nghĩ ngợi, Lạc Tranh đã thấy Louis Thương Nghiêu từng bước một tới gần mình, trong lòng hơi kinh hãi, cố cưỡng bách chính mình phải tỉnh táo lại, không được hoảng sợ mà lùi bước nữa. Nhưng mà, lòng nàng thực nổi lên một cảm giác sợ hãi mà trước giờ chưa từng có...

Trong không khí có chút hỗn loạn, Lạc Tranh hiểu rõ đó là do hơi thở của Louis Thương Nghiêu tản ra, giống như muốn huỷ diệt hết thảy những gì tốt đẹp nhất, sau khi huỷ diệt toàn bộ sẽ đem hết thảy nhấn chìm vào màn đêm u ám.

Thậm chí lúc này Lạc Tranh còn có cảm giác như thể tai hoạ khủng khiếp sắp giáng xuống.

Trong đầu không ngừng vang lên điềm báo nguy hiểm, giống như tiếng chuông cảnh tỉnh không ngừng rung lên liên hồi.

Khoảng cách giữa Louis Thương Nghiêu và Lạc Tranh ngày càng ngắn lại, gương mặt cương nghị của hắn toát lên vẻ quyền uy bá đạo, ánh mắt hắn lúc này đã bừng bừng lửa giận, cho dù Lạc Tranh còn cách khá xa vẫn có thể cảm giác được khí thế rùng rợn của nó.

Thân ảnh cao lớn của hắn cơ hồ bao phủ lấy hàng, ngũ quan cương nghị trước giờ vốn đầy tà mị cùng lạnh lùng vậy mà hôm nay

dường như cả sống mũi cao thẳng kia cũng lộ rõ vẻ bất mãn cực độ.

Có người nói hình dạng của sống mũi quyết định sự phú quý, có lẽ người phương Tây không tin điều này, nhưng người Hongkong thì ngược lại. Kiểu sống mũi của Louis Thương Nghiêu đại diện cho việc hẳn có khả năng thu tóm tiền tài, quyền thế, địa vị cũng cao hơn người thường. Điểm này không hề có chút liên hệ với ngành di truyền học. Nhưng mà, giờ khắc này, nàng chỉ nhìn thấy mỗi sự tức giận mà thôi.

Cuối cùng, hẳn bước đến trước mặt nàng liền dừng lại, giơ tay lên.

Lạc Tranh vô thức nhắm chặt hai mắt, có lẽ nàng biết rõ bản thân mình đã không còn cơ hội né tránh, chỉ là nàng không hiểu, người đàn ông này rốt cục muốn thế nào?

Nhưng mà, cằm của nàng lại bị hẳn nâng lên. Ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đầy tức giận của hẳn...Sao đây? Hẳn đưa tay chỉ là thế này sao? Nàng còn tưởng rằng...

"Làm tốt lắm!" Louis Thương Nghiêu dường như không để ý đến suy nghĩ của nàng, chỉ biết là trong lòng hẳn đang rất bực bội, tâm tư cũng như xoắn lại.

Bàn tay đang giữ cằm nàng đột nhiên tăng thêm lực, hẳn nghiêng rặng nghiêng lợi nói, "Lạc Tranh, em rất giỏi! Thật sự rất giỏi!"

Một câu vừa rồi thốt ra với giọng điệu như thể đang nói với kẻ thù vậy, Lạc Tranh còn nghe được tiếng răng hẳn va vào nhau cồm cộp.

"Cảm ơn lời khen của anh!" Lạc Tranh cũng không phải người dễ bị uy hiếp, mặc dù biết sức lực nam nữ vốn rất khác biệt, nhưng nàng cũng tuyệt đối không chịu ngồi chờ chết, nghiêm nghị đối mặt với cơn giận giữ của hẳn, bình thản lên tiếng.

Nàng biết rõ, những lời này, đủ để mang tới tai họa ngập đầu cho mình, nhưng vì sao lại có cảm giác này, nàng cũng không hiểu nổi. Chỉ biết là người đàn ông này hôm nay rất quái lạ, quái lạ đến mức không biết nên dùng cách nào để xét đoán hẳn, nhưng mà cho tới giờ hẳn cũng chưa làm ra hành động gì vượt quá lẽ thường.

Nhưng mọi chuyện thực sự nằm ngoài dự liệu của Lạc Tranh.

Louis Thương Nghiêu thế nhưng lại buông lỏng bàn tay đang siết cầm nàng ra, nở nụ cười âm trầm giống như sứ giả địa ngục khiến người ta nhìn vào toàn thân phát run.

Bàn tay to của hắn dịch lên, khẽ vuốt ve mái tóc dài óng ả của nàng, ánh mắt lại khôi phục nét tà mị lười biếng như trước, dường như với cái người hung dữ nàng vừa thấy không hề quen biết vậy..

Lạc Tranh dù đã làm luật sư nhiều năm cũng không khỏi bất ngờ với sự biến hoá cực nhanh trên nét mặt của hắn, lại càng khó để phán đoán xem trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

"Đừng quên, ngày mai là hạn cuối cùng. Lạc Tranh, em làm việc trước giờ luôn gọn gàng, chuyện ly hôn cũng nên xử lý cho nhanh đi."

Louis Thương Nghiêu bất ngờ nói một câu này.

Lạc Tranh đẩy bàn tay to của hắn ra, đem chỗ ghép hình thu dọn xong xuôi, đứng lên nói, "Ly hôn là chuyện của cả hai bên, là sớm hay muộn tôi tự mình lo liệu, có liên quan gì đến anh chứ?"

Câu nói vừa mới thốt ra, cả thân hình nàng bị Louis Thương Nghiêu kéo mạnh tới, sau đó bị hắn ôm chặt lấy, giọng cảnh cáo vang lên bên tai.

"Người phụ nữ đáng chết này, tôi đã cảnh cáo em, chẳng lẽ em thật sự muốn tôi ra mặt giải quyết hay sao?"

"Anh bệnh thần kinh rồi sao? Thả tôi ra!" Lạc Tranh liều mạng chống đỡ lồng ngực hắn, càng giãy giụa lại càng bị ôm chặt hơn.

"Thả em ra? Đừng mơ tưởng! Lạc Tranh, tôi không ngại nói cho em biết, cả đời này em đừng hòng rời khỏi tôi. Tôi nói rồi, em là của tôi, là của tôi." Louis Thương Nghiêu gầm nhẹ bên tai nàng.

"Tên điên! Hôm nay anh nổi điên vậy làm gì? Tôi không có thời gian điên khùng cùng anh, buông tay!" Lạc Tranh có chút khẩn trương, theo sự giằng co giữa hai người họ, mùi hoắc hương trên người hắn khẽ đưa tới nhưng lại kèm theo một mùi hương...giống như mùi hương của phụ nữ.

"Thả tôi ra!" Lạc Tranh có chút nóng nảy, mùi hương này khiến nàng thực khó chịu, lần này chẳng những là thân thể khó chịu, mà

ngay cả tâm lý cũng vậy. Nàng dùng sức giậm mạnh chân xuống, khiến hấn kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay rấn chắc kia cũng buông lỏng ra chút ít.

Lạc Tranh dụng hết toàn lực đem Louis Thương Nghiêu đẩy ra, một tay che kín mũi, phần hận chỉ vào hấn.

"Anh tránh xa tôi một chút!"

Louis Thương Nghiêu vốn đang rất tức giận, lại thấy bộ dạng như thể trốn ôn thần của nàng, cơn tức càng tăng thêm, lửa giận vừa nén xuống nay lại bùng lên, vừa muốn bước nhanh về phía trước.

"Louis Thương Nghiêu, anh còn dám tiến lên, tôi...tôi lập tức từ trên này nhảy xuống!" Lạc Tranh cũng hét lên, chạy vội tới bên cửa sổ. Kéo cánh cửa sổ mở ra hết cỡ, gió đêm thổi vào khiến nàng cảm thấy dễ thở hơn nhiều.

Thân hình cao lớn của Louis Thương Nghiêu lập tức dừng lại, hấn...hấn không ngờ tới Lạc Tranh lại làm như vậy...

Lạc Tranh khó nhọc hít lấy từng chút không khí thoáng đãng bên ngoài, thấy vẻ mặt có chút nghi ngờ của hấn nhìn mình chằm chằm, nàng biết hấn hiểu lầm. Khẽ vuốt vuốt sống mũi, không vui lên tiếng.

"Louis Thương Nghiêu, anh có biết xấu hổ hay không? Cùng người phụ nữ khác chơi đùa xong cũng đừng có về đây, anh muốn hại chết tôi có phải không?"

Louis Thương Nghiêu có chút ngờ ngác, thấy sắc mặt Lạc Tranh gần như tái nhợt, lại thấy bộ dạng khó nhọc dùng miệng hít thở của nàng, lúc này mới nhớ ra nàng bị dị ứng phấn hoa. Vô thức ngửi lại quần áo mình hấn cũng không nhận thấy gì cả, nhưng nghĩ đến việc đã đi xuyên qua vườn hoa ở căn biệt thự kia, ắt hấn sẽ có hương hoa bám vào.

Lạc Tranh thấy hành động của hấn, tâm tình càng thêm u ám, ngoại trừ thân thể khó chịu, trong lòng nàng lúc này càng khó chịu hơn. Bị nàng đoán đúng rồi sao? Hấn thật sự từ chỗ người phụ nữ nào đó trở về!

Nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, gió đêm thổi vào làm rối mái tóc dài, lửa giận trong lòng Louis Thương Nghiêu bất giác tiêu tan,

than nhẹ một tiếng.

Nhìn nàng một lúc lâu, hấn nói, "Tôi hôm nay quả thực đi qua một vườn hoa..." Lời nói còn dang dở, hấn đột nhiên ngừng bật. Hấn muốn giải thích cái gì đây? Chết tiệt, sao hấn lại muốn giải thích với nàng chứ?

"Được rồi, được rồi, anh đừng nói nữa, bắt đầu từ bây giờ anh đứng cách xa tôi vài mét đi, nếu không thực sự sẽ xảy ra án mạng mất." Lạc Tranh chỉ cảm thấy thân thể mỗi chỗ đều khó chịu, đâu còn tâm trạng nghe lời giải thích của hấn. Dọc theo bên tường, nàng đem hết thảy cửa sổ đều mở ra, trên trán còn rịn ra mồ hôi.

Tên đàn ông đáng giận này, dù hận nàng thế nào cũng không nên làm vậy chứ.

Louis Thương Nghiêu thấy thế, mỉm cười nhíu mày, khễ bước lên trước, "Em mặc ít như vậy sẽ dễ bị cảm..."

"Dừng lại!" Lạc Tranh hét lên với hấn, chỉ về phía chân hấn, "Đừng có lại gần đây, đừng có lại đây, nếu không tôi bị hương hoa trên người anh hại chết mất."

Louis Thương Nghiêu dừng bước, nhìn vẻ mặt sợ hãi của Lạc Tranh, một lúc lâu sau, than nhẹ một tiếng, xoay người đi vào phòng tắm...

Sự đe dọa tạm thời được giải trừ, Lạc Tranh khó nhọc xoa mũi, nhưng vẫn không nhịn được hắt hơi vài tiếng. Đi qua vườn hoa? Hấn có tâm tình nhàn hạ như vậy từ bao giờ?

Chương 85: Lời mời của Dennis

Khi Louis Thương Nghiêu từ phòng tắm bước ra, đã thấy Lạc Tranh vội vàng thay quần áo, tay cầm túi xách, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Ai cho phép em ra ngoài?"

Lạc Tranh cũng không buồn liếc nhìn hắn, cầm theo giày, đi ra cửa trước.

"Đứng lại cho tôi!" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng quát lên, lại muốn bước về phía nàng.

"Anh đừng tới đây!" Lạc Tranh lập tức lên tiếng ngăn cản, lại nhìn thấy cả người hắn chỉ quấn mỗi cái khăn tắm, khẽ chớp mắt, "Anh đừng tưởng tắm rồi thì có thể gột sạch hương hoa trên người, hiện giờ mũi tôi vẫn rất khó chịu, cho dù anh muốn hại tôi cũng không cần phải dùng cách nham hiểm như vậy."

Louis Thương Nghiêu nghe nàng nói vậy, cũng không dám tiến lên, hàng lông mày khẽ nhíu lại, "Em sẽ không vì chuyện đó mà rời khỏi nhà đấy chứ?"

"Không nói với anh nữa, tôi có chuyện phải xử lý." Lạc Tranh nhìn thoáng qua đồng hồ, đem di động nhét vào túi, cũng không kịp giải thích gì nhiều.

Louis Thương Nghiêu xem bộ dạng nàng thật sự là có việc gấp, muốn tiến lên hỏi nhưng lại sợ nàng thật sự bị dị ứng phấn hoa, đành không vui nói.

"Không cho phép em ra ngoài, có chuyện gì ngày mai xử lý."

Lạc Tranh liệu chừng hắn không dám tiến lên, mà cũng không thể không thừa nhận, ngoại trừ tính tình hơi xấu, thì hắn cũng là người lịch lãm, nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng.

"Chuyện của tôi còn cần anh quản hay sao? Tôi cảnh cáo anh,

trên người anh còn có hương hoa, tôi đối với thứ đó cực kỳ dị ứng, đến mức nguy đến tính mạng, anh xử lý bản thân cho tốt rồi hãy nghĩ đến chuyện quản tôi."

Nói xong, nàng vội vàng mở cửa rời đi.

Louis Thương Nghiêu tức giận đến nổi mặt mũi cơ hồ biến dạng.

Người phụ nữ đáng chết này!

Cục cảnh sát, 10h tối.

Dưới ánh đèn trong phòng thẩm vấn, sắc mặt mọi người đều trở nên trắng bệch. Cảnh sát trưởng Dorrence ngồi nhàn nhã uống từng ngụm cà phê, nhìn về phía người đàn ông đối diện. Bên cạnh ông ta còn có thêm một cảnh sát viên. Không khí có chút căng thẳng, dường như ông ta muốn lập tức buộc tội người đàn ông kia. Ông ta đưa tay gõ lên bàn, giọng nói không mấy thân thiện.

"Dennis tiên sinh, hy vọng anh phối hợp với cảnh sát chúng tôi. Anh đừng nghĩ rằng không nói gì thì chúng tôi sẽ rút lại việc khởi tố."

Người đàn ông ngồi phía đối diện nghe vậy cười khẽ, vẫn không nói gì, chỉ là dựa người vào lưng ghế phía sau mà thôi. Cho dù ở nơi này, anh ta vẫn duy trì thái độ bình tĩnh như trước, quần áo trên người cũng không quá trang trọng, chỉ là quần tây áo sơ mi thông thường nhưng vẫn có thể tôn lên những đường nét rắn chắc trên thân thể anh ta.

Cảnh sát trưởng Dorrence thấy vậy, khẽ nghiêng người về phía trước, vỗ vai cảnh sát viên kia, "Khách khí với Dennis tiên sinh một chút, dù sao anh ta cũng là thần bài danh tiếng lẫy lừng."

Cảnh sát viên kia đưa mắt nhìn chằm chằm Dennis.

Dennis nhếch môi cười nhạt một tiếng, đưa tay gõ lên mặt bàn, cảnh sát trưởng Dorrence hiểu ý, lấy một miếng xì gà ném cho anh ta, bản thân mình cũng châm một điếu. Hít xong một hơi, ông ta lười biếng cất tiếng, "Dennis tiên sinh không định ở lại đây với chúng tôi cả đêm đấy chứ? Hành vi của anh tối nay, nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Cho dù chúng tôi khởi tố, anh cùng lắm chỉ bị phạt một khoản tiền nhỏ, vậy cần gì phải làm khó chúng tôi như

vậy?"

Tối nay, cục cảnh sát tiến hành tuần tra theo thông lệ, ngoài trừ sòng bạc công khai không bị rờ đến, còn đâu hết thảy sòng bạc ngầm đều bị kiểm tra. Thật không may mấy thủ hạ cùng Dennis đều có mặt ở đó, không những thế, còn dạy mấy đứa trẻ vị thành niên thủ thuật đánh bạc, nên hết thảy đều bị đưa về cục cảnh sát.

Cảnh sát trưởng Dorrence đương nhiên đã nghe danh Dennis, nên khi về tới cục cảnh sát liền dùng quy củ nơi này tiếp đãi anh ta. Người này được xưng tụng là thần bài lừng danh quốc tế, không ít người đã tìm anh ta so tài nhưng đều thất bại. Lần này bắt được anh ta cũng chẳng thể kết tội gì. Nhưng mà công ty trong tay Dennis danh tiếng không nhỏ, cho nên chỉ cần có chút tin không hay về anh ta truyền đi cũng sẽ ảnh hưởng tới giá cổ phiếu, đả kích uy tín của anh ta xem ra cũng là việc không tệ.

Cảnh sát trưởng Dorrence tốt nghiệp trường cảnh sát xong liên tục trải qua nhiều khoá huấn luyện cấp cao, qua nhiều năm trong giới cảnh sát cũng là người có uy danh, tướng mạo ngay thẳng uy nghiêm, thân hình cao lớn khôi ngô, hai hàng lông mày đầy chính khí, chỉ là cặp mắt ông ta quá mức sắc bén, vừa nhìn đã biết ngay nghề nghiệp của ông ta rồi.

Nhưng dù gì Dennis cũng là người từng trải, cũng không phải lần đầu đấu trí đấu lực với cảnh sát, cho nên quan hệ giữa anh ta và cảnh sát trưởng Dorrence chỉ có thể dùng một câu để hình dung, chính là...không ra bạn chẳng ra thù.

Thấy ông ta nói câu này, sắc mặt Dennis mới có chút biểu cảm, nhẹ nhàng nói, "Dorrence, ông cũng không phải ngày đầu tiên mời tôi tới cục cảnh sát uống cà phê, ông cần hiểu rõ thói quen của tôi, luật sư đại diện của tôi còn chưa tới, tôi sẽ không nói gì hết."

Dorrence cười, nhún vai, "Tôi biết rõ Dennis tiên sinh là người có tiền, luật sư cỡ nào cũng có thể mời được, nhưng mà tôi cũng nghe nói, Dennis tiên sinh không có thói quen thuê luật sư cố vấn riêng, chẳng lẽ anh muốn sai người đi thuê luật sư trước và để chúng tôi chờ đến lúc đó hay sao?"

Dennis vẫn cực kỳ bình thản nhìn ông ta, không nói lời nào.

"Hay là như vậy, tôi có thể thay Dennis tiên sinh mời một vị luật sư tới đây, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải đem mọi chuyện tối nay nói rõ ràng từ đầu tới cuối." Dorrence làm ra bộ dạng người tốt, mở lời thương lượng.

Dennis cười cười, hút một hơi xì gà, vẫn im lặng như trước.

Dorrence thấy anh ta không chịu mở miệng, vừa muốn tiếp tục nói thêm, liền đóng cửa phòng thẩm vấn trực tiếp bị đẩy ra, một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên đầy lưu loát.

"Cảnh sát trưởng Dorrence thật có lòng, nhưng có lẽ phải làm ông thất vọng rồi."

Ba người đàn ông đồng thời nhìn về phía tiếng nói vang lên kia.

Lạc Tranh khoác trên người bộ trang phục công sở đứng ở cửa, chiếc váy cắt khéo ôm lấy vóc dáng uyển chuyển, trên người là áo sơ mi trang nhã, càng tôn lên làn da trắng muốt của nàng, dưới ánh đèn trong phòng lại càng thêm lung linh. Gương mặt chỉ điểm qua chút phấn, mái tóc dài rủ xuống bờ vai, toàn thân nàng toát lên vẻ nhàn nhã nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng dường như lại có chút dịu dàng trong đó.

Hai mắt Dorrence sáng ngời, ông ta không ngờ tới ở phòng thẩm vấn này lại xuất hiện một mỹ nữ Đông phương.

Đáy mắt Dennis thoáng hiện ý cười nhẹ.

Anh chàng cảnh sát kia thì khỏi phải nói, ngắm Lạc Tranh đến ngây người.

Lạc Tranh khẽ liếc Dennis một cái, đi về phía Dorrence, ưu nhã đưa tay ra.

"Xin chào, tôi là luật sư đại diện của Dennis tiên sinh, tôi họ Lạc."

Dorrence đứng dậy, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, "Xin chào, tôi là Dorrence, thật không ngờ, Dennis lại mời tới một nữ luật sư xinh đẹp như vậy."

Nói xong câu đó, ông ta cũng không hề buông tay.

"Cảnh sát trưởng Dorrence quá khen rồi." Lạc Tranh nhẹ nhàng rút tay về, bình thản nói, "Tôi muốn nộp tiền bảo lãnh để thân chủ

mình được tại ngoại."

"Việc này, chỉ sợ hơi khó." Dorrence cũng không phải là người dễ thoả hiệp, nghe vậy liền cười, "Tuy nói vụ lần này của Dennis cũng không phải lớn lao gì, nhưng có liên quan tới trẻ vị thành niên, cho nên không dễ giải quyết."

Lạc Tranh cười nhẹ, "Phía cảnh sát nói vậy hình như cũng hơi quá lời rồi. Tôi yêu cầu được nói chuyện riêng với thân chủ của mình một chút."

"Được!" Dorrence sung sướng nhận lời, liếc mắt ra hiệu cho viên cảnh sát kia, hai người họ liền rời khỏi phòng thẩm vấn.

Lạc Tranh kéo ghế ngồi xuống cạnh Dennis, cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn anh ta.

Dennis nhún nhún vai, cười khẽ, "Cũng không còn cách nào, vào lúc muộn thế này, luật sư mà tôi có thể nhờ cậy chỉ có mình em mà thôi."

"Tôi không muốn hỏi chuyện đó." Lạc Tranh dựa vào lưng ghế, nhìn Dennis, "Trên đường tới đây, tôi đã nắm sơ qua tình hình rồi, nhưng mà tôi có chút không hiểu, thần bài danh tiếng lẫy lừng như anh sao lại có mặt ở sòng bạc ngầm như vậy, lại còn bị cảnh sát bắt đúng lúc."

"Nếu như tôi nói chỉ tình cờ đi ngang qua, em sẽ tin lời tôi sao?" Dennis nhìn nàng, giọng nói vẫn rất bình tĩnh, cũng giống như lúc hai người nói chuyện phiếm tại quán cà phê, bộ dạng Dennis lúc này không hề có chút lo lắng.

Lạc Tranh khẽ gật đầu, "Tôi tin, bởi vì anh vốn không cần phải nói dối tôi."

"Cảm ơn em!" Dennis khẽ thở dài một hơi, "Có lẽ ông trời thấy hôm nay tôi quá phiền não, nên đem vài chuyện đến cho tôi làm đây."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Về mặt Lạc Tranh chuyển thành nghiêm túc, đây là thái độ làm việc trước giờ của nàng

Dennis cũng không lập tức kể rõ ràng mà có chút hứng thú nhìn nàng, "Sao rồi, quyết định làm luật sư đại diện cho tôi sao?"

"Anh đã nói, đêm nay luật sư mà anh có thể nghĩ đến chỉ có mình

tôi. Xem ra, tôi cũng không nên phụ sự trông đợi của anh. Không làm cũng làm rồi, chẳng lẽ anh muốn tôi ra ngoài kia nói với mấy cảnh sát háo sắc đó, tôi không phải luật sư đại diện của anh? Nếu quả thực như vậy, tôi nghĩ người phải ngồi ở cục cảnh sát sẽ là tôi rồi."

Về mặt Lạc Tranh có chút buồn cười nhìn anh ta, đôi mắt tinh anh khẽ chớp, "Nói cho cùng, lúc tôi uống say anh đã ra tay giúp đỡ, cho nên lần này..." nàng khẽ nhún vai, "...chúng ta hoà nhau."

"Ok! Vậy thì tôi an tâm rồi." Dennis cười nhẹ, "Nói như vậy thì tôi được lời, ai mà không biết phí tư vấn của nữ luật sư vang danh hoa anh túc độc cao cỡ nào chứ? Giờ nói chuyện chính vậy, thực sự tối nay tôi có chút phiền muộn nên mới tới nơi đó. Xem ra con người không nên nhàn rỗi quá, nếu không sẽ tự chuốc lấy phiền phức vào mình. Tôi vào trong đó, thấy mấy đứa trẻ vị thành niên đang đánh bài, vốn muốn khuyên bảo chúng một phen, không ngờ cảnh sát lập tức xông tới, gán ngay cho tôi tội danh xúi giục trẻ vị thành niên đánh bạc."

Lạc Tranh cẩn thận lắng nghe lời kể của Dennis, khẽ gật đầu, nhìn anh ta, "Câu chuyện này xem ra có vẻ trùng hợp nhỉ?"

"Em cũng cho rằng có vấn đề sao?" Ánh mắt Dennis nhìn nàng ánh lên sự tán thưởng, đã từng nghe nhiều về sự thông minh của nàng, xem ra một chút cũng không phải nói quá.

Lạc Tranh có chút trầm tư, "Nếu tôi đoán không sai, gần đây công ty của anh có tiến hành một thương vụ không nhỏ."

Dennis thực sự cảm thấy hào hứng đối với Lạc Tranh, khẽ nghiêng người về trước, chăm chú nhìn nàng, lại cười nói, "Đúng vậy, tôi mới mua lại một công ty cũng khá có tiếng trên thế giới, tính sát nhập nó vào dây chuyền sản xuất xe hơi của mình."

"Xem ra đối thủ của anh vẫn khá nhẹ tay rồi." Lạc Tranh hiểu ra nội tình, cười khẽ.

"Cũng mới chỉ là thử nghiệm bước đầu mà thôi, tôi tin tưởng không lâu sau sẽ có thể mở rộng thêm, cái bánh lớn như vậy, ai mà không muốn cắn một miếng chứ?" Dennis đan hai tay vào nhau, thong thả nói.

Lạc Tranh cười cười, "Vụ này căn bản không cần đưa lên toà, cục cảnh sát cùng lắm cũng chỉ buộc tội anh gây rối trật tự công cộng, nhưng mà, chuyện này chắc đối thủ của anh cũng đã nghĩ tới rồi."

"Vậy em muốn làm gì?" Vẻ mặt Dennis vẫn cực kỳ ưu nhã, không gợn chút sợ hãi.

"Đúng như lời anh vừa nói, đối thủ chỉ muốn thử xem sức chịu đựng của anh đến cỡ nào mà thôi. Tuy nói lần này cục cảnh sát không làm gì được anh, nhưng chỉ cần chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng của anh trên thương trường sẽ bị ảnh hưởng. Cho dù chỉ bị phạt bồi thường chút đỉnh, cũng sẽ khiến hình tượng của anh cùng công ty bị tổn hại. Vì vậy, đêm nay tôi phải đưa anh ra khỏi đây." Lạc Tranh nhanh chóng quyết định.

"Em tự tin vậy sao?" Ánh mắt Dennis nhìn nàng lúc này có chút kinh ngạc.

Lạc Tranh đứng dậy, cười cười, "Không tự tin thì sao mọi người có thể gọi tôi là hoa anh túc độc. Dựa trên hình tượng cá nhân cũng như công ty anh mà nói, bỏ ra một triệu không vấn đề gì chứ?"

"Đương nhiên!" Dennis cười, một lần nữa dựa người vào lưng ghế...

Lạc Tranh đi ra ngoài...

Trong bóng đêm mịt mù, ánh trăng dường như có chút lạnh lẽo.

Văn phòng cục cảnh sát, hương cà phê lan toả khắp không khí.

"Cảnh sát trưởng Dorrence, không ngại mời tôi ly cà phê chứ?"

Lạc Tranh bước tới, kéo ghế ngồi xuống, nở nụ cười lịch sự.

Dorrence có vẻ rất nhiệt tình, vội vàng nói, "Đương nhiên, phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi, xin chờ một chút." Nói xong, ông ta chủ động đi xuống. Không bao lâu, tự tay mang lên một tách cà phê nóng hổi, đặt trước mặt Lạc Tranh, "Lạc luật sư, xin mời!"

"Cảm ơn!" Lạc Tranh cầm lấy tách cà phê, vừa mới uống một ngụm, di động trong túi đã liên tục rung lên, nhìn lướt qua màn hình, là Louis Thương Nghiêu gọi tới.

Vừa nhấn nút từ chối cuộc gọi, đang định bỏ lại điện thoại vào túi xách thì di động của nàng lại tiếp tục rung lên, xem ra nếu còn không nhận điện thì sẽ còn tiếp tục như vậy. Lạc Tranh khẽ nhíu mày, đã không làm thì thôi, còn làm thì phải làm tới cùng, nàng liền đưa tay tắt máy.

"Xem ra Lạc luật sư thật sự bận rộn nhiều việc." Dorrence tươi cười nhìn nàng, ánh mắt không hề che dấu sự ái mộ.

Lạc Tranh nhẹ nhàng cười, "Tôi bận rộn thế nào cũng đâu so được với cảnh sát các vị. Cho nên xin được nói ngắn gọn, tình hình của thân chủ mình tôi đã nắm rõ, vì vậy đêm nay tôi sẽ thay mặt thân chủ nộp tiền bảo lãnh."

"Cô muốn đưa anh ta đi ngay đêm nay?" Dorrence liền khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc khi giải quyết công việc, nhưng thái độ của ông ta khá thân thiện bởi dù sao đối diện cũng là một đại mỹ nhân.

"Đúng vậy!" Lạc Tranh khẳng định một lần nữa.

"Lạc luật sư, vừa rồi tôi cũng đã xem qua hồ sơ cá nhân của cô. Còn trẻ như vậy mà đã có thể làm mưa làm gió trên pháp đình quả nhiên không tầm thường. Hôm nay được gặp mới biết, danh xưng hoa anh túc độc cũng không hề nói quá, nhưng mà..." Dorrence khéo léo chuyển đề tài, "Lạc luật sư làm vậy cũng là khó cho tôi, cô cũng biết, cảnh sát đã định sẽ khởi tố vụ này."

"Cho dù khởi tố thì sao nào?" Vụ này căn bản không cần đánh cũng đã thắng rồi." Lạc Tranh thản nhiên uống một ngụm cà phê, bình tĩnh nói, "Kết quả có lợi nhất đối với phía cảnh sát cũng chỉ là hình phạt tiền mà thôi. Tôi nghĩ, số tiền phạt đó không thể vượt quá một triệu chứ?"

Dorrence nghe vậy, nở nụ cười khá thoải mái, "Thân chủ của cô không định bỏ ra một triệu tiền bảo lãnh đấy chứ?"

"Sai rồi!" Lạc Tranh khẽ vươn người về trước, nhìn Dorrence nói rõ ràng, "Có lẽ, trong mắt cảnh sát các vị, một triệu kia là tiền bảo lãnh, nhưng đối với thân chủ của tôi mà nói, anh ta cũng không có ý định lấy lại nó."

Dorrence nghe vậy, hơi ngần ra, một lúc sau mới hỏi, "Ý của Lạc

luật sư là..."

"Cảnh sát là người thông minh, ý của thân chủ tôi đã rất rõ ràng, tôi nghĩ cũng không cần phải nói lại làm gì. Nhiều khi nói rõ ràng quá lại mất đi ý nghĩa của nó." Lạc Tranh lại dựa người về phía sau, khôi phục lại vẻ lạnh nhạt đầy tự tin, "Cảnh sát không thử nghĩ xem, nếu như kiên trì ra toà, các vị cũng không chiếm được lợi thế gì. Các vị không tìm được bất kỳ nhân chứng nào mục kích, có thể chứng minh thân chủ tôi tự tay hướng dẫn người chưa thành niên đánh bạc. Một khi đưa ra toà, tôi tin chắc các vị sẽ không chiếm được ưu thế."

Dorrence cười cười, người ta thường nói, những người đẹp thường không có mấy đầu óc, nhưng mà gặp được mỹ nhân này rồi mới biết câu nói đó không hề chính xác. Phụ nữ hoàn toàn có thể vừa xinh đẹp vừa thông minh. Nhưng mà phụ nữ quá mức thông minh sẽ rất nguy hiểm, bởi vì ánh mắt của họ quá mức sắc bén, sắc bén đến mức có thể nhìn thấu đối phương. Người phụ nữ như vậy, chỉ có người đàn ông cường thế mới có thể khống chế được.

"Nghe nói Lạc luật sư làm việc luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, hôm nay được chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ là..." Ông ta thoáng ngừng lại, nhìn về phía nàng, "Cũng không biết, những lời này của Lạc luật sư nên xem là uy hiếp hay hối lộ đây?"

"Cả hai đều không phải." Lạc Tranh nâng tách cà phê hớp một ngụm, bình thản nói, "Tôi chỉ muốn tìm một phương thức đối với đôi bên đều có lợi mà thôi."

"Phương thức gì?" Dorrence nhìn nàng.

"Hợp tác!" Lạc Tranh nói ra hai từ này một cách dứt khoát, "Tôi nghĩ cảnh sát các vị với thân chủ tôi cũng không phải mới biết nhau một, hai ngày, chuyện lần này rõ ràng là có người cố ý hãm hại. Thân chủ tôi chỉ là tình cờ đi tới chỗ đó, vốn định khuyên can mấy người chưa thành niên kia đừng đánh bạc, không ngờ lại bị cảnh sát đưa tới nơi này, đặt cho tội danh xúi giục trẻ vị thành niên đánh bạc. Thực sự, tôi không muốn nhìn thấy cảnh sát các vị bị lợi dụng mà thôi."

"Hợp tác?" Dorrence đầy ý tứ nhắc lại hai từ này, "Ý của Lạc luật sư là đem một triệu kia tới nói chuyện hợp tác?"

Lạc Tranh cười nhẹ, "Cảnh sát trưởng Dorrence, tôi nói rồi, nói rõ ràng quá sẽ mất đi ý nghĩa, một triệu không phải là con số nhỏ, có thể coi như là lời cảm ơn sự tận tụy làm việc của các vị cảnh sát, cũng có thể coi là gì đó khác, đây vốn là chuyện rất đơn giản."

"Nếu quả thực như lời Lạc luật sư nói, Dennis chỉ là tình cờ bị dính vào, vậy một triệu này càng không nên nhắc tới mới phải. Lạc luật sư cần gì phải vội vã đề nghị như vậy?" Dorrence cũng không phải cố tình làm khó Lạc Tranh, chỉ là hỏi theo thông lệ.

Lạc Tranh thản nhiên nhìn ông ta, hơi nghiêng người về trước.

"Cảnh sát các vị chắc biết câu "thương trường như chiến trường", chỉ cần thân chủ tôi ở lại cục cảnh sát thêm một phút, đối với thị trường chứng khoán sẽ ảnh hưởng như thế nào. Cho nên thân chủ tôi nguyện ý dùng một triệu này dàn xếp ổn thoả, quan trọng là anh ta muốn lập tức ra ngoài."

"Theo ý tứ trong lời nói của Lạc luật sư, dường như muốn đơn phương hợp tác thì phải." Dorrence vừa cười vừa nói.

"Tôi biết rõ cảnh sát trưởng Dorrence cho tới giờ chưa từng để người vô tội bị hàm oan, lần này chỉ là đối thủ của thân chủ tôi gây chút náo loạn thăm dò tình hình mà thôi. Nếu như sáng mai thân chủ tôi không thể tới công ty như thường lệ, đối thủ nhất định sẽ tung tin thất thiệt. Thân chủ tôi vốn là người vô tội, mà vụ này cũng chỉ đơn giản là chút mảnh lời trong kinh doanh, cục cảnh sát cần gì phải chen vào cho mệt." Lạc Tranh dứt khoát nói thẳng, "Ông cũng biết, danh dự của thân chủ tôi một chút cũng không thể bị tổn hại, thương trường vốn là đôi bên cùng có lợi, đương nhiên, nó được xây dựng dựa trên điều kiện tiên quyết là tinh thần tôn trọng pháp luật. Cảnh sát trưởng Dorrence, như vậy cũng thuận tiện cho người và thuận tiện cho mình."

Dorrence nghe xong những lời này, cầm lấy tách cà phê, uống một ngụm, cũng không hề nói gì nhưng Lạc Tranh biết rõ ông ta đang trầm suy tính.

Một lúc lâu sau.

"Được, nếu Dennis đã qua thời gian thẩm vấn, anh ta có thể đi,

nhưng mà lần sau sẽ không may mắn như thế." Ông ta đã nghĩ rất rõ ràng, đúng như nàng nói, vụ này dù có đưa lên toà, cảnh sát cũng chưa chắc thắng, nếu quả thật là do đối thủ cạnh tranh bày chuyện hãm hại, như vậy cảnh sát cũng đành thúc thủ mà thôi.

"Tôi thấy có thể nhanh chóng tổng khứ người như thân chủ tôi ra khỏi đây cũng là chuyện tốt." Lạc Tranh thấy ông ta rút cuộc nhượng bộ, cười cười, đứng dậy.

"Cảnh sát trưởng Dorrence, lần này cảm ơn ông."

Dorrence cũng đứng dậy, nhìn Lạc Tranh, "Lạc luật sư nói chuyện khẩn thiết như vậy tôi đương nhiên bị thuyết phục, có thể mời được Lạc luật sư tới đây xem ra anh ta cũng thật có phúc."

"Rất ít người có được phúc khí này, bởi vì phí luật sư của tôi rất cao." Lạc Tranh khẽ mở miệng cười giỡn, chìa tay về phía ông ta, "Cảnh sát trưởng Dorrence, hân hạnh được biết ông, vậy tôi đi làm thủ tục cho thân chủ của mình, sau này có cơ hội gặp lại."

Dorrence cũng đưa tay nắm lấy tay nàng.

"Lạc luật sư, chẳng bằng hẹn ngày mai, nếu đã quen biết, tôi muốn mời Lạc luật sư dùng bữa tối."

Ông ta thẳng thắn đưa ra lời mời.

Lạc Tranh dễ dàng nhận ra ý đồ từ trong ánh mắt ông ta, là ý đồ của người đàn ông với phụ nữ không hề che dấu, được biểu đạt một cách trần trụi nhất. Nàng khẽ cười, "Sao có thể không biết xấu hổ mà làm phiền cảnh sát trưởng Dorrence chứ? Tôi nghĩ để ngày khác đi, ngày đó tôi sẽ đích thân mời cảnh sát trưởng Dorrence cùng ăn tối."

Dorrence thấy nàng cự tuyệt, cũng không thể tiếp tục nài ép, đành gượng cười gật đầu.

Lạc Tranh chào hỏi đơn giản vài câu xong xuôi liền đi làm thủ tục cho Dennis rời khỏi cục cảnh sát.

12h đêm, tiệm cháo người Hoa.

Trước mặt Lạc Tranh đặt ba tô cháo, một tô cháo trứng muối thịt nạc, một tô cháo cá, một tô cháo xương heo, mà nàng hiện giờ đang bung tô cháo xương heo húp từng ngụm, vẻ mặt đầy thoả mãn.

Vào giờ này, trong quán căn bản không còn người nào ngoài ông chủ quán và hai người khách là Dennis và Lạc Tranh.

Dennis không hề húp cháo, chỉ ngồi đối diện với Lạc Tranh, tò mò nhìn nàng mở miệng húp cháo, lại nhìn bộ dạng nàng lúc này không chút kiểu cách giả tạo như những người phụ nữ thích điệu đà khác. Dennis chưa từng nghĩ tới nàng là người khi dùng bữa không để ý đến hình tượng nữ tính của mình, phải nói giờ này nàng giống một đứa bé con mới đúng, một đứa bé con tham ăn.

Còn có một điều quan trọng hơn là những thứ này hoàn toàn không giống bữa ăn chút nào.

Khi Lạc Tranh húp xong nửa tô cháo xương heo mới ngẩng đầu nhìn Dennis một cái, thấy anh ta liên tục dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, nhún vai nói, "Anh không thấy ngon miệng chút nào hay sao?"

Dennis nhìn thoáng qua hai tô cháo còn lại trên bàn, có chút khó xử nói, "Lạc Tranh à, hay chúng ta đổi nhà hàng khác đi, tuy rằng đã rất khuya, nhưng vẫn còn nhà hàng mở cửa, tôi biết một nhà hàng Italy rất ngon, tôi có thể gọi điện cho quản lý ở đó, dù sao đêm nay..."

"Cạch!" Lạc Tranh không đợi Dennis nói xong, đã đem tô cháo trứng muối thịt nạc đặt trước mặt anh ta, nhìn anh ta cười cười, "Muốn báo đáp tôi sao? Vậy thì húp cháo đi, tôi hiện giờ không muốn ăn món ăn Italy gì hết, chỉ muốn húp cháo hương vị Hongkong mà thôi, có trời biết tôi thèm húp cháo đến sắp điên lên rồi, thật may đã để tôi tìm thấy tiệm này."

Người phương Tây không có thói quen húp cháo, đương nhiên không biết sự tuyệt vời của nó. Dennis cũng không ngoại lệ, cho tới giờ anh ta chưa từng thử qua loại cháo này. Từ nhỏ tới lớn luôn ăn đồ phương Tây đương nhiên sẽ không chú ý tới mỹ thực phương Đông. Nhìn tô cháo màu sắc rực rỡ trước mặt, anh ta có chút khó xử nuốt nước miếng. Kỳ thực, anh ta thích đồ ăn Trung Hoa, nhưng mà khi học cầm đũa thì từ cổ tay đến ngón tay đều đau, từ đó trở đi anh ta liền coi việc ăn đồ Trung Hoa là một việc làm tốn sức.

Lạc Tranh thấy Dennis có chút do dự, dường như cũng nhìn ra sự bối rối của anh ta, cười khẽ, liền đưa một chiếc thìa nhỏ cho

Dennis, "Ăn cháo cũng giống như món súp của các anh vậy, dùng thìa chứ không dùng đũa."

Dennis có chút chần chừ nhận lấy cái thìa.

"Ném thử đi, sẽ không khiến anh phải thất vọng đâu." Lạc Tranh nhìn Dennis mỉm cười.

Dennis nửa tin nửa ngờ cầm lấy cái thìa, thử một chút cháo trứng muối thịt nạc. Vừa húp xong một thìa, hai mắt đột nhiên sáng ngời.

"Sao rồi, ngon không?" Lạc Tranh nhìn ánh mắt anh ta như vậy, đắc ý lên tiếng.

Dennis gật đầu liên tục, lại tiếp tục ăn thêm, tinh tế cảm nhận sau đó mới nuốt xuống.

"Súp này tên gì vậy? Thật sự rất ngon!"

Lạc Tranh thiếu chút nữa bị những lời này của anh ta làm cho sặc chết, hơi trợn mắt lên. "Trời ạ....đây không gọi là súp, đây là cháo, cháo trứng muối thịt nạc." Tên của món cháo, nàng dùng tiếng Trung để nói.

Dennis hiểu ra, gật đầu, dựng ngón tay lên tỏ ý tán thưởng, "Thứ này hương vị rất tuyệt!"

"Tôi không có lừa anh chứ? Ở chỗ chúng tôi, cháo là món ngon nhất, so với những nhà hàng cao cấp kia còn tốt hơn rất nhiều." Lạc Tranh cười tít mắt nói.

Dennis lại mãi húp cháo, vô thức gật đầu nhưng rất nhanh lại lắc đầu, "Lạc Tranh, thực lòng cảm ơn sự giúp đỡ của em tối nay."

"Anh nói vậy sẽ khiến tôi mất hứng đó, không phải anh đã trả phí tư vấn rồi sao. Còn nếu thật lòng muốn cảm ơn tôi, vậy..." Lạc Tranh suy nghĩ một chút, cười khế, "Vậy mời tôi ăn cháo là được rồi!"

"Chỉ những thứ này?" Dennis lại càng không hiểu nhìn nàng. Anh ta vốn cho rằng, phụ nữ nếu không thích những món hàng hiệu đắt tiền thì cũng muốn đi ăn tại những nơi sang trọng.

Mà Lạc Tranh, lại thích những thứ nằm ngoài sức tưởng tượng của anh ta.

Lạc Tranh khế gật đầu, "Phải!"

"Nhưng đây chỉ là tiệm cháo..."

"Còn tốt hơn nhà hàng Italy của anh nhiều." Lạc Tranh cũng không hề để ý liền nói, "Chúng ta là bạn, còn chú ý tới mấy thứ đó làm gì? Đã muộn thế này, còn phải chạy tận đâu đâu, rồi lại phải ngồi chờ đồ ăn, chờ món khai vị, đến lúc món chính được đưa lên thì tôi đã chết đói rồi." Lạc Tranh nói rất thực lòng.

Dennis nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó ha ha cười lớn.

Đúng lúc đang húp cháo, Lạc Tranh kinh ngạc ngẩng đầu, ngẩn ra nhìn bộ dạng cười thoải mái của Dennis. Một lúc sau, đợi anh ta cười thoải mái xong, nàng có chút không tin nói, "Thì ra anh cũng biết cười."

Lần này đến phiên Dennis thiếu chút nữa bị sặc, buồn cười nhìn Lạc Tranh có chút kinh ngạc, "Trong mắt em tôi là người nghiêm túc đến vậy sao?"

"Không phải là nghiêm túc, chỉ là tôi không nghĩ tới anh có thể cười thoải mái như vậy." Tâm tình Lạc Tranh lúc này cũng rất khá, trêu chọc anh ta, "Hôm nay thật sự là lần đầu tiên tôi nghe thấy anh cười lớn tiếng như vậy."

Dennis vươn người về phía nàng, "Sẽ không khiến em sợ chứ?"

"Không đâu, tôi cảm thấy anh cười thoải mái như vậy thực sự rất đẹp." Ánh mắt Lạc Tranh đầy sự chân thành.

Dennis cười không nói gì, nhìn nàng một lúc sau, bất ngờ lên tiếng, "Lạc Tranh, ăn xong đi chơi bowling với tôi được không?"

"Bây giờ?" Lạc Tranh kinh ngạc hỏi lại, vừa định giơ tay nhìn đồng hồ liền bị Dennis kéo xuống.

"Đừng để ý thời gian, nếu em không mệt thì đi nhé."

Lạc Tranh suy nghĩ một chút, sau đó cười gật đầu, "Được, vậy tôi đành liêu mình bồi tiếp, nhưng mà anh phụ trách việc thuê sàn."

Dennis nở nụ cười, "Không nghiêm trọng như vậy, yên tâm, chỉ cần em không mệt, bao toàn bộ khu đó cũng không vấn đề gì, nhưng mà..." Anh ta ngừng lời, lại nhìn đến tô cháo xương heo trước mặt nàng, "Em húp tô cháo này đầu tiên chứng tỏ nó ngon nhất, tôi muốn thử..."

"A, sao anh có thể như vậy? Sao có thể tranh cháo với tôi chứ..."

Hai người cứ thế nổi tính trẻ con bắt đầu giành đồ ăn của nhau...

Một màn này, hoàn toàn rơi vào trong mắt người đàn ông đứng ở cửa tiệm. Ánh mắt sâu thẳm của hắn bất chợt chuyển lạnh băng, từ trên gương mặt vui vẻ của Dennis chuyển qua nét mặt rạng rỡ tươi cười của Lạc Tranh, nắm tay lập tức siết chặt lại.

Đáng chết, nàng chưa từng cười với hắn như vậy bao giờ!

Không chút nghĩ ngợi, hắn nhấc chân lên, sai bước tiến vào trong tiệm.

Ông chủ quán đang chuẩn bị chờ khách rời đi liền đóng cửa nghỉ ngơi, không ngờ tới lại có một vị khách khác tiến vào, trông cách ăn mặc cũng đủ biết anh ta là người cao quý. Hôm nay là ngày gì thế này? Những người có tiền đều thích chạy tới đây ăn khuya sao?

Ông chủ quán bước tới, lịch sự cười, "Quý khách, thật ngại quá, chúng tôi đã tới giờ đóng cửa rồi."

Louis Thương Nghiêu nhìn ông chủ một cái, cũng không nói lời nào, trực tiếp đi về hướng Dennis cùng Lạc Tranh đang ngồi.

Đang mãi đùa giỡn, Dennis cùng Lạc Tranh chợt cảm thấy trong không khí có một luồng khí lạnh ập tới, nhanh chóng khiến không khí như đông cứng lại.

Lạc Tranh vô thức ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc trùng lớn đôi mắt.

Hắn...sao lại tìm tới chỗ này?

Dennis thấy nét mặt Lạc Tranh rất kỳ lạ, liền quay đầu lại, sau một khắc, khoé môi hơi cong lên ý cười.

Louis Thương Nghiêu từng bước một đến gần hai người họ, ánh mắt của hắn cực kỳ bình tĩnh, khôi phục lại vẻ hờ hững thường thấy. Lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Tranh, khẽ nhếch môi cười, nhưng trong lòng đang cố đè nén lửa giận, cảm giác lúc này của hắn hệt như tận mắt thấy vợ mình ra ngoài yêu đương vụng trộm vậy.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới, người phụ nữ cuống cuồng chạy vội khỏi biệt thự chính là vì đi gỡ tội cho người đàn ông khác. Có trời biết, hắn vì không muốn để nàng bị dị ứng phấn hoa, lúc tắm cơ hồ sắp lột đi cả lớp da của mình. Kết quả, sai người đi thăm dò, mới biết

Dennis bị đưa tới cục cảnh sát, còn người luật sư thay anh ta nộp tiền bảo lãnh lại là Lạc Tranh.

Người phụ nữ này quả thực to gan.

Cách đó không xa, ông chủ quán dường như cũng cảm nhận được một bầu không khí nguy hiểm đang rình rập, gấp đến độ suýt giậm chân. Trời ạ, hai người đàn ông ăn mặc lịch sự kia tốt nhất là đừng có vung tay vung chân ở nơi này. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết họ muốn gì. Người đàn ông đến sau nhất định là nhắm tới người phụ nữ kia rồi.

Là cuộc tình tay ba sao?

Haizz, người trẻ tuổi bây giờ thật là... Ông chủ quán chỉ đành âm thầm cầu nguyện, nếu họ thật sự muốn đánh nhau thì làm ơn đi ra ngoài.

Louis Thương Nghiêu mang theo bộ dạng điển hình của khách không mời mà tới, lại cực kỳ tự nhiên biến khách thành chủ. Bước tới gần, còn không đợi ai mời, hắn tự động kéo ghế, ngồi xuống cạnh Lạc Tranh.

Lạc Tranh không biết hắn muốn làm gì, từ bộ dạng bình tĩnh cho đến nét mặt không có chút biến đổi của hắn thật không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn. Bởi vậy, nàng giật mình nhìn sửng một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi, "Sao anh lại tới đây?"

Nàng thực không biết sao hắn có thể tìm tới nơi này nhanh đến vậy.

Ngược lại, Dennis ngồi phía đối diện chỉ cười khẽ, dùng cái thìa khế quấy cháo trong tô, lạnh nhạt nói, "Thương Nghiêu, tôi biết rõ tin tức của anh trước giờ vốn luôn nhạy bén, nhưng đêm nay chút chuyện nhỏ này không đáng để anh đích thân ra mặt giúp tôi đâu."

Louis Thương Nghiêu cũng không nhìn về phía Lạc Tranh, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng về phía Dennis, giọng nói trầm thấp vang lên rất khó nhận ra hắn đang cao hứng hay tức giận.

Giọng nói của hắn lúc này thực bình tĩnh như mặt biển phẳng lặng.

"Dennis, anh nên hiểu cho rõ ràng, đối với chuyện của anh, tôi

chưa bao giờ quan tâm."

Chương 86: Cuộc so tài của hai người đàn ông

Dennis dường như đã sớm quen với cách nói chuyện hờ hững của Louis Thương Nghiêu, nhún nhún vai, khẽ nói, "Vậy là tôi tự mình đa tình rồi, nhưng mà, Thương Nghiêu, anh nên biết, nhân viên thường không thích ngồi quá gần với ông chủ của mình, bởi vì điều đó sẽ khiến họ cảm thấy bị áp lực."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, không hề giận dữ mà lại cất tiếng cười. Ngay sau đó, hành vi của hắn khiến cả Dennis và Lạc Tranh đều cảm thấy kinh ngạc. Hắn vươn cánh tay ra, đem cả người Lạc Tranh ôm vào lòng, ánh mắt tà mị nhìn thẳng vào Dennis, bộ dạng cực kỳ bá đạo cùng cường thế.

"Này, anh làm gì thế? Anh điên rồi!" Lạc Tranh cũng chẳng thể bình tĩnh được, lập tức giơ tay đẩy hắn ra.

Louis Thương Nghiêu thực dễ dàng siết chặt lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, làm cho nàng căn bản không có chút cơ hội tránh thoát nào, cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói, "Đừng lại lấy phấn hoa làm cớ, cả đời này tôi không hề biết tắm rửa lại là một chuyện chán ghét đến vậy."

Lạc Tranh thực sự sửng người, hắn làm như vậy thật sao?

Dennis không biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, thấy vậy vô thức chau mày lại.

Louis Thương Nghiêu thấy nàng không phản kháng, nở nụ cười hài lòng, lại nhìn tới mấy tô cháo trên bàn, liền làm ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Dennis.

"Dennis, anh thật quá hẹp hòi rồi. Để cho người phụ nữ của tôi nửa đêm chạy tới giúp anh làm thủ tục bảo lãnh đã không tính toán rồi. Vậy mà xong việc lại chỉ mời có ba tô cháo? Xem ra không giống với tác phong của anh chút nào!"

Một câu nói này của hắn, đã khơi lên một cơn sóng ngầm dữ dội.

Lạc Tranh kinh ngạc ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hắn, "Louis Thương Nghiêu, ai là người phụ nữ của anh?"

Louis Thương Nghiêu cất tiếng cười tà mị, bàn tay tăng thêm lực ôm nàng thật chặt, chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp, "Ngoài em ra thì còn ai nữa, không cần phải xấu hổ, Dennis cũng là chỗ bạn bè."

Lạc Tranh tức giận đến nỗi muốn đứng bật dậy.

Dennis thấy thế, biết hắn có ý khiêu khích, cũng không nói gì, chỉ khẽ dựa lưng về phía sau, "Thương Nghiêu, anh làm vậy cũng không đúng rồi. Làm người khác khó chịu cũng không phải tác phong trước giờ của anh."

"Làm người khác khó chịu?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy, vẻ mặt dường như có chút buồn cười, như thể hắn mới nghe được chuyện nực cười nhất trên đời vậy. Hắn cũng không nói thêm lời nào, nhìn về Lạc Tranh đang bị ôm chặt trong vòm ngực mình, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Dennis, trực tiếp cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, từng động tác đều toát lên sức mạnh cường thế không cho phép sự phản kháng.

"Uhm..." Trong lúc nhất thời Lạc Tranh không kịp có phản ứng, đến lúc kịp định thần lại thì đầu lưỡi của hắn đã xâm nhập vào khoang miệng nàng, quấn lấy chiếc lưỡi dính hương của nàng triền miên một hồi, sau đó mới dừng lại.

"Anh..." Lạc Tranh phẫn hận nhìn hắn, lại chỉ có thể nhìn thấy nụ cười hài lòng cùng khuôn mặt đầy đắc ý của hắn mà thôi.

Hắn dường như quan tâm đến cảm nhận của Dennis nhiều hơn, vẻ mặt khiêu khích nhìn về phía anh ta, không hề che dấu ý chiếm hữu của bản thân.

Dennis thực không ngờ tới hắn lại lớn mật làm càn đến vậy, lúc đầu hơi sửng sờ, sau đó cười nhẹ lắc đầu. Louis Thương Nghiêu mà anh ta biết cho tới giờ không phải người có thể làm ra những chuyện thế này.

Louis Thương Nghiêu ào đến nơi này tựa như một cơn lốc, hoàn

toàn phá vỡ không khí vui vẻ mà Dennis và Lạc Tranh đang có. Mà bản thân hẳn lại không hề có cảm giác áy náy, ngược lại còn đầy thích thú với việc mình vừa làm.

Louis Thương Nghiêu cầm lấy cái thìa nhỏ, múc một chút cháo trong tô của Lạc Tranh đưa lên miệng, không khỏi gật gù tán thưởng, "Tuyệt hảo! Ẩm thực Trung Hoa quả thực không chê vào đâu được, đúng là nơi địa linh nhân kiệt."

Dennis đương nhiên nhìn ra ý chiếm hữu trong mắt Louis Thương Nghiêu. Thật không khó tưởng tượng ra hẳn thực đang coi anh ta như tình địch. Dennis cũng không nói gì, chỉ ngồi chờ xem hành động kế tiếp của hẳn.

Đầu Lạc Tranh như muốn nổ tung. Người đàn ông này thực giống như ma quỷ, nàng đi tới chỗ nào hẳn cũng có thể tìm tới, nhìn bộ dạng đặc ý của hẳn, nàng cơ hồ nghiêng răng nói, "Cháo đã nếm xong chưa? Xong rồi thì buông tôi ra."

"Có chút như vậy làm sao đủ đây?" Louis Thương Nghiêu vẫn luôn là người đàn ông khó xét đoán như vậy. Nghe thấy lời nàng, hẳn khẽ chau mày, nhìn về Dennis ở phía đối diện.

"Dennis, tôi tự nhiên cũng thấy đói, không phiền mời tôi cùng ăn luôn chứ?"

"Đương nhiên có phiền!" Dennis bất ngờ cười khẽ, không chút e dè nói, "Anh hiểu tôi như vậy, rõ ràng biết tôi không thích chuyện ba người cùng dùng bữa chút nào." Một câu nói của anh ta, mang ý đuổi khách rõ ràng.

Đáng tiếc, chiều này đối với Louis Thương Nghiêu mà nói một chút tác dụng cũng không có, lại càng khiến hẳn cười thật sảng khoái.

"Dennis, anh lại quên rồi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh cứ xem hai chúng tôi là một thì được rồi." Câu tiếp theo của hẳn lại càng không hề che dấu ý tứ này, "Dù sao, tôi cùng cô ấy bây giờ cũng là tuy hai mà một rồi."

Dennis sững sờ, lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của hẳn.

Sắc mặt Lạc Tranh trong nháy mắt tái nhợt, lời của hẳn rõ ràng

cho đối phương biết hai người bọn họ đang cùng chung sống.

Dennis vốn còn đang hoài nghi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lạc Tranh cũng có thể đoán được lời của Louis Thương Nghiêu cũng không hề phóng đại sự thật. Có chuyện gì đây? Lạc Tranh không phải đã kết hôn sao? Sao hai người bọn họ...

Ánh mắt sắc bén của Louis Thương Nghiêu đương nhiên có thể nhìn ra nét nghi hoặc trong mắt Dennis, hắn cười cười, nhìn thẳng vào gương mặt tái nhợt của người phụ nữ trong ngực mình.

"Tranh, đừng mãi lo mấy vụ kiện quá, chuyện ly hôn tiến hành đến đâu rồi? Nếu có gì không thuận lợi, tôi có thể giúp em." Một câu nói này của hắn mang đầy nhiệt tình, người không cần tinh ý lắm cũng có thể nhận ra. Mà đương nhiên những lời này mục đích là để cho Dennis nghe.

Lạc Tranh oán hận nhìn gã đàn ông đang nở nụ cười xấu xa kia, hắn còn có thể không biết xấu hổ mà hỏi chuyện đã xử lý đến đâu? Chuyện như thế nào không phải hắn đều biết rất rõ ràng sao?

Gã đàn ông chết tiệt, hắn đang cố ý!

Dennis thực bị tình huống này làm cho rối tung lên, suy nghĩ một lúc cũng không hiểu ra làm sao.

Nhưng Dennis cũng không phải loại người thích bị người khác dắt mũi. Anh ta cười nhẹ cất tiếng, "Thương Nghiêu, anh thích can thiệp vào chuyện nhà của người ta từ lúc nào thế? Như vậy không được hay cho lắm! Chuyện của anh...còn chưa xử lý được rõ ràng mà."

Một câu nói mang theo sự ám chỉ rất rõ ràng, đối với Louis Thương Nghiêu mà nói, càng rõ ràng hơn bất cứ ai.

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn về phía Thương Nghiêu... mà tâm tình lại theo những lời Dennis vừa nói khẽ chấn động, ý của anh ta là...

Nhìn lại Louis Thương Nghiêu, nụ cười trên môi hắn trong nháy mắt như cứng lại, nét cười trong mắt giờ cũng mang theo một tia lạnh lẽo. Hai người họ cứ như vậy đối mặt nhau. Nhưng rất nhanh chóng, Louis Thương Nghiêu liền khôi phục nụ cười tà trên khoé môi, nét cười trong mắt lại tăng thêm vài phần, che đi tia lạnh lòng vừa nãy....

"Sao thế, Dennis, anh trở thành người thích buôn chuyện từ bao giờ thế? Hay là anh không coi người bạn cũ như tôi ra gì, định độc chiếm hương vị bữa ăn này đây?" Lời nói của hắn đầy hàm ý sâu xa, một chút cũng không hề giấu diếm.

Dennis đương nhiên nghe ra, cười nhẹ. Louis Thương Nghiêu đương nhiên không phải muốn bữa tối này, ý của hắn rất rõ ràng, mà ngay cả ánh mắt hắn cũng đang cảnh cáo anh ta, Lạc Tranh là của hắn!

"Anh đã có hứng thú như vậy, được, chúng ta đổi nhà hàng khác."

"Không cần, ở đây đi, tôi thích đồ ăn Trung Quốc." Louis Thương Nghiêu cố ý nói câu này. Khi thấy trong mắt Dennis xẹt qua chút bối rối thì nụ cười trên khoé môi hắn lại càng đậm hơn. Không đợi Dennis và Lạc Tranh gật đầu, hắn liền ngoắc tay một cái.

"Ông chủ, đem tất cả các món độc đáo nhất của nhà hàng ông lên đây. Phục vụ khách buổi đêm rất vất vả nên vị khách này sẽ trả gấp ba lần."

Ông chủ quán thấy vậy, trong lòng không khỏi âm thầm thờ dài một tiếng. Liếc nhìn đồng hồ thấy đã sắp rạng sáng, vẻ mặt có chút khó xử bước tới nói, "Quý khách, chúng tôi thực sự phải đóng cửa rồi. Hơn nữa, giờ này cũng đã quá muộn, đầu bếp cũng đã nghỉ cả, quý khách liệu..."

"Quán của ông một ngày kiếm được bao nhiêu?" Louis Thương Nghiêu không đợi ông chủ quán nói xong, dùng tiếng Trung hỏi thẳng.

Ông chủ quán hơi sửng sò, không ngờ tới người đàn ông này có thể nói tiếng Trung thành thạo đến vậy. Nếu không nhìn đến tướng mạo anh ta, chỉ nghe giọng nói nhất định sẽ nghĩ anh ta là người Trung Quốc. Lập tức, ông chủ quán liền nở nụ cười cầu tài, "Quý khách, không biết ý ngài là..."

Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, chỉ về hướng phía Dennis ngồi ở đối diện, "Đêm nay cùng ngày mai, toàn bộ thu nhập của quán ông sẽ do anh ta thanh toán đầy đủ. Nói cách khác, ông chỉ cần gọi

đầu bếp tới, làm những món ngon nhất của quán cho chúng tôi. Nếu chúng tôi đã làm trễ giờ đóng cửa của quán, sao không chọn cách phục vụ chúng tôi một bữa này, ngày mai ông có thể đóng cửa nghỉ ngơi cả ngày. Đương nhiên cũng có thể mở cửa tiếp tục buôn bán, vị tiên sinh này sẽ vẫn trả cho ông toàn bộ doanh thu một ngày coi như đền bù tổn thất, ông thấy sao?"

Từng câu từng chữ đều được Louis Thương Nghiêu nói rất rõ ràng, giọng điệu lại cực kỳ tự nhiên, hơn nữa thanh âm trầm trầm của hắn lại có sức thuyết phục lòng người cực lớn.

Ông chủ nghe vậy, lập tức cười tươi, "Quý khách quá lời rồi, như vậy đi, các vị muốn ăn món gì cứ việc gọi. Về phần phí đền bù tổn thất đừng quá để tâm làm gì."

Mở cửa bán hàng, khách hàng phải được coi trọng như nhau, để giữ được danh tiếng cho quán thì không thể sợ vất vả, đây cũng là quy chuẩn mà những người làm trong ngành dịch vụ đều hiểu.

Chẳng cần đợi lâu, ông chủ quán đã gọi đầu bếp quay lại. Mặc dù trời đã rất khuya, nhưng xem ra họ cũng không hề cảm thấy bị miễn cưỡng chút nào.

Suốt cả quá trình, Lạc Tranh đều chăm chú nhìn Louis Thương Nghiêu, hàng lông mày thanh tú đầy vẻ nghi hoặc, lại mang theo chút bất đắc dĩ. Trong mắt nàng, bộ dạng tối nay của hắn thực có chút lưu manh, chẳng những nghênh ngang chen vào bữa tối của nàng cùng Dennis, mà còn thản nhiên đem tất cả hoá đơn tính lên người anh ta.

Tuy Dennis sẽ không chú ý đến mấy tờ hoá đơn này, nhưng cũng không cần phải khoa trương như vậy chứ.

Rốt cục, Lạc Tranh vẫn kìm lòng không được, cất tiếng, "Anh làm vậy không phải quá đáng lắm sao?"

"Quá đáng?" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, hàng lông mày khẽ nhếch lên đầy tà ý, nhìn thoáng qua Lạc Tranh, sau đó lại đem ánh mắt chĩa vào phía Dennis, "Bạn bè chẳng mấy khi có dịp gặp mặt, tôi làm như vậy, anh cảm thấy quá đáng sao?"

Lạc Tranh trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, cho tới hôm nay, nàng mới phát hiện ra da mặt hắn thực sự quá dày.

Dennis nghe vậy, cười nhẹ, nhưng trong nụ cười ẩn chứa chút lúng túng khiến Lạc Tranh không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Louis Thương Nghiêu thấy thế, nụ cười trên môi càng đậm hơn, dường như còn mang theo chút đắc ý.

Cũng chẳng phải chờ lâu, Lạc Tranh liền lập tức hiểu ra nguyên do vẻ lúng túng trong nụ cười của Dennis cũng như vẻ mặt đắc ý của Louis Thương Nghiêu.

Nơi này vốn là nhà hàng Quảng Đông khá nổi tiếng, bởi vậy đầu bếp đều là người Hongkong nhiều năm kinh nghiệm. Cho nên, các món ở đây thực sự được làm rất chuẩn mực.

Phải nói rằng người Hongkong khi nấu nướng đều rất chú trọng đến việc lựa chọn nguyên liệu, lại thêm việc trang trí món ăn khá cầu kỳ, tinh hoa trên trời dưới đất, không chỗ nào không được khéo léo đưa vào món ăn. Đặc biệt các món Quảng Đông còn chú trọng đến cảm nhận của thực khách, lại được phân chia theo mùa, hạ thu nhẹ nhàng, đông xuân ấm áp. Ngoài việc giữ cho nguyên liệu luôn tươi ngon, ẩm thực Quảng Đông còn có cách thức nấu nướng bí truyền và cách bảo trì nguyên liệu cũng thực sự độc đáo.

Đây cũng không phải nhà hàng nhỏ cho nên mỗi món ăn được đưa lên đều có tên tuổi rõ ràng.

Ngoại trừ các món truyền thống như tôm chao dầu, hào tươi xông khói trà sen, nấm tươi, lợn sữa quay giòn, còn có cá cuốn salad, thịt lợn nướng mật ong, cháo lúa mạch, hoa lựu dồn thịt trai, kỳ lân om măng trúc....cả một bàn bày đầy đồ ăn, trong khi chỉ có ba người họ.

Lạc Tranh nhìn một bàn thức ăn trước mặt, không khỏi hít một hơi khó nhọc, biết rõ Louis Thương Nghiêu cố ý bày ra chuyện này, không vui lên tiếng, "Anh mấy đời nay chưa được ăn gì hay sao? Chúng ta chỉ có ba người mà thôi."

Louis Thương Nghiêu không giận mà còn cười, hớp một ngụm trà, thông thả nói, "Có người mời khách mà."

Lạc Tranh trừng mắt nhìn hẩn một cái.

Mà Dennis lúc này, lại đem tất cả sự chú ý của mình đặt tại các món ăn trên bàn, thật lâu không có ý định dùng bữa.

"Dennis, theo tôi được biết, anh rất ít khi ăn các món Trung Quốc." Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, thông thả nói.

Dennis âm thầm hít sâu một hơi, trầm mặc mất một lúc, cuối cùng nhịn không nổi gọi ông chủ tới, "Ông chủ, thật ngại, có thể...." Ánh mắt vốn hờ hững thường ngày của anh ta giờ có chút chần chừ, ngập ngừng mất mấy giây mới nói ra, "...mang giúp tôi chiếc đĩa chứ? Cảm ơn!"

Ông chủ quán sững sờ...

Ngay cả Lạc Tranh cũng ngây người ra đó...

Louis Thương Nghiêu vào lúc này lại không chút nề mặt Dennis, liền cất tiếng cười ha ha, lại quay sang nói với ông chủ quán cứ tiếp tục làm việc của ông ta.

Hắn quay sang phía Dennis, đem đôi đũa đang cầm trong tay nhét vào tay anh ta, cố làm ra vẻ thiện ý nói, "Dennis, đồ ăn Trung Quốc đương nhiên phải dùng đũa để gắp rồi, dùng đĩa thật không hợp cảnh chút nào, anh dùng đôi đũa này để ăn đi."

Dennis xoay xoay vắn vắn cầm lấy đôi đũa, không biết loay hoay thế nào mà trong lúc nhất thời, đũa trong tay lại biến thành chiếc dài chiếc ngắn, bất giác nhìn qua Louis Thương Nghiêu, thấy tư thế cầm đũa của hắn cực kỳ chuẩn xác, lại vô cùng ưu nhã thông dong.

Lạc Tranh âm thầm thở dài một tiếng, rốt cục cũng hiểu ra lý do vẻ mặt lúng túng của Dennis, không khỏi nhíu mày nhìn thoáng qua Louis Thương Nghiêu đang ngồi bên cạnh. Hắn dường như đang cố tình khoe khoang, cầm lấy đôi đũa thông thả dùng bữa, thậm chí, còn tự tay gắp sang bát nàg một con tôm đã bóc vỏ.

Người đàn ông này...có bị bệnh hay không?

Nhưng mà, như vậy còn chưa đạt mục đích của hắn hay sao?

Quả nhiên, ý nghĩ của Lạc Tranh còn chưa kịp nguội, đã thấy Louis Thương Nghiêu nhìn về phía Dennis, cố tình làm ra vẻ giật mình nói, "Dennis, không phải lâu vậy rồi anh vẫn không học được cách cầm đũa đấy chứ? Như vậy không được, nhiều món ngon như thế này mà anh không có cách nào ăn được."

Louis Thương Nghiêu lại tiến thêm một bước nữa trong việc làm

mất mặt Dennis.

Sắc mặt Dennis lúc này thật sự rất kém, có thể nhận ra anh ta đang cố gắng tập trung vào đôi đũa này, nhưng mà làm thế nào cũng không khống chế được chúng.

Louis Thương Nghiêu cười lớn đầy thoả mãn.

Lạc Tranh không nhin nổi nữa, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, đứng dậy, chủ động chuyển qua ngồi cạnh Dennis, tự tay hướng dẫn anh ta.

"Lực nắm ở tay anh quá lớn, cầm đũa không phải dồn lực vào cổ tay, một ngón cái để ở chỗ này, ngón trỏ cùng ngón giữa thả lỏng ra một chút..."

Thanh âm của nàng rất nhu hòa, giống như dòng suối nhỏ chảy trong khe núi, trong trẻo dễ nghe, vẻ mặt cũng vô cùng tự nhiên, so với nụ cười ác ý trên mặt Louis Thương Nghiêu, nàng thực không có chút ý chê cười nào đối với Dennis.

Tình hình bất ngờ xảy ra chuyển biến...

"A, thì ra là như vậy." Khoé môi Dennis nổi lên nụ cười nhẹ, nhìn qua thấy rất nghiêm túc nghe Lạc Tranh hướng dẫn, nhưng trong ánh mắt dường như có chút khiêu khích Louis Thương Nghiêu.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu có chút biến đổi. Từ đôi môi mỏng khẽ mím lại của hắn không khó nhìn ra hắn đang rất không hài lòng. Nhưng hắn cũng không cho Dennis cơ hội đắc ý quá lâu, một lời cũng không nói, vươn cánh tay ra kéo ngược Lạc Tranh về chỗ cũ.

"A..anh định làm gì?" Lạc Tranh chỉ cảm thấy cả người trong chớp mắt va vào lồng ngực hắn, mùi hoắc hương thoang thoảng nhanh chóng lấp đầy hô hấp của nàng.

"Ngoan ngoan ăn đồ của em đi. Tôi nghĩ, thần bài danh tiếng lẫy lừng sẽ dễ dàng học được cách cầm đũa thôi, chút chuyện này nếu làm khó anh ta được thì chịu đói một chút cũng không chết người đâu." Mấy từ cuối cùng Louis Thương Nghiêu dường như nghiêng răng mà nói ra, như thể hắn muốn đem đối phương cắn xé tơi bời vậy.

Lạc Tranh tức giận trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu đang

ngồi bên cạnh, người đàn ông này đêm nay tâm địa thật là bất lương...

Dennis dường như cũng không quan tâm lắm, cười nhẹ như gió thoảng. Anh ta không biết cầm dũa là sự thật, nhưng cũng không để bản thân mình trở thành trò cười cho đối phương. Liền đó, dứt khoát một tay cầm dũa, một tay cầm thìa, phối hợp với nhau, mặc dù nhìn qua khá lạ mắt nhưng cũng giúp anh ta ăn được không ít.

Louis Thương Nghiêu khẽ cười lạnh...

Ván này xem ra hai người họ nửa thắng nửa bại, không ai chiếm được thế thượng phong cả.

"Lạc Tranh, lúc nãy em đã đồng ý cùng tôi đi chơi bowling."

Dennis đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Lạc Tranh còn chưa kịp trả lời, Louis Thương Nghiêu ngồi bên cạnh lại ngược lại, hấn "rất tích cực" mở miệng.

"Bowling sao? Được đó, đã lâu tôi không chơi rồi, hôm nay vừa vặn đi rèn luyện một chút."

Lạc Tranh không nói nổi lời nào...

Dennis nghe vậy, ưu nhã nở nụ cười, "Thương Nghiêu à, thật ngại quá, lần này là cuộc hẹn của tôi và Lạc Tranh mà thôi."

Louis Thương Nghiêu nghe ra ý tứ trong lời nói của anh ta, nhếch môi cười tà mị, "Sao thế, không dám đấu với tôi à?"

Bộ dạng của hấn thực sự rất khiêu khích người khác.

Dennis nhìn hấn, cười lạnh, nhất mạnh từng từ một, "Chấp nhận khiêu chiến!"

Lạc Tranh cảm thấy thật sự nhức đầu. Người ta nói đàn ông cho dù nhiều tuổi cỡ nào, cho dù dáng vẻ có lão luyện thâm trầm đến cỡ nào, nhưng trong xương cốt vẫn ẩn chứa sự hiếu chiến trời sinh. Từ trên người của hai người đàn ông này, nàng đã được tận mắt chứng kiến rồi..

Trong sân bowling này ước chừng có khoảng 100 đường bóng, cả gian sảnh thực sự đồ sộ, không hề có một cây cột nào che chắn tầm nhìn, thực khiến tầm mắt được thông suốt.

Đây là lần đầu tiên Lạc Tranh tới sân bowling tại Paris. So với

những sàn bowling này thường tới khi còn ở Hongkong, nơi này mở cửa suốt 24h mỗi ngày, xem ra việc kinh doanh của nó cũng không tầm thường.

Trên sàn bowling lúc này cũng không có quá nhiều người, dù sao trời cũng đã rạng sáng, nhưng cũng không thể coi là ít. Vẫn có rất nhiều người không ngu được tìm đến nơi này làm vài đường bóng thả lỏng bản thân mình.

Hai người đàn ông cao lớn xuất hiện nơi này với bộ dạng không phù hợp lắm. Bởi trước khi tới đây, cả hai đều mặc âu phục, giày da cho nên chơi bowling thực sự không được tiện lợi. Nhưng họ cũng không nề hà gì, lập tức mua cho mình bộ quần áo thật thoải mái. Khi hai người họ từ trong phòng thay đồ bước ra, quả thực thu hút mọi ánh mắt của những phụ nữ có mặt tại nơi này.

Những ánh mắt này, mang theo ý ngưỡng mộ không hề che giấu.

Cũng khó trách những phụ nữ này sẽ điên cuồng như vậy, mà ngay cả Lạc Tranh, nhìn thấy hai người họ cũng không tránh khỏi ánh mắt có chút lấp lánh đầy ngưỡng mộ.

Dennis mặc một bộ thể thao trắng tuyền, màu sắc cũng như tính cách lạnh lùng của anh ta, vừa có chút ý thân cận lại vừa có chút ý xa cách. Lúc thay xong trang phục thoải mái, trông anh ta rất thư giãn, lại thêm ngũ quan cân đối hài hoà, trông thực giống hoàng tử bạch mã.

Mà Louis Thương Nghiêu, dường như lại muốn làm mọi chuyện đối lập với Dennis, hẳn lựa chọn một bộ thể thao đen tuyền. Đây là lần đầu tiên Lạc Tranh thấy hắn ăn mặc thoải mái như vậy. Ngoại trừ hai lần trước cưới ngựa cùng đua xe không nói tới, thời gian còn lại hắn đều mặc âu phục khá trang trọng. Giờ khắc này, Louis Thương Nghiêu khoác lên người bộ trang phục thoải mái như vậy, dường như sự tà mị trên người hắn càng toát ra dị thường, giống như satan xuống thế gian, dùng sự u tối đầy mê hoặc chinh phục tất cả.

Lạc Tranh âm thầm thở dài, hai người này thật sự là yêu nghiệt...

Khi cả hai người họ cùng tiến về phía này, Lạc Tranh có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt đầy thù địch từ xung quanh đang bắn về phía

mình.

Bởi trước khi đến đây, Lạc Tranh đã nói rõ ràng, sau khi ăn nàng không muốn vận động, cho nên tới nơi này chỉ là xem hai người họ so tài mà thôi. Tuy rằng nàng cũng chẳng biết ý nghĩa thực sự của cuộc so tài giữa bọn họ là gì.

Hai đường bóng được mở ra, Dennis cùng Louis Thương Nghiêu một trái một phải, một đen một trắng đứng đó. Lạc Tranh ngược mắt nhìn hai người họ, đột nhiên rất muốn cười, bởi vì nàng chợt nghĩ đến một câu của người Trung Quốc, "Hắc bạch vô thường". Đương nhiên, hai người họ chắc chắn sẽ không biết ý nghĩa của câu này.

Những phụ nữ đang chơi bóng ở đây nhanh chóng bị hai người đàn ông đẹp trai thu hút, hết thảy đều chạy tới vây quanh sofa ở đằng sau hai đường bóng này. Có người thậm chí còn tự nhiên ngồi lên sofa. Còn có vài người đàn ông, bọn họ đương nhiên không thấy vui khi bản thân mình bị mất đi hàng loạt ánh mắt hâm mộ.

"Sao đây, Dennis, một ván quyết định thắng bại?" Louis Thương Nghiêu xoay xoay cổ tay, nhếch môi cười.

Tại sân bowling này, một ván gồm 10 lượt đi bóng, lần lượt đánh đổ hai hàng kegel.

Dennis nghe vậy, hơi nhú mào, "Không thành vấn đề, nhưng mà không có gì đánh cuộc hình như có chút không thoải mái."

"Vậy cũng đúng!" Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười, vẻ mặt hoàn toàn tán đồng với lời Dennis.

Lạc Tranh chợt cảm thấy có chút dự cảm xấu, quả nhiên là còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy Louis Thương Nghiêu cười khế, nói...

"Dennis, tôi biết rõ anh vẫn muốn cướp đi người phụ nữ của tôi. Tối nay, hành vi của anh thực không phù hợp với quy củ thương trường cho lắm. Nhưng mà, anh là bạn tôi, lần này coi như không chấp. Anh thắng ván này, tôi không can thiệp việc Lạc Tranh làm luật sư đại diện cho anh, nhưng nếu anh thua, không được nhắc đến chuyện đó nữa."

"Đem Lạc Tranh ra làm phần thưởng, Thương Nghiêu, nước cờ

này của anh quả thực không khôn ngoan chút nào." Dennis cười nhẹ.

Ngồi một bên, sắc mặt Lạc Tranh lạnh băng, ánh mắt càng lộ rõ ý không vui.

Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn vào mắt Lạc Tranh, cười nhẹ, "Không phải tôi không khôn ngoan, mà là tôi có tự tin thắng anh." Nói xong, hắn quay đầu nhìn Dennis, nói thêm, "Anh cũng biết tôi rồi, trước giờ tôi không làm chuyện mà mình không hề nắm chắc."

Dennis cười cười, không nói gì thêm.

"Chọn bóng đi, anh đánh trước." Louis Thương Nghiêu bộ dạng rất nhàn hạ lên tiếng.

Dennis nhún nhún vai, chọn lấy trái bóng khoảng 16 pound. Chọn bóng là một việc rất quan trọng trong thi đấu, tùy theo sức của mình mà người chơi sẽ chọn bóng cho phù hợp. Người bình thường sẽ chọn bóng khoảng 11 pound, phụ nữ chọn từ 7 - 9 pound. Nhưng người chơi chuyên nghiệp thì khác, Dennis dám chọn trái bóng 16 pound, đây là trái bóng khá tầm cỡ, nó thể hiện trình độ của người chơi thực không thể coi thường.

Trái bóng đầu tiên lăn đi, độ bám sàn khá tốt, dường như không hề nghe thấy tiếng bóng lăn, giống như vì sao băng xẹt qua bầu trời, thẳng tiến về phía hàng kegel phía trước. Chỉ nghe "rầm" một tiếng, tất cả kegel đều bị đánh đổ.

"Oa..." những cô nàng quanh đó đều vỗ tay hoan hô rầm trời, quả nhiên là mị lực của người đàn ông đẹp trai không hề nhỏ.

Trái bóng thứ hai chỉ cần qua là được.

Như vậy cũng đã đủ ghi điểm ở vòng một.

Dennis đưa mắt nhìn về phía Louis Thương Nghiêu...

Louis Thương Nghiêu rất điềm nhiên tiếp nhận ánh mắt khiêu khích của anh ta, cũng chọn một trái bóng 16 pound hệt như vậy, đem tay áo thể thao xắn cao lên, lộ ra cánh tay rắn chắc với làn da màu đồng hấp dẫn thu hút hết thảy ánh mắt các cô nàng có mặt nơi này.

Tư thế của hắn rất tao nhã, trái bóng đánh ra hệt như một chiếc đĩa bay, xoay tròn với tốc độ cực nhanh, lực đánh cũng cực mạnh,

mà trái bóng từ tay hấn đẩy ra chỉ trong chớp mắt đã thẳng tiến tới đích, đánh trúng hết thảy.

Tất cả người vây xem ồ lên, hai người đàn ông này ngoại hình vốn đã cực kỳ xuất sắc mà kỹ thuật dẫn bóng lại càng không tầm thường, khiến cho rất nhiều cô ở nơi này không hề che dấu sự ngưỡng mộ.

Tầm mắt của Lạc Tranh bị những cô nàng háo sắc kia che khuất, chỉ có thể lạng lạng ngòai ở đó, theo dõi qua màn hình, nên cũng không theo kịp diễn biến trận đấu.

Lượt đánh đầu tiên, Louis Thương Nghiêu và Dennis bất phân thắng bại.

Nếu như đánh trúng tất cả số kegel, vậy một ván sẽ ghi tối đa 300 điểm, nhưng dù là cầu thủ chuyên nghiệp, cũng chưa chắc mỗi vòng đều đánh trúng tất cả, chưa kể đến sự tác động của các yếu tố khác nữa.

Cuộc so tài giữa hai người đàn ông này kể từ khi bắt đầu, không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng.

Có thể nói, kỹ thuật dẫn bóng của cả hai đều cực kỳ tốt, vừa mới bắt đầu đã không phân cao thấp. Một ván cũng đã chơi quá nửa vòng, hết thảy hai người họ đều đánh trúng.

Đây thật sự là một trận đấu khiến người ta được mở rộng tầm mắt.

Nhưng tới lượt đánh cuối cùng, đường bóng của Dennis bị lệch đi một chút cho nên chỉ đánh đổ được 9 trái kegel, còn lại 1 trái vẫn đứng đơn độc ở đó.

Dennis cũng không hề tỏ ra luống cuống, ngay sau đó, trái bóng thứ hai từ anh ta đẩy ra, tuy nói số điểm ghi được hơi ít một chút nhưng vẫn giành được những tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Louis Thương Nghiêu cười càng thêm đắc ý, từ lúc hấn đẩy bóng ra, hết thảy đều đánh đổ kegel trên sàn cho nên khiến các cô nàng háo sắc nơi này đều trở nên điên cuồng...

Do vậy, điểm số của hấn cao hơn Dennis một chút.

Cục diện bắt đầu có sự phân biệt rõ ràng hơn.

Nhưng, sự tính toán của con người cũng có lúc không được như ý. Khi Dennis lần nữa đánh trúng toàn bộ kegel trên sàn thì Louis Thương Nghiêu lại bị rút lại một kegel không đổ. Nhưng xét về tổng thể, cho tới trái bóng cuối cùng, điểm số của Louis Thương Nghiêu đúng là vẫn cao hơn Dennis một chút.

Toàn sàn bowling vang lên tiếng hoan hô vang dội, có mấy cô nàng thậm chí còn khá lớn mật, tiến lên ôm lấy Dennis cùng Louis Thương Nghiêu, chủ động biểu lộ tình ý.

Dennis chỉ cười nhẹ một tiếng, dùng vẻ mặt xa cách đáp lại cô gái táo bạo kia, còn Louis Thương Nghiêu thì ngược lại, biểu hiện của hẳn cụ thể hơn, đầu tiên là nhíu mày, sau đó bàn tay liền đưa ra, vẻ mặt đầy phiền chán kéo cô gái nhào vô ôm mình đẩy ra ngoài...

Gương mặt mấy cô gái này tràn ngập sự lúng túng.

Louis Thương Nghiêu đi về hướng Dennis, Dennis cũng đem mấy cô gái kia đẩy ra, nhìn thẳng hẳn, trên môi hai người họ đều toát lên ý cười nhưng một bên là nụ cười lạnh lùng, còn một bên là nụ cười hài lòng.

"296 điểm, cũng không tệ, chỉ tiếc là kém mất một chút." Khoé môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên, nhìn về phía điểm số đang hiện lên trên màn hình.

Dennis cũng nhìn thoáng qua, so sánh với Louis Thương Nghiêu, "298 điểm". Anh ta thực sự kém hơn một chút, cho nên đành cười nhẹ một tiếng, "Thương Nghiêu, anh so với lúc trước vẫn vậy, cho dù đầu óc hay chân tay cũng vẫn luôn luôn linh hoạt."

"Anh thua rồi, Dennis, từ hôm nay trở đi, đừng quẩn lấy người phụ nữ của tôi nữa." Louis Thương Nghiêu cầm lấy khăn ướt, có chút kiêu ngạo lau tay, giọng nói tràn ngập ý mệnh lệnh độc đoán.

Dennis có chút bất đồng nói, "Tôi chấp nhận thua cuộc, nhưng mà có một chuyện tôi thực sự không hiểu."

"Anh muốn nói gì?" Louis Thương Nghiêu biết rõ anh ta không dễ dàng nhượng bộ như vậy.

Dennis nhìn Lạc Tranh một cái, sau đó lại chĩa ánh mắt lạnh lùng về phía Louis Thương Nghiêu, "Lạc Tranh trở thành người phụ nữ

của anh từ khi nào vậy? Tuy nói tình hình hiện giờ của cô ấy không tốt lắm, nhưng cũng coi như hoa đã có chủ, mà người chủ này hình như không phải là anh."

"Dennis, anh thích nghe mấy tin nhảm nhí từ bao giờ thế?" Louis Thương Nghiêu cũng chẳng còn lòng dạ nào trả lời câu hỏi của anh ta, nhẹ giọng nói...

"Thứ tôi muốn, người khác căn bản đừng hòng động đến. Cho dù cho phép hẳn, hẳn cũng không có cái can đảm đó."

"Bộp! Bộp! Bộp!" Dennis cố làm ra vẻ bội phục vỗ tay, hờ hững nhếch môi, "Thương Nghiêu, tôi biết anh nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn là người cực kỳ bá đạo. Nhưng mà, anh đừng quên, cô ấy là người, không phải là hàng hoá."

Louis Thương Nghiêu đến gần Dennis, gương mặt cương nghị cơ hồ sắp dí sát lại gần anh ta. Hẳn cười, nụ cười từ khoé môi nhanh chóng lan tràn trong ánh mắt, mang theo ý cảnh cáo vô cùng kiên quyết.

"Mặt kệ như thế nào, anh thua, tôi thắng!"

Dennis cũng không có hành động gì, chỉ bình tĩnh đấu mắt cùng Louis Thương Nghiêu.

Đúng lúc này...

"Ai nói anh thắng? Anh còn chưa đánh cuộc với tôi!" Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Tranh vang lên, nàng đứng dậy, khiến mấy cô nàng đang đứng xung quanh đó có chút kinh ngạc, bối rối lùi cả về phía sau...

Những lời này quả thực khiến tất cả những người có mặt nơi này phải kinh ngạc. Ngay cả Dennis cùng Louis Thương Nghiêu cũng có chút ngơ ngác, đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh.

Những khách nam giới đang chơi tại các làn bóng khác nghe thấy vậy cũng cảm thấy hứng thú. So với việc nhìn thấy mấy anh đẹp trai, họ càng thích nhìn mỹ nữ chơi bóng hơn.

"Em vừa nói gì?" Louis Thương Nghiêu lập tức có phản ứng, nhìn về phía Lạc Tranh, hai tay nhàn nhã khoanh lại trước ngực, nhìn gương mặt xinh đẹp đầy lạnh lùng của nàng, khẽ cười.

Lạc Tranh tiến lên trước, ánh mắt đầy sự khiêu khích, đôi môi anh đào cũng cong lên, tiếng nói dịu dàng vang lên nhưng không hề mất đi sự kiên quyết.

"Rất đơn giản, nếu trong trận này, điểm số của tôi cao hơn anh, vậy anh thua, tôi thắng." Nàng lại tiếp tục nhấn mạnh từng lời, "Như vậy từ nay trở đi, anh không được can thiệp vào bất kỳ hành động nào của tôi nữa."

Trong mắt Louis Thương Nghiêu loé lên tia hứng thú, người phụ nữ này càng ngày càng thú vị. Hắn khẽ nhíu mày, "Được, tôi đồng ý, nhưng nếu em thua, phải làm sao đây?"

Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi, nhìn về phía hắn, cất lời khẳng định.

"Phục tùng vô điều kiện các yêu cầu của anh!"

"Được!" Nụ cười của Louis Thương Nghiêu càng thêm tà mị, trực tiếp giữ lấy gáy nàng, khẽ dùng sức khiến ánh mắt nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt tà mị của hắn, từng lời thốt ra trước mặt tất cả mọi người, "Nếu như em thua, sẽ phải...." Hắn cố ý kéo dài câu nói, lại hơi cúi đầu, đôi môi mỏng kề sát bên tai nàng, đầy cuồng ngạo thốt ra hai chữ, "...yêu tôi!"

Tim Lạc Tranh bất giác run lên, vô thức đem hắn đẩy ra, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Những người khác không nghe được Louis Thương Nghiêu nói gì, chỉ có Lạc Tranh mới biết được, hai chữ hắn vừa thốt ra mang theo sự tự tin cùng cuồng vọng đến cỡ nào.

Đây thực sự là một loại ý đồ đã được sắp đặt sẵn.

Chương 87: Phụ nữ không hề thua kém đàn ông

Louis Thương Nghiêu là người có thể nhìn thấy gương mặt Lạc Tranh rõ ràng nhất, đặc biệt là ánh mắt của nàng lúc này. Nét kinh ngạc không dễ nhận biết trong đôi mắt nàng hoàn toàn bị hấp thu vào trong tầm mắt.

Khoé môi hắn cong lên đầy vui vẻ, giọng nói trầm thấp rơi xuống.
"Sao vậy? Dám hay không dám?"

Một câu nói này, vừa giống như lời khiêu chiến, lại vừa giống như lời mời!

Trong lòng Lạc Tranh tuy có chút chần chừ, nhưng đương nhiên sẽ không để cho hắn áp đảo về mặt khí thế. Nàng không chút do dự đáp lại, "Ai sợ ai chứ?"

Nói dứt lời, Lạc Tranh liền chọn một trái bóng 9 pound.

Điểm số của Louis Thương Nghiêu vẫn hiện ra rõ ràng trên màn hình, 298 điểm. Nói cách khác, nếu Lạc Tranh muốn thắng hắn, chỉ có thể mắc lỗi đúng một lần mà thôi, chỉ được phép có một kegel duy nhất không đổ, còn lại đều phải đánh trúng hết thảy. Đây dường như là chuyện không tưởng.

Dennis cũng kinh ngạc khi chứng kiến sự can đảm của Lạc Tranh. Anh ta ngồi xuống sofa dự định sẽ theo dõi trận đấu cực kỳ hiếm thấy trong đời này. Mà Louis Thương Nghiêu cũng ngồi xuống sofa ở phía đối diện, thân hình cao lớn dựa vào ghế một cách nhàn nhã pha chút lười biếng, nhưng ánh mắt hắn lại phát ra thứ ánh sáng lấp lánh biểu lộ sự hứng thú cực độ.

Cả sàn bowling lớn như vậy đã không còn nghe thấy bất kỳ tiếng bóng lăn nào khác nữa. Tất cả người chơi ở nơi này đều tụ lại đây để xem náo nhiệt, mà ngay cả nhân viên tại sàn bowling này cũng tạm ngừng công việc đang dở, hào hứng chạy tới xem cuộc tranh tài

này.

Mấy cô nàng lúc nãy đều mang theo ánh mắt khinh thường cùng nghi ngờ, lại có thêm cả sự ghen ghét. Có lẽ họ không thể nghĩ ra lý do vì sao người phụ nữ này lại có thể thu hút được sự chú ý của hai người đàn ông xuất sắc tới vậy?

Đương nhiên, không thể không kể đến ánh mắt đầy hâm mộ từ phía các khán giả nam giới đang nhìn về phía Lạc Tranh vẫn tỉ mỉ lau bóng. Lạc Tranh đã từ chối việc thay đồ cho thoải mái hơn, bởi nàng thực sự lười khi cứ phải đổi đi đổi lại phiền phức như vậy. Mặc dù trang phục trên người sẽ khiến khi chơi không được dễ chịu cho lắm.

Một lý do khác là lần tranh tài này là dịp để nàng phát tiết sự bất mãn trong lòng, chứ cũng không phải thật sự muốn chơi bóng cùng Louis Thương Nghiêu. Cho nên, bởi không xem trọng cuộc tranh tài này nên thái độ của nàng hoàn toàn là hợp lý.

Một thân trang phục công sở lại cầm lấy bóng bowling như Lạc Tranh quả thực là một màn đặc sắc, tuy nhìn qua thấy có chút không phù hợp nhưng cũng cực kỳ đẹp mắt, hấp dẫn ánh mắt của hết thảy đàn ông có mặt nơi này.

Mỗi một lần đánh bóng đều phải đánh trúng, mà muốn thắng được Louis Thương Nghiêu thì phải đánh trúng hết thảy kegel trên sàn. Lạc Tranh thực không dám chắc về điểm này mặc dù nàng chơi bowling rất khá.

Nhưng dù sao Lạc Tranh cũng không phải là người thích vận động cho lắm, nên trận này áp lực gặp phải cũng tương đối lớn.

Trận này, nàng không thể thua, tuyệt đối không thể thua! Nếu không, dựa theo tính cách của Louis Thương Nghiêu mà nói, không biết sẽ bức bách nàng làm ra những chuyện thế nào nữa.

Nghĩ vậy, Lạc Tranh hít sâu một hơi, chăm chú nhìn hàng kegel trước mặt, tỉ mỉ tính toán vị trí bóng lăn...

Sau đó, bằng một tư thế cực kỳ duyên dáng, trái bóng bowling từ trong tay nàng rời đi, nhanh chóng hướng về phía hàng kegel lăn tới.

"Rầm rầm!" Tất cả kegel đều bị đánh trúng.

Toàn sàn vang dội tiếng kinh hô cùng vỗ tay nhiệt liệt.

Trái bóng này trúng đích cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi vì Lạc Tranh đã tính toán khá tỉ mỉ tốc độ cùng vị trí bóng. Lực tay nàng không lớn như Dennis hay Louis Thương Nghiêu, mặc dù có thể đánh bóng xoáy hoặc đánh bóng kiểu đĩa bay, nhưng chắc chắn hiệu quả sẽ không được tốt. Do vậy, nàng quyết định chọn cách đánh bóng thẳng.

Đánh xong lượt này, biểu hiện của Lạc Tranh cũng không chút cao hứng, bởi vì đây mới là lượt đầu tiên, còn tới chín lượt nữa đang chờ nàng.

Ngồi ở trên ghế sofa, nét hứng thú trong mắt Louis Thương Nghiêu càng lúc càng đậm. Hắn là người luôn đam mê sự mạo hiểm cùng kích thích cao độ bởi vì những việc như vậy rất có tính khiêu chiến. Những chuyện như vậy mới khiến máu toàn thân hắn như trào dâng lên, cho nên, từ khi gặp nàng, hắn vẫn luôn có cảm giác như vậy.

Lạc Tranh ngược lại không có thời gian để ý đến ý nghĩ của người khác. Trước mỗi lần phát bóng nàng đều cân nhắc kỹ lưỡng, tuy thời gian xuất bóng ra có chút chậm, nhưng cũng không vấn đề gì bởi nàng muốn phải đánh trúng hết thảy.

Lại một trái bóng lăn đi, đổi lại một tiếng vang gọn gàng, tất cả kegel đều ngã rạp xuống.

Toàn sàn lại sôi lên lần nữa, nhất là ánh mắt những người đàn ông kia lại càng thêm lấp lánh.

Dennis cũng kìm chế được mà vỗ tay khen ngợi Lạc Tranh. Anh ta không thể không thừa nhận, kỹ thuật của nàng thực sự rất tốt.

Trong không khí dường như có chút ngọt ngào khiến người ta kinh hãi.

Từng trái bóng Lạc Tranh đánh ra đều rất ổn. Có lẽ, Louis Thương Nghiêu đã tính sai một chút về tính nhẫn nại của Lạc Tranh. Rất nhiều người cho rằng, bowling không phải là một môn thể thao cần đến sự nhẫn nại, thực tế là họ đã sai hoàn toàn. Trước khi phát bóng, nếu như không kiên nhẫn quan sát tỉ mỉ, không kiên nhẫn tính toán vị trí đường bóng, như vậy trái bóng xuất ra không những không

đẹp mắt, mà còn không ghi được mấy điểm nữa.

Lạc Tranh thích nhất chính là ghép hình, đó là một trò chơi rèn luyện tính nhẫn nại siêu cấp, bởi vậy sự chịu đựng của nàng dường như vượt quá tưởng tượng của người bình thường.

Chính vì như vậy cho nên ván đấu đã qua nửa, kết quả của Lạc Tranh vẫn mỹ mãn như trước, mỗi lượt phát bóng đều đánh đổ hết thảy kegel.

Ánh mắt Dennis nhìn Lạc Tranh lúc này càng thêm phần bội phục cùng tán thưởng.

Louis Thương Nghiêu thì vẫn duy trì vẻ bình tĩnh như thường, khoé môi theo mỗi lần nàng đánh trúng đều hơi cong lên biểu hiện sự hứng thú, duy có ánh mắt hắn vẫn thâm sâu cùng xa cách như trước, khiến người ta không cách nào đoán biết thực ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

Theo sự ủng hộ của toàn sân đấu, lần thứ chín phát bóng của Lạc Tranh vẫn đem lại kết quả mỹ mãn như những lần trước.

Chỉ còn lại trái bóng cuối cùng này thôi.

Tất cả mọi người có chút kích động nhìn Lạc Tranh. Bọn họ không cách nào tưởng tượng ra, một phụ nữ mặc trang phục công sở lại có thể một đường bóng đánh trúng hết chín lượt liên tiếp như vậy.

Dennis lúc này đã đứng hẳn dậy.

Lạc Tranh cầm lấy trái bóng, nhẹ nhàng lau qua thân bóng, cho đến lúc này, nàng mới quay đầu nhìn thoáng qua Louis Thương Nghiêu, thấy nụ cười của hắn, khẽ lạnh lùng nhếch môi.

Nụ cười của Louis Thương Nghiêu càng lúc càng tà mị hơn, dường như hắn không chút lo lắng nào về kết quả trận đấu vậy.

Lạc Tranh bị ánh mắt ngập tràn sự vui vẻ của hắn khiêu khích cực độ. Nàng không tin mình không thể đập tan nụ cười trên môi hắn, cái nụ cười như thể mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của hắn, thực khiến người ta chán ghét.

Nghĩ tới đây, nàng quay đầu, hít sâu một hơi. Lần phát bóng cuối cùng, nàng nhất định phải đánh trúng hết mới được. Cho dù không

trúng hết, cũng phải đánh đổ chín kegel, có như vậy, nàng mới thắng được.

Nói thực lòng, Lạc Tranh cũng không nghĩ tới hôm nay nàng có thể đánh bóng tốt đến vậy, xem ra tiềm lực của con người thật sự là vô hạn.

Khẽ nhắm mắt lại định thần rồi mở ra đôi mắt đẹp, nàng làm một động tác phát bóng cực kỳ đẹp mắt.

Không khí lúc này thật giống như khi đang theo dõi một cảnh hồi hộp trong phim gay cấn, toàn sàn như nín thở nhìn theo trái bóng lăn, tất cả tầm mắt đều dõi theo trái bóng kia. Mà trái bóng, đang nhanh chóng di chuyển theo làn về phía đích.

Toàn sàn tĩnh lặng đến cực độ, chờ đợi một kết quả cuối cùng.

Bóng nhanh chóng vọt tới hàng kegel, chỉ nghe một tiếng va chạm đổ vỡ vang lên gọn gàng, rồi "rầm" một tiếng, tất cả kegel đều bị đánh trúng.

Màn hình lớn trên sàn xuất hiện số điểm tuyệt đối!

Toàn bộ sàn bowling trong chớp mắt như bị sốc vì kinh ngạc, sau một khắc là tiếng hoan hô vang dội.

Dennis cơ hồ có chút khiếp sợ kỹ thuật dẫn bóng tinh xảo của Lạc Tranh.

Louis Thương Nghiêu lúc này cũng đã đứng dậy, nụ cười trên môi hấn như như đông cứng lại, đáy mắt giờ có thêm chút kinh ngạc.

Nàng sao lại có thể mỗi lần phát bóng đều đánh trúng hết thảy như vậy?

Trên trán Lạc Tranh rịn ra chút mồ hôi, nhân viên trên sàn lập tức ân cần tiến lên đưa khăn ướt cho nàng, Lạc Tranh khẽ cười cảm ơn.

Lau nhẹ mồ hôi trên trán, sau đó lại tinh tế lau tay, Lạc Tranh nở nụ cười đi về phía Louis Thương Nghiêu.

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin nổi lúc này dần tan đi, hấn rất dễ dàng nhận ra ý khiêu khích trong ánh mắt nàng. Rốt cục khoe môi hơi nhếch lên, vỗ tay hoan hô nàng.

"Sao rồi, điểm số của tôi, anh không có gì thắc mắc chứ?" Lạc Tranh đem khăn ướt bỏ vào thùng rác, nhìn hấn cười lạnh.

Nàng cũng không tin hẳn dám nuốt lời trước mặt nhiều người như vậy.

Quả nhiên...

"Nếu tôi và em đã có giao ước, vậy tôi chấp nhận thua." Louis Thương Nghiêu vừa cười vừa nói.

Lạc Tranh nhìn thẳng vào mắt hắn, tuy ngoài miệng hắn nói vậy, nhưng nàng vẫn như trước, không thể nhìn thấu trong lòng hắn có phải cũng nghĩ vậy hay không. Nếu theo đúng giao ước, nàng đã thắng, vậy hắn sẽ phải làm theo yêu cầu của nàng, không được can thiệp vào tự do của nàng nữa.

"Lạc Tranh..." Dennis tiến lên, nở nụ cười ngưỡng mộ từ tận đáy lòng, "Người Trung Quốc có một câu ngạn ngữ là "Cân quắc bất nhượng tu mi" (phụ nữ không thua kém nam giới), cuối cùng hôm nay tôi cũng hiểu được ý nghĩa của nó.

"Cảm ơn!" Lạc Tranh nhìn về phía Dennis, cũng cười nhẹ một tiếng, "Tôi không dám tự nhận mình là cân quắc gì cả, nhưng mà..." Nàng lạnh lùng đưa mắt về phía Louis Thương Nghiêu, hừ lạnh, "... thắng cái vị tu mi này cũng thực dễ dàng."

Louis Thương Nghiêu nghe ra ý tứ trào lộng trong lời nói của nàng, cũng không hề tức giận mà chỉ nhếch môi cười.

Dennis cũng cười khẽ, không nói gì thêm.

Lạc Tranh nhìn đồng hồ, khẽ nhún vai, "Vào giờ này, đáng ra phải ngủ mới đúng, Dennis, anh không ngại cùng tôi đi uống trà sáng chứ?"

Lạc Tranh là mẫu người có thói quen điển hình của người Hongkong. Cho dù đến Paris cũng vậy, điểm tâm sáng, bữa trưa, trà chiều, bữa tối, nếu có thể nàng sẽ không bỏ bất kỳ một bữa nào. Cho dù đang ở Paris, nhất là bữa trưa nàng thực không thích đi ăn đồ Tây cho lắm, bởi vì quá trình chờ đợi từ món khai vị đến món chính rồi món tráng miệng thực sự là một chuỗi quá dài dòng buồn chán. Cho nên nàng không muốn dành thời gian quý báu buổi trưa để lãng phí như vậy.

Dennis còn chưa kịp mở miệng, Louis Thương Nghiêu đã nhanh

chóng cướp lời, "Tôi biết một nhà hàng Trung Quốc có phục vụ bữa sáng rất được..."

"Tôi không định cùng anh dùng điểm tâm sáng." Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn Louis Thương Nghiêu vừa nói xen vào, có chút buồn cười nhìn hắn. Có câu "Tướng bại trận nhục khí suy giảm" chắc anh đã nghe rồi. Hôm nay bị thua, tâm trạng anh nhất định rất tệ, tôi không muốn lúc dùng điểm tâm lại bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc tiêu cực. Hơn nữa, không phải anh cũng bận rộn nhiều việc sao? Vậy thì đừng lãng phí chút thời gian này nữa, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, vô thức nhú nhú mày.

"A, đúng rồi!" Lạc Tranh như là nhớ ra điều gì, đưa tay lên khẽ vỗ vào vai hắn, "Nhớ trước khi về, thanh toán phí thuê sàn. Cảm ơn nhiều!"

Nói xong, nàng cười khẽ cầm lấy túi xách, rời đi.

Ánh mắt Dennis dường như có chút thông cảm nhìn thoáng qua Louis Thương Nghiêu, trên mặt còn có chút cố nén cười, cũng không nói lời nào, đi đến trước mặt Louis Thương Nghiêu, vỗ vai hắn một cái, rời đi.

Nhắm tính thời gian, Dennis quen Louis Thương Nghiêu cũng không hề ngăn, nhưng việc hắn bị một phụ nữ đánh bại như vậy là lần đầu tiên anh ta được thấy.

Louis Thương Nghiêu đứng đó, nhìn theo bóng lưng hai người họ rời đi, vẻ mặt hắn không có biểu hiện gì rõ rệt lắm. Một lúc lâu sau, hắn khẽ lắc đầu, nụ cười trên môi càng thêm yêu mị...

Suốt một đêm dài, ăn rồi so tài, kể từ khi tốt nghiệp đại học đến giờ, chỉ có lần này Lạc Tranh mới phóng túng như vậy.

Bị chuông điện thoại đánh thức, Lạc Tranh mơ mơ màng màng nhận điện, nghe xong cơn buồn ngủ của nàng hoàn toàn biến mất.

Lạc Tranh chơi cho đến bình minh mới trở lại biệt thự, sau khi về lại không thấy bóng dáng Louis Thương Nghiêu, có lẽ hắn đã đến công ty rồi. Nhìn lại đồng hồ, nàng mới ngủ khoảng ba tiếng đồng hồ.

Rời giường rửa mặt, trang điểm nhẹ một chút nàng liền vội vàng

ra ngoài.

Vẫn là khách sạn đó, vẫn là căn phòng đó, khi Lạc Tranh đưa tay gõ cửa, trong lòng không khỏi có chút nặng nề, bởi cuộc điện thoại lúc sáng nàng nhận được là điện thoại từ cha mẹ Ôn Húc Khiên.

Hai người họ hẳn đã nghe việc nàng đề xuất ly hôn, Lạc Tranh cũng không biết có phải Ôn Húc Khiên chủ động nói với họ hay không, nhưng nhận được điện thoại của họ, lòng nàng vẫn có chút bất ổn. Nàng không nghĩ tới, hai vị trưởng bối này lại vì chuyện của Ôn Húc Khiên mà bay sang Paris.

Lại là khách sạn này! Lại là căn phòng mà Ôn Húc Khiên cùng Diêu Vũ đã yêu đương vụng trộm.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, Lạc Tranh thật sự bị bất ngờ khi thấy người ra mở cửa là Đường Diệu Liên - mẹ chồng nàng.

"Tranh Tranh à..." Đường Diệu Liên vừa nhìn thấy Lạc Tranh, cao hứng kéo lấy nàng, "Mau vào, mau vào đây!"

Lạc Tranh nở nụ cười nhẹ nhàng, trên mặt có chút lúng túng. Bước vào phòng nàng mới thấy, trong phòng khách chẳng những có Ôn Triết đang ngồi, còn có Ôn Húc Khiên, thậm chí là cả Diêu Vũ.

Lại chuyện gì đây?

Công khai quan hệ mập mờ hay sao?

Lạc Tranh bất giác ngẩn ra, ánh mắt sắc bén lướt qua gương mặt Ôn Húc Khiên cùng Diêu Vũ. Ôn Húc Khiên có chút lúng túng, còn Diêu Vũ có chút cứng cỏi.

Đúng vậy, cô ta có gì phải sợ đây, cô ta đang mang thai đứa cháu nhà họ Ôn mà.

Kẻ thứ ba có thể làm được tới mức này cũng coi như có bản lĩnh.

Ôn Triết nhìn thấy Lạc Tranh, vội đứng dậy, mỉm cười hiền lành nhìn nàng, "Tranh Tranh à, sao con lại gầy đi nhiều vậy? Đều tại Húc Khiên không ra gì, không chăm sóc tốt cho con."

"Đừng nói như vậy..." Lạc Tranh trong lúc nhất thời thế không biết nên xưng hô với hai vị trưởng bối này thế nào, dù sao nàng vẫn chưa hoàn toàn ly hôn, liền dịu dàng nói, "Cha, mẹ, hai người sao lại tới Paris vậy?"

"Còn không phải vì đứa con mất nết này sao!" Đường Diệu Liên dườg như không nhin nổi, lên tiếng trách cứ Ôn Húc Khiên, "Thứ tốt không học, lại đi học mấy thứ tật xấu của kẻ có tiền. Người vợ tốt như vậy lại không biết quý trọng, còn ở ngoài nuôi nhân tình."

Đường Diệu Liên tuy cả đời chỉ tiếp xúc với bệnh nhân, nhưng Ôn Triết lại là người có quan hệ khá rộng, cho nên bà cũng là người thông minh trong chuyện giao tiếp, biết tại trường hợp nào nên dùng lời nói thế nào. Khi bà nghe chuyện Lạc Tranh đề xuất ly hôn, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền tìm hiểu mới biết hết thầy đều do con trai mình gây ra.

Chương 88: Ngả bài

Sau khi biết rõ mọi chuyện, Đường Diệu Liên cùng Ôn Triết bàn bạc xong, liền cùng bay đi Paris. Bọn họ hiểu rõ cá tính của Lạc Tranh, nếu như không bị ép đến mức vạn bất đắc dĩ, sao nàng lại đề xuất ly hôn chứ. Lạc Tranh vốn là người rất thông minh cho nên họ cũng không cần phải giả bộ làm như không hay biết gì trước mặt nàng. Đã là lỗi của con trai họ, họ sẽ không thiên vị, mục đích chỉ có một, đó là giữ lại người con dâu này.

Đường Diệu Liên nói xong những lời này còn hung dữ trừng mắt liếc Ôn Húc Khiên cùng Diêu Vũ, lại thấy Ôn Húc Khiên đứng lẳng lẳng ở một góc, liền đứng lên kéo hắn qua, trầm giọng quát lên, "Còn không nói xin lỗi với con bé sao?"

Ôn Húc Khiên nhìn Lạc Tranh một cái, vẻ mặt có chút phức tạp, "Tranh Tranh..."

Diêu Vũ ở phía bên kia đương nhiên mất hứng, vẻ mặt tức giận đến nỗi biến dạng, không đợi Ôn Húc Khiên mở miệng, cô ta tiến lên phía trước, nhìn về phía Đường Diệu Liên.

"Bác gái, bác làm như vậy có chút không đúng lắm. Bác gọi cháu đến đây, là để xem hai người họ làm hoà hay sao?"

Cô ta vừa dứt lời, Đường Diệu Liên đã vung tay lên, một cái tát hướng về phía má Diêu Vũ giáng xuống.

"Bốp!" Gò má Diêu Vũ đỏ ửng cả mảng lớn.

Tình huống bất ngờ xuất hiện khiến mọi người đều kinh hãi, đương nhiên, ngoại trừ Ôn Triết ra. Tính tình vợ mình thế nào, ông ta hiểu rất rõ, chỉ là ngại thân phận của mình, nếu không, ông ta cũng muốn vung tay giáng xuống một cái tát, nhưng không phải đánh vào mặt Diêu Vũ, mà là mặt con trai mình.

Cả đời ông tham gia vào chính trường, người ta nói chính trị gia đều là người có lòng dạ thâm sâu, tuy Ôn Triết không đến mức như

vậy, nhưng trong thời gian còn nắm quyền, ông cũng chưa từng làm chuyện gì khiến bản thân cảm thấy có lỗi với người dân, bao gồm cả chuyện tình cảm. Ở ngoài, ông là một quan chức tốt, về nhà, ông là một người chồng, người cha tốt. Cả đời chỉ yêu một người phụ nữ là vợ mình - Đường Diệu Liên. Ông thực sự không nghĩ ra, vì cái gì mà bọn họ lại nuôi nấng một đứa con trai không biết kiềm chế hành vi của mình như vậy.

Đối với cái tát vừa rồi của Đường Diệu Liên với Diêu Vũ, Ôn Húc Khiên cũng không có mấy phản ứng. Ngược lại, Lạc Tranh thấy vậy, khễ thờ dài, kéo tay Đường Diệu Liên lại.

"Mẹ, mẹ đừng làm vậy!"

Về mặt Diêu Vũ đầy uỷ khuất, nhìn Đường Diệu Liên, nước mắt nhanh chóng rớt xuống.

"Cô tên Diêu Vũ đúng không? Là trợ lý của con trai tôi? Nhìn tuổi tác của cô cũng không bao nhiêu, vậy mà tâm tư lại xấu xa như vậy. Sao đây, cô nghĩ tôi gọi cô đến đây là để cho phép cô và Húc Khiên ở cùng một chỗ hay sao? Cô nghĩ quá đơn giản rồi! Tôi hôm nay là muốn nói cho cô biết, nếu cô nghĩ Húc Khiên ly hôn rồi sẽ cưới cô thì đúng là vọng tưởng. Cho dù Húc Khiên có đồng ý, người làm mẹ như tôi cũng sẽ không đồng ý. Cô cho rằng mình là ai chứ? Tranh Tranh không có đánh cô, vậy người mẹ như tôi thay con bé đánh cô. Con hồ ly tinh này, không biết mẹ cô dạy dỗ cô thế nào, còn ít tuổi không lo học hành cho tử tế, lại học những người phụ nữ xấu xa làm kẻ thứ ba chen vào hạnh phúc của người khác."

"Bác gái, cháu..."

"Cô gọi ai? Ai là bác gái của cô? Tôi cho cô biết, từ hôm nay trở đi đừng nghĩ tới chuyện quấn lấy con trai tôi, văn phòng luật cô cũng đừng có tới làm nữa. Cô muốn bao nhiêu tiền cứ nói, tôi cho cô, chỉ cần cô đi cho thật xa là được rồi." Đường Diệu Liên hận nhất trên đời chính là loại phụ nữ như vậy, cho nên lúc mắng nhiếc cũng không chút lưu tình.

Ôn Húc Khiên ở một bên nghe vậy, bất đắc dĩ thờ dài, "Mẹ..."

"Anh còn không biết xấu hổ mà gọi tôi sao? Sao nào, tôi đánh cô

ta anh đau lòng à? Tôi cho anh biết, Tranh Tranh mới là đứa con dâu mà tôi thương yêu, nếu anh còn dám lui tới với con hồ ly tinh này, về sau cũng không cần bước vào cửa Ôn gia nữa." Đường Diệu Liên lửa giận đùng đùng quát lên.

"Mẹ..."

"Húc Khiên!" Ôn Triết từ đầu đến giờ vốn trầm mặc liền lên tiếng, "Mẹ con nói rất đúng, cho dù là ông nội con hay cha, cả đời đều chưa từng làm ra loại chuyện bại hoại thế này. Con cần phải tỉnh táo lại đi. Trước mặt Tranh Tranh hãy nói cho rõ ràng. Cha và mẹ con chỉ nhận Tranh Tranh là con dâu của Ôn gia mà thôi, những người phụ nữ khác không có tư cách này. Con cùng với cô ta đoạn tình tại đây, trở lại bên Tranh Tranh, cha mẹ về sau sẽ coi như không có chuyện gì hết. Hoặc là, con đưa cô ta cao chạy xa bay, về sau hai người chúng ta cũng không thừa nhận đứa con trai này nữa, con muốn cưới ai thì cưới người đó!"

Sắc mặt Diệu Vũ cực kỳ khó coi, đôi môi hơi nhúc nhích dường như muốn nói gì đó, nhưng vẫn là nhìn về phía Ôn Húc Khiên dò ý.

Ôn Húc Khiên đương nhiên sẽ không ra mặt vì cô ta, mà là nhìn về phía Lạc Tranh, chủ động kéo tay nàng, dịu dàng nói, "Tranh Tranh, em cũng biết tâm tư anh rồi, anh thực sự không muốn ly hôn."

Diệu Vũ nghe vậy, tức giận đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Đường Diệu Liên cùng Ôn Triết nghe thấy câu đó, vẻ mặt tức giận cũng ôn hoà lại phần nào.

Lạc Tranh chăm chú nhìn vẻ mặt chân thành tha thiết cùng bộ dạng nho nhã của Ôn Húc Khiên lúc này, đúng vậy, nếu không phải nàng nghe được những lời hắt nói tại văn phòng của Louis Thương Nghiêu, nàng nhất định sẽ cho rằng hắt chỉ là người đàn ông nhất thời đi làm đường mà thôi. Ở trong lòng hắt, vẫn còn yêu nàng, nhưng đáng tiếc...

Nghe những lời này của hắt, Lạc Tranh lại cảm thấy có chút buồn cười. Con người, thật sự là đáng sợ, vì lợi ích bản thân mình có thể nguy trang đến trình độ này.

Thấy Lạc Tranh im lặng, Ôn Húc Khiên lại tưởng rằng mình có hy

vọng, ánh mắt liền sáng lên, nắm lấy tay nàng chặt hơn, vội vàng nói, "Anh, anh cũng không thích Diêu Vũ, chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi, Tranh Tranh, cho anh thêm một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Tranh Tranh, con hãy cho Húc Khiên một cơ hội đi, nó thật sự rất yêu con, con xem nó cũng gầy đến như vậy rồi..." Dù sao mẫu tử liền tâm, Đường Diệu Liên đương nhiên hy vọng con trai mình có thể giữ Lạc Tranh lại.

Ôn Triết lúc này cũng có chút háo hức trông đợi.

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi nổi lên một hồi bi thương, giá như hai người họ là cha mẹ của nàng thì tốt biết bao...

Một lúc sau, nàng rớt cục lên tiếng, nhưng chỉ lạnh nhạt nói với Ôn Húc Khiên một câu, "Húc Khiên, chúng ta nói chuyện riêng một chút."

Sắc mặt Ôn Húc Khiên lập tức sáng lên.

"Đúng! Đúng! Hai đứa cần nói chuyện riêng, nói chuyện riêng." Đường Diệu Liên vội vàng kéo tay cả hai, đẩy vào phía phòng ngủ, "Cứ từ từ nói chuyện, có chuyện gì không thể nói chứ. Húc Khiên, con phải thành tâm nhận lỗi với con bé." Nói xong, bà liền đóng cửa lại.

Căn phòng này quả nhiên cách âm cực tốt, bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Ôn Húc Khiên bước đến trước mặt Lạc Tranh, dè dặt kéo tay nàng, vừa muốn mở miệng, đã thấy Lạc Tranh né đi bàn tay hắn. Đôi mắt trong veo của nàng giờ lạnh lùng cùng sắc bén hết thanh kiếm, có thể xuyên thấu lòng người.

"Húc Khiên, anh nói anh yêu tôi?"

Ôn Húc Khiên không chút do dự gật đầu, "Phải, Tranh Tranh, anh yêu em, em biết rõ mà, cho nên chúng ta không thể...."

"Anh là yêu con người tôi, hay là yêu cái sự nghiệp thuận lợi mà tôi giúp anh gây dựng?" Lạc Tranh không đợi hắn nói hết câu, liền cắt ngang, giọng nói của nàng lúc này lạnh lùng tựa băng giá xuyên vào tận sâu trong lòng hắn.

Thái độ của Lạc Tranh lúc này vô cùng kiên quyết, câu hỏi của

nàng cũng không hề mang theo chút ngữ điệu nghi vấn nào.

Ôn Húc Khiên nghe vậy hơi ngẩn ra, nét đau đớn trong ánh mắt bỗng chốc ngưng lại, từ thẳm sâu trong đáy mắt hắt loé lên một chút xấu hổ, nhưng rất nhanh chóng liền bị hắt che đậy hoàn toàn, dùng giọng điệu nghi hoặc hỏi lại, "Tranh Tranh, em đang nói gì vậy?"

Trái tim Lạc Tranh lúc này dường như đã lạnh cứng lại. Đúng vậy, đã nhiều năm nay, nàng chưa từng có ý nghi ngờ tình cảm của Ôn Húc Khiên, trong lòng nàng đã sớm coi hấn là người đàn ông của mình, là người đàn ông mà đời này nàng có thể dựa vào, là người đàn ông mà nàng đã sớm quen thuộc với từng cử chỉ. Nhưng mà, hấn lại liên tục lừa gạt nàng.

Lạc Tranh khẽ lắc đầu.

"Húc Khiên, anh còn muốn lừa tôi đến khi nào?" Nàng nhìn hấn, ánh mắt sắc sảo đã trở nên bình lặng đến cực điểm.

"Tranh Tranh..." Ôn Húc Khiên thấy thái độ của nàng đầy khẳng định cùng kiên quyết như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng chột có cảm giác bất an. Một lúc sau, hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, "Em sao vậy? Anh biết rõ hành vi của mình khiến em rất chán ghét, nhưng anh thật sự yêu em."

"Đừng lại dùng tình yêu làm lá chắn nữa." Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hấn. Mỗi một câu hấn nói hôm đó giống như lưỡi dao xuyên thấu lòng nàng. Sự lạnh lùng của hấn, sự vô tình của hấn khiến cho lòng nàng đã sớm trở nên băng giá.

"Nhiều năm như vậy, tôi trong mắt anh chỉ là công cụ giúp cho sự nghiệp của anh được thành công rạng rỡ mà thôi. Anh căn bản không hề yêu tôi. Kể từ khi anh đưa tôi rời khỏi hộp đêm năm đó, kế hoạch của anh đã sớm bắt đầu rồi."

Ôn Húc Khiên đầu tiên là sửng sờ, gương mặt bất giác co rúm lại, ánh mắt trở nên cực kỳ mất tự nhiên, thậm chí còn có vẻ chấn kinh nhiều hơn.

"Tranh Tranh, em..." Kỳ thật hấn rất muốn hỏi nàng làm sao biết được chuyện đó, nhưng những lời này không thể nói ra, bởi một khi

hỏi ra cũng tương đương với việc thừa nhận.

"Húc Khiên, tôi thật không ngờ anh lại giỏi nguy trang đến vậy." Trái tim Lạc Tranh lúc này đã bị tổn thương tới mức không còn thấy đau nữa. Người ta vẫn nói, trái tim phụ nữ thâm sâu tựa biển, điều này quả thực không sai. Khi một người phụ nữ hoàn toàn mất hết hy vọng đối với một người đàn ông, trái tim sao có thể có cảm giác đau đớn nữa?

"Thực ra, anh không cần thiết phải làm như vậy. Từ lúc tôi theo anh rời khỏi hộp đêm năm đó, tôi đã thầm hạ quyết tâm sẽ báo đáp anh thật tốt. Ôn Húc Khiên, lẽ ra anh hoàn toàn có thể nói sự thật với tôi. Ít nhất, chúng ta vẫn có thể là bạn, tôi cũng sẽ không nề hà mà giúp đỡ anh. Nhưng mà, anh đã làm cái gì? Anh dùng danh nghĩa tình yêu để lừa gạt tình yêu của tôi, anh dùng danh nghĩa hôn nhân để đạt được cuộc hôn nhân này. Anh coi tình cảm của mình là thứ gì? Có thể đem ra trao đổi bằng tiền hay sao? Ôn Húc Khiên, anh khiến tôi quá thất vọng rồi!"

"Tranh Tranh, em hiểu lầm rồi, anh thật sự không có..."

"Tôi biết rõ anh đang lo lắng chuyện gì." Lạc Tranh không muốn nghe mấy lời giải thích giả tạo của anh ta nữa, lại lạnh lùng nói tiếp, "Anh yên tâm, cho dù chúng ta ly hôn, tôi tuyệt đối sẽ không mang đi bất kỳ khách hàng nào của văn phòng. Văn phòng luật là của anh, khách hàng đương nhiên cũng là của anh."

Bàn tay Ôn Húc Khiên lúc này đã siết chặt lại, ánh mắt nhìn Lạc Tranh cũng đã có chút biến đổi.

"Nói như vậy, cô đã quyết định ly hôn với tôi?" Ngữ khí của hắn cũng chuyển lạnh băng, nói rất rõ ràng.

Lạc Tranh nghe ra sự biến đổi trong giọng điệu của hắn, đưa mắt nhìn lại ánh mắt hắn lúc này, trong lòng không khỏi có chút cười lạnh. Rốt cục cũng không cần nguy trang nữa rồi.

"Phải!"

"Người cô yêu vẫn là tôi, không phải sao?" Nét thâm tình trong mắt Ôn Húc Khiên đã sớm biến mất hoàn toàn.

Lạc Tranh rốt cục cất tiếng cười lạnh lùng, "Một người đàn ông lợi

dụng tình yêu để đạt được mục đích, đáng để tôi yêu sao?"

"Vậy bây giờ cô yêu ai? Ai đáng để cô yêu?" Ôn Húc Khiên cũng bật ra tiếng cười đầy lạnh lùng, lại nhắc đến một cái tên.

"Thương Nghiêu? Bạn tốt của tôi? Bởi vì hắn, nên cô mới thoả mái quyết định ly hôn với tôi như vậy?"

Lạc Tranh thoáng chút giật mình, nhìn đến vẻ mặt vô cùng xa lạ của hắn, trầm mặc mất mấy giây mới lạnh nhạt nói, "Ôn Húc Khiên, anh định đem tất cả sai lầm đổ lên đầu tôi sao? Nếu làm vậy khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn thì cứ việc."

"Cô không dám trả lời thẳng câu hỏi của tôi sao?" Ôn Húc Khiên dù sao cũng xuất thân là luật sư, tuy năng lực còn kém xa Lạc Tranh nhưng cũng có thể coi là cao thủ trong luật giới. Cho nên từ trên gương mặt nàng, hắn rất dễ dàng nhận ra sự thay đổi. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn chợt dâng lên một cảm giác đổ kị cực độ.

Là ghen tức!

Đây chính là loại cảm giác ghen ghét vốn ẩn sâu trong máu mỗi người. Con người đôi khi chính là như vậy, đối với người mình không yêu, cũng không muốn người khác có được.

Lạc Tranh hiểu rõ đây là hắn đang thử dò xét, tỉnh táo nhìn lại hắn, bình tĩnh nói rất rõ ràng, "Tôi không biết tại sao anh lại nghĩ như vậy, nhưng tóm lại, đối với bạn tốt của anh, tôi không có hứng thú!"

Ôn Húc Khiên cười, nụ cười mang theo bao nhiêu thâm ý khó lường.

"Được lắm, nếu như tôi kiên trì không ly hôn thì sao?" Hắn tiến lại gần nàng, "Tranh Tranh, nếu như cô đã thẳng thắn nói hết ra như vậy, tôi cũng sẽ nói rõ ràng luôn. Tôi biết cô là người rất thông minh, chuyện như vậy một khi bị cô biết sẽ không còn cách nào cứu vãn. Phải, là tôi lợi dụng tình cảm của cô, nhưng đàn ông có mấy ai không có tư tâm chứ? Tôi coi trọng tài năng của cô, đương nhiên không muốn người khác có được cô. Tranh Tranh, cô có nghĩ tới hay không? Tôi và cô mới là sự kết hợp tuyệt vời nhất, tôi có thể bỏ tiền, cô có thể ở trong luật giới thi triển tài năng, đây chẳng phải điều cô muốn hay sao?"

Lạc Tranh thấy hắn nói lời thật lòng, lạnh lùng nhìn hắn.

"Đúng vậy, tôi rất hy vọng có thể tại luật giới thể hiện năng lực của mình, nhưng, không phải dùng loại phương pháp này!" Nàng cũng thẳng thừng đáp lại, "Trước đây, tôi vốn cho rằng cho dù tôi và anh ly hôn, chúng ta vẫn có thể làm bạn, đáng tiếc, khi tôi biết rõ anh là loại người thế nào, tôi nghĩ, ngay cả cơ hội làm bạn cũng không còn nữa, bởi vì anh là một người thực sự đáng sợ."

Nàng vốn nghĩ rằng Ôn Húc Khiên là người đàn ông dễ hiểu nhất trên đời này, đáng tiếc, nàng sai rồi, tuy hắn bề ngoài vô cùng đơn thuần, nhưng lại là một người tâm tư cực khó lường.

Ôn Húc Khiên khế nhếch môi, đương nhiên những lời vừa rồi của Lạc Tranh khiến hắn rất không vui. Hắn luôn là một người như vậy, bản thân mình không lấy được, cũng không để cho người khác lấy được. Có Lạc Tranh bên cạnh giúp hắn cũng như thần thánh đều đứng về phía hắn vậy, nhưng để nàng rời đi, đối với hắn chính là sự uy hiếp lớn nhất.

"Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý ký tên lên thoả thuận ly hôn sao?" Hắn hung hăng nói.

"Vậy để toà án căn cứ tình hình mà đưa ra phán quyết." Lạc Tranh cũng không chịu để hắn uy hiếp.

"Được lắm, vậy cứ chờ một năm nữa đi. Một năm cũng đủ khiến cô mệt chết!" Ôn Húc Khiên hung hăng nói.

Hắn vốn cho là nói xong câu đó Lạc Tranh sẽ tức giận, hoặc là đau khổ cầu khẩn hắn buông tay, nào ngờ, nàng nghe vậy chỉ cười nhẹ một tiếng.

"Húc Khiên, anh cho rằng, chuyện này anh có thể quyết định sao?"

"Cái gì?" Lòng mày hắn cau lại, thậm nhủ không biết sự tự tin của nàng từ đâu mà có.

Lạc Tranh nhìn hắn, từng lời thốt ra đều cực kỳ rõ ràng, "Anh cho rằng, Diêu Vũ sẽ cho anh nhiều thời gian như vậy?"

"Lời này của cô là có ý gì?" Ôn Húc Khiên chột nhứ mày, chuyện của Diêu Vũ trước giờ hắn vốn chẳng mấy bận tâm.

"Lời tôi nói đã rất rõ ràng rồi, cho dù anh có thể đợi, Diêu Vũ cũng không thể. Cho dù Diêu Vũ có thể đợi, đứa bé trong bụng cô ta cũng không thể đợi được." Lạc Tranh vô cùng bình tĩnh lạnh nhạt nói tiếp, "Cô ta đã đem tất cả tâm tư đặt lên người anh rồi, người phụ nữ như vậy, anh nghĩ mình có thể chọc vào sao?"

"Cô..." Sắc mặt Ôn Húc Khiên quả thực rất khó coi, "Làm sao cô biết Diêu Vũ mang thai?"

"Loại chuyện kẻ thứ ba tới tìm vợ chính thức trên mấy tiết mục truyền hình không phải nhiều lắm sao?" Lạc Tranh hờ hững đáp lại hắn.

Ôn Húc Khiên cau mày, đáy mắt xẹt qua một chút toan tính.

"Tôi hy vọng anh có thể nhanh chóng ký lên tờ thoả thuận ly hôn. Về phần anh cùng Diêu Vũ muốn thế nào, không liên quan tới tôi. Còn nữa, tôi hy vọng chuyện này hai bác không cần biết quá cận kề, chỉ cần nói cho họ biết tình cảm của chúng ta đã không thể hàn gắn là được rồi. Nếu như anh không có cách nào mở miệng, vậy tôi sẽ nói với hai người họ, tôi biết rõ anh muốn Diêu Vũ bỏ đi đứa bé trong bụng. Nhưng tôi khuyên anh một câu, đừng cứ chuyện tốt không muốn, lẽ nào anh lại muốn tiếp tục gây nghiệp chướng?" Lạc Tranh bình thản nói.

"Cô định đem chuyện Diêu Vũ ra để uy hiếp tôi?"

"Anh sai rồi, người thực sự uy hiếp anh không phải tôi, cũng không phải Diêu Vũ, càng không phải đứa bé trong bụng cô ta, mà chính là anh." Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hắn, "Thật ra anh rất có thiên phú làm luật sư, chỉ là tâm tư của anh đều đi sai đường, nếu như anh có thể nhìn thẳng vào vấn đề của mình, anh hoàn toàn không cần tới tôi ở bên cạnh. Lời hôm nay nói đến đây thôi, tôi nghĩ chuyện đã rõ ràng tới nước này, tôi cũng không còn gì khiến anh phải lưu luyến nữa rồi. Tóm lại, tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó, cái gì tôi cũng không muốn lấy, thứ của anh vẫn sẽ là của anh."

"Xem ra, cô thực sự muốn nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này." Ôn Húc Khiên thực sự cảm thấy tức giận nhưng không cách nào khống chế được năng.

"Tự anh suy nghĩ cho kỹ đi, tóm lại, tôi không quan tâm có mất tới một năm hay không, nhưng đối với tôi mà nói, nó chẳng có chút ảnh hưởng nào." Lạc Tranh nói xong câu đó, chủ động mở cửa bước ra ngoài.

Ôn Húc Khiên tức giận siết chặt nắm tay, một lúc sau, cũng theo ra ngoài.

Trong phòng khách, Đường Diệu Liên đang cố níu kéo Lạc Tranh, lại thêm Diêu Vũ ở một bên vẫn khóc sụt sướt, mà sắc mặt Ôn Triết lúc này nhìn rất khó coi. Chắc hẳn Lạc Tranh đã nói ra quyết định của mình rồi. Ôn Húc Khiên thấy những chuyện trước mắt, cảm giác bức bối trong lòng lại dâng lên, cảm giác muốn huỷ diệt hết thảy lại trào dâng trong hân.

Hân không cam lòng, thật sự không cam lòng!

"Tranh Tranh à, hai đứa không phải đã nói chuyện ổn cả rồi sao? Sao lại vẫn kiên trì muốn ly hôn như vậy?"

Đường Diệu Liên thực sự không chấp nhận được chuyện này, vẻ mặt bối rối cùng tuyệt vọng.

"Ba mẹ..." Lạc Tranh thật sự không muốn làm tổn thương hai người họ, nếu như nói cuộc hôn nhân này người thua thiệt nhất không phải ai khác mà chính là cặp vợ chồng già này.

Nhìn hai vị trưởng bối sắc mặt trắng bệch, sống mũi nàng bất giác cảm thấy cay cay.

"Con cùng Húc Khiên thật sự không thể ở bên nhau nữa, hai người cũng đừng trách anh ấy, cũng đừng trách Diêu Vũ." Nàng hít sâu một hơi, quyết định nói ra, "Bởi vì, Diêu Vũ đã mang thai con của Húc Khiên. Cho dù cha mẹ không tiếp nhận cô ta, nhưng đứa bé vô tội, dù sao nó cũng là cốt nhục của Ôn gia."

"Cái gì?" Hai vị trưởng bối kia đồng loạt kêu lên đầy bàng hoàng.

"Đúng vậy, tôi đã mang thai, là con của Húc Khiên!" Diêu Vũ vốn cũng đã muốn công khai chuyện này.

Cha mẹ Ôn Húc Khiên lão đảo ngã ngồi xuống sofa...

Lạc Tranh nhìn về phía Ôn Húc Khiên, mà Ôn Húc Khiên lại dùng ánh mắt phẫn hận nhìn lại nàng. Nàng biết rõ Ôn Húc Khiên sẽ hận

mình, bởi vì theo như tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không đem chuyện Diêu Vũ mang thai nói cho Ôn gia nhị lão biết, nói không chừng hắn còn có thể ép Diêu Vũ bỏ đi đứa bé. Nàng không phải muốn trả thù, chẳng qua là cảm thấy đứa trẻ vô tội. Hơn nữa, loại chuyện như vậy nếu sau này mới để hai vị trưởng bối biết được, khác nào một đòn đá kích trí mạng đối với hai người họ.

Người già vốn yêu trẻ nhỏ, đặc biệt là cháu của mình, đây vốn là đạo lý hiển nhiên.

Đối với chuyện lần này, nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài mà thôi...

Cho đến lúc chạng vạng tối, trời lại tí tách mưa, Lạc Tranh ngồi trong một quán cà phê, vừa là tránh mưa, vừa là dùng thời gian uống cà phê để điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Nàng biết rõ, Ôn Húc Khiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy. Nhưng chuyện ly hôn này, nàng đã quyết định rồi. Nghĩ tới đây, Lạc Tranh khẽ thở dài một tiếng.

"Cà phê đã nguội rồi, đổi ly khác đi." Một giọng nói ấm áp vang lên, liền đó một ly cà phê nghi ngút khói đặt xuống thay cho ly cà phê đã nguội lạnh của nàng.

Lạc Tranh thấy vậy ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt tươi cười của Dennis hiện ra trước mặt.

"Sao anh lại ở đây?" Nàng kinh ngạc hỏi.

"Xe tình cờ đi ngang nơi này, đúng lúc thấy em ngồi ngây người bên cửa sổ nên mới bước vào." Dennis nhẹ nhàng nói, cũng gọi cho mình một ly cà phê.

"Không phải anh rất bận rộn sao?" Lạc Tranh cười nhẹ.

"Cái đó gọi là một ông chủ có sự nghiệp thành công. Nếu như công ty của tôi không bận rộn chứng tỏ việc hoạt động của nó đã bị chệch quỹ đạo, như vậy thực sự rất nguy hiểm. Một công ty cạnh tranh trên thị trường không thể để như vậy." Dennis nhẹ nhàng nói.

Lạc Tranh gật đầu, điểm này nàng hoàn toàn đồng ý với anh ta.

"Sao rồi, chuyện riêng của em xử lý đến đâu rồi?" Dennis đột ngột cất tiếng hỏi, trên môi vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như trước.

Lạc Tranh thực sự sửng sờ.

Dennis thấy vậy vội vàng giải thích, "Em đừng hiểu lầm, không phải tôi có ý can thiệp chuyện cá nhân của em, chỉ là tôi rất muốn em trở thành luật sư đại diện cho mình mà thôi."

Lạc Tranh lúc này mới có chút phản ứng, thẹn thùng cười cười. Xem ra nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi, "Dennis, cảm ơn anh đã coi trọng tôi như vậy."

"Là vinh hạnh của tôi mới đúng, tôi nghĩ, theo như kết quả so tài đêm qua, em có thể ra quyết định được rồi." Dennis hướng về phía nàng chìa tay ra, làm điệu bộ mời vô cùng tao nhã.

Tới Paris lần này, trong lòng Lạc Tranh thật sự rất phân vân. Nàng không muốn mỗi ngày chỉ quanh quẩn trong biệt thự, tình hình bên công ty Louis Thương Nghiêu rốt cuộc ra sao, nàng cũng không rõ ràng cho lắm. Trước mắt, nàng chỉ muốn được làm việc, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Tuy rằng đã nhìn rõ bộ mặt thật của Ôn Húc Khiên, nhưng dù sao kết thúc một cuộc hôn nhân cũng là một chuyện không mấy vui vẻ cho nên Lạc Tranh cũng không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Vì thế, làm việc chính là phương thức tốt nhất để quên đi mọi nỗi đau đớn trong lòng.

"Sao vậy? Nếu như em cần suy nghĩ thêm, tôi có thể chờ." Thanh âm của Dennis vẫn luôn ấm áp như vậy, thái độ đối với nàng cũng cực kỳ lịch sự.

Nhưng có lẽ chính vì cách nói chuyện của Dennis như vậy lại khiến Lạc Tranh cảm thấy thực sự thoải mái.

"Không cần, tôi đồng ý!" Lạc Tranh cũng không muốn phân vân thêm nữa. Sự thật là nàng đã thắng trong cuộc so tài hôm qua, mà Louis Thương Nghiêu cũng đã chấp nhận chịu thua, cho nên, làm luật sư đại diện cho Dennis sẽ không bị coi là vi phạm hợp đồng nữa.

Dennis nở nụ cười nhẹ, nhưng từ trong ánh mắt có thể nhìn ra anh ta thật sự rất cao hứng, "Chúc cho sự hợp tác vui vẻ của chúng ta!" Anh ta nâng ly cà phê lên thay rượu, cười nói.

Lạc Tranh thực bị chọc cười, cho nên cũng nâng ly cà phê của

mình lên, hai người họ nhẹ nhàng cụng ly một cái, nhìn nhau mỉm cười.

Chương 89: Mạnh mẽ, phải mạnh mẽ

Màn đêm buông xuống, ánh đèn neon từ du thuyền trên sông chậm rãi lướt qua, phản chiếu trên mặt nước khung cảnh tráng lệ hai bên bờ sông thơ mộng.

Một chiếc xe thương vụ xa hoa dừng trước một toà nhà văn phòng sừng sững với kết cấu thép và thuỷ tinh công nghiệp sáng loáng, thậm chí còn chưa lùi xe vào bãi đỗ, người lái xe đã bước xuống, mặc cho bảo vệ ra sức kêu gào, hắn ta vẫn sải bước về phía thang máy chuyên dụng, thẳng tiến lên phòng giám đốc.

Phòng giám đốc đặt tại tầng 25 của toà nhà này, người đàn ông mới tới dường như không hề xa lạ với khung cảnh nơi đây. Đến phòng giám đốc lần này, hắn ta thẳng hướng căn phòng cuối cùng bước tới.

Thư ký giám đốc vẫn chưa tan tầm, lại nhận được điện thoại từ bảo vệ, nhìn thấy người đàn ông kia từ thang máy đi ra, vừa muốn tiến lên ngăn cản chợt im bặt, chỉ dám áp úng nói, "Chúng tôi... giám đốc chúng tôi... có chút bận. Tôi... để tôi đi báo cho ông ấy một tiếng..."

"Không cần!" Thanh âm của người đàn ông kia rất êm tai, nhưng gương mặt lại toát lên vẻ lạnh lùng, hắn không buồn nhìn đến thư ký giám đốc lấy một cái, trực tiếp hướng về phía phòng giám đốc, ngay cả cửa cũng không gõ.

Đang xử lý tài liệu, Dennis bị tiếng động bất ngờ làm cho giật mình, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy khí thế bùng bùng của Louis Thương Nghiêu, lại nhìn đến thư ký của mình đang lâm vào bộ dạng khốn đốn.

"Ra ngoài đi!" Dennis bình thản lên tiếng, hướng phía thư ký ra lệnh.

Thư ký giám đốc vội vàng ra ngoài, đóng cửa lại.

Bên ngoài hình như đang mưa lất phất, trên người Louis Thương Nghiêu cũng dính dấp chút mùi ẩm ướt của nước mưa, ngũ quan cương nghị của hắn lộ ra vẻ không vui rất rõ ràng. Bước nhanh lên phía trước, hai cánh tay rắn chắc nặng nề chống lên bàn làm việc bằng gỗ trầm hương, đôi mắt đen thẳm như chim ưng nhìn vào gương mặt Dennis, bộ dạng như thể muốn ăn tươi nuốt sống anh ta.

Dennis dường như đã sớm ngờ tới sẽ phát sinh tình huống này, cười cười, cũng không nói gì, chỉ lấy từ trong hộp xì gà ra một điếu, đưa tới trước mặt Louis Thương Nghiêu.

"Vừa chuyển tới từ Cuba sáng nay, ném thử xem, là loại mới nhất!"

"Rầm!" Louis Thương Nghiêu đẩy mạnh tay Dennis ra, điếu xì gà theo quán tính bay vọt lên không theo một đường vòng cung, rơi xuống mặt thảm cách đó không xa.

Dennis thấy vậy, nụ cười trên môi càng đậm hơn, "Xem ra, cơn giận của anh không nhỏ chút nào!"

"Đem hợp đồng của hai người đưa tôi!" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng lên tiếng, đối với việc đối phương dùng lễ tiếp đãi, hắn cũng không chút cảm kích.

Dennis cũng không hề giả bộ hồ đồ, nhún vai nói, "Việc đó không được hợp lý cho lắm, hợp đồng, chỉ có tôi và Lạc Tranh đủ tư cách xem mà thôi, anh là người ngoài cuộc."

Lại một tiếng "rầm" vang lên.

Lần này là âm thanh do Louis Thương Nghiêu đập mạnh tay lên bàn làm việc, theo bàn tay hắn đập xuống, bàn làm việc phát ra âm thanh khiến người ta có cảm giác vô cùng ngọt ngào.

"Đừng cố tình rề rà với tôi! Cái gì mà người trong cuộc, người ngoài cuộc chứ? Dennis, tôi nói rồi, tôi không cho Lạc Tranh trở thành luật sư đại diện của anh."

"Thương Nghiêu a..." Dennis đương nhiên biết rõ tính tình của hắn, thản nhiên như không có chuyện gì, thoải mái châm một điếu thuốc, nhìn hắn cười nhẹ, "Tôi chỉ là mời Lạc Tranh tới giúp đỡ mà

thôi, anh khẩn trương như vậy làm gì?"

"Cô ấy là người của tôi, dựa vào cái gì muốn cô ấy giúp anh?" Louis Thương Nghiêu vung tay lên, có thể nhìn ra tâm tình hấn đang rất không tốt.

"Bằng vào việc anh chấp nhận thua cuộc!" Dennis cười cười, "Anh đã thua Lạc Tranh, thế nào, quên rồi sao?"

"Đó là chuyện giữa tôi và cô ấy, liên quan gì tới anh?" Louis Thương Nghiêu bực bội nói, ngay sau đó bước nhanh lên phía trước, vòng qua Dennis, cũng không chờ sự đồng ý của anh ta, kéo luôn ngăn kéo bàn làm việc ra xem.

"Hợp đồng đâu? Mau đưa cho tôi!"

"Này này, Thương Nghiêu, anh còn chưa được sự đồng ý của tôi đã tự tiện xông vào, lại còn tùy ý mở ngăn kéo của tôi, đây là việc xâm phạm quyền cá nhân!"

Dennis không ngờ tới hấn sẽ có hành động này, bất giác cũng cuống lên, vội đưa tay cản trở.

"Tôi không quan tâm tới mấy cái quyền đó." Louis Thương Nghiêu vừa nói vừa thô lỗ đẩy Dennis ra, liền đó đem tất cả ngăn kéo mở hết ra, đem tất cả tài liệu trong đó đổ ra đầy trên sàn...

Đầu Dennis như muốn nổ tung, Louis Thương Nghiêu này thực sự điên rồi!

Một đống tài liệu hỗn độn trên sàn cũng không có thứ mà hấn muốn. Louis Thương Nghiêu tức giận đứng bật dậy, "Hợp đồng anh đem giấu ở đâu rồi?"

"Anh đã nói là hợp đồng mà, tôi đương nhiên phải bảo quản cho tốt!" Dennis có chút buồn cười nhìn hấn.

"Anh đừng tưởng không có hợp đồng thì tôi không làm gì được." Louis Thương Nghiêu liền khôi phục lại vẻ bá đạo của mình, "Tóm lại, Lạc Tranh không thể trở thành luật sư đại diện cho anh, cho dù cô ấy muốn, tôi cũng có biện pháp ngăn cản."

Dennis nghe vậy, hai tay khế đan vào nhau, "Vậy tôi....cung kính chờ nghe tin tốt!"

Chết tiệt!

Louis Thương Nghiêu hận không thể đem anh ta ném từ tầng 25 xuống đất, lại nhìn thấy trong góc phòng đặt một cái két sắt, ánh mắt liền sáng lên.

Dennis thấy vẻ mặt hắn có sự biến đổi, quay đầu nhìn lại, trong lòng thầm than một tiếng.

Quả nhiên, không chờ Dennis đứng dậy, Louis Thương Nghiêu đã sai bước tiến về phía két sắt, cũng không buồn hỏi Dennis mật mã là gì, thẳng thừng giơ chân đạp mạnh từ khung của két xuống.

Dennis thực sự kinh hoàng, vội tiến lên giữ chặt lấy Louis Thương Nghiêu, "Anh điên rồi!"

"Tôi đem mấy thứ kia ném từ nơi này xuống dưới, tôi không tin trong đó không có hợp đồng." Vẻ mặt đầy kiên định của Louis Thương Nghiêu khiến Dennis rốt cục buông tay đầu hàng, "Được, được, tôi phục anh rồi, tôi biết chuyện gì anh cũng có thể làm được." Nói xong, anh ta đem két an toàn đặt lại chỗ cũ, cũng không kiêng kỵ Louis Thương Nghiêu đang đứng trước mặt, thản nhiên bấm mã số mở két, lấy từ bên trong ra một bản hợp đồng.

Louis Thương Nghiêu vươn tay đoạt lấy, vừa mở ra nhìn, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Chết tiệt, anh còn dám ký với cô ấy thời hạn 5 năm."

"Hợp đồng đã ở trong tay anh, Thương Nghiêu, anh muốn thế nào đây?" Dennis miễn cưỡng hỏi.

Louis Thương Nghiêu một lời không nói, đem hợp đồng xé tan thành trăm mảnh, sau đó còn hung hăng giơ chân đạp lên.

Dennis thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, "Cho dù anh đem hợp đồng xé bỏ thì sao chứ? Hợp đồng này có tới ba bản cơ."

"Anh yên tâm, tôi nhất định không để cho bản hợp đồng này có hiệu lực." Louis Thương Nghiêu thoáng cái đã tiến lại gần Dennis, nhìn chăm chăm vào anh ta, gần giọng thốt ra từng lời.

Dennis không hề giận mà còn cười khế, bình tĩnh nhìn lại hắn, "Anh khẩn trương như vậy, là vì sợ tôi cướp đi cô ấy sao?"

"Anh vừa nói gì?" Sắc mặt Louis Thương Nghiêu quả thực rất khó coi.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Dennis cười cười, đi tới sau bàn làm việc, một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa, nhàn nhã tự đắc nhìn Louis Thương Nghiêu, "Không phải anh cũng "đào góc tường" của bạn tốt mình hay sao? Sao nào, sợ bị kịch lại tái diễn trên người mình?"

Chú thích: "Đào góc tường" là một thành ngữ, mang nghĩa là đi đường tắt, vụng trộm đánh úp người ta, hoặc là vụng trộm chiếm ưu thế của người khác.

Một câu vừa rồi càng khiến Louis Thương Nghiêu tức giận, gương mặt cương nghị của hắn như ẩn hiện lửa giận bùng bùng, nhưng rất nhanh liền bị áp chế lại.

Hắn nhìn chăm chăm vào Dennis phải đến hơn một phút đồng hồ.

"Anh, đã điều tra Lạc Tranh?"

Dennis khẽ nhíu mày, cũng không phủ nhận, "Đúng vậy, bởi vì tôi muốn biết rõ, luật sư đại diện sắp tới của tôi là người như thế nào." Nói xong câu đó, anh ta có chút buồn cười nhìn Louis Thương Nghiêu. Việc điều tra này vốn là một chuyện hết sức bình thường, cũng là chuyện cực kỳ dễ hiểu.

Anh ta thực sự không nghĩ tới Louis Thương Nghiêu lại có thể khẩn trương đến như vậy.

Quan trọng nhất là, qua điều tra anh ta mới biết, thì ra Louis Thương Nghiêu đã...

"Anh đã phái người điều tra, vậy nên hiểu cho rõ, tôi tuyệt đối sẽ không để Lạc Tranh làm luật sư đại diện cho anh." Louis Thương Nghiêu trầm giọng nói rõ ràng từng lời, ánh mắt dường như có một màn sương mù bao phủ.

Dennis cũng thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc. Anh ta đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu, dường như muốn nói gì đó lại thôi, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

"Anh muốn nói gì?" Ánh mắt Louis Thương Nghiêu vốn luôn rất sắc bén, thấy vậy, dứt khoát ngồi xuống đối diện anh ta, gác chân phải lên chân trái, cực kỳ tự nhiên lấy xì gà ra châm, bộ dạng tức giận vừa rồi dường như đã giảm đi chút ít.

"Tôi cảm thấy, anh đối xử với Lạc Tranh như vậy không công

bằng." Dennis suy nghĩ một hồi mới lên tiếng.

"Sau đó thì sao?" Louis Thương Nghiêu chậm rãi hút xì gà, thản nhiên hỏi.

"Trước mắt tôi chỉ nghĩ tới điều đó, bởi vì, tôi không biết rốt cuộc anh muốn làm cái gì." Dennis khe khẽ lắc đầu.

"Được lắm! Nếu anh đã tò mò như vậy, tôi sẽ cho anh biết. Tôi muốn cho tất cả những người tham dự vào chuyện năm đó phải trả giá thật đắt. Nhẹ thì bỏ mạng, nặng thì sống không bằng chết!" Giọng nói của Louis Thương Nghiêu đột ngột chuyển lạnh băng, câu nói của hắn mang đầy sát khí khiến cho trong phòng dù có điều hoà vẫn có một cảm giác ớn lạnh.

Hai hàng lông mày của Dennis khẽ chau lại, dường như suy nghĩ gì đó rồi mới lên tiếng, "Thương Nghiêu, có phải anh đã quá cố chấp rồi hay không? Chuyện của Liệt chỉ là ngoài ý muốn mà thôi..."

"Đó không phải chuyện ngoài ý muốn! Liệt không nên bị tổn thương như vậy!" Louis Thương Nghiêu không đợi Dennis nói xong đã thô lỗ cắt ngang, cánh tay vung lên mang theo sự bá đạo cùng cường thế.

"Tôi muốn những kẻ thiếu nợ, phải trả cho bằng hết!"

"Thương Nghiêu..." Dennis cũng không biết nên khuyên can hắn như thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ than nhẹ. Một lúc lâu sau, thấy nét không vui trên mặt Louis Thương Nghiêu đã dịu lại chút ít mới tiếp tục nói, "Không phải tôi muốn che chở cho Lạc Tranh, nhưng nói thật lòng, tài năng của cô ấy rất đáng để tôi trân trọng. Chẳng lẽ, anh làm nhiều chuyện như vậy chỉ là vì muốn huỷ hoại cô ấy."

Động tác hút xì gà của Louis Thương Nghiêu khẽ dừng lại, một lúc sau, ánh mắt hắn sắc bén tựa lưỡi dao dính vào gương mặt Dennis, "Anh muốn nói gì?"

"Anh tốn bao tâm trí đoạt lấy Lạc Tranh từ tay Ôn Húc Khiên, chẳng lẽ chỉ vì báo thù? Theo điều tra của tôi, Ôn Húc Khiên cùng anh vẫn luôn coi nhau là bạn tốt, anh sao có thể vì chuyện năm đó mà ngay cả bạn bè mình cũng kéo luôn vào?" Dennis nhẹ nhàng hỏi.

"Bạn tốt? Sao anh lại nghĩ tôi có thể làm bạn tốt với loại người

như hấn?" Louis Thương Nghiêu lạnh giọng cười, vẻ mặt đầy khinh thường.

Dennis thực sự sửng sò, "Chẳng lẽ..."

Đôi môi mỏng của Louis Thương Nghiêu khẽ nhếch lên, đó là nụ cười của kẻ đi săn giành được thắng lợi, nhưng mà, nụ cười này còn mang theo một vẻ tàn nhẫn khát máu. Hấn hơi nghiêng người về phía trước, từng ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn nhịp theo câu nói của hấn thốt ra.

"Năm đó, Lạc Tranh chẳng qua chỉ là quân cờ mà thôi!"

Một câu này khiến cho Dennis bùng tỉnh.

Mặc dù anh ta đã phái người điều tra, nhưng cũng chỉ là biết sơ qua một vài điều mà thôi.

"Cho nên..." Louis Thương Nghiêu đứng dậy, đem điếu xì gà còn thừa lại ném vào gạt tàn, trầm giọng nói, "Cho nên, tốt nhất đừng đứng về phía Lạc Tranh thì hơn, tôi không muốn đối địch với anh."

Một câu này của hấn giống như lời khuyên, lời cảnh báo, hoặc là mệnh lệnh vậy.

Dennis thấy hấn nói xong câu đó xoay người rời đi, than nhẹ một tiếng. Lúc bàn tay to của Louis Thương Nghiêu chạm vào nắm cửa, thanh âm của Dennis từ phía sau vang lên.

"Thương Nghiêu, hành vi nguy hiểm nhất của con người chính là trả thù. Nó nguy hiểm không chỉ bởi những hành động của người muốn trả thù mà còn vì tâm tư họ. Lạc Tranh, cô ấy giống như đoá hoa anh túc, trên người có quá nhiều sự hấp dẫn đối với đàn ông. Anh dám khẳng định, cho tới giờ, anh đối với cô ấy chỉ đơn thuần là trả thù thôi sao? Chỉ sợ, đến cuối cùng, người đau khổ chỉ có anh mà thôi."

Louis Thương Nghiêu đột nhiên quay đầu lại, con ngươi đen thẫm bỗng trở nên hung dữ như dã thú.

Dennis bình tĩnh nhìn thẳng hấn, cực kỳ thản nhiên, không hề bị vẻ mặt đáng sợ của Louis Thương Nghiêu làm cho khiếp đảm. Nhưng cho dù ngoài mặt thế nào, trong lòng anh ta vẫn không ngừng quay cuồng, như thể có một cơn sóng lớn không ngừng xô tới.

Anh ta chỉ sợ, trong trò chơi trả thù này, người càng ngày càng lún sâu vào vũng bùn chính là người bạn này của mình. Phụ nữ, nhất là phụ nữ thông minh, sẽ biết cách để bản thân mình không phải chịu thương tổn. Nhất là Lạc Tranh, mặc dù Dennis không tiếp xúc với nàng nhiều lắm, nhưng từ tính tình của nàng cũng không khó nhận ra, nàng tuyệt đối là một người phụ nữ mạnh mẽ và kiên cường. Cho dù trong lòng đau khổ cỡ nào cũng không thể hiện ra ngoài. Nhưng Louis Thương Nghiêu thì sao đây? Đừng tưởng hãnh cao cao tại thượng mà lầm. Hãnh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, người đàn ông đùa giỡn với tình yêu chưa chắc đã giành được thắng lợi cuối cùng.

Dennis hiểu rất rõ người bạn kia, tính tình hãnh cương mãnh, cuồng ngạo không kiềm chế được, lại thêm sự bá đạo cường thế. Càng là người đàn ông như vậy, ham muốn không chế của hãnh càng mạnh. Dennis thực sợ, đến cuối cùng kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Cứ xem hành vi ngày hôm nay của Louis Thương Nghiêu, thì thấy hãnh đang khó lòng kiểm soát cảm xúc của bản thân rồi.

Louis Thương Nghiêu từ trong tay bạn hãnh - Ôn Húc Khiên mà cướp đi Lạc Tranh, giờ này khi Dennis tiếp xúc với Lạc Tranh, hãnh lại sợ sự việc này tái diễn...Điều này, có nên coi là một loại ý chiếm hữu tham lam không đây?

Louis Thương Nghiêu dường như có chút khẩn trương, cho nên mới thấy hãnh giữ lấy Lạc Tranh như vậy. Dennis thực sự muốn hỏi hãnh một câu, "Anh yêu cô ấy sao?" hoặc là hỏi hãnh đang sợ hãi điều gì đó cho nên mới phải điên cuồng ngăn cản việc Lạc Tranh trở thành luật sư đại diện của mình như vậy. Xem ra, nên dùng một từ "yêu" để hình dung, chứ không phải là hận nữa...

Có lẽ cách giải thích như vậy mới khiến mọi chuyện được thông suốt.

Một lúc lâu sau...

"Dennis, hôm nay anh thực nhiều lời lắm." Louis Thương Nghiêu rốt cục đem nét hung dữ trong ánh mắt hoàn toàn đè nén lại, giọng nói lại trở nên bình thản như cũ, "Anh chưa từng là người thích xen

vào chuyện của người khác như vậy."

"Đối với tôi mà nói, anh không phải là người rảnh rỗi, Lạc Tranh cũng vậy." Dennis khéo léo trả lời câu hỏi của hắn.

Louis Thương Nghiêu hiển nhiên đối với câu trả lời này không mấy hài lòng, nhíu mày, một lúc sau mới nói, "Tôi hy vọng anh chỉ là khán giả mà thôi, bởi vì, trò hay sẽ lập tức bắt đầu!" Nói xong, hắn kéo cánh cửa, sai bước ra ngoài.

Dennis nhìn xem bóng lưng của hắn biến mất, bất đắc dĩ lắc đầu, trong lúc nhất thời, hai hàng lông mày khẽ chau lại như đang suy nghĩ điều gì đó...

Màn đêm càng lúc càng dày đặc hơn, mưa cũng càng lúc càng lớn. Tiết trời Paris đã hoàn toàn chuyển sang thu, tuy nhiệt độ không giảm nhiều, nhưng so với mùa hè cũng có cảm giác mát mẻ hơn. Nhất là lúc này, nghe tiếng mưa quất vào cửa kính, khiến người ta có thể cảm nhận rõ ràng hương vị của mùa thu.

Lạc Tranh từ phòng tắm đi ra, sau khi tắm rửa, vẻ cứng cỏi trên người nàng đã hoàn toàn bị thay thế bởi vẻ mềm mại nữ tính, lại được làn nước ấm áp xoa dịu thân thể nên lúc này làn da càng thêm mịn màng mê người.

Vừa lau tóc, Lạc Tranh vừa bước vào phòng khách, liền đó bị người đàn ông ngồi trên sofa làm cho sợ hết hồn.

"A..." Khăn lông trên tay rơi xuống đất, nàng cũng sợ hãi mà hét lên. Đến khi nhìn rõ người đàn ông trên sofa kia là ai, khuôn mặt nàng lộ rõ nét không vui nhíu mày, cũng không nói gì, khom người nhặt khăn lông lên.

"Đứng lại!" Giọng nói trầm thấp của Louis Thương Nghiêu vang lên, ngăn trở hành động định xoay người rời đi của Lạc Tranh.

Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn về phía hắn, hờ hững hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Người đàn ông này quả thực như du hồn vậy, trở về lúc nào không biết, một chút thanh âm cũng không có, cứ lẳng lặng ngồi ở đó khiến ai nấy nhìn thấy cũng phải giật mình.

"Ôn Húc Khiên ký tên chưa?" Louis Thương Nghiêu lười biếng

dựa vào sofa, môi hơi nhếch lên khiến người ta vẫn không thể nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

Lạc Tranh không nghĩ tới hắn sẽ hỏi thẳng như vậy, nhìn hắn một lúc, nàng khẽ trừng mắt, "Anh còn chưa thấy đủ nhàm chán hay sao?" Nói xong, cũng không trả lời hắn, nàng thẳng hướng phòng ngủ trên tầng hai bước tới.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu khẽ biến đổi, nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng một lúc lâu sau liền đứng dậy, đi theo lên lầu.

Lạc Tranh vừa ngồi bên bàn trang điểm chưa được bao lâu, đã thấy Louis Thương Nghiêu đi tới, nàng cũng chỉ nhìn hắn một cái, không nói lời nào, chỉ tỉ mỉ vỗ chút nước hoa hồng lên da mặt sau đó bình thản sấy tóc.

Louis Thương Nghiêu cũng không ngăn cản nàng, ngược lại vô cùng kiên nhẫn ngồi trên sofa trong phòng nhìn nàng, dường như rất chăm chú...

Mặc dù tay đang rất bận rộn, nhưng Lạc Tranh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén phía sau lưng mình, không cần nhìn cũng biết hắn đang nhìn nàng chăm chăm, trong lòng không khỏi có chút cảm giác khó chịu, hắn nhìn cái gì chứ?

"Bộp!" Đem máy sấy bỏ lên bàn trang điểm, Lạc Tranh hất nhẹ mái tóc đã sấy khô, quay sang nhìn hắn, lạnh nhạt hỏi, "Anh muốn nói gì?"

Hắn đi theo nàng tới tận đây, chắc không phải chỉ để nhìn như vậy thôi chứ?

Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, "Em đã quên, hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ hạn tôi cho em."

"Ôn Húc Khiên nếu không chịu ký tên, tôi còn có cách sao?" Lạc Tranh vốn trong lòng đang rất bức bối, lại bị hắn truy hỏi như vậy, đương nhiên lửa giận bùng lên, tức quá hét lớn, "Còn nữa, đó là chuyện của tôi, có liên quan gì đến anh? Tôi thích ly hôn thì ly hôn, không thích ly hôn thì sẽ không ly hôn! Anh có tư cách gì đòi quản chuyện đó."

Tâm tình nàng lúc này thực sự bức bối không sao giải thích

được.

Lạc Tranh hét xong mấy lời này, vốn cho là hắn sẽ điên lên mà phản công lại, ít nhất, đàn ông đều không thích phụ nữ ở trước mặt mình lớn tiếng, nhưng mà...

Mấy câu của nàng giống như một nắm đấm, đấm vào đám bông gòn vậy, một chút khí lực cũng không có.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nụ cười trên môi càng lúc càng đậm, nhanh chóng lan tràn tận đáy mắt. Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, trên mặt cũng không có chút biểu hiện nào cho thấy hắn đang tức giận. Đưa tay đem cả người nàng xoay lại, khiến nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, "Sao vậy? Chỉ đơn giản là ly hôn thôi, có khó khăn sao? Yên tâm đi, tôi sẽ giúp em xử lý." Bàn tay hắn khẽ vuốt ve bờ vai nàng, giọng nói cất lên đầy dịu dàng.

Lạc Tranh thực sự sửng sò, toàn thân bất động hồi lâu, ánh mắt cũng nhìn sửng hắn đến cả nửa ngày mới thốt ra câu hỏi, "Anh nói thay tôi xử lý là có ý gì?"

Những lời này lúc trước nàng cũng đã nghe qua, nhưng vẫn luôn cho rằng đó chỉ là lời cảnh cáo bình thường của hắn mà thôi, nhưng hôm nay, thấy bộ dạng này của hắn xem ra câu nói đó không phải là nói đùa.

Louis Thương Nghiêu ngược lại cũng không trả lời câu hỏi của nàng, mà lấy từ trong túi áo ra một thứ gì đó trông giống như thanh chip, đặt trước mặt nàng.

Lạc Tranh đưa mắt nhìn lại, đây là thứ gì? Cho tới giờ nàng chưa từng nhìn thấy.

"Đây là thứ mà em vẫn luôn muốn biết." Dường như nhìn thấu sự nghi ngờ trong lòng nàng, Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng nói.

Lạc Tranh cầm lấy vật đó, là một vật bằng kim loại, chỉ là nàng chưa từng nghĩ đến thứ này là gì.

"Đây chính là toàn bộ tài liệu của tập đoàn WORLD." Louis Thương Nghiêu cười cười, vỗ nhẹ lên bả vai nàng, rồi xoay người bước vào phòng tắm bên trong phòng ngủ.

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước chảy nhanh chóng vọng lại...

Lạc Tranh ngồi lặng trước bàn trang điểm hồi lâu, không hiểu lắm ý tứ trong lời nói của hắn. Người đàn ông này trước giờ vẫn luôn như vậy, lời nói luôn luôn lấp lửng.

"Đây là gì chứ? Sao lại bảo là tất cả tài liệu của tập đoàn WORLD?"

Nghĩ ngợi hồi lâu vẫn không cảm thấy rõ ràng, Lạc Tranh mang theo một loạt nghi ngờ bước vào phòng tắm, vốn định hỏi hắn cho rõ, trong lúc nhất thời quên mất mục đích hắn vào phòng tắm là để tắm rửa. Vừa bước vào phòng tắm, nhìn thấy cả thân hình cao lớn của hắn đang ngâm trong bồn tắm, làn nước ấm áp không ngừng nhu động khiến lồng ngực vạm vỡ của hắn tản ra một cảm giác hấp dẫn cực độ. Ở trong phòng tắm, quần áo của hắn đang bị vớt vào một xô.

Lạc Tranh có chút lúng túng, tuy rằng nàng với hắn đã phát sinh quan hệ không chỉ một lần, nhưng cũng không thể tự nhiên khi nhìn thấy tình cảnh này, vừa định xoay người đi ra ngoài, đã thấy Louis Thương Nghiêu bật cười cất tiếng.

"Em qua đây!"

Lạc Tranh có chút ngạc nhiên tròn mắt nhìn hắn, dường như muốn nhìn xem trong đôi mắt hắn đang ẩn chứa âm mưu quý kế gì.

Louis Thương Nghiêu nhìn thẳng vào nàng, hai cánh tay rắn chắc đặt lên hai bên thành bồn tắm khiến thân thể hắn lúc này trông dũng mãnh như con chim ưng bay lượn trên bầu trời đêm.

Cặp mắt tà mị của hắn chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn có chút lúng lúng của nàng, nụ cười bên môi không ngừng nhu động giống như làn nước ấm áp trong bồn tắm kia...

"Anh muốn nói gì thì nói đi." Lạc Tranh không muốn ngốc nghếch tiến thêm bước nào nữa, người đàn ông này chuyện gì cũng có thể làm được, không chừng hắn đang tính đem nàng kéo vào trong bồn tắm đây.

Nhìn Lạc Tranh vẫn đứng bất động tại chỗ, Louis Thương Nghiêu cũng không hề tức giận, ngược lại hắn nhàn nhã làm bầm gì đó trong miệng một cách đầy tự đắc.

"Anh nói cái gì?" Lạc Tranh khẽ chau mày, bởi vì không gian trong

phòng tắm cực lớn mà nàng lại đứng cách hẳn khá xa nên đương nhiên không nghe rõ những gì hẳn vừa nói.

"Đối với vật kia, tôi chỉ nói với em một lần mà thôi." Louis Thương Nghiêu khẽ tăng thêm âm lượng trong giọng nói của mình, cố ý khiến nàng nghi ngờ, lại nở nụ cười xấu xa.

"Nhưng mà em cũng biết, tôi cả ngày làm việc đã mệt chết rồi, không thể nào nói chuyện với em lớn tiếng được, Tranh, tôi không thể lúc nào cũng có hứng thú như vậy đâu."

Lạc Tranh đương nhiên hiểu hẳn có dụng ý khác, trừng mắt liếc hẳn một cái, cũng không nói gì.

"Sao vậy, em sợ tôi sẽ muốn em lúc này sao?" Louis Thương Nghiêu cố tình khiêu khích nàng, "Yên tâm, em thường xuyên ở bên cạnh tôi như vậy, tôi vẫn chưa đến mức nóng vội đến không chịu được."

Lạc Tranh thấy hẳn càng nói càng không đứng đắn, bất đắc dĩ lắc đầu, đi lên trước, tiến đến bậc thềm cạnh bồn tắm lớn, từ trên cao nhìn xuống hẳn, "Anh nói đi, đó là vật gì?"

Louis Thương Nghiêu không trả lời ngay, mà cố ý thờ dài một hơi, "Làm đàn ông thật đúng là vất vả, mỗi ngày làm việc không chút nào nhàn rỗi, còn mệt mỏi đến toàn thân đau nhức."

Lạc Tranh cười lạnh, tự nhiên hiểu ý tứ của hẳn, "Được, vậy lát nữa tôi sẽ giúp anh thả lỏng gân cốt chút!" Mấy lời này cơ hồ nàng nghiêng răng mà nói ra.

Louis Thương Nghiêu vừa nghe, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, "Vậy bây giờ..."

Lạc Tranh nghe vậy một lời cũng không nói, cầm lấy bình sữa tắm, không đợi Louis Thương Nghiêu kịp phản ứng, khẽ nghiêng bình xuống, sữa tắm từ trên cao đổ xuống tóc cùng người hẳn...

Louis Thương Nghiêu sửng người vì bất ngờ.

Lạc Tranh lại không nói gì, tiến lên một chút, dùng sữa tắm xoa loạn lên người hẳn, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc với làn da ngăm cứng rắn, ngay cả mái tóc hẳn cũng bị nàng xoa loạn lên.

"Khoan, tôi đâu phải thú cưng..." Louis Thương Nghiêu còn chưa

kịp kháng nghị xong, Lạc Tranh liền cầm lấy vòi sen, mở ra, dòng nước mạnh mẽ liền xối thẳng vào Louis Thương Nghiêu. Lạc Tranh quả thực đối xử với hắn như thể chủ nhân tắm cho thú cưng vậy, xối nước từ trên tóc xuống ngực hắn.

"Xong rồi!" Lạc Tranh nói vừa dứt lời, đem một cái khăn tắm sạch ném lên trên đầu hắn, rồi xoay người bước ra khỏi phòng tắm.

Cả quá trình, chỉ vồn vện chưa đầy hai phút!

Louis Thương Nghiêu đem khăn tắm kéo xuống, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, người phụ nữ đáng chết này, muốn hại chết hắn sao?

Khi Louis Thương Nghiêu quần khăn tắm ngang hông trở lại phòng ngủ đã thấy Lạc Tranh thoải mái ngồi trên giường, bình tĩnh nhìn về phía hắn, cất tiếng nói có chút ý ra lệnh, "Anh qua đây!"

Vẻ mặt Louis Thương Nghiêu tràn đầy hứng thú khế nhịu mày, đôi môi mỏng hơi cong lên, người phụ nữ này quả nhiên học rất nhanh.

Một lời cũng không nói bước nhanh về phía giường, vừa muốn đưa tay ôm nàng vào lòng lại bị nàng nhanh nhẹn tránh đi, sau đó vươn tay nắm lấy cánh tay hắn, thuận thế kéo hắn ngã xuống giường.

"Em hôm nay còn rất chủ động...A...." Hắn vốn đang rất đắc ý liền đó phát ra tiếng hét rất thảm.

Nói là hét thảm thiết thì hơi khoa trương, nhưng cũng đến mức đau đớn kêu lên, nhưng những lời này lọt vào tai Lạc Tranh lại chẳng khác nào tiếng kêu thảm thiết. Bởi vì, suốt thời gian dài như vậy ở bên cạnh hắn, đây là lần đầu tiên nàng nghe được Louis Thương Nghiêu mất khống chế như vậy.

Kỳ thật, nguyên nhân khiến hắn đau đớn kêu thành tiếng rất đơn giản, đó là vì khi Lạc Tranh nương theo lúc hắn ngã xuống giường, ngón tay nàng liền đặt vào huyệt Phong Trì của hắn ấn xuống. Người Trung Quốc vốn biết rõ vị trí huyệt đạo, lại thêm quy tắc, "Huyết mạch thông không thấy đau, đau tức không thông" hỗ trợ vào, nhưng dù sao Louis Thương Nghiêu cũng là người nước ngoài, đối với kiến thức về bấm huyệt của Trung Quốc đương nhiên không hiểu lắm,

nên khi Lạc Tranh đặt tay tại huyệt Phong Trì nơi gáy hấn ấn xuống, một cảm giác đau nhức liền ập tới, khiến hấn không hiểu ra sao.

"Anh hét vậy muốn dọa quý sao?" Lạc Tranh có chút buồn cười, kỳ thật nàng cũng ít nhiều có ý xấu, huyệt Phong Trì vốn ấn vào sẽ có cảm giác rất đau nhức, cho nên chỉ cần nhẹ nhàng ấn xuống là được rồi, dùng sức ấn xuống bất luận là ai cũng sẽ cảm thấy đau đớn, nhưng cơn đau tan đi sẽ thấy rất thoải mái, đây cũng là sự thật.

Louis Thương Nghiêu nào biết những thứ này, một hồi đau đớn tởn đi, tim hấn không khỏi đập nhanh lên một chút, "Em đang làm cái gì?"

"Xoa bóp bấm huyệt!" Lạc Tranh cũng không cười nữa, nhìn bộ dạng cao lớn của hấn bị nàng làm cho đau kêu thành tiếng, sự bực bội vừa nãy của nàng cũng hoàn toàn tiêu tan.

"Không phải vừa rồi anh nói toàn thân đều đau sao? Anh nên biết kỹ thuật xoa bóp bấm huyệt trong y thuật Trung Quốc vốn nổi danh trên toàn thế giới."

"Tay em vừa rồi đặt ở đâu vậy?" Louis Thương Nghiêu có chút ngờ ngạc rồi lại cười khế, hấn không tin nàng sẽ ngốc đến mức không hiểu ngầm ý của hấn, hấn còn...

"Huyệt Phong Trì." Lạc Tranh dùng tiếng Trung nói xong, đặt tay tại sau gáy hấn nhẹ nhàng ấn xuống một cái, "Chính là chỗ này, ấn xuống sẽ có cảm giác đau đớn một chút, nhưng có thể nhanh chóng giảm bớt sự mệt mỏi trên thân thể."

"Huyệt Phong Trì?" Louis Thương Nghiêu cũng như đại đa số người phương Tây không tin tưởng lắm vào vị trí huyệt vị trên cơ thể con người, hấn có chút nhú mày, "Cái từ này nghe hơi lạ?"

"Chỉ là vì anh không biết Trung y mà thôi, nhưng tôi cũng biết sơ sơ vài điều. Trong các tài liệu y học Trung Quốc có ghi lại, Phong Trì là huyệt thuộc kinh Túc Thiếu Dương đảm, hội với Dương Duy mạch, có vị trí nằm ở chỗ hõm nhất sau gáy. Có tác dụng khu phong, giải biểu, sơ tà, thanh nhiệt, thông nhĩ (tăng thính lực), minh mục (tăng thị lực). Thường được áp dụng chữa các bệnh cảm mạo, hoa mắt, chóng mặt, các bệnh về mắt, bệnh về tai... Kinh nghiệm của tiền nhân

phối hợp với huyết Khúc Trì để chữa đau đầu, huyết áp cao, bệnh về thần kinh..." Lạc Tranh nhẹ nhàng giải thích.

"Mấy thứ đó tôi nghe không hiểu lắm." Louis Thương Nghiêu nói mấy lời này là thật lòng, tuy nói tiếng Trung của hắn rất khá, nhưng cũng chỉ là giao tiếp mà thôi, còn đối với thể loại tài liệu cổ của Trung Quốc, đối với người phương Tây như hắn mà nói quả thực quá khó khăn.

Nhưng mà, có thể dễ dàng nhận ra hắn đối với cái huyết Phong Trì kia không có mấy hứng thú, bàn tay to liền đưa ra đem Lạc Tranh kéo tới, nhanh chóng áp chặt nòng dưới thân hắn, xấu xa cười nhẹ, "Em luôn thông minh như vậy, không phải không nghe ra ý tứ trong lời nói của tôi chứ?"

Lạc Tranh đương nhiên biết rõ hắn có lòng muốn chiếm tiện nghi của nàng, hờ hững cong môi nói, "Anh nên biết, tôi chỉ có hứng thú đối với thứ anh vừa đưa mà thôi."

"Em thật là một tiểu yêu tinh thông minh, luôn biết cách đả kích lòng tự tin của đàn ông." Louis Thương Nghiêu tà mị cười khế, ngồi dậy, cầm lấy thanh chip kia nói, "Đây là toàn bộ tài liệu liên quan đến hoạt động của tập đoàn WORLD, chỉ cần em bỏ vào máy tính khởi động, em sẽ biết rõ mọi chuyện liên quan đến tập đoàn."

Lạc Tranh đem cái vật nhỏ bé này để trong lòng bàn tay, lại nhìn đến bên cạnh nó có một khe cắm, nhưng nhìn toàn thể thì không thấy vật này giống cái ổ cứng di động hoặc là thứ gì đó tương tự chút nào.

"Đây là sản phẩm công nghệ cao, nếu không có mật khẩu, cho dù bỏ vào máy tính em cũng không nhìn thấy gì hết, bên ngoài có rất nhiều người dùng trăm phương ngàn kế để đoạt lấy nó nhưng cũng không làm nên chuyện gì." Louis Thương Nghiêu khế nói.

Lạc Tranh nhìn nó, suy nghĩ hồi lâu, ngẩng đầu, "Trong này, không chỉ đơn giản là tài liệu phải không?"

"Đúng vậy." Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, "Ngoại trừ tài liệu, còn có thông tin về tất cả sản nghiệp của tập đoàn, số tiền giao dịch trong các thương vụ, danh sách khách hàng cùng quan chức chính

phủ các nước thường xuyên có quan hệ mua bán."

Lạc Tranh nghe những lời này không khỏi khẽ run lên.

"Bí mật thương mại?"

"Phải." Louis Thương Nghiêu rất thoải mái thừa nhận.

Lạc Tranh thực sự bị kinh ngạc, một phần là bởi vì cái vật nhỏ bé trong tay nàng lại chứa đựng một khối lượng dữ liệu khổng lồ như vậy, mặt khác nàng lại bị nó mê hoặc và có không ít điểm nghi vấn.

"Tôi muốn biết, vật quan trọng như vậy...tại sao anh lại đưa cho tôi?"

Những tài liệu có liên quan đến tập đoàn WORLD, lúc trước nàng đã phí bao tâm tư cùng công sức để điều tra mà không được. Không ngờ tài liệu liên quan đến nó lại được cất giữ một cách cẩn mật như vậy, khó trách hoạt động của tập đoàn này vẫn luôn rất thần bí.

Louis Thương Nghiêu cười khế, nụ cười ánh lên vẻ tinh ranh như một chú mèo giáo hoạt, hấn xáp lại gần, chăm chú nhìn vào ánh mắt đầy nghi vấn của nàng, thong thả đáp, "Bởi vì, sau khi em biết được nội dung trong này, cả đời này em sẽ hết lòng ở bên tôi mà làm việc."

Những lời của Louis Thương Nghiêu khiến Lạc Tranh thực sự ngỡ ngẩn cả người, đôi mắt trong veo bất giác cũng sửng lại, giống như hai vì tinh tú sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, đôi môi anh đào khẽ hé mở, làn môi mềm mại như nụ hoa, khiến người ta không kìm lòng mà muốn hôn lên đó.

Nàng cứ như vậy nhìn Louis Thương Nghiêu cho đến khi tiếng cười trầm khàn của hấn vang lên, rồi lại kìm lòng không được mà cúi xuống hôn lên đôi môi căng mọng của nàng, lúc đó Lạc Tranh mới có lại phản ứng.

"Ý của anh là, chuẩn bị để tôi bắt đầu tiếp nhận pháp vụ của tập đoàn WORLD?" Một lúc lâu sau, nàng nghi ngờ hỏi lại hấn. Trước giờ, hấn vẫn luôn phản đối chuyện này, nàng còn tưởng rằng, hấn thực sự muốn đem mình nuôi nhốt trong biệt thự như một sủng vật cả đời này.

"Phải!" Louis Thương Nghiêu trả lời rất chắc chắn, ánh mắt hấn cũng ánh lên sự kiên định vô cùng. Một lúc sau, hấn lại lên tiếng,

"Nếu thật sự có thể, tôi tuyệt đối sẽ không để em có cơ hội tiếp xúc với công việc tại tập đoàn WORLD."

"Vì sao?" Lạc Tranh thực sự nghĩ không ra, "Anh đã không muốn như vậy, sao giờ lại thay đổi chủ ý? Vì sao anh không muốn cho tôi tiếp nhận pháp vụ của tập đoàn? Chẳng lẽ, anh lo tôi sẽ đem những bí mật thương nghiệp này tiết lộ ra ngoài?"

"Chuyện đó không liên quan đến các bí mật kinh doanh." Giọng nói của hắn đầy khẳng định trả lời cho nghi vấn của nàng, bàn tay to khỏe nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng trắng trẻo như vàng trắng kia, nửa thật nửa giả nói, "Bởi vì, tôi không có thói quen để cho phụ nữ nhúng tay vào công việc kinh doanh của mình."

"Vậy...." Lạc Tranh lại càng khó hiểu hơn. Đã như vậy, tại sao lúc này hắn lại thay đổi thói quen của mình chứ?

Louis Thương Nghiêu dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, nhẹ nhàng nói, "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, nếu như em đã muốn làm việc, vậy thì làm dưới quyền của tôi, còn công việc bên phía Dennis, em trực tiếp từ chối đi." Giọng điệu của hắn vừa có chút như thương lượng, lại vừa mang tính mệnh lệnh không cho phép chối từ.

"Gì cơ?" Lạc Tranh lại lần nữa giật mình, nhưng lần này rất nhanh liền khôi phục lại phản ứng. Rốt cục nàng cũng hiểu ra vì sao hắn lại thay đổi tâm ý. Suy nghĩ một lát, Lạc Tranh lên tiếng phản đối, "Anh không có quyền can thiệp vào thời gian tự do của tôi."

"Không có quyền? Ở trên đời này, ngoại trừ tôi, không ai có tư cách để can thiệp vào tự do của em." Louis Thương Nghiêu ngạo nghễ tuyên bố.

Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hắn, nhẹ giọng nhắc nhở, "Đừng quên, anh đã thua tôi, cho nên, cái quyền lợi này của anh không có chút giá trị nào hết."

"Em sai rồi, từ khi bắt đầu em đã sai rồi." Louis Thương Nghiêu không hề tức giận mà còn cười, bàn tay vươn ra kéo nàng ôm vào lòng, nụ cười trên môi đầy vẻ hài lòng vì đã thực hiện được âm mưu.

"Kể từ khi em gặp tôi, thời gian của em đã là của tôi rồi, em đã

sớm không có tự do nữa, cho nên trận đấu vừa rồi cho dù em thắng hay thua đều không có nghĩa lý gì hết."

"Anh..." Hôm nay, Lạc Tranh cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là lật lọng, cái gì gọi là bất chấp quy tắc. Nàng cắn chặt đôi môi anh đào hồi lâu, rốt cục cũng thốt ra câu đã kìm nén trong lòng bấy lâu nay.

"Louis Thương Nghiêu, sao anh có thể không biết xấu hổ đến mức này?"

Nói ra những lời này, chẳng khác nào mắng hấn là kẻ không có giáo dục. Giờ khắc này, Lạc Tranh thực sự muốn cùng hấn tranh cãi ầm ĩ một trận.

Đáng tiếc, Louis Thương Nghiêu vĩnh viễn là loại người không thể đoán biết được tâm tư thông qua vẻ mặt không chút biến hoá của hấn, tâm tư của hấn sâu như biển, mặt cũng không hề đổi sắc. Nghe xong mấy lời của nàng, hấn chỉ cười lạnh một tiếng, "Nghe em nói những lời này, tôi biết rõ em đã chấp nhận..."

"Tôi đã ký hợp đồng với Dennis..."

"Thứ hợp đồng vô hiệu đó không cần phải tuân thủ." Louis Thương Nghiêu nhàn nhã đắc ý nhìn nàng, thấy mặt nàng biến sắc, lại nhếch môi cười, "Em không nghĩ lại xem, pháp vụ của tập đoàn WORLD đủ để đè chết người, làm sao em còn thời gian đảm nhiệm vị trí luật sư đại diện cho Dennis chứ? Tôi chính là nghĩ thay cho em mà thôi."

"Louis Thương Nghiêu, anh đã đi tìm Dennis?" Lạc Tranh rất thông minh đoán ngay ra chuyện này.

Hấn chỉ cười mà không nói gì, đem thanh chip kia lại lần nữa nhét vào tay nàng, giọng nói trầm thấp vang lên đầy nghiêm túc, "Như vậy đi, tôi cho em đủ thời gian để xem hết những tài liệu này. Sau khi xem xong, tự em quyết định có muốn tiếp nhận công việc bên Dennis không, em thấy sao?"

Lần đầu tiên, hấn cho nàng quyền chủ động trong đời.

Lạc Tranh nhìn thanh chip dữ liệu trong tay, hồi lâu không nói gì, cuối cùng, khẽ gật đầu.

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười hài lòng, thừa dịp nàng trầm tư liền tấn công chớp nhoáng, đem nàng ôm vào lòng, lại không cho nàng kịp phản ứng, trực tiếp đè nàng xuống dưới thân.

"A, anh định làm gì?" Lạc Tranh sợ hết hồn, vô thức đưa khuỷu tay chống đỡ lồng ngực của hắn.

Bởi vì hắn vừa mới tắm xong, hạ thân chỉ quấn bằng một cái khăn tắm, lồng ngực vạm vỡ hoàn toàn để trần khiến làn da màu đồng sáng bóng càng hiện lên rõ ràng, khiến nàng càng cảm nhận rõ hơn sự dũng mãnh của hắn.

Louis Thương Nghiêu cũng không bức bách nàng, chỉ là giữ lấy thân hình nhỏ bé, nở nụ cười xấu xa nhìn nàng, "Em nói thử xem!" Nói xong câu này, ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh.

Lạc Tranh có thể nhìn ra dự cảm đang không ngừng thiêu đốt trong ánh mắt hắn, mà dù cho không nhìn vào ánh mắt hắn, từ thân thể đang căng cứng lên mà ghi lấy nàng của hắn kia cũng dễ dàng cảm nhận được, dã thú dưới thân hắn đã sớm thức tỉnh và đang rục rịch hành động.

"Anh đừng như vậy!" Sắc mặt Lạc Tranh có chút mất tự nhiên. Cứ thế này thật không hay cho lắm, chuyện ly hôn của nàng cùng Ôn Húc Khiên còn chưa đâu vào đâu, vậy mà lại cùng người đàn ông này cùng giường chung gối.

"Sao vậy? Tôi muốn em!" Louis Thương Nghiêu đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại, hài lòng nhìn gương mặt có chút lúng túng của nàng.

Trong lòng Lạc Tranh lúc này dâng lên một cảm giác rất không thoải mái, nàng biết rõ là do tâm lý tạo thành. Có đôi khi nàng nghĩ, nàng cùng hắn lúc này, là loại quan hệ gì đây?

Người yêu sao? Không phải...

Tình nhân sao? Có chút giống, nhưng cũng có điểm bất đồng...

Tóm lại, nàng thực cảm thấy rối loạn...

"Tôi không muốn!" Lạc Tranh bức bối nói, nghiêng đầu sang bên, tránh đi sức ép do lồng ngực hắn tạo thành.

Cánh tay đang giãy giụa liền bị Louis Thương Nghiêu bóp chặt lại, sau đó, chỉ bằng một bàn tay, hắn đem hai tay nàng giữ chặt lại trên đỉnh đầu, bàn tay còn lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại, khiến nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm của hắn.

"Tôi muốn em!" Ngữ khí của hắn cực kỳ nghiêm túc, từng câu từng chữ mang theo sức mạnh cường thế.

Lạc Tranh ngây người ra, trong lúc nhất thời quên cả việc giãy giụa. Hắn đang tức giận sao? Nàng cho tới giờ chưa từng thấy hắn tức giận như vậy lúc ở trên giường. Thái độ của hắn lúc này giống như đế vương bị phi tần cự tuyệt, hai đầu lông mày nhíu lại toát lên sự không hài lòng cực độ. Hắn, dựa vào cái gì lại muốn độc đoán như vậy?

Nàng rất muốn đem lời này nói ra, nhưng vào lúc này lại thực không biết nên nói như thế nào. Louis Thương Nghiêu lúc này thật sự rất lạ, nhưng mà có lẽ hắn đối với nàng mà nói, cho tới giờ vẫn là xa lạ như vậy...

Thấy Lạc Tranh không giãy dựa nữa, Louis Thương Nghiêu lại khôi phục vẻ tà mị như trước, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng của hắn kề sát bờ môi nàng, dịu dàng thì thầm.

"Tôi thích em, cho nên, hàng đêm hoan ái có gì không đúng?"

Chương 90: Kế hoạch vĩ đại

Tôi thích em...Tôi thích em...

Những lời này giống như gọng kìm siết chặt lấy Lạc Tranh, mặc dù lòng nàng đã sớm tự nhủ đừng để tâm đến nó, nhưng mà, mỗi lần hần chăm chú nhìn nàng mà thốt lên những lời này, trái tim Lạc Tranh lại không khỏi đập loạn lên. Nhưng nàng vẫn cảm giác hình như hần đang che dấu điều gì đó, nhất định là như vậy... Chẳng lẽ, còn có chuyện quan trọng hơn mà nàng không hề hay biết?

Nàng tin tưởng, trực giác của phụ nữ vẫn luôn là linh mãnh nhất.

"Uhm..." Còn đang mãi nghĩ ngợi, Lạc Tranh chỉ cảm thấy nơi ngực truyền đến một cảm giác nhồn nhột cùng đau nhức, giống như bị người ta dùng lực cắn nhẹ một cái vậy.

Nàng ngước mắt lên, nhìn vào đôi mắt đầy ý cười xấu xa của hần.

"Ở trên giường, còn nghĩ những chuyện khác, đáng phạt!" Nói xong, hần lại cúi đầu xuống...

"Đừng..." Lạc Tranh sao có thể chịu được sự khiêu khích này của hần, muốn đưa tay ngăn cản mới phát hiện toàn thân đã mềm nhũn vô lực.

"Hai nụ hồng mai thật đáng yêu, đã sớm chờ tôi tới chăm sóc rồi!" Giọng nói của hần tràn ngập sự tán thưởng, lại như có chút ranh mãnh trên chốc nàng. Dịu dàng hôn lên khắp da thịt mềm mại, bàn tay hần không ngừng trên chốc từng chỗ mẫn cảm, khiến cho toàn thân Lạc Tranh run lên, cảm giác giống như bị lửa nóng thiêu đốt. Cả khuôn mặt hần đã sớm vùi vào ngực nàng, tham lam ngậm lấy nụ hồng đã sớm dựng lên vì khiêu khích...

Những lời của hần khiến mặt mũi Lạc Tranh đỏ ửng lên...

"Bảo bối, thả lỏng, mỗi lần đều chặt như vậy, sẽ chỉ làm tôi càng thêm điên cuồng..." Louis Thương Nghiêu khàn khàn nói nhỏ, ngón

tay thăm dò vào nơi tư mật, không ngừng khiêu khích khiến cái miệng nhỏ yêu kiều của nàng bật ra tiếng kêu mê người. Hắn càng thêm thích thú thưởng thức bộ dạng vắn vẹo vì khó chịu của nàng, hắn muốn nhìn vẻ kiều mỹ này của nàng, nàng càng bất lực càng khiến hắn muốn yêu thương nàng điên cuồng hơn.

Bàn tay to chậm rãi dờn xuống, mang theo lửa nóng cuồng nhiệt, từng ngón tay thon dài của hắn lướt trên da thịt nàng như vuốt ve những phím đàn, cho đến khi hắn triệt để áp hạ thân xuống, cự thú ngang tàng cứng rắn trong nháy mắt đem nàng chiếm giữ, khiến Lạc Tranh còn đang kinh hãi đã không có cách nào chống cự sự xâm nhập của hắn...

Đêm nay hắn dường như muốn chiếm lấy hết thảy, hết thảy những gì thuộc về nàng, trong tiếng kêu đầy kinh hoàng của Lạc Tranh, hắn vẫn điên cuồng tiến sâu vào cơ thể nàng, không cho nàng chút thời gian thích ứng.

Hắn điên cuồng đem lửa nóng dưới thân tiến vào cơ thể nàng càng lúc càng sâu, mãnh liệt hơn bất cứ lần nào khác.

Hắn giống như ngựa hoang thoát cương, cuồng dã cùng dững mãnh như thể muốn phá huỷ hoàn toàn hoa viên bí mật của nàng, cuồng bạo kích động thân thể nhỏ bé mảnh mai, hết lần này tới lần khác.

Đầu óc Lạc Tranh lúc này đã bị dục vọng làm cho hôn mê, vô thức phát ra tiếng ngâm nga khe khẽ...

Louis Thương Nghiêu dường như đã biến thành một người khác, điên cuồng công thành chiếm đất, dường như muốn đem dục vọng bản thân thiêu đốt nàng, khiến nàng hoàn toàn tan vào trong hắn...

Đêm càng khuya...

Chỉ còn tiếng thờ dốc trầm đục của đàn ông và tiếng ngâm nga yêu kiều của phụ nữ không ngừng vang lên từ phòng ngủ chính trong căn biệt thự...

Cho đến trưa ngày hôm sau, Lạc Tranh mới có tinh lực rời khỏi giường. Khi nàng tỉnh lại, Louis Thương Nghiêu đã sớm rời đi, nhưng trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi hoắc hương đặc

trung của hắn. Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã bắt đầu thích ứng với mùi hương như có như không này.

Trong phòng ăn, đồ ăn đã được chuẩn bị rất chu đáo. Dường như đây đã trở thành thói quen của Louis Thương Nghiêu. Chỉ cần hắn ở lại qua đêm, ngày hôm sau nhất định sẽ vì nàng chuẩn bị đồ ăn rất tỉ mỉ. Cho dù hắn đi công tác, cũng sẽ sai người đúng giờ mang đến những món mà Lạc Tranh thích ăn nhất.

Về điểm này, Lạc Tranh thật sự không có gì để phàn nàn. Nàng cũng phải thừa nhận, người phụ nữ nào được Louis Thương Nghiêu cưới làm vợ nhất định sẽ cực kỳ hạnh phúc. Nhưng mà người đàn ông như hắn thật sự thích hợp làm một người chồng sao?

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh bất đắc dĩ cười nhẹ, không ngờ bản thân mình lại đi nghĩ đến chuyện này.

Đưa mắt nhìn qua thanh chip trên đầu giường, nàng suy nghĩ một chút liền đi vào phòng làm việc.

Tối qua, Louis Thương Nghiêu đã chính miệng đem mật khẩu nói cho nàng, vì thế sau khi thông qua hàng loạt quá trình quét dữ liệu và xác nhận thông tin, tài liệu cuối cùng cũng được mở ra..

Hàng loạt tài liệu cơ mật đều được lưu trữ rất chi tiết.

Cho tới giờ, Lạc Tranh đều tò mò không biết WORLD thực chất là một tập đoàn như thế nào, bối cảnh của nó lớn đến mức nào mà có thể một tay che trời, chi phối cả hai giới hắc đạo, bạch đạo. Để được như vậy có nghĩa là sản nghiệp dưới trướng tập đoàn này phải trải rộng trên rất nhiều lĩnh vực và phân bố ở khắp nơi trên thế giới? Cho tới giờ, nàng cũng chỉ biết một chút, đó là dưới trướng tập đoàn WORLD có kinh doanh sòng bạc, nhưng lĩnh vực này chủ yếu liên quan đến hắc đạo mà thôi, vậy còn những nhánh kinh doanh khác thì sao?

Khẽ thở dài một cái, mở xem các văn bản trước mắt một lúc, những trang tài liệu hiện lên khiến Lạc Tranh thực sự sửng sốt...

Dữ liệu được phân ra rất cụ thể, sản nghiệp của tập đoàn WORLD, từ tài chính đến công nghiệp hiện ra rất rõ ràng, có những thứ mà Lạc Tranh chưa từng dám tưởng tượng đến, khiến nàng có

cảm giác không thờ nổi...

Tập đoàn WORLD đích thực được phân chia thành hai mảng kinh doanh theo hắc, bạch hai đạo. Trong lĩnh vực kinh doanh bình thường, tập đoàn chủ yếu kinh doanh dầu mỏ, xem cận kẽ tài liệu mới biết được, tập đoàn này khổng chế khá nhiều trữ lượng dầu ở khu vực Trung Đông, ngoài ra, sản nghiệp trong lĩnh vực công nghệ thông tin cũng có thị phần không nhỏ, cuối cùng là ngành công nghiệp nặng, họ tham gia lĩnh vực sản xuất thép và các loại kim loại quý hiếm khác.

Đương nhiên, Lạc Tranh còn thấy hàng loạt tài liệu khá nhạy cảm liên quan đến việc sản xuất vũ khí hạng nặng, bất quá, mảng này được liệt vào lĩnh vực kinh doanh bên hắc đạo.

Nói cách khác, tập đoàn WORLD ngoại trừ việc kinh doanh bình thường còn là đường dây tiếp nhận đơn đặt hàng sản xuất vũ khí từ các quốc gia, còn chưa kể đến việc buôn bán súng ống đạn dược được vận hành riêng lẻ...

Như vậy xem ra, kinh doanh sòng bạc chỉ là một hạng mục nhỏ nhỏ của tập đoàn mà thôi.

Lạc Tranh khẽ hít một hơi thật sâu, lại mở ra file dữ liệu về phạm vi kinh doanh của tập đoàn. Ở châu Á, chọn lựa đầu tiên là Trung Quốc, Hongkong, Đài Loan, Macau, Hàn Quốc, Nhật Bản. Đương nhiên, ở Malaysia, Brunei, Israel cũng có sản nghiệp nằm rải rác.

Châu Âu càng không phải nhắc tới, từ số lượng dữ liệu của nó không khó nhận ra, châu Âu là thị trường khai thác chủ yếu nhất, kể cả Anh, Pháp, Đức, Thụy Điển, Tây Ban Nha, Phần Lan, Italy. Cả khu vực Bắc Mỹ, Nam Mỹ, ngoài ra khu vực Châu Đại Dương cùng châu Phi cũng là đối tượng đang được khai thác triệt để.

Đương nhiên, trong phần dữ liệu này không thể thiếu những kế hoạch vĩ mô của tập đoàn trong thời gian tiếp theo, nhưng căn cứ vào phần dữ liệu về việc thu mua, sát nhập diễn ra tại khu vực Trung Đông của tập đoàn mấy năm trước, lại thêm các mảnh lới kinh doanh cũng như chính sách phát triển đầy tham vọng khiến Lạc Tranh càng cảm nhận sâu sắc cái gọi là thương trường như chiến trường.

Ở đâu có xung đột sắc tộc ở đó sẽ có xung đột lợi ích, có xung đột lợi ích thì sẽ bùng nổ chiến tranh, đây vốn là một quy luật tất yếu.

Chỉ mới đơn giản xem qua vài phần tài liệu, Lạc Tranh rất cuộc mới biết được, tập đoàn WORLD sở dĩ một tay che trời là bởi vì nó khống chế lợi ích của những đối tượng liên quan. Louis Thương Nghiêu là người vô cùng mạnh mẽ và thông minh, mọi người đều biết, ngành công nghiệp kiểm soát huyết mạch của một quốc gia chính là năng lượng, mà tập đoàn này lại khống chế nguồn năng lượng khá lớn trên toàn cầu, do đó khiến rất nhiều quốc gia và các quan chức chính phủ phải phụ thuộc vào nó.

Nói cách khác, vàng hào quang của Louis Thương Nghiêu không phải là ở thân phận vương thất của hắn mà là những thứ mà hắn nắm trong tay. Nhưng đồng thời hắn cũng là người rất nguy hiểm, cực độ nguy hiểm, những thứ được lưu giữ trong này đủ để bảo đảm cho hắn cả đời này bình an vô sự. Trong thanh chip dữ liệu, hắn có đầy đủ chứng cứ về các vụ giao dịch, một khi hắn xảy ra chuyện, những thứ này sẽ bị phát tán ra ngoài. Nói cách khác, mọi người đều phải giữ nguyên hiện trạng của mình để đảm bảo an toàn cho bản thân. Việc đó còn quan trọng hơn so với việc lấy mạng hắn nhiều.

Xem xong những thứ này, Lạc Tranh rất cực hiểu rõ, vì sao bộ dạng của Louis Thương Nghiêu luôn giống như một người không có mấy chuyện gì để làm, độc lai độc vãng, thậm chí bên cạnh không thấy có một vệ sỹ nào đi theo. Có lẽ, hắn cũng có vệ sỹ, nhưng đều âm thầm đứng trong bóng tối, nàng không hề nhìn thấy mà thôi, nếu không sao hắn có thể có bản lĩnh lớn đến vậy.

Trong dữ liệu cũng có nhắc đến lĩnh vực kinh doanh xa xỉ phẩm tại Pháp, đúng như phân tích của nàng, tập đoàn RM này chỉ là vỏ bọc bên ngoài để hợp lý hoá nguồn tài chính, làm cho luồng tiền có nguồn gốc mờ ám trở nên trong sạch mà thôi. Ngoại trừ thông qua lĩnh vực xa xỉ phẩm để rửa tiền, tập đoàn WORLD còn tiến hành thu mua nhiều công ty, xí nghiệp khác nhau với cùng mục đích như vậy.

Nói cách khác, về phía bạch đạo, tập đoàn có một vỏ bọc hoàn toàn sạch sẽ, chủ yếu có tác dụng rửa tiền, còn phía hắc đạo, sòng

bạc là nơi tốt nhất để hợp lý hoá hết mọi nguồn tài chính cần được minh bạch.

Lạc Tranh không thể không bội phục chiến lược kinh doanh vĩ đại cùng chi tiết đến vậy. Các ngành nghề kinh doanh đều có mối liên hệ chặt chẽ, hỗ trợ lẫn nhau, mà việc này khẳng định là một người bình thường không thể nào đảm đương được. Xem kỹ lại mới thấy, tập đoàn WORLD đã có hơn 100 năm lịch sử, kể từ khi Louis Thương Nghiêu tiếp nhận việc điều hành tập đoàn, càng khiến cho phạm vi ảnh hưởng của nó được trải rộng hơn, và hẳn đã làm rất tốt chuyện này.

Phải nói rằng, sản nghiệp của tập đoàn WORLD trong suy nghĩ của Lạc Tranh lúc trước thật không nhiều đến thế này, nàng chỉ đoán được một lĩnh vực kinh doanh của nó là kiểm soát năng lượng mà thôi. Đúng vậy, kiểm soát nguồn năng lượng tương đương với việc khống chế huyết mạch của nền kinh tế.

Lạc Tranh thực có chút cảm giác sợ hãi, không thể không tạm dừng việc xem tài liệu một lát. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nàng không cách nào tiêu hoá từng ấy nội dung, bối cảnh của tập đoàn WORLD hoàn toàn vượt xa khả năng tưởng tượng của nàng.

Đây thực sự là một bí mật cực lớn, hơn nữa còn là cơ mật kinh doanh đáng sợ, không khó tưởng tượng ra có bao nhiêu đối thủ hy vọng có thể lấy được thanh chip này, bởi vì một khi lấy được nó sẽ là một đòn trí mạng khiến tập đoàn WORLD tan rã.

Ngón tay Lạc Tranh bất giác run lên, nàng không biết tại sao Louis Thương Nghiêu lại tin nhiệm nàng, đem những tài liệu trọng yếu như vậy giao cho nàng, khiến nàng hoàn toàn nắm được mọi bí mật có thể không chế cả tập đoàn.

Đang nghĩ ngợi, lầu dưới bỗng vang lên tiếng chuông cửa, một hồi lại một hồi, dồn dập nối tiếp nhau.

Lạc Tranh bị giật mình, vội tắt máy tính, cất mọi tài liệu cẩn thận xong xuôi, hít sâu một hơi, đi xuống dưới lầu...

Lạc Tranh tuyệt đối không hề ngờ tới, người bất ngờ ghé thăm nơi này lại là Ôn Húc Khiên.

Hắn bất ngờ xuất hiện trước mắt nàng như vậy. Khi nhìn thấy Lạc Tranh ra mở cửa, trong nháy mắt, nét mặt hắn hiện lên một nụ cười thâm trầm.

Lạc Tranh vô thức lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt cũng nổi lên tia cảnh giác, không phải nàng chuyện bé xé ra to mà là nàng cảm thấy hôm nay Ôn Húc Khiên có gì đó rất lạ. Còn nữa, sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

"Không định mời tôi vào nhà sao?" Ánh mắt Ôn Húc Khiên ngừng lại trên gương mặt nàng, dường như đã sớm có âm mưu.

Lạc Tranh vốn muốn cự tuyệt, nhưng biết rõ hắn nếu đã tìm tới chỗ này nhất định là muốn nói gì đó. Nghĩ vậy nên nàng khẽ mỉm cười nghiêng người tránh qua một bên, "Mời vào!"

Nàng nói năng rất khách sáo, không khó nhận ra, đối với hắn nàng đã hoàn toàn chết tâm rồi.

Ôn Húc Khiên đương nhiên cũng hiểu, cũng không biểu hiện gì, chỉ cười nhạt một tiếng, nhàn nhã tự đắc bước vào trong.

Lạc Tranh đóng cửa lại, đi vào phòng khách, lại thấy bộ dạng đang hăng hái đánh giá căn biệt thự của hắn, lạnh nhạt nói.

"Mời ngồi!"

Ôn Húc Khiên cười cười, đi đến sofa gần cửa sổ ngồi xuống, đợi Lạc Tranh pha một bình thanh trà xong xuôi, liền cất giọng đầy toan tính đậm vẻ ghen tuông.

"Tranh Tranh, cô như vậy là không đúng rồi, chúng ta vẫn chưa có ly hôn, cô đã không chờ được mà về đây chung sống với người đàn ông khác, như vậy đối với việc ly hôn cũng không được thuận lợi đâu."

Lạc Tranh biết rõ lần này hắn tới không hề có ý tốt, nếu đã tìm tới tận nơi này, đã nói lên hắn sẽ không chịu thoái mái mà ký đơn ly hôn rồi.

"Húc Khiên, tôi niệm tình anh đã từng giúp đỡ tôi, tuy rằng anh làm vậy là có mục đích riêng, nhưng thật sự tôi cũng đã nhận được sự giúp đỡ của anh. Nếu anh đến đây vì việc ly hôn thì tôi sẽ tiếp chuyện còn nếu như anh tới vì có mục đích khác, thứ lỗi tôi không

thể tiếp tục ngồi đây được."

"Sao vậy, tức giận?" Về mặt Ôn Húc Khiên có chút không hài lòng, lại đưa mắt nhìn xung quanh, "Cũng khó trách cô vội vã ly hôn với tôi, hẳn ra tay hào phóng như vậy đương nhiên khiến cô muốn quên đi người chồng này rồi. Nhưng mà Tranh Tranh, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, lẽ nào cô cũng đã quên?"

"Tôi không biết anh đang nói bậy bạ cái gì." Lạc Tranh lạnh giọng nói, "Tôi nghĩ, anh đến đây tuyệt đối không phải là để xem tôi sống như thế nào chứ?"

"Đương nhiên!" Ôn Húc Khiên dựa người vào sofa, nói thẳng thừng, "Nhưng mà, cô cũng biết, nếu muốn ly hôn sẽ phải phân chia tài sản chung của hai vợ chồng, cô nói xem, căn biệt thự này có tính hay không đây?"

Lạc Tranh giống như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời.

"Ôn Húc Khiên, anh điên rồi sao? Căn biệt thự này sao có thể tính là tài sản chung được."

"Không cần khẩn trương, tôi chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi." Ôn Húc Khiên vắt chéo hai chân, cười lạnh nhìn Lạc Tranh, "Căn biệt thự này đương nhiên không thể tính là tài sản chung của chúng ta, bởi vì nó vốn là do tên gian phu của cô tặng cho cô mà."

Gương mặt Lạc Tranh bất giác biến sắc, "Ôn Húc Khiên, nói chuyện chú ý một chút!"

"Tôi nói có gì sai sao? À, có lẽ tôi dùng từ không chính xác lắm, phải nói các người là một đôi gian phu dâm phụ mới đúng." Ôn Húc Khiên dùng từ càng lúc càng cay nghiệt.

Lạc Tranh gắt gao nhìn chằm chằm Ôn Húc Khiên, lúc này nàng ngược lại không muốn tức giận, bởi vì tức giận, không giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Nàng chỉ có thể đè nén tâm tình đang muốn bốc hỏa của mình xuống, lạnh lùng nói, "Nếu như hôm nay anh đến đây chỉ là để nói mấy lời dư thừa kia thì mời anh đi cho, tôi còn bận việc, không có thời gian nghe chuyện điên khùng của anh."

"Sao vậy, sợ hẳn đột nhiên trở về thấy tôi ở đây sao?" Ôn Húc Khiên cười phá lên.

Tâm tư Lạc Tranh bắt giác run lên, "Anh đang nói ai?"

Ôn Húc Khiên cười lắc đầu, "Tranh Tranh à, tuy nói cô rất thông minh, nhưng cũng không nên đem tất cả mọi người coi như đồ ngốc chứ? Tôi còn có thể nói ai? Đương nhiên là bạn tốt của tôi, cũng là tên gian phu của cô - Thương Nghiêu rồi."

Lạc Tranh nghiêm mặt nhìn Ôn Húc Khiên hồi lâu mới lên tiếng, "Anh muốn thế nào? Đối với việc ly hôn tôi đã quyết định dứt khoát rồi. Lẽ nào, anh còn muốn tôi coi như không có chuyện gì sau khi biết được bộ mặt giả dối của anh?"

"Giả dối? Tôi sao có thể giả dối đây?" Ôn Húc Khiên buồn cười nhìn nàng, "Cô đừng cho rằng tôi không biết cô đang chung sống với Thương Nghiêu, có cần tôi đi vào phòng tắm trong phòng ngủ kiểm tra xem ở đó có vật dụng của đàn ông hay không đây?"

Lạc Tranh khế cắn chặt răng, cố giữ sắc mặt thật tỉnh táo, nói rõ ràng với hắn, "Ôn Húc Khiên, anh bây giờ không có tư cách nghi ngờ tôi về bất cứ chuyện gì, nếu như nói tôi đã cùng người khác chung sống, vậy so với anh cũng là bên tám lạng bên nửa cân mà thôi."

"Cho nên, làm sao tôi có thể cam lòng mà ly hôn với cô đây?" Ôn Húc Khiên nở nụ cười đầy mưu mô...

Chương 91: Âm hồn bất tán

Lạc Tranh nghe những lời đó, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh cứng lại, khẽ nhíu mày.

"Anh có ý gì?" Thoả thuận ly hôn nàng đã ký tên và gửi cho hắn từ lâu, vấn đề giữa họ cũng đã nói rất rõ ràng, nhưng mà xem bộ dạng hắn lúc này thì có thể thấy hắn không định đặt bút ký thoả thuận này.

Ôn Húc Khiên cười đứng dậy, đi đến trước mặt Lạc Tranh, duỗi tay ra bóp chặt lấy bả vai nàng, "Thật ra tôi và cô đều cùng là một loại người, đều có thể vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Nhiều năm nay, không phải cô cũng không ngừng lợi dụng điều kiện mà tôi đem lại cho cô để tiến lên hay sao? Hiện giờ, đổi lại là Thương Nghiêu, bởi vì cô biết rõ, hắn có thể cho cô càng nhiều, càng nhiều hơn..." Hắn vừa nói bàn tay vừa chậm rãi dờ xuống...

"Tranh Tranh, cùng một loại người thì nên ở cùng một chỗ. Cho nên, cô ở bên tôi mới là thích hợp nhất, sao không..."

"Mời anh bỏ tay ra!" Lạc Tranh nén lại cơn giận dữ, không đợi hắn nói xong, lạnh lùng lên tiếng cắt ngang, lại thuận thế đẩy mạnh bàn tay không an phận của hắn ra khỏi người nàng.

"Anh sai rồi, tôi và anh không phải cùng một loại người. Đúng vậy, tôi luôn theo đuổi niềm vui của sự thành công, nhưng tôi sẽ không dùng những thủ đoạn ám muội để đạt được mục đích. Đó chính là sự khác biệt giữa tôi và anh."

"Thật sao?" Ôn Húc Khiên cười lạnh, "Xem thái độ của cô, nhất định là cuộc hôn nhân này phải kết thúc rồi?"

"Ý của tôi đã rất rõ ràng, tôi và anh không thể quay lại." Giọng nói trong trẻo của Lạc Tranh vang lên, lộ ra sự kiên quyết cực độ, ngay cả ánh mắt nàng cũng vô cùng kiên định.

Ôn Húc Khiên nghe vậy, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng. Hắn lại

lần nữa ngồi xuống sofa, nhìn Lạc Tranh, chậm rãi nói từng lời.

"Cô cho rằng, tôi sẽ dễ dàng từ bỏ cô như vậy sao?"

Mi tâm Lạc Tranh khẽ nhíu lại, "Anh muốn thế nào?"

"Muốn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta." Ôn Húc Khiên vừa nói vừa đan hai tay lại.

"Không đời nào, anh từ bỏ ý nghĩ này đi." Lạc Tranh thẳng thừng cự tuyệt.

"Thật sự là bất đắc dĩ a..." Ôn Húc Khiên làm ra bộ dạng nuối tiếc khẽ thở dài, "Nếu như cô kiên trì như vậy, tôi chỉ có thể đem vật đó công bố ra ngoài, đến lúc đó, người chịu thiệt chỉ có cô mà thôi."

"Vật đó? Đó là thứ gì?" Lạc Tranh có chút không hiểu, lạnh lùng hỏi hấn, "Anh rốt cuộc muốn nói gì?"

Ôn Húc Khiên dùng bộ dạng nhàn nhàn nhìn nàng, giọng nói cực kỳ lạnh lùng lại cất lên.

"Cô biết không? Vào ngày chúng ta kết hôn, tôi đã nhận được một món quà rất đặc biệt, thật sự rất đặc biệt."

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi nổi lên một hồi nghi hoặc, nhưng cũng chỉ lẳng lặng nhìn hấn, chờ hấn nói tiếp. Nếu như sự phân tích của nàng là chính xác, thì cái món quà kia chính là mục đích khiến hấn tới đây hôm nay.

Ôn Húc Khiên đương nhiên biết nàng đang chơi đòn tâm lý. Hấn cười khẽ, không hề gì, hấn tin rằng mình đã có được chứng cứ có lợi có thể giúp cho mọi việc của hấn đều thuận lợi.

"Muốn biết là thứ chứng cứ gì sao?" Hấn hơi nhướn mày.

"Anh muốn nói cái gì, cứ việc nói ra đi." Lạc Tranh vẫn luôn duy trì thái độ lạnh lùng, ánh mắt cũng không hề biến đổi. "Ấp a ắp ứng luôn không phải là phong cách của anh."

"Được lắm! Vậy để tôi nói rõ ràng cho cô biết, vào ngày hôn lễ của chúng ta, tôi nhận được một đĩa CD, bởi vì tò mò nên tôi đã xem qua. Không xem không biết được, thì ra cô vợ sắp cưới của tôi, người luôn miệng nói muốn dành tất cả những gì tốt đẹp nhất cho đêm tân hôn, lại có thể đê tiện như vậy!" Giọng nói của Ôn Húc Khiên đột ngột chuyển lạnh, từng lời giống như những lưỡi dao sắc bén

hung hăng lao về phía Lạc Tranh.

Lạc Tranh sửng ngờ, hồi lâu cũng không có phản ứng.

Hắn đang nói cái gì?

Khoé môi Ôn Húc Khiên từ từ nhếch lên một nụ cười lạnh, đến gần Lạc Tranh, ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, "Sao rồi, nghe chuyện này kinh hoàng lắm phải không? Cô biết không, lúc tôi nhìn thấy cái đĩa CD đó cũng kinh ngạc như vậy. Trong cái đĩa đó, thân thể của cô quả thực rất đẹp, biểu hiện trên giường lại vô cùng mê người... Cô nói xem, người phụ nữ vừa có thể làm tốt công việc vừa có thể ở trên giường quyến rũ như vậy, tôi sao có thể cam lòng buông tay đây? Tôi thật hối hận đã không chiếm lấy cô từ trước...."

"Đủ rồi!" Lạc Tranh hất thẳng tay hắn ra, ánh mắt trong trẻo giờ tràn ngập sự tức giận, lạnh lùng quát lên, "Anh còn nói năng bậy bạ, tôi sẽ kiện anh tội phỉ báng!"

"Được, tùy ý cô thôi." Ôn Húc Khiên bày ra vẻ mặt đầy thách thức, một tay bóp chặt cằm nàng, khiến nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt hắn lúc này cũng chuyển lạnh băng, hung dữ nói, "Đến lúc đó, tôi sẽ đem CD này công bố cho thiên hạ biết, để cho mọi người xem xem, mỹ nữ luật sư ở trên giường phóng đảng tới cỡ nào, kẻ nào cũng có thể thoải mái..."

"Bốp!" Lạc Tranh vung tay lên, một cái tát giáng thẳng vào mặt hắn, đem những lời bần thiêu của hắn đánh tan. Sắc mặt của nàng nghiêm lạnh, ánh mắt cũng hết như hàn băng, sáng long lanh nhưng lộ rõ vẻ quyết liệt, không thể xâm phạm.

Gò má Ôn Húc Khiên đỏ cả mảng lớn, hắn cũng không lấy tay xoa má mà sắc mặt càng lúc càng trở nên xanh mét, liền đó, một tay vươn ra, hung hăng giáng một cái tát lên khuôn mặt nàng.

"Đồ điểm thú, dám đánh tôi sao?" Hắn vừa mắng, vừa đưa tay túm lấy tóc nàng, nhìn môi nàng bật ra một dòng máu đỏ tươi, ánh mắt càng thêm ác độc.

"Cô tưởng mình là ai? Cô cho rằng cứ lên người Thương Nghiêu thì có thể bay lên trời sao? Tôi không ngại nói cho cô biết,

hắn chẳng qua chỉ chơi đùa với cô một chút mà thôi. Cô tưởng rằng hắn sẽ coi cô như bảo bối sao? Tốt nhất nên ngoan ngoãn bỏ ý nghĩ ly hôn đi, nếu không tôi sẽ khiến cho cô thân bại danh liệt, đau đến không muốn sống nữa!"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy trời đất như rung chuyển, mắt hoa đầu váng, những hình ảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc thoáng hiện lên trong đầu rồi lại nhanh chóng tan biến. Nàng không rõ đó là cái gì, chỉ cảm thấy da đầu đau đớn cả mảng lớn, trong miệng cũng có một mùi vị ngai ngái mà nàng biết rõ đó là máu...

"Nhìn tôi, đồ điếm thú!" Ôn Húc Khiên nắm chặt tóc nàng, cưỡng bách nàng phải ngẩng đầu, "Cô còn tin vào thứ tình yêu thiên trường địa cửu hay sao?" Tôi cho cô biết, Thương Nghiêu kia chẳng qua thấy thân hình cô vừa mắt nên muốn ngủ với cô mà thôi. Cô ở trong mắt đàn ông chẳng qua chỉ là công cụ để phát tiết không hơn không kém."

Bên tai Lạc Tranh vẫn không ngừng vang lên những âm thanh huyền ảo, dường như có rất nhiều người đang âm ỉ vậy. Nàng ra sức giãy giụa, nhưng sức lực của phụ nữ làm sao có thể bì với đàn ông, nhất là khi hắn còn đang trong cơn điên dại như vậy. Nàng dường như lại nghe thấy âm thanh đầy dữ tợn của cha, còn có hình ảnh máu me đầm đìa, rất rất nhiều máu...

"Giết cô! Tôi giết cô!..."

Những hình ảnh trong đầu cùng khung cảnh thực tế không ngừng kích động bên tai nàng, khiến nàng trong lúc nhất thời không phân rõ là mơ hay là thực?

Lạc Tranh không chút động đậy, hai mắt mở to đã trở nên mờ mịt, không biết là bởi vì đau đớn trên thân thể hay bởi cái gì khác...

Bởi vì giãy giụa nên quần áo Lạc Tranh có chút lộn xộn, mà Ôn Húc Khiên từ trên cao nhìn xuống, vừa vặn nhìn thấy phần ngực nàng ẩn hiện nơi cổ áo. Khe rãnh mê người với cảm giác da thịt trắng muốt mềm mại khiến lửa giận trên người hắn nhanh chóng biến thành dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông.

Ánh mắt hắn bắt đầu trở nên thâm trầm, một tay vẫn nắm chặt lấy tóc nàng như trước, khiến cho đầu nàng hơi ngửa về phía sau, một tay kia đã không thể chờ thêm giây phút nào nữa mà nhanh chóng kéo mở nút áo phía trên của nàng, bầu ngực mê người nhanh chóng rơi vào tầm mắt tham lam của hắn.

"Tranh Tranh à, tôi thực không ngờ tới thân thể cô lại mê người đến vậy, chẳng trách Thương Nghiêu kia luôn không thể quên được cô."

Giọng nói của hắn đã chuyển thành thô cát cùng trầm đục bởi dục vọng, đưa tay vào giữa nơi cổ áo đang mở ra của nàng, bàn tay vì hưng phấn mà trở nên run rẩy, "Đây chẳng phải thứ khiến Thương Nghiêu mê hồn mỗi đêm sao. Tranh Tranh, cô như vậy không đúng rồi. Cô là vợ tôi, sao có thể để cho đàn ông khác tận hưởng đây. Hôm nay, để cho tôi hưởng thụ chút đi..."

Nói xong, hắn liền đè thẳng nàng xuống sofa, điên cuồng sờ soạng thân thể quyến rũ của nàng.

"Buông tôi ra, tên khốn kiếp này!" Lạc Tranh cuối cùng cũng đã khôi phục lại ý thức, ra sức phản kháng.

"Cô vẫn muốn làm bộ làm tịch thanh thuần sao? Thân thể cô không phải đã sớm bị Thương Nghiêu giày xéo rồi à? Tôi cho cô biết, chỉ cần tôi một ngày còn không ký tên, cô vẫn cứ là vợ tôi, tôi ngủ với cô cũng là đạo lý rất hiển nhiên." Ôn Húc Khiên dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác, ánh mắt hắn đỏ rực tựa dã thú khát máu, dường như muốn ăn sống nuốt tươi con mồi vậy. Hắn đem Lạc Tranh áp chặt xuống sofa, lời lẽ thốt ra càng lúc càng ghê tởm...

"Buông ra..."

Lạc Tranh thực không dám nghĩ đến Ôn Húc Khiên lại có thể tiện đến trình độ này.

"Buông ra? Được! Cô không phải muốn ly hôn với tôi sao? Cô không phải muốn cùng Thương Nghiêu ngày đêm bên nhau sao? Được lắm, chỉ cần cô theo hầu hạ tôi vài đêm, khiến cho tôi thấy thoải mái, tôi sẽ xem xét việc ký tên." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng cười, bàn tay tham lam không ngừng mò mẫm trên thân thể nàng.

Lạc Tranh thực sự cảm thấy buồn nôn vì những lời bản thủ của hắn. Cho tới giờ, nàng mới biết được, đàn ông lúc trước và lúc sau hoàn toàn không giống nhau. Vì cái gì, vì cái gì mà một người đàn ông vốn tốt đẹp lúc trước lại biến thành bộ dạng như vậy? Vì cái gì mà nàng lại mù quáng mà đi yêu một người như hắn?

"Xoạt..." tiếng vải bị xé rách vang lên, Lạc Tranh cúi đầu nhìn lại, đã thấy áo trên người bị xé rách một mảng lớn...

Thân thể xinh đẹp hoàn toàn lộ ra, làn da trắng mịn như thứ đồ sứ tinh tế khiến ánh mắt hắn sáng lên đầy ham muốn. Hắn cúi đầu xuống, vừa định hung hăng gặm cắn...

Đúng lúc này...

"Húc Khiên, như vậy không hay chút nào!" Cách đó không xa bỗng vang lên một giọng nói trầm trầm, vừa như mang theo chút ý châm biếm, vừa mang theo ý cảnh cáo rõ ràng.

Giọng nói này, ngữ điệu không cao không thấp, nhưng đủ khiến người nghe phải rùng mình.

Ôn Húc Khiên giật thót mình ngồi bật dậy, gương mặt nhìn, sắc mặt lập tức biến thành cực kỳ khó coi.

Cách đó không xa không phải ai khác mà chính là nam chủ nhân của căn biệt thự này, Louis Thương Nghiêu.

Không biết vì lý do gì mà hắn lại đột ngột trở về vào giờ này, thân hình cao lớn mang theo chút lười biếng dựa vào tường, nhìn khung cảnh trước mắt khẽ nở nụ cười nhẹ, như thể người ngoài cuộc nhìn xem trò vui vậy.

Lạc Tranh thừa dịp này liền đem Ôn Húc Khiên đẩy ra, ngồi ở một góc sofa thờ khó nhọc, lại đưa tay khẽ lau miệng, vết máu nhàn nhạt liền dính trên ngón tay thon dài trắng muốt của nàng. Cách đó không xa, ánh mắt Louis Thương Nghiêu lướt qua ngón tay nàng, ánh mắt thoáng hiện lên chút khác thường, là sự đau lòng đầy chân tình.

"Thì ra là anh à?" Ôn Húc Khiên sắc mặt càng thêm lúng túng, chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái vì sự bối rối của bản thân mình, giống như hắn vừa bị bắt gian vậy. Nghĩ tới đây, hắn chợt cảm thấy buồn cười, lưng cũng thẳng lại chút ít, đứng dậy.

Louis Thương Nghiêu không nói gì, nhìn lướt qua mặt hấn một cái, trực tiếp đi về phía Lạc Tranh, ngồi xuống. Không buồn để ý đến Ôn Húc Khiên đang đứng ngay đó, hấn đưa tay ra đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh xoay lại, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thấy khoé môi nàng còn vương lại vết máu, hai hàng lông mày anh tuấn khẽ nhăn lại.

"Húc Khiên, anh có thói quen đánh phụ nữ từ lúc nào thế?" Ngữ khí của hấn nhàn nhạt tựa gió thoảng nhưng lại khiến người nghe có một cảm giác rất bất an, tựa như nguy hiểm đang rình rập ngay đây.

Ôn Húc Khiên thấy hấn công khai chăm sóc Lạc Tranh như vậy, ánh mắt liền tối sầm lại, hừ lạnh một tiếng, "Khi tôi còn chưa ký tên, cô ta vẫn là vợ tôi, tôi muốn đối với cô ta thế nào thì sẽ làm thế đó."

"A?" Louis Thương Nghiêu liền làm ra vẻ không hiểu, lại đưa tay ôm lấy Lạc Tranh vào lòng, bàn tay vòng qua bả vai nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài óng ả. Hấn nghiêng đầu về phía nàng, cười cười hỏi, "Tranh, tôi đối với luật pháp có điều không hiểu cho lắm, em là chuyên gia trong lĩnh vực này nên tôi muốn hỏi em một chút. Có phải trong hôn nhân có một loại tội danh gọi là cưỡng bức, một loại tội danh gọi là bạo hành hay không...."

Nhìn bộ dạng Louis Thương Nghiêu lúc này, hoàn toàn giống như một học sinh đầy khiêm tốn đang chăm chú học hỏi, không chút chú ý đến khuôn mặt đang xám lại như gan heo của Ôn Húc Khiên.

Thân thể Lạc Tranh khẽ run rẩy, đối với những lời Louis Thương Nghiêu vừa nói, căn bản nàng không có nghe được mấy. Nàng chỉ cảm thấy dựa vào ngực hấn thật sự rất ấm áp, rất an toàn, vòng tay của hấn tràn đầy sức mạnh, ôm lấy nàng. Từ bên ngoài nhìn vào giống như vòng ôm thân mật, nhưng chỉ có Lạc Tranh mới biết được, hấn đang chống đỡ toàn bộ sức nặng thân thể nàng. Bộ dạng kinh khủng vừa rồi của Ôn Húc Khiên khiến nàng lại nhớ đến cha mình, mỗi lần như vậy, toàn thân nàng đều trở nên bủn rủn vô lực...

Chìm vào hơi thở nhàn nhạt mùi hoắc hương đặc trưng của hấn, lúc này Lạc Tranh thực sự cảm kích Louis Thương Nghiêu có thể trở về kịp thời, cũng cảm kích hấn đã cho nàng sức mạnh.

Ôn Húc Khiên nhìn thấy một màn trước mặt lại càng thấy chướng mắt, nhăn mày nói, "Thương Nghiêu, anh làm vậy là có ý gì?"

"Không có ý gì cả, người Trung Quốc không phải có câu nói là, "Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ" hay sao? Tôi nghĩ hành động của mình lúc này rất phù hợp với ý nghĩa của câu nói đó." Louis Thương Nghiêu rút cục đưa mắt nhìn về phía Ôn Húc Khiên, bàn tay vẫn không ngừng vỗ về Lạc Tranh đang dựa vào ngực mình, nhìn qua có vẻ như không đếm xỉa gì tới nàng, nhưng thực tế lại đem đến cho Lạc Tranh sự an ủi to lớn.

"Hừ..." Ôn Húc Khiên nghe vậy liền cười lạnh, hấn dùng bộ dạng như nhìn một người không quen biết để nhìn Louis Thương Nghiêu, "Thương Nghiêu, người anh đang ôm trong lòng vốn là vợ tôi."

"Cũng không phải mới một, hai ngày, lúc này anh mới thấy lo lắng sao?" Louis Thương Nghiêu buồn cười nhìn hấn, khẽ lắc đầu, "Đã quá muộn!"

"Anh..."

"Người sống cùng Lạc Tranh chính là tôi, anh không phải cũng có người đẹp khác bên cạnh sao? Trở về đi, nếu không phụ nữ khi làm loạn lên sẽ rất phiền toái."

Louis Thương Nghiêu nhìn hấn, cúi đầu cười, lại lần nữa lên tiếng với ngữ điệu lạnh băng.

"Lời nói của tôi có ý gì anh chắc đã hiểu rất rõ ràng. Húc Khiên, tôi với anh là bạn, cho nên tôi mới khách khí như vậy. Bằng không, người chịu thiệt chắc chắn là anh."

Chương 92: Anh ta là vị hôn phu của cô sao?

Bàn tay Ôn Húc Khiên siết lại thành nắm đấm, đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ trong ngực Louis Thương Nghiêu, nhìn nàng mềm mại như nước mà vùi trong ngực hắn, ngọn lửa ghen tức trong lòng Ôn Húc Khiên càng bùng cháy dữ dội. Hắn lại nhìn chằm chằm Louis Thương Nghiêu, dường như muốn nói gì đó nhưng cố nén lại. Một lúc lâu sau, hắn không nói lời nào, nghiêng chặt hàm răng, rời khỏi biệt thự...

Bầu không khí bất an dần dần tản đi...

Lạc Tranh lúc này giống như một đứa bé vô lực không nhúc nhích vùi trong ngực Louis Thương Nghiêu. Mà hắn, cũng cứ như vậy ôm nàng. Một lúc lâu sau, thân thể Lạc Tranh mới khẽ cử động đôi chút.

Louis Thương Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, cũng không nói gì, chỉ khẽ thở dài một hơi, lông mày hơi nhíu lại, trong mắt ánh lên một tia không đành lòng mà người khác rất khó nhận biết, đứng dậy đi vào phòng trong. Trong chốc lát, hắn quay trở lại cầm theo hộp thuốc trên tay.

Ánh mắt Lạc Tranh dần khôi phục lại nét linh động, nàng khẽ đưa mắt nhìn theo hắn, nhưng cũng không dời ánh mắt đi cho tới khi hắn một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh nàng.

Mùi thuốc nước sát trùng bay tới quyện vào trong hơi thở khiến Lạc Tranh vô thức quay mặt tránh đi, bên tai lại nghe thấy giọng Louis Thương Nghiêu trầm trầm quát nhẹ, "Không muốn ngày mai mặt sưng lên thì ngoan ngoãn bôi thuốc vào."

Giọng điệu của hắn đầy uy quyền, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc khiến nàng trong lúc nhất thời không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể ngồi yên nhìn hắn dè dặt lau vết thương trên môi nàng.

Cảm giác đau đớn nhẹ nhàng khiến gương mặt nàng có chút nhăn

lại, nhưng cũng không khó cảm nhận được hấn đang rất cẩn thận từng chút, dường như sợ làm đau nàng.

"Sao lại để cho hấn vào nhà?" Giọng nói của hấn lại lần nữa vang lên, có thể nghe ra sự không vui trong đó.

Lạc Tranh trong lúc nhất thời không nói gì, cũng không biết nên trả lời như thế nào, càng không hiểu tại sao hấn lại tức giận như vậy.

Louis Thương Nghiêu thấy nàng không nói lời nào, sự không vui trong lòng như tăng thêm vài phần, tay liền tăng thêm chút lực lại thấy nàng nhú mày vì đau, hấn lại không đành lòng thả lỏng cơ tay. Ngay cả hấn cũng không hiểu được tại sao mình lại như vậy nữa. Khi nhắm mắt nhìn thấy Ôn Húc Khiên đè nàng xuống sofa, tâm trạng của hấn lúc đó quả thực có thể giết người.

Khốn kiếp! Dám động đến người phụ nữ của hấn!

Đúng vậy! Hấn thật sự rất tức giận!

"Cho dù đã thấy rõ hấn là người thế nào, trong lòng vẫn không quên được phải không?" Khi nói ra câu này, tâm trạng Louis Thương Nghiêu thực sự đang rất bức bối, thậm chí đuôi lông mày đã xéch lên. Nếu thực sự có khả năng này, thì hấn thực muốn điên lên ngay lúc này.

Đôi môi anh đào của Lạc Tranh khẽ run run, cũng không nhìn hấn, chỉ vô lực nói, "Không phải vậy..."

Thật ra, nàng rất muốn nói với hấn, nàng đã sớm không còn yêu Ôn Húc Khiên kia, khoảnh khắc mà hấn xuất hiện tại phòng làm việc của Louis Thương Nghiêu, trái tim nàng đã sớm tan thành vụn mảnh. Mà hôm nay, nàng lại càng hoàn toàn nhìn rõ hấn là người như thế nào. Không, nàng đã sớm nhìn thấu rồi mới đúng.

"Không phải? Vậy tại sao còn mở cửa cho hấn bước vào?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy không những không nguôi giận mà dường như càng bức bối hơn, cao giọng hỏi lại nàng.

Lạc Tranh vô thức ngẩng đầu nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, nhưng lại không nói nổi lời nào.

Nhìn thấy nàng xinh đẹp như vậy, Louis Thương Nghiêu dường như có chút không đành lòng, nặng nề thờ dài, mang theo tâm tư

phiền muộn khẽ đứng dậy.

Lạc Tranh cũng thuận thế ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng chân hấn đang rời đi một cách lặng lẽ... ánh mắt của nàng chột nổi lên một tia kiên quyết...

"Anh ta nói, vào ngày hôn lễ đã nhận được một món quà rất đặc biệt..." Nàng mở miệng, giọng nói rất nhẹ, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nói xong câu này, nàng hơi ngừng lại, nhìn theo sống lưng đầy ngạo nghễ của Louis Thương Nghiêu, hồi lâu mới tiếp lời.

"Anh, biết rõ là món quà thế nào phải không?"

Louis Thương Nghiêu quay đầu về phía nàng, thân ảnh cao lớn như rặng cây toả bóng mát, hấn cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ chăm chú nhìn nàng hồi lâu.

"Là một đĩa CD, đĩa CD quay cảnh quan hệ nam nữ." Lạc Tranh nhìn chăm chăm vào ánh mắt hấn, khó nhọc nói từng lời.

Louis Thương Nghiêu vẫn không nói gì, cùng ánh mắt nàng giao nhau hồi lâu, khoé môi hấn mới khẽ động, "Vậy sao? Xem ra vẫn có người quan tâm đến việc giáo dục giới tính cho Ôn Húc Khiên!"

Lạc Tranh cắn cắn môi, buồn bã lắc đầu, "Chẳng lẽ, anh không biết người gửi tặng CD này là ai?"

"Tại sao tôi phải biết?" Louis Thương Nghiêu cười khẽ.

Lạc Tranh ngược mắt nhìn hấn, "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào? Tại sao em lại hỏi đột ngột như vậy?" Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng hỏi lại.

"Bởi vì, ngoài anh ra, tôi không nghĩ ra người thứ hai có thể làm ra chuyện này!" Lạc Tranh cất giọng đầy hoài nghi, thanh âm cũng chuyển lạnh.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, đáy mắt thoáng hiện chút ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh bị hấn che dấu hoàn toàn. Hấn đi tới trước mặt nàng, ngón tay dài nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

"Em là luật sư danh tiếng, nên biết, không có chứng cứ không thể nói bừa."

"Vào đêm tân hôn của tôi, ngay cả loại chuyện đó anh còn có thể làm được, gửi tặng một cái đĩa CD thì có gì mà không thể đây?" Lạc

Tranh lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, "Là anh nói, anh sẽ tặng cho tôi và Ôn Húc Khiên một món quà lớn, tôi thấy, đĩa CD kia chính là món quà mà anh nói tới đó."

Thần sắc của Louis Thương Nghiêu có chút biến đổi, khẽ nhếch môi cười, "Món quà lớn tôi tặng cho Ôn Húc Khiên, sao em lại nghĩ là thứ đó?"

Lạc Tranh có chút sửng sờ...

"Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ về rất muộn, không cần phải chờ tôi." Louis Thương Nghiêu cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ nhẹ nhàng dặn dò một câu như vậy, sau đó buông cầm nàng ra, xoay người rời đi.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, không khí lại lần nữa chìm vào sự tĩnh mịch...

Hơi thở của Lạc Tranh dần ổn định trở lại, nàng vẫn không hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn. Lúc nàng nghe xong mấy lời của Ôn Húc Khiên, suy nghĩ đầu tiên chính là việc này do Louis Thương Nghiêu làm ra. Nàng cũng không biết tại sao lại nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy là hắn mà thôi.

Có thể đem chuyện như vậy ghi hình lại cũng chỉ có hắn, có thể đem những tấm ảnh khó coi kia dán vào nhà Lưu Ly cũng là hắn, chỉ có hắn mới có thể làm ra những chuyện điên rồ như vậy.

Nghĩ tới đây, bàn tay nhỏ của nàng bất giác siết lại, móng tay cơ hồ xuyên thấu lòng bàn tay...

Sau 12h trưa, trong vườn hoa biệt thự, chính xác là dưới rặng cây dương mai, chứ nếu nói là trong vườn hoa thì có phần hơi khoa trương, tiết trời mùa thu dường như mang theo một chút lười biếng, từng trận gió nhẹ thổi qua, đem theo hương hoa tràn ngập căn phòng.

Khi Lưu Ly mang theo loại hương mới điều chế bước vào phòng của Deneuve, đã thấy cô đang tập trung ngồi vẽ tranh. Deneuve ngồi trước giá vẽ, bên cạnh là vô số sơn màu, bộ váy lụa trắng trên người theo từng cơn gió nhẹ khẽ lay động. Từ xa nhìn lại, giống như một

bức tranh mỹ lệ.

Lưu Ly khẽ cười nhìn khung cảnh trước mặt, trước đây, cô không thích liên hệ với những người có dòng dõi vương thất, nhất là bước vào cửa của một vị công chúa như vậy. Nhưng từ khi biết Deneuve, ấn tượng của Lưu Ly cũng đã thay đổi ít nhiều.

Vị công chúa thừa kế vương vị của Monaco này không hề có chút dáng vẻ kiêu sa nào, cũng không giống những cô công chúa khác bày ra vẻ ketch cớm, mà ngược lại, cô rất hiểu chuyện. Mặc dù thân thể yếu ớt, nhưng không bao giờ muốn làm phiền tới người giúp việc, việc gì có thể tự mình làm cô đều tự làm lấy. Nhìn qua, thấy cô ấy giống như một bông hoa được nuôi dưỡng trong lồng kính, nhưng lại đa tài đa nghệ. Deneuve cũng rất thông minh, vẻ ngây thơ lãng mạn dường như thấm đẫm xương tuỷ, nhiều lúc giống như một cô bé khiến Lưu Ly thấy mà đau lòng.

Bước nhẹ lên trước, nhìn gương mặt đầy nghiêm túc của Deneuve, Lưu Ly cười khẽ, "Bác sỹ đã dặn sơn dầu không có lợi đối với sức khoẻ của cô, sao còn cố vẽ bức tranh này?"

Deneuve nghe thanh âm bên cạnh vang lên, lúc đầu có hơi sững sờ, sau đó quay đầu nhìn thấy Lưu Ly, ánh mắt toát lên sự vui mừng cực độ. "Lưu Ly, chị đến rồi!"

"Phải, lần trước cô nói thích mùi hoắc hương, cho nên lần này tôi mang theo một ít đến." Lưu Ly đi về phía bàn trang điểm, đem một chiếc hộp tinh xảo đặt lên đó.

"Lưu Ly, chị thật sự đã làm được sao? Không phải chị đã nói mùi hương đó rất khó điều chế à?" Deneuve nghe vậy, khuôn mặt nhỏ xinh lập tức sáng bừng lên.

Không thể chờ thêm, Deneuve liền đặt cọ vẽ xuống, đi đến bên cạnh Lưu Ly, nhìn chiếc hộp nhỏ tinh xảo chứa đựng mùi huân hương yêu thích.

Lưu Ly than nhẹ một tiếng, "Tôi đã tận lực tinh luyện rồi, nhưng mà, công chúa cũng nên chuẩn bị tâm lý, bởi vì hoắc hương được điều chế ra so với hoắc hương tự nhiên có sự khác nhau rất lớn, khả năng sẽ không được như cô mong muốn đâu."

"Thật sự khác nhau rất nhiều sao?" Đáy mắt Deneuve xẹt qua chút thất vọng.

Lưu Ly mở ra chiếc hộp nhỏ, lấy từ bên trong một chiếc bình thủy tinh đựng một thứ chất lỏng nhợt màu, khẽ mở nút bình, mùi hương trong đó nhẹ nhàng bay ra quấn lấy hơi thở của Deneuve.

"Chính là mùi này, cô thử so sánh với mùi hương trong cảm nhận của mình xem sao."

Deneuve hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, dường như muốn tìm lại một hơi thở quen thuộc, một lúc lâu sau, cô mở mắt ra, giọng nói có chút rầu rĩ, "Chỉ giống có một chút thôi..."

"Loại hương liệu này vốn rất khó tìm, nhất là trong tự nhiên, cho nên muốn điều chế thì khó càng thêm khó. Tôi không biết vì sao cô nhất định muốn có mùi hương này, nhưng nếu như cô chỉ muốn cải thiện giấc ngủ thì tôi có thể giới thiệu cho cô một loại hương liệu có tác dụng tốt hơn." Lưu Ly thực không khó để tưởng tượng ra cảm giác của Deneuve lúc này.

Kỳ thật, Lưu Ly đã sớm biết sẽ như vậy. Bởi vì cô đã được người qua mùi hoặc hương tự nhiên, tạm không nói đến lần được người mùi hương đó, thứ khiến cho Lưu Ly ấn tượng sâu đậm nhất chính là mùi hoặc hương trên cái áo khoác Lạc Tranh đã từng mặc. Cô vẫn nhớ rõ người đàn ông đó, dù chỉ thấy qua trong khoảng thời gian ngắn, nhưng ấn tượng đối với anh ta không hề nhỏ.

Thứ nhất là do trên người anh ta toả ra một khí chất cao quý rất khó nắm bắt, thứ hai chính là mùi hoặc hương nhẹ nhàng tản mát trong hơi thở của anh ta...

Lưu Ly đã từng nghi ngờ người đàn ông đó là con cháu của dòng dõi Louis nước Pháp nhưng tiếc là chẳng tra ra được manh mối gì hơn.

Mùi hoặc hương như trong tự nhiên quả thực rất khó điều chế, dù có điều chế ra cũng không được như mong muốn. Cũng như chai tinh dầu trong tay Lưu Ly lúc này, cô thực không biết tại sao công chúa Deneuve lại thích mùi hương này đến vậy.

Deneuve nghe xong, nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nói lời nào,

chỉ là lại đi đến trước giá vẽ ngồi xuống, giơ tay khẽ vuốt ve bức tranh, tâm tư bất giác cũng trùng xuống.

Lưu Ly có chút nghi hoặc, nhẹ bước lên trước, nhìn thấy người trong bức tranh bất giác giật nảy mình.

Bức tranh trước mặt tuy vẫn chưa hoàn thành, nhưng phần dang dở cũng chỉ là một góc bố cục ở bên cạnh mà thôi, còn về tổng thể có thể coi như đã hoàn thiện.

Người trong bức tranh có vóc người cao lớn, đứng giữa vườn hoa, ánh mắt rất sắc bén, mang đậm ý cười đầy mê hoặc, hết thảy đều vô cùng quen thuộc..

Anh ta không phải là...

Ánh mắt Lưu Ly tràn ngập sự kinh ngạc, nhìn lại phía Deneuve, cô ấy đang nhìn người trong bức tranh đến si mê, ngón tay cũng vô cùng nhẹ nhàng vuốt ve thân hình người trong tranh, giống như đang ngại ngùng mà chạm vào anh ta vậy.

Từ trong ánh mắt của Deneuve, Lưu Ly dễ dàng nhận thấy một tình yêu sâu đậm đầy mê đắm đối với người đàn ông kia.

Chẳng lẽ...

Tâm tình Lưu Ly khẽ nổi lên một hồi khẩn trương, trong lòng liền có chút cảm giác bất an, "Người đàn ông trong bức tranh quả thực rất đẹp, anh ta...là người yêu của cô sao?" Lưu Ly suy nghĩ hồi lâu, mới nhẹ nhàng hỏi.

Deneuve nghe vậy, cười nhẹ một tiếng, ngón tay vuốt ve bức tranh càng thêm mê luyến, "Anh ấy là vị hôn phu của tôi." Thanh âm của cô vô cùng ngọt ngào, dịu dàng, tinh khiết như hoa dành dành nở rộ...

Ngay cả gương mặt Deneuve cũng tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Lưu Ly nghe vậy bỗng đứng trờng lớn hai mắt, giật mình sửng người hồi lâu mới lại thử dò hỏi một câu, "Vậy, mùi hoắc hương mà cô muốn có phải liên quan đến người trong bức tranh hay không?"

Lưu Ly thầm mong rằng đó là một người khác có tướng mạo tương tự như vậy, có lẽ hai người đàn ông này là hai người hoàn

toàn khác nhau...

Nào ngờ...

"Đúng vậy, bởi anh ấy bận rộn nhiều việc không thể thường xuyên ở bên tôi, nhưng tôi thật sự thích mùi hương trên người anh ấy." Deneuve dịu dàng nở nụ cười, nói xong, có chút thẹn thùng nhìn Lưu Ly, "Có phải tôi ngốc lắm không? Tôi biết rõ, không nên yêu một người đàn ông như vậy. Nhưng mà... Lưu Ly, chị biết không, tôi thật sự rất yêu anh ấy, anh ấy là một người đàn ông có thể khiến cho hết thảy phụ nữ đều trở nên điên cuồng."

Chút hy vọng cuối cùng của Lưu Ly trong nháy mắt vỡ tan tành, không biết tại sao, trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an. Chuyện xảy ra trong ngày hôn lễ của Lạc Tranh cũng rất rõ ràng hiện ra trước mắt. Lúc đó, Lưu Ly đã cảm thấy ánh mắt người đàn ông kia nhìn Lạc Tranh có gì đó rất không phù hợp, thậm chí, giọng điệu nói chuyện của anh ta cũng có vấn đề. Rồi sau đó lại liên tục phát sinh những chuyện khiến Lưu Ly đều cảm thấy rất kỳ quái.

Thời gian dài như vậy, cũng bởi công việc bận rộn nên Lưu Ly cũng chưa liên lạc lại với Lạc Tranh. Chỉ biết là sau đó Lạc Tranh đi Macau, cũng không biết rốt cục chuyện của Lạc Tranh và Ôn Húc Khiên đã trở thành thế nào, cô càng không biết, người đàn ông kia có phải đến giờ vẫn cùng Lạc Tranh dây dưa không rõ ràng hay không. Nếu quả thực như vậy, Deneuve...

"Lưu Ly?" Deneuve thấy sắc mặt Lưu Ly có gì đó khác lạ, liền giơ tay quơ quơ trước mặt cô, "Chị làm sao vậy?"

Lưu Ly lúc này mới khôi phục lại phản ứng, cười khẽ, "Không có gì, chẳng qua tôi cảm thấy người đàn ông trong bức tranh này quá hoàn mỹ, khiến người ta thực không dám tin. Trên đời thực sự có người đàn ông như vậy sao?"

Để đề phòng mọi rủi ro, Lưu Ly thực muốn hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

Người đàn ông kia thực sự là vị hôn phu của Deneuve? Tin tức này quả thực khiến người ta động tâm.

"Tôi lừa chị làm gì?" Deneuve tính tình vẫn có chút trẻ con, dường

như muốn khoe khoang chút đỉnh, cũng khó trách cô ấy lại như vậy, dù sao tuổi của cô cũng còn khá trẻ, mới chỉ vừa qua hai mươi mà thôi.

Nói xong câu đó, Deneuve chạy qua một bên, cẩn thận lấy ra một bức ảnh, cười tí mắt đưa cho Lưu Ly, "Chính là anh ấy!"

Lưu Ly đưa mắt nhìn tấm ảnh, cảm thấy như bị sét đánh, cô cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác mãnh liệt đến vậy. Tấm ảnh này vừa nhìn đã biết là chụp từ vài năm trước, nhưng mà vẫn có thể nhận ra người trong ảnh. Là anh ta, đúng vậy, chính là anh ta! Lưu Ly vẫn nhớ rõ hình dáng đó, bởi vì anh ta đích xác là một người đàn ông khiến người ta rất khó quên.

"Lưu Ly, chị thấy sao? Bức tranh này tôi vẽ có giống không?" Deneuve cười nhẹ, lại cầm lấy tấm ảnh từ trong tay Lưu Ly, si mê ngắm người trong đó.

"Anh ta...thật sự là vị hôn phu của công chúa?" Lưu Ly thật sự vất vả để hỏi câu này.

"Đúng vậy!" Deneuve cũng không chú ý đến sắc mặt của Lưu Ly, chỉ mãi tập trung vào tấm ảnh trên tay, "Cũng tại sức khoẻ của tôi không tốt, cho nên hôn lễ của chúng tôi mới bị trì hoãn tới tận bây giờ."

Lưu Ly chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn, suy nghĩ hồi lâu liền hỏi, "Anh ta tên là gì?"

Deneuve cười dịu dàng đáp, "Louis Thương Nghiêu, cái tên rất hay phải không?"

"Louis Thương Nghiêu? Louis..." Lưu Ly sửng sờ cả người, đây là lần đầu tiên cô nghe được cái tên này, trước đây chỉ nghe đến hai chữ "Thương Nghiêu" mà thôi. Thì ra, tên đầy đủ của anh ta là Louis Thương Nghiêu.

Nói như vậy...

"Anh ta là..." Lưu Ly thực không biết nên vui mừng hay lo lắng nữa, "...con cháu vua Louis?"

"Rất khó tưởng tượng phải không? Con cháu nhiều nhánh của vua Louis nếu không phải lang bạt khắp nơi thì cũng có cuộc sống

khá vất vả. Nhưng mà gia tộc của Thương Nghiêu thực sự rất may mắn, họ đã gây dựng lại cơ nghiệp từ việc kinh doanh tuy lúc đầu không được quy mô lắm. Nhưng từ đời ông của Thương Nghiêu, gia tộc Louis, không, phải nói là hậu duệ của Louis 14 đã bắt đầu chuyển sang kinh doanh với quy mô cực lớn. Đương nhiên, đối với công việc kinh doanh cụ thể của Thương Nghiêu tôi không thể nói rõ được. Không phải là tôi không tin chị, mà là chị biết quá nhiều sẽ rất nguy hiểm." Deneuve dịu dàng nhìn Lưu Ly, chân thành nói.

Lưu Ly nghe xong càng thêm sững sờ, cô giống như rơi vào thế giới mộng ảo, lúc trước, tuy đã cùng Lạc Tranh phân tích qua thân phận của người đàn ông kia, nhưng mà khi biết được rõ ràng chân tướng sự việc như vậy khiến Lưu Ly thực có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Thì ra, anh ta đúng là hậu duệ của vua Louis 14, thực sự là dòng dõi vương thất đời sau.

Nhưng nghĩ lại cũng không thấy có gì không đúng, Deneuve là công chúa Monaco, có thể xứng đôi cùng cô ấy đương nhiên không phải là người đàn ông bình thường.

Vương thất xứng vương thất, đúng là quá thích hợp.

Nhưng mà...

Sao anh ta lại xuất hiện trong hôn lễ của Lạc Tranh? Sao anh ta lại trở thành bạn của Ôn Húc Khiên? Rồi sau đó, sao anh ta luôn cùng Lạc Tranh dây dưa không rõ ràng, rốt cục là có chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ, người đàn ông kia đang bắt cá hai tay? Mà vị công chúa lương thiện này vẫn không hay biết gì?

Nếu đúng như vậy, vậy Lạc Tranh...

Tâm tư Lưu Ly khẽ run lên. Đúng! Nhất định là vậy! Lạc Tranh nhất định cũng không hay biết gì! Cô ấy luôn gọi người đàn ông này là Thương Nghiêu, lúc trước khi nghe qua nghi vấn của Lưu Ly về dòng họ của anh ta thì Lạc Tranh cũng mù mờ như vậy. Lạc Tranh nhất định không biết thân phận thật của anh ta.

Nghĩ tới đây, Lưu Ly hận không thể bay ngay đến bên Lạc Tranh,

ít nhất cô phải lập tức gọi điện mới được.

"Luu Ly, chị rốt cuộc làm sao vậy?" Deneuve thấy bộ dạng thất thần của Luu Ly, không khỏi quan tâm cất tiếng hỏi.

"A, không có gì..." Luu Ly ngược lại cảm thấy có chút lúng túng, hắng giọng một cái, nhìn Deneuve, "Hai người nhìn...rất đẹp đôi. Đúng rồi, hai người định lúc nào đính hôn?"

Có lẽ, lễ đính hôn của bọn họ cũng sẽ nhanh chóng tổ chức, có lẽ Lạc Tranh sẽ sớm không còn chút quan hệ nào với anh ta...

Deneuve cười nhẹ, "Bốn năm trước, vương thất hai nhà đã ước định cuộc hôn nhân này rồi."

"Bốn năm trước?" Luu Ly suýt chút nữa cắn phải lưỡi. Đã lâu như vậy sao? Trời ơi...

"Chị sao vậy?" Deneuve thực không hiểu sao Luu Ly lại có bộ dạng kinh hãi như vậy.

"A, không, tôi chỉ cảm thấy bốn năm trước công chúa đã đính hôn thật sự quá sớm, lúc đó chẳng phải cô mới có mười sáu tuổi thôi sao?" Luu Ly vội vàng nghĩ ra một lý do để che dấu nội tâm đang kinh ngạc của mình.

Deneuve nghe vậy cười gật đầu, "Đúng vậy, khi đó thực sự tôi mới mười sáu tuổi, nhưng mà vương thất chính là như vậy, hôn nhân sao có thể tự mình làm chủ đây? Nhưng cũng thật may, anh ấy là người tôi yêu, tôi cam tâm tình nguyện gả cho anh ấy." Nói đến đây, ánh mắt Deneuve tràn ngập tình cảm.

"Thật ra, từ lúc còn rất nhỏ tôi đã yêu anh ấy, lúc đó anh ấy mới ở nước ngoài học xong trở về, tôi lần đầu gặp đã yêu anh ấy rồi..."

Luu Ly quả thực như bị sét đánh ngang tai.

Có lẽ đây chính là niềm hạnh phúc an ủi trái tim Deneuve, nhưng còn người bạn tốt nhất Lạc Tranh của cô thì sao. Chẳng lẽ người đàn ông kia vẫn luôn dùng thân phận giả lừa gạt tình cảm của phụ nữ? Nghĩ tới đây, trong lòng Luu Ly thực như bị lừa dối..

Những gì Deneuve nói lúc sau, Luu Ly đã không còn nghe lọt tai lời nào, thừa dịp Deneuve không chú ý, cô liền bấm di động gọi cho Lạc Tranh.

Nhưng mà điện thoại của Lạc Tranh lại tắt máy.

Lạc Tranh à Lạc Tranh, rốt cuộc bây giờ cậu đang ở đâu?

Màn đêm tĩnh lặng bao trùm bầu không khí Paris...

Trong một hội quán khá yên tĩnh, âm nhạc như hoà cùng bóng đêm bên ngoài, giai điệu vang lên vô cùng ưu nhã.

Nhưng mà, bầu không khí dường như không được như vậy. Ít nhất khi nhìn vào người đàn ông đang bất an ngồi phía đối diện kia.

Làn khói xì gà nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, chập chờn như một thân ảnh xinh đẹp, mang theo mùi hương nhàn nhạt, hoà với mùi hoắc hương như mộng ảo. So với người đàn ông đang khẩn trương cùng bất an ở phía đối diện, Louis Thương Nghiêu lại mang theo bộ dạng vô cùng nhàn rỗi cùng lười biếng.

"Sao rồi, nghĩ kỹ chưa?" Một lúc lâu sau, hắn nhìn người đàn ông phía đối diện, trầm giọng hỏi, vừa nói vừa hút một hơi xì gà, cử chỉ đầy tao nhã.

"Thương Nghiêu, anh... anh không thể làm như vậy." Người đàn ông ngồi đối diện chính là Ôn Húc Khiên, kẻ đã đánh Lạc Tranh lúc chiều. Giờ khắc này, trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, hiển nhiên hắn đang cảm thấy bị uy hiếp.

"Vì sao tôi không thể làm như vậy?" Louis Thương Nghiêu có chút hứng thú nhìn hắn, so với lúc ban ngày, giờ này hắn có một vẻ lười nhác cùng nguy hiểm như một con hắc báo, thanh âm tuy vẫn hờ hững nhưng mang theo sự uy hiếp cực độ.

"Thương Nghiêu, anh vừa nói, anh sẽ thu mua văn phòng luật. Nhưng cũng là anh nói, anh sẽ không trơ mắt nhìn văn phòng tôi phải đóng cửa...."

"Đúng vậy, hiện tại không phải tôi đang nói chuyện với anh về vụ thu mua hay sao?" Louis Thương Nghiêu cười cười, hờ hững nhếch môi.

"Nhưng mà..." Ôn Húc Khiên siết chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn hắn, "Nhưng mà hiện anh đang muốn trở thành cổ đông lớn nhất, trở thành chủ tịch hội đồng quản trị..."

Nếu nói như vậy, chẳng khác nào Ôn Húc Khiên tự vác đá đập chân mình. Đương nhiên, còn phải xem hứng thú của Louis Thương Nghiêu thế nào. Nghĩ tới đây, Ôn Húc Khiên chợt có chút sợ hãi, nếu như hắn thật sự mất hứng vậy vụ làm ăn này không phải...

Louis Thương Nghiêu nghe vậy nhẹ nhàng nhếch môi cười, thân thể cao lớn khẽ hướng về phía Ôn Húc Khiên dò xét, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy bất an của hắn, thẳng thừng nói rất rõ ràng...

"Anh cho rằng, mình còn có quyền chọn lựa sao?"

Chương 93: Vụ giao dịch kinh người

Ôn Húc Khiên nghe vậy, trong mắt bỗng hiện lên chút kinh ngạc cùng nghi ngờ. Hắn nhìn về phía người đàn ông đang ngồi đối diện, Louis Thương Nghiêu kể từ khi ngồi xuống đến giờ đều duy trì bộ dạng lười biếng đầy tà mị khiến trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác lo sợ đến cực độ.

Ôn Húc Khiên khẽ liếm môi, cố nặn ra một nụ cười thân thiện lại cảm thấy thực sự khó khăn, vì vậy liền hắng giọng một cái, cất giọng nói có chút mất tự nhiên, "Thương Nghiêu, anh làm như vậy không hay cho lắm, dù sao chúng ta cũng là bạn..."

"Sao anh lại nghĩ trên thương trường còn có bạn bè đây?" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ một tiếng, nhìn hắn, "Húc Khiên, đừng quên, từ khi mới bắt đầu, quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ là giao dịch mà thôi."

Ôn Húc Khiên bất giác cứng họng, trong mắt thoáng hiện lên một tia giận dữ cùng xấu hổ nhưng rất nhanh bị hắn che dấu đi. Nhìn Louis Thương Nghiêu hồi lâu, hắn mới lên tiếng, "Thương Nghiêu, là lúc trước anh đã nhận lời sẽ giúp cho văn phòng luật của tôi ngày càng phát triển, mà hiện giờ anh lại định làm cái gì? Qua cầu rút ván sao? Lúc đó, anh cũng không nói sẽ thu mua văn phòng luật của tôi!"

"Không sai! Ban đầu tôi vốn không có hứng thú đối với văn phòng luật của anh, nhưng mà bây giờ..." Louis Thương Nghiêu khẽ nghiêng người về phía trước như muốn dò xét hắn, khoé môi cong lên nụ cười có chút hứng thú, từng cử chỉ đều vô cùng nhẹ nhàng tao nhã, toát lên phong thái cao cao tại thượng, "...tôi đột nhiên thay đổi chủ ý."

"Anh..." Bàn tay Ôn Húc Khiên đang đặt trên đầu gối khẽ siết chặt lại như muốn dùng cách này để âm thầm phát tiết nổi tức giận trong

lòng, lại nhìn chăm chăm về phía Louis Thương Nghiêu, "Thương Nghiêu, anh luôn tự nhận mình là người biết giữ chữ tín, vậy chuyện vừa rồi tính là gì đây?"

Hắn biết rõ, người đàn ông trước mặt càng cười một cách thoải mái thì lòng dạ hắn càng thâm trầm, nhất là ánh mắt hắn. Thương Nghiêu người này giống như một vùng đất bí ẩn cực khó khám phá, nếu không thể chiếm thế chủ động, chỉ có thể chấp nhận bị hắn tùy ý sắp đặt mà thôi, nếu không, sẽ không có con đường sống.

"Húc Khiên, anh nói vậy không đúng rồi. Tôi chưa từng thất tín với anh bao giờ." Quả nhiên Louis Thương Nghiêu không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, thân hình ngang tàng nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, từng làn khói xì gà toả ra khiến gương mặt cương nghị của hắn lúc sáng lúc tối, càng khiến người ta không cách nào đoán biết suy nghĩ hay tâm tình của hắn.

"Từ khi bắt đầu tôi đã nói, tôi sẽ khiến cho văn phòng luật của anh một bước lên mây, nhưng mà tôi cũng không hề nói, tôi sẽ để cho anh một bước lên mây." Tiếng nói nhàn nhạt của hắn vang lên, lộ ra vẻ sắc bén cố hữu của một thương nhân quỷ kế đa đoan.

Ôn Húc Khiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu như bị người khác hung hăng bổ xuống một chùy, dường như cả người hắn bị đẩy xuống vực thẳm khốn cùng vậy. Bàn tay đặt trên bàn vô thức nắm chặt lại, môi hắn cũng mím lại, không khó để nhận ra trong lòng hắn đang phẫn hận tới cực điểm nhưng lại không có chỗ để phát tiết.

Louis Thương Nghiêu khẽ liếc hắn một cái, cầm lấy chai rượu, giống như bạn cũ lâu ngày mới gặp, chủ động rót cho Ôn Húc Khiên một ly, liền đó lên tiếng thay đổi chủ đề.

"Nhưng mà..." Hắn chỉ nói có hai từ này, rồi dừng lại, cố ý không nói tiếp nữa.

Ôn Húc Khiên đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Louis Thương Nghiêu, ánh mắt đang tức giận liền sáng ngời, thái độ cũng lập tức thay đổi, vội vã chủ động cầm lấy chai rượu trong tay Louis Thương Nghiêu, rót cho hắn một ly...

"Thương Nghiêu, tôi biết rõ anh sẽ không đẩy tôi vào chỗ chết

mà, dù sao..." Hấn suy nghĩ một chút, lại cười một tiếng, thu hết dũng khí nói ra một câu đã để trong lòng từ lâu.

"Dù sao, tôi và anh đều cùng ngồi trên một chiếc thuyền. Nói theo cách của người Trung Quốc nghĩa là chúng ta giống như con châu chấu buộc chung cùng một sợi dây, cho nên chúng ta cần phải hỗ trợ lẫn nhau để hai bên cùng có lợi mới được."

"Con châu chấu cùng buộc chung một sợi dây?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy, buồn cười lắc đầu. Húc Khiên à, ví dụ như vậy không được dễ nghe cho lắm."

"Chỉ là ví dụ, chỉ là ví dụ thôi." Ôn Húc Khiên đương nhiên không muốn đắc tội với vị thần tài này, liền nở nụ cười làm lành. Hấn biết rõ, hiện giờ nói chuyện tình bạn với Louis Thương Nghiêu căn bản là không thích hợp. Chuyện đó chẳng qua cũng chỉ là làm cho Lạc Tranh xem mà thôi. Hiện tại Lạc Tranh không có ở đây, hấn và Thương Nghiêu không cần phải giả bộ đóng kịch làm gì.

Nhìn Louis Thương Nghiêu vẫn luôn nở nụ cười hờ hững, Ôn Húc Khiên liền đặt chai rượu xuống, dè dặt hỏi, "Chuyện đó... Thương Nghiêu, anh vừa nói...điều đó có nghĩa là..."

"A, anh không nhắc thì tôi cũng quên mất." Louis Thương Nghiêu làm ra vẻ bưng bình, nhếch môi nói.

Ôn Húc Khiên nghe xong mấy lời này, ngoài mặt tuy ra vẻ tươi cười, nhưng trong lòng âm thầm chửi bới Louis Thương Nghiêu thậm tệ. Hấn biết rõ Louis Thương Nghiêu hoàn toàn cố ý biến mình thành người để bỡn cợt

Nếu như không phải vì nghĩ đến món tiền kia, hấn đã sớm tìm bằng chứng thật hùng hồn để đem Louis Thương Nghiêu kiện lên tòa án cho bố cơn hận, cho dù có phải nguy hại chứng cứ đi chăng nữa.

Louis Thương Nghiêu nhìn chằm chằm khuôn mặt hấn, tuy thời gian ngắn ngủi chỉ tính bằng giây, nhưng ánh mắt quét cực nhanh trên gương mặt Ôn Húc Khiên đủ để trong lòng hấn có một cảm giác lạnh lẽo. Hấn luôn có cảm giác, từ trong ánh mắt người đàn ông này có thể cảm nhận một mối nguy hiểm luôn luôn thường trực khiến trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

"Tôi muốn nói là, anh vẫn còn có một con đường để đi, nhưng mà, con đường này cũng là con đường duy nhất của anh." Louis Thương Nghiêu cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng ngửi mùi hương thuần khiết của nó, dường như rất hài lòng nở nụ cười, suốt quá trình cũng không buồn nhìn về phía Ôn Húc Khiên, từng lời nói ra mang theo sự kiên quyết cao độ.

Ôn Húc Khiên sửng sờ, "Thương Nghiêu, lời này của anh... là có ý gì."

"Tôi sẽ cho anh một khoản tiền." Louis Thương Nghiêu nhẹ hóp một ngụm rượu đỏ, nhìn hẩn lạnh nhạt nói tiếp.

"Một khoản tiền đủ cho anh đời này sống vô tư thoải mái. Đương nhiên, anh sẽ vẫn hoàn toàn yên tâm ngồi vững vị trí chủ tịch của mình."

Tình hình bất lợi trong nháy mắt đảo chiều khiến Ôn Húc Khiên nghe xong cảm thấy hơi bị sốc, trong lúc nhất thời không có phản ứng, chỉ giật mình nhìn sửng Louis Thương Nghiêu, ngỡ như mình vừa nghe nhầm.

Hắn vừa rồi không phải muốn thu mua văn phòng luật hay sao? Mặc dù Ôn Húc Khiên nghĩ mãi cũng không biết tại sao Thương Nghiêu vì cái gì mà nhất định đòi thu mua văn phòng luật của hắn!

"Anh không hề nghe nhầm! Chỉ cần anh đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ cho anh thứ anh muốn." Ánh mắt Louis Thương Nghiêu cực kỳ sắc bén nhìn thấu tâm tư hắn.

"Điều kiện?" Vẻ mặt Ôn Húc Khiên liền cảnh giác nhìn Louis Thương Nghiêu. Lần này hắn đã có chút kinh nghiệm, không muốn lại bất cẩn rơi vào thứ tưởng như ấm áp nhưng thực ra lại là đầm lầy sâu không thấy đáy.

"Phải, điều kiện!" Louis Thương Nghiêu nhìn hẩn, nét cười trong mắt càng thêm rõ ràng, giống như ma quỷ dụ dỗ con người, tiếng cười lạnh lùng cũng theo từng lời của hẩn vừa thốt ra.

"Điều kiện này chính là, tôi dùng số tiền kia mua Lạc Tranh. Nói cách khác, tôi muốn anh đem vợ mình hoàn toàn bán cho tôi."

"A?" Ôn Húc Khiên thực sự kinh ngạc.

"Thế nào? Không đành lòng?" Nụ cười của Louis Thương Nghiêu mang theo ý mỉa mai rõ ràng, "Lạc Tranh đã ký đơn ly hôn rồi, tôi muốn có nốt chữ ký của anh."

"Thương Nghiêu, anh làm như vậy....càng lúc càng không giống với thoả thuận ban đầu." Ôn Húc Khiên cũng là đàn ông, hẳn đương nhiên có thể nhìn ra sự mê luyến trong mắt Louis Thương Nghiêu. Hẳn thực sự mê luyến Lạc Tranh, là sự đam mê nguyên thủy nhất của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Nghĩ tới đây, tận đáy lòng Ôn Húc Khiên không khỏi nổi lên một cảm giác ghen tuông cực độ, nhưng mà hẳn lại không dám biểu hiện rõ ràng.

"Một câu thôi!" Lòng mày Louis Thương Nghiêu hơi chau lại, vẻ mặt dường như không muốn chờ đợi thêm, ngón tay thon dài gõ nhịp xuống mặt bàn.

"Ký tên xong, anh có thể nhận được một khoản đầu tư lớn, với số tiền đó, anh muốn tìm bông hoa nào mà chẳng được. Chỉ có một điều kiện thôi, đó là từ nay về sau không cho phép đến tìm Lạc Tranh nữa. Nếu như anh không muốn ký tên..." Ánh mắt Louis Thương Nghiêu đột ngột chuyển lạnh băng, toàn thân như toả ra hàn khí, ánh mắt sắc bén xoáy vào gương mặt Ôn Húc Khiên.

"Chẳng những anh không nhận được xu nào, mà thay vào đó, tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đem văn phòng luật của anh nuốt trọn!"

Ôn Húc Khiên nghe vậy, vẻ mặt hoảng sợ đến biến sắc, đôi môi cũng khẽ run rẩy, hồi lâu cũng không biết nên nói gì.

"Tự mình cân nhắc cho kỹ, nhưng mà, tôi trước giờ vốn không có tính nhẫn nại, tôi chỉ cho anh ba phút đồng hồ để suy nghĩ. Sau thời gian đó, anh đừng trách tôi bất chấp cái gọi là tình bạn nhiều năm." Louis Thương Nghiêu cười lạnh, vẻ mặt liền khôi phục lại sự hờ hững thường ngày, nhưng mà, giọng nói của hẳn lộ ra hàn khí kinh người...

Đây rõ ràng là một vụ giao dịch không bình đẳng. Thời gian suy nghĩ chỉ vỏn vẹn có ba phút đồng hồ mà thôi.

Ôn Húc Khiên vẫn luôn hiểu rõ đạo lý tiền đề chết người, cũng

biết rõ trên thương trường không có tình bạn. Thương trường như chiến trường, người với người luôn vì mưu cầu lợi ích mà không ngừng tranh đoạt, chỉ cần có lợi họ sẵn sàng trả bất kỳ giá nào.

Louis Thương Nghiêu dựa lưng vào ghế ngồi, khoé môi vẫn lấp lánh nụ cười tà mị cùng tự tin, tự tin đến mức khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Thời gian, từng tích tắc trôi đi, mỗi lần kim giây nhảy lên một vạch đều khiến Ôn Húc Khiên có một cảm giác kinh tâm động phách. Hẳn không phải là không bỏ được Lạc Tranh, chỉ là hẳn thật sự rất lo lắng, cho dù hẳn đã đáp ứng điều kiện của Louis Thương Nghiêu thì chuyện này có thể thật sự được giải quyết hay sao? Hay là, Thương Nghiêu chẳng qua muốn đặt một cái bẫy lớn hơn chờ hẳn sụp xuống mà thôi?

Trước giờ, Ôn Húc Khiên luôn luôn cảnh giác với những người xung quanh, càng không dễ dàng tin tưởng người nào. Nói một cách nghiêm túc thì đây chính là bản tính cố hữu của những người kinh doanh cần phải có.

Nhưng hôm nay, hẳn thực sự không biết có nên tin tưởng Thương Nghiêu hay không?

"Sao rồi? Húc Khiên, ba phút sắp qua rồi..." Chẳng được bao lâu, Louis Thương Nghiêu lại cất tiếng, giọng điệu âm u như thể vang lên từ dưới địa ngục, càng giống như câu hồn sứ giả, lạnh lùng tuyên cáo thời gian tử vong của đối phương.

"Thương Nghiêu, tôi không hiểu!" Ôn Húc Khiên đột ngột nói ra câu này.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy chợt khẽ nhíu mày, tựa như đang chờ hẳn nói tiếp.

"Tại sao lại là Lạc Tranh?" Ôn Húc Khiên dứt khoát hỏi thẳng.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy hừ lạnh một tiếng, lại nói một câu khiến Ôn Húc Khiên vĩnh viễn không cách nào biết được đáp án thực sự.

"Tôi không cần thiết phải giải thích nguyên nhân với anh!" Đôi mắt lạnh băng của hẳn lại quét qua Ôn Húc Khiên, "Tôi chỉ muốn anh biết

rõ một điều, kể từ hôm nay, tôi cùng Lạc Tranh có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không liên quan đến Ôn Húc Khiên anh."

Ôn Húc Khiên bất giác nghiêng chặt hàm răng.

"Hiện giờ thì sao? Có thể nói cho tôi câu trả lời của anh rồi chứ?" Louis Thương Nghiêu khẽ vuốt ve ly rượu, đôi mắt sắc bén như chim ưng không ngừng nhìn chăm chăm Ôn Húc Khiên.

"Thương Nghiêu, anh có thể... cho tôi thêm thời gian một ngày nữa?" Thần sắc Ôn Húc Khiên đột nhiên trở nên rất uể oải, cúi xuống, hai tay ôm lấy đầu, "Thực ra, nói tôi không có chút tình cảm nào với Lạc Tranh cũng không đúng, nhiều năm như vậy, ít nhiều tôi cũng có cảm giác với cô ấy, anh cho tôi thêm một ngày để suy nghĩ, tôi thật sự....không muốn cứ như vậy lập tức quyết định. Dù sao đối với tôi mà nói, Lạc Tranh dù không phải là người yêu, cũng là một người hợp tác tuyệt vời trong công việc."

Louis Thương Nghiêu khẽ nheo mắt lại, cũng không nói gì, chỉ là lặng lẽ nhìn Ôn Húc Khiên, dường như đang muốn biết hẳn thực sự muốn bày ra trò gì.

"Thương Nghiêu, xin anh tin tưởng tôi, cho tôi thời gian một ngày nữa. Chẳng lẽ, một ngày anh cũng không thể chờ sao?" Giọng của Ôn Húc Khiên lúc này nghe rất rầu rĩ, bộ dạng trông cũng cực kỳ thống khổ.

Louis Thương Nghiêu cũng không lập tức cự tuyệt mà chỉ nhìn hẳn hồi lâu, rớt cục, khoé môi hơi nhếch lên như thể đã sắp đặt xong mọi chuyện. Hẳn nâng ly lên, nhẹ nhàng cụng vào cái ly của Ôn Húc Khiên, lên tiếng, "Được, vậy tôi chờ thêm một ngày, hy vọng, anh sẽ không khiến tôi thất vọng." Nói xong, nụ cười trong đáy mắt hẳn càng trở nên nồng đậm hơn.

Ôn Húc Khiên vội vàng cầm lấy cái ly, vẻ mặt đầy sự cẩn thận như thể đang suy nghĩ một cách nghiêm túc, nhưng đáy lòng lại ngầm toan tính một kế hoạch lớn hơn...

Một thanh chip có thể chứa được bao nhiêu dữ liệu? Câu trả lời là vô cùng lớn nếu chúng ta muốn như vậy. Lạc Tranh cuối cùng cũng

được lĩnh giáo điều này khi xem xét phần dữ liệu lưu trữ trong đó.

Nếu muốn trong khoảng thời gian hai, ba ngày ngắn ngủi có thể xem xong toàn bộ tài liệu trong đó thực là chuyện không thể được. Nhưng thật may mắn, thân là một luật sư danh tiếng, Lạc Tranh có được bản lĩnh lớn nhất chính là có thể vận dụng tối đa khả năng phân tích cùng trí nhớ siêu việt để nắm bắt nó. Nàng đem chỗ tài liệu kia chia thành từng loại, những sản nghiệp có liên hệ với nhau được tập hợp và phân tích rồi ghi nhớ trong đầu. Có thể nói, cách này khiến nàng đã giải quyết được không ít công việc, tuy nói không thể lập tức nhớ hết những tài liệu này, nhưng việc có liên quan đến nguyên tắc vận hành cùng tình huống phát sinh của tập đoàn WORLD, nàng đã nắm được khá rõ.

Đối với một luật sư, Lạc Tranh luôn cho rằng trí nhớ là điều cực kỳ quan trọng. Bởi vậy, từ trước khi trở thành một luật sư nổi tiếng, Lạc Tranh vẫn luôn không ngừng bồi dưỡng để nâng cao trí nhớ của mình.

Bởi vì, nàng tự nhận bản thân mình không phải là người có trí nhớ thiên tài gì, nhưng trí nhớ có thể dùng các phương pháp khoa học để tăng cường. Từ khi còn học trong trường, nàng luôn không ngừng rèn luyện để tối ưu hoá trí nhớ của mình. Kết quả thực sự như nàng mong muốn, phương thức này đã khiến khi nàng trở thành luật sư càng lúc càng phát huy vai trò quan trọng.

Đem những tài liệu cần phải tìm hiểu trước nắm bắt cho rõ ràng, đem những tin tức tối quan trọng ghi nhớ trong đầu, những tài liệu có thể tạm thời chưa cần quá quan tâm đặt qua một bên, cứ như vậy, Lạc Tranh vừa xem xét vừa chỉnh đốn lại thông tin một cách cặn kẽ. Dần dần, từ chỗ không nắm được chút gì về tập đoàn WORLD, Lạc Tranh đã có thể nhanh chóng nắm rõ quy trình vận hành của nó cũng như vai trò của những người đang tham gia điều hành nó.

Lạc Tranh xem tài liệu đến mê mẩn cả người, dường như chỉ có cách này mới khiến nàng quên đi hết thấy sự việc đau lòng phát sinh ngày hôm qua.

Nàng không muốn lãng phí thời gian một cách vô ích, vì một

người đàn ông như vậy mà lãng phí thời gian đối với nàng mà nói chẳng khác nào đâm đầu tự sát. Trên má vẫn còn chút cảm giác đau đớn sót lại, cái tát này, đã đem toàn bộ ân tình trong quá khứ hoàn toàn xoá sạch.

Lạc Tranh xem tài liệu đến xuất thần, ngay cả Louis Thương Nghiêu bước vào lúc nào nàng cũng không biết. Khi nàng ý thức được trong không khí có gì đó khác thường, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy ánh mắt lấp lánh ý cười của Louis Thương Nghiêu đang nhìn chăm chú vào mình...

Chương 94: Tâm trạng nặng nề

Lạc Tranh bị dọa cho sợ hết hồn, sững người hồi lâu mới trừng mắt liếc hẩn một cái, không vui lên tiếng, "Anh là quý sao? Đi cũng không có chút tiếng động..."

Nàng thực không biết hẩn đang bận rộn cái gì, cũng không biết tại sao hẩn lại nói câu "sẽ về rất muộn" rồi đi tới tận bây giờ mới về. Vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen tự khi nào.

Lạc Tranh không phải người lạnh lùng vô tình, những chuyện đã xảy ra nàng đều nhớ rõ, nhưng hôm qua hẩn chưa cho nàng bất kỳ lời giải thích nào đã rời đi, hiện giờ nàng không hỏi cũng không có nghĩa là nàng đã quên mất chuyện đó.

Louis Thương Nghiêu cố tình không để ý đến ánh mắt đầy nghi vấn cùng thái độ không vui của Lạc Tranh, đưa mắt nhìn lên màn hình máy tính đang dày đặc số liệu, lại nhìn bên cạnh nàng đã đặt một chồng tài liệu dày cộp, đưa tay lật mở vài trang, hẩn cười khế, "Xem ra tôi thật sự không thể coi thường em, người phụ nữ như em khi đã chú tâm vào làm việc khiến đàn ông cũng phải cảm thấy xấu hổ."

Hàng loạt tài liệu đã được Lạc Tranh đóng thành từng tập ngăn nắp, bìa ngoài còn được ghi dày đặc những thông tin cũng như phân tích về tình hình pháp vụ của tập đoàn WORLD. Không khó để nhận ra, nàng là vừa xem tài liệu, vừa ghi chép lại những vấn đề liên quan đến pháp vụ đã phát sinh hoặc có khả năng xảy ra. Từng sự kiện trong quá khứ, hiện tại và tương lai đều được đối chiếu rõ ràng. Điều đó có nghĩa là, Lạc Tranh đã làm mấy việc cùng một lúc, và cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Rất nhiều người thường đem hết thảy tài liệu xem hết sau đó mới tiến hành phân tích, nhưng Lạc Tranh lại đem hai việc này tiến hành

đồng thời, khiến chúng bổ sung cho nhau khiến hiệu quả càng được tăng cường.

Cách thức làm việc như vậy thực khiến cho Louis Thương Nghiêu cảm thấy hơi khiếp sợ. Có lẽ hẳn rất ít khi chứng kiến dáng vẻ của Lạc Tranh lúc làm việc, hôm nay nhìn thấy, cũng đủ khiến hẳn không thể không tán thưởng.

Cuối cùng Louis Thương Nghiêu cũng hiểu ra, vì cái gì mà Ôn Húc Khiên cứ quẩn lầy Lạc Tranh không buông, nàng giống như một con phượng hoàng xinh đẹp, ngạo nghễ giữa muôn loài, câu nói "Có phượng hoàng như có cả thiên hạ" chính là để hình dung người như Lạc Tranh vậy.

Lạc Tranh đem giấy tờ trong tay Louis Thương Nghiêu đoạt lại, không vui nói, "Cho dù anh là ông chủ cũng không thể tự tiện xem đồ của người khác được."

Louis Thương Nghiêu biết rõ nàng không phải đang nói đùa. Mỗi người đều có cách làm việc riêng của mình, cho dù quan hệ có thân mật đến cỡ nào cũng không nên can thiệp quá sâu. Hẳn nở nụ cười yếu ớt, hai cánh tay nhàn nhã khoanh lại.

"Xem ra, em đã có sự hiểu biết nhất định về tập đoàn WORLD rồi!"

"Nếu yêu cầu của anh không quá hà khắc thì có thể nói như vậy!" Lạc Tranh bình tĩnh đáp lại, nhưng trong lòng không khỏi thở mạnh một hơi. Xem những tài liệu này nàng mới biết, tập đoàn này phức tạp đến cỡ nào. Một tập đoàn khổng lồ như vậy, pháp vụ sao có thể một người làm nổi chứ? Nếu như không xem đến những tài liệu này, nàng nhất định rất có lòng tin mình vừa có thể xử lý công việc tại tập đoàn WORLD, lại vừa có thể đảm nhận vị trí luật sư đại diện cho Dennis. Nhưng xem ra, nàng đã sai rồi, thật sự sai rồi!

Việc Lạc Tranh lo lắng lúc này chính là, liệu năng lực của nàng có thể một mình đảm đương công việc tại tập đoàn hay không? Dựa theo thời gian làm việc mà nói, nàng hoàn toàn không có cách nào để bận tâm đến việc liên quan đến Dennis.

"Đương nhiên, tôi làm sao cam lòng đối xử hà khắc với em."

Louis Thương Nghiêu nói xong, liền đi đến bên sofa ngồi xuống, lười biếng gác hai chân lên.

Lạc Tranh thấy hắn dường như không có ý định rời khỏi phòng làm việc, động tác lật giở tài liệu cũng dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Nàng cũng không phải người thập toàn thập mỹ, ít nhất nàng có một tật xấu rất lớn, chính là lúc làm việc không thể có người khác bên cạnh, nhất là lúc nàng cần tập trung cao độ, hoặc là lúc cần ghi nhớ một việc nào đó. Một khi có người bên cạnh, sự tập trung của nàng sẽ dễ dàng bị phân tán, "Anh không định rời đi sao?" Lạc Tranh cất tiếng hỏi đầy nghi hoặc.

Louis Thương Nghiêu khẽ nở nụ cười, giọng nói có chút dịu dàng...

"Tại sao tôi phải rời đi?" Hắn còn làm ra vẻ khó hiểu.

Lạc Tranh dứt khoát đem tài liệu gấp lại, xoay người nhìn thẳng vào khuôn mặt cương nghị đầy tà mị của hắn. Một lúc lâu sau, nàng lên tiếng.

"Được, nếu anh đã không muốn rời đi, vậy thì nói cho tôi chuyện liên quan tới cái đĩa CD kia."

Trong không khí bất giác có chút ngột ngạt....

Louis Thương Nghiêu nghe vậy cũng không trả lời ngay, mà lẳng lẳng nhìn nàng, giống hệt như nàng lẳng lẳng nhìn hắn lúc trước. Một lúc lâu sau, hắn mới cười khế, "Tôi cho rằng, lúc này em xem tài liệu thì thích hợp hơn."

Ánh mắt Lạc Tranh hơi tối sầm lại...

"Anh đang né tránh câu hỏi của tôi?"

"Không phải, chỉ là tôi đang nghĩ cho em mà thôi." Louis Thương Nghiêu trả lời vô cùng tự nhiên, giống như đây là một việc hết sức bình thường vậy.

"Trên lập trường công việc, tôi là ông chủ của em. Có tôi bên cạnh, em có thể thoải mái hỏi những vấn đề còn chưa rõ ràng. Một lần vất vả để sau này được nhàn nhã, không phải rất tiện lợi sao?"

"Cách thức thay đổi chủ đề như vậy quả thực rất ngu ngốc, cũng không hợp với phong cách của anh chút nào." Nét mặt Lạc Tranh có

chút lạnh lùng, giống như ánh trăng đêm lạnh lẽo, thậm chí đôi mắt trong veo cũng mang theo hàn ý.

Louis Thương Nghiêu nhún vai, cũng không giận mà chỉ cười, cũng không tiếp tục ý định né tránh nữa mà thẳng thắn lên tiếng.

"Sớm muộn gì em cũng sẽ biết tất cả."

"Sớm muộn? Sớm là khi nào? Muộn là khi nào?" Lạc Tranh bực mình hỏi lại.

Lòng nàng lúc này thực sự rất loạn. Nhiều ngày nay, nàng cố duy trì sự tỉnh táo, nhưng trái tim nàng lại có cảm giác như phiến lục bình kia, không có rễ, không có nơi nào để bám víu. Louis Thương Nghiêu lại càng khiến nàng như lâm vào một mê cung, nàng không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ cái gì, hoặc là bước tiếp theo hắn định làm cái gì.

"Tranh, em biết không, thời gian trôi đi, tôi dần phát hiện ra, tôi bắt đầu không rời được em." Hắn bất ngờ nói ra câu này, không hề có sự chuẩn bị, tuy rất đột ngột nhưng thanh âm của hắn lại cho thấy hắn thật sự rất nghiêm túc.

Lạc Tranh sửng sờ hồi lâu mới lên tiếng, "Anh muốn nói gì?"

"Em chỉ là muốn biết rõ nội tình mà thôi, không phải sao? Chuyện này vốn cũng không có khó khăn gì. Nếu như em muốn biết, sớm, có lẽ là ngày mai, mà muộn..." Louis Thương Nghiêu dừng lại một chút, trong mắt chợt ánh lên màn sương mờ, "...có lẽ là cả cuộc đời."

Lạc Tranh càng nghe càng hồ đồ, nét nghi hoặc trong mắt càng lúc càng đậm...

"Ngày mai, em nên chủ động nhận lời mời của anh ta, rồi em sẽ biết tất cả những gì em muốn biết." Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, ánh mắt vốn hàm chứa sự vui vẻ dịu dàng cũng dần chuyển lạnh...

Lạc Tranh khẽ mấp máy môi. "Tiếp nhận lời mời của anh ta?" Lời mời của ai? Hắn rốt cuộc đang nói cái gì?

Nàng vẫn còn muốn tiếp tục hỏi hắn thêm nhưng đã thấy Louis Thương Nghiêu bước lên trước, vòng tay ôm nàng vào lòng.

Lạc Tranh thực sự hết hồn, vốn nghĩ là dự vọng của hắn lại trở lại đây, vừa định giãy giụa nhưng hắn đã sớm nhìn ra tâm tư của nàng,

trầm giọng nói.

"Không cần phải giã giụa, để tôi ôm em một lát." Tiếng nói của hắn nghe rất trầm ấm, so với trước kia còn trầm thấp hơn nhiều, giống như tảng đá lớn đè nặng lên trái tim nàng, lại khẽ thì thầm bên tai nàng.

"Ôm em thế này là được rồi..."

Chương 95: Tiếp nhận công việc

Paris, trời lại bắt đầu đổ mưa, từng giọt từng giọt tí tách rơi, rồi dần trở nên nặng hạt hơn, cảm giác mát mẻ rõ rệt của mùa thu như thấm vào từng mạch máu, khiến trong lòng mỗi người đều có chút thư thái...

Từ sáng sớm, Lạc Tranh đã nhận được điện thoại, cho nên khi nàng bước ra khỏi cửa biệt thự đã thấy một chiếc xe thương vụ màu đen chờ sẵn ở đó. Người lái xe tầm trung niên mặc đồng phục chỉnh tề đã đứng ở bên cạnh, thấy Lạc Tranh đi tới liền nhanh chóng mở cửa xe, thái độ cực kỳ cung kính.

Trước khi ngồi vào xe, Lạc Tranh cũng thầm quan sát người lái xe một chút. Ông ta ước chừng hơn 40 tuổi, nhìn vóc dáng cùng khuôn mặt có thể khẳng định là người Pháp chính gốc, mái tóc vàng thẫm gọn gàng dưới chiếc mũ, có thể dễ dàng nhận thấy ông ta là người khá tỉ mỉ và nghiêm túc trong công việc.

Xe thẳng đường chạy về hướng trung tâm thành phố. Suốt chặng đường đều vô cùng yên tĩnh. Người lái xe chuyên tâm vào công việc của mình còn Lạc Tranh ngồi ở ghế sau. Không gian rộng lớn trong xe được khúc xạ qua cửa kính ánh lên sự xa hoa rõ nét, bên tay phải là một giá rượu tinh xảo bày đủ các loại rượu hảo hạng. Nhấc một chai lên xem thì thấy chúng đều thuộc về những bộ sưu tập rượu cao cấp lâu năm của Pháp.

Lạc Tranh thực sự chẳng có tâm tình để nghiên cứu nguồn gốc cao quý của những chai rượu nơi này. Khi xe chạy được hơn 10 phút, nàng rốt cục không nhẫn nại thêm được, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Vậ...xin hỏi rốt cuộc là có chuyện gì?"

Lái xe không quay đầu lại, chỉ lịch sự trả lời nàng, "Thật ngại quá, tôi chỉ chịu trách nhiệm tới đón Lạc luật sư, còn cụ thể có chuyện gì,

tôi cũng không được biết."

Lạc Tranh gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa, trong lòng bất giác lại có chút rối loạn.

Sáng nay, khi nàng vừa tỉnh giấc chưa được bao lâu thì điện thoại của Louis Thương Nghiêu gọi tới. Trong điện thoại hắn nói rất ngắn gọn, chỉ có một câu, "Lát nữa sẽ có người đón em tới tập đoàn."

Không đợi Lạc Tranh kịp phản ứng, hắn đã cúp điện thoại, rất rõ ràng là không định giải thích thêm bất cứ điều gì cho nàng.

Ngày hôm qua, phản ứng của Louis Thương Nghiêu rất kỳ lạ, kỳ lạ đến mức nàng không thể nói rõ ràng được. Nét mặt hắn vẫn bình thản như trước nhưng nàng vẫn có thể từ khuôn mặt an tĩnh của hắn mà cảm nhận được có gì đó không được bình thường, giống như... có một sự thật đáng sợ sắp được công bố, hoặc là một loại nguy hiểm đang rình rập đâu đây.

Lạc Tranh không biết tại sao mình lại có loại cảm giác này. Có lẽ, chính vì hắn ôm nàng chặt như vậy lại thêm câu nói mập mờ đó chẳng? Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo ý mệnh lệnh khiến nàng vô lực phản kháng.

Trong lời nói của hắn dường như có chút gì đó như thể bất đắc dĩ, giống như mọi chuyện đã được an bài vậy.

Thực ra nàng rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng muộn như vậy mà Louis Thương Nghiêu vẫn không ngừng ôm chặt lấy nàng, như thể cả đời không muốn buông tay vậy. Sau đó, hắn bật đèn trong phòng ngủ, cởi bỏ quần áo của nàng, ôm nàng lên giường, vô cùng tự nhiên đè ép lên thân thể nàng...

Nàng cùng hắn đương nhiên lại phát sinh quan hệ...

Hết thảy mọi chuyện đều không có gì khác so với lúc trước, tuy nàng luôn có tâm lý chống cự lại, nhưng cuối cùng cũng không cách nào duy trì được lý trí của mình mà chìm đắm vào sự yêu thương cuồng nhiệt của hắn.

Nhưng mà...

Ánh mắt của hắn dường như so với lúc trước càng vô cùng

nghiêm túc, mà tối hôm qua, hắn như không biết đến mệt mỏi cùng thoả mãn, từng lần từng lần cuồng dã chiếm lấy nàng cho đến khi hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Sáng nay, khi Lạc Tranh toàn thân đau nhức tỉnh lại, đã nhận được cú điện thoại quái dị này của hắn.

Chẳng lẽ, chuyện này có liên hệ đến câu nói tối qua của hắn? Nàng nhớ rõ hắn đã nói một câu rất quái lạ, "Ngày mai, em nên chủ động nhận lời mời của anh ta, em sẽ biết tất cả những gì em muốn..."

Lời mời của anh ta? Là lời mời của ai? Lý do là gì mà nàng lại có thể biết tường tận chân tướng sự việc?

Hết thảy, hết thảy nghi vấn đều quanh quẩn trong đầu nàng, thật lâu không cách nào tan đi, Lạc Tranh có chút bực bội đưa tay nhéo nhéo mi tâm hơi nhức mỏi...

Xe rốt cục dừng lại trước một toà nhà cao tầng xuyên thấu tầng mây, một cái ô được che trên đầu Lạc Tranh rất vừa tầm khiến không có một giọt nước mưa nào dính vào quần áo nàng, nàng chỉ có thể cảm nhận được chút không khí mát mẻ quẩn quanh mắt cá chân mà thôi.

Bước vào đại sảnh của tập đoàn, thư ký được đào tạo chuyên nghiệp đã chờ sẵn từ lâu. Bởi đã tới đây một lần nên Lạc Tranh cũng không cảm thấy quá xa lạ, nhưng cũng không thể coi là quen thuộc, quen thuộc nhất với nàng có lẽ là những dữ liệu trong thanh chip kia mà thôi. Thư ký đi trước dẫn đường, đưa Lạc Tranh tới chỗ thang máy riêng, lịch sự ấn nút, toàn bộ quá trình cực kỳ tự nhiên với nụ cười đầy lễ độ, cũng không nói lời thừa nào.

Thư ký này cũng không phải người lần trước nàng đã gặp, theo sự phân tích nhạy cảm của Lạc Tranh, lại liên hệ đến tính chất công việc của tập đoàn mà nói thì công việc kinh doanh của Louis Thương Nghiêu thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ. Những điều này trong tài liệu cũng đã được giải thích tường tận, cho nên, một người không thể ngồi cố định ở một vị trí quá lâu. Về điểm này nàng cũng hiểu rất rõ ràng, rất nhiều tập đoàn lớn hoặc ông chủ các công ty đều

chọn dùng phương thức này để bảo vệ bí mật kinh doanh. Một người làm quá lâu một vị trí đương nhiên sẽ nảy sinh nhiều mối quan hệ, như vậy sẽ dẫn đến rất nhiều phiền toái, cho nên việc luân chuyển nhân viên được diễn ra rất thường xuyên, nhiều nhất một người cũng không giữ cùng một vị trí quá ba năm.

Chính vì vậy, yêu cầu đối với nhân viên ở đây cực kỳ cao, ngoài năng lực trên nhiều phương diện cùng tố chất còn phải có khả năng thích ứng vô cùng mạnh mẽ.

Lạc Tranh theo sự hướng dẫn của thư ký đi lên phòng làm việc của giám đốc đặt tại tầng cao nhất. So sánh với tập đoàn RM mà nói, kiến trúc cùng nội thất của tập đoàn WORLD đều toát lên vẻ lạnh lẽo, trầm ổn, dùng màu đen, màu cà phê làm chủ đạo, nơi này không có phong cách thời trang tươi mới như tập đoàn RM mà thay vào đó là cảm giác một công ty đang vận hành với cường độ cao trong sự bận rộn liên tục.

Thư ký đi đến trước phòng làm việc, đưa tay lễ phép gõ cửa 3 tiếng, đợi bên trong vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc, thư ký nhìn về phía Lạc Tranh mỉm cười nói.

"Lạc luật sư, ngài Louis đang chờ bên trong, xin mời vào!"

Lạc Tranh nhẹ nhàng nói lời cảm ơn rồi đẩy cửa bước vào.

Phòng làm việc của giám đốc lớn chưa từng có, chiếm thông tới ba tầng lầu. Nói cách khác, nếu như một tầng trung bình cao ba mét thì phòng làm việc này cao tới chín mét, cửa sổ lớn nổi thẳng từ sàn tới trần, ba mặt xung quanh là cảnh Paris mỹ lệ chìm trong cơn mưa. Thật lòng mà nói người bình thường chưa chắc đã có can đảm ngồi trong một căn phòng như thế này để làm việc.

Việc lựa chọn phòng làm việc thế nào vốn là một vấn đề rất đáng chú ý, nhất là phòng làm việc của giám đốc. Dĩ tâm của người này lớn cỡ nào, có thể căn cứ vào việc sử dụng phòng làm việc của anh ta để xét đoán. Lấy ngay việc lựa chọn phòng làm việc có tầm cao tới chín mét như vậy mà nói, đây chắc chắn không phải là sự lựa chọn của một người thiếu sự mạnh mẽ và quyết đoán.

Thứ nhất, phòng làm việc quá lớn sẽ hình thành một loại cảm giác

cô độc rất mãnh liệt, loại cảm giác cô độc này sẽ khiến người ngồi trong đó dễ nảy sinh một tâm trạng bi quan. Thứ hai, phòng làm việc vốn là nơi làm việc, không phải là phòng triển lãm, cho nên phòng làm việc quá lớn rất dễ làm tiêu tan khí thế của người ở trong đó. Cho nên, đây cũng là nguyên nhân mà nhiều người không chọn việc sử dụng phòng làm việc quá khoa trương.

Nhưng, người đàn ông đang ngồi ở ghế giám đốc kia vẫn đang nở nụ cười vui vẻ nhìn nàng một cách chăm chú, khí thế của hắn chẳng những không bị không gian rộng lớn nơi này đè nén mà ngược lại, cả căn phòng lớn này dường như hoà vào cùng hắn, giống như hắn thực sự khống chế khung cảnh rộng lớn nơi này, khiến cảm giác hoà hợp càng thêm mãnh liệt.

Lạc Tranh là luật sư, đương nhiên biết được cách nắm bắt tâm lý người khác, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến mọi việc trên toà của nàng luôn được thuận lợi. Nhưng mà tâm tư của Louis Thương Nghiêu trước giờ vẫn vô cùng kín đáo, lòng dạ thâm sâu như biển thật sự khó đoán nên dù nàng có thể đọc hiểu được tâm tình của khá nhiều người cũng không cách nào đọc được tâm tư hắn.

Nhưng, từ khung cảnh phòng làm việc của hắn mà nói, nàng không khó để nhận định hắn là một người rất có dã tâm, không chỉ vậy, hắn còn là người cực kỳ tự tin, loại đàn ông như vậy khi đã làm chuyện gì đều sẵn sàng sử dụng rất nhiều thủ đoạn đặc biệt là yếu tố tâm lý.

Về điểm này, lúc ở tập đoàn RM, Lạc Tranh thực sự không nhận ra. Cho nên lúc bước vào phòng làm việc của hắn tại nơi này, lòng của nàng thực có chút kinh hãi.

Thế mới biết, Louis Thương Nghiêu là một người tâm kế sâu xa đến chừng nào. Lòng dạ hắn quá sâu xa cho nên tại tập đoàn RM đã dùng một phong cách hoàn toàn giả dối để hoàn toàn lừa gạt nàng.

Thấy Lạc Tranh từ lúc bước vào cũng không nói gì, một lúc lâu sau, Louis Thương Nghiêu ngồi phía sau bàn làm việc khẽ nở nụ cười, cặp mắt đen thẳm như chim ưng ánh lên một tia thâm thúy. Hắn cũng không hỏi nàng mà chỉ đứng dậy, đi đến chỗ sofa tại khu

vực tiếp khách, chậm rãi ngồi xuống, hướng về phía nàng ngoắc tay, "Qua đây ngồi đi!"

Lạc Tranh cũng không cự tuyệt bởi vì nàng rất muốn biết nguyên nhân hẳn đưa nàng tới nơi này. Tiến lên trước, chọn vị trí đối diện với hẳn ngồi xuống, khoảng cách giữa họ là một cái bàn trà. Có thể nói, hai người họ tuy đối mặt nhưng vẫn có chút cảm giác xa cách.

Louis Thương Nghiêu ăn mặc rất tề chỉnh, áo sơ mi tối màu phối hợp cùng quần tây, cà vạt màu sắc không quá sáng nhưng cũng không hề chói mắt mà rất phù hợp với bộ quần áo trên người hẳn. Nhìn vào có thể thấy toàn thân hẳn đều toát lên sự trầm ổn, từ góc độ nào nhìn vào cũng thấy hẳn toát ra khí thế đầy quyền uy của một người thành công.

"Có chuyện gì?" Lạc Tranh mở lời hỏi thẳng vào vấn đề, ánh mắt trong veo nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt hẳn rồi dừng lại trên hàng lông mày rậm kia.

Một nghiên cứu đã chỉ ra rằng khi có người nhìn về hàng lông mày của bạn, bạn sẽ không biết được người đó né tránh mình. Từ góc độ của bản thân nhìn sang, sẽ cảm thấy giống như đối phương đang nhìn vào mắt mình vậy, nhưng thực tế lúc đó đối phương đang nhìn vào hàng lông mày của bạn mà thôi. Đây là cách thức rất tốt để tránh đi cảm giác lúng túng.

Trước hành động này của mình, Lạc Tranh chợt có chút cảm giác buồn bực, sao nàng lại không dám nhìn vào mắt hẳn nữa rồi?

Louis Thương Nghiêu ngược lại không hề phát giác ra sự thất thần của nàng, tự tay pha cho nàng một ly cà phê xong mới nói, "Tư liệu liên quan đến cổ đông của tập đoàn, em đã xem hết rồi chứ?" Hỏi xong câu này, hẳn đem ly cà phê đặt trước mặt nàng, tuy động tác có chút không phù hợp thân phận nhưng ngữ điệu của hẳn hoàn toàn mang ngữ khí ông chủ hỏi đến tình hình của nhân viên..

Thật ra, nói là hỏi thăm thì có hơi khoa trương, nhưng câu hỏi vừa rồi, với ngữ khí của hẳn thì hẳn hoàn toàn khẳng định, nói cách khác, hẳn chắc rằng Lạc Tranh đã xem hết những tài liệu này rồi.

Lạc Tranh đương nhiên cũng không chịu thúc thủ, đối với công

việc trước giờ nàng vẫn luôn là người cẩn thận tỉ mỉ, nghe vậy liền gật đầu, "Đã xem hết!" Đây là những tài liệu rất quan trọng, đương nhiên nàng không thể bỏ sót được.

"Rất tốt!" Louis Thương Nghiêu nhìn nàng đầy tán thưởng, vẻ mặt cũng không chút tà mị giống như khi ở nhà khiến Lạc Tranh thực có cảm giác như nhìn thấy người khác vậy.

Mùi cà phê thơm ngát ngập tràn hô hấp của Lạc Tranh, không cần nếm cũng biết hương vị của nó nhất định rất thuần khiết. Đối với tài pha chế cùng nấu nướng của hắn, nàng thực sự rất bội phục, nhưng mà giờ khắc này, nàng cũng chẳng có tâm tư để thưởng thức những thứ đó mà chỉ nghiêm túc nhìn hắn, hỏi "Sau đó thì sao?"

Louis Thương Nghiêu mỉm cười nhếch môi, thấy nàng rất nghiêm túc nhìn hắn, khẽ trả lời, "Từ hôm nay trở đi, em có thể tiếp nhận pháp vụ của tập đoàn."

Trong lòng Lạc Tranh bất giác có chút run rẩy, nàng không ngờ lại nhanh đến vậy.

"Tôi sẽ làm việc ở đâu?" Tuy trong lòng cảm thấy rất vui sướng nhưng nàng cũng không hề biểu hiện ra ngoài.

"Tại tập đoàn WORLD, em không cần đến tập đoàn RM nữa. Từ hôm nay trở đi, thân phận của em là luật sư đại diện của tập đoàn, toàn quyền xử lý mọi vấn đề liên quan đến pháp vụ. Đương nhiên, bởi sản nghiệp của tập đoàn rất lớn, tình hình cụ thể em cũng đã biết cho nên em hoàn toàn có thể tùy theo nhu cầu của mình mà tuyển dụng thêm một số luật sư trợ giúp. Tôi nghĩ, cho dù em có bản lĩnh thông thiên, cũng không thể một mình lo hết mọi việc." Louis Thương Nghiêu dường như đã suy tính hết thảy, giọng nói vang lên vô cùng kiên quyết.

Lạc Tranh gật đầu, "Chuyện này tôi sẽ sắp xếp, trong vòng 3 ngày, tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì." Nàng đương nhiên không ngốc đến mức một mình hoàn thành tất thảy công việc pháp vụ từ nhỏ đến lớn. Nếu đã để nàng tiếp nhận, nàng dĩ nhiên có quyền tuyển dụng người phù hợp cho công việc của mình.

"Tốt!" Louis Thương Nghiêu hài lòng gật đầu. Có thể nhận ra hắn

rất tin tưởng vào năng lực làm việc của nàng, thậm chí không hề có chút nghi ngờ nào. Bằng vào danh tiếng lẫy lừng của nàng trong luật giới, việc chiêu mộ những luật sư có năng lực và đáng tin cậy là điều dễ như trở bàn tay. Nếu đổi lại là một luật sư khác làm chuyện này, hẳn nhất định sẽ có nghi vấn.

"Em xem tư liệu về tình hình tập đoàn, cần phải nắm rõ mọi thứ về các cổ đông hiện hữu. Voss Miller chính là một người như vậy."

"Là cổ đông thuộc hàng nguyên lão của tập đoàn, từng nắm giữ vị trí quan trọng dưới thời của cha anh, có ảnh hưởng khá lớn tới các cổ đông khác." Lạc Tranh lập tức lục lại phần dữ liệu về cổ đông trong đầu, nhanh chóng hồi đáp.

Louis Thương Nghiêu gật đầu, bày tỏ ý tán đồng với nàng. Hơi dựa người vào sofa, hắn khẽ nói, "Là người làm ăn buôn bán đương nhiên đều biết rõ, nguyên lão cổ đông quả thực là người có công lao không nhỏ, nhưng đôi khi cũng trở thành tảng đá vướng chân, nhưng mà, muốn bỏ đi tảng đá này, cần phải làm cho gọn gàng, về các phương diện khác cũng không thể để cho có chút ảnh hưởng nào."

Lạc Tranh đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, mỉm cười khẽ nhíu mày, "Tôi thấy anh đã nhớ nhầm một chuyện, tôi tới đây chỉ là phụ trách vấn đề pháp vụ của tập đoàn mà thôi, còn việc đối phó với các cổ đông như thế nào không nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi."

"Không, chuyện này em làm là thích hợp nhất." Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, cũng không chút để tâm đến sự phản bác của nàng.

"Vì sao?" Lạc Tranh thật sự không hiểu, chuyện liên quan đến các cổ đông của tập đoàn, nàng có tư cách gì mà can thiệp vào?

Louis Thương Nghiêu dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nhàn nhã gác chân lên nhau, đôi mắt đen thẫm nhìn Lạc Tranh không chớp, giọng nói mặc dù rất nhẹ nhàng nhưng ý tứ trong đó thì không thể coi thường.

"Bởi vì, trong số tất cả nhân viên của tôi, tôi chỉ tin tưởng em có năng lực làm được chuyện này." Hắng ngừng lại một chút, nụ cười

trên môi càng thêm vui vẻ, "Đương nhiên, em có thể lựa chọn không làm, nhưng tôi rất hy vọng em có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh giúp tôi."

Lạc Tranh có chút không vui trừng mắt liếc hẩn một cái. Mấy ngày vừa rồi nàng giống như con chim hoàng yến bị nuôi nhốt trong biệt thự, chỉ có việc chờ hẩn trở về. Nếu như vậy thà để cho nàng bị công việc làm cho mệt chết còn hơn, so với cuộc sống lúc trước, nàng thấy đó mới là hạnh phúc.

"Đó không phải là phạm vi công việc được quy định trong hợp đồng." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói.

"Nếu muốn xử lý mấy vị nguyên lão cổ đông này, đương nhiên không thể thiếu việc áp dụng quy định theo trình tự luật pháp, vậy tôi cũng không hề vi phạm các điều khoản trong hợp đồng."

Thái dương Lạc Tranh có chút đau nhức, nhìn hẩn, "Nếu đã là nguyên lão cổ đông, anh nên tìm cách thu phục lòng họ thì hơn, anh làm như vậy, chỉ khiến cho các cổ đông khác thêm chống đối mà thôi."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tôi chắc em đã nghe qua câu thành ngữ, "Ỗ lão mai lão" (cây nhiều tuổi lên mặt dạy đời) rồi chứ? Tập đoàn có thể phát triển lớn mạnh như ngày nay chính là dựa vào sự gan dạ sáng suốt cùng năng lực quản lý và sự nhạy cảm đối với thị trường. Mấy ông già đó tư tưởng cổ hủ chỉ biết ngồi ôm mấy thứ cũ kỹ, nếu như tập đoàn không tiến hành cải tổ lại thì sao có thể tiến lên được."

Lạc Tranh suy nghĩ một chút, điều hẩn nói quả thực rất có lý, nhưng mà..

"Đi làm đi, hai ngày sau, tôi sẽ đưa em tham dự đại hội cổ đông. Em là luật sư đại diện của tập đoàn, đương nhiên có tư cách tham gia đại hội đó." Louis Thương Nghiêu cất tiếng có chút hờ hững nhưng mang theo ý mệnh lệnh không thể bàn cãi.

Lạc Tranh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ rơi vào trạng thái trầm tư hồi lâu...

Lúc Lạc Tranh rời khỏi toà nhà của tập đoàn WORLD, trên điện

thoại di động báo có hai tin nhắn. Một tin là của Lưu Ly, "Trời ạ! Điện thoại của cậu sao cứ mãi không gọi được? Nghe nói cậu đi Paris, mình sẽ tới tìm cậu, có chuyện rất quan trọng cần nói, chờ mình."

Xem hết tin nhắn này, Lạc Tranh bỗng cảm thấy có chút gì đó rất quái lạ, vội bấm di động gọi cho Lưu Ly nhưng bên kia lại tắt máy. Không thể nhanh như vậy đã lên máy bay rồi chứ?

Chuyện rất quan trọng? Rốt cục là chuyện gì?

Mở tin nhắn còn lại, là tin từ một số điện thoại đã quá quen thuộc. Lạc Tranh lúc đầu định không xem nhưng lại nghĩ lại. Sau khi xem qua nội dung tin nhắn, sắc mặt ít nhiều đã phát sinh sự thay đổi, một lời cũng không nói, vội đem di động bỏ vào trong túi...

Màn đêm dần dần bao trùm cả Paris, sau cơn mưa đường phố càng trở nên rực rỡ sắc màu, khung cảnh nhộn nhịp và truyền thống đan xen lẫn nhau, tô điểm cho nền văn hoá độc đáo của nước Pháp.

Vẫn là hội quán dành cho giới thượng gia hôm trước, chỉ khác là lúc này Ôn Húc Khiên chủ động mời Louis Thương Nghiêu tới.

Cũng vẫn là vị trí bàn hôm trước, ngoài cửa sổ, khung cảnh đã tràn ngập hơi thở mát mẻ của mùa thu.

Ôn Húc Khiên đứng dậy chủ động bắt tay Louis Thương Nghiêu, so với hôm qua thì sắc mặt hẳn đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều, mà Louis Thương Nghiêu vẫn mang theo bộ dạng có chút lười biếng cùng hờ hững như trước.

"Thương Nghiêu, thử rượu này xem, nhất định anh sẽ thích..."

"Tôi chỉ muốn biết câu trả lời của anh." Louis Thương Nghiêu thản nhiên nhìn ly rượu, nhếch môi nói, "Hôm nay anh chủ động hẹn tôi ra đây, chắc câu trả lời sẽ không khiến tôi thất vọng chứ?"

Ôn Húc Khiên cười khẽ một tiếng, đặt cái ly trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Louis Thương Nghiêu, bất ngờ nói, "Thương Nghiêu, rất tiếc, tôi không đồng ý."

"A?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy, hàng lông mày hơi chau lại, nhưng hẳn cũng không hề giận dữ mà nở nụ cười đầy thâm ý, "Câu trả lời này quả thực khiến tôi rất thất vọng."

"Tôi biết anh có tiền, nhưng mà, chuyện này nếu để Lạc Tranh

biết, anh cho rằng mình có thể giữ cô ấy được bao lâu?" Ôn Húc Khiên khẽ dựa lưng về phía sau, cầm lấy ly rượu, lắc nhẹ trong tay.

Louis Thương Nghiêu khẽ lắc đầu, "Xem ra, anh đã quyết định vậy cũng tức là anh thật sự không tin tôi có thể lập tức thu mua văn phòng luật của anh?"

Ôn Húc Khiên thật sự bị giật mình, ánh mắt cũng có chút biến đổi. Hắn cũng không trả lời ngay, bởi vì không dám, càng bởi vì hắn biết rõ Thương Nghiêu có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng mà, hắn thật sự không muốn để cho Thương Nghiêu được đắc ý.

Một lúc lâu sau, Ôn Húc Khiên đột ngột nói một câu, "Thương Nghiêu, tôi thật sự không hiểu, rất không hiểu nổi..."

"Không hiểu?"

"Phải, không hiểu!" Ôn Húc Khiên nhìn hắn, khẽ nhíu mày nói, "Tôi không hiểu được một chuyện. Anh đã có được Lạc Tranh rồi, chuyện anh muốn làm cũng đã làm được rồi, vậy vì cái gì còn muốn bỏ ra một số tiền lớn như vậy để tôi hoàn toàn từ bỏ cô ấy?"

"Anh đang nói cái gì?" Louis Thương Nghiêu cười hỏi lại.

"Một món hàng, tôi biết, anh chỉ coi Lạc Tranh như một món hàng mà thôi, chỉ có hàng hoá mới có thể đem ra mua bán." Những lời Ôn Húc Khiên thốt ra lúc này chỉ có thể dùng từ hạ cấp để hình dung, "Anh muốn dùng một món tiền mua Lạc Tranh, mua đứt vợ của tôi, tôi biết rất rõ điều này. Chẳng lẽ, anh chơi vẫn chưa đủ hay sao?"

Louis Thương Nghiêu nghe hắn nói như vậy, rốt cục cầm lấy ly rượu, khẽ lắc nhẹ, mùi hương thuần khiết nhẹ nhàng bay lên, thấm vào trong hơi thở. Louis Thương Nghiêu cũng không trả lời mà chỉ cười nhạt.

Ôn Húc Khiên dường như đã mất kiên nhẫn, lại tiếp tục lên tiếng.

"Thương Nghiêu, cho tới giờ, anh nói cái gì tôi liền làm cái đó, cho dù anh không niệm tình bằng hữu giữa hai chúng ta, cũng nên coi trọng những gì tôi đã làm chứ?" Hắn liếm liếm môi, tâm tình có chút kích động.

"Khi anh lần đầu tiên thấy Lạc Tranh ở Paris, anh đã để ý cô ấy. Anh còn nói với tôi, chỉ cần cô ấy ở bên anh một đêm, chỉ cần tôi

chịu bỏ thứ mình yêu thích, anh có thể bảo đảm cho văn phòng luật của tôi phát triển vượt bậc."

Louis Thương Nghiêu chỉ cười mà không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn thẳng Ôn Húc Khiên như trước, bàn tay nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu.

"Thương Nghiêu, tôi biết rõ anh trước giờ không coi tôi là bạn, anh chỉ muốn có được thân thể Lạc Tranh, muốn chiếm đoạt cô ấy mà thôi. Tôi đã chấp nhận, tôi tình nguyện bị đội mũ xanh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?" Ôn Húc Khiên nhìn chăm chăm Louis Thương Nghiêu, ánh mắt hấn dờng như loé lên một sáng tia kỳ lạ mà lúc trước không hề có.

Louis Thương Nghiêu có chút buồn cười nhìn hấn. Một lúc lâu sau, nụ cười đầy mỉa mai từ trên môi lan tràn tận đáy mắt, giọng nói của hấn vang lên mang theo ngữ khí lạnh băng.

"Thì ra anh vẫn nhớ rõ như vậy. Nếu đã nhớ rõ từ đầu chính mình cam tâm tình nguyện đem Lạc Tranh dâng tặng, để cho tôi mặc sức đùa bỡn, vậy bây giờ anh có tư cách gì mà làm bộ làm tịch thanh cao hả?"

Chương 96: Bí mật giữa hai người đàn ông

Ôn Húc Khiên nghe vậy sắc mặt có chút lúng túng, liếm liếm môi, hồi lâu không nói nổi lời nào. Hắn vươn tay cầm lấy ly rượu, uống mà không có chút cảm giác.

Louis Thương Nghiêu cũng không nói gì, ánh mắt giống như thanh đao sắc lạnh xẹt qua khuôn mặt đang cố tỏ vẻ bình tĩnh của Ôn Húc Khiên. Ánh mắt hắn vẫn vô cùng tự nhiên cùng bình tĩnh như thường ngày, dường như chuyện đang được nói đến lúc này không chút quan trọng, lại có vẻ như...hết thảy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn vậy. Ngay cả nụ cười mơ hồ trên môi cũng rất khó để đoán định.

Một lúc sau...

"Thương Nghiêu, anh không thể như vậy..." Giọng Ôn Húc Khiên dường như đã trở nên yếu đi, thanh âm cũng hạ xuống, còn có chút ý khẩn cầu, "Chuyện đó hoàn toàn không giống những gì anh đã hứa với tôi."

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên chút tối sầm nhưng rất nhanh liền bị gương mặt vui vẻ của hắn che đi, ánh mắt của hắn vĩnh viễn khiến người khác có cảm giác vô hại nhưng mà hắn tuyệt đối không phải là người vô hại.

"Anh cứ liên tục nhắc chuyện lúc trước, vậy thì đem hết chuyện lúc trước nói ra đi." Louis Thương Nghiêu khẽ duỗi ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo ly rượu, vẻ mặt vô cùng nhàn nhã.

Ôn Húc Khiên nghe vậy ánh mắt liền sáng lên, nhưng cũng không biểu hiện quá rõ nét, hắn nhanh chóng đổi sang bộ dạng nghiêm túc, "Được, Thương Nghiêu, nếu hôm nay mọi chuyện đã tới nước này, tôi cảm thấy có giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì, chẳng bằng đem tất cả nói ra hết."

Louis Thương Nghiêu cũng không có biểu hiện gì cụ thể nhưng cũng không có ý định ngăn cản hẳn.

"Thương Nghiêu, tôi hỏi anh một câu, anh không ngại nói thật cho tôi biết chứ?" Ôn Húc Khiên nhìn về gương mặt thản nhiên của người đàn ông đối diện. Cùng là đàn ông nhưng hẳn ta lại có hết thảy quyền lực, tiền bạc, phụ nữ - quá nhiều thứ mà đàn ông đều luôn tranh giành để đạt được.

"Thoải mái hỏi đi!" Louis Thương Nghiêu hờ hững đáp lại.

"Tôi muốn biết, có phải từ trước khi tôi cùng Lạc Tranh tới Paris, anh đã chú ý tới cô ấy?" Ôn Húc Khiên không phải người ngu, vấn đề này hẳn đã để trong lòng từ rất lâu rồi. Hắn vẫn luôn tự hỏi, vì cái gì mà lúc trước Thương Nghiêu nhất định phải làm cho Lạc Tranh tự mình tới Paris nói chuyện hợp tác mới được?"

Louis Thương Nghiêu cũng không hề giấu diếm, trả lời vô cùng dứt khoát, "Đúng vậy, khi cô ấy làm luật sư biện hộ xuất hiện trên toà khiến tập đoàn của tôi chịu thiệt hại, tôi đã chú ý cô ấy rồi."

"Nói như vậy, kể từ ngày Lạc Tranh thắng vụ kiện đó, anh đã bắt đầu lên kế hoạch này?" Ôn Húc Khiên quả thực bị chấn động.

"Phải!" Louis Thương Nghiêu vô cùng phối hợp, hết thảy câu hỏi đều trả lời rất thẳng thắn.

"Vì sao? Chẳng lẽ chỉ vì anh bị thua kiện?"

"Cái nguyên nhân này..." Louis Thương Nghiêu nghe vậy chỉ cười, "...người nên biết không phải là anh."

Ôn Húc Khiên có chút sững người.

"Khi anh cùng Lạc Tranh lần đầu tiên xuất hiện ở phòng làm việc của tôi, thật sự tôi đã có hứng thú với bạn gái của anh rồi. Nhưng mà, hứng thú này không phải đột nhiên phát sinh, mà là có từ trước đó. Tôi cũng đã tìm hiểu rõ mọi thông tin về cô ấy, cho nên tôi phát hiện ra, càng hiểu rõ cô ấy, tôi càng cảm thấy hứng thú với cô ấy." Louis Thương Nghiêu khẽ nhấp một ngụm vang đỏ, hờ hững lên tiếng.

"Cho nên..." Ôn Húc Khiên hít sâu một hơi, "Cùng ngày hôm đó, anh liền đưa ra yêu cầu kia với tôi?"

"Phải, bởi vì tôi có hứng thú với Lạc Tranh, cho nên tôi mới đề nghị với anh, việc để bạn gái anh ở bên tôi một đêm." Louis Thương Nghiêu ngắt luôn lời Ôn Húc Khiên và đưa ra câu trả lời.

Vẻ mặt Ôn Húc Khiên thực có chút quái dị.

"Mà anh, không phải lúc đó đã rất vui vẻ nhận lời hay sao?" Khoé môi Louis Thương Nghiêu nổi lên nét cười lạnh.

"Đó là bởi vì..." Ôn Húc Khiên cắn răng, hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói, "Đó là bởi vì anh đã cam kết, chỉ cần tôi đồng ý để cho Lạc Tranh cùng anh một đêm, anh chẳng những đồng ý hợp tác, mà còn bảo đảm cho văn phòng luật trở thành văn phòng hàng đầu ở Hongkong, và vươn ra tầm quốc tế. Tôi tin tưởng anh, bởi vì tôi tin anh nói được nhất định làm được."

"Không sai, cho nên tôi và anh đã hợp tác rất vui vẻ." Louis Thương Nghiêu không buồn đếm xỉa đến hắc, cười cười, "Mà văn phòng luật của anh không phải đã vượt qua cửa ải khó khăn rồi sao?"

"Nhưng mà..." Ôn Húc Khiên nhìn chằm chằm hắc, "Anh lật lọng, Thương Nghiêu, tôi không ngờ là anh nói lời lại không giữ lời."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, ngón tay khế duỗi ra, "Lật lọng? Húc Khiên, anh dùng từ này để hình dung bạn của mình hình như không được hay cho lắm."

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Là anh nói, anh chỉ cần Lạc Tranh một đêm, chỉ cần một đêm." Ôn Húc Khiên nhìn chằm chằm hắc.

Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, "Anh muốn nói cái gì?"

"Là chính miệng anh nói, chỉ cần cô ấy một đêm, chỉ cần một đêm là được rồi. Nhưng mà theo tôi biết, cô ấy ở trên giường của anh không phải chỉ có một đêm, không phải sao?" Ôn Húc Khiên lúc nói những lời này, giọng có chút tê tái.

Louis Thương Nghiêu ngược lại không hề cảm thấy lúng túng, nở nụ cười xấu xa, "Húc Khiên, chuyện liên quan đến phụ nữ không phải là việc mà người trong cuộc có thể khống chế được. Anh không phải cũng như vậy hay sao? Loại chuyện như vậy lần đầu tiên dĩ nhiên sẽ có lần thứ hai."

"Nhưng mà..." Hô hấp của Ôn Húc Khiên có chút gấp gáp,
"Nhưng mà Lạc Tranh dù sao cũng không phải là xử nữ!"

"Húc Khiên, tôi nhớ anh đâu bị mắc chứng bệnh Alzheimer." Louis Thương Nghiêu thu lại nụ cười, giọng nói cũng trầm xuống, "Lúc trước tôi từng hỏi anh, là chính miệng anh nói cho tôi biết, cô ấy đã không còn là xử nữ, cũng là chính miệng anh nói, người phụ nữ này chỉ để giúp anh đấu tranh giành thiên hạ, cho dù có là dùng thân thể đổi lấy cũng được. Nếu như lúc trước anh nói rõ cho tôi biết, cô ấy là xử nữ, có lẽ tôi sẽ nương tay. Bởi vì tôi ghét nhất chính là động vào xử nữ."

Câu nói sau cùng thốt ra, hai hàng lông mày của hắn cũng chau lại, không khó nhận ra, đây là những lời thật lòng của hắn.

"Tôi..." Ôn Húc Khiên thực bị cứng họng. Thật lòng mà nói, nếu như hắn biết Lạc Tranh vẫn là xử nữ, nhất định sẽ không để cho Thương Nghiêu chiếm được tiện nghi. Hắn vốn cho rằng bốn năm trước nàng đã sớm...

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, hắn đều cảm thấy rất khó chịu, nhất là khi hắn phát hiện ra vóc dáng Lạc Tranh mê người tới mức nào, trong lòng không khỏi hối hận không thôi.

"Húc Khiên, chuyện này là anh không đúng. Hoặc có lẽ do anh quá nóng vội, nhưng mà cho dù anh đem người bạn gái vẫn còn là xử nữ dâng lên cho tôi, trong mắt tôi mà nói anh cũng chỉ là vì mình mà thôi."

"Không, tôi không biết mọi chuyện sẽ thành thế này!" Ánh mắt Ôn Húc Khiên nhất thời rối loạn, bàn tay vô thức vung lên, "Cứ cho là như vậy, anh cũng không thể hết lần này đến lần khác động vào cô ấy, anh không phải là đang giúp tôi, mà là đang hại tôi, khiến tâm trí Lạc Tranh cũng không còn chỗ cho tôi nữa."

Louis Thương Nghiêu nghe thấy mấy lời này, nhếch môi bật lên tiếng cười vui vẻ. Thân hình cao lớn của hắn hơi nghiêng về phía trước như thể dò xét. Ánh mắt đen thẳm cũng ánh lên đầy tà mị, giống như ánh sao xẹt qua trên bầu trời đêm, không thể nắm bắt.

"Anh định nói đến đêm tân hôn của hai người?"

Đáy mắt Ôn Húc Khiên rõ ràng có chút lúng túng, hơi mất tự nhiên nhìn lại Louis Thương Nghiêu, cũng không nói gì. Đêm đó...

"Khó mở miệng sao?" Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn hắn, nụ cười càng lúc càng mờ ám mang theo chút lười biếng, "Húc Khiên, tôi và anh, từ đó đến giờ đều là giao dịch bình đẳng, không phải sao?" Một câu hỏi tưởng như đơn giản của hắn nhưng lại mang theo bao nhiêu sự lạnh lùng cùng tàn nhẫn.

Yết hầu Ôn Húc Khiên khẽ nhấp nhô, hắn dường như muốn nói gì đó nhưng tắc nghẹn lại ở cổ...

"Tôi trước giờ chưa từng nhận mình là người tốt lành gì. Tôi là thương nhân, đương nhiên hết thảy mọi chuyện tôi làm đều xuất phát từ lợi ích." Giọng nói của Louis Thương Nghiêu mặc dù khá lạnh nhạt, nhưng thái độ không hề hoà hoãn, "Nếu tôi đã hứng thú với bạn gái của anh, thì tôi cũng dùng một thứ tương đương để trao đổi. Có qua có lại, đây là chuyện hết sức bình thường."

"Nhưng mà..." Ôn Húc Khiên đáp ứng.

"Trong mắt anh, Lạc Tranh cũng chỉ là quân cờ để anh từng bước tiến lên mà thôi." Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, nói tiếp, dường như không buồn để ý tới thái độ đáp ứng của Ôn Húc Khiên.

"Lần đầu tiên của Lạc Tranh đổi lấy sự hợp tác với tập đoàn của tôi, không chỉ vậy, còn thông qua vụ hợp tác đó đem lợi nhuận của văn phòng luật tăng thêm mấy lần. Ngay cả đêm tân hôn, không phải cũng đã đổi lại không ít lợi ích hay sao? Húc Khiên, tôi nói không sai chứ?"

"Là..." sắc mặt Ôn Húc Khiên càng lúc càng lúng túng, nhìn Louis Thương Nghiêu vội nói thêm một câu, "Nhưng đó là do anh uy hiếp tôi..."

"Húc Khiên, nói vậy không đúng rồi, con người tôi trước giờ làm việc luôn không thích cưỡng bách người khác, sao có thể nói đến uy hiếp chứ?" Louis Thương Nghiêu buồn cười như sóng mây, thong thả nói.

Ôn Húc Khiên siết chặt nắm đấm, không khó nhận ra nội tâm hắn đang rất kích động.

"Thực tế tôi căn bản không có sự lựa chọn." Hấn nhìn chằm chằm Louis Thương Nghiêu, so với nụ cười hờ hững kia, bộ dạng Ôn Húc Khiên lúc này thực rất nóng vội, "Lúc ấy anh nói muốn có đêm tân hôn của Lạc Tranh, tôi đã phản đối, nhưng mà hành vi của anh đã cho tôi biết rõ, nếu tôi từ chối, tôi sẽ mất tất cả."

"Không, không, không, Húc Khiên, tôi thấy anh nhớ nhầm rồi." Louis Thương Nghiêu bày ra bộ dạng ngạc nhiên nhìn hấn, "Lúc đó, tôi đã nói, tâm trạng của tôi không tốt sẽ ảnh hưởng tới suy nghĩ của một số người có địa vị mà thôi. Nhưng mà anh vừa nghe xong đã lập tức đáp ứng đề nghị của tôi. Cho nên, Húc Khiên, cùng là đàn ông nhưng tôi thật sự bội phục anh, đã biết rõ đêm tân hôn sẽ xảy ra chuyện gì mà vẫn có thể tỉnh táo hoàn thành hôn lễ."

Ôn Húc Khiên đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong những lời vừa rồi, nắm tay liền siết lại, "Đúng là anh đã nói câu đó, nhưng mà những quan chức kia sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới văn phòng tôi, khách hàng cũng sẽ theo đó mà bỏ đi, như vậy còn không coi là uy hiếp sao?"

Đối với năng lực của Thương Nghiêu, Ôn Húc Khiên chưa từng dám hoài nghi. Lúc đầu hấn vốn nghĩ Thương Nghiêu chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi, nhưng sau khi hợp tác, Thương Nghiêu đã đem đến cho hấn không biết bao nhiêu lợi nhuận cùng những mối quan hệ làm ăn. Từ đó hấn bắt đầu hoài nghi, Thương Nghiêu thực sự không phải là người đơn giản như vậy. Bởi vì hấn phát hiện, trong chính giới Thương Nghiêu cũng có tầm ảnh hưởng nhất định. Từ khi hợp tác cùng hấn, văn phòng luật nhận được rất nhiều hợp đồng tư vấn từ phía các quan chức chính phủ, cơ hội này không phải văn phòng luật nào cũng có được, cho dù là văn phòng luật danh tiếng đi chăng nữa, nếu không có quan hệ dẫn lối thì khó mà nhận được những hợp đồng kiểu này.

Cho nên nếu như Thương Nghiêu rút khỏi vị trí trung gian này thì mọi vụ làm ăn sẽ hoàn toàn sụp đổ, nói không chừng còn có thể đem lại nhiều hệ lụy phiền toái hơn nữa.

Louis Thương Nghiêu dường như nhìn thấu tâm tư Ôn Húc

Khiên, ánh mắt hiện lên ý mỉa mai rõ ràng.

"Uy hiếp? Anh dùng từ này không cảm thấy buồn cười sao. Rõ ràng là chuyện bản thân có thể lựa chọn, nhưng lại hết lần này tới lần khác tìm cách đổ lỗi cho người khác."

Nói đến đây, Louis Thương Nghiêu khẽ cười, lắc đầu, "Húc Khiên, là chính anh quá nóng lòng cầu xin mà thôi, lúc đó anh hoàn toàn có thể cự tuyệt tôi. Cho dù mất đi hợp đồng với các quan chức chính phủ đó, anh vẫn còn một loạt khách hàng cũ vẫn có thể tiếp tục duy trì, khó khăn chỉ là tạm thời mà thôi. Nếu như trong lòng anh ngay thẳng, cần gì phải để ý tới quyết định của tôi."

"Tôi..."

"Anh chỉ không muốn đi còn đường bình thường mà thôi. Người muốn đi đường tắt chính là người dễ bị lợi dụng sơ hở nhất." Louis Thương Nghiêu khẽ cười, "Cho nên, anh đem Lạc Tranh tặng cho tôi, mà anh cũng nhận lại không ít lợi ích, chẳng lẽ vậy không phải là trao đổi công bằng hay sao?"

Ôn Húc Khiên hít sâu một hơi, "Nhưng mà vấn đề bây giờ là anh muốn thu mua văn phòng luật của tôi?"

"Húc Khiên, anh lại xuyên tạc ý của tôi rồi. Anh không phải luật sư sao, thế nào mà năng lực phán đoán lại kém như vậy?" Louis Thương Nghiêu chậm rãi nói tiếp.

"Anh không ngừng muốn được tài trợ, vậy tôi cũng chỉ là giúp anh một tay mà thôi."

"Thương nhân quả nhiên chỉ biết đến lợi ích." Ôn Húc Khiên khó nhọc nở nụ cười, "Chỉ hận tôi rơi vào bẫy của anh, càng ngày càng lún sâu..."

"Húc Khiên, thật ra tôi rất muốn giúp anh, cho nên tôi mới đề xuất yêu cầu cuối cùng kia!" Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng lên tiếng, khoé môi cũng tỏ rõ hàm ý vui vẻ.

"Để tôi đem Lạc Tranh bán đứt cho anh sao?" Đáy mắt Ôn Húc Khiên thoáng có chút khác thường.

"Nói một cách chính xác, thì là..." Louis Thương Nghiêu cất giọng mang theo bao nhiêu hàm ý dụ dỗ, "...tôi muốn dùng một khoản tiền

để đổi lấy chữ ký của anh, chỉ đơn giản vậy thôi."

Ôn Húc Khiên sững sờ, hồi lâu cũng không có phản ứng với ý tứ trong lời nói vừa rồi của Louis Thương Nghiêu.

Khoé môi Louis Thương Nghiêu nhếch lên nụ cười đầy mỉa mai, đem một tập tài liệu chậm rãi đẩy tới trước mặt Ôn Húc Khiên, lạnh nhạt lên tiếng.

"Bây giờ, ký nó đi! Tôi chỉ cần anh ký tên một chữ, xong rồi anh sẽ nhận được một khoản tiền không hề nhỏ."

Ôn Húc Khiên có chút ngờ vực cầm lấy tài liệu, mở ra đọc, thực sự bị kinh ngạc, "Cái này....làm sao mà anh có được tờ thoả thuận ly hôn này?"

Thoả thuận ly hôn này vẫn luôn đặt bên cạnh hắn, sao Thương Nghiêu lại có thể lấy được?

Trên bản thoả thuận ly hôn, Lạc Tranh đã ký tên từ lâu, chỉ còn lại một chỗ trống, đang chờ chữ ký của hắn.

Đương nhiên, Louis Thương Nghiêu cũng không có ý định trả lời câu hỏi vừa rồi, ngón tay thon dài chỉ khẽ gõ nhịp lên mặt bàn một cách lười biếng.

"Chỉ cần anh ký tên, từ nay về sau, anh và Lạc Tranh sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì."

Bản thoả thuận ly hôn đặt trước mặt Ôn Húc Khiên giống như đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn. Hắn nhìn bản thoả thuận một cái, lại nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, trong mắt ánh lên vài phần đề phòng.

Louis Thương Nghiêu cũng không hề thúc giục hắn, chỉ lẳng lặng ngồi đó, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm từng biểu hiện trên mặt hắn.

Ôn Húc Khiên hít sâu một hơi, một lúc sau, lại đem bản thoả thuận ly hôn đặt qua một bên nhìn Louis Thương Nghiêu, "Tôi nói rồi, tôi không muốn ly hôn với Lạc Tranh, càng không muốn chấp nhận cái việc anh gọi là mua bán tình yêu kia."

"Rất có cốt khí!" Khoé môi Louis Thương Nghiêu nổi lên một nụ cười nhẹ mang theo ý trào phúng, "Tôi vẫn nhắc lại câu nói cũ, quyền

chủ động ở trong tay anh, nếu như anh ký nó, anh sẽ nhận được một khoản đầu tư mà anh không dám ngờ tới, còn nếu như không chịu ký tên..." Hấn khẽ dừng lại, thành thoi nhìn Ôn Húc Khiên, "...Vậy anh có thể bắt đầu lại từ đầu."

Sắc mặt Ôn Húc Khiên lập tức biến đổi, phải nói là trở nên rất khó coi, ngón tay hấn bắt giắc cũng run rẩy, mắt nhìn chăm chăm vào bản thoả thuận ly hôn trên mặt bàn.

"Thương Nghiêu... Anh không thể ép buộc tôi như vậy..." Giọng hấn cũng trở nên run rẩy, giống như mang theo ý khẩn cầu, "Cho dù tôi ký tên, anh nghĩ Lạc Tranh sẽ ở lại bên cạnh anh sao? Thương Nghiêu, từ đầu đến giờ, anh luôn miệng nói đây là vụ giao dịch công bằng, nhưng mà, nó không hề công bằng chút nào. Cho tới giờ, đều là tôi bị anh dắt mũi mà thôi."

Vẻ mặt Louis Thương Nghiêu có chút buồn cười nhìn gương mặt đầy kích động của Ôn Húc Khiên. Khẽ chớp mắt, hấn lên tiếng.

"Húc Khiên, anh nói vậy khiến tôi thực sự cảm thấy đau lòng. Nếu không có tôi, văn phòng luật của anh sao có thể một bước lên mây như vậy chứ?"

"Đúng vậy, tôi thừa nhận, bởi vì có sự hỗ trợ của anh, lợi nhuận của văn phòng luật mỗi ngày đều không ngừng tăng trưởng, nhưng mà..." Giọng nói của Ôn Húc Khiên có chút ảm đạm, nắm đấm cũng siết chặt lại.

"Từ khi mới bắt đầu, anh đã lấy lợi ích của văn phòng luật ra để uy hiếp tôi. Bởi vì anh biết rõ, văn phòng luật chính là tử huyệt của tôi. Cho nên, anh coi trọng Lạc Tranh, coi trọng thân thể cô ấy, mà lòng anh cũng nổi lên tham niệm, anh muốn lần đầu tiên của Lạc Tranh còn chưa đủ, lại còn tiếp tục đem văn phòng ra để uy hiếp, đường hoàng chiếm lấy cô ấy ngay trong đêm tân hôn. Hiện giờ, vì muốn công khai sống chung với Lạc Tranh, anh còn dùng văn phòng luật để ép tôi ký tên sao?"

"Húc Khiên, cho dù anh tức giận cũng được, không vui cũng được, tôi nghĩ, anh nhất định sẽ ký thôi." So với sự kích động của Ôn Húc Khiên, Louis Thương Nghiêu càng vô cùng thông thả bình tĩnh,

giọng nói cũng cực kỳ kiên định, ánh mắt dường như đã nhìn thấu quyết định cuối cùng của Ôn Húc Khiên.

Ngón tay Ôn Húc Khiên khẽ run lên...

"Sao rồi? Anh biết rõ con người tôi luôn không có tính nhẫn nại, anh đã không muốn ký tên, vậy tôi cũng không miễn cưỡng."

Louis Thương Nghiêu đột ngột lên tiếng, cầm lấy bản thoả thuận ly hôn trên bàn, lại bổ sung thêm một câu, "Có đôi khi, làm lại từ đầu cũng là chuyện tốt, có kinh nghiệm rồi có lẽ thành tựu sau này sẽ càng lớn."

"Khoan đã..." Đúng lúc bản thoả thuận ly hôn sắp rời khỏi mặt bàn, Ôn Húc Khiên liền giơ tay chặn lên, đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu, muốn nói gì đó lại thôi.

Khoé môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên đầy lạnh lùng, vẻ mặt càng vô cùng tự tin bởi vì hành động vừa rồi của Ôn Húc Khiên đã bán đứng tâm tư hắn. Càng chưa nói đến vẻ chần chừ hiện lên trong mắt hắn lúc trước.

Ôn Húc Khiên thấy cái nhìn sắc bén cùng soi mói của Louis Thương Nghiêu thì có chút lúng túng cúi đầu xuống, ngập ngừng nói, "Anh...thật sự nói lời giữ lời?"

"Tôi hiện giờ còn chưa nghĩ ra lý do gì để phải đổi ý." Louis Thương Nghiêu hờ hững đáp.

Ôn Húc Khiên nuốt một chút nước miếng, lại lập tức giương mắt nhìn về phía hắn.

"Tôi muốn biết mình sẽ nhận được khoản đầu tư là bao nhiêu." Đây mới chính là trọng điểm mà hắn muốn, về phần những chuyện khác, hắn vốn không quan tâm.

Louis Thương Nghiêu nhếch môi, ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lẽo, giọng nói vẫn bình thản như trước, "Cho anh đủ để khai thác thị trường châu Âu, thấy thế nào?"

Ôn Húc Khiên nghe vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ, ánh mắt cũng xẹt qua chút ngạc nhiên nhưng cũng cố gắng kìm chế lại, tận lực bày ra vẻ mặt bình tĩnh, làm ra vẻ như vậy còn chưa đủ.

"Thương Nghiêu, điều kiện của anh là để tôi cả đời này không

dính dáng đến Lạc Tranh nữa, cái thị trường châu Âu...xem ra cũng không có bao nhiêu."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy cười lạnh, có trời biết hẳn ghét nhất chính là loại người tâm địa tham lam quá mức thế này, đã được lợi còn không biết thế nào là đủ. Lúc đầu, hẳn vốn định cho Ôn Húc Khiên chút lợi ích, xem ra hẳn đã quá mềm lòng rồi.

Nghĩ tới đây, nụ cười của hắn bất giác ngập tràn trong ánh mắt.

"Thị trường châu Âu, tôi sẽ cung cấp tiền cho anh theo từng khu vực trọng điểm, thấy thế nào?"

Ôn Húc Khiên vừa nghe, trong lòng đã vui đến muốn điên lên nhưng vẫn phải cố nén lại không biểu hiện ra ngoài, gật đầu, "Vậy còn được!"

Louis Thương Nghiêu khẽ hừ lạnh, "Còn chưa ký?"

"Ký, tôi lập tức ký, nhưng mà..." Ôn Húc Khiên vẻ mặt tươi cười nhìn hắn, "nhưng mà tôi nghĩ, anh sẽ không đổi ý chứ?"

"Sáng sớm ngày mai anh sẽ nhận được hợp đồng có liên quan." Louis Thương Nghiêu đương nhiên hiểu được sự dè dặt của hắn.

"Vậy hôm nay..." Ôn Húc Khiên kéo dài giọng, "Tôi làm sao biết được đêm nay anh có đổi ý hay không?"

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, cũng không nói lời nào, kê phục vụ lấy giấy bút ra, ưu nhã viết lên đó một hàng chữ bằng tiếng Pháp khá đẹp, sau đó ký tên rồi đưa cho Ôn Húc Khiên.

"Đây coi như cam kết cho thoả thuận của tôi, cũng đã có chữ ký của tôi, anh cũng biết nó hoàn toàn có hiệu lực pháp lý."

"Đương nhiên rồi!" Ôn Húc Khiên rất cục cựa cũng yên tâm, vẻ mặt tươi cười cầm lấy tờ giấy đảm bảo cất kỹ vào túi xách, sau đó cầm lấy bản thoả thuận ly hôn, nhanh chóng ký tên lên đó.

Nhìn thấy bản thoả thuận ly hôn đầy đủ cả hai chữ ký, Louis Thương Nghiêu vô thức thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến những chuyện tiếp theo, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc.

"Được rồi, từ hôm nay trở đi, Lạc Tranh sẽ là của anh." Ôn Húc Khiên đem bản thoả thuận ly hôn đẩy tới trước mặt Thương Nghiêu, vẻ mặt tươi cười đầy đắc ý, "Không ngờ, Lạc Tranh lại đáng giá tới

như vậy."

Louis Thương Nghiêu không nói gì thêm, chỉ đem bản thoả thuận ly hôn cất cẩn thận.

Ôn Húc Khiên thật cũng không cảm thấy mất mát gì. Những thứ hắn muốn đều đã có được, hắn sẽ không cần để ý sau này ra sao. Tóm lại, hắn đã có được bản cam kết, cho dù Thương Nghiêu có muốn đổi ý cũng không có cơ hội nữa.

Vừa nghĩ tới từ ngày mai trở đi sẽ tiến vào thị trường châu Âu, hắn thật sự cảm thấy rất hưng phấn, đứng dậy nói.

"Thương Nghiêu, yên tâm đi, Lạc Tranh tuyệt đối đáng cái giá này. Đáng người cô ta đẹp như vậy, nhất định trên giường sẽ cực kỳ mê hồn, nếu không anh đã không lưu luyến đến vậy."

Louis Thương Nghiêu cười lạnh, bên môi ánh lên một tia thâm trầm không dễ gì nhận thấy.

Tiếng cười của Ôn Húc Khiên thì ngược lại, phát ra từ tận sâu trong lòng bởi hắn đang rất cao hứng. Hắn vốn cho là sau khi Lạc Tranh bỏ đi thì sẽ trắng tay, không nghĩ tới Thương Nghiêu lại bỏ ra một số tiền lớn như vậy. Sau này, cho dù không có Lạc Tranh hỗ trợ, hắn cũng có thể một bước lên mây.

Nhưng...

Nụ cười của hắn duy trì không được bao lâu, chỉ trong chốc lát, sự đắc ý đang ánh lên trong mắt hắn liền ngưng lại...lạnh cứng, ánh mắt cũng trở nên vô cùng lúng túng.

Louis Thương Nghiêu thì vẫn duy trì bộ dạng bình tĩnh thông dong như trước, cũng không hề quay đầu lại, chỉ lặng lặng ngồi đó, từ từ thưởng thức ly rượu trong tay.

Dường như...

Hắn đã sớm dự liệu được sẽ có chuyện gì phát sinh sau đó...

Về mặt Ôn Húc Khiên lúc này tựa như nhìn thấy quỷ. Nhưng mà lúc này hắn đang nhìn thấy một người sống sờ sờ, một người nằm ngoài khả năng tưởng tượng của hắn.

Người này không phải ai khác, chính là Lạc Tranh!

Từ sau khúc quanh, Lạc Tranh đi tới, từ trong ánh mắt có thể

nhận ra nàng đã có mặt ở nơi này từ lâu.

Trong lòng Ôn Húc Khiên thực sự có cảm giác kinh hãi, vô thức nhìn về phía Louis Thương Nghiêu. Việc Lạc Tranh xuất hiện ở nơi này hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của hắn, hắn vốn cũng không nghĩ là Lạc Tranh sẽ xuất hiện.

Louis Thương Nghiêu vẫn ngồi tại chỗ, không hề di chuyển dù chỉ một chút, giọng nói trầm thấp của hắn cất lên, mang theo sự khẳng định cùng hàm ý mỉa mai.

"Sao thế? Anh rất kinh ngạc sao? Anh không nên có vẻ mặt như thế này mới đúng. Mục đích của anh không phải là muốn cô ấy biết rõ hết thảy mọi chuyện à?"

Tim Ôn Húc Khiên bất giác đập thình thịch...

"Anh...làm sao mà biết được?" Hắn thất thanh hỏi lại, nhìn thấy Lạc Tranh càng lúc càng tới gần, hắn bắt đầu trở nên luống cuống.

Louis Thương Nghiêu khẽ cười để lộ lúm đồng tiền, khoe miệng cong lên trông rất hấp dẫn nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn.

"Húc Khiên à Húc Khiên, anh nghĩ rằng, tôi có thể có được sự nghiệp như ngày hôm nay là dựa vào cái gì?" Hắn rất cục cựa nhìn về phía Ôn Húc Khiên, "Người Trung Quốc không phải vẫn có câu "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng" đó sao?"

Sắc mặt Ôn Húc Khiên lúc này đã xám lại như gan heo. Đúng vậy, hắn thực sự đã gửi tin nhắn cho Lạc Tranh, là hắn muốn Lạc Tranh tới nơi này. Lý do rất đơn giản, hắn chỉ nói là không muốn để nàng tiếp tục chẳng hay biết gì, nhưng có một điều kiện là cả quá trình không được lộ diện.

Thật ra, hắn hoàn toàn không cần khẩn trương đến vậy, bởi vì hắn đã có được cam kết của Thương Nghiêu. Việc không để cho Lạc Tranh lộ diện chính là nhằm mục đích đề phòng Thương Nghiêu đổi ý, dù sao đây cũng là bí mật giữa hai người bọn họ, một khi để Lạc Tranh biết được, như vậy chẳng phải kế hoạch của Thương Nghiêu sẽ bị đổ bể hay sao?

Đúng là hắn có thể an ủi mình như vậy, nhưng đáng tiếc...

Ôn Húc Khiên vô thức khẽ run lên bởi vì hắn nhìn thấy vẻ mặt

Thương Nghiêu bình tĩnh tới mức không bình thường, dường như hắn đã sớm biết hết thảy mọi chuyện đã được sắp xếp vậy. Không, không phải là dường như mà là biết rõ ràng. Thương Nghiêu đã sớm biết việc Lạc Tranh được hắn sắp xếp để xuất hiện tại nơi này, hơn nữa còn nghe được hết thảy cuộc nói chuyện vừa rồi.

Thương Nghiêu đã biết rõ ràng như vậy mà vẫn còn có thể làm bộ dạng thản nhiên nói chuyện với hắn như vậy sao? Rốt cục Thương Nghiêu thật sự muốn cái gì?

Ôn Húc Khiên chỉ cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, nhất là khi Lạc Tranh đứng trước mặt hai người họ.

Sắc mặt nàng lúc này tái nhợt như tờ giấy, trong suốt đến dọa người, nàng không nhìn về phía Ôn Húc Khiên, mà một mực nhìn về người đàn ông đang ngồi trên ghế - Louis Thương Nghiêu kia, nhìn xem bộ dạng bình tĩnh của hắn, ánh mắt nàng thoáng hiện lên chút ngỡ ngàng.

Louis Thương Nghiêu cũng nhận ra nàng đang chăm chú nhìn hắn, nhưng cũng không nhìn về phía nàng mà chỉ chú mục vào ly rượu đỏ trong tay, tâm tư thâm sâu như biển.

"Vì sao?" Một lúc lâu sau, Lạc Tranh mới lên tiếng, thanh âm của nàng lúc này có chút run run, sắc mặt mang đậm vẻ thê lương.

Câu hỏi này, nàng không hỏi Ôn Húc Khiên, mà hướng về phía Louis Thương Nghiêu.

Ôn Húc Khiên đưa tay kéo Lạc Tranh qua một bên, thấp giọng nói, "Sao cô lại ra đây?"

Lạc Tranh rốt cục cũng dời ánh mắt về phía Ôn Húc Khiên, nét bi thương cùng tuyệt vọng nhanh chóng chuyển thành phần nộ tột bậc.

"Hèn hạ!" Nàng lạnh lùng thốt ra hai từ này.

Ôn Húc Khiên có chút lúng túng nhìn đi nơi khác.

"Vì sao không trả lời tôi?" Lạc Tranh lại không buồn để ý tới Ôn Húc Khiên, một lần nữa nhìn lại phía Louis Thương Nghiêu, lạnh lùng lên tiếng.

Chỉ mới vừa nãy, nàng rốt cục mới biết được hết thảy mọi chuyện phát sinh trong khoảng thời gian vừa rồi là thế nào. Hai người đàn

ông này, nghiêm nhiên coi nàng như một món hàng để đem ra trao đổi! Đúng vậy, nàng chỉ là một món hàng, một món hàng không hơn không kém.

Louis Thương Nghiêu, người đàn ông này vì muốn có nàng, vì muốn thoả mãn dục vọng của hắn, đem tiền tài ra dụ dỗ Ôn Húc Khiên. Mà Ôn Húc Khiên, vì lợi ích cùng sự nghiệp bản thân lại có thể coi nàng như một cống phẩm dâng tặng cho người đàn ông khác.

Nghe được hết thầy, trái tim nàng vỡ tan thành trăm mảnh, máu cũng như chảy ngược. Lúc biết được Ôn Húc Khiên chẳng qua chỉ là lợi dụng mình, lòng của nàng cũng không thấy đau đớn đến thế này. Nhưng mà, khi nàng nghe được Louis Thương Nghiêu bình thản nói với Ôn Húc Khiên về chuyện buôn bán trao đổi bản thân nàng như thể nói chuyện phiếm, trái tim nàng đã thật sự đau đến chết lặng... Ngay lúc này, nàng dường như cũng không cảm nhận được nhịp tim của mình còn đập nữa.

Nàng đã chết rồi sao?

Trái tim nàng, đã đau đến chết rồi sao?

Có lẽ là như vậy....

Đối với Ôn Húc Khiên, nàng đã sớm nhìn thấu bản chất của hắn, nhưng mà Louis Thương Nghiêu...

Nàng biết rõ, hắn là người thâm sâu khó lường. Nàng cũng biết, mục đích hắn tiếp cận nàng không hề đơn giản, nhưng mà, khi nàng biết rõ hắn lại có thể dùng thủ đoạn hạ lưu này để tới gần nàng, nàng còn có thể dùng tâm tình thế nào để đối mặt với hắn đây?

Hắn thật là đáng sợ!

Đáng sợ tới mức nàng chưa từng dám tưởng tượng tới!

Thì ra, từ lúc nàng thắng tại phiên toà ở Paris thì hắn đã bắt đầu kế hoạch rồi, bắt đầu kế hoạch làm thế nào lấy được nàng, chiếm hữu nàng, làm thế nào để tình yêu của nàng tan vỡ, làm cho nàng chỉ có thể ở bên cạnh hắn. Thậm chí, hắn còn lên kế hoạch dùng tiền để Ôn Húc Khiên đồng ý ký tên lên bản thoả thuận ly hôn.

Trong bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, Ôn Húc Khiên cũng không cách nào dễ dàng thoát ra. Hắn cũng nhận thấy Lạc Tranh chỉ

nhìn đến phản ứng của Louis Thương Nghiêu, trong lòng ít nhiều cũng có cảm giác ghen ghét. Tuy nói hấn trước giờ chỉ lợi dụng nàng, nhưng dù sao cũng là vợ chồng một thời gian, nay nhìn thấy người phụ nữ đã từng là của mình lại chỉ quan tâm đến người đàn ông khác, sao hấn có thể không có phản ứng.

Louis Thương Nghiêu ngồi một bên, vẫn cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng nói, "Em còn muốn biết gì nữa? Tôi nghĩ, những thứ em nên biết đều đã biết cả rồi."

"Mục đích của anh chính là thế này sao?" Lạc Tranh lạnh lùng lên tiếng, đi đến trước mặt hấn, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia, thanh âm của nàng lạnh đến thấu xương nhưng ánh mắt nàng lúc này không cách nào che lấp được sự đau xót.

Chương 97: Tự gây nghiệt không thể sống

Louis Thương Nghiêu ngược nhìn lên, ánh mắt thoáng hiện ra một tia rung động nhưng cũng chỉ là trong thoáng chốc. Hấn rất nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thản thường thấy, giọng nói trầm thấp thậm chí không có chút tình cảm nào vang lên, "Tôi chỉ muốn để cho em biết, giao dịch giữa đàn ông với nhau bản thủ đến cỡ nào, hèn hạ đến cỡ nào mà thôi."

Nàng không phải nên từ bỏ đi sao? Hấn chính là muốn cho nàng xem, người đàn ông nàng coi trọng hèn hạ đến cỡ nào.

Lạc Tranh nhìn vẻ mặt không chút tình cảm của Louis Thương Nghiêu, hấn thực sự quá mức bình tĩnh, có thể nói hết thảy mọi chuyện phát sinh đều nằm trong kế hoạch của hấn, một chút cũng không... quan tâm tới cảm nhận của nàng.

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tranh mới phát hiện ra, giờ này ngay cả hít thở cũng thấy đau, nỗi đau này đã sớm cùng với trái tim tan nát, ăn sâu vào hơi thở, thấm vào lục phủ ngũ tạng, thậm chí là trong máu của nàng, khiến cho mỗi tế bào đều không ngừng nhức nhối...

Thì ra, trong mắt hấn, nàng chỉ là món hàng mà thôi.

Nàng khế cười tự giễu bản thân mình, cổ họng như nghẹn lại, sự đau xót lan tràn tận trong ánh mắt, cảm giác muốn khóc không ngừng dâng lên nhưng vẫn là bị nàng mạnh mẽ áp xuống...

Bởi vì nàng phát hiện, ngay cả khóc cũng cảm thấy rất đau.

"Đúng vậy, rốt cục tôi cũng biết anh hèn hạ tới cỡ nào!"

Giọng nói của nàng có chút run rẩy, lộ ra một tia tuyệt vọng rõ ràng. Ôn Húc Khiên nhìn thấy lúc Lạc Tranh nói câu này, ánh mắt lại nhìn về Louis Thương Nghiêu, tâm tư hấn đột nhiên trùng xuống, thì ra, nàng thật sự yêu Louis Thương Nghiêu.

Một hỗn hợp cảm giác chua xót, ghen tuông, căm hận, trốn

chạy... khó nói thành lời dâng lên trong lòng Ôn Húc Khiên lúc này.

Mà Louis Thương Nghiêu, bởi vì không ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh, nên cũng không biết nàng đang nhìn mình. Nghe những lời này, khoé môi hắn chỉ nổi lên nụ cười lạnh lùng.

Lạc Tranh gắt gao siết chặt nắm tay, từng đầu móng tay đều hằn sâu vào lòng bàn tay. Rốt cục nàng cũng biết được, thì ra nỗi đau đớn còn có thể đến mức độ khiến con người ta như chết lặng đi, toàn thân không còn chút cảm giác nào của sự sống.

Lạc Tranh nhìn đến ly rượu tinh xảo trên bàn, hương thơm thuần khiết lan toả khắp không gian, không khỏi cảm thấy một hồi bi ai. Ở nơi này, hai người đàn ông kia đã giao dịch rất vui vẻ, thành công đem nàng coi thành một món hàng, từ tay người đàn ông này chuyển qua tay người đàn ông khác.

"Tôi thật sự rất muốn biết, đàn ông các người còn có thể hèn hạ tới mức nào nữa?" Lạc Tranh cố ép cho tâm tư mình phải tỉnh táo, sau cơn tuyệt vọng, thanh âm trong trẻo đã trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nàng, liền sau đó đứng dậy.

"Tôi chưa từng biết, sự chịu đựng của em lại mạnh mẽ đến vậy?" Tiếng nói hờ hững của hắn lộ ra ý châm biếm, mà ánh mắt, lại toát lên một tia lạnh băng.

Lạc Tranh rất quen với ánh mắt này. Nàng đã từng thấy qua mấy lần, chỉ là cho tới giờ, nàng rất muốn biết, ánh mắt đó rốt cuộc đang che dấu bí mật gì đằng sau?

Bí mật đó có phải liên quan đến nàng hay không?

"Vậy sao?" Nàng lạnh lùng cười thành tiếng, tiếng cười lạnh băng đến mức hai người đàn ông có mặt ở đây cảm thấy nhức nhối trong lòng, Ngón tay nàng khẽ mơn trớn bình rượu, cầm lên, động tác vô cùng ưu nhã rót vào hai chiếc ly.

"Các người hoàn thành một vụ giao dịch lớn như vậy, có phải nên chúc mừng hay không?"

Ôn Húc Khiên một lời cũng không dám nói, dè dặt nhìn Louis Thương Nghiêu. Mà Louis Thương Nghiêu cũng ít nhiều có chút nghi

ngờ nhìn qua Lạc Tranh.

Hắn vốn cho rằng, khi Lạc Tranh biết rõ hết thầy chuyện này, nàng nhất định sẽ khóc lớn rồi làm loạn lên, thậm chí còn có phản ứng rất kịch liệt. Nhưng mà, ngoại trừ việc có thể nhìn thấy nàng run rẩy chút ít cùng sắc mặt tái nhợt kia, hắn không tài nào nhìn ra trong lòng nàng kích động cỡ nào. Nhưng mà, khi hắn nhìn đến ánh mắt nàng, thần thái trong mắt nàng lúc này, lại khiến hắn đau lòng.

Lạc Tranh nhìn hai người đàn ông trước mặt, nét lạnh lùng trong mắt càng lúc càng đậm, hết như bóng đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ kia. Ánh mắt nàng lúc này tựa như lưỡi kiếm sắc lạnh, nhìn chằm chằm vào hai người họ, một lúc sau, lại nở nụ cười, bất ngờ cầm lấy một ly rượu, nhìn về phía Ôn Húc Khiên.

"Ôn Húc Khiên, ly này tôi mời anh!" Vừa dứt lời, nàng đột nhiên vung tay, rượu đỏ từ trong ly bay ra, hắt thẳng lên mặt Ôn Húc Khiên.

"Còn ly này..." Nàng lại cầm lấy ly rượu còn lại, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, lạnh lùng nói, "Là tôi mời anh!" Nói xong, liền đem rượu trong ly hắt lên mặt hắn.

Động tác cực nhanh khiến hết thầy đều không có sự chuẩn bị, Ôn Húc Khiên vô cùng lúng túng đưa tay vuốt mặt, muốn nổi điên lên nhưng lại không dám tùy tiện phát tiết.

Nhìn lại Louis Thương Nghiêu, hắn đương nhiên không ngờ tới Lạc Tranh sẽ có hành động này, trong lúc nhất thời chỉ đứng yên đó, một chút cũng không động.

Rượu đỏ chậm rãi chảy dài từ trên gương mặt cương nghị với ngũ quan cân đối của hắn xuống, chảy qua cằm, rồi thấm ướt áo sơ mi, hắn vẫn không hề nhúc nhích, đôi mắt sáng quắc như chim ưng chỉ nhìn chằm chằm vào Lạc Tranh không hề chớp..

Lạc Tranh cũng không hề lảng tránh, vẻ mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn.

"Nếu như tôi không phải luật sư, hôm nay ném vào mặt hai người là chai rượu kia chứ không phải rượu!" Nàng lạnh lùng nói.

"Cô muốn chết phải không?" Ôn Húc Khiên rốt cục không nhịn được, thô lỗ gầm lên một tiếng, vung mạnh cánh tay lên định tát

nàng.

"Anh dám!" Cánh tay còn chưa kịp hạ thủ đã bị Louis Thương Nghiêu ngăn lại, ánh mắt hấn lúc này nhìn sững Ôn Húc Khiên mang theo tia âm u độc địa, cơ hồ có thể lập tức giết người.

"Anh còn dám động vào cô ấy thử xem!" Từng lời Louis Thương Nghiêu thốt ra đều tràn ngập sự uy hiếp cường thế.

Ôn Húc Khiên khẽ nuốt nước miếng, sự tức giận hấn lên trong mắt cũng đành nhanh chóng tản đi. Người hấn hiện giờ không chọc nổi là Louis Thương Nghiêu chứ không phải Lạc Tranh.

"Thương Nghiêu, cô ta thật quá đáng!" Hấn chỉ có thể phẫn hận nói vậy. Dù gì cũng là luật sư, lại bị một người phụ nữ công khai tạt rượu lên mặt, thực sự khiến hấn rất mất thể diện.

"Cô ấy quá đáng là chuyện của cô ấy, có liên quan gì đến anh?" Louis Thương Nghiêu đẩy cánh tay Ôn Húc Khiên ra, mi tâm hơi nhăn lại, "Còn nữa, kể từ lúc anh ký tên, Lạc Tranh đã là người phụ nữ của tôi, về sau anh còn dám động tới cô ấy, tôi sẽ phết anh luôn!"

Tình hữu nghị giả tạo lúc này đã hoàn toàn bị xé tan, một chút tình cảm cũng không còn.

Ôn Húc Khiên cả kinh, hấn đương nhiên không dám hành động lỗ mãng, bởi vì từ trong mắt Thương Nghiêu, hấn thấy được một luồng sát khí cực kỳ nguy hiểm.

Bồi bàn đứng ở một bên hồi lâu rốt cục thu hết can đảm bước tới, đem khăn giấy đã chuẩn bị từ trước đưa cho Ôn Húc Khiên cùng Louis Thương Nghiêu, khẽ nói, "Hai vị tiên sinh, khăn giấy..."

Ôn Húc Khiên vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên cầm lấy khăn giấy, hung hăng lau mặt. Người phụ nữ đáng chết, hấn nhất định không để cho nàng sống yên ổn.

Louis Thương Nghiêu cũng cầm lấy khăn giấy, nhưng trên mặt không hề có chút lúng túng nào, hấn chỉ nhìn Lạc Tranh, đôi mắt thâm thúy không rõ đang suy nghĩ gì, khoát tay, đem khăn giấy đưa tới trước mặt nàng.

"Em, lau cho tôi!"

Câu nói này, vừa giống như một mệnh lệnh, vừa giống như một

lời yêu cầu vô cùng tự nhiên.

Louis Thương Nghiêu đứng đó, nét mặt cực kỳ bình tĩnh cùng tự nhiên nhìn nàng, không hề quan tâm đến những giọt rượu đỏ vẫn đang chảy xuống áo hắn, cũng không hề cảm thấy hình tượng mình có chút khó coi nào.

Ôn Húc Khiên đứng ngay bên cạnh, đi cũng không được, không đi cũng không được. Trong khoảnh khắc đó, hắn dường như trở thành người vô hình, định mở lời tỏ ý rời đi nhưng lại không cách nào mở miệng, mà không rời đi hắn cảm thấy bản thân mình thật thừa thãi.

Thấy Louis Thương Nghiêu chìa khăn giấy về phía mình, Lạc Tranh dùng ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy tự tin cùng bình tĩnh quá mức của hắn, hồi lâu không hề chớp mắt.

Một lúc sau...

Nàng không nói một lời, chỉ cầm lấy khăn giấy trên tay Louis Thương Nghiêu...

Ôn Húc Khiên nhếch môi cười, hắn không ngờ tới Lạc Tranh lại chịu nghe lời như vậy.

Khoé môi Louis Thương Nghiêu lúc này cong lên đầy vẻ hài lòng, thái độ của hắn hết như một đế vương cao cao tại thượng, không một ai dám đùa giỡn với uy quyền của hắn.

Nhưng, nụ cười của Louis Thương Nghiêu không duy trì được bao lâu, bởi vì...

Chỉ thấy Lạc Tranh cầm lấy khăn giấy rồi, cũng không theo yêu cầu lau mặt cho hắn mà nàng lại đem khăn giấy đang cầm trong tay, thông thả tỉ mỉ lau từng ngón tay của mình, bởi lúc này hết rượu nên có một chút còn vương lại trên ngón tay nàng.

Nụ cười trên môi Louis Thương Nghiêu lập tức tắt ngấm, ánh mắt lại lần nữa hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Lạc Tranh lau hết từng ngón tay của mình, đem khăn giấy nắm chặt lại, nhét trở lại tay Louis Thương Nghiêu, giọng nói lạnh lùng mang theo sự tịch mịch như dòng suối nhỏ cô độc chảy trong khe núi.

"Tôi thực hối hận vì đã đem rượu đỏ này hất lên mặt hai người. Thứ nhất là vì hai người đã làm ô nhục ý nghĩa của rượu đỏ, thứ hai..." nàng hơi ngừng lại, giọng nói lúc này mang theo phần nào cay nghiệt, ánh mắt lạnh băng xẹt qua gương mặt hai người đàn ông đang có chút dị thường kia, "...là đã làm bẩn tay tôi."

Nói xong câu đó, đôi môi anh đào của nàng lại bật ra tiếng cười lạnh, giống như màn sương giá buốt giữa tháng chạp, nụ cười khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương. Nói xong câu này, nàng xoay người, không chút do dự rời đi, cũng không hề quay đầu lại...

Nhìn theo bóng lưng Lạc Tranh, đáy mắt Louis Thương Nghiêu bất giác tối sầm lại, tim giống như bị ngàn mũi dao nhọn châm chích cùng lúc, một cảm giác đau nhức khó nói nên lời lan tràn khắp toàn thân...

Tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng vang lên trong không gian tĩnh lặng, từng nốt từng nốt nhạc như thể chấn động tận sâu thẳm tâm hồn. Có đôi khi, nếu có thể biến những chuyện đã xảy ra trở thành hư ảo, như vậy sẽ khiến cho người ta cảm thấy bớt phiền muộn, nhưng cũng sẽ khiến người ta cảm nhận được sâu sắc hơn nỗi cô đơn.

Nhưng mà, Lạc Tranh lại không có cảm giác như vậy.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay đều quá mức chân thực, chân thực đến mức dù muốn nàng cũng không có cách nào để trốn tránh. Nàng chỉ có thể yên lặng chấp nhận nó, chấp nhận vận mệnh đã an bài hết thảy tao ngộ của nàng.

Ánh trăng mờ ảo cũng dần dần bị mây che đi, chỉ để lại chút ánh sáng mờ lung khiến người ta có một cảm giác vô cùng bi thương.

Lạc Tranh ngồi sụp trên thảm trải sàn, ánh mắt nàng lúc này không mấy biến động, nhưng cũng không cách nào che lấp hết sự bi thương trong đó. Vô số miếng ghép xanh xanh hồng hồng trước mặt phản chiếu gương mặt trắng bệch đến gần như trong suốt của nàng...

Từ lúc trở về đến giờ, nàng chỉ ngồi ở đó, không làm bất cứ chuyện gì khác, chỉ yên tĩnh ghép hình, từng miếng lại từng miếng.

Người không biết chuyện sẽ cho rằng nàng đang ngồi ghép hình cực kỳ chuyên chú, nhưng mà, chỉ cần nhìn kỹ một chút sẽ dễ dàng phát hiện tâm tư nàng đang dao động.

Ngón tay cầm miếng ghép khe khẽ run lên, tuy không dễ nhận thấy nhưng Lạc Tranh tự biết, giờ khắc này, ngón tay của nàng lạnh buốt đến cỡ nào. Cảm giác lạnh buốt khiến cho từng dây thần kinh đều trở nên tê dại, nàng ghép hết miếng ghép này, lại vươn tay cầm lấy một miếng ghép khác, nhưng dù cố gắng khống chế tới mức nào cũng không thể kìm hãm được sự run rẩy nơi tay mình.

Lạc Tranh đưa tay lên, ánh mắt đầy bi thương nhìn vào những ngón tay mảnh khảnh đã trở nên trắng bệch. Nàng thực sự cảm thấy lạnh quá, cảm giác lạnh lẽo này không ngừng lan tràn tới tận đáy lòng.

Nàng lại đưa tay với lấy một miếng ghép, đem nó tính đặt xuống ướm thử. Bàn tay ấn miếng ghép như thể đang cố đè nén tình cảm trong lòng. Bất giác, hai vai nàng khẽ run lên.

Chẳng được bao lâu, một giọt nước mắt trong suốt có chút mờ hồ rơi xuống tấm tranh ghép, rồi sau đó giọt thứ hai, giọt thứ ba...

Những giọt nước mắt giống như những viên trân châu từ một chuỗi hạt bị đứt đoạn, liên tục rơi xuống...

Tiếng đàn dương cầm bất chợt nổi lên chút biến tấu mạnh mẽ, rồi sau đó, là tiếng khóc nức nở...

Lạc Tranh thực sự muốn đè nén chính mình, không muốn để cho bản thân trông yếu ớt như vậy, nàng muốn cho mình thực sự tiêu sái một chút. Nhưng mà... nàng lại bị ai phát hiện ra, khả năng tự chủ của mình đã sớm tiêu tan, tim đau đến tê dại, nước mắt cũng như không phải là của mình nữa, chỉ là theo tiếng lòng đau đớn mà không ngừng tuôn rơi trên má, ngũ quan thậm chí là tứ chi hết thảy đều như mất đi không chế.

Ngón tay Lạc Tranh siết chặt lấy miếng ghép, cạnh sắc bén của miếng ghép đâm thật sâu vào lòng bàn tay nàng. Bởi đây là bản ghép đặc chế cho nên chất liệu so với bình thường cứng hơn rất nhiều, nhưng nàng đã không còn cảm thấy đau nữa bởi vì trái tim đau đớn

đã át hết tất cả.

Vì sao?

Thì ra, hẳn chỉ coi nàng như món hàng mà thôi. Vậy câu "Tôi thích em, thật sự rất thích em!" mà hẳn luôn miệng nói ra kia phải tính thế nào đây?

Còn tính thế nào nữa đây?

Lẽ nào, hết thầy đều là trò đùa bỡn của hẳn?

Đôi mắt vẫn rung rung lệ nhưng Lạc Tranh lại bật cười tự giễu cợt chính mình. Nàng thật là ngu ngốc, biết rõ ràng người đàn ông này tâm tư sâu không lường được, biết rõ ràng người đàn ông này không đáng tin đến cỡ nào, vậy mà...

Nàng bị ai phát hiện ra, thì ra lúc hẳn nói câu nói kia, lòng của nàng, đã sớm tan chảy, đã sớm thừa nhận hẳn, đã sớm coi những lời của hẳn là thật lòng, bởi vì hết thầy, hết thầy nguyên nhân trọng yếu nhất chính là nàng rốt cục phát hiện, nàng đã yêu hẳn mất rồi.

Đây là chuyện đáng châm chọc tới cỡ nào. Khi nàng biết hết tất cả, biết thì ra hẳn vẫn luôn lừa gạt nàng, biết rõ hẳn chỉ coi nàng là món hàng mua về để hưởng thụ, lại là lúc nàng phát hiện ra bản thân mình đã yêu người đàn ông này.

Không, không thể như vậy! Nàng không thể thất bại như vậy...

Nhưng trong tình yêu còn có chỗ cho thể diện hay sao?

Nếu không, nỗi đau đớn trong lòng phải giải thích thế nào đây?

Lạc Tranh khẽ co người, hai tay cuộn lại ôm lấy bờ vai, nàng như một đứa trẻ bất lực, chỉ có thể núp vào một chỗ. Nước mắt chảy xuống rồi khô đi, chỉ còn lại cảm giác trống rỗng tràn ngập trong lòng. Nàng phải làm gì bây giờ?

Nàng, thật sự yêu hẳn, nhưng mà, người đàn ông này căn bản không đáng để nàng yêu.

Không khí dường như đang dần trở nên lạnh băng, lẽ nào tình yêu cũng có thể như vậy? Không, có lẽ, tình yêu căn bản không có cách nào nguội lạnh, chính bởi vậy, yêu, mới khiến người ta bị tổn thương...

Thời gian chậm rãi trôi đi, bóng đêm dần tiến vào khoảng mịt

mùng nhất, ánh sáng trong phòng rất yếu ớt bởi Lạc Tranh chỉ bật có một ngọn đèn trên tường, bởi như vậy nàng mới không cảm thấy mình lâm vào tình cảnh khó khăn chật vật.

Cho đến khi...

Một tiếng "cạch" vang lên đanh gọn, cả căn phòng lập tức sáng choang, chùm đèn tinh tế trong phòng phát ra thứ ánh sáng chói mắt, soi sáng cả gương mặt Lạc Tranh. Gương mặt nàng lúc này tái nhợt đến cực điểm, khoé mắt còn vương lại chút ẩm ướt, nhưng mà, dáng vẻ nàng lúc này lại quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy sợ.

Đây chính là tình cảnh mà Louis Thương Nghiêu nhìn thấy khi bước chân vào nhà.

Hắn nhìn thấy Lạc Tranh đang lẳng lặng ngồi sụp trên sàn, bên cạnh là một lô các miếng hình ghép vô cùng hỗn độn, màu sắc sặc sỡ hoàn toàn trái ngược với vẻ đơn độc của nàng lúc này. Nhất là ánh mắt nàng, giống như một cái giếng cạn đã mất đi thần khí, khiến hắn không kìm được mà siết chặt nắm đấm, cắn răng, không nói lời nào, đem áo khoác ném qua một bên.

Căn biệt thự này hiện giờ không thuê quản gia. Lúc trước, Louis Thương Nghiêu cũng có sắp xếp một người quản gia khá biết ý nhưng từ khi hai người họ chung sống, nhất là khi hắn mỗi đêm đều trở về nơi này, có một quản gia lo việc nhà quả thực là một ý không tồi. Nhưng Lạc Tranh lại cự tuyệt, bởi vì nàng không thích có sự xuất hiện của người lạ trong căn biệt thự này.

Có thể nói, xét trên góc độ tâm lý, nàng đã sớm tiếp nhận sự thực chuyện hai người họ cùng chung sống.

Đối với việc Louis Thương Nghiêu trở về, Lạc Tranh cũng không có chút phản ứng nào, nàng vẫn ngồi yên ở chỗ cũ, an tĩnh mà ghép hình, một chút biểu cảm trên gương mặt giờ đã không còn. Những đau đớn đã sớm theo dòng nước mắt chảy xuống rồi khô cạn mà biến mất không còn chút dấu tích.

Nàng trước giờ vốn không phải loại người đạo đức giả. Yêu chính là yêu, đối với tâm tư của mình, nàng sẽ không tìm cách trốn tránh.

Nhưng mà nàng có quyền quản lý trái tim mình, đối với một người đàn ông không hề quan tâm tới cảm nhận của mình, không tôn trọng mình, nàng dựa vào cái gì để yêu hắn đây?

Louis Thương Nghiêu bước vào nhà, nhưng đi thẳng lên lầu, suốt cả quá trình đều cực kỳ yên tĩnh.

Chẳng bao lâu sau, hắn lại từ căn phòng ở lầu hai đi ra, cà vạt đã bị tháo bỏ, áo sơ mi cũng bị cởi ra hai nút trên ngực, không khó để nhận ra, lúc hắn trở về trong lòng đang có chút xao động.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Lạc Tranh ở dưới, cứ như vậy không hề chớp mắt, trong ánh mắt lộ ra một sự suy tư rất khó nắm bắt.

Ánh mắt Lạc Tranh vẫn cực kỳ bình lặng, cầm lấy miếng ghép hình, lẳng lặng đặt vào tấm tranh ghép, bình thản tựa như Louis Thương Nghiêu vẫn chưa từng trở lại nơi này vậy.

Cánh tay rắn chắc của Louis Thương Nghiêu chống trên lan can lầu hai. Từ bàn tay đang siết chặt lại của hắn có thể thấy các khớp ngón tay đã trở nên trắng bệch. Hắn nhìn về phía ánh mắt chuyên chú của nàng, nhưng mà sắc mặt hắn lúc này thực sự rất khó coi.

Cả không gian rộng lớn như vậy, ngoại trừ tiếng nhạc vẫn nhẹ nhàng vang lên, tuyệt đối không có bất kỳ thanh âm nào khác.

Đứng trên lầu hai một hồi, Louis Thương Nghiêu siết chặt nắm tay lại, suy nghĩ một chút, đáy mắt ánh lên một tia thâm sâu khó lường. Hắn thẳng hướng bước xuống dưới, từng bước chân mạnh mẽ tiến về phía Lạc Tranh, vươn tay ra, đem cả người nàng kéo lên, ôm vào trong ngực.

Ánh mắt Lạc Tranh thoáng hiện lên một chút biến động, nhưng cũng không phản kháng, chỉ là bình thản nhìn thẳng hắn, không nói một lời, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm như trước.

Louis Thương Nghiêu ngược lại tìm lòng không được, giọng nói trầm trầm vang lên có chút gay gắt, "Rốt cục em muốn thế nào?"

Một câu đơn giản vậy có thể thấy được tâm trạng hắn đang bức bối đến cỡ nào.

Lạc Tranh lẳng lặng nhìn hắn, một lúc sau mới lạnh lùng nói, "Những lời này, anh hỏi không phải kỳ quái lắm sao? Anh cho rằng

tôi còn muốn thế nào?"

"Em tưởng rằng sau khi biết hết chân tướng mọi chuyện còn có thể rời khỏi tôi sao?" Sắc mặt Louis Thương Nghiêu có chút xanh mét, nhưng cánh tay đang siết chặt eo nàng cũng dùng lực vừa phải, không khiến nàng cảm thấy đau đớn hay hô hấp khó khăn, nhưng cũng không có cách nào thoát ra.

Lạc Tranh không nói gì, trên môi chỉ toát lên một nụ cười lạnh.

Louis Thương Nghiêu nhìn vào ánh mắt nàng, trong lúc nhất thời không thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, loại cảm giác này thực sự rất tệ, giống như hấn mất đi sự khống chế đối với cục diện, khiến hấn cảm thấy có chút bất an.

Hấn lại có thể cảm thấy bất an sao?

"Đừng tưởng rằng, tôi không biết em đang nghĩ cái gì?" Tiếng nói trầm thấp của hấn vang lên mang theo chút bức bách.

Lạc Tranh cũng không giãy dụa, cũng không dùng giọng lạnh lùng đáp lại mà chỉ bình thản lên tiếng, "Vậy anh cho rằng, tôi đang nghĩ cái gì?"

"Em đang nghĩ xem làm cách nào để rời khỏi tôi, đúng không?" Louis Thương Nghiêu bắt chọt cao giọng, lực tay cũng tăng thêm như thể muốn đem nàng khám sâu vào trong ngực hấn... "Tôi cảnh cáo em, sớm từ bỏ ý nghĩ đó đi. Ôn Húc Khiên đã ký tên rồi. Kể từ thời điểm hấn ký tên, em đã hoàn toàn thuộc về tôi."

"Đó là thoả thuận giữa anh ta và anh. Anh hay anh ta, có tư cách gì mà đòi thao túng cuộc sống của tôi?" Lạc Tranh rất cục cựa cũng phản kháng lại, chỉ là ánh mắt nàng lúc này quá mức thờ ơ.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, đôi mắt đen thẳm ánh lên một tia sắc bén, duỗi bàn tay ra nâng cằm của nàng lên.

"Em là người phụ nữ của tôi, nhớ cho kỹ, về sau không được phép dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi!"

Khoé môi Lạc Tranh rất cục cựa cũng nhếch lên nụ cười lạnh, "Anh có tư cách gì để nói tôi là người phụ nữ của anh? Cho dù tôi là người phụ nữ của anh thì sao? Anh, rốt cuộc có thể cho tôi được cái gì?"

"Em muốn cái gì?" Louis Thương Nghiêu bật thốt ra câu này,

nhưng rất nhanh liền thấy hối hận, vội sửa lại lời nói, "Ngoại trừ yêu cầu muốn rời khỏi tôi ra."

Lạc Tranh hừ lạnh một tiếng, "Thứ tôi muốn rất đơn giản, chính là muốn xin anh lập tức buông tôi ra. Tôi ghét nhất là lúc ghép hình bị người khác quấy rầy!"

Louis Thương Nghiêu nghe vậy sửng người...

Bàn tay hắn vô thức buông lỏng, Lạc Tranh nhân cơ hội này, đẩy hắn ra, trở lại ngồi ở chỗ hình ghép lúc trước, lặng yên nhìn tấm tranh ghép rồi tìm lấy một mảnh ghép trong đống hỗn độn.

Louis Thương Nghiêu dùng ánh mắt như thể nhìn người xa lạ mà nhìn Lạc Tranh. Hắn vốn cho rằng, nàng sẽ nhân cơ hội này đề xuất rất nhiều yêu cầu, thậm chí đòi hỏi tiền bạc cũng nhiều lợi ích khác, nhưng..."

Yêu cầu của nàng chỉ là hy vọng hắn đừng quấy rầy nàng ghép hình?

Một lúc sau, hắn buồn bực cất giọng trầm trầm, "Ghép hình, còn quan trọng hơn tôi?"

Lạc Tranh không ngẩng đầu lên, nhưng vẫn nghe được câu hỏi của hắn, hờ hững đáp lại, "Anh, có tư cách gì để lưu lại trong lòng tôi?"

Một câu nói, lạnh lùng tựa như roi quất!

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu lại, "Em vừa nói gì?"

Cho tới giờ, hắn vẫn cho rằng mình rất hiểu tâm tư phụ nữ, ít nhất là những phụ nữ ở bên cạnh, hắn đều có thể nhìn thấu tâm tư họ. Thứ họ muốn nếu không phải là lợi ích thì cũng là những thứ tương tự như vậy.

Nhưng riêng Lạc Tranh, giờ khắc này hắn thật sự không biết nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Hắn vẫn luôn cho rằng tiền có thể giải quyết mọi chuyện và kết quả hắn đã dùng tiền khiến Ôn Húc Khiên ngoan ngoãn ký tên. Vậy nàng còn muốn thế nào nữa?

Lạc Tranh ngẩng đầu, hờ hững nhìn hắn.

"Tôi không phải đã nói rõ ràng lắm sao?" Nàng dùng thái độ lãnh đạm nhất nhắc lại, "Tôi nói, anh căn bản không có tư cách yêu cầu tôi làm bất cứ chuyện gì!"

"Em là người phụ nữ của tôi, đó chính là tư cách!" Louis Thương Nghiêu vung tay lên, thô lỗ lên tiếng. Không khó nhận ra tâm tình của hắn đang rất không vui.

Lạc Tranh cười lạnh, "Đúng vậy, tôi là người phụ nữ của anh, là người phụ nữ anh mua bằng giá cao. À không, chính xác thì tôi chỉ là món hàng anh dùng giá cao để mua về mà thôi. Anh có phải muốn nói điều này hay không?"

Bàn tay Louis Thương Nghiêu rất nhanh siết lại, hàm răng cũng nghiến chặt, thậm chí trán hắn cũng nổi gân xanh. Có thể nhìn ra, hắn đang rất cố gắng kìm chế.

"Tôi nói sai sao?" Lạc Tranh thấy bộ dạng này của hắn, khẽ cười nhạt, "Tôi chỉ là nói ra hành vi của anh mà thôi, đem hành vi của anh mô tả lại bằng ngôn ngữ."

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu trông cực kỳ khó coi. Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng, "Em đã biết rõ điều đó, thì cũng nên biết, cho dù thế nào tôi cũng không buông em ra!"

"Tôi biết!" Lạc Tranh cũng không hề tức giận, ngược lại nàng trở nên rất lý trí, cực kỳ lý trí. Nàng biết rõ, loại đàn ông như Louis Thương Nghiêu, làm bất cứ chuyện gì cũng đều có mục đích, không đạt được mục đích, sao hắn có thể buông tay.

"Chỉ là, tôi rất muốn biết, tới khi nào, tôi mới có thể khiến anh thu hồi lại số tiền đã bỏ ra?"

"Lời này của em là có ý gì?" Louis Thương Nghiêu khẽ nheo mắt, vẻ mặt cực kỳ không vui.

"Mọi thứ đều có kỳ hạn, không phải sao?" Lạc Tranh hờ hững đáp, "Coi như là bán mình làm nô lệ, cũng có một ngày được trả lại tự do. Tôi chỉ muốn biết, đến khi nào anh mới bằng lòng buông tay!"

"Em đừng vọng tưởng!" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng quát lên, bất ngờ nói, "Người Trung Quốc không phải có câu "Tự gây nghiệt không thể sống" hay sao? Muốn rời khỏi tôi? Được lắm, chờ tới khi

tôi chết đi!"

Lạc Tranh nhìn vào đôi mắt bất ngờ nổi lên sự biến đổi của hắn, sự nghi hoặc nhanh chóng nhen lên trong đáy mắt nàng. Lần này, đến lượt nàng hỏi lại hắn cùng một câu.

"Anh nói vậy là có ý gì?"

Hắn sao lại có thể dùng câu "Tự gây nghiệt không thể sống" để hình dung nàng. Hắn có nhằm hay không? Nàng đã làm chuyện gì để hắn phải nói những lời này?

"Theo tôi biết, không phải trí nhớ của em vẫn luôn tốt lắm sao? Thế nào mà lại hết lần này tới lần khác quên mất những chuyện mình đã làm như vậy?" Louis Thương Nghiêu đứng trước mặt nàng, dáng vẻ cực kỳ cương mãnh, lời nói cũng vô cùng sắc bén, toả ra sự lạnh lùng tới dị thường.

Trong mắt Lạc Tranh lại càng ánh lên tia khó hiểu. Nàng quên mất chuyện gì? Hay đó chính là nguyên nhân cho sự hiểu lầm của hắn?

"Tôi muốn biết nguyên nhân?" Nàng kiên quyết nói, "Cho dù tôi bị anh tuyên án tử hình, ít nhất, anh cũng phải cho tôi biết, rốt cục tôi đã phạm tội gì chứ?"

"Em thật sự muốn biết?" Ánh mắt Louis Thương Nghiêu chuyển lạnh băng, cả thân hình hắn cũng toát ra sự lạnh lẽo đến tột bậc.

Lạc Tranh nhìn hắn, nhấn mạnh từng từ, "Tôi chỉ muốn, tìm lấy cho mình một cơ hội tự bào chữa mà thôi!"

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, lạnh lùng cười, đưa mắt nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, một lúc sau, mới lãnh đạm lên tiếng, "Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, em quả nhiên không giống những người khác. Tôi thấy, cho dù em có biết rõ chân tướng sự việc, em cũng sẽ không cho rằng đó là lỗi của mình." Nói xong, hắn xoay người bỏ đi, vẻ ngạo mạn cùng cương quyết cũng không che lấp được nét cô đơn trong bóng dáng.

Lạc Tranh giật mình, nàng không biết tại sao Louis Thương Nghiêu lại nói ra một câu như vậy.

Nàng rất muốn lên tiếng hỏi, nhưng khi nhìn lại đã thấy hắn lên lầu, bóng lưng biến mất sau khúc rẽ...

Đêm sâu thăm thẳm, từng giọt mưa lại tí tách rơi.

Khi Louis Thương Nghiêu từ phòng làm việc trở lại phòng ngủ, Lạc Tranh đã ngủ rồi. Hắn đi đến trước giường, lặng lẽ nhìn người phụ nữ đang nằm trên đó, đưa tay điều chỉnh lại đèn ngủ cho tối đi một chút, nhưng cũng không nằm xuống cạnh nàng như trước kia, mà là ngồi xuống bên cạnh, lẳng lặng nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ của nàng, không hề chớp mắt...

Đem chân kéo cao một chút, đắp lên thân hình nhỏ nhắn của nàng, ngón tay thon dài khẽ rơi trên gò má mịn màng, nàng ngủ có vẻ rất bất an, lông mày thỉnh thoảng lại khẽ chau lại. Nàng gặp ác mộng hay sao?

Có lẽ vậy!

Nhưng mà, cho dù nàng khổ sở đến thế nào, cũng không thể so với hắn. Bởi nàng, còn làm tổn thương người khác!

Đã có một khoảng thời gian, hắn thật sự cảm thấy mềm lòng, muốn đem hết thảy mọi chuyện xoá bỏ hoàn toàn, thế nhưng hắn lại nảy sinh một ý nghĩ vô cùng kỳ lạ là muốn có được nàng... Cái ý nghĩ chết tiệt này, hắn thừa nhận mình có chút điên rồ!

Ánh mắt sắc lạnh từ trên gương mặt nàng chuyển qua phía đầu giường. Màn hình điện thoại của nàng khẽ loé lên, báo có tin nhắn mới, chỉ là Lạc Tranh đã ngủ nên không hề hay biết.

Louis Thương Nghiêu đưa tay cầm lấy điện thoại di động của nàng, không chút do dự mở ra, màn hình điện thoại di động sáng lên phản chiếu gương mặt hắn, cũng làm sáng lên suy nghĩ sâu xa đang ẩn trong đáy mắt hắn.

Là tin nhắn của Lưu Ly, nội dung rất rõ ràng, "Tiểu Tranh, mình định tới Pháp sớm một chút nhưng lại có chuyện phải giải quyết. Dù sao chậm nhất 9h sáng mai, mình sẽ tới Paris, tới sân bay đón mình nhé!"

Vốn là một tin nhắn rất đơn giản nhưng Louis Thương Nghiêu xem xong lại cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Đối với người tên Lưu Ly này, hắn không có ấn tượng lắm. Nhưng mà hắn biết đó là người bạn tốt nhất của Lạc Tranh, đã từng có thời gian Lạc Tranh ở cùng

nhà với Lưu Ly. Nhưng vô duyên vô cớ sao Lưu Ly lại tới Paris?

Louis Thương Nghiêu là một người đàn ông mạnh mẽ, mà những người đàn ông mạnh mẽ đều có chung một tật xấu đó là muốn lúc nào cũng có thể nắm rõ mọi chuyện liên quan đến người phụ nữ của mình. Hết thảy mọi chuyện của nàng không được phép giấu diếm hắn, cho dù là qua lại với bạn bè cũng vậy.

Hắn vô thức mở lại những tin nhắn cũ, sau khi xem qua một tin nhắn cũ của Lưu Ly gửi tới, sắc mặt bỗng trở nên tối sầm lại.

Đó chính là tin nhắn mà Lưu Ly gửi cho Lạc Tranh lúc chiều.

"Trời ạ! Điện thoại của cậu sao cứ mãi không gọi được? Nghe nói cậu đi Paris, mình sẽ tới tìm cậu, có chuyện rất quan trọng cần nói, chờ mình."

Chuyện quan trọng?

Là chuyện quan trọng cỡ nào?

Louis Thương Nghiêu khẽ nheo mắt, hắn vẫn luôn là người tâm tư vô cùng kín đáo. Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt hắn càng trở nên thâm thúy khó lường...

Lưu Ly tới tìm Lạc Tranh, còn nói rõ ràng là có chuyện rất quan trọng!

Louis Thương Nghiêu nhìn chằm chằm tin nhắn hồi lâu, lại quay đầu nhìn về gương mặt đang say ngủ của Lạc Tranh. Nàng không biết Lưu Ly mới gửi tin nhắn, cũng tức là nàng không biết ngày mai Lưu Ly sẽ tới Paris.

Nghĩ tới đây, ngón tay của hắn khẽ động, đem tin nhắn vừa rời của Lưu Ly xoá sạch, sau đó thành thực đem số điện thoại của Lưu Ly kéo bỏ vào danh sách hạn chế, rồi tắt máy.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, Louis Thương Nghiêu rất cục hài lòng nhếch môi, đem di động đặt lại chỗ cũ, nằm xuống bên cạnh Lạc Tranh, cánh tay dài nhấc lên kéo nàng ôm vào lòng.

Lạc Tranh dường như đã hình thành thói quen với hơi thở của hắn, cho dù ở trong trạng thái say ngủ, khi hắn đem nàng ôm vào lòng trong nháy mắt, nàng cũng tự nhiên vùi đầu vào trong ngực hắn,

giống như một đứa bé con, đắm mình vào mùi hoắc hương nhẹ nhàng trên người hắn.

Louis Thương Nghiêu đưa ngón tay nhẹ nhàng quấn lấy một lọn tóc mềm mại, cúi đầu nhìn bộ dạng say ngủ của nàng, khẽ cong môi cười...

Hắn, tuyệt đối sẽ không cho phép những chuyện ngoài dự kiến phát sinh, trừ phi là hắn cho phép nó phát sinh.

Máy bay của Lưu Ly đã hạ cánh đúng giờ. Rời khỏi sân bay, trời lại bắt đầu mưa. Hành lý Lưu Ly mang theo khá đơn giản, không có mấy đồ, chỉ là không mang theo ô, cô đã quên mất Paris lúc này đang là mùa mưa.

Cửa ra sân bay người đến người đi, tại cửa đón khách, Lưu Ly nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng Lạc Tranh, có chút nghi ngờ vội lấy di động ra, trực tiếp gọi vào di động của Lạc Tranh.

Thế nhưng không cách nào gọi được!

Lưu Ly thực sự kinh ngạc tột độ, suy nghĩ một chút lại đứng lì ra chỗ thoáng hơn. Chẳng lẽ sóng không được tốt sao? Tuy nói khả năng này cực kỳ thấp nhưng cũng không phải không thể.

Đang mãi nghĩ ngợi, một người đàn ông mặc đồng phục lái xe đi đến, khẽ quan sát Lưu Ly một chút rồi lịch sự lên tiếng, "Xin hỏi, có phải Lưu Ly tiểu thư không?"

Lưu Ly bất ngờ bị giọng nói vang lên làm cho sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại rõ ràng người vừa nói mới khẽ gạt đầu, "Là tôi, xin hỏi anh là?"

"Tôi được đặc biệt cử đến để đón Lưu Ly tiểu thư, mời theo tôi ra xe." Lái xe nghe vậy nhẹ nhàng cười nói.

"Đặc biệt tới đón tôi?" Ánh mắt Lưu Ly nổi lên chút nghi hoặc, "Là ai phái anh tới đón tôi?"

"Là Lạc luật sư, cô ấy hôm nay bận tối mắt nên đã căn dặn tôi tới đây đón Lưu Ly tiểu thư." Lái xe thông thả trả lời.

Lưu Ly lúc này mới tiêu tan hết mọi nghi ngờ, cười cười gạt đầu.

Cô vẫn biết rõ Lạc Tranh luôn là người cuồng công việc. Chỉ cần bận rộn làm việc thì chuyện gì cũng sẽ quên hết. Nhưng mà dù sao

Lạc Tranh cũng rất có lòng, đã sắp xếp lái xe tới đón cô, không đem cô vớt ở sân bay thì cũng không đến nổi tệ lắm."

"Luu Ly tiểu thư, mời đi bên này!" Lái xe vội vàng đi trước dẫn đường...

Luu Ly gật đầu, theo lái xe rời khỏi sân bay...

Xe chạy thẳng một đường, tiến lên một cây cầu, nhanh chóng tăng tốc với tốc độ đáng kinh ngạc.

Luu Ly ngồi ở băng ghế sau. Từ lúc lên xe, cô vẫn quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính. Có lẽ tất cả phụ nữ yêu thích nghệ thuật đều có chung một điểm đó là lên xe đều có thói quen suy tư chuyện gì đó. Luu Ly cũng không ngoại lệ, mặc dù đang nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa kính, nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ về mùi hương mới vừa điều chế...

Bởi vậy, Luu Ly căn bản không hề để ý, xe càng lúc càng tăng tốc, cũng không chú ý tới xe đang chạy ngược lại hướng nội thành.

Khi Luu Ly ý thức được mọi chuyện thì bên ngoài cửa xe đã là một khung cảnh hoang vu, khung cảnh Paris tươi đẹp đã hoàn toàn mất dạng.

"Đây là nơi nào?" Cô lập tức lên tiếng hỏi.

Qua gương chiếu hậu, cô thấy lái xe cũng không hề ngẩng đầu lên, chỉ là hần vẫn lịch sự trả lời, "Luu Ly tiểu thư không cần lo lắng, chúng ta sắp đến nơi rồi!"

Luu Ly nhìn ra ngoài cửa kính, mưa càng lúc càng lớn, đập rào rào vào kính xe. Tuy không thể nhìn rõ ràng khung cảnh bên ngoài nhưng vẫn có thể cảm nhận được mơ hồ sự hoang vu của nó.

"Anh muốn đưa tôi đi đâu? Lạc Tranh rốt cục đang ở nơi nào?" Ánh mắt Luu Ly bừng lên sự cảnh giác.

"Luu Ly tiểu thư không cần vội vàng, đến nơi cô sẽ biết." Lái xe vẫn rất lịch sự trả lời.

"Dừng xe! Dừng xe!" Luu Ly càng lúc càng cảm thấy không ổn, vội vàng hét lên.

Nhưng làm gì được đây, lái xe căn bản không có ý định dừng lại mà ngược lại càng tăng tốc lái nhanh hơn.

Lưu Ly vội lấy di động ra định gọi cho Lạc Tranh nhưng lại phát hiện không có chút sóng nào. Nói cách khác, nơi này còn chưa được phủ sóng.

Trời ạ!

Rốt cục đây là nơi nào?

Lưu Ly nghĩ tới đây, vô thức đẩy cửa xe ra nhưng cửa xe đã sớm bị khoá từ bao giờ. "Anh rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu? Lưu Ly cố gắng giữ sự tỉnh táo, xem ra người lái xe này tuyệt đối không phải do Lạc Tranh phái tới đón cô.

Nếu vậy, là do ai phái tới?

Mà người đó có mục đích gì?

Lưu Ly nghĩ thế nào cũng thấy không ổn, lại nghe giọng người lái xe vang lên, "Đến rồi!" cùng lúc với một tiếng phanh "két" đầy mạnh mẽ, xe lập tức ngừng lại.

Lưu Ly chỉ cảm thấy thân thể hơi choáng váng, liền đó, cửa xe bị kéo ra, kinh ngạc nhìn lại cô phát hiện người mở cửa không phải lái xe mà là một người đàn ông khác.

Nhìn qua cách ăn mặc thì hẳn giống như vệ sỹ, vẻ mặt cũng cực kỳ lạnh lùng. Hắn đưa tay kéo Lưu Ly ra khỏi xe, liền đó chụp một cái túi đen sì lên đầu cô.

"Thả tôi ra, buông ra..." Lưu Ly liều mạng giãy dụa, chân còn chưa hoàn toàn chạm đất đã cảm thấy một hồi đau đớn từ sau gáy ập tới.

Liền sau đó, Lưu Ly lập tức ngất xỉu...

Thật tình cờ, hôm nay Lạc Tranh dậy rất sớm.

Nàng vốn tưởng rằng xảy ra nhiều chuyện như vậy sẽ không thể ngủ yên, nhưng ngược lại, tối qua nàng lại ngủ rất ngon. Thì ra, một khi trái tim đã cảm thấy mệt mỏi thì thân thể cũng theo đó mà trở nên vô lực.

Có lẽ, nàng chỉ có thể dùng lý do này để lý giải tình trạng của mình.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa. Không biết tại sao, Lạc Tranh có cảm giác, ngày hôm nay sẽ xảy ra một

chuyện rất trọng đại. Nhưng là chuyện gì nàng không tài nào biết được.

Louis Thương Nghiêu hôm nay cũng bất ngờ không tới công ty mà chỉ ngồi ở phòng khách xem báo. Khi thấy nàng xuống lầu, hắn bỏ tờ báo trên tay xuống, nhẹ nhàng nói, "Bữa sáng đã chuẩn bị xong, đi ăn đi."

Lạc Tranh đang mặc váy ngủ sững người đứng đờ tại chỗ, nàng vốn không nghĩ tới hắn sẽ không tới công ty. Ngơ ngác mấy mấy giây, nàng cũng không nói gì, đi xuống lầu bước về phía phòng ăn.

Trên bàn vẫn là những món mà nàng thích, vẫn vô cùng đẹp mắt và ngon miệng như vậy, cũng vẫn là do hắn đích thân nấu nướng như trước kia.

Nàng không biết hắn rốt cục là muốn thế nào nữa. Nếu chỉ là để thoả mãn nhu cầu bản thân, hắn cần gì phải tận tâm chuẩn bị tỉ mỉ những thứ này như vậy.

Người đàn ông như hắn chính là loại người nguy hiểm nhất, hắn dường như không đếm xỉa gì tới mọi thứ nhưng vẫn cứ trở thành thứ độc dược trí mạng đầy hấp dẫn đối với phụ nữ. Nàng thừa nhận, mình đã bị trúng độc của hắn mất rồi.

Còn đang nghĩ ngợi, giọng nói trầm trầm của Louis Thương Nghiêu lại vang lên.

"Ăn sáng xong, tôi đưa em tới một nơi!"

Chương 98: Thiên đường trên mặt đất

Bữa sáng của Lạc Tranh lập tức bị gián đoạn vì câu nói của hắn. Bàn tay đang cầm bộ đồ ăn cũng ngừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn Louis Thương Nghiêu, ánh mắt thoáng hiện lên một tia nghi hoặc nhưng cũng rất nhanh chóng tan đi.

Khi nàng nhìn thấy Louis Thương Nghiêu giờ này vẫn không bước ra khỏi cửa, trong lòng ít nhiều đã có dự cảm, chỉ là không biết rốt cục hắn muốn làm gì mà thôi.

Mặc dù trong lòng đang rất nghi hoặc nhưng Lạc Tranh vẫn im lặng cúi xuống dùng bữa sáng. Nàng không hỏi gì nhiều, thậm chí cũng không hề lên tiếng.

Louis Thương Nghiêu vẫn đứng tại cửa phòng ăn, thân hình cao lớn toát lên vẻ hờ hững nhưng khi nhìn thấy Lạc Tranh không hề nói một lời, sắc mặt hắn có chút nghiêm trọng. Hắn cũng không nói gì thêm, một lúc lâu sau bước tới, ngồi xuống đối diện nàng.

Đang chậm rãi ăn sáng, Lạc Tranh khẽ đưa mắt nhìn hắn, trong mắt lại xẹt qua một chút nghi hoặc. Thì ra, hắn cũng chưa ăn sáng. Hắn muốn chờ nàng dậy cùng ăn hay sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một cảm giác tự giễu. Nàng đang nghĩ gì thế? Tất cả chỉ là do nàng tự mình đa tình mà thôi. Hết thấy những gì hắn làm chẳng qua chỉ là diễn kịch, chỉ là một phương thức để si nhục nàng không hơn không kém.

Nàng nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh từ trong đáy mắt, cầm lấy ly sữa đã hơi lạnh, đang định uống hết thì cánh tay đàn ông rắn chắc vươn tới, đoạt lấy ly sữa trong tay nàng khiến Lạc Tranh bất giác sửng ngờ. Louis Thương Nghiêu nhanh chóng đem ly sữa đặt vào lò vi sóng, hâm nóng lại một chút.

Trái tim đang lạnh băng trong nháy mắt như muốn vỡ vụn. Trái

qua sự việc ngày hôm qua, lớp vỏ cứng bao phủ trái tim nàng vốn đã xuất hiện vết rạn, Lạc Tranh vô thức đưa tay đề lên trái tim, không được, sao nàng có thể dễ dàng bị cảm động như vậy được?

Nhưng...

Động tác của Louis Thương Nghiêu thực vô cùng tự nhiên, giống như chăm sóc nàng vẫn là việc hằng thường làm vậy, tự nhiên giống như thể hai người họ đã là vợ chồng từ lâu.

Sao hắn có thể thoải mái được như vậy? Sao hắn có thể làm như không có chuyện gì được như vậy?

Louis Thương Nghiêu vẫn đứng chờ bên cạnh lò vi sóng, sau khi lấy ra ly sữa đã được hâm nóng, hắn đặt trở lại trước mặt nàng, nhẹ giọng nói.

"Dạ dày không ổn đừng uống sữa lạnh!"

Tâm tình Lạc Tranh theo lời nói của hắn khẽ thất lại. Thực ra, bản thân nàng cũng không biết dạ dày mình không khoẻ đến cỡ nào, chỉ là mỗi khi cảm giác đau thì uống một viên thuốc mà thôi. Nhưng mà kể từ khi chung sống với hắn, nàng không còn có lần nào tái phát cơn đau như vậy nữa, nguyên nhân là ba bữa mỗi ngày hắn đều chuẩn bị cho nàng rất chu đáo.

Nàng nhớ rõ, chỉ có một lần duy nhất ở trước mặt hắn uống thuốc dạ dày. Lúc đó, hắn cầm lọ thuốc, nhìn thoáng qua, hơi nhíu mày nhưng không nói lời nào.

Chẳng lẽ, sau lần đó, hắn đã nhớ rõ dạ dày nàng không được khoẻ?

Cầm lấy ly sữa, ngón tay Lạc Tranh lại khe khẽ run rẩy, nàng thực không biết, trái tim đã chết rồi sao còn có cảm giác đau được nữa đây?

Louis Thương Nghiêu trở lại chỗ ngồi của mình, không nói gì nữa, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ lẳng lặng đem phần sandwich đã làm xong chia thành những miếng nhỏ, nhưng hắn lại không hề ăn mà đẩy cái đĩa tới trước mặt nàng.

Lạc Tranh tròn mắt nhìn hắn thản nhiên nhắc phần sandwich của nàng đi và đặt phần của hắn vào thay thế.

Nhìn phần sandwich được cắt rất khéo trước mặt, hô hấp của Lạc Tranh bất giác có chút dồn dập, nàng không khỏi nhớ tới những lần ăn bít tết hoặc những món cần phải dùng dao cắt nhỏ, hẳn đều sẽ làm như vậy, động tác tự nhiên đến mức khiến tim nàng không khỏi bồi hồi...

"Sao lại không ăn?" Louis Thương Nghiêu thấy nàng ngây người nhìn chăm chăm phần sandwich trong đĩa, nhẹ nhàng hỏi.

Lạc Tranh vội vàng khôi phục lại tâm tình, cầm lấy đĩa, nhưng tâm tư cũng không đặt tại bữa sáng mà than nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng mở miệng hỏi, "Lát nữa, anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Louis Thương Nghiêu uống một ngụm nước cam, hẳn vẫn luôn không có thói quen uống sữa tươi bởi hẳn cho rằng chỉ có mấy cô bé mới thích uống cái loại sữa dinh dưỡng ngọt ngọt đó mà thôi.

"Tới nơi rồi em sẽ biết!" Hẳn chỉ trả lời qua loa như vậy.

Lạc Tranh cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn sáng.

Không khí phòng ăn sang trọng lúc sáng sớm thực sự tĩnh lặng, hai người họ không ai nói thêm lời nào, chỉ có tiếng động rất nhỏ của dao nĩa thỉnh thoảng khẽ vang lên đánh tan bầu không khí có chút dị thường.

Lưu Ly tỉnh lại mới phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Đây là một căn phòng rất lớn, bài trí cũng khá đẹp mắt và vô cùng sạch sẽ, chỉ là nơi này không có chút dấu hiệu nào cho thấy có người từng sống ở đây cả.

Phần gáy vẫn còn cảm giác đau nhức khiến Lưu Ly nhớ lại hết thảy mọi chuyện phát sinh từ lúc xuống máy bay.

Cái người tự xưng là tài xế tới đón đã đưa cô tới một nơi rất hoang vu, sau đó một người đàn ông ăn mặc giống như vệ sỹ tiến đến, rồi cô bị hắn đánh cho ngất xỉu, khi tỉnh lại thì đã ở nơi này.

Đây là đâu?

Lưu Ly đứng dậy rời giường, chạy tới chỗ cửa sổ, vừa nhìn ra ngoài liền sợ đến cứng người. Nơi đây đương nhiên là một toà nhà

cao tầng, nhìn qua vị trí căn phòng này thì ước chừng nó ở khoảng tầng 18 hoặc 19 gì đó. Ngoài cửa sổ, vẫn là khung cảnh hoang vu không có chút bóng dáng của xã hội văn minh.

Sao mình lại bị đưa tới nơi này? Là ai đã đưa mình tới nơi này?

Đang mãi nghĩ ngợi, từ phòng khách bỗng vang lên tiếng mở cửa.

Lưu Ly vội vàng chạy ra ngoài, lại nhìn thấy tên vệ sỹ mặt mũi không chút cảm xúc bước vào mang theo túi lớn, túi nhỏ đặt lên bàn.

Ánh mắt Lưu Ly cực kỳ căng thẳng, đang nghĩ muốn chạy thật nhanh qua cánh cửa đang mở kia thì đã nghe "rầm" một tiếng, cửa tự động đóng rồi khoá lại.

"Đây là nơi nào?" Lưu Ly hoảng sợ cất tiếng hỏi.

"Đây là nơi Lưu Ly tiểu thư tạm thời ở trong vài ngày tới." Tên vệ sỹ lạnh lùng trả lời, đem đồ trong túi lấy ra. Lưu Ly nhìn thấy ở đó ngoài đồ ăn rất đa dạng, còn có đồ dùng hàng ngày, trên cơ bản là khá đầy đủ.

"Rốt cục các người muốn làm gì?" Lưu Ly trầm giọng hỏi.

Tên vệ sỹ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, bình thản trả lời.

"Lưu Ly tiểu thư xin yên tâm, cô là bạn tốt của Lạc luật sư, tôi đương nhiên sẽ đối xử chu đáo với cô. Chỉ là mời Lưu Ly tiểu thư ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày mà thôi. Trong mấy ngày này, tôi sẽ chịu trách nhiệm về chuyện ăn uống cũng như cuộc sống hàng ngày và sự an toàn cho cô."

Lưu Ly càng nghe càng thấy mù mờ, nghĩ một chút lại lạnh lùng hỏi, "Lạc luật sư đang ở đâu?"

So với tình cảnh bản thân lúc này, Lưu Ly bắt đầu thấy lo lắng cho Lạc Tranh nhiều hơn. Bởi vì Lạc Tranh tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện thế này. Nói như vậy, tức là Lạc Tranh cũng không hay biết gì. Vậy cô ấy đang ở đâu? Có phải là đang gặp nguy hiểm gì không?

Tên vệ sỹ nghe vậy, khẽ lên tiếng đáp lại, "Thật ngại quá, chuyện liên quan tới Lạc luật sư tôi không biết gì cả, tôi chỉ phụ trách việc ăn uống sinh hoạt mấy ngày này của Lưu Ly tiểu thư mà thôi."

"Anh..." Lưu Ly tức muốn chết, cô biết rõ, dù có hỏi thế nào hẳn cũng sẽ không nói.

Đáng ghét!

"Lưu Ly tiểu thư, mời dùng bữa." Vệ sỹ lại lần nữa lên tiếng, dường như chức trách của hẳn chính là như vậy.

Bầu trời Paris sau một đêm mưa đã trở nên cực kỳ quang đãng. Mặt trời ló dạng đem ánh nắng ấm áp bao phủ cả thành phố dưới một bầu không khí tràn ngập ánh sáng rực rỡ.

Ăn sáng xong, Louis Thương Nghiêu đích thân mở cửa xe, để Lạc Tranh ngồi an ổn ở vị trí lái phụ xong xuôi liền lái xe rời khỏi biệt thự.

Khó có được ngày thời tiết tốt như hôm nay. Từng nét kiến trúc đặc thù mang đậm văn hoá truyền thống Paris càng thêm tươi sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ. Chỉ là Lạc Tranh không có tâm tư để ngắm nhìn nó mà thôi. Phong cảnh đẹp đẽ cùng khí trời tươi mới bên ngoài cũng chẳng thể nào xua tan tâm trạng đang rối mù của nàng.

Lạc Tranh vô thức nhìn thoáng qua Louis Thương Nghiêu ở ghế bên cạnh...

Suốt dọc đường đi, hẳn không hề mở miệng nói chuyện, chỉ yên lặng lái xe. Lạc Tranh có thể nhìn thấy sự nghiêm túc đầy hàm ý trên nét mặt hẳn.

Xe cứ thế rời khỏi khu vực nội thành, dần dần tiến vào một con đường rùng rợn bóng cây. Ánh mặt trời len qua những tán lá gieo rắc nhưng vệt nắng loang lổ trên đường.

Không biết tại sao, tâm tư Lạc Tranh sáng nay lại có chút hồi hộp. Từ lúc biết Louis Thương Nghiêu sáng sớm không đến công ty, nàng đã bắt đầu có cảm giác có chuyện gì đó bất thường. Mà hiện giờ, nàng càng lúc càng cảm thấy có lẽ chuyện thực sự không hề đơn giản.

Hôm nay, hẳn lại tự mình lái xe. Bình thường, mọi lần đi ra ngoài hẳn đều có lái xe riêng. Vậy mà bây giờ, lái xe tin cậy nhất hẳn cũng không dùng, không khó để nhận ra nơi hẳn muốn tới quan trọng tới mức nào..

Nhưng từ những hành động quen thuộc của hắn có thể nhìn ra hắn thường xuyên đi trên con đường này, nếu không tuyệt đối sẽ không lái xe bình thản như vậy.

Trong lòng Lạc Tranh mơ hồ nổi lên chút nghi hoặc. Rốt cục là đang đi tới nơi nào? Hắn muốn đưa nàng tới gặp ai? Người này, nhất định là rất quan trọng, nếu không, sắc mặt hắn sẽ không nghiêm túc đến vậy.

Nàng không hỏi nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy, mọi chuyện đang diễn ra đúng như trong tưởng tượng của mình mà thôi...

Xe tiếp tục chạy thẳng về phía trước, không biết đã qua bao nhiêu thời gian, có lẽ khoảng chừng ba, bốn giờ gì đó, lúc Lạc Tranh có cảm giác là nàng đã ra khỏi biên giới thì trước mặt bỗng nhiên sáng bừng lên.

Đó là một toà lâu đài nằm giữa một rừng cây xanh um. Toà lâu đài không lớn lắm, từng ngọn tháp cao vút với những bức tường màu trắng ẩn hiện giữa một vùng non nước, không xa đó là mặt biển xanh mướt như một viên lam ngọc, nhẹ nhàng hắt bóng lên toà lâu đài trông rất đẹp mắt.

Khi Lạc Tranh còn đang giật mình sửng người, xe đã dừng lại cách toà lâu đài khá xa. Louis Thương Nghiêu cũng nhanh chóng tắt máy.

"Xuống xe!" Hắn trầm giọng nói.

Lạc Tranh nhất thời không có phản ứng, tại sao phải dừng lại ở chỗ này? Không phải định tự mình đi lên đó đấy chứ?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, Louis Thương Nghiêu liền mở miệng, "Người trong lâu đài không thích nhìn thấy xe, cho nên chúng ta phải đi bộ lên đó."

Thì ra là vậy...

Lạc Tranh không khỏi kinh hãi, người trong lâu đài rốt cục là người thế nào mà khiến hắn quan tâm cùng coi trọng như vậy?

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng cũng xuống xe, đi theo Louis Thương Nghiêu, từng bước một hướng về phía toà lâu đài mà tiến tới.

Ánh mặt trời chiếu rọi từng tia nắng ấm áp trên mặt biển. Từng

cơn gió từ phía biển thổi vào đem theo một cảm giác rất dễ chịu. Càng đi lên, phong cảnh càng thêm mê người, xen giữa những rặng cây xanh um còn có những cây phong lá đỏ tô điểm cho cảnh sắc nơi này. Lạc Tranh cảm thấy thật may mắn vì đã xuống xe đi bộ, cảnh đẹp như vậy, nếu ngồi ở trong xe chắc chắn sẽ không cảm nhận được.

Thấy nàng hít sâu một hơi bầu không khí tươi mát nơi này, Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn nàng một cái, hờ hững nói, "Em có vẻ rất nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh nơi này."

Lạc Tranh đương nhiên nghe ra hàm ý mỉa mai trong lời nói của hắn, trên môi lướt qua ý cười lạnh, "Cái gì đến sẽ đến, tôi có gì mà không thể thích ứng."

Câu nói này khiến những lời của Louis Thương Nghiêu đang định nói ra hoàn toàn bị nuốt trở lại. Hắn dường như có chút không vui, nhưng vẫn là cố nén nhịn, không nói gì thêm, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Càng đến gần toà lâu đài mới thấy, kiến trúc nơi này hoàn toàn tận dụng điều kiện tự nhiên để tiến hành xây dựng, không có vẻ cổ kính âm trầm đáng sợ, không có vẻ âm u do thiếu ánh sáng. Toà lâu đài này không quá lớn nhưng luôn tràn ngập ánh mặt trời.

Toà lâu đài dùng màu trắng và vàng nhạt làm màu chủ đạo. Bởi vậy, khi ánh mặt trời chiếu xuống, phản chiếu lên những bức tường khiến cả toà lâu đài ánh lên một vẻ rực rỡ đến cực điểm. Những đám mây trắng phía xa xa giờ có cảm giác như gần lại, quanh quẩn bên trên toà lâu đài, khiến người ta có cảm giác như trên bầu trời bất ngờ xuất hiện một toà lâu đài xinh đẹp, như có một thiên đường vừa được tái hiện.

Lạc Tranh nhìn khung cảnh này mà kinh ngạc đến ngây người, kiến trúc xa hoa như vậy, nàng cảm thấy chỉ trong mơ mới có. Cũng đúng, trong hiện thực khó có được cảnh đẹp thế này, đương nhiên khi nhìn vào sẽ có cảm giác như mình đang chìm trong một giấc mộng.

Lại gần hơn, cửa chính của toà lâu đài đã chậm rãi mở ra, một

người mặc y phục quản gia đã sớm đứng nghênh đón tại cửa, nhìn thấy Louis Thương Nghiêu vội cung kính khom người, "Ông chủ, ngài đã tới." Nói xong, lại đưa mắt nhìn Lạc Tranh ở bên cạnh, ánh mắt có chút kinh ngạc.

"Vị này là Lạc luật sư" Louis Thương Nghiêu bình thản lên tiếng.

Quản gia có chút chần chừ nhưng vẫn lịch sự lên tiếng chào hỏi, "Xin chào, Lạc luật sư!"

Lạc Tranh gật đầu mỉm cười, vị quản gia này là một phụ nữ trung niên ước chừng hơn năm mươi tuổi, nhưng xem qua cách ăn mặc cũng như cử chỉ thì có thể nhận ra bà ta khá có địa vị ở nơi này.

"Liệt gần đây thế nào?" Louis Thương Nghiêu vừa đi vừa hỏi.

Sắc mặt quản gia có chút biến đổi, lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, "Ông chủ, Liệt thiếu gia vẫn như lúc trước."

Louis Thương Nghiêu không hỏi thêm gì nữa, chỉ là, sắc mặt càng thêm khó coi...

Lạc Tranh đi theo bọn họ đương nhiên nghe được đoạn đối thoại vừa rồi khiến nàng không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Liệt là tên một người, chẳng lẽ hẳn dẫn nàng tới nơi này chính là để gặp Liệt?

Phong cảnh trong toà lâu đài quả thực rất đẹp nhưng Lạc Tranh đã không còn hứng thú để ngắm nhìn. Nàng biết rõ, thời khắc quan trọng nhất đã đến.

Bên trong lâu đài, vòm đại sảnh cao ngất mang theo cảm giác cực kỳ vương giả, nội thất xa hoa đến mức ngay cả mỗi một ngọn đèn nhỏ treo ở nơi này đều toát lên vẻ độc đáo cùng quyền rũ.

Lạc Tranh thầm đánh giá khung cảnh xung quanh, cũng không khỏi bị những thứ nội thất diễm lệ trước mắt làm cho kinh sợ. Nhưng toà lâu đài này lại cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ quản gia, nàng không thấy bất kỳ người nào khác, chẳng lẽ cả toà lâu đài cũng chỉ có quản gia và người tên là Liệt kia?

"Liệt đâu?" Louis Thương Nghiêu nhìn xung quanh một vòng, lên tiếng hỏi.

"Liệt thiếu gia ở trong phòng sưởi nắng, để tôi đưa ông chủ đi." Quản gia lập tức trả lời.

"Không cần!" Louis Thương Nghiêu nhẹ giọng nói, quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh, "Em, đi theo tôi!"

Lạc Tranh hít sâu một hơi, bước nhanh theo kịp bước chân của hắn.

Vòng vèo một hồi, Lạc Tranh có chút lạc đường nhưng Louis Thương Nghiêu lại rất quen thuộc nơi này, đi theo một con đường mòn xuyên rừng tới tận cuối cùng, Lạc Tranh rốt cục nhìn thấy một căn phòng.

Không, chính xác là một căn phòng bốn bề có thể nhìn xuyên thấu, dưới ánh mặt trời chiếu vào giống như viên kim cương lấp lánh vậy.

Nàng thầm nhủ, lẽ nào, đây chính là...phòng sưởi nắng?

Nơi này có cùng thời tiết như ở Paris, bởi vậy khi ánh mặt trời chiếu xuống đem theo những tia nắng ấm áp cũng hoàn toàn xoá tan đi áng mây mù trong những ngày mưa gần đây.

Lạc Tranh rốt cục cũng hiểu ra ý nghĩa của "phòng sưởi nắng".

Căn phòng này được dựng nên bởi những vách kính thủy tinh chịu lực, nói là căn phòng có lẽ cũng hơi khoa trương, bởi trong đó được đặt rất nhiều loại thực vật xanh tốt. Ánh mặt trời chiếu vào phản chiếu qua những tấm kính, hắt sáng lên những tán lá xanh lục đầy sức sống. Lạc Tranh thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là chỉ có cây xanh, nếu là hoa thì...

Đang mãi nghĩ, chợt thấy Louis Thương Nghiêu sai chân hướng về phía phòng sưởi nắng bước tới. Lạc Tranh không nói một lời vội vàng đuổi theo hắn. Thật lòng mà nói, nàng thật sự tò mò muốn biết, rốt cục người như thế nào lại sống ở nơi này.

Càng gần đến phòng sưởi nắng, tâm tình của nàng bắt đầu không tự chủ mà càng lúc càng khẩn trương...

Đợi nàng bước tới sát phía sau, Louis Thương Nghiêu mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, một cảm giác tươi mát lập tức tràn ngập hơi thở, mùi gỗ thơm ngát cùng bầu không khí trong lành như thể bước vào một khu rừng rậm.

Louis Thương Nghiêu đi vào, Lạc Tranh cũng đi theo vào trong liềm nhìn thấy ở phía sau thảm thực vật xanh mướt tươi tốt kia là một người thanh niên đang ngồi xoay lưng lại. Lạc Tranh bất giác dừng bước.

Bóng lưng này, thực sự có chút quen mắt.

Người thanh niên kia ngồi gần chỗ cửa sổ nên Lạc Tranh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng lưng cậu ta, nhưng từ bóng lưng có thể nhận ra cậu ta còn khá trẻ. Thân hình cậu ta cũng cao lớn vạm vỡ hết vóc dáng của Louis Thương Nghiêu, mái tóc đen cắt gọn gàng, lẳng lẳng ngồi ở đó không hề nhúc nhích.

Chỗ cậu ta ngồi là nơi mà ánh mặt trời chiếu thẳng vào, không có bất kỳ tán cây nào che chắn. Nhưng dường như cậu ta không hề có chút e ngại mà vẫn đưa cả người hứng lấy toàn bộ ánh nắng. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khi ánh mặt trời chiếu vào thân hình đó khiến cả người cậu ta như toả ra một vòng hào quang chói mắt, giống như thiên sứ vừa hạ xuống nhân gian, bóng lưng đẹp đẽ như một pho tượng hoàn mỹ, dù chỉ là đang ngồi nhưng từ bóng lưng cũng có thể cảm nhận được cậu ta rất đẹp trai.

Lạc Tranh thầm suy đoán như vậy, nhưng cũng rất nhanh suy đoán của nàng được chứng thực...

Chỉ thấy Louis Thương Nghiêu bước nhanh lên phía trước, tới gần cậu thanh niên kia, nhẹ nhàng gọi, "Liệt..."

Cậu thanh niên kia chậm rãi quay đầu lại, khoảnh khắc đó mọi thứ như hoàn toàn đóng băng. Trái tim Lạc Tranh trong chớp mắt này dường như nhảy lên tận cổ.

Cậu thanh niên kia quả thực rất đẹp trai, không, phải nói là còn đẹp hơn cả phụ nữ, so với nét cương nghị của Louis Thương Nghiêu thì ngũ quan của cậu ta thực tình tế không gì sánh nổi, giống như một kiệt tác điêu khắc cực kỳ hoàn mỹ.

Chỉ là cậu ta có vẻ gì đó khá xa cách, một cảm giác không thể tiếp cận. Nhưng mà, ở cậu ta có một điểm giống với Louis Thương Nghiêu chính là cho dù trên gương mặt không có chút biểu cảm nào cụ thể thì vẫn toát ra một khí chất cực kỳ mê người.

Cậu thanh niên này quả thực còn rất trẻ, nhìn cũng chỉ tầm hơn hai mươi tuổi một chút, nhưng mà vóc dáng cậu ta thực sự cao lớn khiến người nhìn vào có một cảm giác đẹp đẽ đến dị thường...

Lạc Tranh nhìn cậu thanh niên kia, gương mặt đẹp đến mức khiến nàng cảm thấy hơi nhức mắt. Kỳ thật, lúc cậu ta quay đầu lại, trong chớp mắt nàng đã hiểu ra tất cả.

Cậu ta quả thực quá mức quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến nàng hoảng sợ.

Lạc Tranh tuyệt đối không nghĩ tới, cậu thanh niên kia chính là người mà bốn năm trước vì muốn trợ giúp Ôn Húc Khiên hoàn thành vụ án, nàng đã chủ động dùng sắc đẹp để dụ dỗ. Nàng sở dĩ nhanh chóng nhớ lại như vậy bởi vì tướng mạo cậu ta thực sự quá mức xuất chúng, làm nàng muốn quên cũng khó.

Thì ra cậu ta chính là người mà Louis Thương Nghiêu gọi là "Liệt!"

Thì ra, cậu ta có quen với Louis Thương Nghiêu, mà nhìn từ mức độ quan tâm của Louis Thương Nghiêu mà đoán thì dường như hai người họ có quan hệ thân thích.

Nghĩ tới đây, toàn thân Lạc Tranh nổi lên một cảm giác lạnh cóng, trong đầu nhanh chóng nhớ lại toàn cảnh cái đêm bốn năm về trước, thậm chí nàng còn nhớ cả ánh đèn chói chang tại sông bạc ở Macau đêm đó.

Cậu thanh niên kia lúc đó vào khoảng mười bảy, mười tám tuổi nhưng vóc dáng đã vô cùng nổi bật giữa đám đông, thân nhiên tại bữa tiệc đùa bỡn mấy cô gái. Lạc Tranh còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng cậu ta cũng đã kinh ngạc hết như hôm nay, nhưng mà nguyên nhân lại khác nhau rất lớn.

Bốn năm trước là nàng kinh ngạc bởi tướng mạo tuấn mỹ của cậu ta, dáng vẻ toát ra khí chất quý tộc, so với những người cùng độ tuổi hoàn toàn khác biệt, nhưng nàng cảm thấy trong ánh mắt cậu ta có quá nhiều cảm xúc.

Bốn năm sau, nàng kinh ngạc bởi vì chuyện đã xảy ra vào bốn năm trước. Quanh đi quanh lại một vòng tròn lớn, người thanh niên

này lại chính là người Louis Thương Nghiêu quan tâm. Thì ra... Louis Thương Nghiêu tiếp cận nàng, thậm chí cưỡng bách cùng dụ dỗ Ôn Húc Khiên ký hiệp nghị hoàn toàn là vì cậu thanh niên này.

Hắn đưa nàng tới đây, nhìn thấy cậu thanh niên này chính là vì chuyện bốn năm trước hay sao? Đáp án của câu hỏi này vốn đã được khẳng định rồi. Lạc Tranh thậm chí còn hoài nghi, Louis Thương Nghiêu từ khi bắt đầu đã chuẩn bị mọi thứ vô cùng kỹ càng. Có lẽ, kế hoạch này hắn đã lên từ rất lâu, giống như thả sợi dây dài để câu con cá lớn vậy.

Nhưng mà, nàng đã làm sai chuyện gì sao?

Bốn năm trước, gia đình cô gái bị hại đã khởi kiện mấy tên thiếu niên tội cưỡng bức tập thể. Trải qua giám định, trên người cô gái đó có rất nhiều dấu vết của việc giãy giụa chống cự. Không những thế, trong cơ thể cô gái đó còn một lượng lớn tinh dịch của bọn chúng còn sót lại. Chỉ tiếc là tinh thần của cô gái đã trở nên thất thường, sau khi được chuyên gia tâm lý giám định thì nguyên nhân là do cô đã phải trải qua sự cưỡng bức quá mức tàn bạo.

Lạc Tranh lúc đó dưới sự giúp đỡ của Tề Lê, tìm được chứng cứ giúp gia đình người bị hại thắng kiện, nàng cũng chỉ đơn giản nghĩ là phải trợ giúp Ôn Húc Khiên dành được thắng lợi mà thôi.

Sự thật đã chứng minh, cô gái kia đích thực bị cưỡng bức, từ cuộn băng ghi hình trong xe của cậu thiếu niên tuần mỹ năm đó, nàng đã lấy được chứng cứ xác thực nhất. Đám con nhà giàu kia tuy tuổi tác không bao nhiêu nhưng lại cực kỳ biến thái, chúng đã đem toàn bộ quá trình cưỡng bức cô gái ghi hình lại đầy đủ.

Chương 99: Cậu ta là Liệt

Lúc ở trên toà năm đó, Lạc Tranh đã thỉnh cầu không công khai xử lý. Ngoại trừ quan toà, bồi thẩm đoàn, nguyên cáo, bị cáo cùng gia đình họ, hết thảy những người khác đều không được tham dự phiên xử.

Bởi vì lúc trước nàng đã xem qua đoạn video kia, đoạn video quay chụp cả quá trình một cách quá mức trần trụi. Lạc Tranh xem rồi, thật sự cảm thấy khiếp sợ. Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được loại chuyện như vậy lại do mấy tên thiếu niên kia làm ra.

Trong cuộn băng ghi hình, cô gái đó yếu ớt như một chú thỏ con, cặp mắt tràn ngập sự kinh hoàng nhìn bốn gã thiếu niên ăn mặc sang trọng trước mặt. Váy áo của cô gái bị những thứ sắc bén cắt tơi tả, lộ ra làn da mịn màng trắng trẻo. Cô gái đó mới có mười lăm tuổi, toàn thân đều toát lên vẻ thanh thuần của một thiếu nữ vừa trưởng thành.

Bốn gã thiếu niên cười rất thâm tà, như bốn con sói dữ toàn thân tràn ngập dục vọng. Bàn tay tham lam của chúng mang theo sức mạnh kinh người điên cuồng sờ soạng khắp người cô gái, cuối cùng trong tiếng hét đầy kinh hoàng của cô gái mà tiến vào cơ thể cô.

Cô gái đó bị bốn gã thiếu niên kia thi nhau cưỡng bức. Bốn gã đó nhìn qua chỉ tầm mười bảy, mười tám tuổi nhưng về mặt sinh lý đã hoàn toàn trưởng thành như những người đàn ông bình thường nhất. Thân thể bọn chúng mang theo dục vọng cực đại khiến người ta khiếp sợ, chỉ một tên cũng đủ khiến cô gái kia hôn mê ngất xỉu chứ đừng nói tới bốn tên.

Cô gái giống như con diều đứt dây rớt xuống, bị bốn gã đó xoay vần liên tục. Một trong số bốn gã đó có vẻ lớn hơn ba tên còn lại, bởi vậy hẳn đương nhiên thích nhắm nháp tư vị thanh xuân của cô gái. Cô gái bị mấy bàn tay giữ chặt mặc cho thân thể nhỏ bé đang không ngừng run lên.

Một tên trong số đó ôm chặt lấy người cô, hai tên khác một trái, một phải giữ chặt tay cô, còn tên lớn nhất trong bọn thì nhe răng cười tách hai chân cô ra. Một chút sức lực giãy giụa cuối cùng cũng bị bọn chúng khống chế hoàn toàn, thân thể cô gái nhỏ như vậy nên khi bọn chúng tiến vào cơ thể cô, mấy tên đó điên cuồng mà kêu lên những tiếng đầy thoả mãn...

Cả cuộn băng ghi lại toàn cảnh cô gái bị cưỡng bức kèm theo tiếng hét chói tai, tiếng thở dốc điên cuồng của lũ bệnh hoạn. Cuộn băng rất dài được chia thành ba phần. Phần thứ nhất là đoạn cô gái bị phá thân rồi liên tục bị giày vò bởi bốn gã bệnh hoạn kia, thời gian lên tới bốn giờ đồng hồ.

Đoạn thứ hai là lúc rạng sáng, cô gái đã mệt đến ngất đi nhưng lại bị chúng lôi dậy, cưỡng bức lần nữa, thời gian lên tới ba giờ đồng hồ. Đoạn thứ ba là tầm buổi trưa, trong cuộn băng hình, cô gái đã bị giày vò đến nỗi không ra hình người, trên thân thể đầy rẫy vết thương, kết quả của việc giãy giụa.

Trong đoạn video, cô gái đã hoàn toàn không dám phản kháng, phải nói là cô đã không còn khí lực để phản kháng, chỉ có thể mặc cho đám thiếu niên kia hết lần này tới lần khác chà đạp thân thể mình, cả quá trình cùng gần bốn giờ đồng hồ nữa.

Đây thực sự là một trường hợp cưỡng bức cực kỳ tàn bạo.

Lạc Tranh vẫn còn nhớ rõ phản ứng của hết thảy những người xem đoạn video này lúc đó. Quan tòa, bồi thẩm đoàn mỗi người đều trợn mắt, há hốc miệng, mà người nhà nguyên đơn gần như hoàn toàn suy sụp, còn gia đình bị cáo thì trên mặt lộ vẻ lúng túng, bất đắc dĩ...

Vụ kiện lần đó, Lạc Tranh đã giúp Ôn Húc Khiên chiến thắng một cách oanh liệt. Nhưng mà nàng vẫn nhớ rõ, trong đoạn băng kia, cậu thiếu niên tuổi teen không hề xuất hiện dù chỉ một lần. Lúc đầu Lạc Tranh còn tưởng cậu ta là người quay đoạn băng, nhưng lời khai của mấy tên thiếu niên bệnh hoạn kia cũng không hề nhắc tới cậu ta.

Thông qua việc phân tích cuộn băng ghi hình, Lạc Tranh phát hiện ra góc độ quay là cố định, hơn nữa còn là toàn cảnh. Như vậy có thể

dễ dàng thấy được, những cảnh đó được ghi lại bởi một máy quay đặt cố định trong phòng, không có người nào khác phụ trách việc ghi hình. Nói cách khác, Liệt căn bản không tham dự vào vụ việc này.

Về sau, Lạc Tranh cũng cố gắng dò hỏi chút tin tức về cậu ta. Đến khi nàng biết rõ chỉ có bốn gã thiếu niên bệnh hoạn kia bị kết án thì mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không biết tại sao, nàng thật sự rất không hi vọng cậu mỹ thiếu niên kia tham dự vào cái sự việc tồi tệ này.

Từ đó về sau, Lạc Tranh bắt đầu chính thức nhận án kiện, bận rộn tới mất nên cũng dần quên mất chuyện này. Đôi khi nàng cũng nhớ lại hình ảnh hấp dẫn của cậu thiếu niên tuấn mỹ đó, rồi cảnh cậu ta ngất đi khi bị nàng đập cho một cú. Nhưng sau đó, không còn tin tức gì về cậu ta nữa.

Cho tới bây giờ, Lạc Tranh cũng không hiểu, nếu cậu ta đã không tham dự vào chuyện này, vậy tại sao đoạn video kia lại rơi vào trong tay cậu ta. Có lẽ, hôm nay nghi vấn nhiều năm trong lòng nàng sẽ được giải đáp.

Nhìn cậu thanh niên ở phía xa, Lạc Tranh không lập tức bước tới bởi vì nàng cảm thấy lúc này thật sự chưa thích hợp.

Nàng nhìn thấy Louis Thương Nghiêu đi lên trước, trong ánh mắt toát lên vẻ ôn nhu hiếm thấy. Cậu thanh niên kia trong mắt Louis Thương Nghiêu hết như con hấn vậy. Từ ánh mắt hấn, Lạc Tranh có thể nhận thấy sự yêu thương, mà nụ cười trên môi hấn lúc này cũng hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Nụ cười dịu dàng như vậy, ấm áp như vậy khiến Lạc Tranh nhìn mà có chút sợ, bởi vì nàng cho tới giờ chưa từng nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu như vậy của Louis Thương Nghiêu.

Có thể nhìn ra hấn rất quan tâm tới cậu thanh niên kia. Không, phải gọi là Liệt mới đúng. Từ cách xưng hô cũng có thể nhìn ra, Liệt ở trong lòng của Louis Thương Nghiêu có vị trí hết sức quan trọng.

Lạc Tranh rất kinh ngạc bởi mối quan hệ giữa bọn họ. Nếu là anh em thì tuổi tác có hơi quá chênh lệch. Nếu là cha con - nàng thực sự bị ý nghĩ này dọa cho chết khiếp, rất nhanh liền xua nó ra khỏi đầu

bởi nếu là cha con thì xét về tuổi tác cũng căn bản càng không thích hợp.

Nàng không hiểu ra sao, chỉ có thể đứng đó nhìn hai người đàn ông ở xa xa kia. Một người trên mặt nở nụ cười đầy ôn nhu, một người sắc mặt vẫn không chút biểu cảm như cũ. Nhưng vì sao, Liệt thấy Louis Thương Nghiêu lại lạnh nhạt như vậy? Thậm chí, cậu ta dường như không có chút phản ứng, cũng không hề đứng dậy. Cả quá trình Louis Thương Nghiêu nói chuyện với cậu ta đều là cúi người xuống.

Louis Thương Nghiêu đâu phải người lễ độ như vậy. Mà hành vi của Liệt lại có thể được Louis Thương Nghiêu dung túng, thậm chí ánh mắt hắn còn vô cùng ân cần mà ngay cả tiếng nói cũng hết sức dịu dàng.

Trong quá trình chung sống cùng Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh cũng ít nhiều hiểu được cá tính của hắn. Hắn sẽ không chủ động đi quan tâm một người, cũng sẽ không ân cần đến vậy. Nhưng mà, riêng với Liệt hắn lại thật sự đối xử rất đặc biệt.

Lạc Tranh bất giác cắn chặt môi, hai mắt không hề chớp nhìn hai người họ.

Nàng nhìn thấy Louis Thương Nghiêu vẫn chậm rãi nói chuyện với Liệt, mà Liệt thì vẫn như lúc trước, một tiếng cũng không đáp lại, ánh mắt cậu ta như đang ở một nơi xa xăm, như thể mọi người cũng đang ở nơi nào đó rất xa. Có đôi khi, ánh mắt cũng dờn lại, nhẹ nhàng rơi vào gương mặt Louis Thương Nghiêu vài giây, rồi sau đó lại nhìn về nơi xa thẳm.

Lạc Tranh thấy nét mặt Louis Thương Nghiêu dường như có chút thất vọng, hắn đứng lặng bên Liệt hồi lâu, cũng không nói gì nữa. Một lúc lâu sau, hắn tựa hồ thở một hơi dài, để Liệt ngồi ở đó, sai bước hướng về phía Lạc Tranh đi tới.

Nhìn thấy cảnh này, Lạc Tranh thực sự hoảng sợ, vô thức muốn lùi về phía sau, nhưng Louis Thương Nghiêu rất nhanh đã tiến tới bên cạnh nàng, cặp mắt sắc bén như chim ưng lại khôi phục vẻ mặt lạnh băng lúc trước, nét ôn nhu vừa rồi đã hoàn toàn biến mất. Lạc

Tranh thật sự bị chấn động, không khỏi sợ hãi than thầm người đàn ông này quả thực sắc mặt thay đổi quá nhanh. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng nhất định sẽ nghĩ rằng vừa rồi chỉ là người có hình dáng tương tự hắn mà thôi.

"Đi theo tôi!" Hắn không hề để ý đến ánh mắt lo lắng của nàng, khẽ nói một câu nhưng lại mang hàm ý mệnh lệnh.

Lạc Tranh biết rõ cái phải tới sẽ tới, có muốn chạy trốn cũng không thể thoát, chi bằng dứt khoát đối mặt với hắn. Nàng hít sâu một hơi, theo Louis Thương Nghiêu rời khỏi phòng sưởi nắng.

Toà lâu đài này cao tới 5 tầng, mặc dù không phải một toà lâu đài lớn nhưng khiến người ta có cảm giác nó được đặt trên những đám mây vậy, phong cảnh nơi này thực sự quá mê người.

Phòng làm việc nằm ở tầng ba, vừa vặn thẳng hướng với phòng sưởi nắng, khoảng cách cũng rất vừa phải, có thể từ đây nhìn rõ hết thảy mọi thứ trong phòng sưởi nắng.

Khi Lạc Tranh đứng bên cửa sổ nhìn ra phía xa, đương nhiên thấy được trong phòng sưởi nắng, Liệt vẫn hết một pho tượng ngồi yên ở chỗ cũ.

"Cậu ấy là Liệt!" Sau lưng nàng, giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Louis Thương Nghiêu vang lên.

Lạc Tranh khẽ quay đầu nhìn người đàn ông phía sau, có chút không hiểu nhíu nhíu mày. Đúng vậy, sau bốn năm, nàng có quá nhiều chuyện không hiểu. Những bí ẩn này so với bốn năm trước, càng trở rối rắm.

"Tôi nghĩ, cô không nên quên mới phải." Louis Thương Nghiêu khẽ cười, nhưng mà nụ cười này thực sự lạnh như băng, ánh mắt hắn cũng ánh lên một tia hận thù.

Đúng vậy, chính là hận thù!

Nàng không hề nhìn lầm!

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một hồi kinh ngạc, cảm giác bất an trong lòng lại tăng thêm vài phần. Hồi tưởng lại chuyện của cậu thiếu niên kia, nàng cũng biết chuyện này nhất định không đơn giản. Phải chăng, năm đó còn phát sinh những chuyện mà nàng

không hề hay biết?

"Đúng vậy, tôi vẫn nhớ cậu ấy, nhưng..." Lạc Tranh cũng không muốn trốn tránh, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tại sao cậu ấy lại như vậy?"

Louis Thương Nghiêu đi đến bên cửa sổ, thân hình cao lớn che khuất phần lớn ánh mặt trời, Lạc Tranh đứng ở bên cạnh hắn, trong toà lâu đài mỹ lệ này, tạo thành một khung cảnh còn đẹp hơn. Đáng tiếc, nam nữ chính của khung cảnh này lại không có tâm tư để thưởng thức vẻ đẹp do chính mình tạo ra.

"Bốn năm nay, Liệt đều là như vậy!" Louis Thương Nghiêu hít sâu một hơi, hai cánh tay rắn chắc chống lên bệ cửa sổ, thân hình cao lớn dường như có chút tịch mịch, loại tịch mịch này rất nhanh chóng lây lan, thấm vào hàng lông mày, rồi ánh mắt hắn.

Lạc Tranh thực sự kinh ngạc, nhìn về người thanh niên đang ngồi trong phòng sưởi nắng.

Giọng Louis Thương Nghiêu có chút trầm đục, là do hắn đang cố gắng đè nén cảm xúc của mình, "Bốn năm nay, trừ lúc ăn, ngủ, Liệt chỉ thích ngồi trong căn phòng đó, không nói câu nào, cũng không động đậy lấy một chút."

"Cậu ấy..." Trực giác của Lạc Tranh cho biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Chẳng phải đợi lâu, Louis Thương Nghiêu liền giải đáp thắc mắc của nàng, thẳng thừng cất tiếng, "Liệt bốn năm nay không mở miệng nói chuyện, không những thế, nó còn mất đi khả năng đi lại."

Lạc Tranh đột nhiên trừng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía cậu ta. Nghe những lời này, nàng thật sự không dám tưởng tượng đến đó lại cùng là người của bốn năm về trước.

Bốn năm trước, cậu thiếu niên kia tác phong nhanh nhẹn, ánh mắt cơ trí, ngôn ngữ đầy mê hoặc, động tác cũng rất mau lẹ... Vậy mà hôm nay, Louis Thương Nghiêu lại nói cho nàng biết, cậu ta không mở miệng nói chuyện, thậm chí còn không thể đi lại?

"Cậu ấy... bị liệt toàn thân hay sao?" Có trời biết, lúc nàng nói ra câu này đã phải vắt vẻo đến cỡ nào. Một thiếu niên tuấn mỹ như vậy, nàng thực không muốn bị huỷ diệt như thế.

Louis Thương Nghiêu lắc đầu, phủ nhận suy đoán của Lạc Tranh, "Không, Liệt hết thảy đều rất bình thường, cũng không bị câm, cũng không bị tàn tật. Chỉ là bốn năm nay nó không chịu mở miệng nói chuyện chính bởi có sự trở ngại ngôn ngữ. Hai chân của nó cũng rất bình thường, chỉ là không chịu đi lại mà thôi."

Đây chính là triệu chứng điển hình của chứng rối loạn tâm lý dẫn tới phản ứng sinh lý.

Đó chính là phản ứng đầu tiên của Lạc Tranh khi nghe được những lời vừa rồi. Nàng cũng từng tiếp nhận loại án kiện có tính chất tương tự thế này, người trong cuộc do chịu sự đả kích quá nặng nề, dẫn đến một số chức năng sinh lý liên tục động đóng lại. Đây là một loại tiềm thức, một loại phương thức trốn tránh thực tế, cũng là phản ứng sinh lý tự nhiên của cơ thể để tự bảo vệ khỏi tác động bên ngoài.

Loại tâm bệnh này sẽ dẫn đến việc nảy sinh một số trở ngại sinh lý, mà loại bệnh này lại rất khó điều trị. Đây vốn không phải là một dạng bệnh lý thông thường nên không thể dùng thuốc khắc chế, chỉ có thể dựa vào tư vấn tâm lý. Nhưng theo như cách Louis Thương Nghiêu đối xử với Liệt thì mấy năm nay xem ra đã tìm không biết bao nhiêu bác sỹ tâm lý. Nhưng để giúp bệnh nhân khôi phục lại như bình thường còn phải xem tâm lý người bệnh có sẵn sàng hay không. Nếu như có thể giải quyết được nút thắt, bệnh đương nhiên sẽ khỏi, còn không giải được, có lẽ suốt đời vẫn cứ như vậy cho tới lúc chết.

"Tại sao lại như vậy?" Nàng nhin không đặt câu hỏi.

Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn Lạc Tranh, ánh mắt lại lần nữa thoáng hiện lên nét hận ý...

"Bởi vì cô!" Hấn nói từng câu từng chữ, đôi môi mỏng toát lên vẻ lạnh lùng đến cực điểm.

Tim Lạc Tranh bất giác run rẩy, hàng lông mày đen nhánh xinh đẹp bởi nghi hoặc khẽ nhăn lại.

"Louis Thương Nghiêu, hôm nay anh đem mọi chuyện nói ra cho rõ đi. Tôi tự nhận thấy mình không làm chuyện gì có lỗi với Liệt hết. Tôi biết anh muốn tìm tôi thanh toán ân oán bốn năm về trước.

Được, tôi nói cho anh hay, bốn năm trước tôi thật sự dùng chút thủ đoạn ám muội để lấy cuộn băng ghi hình trong tay Liệt. Nhưng mà, vụ án bốn năm trước đã có phán quyết rất rõ ràng, Liệt căn bản không có tham dự vào hành vi đòi bại đó. Nhưng tôi cũng rất thắc mắc tại sao Liệt lại có được cuộn băng video kia."

"Thắc mắc? Cô cũng chỉ thấy thắc mắc mà thôi?" Louis Thương Nghiêu hung dữ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt hết dã thú, "Cô căn bản không ý thức được mình đã phạm sai lầm, nếu không sao có thể không tiếp tục tra ra được. Cô là luật sư danh tiếng, muốn tìm ra chân tướng sự việc vốn là chuyện dễ như trở bàn tay!"

Lạc Tranh bất giác á khẩu.

Những lời này của Louis Thương Nghiêu khiến nàng không cách nào phản bác. Đúng như lời hắn nói, nàng thật sự không dụng tâm tra cứu thông tin. Nếu như nàng để tâm một chút, nàng nhất định biết lúc ấy Liệt đã xảy ra chuyện gì, có lẽ mọi chuyện sẽ không như lúc này.

"Lúc đó, cô chỉ nghĩ rất đơn giản, chỉ hy vọng có thể giúp Ôn Húc Khiên giành thắng lợi trên toà, những thứ khác, cô còn để ý sao?" Louis Thương Nghiêu dường như nhìn thấu tâm tư nàng, lạnh lùng nói.

Lạc Tranh biết mình thực sự đuối lý, cắn cắn môi, than nhẹ một tiếng, "Tôi hy vọng có thể biết rõ chân tướng sự tình. Anh đã luôn miệng nói, Liệt vì tôi mới trở thành như vậy, cho nên tôi càng có quyền biết rõ chân tướng. Nếu như thật sự là lỗi của tôi, tôi bằng lòng chịu trách nhiệm, chấp nhận trừng phạt."

Thanh âm của nàng tuy nhỏ nhưng thái độ rất kiên quyết, từng chữ đều rõ ràng không hề có chút hàm hồ. Đó chính là nàng, một là một, hai là hai, nếu như thực sự là nàng sai, nàng sẽ thừa nhận, nếu như không phải, nàng đương nhiên sẽ không học tập cái tinh thần Lôi Phong kia.

Chương 100: Sự thật phơi bày

Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh hồi lâu, dường như bị thái độ kiên quyết của nàng làm cho kinh ngạc. Hắn vốn cho rằng, rất ít người có thể chủ động gánh lấy sai lầm trong quá khứ, nhất là phụ nữ, chủ động nhận sai thì lại càng hiếm.

Một lúc sau, hắn đứng thẳng thẳng người lên, ánh mắt dời về phía Liệt ở trong phòng sưởi nắng, giọng nói trầm thấp lại chậm rãi vang lên, "Liệt cùng tôi là thành viên trong cùng gia tộc, đều là hậu duệ của dòng dõi vương thất Louis. Nhưng tên của nó chỉ có một chữ Liệt mà thôi, là em của tôi, tuy chỉ thuộc chi thứ nhưng tình cảm giữa hai anh em luôn rất tốt."

Thắc mắc của Lạc Tranh rốt cuộc cũng được xác nhận. Thì ra, hai người họ thật sự là anh em. Nghe chính miệng hắn thừa nhận điều này, nàng đã hiểu vì sao ánh mắt Louis Thương Nghiêu nhìn Liệt lại đầy yêu thương như vậy. Bởi vì tuổi tác chênh lệch cũng khá cho nên Louis Thương Nghiêu đối với Liệt mà nói ngoại trừ tình anh em, còn có một chút là sự yêu thương của trưởng bối. Dù sao trong mắt hắn, Liệt vẫn như một đứa trẻ. Có lẽ, Louis Thương Nghiêu thuộc dòng chính kế thừa vương vị của Louis 14. Đây cũng là lần đầu tiên hắn công khai thừa nhận thân phận vương thất trước mặt nàng như vậy.

"Người trong gia tộc Louis cũng không ít, nhưng Liệt bởi vì ít tuổi, nên được các vị trưởng bối rất yêu thương. Có lẽ những người được hưởng quá nhiều sự sủng ái sẽ rất dễ phạm phải những sai lầm." Louis Thương Nghiêu than nhẹ, ánh mắt toát lên vẻ cô đơn.

Lạc Tranh hiểu rõ điều này, nhưng mà có lẽ Liệt chỉ là hơi nổi loạn phá phách một chút chứ so với đám con nhà giàu thác loạn kia vẫn còn kém xa. Điểm này, có thể dễ dàng nhận ra được từ trong ánh mắt hắn.

Louis Thương Nghiêu chậm rãi nói tiếp, đem chân tướng sự việc bốn năm trước hoàn toàn phơi bày.

Liệt, chính xác phải gọi là Louis Liệt, là đứa em mà Louis Thương Nghiêu yêu thương nhất. Bởi vì trong gia tộc Louis, tuổi của cậu ta còn rất nhỏ nên đa phần các trưởng bối đều khá dung túng, ngay cả Louis Thương Nghiêu vốn mang trong mình huyết thống trực hệ cao quý cũng vô cùng thương yêu cậu ta.

Nhưng có lẽ cũng do khoảng cách tuổi tác, cho nên cảm xúc giữa lớp trưởng bối và hậu bối cũng có sự khác biệt nhất định. Bởi là con cháu dòng dõi vương thất, cho nên các mối quan hệ của Liệt cũng đều là với đám con cháu của các gia đình danh giá. Bốn gã thiếu niên kia cũng thuộc những gia đình giàu có. Ở thời điểm đó, Liệt có mấy lần đi chơi chung với chúng khá vui vẻ.

Bất quá Liệt cũng chỉ dừng lại ở việc ra ngoài chơi với chúng vài lần mà thôi, điều đó không có nghĩa là thân phận địa vị của Liệt với bọn chúng là như nhau.

Tướng mạo của Liệt cực kỳ tuấn tú, đẹp tựa vị thần trong thần thoại Hy Lạp, cử chỉ cũng vô cùng tao nhã khiến cho những cô gái nhìn thấy cậu ta đều không thể không ngưỡng mộ.

Liệt cũng không bao giờ cự tuyệt những cô gái nhiệt tình, mà những cô gái ở bên ngoài kia thực sự đều rất nhiệt tình. Cho dù ở ngoài, Liệt vẫn dấu kín thân phận của mình, nhưng chỉ riêng tướng mạo cậu ta đã đủ khiến cho phụ nữ chết mê chết mệt.

Năm mười bốn tuổi, Liệt đã cùng với mấy cô gái phát sinh quan hệ. Có thể nói, cậu ta thừa hưởng bản tính phong lưu của người trong dòng tộc Louis, mà với tướng mạo cậu ta, không muốn phong lưu xem ra cũng khó.

Nhưng mà, phong lưu không có nghĩa là hạ lưu, về điểm này Liệt luôn khống chế bản thân rất tốt. Cậu ta cùng với mấy cô gái phát sinh quan hệ nam nữ đều là hai bên tình nguyện, cậu ta sẽ không bao giờ ép buộc phụ nữ quan hệ với mình, đây chính là điểm bất đồng giữa Liệt và bốn tên thiếu niên kia.

Bốn năm trước, Liệt mười tám tuổi, bốn gã kia tên lớn nhất mười

chín tuổi, còn lại đều mười bảy tuổi. Có một lần, bọn chúng tìm Liệt nói có chuyện rất thú vị và mời Liệt cùng tham gia.

Liệt cũng không biết là chuyện gì, đi theo bọn chúng đến một nơi. Đó không phải khu nhà giàu mà là một khu nhà của những người bình dân, nơi mà bình thường bọn họ không bao giờ đặt chân tới.

Đang lúc Liệt cảm thấy rất nhàm chán và muốn bỏ đi thì tên lớn nhất trong bọn kéo cậu ta lại, nở nụ cười xấu xa chỉ vào một cô gái cách đó không xa, còn hỏi Liệt cảm thấy thế nào.

Liệt chỉ là tùy tiện nhìn thoáng qua, cô gái kia chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng trên gương mặt non nớt của cô đã hiện ra những đường nét của một mỹ nhân. Nhưng mà, vóc dáng của cô gái thực sự rất bắt mắt, dáng vẻ thiếu nữ bắt đầu trở mã thực sự lung linh, lại thêm cô gái là người phương Đông, đối với mấy gã thiếu niên nhà giàu kia đã đủ lực hấp dẫn rồi.

Đối với mấy người đẹp tóc vàng, bọn họ đều đã chơi đùa không ít, tuy rằng ở trên giường, mấy cô tóc vàng này rất lớn mật và nóng bỏng, nhưng lại khiến bọn họ dần mất đi cảm giác chinh phục.

Liệt có chút không rõ bọn họ muốn làm gì, chạy cả quãng đường xa ngàn dặm tới đây chỉ để ngắm một cô gái hay sao? Gã lớn tuổi nhất trong số liền giải thích với Liệt rằng cô gái kia làm thêm trong ngôi trường quý tộc của bọn họ, tướng mạo xuất chúng cùng khí chất thần bí phương Đông của cô đủ khiến cho rất nhiều người chú ý. Bọn chúng cũng vậy, trước giờ đều muốn theo đuổi cảm giác kích thích, lần này cũng không ngoại lệ.

Bọn chúng đối với cô gái này sinh lòng tham, phải nói là khát vọng chiếm hữu của đàn ông đối với thân thể phụ nữ thì chính xác hơn. Mấy gã thiếu niên kia cười dâm đãng nói với Liệt sẽ đem cô gái bắt nhốt vào một gian nhà trống, tận tình hưởng thụ một đêm.

Liệt quả thực bị ý tưởng điên cuồng của bọn chúng làm cho bất ngờ, tuy cậu ta không phải là thuần khiết gì cho cam nhưng cũng hiểu rõ quan hệ nam nữ đều phải hai bên tình nguyện mới có kết quả tốt đẹp, loại chuyện cưỡng bạo như vậy thực không khác gì cầm thú.

Liệt bày tỏ ý phản đối, đương nhiên không muốn tham dự mấy

việc kiểu này.

Gã lớn tuổi nhất liền lên tiếng giễu cợt Liệt, ba gã còn lại cũng không thèm ngó ngang gì đến cậu ta, dường như cảm thấy cậu ta cư xử như vậy không giống đàn ông. Hơn nữa, bọn chúng còn khoe khoang đã lần lượt cưỡng bức cô gái, tư vị của cô quả thực vô cùng mê người.

Thân thể phụ nữ phương Đông và phương Tây vốn không giống nhau. Thiếu nữ phương Đông luôn mang khí chất trầm lặng, lịch sự, tao nhã cùng mùi hương mê người. Bọn chúng thích cảm giác khi tiến vào cơ thể cô gái, thân thể nhỏ bé trong chớp mắt run lên, cùng với tiếng hét đầy kinh hãi khiến bọn chúng đều cảm thấy điên cuồng.

Liệt thật khó để chấp nhận mấy kẻ mà mình vẫn xem là bạn này. Từ trong ánh mắt bọn chúng, Liệt cảm nhận được sự thèm thuồng đối với thân thể cô gái kia. Liệt rất không đồng ý việc làm như vậy nên đương nhiên cũng không tham gia loại chuyện đó. Nhưng mà sở dĩ Liệt yên tâm rời đi như vậy bởi vì cậu ta tin rằng mấy tên kia đang nói láo.

Bọn chúng đều là người có thân phận, muốn người phụ nữ thế nào mà chẳng có, đối với chuyện đi cưỡng bức một cô gái, trong mắt Liệt thực sự là chuyện rất buồn cười. Cậu ta cảm thấy mấy gã kia chẳng qua là khua môi múa mép cho đã cơn ghiền mà thôi, sao có thể phá vỡ ranh giới đạo đức cuối cùng?

Nhưng cái mà Liệt không ngờ nhất chính là, chỉ mấy ngày sau, mấy gã kia liền đưa cho Liệt một cuộn băng ghi hình, còn thần bí nói cho cậu ta biết, sau khi xem xong nhất định sẽ yêu thích trò chơi này...

Liệt cũng cảm thấy rất nghi hoặc, lúc ngồi trong xe liền mở cuộn băng ra xem, ngay từ những đoạn đầu tiên đã thực sự bị sốc, mà bốn tên thiếu niên kia thì cười rất thoải mái, giống như vừa làm xong một chuyện rất đặc ý vậy.

Liệt tuyệt đối không ngờ tới bọn chúng thật sự cưỡng bức cô gái kia. Không, phải nói là liên tục cưỡng bức cô gái mới đúng. Cậu ta nhìn thấy cô gái hết lần này tới lần khác bị bọn chúng chà đạp, còn bị

ghi hình toàn bộ.

Gã lớn nhất trong bọn cũng không hề thấy lo sợ, mà ba gã kia cũng vậy. Bọn chúng cho rằng dù có quay lại toàn cảnh cũng chẳng có gì đáng sợ. Cô gái kia chỉ là con của một gia đình bình thường, sao có thể dám kiện bọn chúng. Cho dù dám kiện, cũng chẳng có luật sư nào lớn gan dám nhận vụ này, cho nên, chúng lại tiếp tục cưỡng bức cô gái lúc này đã ngất xỉu.

Liệt thực sự không thể chấp nhận nổi chuyện này, nét mặt cũng thể hiện rõ sự chán ghét.

Bốn gã kia liền cười nhạo cậu ta, còn để lại cuộn băng ở chỗ cậu, nói là để cậu ta xem rồi học tập. Phụ nữ chủ động quá cũng không có gì thú vị, nên bọn chúng hy vọng Liệt có thể tham gia vào trò chơi này.

Liệt cũng không cự tuyệt. Sở dĩ cậu ta không cự tuyệt là bởi vì không muốn bọn chúng ngày ngày đến quấy rầy. Liệt xuất thân dòng dõi vương thất, đương nhiên trong người cũng mang khí chất cao quý, không muốn dính vào mấy chuyện lôi thôi. Xem cuộn băng kia, Liệt cũng không nghĩ tới chuyện vì cô gái kia mà duy trì chính nghĩa. Cậu ta nghĩ, cái gì đã xảy ra thì đã xảy ra rồi, mà căn bản cậu ta cũng không chú ý đến những đau khổ mà cô gái kia phải chịu đựng.

Về phần cuộn băng, Liệt cũng không buồn để ý, tiện tay ném vào một ngăn để đồ trong xe mà thôi...

Nói đến đây, Louis Thương Nghiêu khẽ hít sâu một hơi, suốt cả quá trình, giọng nói của hắn đều trầm trầm, giống như rất bình tĩnh nhưng Lạc Tranh có thể nhận ra cảm xúc đang dồn nén trong đó. Nàng biết rõ, lúc hắn kể lại sự việc này tâm trạng cũng không được tốt cho lắm.

Nghe đến đây, rốt cuộc Lạc Tranh cũng hiểu được phần nào nguyên do mọi chuyện.

Thì ra, từ đầu tới cuối, Liệt chỉ là người ngoài cuộc. Cậu ta theo bốn gã thiếu niên kia đi xem mặt cô gái, rồi lại giữ cuộn băng kia mà thôi.

Nhưng mà...

"Tôi vẫn không hiểu, dựa theo tình hình lúc đó, Liệt thật sự vô tội, vậy sao cậu ấy lại thành ra thế này?" Lạc Tranh thực nghĩ không ra nguyên nhân. Cả quá trình khởi kiện có thể nói là không hề liên quan tới nàng, vậy lẽ nào việc tiếp nhận vụ án của cô gái kia lại liên quan đến nàng.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu dừng lại trên gương mặt Lạc Tranh, bàn tay vươn ra, bóp chặt lấy cằm nàng. "Đều là vì cô! Nếu như lúc đó không phải cô dùng thủ đoạn lấy đi cuộn băng đó, đem nó trở thành bằng chứng thì Liệt sẽ không biến thành bộ dạng như ngày hôm nay."

Giọng nói của hắn đột ngột chuyển lạnh băng, "Lạc Tranh à Lạc Tranh, cô quả thật đúng là không sợ trời không sợ đất, cái vụ kiện đó mà cô cũng dám nhận."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy nơi cằm dâng lên một hồi đau đớn cực độ. Có thể thấy trong lòng Louis Thương Nghiêu đang hận tới cỡ nào.

Nàng khẽ chau mày, cố nén cảm giác đau nhức từ cằm truyền tới, khẽ nói, "Tôi là luật sư, bốn gã thiếu niên kia có tội là sự thật, tôi không thấy việc nhận vụ kiện đó có vấn đề gì?"

Nhớ lại lúc đó, nàng thực sự lo lắng cho Ôn Húc Khiên. Bởi vì lúc ấy, Ôn Húc Khiên cũng chỉ là một luật sư chưa mấy tên tuổi. Nếu có thể giành được thắng lợi trong một vụ án lớn, đối với danh tiếng của hắn cực kỳ có tác dụng. Nhưng mà, nàng lúc đó cũng đã tra xét qua tài liệu về gia thế của bốn gã thiếu niên kia, chúng đều là con cái gia đình danh giá, nếu muốn thắng được vụ kiện này, ngoài việc phải cực kỳ can đảm, còn phải có chứng cứ xác thực nhất.

Lúc ấy, thật sự may mắn có đoạn video kia, nếu không, bốn gã thiếu niên đó sẽ vẫn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật.

Thế nên, cho tới bây giờ, nàng vẫn không hề hối hận vì đã giúp cô gái kia chiến thắng trong vụ kiện.

"Vậy sao?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy cười lạnh, "Cô lúc ấy thật sự là đề cao chính nghĩa sao? Thật thế sao?"

Một câu hỏi đầy ý mỉa mai khiến Lạc Tranh cảm thấy vô cùng lúng

túng. Nàng thừa nhận, lúc đó nàng có tư tâm, đều là vì Ôn Húc Khiên.

"Liệt vẫn luôn là người ngoài cuộc, chỉ vì cầm cuộn băng chết tiệt kia, rồi sau đó lại rơi vào tay cô. Cô không phải vẫn thông minh lắm sao? Sao không nghĩ tới việc sẽ khiến cho người vô tội bị tổn thương nặng nề như vậy?" Bàn tay Louis Thương Nghiêu lại tăng thêm lực, bất ngờ bóp chặt lấy gáy nàng, ánh mắt bắn ra tia lạnh băng sắc như dao.

Đáy mắt Lạc Tranh tràn ngập sự kinh hãi.

"Lúc cô đem bốn gã thiếu niên đó thành công kết tội trước toà cũng là lúc Liệt gặp phải tổn thương lớn nhất." Louis Thương Nghiêu hung dữ nhìn nàng, "Bọn chúng cho rằng cuộn băng kia là do Liệt đưa lên trình toà, đem bọn chúng bán đứng cho nên khi chúng được người nhà bảo lãnh ra ngoài, không hề nghĩ đến việc tránh đi mà chỉ tràn ngập ý nghĩ trả thù hướng về Liệt."

"Cái gì?" Lạc Tranh thực bị kinh hoàng.

Nàng thật sự nhớ rõ bốn gã thiếu niên kia đúng là được bảo lãnh ra ngoài. Luật pháp cũng có phần tình cảm, cho dù kẻ phạm tội cũng có nhân quyền. Chỉ là không ngờ khoảng thời gian bị quản chế đó chúng lại đem hận thù trút lên người Liệt.

Louis Thương Nghiêu đương nhiên nhìn ra nghi vấn trong mắt nàng, hạ tay xuống, tiếp tục nói.

Bốn năm trước, khi mấy gã thiếu niên kia biết được kết cục của mình đương nhiên rất tức giận, chúng cho rằng Liệt đã bán đứng chúng cho nên đem tất cả oán hận đổ lên người Liệt.

Đối với cuộn băng ghi hình kia, người nhà của mấy gã thiếu niên đó cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng cũng không nhẫn tâm bỏ rơi con mình cho nên bọn họ đều nghĩ cách để làm giảm nhẹ hình phạt. Nhưng mấy gã kia tuổi trẻ nóng nảy, đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy, bọn chúng cho rằng cuộc đời đã bị huỷ trong tay Liệt cho nên cũng muốn huỷ hoại cuộc đời cậu ta để trả thù.

Vì vậy, bọn chúng lén lút thuê một lũ côn đồ, loại vì tiền có thể bất chấp tất cả. Bọn chúng nghĩ rất đơn giản, chính là muốn Liệt chết,

hoặc tàn phế để cả đời này phải sống trong đau khổ.

Kết quả, lũ côn đồ nhận được tiền liền lập tức hành động. Vào một đêm, bọn chúng cản xe Liệt lại và trong khoảnh khắc đó vận mệnh bi thảm đã đến...

Suốt quá trình kể lại câu chuyện Louis Thương Nghiêu vẫn rất gắng nhẫn nhịn. Lạc Tranh nhận thấy lúc nói đến đây, các đốt ngón tay của hắn cơ hồ trắng bệch đi.

Nàng vô thức nhìn về phía Liệt ở trong phòng sưởi nắng, cậu ta nhìn an tĩnh như vậy, một chút cũng không ai ngờ là đã phải trải qua những chuyện khủng khiếp. Nói như vậy, bốn năm trước mấy gã kia ôm hận trong lòng, dùng tiền thuê lưu manh tới lấy mạng Liệt.

Nhưng...

Lạc Tranh lại có chút không hiểu, theo những lời Louis Thương Nghiêu nói, đêm đó mấy tên côn đồ cùng vây xe của Liệt, cho dù Liệt dũng mãnh cỡ nào cũng không thể đấu lại được nhiều tên lưu manh như vậy, Dưới tình huống đó, dù trốn thoát cũng sẽ bị thương. Nhưng tại sao hiện giờ cậu ta lại ở bộ dạng này?

Ánh mắt lạnh băng của Louis Thương Nghiêu lại nhìn thẳng vào Lạc Tranh.

"Mấy tên côn đồ đó đã vây lấy xe của Liệt, hơn nữa còn đập cái xe đến nát bầy. Không chỉ như vậy, chúng còn đem người trong xe đã hôn mê mất tỉnh đâm thêm bảy, tám nhát dao. Mỗi một nhát đều vào những chỗ trí mạng, rồi sau đó, bọn chúng đem thi thể ném xuống biển." Nói đến đây, ánh mắt hắn hiện lên một tia đau đớn cực độ, "Đến tối hôm sau, cảnh sát mới vớt được thi thể lên..."

Lạc Tranh nghe xong mấy lời này bất giác trừng lớn hai mắt.

Cái...cái gì?

Nàng không có nghe lầm chứ? Những tên sát thủ kia đâm Liệt bảy, tám nhát dao, hơn nữa còn ném cậu ta xuống biển? Quan trọng hơn là Louis Thương Nghiêu lại nhắc tới hai từ "thi thể"?

"Chuyện này..." Lạc Tranh thực khó có thể tưởng tượng nổi. Đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu rồi lại quay đầu nhìn về phía Liệt trong phòng sưởi nắng, cậu ta vẫn ngồi đó không hề nhúc nhích. Bàn

tay chỉ về hướng cậu ta của nàng bất giác run rẩy.

"Rốt cục là thế nào? Làm sao có thể? Chuyện này..."

Câu chuyện vừa rồi thực khiến nàng hoàn toàn khiếp sợ.

Nhìn khung cảnh trước mặt, nàng đột nhiên nghĩ tới một ý nghĩ thật đáng sợ. Có lẽ nàng vừa rồi nhìn lầm chăng? Cậu thanh niên trong căn phòng kia căn bản không hề quay đầu lại, cũng không có ngược mắt lên, cũng không nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, chỉ là ngồi yên ở đó không hề nhúc nhích...

Ngồi ở đó là người hay sao? Hay chỉ là thi thể mà thôi?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lạc Tranh trở nên tái nhợt, cảm thấy như máu trong người đang chảy ngược, nàng có thể cảm giác được toàn thân như đang đông cứng lại, lạnh băng, thậm chí trái tim cũng bắt đầu đập một cách điên cuồng. Đây đều là biểu hiện của sự kinh hãi tột độ.

Lạc Tranh vô thức nhìn về phía cậu thanh niên trong căn phòng sừng nắng kia, trời ạ...Càng nhìn càng giống! Cậu ta không hề nhúc nhích hết như một cái thi thể vậy, ngay cả da thịt cũng trắng một cách không bình thường...

Lạc Tranh nuốt nước miếng một cách khó nhọc, trái tim vẫn đang điên cuồng đập loạn. Nàng vốn không tin có quỷ hay hồn ma tồn tại, cũng sẽ không tin người mình đang nhìn thấy kia là hồn ma của Liệt. Nàng ngược lại tin rằng đó là thi thể của Liệt, là dùng một loại chất đặc biệt nào đó để bảo quản. Xét theo sự yêu thương mà Louis Thương Nghiêu dành cho em mình, nói không chừng hẳn thực sự có thể làm ra chuyện như vậy. Người đàn ông này, có gì mà hẳn không làm được đây?

Bộ dạng kinh hãi của nàng hoàn toàn rơi vào trong mắt Louis Thương Nghiêu, chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì, chỉ đi đến gần kéo ở chiếc bàn trong phòng làm việc, lấy ra một cuốn album ảnh, ném lên mặt bàn.

Lạc Tranh nghi hoặc tiến lên, trong đầu đột nhiên loé lên một ý niệm đầy táo bạo trong chớp mắt.

Cầm lấy cuốn album, ngón tay mảnh khảnh lật giở trang đầu tiên,

bức ảnh đó đã khiến nàng đủ kinh hãi.

Trời ạ...đây là... giọng của nàng có chút run rẩy, không thể tin được khi nhìn thấy tấm ảnh này.

Nàng lại nhanh chóng lật mấy trang phía sau xem mấy lần, người trong hình quả thực khiến nàng thật sự bị sốc.

"Đó là Vũ, anh em sinh đôi với Liệt." Louis Thương Nghiêu cất giọng lạnh lùng hết sức giả đũa ngọc giải đáp thắc mắc của nàng.

"Hai đứa nó lớn lên giống nhau như đúc, ngay cả tính tình, sở thích cũng giống hệt nhau."

Ý nghĩ vừa mới thoáng hiện trong đầu Lạc Tranh rất cục cựa cũng được xác nhận, nàng hít sâu một hơi, không thể tin nổi nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, chẳng hề quan tâm đến sự lạnh lùng trong lời nói của hắn, "Chẳng lẽ người bị tấn công là..."

"Là Vũ!" Đáy mắt Louis Thương Nghiêu ngập tràn sự đau xót, "Vũ thay Liệt hứng những nhát dao đó, còn bị bọn chúng ném xuống biển."

Lạc Tranh thật sự cảm thấy nghẹt thở, cổ họng như thể bị ai bóp chặt, càng lúc hô hấp càng khó khăn.

"Sao lại...có thể như vậy?" Thanh âm của nàng lúc này đã trở nên vô lực.

"Đêm đó có một buổi giao tế của giới kinh doanh, Liệt vì cảm thấy khó chịu nên không tham gia. Chỉ có Vũ đi, hơn nữa còn lái xe của Liệt đi. Ai ngờ, trên đường về gặp phải đám sát thủ kia, chúng tưởng nhầm Vũ là Liệt nên ra tay giết hại." Nói đến đây, hàm răng Louis Thương Nghiêu nghiến chặt lại, không khó nhận ra, hắn đối với những kẻ kia căm thù tới tận xương tuỷ.

Lạc Tranh khẽ run rẩy, thì ra...người em sinh đôi của Liệt đã trở thành người thế mạng.

"Có lẽ giữa anh em sinh đôi vốn thật sự tồn tại cái gọi là tâm linh tương thông. Lúc Vũ xảy ra chuyện, thân thể của Liệt cũng rất khó chịu, Lúc Vũ bị đâm, Liệt liên tục la hét đầy đau đớn, hơn nữa hô hấp cũng rất khó khăn, không ngờ đó là lúc Vũ ngộ hại..." Giọng nói của Louis Thương Nghiêu vang lên ngập tràn sự u ám.

Lạc Tranh dường như nghe được chuyện đáng sợ nhất trên đời. Nàng cho tới giờ không thể ngờ được lại xảy ra những chuyện như vậy. Lại cúi nhìn cuốn album ảnh, từ trang đầu tiên đến trang cuối cùng, từ khi lọt lòng tới năm mười tám tuổi, hai mỹ thiếu niên này dường như rất thích ở chung một chỗ, cùng chụp hình, các điệu bộ đều có, các khung cảnh đều có, cùng mặc đồ thể thao, lễ phục giống hệt nhau... Nhưng cho dù là mặc đồ gì, hai người họ đều duy trì một tư thế hệt như nhau, giống như người này là cái bóng của người kia vậy, từng cử chỉ điệu bộ không thể nhận ra chút khác biệt nào.

Nàng cũng đã gặp không ít cặp sinh đôi, nhưng giống nhau như đúc thế này có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy. Từ đầu tới cuối, Lạc Tranh thật không phân rõ bốn năm trước người nàng gặp là Liệt hay Vũ, nhưng theo lời Louis Thương Nghiêu, người đêm đó nàng nhìn thấy chính là Liệt giờ đang ngồi trong phòng sưởi nắng kia.

Trời ạ, hai người bọn họ thực sự quá giống nhau!

"Vũ sinh sau Liệt vài phút nên là em. Từ nhỏ tới lớn, Vũ luôn dính lấy Liệt, mà tình cảm giữa hai anh em cũng rất tốt. Hai đứa nó thích đua xe, tôi liền tặng cho chúng xe đua tốt nhất thế giới, mà ngay cả xe đua của chúng cũng trang trí giống hệt nhau. Kỹ thuật lái xe của hai đứa nó thật sự rất khá, thường xuyên tham gia cuộc đua công thức 1. Vũ so với Liệt sống khép kín hơn một chút, vì vậy để phối hợp với Vũ, trong các giải đấu lớn Liệt chưa từng muốn giành lấy thứ hạng, hai đứa nó chỉ là yêu thích cảm giác trên đường đua mà thôi." Louis Thương Nghiêu nhìn hai người thiếu niên trong ảnh, giọng nói trầm xuống.

Lạc Tranh lúc này mới chợt hiểu ra, nàng nhớ lại tình hình lúc Louis Thương Nghiêu đua xe hồi trước, thì ra hẳn dùng loại cách thức này để tưởng niệm Vũ. Như vậy, chuỗi vòng hắc vuốt ve trên cổ tay nhất định là của Vũ.

Nghe đến đây, nàng cũng không khó để hiểu vì sao Liệt lại trở thành bộ dạng thế này. Em trai mình trở thành người thế mạng, hơn nữa còn là do mình, đối với Liệt mà nói đây là một sự đả kích trí mạng. Cảm giác tự trách này đè nặng trong lòng, ảnh hưởng đến

tâm lý khiến Liệt biến thành bộ dạng như bây giờ.

Louis Thương Nghiêu một lần nữa đi về phía cửa sổ nhìn về phía phòng sưởi nắng.

"Vũ vẫn luôn thích một căn phòng tràn ngập cây xanh. Căn phòng đó vào lúc Vũ xảy ra chuyện vẫn chưa hoàn toàn xây xong. Khi Liệt biết Vũ vì mình mà bỏ mạng, nó bắt đầu im lặng, thậm chí không cho phép những công nhân xây dựng đến làm tiếp căn phòng này."

Lạc Tranh sửng sò, "Vậy căn phòng kia là..."

"Là Liệt đích thân xây!" Louis Thương Nghiêu trầm giọng nói, "Sau khi Vũ gặp chuyện, Liệt nhốt mình trong phòng, ngày đêm nghiên cứu thiết kế của phòng sưởi nắng. Rốt cục nó cũng làm được, đích thân xây dựng nên căn phòng đó. Một đứa trẻ còn chưa từng học qua kiến trúc lại có thể làm được chuyện đó khiến tôi thật sự khiếp sợ. Liệt là muốn dùng cách đó để tỏ lòng tưởng nhớ tới em trai mình."

Tim Lạc Tranh lúc này bất giác quặn lại vì đau đớn, một cảm giác đau nhức len vào từng tế bào, thấm vào trong mạch máu nhanh chóng lan khắp lục phủ ngũ tạng.

Nàng lẳng lặng nhìn về phía Liệt ở trong căn phòng sưởi nắng. Thì ra, năm đó lại phát sinh ra những chuyện như vậy. Nàng thực sự không ngờ tới hành động của mình lại vô tình dẫn tới một sự việc khủng khiếp đến thế.

Nếu như lúc đó Ôn Húc Khiên không tiếp nhận vụ kiện này, nếu như lúc đó nàng không giúp Ôn Húc Khiên tìm chứng cứ, nếu như sau khi nàng nhận thông tin từ Tề Lê rồi đi kiểm tra thêm chút ít...

Như vậy, Liệt sẽ không gặp nàng, cuộn băng video trong xe Liệt cũng không rơi vào tay nàng, Vũ cũng không biến thành người thế mạng, mà Liệt cũng không trở thành bộ dạng như ngày hôm nay.

Quả thực, có quá nhiều cái nếu như...

Nếu như có thể, nàng nguyện lòng cho tới giờ không từng yêu Ôn Húc Khiên, cũng chưa từng gặp gỡ Louis Thương Nghiêu.

Nghe xong câu chuyện này, Lạc Tranh thật sự cảm thấy rất đau lòng bởi nàng vốn là người rất trọng tình trọng nghĩa. Nhưng nàng

cũng thừa nhận, khi mới bước chân vào luật giới, nàng có dùng chút thủ đoạn kia, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Mà cũng nhờ vậy mới khiến nàng thuận lợi bước vào luật giới, không phải sao?

Một người trước khi đạt được thành công thì làm việc gì cũng đều là sai cả, nhưng cũng sẽ không bị coi thành hình mẫu. Nhưng một người nếu đã thành công, hết thảy việc họ làm sẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý, trở thành hình mẫu của người khác. Cho nên, Lạc Tranh luôn nói với nhân viên của mình rằng...họ có thực sự muốn giúp đỡ người khác không? Nếu muốn vậy, trước hết phải tự bảo vệ bản thân mình trước đã. Chỉ có bảo vệ tốt bản thân mình mới có năng lực giúp đỡ người khác, như vậy mới có thể trở thành người hùng.

Nhưng mà, hôm nay nàng đã nhận thấy mình sai rồi sao?

Không, nàng không sai, nàng cho tới giờ đều không hề hối hận vì đã trợ giúp cô gái kia giành thắng lợi trong phiên tòa. Bốn gã thiếu niên đó bị trừng phạt là hoàn toàn thích đáng. Mà lúc đó, nàng cũng đã thỉnh cầu quan tòa phong tỏa tin tức mọi tin tức liên quan để giảm thiểu tổn thương ở mức thấp nhất đối với cô gái kia. Tuy vụ án đó nàng chỉ là trợ giúp cho Ôn Húc Khiên, nhưng bản thân nàng cũng nhận được không ít sự đe dọa bởi vì gia đình của bốn tên đó đều rất giàu có, đối với hành động của nàng đương nhiên sẽ tìm mọi cách để ngăn cản.

Có thể chính vì vậy, lại càng khiến cho nàng quyết tâm phải chiến thắng trong phiên tòa đó.

Nhưng mà, nàng cũng biết mình sai rồi. Sai ở chỗ, nàng căn bản không nghĩ tới sẽ có người vô tội bị dính vào vụ này. Lúc ấy, nàng vốn cho rằng, mấy gã thiếu niên kia đều là cá mè một lứa, tuy nói Liệt nhìn qua không giống như người bình thường, nhưng dù sao cũng là bạn với mấy tên đó, ít nhiều cậu ta cũng biết rõ nội tình.

Nàng chỉ là không ngờ tới bên trong lại có ẩn tình như vậy.

Nghĩ tới đây, ngón tay Lạc Tranh lại khẽ run lên. Về mặt pháp lý, nàng đúng, nhưng về mặt tình cảm, nàng đã sai rồi, là sai lầm nghiêm trọng.

Thắm sâu trong lòng tràn ngập một cảm giác tự trách cùng một cảm giác tội lỗi, nàng phải làm thế nào mới có thể bù đắp được lỗi lầm này?

Rốt cục, nàng cũng hiểu được tại sao đôi khi ở trong mắt Louis Thương Nghiêu lại toát lên nét lạnh băng đầy hận thù. Đúng vậy, hấn cần phải hận. Từ đầu đến cuối, Liệt đều là người ngoài cuộc bị tổn hại, mà hấn cũng mất đi một đứa em trai yêu quý khác.

Làm sao bây giờ?

Phải làm sao cho tốt đây?

Một lúc lâu sau...

"Đây chính là nguyên nhân khiến anh hận tôi?" Lạc Tranh khó khăn lên tiếng.

Louis Thương Nghiêu nhìn chăm chăm nàng, nhấn mạnh từng lời, "Cô, không có lý do nào để có thể tha thứ!"

Lạc Tranh gắt gao cắn môi, nét lạnh băng trong mắt hấn khiến lòng nàng thực sự đau đớn.

"Liệt cùng Vũ là hai đứa em trai mà tôi thương yêu nhất, bất luận kẻ nào cũng không thể làm tổn thương chúng, bất luận kẻ nào cũng không được!" Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn về phía phòng sưởi nắng, nhìn về phía Liệt, ánh mắt hấn ánh lên một sự kiên quyết cực điểm.

Lạc Tranh đột nhiên cảm thấy hít thở có chút khó nhọc, hô hấp cũng vì vậy mà thêm khó chịu. Một cảm giác khó tả thành lời tràn ngập trong lòng, nhìn theo bóng dáng lạnh lùng đầy cao ngạo của hấn, một dự cảm bất an lại tăng nhanh trong lòng nàng.

"Vậy bốn gã thiếu niên kia.."

"Có biết vì sao tôi mở sòng bạc ở Macau không?" Louis Thương Nghiêu không hề nhìn về phía nàng, chậm rãi lên tiếng.

Lạc Tranh không trả lời bởi nàng biết hấn sẽ nói tiếp.

Không phải chờ lâu, Louis Thương Nghiêu đương nhiên cũng muốn nói cho nàng biết hết thảy, giọng trầm trầm của hấn lại cất lên, "Cô từng tới sòng bạc của tôi, chẳng lẽ, không cảm thấy có chút gì quen mắt hay sao?"

Lạc Tranh sửng sờ, trong đầu nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện, lúc này mới cảm thấy chấn động. Đúng vậy, sòng bạc nằm trong tay hắn hiện giờ chính là nơi mà bốn năm trước Tề Lê đưa nàng đến tìm Liệt.

Chẳng lẽ...

"Sòng bạc đó vốn là do gia đình của một trong bốn tên thiếu niên đó kinh doanh. Sau khi Vũ gặp chuyện không may, tôi đã phái người điều tra hết thấy nguyên do. Từ đó trở đi, tôi liền quyết định không buông tha cho bốn gia đình bọn chúng."

Lạc Tranh thực sự cảm thấy khó thở, xem tình hình này thì thấy, bốn năm nay, hắn đã hoàn thành việc trả thù bốn gia đình giàu có kia rồi. Nếu không, sao cách nói chuyện của hắn lại có thể nhẹ tênh như vậy.

Sòng bạc này năm đó thực sự rất nổi tiếng. Bốn năm trước, Lạc Tranh cũng có biết về gia cảnh của bọn chúng, trong đó gia đình một gã là kinh doanh sòng bạc. Nói như vậy, Louis Thương Nghiêu tham gia vào sòng bạc ở Macau chỉ là vì muốn báo thù cho Vũ.

"Nói như vậy, gia đình ba gã còn lại cũng không may mắn thoát được rồi." Nàng khẽ lên tiếng. Cho tới giờ, nàng chỉ có thể cố gắng tỉnh táo lại chút ít. Nếu đã như vậy, nếu hắn đã có sự chuẩn bị, nàng chỉ có thể quan sát sự thay đổi mà thuận theo nó thôi.

"Tập đoàn RM lúc trước cũng là sản nghiệp của một trong số chúng." Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười, nụ cười đó giống như lưỡi dao găm sắc bén, khiến nàng cảm thấy hai mắt thật nhức nhối. "Công ty của gia đình bốn tên đó không chịu nổi một đòn, chỉ mới dạy dỗ chúng một chút, chúng đã bị dọa tới nỗi chấp tay xin nường lại, chỉ cầu tôi có thể cho chúng một con đường sống. Cô nói xem, loại người đó làm sao có thể có chỗ đứng trên thương trường đây?" Đáy mắt Louis Thương Nghiêu toát lên ý mỉa mai, lại khẽ lắc đầu, "Ông trời cũng đã quá chiếu cố bọn chúng rồi, nhưng cũng không để cho bọn chúng được hưng thịnh lâu như vậy."

Đó là bởi vì bọn họ gặp phải anh!

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi thăm thẳm câu này. Chắc chắn

thủ đoạn của Louis Thương Nghiêu lúc đó vô cùng thâm độc, nếu không làm sao bốn công ty danh tiếng lẫy lừng kia lại bị doạ đến mức chấp tay nhường lại sản nghiệp? Nếu ngay cả tính mạng còn không giữ được, vậy giữ lấy lợi ích có nghĩa gì?

"Tôi nghĩ, anh không đơn giản chỉ là muốn chiếm lấy cơ nghiệp của họ như vậy?"

Louis Thương Nghiêu cười lạnh nói, "Lợi ích? Tiền bạc? Những thứ này đối với tôi chỉ là một mớ những con số vô dụng mà thôi. Mạng của Vũ bọn chúng vĩnh viễn không bồi thường nổi!"

"Anh đã làm gì?" Lạc Tranh kinh hoàng cất tiếng hỏi.

"Vũ bất ngờ bỏ mạng, Liệt lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, tôi đương nhiên muốn bọn chúng phải đền mạng. Dùng tính mạng của gia đình bốn tên đó để tế linh hồn Vũ!" Giọng nói Louis Thương Nghiêu chuyển lạnh băng, ánh mắt cũng mang đầy hàn khí như thể bước ra từ thế giới băng giá.

Chương 101: Đáng bị trừng phạt

"Anh..." Lạc Tranh nghe thấy mấy lời này thực sự cảm thấy kinh hoàng, vô thức cất tiếng hỏi, "Bọn họ làm sao rồi? Anh đã giết họ?"

Nàng nghĩ đến chuyện kinh khủng này cũng là có nguyên nhân của nó. Bởi Louis Thương Nghiêu không chỉ đơn thuần là một thương nhân mà còn đồng thời có liên hệ mật thiết với xã hội đen. Nhớ tới tình cảnh lúc ở Macau, sống lưng Lạc Tranh không khỏi toát mồ hôi lạnh. Loại người như hắn có gì mà không làm được đây?

Nhìn ra sự mâu thuẫn cùng kinh sợ trong ánh mắt nàng, Louis Thương Nghiêu nở nụ cười lạnh đầy ý mỉa mai, ngay cả nét mặt hắn cũng tràn ngập ý châm biếm, "Giết bọn chúng? Chỉ sợ làm bẩn tay tôi!"

Lạc Tranh hơi sửng sờ, ý của hắn là...Không hề giết bọn họ? Vậy hắn...

"Trong làm ăn vốn không có cái gọi là tình hữu nghị." Louis Thương Nghiêu lạnh nhạt lên tiếng, "Cô cho rằng, giao tình giữa bốn nhà kia thân thiết tới cỡ nào? Hừ..."

Nụ cười của hắn càng trở nên lạnh lùng hơn, đôi môi mỏng nhếch lên đầy vẻ mưu toan quen thuộc.

Tâm tư Lạc Tranh cũng bất giác co rút lại. Nhìn thấy nụ cười của hắn, nàng biết chuyện tuyệt đối không hề đơn giản. Có lẽ, trực tiếp giết chết bốn nhà bọn họ mà nói mới thực sự là việc làm nhân từ.

Lúc trở về từ Macau, nàng cũng biết trên đời này, không phải nơi nào cũng có sự tồn tại của luật pháp. Tại thế giới hắc ám kia, luật pháp vĩnh viễn không có chỗ đứng. Ở đó, quyền lợi chính là bá chủ.

Một lúc lâu sau...

"Rốt cục anh đã làm gì bọn họ?"

"Không phải tôi làm gì bọn chúng, mà là bọn chúng tự đánh lẫn

nhau mà thôi." Louis Thương Nghiêu nở nụ cười nhàn nhã, cũng rất tao nhã, nhưng lời nói của hắn thực khiến người ta kinh hãi. Chỉ một cái chớp mắt của hắn cũng đủ khiến người ta tan xương nát thịt, máu chảy thành sông, không còn đường sống.

"Tôi nói rồi, trong làm ăn không hề có cái gọi là tình hữu nghị, cái gọi là tình hữu nghị chẳng qua là dựa trên lợi ích làm cơ sở mà thôi. Cho nên, một khi lợi ích bị tổn hại, thời khắc đó đối với mỗi bên trong bọn chúng, cô cho rằng chúng sẽ làm thế nào?"

Lạc Tranh bất giác trừng lớn đôi mắt, "Ý của anh là mượn dao giết người?"

"Đúng vậy! Người Trung Quốc chính là có câu thành ngữ này. Nhưng cô cũng biết, mượn dao giết người là chuyện xảy ra thường ngày trong thương giới. Cô là luật sư chuyên xử lý các vụ kiện thương mại, chuyện như vậy cũng thấy thường xuyên, không phải sao?" Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt thâm thúy bắn ra tia lạnh lẽo.

Vậy nên Louis Thương Nghiêu chỉ việc khoanh tay ngồi hưởng lợi. Đúng vậy, hắn là người thắng cuộc, người chiến thắng đứng đằng sau hậu trường. Cho nên hắn mới có thể có được nụ cười ngạo nghễ như vậy, mới có tư cách đứng ở nơi này bình phẩm mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Đây chính là quy tắc trên thương trường! Một chiến trường giết người không thấy máu!

Nhìn gương mặt gằn như tái nhợt của Lạc Tranh, nụ cười của Louis Thương Nghiêu càng trở nên "hiền hoà". Hắn đưa tay ra, lại lần nữa giữ lấy chiếc cầm nhỏ của nàng. Từng ngón tay giống như đang dịu dàng vuốt ve làn da mềm mại, nhưng trên thực tế đây là một sự trói buộc, một sự áp bách khiến đối phương không có cách nào thoát khỏi, ngay cả hít thở cũng thấy khó nhọc.

"Bọn chúng coi lợi ích làm trọng, nên khi biết lợi ích của mình bị tổn hại mà nguyên do lại từ phía đối phương, cô cho rằng bọn chúng sẽ làm gì?" Louis Thương Nghiêu cất giọng nhẹ nhàng, như thể đang nói tới sự việc không hề liên quan tới mình, thái độ cùng ngữ khí của

hắn cũng toát lên sự khinh miệt rõ ràng.

Lạc Tranh rút cục cũng hiểu ra, có chút thất thần lên tiếng, "Bọn họ đầu tiên sẽ nghi ngờ lẫn nhau, rồi sau đó đề phòng đối phương. Một khi sự tin tưởng giữa hai bên sụp đổ, niềm tin sẽ lâm vào nguy cơ khủng hoảng. Loại nguy cơ này sẽ không ngừng lan rộng sang tất cả các lĩnh vực hợp tác, giống như một loại chất độc ăn mòn hệ thống, cuối cùng sẽ làm cho toàn bộ hệ thống bị hư hỏng, không thể vận hành được nữa..."

"Bởi vậy mới nói, cô rất thông minh. Cô không hề giống với những người phụ nữ khác bởi cô luôn nhìn vào bản chất của sự việc." Louis Thương Nghiêu cười khế, bàn tay vốn đang đùa bỡn chiếc cằm nhỏ của nàng hơi xoay lại, chuyển thành ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nếu là lúc bình thường, Lạc Tranh nhất định sẽ cho rằng đây là lời tán thưởng của hắn. Nhưng vào giờ khắc này, nàng thực sự không tin những lời này là xuất phát từ nội tâm của hắn.

"Không phải là tôi thông minh, mà theo như tính cách của anh, anh nhất định sẽ không để cho mấy người họ sống tử tế." Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của hắn, "Tuy đối với chuyện điều hành kinh doanh tôi không thông thạo, nhưng tôi biết rõ, một khi giữa hai bên đã phát sinh sự bất tín nhiệm, vậy coi như sự hợp tác giữa họ cũng hoàn toàn sụp đổ. Tôi nghĩ, lợi ích giữa bọn họ không thể vô duyên vô cớ mà bị tổn hại như vậy. Chắc chắn trước đó anh đã tỉ mỉ sắp xếp không ít chuyện rồi khoanh tay ngồi đợi. Kết quả đúng như anh mong muốn. Anh đã khiến cho bọn họ từ tín nhiệm chuyển sang đề phòng lẫn nhau rồi công kích lẫn nhau."

Gương mặt Louis Thương Nghiêu tràn ngập nét cười, cũng không nói thêm lời nào, đương nhiên là đồng nghĩa với việc hắn không phản bác lại sự phân tích của nàng. Lúc này, hắn đang rất hứng thú chờ nghe nàng nói tiếp.

Lạc Tranh có chút ghê sợ xoay người lại để khuôn mặt nhỏ nhắn tránh đi bàn tay của hắn. Bàn tay kia không biết đã vấy bao nhiêu máu tươi, bàn tay đó có thể hô phong hoán vũ, một tay che trời,

nhưng mà, nàng thực muốn trốn tránh nó.

"Đừng như vậy!" Nụ cười của Louis Thương Nghiêu càng đậm hơn, ánh mắt toát lên sự mạnh mẽ cùng hung dữ, cánh tay hấn vươn ra, đem cả người nàng kéo vào trong ngực. Hai cánh tay rắn chắc siết chặt lại, không cho nàng có cơ hội tránh thoát.

"Cô nên biết, không phải ai cũng có tư cách chết trong tay tôi. Nếu như bọn chúng đủ tin tưởng lẫn nhau, hoặc là đủ tin tưởng chính bản thân chúng, thì làm gì có khe hở để tôi tận dụng, phải không?"

"Không sai, anh không có làm gì hết. Loại chuyện như vậy anh vốn chẳng cần phải làm gì hết cả. Chỉ cần tung ra vài tin đồn, theo như năng lực của anh trong thương giới, dĩ nhiên sẽ khiến cho họ tâm ý hoảng loạn. Anh đâu cần phải làm gì chứ! Chỉ cần ở thị trường chứng khoán tạo một chút sóng gió, sự tín nhiệm giữa bọn họ sẽ nhanh chóng sụp đổ, không phải sao?" Lạc Tranh nghe xong những lời của hắn, tuy chuyện điều hành kinh doanh nàng không hiểu mấy, nhưng cũng không thể dấu giếm được nàng bất cứ chuyện gì.

"Đúng vậy!" Louis Thương Nghiêu cũng không để ý đến việc nàng lại nhìn rõ ràng mọi chuyện như vậy, chỉ cười nhạt một tiếng, "Khi bọn chúng đã tự coi nhau như chướng ngại vật, không cần đến tôi phải ra tay, bọn chúng dĩ nhiên sẽ nghĩ cách để tiêu diệt lẫn nhau. Chuyện này, thực sự rất đáng xem."

"Anh..." Lạc Tranh có thể tưởng tượng ra cục diện lúc đó, các bên điên cuồng đấu đá, thậm chí còn thuê xã hội đen để tiêu diệt lẫn nhau. Thương giới, nói trắng ra chính là một kiểu xã hội đen được che đậy dưới lớp vỏ bọc văn minh, trên thực tế còn tàn bạo gấp trăm lần xã hội đen thực sự. "Thật quá tàn nhẫn! So với trực tiếp giết chết bọn họ còn tàn nhẫn hơn vạn lần."

"Tàn nhẫn? Tôi tàn nhẫn sao?" Louis Thương Nghiêu chột nhứ mày, trên mặt lộ vẻ khác thường, lắc lắc đầu, "Cô biết không, Vũ cùng Liệt bị bọn chúng huỷ hoại như vậy, trực tiếp giết chết bọn chúng thực không có chút cảm giác thành tựu nào."

"Nhưng người phạm tội là con trai của bọn họ, sao anh có thể lờ người vô tội vào cuộc?" Lạc Tranh rốt cục lớn tiếng quát lên, nàng

cảm thấy hít thở quá khó nhọc.

"Bọn chúng vô tội?" Thái độ của Louis Thương Nghiêu như thể nghe được chuyện nực cười nhất trên đời, trong mắt toát lên ý châm chọc, "Tôi vốn không thích để người vô tội bị liên quan, chỉ đáng tiếc, bọn chúng quá đáng chết! Thứ nhất, bọn chúng đã sinh ra đứa con trai khốn kiếp. Thứ hai, bọn chúng khi biết con mình gây họa, chẳng những không quản giáo chặt chẽ mà ngược lại còn thêm dung túng. Khi bọn chúng biết con trai mình giết người, còn muốn lén lút đưa chúng trốn ra nước ngoài. Thật sự đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ!" Lúc nói những lời này, hàm răng của Louis Thương Nghiêu nghiến chặt vào nhau.

Lạc Tranh nghe xong mấy lời này đương nhiên đã hiểu rõ ràng mọi chuyện. Tuy nói trước luật pháp mọi người đều bình đẳng, nhưng có bậc cha mẹ nào có thể ngồi yên nhìn con mình chịu trừng phạt. Nếu như có thể, bọn họ thà rằng tình nguyện chính mình chịu tội.

"Nếu bọn chúng đã thích cùng tôi chơi trò trốn tìm, vậy thì sẽ càng kích thích." Louis Thương Nghiêu cười cực kỳ âm lãnh, con người đen sẫm toát lên sự hung tợn.

"Không ai thích mùi máu tanh cả, tôi cũng không ngoại lệ. Trung Quốc các người không phải có câu "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi" sao? Tôi đương nhiên rất vui mừng ngồi làm ngư ông, xem bọn chúng giết lẫn nhau. Bọn chúng cũng thật thú vị, khi lợi ích không còn, vì tiền tài địa vị đều trở nên không khác gì cầm thú. Bọn chúng có thể cời ra lớp vỏ bọc văn minh, dùng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất để đối xử với đối phương. Cứ thế, từng tên lần lượt bỏ mạng, còn cái tên cuối cùng kia, đúng là ông trời có mắt, khiến hắn ôm một đồng tiền bảo hiểm chết trong xe.

"Tai nạn xe, là anh sắp xếp?" Lạc Tranh lạnh lùng hỏi.

"Tranh, tôi nói rồi, tôi rất không thích mùi máu tanh." Louis Thương Nghiêu khẽ chớp mắt, cố làm ra vẻ không đồng tình, "Cô biết đấy, tôi chỉ là nhắc nhở hắn, nếu trong thời hạn quy định bồi thường của hợp đồng bảo hiểm, tài sản của hắn có thể tăng thêm

hàng trăm lần. Hắn hoàn toàn có thể không để ý tới lời của tôi, như vậy, hắn có thể trách được cái chết, đáng tiếc, đáng tiếc..."

Trái tim Lạc Tranh như lạnh cứng lại. Nàng biết rõ, đây là phương thức cùng thủ đoạn xử lý mọi chuyện của Louis Thương Nghiêu từ trước tới giờ. Đúng như hắn đã đối với Ôn Húc Khiên vậy, từ đầu tới cuối không hề cố gắng bách Ôn Húc Khiên làm bất cứ chuyện gì. Nếu như Ôn Húc Khiên tình nguyện từ bỏ lợi ích, tình nguyện làm lại từ đầu, như vậy, nàng cũng sẽ không trở thành món hàng trong tay hắn. Đương nhiên, Louis Thương Nghiêu cũng sẽ không có cơ hội chiếm hữu nàng.

Bản chất con người, vĩnh viễn vẫn là tham lam. Louis Thương Nghiêu đúng là chẳng cần làm gì hết, hắn chỉ lợi dụng bản tính tham lam của con người khiến cho họ tự đâm đầu vào chỗ chết mà thôi.

"Vậy còn bốn gã thiếu niên kia?" Lạc Tranh yếu ớt cất tiếng hỏi. Bốn gã đó là đầu sỏ gây nên tội ác, đối với cha mẹ chúng, Louis Thương Nghiêu cũng không buông tha, sao có thể để bốn kẻ thủ ác kia được tự do đây...

Louis Thương Nghiêu lại nở nụ cười đầy lãnh khí cực kỳ khó nắm bắt, "Bọn chúng khi còn có sự che chở của cha mẹ mình, thì hình phạt pháp luật đối với bọn chúng chỉ là tượng trưng mà thôi. Nhưng mà, trên tay chúng đã vấy máu, loại người đó để sống trên đời cũng chỉ là gieo hoạ."

Sự kinh hoàng tràn ngập tận trong đáy mắt Lạc Tranh.

"Có lẽ cô cũng không biết, cô gái bị bọn chúng cưỡng bức kia vì sao lại trở thành thân chủ của mình?" Hắn lạnh lùng nhìn nàng, "Những phụ nữ bình thường đã không còn thoả mãn được bọn chúng, cho nên bọn chúng càng cần có sự kích thích mãnh liệt hơn, chẳng hạn như cưỡng bức. Hoặc là sau khi cưỡng bức một cô gái rồi đem cô gái đó cho những gã khác giày vò còn bọn chúng ở một bên ngồi nhìn..."

"Bọn chúng chỉ là thiếu niên..." Lạc Tranh thực không dám tin vào những gì mình vừa nghe. Trời ạ, đây là những chuyện mà ở tuổi bọn chúng có thể làm ra sao?

"Sao vậy? Cô cũng thấy kinh sợ, không phải sao?" Louis Thương Nghiêu khẽ hừ lạnh, "Bọn chúng sờ dĩ có tật như vậy hoàn toàn là do đám người lớn kia dung túng, ngay cả khi biết con trai mình giết người, bọn chúng cũng muốn tìm cách lấp liếm. Nếu bọn chúng đã không biết dạy con mình, vậy để tôi thay bọn chúng dạy bảo cũng được."

"Anh đã làm gì với chúng?"

"Bọn chúng đã thích cưỡng bức như vậy, đương nhiên muốn nếm thử mùi vị bị cưỡng bức ra sao?" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng nói, khẽ tựa đầu vào vàng trán trắng mịn của Lạc Tranh, bộ dạng vô cùng thân mật, nhưng ngôn từ lại cực kỳ tàn nhẫn, "Tôi vốn cho rằng, cưỡng bức không phải đặc quyền của đàn ông, mà đối tượng bị cưỡng bức cũng không nhất định phải là phụ nữ."

"Cái gì?" Nghe mấy lời này Lạc Tranh thiếu chút nữa hét thành tiếng. Nàng không có nghe lầm chứ? Hấn...

"Cái nơi mà lúc ở Macau cô đã từng tới, ở đó cực kỳ hẻo lánh lại có mấy kẻ man di sinh sống, bốn gã thiếu niên trắng nõn kia đích thực là bữa điểm tâm rất tốt." Louis Thương Nghiêu cười khẽ, con ngươi đen thẫm nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.

Lạc Tranh hiểu ra hàm ý trong lời nói của hấn, một cảm giác buồn nôn trào dâng trong cổ. Trời ạ, hấn lại đem bốn gã thiếu niên kia tới chỗ đó, thật là đáng sợ.

Không những thế, hấn còn cho phép đám người ở chỗ đó làm ra những chuyện như vậy?

Đàn ông cưỡng bức đàn ông?

Đây là chuyện...kinh tởm đến nhường nào? "Anh...sao có thể làm như vậy? Anh làm vậy thì so với bọn chúng thì có gì khác nhau?"

"Tranh, vậy là cô không đúng rồi, tôi không hề giống với bọn chúng, hiểu không?" Louis Thương Nghiêu bất mãn nhíu mày, "Tôi nói rồi, tôi không thích cưỡng bách người khác một chút nào. Nghĩ lại xem, đối với cô, tôi từng cưỡng bách gì sao?"

"Anh..." Lạc Tranh cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

"Cô nên biết, ở cái nơi đó loại người nào cũng có, loại định

hướng tình dục nào cũng có. Tôi chỉ là đem bốn đũa đó đến tiến hành cải tạo mà thôi. Nếu luật pháp đã không có cách nào giáo dục bọn chúng, vậy tôi đành bắt đắ dĩ làm thay." Louis Thương Nghiêu cười cực kỳ thoải mái.

"Đến đó rồi, những người ở đó muốn làm gì với bọn chúng, muốn dạy dỗ bọn chúng ra sao, tôi đều không xen vào. Nhưng mà tôi cũng thường xuyên quan tâm tới tình hình của bọn chúng. Chỉ là, bọn thủ họ của tôi thật có chút quá đáng. Ở đó bọn họ không có phụ nữ để chơi đùa cho nên không thể tránh khỏi cô đơn. Một khi con người ta cô đơn cùng nhàm chán sẽ nghĩ đến vài chuyện đặc biệt một chút để giết thời gian..."

"Đủ rồi, anh đừng nói nữa!" Lạc Tranh đưa tay bịt tai lại, nàng thực khó tưởng tượng đến những cảnh như vậy, nhưng mà lúc còn ở Macau những gì nàng thấy cũng quá đủ tàn nhẫn rồi. Những cảnh đó, mỗi lần nhớ đến đều khiến nàng cảm thấy ghê tởm.

"Như vậy đã không chịu nổi?" Louis Thương Nghiêu ngược lại không có ý định buông tha nàng, đưa tay kéo hai tay đang bịt tai của nàng xuống, lại nhấn mạnh từng lời, "Như vậy thì đáng kể gì, bọn chúng có thể cưỡng bức người khác, chẳng lẽ không thể dâng thân thể mình cho người khác chơi đùa? Tranh, luật pháp không có thần thông như vậy, nó không thể len lỏi tới khắp mọi nơi. Mà những nơi không có luật pháp thì phải làm sao? Chỉ có hành động của con người mới là phán quyết tối cao mà thôi."

"Nhưng hành vi của anh có gì khác bọn họ chứ?" Lạc Tranh có chút kích động lên tiếng.

"Sai rồi, không thể đem tôi và bọn chúng đặt chung một chỗ được." Louis Thương Nghiêu không vui nhíu mày, cúi người khế thì thào bên tai nàng, "Muốn biết mấy gã đó về sau thế nào không? Thật sự chơi rất vui..."

"Tôi không muốn biết..." Lạc Tranh thật sự không nghe nổi nữa.

"Có lẽ là lòng tự trọng của bọn chúng bị tổn thương, hoặc là thân thể bọn chúng chịu không nổi, cho nên đều tự sát hết cả. Lúc chúng chết thật sự rất thảm..."

Louis Thương Nghiêu căn bản là cố tình nói cho nàng nghe, nói xong còn kèm theo một tràng cười lạnh băng.

"Đủ rồi! Đủ rồi!" Lạc Tranh cố hết sức đẩy hẳn ra. Trên người hẳn lúc này nồng nặc mùi máu tanh, khiến cho nàng thực sự cảm thấy khó thở, nơi ngực tắc nghẹn lại rất khó chịu.

"Chỉ mới nghe đã như vậy, nếu tận mắt chứng kiến thì sao đây? Chẳng lẽ cô sẽ sụp đổ hay sao?" Louis Thương Nghiêu cười lạnh nói xong, thoáng như nhớ tới điều gì, lại cất tiếng, "A, thiếu chút nữa tôi đã quên, lúc cô ở Macau đã nhìn thấy một màn này rồi. Tranh, cô vậy cũng không đúng. Cô là phụ nữ, đương nhiên sẽ muốn bảo vệ quyền lợi cho phụ nữ. Sao thế, đàn ông cưỡng bức phụ nữ thì có thể, đàn ông cưỡng bức đàn ông thì cảm thấy buồn nôn hay sao?"

"Bọn chúng vẫn còn là những đứa trẻ..."

"Đứa trẻ? Cô thấy hành vi của bọn chúng là giống như những đứa trẻ sao?" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng ngắt lời nàng, "Chính bởi vì bọn chúng vẫn là những đứa trẻ nên bọn chúng có thể tùy ý chà đạp lên tôn nghiêm cùng sinh mạng của người khác sao? Chính vì bọn chúng là những đứa trẻ, bọn chúng có thể tùy ý làm bậy hết lần này tới lần khác sao?"

"Vậy còn anh? Anh tự cho mình quyền đại diện chính nghĩa để phán xét sao? Anh cho rằng anh có quyền gì mà có thể thay mặt pháp luật phán tội người khác?" Lạc Tranh bất đồng quan điểm phản bác lại hẳn.

"Tôi cho tới giờ chưa từng tự xưng là đại diện chính nghĩa." Louis Thương Nghiêu cười lạnh nhìn nàng, so với ánh mắt sắc bén của nàng, ánh mắt hẳn càng thêm âm u lạnh lẽo, "Khi đứng trước thi thể Vũ, tôi đã thề, cho dù mất bao nhiêu thời gian, tôi cũng phải khiến cho những kẻ có liên quan đến chuyện này phải trả giá thật đắt."

"Cái gì?" Trong lòng Lạc Tranh không khỏi run lên.

"Nhẹ thì bỏ mạng, nặng thì sống không bằng chết!" Hẳn nghiêng răng tuyên bố.

Hồ hấp của Lạc Tranh bất giác gấp rút, từ trong ánh mắt hẳn, nàng không khó nhìn ra sự hung ác tuyệt đối, là ánh mắt đầy tia máu.

"Vậy Tề Lê chết cũng bởi nguyên nhân này?"

"Tề Lê có thể chết như vậy đã là ân huệ lớn nhất đối với cô ta rồi." Louis Thương Nghiêu khẽ nhếch môi.

"Chuyện này liên quan gì đến Tề Lê? Chị ấy chỉ là tra ra được tung tích của cuộn băng video kia mà thôi!" Lạc Tranh thất thanh lên tiếng, có chút khó tin nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Hấn điên rồi sao? Hấn là người điên!

Những lời vừa rồi của nàng khiến cho nét mặt Louis Thương Nghiêu lại thêm vài phần châm biếm, rồi lại như có một chút thương cảm nhìn nàng, khẽ lắc đầu.

"Cô là người phụ nữ thông minh như vậy, nhưng lại chẳng hay biết gì, thật sự là đáng tiếc!"

"Lời này của anh có ý gì?" Lạc Tranh lập tức cảnh giác.

"Cô cho rằng, năm đó Ôn Húc Khiên chỉ là ngẫu nhiên nhận được vụ kiện kia hay sao?" Louis Thương Nghiêu cười lạnh nói.

Lạc Tranh nhú mày, không hiểu ý tứ trong lời nói của hấn.

Tận đáy mắt Louis Thương Nghiêu nổi lên chút thương xót đối với việc Lạc Tranh chẳng hề hay biết gì. Khẽ cười một tiếng, hấn đem chuyện năm đó kể lại cho nàng..

Thì ra vào bốn năm trước, Tề Lê vốn có tình cảm với Vũ. Bởi ngoại hình của Vũ và Liệt cực kỳ giống nhau, lại quá xuất chúng cho nên khiến cho không ít phụ nữ mê đắm.

Hai người họ là anh em sinh đôi, đương nhiên sức hấp dẫn cũng ngang ngửa nhau. Đôi khi nếu cùng xuất hiện ở nơi công cộng, với tướng mạo anh tuấn như vậy sẽ là chuyện kinh động lòng người đến cỡ nào.

Cũng giống như Liệt, Vũ không bao giờ từ chối phụ nữ. Hai người họ vốn đã sớm trưởng thành, tuy còn ít tuổi nhưng trong người ẩn chứa sức mạnh khiến người ta khiếp sợ. Với thân hình cao lớn, xương cốt rắn chắc cùng vẻ bề ngoài đầy tà mị, cho dù không xuất thân từ vương thất cũng đủ khiến cho phụ nữ chết mê chết mệt.

Trong một buổi tiệc, lúc Tề Lê khoác tay một vị thương nhân tới dự thì tình cờ quen với Vũ. Tuy Vũ chỉ mới mười tám tuổi nhưng

tướng mạo cực kỳ anh tuấn của cậu ta đủ khiến Tề Lê mê mẩn. Cô ta cũng chẳng quan tâm tới việc Vũ vẫn còn ít tuổi mà chủ động tiến tới bắt chuyện. Kết quả đúng như cô ta mong muốn, Vũ đã kéo cô ta tới khách sạn, triền miên suốt cả một đêm.

Nhưng mà...

Vũ cùng Liệt đều có một tật xấu, đó chính là không bao giờ chạm vào một phụ nữ đến hai lần. Sau đêm đó, Vũ cũng không có gặp gỡ Tề Lê nữa. Thứ nhất là vì tuổi tác của Tề Lê không phù hợp với gu thẩm mỹ của Vũ. Thứ hai là Tề Lê quá mức lỗi đời, loại phụ nữ như cô ta chỉ nên vui đùa một chút chứ không nên đến quá gần..

Nhưng Tề Lê không cam lòng, cô ta hoàn toàn bị vẻ bề ngoài của Vũ cùng sự ôn nhu lúc trên giường của cậu ta mê hoặc. Nên biết, vị thương nhân đồng thời là thân chủ mà cô ta đang cặp kè cũng đã ngót nghét 60 tuổi, sao có thể thoả mãn được dục vọng của cô ta.

Cô ta bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tung tích của Vũ. Đáng tiếc, dường như Vũ đã bốc hơi giữa nhân gian vậy, không hề có chút tin tức nào lưu lại. Thế nên cô ta bắt đầu thuê thám tử điều tra tình hình của Vũ. Tuy nhiên chuyện Vũ thuộc dòng dõi vương thất, thân phận này của cậu ta đối với người ngoài luôn được giữ bí mật, đây cũng là quy định của gia tộc Louis, không cho phép bất kỳ thành viên nào được khoe khoang danh hiệu này.

Thám tử đương nhiên không thể tra ra gia cảnh của Vũ. Để hoàn thành nhiệm vụ, hắn chỉ đành đến những nơi mà Vũ từng xuất hiện để chờ cơ hội mà thôi. Rốt cục, hắn cũng thấy được một cảnh thú vị, đó là nhìn thấy Vũ cùng bốn thiếu niên khác xuất hiện ở một khu dân cư bình thường đến mức hắn ngồi trong xe theo dõi mà cũng cảm thấy nhàm chán.

Hắn liền lập tức nói cho Tề Lê biết. Đương nhiên, hắn cũng không biết người kia chính là Liệt chứ không phải Vũ. Mà Tề Lê cũng chỉ mới gặp Vũ chứ không hề biết chuyện cậu ta có người anh sinh đôi, vì vậy liền chủ động tới tìm Liệt.

Liệt đương nhiên không nhận ra Tề Lê, cũng chưa từng nghe Vũ nhắc đến người phụ nữ này. Mà chuyện này cũng rất bình thường,

trừ phi có người phụ nữ nào khiến anh em họ thực sự động lòng, nếu không ai lại chú ý tới người tình một đêm của mình tên là gì.

Thái độ lạnh lùng của Liệt khiến Tề Lê thực sự phẫn nộ. Sau cái đêm triền miên đó, cô ta vốn nghĩ đối với người đàn ông này, mình sẽ là người phụ nữ đặc biệt nhất. Không ngờ tới, cô ta lại bị quên sạch sẽ đến như vậy. Sau cái đêm đó, đương nhiên cô ta vẫn đêm đêm cùng cái lão thương nhân kia quan hệ, tưởng tượng ra đó là Vũ. Mỗi lần nghĩ đến đó, Tề Lê lại thấy nhiệt huyết sôi trào, nhưng mà, ông già vẫn cứ là ông già, tinh lực sao có thể bền bỉ như thanh niên tráng kiện.

Nhìn thân thể già nua thô bỉ bên cạnh, Tề Lê càng thêm oán hận. Lòng hận thù của phụ nữ so với đàn ông còn sâu đậm hơn vài phần, cho nên cô ta bắt đầu theo dõi hành tung của Liệt, người mà cô ta vẫn tưởng là Vũ.

Hành tung của bốn gã thiếu niên kia cũng được Tề Lê đặc biệt chú ý, bởi cô ta biết rõ, từ hành tung của bốn gã đó có thể biết được hành tung của Vũ.

Quả nhiên dưới sự nỗ lực của mình, rốt cục cũng có một ngày cô ta nhìn thấy bốn gã thiếu niên kia mang một cô gái đang hôn mê bất tỉnh đi vào một căn nhà trống.

Cô ta quả thực kinh hãi, vốn cho rằng sẽ nhìn thấy Vũ, không ngờ lại thấy một màn khiến cô ta khiếp sợ...

Từ khe hở bên ngoài cửa sổ, Tề Lê nhìn thấy bốn gã thiếu niên cười điên cuồng trên thân thể non nớt của cô gái kia phát tiết dục hoá hết lần này tới lần khác. Thậm chí, trong căn nhà đó còn lắp máy quay, hết thảy mọi chuyện đều được ghi hình lại đầy đủ.

Lúc đó, cô ta có thể chọn cách báo cảnh sát, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô ta lại đứng yên bên ngoài đó, mặc cho bên trong vang lên tiếng thờ đốc cùng tiếng cười dâm dăng của đám thiếu niên, còn có tiếng hét đầy tuyệt vọng của cô gái kia...

Tề Lê nghĩ rằng, ít nhất trong quá trình này Vũ sẽ xuất hiện. Kết quả, cô ta chờ cho tới khi bốn gã thiếu niên kia thoả mãn rời khỏi căn nhà trống cũng không thấy Vũ đâu.

Nói cách khác, cô ta vì chờ Vũ xuất hiện, liên tục nghe thấy bốn gã thiếu niên kia từng lần lại từng lần cưỡng bức cô gái. Cả quá trình này, cô ta hoàn toàn nghe được rõ ràng.

Tề Lê không hề cảm thấy đau lòng, cũng không buồn để ý đến cô gái kia sống hay chết. Sau khi rời đi, cô ta mang theo tâm tình bức bối tới tìm Ôn Húc Khiên, vô tình đề cập đến toàn bộ vụ cưỡng bức kia.

Ôn Húc Khiên vốn vẫn muốn tìm cơ hội để ngoi lên, nghe được chuyện này hai mắt liền sáng ngời. Hắn biết, cơ hội của mình đã tới.

Bốn gã thiếu niên kia gia thế đều khá hiển hách, lại phạm phải sai lầm lớn như vậy, nếu có thể đem vụ này kiện lên toà án, giúp cô gái kia thắng được vụ kiện, vậy hắn ở trong luật giới khác nào cá chép vượt long môn, tiền đồ sẽ cực kỳ rạng rỡ.

Bởi đối với một luật sư thành danh, hình tượng là cực kỳ quan trọng. Nếu như hắn có thể thắng được vụ này, hắn sẽ trở thành biểu tượng của chính nghĩa, trở thành một luật sư được mọi người kính trọng.

Vì vậy, hắn tìm mọi cách thuyết phục Tề Lê. Lúc ấy, hắn và Tề Lê cùng làm trong một văn phòng luật, hắn đã đề nghị Tề Lê trợ giúp, cùng đem vụ này ra toà đánh một trận thật oanh liệt. Tề Lê cũng khá do dự, dù sao cô ta cũng là phụ nữ, chuyện quá nguy hiểm thường không muốn làm.

Đáng tiếc, Ôn Húc Khiên lại cực kỳ có tài ăn nói, thêm vào bộ dạng đưa tình khiến Tề Lê không có cách nào cự tuyệt. Hơn nữa, Ôn Húc Khiên còn lôi Vũ ra làm mục tiêu, đương nhiên, hắn cũng không biết thân phận thực sự của Vũ, chỉ là hắn dùng trực giác của đàn ông mà nói cho Tề Lê biết, Vũ đã sớm không còn nhớ tới cô ta, cô ta chẳng qua chỉ là công cụ để Vũ đùa bỡn mà thôi.

Phụ nữ ở thời điểm xúc động thường sẽ mất đi lý trí. Một khi đã mất đi lý trí sẽ làm ra những chuyện ngu xuẩn. Tề Lê cũng không ngoại lệ, cộng thêm cô ta cũng không phải là một người quá thông minh, bị Ôn Húc Khiên lợi dụng cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy cô ta rất cực cũng ngoan ngoãn quyết định trợ giúp Ôn Húc

Khiên giành thắng lợi trong vụ kiện này. Cô ta còn tìm tới tay thám tử kia và được biết bốn gã thiếu niên kia đã đưa cho Vũ một thứ gì đó. Đương nhiên, đó là đưa cho Liệt, mà cô ta lại tưởng là Vũ.

Khi cô ta biết được đó là cuộn băng ghi hình lại vụ cưỡng bức cô gái liền quyết định tiến hành kế hoạch của mình.

Cô ta tìm tới Ôn Húc Khiên, nói chuyện này cho hắn nghe, Ôn Húc Khiên đương nhiên càng cảm thấy chuyện này đáng làm. Bởi vì hắn cũng đã thuyết phục được gia đình cô gái kia khởi kiện bốn gã thiếu niên. Lúc trước gia đình họ vốn định bấm bụng cam chịu, bởi bốn gã đó dù sao cũng thuộc gia đình có thế lực.

Nhưng Ôn Húc Khiên đã cam kết rất chắc chắn, quan trọng hơn nữa là hắn không thu một đồng phí luật sư nào, chỉ muốn vì gia đình cô gái kia mà nêu cao chính nghĩa. Gia đình cô gái rất cuộc đồng ý, hơn nữa cô gái đã trở nên hoảng loạn tinh thần sau vụ cưỡng bức khiến gia đình họ càng thống hận bốn gã thiếu niên.

Như vậy, mấu chốt của vụ kiện này chính là chứng cứ trực tiếp nhất, mà cái chứng cứ đó chính là cuộn băng video kia. Chuyện kế tiếp chính là...ai đang cầm cuộn băng kia?

Gia cảnh của bốn tên thiếu niên đó đều vô cùng danh giá, nếu không sử dụng đúng cách, chẳng những không lấy được chứng cứ, còn bị luật sư của đối phương cản ngược lại. Như vậy, đại kế gây dựng sự nghiệp của hắn sẽ bị huỷ hoại trong phút chốc.

Đang khi Ôn Húc Khiên đau đầu tìm cách, Tề Lê liền nghĩ tới Lạc Tranh, một người vẫn thầm lặng đi theo Ôn Húc Khiên. Khi đó, Lạc Tranh chỉ là trợ lý luật sư của hắn, theo Ôn Húc Khiên chạy tới chạy lui, làm một số việc vặt vặt mà thôi. Nhưng mà trong mắt Tề Lê, cô bé Lạc Tranh này không những cực kỳ thông minh mà còn vô cùng bình tĩnh tinh táo, tố chất này cực kỳ khó có được, cũng là năng khiếu trời sinh của một luật sư để đạt thành sự nghiệp.

Ôn Húc Khiên ban đầu phản đối, hắn mặc dù biết rằng Lạc Tranh rất thông minh, nhưng nàng dù sao cũng là người mới, còn chưa được coi là luật sư, làm sao có thể thuận lợi lấy được chứng cứ?

Tề Lê thì không đồng ý với cách nhìn của Ôn Húc Khiên. Hơn

nữa, thân là đàn chị học trên Lạc Tranh, cô ta đương nhiên nhìn ra tâm ý của Lạc Tranh đối với Ôn Húc Khiên. Khi một phụ nữ yêu một người đàn ông, cô ta có thể cam tâm tình nguyện đi làm bất cứ chuyện gì, loại sức mạnh này sẽ thúc đẩy Lạc Tranh làm tốt công việc.

Quan trọng hơn là, cho dù chuyện có bại lộ, vì yêu Ôn Húc Khiên, Lạc Tranh cũng tuyệt đối sẽ không khai ra hắn ta. Nàng sẽ hết lòng bảo vệ người đàn ông mình yêu. Cho nên, Lạc Tranh chính là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Ôn Húc Khiên lúc đó mới biết Lạc Tranh thâm mến mình. Tề Lê còn cười nói, nếu từ lúc còn ở trường đại học đã có toan tính bồi dưỡng để Lạc Tranh bán mạng cho mình, chi bằng hiện giờ để nàng ra tay thử xem. Lạc Tranh xinh đẹp như vậy, dùng nhan sắc để dụ hoặc là cực kỳ thích hợp, bởi vì cái gọi là "nuôi binh nghìn ngày, dùng binh một giờ", lúc này không tìm một kẻ thế mạng còn đợi tới khi nào?

Nghe xong những lời này, Ôn Húc Khiên lập tức nhận lời. Nhưng mà, chuyện này hắn cũng không tiện ra mặt nói với Lạc Tranh. Hắn ở trước mặt nàng vẫn giả như không biết gì, tiếp tục diễn vai người tốt. Vì vậy, việc thuyết phục hoàn toàn giao cho Tề Lê, mà Tề Lê lại biết rõ cuộn băng kia đang ở trong tay "Vũ" nên cô ta liền dẫn Lạc Tranh tới thẳng sông bạc ở Macau.

Chuyện kể tiếp hoàn toàn diễn ra thuận lợi theo như kế hoạch mà Ôn Húc Khiên cùng Tề Lê đã vạch ra. Lạc Tranh từ trên người "Vũ" lấy được chứng cứ. Ôn Húc Khiên cũng dựa vào đó mà thắng vụ kiện. Từ ngày đó trở đi, hắn đối với Lạc Tranh càng thêm vài phần kính trọng, hơn nữa, bản thân hắn đã cảm thấy Lạc Tranh là một khối bảo ngọc có thể thay hắn giành thiên hạ. Mà quan trọng hơn cả, hắn còn biết Lạc Tranh có tình cảm với mình, nên liền thuận tay đẩy thuyền, chủ động theo đuổi Lạc Tranh, dùng thân phận bạn trai khiến Lạc Tranh tình nguyện bán mạng cho hắn một cách quang minh chính đại.

Sau khi giành chiến thắng trong vụ kiện đó, bốn gã thiếu niên kia

bị kết án mấy năm, còn Lạc Tranh cũng chính thức trở thành luật sư cùng công ty với hắn. Không lâu sau, Ôn Húc Khiên đem tiền dành dụm mấy năm nay của mình ra, dùng tốc độ nhanh nhất lập ra văn phòng luật của riêng mình, dẫn theo cả Lạc Tranh đi cùng.

Về những chuyện xảy ra sau này, Lạc Tranh không hề hay biết gì cả. Bận rộn với việc gây dựng sự nghiệp đã đủ khiến nàng quay cuồng.

Mà Tề Lê lại biết hết những chuyện xảy ra sau đó. Lúc đầu, cô ta cũng chỉ muốn dạy dỗ Vũ một chút mà thôi. Không ngờ tới, bốn gã thiếu niên kia lại thuê người giết Vũ. Đương nhiên, cô ta cũng không biết lẽ ra đó phải là Liệt, nhưng mà người chết đích thực lại là Vũ. Cô ta sợ hãi mà trốn ra nước ngoài bởi sợ mình cũng bị dính líu vào. Hai năm sau, cô ta nhận được lời mời của một tập đoàn thần bí, một lần nữa trở lại Macau. Cô ta vốn cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, không ngờ tới sự trừng phạt thực sự giờ mới bắt đầu...

Cô ta tuyệt nhiên không hề nghĩ đến việc Vũ có một người anh song sinh giống y hệt mình, cũng không biết cuộn băng video kia là lấy từ trên người Liệt chứ không phải là Vũ. Cô ta cũng không nghĩ tới rằng, vốn chỉ nhằm cảnh cáo Vũ một chút, không ngờ lại hại chết cậu ta, còn khiến Liệt trở thành một người câm lặng. Nhất là cô ta càng không nghĩ tới, anh trai của Liệt và Vũ đã tỉ mỉ chuẩn bị một sự trả thù khủng khiếp, mà ông chủ đằng sau tập đoàn thần bí kia chính là anh của Liệt và Vũ - Louis Thương Nghiêu.

Chương 102: Vậy anh muốn xử lý tôi thế nào?

Lạc Tranh nghe hết tất cả những chuyện này thực sự cảm thấy bị sốc. Nàng đã biết Ôn Húc Khiên chỉ coi nàng như quân cờ để lợi dụng, nàng đã biết Ôn Húc Khiên cùng trợ lý của hắn phát sinh quan hệ... Hiện giờ, nàng lại biết thêm quá nhiều chuyện về hắn mà nàng chưa từng biết tới. Nàng vẫn cho rằng, trên đời này, mình là người hiểu rõ hắn nhất, không ngờ tới, hắn lại là người thực sự khó có thể hiểu được như vậy.

Đúng như câu nói "Biết người, biết mặt, không biết lòng", nàng sao có thể tự hào về khả năng nhìn thấu lòng người đây? Thì ra, nàng mới là người nên bi ai nhất.

Thân thể Lạc Tranh đã sớm mềm nhũn dựa vào tường, một chút khí lực cũng không còn. Một sự thật đau lòng cùng đẫm máu đã bày ra trước mắt, nàng sao còn có thể coi như không hề hay biết.

Lạc Tranh vô thức bật cười tự giễu cợt chính mình....

Louis Thương Nghiêu nhìn ra tâm sự của nàng, khẽ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại, có chút tiếc nuối nhìn nàng, "Sao vậy, cô còn có thể đau lòng vì hắn sao? Loại người như hắn đáng để cô yêu hay sao? Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, hắn luôn chỉ coi cô như bàn đạp cho sự nghiệp của mình mà thôi. Ở trên giường của hắn, nếu không phải là cô trợ lý kia thì chính là Tề Lê. Cô cho rằng, mình ở trong lòng hắn có vị trí gì?"

"Cái gì?" Toàn thân Lạc Tranh phát run lên, "Anh vừa rồi nói..."

"Tề Lê đã từng là bạn giường của Ôn Húc Khiên. Tuy thời gian không dài lắm, nhưng cũng coi như có vài đêm hoan ái." Louis Thương Nghiêu cười lạnh nói tiếp.

"Cũng khó trách, Tề Lê phong tao như vậy, Ôn Húc Khiên sao có thể không bị hấp dẫn. Nghe nói, việc bọn họ thương lượng làm thế

nào để lợi dụng cô lấy được chứng cứ cũng là thảo luận ở trên giường."

Lạc Tranh thực bị kinh hãi, cảm giác đầu mình như vừa bị một thứ gì đó nặng nề nện vào, ngón tay cũng siết chặt lại, thật lâu không nói nổi một lời nào.

Đàn chị mà nàng tin tưởng nhất lại là người phóng đảng như vậy, hơn nữa, còn leo lên giường của người đàn ông mà nàng từng yêu...

"Sao rồi, nghe xong những chuyện này, có phải cô cũng cảm thấy Tề Lê rất đáng chết?" Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười nói, ánh mắt càng lúc càng trở nên thâm sâu khó lường.

"Vì vậy, anh giết chị ta, còn giết trước mặt tôi?" Giọng nói của Lạc Tranh cũng chuyển lạnh băng.

"Cô ta coi như cũng đã được thoải mái hai năm. Thực sự hai năm vừa rồi, cô ta cũng giúp tôi làm không ít chuyện." Tiếng cười của Louis Thương Nghiêu càng thêm âm lãnh.

"Nếu cô ta đã thích lên giường với đàn ông như vậy, thì lợi dụng cô ta làm vài chuyện cũng không hề gì. Đàn ông cũng sẽ không từ chối tiếp xúc với phụ nữ vừa xinh đẹp vừa phong tình như vậy."

"Anh làm vậy, so với Ôn Húc Khiên thì có khác gì?" Lạc Tranh khó có thể tin nổi người đàn ông nàng đang nhìn thấy trước mặt này.

"Không, tôi đương nhiên không giống với hắn." Louis Thương Nghiêu tiến lại gần nàng, vòng tay vây chặt lấy nàng lần nữa, giọng điệu lại vô cùng ôn nhu, "Ôn Húc Khiên là lợi dụng tình cảm của cô để giúp hắn làm việc, còn tôi, là lợi dụng thân thể của Tề Lê để thay tôi làm việc. Nên biết, cho tới giờ, tôi cũng chưa từng hứa hẹn với cô ta bất cứ điều gì. Tôi không thích cô ta, cũng sẽ không dùng tình cảm để lợi dụng cô ta làm bất cứ thứ gì vì tôi. Đều là cô ta cam tâm tình nguyện. Nhưng mà hai năm sau, cô ta đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Loại người đó, nên đi đầu thai sớm một chút thì tốt hơn."

Cổ họng Lạc Tranh như nghẹn lại, muốn nói điều gì đó nhưng lại cảm thấy nơi ngực có một cảm giác rất khó chịu. Một lúc lâu sau, nàng dồn hết khí lực nói, "Chu dù anh không có lợi dụng tình cảm

của Tề Lê, cũng là chạm đến thân thể chị ta, nếu không sao chị ta có thể thay anh bán mạng như vậy? Cho dù chị ta đáng chết, nhưng anh cũng chẳng tốt đẹp gì!"

Nàng còn nhớ rõ bộ dạng đầy hưng phấn của Tề Lê khi nhìn thấy Louis Thương Nghiêu trước khi chết. Hai người họ dường như rất quen thuộc, thậm chí lúc Louis Thương Nghiêu ra lệnh cho Tề Lê cời hết y phục, gương mặt chị ta lại kích động như vậy. Phải chăng quan hệ giữa bọn họ căn bản cũng không hề bình thường?"

"Sai rồi! Loại phụ nữ như Tề Lê, tôi khinh không buồn chạm vào." Giọng nói của Louis Thương Nghiêu cực kỳ kiên quyết, khiến cho người ta không thể hoài nghi. "Cô ta đã sớm biết những gì tôi làm cho cô ta hai năm qua mà thôi. Cho nên, hai năm vừa rồi, mạng của cô ta đều là của tôi, đương nhiên muốn bán mạng vì tôi."

"Vì sao bốn năm sau anh mới làm những chuyện này?" Lạc Tranh biết mình cũng không thể trốn tránh, chẳng bằng trực tiếp đối diện với nó...

"Cô cho rằng, xử lý những chuyện bốn năm trước cùng những kẻ liên quan dễ dàng hay sao?" Louis Thương Nghiêu buông nàng ra, đi đến trước cửa sổ, hờ hững nói tiếp, "Muốn điều tra rõ nguyên nhân mọi chuyện cần rất nhiều thời gian. Hơn nữa, lại không thể để lộ chút thân phận nào. Nhưng mà tôi sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ nào có quan hệ đến sự việc bốn năm trước, nhưng cũng tuyệt đối không hại đến người vô tội. Cho nên, phải điều tra thật rõ ràng. Bốn năm trước, gia đình của bốn gã thiếu niên kia cùng những người dính vào sự việc này như Tề Lê, Ôn Húc Khiên, bọn sát thủ đã giết Vũ, thậm chí cả tên thám tử tư kia, tôi đều muốn xử lý triệt để. Cho tới giờ, những chuyện cần xử lý căn bản đã xong. Muốn làm cho mọi việc thật kín kẽ cần phải có thời gian. Như vậy, sau Tề Lê, kế tiếp sẽ là Ôn Húc Khiên..."

"Anh còn nói thiếu một người, tôi tin chắc anh sẽ không quên." Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hắn, nhấn mạnh từng lời, "Vậy xin hỏi Louis tiên sinh muốn xử lý tôi thế nào đây?"

Đối với Ôn Húc Khiên, trái tim nàng đã chết từ lâu. Nàng không

phải thánh nhân, cũng không phải loại người đạo đức giả. Loại đàn ông như hắn đã không đáng để nàng quan tâm nữa. Chuyện năm đó là do hắn gây ra, hắn phải gánh lấy hình phạt nặng nhất là sự thật. Những chuyện trên đời này vốn là như vậy, Ôn Húc Khiên là người gây họa, lại không phải chịu chút trách nhiệm nào trước pháp luật, thực sự quá nực cười.

Nếu Louis Thương Nghiêu đã có kế hoạch trả thù lâu như vậy, nếu hắn đã không bỏ qua bất kỳ một người nào có quan hệ đến chuyện của bốn năm trước, nếu hắn đã điều tra ra hết thảy những chuyện liên quan, vậy còn nàng thì sao? Hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua nàng rồi?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt bị Louis Thương Nghiêu nâng lên, con người đen thẳm trong đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn nàng không chớp, nhìn qua giống như ánh mắt của những người yêu nhau vậy. Hắn nở nụ cười vô cùng ôn nhu, nhưng từng lời nói lại khiến người ta kinh hãi, "Tranh, nói thử xem, cô muốn tôi xử lý cô thế nào?"

"Anh vừa nói rồi, nhẹ thì bỏ mạng, nặng thì sống không bằng chết. Vậy chắc là anh muốn tôi sống không bằng chết?" Lạc Tranh cười nhạt đáp lại ánh mắt "thâm tình" kia của hắn.

"Đúng vậy! Cô thật sự rất thông minh." Louis Thương Nghiêu cũng cười, đôi môi mỏng của hắn khẽ chạm vào đôi môi nàng, nhẹ nhàng như thể muốn hấp thu lấy hương thơm thuộc về nàng. "Tranh, cô có biết tôi muốn làm cho cô yêu tôi đến nhường nào không? Như vậy, cho dù cô chết, tôi cũng có cảm giác rất thành tựu."

Hô hấp của Lạc Tranh càng trở nên dồn dập. Tất cả đều là giả dối, nàng biết rõ, hết thảy những lời hắn nói đều là giả dối. Mục đích của hắn, chỉ là muốn báo thù nàng mà thôi.

"Không công bằng, thật sự không công bằng..." Lạc Tranh lắc đầu, khẽ nói.

"Không công bằng?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy cười lạnh, "Những lời này từ trong miệng cô nói ra thật đúng là buồn cười."

"Chẳng lẽ, anh tưởng mọi chuyện của tôi tốt lắm sao? Bốn năm

trước, kể từ khi tiếp nhận án kiện, tính mạng của tôi đã nhiều lần bị uy hiếp. Thậm chí tôi đã từng nghĩ tới việc từ bỏ nghề luật sư. Anh cho rằng, có người phụ nữ nào sinh ra đã to gan như vậy? Anh cho rằng, có người phụ nữ nào lại không muốn được đàn ông bảo vệ? Anh cho rằng, có người phụ nữ nào lại thích cùng với đàn ông tranh đấu giành thiên hạ?" Sự uỷ khuất dồn nén trong lòng Lạc Tranh bất giác tràn về, "Anh tưởng rằng tôi trời sinh đã không sợ rắn hay sao? Còn có thằn lằn, sâu bọ, anh cho rằng tôi sinh ra đã thích bọn chúng hay sao?"

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, đáy mắt loé lên một tia sáng đầy thâm ý.

"Đều là bị ép mà thôi! Thực tế khiến tôi không thể không kiên cường, không thể không tinh táo, không thể không cứng rắn mà quyết tâm vượt qua nó. Có người nào nhìn thấy món quà là ngón tay còn đầm đìa máu vẫn có thể coi như không có chuyện gì. Có ai nhìn thấy cửa nhà mình bị viết đầy những lời lẽ đe dọa còn có thể bình thản.

Nhưng mà, từ bốn năm trước tôi đã bắt đầu nhận được những thứ đó rồi. Bây giờ, anh lại nói cho tôi biết những điều này, chẳng lẽ, mục đích hành hạ tôi của anh còn chưa đạt được hay sao? Tôi nói cho anh biết, anh đã làm được rồi, tôi đã bị anh giày vò đến sắp phát điên lên rồi!"

"Vậy còn Liệt và Vũ thì sao?"

"Anh đã giết nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn không đủ để xoa dịu nỗi đau trong lòng anh? Anh có hỏi qua ý kiến của Liệt chưa? Nếu như cậu ấy biết anh vì Vũ mà giết nhiều người như vậy, anh cho rằng cậu ấy sẽ vui vẻ?" Ánh mắt Lạc Tranh lạnh băng nhìn thẳng hắn.

"Tôi cảnh cáo cô!" Louis Thương Nghiêu nhìn chằm chằm nàng, cất giọng đầy lạnh lẽo, "Cô không có tư cách đánh giá việc làm của tôi!"

"Đúng vậy, tôi không có tư cách đánh giá anh, nhưng tôi có tư cách nói những lời này!" Lạc Tranh không chút sợ hãi vẻ mặt lạnh lẽo

của hắn, "Nói trắng ra, Liệt cùng Vũ thật sự vô tội sao? Đúng như lời anh nói, Liệt và Vũ từ nhỏ đã được các vị trưởng bối yêu thương, vậy các người có dạy cho họ biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm hay không?"

"Những lời này của cô là ý gì?" Sắc mặt Louis Thương Nghiêu dần chuyển sang xanh mét.

"Lời của tôi nói rất đơn giản. Mọi người đều biết rõ đạo lý, trẻ con không được giáo dục tốt là lỗi của người lớn!" Lạc Tranh vươn thẳng sống lưng, đáy mắt toát lên vẻ cực kỳ bình tĩnh,

"Bản thân Liệt cùng Vũ cũng không làm chuyện tốt, làm sao có thể không xảy ra chuyện? Con nhà giàu vẫn cứ là con nhà giàu. Chẳng lẽ muốn làm gì cũng được hay sao? Nếu như lúc đó Vũ không lưu luyến nữ sắc, vậy sẽ không trêu chọc đến Tề Lê. Nếu như Liệt có thể giữ mình trong sạch, sẽ không cùng chơi với bốn tên kia. Như vậy, chẳng phải trường bi kịch này sẽ không xuất hiện hay sao?"

Anh giết bọn họ để báo thù cho Liệt và Vũ, vậy còn bọn họ? Ai sẽ vì bọn họ báo thù? Anh giết nhiều mạng người như vậy, có nghĩ tới bọn họ cũng có cha mẹ, cũng có vợ con, những người đó phải làm thế nào? Lẽ nào, anh muốn dùng loại cách thức đó để bổ khuyết sự bất bình trong lòng mình?"

Những lời đồng dục của Lạc Tranh khiến sắc mặt Louis Thương Nghiêu càng thêm khó coi, hàng lông mày cau lại lộ rõ sự phẫn nộ cực độ.

Lạc Tranh biết rõ, những lời này đủ để khiến lửa giận trong lòng hắn bùng nổ. Người chết đã quá nhiều, thật sự nàng cũng không muốn nhắc lại chuyện của Vũ, nhưng mà, những lời nàng nói đều là sự thật, dù khó nghe vẫn cứ là sự thật. Nàng không phải không muốn gánh lấy trách nhiệm, mà bởi nàng cho rằng chuyện này hoàn toàn không phải do một người có thể tạo thành. Người với người, vốn được gắn kết bởi số phận đầy trớ trêu.

"Nếu như không biết cô là một trong những thủ phạm, tôi thực sẽ bị những lời khẳng khái đầy chính nghĩa của cô làm cho cảm động. Cô nói như vậy, chỉ là muốn chối bỏ trách nhiệm sao?" Louis Thương

Nghiêu bóp chặt cằm Lạc Tranh, phẫn hận nhìn nàng, "Lạc Tranh à Lạc Tranh, cô thật đúng là kẻ máu lạnh, từ trên nét mặt cô, tôi nhìn không ra chút đau lòng nào!"

"Tôi đau lòng hay không với anh mà nói có tác dụng sao?" Lạc Tranh cười lạnh nói. Cho dù nói nàng máu lạnh đi nữa, cứ cho là như vậy đi, dù sao nàng đã quen với việc bị người ta xem thành như vậy rồi.

"Rốt cuộc, tôi không phải là đối tượng anh muốn trả thù hay sao? Chẳng lẽ, tội lỗi của tôi, anh có thể buông tha?"

"Không thể nào!" Louis Thương Nghiêu nheo cặp mắt lại, cất giọng đầy hung ác, "Tôi nói rồi, cả đời này cô đừng mơ thoát khỏi sự sắp đặt của tôi. Lúc này, nhìn thấy bộ dạng không chút đau lòng của cô, tôi lại càng thêm quyết tâm. Lạc Tranh, cô nhớ cho kỹ, cả đời này tôi sẽ không tha cho cô!"

"Tuỳ anh!" Lạc Tranh lạnh lùng nhìn thẳng hắn, "Anh cho rằng, tôi sẽ bó tay chịu trói? Anh cho rằng, tôi là kẻ nhu nhược hay sao?"

Thuận theo suy nghĩ của hắn thì sao chứ? Cho dù nói với hắn, nàng rất đau lòng thì làm được gì? Tuy rằng nàng chỉ là một quân cờ bị người ta lợi dụng, nhưng nàng cũng không tránh khỏi liên đới trách nhiệm.

Nhưng mà, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận bất cứ điều gì trước mặt người đàn ông này.

Bởi trong mắt nàng, hắn hiện giờ cùng với Ôn Húc Khiên chính là cùng một giuộc!

Louis Thương Nghiêu gắt gao nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt gần như có thể đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Lạc Tranh cũng không chút sợ hãi, nhìn thẳng hắn. Trong khoảnh khắc, không khí như ngưng đọng lại...

Thời gian dường như cũng bị phong bế, cho đến khi...

Từ phía phòng sưởi nắng, quản gia vội vã chạy tới, mà Louis Thương Nghiêu nhìn thấy bà ta, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi.

Lạc Tranh thực có chút sợ, còn chưa kịp định thần đã thấy Louis Thương Nghiêu sai bước chạy ra ngoài. Còn đang băn khoăn, đưa

mắt nhìn về phía phòng sưởi nắng, lập tức nàng cũng bị dọa cho hồn vía bay mất.

Ở trong phòng sưởi nắng đằng xa kia, Liệt vốn đang rất an tĩnh ngồi đó giờ không biết tại sao lại điên cuồng đánh bản thân mình, sau đó gất gao ôm đầu, cả người ngã lăn ra đất, không ngừng lăn lộn.

Chuyện này... là thế nào?

Lạc Tranh không kịp nghĩ nhiều, cũng lập tức chạy theo ra ngoài.

Con đường nối thông tới phòng sưởi nắng được che phủ bởi bóng cây um tùm. Bầu trời vốn đang trong xanh giờ cũng bị mây đen che kín, từng đợt gió thổi qua mang theo một mùi nước mưa tanh tanh cùng một cảm giác chết chóc mơ hồ khiến người ta cảm thấy hít thở khó nhọc.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy tim đang nhảy loạn lên, ngay cả mí mắt cũng không ngừng giật giật. Loại cảm giác này trước kia nàng đã từng có, nhưng mà, cụ thể là vì cái gì thì nàng không nhớ ra được.

Trong phòng sưởi nắng, mọi thứ đã trở nên hỗn loạn. Ngoài bà quản gia, không biết từ đâu đã xuất hiện rất nhiều bác sỹ, xem ra đều là bác sỹ riêng. Lạc Tranh vẫn luôn bước theo Louis Thương Nghiêu, tuy nàng đã bước rất nhanh, nhưng dù sao cước bộ của hắn vẫn nhanh hơn. Cho đến khi Lạc Tranh thở không ra hơi chạy đến cửa phòng sưởi nắng, đã thấy Louis Thương Nghiêu tiến lên, ôm chặt lấy Liệt vẫn đang lăn lộn, vẻ mặt vô cùng khẩn trương cùng đau lòng.

Sao có thể như vậy? Liệt bị làm sao? Vì cái gì mà vừa rồi còn rất yên tĩnh, giờ lại như phát cuồng đập phá lung tung?

Chương 103: Tình huống khiếp người

Tình hình trong lúc nhất thời trở nên rối loạn, trên mặt mỗi người đều ngập tràn sự khẩn trương. Sắc mặt bà quản gia cũng rất khó coi, nhất là khi nhìn thấy nét đau lòng trong đáy mắt Louis Thương Nghiêu, bà vừa muốn bước lên nhưng lại ngập ngừng không dám xen vào.

"A...." Liệt đột nhiên hét lên, dường như muốn thoát khỏi sự kìm chế của cánh tay Louis Thương Nghiêu, toàn thân điên cuồng vùng vẫy, động tác tràn ngập sự thô bạo cùng bất an.

"Ông chủ, ngài hãy để Liệt thiếu gia cho các bác sỹ xử lý đi, cẩn thận Liệt thiếu gia làm ngài bị thương." So với tình hình của Liệt, quản gia dường như còn lo cho Louis Thương Nghiêu nhiều hơn.

Louis Thương Nghiêu vẫn không hề buông tay, thậm chí cũng không thèm để ý tới lời của quản gia, hai cánh tay rắn chắc của hắn vẫn ôm chặt lấy Liệt, như thể muốn dùng cách thức này để giảm bớt phần nào sự cuồng động của cậu ta.

"Liệt!" Giọng nói trầm thấp của hắn vang vọng cả phòng sưởi nắng, cố gắng thức tỉnh cậu ta..

Nhưng...

Tâm tình của Liệt dường như vẫn không thể khống chế, điên cuồng gào thét, điên cuồng quấy đạp.

Gương mặt anh tuấn hết thiên thần giờ đang đầy vẻ thống khổ, từng giọt mồ hôi lớn liên tục chảy từ trên trán xuống. Ánh mắt Liệt cũng thâm thúy giống với Louis Thương Nghiêu, nhưng lúc này chỉ còn nhuộm một màu đỏ rực, giống như dã thú bị vây hãm, cực kỳ dữ tợn.

Cậu ta dường như không thoát được sự trói buộc của Louis Thương Nghiêu, liều mạng vùng vẫy hồi lâu xem chừng đã tổn hao

không ít sức lực, cuối cùng chỉ có thể há miệng thở dốc...

"A...." Khi Louis Thương Nghiêu nghĩ là cậu ta đã an tĩnh lại một chút, cũng thoáng buông lỏng cánh tay ra. Chỉ nghe thấy Liệt gầm lên một tiếng, lần này, sức lực của cậu ta dường như cực kỳ mạnh mẽ, thoáng cái đã vùng khỏi tay Louis Thương Nghiêu, xông về phía cửa.

"Liệt!" Louis Thương Nghiêu thực sự kinh hãi, chẳng quan tâm tới quần áo đã dính đầy đất, vội vã nhảy lên, hướng phía bóng lưng của Liệt gọi lớn.

Chỉ thấy Liệt chạy tới bên cửa kính gần đó, dùng sức đập đầu vào đó. Những tiếng "Cộp cộp cộp" vang lên khiến người nghe vừa đau lòng vừa hoảng sợ.

Hành động này của Liệt làm cho Louis Thương Nghiêu càng cảm thấy đau xót.

"Các người, mau tiến lên giữ chặt Liệt thiếu gia!" Quản gia cũng không nhin nổi nữa, lập tức ra lệnh cho mấy bác sỹ đứng ở cửa.

Mấy người bác sỹ kia đã sớm chuẩn bị xong xuôi, lập tức tiến lên, vài người đồng thời giữ chặt lấy Liệt, rồi sau đó, đem dây thừng trong tay trói cậu ta lại.

Vẫn đứng ở cửa phòng sưởi nắng, Lạc Tranh đã sớm bị một màn này dọa cho sợ ngây người, hai chân như bị đổ chì chôn chặt xuống đất không thể di động. Trong nhiều năm làm luật sư, Lạc Tranh cũng đã gặp qua không ít người bệnh tâm thần, nhưng mà tình hình của Liệt lại không hề giống như vậy. Năng lực công kích của cậu ta không mạnh, nhưng khả năng tự gây tổn thương chính mình lại rất rõ ràng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cậu ta rốt cuộc làm sao vậy?

Nàng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng hơn hết là sự kinh hoàng đến lạnh cứng người, nhất là khi nàng nhìn thấy mấy bác sỹ kia đem dây thừng đã chuẩn bị trước trói lấy Liệt, trong lòng chột thất lại. Xem ra, tình hình này của Liệt cũng không phải là bộc phát, hẳn là đã diễn ra rất thường xuyên, nếu không mấy bác sỹ kia sẽ không có chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy.

Nghĩ tới đây, trong tim Lạc Tranh lại càng thấy đau hơn, nhìn bộ dạng thống khổ của Liệt, một cảm giác tội lỗi cùng đau đớn vô cùng mãnh liệt trào dâng trong lòng nàng.

"A...A...." Tiếng gào thét của Liệt càng lúc càng lớn, giống như tiếng gào thét của dã thú. Lúc này, khí lực của cậu ta dường như trở nên cực đại, bàn tay vung lên, xô ngã mấy bác sỹ kia, giăng ra tất cả dây thừng đang quấn dờ trên người.

Vừa có được tự do, Liệt hiển nhiên lại thay đổi phương hướng, lần này là nhằm về hướng Lạc Tranh lao tới.

Lạc Tranh sợ đến nỗi mở lớn hai mắt, tim bất giác nhảy lên tận cổ, nàng thấy khoảng cách giữa mình và Liệt càng lúc càng gần. Tốc độ của cậu ta nhanh đến nỗi nàng bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy hô hấp đứt đoạn, như thể bị thiếu dưỡng khí trầm trọng.

Bóng dáng đó thực sự quá quen thuộc, thân hình cao lớn đó, vẫn là đôi mắt đẹp cùng gương mặt anh tuấn ngày nào, chỉ là lúc này, ánh mắt của cậu ta vô cùng hỗn loạn khiến nàng lầm tưởng mình đang nhìn thấy một con thú hoang.

Liệt điên cuồng hướng phía nàng xông tới, mang theo sức mạnh kinh hồn xô ngã hết thảy những người cản trên đường. Có lẽ, cậu ta cũng không hẳn là lao vào nàng mà chỉ muốn xông qua cửa phòng sưởi nắng để ra ngoài mà thôi.

Tất cả mọi người đều kinh hoàng, bởi tốc độ của Liệt quá nhanh nên không ai kịp phản ứng.

Hai mắt Lạc Tranh cơ hồ đã mở lớn hết cỡ, đôi chân đã sớm không nghe theo sự điều khiển của nàng, không có chút khí lực để xoay người tránh đi. Lúc Lạc Tranh thầm cho rằng cậu ta sắp đụng mình ngã xuống, nàng nhắm nghiền đôi mắt lại.

Hơi thở quét qua gương mặt nàng lúc đó không giống như của Louis Thương Nghiêu, hơi thở này mang theo một mùi hương trái cây thơm mát, len vào trong hô hấp của nàng, khiến nàng có một cảm giác như đắm mình giữa rừng cây, dưới ánh mặt trời ấm áp, không chút căng thẳng hay vội vã mà cực kỳ thoải mái, khiến người ta trở nên thanh thản.

Không giống với Louis Thương Nghiêu, loại hơi thở này không mang theo sự mê hoặc lòng người mà mang theo một cảm giác rất thân thiết cùng ấm áp.

Hơi thở này Lạc Tranh đã từng cảm nhận được, bốn năm trước nàng đã từng ngửi qua, là thuộc về cậu thiếu niên kia, cũng là Liệt bây giờ.

Nhưng...

Hơi thở đó vừa quét qua trong thoáng chốc, Lạc Tranh cũng không hề cảm thấy mình bị xô ngã, nàng vẫn là đứng yên đó, ngón tay thon dài cơ hồ muốn siết lấy tay nắm cửa.

Không khí trong khoảnh khắc này như ngưng đọng lại.

Mà ngay cả mùi mộc hương thoang thoảng trên người Liệt cũng như ngưng lại, không hề khuếch tán thêm chút nào..

Xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng máy điều hoà không khí đang hoạt động...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy kỳ quái, vô thức mở hai mắt ra, lại hoảng sợ phát hiện Liệt đang đứng ngay trước mặt nàng, khoảng cách cực kỳ gần. Đôi mắt sáng trên gương mặt anh tuấn nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của nàng, cả người như ngây ra...

Hai người họ cứ như vậy nhìn nhau hồi lâu, thời gian dường như đã trôi qua cả một thế hệ.

Liệt đứng ở đó, không chỉ có đôi mắt mà bản thân cậu ta cũng đã trở nên rất yên tĩnh, dường như không có chút liên hệ nào với người vừa điên cuồng vọng động vừa rồi.

Gió cũng như ngừng thổi, ngưng đọng lại giữa không trung. Trong lúc nhất thời, cũng không ai dám tùy tiện tiến lên.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, nàng khó nhọc nuốt nước miếng, ngón tay đang nắm ở nắm cửa cũng siết chặt thêm. Từ khi biết rõ chuyện xảy ra bốn năm trước, nàng đã dần trở nên bình tĩnh lại. Nhưng mà lúc này, khi đối mặt với Liệt, ánh mắt cậu ta vẫn cực kỳ cuốn hút, gương mặt đẹp tinh tế hơn cả phụ nữ. Cho tới bây giờ, Lạc Tranh đều không thể phủ nhận điều đó.

Chỉ là, cậu ta so với bốn năm trước cũng có chút thay đổi. Dù sao

năm tháng cũng sẽ biến đổi con người, nhất là cậu ta lại trải qua nhiều chuyện như vậy. Gò má tuấn dật đã trở nên phong trần hơn trước, từng đường nét mang đậm sự nam tính đầy mị lực. So với bốn năm trước, Liệt đã trở nên càng thêm mê hoặc lòng người...

Lạc Tranh cũng không dám tiến lên trước hay xoay người rời đi. Tình huống lúc này thực giống như gặp phải một con dã thú, không thể nhúc nhích nếu không sẽ khiến mọi chuyện càng tệ hơn.

Nhưng Liệt không phải là dã thú. Từ phản ứng của cậu ta có thể dễ dàng nhận ra, hành vi của cậu ta không chịu sự khống chế của ý thức.

Lạc Tranh vô thức đưa mắt nhìn về Louis Thương Nghiêu ở cách đó không xa. Dường như hẳn cũng không ngờ tới Liệt sẽ có phản ứng như vậy nên trong lúc nhất thời cũng không dám chủ động tiến hơn bởi sợ Liệt sẽ lại làm ra chuyện gì bất thường nữa.

Trán của Liệt đang không ngừng chảy máu, đây là hậu quả của việc cậu ta đập đầu vào cửa kính hồi nãy. Không những thế, Lạc Tranh còn nhìn thấy trên cánh tay cậu ta cũng có vết máu ứ đọng khiến trong lòng nàng không khỏi khẽ run lên. Tất cả đều là vết thương do cậu ta tự gây ra.

Xem ra chuyện bốn năm trước đã khiến cho Liệt phải chịu sự đả kích lớn vượt xa sự tưởng tượng của nàng.

Còn đang nghĩ ngợi...

Đôi mắt Liệt đang bình tĩnh nhìn về phía Lạc Tranh đột nhiên run lên, trong lúc nhất thời còn có vẻ kích động hơn lúc trước. Ngay sau đó, chỉ nghe "A...." một tiếng, Liệt lại bắt đầu gào thét càng thêm mãnh liệt, bàn tay vươn về hướng Lạc Tranh như muốn chộp lấy nàng.

Lạc Tranh quả thực bị sự phát tác bất ngờ của cậu ta làm cho sợ hãi. Nàng cũng không kịp tránh né, khi bàn tay Liệt sắp sửa tóm lấy nàng giống như điều hâu bắt gà con xách lên thì Louis Thương Nghiêu đã bước lên phía trước, cánh tay rắn chắc chắn trước mặt nàng, lại thuận thế đẩy nàng sang một bên.

Cả người Liệt lao mạnh vào ngực Louis Thương Nghiêu. Hành vi

tự tổn thương mình vừa rồi của cậu ta liền biến thành hành vi công kích điên cuồng. Các bác sỹ còn chưa kịp tiến lên, đã thấy Liệt há to miệng, hung hăng cắn vào bờ vai chắc nịch của Louis Thương Nghiêu.

Quản gia cùng các bác sỹ đang đứng gần cửa sợ đến mức cứng người, khó khăn hít từng hồi lãnh khí. Thậm chí có bác sỹ còn sợ đến nỗi kêu thành tiếng còn Lạc Tranh sớm được Louis Thương Nghiêu đẩy qua một bên thì đang che miệng, kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt.

Liệt cũng không hề dừng lại, dường như muốn đem tất cả oán khí tích tụ trong lòng phát tiết ra theo cách này. Mà Louis Thương Nghiêu cũng vẫn siết chặt nắm tay như trước, mặc cho Liệt hung hăng cắn vào đầu vai mình. Chỉ nghe thấy hấn kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó nhíu chặt lông mày chấp nhận hết thảy.

Sau một khắc, hấn quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh đã sớm kinh ngạc đến sửng người. Đôi mắt hấn, càng trở nên khó nắm bắt, thâm thúy lạnh lẽo, lộ ra hàm ý vô cùng sâu xa...

Ánh mặt trời hoàn toàn bị những đám mây âm u che phủ. Trong phòng khách, một cảm giác nặng nề tràn ngập không khí như những bóng ma vô hình.

"Không có bất kỳ người nào khi sinh ra lại muốn đắm chìm trong thù hận." Louis Thương Nghiêu ngồi trên sofa, khẽ lên tiếng, "Cũng không có ai sinh ra đã muốn tắm mình trong mùi tanh của máu."

Sau khi các bác sỹ khống chế được hành vi của Liệt, Louis Thương Nghiêu mệt mỏi trở lại phòng khách, cả người dựa vào sofa, giọng nói mang theo chút vô lực. Nói xong câu đó, hấn xoay người nhìn về phía Lạc Tranh.

"Bốn năm, đủ để khiến tôi nguôi ngoai mọi chuyện. Tôi cũng không phải là kẻ thích mùi máu tanh hay việc giết chóc điên cuồng, cũng biết rõ trong chuyện này ai cũng có sai lầm, không có ai là hoàn toàn vô tội. Có biết những người kia bỏ mạng trong tình huống thế nào hay không? Đều là những lúc Liệt phát bệnh!"

Lạc Tranh rất cục cựa cũng hoàn toàn hiểu rõ. Dựa vào năng lực của

hắn, nếu quả thật bốn năm trước muốn đuổi tận giết tuyệt tất cả những người liên quan, căn bản không cần dùng tới chừng ấy thời gian.

Thì ra, trong khoảng thời gian này hắn cũng đang do dự, hắn cũng muốn cố gắng buông tha cho họ. Nhưng mà, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng đầy thống khổ của Liệt, hắn lại bắt đầu bạo phát sự trả thù điên cuồng.

"Liệt...tại sao lại trở thành như vậy?" Lạc Tranh ngập ngừng cất tiếng hỏi.

Louis Thương Nghiêu nhắm hai mắt lại, không khó nhận ra hắn đã rất mệt mỏi, chậm rãi nói, "Sau khi Vũ chết, không một ai trong gia tộc dám thông báo với Liệt, vốn là muốn có thể dấu được nó bao lâu thì dấu bấy lâu. Nhưng mà, Liệt càng ngày càng trở nên bất an, nó nói thường xuyên toàn thân trở nên rét run. Hơn nữa, đêm nào cũng gặp ác mộng rằng mình đã chết. Mọi người biết rõ chuyện này không thể dấu được nữa nên đưa Liệt tới chỗ đặt thi thể Vũ."

Lạc Tranh khó nhọc hít một hơi. Thật sự khó mà tưởng tượng ra được, một người lại thấy thi thể của một người giống hệt như mình thì sẽ phải chịu đả kích lớn thế nào, nhất là người nằm đó lại là em trai của mình.

"Khi Liệt biết được Vũ chết đi, đầu tiên là hét lên một tiếng, sau đó liền ngất đi." Louis Thương Nghiêu vẫn không hề mở mắt, hàng lông mày cũng chau lại khiến người ta dễ dàng cảm nhận được trong lòng hắn đang kích động tới chừng nào.

"Từ hôm đó trở đi, Liệt từ một người hoạt bát biến thành người không thích nói chuyện, tính tình cũng ngày càng điên cuồng. Sau khi xây xong phòng sưởi nắng, nó mỗi ngày đều nhốt mình trong đó. Lúc đầu, mọi người đều chỉ nghĩ đơn giản là rời mọi chuyện sẽ ổn. Ai ngờ, Liệt bắt đầu điên cuồng đập phá đồ đạc, dùng hết thảy những vật cứng rắn cùng sắc bén tự làm tổn thương chính mình. Bác sỹ tâm lý được mời tới không ít, nhưng đáng tiếc, tâm bệnh của nó chẳng cách nào thuyên giảm."

Lạc Tranh nghe xong, sau lưng mơ hồ toát mồ hôi lạnh.

"Nhưng mà, Liệt chủ động tấn công người khác như hôm nay là lần đầu tiên." Louis Thương Nghiêu mở mắt nhìn về phía Lạc Tranh, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, giọng nói tuy nhẹ bẫng nhưng lại toát lên ý mỉa mai nồng đậm, "Khả năng, Liệt cũng đã nhận ra cô chính là người bốn năm trước, cái người đã dùng nhan sắc chủ động dụ dỗ nó."

"Tôi..."

"Lạc Tranh, cô luôn miệng nói tôi quá tàn nhẫn. Chuyện bốn năm trước, tôi thừa nhận tất cả mọi người đều có trách nhiệm." Louis Thương Nghiêu cười lạnh nói tiếp.

"Nếu như hôm nay tôi là một kẻ nghèo hèn, tôi căn bản sẽ không có ý định đi trả thù gì hết. Chuyện bốn năm trước hết thảy đều là do tham niệm của con người mà ra. Nhưng mà khi trong tay đã nắm giữ quyền lực, con người sẽ trở lại bản chất nguyên thủy của nó. Tôi mặc kệ những người khác có phải vô tội hay không, tôi chỉ biết sự thống khổ của Liệt vẫn cứ tiếp diễn. Điều này, cũng đủ trở thành lý do để tôi trả thù."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hít thở thực sự khó khăn, những lời này của hắn có phải là thật lòng hay không? Nhưng mà tại Trung Quốc vẫn có một câu nói là "Quân tử báo thù mười năm không muộn". Có lẽ chính là bởi họ đợi đến khi thực lực cùng điều kiện của mình trở nên đầy đủ mới bắt đầu hành động.

"Vậy còn Ôn Húc Khiên?" Lạc Tranh lên tiếng nhưng lại cảm thấy trong lời nói của mình có chút gian nan.

"Anh đã thống hận Ôn Húc Khiên đến thế, tại sao chỉ đem hận thù nhắm vào tôi, còn đầu tư cho anh ta một số tiền lớn như vậy?"

Chuyện này thực sự không giống với bản tính của Louis Thương Nghiêu chút nào. Nếu bảo đó là để trả thù, chắc khó có ai tin được.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, cười lạnh lùng, "Cô cho rằng, năm đó, kẻ cùng tham dự vào như Tề Lê tôi còn không buông tha, tôi lại có thể bỏ qua cho Ôn Húc Khiên hay sao? So với Tề Lê, tội của hắn càng lớn, hắn mới là tên đao phủ thực sự khiến Liệt cùng Vũ phải rơi xuống vực sâu không có đường lui."

Nụ cười của Louis Thương Nghiêu phản chiếu trong mắt Lạc Tranh, khiến da đầu nàng nổi lên từng đợt tê dại. Nụ cười này không hề có chút hảo ý mà lạnh băng giống như người đi câu nhìn thấy lưới câu móc rách mang cá, nhìn xem nó vấy vùng giã chết một cách đầy thống khổ vậy.

"Anh rốt cục muốn thế nào?" Lạc Tranh không nhẫn nhịn nổi nữa lên tiếng.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu càng thêm lạnh cứng lại, từ trên sofa ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào nàng, "Cô biết không, Tề Lê không nên chết sớm như vậy. Đáng ra, tôi còn muốn hành hạ cô ta thêm ít lâu nữa, hoặc là nếu cô ta đã thích đàn ông đến vậy, tôi sẽ khiến cho cô ta trở thành đồ chơi cho đàn ông. Nhưng mà, ngày hôm đó khi tôi nhìn thấy Liệt không ngừng giày vò bản thân, tôi liền giết cô ta, dùng cái chết của cô ta để bù đắp cho sự thống khổ của Liệt. Còn Ôn Húc Khiên, thứ hấn quan tâm nhất là gì, cô chắc cũng biết rõ ràng."

Nói đến đây, Louis Thương Nghiêu khẽ nhếch môi cười, khoé môi nổi lên ý mỉa mai rõ ràng, "Khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, tôi chỉ nói một câu... "Để cho người phụ nữ của anh ở bên tôi một đêm, tôi sẽ đồng ý chuyện hợp tác." Hấn liền lập tức đáp ứng. Trong lòng Ôn Húc Khiên, cô vĩnh viễn không so được với sự nghiệp của hấn. Chỉ cần hy sinh cô một đêm, hấn có thể nhận được một món đầu tư lớn. Chuyện đó không phải rất thú vị hay sao?"

"Anh....đừng nói nữa!" Lạc Tranh bất giác lại nhớ tới cơn ác mộng lúc trước. Mỗi lần nhớ tới, ngoại trừ sự đau đớn nàng chỉ có thể không ngừng sỉ vả sự ngu xuẩn của mình mà thôi. Cũng khó trách, lúc trước, nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, Louis Thương Nghiêu kia rốt cuộc có bao nhiêu đảm lược cùng vô sỉ mà ngay lần đầu tiên gặp nàng, đã chủ động đề nghị nàng tới khách sạn thuê phòng.

Bây giờ nghĩ lại, nàng cảm thấy mình thực sự rất ngu ngốc. Ngay cả bạn trai nàng lúc đó cũng đồng ý, vậy hấn còn phải kiêng dè cái gì đây.

Thậm chí, bây giờ bên tai nàng vẫn vang lên từng lời của Louis Thương Nghiêu khi đó, "Tôi chỉ muốn em một đêm, sau đêm nay, em sẽ có được sự hợp tác của tôi."

Rốt cục ai mới là kẻ vô sỉ đây?

Louis Thương Nghiêu thấy vậy, nụ cười lạnh lùng lại tăng thêm vài phần.

"Sao vậy? Cô đã biết rõ sự thật mà vẫn không thể chấp nhận được sao? Lúc trước, Ôn Húc Khiên đem cô bán thế nào, có cần tôi nhắc lại hay không? Cũng giống như đêm tân hôn, người cùng cô động phòng là tôi chứ không phải Ôn Húc Khiên. Cô cho rằng, khi chưa trút hết nỗi hận trong lòng, tôi sẽ để cho cô vui vẻ kết hôn như vậy sao?"

Lạc Tranh nghe ra hàm ý ẩn chứa trong lời nói của hắn, thực sự giật mình...

"Anh có ý gì?" Nàng đã kết hôn rồi, sao hắn còn nói câu này? Cái gì gọi là không để cho nàng vui vẻ kết hôn như vậy?

Louis Thương Nghiêu vẫn không ngừng cười lạnh, cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

"Rốt cuộc anh còn có âm mưu gì?" Lạc Tranh nghiêm túc hỏi.

"Gấp gáp như vậy làm gì?" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, "Càng về sau tôi lại càng thích từ từ chơi đùa. Cô cũng tốt, Ôn Húc Khiên cũng được, đều là quân cờ trong tay tôi, tôi muốn chơi thế nào thì chơi thế đó. Cô muốn biết tôi sẽ đối với Ôn Húc Khiên thế nào sao? Hắn vẫn luôn coi sự nghiệp như mạng sống, vậy tôi sẽ cho hắn từ đỉnh cao nhất của sự nghiệp mà ngã xuống, giống như trò nhảy Bungee vậy. Chỉ là, hai chân của Ôn Húc Khiên không có dây an toàn mà thôi. Hắn sẽ từ trên vách núi cao nhất rơi xuống, sau đó....máu thịt tan nát. Tôi thật sự có chút sốt ruột muốn xem một màn hấp dẫn đó."

Lạc Tranh nhìn hắn chằm chằm, rất lâu không hề nói lời nào. Trong mắt hắn rất rõ ràng chỉ có cừu hận cùng trả thù, nàng tin rằng hắn nói được nhất định sẽ làm được. Còn nàng...có muốn báo cho Ôn Húc Khiên hay không?

Nàng thực sự cảm hận hành vi đê tiện của Ôn Húc Khiên nhưng nàng cũng không thể trơ mắt đứng nhìn một mạng người bị huỷ như vậy.

Sự phân vân của nàng hiện rõ trong ánh mắt, lại bị Louis Thương Nghiêu nhìn thấy rõ ràng, hắc cùi khế lắc lắc đầu...

"Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, cô cho rằng mình còn có cơ hội để cảnh báo hắc hay sao? Cô sai rồi, tôi sẽ không cho cô cơ hội đó. Ngoại trừ việc ở bên cạnh tôi chờ phán quyết, chuyện gì cô cũng không thể làm."

"Anh muốn giam giữ tôi?" Lạc Tranh cũng cười lạnh. Nếu quả thực hắc nghĩ như vậy thì hắc đã làm rồi. Lạc Tranh nàng trước giờ không phải loại người nhẫn nhục cam chịu như vậy.

Louis Thương Nghiêu ngược lại chỉ khế nhíu mày, "Đừng nói khó nghe như vậy. Nói thật cho cô biết, mặc dù tôi hận cô nhưng đồng thời cũng rất thích cô. Chính vì thích cô, nên tôi mới có thể giữ cô lại bên mình, từ từ hành hạ cô!"

"Sở thích của anh, hắc là rất khác người." Lạc Tranh đương nhiên không tin vào mấy lời ma quỷ của hắc. Thích một người nghĩa là hành hạ người đó, đây là thứ lý lẽ chết tiệt gì chứ.

Đây chỉ là cách hắc khiến cho nàng rơi vào vực thẳm vô vọng mà thôi. Nàng thừa nhận, bản thân mình đã yêu sâu đậm người đàn ông này, nhưng mà như vậy cũng không có nghĩa là nàng đánh mất đi lý trí của mình. Tình yêu cùng thực tế vĩnh viễn có một khoảng cách. Nàng sẽ không ngốc đến mức bán đứng trái tim mình như vậy.

"Sao có thể như vậy?" Louis Thương Nghiêu không hề để bụng lời của nàng, khế cùi, "Nghĩ lại xem, nếu như không phải vì tôi thích cô, cô đã sớm có kết cục giống như Tề Lê. Luận theo tội, cô cũng chỉ là một tông phạm, thủ phạm chính đều đã chết hết, tôi vì sao còn lưu lại một tên tông phạm là cô? Nguyên nhân chính là tôi còn chưa nỡ giết cô. Từ khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã muốn giết cô, nhưng mà, điều đó cũng không mâu thuẫn với việc tôi muốn từ từ....chơi đùa cô! Cho đến khi chơi chán rồi sẽ cho cô đi gặp mặt Tề Lê cùng Ôn Húc Khiên!"

"Nói như vậy, tôi phải cảm thấy mình may mắn sao?" Lạc Tranh có thể cảm nhận được tim mình đang đập thình thịch. Đây thực sự là một lý do quá mức hoang đường, mà nàng, cũng cảm thấy cực kỳ bi ai.

"Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, rốt cục mày có thể yêu người nào đây? Yêu một người thật sự đáng được mày yêu? Yêu Ôn Húc Khiên, lại phát hiện hắn liên tục bán đứng mình. Yêu Louis Thương Nghiêu lại phát hiện hắn chỉ xem mình là quân cờ để trả thù. Từ nay về sau, mày còn có thể tin tưởng vào tình yêu sao? Còn có thể tin tưởng sao?"

Từ "thích" trong miệng Louis Thương Nghiêu cũng chỉ là sự hưởng thụ về mặt thể xác của hắn mà thôi. Ngoại trừ điểm này, nàng phải tin tưởng lời nói của hắn thế nào đây? Đã không tin, trong tình yêu không có chỗ cho bất kỳ thứ gì nữa. Nàng cùng hắn, chỉ là mối quan hệ giữa chủ nợ và người thiếu nợ mà thôi.

"Lạc Tranh, tôi phải thừa nhận, cô là người phụ nữ đầu tiên khiến tôi phá lệ." Louis Thương Nghiêu nhìn nàng không hề chớp mắt, "Thật ra, cô đã phải chết từ lâu. Tôi vốn chỉ muốn chiếm lấy cô một lần rồi sẽ giết đi, không cho cô cơ hội sống tới bây giờ, càng không có cơ hội biết nhiều thứ như vậy."

Tim Lạc Tranh bất giác đập loạn nhịp, "Vậy vì sao anh còn không sớm giết tôi đi?"

"Bởi vì lần đầu tiên của cô!" Louis Thương Nghiêu ngược lại có vẻ rất thật lòng, hỏi gì đáp nấy, cũng không hề cảm thấy phiền chán. Hắn nhìn vào mắt nàng, nở nụ cười đầy toan tính...

"Chuyện đó thật sự rất có ý nghĩa. Tôi không nghĩ tới, cô cùng Ôn Húc Khiên hẹn hò nhiều năm như vậy mà cô vẫn còn là xử nữ. Không thể không thừa nhận, hương vị của cô rất tuyệt vời! Tôi trước giờ không đụng vào xử nữ, chính là vì không thích phiền toái. Nên biết, tôi không có kiên nhẫn ở trên giường dạy dỗ một cô gái làm thế nào để thoả mãn tình thú của mình. Nhưng mà, cô...lại khiến tôi nổi lên tham niệm đó."

Chương 104: Tâm trạng rối bời

"Anh...thật đáng xấu hổ!" Lạc Tranh thấy từng lời của hắn quá mức trần trụi, không khỏi trầm giọng mắng.

"Người phải thấy xấu hổ không phải tôi, mà là Ôn Húc Khiên." Giọng Louis Thương Nghiêu tràn ngập ý mỉa mai, "Hắn vốn cho rằng bốn năm trước cô đã bán rẻ thân thể mình rồi. Nhưng mà cũng không thể oán hắn. Nếu là tôi thì tôi cũng sẽ nghĩ như vậy. Cô chủ động dụ dỗ Liệt mà vẫn có thể an toàn rút lui, thật khiến cho tôi không thể tưởng tượng được."

Lạc Tranh lúc này mới chợt hiểu ra. Thì ra, nhiều năm nay, Ôn Húc Khiên vẫn cho rằng nàng lấy được cuộn băng đó là nhờ quan hệ thân xác mà có. Nàng cũng không cảm thấy khó hiểu khi nhớ lại những lời nói lúc trước của Louis Thương Nghiêu... "tìm kiếm một chứng cứ khác...chứng minh cô rất...hạ tiện!"

Không riêng gì hắn nghĩ như vậy, mà ngay cả Ôn Húc Khiên cũng cho là như vậy. Nếu không vì sao sau khi kết hôn hắn liền nổi điên, hơn nữa còn nói ra những lời tục tĩu cực kỳ khó nghe đó.

Một lúc lâu sau...

"Anh quả nhiên được trời phú cho tài năng kinh doanh, âm mưu thủ đoạn đều khiến người ta không dám khinh thường. Louis Thương Nghiêu, lần này đã khiến anh hao tổn không ít công sức rồi. Tôi thừa nhận, anh đã thắng." Ánh mắt Lạc Tranh tràn ngập lãnh khí, lan tràn trên khoé môi và cả gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Louis Thương Nghiêu nhìn chằm chằm Lạc Tranh, trong ánh mắt nổi lên chút nghi hoặc. Hắn còn tưởng rằng, sau khi nói ra hết thảy, nàng sẽ trở nên cuồng loạn. Nhưng mà từ đầu tới giờ, nàng vẫn luôn lý trí như vậy. Tuy tâm trạng cũng có xao động, nhưng không đến mức mất khống chế, giống như nàng chỉ gặp phải chút chuyện nhỏ mà thôi.

Lạc Tranh không nói gì thêm nữa. Trong khoảnh khắc, không khí trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, lại thêm tiếng gió thổi qua những tán lá xào xạc khiến không gian lại càng tịch mịch.

Chẳng bao lâu, Lạc Tranh lại xoay người đi ra ngoài. Louis Thương Nghiêu nhìn chăm chăm theo bóng lưng nàng, hẳn không hề lo lắng việc nàng sẽ tự ý rời khỏi nơi này. Bởi vì không có sự cho phép của hắn, nàng không thể nào bước qua cửa lâu đài.

Bóng dáng của Lạc Tranh nhanh chóng khuất sau cánh cửa phòng khách. Một lát sau, khi trở lại, trong tay nàng cầm theo hộp thuốc gia đình.

Louis Thương Nghiêu hơi sửng sò, vô thức nhìn lướt trên người nàng, cũng không thấy có chỗ nào bị thương. Còn đang mãi nhìn đã thấy Lạc Tranh tiến lại gần hắn, không nói lời nào để hộp thuốc xuống, sau đó mở hộp, lấy ra thuốc giảm đau, tiêu sưng...

"Áo sơ mi của anh, tự mình cởi hay để tôi cắt bỏ?" Lạc Tranh khẽ cất tiếng hỏi, bộ dạng lạnh lùng vừa nãy đã không còn.

Louis Thương Nghiêu sửng người, bất giác nhìn lại bờ vai mình không khỏi có chút kinh ngạc. Thì ra, không biết từ lúc nào, máu trên vai đã thấm ra ngoài, khiến áo sơ mi ướt đẫm một mảng. Chỉ là hôm nay hắn mặc áo sơ mi tối màu cho nên dù đổ máu cũng không khiến nhiều người chú ý.

Không ngờ tới, nàng lại...

Từ ngày Lạc Tranh chính thức trở thành luật sư, nàng cũng đã hình thành thói quen quan sát tinh tế. Lúc nãy nói chuyện, nàng đã sớm nhìn ra vết thương trên vai hắn. Là vết thương lúc Liệt nổi điên mà cắn. Chảy nhiều máu như vậy, không biết hắn có đau hay không?

Lúc đầu, nàng cũng không muốn để tâm. Yêu có khiến người ta đau hay không, yêu có khiến người ta chết hay không? Nhưng mà, khi nàng thấy đuôi lông mày của hắn thoáng hiện nét cô đơn, lòng của nàng lại bất giác nhói đau. Cho nên cũng chỉ là muốn bình tĩnh lại giúp hắn xử lý vết thương một chút mà thôi.

Thấy Louis Thương Nghiêu liên tục dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn mình chăm chăm, Lạc Tranh cũng không nói lời nào, cầm lấy

cây kéo cắt bỏ áo sơ mi của hắn, sau đó đến gần xem miệng vết thương. Nàng chậm rãi giảm nhẹ lực tay, nhẹ nhàng nhắc phần áo sơ mi đã thấm ứót máu trên vai hắn lên, lại thấy hai hàng lông mày anh tuấn của hắn khẽ nhăn lại, không khỏi có chút giận dỗi, "Tôi còn tưởng, anh không biết đau là gì cơ đấy."

Louis Thương Nghiêu nghiêng đầu nhìn nàng chăm chăm, cũng không nói gì, chỉ mặc cho nàng thay hắn xử lý miệng vết thương.

Lạc Tranh bị ánh mắt sắc bén của hắn làm cho tâm ý hoảng loạn. Không biết tại sao, nàng luôn nhắc nhở bản thân mình cần phải tức giận, phải tức giận. Ít nhất là bởi hành vi của hắn quá ác độc, quá đáng xấu hổ. Nhưng mà, nàng không cách nào hận được hắn, chẳng lẽ đơn giản bởi vì nàng yêu hắn?

Đây là một việc đáng buồn đến cỡ nào. Thì ra tình yêu của nàng lại luôn rơi vào bi kịch như vậy.

Tiếp theo nàng phải làm thế nào đây?

Tuy rằng nàng rất hận hành vi tiểu nhân của Ôn Húc Khiên, nhưng mà nàng vẫn tin tưởng ông trời rất công bằng, nàng không muốn đi trả thù ai, cũng không muốn làm cho mình cả ngày phải chìm trong sự đau khổ. Nhưng mà với Louis Thương Nghiêu, nàng phải làm sao để đối mặt đây? Cách duy nhất nàng có thể làm là nén chặt lòng mình lại, bảo vệ thật tốt để nó không phải chịu tổn thương, chỉ có thể như vậy mà thôi.

Hơi lạnh từ thuốc sát trùng kích thích miệng vết thương khẽ giật giật. Có thể thấy vết cắn này cực kỳ sâu, không khó tưởng tượng ra khi Liệt cắn xuống đã dùng tới bao nhiêu sức lực. Đây coi như cũng không tính là gì, nàng chỉ thấy kỳ quái là Louis Thương Nghiêu lại không hề có chút than phiền, xem ra hắn thật sự rất yêu thương em trai mình.

Bởi thuốc sát trùng thấm vào vết thương, hai hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu vô thức chau lại, nhưng hắn cũng không ngăn cản hành vi của Lạc Tranh, chỉ mặc cho nàng đứng trước mặt mình, tùy ý rửa sạch miệng vết thương của hắn.

Cho tới giờ, hắn vẫn biết bàn tay Lạc Tranh rất mềm mại. Tuy

nhìn qua thấy nàng luôn lạnh lùng cứng rắn như vậy, nhưng hắn đã từng thấy bộ dạng yếu ớt vô lực của nàng. Bởi vậy, không biết từ lúc nào, cứ nghĩ tới hình dáng nàng lúc đó, tim của hắn lại mơ hồ nổi lên một hồi đau đớn. Ngay lúc này, khi ngón tay mềm mại của nàng nhẹ nhàng chạm vào da thịt trên vai hắn, tim của hắn lại không khỏi đập rộn lên.

Hắn thích nàng, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ tha thứ việc nàng đã từng làm. Hắn thống hận nàng, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không thể động tâm vì nàng, mê đắm nàng.

Đây là một loại cảm giác cực kỳ phức tạp, phức tạp tới mức mỗi lần nghĩ tới, hắn lại thấy đau đầu, thậm chí hắn cũng không muốn bận tâm tới việc điều chỉnh lại cảm giác của mình, cho dù nguyên nhân thực sự là gì đi nữa.

"Hôm nay Liệt chủ động tấn công người khác, xem ra, tình hình của cậu ấy có vẻ nghiêm trọng hơn." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói câu này bởi vì liên tục bị hắn nhìn chăm chăm khiến nàng cảm thấy hoảng hốt, phải tìm một lý do nào đó để phân tán sự chú ý của hắn.

Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu vẫn không rời khỏi gương mặt Lạc Tranh, dường như ánh mắt hắn đang theo đuổi một suy nghĩ sâu xa nào đó, vô cùng khó hiểu.

Nghe những lời này của nàng, hắn cười lạnh một tiếng, "Sao rồi, bây giờ cô lại muốn thông qua Liệt để đền bù một chút cảm giác tội lỗi trong lòng sao?"

Lạc Tranh đem miếng băng gạc dán trên vai hắn xong xuôi, vừa lúc nghe thấy mấy lời lạnh lùng này, hàng lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, ngón tay đang đặt trên miếng gạc liền tăng thêm chút lực.

"A..." Louis Thương Nghiêu không khỏi đau đớn kêu lên, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm Lạc Tranh.

Lạc Tranh không nói thêm gì nữa, khóe môi chỉ hơi nhếch lên nụ cười lạnh, thu ngón tay về, "Anh tốt nhất trong ba ngày tới đừng nên tắm rửa. Nhưng mà, điều này với anh chắc là không thể. Cho nên, hãy vì vết thương của mình mà suy nghĩ một chút, tốt nhất là đừng để dính vào nước."

Louis Thương Nghiêu vẫn im lặng như trước, ánh mắt ngưng lại trên gương mặt Lạc Tranh như thể muốn từ trên nét mặt bình tĩnh của nàng mà đọc lên suy nghĩ trong lòng nàng vậy.

Nhưng mà Lạc Tranh trước sau vẫn luôn bình tĩnh như vậy. Cho dù đã trải qua những chuyện khó có thể tin được cũng như chịu sự đả kích lớn lao, ánh mắt của nàng vẫn không có quá nhiều xao động.

Bất giác, hắn rất muốn phá vỡ vẻ mặt cố hữu này của nàng. Không hề nghĩ ngợi, hắn liền xoay người lại, dùng lực khá mạnh đem Lạc Tranh kéo xuống.

Lạc Tranh làm sao ngờ tới hắn sẽ có hành động kiểu này. Nàng mất thăng bằng cả người liền ngã xuống sofa. Ngay sau đó, Louis Thương Nghiêu liền lập tức áp xuống, thân thể to lớn ép lên thân thể mềm mại của nàng.

Tư thế của hai người họ lúc này thực sự rất ám muội, chỉ có người tình mới có loại tư thế như vậy.

Bị Louis Thương Nghiêu áp xuống trong nháy mắt, Lạc Tranh chỉ cảm thấy như không khí trong lồng ngực bị hắn ép hết ra ngoài. Nàng kinh hoàng đưa tay cố gắng đẩy ra lồng ngực vạm vỡ đang không ngừng ép xuống của hắn.

"Louis Thương Nghiêu, anh điên rồi. Anh muốn làm gì?"

Lẽ nào lại như vậy?

Nhớ lại lần trước lúc xử lý vết thương cho hắn, hắn cũng hành động như thế này. Nhưng mà ngày đó bộ dạng hắn vô cùng tà mị. Còn hôm nay, hắn lại có gì đó rất xa lạ khiến nàng phải kinh hãi.

Louis Thương Nghiêu cũng không buồn để ý tới việc Lạc Tranh đang giãy giụa, một bàn tay to đưa ra, đem hai tay đang chống đỡ lồng ngực hắn của nàng kéo ra, cố định lại trên đỉnh đầu nàng, sau đó cúi xuống thô lỗ hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

"Uhm...không..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy môi quá đau, tính cả những sợi râu mới mọc trên cằm hắn, hết thấy đều châm vào làn da mềm mại khiến nàng nhức nhối, cả mảng lớn da thịt trắng mịn bị hắn cọ cho đỏ ửng. Lực của hắn so với trước kia thực sự rất lớn, dường như muốn tàn phá thân thể nàng hoặc là phát tiết hết thấy tâm tình

bất mãn lên trên người nàng vậy.

"Đau quá... thả tôi ra..." Lạc Tranh thực sự lo lắng. Nàng cảm thấy hôm nay Louis Thương Nghiêu thực sự mất khống chế. Nhất là bởi vì nàng ở dưới thân hắn không ngừng giãy giụa, cọ xát vào thân thể hắn, nên rất dễ dàng cảm nhận được cự long đã sớm thức tỉnh, cứng rắn ngẩng cao đầu...

"Đau?" Vẻ mặt Louis Thương Nghiêu đầy âm trầm, đột ngột ngừng chà đạp làn môi nàng, đôi môi mỏng khẽ áp lên đôi môi đỏ mọng, cườì nhẹ...

"Yên tâm, cô sẽ không cảm thấy đau như tôi đâu." Nói vừa dứt, hắn lại há miệng, đem cánh môi nàng ngậm lấy, điên cuồng gặm cắn.

Lạc Tranh đau đến nỗi nước mắt nhanh chóng rơi xuống, nàng vô lực giãy giụa, hai tay hai chân đều bị hấp áp chặt cứng. Khí lực của đàn ông vốn đã lớn hơn phụ nữ rất nhiều, hơn nữa Louis Thương Nghiêu lại đang bạo phát như vậy, muốn đẩy hắn ra quả thực là chuyện không thể.

Nàng chỉ cảm thấy bàn tay to kia của hắn bắt đầu chạy loạn trên thân thể nàng, lửa nóng từ trên môi nàng rớt cục rời đi, rồi lại chuyển tới phần cổ trắng mịn. Sau đó, bàn tay hung hăng kia xé mở áo nàng, lộ ra bầu ngực căng tròn cùng khe rãnh ẩn hiện mê người khiến ánh mắt hắn càng trở nên mê muội. Hắn cúi xuống hoàn toàn vùi đầu vào ngực nàng, không chút thương tiếc mút vào...

"A..." Lạc Tranh ngửa đầu thống khổ kêu thành tiếng, lực đạo của hắn lúc này có thể coi là sự trừng phạt, so với sự ôn nhu ngày trước quả thực hoàn toàn đối lập.

Giờ khắc này, hắn dường như muốn tùy ý hành hạ thân thể nàng, dùng nỗi thống khổ của nàng làm thú vui cho mình..

"Biết vì sao tôi lại buông cái miệng nhỏ của cô ra không?" Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu, cườì lạnh nhìn nàng, hơi thở thô cát mang theo chút rối loạn cùng một chút toan tính đang cố đè nén.

"Buông ra cái miệng nhỏ của cô, tôi mới có thể nghe được cô ở dưới thân tôi ngân lên những tiếng rên rỉ phóng dăng."

Lạc Tranh nghe ra ý mỉa mai trong lời hắn, trái tim như vỡ ra vì

đau đớn. Nàng lại đi yêu một người đàn ông như vậy. Nhưng mà trong mắt hắn chỉ coi nàng như công cụ phát tiết mà thôi, không phải sao? Nếu quả thật là như vậy, nàng tình nguyện không cần yêu nữa.

Như vậy, trái tim nàng sẽ không phải đau đớn thế này.

"Louis Thương Nghiêu, anh...đừng ép tôi hận anh." Nàng cắn răng, khó nhọc nói từng lời.

"Hận đi, tôi thích người ta hận mình." Đáy mắt Louis Thương Nghiêu xẹt qua một tia đau xót, cảm giác không vui trong lòng khiến lời nói của hắn cũng có chút biến đổi, ánh mắt chăm chăm nhìn nàng.

"Cô cho rằng, tôi giữ cô lại bên cạnh là vì cái gì? Vì tôi tranh đấu giành thiên hạ? Tôi nói rồi, tôi chán ghét việc phụ nữ tham gia vào sự nghiệp của mình. Đúng như lời cô nói, cô chỉ là món hàng mà tôi dùng giá cao mua về mà thôi, một món hàng mà thôi."

"Louis Thương Nghiêu, anh là tên khốn kiếp!"

"Vậy cô chính là đồ chơi của tên khốn kiếp! Nếu không phải vì cô có vài phần nhan sắc, tôi đã sớm giết cô chôn theo Vũ rồi." Louis Thương Nghiêu càng nói càng quá đáng, bàn tay siết chặt lấy hai cổ tay nàng lại hung hăng tăng thêm lực, hài lòng nhìn thấy nàng vì đau đớn mà nhíu mày. Một bàn tay khác của hắn lại không chút an phận hướng về phía dưới dò xét, thậm chí ven theo quần lót của nàng chui vào...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân run bắn, hắn điên rồi sao? Lại muốn ở chỗ này? Hai cổ tay nàng đau đến mức như sắp đứt rời, mà giữa hai chân lại nóng rực lên bởi nhiệt độ của đầu ngón tay hắn, nhiệt độ nóng bỏng như thể muốn len vào tận nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

"Tôi thường nghĩ rằng, đem một phụ nữ thông minh giữ lại bên người có phải điên rồi hay không. Nhưng mà, cô thật sự có bản lĩnh khiến tôi điên cuồng. Lạc Tranh, dựa vào cái thân thể này, cô tạm thời sẽ giữ được tính mạng." Louis Thương Nghiêu càng nói càng quá đáng, ngón tay thon dài mạnh mẽ hướng về phía nhụy hoa tìm tòi, tùy ý hưởng thụ sự chặt chẽ cùng khẩn trương của thân thể nàng.

Lạc Tranh khẽ ngửa đầu cam chịu, mái tóc đen óng xoã trên sofa, phản chiếu cả khuôn mặt đã trắng bệch đi của nàng, Nàng khó có thể chống đỡ nỗi sự chiếm hữu quá mức vội vã cùng thô bạo này, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, rất đau...

Hô hấp của Louis Thương Nghiêu bắt đầu trở nên dồn dập, hấn khẽ nheo lại đôi mắt thâm thúy, cúi đầu xuống, ngậm lấy nụ hồng đã sớm căng đứng trước ngực nàng tùy ý mút vào. Mà trong cơ thể nàng, ngón tay cũng không chút thương tiếc ra vào, rồi ngón thứ hai, thứ ba...

"A..." Lạc Tranh đau đớn hét lên, giãy dụa thân thể cố gắng tránh đi sự hành hạ thô lỗ của bàn tay kia. Nhưng làm gì được, hấn đã sớm đè nàng đến chặt cứng, một chút không gian trốn tránh cũng không có.

Bên tai, tiếng thở dốc của hấn càng lúc càng trở nên đục ngầu, hơi thở xen lẫn mùi hoắc hương cùng nồng đậm ham muốn, lại thêm ánh mắt hấn, hoàn toàn có ý chiếm hữu...

Trái tim Lạc Tranh như đông cứng lại...

Đang khi nàng hết sức tuyệt vọng, quản gia vội vã xông vào.

"Ông chủ, ông chủ..." Nhìn thấy sự hỗn loạn giữa hai người bọn họ, quản gia đột ngột dừng bước, câu nói cũng ngẹn lại trong cổ, vẻ mặt lộ rõ sự lúng túng...

Sự kích tình tàn nhẫn trong nháy mắt bị cắt đứt, Louis Thương Nghiêu bất mãn ngẩng đầu, cặp mắt phát ra hàn ý lộ rõ sự không vui, mà Lạc Tranh thì khó nhọc thở hổn hển. Có trời mới biết, nàng cho tới giờ chưa từng cảm kích qua người nào như lúc này. Tuy nói, khung cảnh này nhìn vào có chút khiến nàng phải lúng túng...

"Chuyện gì?" Louis Thương Nghiêu lãnh đạm cất tiếng hỏi, nhưng cũng hơi buông lỏng Lạc Tranh ra. Hấn ngồi dậy, cũng không hoàn toàn có ý thả nàng.

"Liệt thiếu gia có vẻ rất bản ổn." Quản gia dè dặt lên tiếng. Làm quản gia ở nơi này nhiều năm như vậy, bà ta chưa từng thấy ông chủ chủ động đưa người phụ nữ nào tới đây cả.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, hơi nhíu mày, không nói lời nào,

đứng dậy, sửa sang lại y phục một chút rồi theo quản gia rời đi.

Quản gia trước khi rời đi còn nhìn thoáng qua vẻ mặt tái nhợt của Lạc Tranh, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc...

Mà Lạc Tranh, trải qua một hồi kích tình điên dại, lúc này mới có thể ổn định lại hơi thở.

Hồi 7: Rơi vào lưới tình

Chương 105: Người phụ nữ thông minh và bình tĩnh

Nếu như, tôi nói rằng tôi yêu em, em sẽ như thế nào? Nếu như, tôi nói rằng tôi hận em, thì em sẽ ra sao? Quá khứ, có lẽ có thể qua đi, có lẽ, cả một đời này sẽ ám ảnh em và tôi.

Luôn muốn được gặp em, ngồi bên cạnh em, ngắm nhìn nụ cười của em, hít lấy hơi thở của em, kề cận mùi hương của em, thật lâu, thật lâu...

Nếu không thể yêu nhau, thì ít nhất, cũng để cho em và tôi quyền được ôm lấy nhau, chìm trong không gian của nỗi nhớ, phải không, phải như vậy không? Có lẽ vậy...

Kẻ đã từng yêu, kẻ đã từng rung động, đáng kiếp!

Từ lâu đài của Liệt trở lại Paris, Lạc Tranh cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng, hết thảy mọi chuyện phát sinh đều quá bất ngờ, nhưng lại giống như đã xảy ra từ lâu lắm, khiến cho nàng không kịp trở tay, còn chưa chuẩn bị gì đã phải tiếp nhận hết thảy.

Bóng đêm dày đặc cùng khí hậu cuối thu dần bao phủ cả thành phố. Mưa lại bắt đầu tí tách rơi, đập vào cửa kính, khiến tâm trí của mỗi người đều có chút xáo trộn.

Lạc Tranh cuộn mình ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm lấy chân, lẳng lẳng nhìn bóng cây không ngừng chập chờn bên ngoài cửa sổ. Tâm tư nàng khá an tĩnh, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

Từ lúc Louis Thương Nghiêu đưa nàng trở về biệt thự cũng không hề đi ra ngoài. Hắn chỉ trở lại phòng làm việc, không biết bận rộn cái gì nữa. Như vậy cũng tốt, đỡ phải đối mặt hắn, tránh được sự lúng túng bởi không biết nên nói cái gì.

Lúc ở trong lâu đài, hành vi của hắn khiến nàng ít nhiều muốn phản kháng. Ở trong toà lâu đài đẹp như tranh vẽ đó, hắn lại có thể

làm ra loại chuyện như vậy đối với nàng. Hơn nữa, vẻ mặt của hẳn lúc đó thực sự rất khiếp người. Nàng còn nhớ rõ ánh mắt của bà quản gia nhìn về phía mình mang theo sự nghi hoặc cùng khó hiểu cỡ nào.

Xem ra, bà quản gia kia cũng coi nàng như một phụ nữ hám tiền nào đó mà thôi.

Lạc Tranh khẽ thở dài, tựa đầu vào thành ghế sofa, đôi mắt trong veo giờ có chút mơ hồ nhìn về nơi xa xăm không hề chớp. Không biết tại sao, nàng đột nhiên nhớ tới Lưu Ly, bất giác có chút kinh hoàng, ánh mắt vốn tĩnh lặng giờ cũng nổi lên sự thay đổi.

Vội cầm lấy di động, mở ra mục tin nhắn, Lạc Tranh còn nhớ rõ, Lưu Ly đã nói sẽ lập tức bay đi Paris. Hai ngày nay có quá nhiều chuyện phát sinh, khiến cho nàng quên bẵng mất chuyện quan trọng như vậy.

Tin nhắn vẫn còn đó, nhưng chỉ là tin mà nàng đã đọc hôm trước. Đến giờ, một chút tin tức của Lưu Ly cũng không có. Suy nghĩ một chút, Lạc Tranh liền bấm di động gọi cho Lưu Ly.

Chờ hồi lâu, vẫn không nghe được chút thanh âm quen thuộc của Lưu Ly, rồi sau đó là âm báo cuộc gọi không thực hiện được.

Chuyện này là thế nào đây?

Lạc Tranh thực sự cảm thấy rất kỳ quái, tiếp tục gọi lại một lần nữa nhưng điện thoại vẫn không kết nối được.

Nàng bất đắc dĩ lắc đầu. Nha đầu kia cũng thật là, lớn vậy rồi mà còn làm mấy chuyện như thế thì hơi quá. Rõ ràng nói muốn tới Paris, nhưng lại không nói cho nàng biết sẽ đến vào lúc nào, gọi điện cũng không cách nào liên lạc được.

Nhưng mà, Lạc Tranh cũng không quá lo lắng bởi chuyện như vậy vẫn thường phát sinh đối với Lưu Ly. Chỉ cần cô ấy bận rộn thì chuyện gì cũng sẽ quên. Có lẽ điện thoại không liên lạc được bởi Lưu Ly đang bận nghiên cứu hoa cỏ gì đó, cô ấy vẫn cứ vậy, cả đời chỉ thích nghiên cứu các loại hương liệu...

Than nhẹ một tiếng, Lạc Tranh thực sự cảm nhận sâu sắc sự cô đơn...

Trong phòng làm việc..

Ở nơi này lại là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Trước cửa sổ sát đất, Louis Thương Nghiêu khoanh tay đứng đó, ánh đèn nhẹ nhàng trên tường chiếu lên thân hình cao lớn của hắn đổ xuống cái bóng thật dài. Một cảm giác cô đơn toát ra từ bóng dáng đầy cao ngạo của hắn...

Đôi môi mỏng khẽ mím lại, ánh mắt thâm thúy sắc bén như chim ưng cũng không hề chớp nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ. Hết thấy sự việc phát sinh tại lâu đài của Liệt lại hiện lên trong đầu hắn.

Có một khoảng thời gian, hắn thật sự rất muốn buông tha nàng. Thời khắc đó, hắn thật sự có ý nghĩ như vậy trong đầu. Nhưng mà, khi bóng dáng nàng xuất hiện trong mắt hắn, tư tâm của hắn lại nổi lên, lại muốn giữ nàng bên mình thêm một thời gian nữa. Có lẽ như vậy, hắn sẽ thật sự chán nàng, thật sự không thèm ngó ngàng tới nàng nữa...

Nhưng mà...

Hắn không thể không thừa nhận, người phụ nữ này đã khiến cho hắn thật sự rung động. Từ đầu tới giờ, hơi thở của nàng cũng giống như bông hoa anh túc kia, đã cắm rễ thật sâu trong trái tim hắn. Hắn muốn biết từng thời khắc nàng đang làm cái gì, đang suy nghĩ gì, thậm chí, hắn bắt đầu bá đạo đến mức muốn trong lòng nàng chỉ có hắn.

Điều này...có thể coi là hận nàng sao?

Loại cảm giác này rất nguy hiểm, là một cảm giác nguy hiểm cao độ. Hắn vẫn không rõ ràng lắm, cho tới bây giờ, người phụ nữ này ở trong lòng hắn chiếm vị trí như thế nào.

Đã bao lần, hắn muốn nhấn tâm cho nàng một kết cục giống như Tề Lê. Nhưng mà, hết lần này tới lần khác, hắn lại nói với chính mình, chờ thêm một chút, thêm chút nữa, đợi đến khi nàng càng thêm thống khổ thì hắn sẽ ra tay. Cứ thế, hắn chờ đến khi nàng kết hôn, sau đó lại ly hôn.

Hắn bị sao vậy?

Mềm lòng sao?

Ít nhất, hắn cũng chưa từng làm ra chuyện gì tàn nhẫn đến cực điểm đối với nàng. So với những người khác, nàng đã được xem là hạnh phúc. Quan trọng hơn cả, hắn lại đem thanh chip chứa đựng những dữ liệu tối mật kia giao cho nàng. Cho tới giờ, hắn vẫn luôn nghĩ rằng, phụ nữ thông minh chính là mầm họa. Người phụ nữ thông minh không giống với người đàn ông thông minh. Người đàn ông thông minh biết kiềm chế, có thể tiến hành mọi việc trong yên lặng nhưng người phụ nữ thông minh thì khác, họ làm chuyện gì cũng rất rõ ràng, giống trống khua chiêng khẳng định sự thông minh của mình. Đây chính là điều khiến người ta chán ghét!

Nhưng mà, Lạc Tranh lại hoàn toàn khác. Nàng dường như là một mẫu phụ nữ thông minh khác, là một loại thông minh mang theo khí chất trầm ổn. Phụ nữ thông minh có rất nhiều, có thể bình tĩnh lại càng ít. Phụ nữ vừa thông minh vừa bình tĩnh lại càng hiếm hoi. Lạc Tranh chính là một người như vậy.

Cho nên, hắn quyết định để cho nàng tham gia cuộc họp của hội đồng quản trị, dùng thân phận cố vấn pháp vụ cho tập đoàn. Nhưng mà, trải qua sự việc tại lâu đài hôm nay, liệu nàng còn tâm tư để trông nom công việc pháp vụ của tập đoàn hay không?

Hắn đã từng nói, cho nàng hai ngày để chuẩn bị. Hai ngày sau, nàng có thể hoàn toàn tự do tham gia cuộc họp cổ đông. Nhưng mà, cho dù nàng không xuất hiện cũng không có vấn đề gì. Hắn vốn không có ý định để phụ nữ nhúng tay vào sự nghiệp của mình. So với Ôn Húc Khiên mà nói, hắn càng thích ngắm nhìn dáng vẻ mê người của nàng lúc ở trên giường hơn.

Nghĩ tới đây, toàn thân Louis Thương Nghiêu lại dâng lên một cảm giác rung động quen thuộc, phảng phất như người thấy mùi hương thơm ngát cùng hơi thở thuộc về riêng nàng vậy. Đúng vậy, cho dù hắn không muốn biết cảm giác kỳ lạ kia rốt cục là gì nhưng ít nhất hắn vẫn biết rất rõ ràng, hắn đối với thân thể nàng luôn tràn ngập khát vọng.

Hắn tham luyện dung mạo của nàng, tham luyện thân thể của nàng, tham luyện sự khít chặt của nàng đem lại cho hắn sự kích

thích vô hạn...

Mỗi lần nghĩ đến tiếng thờ gấp gáp vô lực của nàng, hẳn lại cảm thấy mình đã nắm trong tay hết thảy. Thật tốt, như vậy thật tốt, thứ hẳn muốn, cũng chỉ là như vậy!

Đại hội cổ đông diễn ra mỗi tháng một lần, thường là vào ngày cuối tháng. Vào ngày này, tất cả cổ đông của tập đoàn sẽ phải tới phòng hội nghị quốc tế để họp cho dù họ đang ở nơi nào đi nữa. Louis Thương Nghiêu đã thay đổi cách làm của cha mình lúc trước, quy định các cổ đông phải trực tiếp có mặt, tuyệt đối không cho phép tham gia họp qua truyền hình hội nghị.

Đây là một quyết định rất sáng suốt, bởi lúc trước có nhiều cổ đông ngại đi lại phiền toái, chỉ ngồi nhà tham dự đại hội qua hệ thống truyền hình hội nghị, cho nên ít nhiều cũng làm rò rỉ tin tức buôn bán cơ mật. Để phòng ngừa loại chuyện như vậy phát sinh, Louis Thương Nghiêu đã cương quyết đưa ra quyết định mới. Đương nhiên, cũng có cổ đông không phục, nhất là các nguyên lão cổ đông. Kể từ khi Louis Thương Nghiêu nắm quyền điều hành, các chính sách của hắn hoàn toàn bất đồng với chính sách dưới thời cha mình.

Thái độ của hắn rất kiên quyết, dứt khoát cùng tàn nhẫn, từ trước tới giờ cũng không hề nể nang bất kỳ ai. Nhưng mà, hắn đã khiến cho tốc độ tăng trưởng doanh thu tăng lên vài lần cho nên các cổ đông kia cũng không nói được gì. Dù sao, với bọn họ tiền vẫn là mục đích hàng đầu.

Tuy nhiên, cũng có cổ đông vẫn bất mãn, đó chính là Voss Miller, ông ta là người Đức nên mang nặng bản tính chặt chẽ cố hữu của người Đức. Bởi vì ông ta cậy mình đã từng cùng cha của Louis Thương Nghiêu tham gia vào việc mở rộng quy mô kinh doanh của tập đoàn năm xưa, cho nên trong đại hội thỉnh thoảng vẫn cố tình chống đối Louis Thương Nghiêu. Bởi ông ta cho rằng, Louis Thương Nghiêu dù ngồi ở vị trí chủ tịch cũng chỉ là văn bối của mình. Ông ta là nguyên lão cổ đông có công gây dựng tập đoàn, cho dù ông ta không ngồi lên vị trí chủ tịch thì cũng không thể phớt lờ địa vị của ông ta. Cho nên Voss Miller đương nhiên cậy già lên mặt, thậm chí tại hội

ngộ thường xuyên phản đối quyết định của Louis Thương Nghiêu và tìm mọi cách để khuếch trương danh tiếng của mình.

Hôm nay là ngày diễn ra đại hội cổ đông như thường lệ. Khi Louis Thương Nghiêu đã ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí chủ tịch, Voss Miller mới chậm rãi bước vào, theo sau là bốn tên vệ sỹ. Ông ta ăn mặc khá phô trương, có vẻ như muốn át đi khí thế của Louis Thương Nghiêu.

"Thật ngại quá, bị tắc đường." Ông ta ngồi xuống, buông thõng một câu bằng tiếng Pháp, rồi nhìn phía Louis Thương Nghiêu.

"Thương Nghiêu à, anh cũng biết tình hình trong nội thành Paris thế nào rồi. Chẳng biết tại sao tự dưng lại đụng phải một đám thanh niên đua xe. Người trẻ tuổi bây giờ, thật sự là không được dạy dỗ."

Lời nói đầy toan tính của ông ta rõ ràng là nhằm thẳng vào hấn.

Các cổ đông khác đương nhiên cũng nghe ra ý tứ trong

lời nói của ông ta, khẽ xì xào bàn tán nhưng cũng không ai dám lớn tiếng nói ra ý kiến gì khác.

Hôm nay Louis Thương Nghiêu ăn mặc khá giản dị, chỉ là quần tây, áo sơ mi, khuy măng sét tinh tế cũng bỏ qua một bên, áo vest khoác lên thành ghế bằng da thật. Có thể nhìn ra, hấn sau một ngày bận rộn làm việc lại chạy tới tham dự họp đại hội cổ đông.

Nghe thấy vậy, Louis Thương Nghiêu khẽ cười, "Chú Voss Miller tính tình vẫn không hề thay đổi." Bởi phép lịch sự, hấn gọi ông ta một tiếng "chú", mà trong số tất cả các cổ đông ngồi đây, cũng chỉ có Voss Miller dám công khai gọi thẳng tên hấn.

"Tính tôi vốn vẫn như vậy rồi. Biết nói thế nào nhỉ, người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng không hiểu chuyện, xe của tôi bị bọn chúng chắn hết cả đường. Người trẻ tuổi ấy à, phải biết tôn trọng người lớn tuổi mới là lễ nghi tối thiểu nhất." Voss Miller bày ra bộ dạng nhàn rỗi, chậm rãi nói...

"Chú Voss Miller nói không sai, nhưng mà, mang theo vệ sỹ xông vào phòng họp, việc này không được hay cho lắm." Louis Thương Nghiêu cười nhẹ đáp lại lời lão già kia, cái gọi là giết gà dọa khỉ hấn vẫn hiểu rất rõ.

Nếu trong cuộc họp cổ đông xuất hiện những người kiểu này, về sau sẽ rất rắc rối. Nếu như họ thật lòng vì tập đoàn thì không nói làm gì còn ngược lại sẽ thật sự là một nguy cơ. Voss Miller là nguyên lão cổ đông, Louis Thương Nghiêu đương nhiên sẽ không bạc đãi ông ta, nhưng mà hành vi của ông ta càng ngày càng quá đáng khiến hẳn không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

"Anh muốn bọn họ ra ngoài sao?" Voss Miller nghe vậy, giả bộ tiếc nuối nói, "Không được đâu, anh cũng biết tôi đã lớn tuổi, thân thể cũng không được như mấy người trẻ tuổi, lỡ như trong lúc họp tôi ngắt xiu hay phát sinh những chuyện khác thì phải làm sao? Bọn họ là người chăm sóc cho tôi, sao có thể để họ ra ngoài, không được, không được."

Các cổ đông khác khẽ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút lúng túng.

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên một tia lạnh lùng tàn nhẫn, hẳn sẽ không như cha mình, cứ phải để ý đến ánh mắt của đám cổ đông kia để quyết định mọi chuyện. Đôi môi mỏng hơi cong lên, vừa định lên tiếng thì...

"Voss Miller tiên sinh nếu như trong người không khỏe, vậy cũng không cần tới tham dự đại hội cổ đông lần này. Dù sao thân thể của ngài cũng không thể bằng người trẻ tuổi, có thể tham dự hội nghị là chuyện tốt, mà không tham gia được, tôi nghĩ Louis tiên sinh cũng không trách cứ ngài." Một giọng nói đầy ngọt ngào vang lên, từng lời vô cùng rõ ràng rơi vào tai mỗi cổ đông có mặt, thanh âm cực kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo khí thế cực kiên cường.

Tất cả mọi người bị thanh âm bất ngờ này làm cho kinh ngạc, cả Louis Thương Nghiêu cũng vậy. Quay đầu nhìn lại, nét nghi hoặc trong mắt mọi người nơi này càng đậm hơn.

Tiếng nói vừa rồi là của một phụ nữ phương Đông mặc trang phục công sở rất thanh lịch, phong thái đĩnh đạc, ánh mắt tinh anh, mái tóc đen dài vấn gọn sau gáy, da dẻ trắng mịn tựa một loại đồ sứ tinh xảo hoàn mỹ nhất.

Phản ứng của Louis Thương Nghiêu không giống với những

người khác, hẳn chỉ là hơi giật mình một chút, liền đó đôi môi mỏng cong lên, lộ rõ nụ cười đầy tà mị.

Người kinh ngạc nhất phải kể tới Voss Miller, ông ta không ngờ tới lại có một phụ nữ dám đứng ra phản bác lại lời của mình, hơn nữa giọng nói cũng không chút khách khí. Nhưng quan trọng hơn cả, cô ta là ai?

Sau một khắc, tất cả cổ đông trong phòng đều bắt đầu xì xầm bàn luận. Thứ nhất, họ bị dung mạo xuất chúng của người phụ nữ vừa rồi làm cho rung động. Thứ hai, sao lại có thể có phụ nữ xuất hiện ở đại hội cổ đông?

Không chút để ý tới những ánh mắt đầy chất vấn kia, Lạc Tranh tiến lên phía trước, tập tài liệu bằng tiếng Trung đang cầm trong tay chuyển về phía sau, trợ lý Vi Như lập tức tiếp nhận cẩn thận.

Vi Như là trợ lý Lạc Tranh đã tuyển chọn khá kỹ mới tìm được. Có hai nguyên nhân cho sự lựa chọn này. Thứ nhất, Vi Như cũng là người Hongkong, nên nhìn vào có cảm giác rất thân thiết. Thứ hai, Vi Như cũng có nhiều năm kinh nghiệm làm trợ lý, phản ứng khá nhanh nhẹn, lại thông minh, có rất nhiều chuyện Lạc Tranh không cần mở miệng nói ra nhưng Vi Như vẫn có thể nắm bắt rất tốt.

Khi Louis Thương Nghiêu đồng ý để Lạc Tranh tiếp nhận công việc pháp vụ của tập đoàn, nàng đã bắt tay tìm kiếm các ứng cử viên thích hợp. Cho đến khi nàng bước vào đại sảnh của phòng hội nghị quốc tế, tất cả các nhân viên đều có vị trí và công việc riêng.

"Cô..." Voss Miller chỉ vào Lạc Tranh, kinh ngạc hồi lâu, nói không ra lời.

Lạc Tranh nhìn Voss Miller, nhẹ nhàng nở nụ cười đủ để khuyếch đảo chúng sinh. Nàng đưa mắt nhìn xung quang một vòng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tươi cười đầy ý vị sâu xa của Louis Thương Nghiêu, bình thản lên tiếng, "Tôi nghĩ, Louis tiên sinh chắc đã chuẩn bị tốt vị trí của tôi rồi."

Nụ cười trên môi Louis Thương Nghiêu càng đậm hơn, nhìn thoáng qua phía trợ lý giám đốc. Trợ lý giám đốc cũng là người thông minh, lập tức đem chỗ của mình nhường lại, còn bản thân thì lùi về

đứng ở phía sau.

"Cảm ơn!" Lạc Tranh ngồi xuống ghế, Vi Như cũng giống như trợ lý giám đốc, đứng về phía sau Lạc Tranh, tập trung tinh thần theo dõi tình huống trong phòng.

Đợi Lạc Tranh ngồi vào chỗ của mình, các cổ đông lại bắt đầu xì xầm bàn luận. Hiển nhiên, bọn họ đang có rất nhiều vấn đề thắc mắc.

"Giới thiệu với mọi người một chút!" Louis Thương Nghiêu lên tiếng, đưa mắt nhìn lướt hết thấy gương mặt các cổ đông trong phòng, "Vị này chính là luật sư đại diện của tập đoàn, Lạc Tranh. Từ hôm nay trở đi, Luật sư Lạc sẽ toàn quyền quản lý tất cả công việc pháp vụ của tập đoàn cũng như xử lý các sự việc liên quan."

Hết thấy cổ đông đều trợn mắt vì kinh ngạc, tiếng xì xào lại lần nữa vang lên.

Voss Miller nghe vậy rất cục cựa cũng hiểu ra, không vui nhịu mày, "Thương Nghiêu à, cái này là anh không đúng rồi, từ thời ông nội anh, phụ trách pháp vụ của tập đoàn cũng không bao giờ là phụ nữ. Thứ nhất, pháp vụ của tập đoàn chúng ta không phải chuyện mà người bình thường có thể quản được. Thứ hai, một phụ nữ tham gia công việc của tập đoàn, sau này sẽ rất phiền phức."

Voss Miller lại bắt đầu bới móc mọi chuyện, nhất là nhằm vào Lạc Tranh. Đối với lời nói không chút nể nang gì hấn của nàng lúc trước, hấn đương nhiên cảm thấy rất mất mặt.

"Chú Voss Miller, tôi thấy chú cần phải nhớ cho rõ, người hiện giờ nắm quyền điều hành là tôi chứ không phải là ông nội hay cha tôi. Đối với Luật sư Lạc, tôi nghĩ mọi người cũng ít nhiều nghe qua danh tiếng của cô ấy, cô ấy được luật giới xưng tụng danh hiệu hoa anh túc độc. Vụ thua kiện lúc trước của tập đoàn chúng ta, hấn mọi người cũng đã biết được năng lực của cô ấy rồi."

Những lời này khiến cho các cổ đông kia rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng. Thì ra đây chính là hoa anh túc độc Lạc Tranh, một cái tên đủ để tranh đấu với bất kỳ người đàn ông nào trên toà. Thảo nào, cái tên này lại nghe quen tai đến vậy.

Sắc mặt của Voss Miller lại càng thêm khó coi, danh tiếng của hoa

anh tức độc ít nhiều ông ta đã nghe qua. Nhưng khi nhìn thấy các cổ đông khác không hề dị nghị thân phận của nàng nữa, Voss Miller lại càng xem Lạc Tranh là cái gai trong mắt.

"Hừ, chỉ là một luật sư nho nhỏ, có bản lĩnh gì mà đòi đảm đương công việc pháp vụ của tập đoàn chúng ta. Nơi này cũng không phải toà án, còn chưa ngồi cho vững đã muốn lớn tiếng hay sao? Người trẻ tuổi bây giờ...."

"Voss Miller tiên sinh, ngài muốn nói người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng không xem trọng bố ra gì phải không?" Không đợi ông ta nói xong, Lạc Tranh đã cắt lời, bình tĩnh cười nhẹ, "Có lẽ, hiểu biết của tôi so các bậc tiền bối vẫn còn nông cạn, nhưng mà tôi cho rằng, sự tôn trọng cần phải diễn ra giữa cả hai bên mới được. Ngài đầu tiên là tới dự họp cổ đông muộn, sau đó lại mang theo cả vệ sỹ vào nơi này, hơn nữa còn lớn tiếng phản bác quyết định của Louis tiên sinh. Tôi thấy, người không biết tôn trọng hình như là vị trưởng bối như ngài?"

"Cô...cô là ai mà dám ở chỗ này dùng giọng điệu dạy dỗ nói chuyện với tôi?" Voss Miller tức đến nổi râu tóc cơ hồ dựng hết cả lên.

"Voss Miller tiên sinh quên nhanh như vậy, sao có thể đảm nhiệm được vị trí quan trọng như vậy trong cuộc họp cổ đông này chứ? Vừa rồi, Louis tiên sinh đã giới thiệu, tôi tên Lạc Tranh, là luật sư đại diện của tập đoàn. Đương nhiên, nếu ngài không nhớ được, cũng có thể gọi tôi là Luật sư Lạc."

"Cô..." Voss Miller trước giờ chưa từng bị đối đãi thế này, liền đập bàn đánh "rầm" một cái, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu cười lạnh.

"Thương Nghiêu, anh mời luật sư như vậy là để nhắm vào tôi sao?"

Không đợi Louis Thương Nghiêu mở miệng trả lời, Lạc Tranh lại lần nữa chủ động lên tiếng, "Voss Miller tiên sinh, Louis tiên sinh mời tôi đến chỉ là để xử lý mọi công việc pháp vụ của tập đoàn. Theo như thông lệ mà nói, ngài xưng hô như vậy, cũng đã rất không thoả

đáng."

"Cái gì? Cô..."

"Voss Miller tiên sinh, ngài là cổ đông của tập đoàn, tôi nghĩ cách xưng hô của ngài cũng phải như mọi người mới đúng. Gọi thẳng tên chủ tịch như vậy thật sự không ổn chút nào. Người biết chuyện thì coi như là sự quan tâm của trưởng bối đối với hậu bối, người không biết chuyện sẽ nghĩ rằng ngài không hài lòng với việc Louis tiên sinh ngồi ở vị trí chủ tịch mà muốn bản thân mình thay thế vào."

"Tôi không có..."

"Còn nữa, Louis tiên sinh..." Lạc Tranh không đợi Voss Miller nói xong, liền nhẹ nhàng ngắt lời. Thực tế, nàng cũng không có ý định nghe ông ta nói tiếp.

Lạc Tranh nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, nở nụ cười đầy lễ phép.

"Làm luật sư đại diện của tập đoàn, tuy là làm thuê cho tập đoàn, nhưng mà tôi vẫn có quyền đề xuất ý kiến của mình. Ngài cần hiểu rõ, đây hoàn toàn là vì lợi ích của tập đoàn mà thôi."

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu ánh lên tia vui vẻ, nhẹ nhàng lên tiếng, "Xin mời nói!"

Hắn có thể cảm nhận được, Lạc Tranh không hề trộn lẫn tình cảm cá nhân vào công việc. Như vậy rất tốt, nàng sẽ có thể xử lý ổn thỏa mọi việc. Đây cũng chính là lý do mà trước giờ hắn không muốn thuê nữ luật sư bởi rất nhiều phụ nữ, thườ

ng đem tình cảm cá nhân xen vào công việc. Hôm nay, hắn cũng không thông báo cho nàng biết bởi vì sợ nàng sẽ đem chuyện riêng ảnh hưởng tới quá trình làm việc, nhưng xem ra, hắn đã sai rồi.

Lạc Tranh đã làm rất tốt, ít nhất, giọng nói của nàng lúc này mặc dù mang theo ý hài hước nhưng lời lẽ lại cực kỳ chính đáng.

Lạc Tranh cười nhẹ một tiếng, "Louis tiên sinh là cổ đông lớn nhất của tập đoàn, đồng thời giữ vị trí chủ tịch, cho dù có quan hệ cá nhân với người nào đi chăng nữa thì lúc xưng hô cũng cần phải chú ý một chút. Tôi biết rõ Voss Miller tiên sinh là nguyên lão của công ty, nhưng mà, xưng "chú" như vậy tại nơi làm việc không phải đã quá

thân thiết rồi sao? Những trường hợp như vậy, Louis tiên sinh cho dù là chủ tịch cũng cần phải chú ý một chút mới được. Đương nhiên, đây cũng chỉ là đề xuất của tôi mà thôi, nhưng ngài cũng cần biết rằng, luật sư đại diện chính là người có trách nhiệm đưa ra ý kiến có tính xây dựng."

Những lời này khiến cho toàn thể cổ đông phải nín thở. Luật sư Lạc này khẩu khí cũng thật lớn. Chẳng những dám công khai phản bác nguyên lão cổ đông, còn phê bình luôn thói quen xấu của chủ tịch. Cô ta thật sự coi nơi này là tập đoàn bình thường sao?

Những người thông minh một chút đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Lạc Tranh. Bên ngoài thì là nhằm nhắc nhở Louis Thương Nghiêu nhưng thực tế lại là ngầm cảnh cáo Voss Miller.

Voss Miller là lão hồ ly, đương nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của nàng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tất cả cổ đông đều nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, muốn xem xem hắn sẽ phản ứng thế nào trước lời đề nghị của Luật sư Lạc này. Theo lẽ thường, một chủ tịch bị phê bình thẳng thừng như vậy, cho dù không nổi giận cũng sẽ không vui chút nào.

Nhưng mà...

"Luật sư Lạc nói rất đúng, đây đúng là sơ suất của tôi. Xem ra, cách xưng hô thật sự cần phải thay đổi mới được, nếu không các cổ đông khác sẽ nghĩ rằng tôi coi trọng bên này hơn bên kia." Thật bất ngờ là Louis Thương Nghiêu lại tiếp nhận lời đề nghị của Lạc Tranh, sau đó nhìn về phía Voss Miller đang tức giận đến mặt mũi rúm rỏ, bình thản nói, "Ông thấy sao, Voss Miller tiên sinh."

"Anh..." Voss Miller đã tức đến nỗi nói không ra lời.

Các cổ đông khác đưa mắt nhìn nhau, lúc này họ mới ý thức được vị Luật sư Lạc này thực sự không đơn giản, tuy giọng nói cực kỳ dễ nghe nhưng từng câu từng chữ lại lạnh lùng dứt khoát. Ngay cả giám đốc dường như cũng nể nang vài phần. Nghĩ tới đây, bọn họ không ai lên tiếng, lẳng lặng ngồi xem cục diện biến đổi.

Đại hội cổ đông đã tiến hành hơn hai giờ đồng hồ, chủ yếu vẫn là xem xét các số liệu báo cáo kinh doanh cùng lợi nhuận đạt được. Xét

cho cùng thì cổ đông cũng chỉ quan tâm xem trong ví của mình có bao nhiêu tiền mà thôi. Lạc Tranh lắng nghe rất nghiêm túc, tuy có rất nhiều chuyện không thuộc phạm vi chức trách của nàng, nhưng biết thêm một chút cũng không có hại gì.

Trong suốt quá trình diễn ra cuộc họp, tuy Voss Miller thỉnh thoảng cũng lên tiếng phản đối nhưng đều bị Louis Thương Nghiêu dùng lý luận sắc bén hoặc lời lẽ khéo léo khiến ông ta đành ngồi chịu trận. Số liệu nghiệp vụ quả thực rất nhiều, nhiều đến mức Lạc Tranh cảm thấy cuộc họp này thực quá mức buồn tẻ cùng vô vị. Nàng thầm nghĩ Louis Thương Nghiêu ngồi ở vị trí này xem ra cũng không dễ dàng gì, mỗi ngày chỉ riêng đối diện với mấy thứ kia cũng đủ đau đầu muốn chết rồi.

Lạc Tranh vừa nghe báo cáo, ánh mắt bất giác đã rơi xuống người Louis Thương Nghiêu từ khi nào. Hắn cũng đang tập trung tinh thần nghe báo cáo, thỉnh thoảng đề xuất một số chỉ thị, ống tay áo sơ mi của hắn đã xắn cao lên, lộ ra cánh tay rắn chắc với làn da màu đồng khoẻ mạnh đầy mị lực. Bàn tay hắn khế chống cằm, ngón tay thon dài có chút suy tư nhẹ nhàng di chuyển trên gương mặt, toàn thân hắn toát ra một khí chất ngạo nghễ có pha chút lười biếng nhưng đôi mắt lại cực kỳ sắc sảo không thể coi thường.

Đây chính là bộ dạng của hắn lúc bận rộn làm việc.

Lạc Tranh nhìn cảnh này có chút mê mẩn. Thật sự mà nói, nàng chưa từng nghiêm túc quan sát hắn lúc đang làm việc bao giờ. Tuy nói lúc ở tập đoàn RM, nàng cũng từng lên nhìn dáng vẻ hắn lúc làm việc nhưng so với lúc này thì hoàn toàn khác biệt. Lúc này, nàng nhìn thấy hắn ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn nhìn rõ trong mắt hắn loé lên sự khôn ngoan cùng suy tư.

Nàng thích người đàn ông có trí tuệ, sâu sắc, là mẫu đàn ông có thể chống đỡ hết thảy mọi chuyện. Trong suốt cuộc họp, Louis Thương Nghiêu đã bao lần thông dong đối mặt với sự phản bác của các cổ đông, khoẻ môi vẫn toát lên nụ cười vui vẻ và thái độ bình tĩnh. Hắn dường như vĩnh viễn tự tin như vậy, như thể hết thảy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Nàng cũng không khó để nhận ra sắc mặt của các cổ đông kia lúc nghe đến sự tăng trưởng của các con số đầy hưng phấn tới mức nào. Suốt cả cuộc họp, chỉ có nàng cùng hẳn là bình tĩnh, bởi đối với những số liệu kia, nàng cũng không rành cho lắm. Dù sao, sản nghiệp của tập đoàn WORLD cũng rất phức tạp. Sau khi những số liệu về các hoạt động kinh doanh công khai được báo cáo xong, lại đến lượt mảng kinh doanh ngầm như sòng bạc, quân sự... Lúc này, tất cả các trợ lý đều phải lui ra ngoài.

Voss Miller vốn phản đối việc để vệ sỹ của mình rời khỏi phòng họp, nhưng lúc này ông ta cũng ở trong tình trạng rảnh cần phải lui, ông ta thực sự không muốn để Lạc Tranh có cơ hội công kích mình thêm nữa. Nha đầu đáng ghét này, Voss Miller thậm nhủ sớm muộn gì cũng phải dạy dỗ nàng một phen mới được.

Cuộc họp kết thúc khi bóng đêm đã trở nên dày đặc. Màn đêm Paris sau cơn mưa dường như có một vẻ quyến rũ lạ thường, đáng tiếc Lạc Tranh lại không có thời gian để hưởng thụ.

"Luật sư Lạc, chị vất vả rồi!" Lạc Tranh vừa trở lại phòng làm việc, trợ lý Vi Như lập tức đem lên một ly cà phê thơm lừng, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng.

Lạc Tranh hơi sững sờ, nhận cà phê rồi cảm ơn xong xuôi, lại nhìn đồng hồ trên tường, không khỏi kinh ngạc cất tiếng hỏi, "Đã hết giờ làm việc từ lâu, sao cô còn chưa về đi?"

"Tôi đang chờ Luật sư Lạc!" Vi Như nở nụ cười ngọt ngào.

"Chờ tôi?"

"Vâng!" Vi Như ít hơn Lạc Tranh mấy tuổi, hơn nữa khuôn mặt cũng khá bầu bĩnh có chút gì đó giống trẻ con. Cô ngược nhìn Lạc Tranh, đôi mắt to tròn có chút lấp lánh, "Tôi là trợ lý của Luật sư Lạc, chị còn chưa về, sao tôi có thể về trước."

Lạc Tranh nghe vậy rất cục hiểu ra liền cười khế, "Vi Như, không cần phải như vậy. Sau này nếu tôi không có dặn dò gì đặc biệt thì cứ tan làm như bình thường." Có thể nói, lúc làm việc, Lạc Tranh là một cấp trên nghiêm khắc, nhưng đối với những chuyện khác nàng rất thoải mái, dù sao để một cô bé như vậy về nhà muộn cũng rất nguy

hiếm.

Ai ngờ, Vi Như nghe xong, hốc mắt liền đỏ hoe như muốn khóc.

"Cô làm sao vậy?" Lạc Tranh sợ hết hồn, nàng đã nói điều gì không nên nói sao?

Vi Như ngẩng đầu nhìn nàng, giọng có chút ghen ngào, "Luật sư Lạc, chị thật tốt, chị là cấp trên tốt nhất mà tôi từng gặp, ông chủ trước của tôi thật sự rất hung dữ..."

Lạc Tranh khẽ thở dài, biết rõ nguyên nhân muốn khóc của Vi Như liền cười, "Cô thật đúng là trẻ con. Được rồi, mau về đi, nếu mai mà đến muộn coi chừng tôi sẽ trừ lương đó. Cô cũng biết, lúc làm việc tôi cũng rất hung dữ."

Vi Như lập tức lau nước mắt, bật cười, "Lần đầu tiên thấy Luật sư Lạc nói đùa nha. Luật sư Lạc, chị chính là thần tượng của tôi. Hôm nay, biểu hiện của chị ở phòng họp thực đáng ngưỡng mộ. Tôi cùng rất nhiều người ở đó đều thực sự bị chị khiến cho tâm phục khẩu phục."

"Nha đầu cô cũng thật nhiều chuyện đó!" Lạc Tranh bất đắc dĩ cười nhẹ...

"Đó là vì Luật sư Lạc quá xuất sắc, tôi hôm nay lúc rời khỏi phòng họp cảm thấy thật vinh hạnh. Được ở bên cạnh một luật sư tài giỏi như chị, thật sự rất hưng phấn."

"Được rồi, đừng nói mấy lời đó nữa. Chỉ cần sau này cô làm tốt công việc, tôi có thể dạy cho cô nhiều thứ hơn." Lạc Tranh cười nhìn Vi Như.

Nụ cười trên môi Vi Như lại càng thêm vui vẻ.

Đợi Vi Như ra về, Lạc Tranh vượt vượt thái dương đau nhức, suy nghĩ một chút, vừa mới trở lại ghế ngồi để tiếp tục xử lý công việc thì điện thoại trên bàn lại đổ chuông.

Vừa nhắc ống nghe lên, còn chưa kịp nói lời nào, đầu bên kia đã vang lên tiếng nói trầm thấp mang theo hàm ý mệnh lệnh của hắn.

"Đến phòng làm việc của tôi một lát!"

Tâm tình đang thư thái của Lạc Tranh chợt nhuốm một chút u ám. Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ tới lúc ở tập đoàn RM,

hắn ở trong phòng làm việc chiếm hữu nàng, tim đột nhiên run lên...

Gã đàn ông điên khùng này, giờ lại muốn gì đây?

Vào giờ này, ngay cả thư ký giám đốc cũng đã ra về. Dọc theo hành lang tới phòng giám đốc hết thấy đều yên tĩnh, chỉ còn đèn tường đang bật toả ra thứ ánh sáng có chút mộng ảo bao trùm toà nhà...

Lạc Tranh đi đến trước cửa, đưa tay gõ nhẹ, nghe thấy tiếng nói bên trong vang lên liền mở cửa bước vào.

Louis Thương Nghiêu tựa hồ đang nhắm mắt dưỡng thần. Sau khi Lạc Tranh bước vào, hắn cũng không hề mở mắt, chỉ khẽ nói một câu, "Tới đây!"

Lúc này, hắn cũng không xử lý công việc nữa, chắc hẳn một ngày bận rộn đã khiến hắn tổn hao không ít sức lực. Lạc Tranh vô thức nhíu mày, không hề cự tuyệt mà bước tới, chắc chắn hắn cũng không còn tinh lực mà làm gì nàng nữa.

"Anh còn chuyện gì nữa? Nếu không tôi tan sở." Thái độ của nàng không mấy thân mật khi nói câu này.

Louis Thương Nghiêu vẫn không hề mở mắt ra, ngược lại có chút buồn cười nhếch môi, "Thái độ thế này là sao, ở chỗ này, tôi chính là ông chủ của cô. Có nhân viên nào lại dùng giọng điệu này nói chuyện với ông chủ của mình chứ?"

"Hiện đã hết giờ làm việc, hơn nữa, ngữ điệu của tôi đã rất khách khí rồi." Lạc Tranh nhấn mạnh từng lời.

"A..." Louis Thương Nghiêu cũng không hề tức giận, nhắm mắt lại, chỉ vào vai mình, "Bóp vai cho tôi!"

Lạc Tranh vừa nghe, nét không vui trong mắt càng đậm, "Louis Thương Nghiêu, anh trúng gió rồi sao?"

Lần này, Louis Thương Nghiêu mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt trong veo đầy tức giận của nàng, cười lạnh, "Lạc Tranh, cô nhớ kỹ cho tôi, giữa tôi và cô, không phải là mối quan hệ bình thường giữa cấp trên - cấp dưới."

"Vậy thì sao?" Lạc Tranh cũng không hề sợ hãi, hỏi thẳng, "Anh

lại muốn gì đây?"

Louis Thương Nghiêu cũng không nói tiếp nữa mà thò tay vào ngăn kéo bàn lấy ra một vật gì đó ném tới trước mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh có chút ngạc nhiên, vừa cầm lên nhìn, ánh mắt nàng đã biến thành nghi hoặc. Vật hắn vừa ném tới chính là thẻ xanh của nàng.

"Anh..."

"Thủ tục chuyển quốc tịch đang tiến hành rồi, cô cũng không cần phải lo lắng." Louis Thương Nghiêu hờ hững lên tiếng.

"Cái gì?" Lần này Lạc Tranh lại càng bị giật mình hơn. Đưa mắt nhìn về mặt hờ hững của Louis Thương Nghiêu, nàng khẽ nhíu mày, "Ai nói tôi muốn chuyển quốc tịch Pháp?"

"Cô là người của tôi, tôi ở đâu dĩ nhiên cô phải ở đó, đây là chuyện rất đổi bình thường." Louis Thương Nghiêu có chút buồn cười nhìn nàng như thể nàng vừa nói một chuyện rất ngốc nghếch vậy.

Tâm tình Lạc Tranh trong chớp mắt lạnh cứng lại, nhìn đến tấm thẻ xanh trong tay, lại nghe những lời vừa rồi của hắn, nắm tay liền siết chặt lại.

"Louis Thương Nghiêu, anh không có quyền làm như vậy!" Lạc Tranh căn bản không nghĩ tới chuyện chuyển quốc tịch. Nàng là người Hongkong, mang trong mình sự kiêu ngạo cố hữu của người Hongkong. Không chỉ có mình nàng như vậy mà mỗi một người sinh ra ở đất Hongkong đều có cảm nghĩ này.

Tên đàn ông chết tiệt này, tại sao phải làm như vậy?

"Thái độ của cô như vậy không được hay cho lắm." Louis Thương Nghiêu lạnh lùng nhếch môi, "Tất cả tài liệu của cô đã gửi đi rồi, tuy rằng số năm cư trú không đủ, nhưng cũng không phải không có cách."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy như trời đất đang đảo lộn.

"Louis Thương Nghiêu, tại sao anh có thể tự tiện quyết định như vậy? Tôi căn bản không muốn rời khỏi Hongkong. Anh làm như vậy thật là quá đáng. Tôi không chấp nhận, tuyệt đối không chấp nhận!"

Hắn lại có thể lấy được hết thầy tư liệu liên quan tới nàng? Người đàn ông này quả thực đáng sợ!

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng chăm chăm, một câu cũng không nói thêm.

"Louis Thương Nghiêu, anh làm như vậy rốt cục vì cái gì? Tôi thấy mục đích của anh đã quá rõ ràng rồi. Chẳng phải anh muốn ở trước mặt tôi thể hiện bản lĩnh hay sao? Tôi thừa nhận, bản lĩnh của anh quả thực không nhỏ, trong thời gian ngắn như vậy có thể giải quyết thủ tục nhập tịch phức tạp đến vậy, để cho tôi trở thành công dân Pháp. Nhưng mà, tôi cho anh biết, tôi không thích, một chút cũng không thích! Đừng tưởng rằng anh làm gì cũng đúng cả! Louis Thương Nghiêu, anh thật là quá đáng!"

Nói xong, nàng nổi giận ùng ùng muốn rời đi.

"Cả đời này tôi cũng không định cho cô rời đi, vậy thì chuyển quốc tịch cũng có vấn đề gì chứ? Louis Thương Nghiêu ở phía sau bình thản lên tiếng, ngăn lại bước chân của nàng.

"Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, cô tức giận không phải bởi chuyện chuyển quốc tịch kia mà bởi cô hoảng sợ khi phát hiện ra, mọi thứ của cô đều có liên quan tới tôi, phải nói là liên quan cực kỳ chặt chẽ mới đúng. Cho nên cô đang sợ, đang cực kỳ sợ hãi..."

"Đủ rồi!" Lạc Tranh lạnh lùng quát lên, "Louis Thương Nghiêu, trong mắt tôi anh chính là người điên, điên nặng! Lạc Tranh cũng không buồn quay đầu lại mà bước thẳng về phía cửa phòng làm việc.

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Hắn cũng lạnh lùng quát lên, tâm tình cực kỳ không vui, "Tôi cho cô đi sao?"

Lạc Tranh thực sự dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Louis Thương Nghiêu, nụ cười lạnh lùng hiện rõ trên môi, "Louis tiên sinh, tôi thấy anh nhầm lẫn rồi. Đã hết giờ làm việc từ lâu, anh không có quyền ra lệnh cho tôi làm bất cứ chuyện gì." Nói đến đây, ánh mắt nàng càng thêm nghiêm nghị, đưa tay kéo ra cửa phòng làm việc. Dường như nhớ ra điều gì, nàng lại nhìn về phía hắn lần nữa.

"A, quên nói cho anh biết, tôi khuyên anh tốt nhất nên ngừng ngay việc chuyển đổi quốc tịch ngu ngốc đó. Nên biết, nếu không có sự

đồng ý của người trong cuộc, tự tiện làm vậy là phạm pháp. Tôi biết rõ anh có quyền thế, nhưng đừng quên tôi là luật sư. Muốn kiện anh ra toà không phải chuyện khó khăn gì. Cho dù anh thắng kiện, cũng sẽ bị mất uy tín trong giới kinh doanh. Đương nhiên, anh có thể lập tức sa thải tôi, tôi rất lấy làm vinh hạnh. Còn nữa, ngày mai tôi muốn xin nghỉ một ngày. Cảm ơn!"

Nói xong câu đó, Lạc Tranh lập tức rời đi.

Một tiếng "rầm" vang lên, không khó nhận ra nàng dứt khoát tới mức nào.

Louis Thương Nghiêu dựa lưng vào ghế, nhìn theo bóng lưng đã biến mất từ khi nào, đôi môi mỏng khẽ mím lại, một lúc lâu sau mới khẽ lẩm nhẩm...

"Lạc Tranh, cô được lắm!"

Bàn tay Louis Thương Nghiêu đang đặt trên bàn làm việc đột nhiên nắm chặt lại...

Mùa thu của Paris không có gì đặc biệt, chỉ cần trời không mưa, không khí sẽ cực kỳ sạch sẽ cùng dễ chịu. Nhưng dù sao tiết trời đã chuyển sang cuối thu, chỉ cần rời khỏi nội thành Paris, sẽ cảm nhận rất rõ ràng từng đợt lạnh tràn về.

Từ khi Lạc Tranh tới Pháp cũng rất ít khi lái xe. Thứ nhất là bởi nàng không quen thuộc đường xá. Thứ hai là căn bản cũng không đến lượt nàng lái xe. Ngoại trừ lúc từ biệt thự ra ngoài, còn lại nàng đều thường xuyên ngồi xe của Louis Thương Nghiêu.

Nhưng hôm nay Lạc Tranh lại một mình lái xe rời khỏi nội thành Paris, vòng vèo một hồi, dựa vào trí nhớ, cuối cùng nàng cũng lái tới con đường nhỏ xuyên rừng kia.

Hôm nay, nàng quyết định dùng cả một ngày để tìm hiểu mọi việc, trở lại lâu đài để hiểu rõ Liệt một chút. Tại sao lúc bình thường cậu ta trông an tĩnh như vậy nhưng lại lập tức biến thành một thiếu niên rất bạo lực. Không, hiện giờ không thể gọi cậu ta là thiếu niên nữa. Dựa theo tuổi tác thì năm nay cậu ta cũng đã 22 tuổi rồi.

Đây chính là lứa tuổi đẹp nhất của thời thanh niên.

Thời gian chạy xe cũng tương tự như lần trước, cuối cùng ngọn

tháp cao vút của toà lầu đài như trong mơ kia rốt cục cũng xuất hiện trước mắt nàng. Nhớ đến lời của Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh dừng xe ở ngoài, đi bộ về phía lầu đài.

Quản gia đối với sự xuất hiện của Lạc Tranh cảm thấy rất kỳ lạ. Bà ta sửng người hồi lâu mới vội nở nụ cười lịch sự, "Thì ra là Luật sư Lạc!" Nói xong liền nhìn về phía sau nàng.

"Hôm nay Louis tiên sinh không tới." Lạc Tranh lập tức giải đáp thắc mắc của bà ta..

"A..." Quản gia rõ ràng có chút thất vọng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lạc Tranh cũng mang theo một tia nghi hoặc, "Luật sư Lạc tới lần này là..."

"Tôi tới thăm Liệt." Lạc Tranh cười nhẹ.

"A...Luật sư Lạc tới thăm Liệt thiếu gia, nhưng...nhưng tôi không nhận được điện báo của ông chủ." Quản gia có chút chần chừ nói.

"Tôi đã nói với anh ta rồi. Có lẽ công việc quá bận rộn nên quên thông báo cho bà." Lạc Tranh cũng biết bà ta chỉ làm theo chức trách, liền cầm lấy di động giơ lên, "Nếu không, bà tự mình gọi điện cho anh ta xác nhận đi."

"A...không...không. Tôi đâu dám, Luật sư Lạc, mời vào." Quản gia thấy vậy liền cuống lên, lập tức cung kính mời nàng vào.

Lạc Tranh gật đầu, đi vào. Thật ra trước khi tới đây, nàng đã gọi lại cho Lưu Ly lần nữa. Lưu Ly là huân hương sư đẳng cấp quốc tế, đã từng dùng hương liệu trị hết không ít căn bệnh. Nếu gọi Lưu Ly là bác sỹ trong lĩnh vực này cũng là có lý của nó, nhất là đối với những người bệnh có tâm trạng phức tạp, có sự trợ giúp của các loại hương liệu tinh khiết như vậy, sẽ khiến tâm tình bình ổn không ít.

Lạc Tranh vẫn luôn tin tưởng rằng, bệnh tình của Liệt hoàn toàn do áp lực tâm lý gây nên..

Chương 106: Nghi vấn của Lạc Tranh

Lạc Tranh hoàn toàn tin tưởng vào năng lực cũng như sự chuyên nghiệp của Lưu Ly. Nếu như có thể dùng hương liệu phối hợp với việc điều trị tâm lý thì tình hình của Liệt nhất định sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Nhưng mà, nàng đã nhiều lần gọi điện nhưng vẫn không tài nào liên lạc được. Không hiểu cô bạn này đã chạy đi tận đâu để làm thí nghiệm nữa rồi.

Quản gia đi trước dẫn đường cho Lạc Tranh tiến vào lâu đài. Trong lâu đài, không khí vẫn yên tĩnh hết như lần trước nàng tới, chỉ thỉnh thoảng mới nghe thấy một vài tiếng chim ríu rít gọi bầy. Nơi này thực sự là một địa điểm tốt để tĩnh dưỡng thân thể, tránh xa mọi sự ồn ào của cuộc sống thường ngày.

"Lần trước không phải có rất nhiều bác sỹ ở đây sao? Hôm nay tại sao lại yên tĩnh như vậy?" Lạc Tranh có chút thắc mắc lên tiếng hỏi.

Quản gia cười nhẹ đáp, "Là quy định của ông chủ, nếu như Liệt thiếu gia không phát bệnh, thì mọi người nơi này cũng không được phép ồn ào, cũng không được tự tiện đi lung tung. Liệt thiếu gia rất ghét sự ồn ào chứ trong lâu đài này thực sự có rất nhiều người làm cùng bác sỹ."

Một câu này khiến Lạc Tranh không khỏi kinh hãi, nàng vô thức đưa mắt nhìn quanh toà lâu đài một vòng. Thì ra nơi này, không phải chỉ có một, hai người. Cứ nghĩ đến nơi này nàng cũng đủ thấy dựng tóc gáy.

Một toà lâu đài xinh đẹp như mộng ảo thiên đường lại chẳng khác gì một toà lâu đài hoang vu. Nàng không khó tưởng tượng ra cảnh lúc này đây, có bao nhiêu cặp mắt đang chăm chú canh chừng mình.

Bọn họ ở trong tối, nàng ở ngoài sáng, loại cảm giác bị nhòm ngó kiểu này...có chút gì đó rất quái dị.

Lạc Tranh vô thức bước nhanh hơn, theo sát bước chân của quản gia.

Liệt, vẫn hệt như lần trước ngồi trong phòng sưởi nắng, không nhúc nhích dù chỉ một chút. Nếu như ngày hôm đó không chứng kiến sự điên cuồng của cậu ta, Lạc Tranh thực sự cho rằng cậu ta chính là người thực vật.

Quản gia sau khi dặn dò nàng mấy câu liền rời đi.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, bước vào phòng sưởi nắng. Hôm nay thời tiết khá tốt, nơi này cũng không có mưa, từng ánh mặt trời ấm áp xuyên qua lớp thủy tinh chiếu vào phòng, nhẹ nhàng bao phủ không gian xung quanh Liệt.

Hôm nay Liệt vẫn mặc áo sơ mi trắng rất sạch sẽ, không khó để nhận ra nó được may bằng những chất liệu tốt nhất. Xem ra ông trời cũng khá ưu ái Liệt, ban cho cậu ta một dung mạo cực kỳ anh tuấn. Ông trời quả thực rất công bằng, mở ra một cánh cửa này nhưng lại đóng lại một cánh cửa khác, lấy đi sự vui vẻ của cậu ta.

Lúc Lạc Tranh nói muốn vào nơi này, quản gia có chút lo lắng. Cuối cùng trước khi rời đi còn dặn đi dặn lại nàng phòng khi bệnh của Liệt thiếu gia phát tác phải lập tức bấm cái nút bên cạnh, các bác sỹ sẽ lập tức có mặt.

Nàng khẽ thở dài một hơi, tìm thấy cái nút như lời dặn của bà quản gia, nhưng nếu có thể nàng thật không muốn dùng tới nó.

Liệt lẳng lẳng ngồi đó, giống như một chàng hoàng tử đang chìm trong giấc mộng, khiến người ta không dám quấy rầy. Lạc Tranh cũng có chút do dự không biết có nên tiến tới hay không, nhưng mà nàng biết mình không thể mặc kệ cậu ta như vậy. Đối với tình hình của Liệt, nàng thực sự cảm thấy rất đau lòng.

Lạc Tranh nhẹ nhàng bước tới, đi thẳng tới trước mặt Liệt, nhìn gương mặt anh tuấn của cậu ta. So với bốn năm trước, dung mạo của Liệt lại càng trở nên thu hút hơn rất nhiều.

"Liệt..." Lạc Tranh khe khẽ cất tiếng gọi...

Liệt vẫn không có chút phản ứng nào hết như lúc trước, ánh mắt như ngưng lại, dù bị người phía trước che đi tầm nhìn cũng không có chút phản ứng.

Lạc Tranh thấy vậy, than nhẹ một tiếng, ngồi sụp xuống, ngẩng đầu nhìn cậu ta, "Liệt, cậu còn nhớ tôi, phải không?"

Liệt như thể không hề nghe thấy lời nàng, ánh mắt vẫn an tĩnh như một vùng nước chết.

"Liệt, tôi là Lạc Tranh, là người bốn năm trước đã khiến cậu bị tổn thương." Nàng lại lên tiếng lần nữa, nhẹ nhàng đặt tay lên tay vịn của xe lăn.

Những lời này vừa thốt ra, Lạc Tranh cũng rõ ràng cảm nhận thấy đầu ngón tay của Liệt có chút rung động.

"Liệt, cậu có thể nghe được tôi nói, phải không?" Ánh mắt Lạc Tranh sáng lên, đứng dậy, nhìn cậu ta.

Rốt cục như mong muốn của nàng, ánh mắt của Liệt cũng có chút biến đổi. Cậu ta nhìn về phía Lạc Tranh ở trước mắt, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh. Nhưng mà, khoảnh khắc đó không kéo dài được lâu. Rất nhanh chóng, hô hấp của cậu ta liền trở nên dồn dập, vẻ mặt đang nhìn Lạc Tranh cũng có sự thay đổi.

"Liệt..." Lạc Tranh không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu, chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến mà thôi.

"A, a..." Liệt đột nhiên lại hét âm lên, như thể cậu ta nhìn thấy điều gì đó cực kỳ đáng sợ vậy.

Lạc Tranh vô thức lui về phía sau mấy bước. Nàng vốn nghĩ rằng cậu ta sẽ đứng lên lao về phía mình như lần trước, nhưng mà Liệt vẫn ngồi yên đó, hai tay không ngừng quơ lung tung, vừa quơ vừa hét lên, như thể muốn nàng tránh xa cậu ta ra vậy.

Lưng Lạc Tranh đã áp sát vào tấm kính phía sau, chỉ cần vươn tay ra là ấn được cái nút kia, nhưng mà...

"Liệt, tôi biết cậu vẫn nhớ tôi. Là tôi không tốt, là tôi khiến cậu biến thành bộ dạng như ngày hôm nay."

Lạc Tranh không những không ấn cái nút kia mà ngược lại còn kiên trì đi tới bên cạnh Liệt, dịu dàng lên tiếng, cố gắng an ủi cậu ta

bớt bất an.

"A, a..." Gương mặt Liệt bắt đầu nhăn lại vì khó chịu, từng giọt mồ hôi lớn thi nhau lăn xuống từ vầng trán khiến Lạc Tranh sợ cuống lên. Vợ vàng lau mồ hôi cho cậu ta, nằng nhẹ nhàng an ủi, "Liệt, thật xin lỗi, thật xin lỗi...Tôi sẽ không làm tổn thương cậu nữa."

Chỉ nghe một tiếng "rầm" vang lên, Liệt đột ngột đứng bật dậy đẩy xe lăn ra, Lạc Tranh mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, một cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay nhanh chóng lan khắp toàn thân.

"Liệt..." Nàng chẳng quan tâm xem bản thân mình bị thương thế nào, chỉ vợ gọi tên cậu ta, hy vọng cậu ta có thể bình tĩnh lại.

Liệt lại bắt đầu lâm vào tình trạng điên cuồng giống như ngày đó, bắt đầu liều mạng tổn thương chính mình, miệng cũng không ngừng hét lên.

"Liệt, đừng làm tổn thương mình nữa!" Lạc Tranh không thể ngồi yên nữa. Nàng ý thức được mình đã sai, không nên vợ vàng tới gần cậu ta quá như vậy mới đúng. Vợ vàng chạy tới trước, dùng thân mình ngăn phía trước cửa kính, phó mặc cho việc cậu ta lao về phía thân hình nhỏ bé của mình.

"A..." Nàng đau đớn kêu khế một tiếng, vô thức đưa tay chống đỡ, đề phòng cậu ta đụng đầu bị thương, nhưng...

Sự điên cuồng lập tức dừng lại...

Sự hỗn loạn cùng huyên não cũng hoàn toàn tan biến...

Lạc Tranh cảm thấy kỳ quái liền mở mắt nhìn về phía Liệt, chỉ thấy cậu ta đang tập trung tinh thần nhìn bàn tay nàng, trong lúc nhất thời như thể bị nó hấp dẫn vậy.

Nàng cũng đưa mắt nhìn lại, mới phát hiện bàn tay mình đã đỏ rực lên, một vết thương sâu nằm giữa lòng bàn tay, máu đang không ngừng chảy ra từ đó.

Hẳn là lúc nàng ngã xuống, bàn tay đã quệt vào cạnh sắc của xe lăn nên mới bị thương như vậy. Bởi vì Liệt đột ngột phát bệnh mà nàng lại chỉ lo lắng cho cậu ta nên quên bẵng đi cảm giác đau đớn của mình.

Lúc này phát hiện ra vết thương, Lạc Tranh mới cảm thấy cánh

tay đã tê rần lên...

Lạc Tranh nhìn Liệt, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, cậu ta thấy vết thương của nàng lại trở nên bình tĩnh như trước?

Còn đang nghi hoặc, nàng liền nghe thấy tiếng bà quản gia hét chói tai.

"Trời ạ, Luật sư Lạc, cô bị thương rồi?" Bà ta vội chạy tới chỗ cái nút, nhấn xuống.

Lạc Tranh nhìn về phía Liệt, mà Liệt lúc này dường như rất kinh hãi, ngồi co ro ở một góc tường, hai tay ôm đầu, toàn thân run rẩy hết như một đứa trẻ bị phát hiện làm chuyện sai trái vậy...

Sao có thể như vậy?

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn Liệt ở cách đó không xa, thân hình cao lớn của cậu ta giờ co rút lại một chỗ, khiến người ta nhìn vào thấy không đành lòng cùng đau lòng vô cùng.

"Liệt..." Nàng dịu dàng gọi cậu ta.

Liệt lúc này giống như đang chờ tiếng gọi của nàng vậy. Cậu ta khẽ ngẩng lên, vài sợi tóc xoà xuống che đi đôi mắt. Tuy ánh mắt Liệt lúc này đầy vẻ dè dặt nhưng cũng không che lấp được sự anh tuấn của cậu ta. Chỉ là sắc mặt Liệt hiện có chút trắng bệch, giống như vừa lỡ tay làm vỡ nát một con búp bê sứ quý giá.

Vẻ mặt của Liệt có chút cẩn trọng nhìn về phía Lạc Tranh, sau đó, tầm mắt lại hướng về phía bàn tay đang chảy máu của nàng, hô hấp đột nhiên trở nên nặng nề như thể đã phạm phải sai lầm cực kỳ nghiêm trọng vậy.

Lạc Tranh nhìn thấy rất rõ những phản ứng của Liệt, vừa muốn tiến lên an ủi cậu ta thì mấy người bác sỹ đã chạy tới, thấy bàn tay nàng bị thương một vết lớn, có chút kinh ngạc, vội vàng kéo nàng tránh qua một bên.

"Luật sư Lạc, chúng ta trở về phòng đi, tay cô đã bị thương, phải băng lại ngay mới được." Quản gia sợ hãi lên tiếng, để cho nàng bị thương như vậy, bà ta thực không biết phải ăn nói thế nào với ông chủ của mình.

"Tôi không sao..." Lạc Tranh đâu còn tâm trạng lo tới vết thương

của mình. Thậm chí lúc này nàng còn không cảm thấy đau. Tất cả tâm tư của nàng đều tập trung vào Liệt, phản ứng của cậu ta cho nàng biết, thật ra cậu ta có cảm nhận được thế giới bên ngoài. Chẳng những cảm nhận được, ý thức của cậu ta còn rất tinh táo và nhạy cảm.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác rất hưng phấn. Nhìn bộ dạng của Liệt lúc này có vẻ rất đau lòng, rất sợ hãi chứng tỏ cậu ta nhận ra được bản thân mình đã làm nàng bị thương. Như vậy tức là cậu ta có hy vọng phục hồi như trước.

Thật tốt quá rồi!

"Luật sư Lạc, xin theo tôi trở về phòng đi, tay của cô vẫn không ngừng chảy máu đó." Quản gia thực sự không hiểu nổi vì sao nàng bị thương mà lại không chút để tâm, thậm chí còn cười được như vậy.

Chẳng lẽ, Luật sư Lạc không chỉ bị thương ở tay mà còn té đập đầu vào đâu nữa chẳng?

Lạc Tranh thấy quản gia đang nhìn sửng mình, ánh mắt bà ta lại có chút khó hiểu khiến nàng bất giác nhìn lại bàn tay mình. Dòng máu đỏ rực vẫn không ngừng chảy ra quả thực rất đáng sợ. Nàng khẽ gật đầu, theo bác sỹ cùng quản gia rời khỏi phòng sưởi nắng.

Trước khi rời đi, nàng còn quay đầu lại nhìn về phía Liệt, thấy cậu ta đang dùng ánh mắt vô tội dõi theo nàng. Thấy nàng nhìn lại vội cúi đầu xuống, thân người co lại thêm một chút.

Trong lòng Lạc Tranh thực sự rất vui mừng. Xem ra, Liệt có phản ứng khá tốt đối với nàng. Như vậy mọi chuyện cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn.

"Bác sỹ Oswald, tình hình hiện giờ của Liệt là sao vậy?" Trong phòng khách, Lạc Tranh ngồi trên sofa, vừa tiếp nhận sự băng bó, vừa hướng về phía bác sỹ hỏi.

Cho tới khi gặp vị bác sỹ này, Lạc Tranh mới biết thì ra Louis Thương Nghiêu đều mời tới đây những bác sỹ hàng đầu. Trong đó, bác sỹ Oswald là một bác sỹ tâm lý rất nổi tiếng trên thế giới. Chỉ là hôm trước nàng quá sợ hãi cho nên không nhìn rõ mặt các bác sỹ

nơi này mà thôi.

Xem ra, Louis Thương Nghiêu đã vì Liệt mà chuẩn bị rất nhiều thứ. Chẳng những quan tâm tới thân thể cậu ta mà ngay cả tâm lý của cậu ta cũng không sơ sót. Điều này nói lên, Louis Thương Nghiêu biết rất rõ ràng những tổn thương trong lòng Liệt.

Oswald là một bác sỹ tầm trung niên rất đáng kính. Sau khi băng bó cẩn thận bàn tay cho Lạc Tranh, ông trầm tư một chút rồi mới chậm rãi nói, "Tình hình của Liệt thiếu gia khá đặc biệt, tâm lý phòng vệ của cậu ta cực mạnh. Phải nói rằng, xét về mặt thân thể cậu ta không hề có chút tổn hại nào, chỉ là tâm lý của cậu ta thực sự rất tệ."

"Thân thể cậu ta rất khoẻ mạnh?" Lạc Tranh suy nghĩ một chút, xem ra ý tưởng của nàng là hoàn toàn chính xác.

"Vậy việc cậu ta luôn ngồi trên xe lăn, không nhìn thấy hoặc không nghe thấy người đối diện đang nói chuyện đều là do tâm lý của cậu ta tạo nên sao?"

Bác sỹ Oswald nghe vậy, khẽ cười nói, "Luật sư Lạc, tôi nghĩ vừa rồi cô cũng đã nhìn thấy Liệt thiếu gia đứng dậy. Cậu ta hoàn toàn có thể đứng lên, thậm chí, đối với vết thương của cô còn có phản ứng, điều này chứng minh rằng thực tế cậu ta có thể nghe được, nhìn được mọi chuyện diễn ra. Sở dĩ cậu ta lâm vào tình trạng thế này là vì cậu ta đang chìm trong trạng thái tự bảo vệ cùng cảm giác tội lỗi."

Lạc Tranh nghe xong những lời này, suy nghĩ một hồi, khẽ lắc đầu, "Bác sỹ Oswald, thật ngại quá, tôi không hiểu lắm ý của ông?"

Bác sỹ Oswald cũng không hề để bụng, suy nghĩ một chút rồi mới trả lời, "Nói một cách đơn giản chính là cơ chế tự bảo vệ của Liệt thiếu gia có sự xung đột với tiềm thức của cậu ta. Lấy ví dụ đơn giản nếu như cô tự tay làm tổn thương một người thân yêu nhất của mình, cô sẽ thấy thế nào?"

Lạc Tranh hơi sửng người, một lúc lâu sau mới có phản ứng, ngập ngừng nói, "Tôi sẽ rất đau lòng, hơn nữa còn rất hận bản thân mình."

"Đúng vậy, đây chính là những suy nghĩ trong tiềm thức của cô." Bác sỹ Oswald khẽ gật đầu, "Tôi tin rằng tất cả mọi người đều có ph

án ứng đó. Nhưng mà, bệnh tâm lý cũng không phải chỉ hình thành từ một nguyên nhân đơn giản như vậy. Khi Liệt nhìn thấy thi thể của Vũ, cậu ta tin rằng cái chết của Vũ là do một tay mình gây nên. Vì vậy từ lúc đó, cậu ta liền lâm vào tình trạng tâm lý bị đè nén. Cô cũng thấy căn phòng sười nắng kia rồi. Là do Liệt tự tay xây nên. Thật ra, từ góc độ tâm lý mà nói, thứ nhất là vì cậu ta muốn hoàn thành tâm nguyện của Vũ. Thứ hai, cậu ta muốn tự xây cho mình một căn phòng để tự phong bế bản thân. Khi phòng sười nắng xây xong cũng là lúc Liệt hoàn toàn giam mình trong đó."

"Đây là một dạng trốn tránh hiện thực!" Lạc Tranh nghe vậy đương nhiên hiểu rõ. Nàng ít nhiều cũng có nghiên cứu về tâm lý học, nay nghe bác sỹ nói vậy đương nhiên là thấy có lý.

"Đúng vậy, chính là sự trốn tránh hiện thực. Phải nói rằng, người đang bị tổn thương hoặc người phải trải qua một nỗi đau lớn sẽ vô thức lựa chọn cho mình phương thức bảo vệ này, cũng chính là cái gọi là trốn tránh thực tại, giống như người thất tình đi mua say vậy. Họ muốn đem những chuyện trước kia vứt bỏ hết. Đây chính là một loại phản xạ tự bảo vệ của cơ thể, khiến cho người ta chìm vào quên lãng, như vậy mới khiến bản thân không bị tổn thương nặng hơn." Bác sỹ Oswald nói khá chậm rãi, phân tích cũng vô cùng tỉ mỉ.

Lạc Tranh khẽ gật đầu, biểu thị rằng đã hiểu.

"Nhưng mà, Liệt tại sao lại đột ngột trở nên điên cuồng chứ? Cậu ta thường xuyên như vậy sao?"

"Không, Liệt thiếu gia thường ngày đều rất yên tĩnh, chỉ là mỗi buổi chiều tà thường phát tác một lúc, hoặc là dưới những tình huống bị kích thích như ngày hôm nay vậy." Bác sỹ Oswald lắc đầu nói.

Những lời này thực khiến Lạc Tranh có chút sửng sờ.

"Tình huống như vậy phải lý giải thế nào đây? Ông là bác sỹ tâm lý, chắc hẳn đã có dự liệu về việc phát sinh những chuyện như vậy."

"Đó chính là điều tôi đã nói. Cơ chế tự bảo vệ của con người cùng với tiềm thức của họ đã xảy ra sự xung đột, lúc này tôi mới chỉ giải thích một nửa mà thôi." Bác sỹ Oswald nói tiếp, "Luật sư Lạc, cô

là luật sư nhiều năm như vậy hẳn biết rõ, tiềm thức của con người là thành thực nhất. Có thể điều cô nhìn thấy hoặc nghe thấy đều không phải là sự thật, nhưng tiềm thức của cô tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô."

Lạc Tranh khẽ gật đầu. Về điểm này nàng hoàn toàn thừa nhận, tiềm thức của con người chính là thứ chân thật nhất, đây cũng là thứ mà rất nhiều nhà tâm lý học cùng nhà thôi miên thường tiếp xúc. Khi những người có bệnh về tâm lý gặp gỡ bác sỹ tâm lý của mình thực ra là bác sỹ tâm lý đang đối thoại cùng với tiềm thức của người bệnh, từ đó tìm ra nguyên nhân của sự việc rối rục nằm ở nơi nào.

Thân là một luật sư, Lạc Tranh cũng hiểu rõ điều này, trên thực tế, hành động của con người hoặc ánh mắt cũng có thể vô thức biểu đạt tiềm thức của họ. Tinh thông những thứ này, có thể nhận biết người nào đang nói dối, đây cũng là nguyên nhân khiến cho lúc Lạc Tranh lúc tranh biện trên toà luôn đạt thuận lợi.

Oswald thấy nàng hiểu được, lại tiếp tục nói.

"Trong tiềm thức của Liệt luôn cho rằng mình đã hại chết Vũ, cho nên trong thâm tâm cậu ta luôn tràn ngập cảm giác tội lỗi. Đồng thời, cơ chế tự bảo vệ của bản thân lại không ngừng phát huy tác dụng để cho cậu ta tránh khỏi thương tổn. Do vậy, hai tình huống mâu thuẫn đã hình thành, một loại là trốn tránh, một loại là đối mặt. Đại đa số tình huống, cơ chế tự bảo vệ của con người sẽ khiến họ rơi vào trạng thái yên tĩnh, không nói một lời, cho nên Liệt mới chìm trong trạng thái yên lặng như vậy. Chúng ta cũng biết, các chức năng của cơ thể con người cũng có lúc mệt mỏi, giống như một nhân viên làm việc cần có thời gian nghỉ ngơi và ngủ vậy, do đó cơ thể cũng sẽ tồn tại tình huống nghỉ ngơi như vậy. Có thời điểm, tiềm thức của con người sẽ trở dậy cực kỳ mạnh mẽ, thúc đẩy Liệt nhớ lại tất cả, khiến cậu ta không thể đối mặt được. Đây cũng là lý do khiến cậu ta nổi điên lên như vậy."

"Thì ra là như vậy." Lạc Tranh rốt cục hiểu ra mọi chuyện lại có một thắc mắc, "Vậy chẳng lẽ không có cách nào để cho loại tiềm thức đó của cậu ta biến mất ư?"

Bác sỹ Oswald nhẹ nhàng cười, lắc đầu, "Không thể nào! Nên biết, tiềm thức là phản ứng bản năng nhất của con người, là bộ nhớ đáng tin cậy nhất của những sự việc đã phát sinh trong quá khứ. Tiềm thức là một lĩnh vực không thể kiểm soát được, nó luôn luôn tìm cách thoát khỏi mọi sự trói buộc để nhắc nhở ta nhớ lại hết thảy chuyện đã qua."

"Thoát khỏi sự trói buộc?" Lạc Tranh có chút không hiểu, "Nói như vậy là sao?"

"Lấy một ví dụ đơn giản nhất, Luật sư Lạc, cô đã từng nằm mơ chứ?" Bác sỹ Oswald mỉm cười nhìn nàng.

Lạc Tranh có chút sững người lại, khẽ gật đầu, "Đương nhiên, tôi cũng thường xuyên nằm mơ."

"Thực ra, giấc mơ chính là một dạng nguy trang của tiềm thức. Tiềm thức nhiều khi rất xảo quyệt, nếu như nó không thể xuyên qua cơ chế tự bảo vệ của bản thân con người thì nó sẽ dùng cách nguy trang như vậy, dùng một loại ý thức không rõ ràng để nói cho ta biết mọi chuyện. Trong đó, giấc mơ chính là một sự lựa chọn tốt nhất. Tiềm thức sẽ thông qua giấc mơ để nói cho ta biết một số sự thật." Oswald chậm rãi nói.

"Tôi đã đọc qua bộ sách của Freud, trong đó có đề cập đến mối liên hệ giữa tiềm thức và giấc mơ. Quả thực đúng như vậy." Lạc Tranh gật đầu đồng tình.

"Đúng vậy, thật ra chuyện này cũng không khó giải thích. Ví dụ như có người nằm mơ thấy răng của mình rụng hết, vậy có nghĩa là hệ thống tiêu hoá của họ có vấn đề. Trên thực tế chính là tiềm thức đang ngầm nói cho họ biết, cần phải tăng cường bảo vệ đường tiêu hoá." Oswald vừa cười vừa nói.

"Nhưng còn những cơn ác mộng? Phải giải thích chúng thế nào?" Lạc Tranh đột ngột hỏi một câu, nàng bất giác nhớ tới chính mình thường xuyên gặp ác mộng.

Oswald chăm chú nhìn nàng, một lúc lâu sau mới bất ngờ hỏi lại, "Luật sư Lạc, cô thường xuyên gặp ác mộng?"

"À, không phải." Phản ứng của Lạc Tranh có chút đột ngột, không

khỏi cười khổ một tiếng. Tại sao vậy? Rõ ràng đang lý giải tình hình của Liệt, sao nàng lại tự nhiên nghĩ tới bản thân mình?

"Tôi chỉ là...nghĩ tới vấn đề đó mà thôi."

Oswald dường như có chút suy nghĩ, nhìn nàng một hồi rồi gật gật đầu, "Thực ra mơ thấy ác mộng cũng không hoàn toàn là chuyện xấu. Có đôi khi, do gặp phải áp lực quá lớn dẫn đến tình trạng đó. Đây cũng là một dạng tự giải phóng bản thân. Nhưng trong số những người mà tôi thường xuyên liên lạc, giấc mơ của họ luôn trở thành sự thật, thật ra đây cũng là một dạng tiềm thức muốn cho ta biết sự thật mà thôi."

"A?" Lạc Tranh có chút kinh hãi, trong miệng bất giác khẽ lẩm nhẩm, "Vậy sao tiềm thức lại không trực tiếp cho ta biết? Sao lại phải gián tiếp biểu hiện như vậy?"

"Đó là bởi bộ não con người luôn tồn tại hệ thống sàng lọc, nó cũng thuộc về một chức năng quan trọng của cơ chế tự bảo vệ, nó muốn đảm bảo ta không phải chịu sự tổn thương quá nặng nề. Cho nên tiềm thức mới đi vào trong giấc mơ, nó phải nguy trang như vậy mới không bị cơ chế tự bảo vệ phát hiện. Ví dụ như khi người ta mơ thấy ác mộng, tại thời điểm máu chốt liền tỉnh lại, đó chính là nhờ cơ chế tự bảo vệ của con người. Nếu như tiềm thức lấn át mọi chuyện thì tinh thần con người sẽ bị tổn thương rất lớn, do đó ảnh hưởng tới sức khỏe của họ."

Lạc Tranh gật đầu. Thì ra nguyên do là như vậy.

"Thật ra, cơ chế tự bảo vệ của con người còn có một loại phương thức khác khiến cho tiềm thức không cách nào hoạt động được. Đó chính là mất đi trí nhớ. Ví dụ như có nhiều người sau khi chịu một sự đả kích nặng nề, lúc tỉnh lại hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì. Điều này đã nói lên, cơ chế tự bảo vệ của họ đang tiến hành phong tỏa trí nhớ. Đây cũng là một loại bảo vệ, đương nhiên tình huống như vậy không bao gồm người bị tổn thương não bộ, chỉ là người bị tổn thương về mặt tinh thần mà thôi. Nhưng mà, hiện tượng này cũng không phải là vĩnh viễn, có đôi khi nó niêm phong trí nhớ cất vào kho vài năm, có đôi khi chỉ một thời gian ngắn. Chỉ cần có cơ

hội thích hợp, tiềm thức sẽ tìm cách nói cho ta biết hết thảy những chuyện đã phát sinh." Oswald lý giải rất chi tiết cho Lạc Tranh hiểu.

Lạc Tranh khẽ thở dài, đến giờ nàng mới biết thì ra tiềm thức của con người lại mạnh mẽ đến vậy.

"Bác sỹ Oswald nếu đã hiểu rõ tình hình của Liệt như vậy, chẳng lẽ không có phương pháp trị liệu sao?"

Bác sỹ Oswald có chút tiếc nuối lắc đầu, "Cơ chế tự bảo vệ của Liệt quá mạnh mẽ, ngoại trừ kéo dài thời gian quan sát cùng một số biện pháp hỗ trợ tâm lý, không có mấy cách để tác động. Luật sư Lạc, tôi nghĩ cô cần phải hiểu rõ, bệnh tâm lý không phải là một chứng bệnh thông thường, có thể uống thuốc, châm cứu là sẽ khỏi. Phải nói rằng, phòng tuyến tâm lý của Liệt quá mạnh, căn bản không tiếp nhận sự trị liệu của tôi."

Lạc Tranh không nghĩ tới chuyện lại như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói, "Nhưng mà, hôm nay Liệt nhìn thấy vết thương của tôi thì có phản ứng."

Bác sỹ Oswald nghe vậy cũng không lấy làm kinh ngạc, nhẹ nhàng nói, "Luật sư Lạc, thực ra Liệt khi nhìn thấy máu cũng có phản ứng, điều này có lẽ liên quan tới cái chết của Vũ. Lúc đầu, tôi cũng nghĩ rằng việc điều trị có hy vọng. Nhưng mà dần dần tôi phát hiện mọi chuyện vẫn như cũ. Cậu ta ngoài lúc nổi điên, thời gian còn lại đều tự nhốt mình trong thế giới riêng."

Lạc Tranh nghe vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi thất vọng, nàng còn tưởng rằng....

"Chuyện này có liên quan gì tới tiềm thức của cậu ta không?"

"Đó cũng là một dạng biểu hiện của tâm lý, gọi là tâm lý chuộc tội. Bởi Liệt luôn cho rằng cái chết của Vũ có liên quan tới mình, mà thời điểm Vũ ngộ hại cậu ta lại không có mặt ở đó nên không có cơ hội cứu Vũ. Tự nhiên cậu ta sẽ vô thức sinh ra một loại ý muốn chuộc tội. Nói cách khác, khi nhìn thấy tay cô đổ máu, cậu ta sẽ sợ nhưng đồng thời cũng rất muốn bảo vệ cô, giống như bảo vệ kẻ yếu vậy. Lúc này suy nghĩ của Liệt sẽ trở lại thời điểm bốn năm trước, bởi vì cậu ta sẽ cảm thấy là mình đang cứu Vũ." Oswald giải thích.

Lạc Tranh nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu...

Chương 107: Đêm triền miên

Đêm xuống, Lạc Tranh cố gắng lắm mới có thể tắm xong, phải giơ cao một tay khi tắm thực sự là chuyện vô cùng khốn khổ.

Vừa vào đến phòng làm việc chuẩn bị bật máy tính lên, Lạc Tranh thấy trên cửa kính thoáng hiện lên ánh đèn pha xe hơi báo hiệu Louis Thương Nghiêu đã trở về, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một chút căng thẳng.

Lạc Tranh thầm nhủ chỉ cần chú tâm làm việc của mình là được rồi. Lúc này, mối quan tâm hàng đầu của nàng là tình hình của Liệt. Biết rõ nguyên nhân bệnh của cậu ta, cho dù thế nào đi nữa nàng cũng sẽ nghĩ cách chữa khỏi bệnh cho Liệt.

Lạc Tranh cũng không biết, hành động của nàng lúc này có phải một dạng tâm lý chuộc tội hay không nữa.

Tất cả tư liệu nàng tìm kiếm hiện giờ đều liên quan đến bệnh tình của Liệt. Trong lúc còn đang mãi tìm kiếm thông tin, cửa phòng làm việc liền bị đẩy bật ra, không khó nhận ra hành động đẩy cửa này khá thô lỗ.

Lạc Tranh vô thức nhíu mày, không cần nghĩ cũng biết là ai vừa bước vào, nàng chậm rãi lên tiếng, "Xin anh lần sau gõ cửa trước khi vào!"

Louis Thương Nghiêu dường như không nghe thấy lời nàng, sải bước tiến về phía trước, dừng lại trước mặt Lạc Tranh, lạnh lùng nói, "Ai cho phép cô qua bên kia?"

Đôi mắt Lạc Tranh vẫn chăm chú nhìn màn hình như trước, bàn tay bị thương để xuống phía dưới, nàng chỉ dùng một tay để ghi chép lại những điều quan trọng, khẽ đáp lại giọng nói lạnh lùng của hắn bằng sự hờ hững.

"Không có ai cho phép, tôi muốn tới thì tới."

Louis Thương Nghiêu thấy nàng hờ hững như vậy, lửa giận lại

càng bùng lên, giọng nói mang theo ý mệnh lệnh vang lên, "Tôi cảnh cáo cô, về sau không cho phép tới gần lâu đài nửa bước."

Lời cảnh cáo của hắn rất cuộc cũng khiến Lạc Tranh ngẩng đầu lên. Nàng nhìn hắn, vẻ mặt giống như vừa nghe được một chuyện hết sức buồn cười, nhẹ nhàng nói, "Anh thật kỳ lạ, chẳng lẽ, đó không phải là ý định lúc đầu của anh hay sao?"

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu cơ hồ bị lửa giận thiêu đốt. Người phụ nữ to gan này chẳng những không có chút sợ hãi nào, còn dám dùng thái độ đó để nói chuyện với hắn.

"Cô nói vậy là ý gì?" Hắn gần như nghiến răng mà nói những lời này.

Lạc Tranh rất cuộc cũng ngừng ghi chép tài liệu, khẽ dựa lưng vào ghế, có chút hứng thú khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ tức giận đến mức sắp biến dạng của Louis Thương Nghiêu.

"Anh nên hy vọng tôi tới lâu đài mới đúng. Bởi vì, không phải anh luôn muốn xem tôi bị lương tâm hành hạ thế nào hay sao? Nếu không, tại sao anh lại đưa tôi đi gặp Liệt."

Bàn tay Louis Thương Nghiêu khẽ siết lại thành nắm đấm, đôi mắt thâm thúy sắc bén như chim ưng cũng nheo lại, bắn ra những tia đầy nguy hiểm.

Nhưng mà, Lạc Tranh ngược lại chẳng có chút sợ hãi nào, nàng khẽ đưa tay vén lại mái tóc, so với bộ dạng lửa giận ngút trời của hắn thì nàng lại cực kỳ thông thả bình tĩnh.

"Louis Thương Nghiêu, mục đích ban đầu của anh không phải là muốn hành hạ tôi sao? Bởi vì anh cho rằng, Liệt và Vũ trở thành như vậy, tôi không thể chối bỏ trách nhiệm. Cho nên, anh mới triển khai một loạt hành động trả thù nhằm vào tôi." Nói đến đây, Lạc Tranh khẽ lắc đầu, có chút buồn cười nhìn hắn.

"Nhưng mà Louis tiên sinh, tôi thật sự đang tự hỏi, có phải anh đã xem quá nhiều tiểu thuyết hay phim truyền hình rồi không? Sao lại nghĩ ra mấy cách như vậy để đối phó với tôi? Đầu tiên là quyến rũ tôi, đoạt lấy tôi từ tay Ôn Húc Khiên. Tôi nghĩ anh muốn làm cho tôi yêu anh đến điên cuồng, không cách nào kiềm chế được bản thân,

rồi sau đó anh sẽ tuyên bố hết thảy chỉ là kế hoạch trả thù của mình mà thôi. Sau đó, tôi sẽ cảm thấy cực kỳ đau khổ, sống không bằng chết có phải không?

Louis Thương Nghiêu cắn răng, nhìn nàng chăm chăm.

"Sao vậy, bị tôi nói trúng nên tức giận sao?" Lạc Tranh cười khế, "Rốt cục tôi cũng hiểu được cái câu anh luôn miệng nói rằng tôi cả đời này chỉ có thể ở bên cạnh anh. Anh muốn đem tôi giữ lại bên mình để từ từ hành hạ sao? Hay là hạ nhục tôi? Dùng bệnh tình của Liệt để tra tấn thần kinh tôi? Thật nực cười! Louis Thương Nghiêu, phương thức trả thù của anh chỉ nghĩ được có vậy hay sao?"

"Chết tiệt, cô nói cái gì?" Cơn giận của Louis Thương Nghiêu như muốn bùng nổ. Tâm tư của hắn bị nàng vạch trần, loại cảm giác này khiến hắn thật sự rất khó chịu.

Lạc Tranh khế thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Louis Thương Nghiêu, xem ra anh thật sự không hiểu tôi. Anh có biết bản lĩnh lớn nhất của tôi là gì không?" Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn, cười khế, "Con người tôi trước giờ đều không thích thuận theo tình thế. So với việc thích ứng với hoàn cảnh, tôi lại càng thích đi thay đổi hoàn cảnh hơn. Bởi tôi thích thay đổi hoàn cảnh cho nên mới được người ta gọi là hoa anh túc độc." Ba từ cuối cùng, nàng nhấn mạnh từng lời vô cùng rõ ràng.

"Cô cho rằng, tôi sẽ để cô đắc ý như vậy?" Louis Thương Nghiêu rốt cục mở miệng, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn nàng nói.

"A, tốt nhất anh đừng để cho tôi đắc ý như vậy. Bởi vì, cuộc sống quá mức an nhàn khiến tôi cảm thấy rất buồn chán." Lạc Tranh ngược lại không hề tỏ ra khó chịu, thái độ cực kỳ nhẹ nhàng tự nhiên, so với bộ dạng những người phụ nữ bị sự trả thù của đối phương làm cho sợ hãi đến khóc sưng mắt thì đáng vẻ bình thản của nàng càng khiến cho hắn tức giận hơn.

Khế đưa tay chống cằm, nàng nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Anh muốn trả thù thế nào là chuyện của anh, tôi rất thích cùng anh đấu trí đấu sức, như vậy thì mới thú vị. Cuộc sống đã đủ nhàm chán rồi, tôi không thể để cho bản thân mình cũng trở nên nhàm

chán như vậy được."

"Cô muốn gây dựng sự vui vẻ cho bản thân trên nỗi đau của Liệt?" Ánh mắt Louis Thương Nghiêu lúc này cơ hồ toé lửa, dường như có thể thiêu nung cháy thành tro bụi.

Lạc Tranh nghe vậy, vẻ mặt có chút khó hiểu. "Tôi đâu có, anh không thể nói một cách vô trách nhiệm như vậy được. Ông chủ lớn của tôi. Tôi cũng không ngại nói cho anh biết..." Nói đến đây, ánh mắt của nàng liền khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường thấy, "Anh không phải muốn giữ tôi lại bên mình để trả thù hay sao? Cũng được đó! Tôi ngược lại sẽ không rời khỏi anh. Tôi chính là muốn cho anh thấy tôi làm thế nào để Liệt trở lại khoẻ mạnh như trước."

Louis Thương Nghiêu bị vẻ mặt đầy nghiêm túc của nàng làm cho sững sốt, hần chăm chú nhìn nàng hồi lâu, dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

"Tôi cảnh cáo cô, nên sớm từ bỏ ý nghĩ điều khiển tâm tư của Liệt đi! Cô cách xa Liệt ra một chút, nếu không..." Hần vừa nói vừa giận dữ bước tới, bàn tay to nắm chặt lấy cổ tay nàng hung hăng siết mạnh, bất ngờ nhìn thấy trên tay quần đầy băng gạc, câu nói sắp thốt ra liền nuốt trở lại...

Hần vốn rất tức giận, nhất là khi nghe được câu nói cuối cùng bằng giọng điệu vô cùng đõng dạc của Lạc Tranh. Ngay cả bác sĩ tâm lý nổi tiếng thế giới còn không trị liệu được bệnh tình của Liệt, nàng dựa vào cái gì mà dám chắc chắn như vậy. Khả năng duy nhất chính là nàng muốn đem Liệt làm trò tiêu khiển để phản kháng lại hành vi giam cầm của hần đối với nàng.

Nhưng...

"Tay của cô sao lại thành thế này?" Hần đột nhiên chuyển hẳn thái độ, thanh âm cũng dịu lại rất nhiều, đôi mắt cũng trở nên nhu hoà hơn.

Lạc Tranh không ngờ tới hần sẽ có hành động này, dưới tình thế cấp bách đương nhiên lực tay của hần sẽ mạnh hơn bình thường. Lực tay của hần siết lại khiến nàng đau tới nhú máu.

"Hai anh em các người đều muốn lấy mạng tôi sao? Đau quá!"

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, đậy mắt xẹt qua một tia đau lòng, vội vàng buông tay ra, như có điều suy nghĩ nhìn nàng, "Là Liệt làm cô bị thương?"

"Anh đang quan tâm tôi? Thật sự không dám tin!" Lạc Tranh trừng mắt liếc hắt một cái, xoa xoa cổ tay đau nhức, "Không phải anh hận tôi lắm à? Tôi bị thương như vậy chẳng phải là tốt hơn sao? Cho dù hôm nay tôi chết, anh cũng nên vui mừng mới phải?"

"Ai nói cô chết sẽ khiến tôi vui mừng?" Louis Thương Nghiêu nghe nàng nói vậy, hàng lông mày hơi chau lại, cao giọng lên tiếng.

Lạc Tranh thực bị những lời này làm cho sửng sờ, vô thức ngẩng đầu nhìn Louis Thương Nghiêu, cẩn thận quan sát nét mặt hắt hờn mới phát hiện ra vẻ cương nghị trên nét mặt rắn rỏi kia hoàn toàn đối lập với đôi môi kiều bạc. Nàng biết rõ mỗi khi hắt hờn phận nộ hay chế nhạo người khác thì đôi môi mỏng kia thường hay cong lên như vậy, mà nàng cũng bao lần mê loạn bởi sự ấm áp cùng nhiệt tình của nó...

A, nàng lại nghĩ cái gì thế...

Louis Thương Nghiêu cũng nhận ra nét nghi hoặc trong ánh mắt nàng, đôi mắt thâm thúy của hắt hờn cũng trở nên hơi mất tự nhiên, khẽ chớp mắt rồi bổ sung thêm một câu.

"Ý của tôi là, tôi sẽ không để cho cô chết một cách dễ dàng. Như vậy khiến cô quá được lợi rồi!"

Lạc Tranh trừng mắt liếc hắt một cái, người đàn ông này đúng là cực kỳ nhàm chán.

"Tôi thực sự khiến anh căm hận tới vậy? Bây giờ là xã hội pháp trị, anh hại nhiều người như thế, lại còn giết Tề Lê ngay trước mặt tôi. Anh thực sự tin rằng mình có thể một tay che trời hay sao?"

"Cô cho rằng, luật pháp là vạn năng?" Louis Thương Nghiêu nghe xong, có chút buồn cười nhìn nàng, vẻ mặt so với lúc trước có gì đó rất lạ.

"Cô đã tới Macau, hẳn phải hiểu rõ trên đời này có rất nhiều chuyện luật pháp không thể tác động tới được."

"Tôi tin, đặc biệt là đối với người có dòng máu vương thất như anh, chẳng qua là nhờ vận khí tốt mà thôi, nhưng điều đó cũng không

có nghĩa là anh muốn làm gì thì làm." Lạc Tranh cười lạnh nhìn hẳn, "Anh đừng quên, tôi chính là nhân chứng đã tận mắt chứng kiến anh giết người. Tốt nhất anh nên giết tôi đi. Nếu không, tôi sẽ tố cáo anh!"

"Cô cho rằng mình có cơ hội đó sao?" Louis Thương Nghiêu không buồn đếm xỉa tới lời nàng. Đối với sự đe dọa vừa rồi của Lạc Tranh, hẳn chỉ coi như vừa nghe được một truyện cười mà thôi.

"VẬY anh cứ thử xem!" Lạc Tranh đương nhiên cũng không chịu nhượng bộ, khẽ cười nhẹ, ánh mắt trong trẻo nhưng cực kỳ lạnh lùng, "Anh luôn cho rằng, Tề Lê đáng chết. Nhưng dù cho Tề Lê có một vạn lý do đáng phải chết thì cũng không đến lượt anh quyết định vận mệnh của chị ta. Bốn năm, Vũ đã chết bốn năm rồi, Liệt lại trở thành người như vậy. Mà bốn năm nay, anh cũng không ngừng trả thù, vạch ra vô số kế hoạch tinh vi. Chẳng lẽ, đó là mục đích lớn nhất của cuộc đời anh? Anh cho rằng, nếu Vũ biết chuyện anh làm sẽ có thể thanh thản nhắm mắt hay sao? Anh..."

"Im miệng!" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng cắt ngang lời nàng, đôi mắt sắc bén như chim ưng khẽ nheo lại, nhìn nàng chằm chằm, "Cô biết không, lúc đầu tôi vốn rất muốn buông tha cho cô, toàn tâm toàn ý tập trung trị liệu căn bệnh của Liệt. Nhưng mà khi tôi nhìn thấy Liệt mỗi ngày lại nổi điên lên như vậy, tôi lại cảm thấy thống hận các người. Mỗi lần Liệt đem những vật cứng rắn hay sắc nhọn tự làm tổn thương mình, tôi lại càng thêm hận các người. Cho nên, tôi không thể tha thứ, không ai trong các người đáng được tha thứ!"

Lạc Tranh nghe những lời của hẳn, trong lòng không khỏi bị chấn động. Nhất là nhìn vào ánh mắt hẳn lúc này, cương nghị lạnh lùng nhưng lại lộ ra sự tuyệt vọng đến cực điểm.

Ánh mắt của hẳn, làm nàng đau lòng...

Đúng vậy, trong lòng nàng rất đau, nhất là khi biết bản thân mình đã yêu người đàn ông bất trị này.

Lạc Tranh cũng không nói gì nữa, khẽ liếm cánh môi có chút khô ráp, cảm giác tâm tình đang không ngừng trùng xuống. Nàng khẽ dời đi ánh mắt, thở dài một tiếng.

Một lúc lâu sau...

"Chẳng lẽ, anh thật sự muốn cả đời này đều như vậy?" Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, còn có chút gì đó yếu ớt, chút gì đó...ấm áp, không giống với những người phụ nữ khác. Nghe những lời sau cùng của hắn, nàng thực cảm thấy hoảng sợ, lại có một chút oán hận cùng đau lòng vì hắn.

"Thương Nghiêu, tôi không quan tâm anh sẽ xử trí tôi thế nào, tôi chỉ hy vọng anh cho tôi một chút thời gian. Tôi thật sự muốn giúp Liệt bình phục trở lại."

Hai từ "Thương Nghiêu" kia khiến cho tâm tình sắt đá cùng lạnh lùng của Louis Thương Nghiêu thoáng bị giật mình mà buông lỏng. Bàn tay vốn đang siết lại thành nắm đấm cũng buông ra, ngón tay thon dài hơi nhúc nhích, đưa mắt nhìn về Lạc Tranh ở trước mặt. Người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp lại vô cùng thông tuệ trước mặt hắn vẫn rất bình tĩnh khiến hắn không khỏi cho là mình vừa nghe nhầm.

Cho tới nay, ngoại trừ lúc ở trên giường, quan hệ của hắn và nàng thường rất quái lạ. Chỉ khi nàng cực kỳ tức giận mới lạnh lùng trực tiếp gọi tên của hắn, gọi cả họ tên của hắn mà thôi. Thậm chí, nhiều lúc còn không chút khách khí mà trực tiếp gọi hắn là Louis tiên sinh. Nàng chủ động gọi tên hắn như hôm nay quả thực là lần đầu tiên.

Đương nhiên, không tính đến những lần hắn lừa gạt nàng lúc trước.

Lạc Tranh chăm chú nhìn hắn, không buồn quan tâm ánh mắt sắc bén của hắn đang không ngừng nhìn nàng từ đầu tới chân. Khẽ hít sâu một hơi, nàng cũng không biết hắn đang nghĩ gì nữa, chỉ biết là có thể nói ra ý nghĩ của mình khiến nàng cảm thấy rất thoải mái.

"Cô dựa vào cái gì mà cho rằng mình sẽ giúp được Liệt?" Một lúc sau Louis Thương Nghiêu mới lên tiếng, không khó nhận ra, hắn cũng đã cân nhắc khá lâu.

Lạc Tranh nhẹ nhàng đáp lại, "Tôi nghĩ, trên đời này ngoài anh ra, người muốn giúp Liệt nhất chính là tôi. Tôi biết anh sẽ cho rằng đây là một dạng tâm lý chuộc tội. Đúng vậy, tôi chính là cảm thấy đau

lòng vì Liệt, điểm này tôi cũng không phủ nhận. Chính vì như thế, tôi mới càng toàn tâm toàn ý muốn giúp Liệt khôi phục lại như lúc trước. Như vậy, cảm giác đau lòng của tôi sẽ giảm đi một chút. Nếu như, anh cho rằng như vậy còn chưa đủ thì cùng lắm nếu như Liệt cả đời này như vậy, tôi cũng sẽ chăm sóc cậu ấy cả đời."

Louis Thương Nghiêu thực sự bị những lời này của nàng làm cho kinh ngạc, hẳn không thể tin nổi mà nhìn nàng, giống như nhìn người ngoài hành tinh vậy. Hẳn cũng không ngờ tới nàng lại nói thẳng thắn đến thế, cũng không ngờ tới nàng lại chủ động thừa nhận lỗi lầm của mình, lại càng không ngờ tới nàng sẽ kiên quyết như vậy.

Cho tới giờ, hẳn vẫn luôn tin rằng phụ nữ chỉ giỏi nói miệng mà thôi, họ luôn tỏ ra vẻ mềm đạo đáng yêu hay đáng thương trước mặt người khác. Nhưng mà nàng thì ngược lại, nàng thực sự không giống với những người phụ nữ khác. Những phụ nữ ở bên cạnh hẳn từ trước tới giờ nếu không nguy trang thì cũng cực kỳ giả tạo. Nhưng nàng lại cực kỳ chân thật, một là một, hai là hai, sai chính là sai, đúng sẽ nhất định vì bản thân mình mà tranh luận. Nàng cho tới giờ cũng không hề che giấu việc căm hận người nào, cũng không che dấu quyết tâm muốn giúp đỡ người nào.

Vậy còn...

Trái tim của nàng?

Nàng có thể che dấu việc thích một người hay không?

Mà hẳn, ở trong lòng của nàng rốt cuộc chiếm vị trí thế nào?

Louis Thương Nghiêu đột nhiên bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười. Nàng là người phụ nữ của hẳn, cho dù trong lòng nàng không có hẳn thì cũng vĩnh viễn đừng mong rời khỏi hẳn. Nếu trong lòng nàng dám có gã đàn ông khác, hẳn sẽ khiến cho gã đó sống cực kỳ khổ sở.

Không rõ ý nghĩ này xuất phát từ việc muốn trả thù hay là từ trái tim của hẳn nữa. Tóm lại, hẳn không cho phép nàng thuộc về người đàn ông khác. Chỉ đơn giản như vậy!

Nét mặt cương nghị của Louis Thương Nghiêu khiến người ta không thể đoán được hẳn đang nghĩ gì. Hẳn cũng không nói lời nào,

chỉ xoay người ngồi xuống sofa, nhìn nàng một lúc lâu sau, khẽ ra lệnh.

"Cô qua đây!"

Lạc Tranh nghe vậy, có chút suy nghĩ rồi cũng bước về phía hắn.

Louis Thương Nghiêu bất ngờ kéo lấy bàn tay không bị thương của nàng khiến nàng ngồi xuống cạnh hắn, có chút không vui nhíu mày, "Miệng vết thương rất sâu sao?" Nhất định là rất sâu, nếu không nàng sẽ không phải băng toàn bộ bàn tay như vậy. Trái tim hắn, giống như bị một lưỡi dao bén nhọn xẹt qua, mơ hồ dâng lên một cảm giác đau đớn.

Lạc Tranh có chút sững sờ, hắn không hề nổi giận cũng không phản bác lại lời nàng sao? Chẳng lẽ hắn đã đồng ý? Nàng bán tín bán nghi nhìn lại hắn thật kỹ nhưng xem ra hắn thật sự đồng ý với nàng.

Từ lúc ngồi xuống bên cạnh Louis Thương Nghiêu, nàng cũng không cố gắng gặng hỏi thêm gì nữa. Đối phó với mẫu đàn ông tâm tư khó nắm bắt như hắn, phải biết lúc nào nên giả ngốc. Bằng không, một giây sau không biết hắn sẽ lại thế nào, không chừng còn có thể thay đổi hoàn toàn ý định.

"Miệng vết thương không sâu thì sẽ không phải quấn băng như cái bánh bao thế này." Lạc Tranh khôn khéo dựa vào lời nói của hắn để thăm dò tình hình.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu vẫn khó nắm bắt như trước, hắn cũng không nói gì, chỉ xoay người cầm lấy hộp cứu thương.

Lạc Tranh thấy vậy vội lên tiếng, "Đã băng rất cẩn thận rồi, anh còn muốn làm gì?"

"Không phải vừa mới tẩm hay sao?" Hắn khẽ liếc nhìn nàng, "Thật đúng là tay chân vụng về mà!"

Lúc này Lạc Tranh mới phát hiện ra, băng gạc đã sớm bị nước thấm ướt từ khi nào. Vừa nãy chỉ mãi lo đấu khẩu với hắn nên nàng không hề nhận ra điều đó.

Louis Thương Nghiêu kéo bàn tay bị thương của nàng về phía

mình, cầm lấy kéo, có chút dè dặt cắt bỏ băng gạc, rồi gỡ ra từng vòng băng quấn. Động tác cùng ánh mắt của hắn có gì đó rất khác lạ, lại cực kỳ nhẹ nhàng như sợ làm nàng đau vậy.

Nhìn thấy phần băng gạc ở giữa vết thương đã sớm bị máu thấm đỏ, mi tâm của Louis Thương Nghiêu khẽ nhăn lại. Lúc tháo hết lớp băng cũ ra, hắn mới có thể nhìn rõ ràng vết thương trên tay nàng.

Vết thương này nằm ngay giữa lòng bàn tay. Nhìn vào bàn tay nhỏ bé vốn cực kỳ mềm mại của nàng lúc này thật khiến người ta cảm thấy đau lòng bởi miệng vết thương cực kỳ đáng sợ. Louis Thương Nghiêu bất giác nín thở, nhìn vết thương của nàng, hắn còn cảm thấy đau đớn hơn cả lúc bản thân mình bị thương.

Lạc Tranh nhìn thấy mi tâm của hắn khẽ nhíu lại, thực không biết hắn đang suy nghĩ gì. Nàng cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng theo dõi tình hình.

Thuốc sát trùng nhẹ nhàng chảy vào vết thương, cảm giác lạnh buốt cùng đau nhức kích thích thần kinh khiến cho Lạc Tranh khẽ run lên. Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, "Vết thương lớn như vậy nhất định sẽ rất đau. Thật may là không bị tổn thương tới gân cốt. Nước thuốc sẽ khiến vết thương hơi khó chịu, cô cố chịu đựng một chút, tôi sẽ gắng nhẹ tay hơn."

Lạc Tranh cắn cắn môi, không biết tại sao, trong lòng nàng lúc này lại dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Bàn tay mặc dù đau nhức nhưng vẫn không khó để cảm nhận được đầu ngón tay của hắn đang rất nhẹ nhàng. Hắn thật sự sợ làm đau nàng sao?

Lạc Tranh bất giác nhìn sửng gương mặt của hắn. Lúc này hắn đang tập trung tinh thần xử lý miệng vết thương trên tay nàng, đầu hơi cúi xuống khiến cho ngũ quan cân đối trên gương mặt cương nghị của hắn như ẩn hiện dưới ánh đèn nhu hòa trong phòng, toả ra sự mê hoặc khiến nàng nhìn đến mê mẩn. Hắn thật sự hận nàng sao? Lạc Tranh đã không còn là cô thiếu nữ mới lớn hay mơ mộng nữa. Nhưng vì cái gì nàng vẫn luôn có một cảm giác mơ hồ là hắn thật sự rất quan tâm tới mình.

Cho tới giờ, Lạc Tranh cũng chưa từng nghĩ tới việc hận hấn. Tuy hấn đã làm rất nhiều chuyện xấu xa cùng độc ác, nhưng nàng lại vẫn cứ vô vọng mà yêu hấn. Có phải vì thế nên nàng mới có thể tha thứ hết cho những chuyện hấn đã làm hay không?

Người đàn ông đang ngồi trước mặt nàng là thật, ánh mắt đầy chân thành của hấn cũng là thật, động tác nhẹ nhàng của bàn tay hấn cũng là thật, mà ngay cả mùi hoắc hương thoang thoảng kia cũng cực kỳ chân thực.

Một ngọn lửa âm thầm hâm nóng bầu không khí trong không gian chỉ có hai người họ. Dòng máu trong người Lạc Tranh lúc này như đang chảy ngược lại, sôi trào tựa những con sóng dữ. Ánh mắt nàng lúc này đã không cách nào dời đi nơi khác, tâm tình cũng trở nên hỗn loạn khi ở gần hấn như vậy. Chỉ cần nhìn hấn, nàng sẽ lại vô thức nhớ tới những lúc hấn ở trong cơ thể nàng, từng nhịp lúc nhanh lúc chậm, kích động điên cuồng hoặc dịu dàng vỗ về cho tới khi thân thể mềm mại của nàng co rút lại...

Trời ạ...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy mặt đỏ rực, tim đập loạn lên. Sao nàng có thể nghĩ tới những chuyện như vậy?

Dường như có thần giao cách cảm, Louis Thương Nghiêu cũng ngẩng đầu lên. Vết thương trên tay nàng đã được băng lại cẩn thận, cho nên lúc này ánh mắt hấn cùng nàng tự nhiên mà giao nhau, mùi hương thơm ngát trên cơ thể nàng không ngừng phiêu tán trong

không trung, kích thích từng giác quan của hấn, khiến hấn lại nhớ tới những lần điên cuồng quấn lấy nàng lúc trước. Lúc này chỉ còn sự rung động của hai trái tim khiến cho hấn và nàng quên đi cả bản thân mình.

Nếu như, thời gian có thể ngừng lại...

Nếu như, tình yêu trở nên đơn giản một chút...

Louis Thương Nghiêu cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, giằng co hồi lâu, hô hấp của hấn bắt đầu trở nên gấp gáp. Hấn muốn nàng, ngay bây giờ!

Lạc Tranh bị hấn nhìn chăm chăm khiến cho toàn thân cảm thấy

mất tự nhiên. Nàng cảm thấy bầu không khí có gì đó khác lạ liền vội dờn ánh mắt đi nơi khác. Vừa muốn quay đi liền bị bàn tay to lớn của hấn vươn tới ngăn lại, đem nàng giữ chặt lấy, ôm vào lòng. Cả quá trình này hấn cũng không hề nói một lời.

Lạc Tranh chợt cảm thấy nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, là một cảm giác hoảng loạn, cùng một loại cảm xúc rất khó biểu đạt. Nàng cùng hấn quan hệ cũng không phải chỉ một, hai lần. Nhưng mà hôm nay, loại cảm giác hiện giờ khiến nàng thực sự rất xa lạ, nhất là vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu, ánh mắt của hấn vô cùng nghiêm túc cùng thâm tình, giống như đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới đưa ra quyết định. Cánh tay hấn ôm lấy nàng cũng cực kỳ mạnh mẽ, dường như không muốn buông nàng ra vậy.

Cảm giác này khiến cho Lạc Tranh không cách nào khống chế mà trầm luân vào đó. Gương mặt nàng rúc vào trong ngực hấn, có chút thoải mái khẽ thở dài. Bộ ngực rắn chắc với làn da ngăm khoẻ khoắn kia càng lúc càng nóng lên khiến nàng cảm nhận được thân thể hấn cũng như nàng đang không ngừng bị lửa thiêu đốt, sự áy náy trong lòng hoàn toàn bị tiếng tim đập loạn nhịp lấn át.

Giờ khắc này, hai tâm hồn dường như hoà làm một...

Một lúc sau, Louis Thương Nghiêu khẽ nắm chặt lấy bả vai nàng, khiến nàng hơi lùi về phía sau một chút để hấn có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng kia. Ánh mắt của hấn cũng rực lửa nhưng thân thể lại không hề nhúc nhích.

Lạc Tranh còn tưởng rằng hấn sẽ đẩy nàng ra. Giờ khắc này, nàng thực sự sợ hấn sẽ rời đi, nhưng đầu ngón tay của hấn siết lấy bờ vai nhỏ khiến nàng có thể cảm nhận được thân thể của hấn đang vì cố gắng áp chế dục vọng mà khẽ run lên.

Ánh mắt của hấn sâu thẳm tựa những vì sao trên bầu trời đêm. Ánh mắt hấn nhìn nàng tràn ngập sự bá đạo cùng cương chế khiến nhịp tim của nàng càng lúc càng đập loạn lên. Hấn vẫn đang quan sát nàng, liên tục quan sát nàng!

Liền đó, hấn dường như không cách nào khống chế được bản thân mình thêm nữa, khẽ thở dốc, túm chặt lấy nàng, điên cuồng hôn

lên đôi môi ngọt ngào.

Nàng có thể cảm nhận được sự giận dữ từ nụ hôn của hắn. Hắn chắc hẳn đang rất phẫn nộ với hành vi của bản thân mình. Nàng là người hấn hận, hắn không nên có những hành vi mất khống chế như vậy mới đúng.

Cuối cùng, bàn tay hắn cũng buông bỏ vai nàng ra, nhưng đôi mắt vẫn lưu luyến không rời mà dán vào thân hình nàng, cũng không để nàng rời đi. Hắn đưa tay đem khoá kéo trước ngực áo của nàng kéo xuống, sau đó đem toàn bộ y phục của nàng đẩy xuống tận eo khiến cho phần ngực của nàng hoàn toàn lộ rõ trước mặt hắn. Hai tay hắn để sát hai bên người nàng, khẽ đẩy nàng về phía mình.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên chút phức tạp, sau đó cúi đầu, đôi môi nóng bỏng của hắn từ cổ nàng hôn xuống, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích, liếm mút khiến một dòng khoái cảm tựa điện giật lan khắp toàn thân nàng. Bàn tay không bị thương của nàng cũng vô thức vòng qua cổ hắn, đầu ngón tay lùa vào mái tóc đen rậm kia, nhiệt tình đáp lại người đàn ông mà nàng yêu.

Louis Thương Nghiêu đã không cách nào kiểm soát được tâm tình đầy mâu thuẫn của mình, hắn rất muốn, rất muốn đẩy người phụ nữ trong lòng ra nhưng lại không có cách nào cưỡng lại sự quyến rũ của nàng...

Cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau đớn này thực sự kích thích dục vọng của con người không ngừng tăng vọt. Nhưng với Lạc Tranh mà nói vẫn còn chưa đủ. Hắn là người đàn ông mà nàng yêu, thứ nàng muốn không phải chỉ có sự hoà hợp về thể xác mà còn là sự tương thông về tâm hồn. Nhưng nàng biết rõ đó là chuyện không thể. Trên người nàng lúc này chỉ còn lại cảm giác trống rỗng mà chỉ có hắn mới có thể lấp đầy. Vì vậy nàng chủ động cầm tay hắn đặt lên ngực mình, hy vọng có thể tiến thêm một bước, bổ sung sự trống rỗng trong lòng do nỗi đau kia gây ra.

Louis Thương Nghiêu không kìm lòng nổi càng thêm chìm đắm, hắn thực sự càng lúc càng thấy khinh bỉ chính mình, nhưng mà nếu đã không cách nào khống chế được bản thân thì hắn cũng không để

cho nàng được đặc ý.

Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, há miệng ngậm lấy nụ hồng trên ngực nàng, ra sức mút vào, bàn tay cũng không chút khách khí xoa nắn bầu ngực tròn đầy mềm mại, kích khởi từng đợt khoái cảm trên thân thể nhỏ bé.

"Uhm.. .đừng..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy như tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực, dưới sự khiêu khích mãnh liệt của hắn, đầu nàng hơi ngửa ra sau, đôi mắt đã sẫm mờ mịt màn sương, cái miệng nhỏ nhắn khẽ bật ra những tiếng thân ngâm mất hồn.

Ngắm nhìn bộ dạng khó chịu của Lạc Tranh, tâm tình phức tạp của Louis Thương Nghiêu mới được buông lỏng đôi chút, hắn thừa nhận loại tâm lý này cực kì biến thái, nhưng mà hắn thích.

Khẽ nhếch môi nở nụ cười hài lòng, Louis Thương Nghiêu đưa tay cởi đi quần áo trên người nàng, bởi vì một tay của Lạc Tranh bị thương nên cũng không có gì cản trở hắn hành động. Bàn tay to của hắn khẽ tách hai chân nàng ra, gò má cương nghị cũng thuận thế trượt xuống, chôn vùi giữa đôi chân ngọc của nàng...

Khi lửa nóng từ đầu lưỡi hắn công chiếm nơi tư mật, thân thể Lạc Tranh khẽ run lên, liền sau đó, nàng thờ dốc vì khó chịu, bàn tay nhỏ nhắn không bị thương nắm chặt lấy cổ áo hắn, cái miệng nhỏ cũng không ngừng rên rỉ.

Lạc Tranh cảm thấy một cảm giác tê dại đến cực độ do sự liếm mút của hắn đem lại nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân nàng, khiến nàng không thể kìm nén mà bật ra những tiếng thờ dốc.

Hắn thực xấu xa, biết rõ làm vậy sẽ khiến nàng không chịu nổi mà vẫn cố tình hành hạ nàng...

Đương nhiên, Louis Thương Nghiêu cũng cảm nhận được thân thể nàng không ngừng căng lên cùng run rẩy, hắn càng thêm hài lòng tiếp tục tra tấn nàng, muốn lấy được hết thảy tiếng ngâm nga mê người từ cái miệng nhỏ xinh kia.

Bởi biết rõ tay nàng bị thương nên hắn cũng không làm khó nàng mà tự trút bỏ quần áo của mình, bàn tay to không ngừng sờ trớn

khấp thân thể nàng, hấn khẽ ưỡn cao thân người.

Lạc Tranh bị cự thú hiện ra trước mắt làm cho sợ hết hồn. Nàng không dám nghĩ tới hấn lại có thể nổi hứng nhanh đến vậy, xấu hổ vội quay khuôn mặt nhỏ tránh đi, lại nghe thấy tiếng cười thoải mái bật ra từ cổ họng hấn khiến nàng càng cảm thấy mất mặt.

Ôm nàng lên, vật nam tính cứng rắn nóng bỏng như lửa khẽ chạm vào nơi mềm mại tư mật của nàng, nhưng hấn cũng không vội vàng tiến vào mà ngược lại càng cố ý liếm láp khiến cho hạ thân nàng càng thêm ẩm ướt rồi mới đột ngột tiến mạnh vào...

Lạc Tranh khẽ ngửa đầu về phía sau, khó có thể kìm nén tiếng kêu đầy kinh hoàng, thừa nhận trong cơ thể bị một vật cứng rắn xâm nhập đến tận cùng, tựa như muốn đem thân thể nàng nối liền thành một thể. Ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé của nàng dùng sức bám lấy khuỷu tay rắn chắc của hấn, cảm thụ được từng nhịp đập mạnh mẽ trong cơ thể hấn.

"Tranh.." Dáng vẻ mê người của nàng khiến hấn mất đi lý trí, điên cuồng giữ chặt lấy thân thể mềm mại, từng lời thốt ra vô cùng bá đạo, "...Em là của tôi!"

Hấn cuồn dã ra vào trong cơ thể nàng, cảm nhận được sự nhiệt tình đáp lại của nàng càng thêm hưng phấn mà tăng thêm sức tiến vào hết lần này tới lần khác. Bất ngờ, hấn rút ra khỏi nàng, vòng tay xoay người nàng lại, một tay giữ lấy phần eo nhỏ nhắn, khiến cho cái hông của nàng hơi nâng lên. Ham muốn tràn ngập trong đáy mắt, hấn cúi đầu, hé miệng tiếp tục tận tình liếm mút nơi tư mật.

"A..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, sự kích thích điên cuồng tràn ngập thân thể nàng, tựa như những cơn sóng khổng lồ bao trùm lên thân hình nhỏ bé.

Louis Thương Nghiêu vẫn xấu xa như trước, giữ chặt lấy thân thể nhỏ bé đang không ngừng vặn vẹo vì khó chịu của nàng, càng điên cuồng liếm mút bừa bãi hơn trước, "Nhiệt tình như vậy? Muốn sao?" Lời nói tà mị đầy vẻ hài lòng vừa thốt ra, hấn quỳ gối ưỡn thẳng người lên, từng giọt mồ hôi ướt đẫm lồng ngực vạm vỡ khoan khoái chảy xuống phần lưng trắng nõn của nàng.

Lạc Tranh khó chịu càng thêm cong người, tuy biết người đàn ông nàng yêu đang ở phía sau, nhưng những lời đáng xấu hổ như vậy sao có thể mở miệng, nàng chỉ có thể ụp khuất chày nước mắt.

Louis Thương Nghiêu thấy vậy, bất chấp sự khó chịu của nàng, lại càng cố tình đùa giỡn hơn nữa, "Không chịu nói sao?" Nhìn vẻ mặt đầy mê đắm của nàng lúc này, một cảm giác ngọt ngào cùng thống khổ làm say lòng hắn, "Không chịu nói, vậy cũng đừng trách tôi."

Nói xong, bàn tay hắn vươn ra, nắm lấy bầu ngực căng tròn của nàng, tận tình xoa nắn còn tay phải thì xấu xa xâm nhập hoa cốt, tìm kiếm vị trí mẫn cảm nhất của nàng. Lạc Tranh sao có thể chịu nổi sự khiêu khích của kẻ dày dặn kinh nghiệm như hắn, thân thể càng thêm khó chịu, tiếng thân ngâm trong cái miệng nhỏ dường như đã biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào cùng tiếng khóc sục sùi.

"Bảo bối, nói cho tôi biết, có muốn hay không?" Vừa nói dứt lời, tay phải của hắn càng thêm làm càn, ngón tay thon dài thăm dò vào bên trong, tăng tốc ra vào dày vò nàng, tay trái cũng cuồn cuộn đã nắn bóp bầu ngực khiến cho nàng bị kích thích mạnh hơn.

Lý trí của Lạc Tranh đã không thể nào khống chế nổi bản thân nữa, giọng nói yếu ớt cũng trở nên đứt quãng, "Thương... Nghiêu, tôi muốn...tôi muốn anh...A..."

Mới nói được một nửa, người đàn ông phía sau đã không thể kìm chế thêm nữa, đột ngột động thân, từ phía sau tiến vào cơ thể nàng, hung hăng luật động. Tiếng thờ gấp gáp của Lạc Tranh liền biến thành tiếng hét. Nàng chỉ cảm thấy đục vọng tăng vọt, một cảm giác tê dại từ bên hông xông tới, mà Louis Thương Nghiêu thì ôm chặt lấy nàng, hạ thân vẫn không ngừng nghỉ chút nào mà điên cuồng thẳng tiến, bàn tay kia không ngừng dấy lên đục hoá nơi ngực nàng, ngọn lửa nóng bỏng không ngừng thiêu đốt thân thể, khiến nàng không kìm chế được mà bật ra những tiếng kêu mê hồn ...

Khi Lạc Tranh cho rằng hết thầy đã kết thúc, ai ngờ hắn vẫn còn cao hứng. Bởi đục vọng dồn nén trong người vẫn chưa được giải tỏa hết, hạ thân hắn vẫn cứng rắn như trước, uy vũ trong cơ thể nàng

mà xâm lược, lúc dịu dàng lúc cuồng dã, thật lâu sau lại tiến mạnh vào nơi sâu nhất, cứ như thế lặp lại nhiều lần, phối hợp với từng động tác, thay đổi các loại tư thế, khiến cho hơi thở của Lạc Tranh càng lúc càng mong manh vô lực.

Đầu lưỡi linh hoạt của hắn lại bắt đầu khơi lên một cơn khát mới...

"Anh thật xấu xa..." Lạc Tranh khẽ lên án hắn, có lẽ do hắn vô tình chạm phải bàn tay đau của nàng, nhưng hắn cũng chẳng cho nàng cơ hội thở dốc, mạnh mẽ tiến vào cơ thể nàng khiến nàng cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại đầy nóng bỏng cùng căng trướng của hắn.

Louis Thương Nghiêu cười tà mị đem nàng một lần nữa xoay lại, trực tiếp áp lên người nàng, đem bàn tay nhỏ bé bị thương kéo lên trên đầu, "Là em xin tôi muốn em, nhanh như vậy đã không chịu nổi?" Bàn tay to của hắn lại kéo cao chân nàng lên. -

"Anh..dâm tặc!" Lạc Tranh chỉ có thể nhân lúc hắn thoáng dừng lại, khôi phục được một chút lý trí nhưng lại nhanh chóng nhận ra hắn vẫn chưa hoàn toàn phóng thích dục vọng bản thân.

Louis Thương Nghiêu khẽ mím môi, nụ cười trên gương mặt càng thêm mờ ám, một tay nắm lấy eo nàng, "Dâm tặc sao?" Hắn cúi đầu kề sát tai nàng cười đầy ác ý.

Sức mạnh khổng lồ lại bất ngờ đánh thẳng vào cơ thể nàng, Louis Thương Nghiêu cười khẽ ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé. Hắn vốn không có ý định kìm chế dục vọng của bản thân, chỉ là sợ miệng vết thương làm nàng đau đớn nên mới ngừng lại cho nàng thở một chút. Không ngờ nàng lại gán cho hắn tội danh như vậy, cho nên hắn càng muốn chiếm lĩnh nàng một cách triệt để hơn.

Lạc Tranh bị hắn đè cứng lại, thấy nụ cười đầy tà ý của hắn, không khỏi có cảm giác không phục, "Có bản lĩnh anh thử ác liệt hơn đi!" Nàng cố gắng áp chế luồng khí nóng rực đang không ngừng trào dâng trong cơ thể, chống lại sự dụ hoặc của những động tác chậm rãi đầy câu dẫn của hắn.

"Ác liệt hơn?" Nụ cười xấu xa trên khóe môi Louis Thương Nghiêu như tăng thêm vài phần, khẽ cắn vành tai nàng, cúi đầu thì

thầm, "Vậy thì...từng cái...đến tận cùng, thế nào?" Nói vừa dứt lời, hấn đột ngột tăng thêm lực, mạnh mẽ tiến sâu vào thân thể nàng.

"Anh..." Lạc Tranh thiếu chút nữa bị hấn làm cho ngất xỉu.

Hấn vĩnh viễn vẫn cứ tà ác như vậy!

Louis Thương Nghiêu cười xấu xa, hài lòng ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng. Động tác ra vào cơ thể nàng của hấn vẫn không hề ngừng lại. Đột nhiên, hấn ôm nàng đứng dậy, khiến cho hai chân nàng vòng qua eo hấn, đi về hướng quầy bar, mở một chai vang đỏ.

"Anh...định làm gì?" Lạc Tranh thực sự sợ hết hồn, lo lắng khi thấy hấn lại bắt đầu một hành động khác lạ. Không phải hấn lại định làm chuyện xấu xa gì đấy chứ?

Louis Thương Nghiêu vẫn không lên tiếng, chỉ khẽ cười nhẹ, đem rượu từ từ đổ lên người nàng, rồi sau đó cúi đầu xuống, mút vào...

Một màn này phải nói là cực kì động lòng người. Trên làn da trắng mịn của nàng, dịch rượu đỏ sóng sánh không ngừng lan rộng, lại thêm thân hình đàn ông cao lớn không ngừng áp sát, cùng với những hành động đầy tà mị của hấn đủ khiến máu trong người như sôi sục.

Lạc Tranh vẫn luôn sợ nhột, mà Louis Thương nghiêu lại không ngừng dụ dỗ gặm cắn thân thể nàng, khiến thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy. Dịch rượu nương theo thân thể nàng chậm rãi chảy xuống, dọc theo bờ ngực đang dính chặt của hai người họ chảy tới chỗ hai thân thể tương liên giao hòa.

"Anh...đủ rồi. Đừng hành hạ tôi thêm nữa!" Lạc Tranh khó chịu mở miệng cầu xin hấn.

"Không phải em muốn kích thích hơn sao?" Louis Thương Nghiêu khẽ lẩm bẩm, cũng không đợi nàng trả lời, liền lấy một cục đá nhỏ trong thùng, đem bỏ vào trong máy xay đá.

"Anh...làm gì..." Lạc Tranh sợ run lên, hạ thân lại liên tục bị sự luận động không ngừng nghỉ của hấn đầu độc khiến cho thần trí của nàng càng lúc càng mơ hồ.

"Cho em... thật thoải mái!" Từng lời của Louis Thương Nghiêu lộ

rõ sự cảm dỗ tới cực điểm. Hắn từ từ rút khỏi thân thể nàng, lại nâng đầu gối nàng lên, đem đá đã xay nhuyễn đổ vào hoa viên bí mật của nàng. Ngay sau đó, không để cho nàng có cơ hội hét thành tiếng, hắn liền cúi đầu xuống, đầu lưỡn giống như một con rắn, mềm mại tiến vào thăm dò bên trong u cốc, khiến cho nàng không tự chủ được mà cất lên tiếng rên rỉ mê người. Cảm giác lạnh buốt cùng nóng ấm của đầu lưỡi hắn ở trong cơ thể nàng không ngừng khơi lên những rung động cực hạn, từng giây từng phút đẩy nàng lên đỉnh cao của dục vọng...

"Nghiêu...Nghiêu..." Lạc Tranh gần như đã không thể nói được rõ ràng.

Louis Thương Nghiêu thỏa mãn ngẩng đầu lên, cặp mắt đen thăm ánh lên sự hài lòng. Hắn đứng thẳng dậy, bàn tay vẫn dán sát vào thân thể đang không ngừng co rút lại của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, cất lên tiếng tán thưởng tận đáy lòng, "Em thật sự là vưu vật..."

Lạc Tranh dựa lưng vào tủ rượu khế thờ dốc. Hắn thật sự quá bại hoại, khiến cho nàng thừa nhận cảm giác cực hạn chưa từng có. Nhìn nụ cười hài lòng lộ ra lúm đồng tiền trên má hắn, nàng bất giác thấy không phục, tiến lên chủ động hôn lên môi hắn, từ trên môi nhẹ nhàng lướt xuống, gặm cắn yết hầu hắn, rồi đến xương cổ hắn...

Phía đối diện hai người họ là một tấm gương lớn.

Trong gương là thân thể đàn ông cao lớn vạm vỡ, còn người phụ nữ trong ngực dường như đang muốn trút giận mà không ngừng cắn vào lồng ngực hắn, làm nổi lên từng vết đỏ ửng như cánh hoa đào.

"Nha đầu xấu xa, ăn tôi triệt để vậy sao?" Louis Thương Nghiêu cười khế.

"Ăn anh? Một chút cũng không dễ ăn!" Thân thể Lạc Tranh lúc này đã mềm nhũn như nước. Gã đàn ông chết tiệt, dám hành hạ nàng như vậy.

"Thật sao? Không phải vừa rồi em ăn rất triệt để sao?" Đuôi lông mày của Louis Thương Nghiêu khế nhướng lên, toát ra vẻ phong tình cực độ.

Lạc Tranh thực sự ngỡ ngác không hiểu lời hắn nói. Ăn cái gì

chứ?

Thấy vẻ mặt đơn thuần của nàng, nụ cười của Louis Thương Nghiêu càng thêm đặc ý. Đúng vậy, nàng chính là một tờ giấy trắng, từ đầu tới giờ, thân thể nhạy cảm của nàng đều do một tay hấn dạy dỗ mà thành, chỉ riêng điều này đã khiến cho hấn có cảm giác cực kỳ thành tựu.

"Miệng nhỏ của em vừa rồi không phải một mực cắn chặt lấy tôi sao?" Toàn thân Lạc Tranh lúc này đã phủ một tầng mồ hôi mỏng, hấn vừa nói xong, ngón tay lại nhẹ nhàng lướt qua hoa viên bí ẩn của nàng, liền sau đó lại tiến vào thật sâu.

Động tác của hấn đột ngột thay đổi khiến Lạc Tranh thờ dốc, bưng tỉnh hiểu ra ý tứ trong lời nói của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên.

"Chính là như vậy!" Louis Thương Nghiêu cười trầm khàn, cúi đầu nhìn bản thân mình bị nàng "ăn" một cách triệt để. Tuy nói nàng đón nhận hấn có chút khó khăn, nhưng sự ấm áp và khít chặt cùng thân thể không ngừng co rút của nàng khiến cho hấn thỏa mãn thờ một hơi dài.

Một chút ý thức còn sót lại khiến thân thể Lạc Tranh khẽ có phản ứng, thân thể co rút lại, đem vật xâm lấn đẩy ra ngoài. Hấn tiến vào, bị u cốc của nàng giữ chặt lấy, đẩy ra. Lại tiến vào rồi đẩy ra như vậy.

Louis Thương Nghiêu ôm chặt lấy nàng, đem thân thể mảnh khảnh trần trụi áp chặt vào tủ rượu mát lạnh, mỗi một lần tiến vào vừa nhanh vừa mạnh.

Dục vọng của hấn mỗi lần tiến sâu vào lại khiến phần bụng dưới của nàng khẽ phồng lên, ma sát vào thành bụng đang áp chặt thân thể nàng của hấn.

"Yêu tinh này!" Cảm giác sảng khoái cùng thỏa mãn khiến Louis Thương Nghiêu cúi đầu thờ dốc, "Thân thể của em căng như muốn lấy mạng tôi vậy."

Lạc Tranh càng nghe càng thấy xấu hổ, lại cảm thấy vật cứng của hấn trong cơ thể nàng càng lúc càng nóng lên, một cảm giác vô cùng

chân thực khiến nàng cảm nhận rõ ràng hấn đang không ngừng tiến tới nơi sâu nhất trong cơ thể nàng. Từng chỗ, từng chỗ bị hấn ma sát tới, cảm giác vật cứng rắn nóng bỏng của hấn không ngừng căng trướng lên, khiến nàng nhận rõ đã sắp đạt tới cực hạn. Liền đó toàn thân hấn liền khẽ run lên, bàn tay vốn đang ôm chặt nàng chuyển thành giữ lấy vòng eo nhỏ, mà toàn thân nàng lúc này cũng trở nên mềm nhũn vô lực, đồng thời cổ họng hấn khẽ bật ra tiếng găm nhẹ.

Lạc Tranh thực muốn hét thành tiếng nhưng cái miệng nhỏ lại bị đôi môi của hấn bao lấy, điên cuồng dây dưa...

Khoái cảm tựa như dòng nước xoáy, không ngừng đẩy tới từng ngọn sóng, đem hai người họ cuốn vào, nhấn chìm...

Lạc Tranh đã hoàn toàn mê man. Vì sao mỗi lần cùng hấn yêu đương, lại khiến cho nàng có cảm giác như tai họa sắp ập xuống...

Cho đến lúc trời tờ mờ sáng, còn đang ngủ vùi trong ngực của Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh mơ hồ nghe thấy một hồi chuông điện thoại. Tiếng chuông có vẻ rất gấp rút, từng hồi không ngừng vang lên. Nàng khẽ "ừm" một tiếng, liền cảm thấy trên trán truyền tới một cảm giác ấm áp giống như bị người ta hôn lên, sau đó cảm giác thoải mái cùng mệt mỏi đan xen khiến nàng lại chìm vào giấc ngủ.

Có thể, nàng cũng không ngủ thêm không được bao lâu.

Lạc Tranh cảm thấy cánh tay đang ôm mình nhẹ nhàng buông lỏng, sau đó giường khẽ rung động, dường như nghe thấy tiếng Louis Thương Nghiêu đang nói chuyện điện thoại, trong lúc mơ mơ màng màng, nàng thực không rõ thực hư thế nào nữa.

Cho đến khi...

Tiếng động của việc mặc quần áo hoàn toàn đánh thức Lạc Tranh. Giật mình mở to đôi mắt, nàng thấy Louis Thương Nghiêu đã ăn mặc rất chỉnh tề. Thấy Lạc Tranh tỉnh lại, hấn khẽ đưa mắt nhìn về phía nàng.

"Anh...sớm vậy đã tới công ty?" Lạc Tranh nhìn thoáng qua đồng hồ, mới chỉ rạng sáng mà thôi...

"Tới lâu đài, quán gia vừa gọi điện tới." Louis Thương Nghiêu

không hề giấu diếm mà nói thẳng.

Lạc Tranh khẽ run lên, không biết tại sao, trong lòng chợt có một cảm giác hoảng loạn. Sau một khắc, nàng liền thốt lên, "Tôi cũng muốn đi!"

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng hồi lâu mới khẽ gật đầu, "Được!"

Chương 108: Người phụ nữ được bao dưỡng

Hương hoa, thoang thoảng trong không khí, mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp trải khắp khu vườn, mà ngay cả từng cơn gió nhẹ thổi qua cũng mang theo một mùi hương tươi mát.

"Cô cảm thấy thế nào rồi?" Lưu Ly ngồi đối diện Deneuve, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Deneuve chậm rãi mở mắt ra, hít sâu một hơi, cảm thấy toàn thân trở nên dễ chịu hơn rất nhiều, nhìn về phía Lưu Ly cười, "Tôi thấy rất thoải mái!"

"Xem ra việc sử dụng hương liệu để giảm bớt sự khó chịu trên người công chúa đã phát huy tác dụng." Lưu Ly cũng cười, ngữ điệu đầy tính khẳng định.

"Loại hương liệu này là do chị tỉ mỉ điều chế riêng cho tôi mà. Trước đây tôi cũng đã thử qua rất nhiều loại hương liệu nhưng đều không thấy hài lòng. Nhưng hương liệu do chị điều chế quả thực rất tuyệt vời, mỗi một mùi hương đều khiến tôi cực kỳ thích thú." Deneuve nhìn Lưu Ly, nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Lưu Ly cũng cười nhẹ đáp lại, "Mỗi người sẽ có mùi hương phù hợp riêng với bản thân mình, vì thế mỗi mùi hương cũng có linh hồn riêng của nó. Chỉ cần công chúa thích là tốt rồi, nhưng..." Lưu Ly nhìn Deneuve, khẽ thở dài một tiếng, "Hương liệu chỉ có thể giảm bớt sự khó chịu trên thân thể công chúa mà thôi, cô nhất định vẫn phải tuân theo sự trị liệu của bác sỹ mới được."

"Tôi có nghe lời bác sỹ mà!" Deneuve vội vàng nói.

Lưu Ly nghe thấy vậy, khẽ lắc đầu, "Vậy sao công chúa vẫn còn vẽ tranh ở đây?"

Deneuve nhìn về phía giá vẽ ngoài ban công, sắc mặt có chút lúng túng, cắn cắn môi, cúi đầu nói nhỏ, "Là bởi vì tôi quá nhớ anh

ấy..."

Qua một thời gian dài tiếp xúc, Deneuve đã sớm coi Lưu Ly như một người bạn thân của mình nên cũng không muốn giấu giếm bất cứ điều gì. Thêm vào đó, bạn bè của Deneuve vốn không nhiều, nên những lúc có tâm sự cũng không có chỗ để chia sẻ.

Lưu Ly hiểu rõ người mà Deneuve nhắc tới là ai. Xem ra người đàn ông mang theo mùi hoắc hương trên thân thể này quả thực không hề đơn giản. Vừa rồi, nhất định là hắn sai người bắt cô giam lỏng. Chỉ là Lưu Ly thấy kỳ quái bởi hắn quả thực quá thần thông quảng đại, có thể biết chính xác lịch trình của cô đến vậy. Không những thế, còn giam lỏng cô ở tít trên một toà nhà cao tầng, điện thoại di động cũng bị lấy mất, tất cả các phương tiện liên lạc với bên ngoài cũng đều bị gỡ bỏ.

Nhưng mà, hắn vẫn cho phép cô đến trị liệu cho Deneuve đúng như lịch điều trị. Xem ra, hắn không những biết được mục đích cô tới Paris mà còn biết rõ cô chính là huân hương sư của Deneuve. Người đàn ông này, quả thực không thể xem thường!

Mặc dù Lưu Ly có thể tới nơi này để tiếp tục trị liệu cho Deneuve, nhưng theo sau cô lúc nào cũng có mấy tên vệ sỹ mặc đồ đen. Bọn họ tựa như ma quỷ có mặt ở khắp mọi nơi, khiến Lưu Ly muốn trốn đi hay tìm cơ hội đưa tin cũng không có. Ngược lại, khi Deneuve bảo là cảm thấy Lưu Ly có gì đó rất lạ, cô cũng chỉ biết giải thích rằng trong khoảng thời gian này có người muốn đánh cắp công thức điều chế hương liệu nên cho nên mình mới phải tăng cường người bảo vệ như vậy.

Cũng may, công chúa Deneuve là người khá đơn thuần, nghe vậy chỉ dặn dò Lưu Ly phải chú ý sự an toàn hơn nữa mà thôi.

Phải làm sao đây?

Lưu Ly thực không biết người đàn ông bí ẩn kia định giam lỏng mình bao lâu? Lạc Tranh hiện giờ thế nào? Một chút tin tức cô cũng không được biết, cũng không thể mở miệng hỏi Deneuve. Công chúa là người không rành thế sự, nhất định không biết vị hôn phu của mình bên ngoài đang làm cái gì. Hơn nữa, sức khoẻ của công chúa

không tốt, một khi biết rõ nhiều chuyện như vậy nhất định sẽ bị đả kích.

"Anh ta....gần đây không đến sao?" Lưu Ly suy nghĩ một chút, ngập ngừng hỏi.

Deneuve nghe vậy, gật đầu, "Đã lâu không thấy anh ấy tới. Trước đây, anh ấy chưa từng như vậy." Nói đến đây, Deneuve lại cười khẽ, tự an ủi mình, "Nhưng mà tôi biết anh ấy rất bận rộn, không tới được cũng là chuyện bình thường."

Lưu Ly nghe xong cảm thấy có chút thương cảm. Không khó nhận ra công chúa rất yêu người đàn ông đó, nhưng nếu biết được vị hôn phu của mình sau lưng làm ra những chuyện gì không biết cô sẽ cảm thấy thế nào?

Đang mãi nghĩ, bỗng phía cửa vang lên chút huyền não, Lưu Ly còn chưa kịp phản ứng đã thấy một cô gái đột ngột xông vào. Cô ta ăn mặc khá khô gọt, vóc người cũng vô cùng quyến rũ, nhưng trên gương mặt lại tràn đầy sự tức giận.

"Sally? Sao em lại tới đây? Deneuve lên tiếng, khuôn mặt ôn nhu lộ rõ sự ngạc nhiên, liền giới thiệu với Lưu Ly.

"Lưu Ly, đây là em gái tôi, Sally"

Lưu Ly cũng đã nghe qua chuyện của công chúa, biết rõ Deneuve là con gái duy nhất của hoàng gia Monaco, cho nên cô Sally này có lẽ chỉ là em họ gì đó mà thôi. Nhưng điều này cũng chẳng quan trọng, Lưu Ly cũng không quan tâm tới chuyện đó.

"Sally, em tới thật đúng lúc, chị ấy chính là nhà điều chế hương liệu nổi tiếng quốc tế Lưu Ly, chị vẫn luôn muốn giới thiệu với em đấy." Deneuve vừa cười vừa nói.

Nhưng mà Sally lúc này cũng chẳng quan tâm tới huân hương sư hay cái gì khác nữa, bước nhanh tới bên cạnh Deneuve, không vui lên tiếng, "Chị, anh rể gần đây không tới thăm chị phải không?"

Deneuve hơi sững sờ, "Sally, sao lại hỏi vậy?"

Lưu Ly nghe thấy cũng hơi ngây người, cô không ngờ em gái công chúa vừa bước vào cửa lại đi quan tâm chuyện như vậy. Lưu Ly cảm thấy mình ngồi đó nghe chuyện cũng không được hay cho

lắm, cười khẽ đứng dậy đi về phía các bình hương liệu ở góc bên kia. Nhưng mà, Lưu Ly vẫn để ý nghe chuyện vì cô thực sự muốn biết chuyện này rốt cục thế nào.

Sally vốn là người không biết giữ miệng, thấy Lưu Ly vừa đứng lên đã ngồi xuống kéo tay Deneuve nói, "Chị, có chuyện em muốn nói đã lâu rồi. Nhưng vì sợ sức khoẻ của chị không tốt, không chịu được đả kích nên em vẫn giấu tới bây giờ. Nhưng mà anh rể càng ngày càng quá phận, em nhìn mà không chịu nổi nữa."

Deneuve nghe mà không hiểu đầu đuôi ra sao, lại thấy sắc mặt Sally đầy vẻ giận dữ, suy nghĩ một chút mới nhẹ nhàng hỏi, "Anh rể em có chỗ nào quá đáng? A, chị biết rồi! Có phải em lại chạy tới chỗ anh ấy gây rối rồi hay không? Cho nên, anh ấy mới mắng em?"

"Ai da, chị à, em đâu rảnh chạy tới công ty anh ấy chứ. Chị cũng đừng quá ngây thơ, em không phải nói tới chuyện đó." Sally vội xoa tay phản đối.

"Vậy thì tốt rồi. Em từ từ nói xem, rốt cuộc có chuyện gì?"

Deneuve chậm rãi nói.

"Anh rể, anh...anh ấy..." Sally cắn răng, nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ của Deneuve, nhấn mạnh từng lời, "Anh ấy ở bên ngoài có người phụ nữ khác!"

Lưu Ly vừa nghe, cảm giác như tim mình nhảy lên tận cổ. Người mà Sally nói tới không phải là...

Deneuve nghe vậy, đầu tiên là sửng sò, sau đó liền cười nhẹ một tiếng, "Sally, chuyện như vậy năm nào em cũng nói với chị rồi. Nghĩ lại xem, với địa vị và thân phận của anh ấy, phụ nữ vây quanh anh ấy đương nhiên sẽ rất nhiều. Nhưng mà, anh ấy đâu có quan tâm. Đều là mấy người họ tự mình đa tình mà thôi. Anh rể em sẽ không để ý tới họ đâu."

Sally nghe vậy, có chút nóng nảy lên tiếng, "Chị, lần này thật sự khác mà, anh rể ở bên ngoài bao dưỡng một người phụ nữ."

Nụ cười trên môi Deneuve hơi ngưng lại, "Sally, chuyện như vậy không thể nói bậy. Anh rể của em...không phải là người như vậy. Anh ấy...sao có thể bao dưỡng người phụ nữ khác." Một lúc lâu sau,

Deneuve mới khẽ lên tiếng nhưng không khó nhận rõ ánh mắt cô khá rời rạc, tâm thần cũng có vẻ bất an.

Sally nghe vậy liền lắc đầu, "Chị chỉ ở nơi này đương nhiên không biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi. Thực ra, anh rể đã sớm có quan hệ với người phụ nữ kia, chẳng những để cho cô ta làm luật sư đại diện của tập đoàn RM, hơn nữa còn phá lệ để cô ta quản lý pháp vụ của tập đoàn WORLD. Chị cũng biết rõ là pháp vụ của tập đoàn WORLD cho tới giờ chưa có người phụ nữ nào được phép đảm nhiệm mà. Đáng giận hơn nữa, anh rể không chỉ cho phép cô ta tự do ra vào tập đoàn WORLD mà còn tham gia đại hội cổ đông, tỏ thái độ ngạo mạn với nguyên lão cổ đông của tập đoàn. Chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi."

Deneuve nghe một hồi, vẻ mặt lộ rõ sự khó hiểu cùng nghi hoặc, "Có phải là em chỉ nghe đồn đại hay không?"

"Đó không phải là tin đồn nhảm. Chuyện này đã diễn ra một thời gian rồi. Hiện giờ người phụ nữ kia cũng đã yên vị tại vị trí cố vấn pháp luật của tập đoàn. Em thấy anh rể thực sự đã bị sắc đẹp của cô ta mê hoặc rồi. Chuyện này quả thực quá hoang đường, gia tộc Louis nếu biết được nhất định sẽ bị sốc mất. Chị nên biết, còn có những chuyện kinh khủng hơn nữa cơ."

"Còn có chuyện gì...." Deneuve chợt cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Tuy rằng cô em họ này thường ngày không mấy nghiêm chỉnh nhưng trước giờ cũng không đặt điều bao giờ. Có thể nói ra những chuyện như vậy, xem ra nhất định là sự thật.

Sally hít sâu một hơi, tức giận nói, "Em nghe nói, anh rể đã mua cho cô ta cả một căn biệt thự, hai người họ hiện giờ đang chung sống với nhau ở đó."

Deneuve chỉ cảm thấy trái tim đau nhói, vội lấy tay ôm ngực...

"Chị..."

"Công chúa?"

Lưu Ly vội vàng tiến lên, cùng Sally đỡ Deneuve ngồi xuống sofa. Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Deneuve, tâm trạng của Lưu Ly thực sự rối tung lên, cảm thấy vô cùng khó xử.

Sally không hề chú ý đến vẻ mặt của Lưu Ly, lo lắng nhìn Deneuve, ngập ngừng hỏi, "Chị, chị sao vậy? Em lập tức gọi bác sỹ tới..."

"Sally..." Deneuve giữ lấy tay cô ta, khẽ lắc đầu, bình ổn lại tâm tình một chút, nhìn Sally một hồi, muốn nói gì đó lại thôi.

"Chị, chị muốn nói gì?"

Lưu Ly cũng nhìn Deneuve, trong lúc nhất thời cảm thấy không biết mình nên tránh đi thì tốt hơn hay là lập tức rời khỏi nơi này. Nhưng mà, cô lại thực sự muốn biết chuyện này có quan hệ tới Lạc Tranh hay không.

Deneuve dường như cũng không ngại việc Lưu Ly có thể nghe được, lúc này chỉ một lòng muốn biết tình hình của Louis Thương Nghiêu. Ngập ngừng một lúc, Deneuve lên tiếng hỏi.

"Sally, người phụ nữ kia...là ai?"

Sally thở một hơi dài rồi nói, "Cô ta tên là Lạc Tranh, là luật sư nổi tiếng ở Hongkong. Trong luật giới được mệnh danh là hoa anh túc độc. Mỗi lần cô ta lên toà mọi chuyện đều vô

cùng thuận lợi. Nghe nói từ khi cô ta bước chân vào luật giới chưa từng biết đến thua kiện là gì, chỉ trừ trường hợp cô ta chủ động rút lui mà thôi. Nhưng mà em còn nghe nói cô ta là người phụ nữ đã ly hôn. Chị, em thật sự nghĩ không ra, anh rể sao lại đi thích một người phụ nữ đã từng ly hôn cơ chứ?"

Những lời vừa rồi Lưu Ly cũng nghe được rõ ràng, tâm tư cô bất giác trùng xuống. Quả nhiên, người mà Sally nhắc tới chính là Lạc Tranh. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Lạc Tranh đã ly hôn cùng Ôn Húc Khiên sao? Nhưng mà xét theo tính tình của Lạc Tranh, cô ấy nhất định sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba xen vào mối quan hệ của người khác.

Thực sự là đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn lại Deneuve, sắc mặt lúc này đã tái nhợt tới mức trong suốt, ngón tay khẽ run rẩy, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nổi thành lời.

"Công chúa, cô không sao chứ?" Lưu Ly thực không đành lòng

nhìn thấy những cảnh này. Một người là bạn tốt của cô, một người là bệnh nhân của cô, thực sự không biết nên làm thế nào cho phải?

Xấu xa nhất chính là tên đàn ông chết tiệt kia. Hắn lại dám cùng lúc đùa bỡn tình cảm của hai người phụ nữ.

Đúng vậy, Lạc Tranh nhất định là chẳng hay biết gì hết. Nghĩ tới đây, Lưu Ly lại càng thấy tức giận.

Tâm tư Deneuve dường như đã trôi dạt tới một nơi xa xôi nào đó, thật lâu sau mới khôi phục lại chút ít, khe khẽ lắc đầu, trên môi miễn cưỡng nở nụ cười có chút yếu ớt. Chỉ tiếc là nụ cười này không được như chủ nhân của nó mong muốn mà vẫn đầy vẻ cứng ngắc.

"Tôi không sao! Sally..." Deneuve nhìn về hướng cô em họ, khẽ lên tiếng, "Chị nghĩ anh rể của em chẳng qua cũng chỉ là ngưỡng mộ năng lực của cô luật sư đó mà thôi. Em cũng biết anh rể là người thế nào mà. Mặc dù có rất nhiều phụ nữ thích anh ấy, nhưng chưa từng có chuyện gì quá đáng..."

"Chị, lần này thực sự không giống trước kia đâu. Em nghi ngờ..."

"Sally, đừng nói nữa, chị không tin đâu. Chị cùng Thương Nghiêu biết nhau nhiều năm như vậy. Nếu như anh ấy thật sự thích người khác, anh ấy nhất định sẽ chủ động nói thẳng với chị. Anh ấy tuyệt đối không phải loại người thích đùa bỡn tình cảm của người khác." Deneuve dịu dàng lên tiếng.

Sally bắt đầu dĩ trợn mắt lên, "Chị, có phải chị quá hiền lành rồi không? Bọn họ đã cùng chung sống, phải thế nào nữa mới gọi là đùa bỡn tình cảm đây?"

"Được rồi, Sally. Những chuyện đó chẳng phải đều do em nghe đồn thôi sao? Em cũng đâu có nhìn thấy tận mắt anh ấy và người phụ nữ kia ở cùng một chỗ."

"Chị..."

"Chị mệt lắm, đừng đem những chuyện như vậy làm phiền chị nữa." Sắc mặt Deneuve lúc này thật sự hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Sally có chút không vui nhưng đành phải ảm ức rời đi.

Lưu Ly thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, "Công chúa, đừng suy nghĩ nhiều quá..."

Deneuve cười nhẹ, gật đầu, "Tôi tin tưởng Thương Nghiêu..."

Lưu Ly cũng cười nhẹ đáp lại rồi rời khỏi phòng. Lúc xoay người đóng cửa lại, trong khoảnh khắc Lưu Ly nhìn thấy gương mặt Deneuve đã đầm nước mắt khiến trong lòng cô không khỏi co rút lại vì đau đớn. Cô ấy cũng có làm gì sai chứ? Chẳng qua chỉ cố làm ra vẻ kiên cường mà thôi. Trong lòng Deneuve đã sớm coi người đàn ông kia như chồng của mình rồi. Nếu không sao lại luôn miệng nói với Sally "anh rể em" chứ. Cô ấy thực sự đã chuẩn bị tốt tâm lý để trở thành vợ của hắn rồi. Người phụ nữ như vậy ở trước mặt chồng mình sẽ luôn tỏ ra kiên cường cùng vui vẻ, còn những giọt nước mắt kia chỉ có bản thân mình biết mà thôi.

Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, rốt cục cậu đang làm cái gì? Có phải thật sự như lời Sally nói, cậu đang chung sống cùng người đàn ông kia hay không?

Khuôn mặt Lưu Ly đầy vẻ u sầu. Lúc này, một tên vệ sỹ vẫn luôn đứng không xa đó liền tiến tới, "Lưu Ly tiểu thư, phải về rồi!"

Nghe thấy mấy lời lạnh băng này, Lưu Ly mới sực nhớ ra mình vẫn đang bị quản chế, cười lạnh nhìn về phía tên vệ sỹ kia, "Nhờ anh chuyển lời tới ông chủ mình, nói tôi muốn gặp ông ta."

Cô thật sự muốn biết mọi chuyện là thế nào?

Nhưng muốn thì có ích gì... "Xin lỗi, ông chủ của tôi sẽ không gặp cô. Mời Lưu Ly tiểu thư cùng tôi trở về."

"Ông chủ các vị là người thuộc dòng họ Louis sao?"

"Tôi không thể trả lời được. Xin mời..." Tên vệ sỹ đưa tay ra.

Nắm tay Lưu Ly khế siết lại, ôm một bụng tức giận bước ra xe...

Toà lâu đài màu trắng tinh khôi, trời vẫn nắng. Nơi này, dường như không biết tới mây mù vậy.

Vẫn như lần trước, Louis Thương Nghiêu tự mình lái xe. Chỉ là hiện giờ hắn không dừng xe bên ngoài lâu đài mà chạy thẳng vào phía trong. Không khó nhận ra, tâm trạng hắn đang lo lắng tới cỡ nào.

Lạc Tranh cũng không hỏi gì nhiều, tâm tình cũng trở nên bất ổn

hệ Louis Thương Nghiêu. Nếu như tình hình của Liệt không phải xấu đi, hẳn sao có thể lái xe chạy thẳng vào đây như vậy.

Chương 109: Phản ứng của Liệt

Quản gia đã sớm chờ sẵn ở cửa từ lâu, nhìn thấy Louis Thương Nghiêu cùng Lạc Tranh tới, rốt cục cũng thờ phào nhẹ nhõm. Ngoài bà quản gia, còn có cả bác sỹ Oswald cũng đứng đó.

Thấy Louis Thương Nghiêu, thái độ của ông bác sỹ dường như có chút kích động, hướng về phía hắn bước tới, cũng không hề để ý tới thân phận, nắm lấy cánh tay Louis Thương Nghiêu lắc mạnh, "Louis tiên sinh, Liệt...Liệt, cậu ta..."

Tâm tư của Louis Thương Nghiêu sớm đã đặt hết vào từng lời của bác sỹ, đương nhiên cũng chẳng để tâm tới hành động của ông ta. Hắn vội vàng hỏi, "Liệt rốt cục sao rồi?"

Ở trong điện thoại, quản gia do quá lo lắng nên nói cũng không được rõ ràng, chỉ nói là Liệt thiết gia xảy ra chút vấn đề mà thôi. Một câu nói này khiến Louis Thương Nghiêu chẳng còn để tâm tới bất kỳ thứ gì, vội lái xe chạy thẳng tới đây.

Nhưng nhìn biểu hiện của bác sỹ Oswald chứng tỏ vấn đề của Liệt cũng không phải là chuyển biến gì xấu cả.

Bác sỹ Oswald tuy lúc này nói năng vẫn có chút lộn xộn nhưng cũng vội lên tiếng, "Liệt thiết gia tối qua không hề nổi điên như mọi ngày. Cho tới tận sáng sớm nay, cậu ấy vẫn ngủ yên trong phòng của mình."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, ánh mắt thực sự nổi lên sự chấn động, giống như có chút khiếp sợ hoặc là vui sướng không hề che dấu. Hắn khó có thể tin được mà hỏi lại bác sỹ, "Ý của ông là, cho tới giờ này Liệt cũng không hề tới phòng sưởi nắng sao? Cả tối qua nó đều ngủ yên?"

Kể từ khi Vũ chết, cứ cách vài tiếng đồng hồ Liệt lại nổi điên lên, nhất là vào buổi tối, cậu ta đều không ngừng lăn qua lăn lại khiến

quản gia cùng bác sỹ đều không ngủ được.

Tình cảnh này đã xảy ra bốn năm nay rồi, chỉ là không ngờ tới...

"Phải, không chỉ có vậy, Liệt thiếu gia sáng nay thức dậy còn ăn sáng rất ngon miệng. Hôm nay là lần đầu tiên cậu ấy dùng bữa sáng đấy."

Bác sỹ Oswald kích động đến suýt phát khóc. Cũng khó trách ông ta lại trở nên như vậy. Đối mặt với một người bệnh suốt bốn năm dài không có chút phản ứng dù là nhỏ nhất, nay lại có sự biến đổi bất ngờ như vậy, đương nhiên ông ta sẽ vô cùng cao hứng. Đặc biệt đối với công việc của ông ta lại càng có cảm giác thành tựu.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy cũng thực sự bị giật mình, dường như không dám tin vào những gì mình vừa nghe. Một lúc sau, hần liền nở nụ cười, một nụ cười đầy chân thành xuất phát từ tận đáy lòng.

Lạc Tranh đương nhiên cũng rất cao hứng nhưng nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng, vội vàng bước lên nhìn về phía bác sỹ Oswald cùng quản gia hỏi, "Vậy giờ Liệt đang ở đâu? Cậu ấy đang làm gì? Tình hình hiện giờ có phải rất ổn định hay không?"

Những câu hỏi liên tiếp của nàng đã thức tỉnh Louis Thương Nghiêu khiến tâm tình hần bất giác nổi lên một hồi khẩn trương.

"Liệt thiếu gia hiện giờ rất an tĩnh, chỉ là đối với chúng tôi không có chút phản ứng mà thôi. Hiện giờ cậu ấy đang ở trong phòng của mình." Quản gia cũng cao hứng trả lời.

Louis Thương Nghiêu không nói thêm lời nào, sải bước đi vào trong lầu đài.

Lạc Tranh cũng vội vàng bước theo chân hần, sau đó là bà quản gia cùng bác sỹ Oswald.

Đây là lần đầu tiên Lạc Tranh tới phòng của Liệt. Cảm giác của nàng lúc này như đang bước chân vào thiên đường, cũng hết như lần đầu tiên nàng nhìn thấy phòng sưởi nắng vậy.

Phòng ngủ lớn tới mức Lạc Tranh khó lòng tưởng tượng ra được, thiết kế chủ đạo của căn phòng đều dùng màu trắng và vàng kết hợp một cách hài hoà. Cửa sổ sát đất chiếm hết cả một bức tường khiến

cho căn phòng càng trở nên rộng rãi. Dưới ánh mặt trời chiếu vào cả căn phòng bừng sáng lên dưới những tia nắng ấm áp, cảm giác hết như trên thiên đường.

Quay lưng về phía mọi người, ngồi trên xe lăn ở phía xa chính là Liệt. Cậu ta vẫn yên tĩnh ngồi đó, hết như một thiên thần gãy cánh lạc xuống phàm trần, bóng dáng có chút cô độc.

Ở cửa phòng ngủ có rất nhiều người đang đứng, có người làm, cũng có cả bác sỹ. Xem ra, tình hình của Liệt hôm nay khiến tất cả mọi người đều thấy hưng phấn.

Thấy Louis Thương Nghiêu xuất hiện, mọi người tự giác nhường ra một lối để hắn đi vào. Lạc Tranh cũng theo sát sau hắn, nhìn cậu thanh niên đẹp như thiên sứ trước mặt kia.

"Liệt..." giọng nói của Louis Thương Nghiêu có chút khản trương. Lạc Tranh cũng đầy khản trương khẽ hít một hơi thật sâu.

Nhưng...

Liệt vẫn giống như ngày trước, không có chút phản ứng nào, gương mặt tinh tế bình thản tựa như mặt hồ phẳng lặng. Bác sỹ Oswald cùng quản gia bất giác đưa mắt nhìn nhau. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Louis Thương Nghiêu vẫn không chịu từ bỏ ý định, hai tay hắn đặt lên tay vịn của xe lăn, ở trước mặt Liệt gọi thêm lần nữa, "Liệt, nghe thấy anh nói chuyện không?"

Lạc Tranh chăm chú nhìn vào gương mặt Liệt cơ hồ không chớp mắt.

Liệt vẫn không nói gì, đôi mắt cũng không hề có chút phản ứng dù là nhỏ nhất.

Vẻ mặt Louis Thương Nghiêu có chút thất vọng, đứng dậy, đi tới sofa ngồi xuống, khẽ đưa tay bóp trán khiến những người khác cũng không dám thở mạnh.

Nhất là bác sỹ Oswald cùng quản gia, trên mặt họ lộ rõ vẻ lúng túng cùng khó xử. Họ vốn cho là tình hình của Liệt đã có chuyển biến, không ngờ lại trở lại như cũ.

Liệt vẫn ngồi yên đó không hề nhúc nhích, so với bộ dạng lúc ngồi

trong phòng sưởi nắng không hề có chút khác biệt. Lạc Tranh nhìn cảnh này mà thấy đau lòng, ngồi sụp xuống trước mặt cậu ta, kéo lấy bàn tay Liệt. Bàn tay cậu ra rất đẹp, nhưng có chút lạnh lẽo.

"Liệt, tôi là Lạc Tranh, còn nhớ không? Ngày hôm qua, tôi đã tới thăm cậu." Giọng của nàng cực kỳ nhẹ nhàng bởi nàng vốn không hề cảm thấy thất vọng. Cùng lắm thì chỉ như lúc trước mà thôi. Nhưng nàng tin tưởng, bác sỹ Oswald tuyệt đối sẽ không nói dối. Nếu Liệt đã có phản ứng chứng tỏ cậu ta có hy vọng. Có lẽ là do ở nơi đây có quá nhiều người mà thôi.

Tất cả mọi người âm thầm thở dài một cách bất đắc dĩ, chỉ có một mình Lạc Tranh vẫn chăm chú nhìn Liệt. Khi vừa nói dứt lời, nàng chợt phát hiện, ánh mắt của Liệt có chút chấn động.

"Liệt..." Lạc Tranh liền gọi lớn hơn một chút, giọng nói có chút hưng phấn mà trở nên run rẩy.

Louis Thương Nghiêu đột nhiên đứng dậy, một lần nữa đi đến bên cạnh Liệt, nhìn cậu ta hồi lâu rồi lại đưa mắt nhìn Lạc Tranh một cách chăm chú.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Liệt lại có chút dao động...

Chuyện này...

Lạc Tranh phát hiện ra cậu ta đang nhìn mình, đầy cao hứng tiếp tục nói, "Liệt, cậu vẫn nhớ tôi phải không? Cậu đang nhìn tôi đúng không?"

Tất cả mọi người bị câu hỏi của nàng làm cho giật mình cùng khiếp sợ. Bác sỹ Oswald cùng quản gia vội tiến lên phía trước.

"Liệt, là anh đây. Nhìn anh!" Louis Thương Nghiêu vội lên tiếng.

Nhưng mà Liệt dường như đối với những người khác không hề có chút phản ứng. Chỉ là riêng đối với Lạc Tranh, cậu ta vẫn nhìn nàng như lúc trước. Đôi mắt sâu thẳm tựa như chú chim nhỏ trong rừng rậm, ánh lên vẻ trong sáng khiến nhiều người mơ ước. Một lúc lâu sau, ánh mắt cậu ta khẽ động, sau đó rơi vào bàn tay bị thương của Lạc Tranh...

Ánh mắt tất cả mọi người cũng theo ánh mắt của Liệt mà di

chuyển. Nhất là Louis Thương Nghiêu, vẻ mặt hấn ngập tràn sự khó hiểu khi nhìn thấy cảnh này.

Lạc Tranh cảm thấy trước mắt như sáng bừng lên, trong lòng mơ hồ nổi lên một cảm giác vui sướng. Dưới ánh mắt chăm chú của Liệt, nàng giơ bàn tay bị thương lên, cố tình nói, "Nhìn này, đây là vết thương do chính cậu gây ra. Cậu có biết vết thương này sâu tới cỡ nào, đau tới cỡ nào hay không? Thế mà cậu lại ngồi đây không có chút phản ứng. Như vậy không hay đâu. Ít nhất, cậu phải nói câu xin lỗi với tôi mới được."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đưa mắt nhìn Lạc Tranh. Đừng nói đến chuyện muốn Liệt thiếu gia nói lời xin lỗi, ngay cả nhìn người khác cậu ta còn không buồn nhìn, còn nghĩ đến chuyện xin lỗi hay sao?

Ánh mặt trời lặn lẽ xuyên qua cửa kính, đem những tia nắng ấm áp chiếu rọi khắp phòng. Không khí trong căn phòng lúc này cực kỳ yên tĩnh, mà mọi người trong đó đều tập trung sự chú ý vào từng phản ứng của Liệt. Lạc Tranh cũng không ngoại lệ. Còn ánh mắt của Liệt lúc này lại hoàn toàn đặt vào bàn tay bị thương của nàng.

Tất cả mọi người dường như nín thở mà chờ đợi từng phản ứng dù nhỏ nhất của Liệt. Chỉ là sự chờ đợi của họ không mang theo bất kỳ chút hy vọng nào mà thôi.

Có lẽ, chỉ có ánh mắt của Lạc Tranh mới ánh lên sự hy vọng rõ ràng. Nàng tin rằng, Liệt có cảm giác với mọi chuyện xung quanh.

Một lúc lâu sau...

Liệt - người thanh niên vốn luôn ngồi bất động một chỗ ngoài trừ những lúc nổi cơn điên cuồng kia lại có một hành động bất ngờ khiến mọi người trợn mắt. Chỉ thấy cậu ta nhìn bàn tay bị thương của Lạc Tranh rất lâu, sau đó đột nhiên khẽ vươn tay ra, dè dặt chạm vào bàn tay bị thương của nàng. Có thể nhận ra được cậu ta sợ làm nàng đau nên từng cử động đều vô cùng cẩn trọng.

"Liệt..." Lạc Tranh cảm thấy khung cảnh trước mặt như bừng sáng lên, trong lòng tràn ngập một nỗi vui mừng khôn xiết không nói

nên lời, tim cũng bất giác đập rộn lên, cảm thấy máu trong người như muốn sôi trào.

Sự phấn khích trong lòng nàng lúc này thật không có cách nào diễn tả được.

Mọi người trong phòng đều bị khung cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc, nhất là Louis Thương Nghiêu. Hắn giật mình nhìn sửng cảnh tượng trước mắt hồi lâu. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn nhất định sẽ không tin đây lại là sự thật. Bốn năm, Liệt giống như một xác chết biết thở đã bốn năm nay. Trong thời gian đó, chỉ có lúc nổi điên lên thì Liệt mới có chút phản ứng đối với xung quanh, còn lại đều là yên lặng ngồi trong phòng sưởi nắng.

Nhưng hôm nay, Liệt lại không hề nổi điên lên. Hơn nữa, cậu ta lại có phản ứng với Lạc Tranh, không những thế lại còn rất chú ý tới miệng vết thương trên tay nàng.

Bác sỹ Oswald cùng quản gia dường như không tin vào mắt mình, liên tục đưa tay dụi mắt ngỡ như mình nhìn lầm. Liệt thiếu gia, lại chủ động kéo tay Luật sư Lạc?

"Liệt, cậu muốn xem....vết thương của tôi sao?" Lạc Tranh ngập ngừng hỏi, hàng lông mày thanh tú lộ rõ vẻ phấn khích cùng vui mừng.

Liệt vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay trắng ngần của nàng, đem bàn tay bị thương của nàng đặt vào bàn tay cậu ta. Đây là lần đầu tiên Lạc Tranh tiếp xúc trực tiếp với tay của Liệt như vậy. Nàng chợt phát hiện, bàn tay cậu ta thực sự rất lớn, không còn là bàn tay của một thiếu niên nữa mà đã là bàn tay của một người đàn ông trưởng thành. Bàn tay của Liệt khá lớn lại hơi lạnh, ngón tay thon dài giống như ngón tay của Louis Thương Nghiêu, toát lên khí chất đầy ưu nhã.

Ngón tay của Liệt nhẹ nhàng chạm vào băng gạc trên tay nàng bằng thái độ cực kỳ nhẹ nhàng, đôi mắt sâu thẳm cũng chăm chú nhìn vào vết thương, thỉnh thoảng khẽ chớp mắt, trong ánh mắt tràn ngập sự đau lòng.

Lạc Tranh mừng muốn điên lên, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía

Louis Thương Nghiêu, nụ cười trên môi nàng lan tràn tận đáy mắt. Nhưng Louis Thương Nghiêu lại không cười. Sự kích động lúc trước của hắn đã qua từ lâu, chỉ còn lại...sự trầm tư khó đoán...

Hai ngày nay, tâm tình của Lạc Tranh thật sự rất tốt. Vết thương trên tay nàng cũng lành lại khá nhanh. Thật lòng mà nói, nàng cảm thấy lần bị thương này thật sự là chuyện tốt, bởi ít nhất cũng khiến Liệt có phản ứng trở lại.

Nhưng mà dường như Liệt chỉ có cảm giác đối với một mình nàng. Đối mặt với bác sỹ Oswald khi ông ta quan sát tình hình và đưa ra vài câu hỏi, Liệt lại trở lại vẻ tĩnh lặng như lúc trước. Nhưng như vậy đối với Lạc Tranh cũng đã đủ rồi. Chỉ cần Liệt có phản ứng, đã nói lên hết thảy mọi chuyện còn có hy vọng. Nàng cảm thấy, nhất định sẽ có một ngày mọi chuyện sẽ có sự biến chuyển, Liệt sẽ hoàn toàn bình phục như xưa.

Ngoại trừ chuyện của Liệt, mối quan tâm còn lại của nàng chính là công việc. Qua vài ngày thích ứng với mọi chuyện, nàng đã hoàn toàn hoà nhập vào nhịp độ vận hành của tập đoàn. Ngay cả những nhân viên dưới quyền nàng cũng đã bắt đầu làm việc đầu vào đó.

Buổi chiều, Lạc Tranh bận rộn tới mức giờ ăn trưa cũng phải lùi lại mấy tiếng đồng hồ. Lúc ngồi xuống bên chiếc bàn trong nhà hàng, nàng chỉ cảm thấy khung xương cơ hồ sắp tan ra từng mảnh.

"Luật sư Lạc, đây là cà phê của chị!" Trợ lý Vi Như chủ động mang một ly cà phê nóng hổi còn bốc khói nghi ngút đặt xuống trước mặt Lạc Tranh. Cô gái này thực sự là một người thông minh và nhanh nhẹn. Mọi sở thích của Lạc Tranh đều được cô ghi nhớ tường tận. Mỗi ngày, khi Lạc Tranh bước vào phòng làm việc, Vi Như đều mang một tách cà phê hảo hạng tới cho nàng.

"Cô chỉ ăn cái này sao?" Lạc Tranh uống một ngụm cà phê, nhìn Vi Như cầm một phần sandwich đặt bên cạnh, cười khẽ.

Vi Như liền gật đầu, "Luật sư Lạc không phải cũng ăn trưa muộn mất ba tiếng rồi sao? Luật sư Lạc ăn cái gì thì tôi ăn cái đó, không có yêu cầu khắt khe gì."

Lạc Tranh bị những lời của Vi Như làm cho buồn cười, khẽ lắc

đầu, "Như vậy sao được chứ. Tôi vì buổi tối còn có cuộc họp nên muốn ăn nhanh một chút để còn trở về chuẩn bị tài liệu. Cô cứ thoải mái ăn từ từ được mà."

"Luật sư Lạc, tôi đã nói chị là thần tượng của tôi mà." Vi Như chân thành lên tiếng.

Lạc Tranh bắt đầu dĩ cười nhẹ, gọi phục vụ tới, đặt hai phần cơm trưa sau đó nhìn về phía Vi Như, "Bây giờ tôi mời cô ăn một bữa thật thong thả, được chứ?"

"Cảm ơn Luật sư Lạc!" Vi Như cực kỳ cảm động, vội nói lời cảm ơn.

Không phải chờ lâu, phục vụ đã mang đồ ăn lên. Mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Có thể thấy là Vi Như đã rất đói bụng nên ăn khá ngon miệng. Cũng khó trách bởi dù sao Vi Như cũng còn ít tuổi, đương nhiên không thể chịu nổi áp lực công việc nặng như vậy. So với Lạc Tranh thì ngược lại, nàng chỉ ăn được rất ít. Nàng chính là người như vậy. Công việc càng gấp rút càng không có tâm trạng để ăn uống.

"Vi Như, tôi đã xem qua hồ sơ cá nhân của cô. Cô đã từng vượt qua kỳ thi tư pháp, sao lại đến đây làm trợ lý?" Lạc Tranh nhìn Vi Như, bất ngờ lên tiếng hỏi.

Quan sát mấy ngày nay, nàng phát hiện Vi Như khá là nhạy bén với các tài liệu liên quan đến luật pháp. Xem hồ sơ cá nhân lại thấy Vi Như đã thi qua kỳ thi tư pháp, như vậy tức là cô ấy phải rất có hứng thú với việc trở thành luật sư mới đúng.

Vi Như nghe thấy nàng hỏi vậy, cũng không có ý định giấu giếm, khẽ thở dài một tiếng.

"Luật sư Lạc, thật không dám giấu. Lúc tốt nghiệp đại học, tôi từng thực tập tại văn phòng luật Chí Thành. Tôi chẳng những muốn trở thành luật sư, còn muốn trở thành đại luật sư có thể bước lên toà án tối cao. Nhưng mà về sau gia đình tôi xảy ra chút chuyện nên tôi không thể không đối mặt với thực tế phải kiếm tiền lo cho gia đình. Cho nên, chỉ có thể đem ước mơ của mình gác lại."

Lạc Tranh nghe xong, hiểu ra khẽ gật đầu, "Đúng là ở Hongkong,

có thể trở thành đại luật sư là một chuyện tốt, nhưng làm đại luật sư cũng rất vất vả. Đối với người mới bước chân vào luật giới thực sự là một công việc đầy tính thử thách. Có những người mới, cả năm cũng không nhận được vụ kiện nào."

"Vâng, cho nên tôi chỉ có thể làm trợ lý thu thập tài liệu mà thôi. Nhưng vì tôi thích ngành luật cho nên mới lựa chọn làm công việc trợ lý luật sư." Vi Như có chút tiếc nuối lên tiếng, liền đó khuôn mặt lại rạng ngời, "Nhưng mà gặp được Luật sư Lạc là chuyện may mắn nhất đời tôi. Nếu như không có Luật sư Lạc, giờ tôi cũng không thể tới Paris làm việc như vậy."

Lạc Tranh cười cười, "Vi Như, cô là người rất có tố chất, Nếu như cảm thấy làm đại luật sư sẽ gặp không ít nguy hiểm, vậy cô có thể làm việc ở hội luật sư. Ở Hongkong, tuy rằng hội luật sư và đại luật sư nhận vụ kiện có tính chất khác nhau nhưng ít nhất cô cũng có thể đảm bảo thu nhập và

thoả mãn tâm nguyện của mình. Nếu không, ba năm học luật cứ bỏ phí như vậy cũng thật đáng tiếc."

Chương 110: Người phụ nữ kỳ lạ

Vi Như nghe xong, khẽ thở dài, "Thật ra tôi cũng không muốn như vậy. Làm việc ở hội luật sư đúng là cũng tốt, nhưng đó không phải ước mơ của tôi. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, chờ thời cơ chín muồi, tôi sẽ vẫn nỗ lực để trở thành một đại luật sư. Tôi là người bản địa Hongkong, đương nhiên muốn cống hiến sức lực cho quê hương mình."

"Ừ!" Lạc Tranh hiểu rất rõ điều này. Đây chính là sự kiêu hãnh cùng tính kiên trì cố hữu của mỗi người Hongkong. Nàng cười khẽ, nói tiếp, "Cô có từng nghĩ đã tới lúc để phát triển sự nghiệp rồi hay không?"

"Lúc này? Làm luật sư sao?" Vi Như nghe thấy những lời của Lạc Tranh thật sự bị giật mình, giọng nói cũng có chút kinh hãi. Đặt đồ ăn xuống, Vi Như đưa mắt nhìn Lạc Tranh, "Chuyện này sao có thể chứ? Tôi không có sư phụ để đi theo học hỏi. Cho dù có muốn, cũng không có vị sư phụ tốt nào chịu thu nhận tôi cả."

(Giải thích: Nhân vật chính của tác phẩm là người Hongkong, cho nên hệ thống luật pháp được đề cập tới trong này đều thuộc hệ thống pháp luật Anh quốc, so với luật pháp tại Trung Quốc đại lục có chút khác biệt. Từ "đại luật sư" trong truyện là để chỉ luật sư tố tụng. Còn luật sư trực thuộc hội luật sư tuy cũng gọi là luật sư, nhưng tại toà án tối cao hay phiên toà chung thẩm không có quyền lên tiếng. Chỉ có luật sư tố tụng mới có thể ở trên toà thay cho thân chủ của mình tiến hành biện hộ hoặc tố tụng. Theo thói quen, luật sư tố tụng còn được gọi là đại trạng sư dựa theo một từ cổ trong ngôn ngữ Trung Quốc. Để trở thành đại luật sư tại Hongkong, cần phải thi lấy chứng chỉ hành nghề, sau đó theo một vị đại luật sư tiền bối thực tập một năm, gọi người đó là sư phụ, gia nhập hiệp hội luật sư Hongkong, lúc đó

mới chính thức được coi là đại luật sư.)

"Ai nói cô không có sư phụ tốt?" Lạc Tranh khẽ cong môi, làm ra bộ dạng không vui nói, "Chẳng lẽ hoa anh túc độc này cũng không có tư cách làm sư phụ của cô?"

"A?" Vi Như đầu tiên là chớp mắt, sau đó mừng tới phát điên, "Luật sư Lạc, ý của chị là...có thể nhận tôi làm đệ tử?"

Trời ơi! Trở thành học trò của Lạc Tranh là chuyện mà nằm mơ Vi Như cũng không dám nghĩ tới. Thứ nhất, ở đất Hongkong mọi người đều biết Lạc Tranh là một đại luật sư cực kỳ nghiêm cẩn và sắc bén, nàng bình thường không hề dễ dàng thu nhận đồ đệ. Thứ hai, Vi Như vốn cho rằng Lạc Tranh là một đại luật sư cao cao tại thượng như vậy, sao có thể để ý tới một người bình thường như mình đây?

Nhưng...

Nhìn dáng vẻ đầy hưng phấn cùng khẩn trương của Vi Như, Lạc Tranh bật cười, "Đương nhiên, tôi là luật sư, nói lời sẽ giữ lời."

"Nhưng mà....Luật sư Lạc, chị bây giờ không phải là cố vấn pháp luật của tập đoàn hay sao? Như vậy, không phù hợp với quy định." Vi Như thoáng nhớ tới điểm mấu chốt nhất. Lạc Tranh tại Hongkong là đại luật sư là chuyện quá rõ ràng. Nhưng nàng hiện giờ là luật sư đại diện của cả tập đoàn, một khi thu nhận đồ đệ, sau này sẽ rất khó giải thích với hiệp hội luật sư. Vi Như không muốn Lạc Tranh vì một người như mình mà phải đối mặt với nguy hiểm, nếu nghiêm trọng có thể bị thu hồi và huỷ bằng luật sư cũng không chừng.

Lạc Tranh vẫn nở nụ cười đầy bình tĩnh như trước, thoải mái nhìn Vi Như, "A, vậy cô có muốn theo tôi hay không đây? Đương nhiên, nếu như cô thật sự muốn một năm sau trở về Hongkong làm một đại luật sư, tôi có thể giới thiệu cho cô một vài đại luật sư khác, họ có thể giúp cho cô hoàn thành tâm nguyện."

Lạc Tranh biết rõ Vi Như đang lo lắng điều gì. Vi Như có thể vì nàng mà suy nghĩ chu đáo như vậy thực khiến nàng thấy động lòng. Nếu đổi lại là người khác, Lạc Tranh đã sớm không có tâm tình để ý tới. Nhưng mà Vi Như là người rất thông minh, từ trên người Vi Như, nàng như nhìn thấy hình bóng mình khi mới bước chân vào luật giới.

Đối với chuyện thu nhận đồ đệ, Lạc Tranh luôn rất thận trọng. Nàng cũng không muốn sau này đưa ra ngoài một đồ đệ là một luật sư không có năng lực. Hơn nữa tập đoàn WORLD luôn được gọi là tập đoàn thần bí, người ngoài căn bản không điều tra ra được bối cảnh của nó cho nên những lo lắng của Vi Như thực sự là thừa.

"Không, không, Luật sư Lạc, tôi chỉ theo chị mà thôi." Vi Như vừa nghe, có chút nóng vội kéo lấy tay Lạc Tranh, "Luật sư Lạc vẫn là người tôi sùng bái nhất. Tôi đã xem qua rất nhiều tài liệu về các vụ kiện mà chị đã thụ lý, vẫn luôn thầm nghĩ nếu có cơ hội được làm việc bên cạnh chị, dù chỉ là một trợ lý nho nhỏ cũng đã rất vui rồi. Hôm nay chị còn nói có thể thu nhận tôi làm đồ đệ, tôi thật sự quá cao hứng, quá kích động..."

"Trước tiên đừng cao hứng quá sớm bởi tôi dạy đồ đệ rất nghiêm khắc." Lạc Tranh cười nhẹ nói.

"Nghiêm sư xuất cao đồ mà. Lạc luật...A, không, sư phụ, em hiện giờ muốn pha một bình trà thượng phẩm cho chị." Vi Như đầy hưng phấn sửa lại cách xưng hô rồi lập tức đứng dậy.

"Tự nhiên lại uống trà làm gì?" Lạc Tranh có chút khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên là bái sư rồi!" Vi Như cười hì hì nói, "Sư phụ, em đi một chút sẽ trở lại ngay." Nói vừa dứt lời liền chạy biến đi như một làn khói.

Nét mặt Lạc Tranh cũng tràn ngập sự vui vẻ, khẽ lắc đầu. Cô gái này đúng là một nha đầu thẳng thắn!

Nàng vừa cúi đầu xuống định tiếp tục dùng bữa, bỗng nhiên...

"Trước giờ luôn nghe nói trong mắt Lạc đại luật sư chỉ biết đến tiền, xem ra, mấy lời khó nghe đó đều do những kẻ ghen ghét Lạc đại luật sư tung ra." Cách đó không xa truyền đến một giọng phụ nữ, thanh âm không cao không thấp, không hề có ý đồ khiêu khích mà giống như một lời tán thưởng nhẹ nhàng.

Lạc Tranh theo tiếng nói nhìn về phía chiếc bàn cách chỗ nàng không xa. Một vị phu nhân đã lớn tuổi rất mỹ lệ đang ngồi đó, năm tháng dường như không để lại mấy dấu vết trên gương mặt bà khiến cho trong lúc nhất thời Lạc Tranh thực không đoán được tuổi tác của

người này. Nhưng mà có thể nhận ra bà không phải là người Paris này bởi gương mặt của bà mang đậm nét của người châu Á. Vị phu nhân đó cũng đang nhìn Lạc Tranh, khẽ nở nụ cười dịu dàng.

Nụ cười của bà quả thực rất đẹp, thanh lịch, cao quý nhưng khi nhìn kỹ lại Lạc Tranh thật sự kinh ngạc. Cách ăn mặc của bà hoàn toàn giống với những khách du lịch, quần áo trên người đều là trang phục rất thoải mái, không những thế bên cạnh còn đặt một cái ba lô rất lớn, hình ảnh thường thấy của những người đi du lịch thường xuyên.

Lạc Tranh cảm thấy rất kỳ lạ, nghe những lời vừa rồi, nàng cảm thấy vị phu nhân này dường như biết khá rõ về mình.

Vị phu nhân đó thấy nàng nhìn về phía mình bèn cười khẽ, không nói lời nào đã bước tới ngồi đối diện với Lạc Tranh, từng động tác của bà vô cùng tiêu sái, cũng không hề cảm thấy mất tự nhiên mà bình thản nói, "Cháu hẳn rất tò mò muốn biết vì sao tôi lại biết cháu phải không?"

Lạc Tranh gật đầu. Thật lòng mà nói, nếu tại Hongkong mà nghe thấy những lời này nàng sẽ không cảm thấy kỳ lạ chút nào. Nhưng tại Paris này, nàng cũng không đánh bại quá nhiều vị chánh án lúc thượng toà. Hơn nữa ở Paris, đại luật sư chỗ nào cũng có.

"Luật sư Lạc quả thực là người rất thân thiện. Không những dung mạo xinh đẹp, dáng vóc cân đối mà sắc mặt lúc nói chuyện cũng cực kỳ bình tĩnh, lúc làm việc luôn rất giỏi giang cùng tinh táo, không hề có chút ý đồ câu dẫn đối phương chút nào." Vị phu nhân kia nhìn nàng một hồi, lại cất tiếng. Ánh mắt của bà thật sự rất đẹp mà khi Lạc Tranh nhìn vào đôi mắt đó lại thấy có một cảm giác quen thuộc.

"Không phải chúng ta đã từng gặp mặt trước đây chứ?" Nàng nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Vị phu nhân kia khẽ cười một tiếng, "Chúng ta trước giờ chưa từng gặp nhau, nhưng mà sau này, tôi nghĩ sẽ có rất nhiều cơ hội."

Trong lúc nhất thời, Lạc Tranh thực không hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của bà, nhưng nàng cũng nhận ra bà không có ý định nói tiếp, liền nở nụ cười đáp lại, "Nếu như trên đường có thể gặp nhau,

có thể kết bạn cũng coi như chuyện may mắn rồi. Xem ra, bác thường xuyên đi du lịch?"

"Sai rồi, là lữ hành mới đúng." Vị phu nhân kia khẽ sửa lại lời nàng.

Hàng lông mày thanh tú của Lạc Tranh hơi nhíu lại, "Du lịch không phải là lữ hành hay sao?"

Vị phu nhân kia khẽ lắc đầu, "Du lịch là du lịch, còn lữ hành mới là sự thả lỏng thân thể cùng tâm hồn một cách chân chính. Tôi luôn thích cảm giác lang thang trên các con đường khắp đó đây. Loại cảm giác đó thật sự rất tự tại, không cần nghĩ tới cái gì, cũng không cần làm cái gì nữa, chỉ là dụng tâm hưởng thụ sự vui vẻ, hưởng thụ phong cảnh nơi mình tới, vứt bỏ hết thảy mọi tạp niệm, như vậy trong lòng mới cảm thấy thanh thản."

Lạc Tranh nghe những lời này có chút ngây ngời. Nàng đã đi qua rất nhiều nơi nhưng chưa từng có được cảm giác như bà ấy vừa nói.

"Cô bé, vừa nhìn cũng biết cháu mặc dù đã đi qua rất nhiều nơi nhưng đều là vội vội vàng vàng. Vì công việc của mình mà chạy từ thành phố này tới thành phố khác, quốc gia này tới quốc gia khác mà thôi. Thử nghĩ lại xem, cháu đã đi qua nhiều nơi như vậy, nhưng có nơi nào để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng cháu không?" Vị phu nhân kia nhẹ nhàng nói một câu tuy rất bình thường nhưng lại hàm chứa đầy trí tuệ.

Lạc Tranh suy nghĩ một hồi. Một lúc sau, nàng không khỏi nở nụ cười khổ, thật sự là không có thành phố nào để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng cả.

Vị phu nhân kia thấy vậy, thoải mái cười một tiếng, vỗ vỗ vào cái ba lô của mình, "Cháu biết không, tôi thường xuyên rong ruổi trên đường. Hai năm nay, tôi đã đi qua rất nhiều thành phố, rất nhiều quốc gia, chụp được không ít phong cảnh, ghi chép lại rất nhiều phong tục tập quán của người địa phương nơi đó. Cuộc sống như vậy chính là thứ mà tôi thích nhất."

Lạc Tranh vừa nghe, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

"Bác là...nhà văn sao?"

"Cũng không hẳn là như vậy. Chỉ là lúc không có chuyện gì làm thì viết chút đỉnh mà thôi. Nhưng cũng chỉ là viết chơi, đâu có thời gian để xuất bản thành sách. Chỉ là thu thập chút thông tin bổ ích rồi chia sẻ cho mọi người những điều thú vị về những nơi mình đã đi qua." Vị phu nhân kia khẽ cười, dường như không có chút lưu luyến cái hư danh nhà văn. N

hìn về phía Lạc Tranh, bà nói tiếp, "Còn cháu? Có muốn nhân lúc còn trẻ chơi cho thoải mái chút không?"

"Cháu?" Lạc Tranh mỉm cười, "Cũng từng nghĩ tới, nhưng công việc quá bận rộn..."

"Chỉ là viện cớ mà thôi. Mục đích của lễ hành chính là khiến người ta có thể buông bỏ tất cả. Vật chất cũng không phải là thứ duy nhất cần thiết cho cuộc lễ hành. Chỉ cần cháu muốn làm thì có thể làm được rồi."

"Sao rồi? Có dám đặt xuống hết thầy theo tôi đi chu du khắp nơi hay không? Sắp tới, tôi sẽ tới Hy Lạp."

"Ngày lúc này ạ?" Lạc Tranh thực sự kinh ngạc. Nhưng mà nàng cũng cảm thấy có chút khó hiểu với hành vi của mình lúc này bởi nàng lại có thể cùng một vị phu nhân xa lạ tán gẫu lâu như vậy.

"Đương nhiên là ngay lúc này!" Vị phu nhân kia gật đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Lạc Tranh cảm thấy có chút buồn cười. Nàng điên rồi sao? Ngay lúc này lại có thể lên đường? Nàng thực sự không mang theo bất kỳ thứ gì, chỉ có mỗi ví tiền bên người. Mà quan trọng hơn cả là nàng đang mặc bộ đồ công sở trên người.

"Chắc cháu phải từ chối lời đề nghị của bác rồi. Nếu thực sự muốn lên đường, cháu phải chuẩn bị rất nhiều thứ."

"Tôi nói rồi, lễ hành là chuyện rất đơn giản. Chỉ cần cháu muốn là có thể đi luôn. Cô bé, chỉ là trong lòng cháu có quá nhiều chuyện không muốn buông bỏ mà thôi. Quan trọng nhất là, nguyên nhân thực sự khiến cháu không cách nào rời đi là bởi ở thành phố này có người mà cháu yêu sâu đậm. Nên biết rằng, yêu một thành phố

thường là do bắt đầu từ tình yêu với một người đàn ông." Vị phu nhân kia cười cười, dường như nói trúng tâm sự của nàng.

Gương mặt Lạc Tranh chợt đỏ bừng, tim cũng khẽ đập rộn lên...

Yêu một thành phố thường là do bắt đầu từ tình yêu với một người đàn ông... Thật sự vậy sao? Có lẽ, nàng không thể không thừa nhận điều này.

Vị phu nhân kia thấy vậy, nụ cười trên môi càng đậm hơn, đứng dậy, "Cô bé, chúc tôi may mắn đi. Con người thực sự là loại động vật thích tự làm khổ bản thân mình, nhưng lại không có mấy người nhìn thấu chuyện đó."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy lời của bà rất yên tâm. Cũng đúng, không có ai vừa sinh ra đã có kinh nghiệm sống phong phú, nhất là phụ nữ. Không ngờ bà lại có thể nói những lời tinh tế đến vậy.

"Chúc bác mọi chuyện may mắn. Hy vọng chúng ta có duyên gặp lại. Tạm biệt!"

"Nhất định, nhất định sẽ gặp lại!" Vị phu nhân kia nở nụ cười rất đẹp, vẫy tay chào nàng, đeo ba lô rời khỏi nhà hàng.

Lạc Tranh nhìn theo bóng lưng của bà, trong lúc nhất thời như chìm vào trong câu nói đầy ẩn ý lúc trước...

"Sur phụ!" Vi Như bưng một bình trà tiến tới, nhìn theo bóng lưng người vừa rời đi, ngạc nhiên hỏi, "Bà ấy là ai thế ạ? Hai người quen nhau sao?"

Lạc Tranh khẽ lắc đầu, hồi lâu sau mới trả lời, "Bà ấy...là thần tiên."

"Gì ạ?" Vi Như nghe mà ngây người ra, hồi lâu cũng không có phản ứng.

Vừa trở lại công ty, áp lực công việc lại lập tức tràn về.

Khi Lạc Tranh cầm tập tài liệu đi ngang qua phòng họp nhỏ, nàng nghe thấy tiếng của Louis Thương Nghiêu từ bên trong vọng ra. Nàng bèn dừng lại, liếc nhìn vào phía trong phòng. Lạc Tranh vốn cho là hắn sẽ ở bên ngoài xử lý công việc cả ngày, không ngờ đã trở lại nhanh như vậy.

Thiết kế trong phòng họp nhỏ không trang trọng như phòng hội

ngộ quốc tế ở tầng trên cho nên hết thảy ghế ngồi trong phòng đều là dạng sofa, có thể khiến mọi người thoải mái mà bàn luận công chuyện.

Nhưng mà giờ khắc này, không khí trong đó không hề yên bình chút nào.

"Thương Nghiêu, anh nói vậy là có ý gì? Lần trước tôi đã đề cập chuyện thay người phụ trách pháp vụ mới cho tập đoàn, tại sao anh không đồng ý?" Tiếng nói đầy bất mãn của Voss Miller vang lên, thậm chí còn có tiếng đập bàn.

Louis Thương Nghiêu ngồi đó, nhàn nhã uống cà phê, thong thả nói, "Ông muốn đổi luật sư cố vấn của tập đoàn? Được, cho tôi một lý do để tôi có thể đồng ý."

"Cô ta là phụ nữ!" Voss Miller thô lỗ vung tay nói.

"Ai quy định phụ nữ không thể xử lý pháp vụ?" Louis Thương Nghiêu cảm thấy như bị bỡn cợt, đặt tách cà phê xuống, gương mặt tràn ngập sự không vui.

"Thương Nghiêu, tập đoàn này là do ông nội anh khổ tâm gây dựng nên. Nghĩ lại xem, gia tộc Louis có thể tồn tại tới ngày hôm nay chẳng phải là nhờ tập đoàn này hay sao? Tôi thừa nhận, anh thật sự có năng lực hơn so với ông nội anh và cha anh nhiều. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không đứng nhìn tập đoàn này bị hủy trong tay một người phụ nữ. Người phụ nữ kia quá thông minh, một khi bị đối thủ cạnh tranh của chúng ta mua chuộc, chúng ta sẽ lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nên nhớ những gì cô ta tiếp xúc đều là công việc kinh doanh cực kỳ tối mật." Giọng điệu của Voss Miller đổi thành nhẹ nhàng khuyên bảo, tiếp tục can ngăn Louis Thương Nghiêu.

Louis Thương Nghiêu ngồi bắt chéo hai chân, nghe thấy những lời này có chút buồn cười nhếch môi, "Xem ra, ông đối với cách sử dụng nhân lực của tôi luôn có ý kiến trái ngược. Nói như vậy, tức là nhiều năm qua việc tuyển dụng nhân tài của tôi đều có vấn đề?"

"Không phải, tôi chỉ muốn nói tới người phụ nữ họ Lạc tới từ Hongkong kia mà thôi, cô ta..."

"Tôi có một chuyện có chút không hiểu..." Louis Thương Nghiêu

không đợi Voss Miller nói xong liền cắt ngang lời ông ta. Hấn nở nụ cười nhẹ mang theo rõ ràng ý khinh thường.

"Ông thực sự cho rằng Lạc Tranh không thể đảm nhiệm được vị trí đó hay là đang sợ cô ấy sẽ uy hiếp đến lợi ích của mình nên mới trở nên khẩn trương như vậy, cho nên mới phải tìm cách đẩy cô ấy đi càng nhanh càng tốt?"

Một câu nói này khiến cho sắc mặt của Voss Miller trở nên lúng túng, khóe miệng cứng đờ lại mà gương mặt cũng nhanh chóng đỏ bừng lên. Ông ta lập tức phản bác, "Tôi sao có thể sợ cô ta uy hiếp tới lợi ích của mình chứ? Cô ta chỉ là một tiểu nha đầu. Tôi không chấp nhận bởi vì sợ cô ta không đủ kinh nghiệm mà thôi..."

"Người trẻ tuổi cần cơ hội để có thể trưởng thành. Lạc Tranh là người rất tinh táo, làm việc dứt khoát. Tôi không nghĩ rằng cô ấy không thể đảm nhiệm được vị trí này. Nếu như ông vẫn cứ cực lực phản đối, tôi chỉ thấy rằng đó là do ông có tư tâm mà thôi." Giọng nói sắc bén của Louis Thương Nghiêu đột ngột chuyển lạnh băng, ngôn ngữ cũng toát lên sự kiên quyết không cho phép phản kháng thêm nữa.

Chương 111: Đấu trí

Lạc Tranh đứng bên ngoài cửa, từ tận đáy lòng chọt dâng lên một cảm giác khó có thể nói thành lời, giống như có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng len lỏi khắp tâm tư nàng vậy. Có đôi khi, người ta khen ngợi bạn ngay trước mặt bạn thì bạn cũng không có cảm giác gì đặc biệt nhưng khi vô tình nghe được những lời khen ngợi một cách gián tiếp lại có thể khiến bản thân cảm động đến nghẹn thở.

Nàng nhớ rõ Louis Thương Nghiêu đã từng nói không chỉ một lần rằng hẳn rất phiền chán việc phụ nữ nhúng tay vào sự nghiệp của mình. Nhưng hiện giờ hẳn lại ở trước mặt nguyên lão cổ đông khẳng định vị trí cũng như thái độ cùng năng lực làm việc của nàng, khiến nàng có một cảm giác thành tựu chưa từng có trong đời.

Trong phòng họp nhỏ, không khí hoàn toàn đối lập, nhất là Voss Miller, sắc mặt ông ta nhìn rất khó coi, hệt như màu gan heo vậy. Nghe Louis Thương Nghiêu nói xong, ông ta dựa lưng vào ghế sofa, nặng nề thở một hơi dài...

"Thương Nghiêu, xem ra lời của tôi cậu không chịu nghe phải không?"

Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn ông ta, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười, "Nếu như những lời của ông có thể khiến cho tập đoàn thu được lợi ích tột bậc, đương nhiên tôi sẽ tiếp thu."

Voss Miller lắc đầu, bộ dạng có vẻ rất thất vọng, chau mày nói tiếp, "Nói như vậy tức là ý kiến của tôi không có tính xây dựng sao? Thương Nghiêu, tôi biết rõ những nguyên lão cổ đông như chúng tôi ở trong mắt anh đều là người vướng chân vướng tay. Nói thật là tôi cũng đã lớn tuổi, cũng muốn qua Úc sống cùng với con gái nhân nhã an hưởng tuổi già. Nếu như không phải lo lắng cho sự phát triển của tập đoàn, tôi cũng không muốn ở lại nơi này. Nhưng mà, nghe khẩu khí của anh hiện giờ hẳn là không cần ông già này nữa, vậy thì tôi sẽ

lập tức rút vốn, đỡ phải ở lại đây tiếp tục chịu khổ nữa."

Nói xong, Voss Miller lại thở dài nặng nề, làm ra vẻ bất lực cùng với thái độ đầy kiên quyết.

Đổi lại là người khác nhìn thấy bộ dạng của Voss Miller lúc này nhất định sẽ nghĩ rằng ông ta quyết định rút vốn thật. Nhưng Louis Thương Nghiêu đâu phải người tầm thường. Đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn giống như lưỡi dao nhỏ quét qua mặt của Voss Miller, nhìn thấu âm mưu đang lóe lên trong mắt ông ta.

Hắn cũng chẳng buồn để tâm, hờ hững cười nhẹ, "Những lời vừa rồi cứ như thể tôi muốn trực tiếp đuổi ông đi vậy."

"Đâu có, tôi già rồi, đầu óc không theo kịp suy nghĩ của mấy người trẻ tuổi. Anh cũng biết, cổ đông của tập đoàn có nhiều vị nguyên lão, họ cũng có cảm nhận giống tôi, có ai lại không muốn đi hưởng phúc chứ?" Voss Miller hừ nhẹ một tiếng.

Louis Thương Nghiêu đương nhiên hiểu được tâm lý của lão hồ ly này. Ngoài mặt muốn dùng chuyện rút vốn để dọa唬 hắn nhưng thực tế lời nói của ông ta chứa đầy hàm ý sâu xa, muốn đem một loạt nguyên lão cổ đông tới đá kích uy quyền của hắn. Cho tới bây giờ, lão hồ ly này luôn gây ra những ảnh hưởng không tốt đối với tập đoàn. Thứ ông ta muốn rất đơn giản, chính là đứng trên đầu người khác, cho dù không ngồi được vào vị trí chủ tịch cũng muốn trở thành bá chủ tại đại hội cổ đông, nói lời không ai dám bàn cãi.

Đáng tiếc, người ông ta gặp phải chính là Louis Thương Nghiêu chứ không phải cha hắn.

Hắn vừa định dứt khoát lên tiếng thì...

Cánh cửa phòng họp nhỏ vang lên mấy tiếng gõ nhẹ, liền đó Lạc Tranh nhanh chóng bước vào, theo sau còn có Vi Như.

Voss Miller nghe tiếng động quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên xám xịt. Có trời mới biết ông ta ghét nhìn thấy Lạc Tranh đến cỡ nào. Khẽ nhăn mặt, Voss Miller liền quay đi.

"Thì ra là Voss Miller tiên sinh tới công ty. Tôi vừa biết tin liền đặc biệt kêu đồ đệ của mình chuẩn bị bình trà thượng phẩm này, nếu ngài không chê mời nếm thử một chút." Giọng nói trong trẻo ngọt

ngào của Lạc Tranh vừa dứt, Vi Như liền đem bình hồng trà đã chuẩn bị sẵn đặt lên bàn.

Mùi hương dịu nhẹ tràn ngập căn phòng, khiến tâm tình trở nên thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn Lạc Tranh, khẽ mỉm cười, cảm giác không hài lòng lúc trước lập tức bị hấn đè nén lại.

Voss Miller nghe vậy, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Lạc Tranh. Người phụ nữ này đổi tính rồi sao? Cô ta không phải vẫn luôn muốn đối phó với mình sao? Thế mà lúc này lại tốt bụng mời mình thưởng trà?

"Sao vậy? Không dám uống?" Lạc Tranh liền cười nhẹ, cầm lấy bình trà, chủ động rót cho Voss Miller một ly, động tác cực kỳ tao nhã. "Ngài là công thần bậc nhất của tập đoàn, cũng là nguyên lão cổ đông, nếu như trước đây tôi có gì đắc tội với ngài, mong ngài thông cảm."

Lời này của nàng vừa thốt ra khiến Louis Thương Nghiêu không khỏi nhíu mày.

Nhưng Voss Miller lại vô cùng cao hứng, thấy nàng chủ động nhún nhường, ông ta đắc ý cười lớn, nhận lấy chén trà Lạc Tranh đưa tới, ngạo mạn nói, "Đương nhiên rồi, người trẻ tuổi các người vốn không hiểu chuyện, tập đoàn này có không ít mồ hôi công sức của tôi, đừng nói là trước mặt Thương Nghiêu, ngay các trưởng bối khác của gia tộc Louis cũng phải nể tôi vài phần. Người trẻ tuổi làm việc cũng không hẳn là sai nhưng mà cũng phải nhìn cho rõ đối phương là ai mới được. Nhưng mà cô có thể kịp thời nhận ra sai lầm của mình, tôi cũng không so đo thêm làm gì."

Voss Miller đương nhiên rất tự đắc, ngay cả người phụ nữ này cũng cúi đầu trước ông ta, ông ta không tin Louis Thương Nghiêu có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Lạc Tranh vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng trên môi, giống như một đám mây hờ hững trôi phía chân trời, ánh lên những tia sáng long lanh. Nàng kiên nhẫn chờ ông ta nói xong mới tiếp tục cất lời...

"Voss Miller tiên sinh nói rất đúng, tiên sinh vì tập đoàn đã bỏ ra

hơn nửa đời tâm huyết. Phải nói rằng nếu không có sự đóng góp sức lực của ngài, tập đoàn cũng không được huy hoàng như ngày nay."

"Nói vậy còn tạm được." Voss Miller nghe xong càng thêm kiêu ngạo. Xem ra Lạc Tranh cũng không phải là mối đe dọa của ông ta, như vậy tiếp theo chỉ cần toàn tâm toàn ý đối phó với Louis Thương Nghiêu, khiến cho hắn trở thành con rối trong tay mình là được.

Lạc Tranh ngược mắt nhìn Voss Miller, đương nhiên nhìn ra mưu đồ cùng sự kiêu ngạo trong đáy mắt ông ta, cười nhẹ một tiếng, "Tập đoàn luôn chủ trương coi trọng vấn đề nhân đạo, nhất là đối với người đức cao vọng trọng như ngài. Louis tiên sinh..." Nói đến đây, nàng đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, làm ra vẻ oán giận nói, "Hết thấy đều do ngài không tốt, sao có thể khiến Voss Miller tiên sinh phải chịu ủy khuất như vậy?"

Hành động bất ngờ của nàng khiến lòng tự mãn của Voss Miller càng thêm thỏa mãn, ông ta cười đến sáng khoái, nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Louis Thương Nghiêu, đặc ý lên tiếng, "Không có vấn đề gì, Thương Nghiêu là tôi từ nhỏ nhìn nó lớn lên, tính tình của nó quá cố chấp, về sau tôi sẽ quản giáo nó nghiêm chút là được rồi. Về phần nó đắc tội với tôi, tôi cũng sẽ bỏ qua hết chuyện cũ."

"Như vậy sao được chứ?" Lạc Tranh ngược lại không chịu bỏ cuộc, nụ cười đầy trí tuệ khiến người ta không thể đoán được ý định của nàng, "Voss Miller tiên sinh vì tập đoàn bỏ ra nhiều công sức như vậy, Louis tiên sinh đương nhiên phải đáp tạ thật tốt mới đúng. Louis tiên sinh, không biết đối với một lão công thần như Voss Miller tiên sinh đây, tập đoàn phải đáp tạ thế nào?"

Nàng lại lần nữa đem vấn đề dồn hết lên người Louis Thương Nghiêu.

Louis Thương Nghiêu dường như có chút không vui nhưng có lẽ hắn là người am hiểu tâm lý chiến hoặc là hắn đã sớm học hiểu tâm tư của Lạc Tranh cho nên cười nhẹ, "Là nguyên lão của tập đoàn, đương nhiên phải tận lực thỏa mãn tâm nguyện cho họ."

Lạc Tranh đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, rồi lại nhìn vào vẻ đắc ý trên gương mặt Voss Miller, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Đừng trách tôi vừa rồi nghe lén hai vị nói chuyện, thì ra con gái ngài đang sống tại Úc."

"Đúng vậy, mấy đứa nó từ nhỏ đã qua đó. Đi học, làm việc, lập gia đình, hiện giờ cũng đã định cư luôn ở đó rồi." Voss Miller vừa nghe nhắc tới con gái, ánh mắt liền sáng lên.

Lạc Tranh lập tức để ý ánh mắt đó, chờ ông ta nói xong, bình thản lên tiếng, "Tôi cũng đã từng qua Úc, nơi đó quả thực là một chỗ an cư lý tưởng, nhàn nhã, thư thái, nhịp sống cũng rất bình lặng chứ không hối hả như ở Paris này."

"Phải, nước Úc đích thực là nơi thích hợp để an dưỡng." Voss Miller vừa cười vừa nói.

Lạc Tranh vừa nghe vậy, nét mặt lập tức thay đổi, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu...

"Louis tiên sinh, sở dĩ tôi nhận lời làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn là vì nghĩ tập đoàn rất coi trọng vấn đề nhân tính hóa trong công tác quản lý, không ngờ tới, Louis tiên sinh lại không thấu hiểu như vậy. Xem tình hình này, tôi thật sự muốn suy nghĩ lại xem có nên ở lại đây làm việc hay không."

Voss Miller đang cười bất ngờ bị lời nói của Lạc Tranh làm giật mình, kinh ngạc nhìn sửng nàng hồi lâu, không hiểu tại sao nàng lại nói ra mấy lời như vậy.

Mà vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu thì hoàn toàn ngược lại, không hề có chút ngạc nhiên nào, cũng không có chút gì tỏ ra không hài lòng, ngược lại cực kỳ nhàn nhã tự đắc khẽ nhượng mày, "Ồ, khiến cho Lạc đại luật sư phải nói ra những lời như vậy, xem ra tôi thật sự phạm phải sai lầm không nhỏ rồi."

"Sai rồi! Sai lầm mà Louis tiên sinh phạm phải không phải là sai lầm nhỏ mà là sai lầm trí mạng." Vẻ mặt Lạc Tranh trông cực kỳ nghiêm túc, so với dáng vẻ tươi cười vừa rồi tưởng như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

"Voss Miller tiên sinh là cố đồng cỡ nào chứ? Ông ấy vì tập đoàn

vất vả cả nửa đời người, đến giờ này vẫn luôn quan tâm đến tình hình của tập đoàn, ngay cả thời gian đoàn tụ cùng con gái cũng không có. Nếu như tập đoàn thực sự coi trọng việc quản lý một cách nhân tính hóa, ít nhất lúc này cũng nên để cho Voss Miller tiên sinh được nghỉ ngơi mới đúng, sao có thể khiến ông ấy phải vất vả như vậy."

Khuôn mặt Voss Miller vốn đang tươi cười, nghe thấy những lời của Lạc Tranh, khóe môi bất giác cứng lại, kinh ngạc nhìn về phía nàng. Louis Thương Nghiêu cũng có chút giật mình, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền nở nụ cười, làm ra vẻ ngại ngùng nói, "Cũng đúng, tôi thật sự hồ đồ rồi, lại có thể quên mất chuyện này. May mà có Luật sư Lạc nhắc nhở, nếu không tôi sẽ bị người ngoài mắng là ông chủ lòng dạ độc ác mất."

"Các...các người..." Voss Miller rốt cuộc cũng hiểu ra ý tứ của hai người bọn họ. Thì ra ngay từ đầu hai người họ đều đang diễn kịch để chọc tức ông ta.

"Voss Miller tiên sinh, ông cũng biết, Louis tiên sinh quá bận rộn nên nhiều khi hay quên mất vài chuyện. Giờ thì tốt rồi, ông có thể thoải mái đến Úc đoàn tụ cùng con gái."

Lạc Tranh tươi cười nhìn về phía Voss Miller, cực kỳ bình tĩnh cùng thong dong nhìn khuôn mặt đã tức giận đến tái nhợt của ông ta.

"Thì ra là các người đang gài bẫy tôi." Voss Miller tức đến run giọng.

"Voss Miller tiên sinh, những lời này của ông là không đúng rồi. Tôi chẳng qua cảm thấy Louis tiên sinh đối với nguyên lão cổ đông quá nghiêm khắc mà thôi. Nghe nói ông đã ngoài sáu mươi tuổi, ở tuổi này nên về nhà nghỉ ngơi thoải mái mới đúng, sao có thể ở bên ngoài liều mạng đây? Cho dù Louis tiên sinh không mở miệng, tôi cũng muốn thay ông đòi lại sự công bằng. Giờ thì được rồi, ông không cần lo lắng chuyện của tập đoàn nữa, muốn đi đâu thì đi đó." Lạc Tranh khẽ nở nụ cười lên tiếng.

"Các người muốn đuổi tôi đi?" Voss Miller cũng không hề che dấu cảm xúc, đầy phần hận nhìn Louis Thương Nghiêu cùng Lạc Tranh...

"Các người chớ đắc ý sớm như vậy. Tôi là nguyên lão cổ đông của tập đoàn, lời nói vẫn có trọng lượng, muốn đuổi tôi đi, được lắm, tôi lập tức rút vốn, để xem các người xoay xử thế nào."

"Rút vốn?" Lạc Tranh liền bày ra bộ dạng có chút suy tư, rồi sau đó nhìn về phía Louis Thương Nghiêu.

"Louis tiên sinh, nghe nói bên ngoài có rất nhiều nhà đầu tư có hứng thú đối với vị trí cổ đông của tập đoàn ta. Nếu như Voss Miller tiên sinh muốn rút vốn, vậy tôi phải lập tức thông báo cho bọn họ mới được. Chỉ sợ đến lúc đó họ lại tranh giành nhau tới vỡ đầu chảy máu mắt."

"Luật sư Lạc phụ trách toàn bộ pháp vụ của tập đoàn, chịu trách nhiệm việc này đương nhiên là người thích hợp nhất." Louis Thương Nghiêu cũng cực kỳ phối hợp, giọng điệu tràn ngập sự vui vẻ.

Voss Miller nghe thấy vậy, đầu tiên là sửng người, sau đó lửa giận bùng lên khiến râu ria đều dựng ngược, chỉ vào Lạc Tranh...

"Cô đừng đắc ý quá sớm. Cô nghĩ rằng tôi rút vốn thì các nguyên lão cổ đông khác có thể ngồi yên sao?"

Lạc Tranh mỉm cười lắc đầu, "Ông nói vậy là không đúng rồi. Tôi là có lòng tốt vậy mà ông lại nói tôi uy hiếp ông. Là chính miệng ông nói muốn rút vốn, cũng là ông nói muốn cùng con gái đoàn tụ, hưởng thụ cuộc sống điền viên. Những lời tôi nói cũng cực kỳ rõ ràng, nơi này còn có camera ghi hình lại toàn bộ, đó sẽ là bằng chứng xác thực nhất."

Hơn nữa, còn có Louis tiên sinh là nhân chứng trực tiếp. Cho dù có đưa ra tòa, tôi nghĩ quan tòa cũng không cho rằng đó là lỗi của tôi đâu. Về phần các vị nguyên lão cổ đông khác, họ có con gái ở nước ngoài hay không thì tôi không biết nhưng mà tôi nghĩ bọn họ cũng không muốn đặt mình vào vòng nguy hiểm như vậy. Dù sao, ở bên ngoài người trẻ tuổi rất nhiều, người muốn trở thành cổ đông của tập đoàn cũng không thiếu, cùng với người trẻ tuổi tranh giành thiên hạ, thực sự rất khổ cực. Cho nên họ nhất định sẽ biết cân nhắc."

"Rầm..." Voss Miller đập mạnh tay xuống bàn, chỉ vào Lạc Tranh, lại trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu...

"Giỏi lắm! Các người giỏi lắm!" Nói xong, Voss Miller xoay người giận dữ rời phòng.

Lạc Tranh bình tĩnh nhìn theo bóng lưng ông ta rời đi, sau đó đưa mắt nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, thấy hắn đang mỉm cười còn Vi Như đứng ở một bên đã sớm sợ đến nỗi không nói nên lời. Vừa rồi Vi Như còn tưởng rằng Lạc Tranh sẽ buông tay đầu hàng lão hồ ly kia. Không ngờ tới, lại có một hồi khẩu chiến ác liệt như vậy dọa cho cô không nói nên lời.

"Vi Như, em ra ngoài trước đi." Lạc Tranh nhìn về phía cô, nhẹ nhàng nói.

Vi Như gật đầu, hướng về phía Louis Thương

Nghiêu cúi chào rồi rời khỏi phòng họp nhỏ.

"Thật đáng tiếc! Hồng trà thượng hạng như vậy mà không động tới chút nào? Lạc Tranh có chút đáng tiếc, tự rót cho mình một ly.

"Chúng ta phối hợp thực sự rất ăn ý!" Louis Thương Nghiêu cũng cầm lấy cái ly nàng đã uống, tự rót cho mình, uống một ngụm, "Trà thơm, người thơm"

"Chưa từng gặp người đàn ông nào không biết xấu hổ như anh." Lạc Tranh khẽ lên tiếng.

"Giờ gặp cũng không tệ mà." Louis Thương Nghiêu không hề giận mà còn cười, đôi mắt sâu thẳm cũng ánh lên ý cười, "Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, em quá thông minh, thông minh tới mức khiến người ta muốn diệt trừ."

"Vậy sao? Nói như vậy, anh đang muốn diệt trừ tôi." Lạc Tranh cố tình xuyên tạc ý tứ của hắn.

"Vậy thì phải xem, em đối với tôi có bao nhiêu uy hiếp, nhưng mà cho tới giờ là không có." Louis Thương Nghiêu dựa lưng vào sofa, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tôi nghĩ, em cũng biết rất rõ, nếu như em không kịp thời xuất hiện, lão hồ ly kia sẽ có kết cục thế nào."

Chương 112: Vị khách đặc biệt

"Đương nhiên, cho nên tôi mới phải lập tức ra mặt. Thật không ngờ, Voss Miller tiên sinh kia lại cao ngạo đến vậy, không hề hiểu được ý tốt của tôi." Lạc Tranh khẽ lắc đầu.

Xét theo tính cách của Louis Thương Nghiêu, hẳn đã muốn sớm diệt trừ Voss Miller, mà hôm nay ông ta lại quá mức phách lối cho nên khả năng ông ta có thể sống sót sau ngày hôm nay quả thực rất thấp. Có thể đoán được Louis Thương Nghiêu sẽ dễ dàng sắp xếp cho Voss Miller hàng trăm kiểu chết khác nhau, mà gợn gàng nhất có lẽ là cái chết do một cơn nhồi máu cơ tim bất ngờ, như vậy chẳng ai có thể điều tra được gì.

Louis Thương Nghiêu nghe xong, nở nụ cười đầy tà mị, "Tình cảm của em để dành cho tôi là được rồi. Cho người khác, họ cũng sẽ không cảm kích. Giống như cái lão già kia, rõ ràng em đã cứu mạng lão, vậy mà lão lại nghĩ em đang làm hại mình. Loại người này không diệt trừ, sau này em và tôi sẽ gặp phiền phức."

"Louis Thương Nghiêu, có phải cho tới giờ anh vẫn không chịu tin trên đời này có báo ứng hay không?" Lạc Tranh hừ lạnh nhìn hắn, "Trong mắt tôi, ông trời vốn rất công bằng, gieo nhân nào sẽ gặp quả nấy. Thế sự xoay vần, bây giờ anh diệt ông ta, sau này dù không gặp phiền phức thì ông trời cũng sẽ bắt anh phải trả lại món nợ đó."

Louis Thương Nghiêu có chút buồn cười nhìn nàng, "Cảnh giới này của em có thể thăng cấp lên một tầm cao mới rồi." Nói dứt lời, hắn lập tức chuyển đề tài, "Có bị báo ứng hay không tôi không biết. Tôi chỉ biết là chỉ cần ngồi trên vị trí này một ngày thì tôi sẽ làm những chuyện cần làm. Người Trung Quốc không phải vẫn có câu, "Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính" hay sao?

(Ở vào vị trí nào thì nên lo đúng việc của vị trí đấy.)

Nếu như không làm gì hết thì thà rằng đi du ngoạn còn tốt hơn.

Lạc Tranh nghe hắn nói xong bất giác ngẩn người, không khỏi nhớ tới vị phu nhân đã gặp ở nhà hàng lúc trước. Xem ra người biết tận hưởng cuộc sống tự tại như vậy mới thật sự là thông minh.

Không muốn tiếp tục tranh luận cùng hắn, nàng nhìn thẳng vào hắn, khẽ lên tiếng, "Thật ra, có một chuyện tôi đã nghĩ rất lâu, cũng muốn sớm nói với anh cho rõ ràng."

"Nói rõ ràng với tôi?" Louis Thương Nghiêu cười khẽ, "Điều này có nghĩa là em đã quyết định?"

"Phải, tôi đã quyết định rồi!" Lạc Tranh biết rõ Louis Thương Nghiêu là người vô cùng tinh tường nên cũng không hề vòng vo làm gì.

"Là chuyện gì?" Hắn cất tiếng hỏi,

"Tôi muốn đón Liệt tới biệt thự để chăm sóc." Lạc Tranh dứt khoát trả lời.

"Cái gì?" Mi tâm của Louis Thương Nghiêu khẽ nhăn lại, sau đó liền xua tay, "Không được!"

"Tôi đã quyết định rồi!" Lạc Tranh đương nhiên cũng không chịu nhượng bộ.

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, đôi mắt sắc bén như chim ưng khẽ nheo lại, "Tình hình của Liệt không thích hợp để rời khỏi lâu đài. Tôi tuyệt đối không đồng ý với hành động ngu ngốc này của em."

"Tôi lại thấy rằng đem Liệt giữ chặt trong lâu đài mới là hành vi ngu xuẩn nhất." Lạc Tranh lạnh lùng nhìn hắn, không hề sợ hãi nói tiếp, "Anh cho rằng, cho Liệt một cuộc sống đầy đủ là tốt với cậu ấy sao? Anh cho rằng cứ tiếp tục giữ Liệt tại đó thì cậu ấy sẽ bình phục? Cậu ấy là người, không tiếp xúc với bên ngoài thì sao có thể kích thích thần kinh cậu ấy được chứ? Anh cũng thấy rõ, Liệt có phản ứng đối với vết thương trên tay tôi, thậm chí còn có những cử động khiến mọi người đều bất ngờ. Điều đó đã nói lên cậu ấy có cơ hội bình phục rất lớn, vì sao anh..."

"Đừng nói nữa. Tóm lại, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cho em đem Liệt tiến vào nội thành Paris này. Liệt cần sự yên tĩnh, đừng

quấy rầy nó. Em như vậy không phải đang giúp nó, mà là đang hại nó." Louis Thương Nghiêu không đợi nàng nói hết câu đã lập tức ngắt lời.

"Không thử một chút xem thì sao biết chuyện đó đối với cậu ấy có tốt hay không?" Lạc Tranh không vui nhìn hắn, "Nếu như phương pháp của anh là đúng thì bốn năm qua Liệt đã bình phục từ lâu rồi."

Louis Thương Nghiêu đứng bật dậy, nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt vui vẻ trò chuyện vừa rồi đã biến thành xám xịt, ánh mắt gần như bốc lửa. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi thốt ra từng lời, "Tôi cảnh cáo em, sớm từ bỏ cái ý nghĩ nực cười đó đi!"

Dứt lời, hắn cũng không nói thêm gì nữa, sai bước rời khỏi phòng họp.

Lạc Tranh nhìn theo bóng lưng hắn dần biến mất một hồi lâu, khẽ thở dài...

Tại một toà nhà cao tầng khác...

"Luu Ly tiểu thư, cô có thể đi rồi!" Tên vệ sỹ mở cửa, nhìn Luu Ly đang ngồi ngẩn người trong phòng lên tiếng.

Luu Ly dường như vừa nghe được tin tức cực kỳ đáng sợ, một lúc sau mới có phản ứng, chạy tới trước mặt tên vệ sỹ, không tin hỏi lại, "Ý của anh là, tôi được tự do rồi?"

Thời gian gần đây, Luu Ly thực sự khó tưởng tượng được mình làm thế nào để trải qua cuộc sống như vậy. Tuy rằng cô không hề phải chịu khổ, nhưng mỗi ngày bị giam cầm ở nơi này, không thể làm bất cứ chuyện gì, cho dù tới chỗ công chúa cũng chỉ là một hành trình bị quản chế mà thôi.

Nhưng hôm nay, cô lại được trả tự do?

Nét mặt tên vệ sỹ không có chút thay đổi nào, chỉ khẽ gật đầu, hờ hững nói, "Đúng vậy, Luu Ly tiểu thư đã tự do rồi!" Nói xong, hắn xoay người rời đi. Luu Ly nhìn theo bóng hắn khẽ lên tiếng gọi nhưng hắn cũng không hề quay đầu lại.

Khẽ cắn chặt răng, Luu Ly thật sự muốn biết vì sao người đàn ông kia lại đột ngột thay đổi quyết định như vậy? Cho tới giờ, cô đều đoán rằng người đứng sau vụ bắt cóc này chính là người đàn ông

thần bí kia. Mặc dù tên vệ sỹ không nói lời nào, nhưng người có thể đem cô giam lại như vậy, ngoại trừ hẳn ra thì Lưu Ly chẳng nghĩ ra được ai khác. Nhưng vì sao hẳn lại đổi ý chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra đáp án, Lưu Ly khẽ thờ dài một hơi, rời khỏi nơi giam cầm. Chuyện đã tới mức này, trước hết phải tìm cho được Lạc Tranh đã, như vậy mới có thể hiểu rõ hết thảy mọi chuyện phát sinh thời gian vừa qua.

Đêm xuống, không khí trở nên mát mẻ hơn...

Khi Louis Thương Nghiêu trở lại căn biệt thự, phòng khách cực kỳ yên tĩnh. Hắn nhìn đồng hồ, đem cặp tài liệu cùng áo khoác ném qua một bên, hướng về phía cầu thang đi lên lầu...

Trên lầu ngoại trừ phòng ngủ chính còn có mấy phòng khách. Khi bước qua hành lang gần phòng ngủ chính, hắn đột nhiên nghe được một thanh âm cực kỳ dịu dàng từ phòng khách truyền tới. Khẽ bước về phía đó, hắn thấy phòng khách không hề đóng kín cửa, thanh âm từ phía trong vọng ra lại càng thêm rõ ràng.

Là giọng của Lạc Tranh, Louis Thương Nghiêu chưa từng nghe thấy giọng nói của nàng dịu dàng tới thế này. Hắn thực sự nghi ngờ, nàng đang nói chuyện với ai?

Ánh đèn dịu nhẹ từ trong phòng hắt sáng qua cánh cửa không đóng kín chiếu rọi ra ngoài hành lang. Phòng khách được thiết kế theo kiểu một phòng ngủ nhỏ có cả một phòng khách mini bên trong. Thanh âm của Lạc Tranh vọng ra từ bên trong đó. Louis Thương Nghiêu khẽ đẩy cửa, liếc nhìn xem ai đang nói chuyện với nàng.

Lạc Tranh đang ngồi trên sofa, mà bên cạnh nàng đương nhiên là người vốn phải ở trong lầu đài - Liệt. Liệt vẫn ngồi trên xe lăn như mọi khi, nhưng không nhìn ra ngoài cửa sổ mà là quay về phía Lạc Tranh. Nàng nhẹ nhàng vừa bóc trái cây vừa cười và nói chuyện cùng cậu ta. Giọng nói của nàng cực kỳ êm dịu động lòng người, tuy tiếng nói rất nhỏ, nhưng có thể nhận ra thái độ của Lạc Tranh cực kỳ kiên nhẫn.

Ngồi ở trên xe lăn, Liệt vẫn không nói lời nào nhưng ánh mắt không hề ngây ngô vô thần như trước kia. Ngược lại, dường như

Liệt lại bị hấp dẫn bởi từng động tác nhỏ nơi tay nàng, cậu ta tập trung tinh thần nhìn chăm chú từng ngón tay nàng. Khi Lạc Tranh đem từng miếng trái cây đã cắt nhỏ đưa lên miệng cậu ta, Liệt liền ngoan ngoãn mở miệng ăn hết.

"Vậy mới đúng! Liệt, sau này cậu sẽ ở lại đây. Yên tâm đi, cậu sẽ không cô đơn đâu." Lạc Tranh thấy Liệt cực kỳ phối hợp với mình, trong lòng cũng thấy vô cùng cao hứng, đôi mắt trong veo nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của Liệt, thốt lên những lời từ tận đáy lòng.

Do quá tập trung vào Liệt, nàng không hề để ý rằng ở cửa phòng đã sớm xuất hiện một bóng dáng cao lớn. Đôi mắt sâu thẳm của hắn lúc này như bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Một Lạc Tranh dịu dàng như vậy là người mà Louis Thương Nghiêu chưa từng thấy bao giờ. Gương mặt xinh đẹp của nàng dưới ánh sáng ấm áp trong phòng càng toát lên những đường nét vô cùng tinh tế. Ánh đèn phản chiếu bóng dáng xinh đẹp của nàng đổ dài trên sàn nhà, mà lúc này Lạc Tranh đã thay bộ trang phục công sở bằng bộ trang phục đầy nữ tính khiến vẻ lạnh lùng bên ngoài đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự quyến rũ đầy mị lực khiến mọi ánh mắt của đàn ông nhìn vào đều chìm trong mê đắm.

Nàng ngồi bên cạnh Liệt, giúp cậu ta gọt trái cây. Liệt cũng rất nghe lời, chỉ cần là nàng đưa tới đều há miệng ngoan ngoãn ăn hết.

Lạc Tranh lúc này thực sự có cảm giác rất thành tựu. Tuy rằng Liệt không nói lời nào, ánh mắt cũng không mấy dao động nhưng ít nhất cậu ta cũng đã có phản ứng.

"Liệt, giờ cậu phải tự chọn trái cây cho mình. Nói cho tôi biết cậu thích loại nào, tôi sẽ gọt cho cậu." Nàng nhìn Liệt, cười dịu dàng. Trên khay trà có rất nhiều loại trái cây đã được tỉ mỉ lau sạch, có thể nhận thấy rõ nàng chu đáo đến thế nào. Hành động đơn giản của nàng mang theo một sức hấp dẫn kỳ lạ khiến Louis Thương Nghiêu nhìn không chớp mắt.

Liệt vẫn không cử động chút nào, nhưng nghe Lạc Tranh nói xong, ánh mắt đang an tĩnh bỗng có chút dao động.

"Liệt, như vậy không được, nếu như cậu không tự chọn, từ mai

tôi sẽ không gọt trái cây cho cậu nữa." Lạc Tranh thấy vậy, liền cố tình nói bằng ngữ điệu đầy kiên quyết. Nàng biết Liệt nhất định có thể nghe được, chỉ là cậu ta có chút vấn đề về việc biểu hiện mà thôi.

Ánh mắt Liệt lại lần nữa có chút chấn động, hơi ánh lên chút tia sáng lấp lánh giống như một đốm lửa giữa đêm tối mịt mù. Con ngươi của cậu ta dần có tiêu cự, rồi rơi vào trái táo trên khay trà...

"Cậu muốn ăn cái này?" Lạc Tranh theo ánh mắt của Liệt chỉ vào trái táo.

Liệt nhìn trái táo hồi lâu, dường như có chút suy tư, rồi lại đưa mắt rời đi nơi khác, nhìn về phía bên kia...

"Cậu muốn ăn cái này?" Lạc Tranh lại lần nữa theo ánh mắt của Liệt mà nhìn vào thứ quả khác.

Lúc này, Liệt không hề dời ánh mắt đi nơi khác nữa, mà nhìn nước trái cây rồi nhìn Lạc Tranh, rồi lại nhìn nước trái cây.

Lạc Tranh hiểu ra, nụ cười vui vẻ trên môi dần lan tràn trên gương mặt, vô cùng dịu dàng cầm lấy trái cây mà Liệt chọn, cắt thành miếng nhỏ, chậm rãi đưa cho Liệt, nói khẽ, "Liệt, nếu có thể, tôi hy vọng cậu có thể chính miệng nói cho tôi biết. Nhưng tôi hiểu mọi chuyện không thể gấp gáp, cậu có thể được như thế này đã rất khá rồi."

Khi Lạc Tranh trở lại lâu đài lần nữa thì thấy Liệt lại bắt đầu nổi cơn điên cuồng. Bệnh tình của cậu ta dường như càng thêm nghiêm trọng, các bác sỹ cũng đã bó tay hết cách. Nhưng khi Liệt đang điên cuồng nhìn thấy Lạc Tranh xuất hiện, chỉ trong nháy mắt liền bất ngờ dừng lại tất cả mọi hành vi điên cuồng, giống như một đứa trẻ lẳng lặng nhìn nàng.

Chính vì vậy, Lạc Tranh mới có thể thuận lợi đưa Liệt rời khỏi lâu đài, bởi tất cả mọi người ở đó đều cho rằng theo tình hình trước mắt thì Liệt chỉ nghe lời của Lạc Tranh mà thôi.

Nhìn Liệt ngoan ngoãn ăn hết chỗ trái cây, Lạc Tranh hài lòng đứng dậy, thấy cậu ta không hề chớp mắt nhìn mình chăm chăm, nàng cười nhẹ một tiếng, "Liệt, cậu ngồi ở đây chờ tôi, tôi có một món quà tặng cho cậu."

Liệt cũng không có mấy phản ứng với lời nói của nàng.

Lạc Tranh cũng không hề giận dữ hay nản lòng mà tươi cười rồi xoay người đi. Không ngờ vừa ra tới cửa lại đụng phải Louis Thương Nghiêu, nàng cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái, không buồn để ý tới sắc mặt đang xạm lại kia mà thản nhiên hướng về phía phòng ăn đi tới.

Louis Thương Nghiêu nhìn vào đôi mắt Liệt một hồi, không nói gì thêm, quay đầu nhìn theo bóng Lạc Tranh rồi sai bước đi theo.

Trong sảnh phòng ăn, Lạc Tranh ngồi sụp xuống sàn loay hoay làm gì đó, mà Louis Thương Nghiêu theo sát phía sau lưng nàng cũng nhanh chóng bước tới, thấy vậy, không nói một lời, đưa tay kéo nàng dậy, rồi áp chặt nàng vào tường.

Ánh mắt của hắn lóe lên chút kinh ngạc khi phát hiện ra dưới sàn có một cái ổ xinh xắn, bên trong còn có một con chó nhỏ lông vàng óng, rất khó nhận ra thuộc chủng loại nào.

"Rốt cuộc em đang làm cái gì?" Hắn dèi tầm mắt vào khuôn mặt Lạc Tranh, khóa chặt nàng trong vòng vây của hai cánh tay mạnh mẽ, không vui nhíu chặt lông mày.

Lạc Tranh bị hắn nhốt chặt trong vòng tay, cố đẩy hắn ra mà không được đành thở dài một tiếng, có chút bực bội liếc hắn một cái, "Làm cái gì là làm cái gì? Anh đứng ở cửa lâu như vậy, cần nhìn thấy cái gì cũng nhìn thấy cả rồi."

"Ý tôi là tại sao em phải đón Liệt đến nơi này? Còn nữa..." Louis Thương Nghiêu nheo mắt nhìn lướt về phía ngôi nhà dành cho chó, thái độ không vui càng lộ rõ, "Cái con chó kia là sao?"

Con chó nhỏ dường như có thể cảm nhận được mọi người đang nói về nó liền hướng qua phía Louis Thương Nghiêu sủa khế hai tiếng.

"Im ngay!" Louis Thương Nghiêu quay đầu hung dữ nhìn con chó nhỏ.

Bộ dạng con chó nhỏ đầy ai oán, lặng lẽ nép người lại không dám sủa nữa.

"Anh la hét nó làm cái gì?" Lạc Tranh bất mãn nhìn hắn, lại dùng hết sức đẩy mạnh hắn ra, ôm lấy con chó nhỏ. "Nó sẽ cùng chơi với

Liệt, anh có thể đừng hẹp hòi như vậy hay không?"

Louis Thương Nghiêu đầu gối để cho nàng thoát khỏi hấn như vậy, lại lần nữa kéo nàng về, lần này hoàn toàn ôm chặt lấy nàng, cánh tay rắn chắc siết lấy vòng eo nhỏ bé khiến nàng muốn trốn đi cũng không thể.

"Buông ra, Liệt còn đang chờ tôi!" Lạc Tranh càng thêm bất mãn nói.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu đã trở nên rất khó coi, thậm chí còn có chút xanh mét. Con chó nhỏ thấy vậy cũng bị dọa tới mức không dám kêu tiếng nào, chỉ đem cái đầu nhỏ xíu vùi vào trong ngực Lạc Tranh, chắc hẳn nó đã bị nộ khí của Louis Thương Nghiêu dọa cho không ít.

"Tôi nói rồi, không cho phép em đón Liệt tới nơi này. Em xem những lời của tôi như gió thoảng bên tai phải không?" Louis Thương Nghiêu mở miệng, giọng nói trầm thấp đầy nghiêm khắc lộ rõ vẻ không vui.

"Ây, Louis Thương Nghiêu, nếu như tôi nhớ không nhầm thì người tôi đón về chính là em trai của anh, sao anh có thể máu lạnh như vậy chứ?" Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn vào gương mặt đầy bất mãn của hấn.

Hiện giờ Liệt có phản ứng đối với tôi. Điều đó nói lên rằng cậu ấy có khả năng bình phục lại. Anh có biết, từ lúc đến nơi này, cậu ấy chưa hề nổi điên dù chỉ một lần. Hơn nữa, cậu ấy lại không bài xích tôi, vì thế tôi cho rằng đưa cậu ấy đến bên mình là quyết định hoàn toàn đúng đắn."

"Ở lâu đài có rất nhiều bác sỹ giỏi hỗ trợ. Liệt hiện giờ không có vấn đề gì không có nghĩa là sau này cũng sẽ như vậy. Em đem Liệt đón đến nơi này, điều kiện kém xa ở lâu đài, cho dù có mời nhiều người đến chăm sóc cũng không thể đạt đến mức độ như ở đó..."

"Anh sai rồi!" Lạc Tranh ngắt lời hấn. "Trong mắt tôi, Liệt căn bản không cần những bác sỹ kia. Cái cậu ấy cần là sự quan tâm. Cậu ấy đã quá cô đơn, chỉ đơn giản vậy thôi. Từ góc độ tâm lý học mà nói, một người làm ra nhiều chuyện như vậy chính là muốn thu hút sự

chú ý của những người xung quanh. Ngay cả bác sỹ Oswald cũng nói bệnh của Liệt không phải là ở thân thể mà là ở tâm lý. Cái cậu ấy cần là trị liệu tâm lý chứ không phải sinh lý."

"Lý lẽ thật nực cười! Chẳng lẽ mỗi lần Liệt nổi điên lên đều là vì muốn thu hút sự chú ý của người khác?" Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu càng nhíu chặt lại, "Tâm bệnh của Liệt đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của em rồi. Để Liệt ở nơi này, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?"

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm!" Lạc Tranh kiên quyết nói. "Tôi nói rồi, nếu cả đời này Liệt vẫn cứ như vậy, tôi cũng sẽ chăm sóc cậu ấy cả đời. Nếu tôi đã dám đem Liệt đón về đây thì tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng, hết thảy mọi vấn đề tâm lý tôi đều đã chuẩn bị tốt. Hơn nữa tôi tin chắc Liệt một khi đã có phản ứng với tôi thì quá trình hồi phục của cậu ấy cũng sẽ rất nhanh."

"Được lắm, nếu em đã quyết tâm như thế thì cũng đừng nghĩ đến chuyện tới công ty nữa. Tôi thấy, để em toàn tâm toàn ý chăm sóc cho Liệt thực sự là chuyện tốt nhất, không phải sao?"

Louis Thương Nghiêu tức giận lên tiếng. Hắn biết rõ Lạc Tranh vẫn luôn coi công việc như sinh mệnh, không để cho nàng làm việc thì thà giết nàng đi còn hơn. Hắn vốn chỉ nghĩ rằng dùng cách thức này khiến cho nàng phải bỏ cuộc, đưa Liệt trở lại lâu đài như trước để cho các bác sỹ tiếp tục chăm sóc mới khiến hắn có thể yên tâm.

Nhưng...

Hắn đã tính nhầm rồi! Hắn đã quên mất một chuyện quan trọng nhất. Đó chính là việc Lạc Tranh vốn không phải là người dễ dàng bỏ cuộc một khi đã quyết tâm làm chuyện gì đó.

Lạc Tranh nở nụ cười có chút mỉa mai, chậm rãi lên tiếng, "Anh suy nghĩ thật là chu đáo. Thật không ngờ chúng ta lại có cùng ý nghĩ về vấn đề này. Tôi cũng có ý định đó. Cho dù anh không nói thì tối nay tôi cũng định nói chuyện này với anh."

"Em..." Louis Thương Nghiêu tức đến nổi hai hàm răng nghiến chặt lại, hắn thật sự không ngờ tới Lạc Tranh lại đưa ra quyết định như vậy.

"Gâu gâu..." Con chó nhỏ dường như cũng nhận ra Lạc Tranh đang chiếm thế thượng phong, cái đầu nhỏ khể ló ra, hướng về phía Louis Thương Nghiêu hung hăng sủa hai tiếng.

"Con chó chết tiệt này!" Louis Thương Nghiêu vốn đang tức khí đầy người, đâu chịu để cho một con chó nhỏ khi dễ. Một bàn tay to của hắn vươn ra, đem đầu con chó nhỏ ấn trở lại vào ngực Lạc Tranh, hồi lâu không chịu buông tay khiến con chó nhỏ thốn thức kêu ư ử.

"Anh lớn như vậy rồi còn đi bắt nạt một con chó nhỏ sao?" Lạc Tranh bất mãn đặt tay mình lên bàn tay to của hắn, thuận thế đẩy hắn ra xa một chút rồi dịu dàng vỗ về con chó nhỏ. Con chó nhỏ dường như bị uy khuất không nhỏ, vẫn không ngừng kêu khe khe.

Gương mặt cương nghị của Louis Thương Nghiêu có chút méo xệch vì nỗ khí, bàn tay bất giác nắm chặt lại, nhìn chằm chằm Lạc Tranh một hồi rồi không vui lên tiếng, "Đem Liệt đón tới đây còn chưa tính, em lại mang cả con chó này tới làm gì?"

"Anh không thích sao?" Lạc Tranh buồn cười nhìn vẻ mặt không vui của hắn, cố ý ôm con chó nhỏ càng chặt hơn, "Cũng khó trách, người như anh sao có thể yêu thích những con vật nhỏ như vậy đây? Bác sỹ Oswald đã nói trong tiềm thức của Liệt có xu hướng bảo vệ những động vật nhỏ yếu. Con chó nhỏ này sức khỏe không được tốt bởi người chủ cũ của nó quá nhẫn tâm, ngay cả đồ ăn cũng không cho khiến nó sắp chết đói. Thật may tôi kịp thời phát hiện ra. Để nó ở bên Liệt nhất định sẽ kích thích ý muốn bảo vệ của cậu ấy, nói không chừng còn có thể khiến cậu ấy nhanh chóng hồi phục hơn nữa. Còn nữa, xin anh nhớ kỹ, tên nó gọi là KITY, không phải là con vật chết tiệt. Căn nhà của nó cũng có tên, là tôi vừa đặt cho."

Về điểm này nàng không hề nói quá. Ban đầu Lạc Tranh không nghĩ tới chuyện nuôi một con chó nhỏ nhưng hôm nay khi đi ngang qua một cửa tiệm, đúng lúc thấy con chó nhỏ lẻo đẻo đi theo sau ông chủ tiệm, dường như muốn ông chủ kia cưng chiều nó một chút nhưng mà người chủ kia lại co chân đạp cho nó một phát. Như vậy còn chưa đủ, mỗi khi con chó nhỏ với bộ dạng đáng thương nhìn chủ

nhân ăn cơm, người chủ kia liền đem nó ném ra ngoài cửa hàng, mà con chó nhỏ cũng không dám bỏ đi, chỉ ngoan ngoãn đợi ngoài cửa, bụng đói sôi òng ọc.

Lạc Tranh nhìn mà đau lòng, không hề ngấp ngừng quyết định nói với chủ cửa hàng muốn mua lại con chó nhỏ. Người chủ kia đương nhiên đồng ý một cách rất thoải mái. Con chó này cũng không phải giống quý hiếm gì, hẳn ta đương nhiên sẽ không lãng phí thức ăn để nuôi nó.

Cứ như vậy, Lạc Tranh đem con chó nhỏ mang về nhà, hơn nữa còn mua cho nó một cái ổ xinh đẹp vừa vặn cùng thức ăn ưa thích dành cho chó, lại thêm vô số đồ chơi nho nhỏ để nó đùa nghịch.

"KITTY?" Louis Thương Nghiêu có chút xấu hổ nhìn con chó suy dinh dưỡng trong ngực Lạc Tranh hồi lâu mới lên tiếng.

"Em...muốn giữ nó lại nhất định phải đáp ứng một điều kiện."

"Điều kiện?" Lạc Tranh thực sự hiếm khi được chứng kiến bộ dạng có chút lúng túng của hắn như lúc này. Xem ra hắn có vẻ đang rất khó chịu.

Louis Thương Nghiêu chỉ vào con chó nhỏ, "Là em nói, chó này mua cho Liệt, cho nên em không thể mỗi ngày đều ôm nó, cũng không thể vì quan tâm đến nó mà hao tổn quá nhiều sức lực."

"Hao tổn quá nhiều sức lực của tôi? Lời này của anh là có ý gì?" Lạc Tranh nghe mà không hiểu ra sao, bối rối đưa mắt nhìn hắn.

Lông mày của Louis Thương Nghiêu hơi nhăn lại, có chút thô lỗ nói, "Em phải biết rõ sức lực của mình cần phải đặt lên người ai. Chỉ cần tôi về đến nhà, không cho phép em loay hoay với thứ chết tiệt...à, KITTY, nghe hiểu rồi chứ?"

Một câu nói của hắn mang theo vị chua cực kỳ nồng đậm.

Lạc Tranh nghe vậy, chẳng những không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy buồn cười, dứt khoát ôm KITTY đi đến trước mặt hắn, hơi nghiêng đầu, chăm chú nhìn từng đường nét đầy cương nghị trên gương mặt đã trở nên mất tự nhiên của hắn, không nhin được lên tiếng.

"Tôi không nghe lầm chứ? Sao tôi lại cảm thấy trong lời nói của

anh đầy mùi dấm chua như vậy? Anh vậy là không đúng rồi! Sao có thể đi tranh giành với một con chó nhỏ chứ?"

Louis Thương Nghiêu bị lời của nàng làm cho cổ họng nghẹn cứng lại khiến hắn càng thêm mất tự nhiên, sắc mặt mỗi lúc một lúng lúng hơn, hắng giọng một cái, cất tiếng. "Tóm lại, em nhất định phải đồng ý với tôi. Nếu không tôi sẽ đem nó ném ra ngoài cửa."

"Anh cứ thử xem! Nếu anh dám ném nó ra cửa, tôi lập tức đưa Liệt rời khỏi nơi này." Lạc Tranh cũng không hề chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của hắn.

"Em..."

"Thật ngại quá, tôi không có sức để ở đây tranh luận cùng anh. Liệt vẫn đang chờ món quà của tôi." Dứt lời, Lạc Tranh cười tà một tiếng rồi xoay người rời đi. Nhìn bộ dạng kinh ngạc của hắn lúc này khiến trong lòng nàng cảm thấy thật sung sướng.

Louis Thương Nghiêu tức giận đến nỗi hai mắt cơ hồ sắp bốc lửa. Một mình Liệt đã đủ lăm rồi, giờ còn thêm một con chó. Không phải hắn phản đối việc đem Liệt tới nơi này, chỉ là hắn rất lo lắng cho bệnh tình của Liệt. Nhưng nhìn qua thì thấy Liệt rất tin tưởng Lạc Tranh. Đây xem ra cũng là chuyện tốt, nhưng mà trong lòng hắn không hiểu sao lại có chút phiền muộn.

Đêm nay thái độ của nàng cực kỳ dịu dàng nhưng đáng hận là lại đối với một người khác chứ không phải hắn. Tuy rằng Liệt là em trai của hắn, nhưng cảm giác này khiến hắn thực sự rất khó chịu. Sự dịu dàng như vậy, nàng chưa từng dành cho hắn bao giờ!

Nghĩ tới đây, hắn vẫn không thấy yên lòng liền theo bóng lưng Lạc Tranh trở lại phòng Liệt.

Trong phòng, KITY rất tích cực, dường như nó cũng biết đây là nhà mới của mình, cũng biết người chủ mới rất thích nó, bởi vậy nó rất vui vẻ trước mặt Lạc Tranh và Liệt chạy tới chạy lui chọc cho Lạc Tranh cười khanh khách. Mà Liệt dường như cũng không bài xích KITY, ngược lại ánh mắt của cậu ta trở nên có thần hơn rất nhiều.

Nhìn theo KITY chạy tới nơi nào, ánh mắt Liệt cũng dõi theo tới đó. Có thể nhận ra Liệt rất thích con chó nhỏ này.

"Liệt, cậu thích nó chứ?" Lạc Tranh đem KITY ôm tới trước mặt Liệt, con chó nhỏ kêu lên mừng rỡ đầy nịnh nọt chui vào trong ngực Liệt, dường như cảm thấy trong ngực cậu ta rất an toàn hoặc là do vừa rồi chạy loạn chơi đùa đã quá mệt cho nên lúc này yên tĩnh nằm im trong lòng Liệt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"KITY rất đáng thương, nó bị chủ cũ đánh đập, xem chút nữa đã mất mạng. Cậu xem nó gầy yếu như vậy, sau này, cậu phải quan tâm nó nhiều một chút, để nó có thể khoẻ mạnh lớn lên mới được." Lạc Tranh chân thành nói những lời từ tận đáy lòng.

Lạc Tranh nói ra những lời này là muốn cho Liệt biết được tình cảnh trước đây của con chó nhỏ. Nàng hy vọng điều đó có thể kích khởi được sự quan tâm cùng ý muốn bảo hộ những sinh vật yếu đuối trong lòng Liệt. Nàng biết Liệt nghe được những lời này nhưng thực sự không ngờ cậu ta lại có phản ứng nhanh như vậy.

Khi Liệt vừa nghe xong những lời của nàng, đầu tiên là đưa mắt nhìn con chó nhỏ, sau đó, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy một chút, khe khẽ vuốt ve nó.

Con chó nhỏ dường như rất thích được vuốt ve, cao hứng mở mắt ra, khe khẽ cắn cắn đùa giỡn ngón tay Liệt.

Lạc Tranh thực sự vô cùng mừng rỡ, không ngờ Liệt lại có phản ứng lớn tới vậy. Phải nói rằng con chó nhỏ này đã hoàn toàn khơi dậy được ý muốn bảo hộ của Liệt.

Quá tốt rồi!

Khi Lạc Tranh còn đang cao hứng, lại thấy Liệt đưa bàn tay về phía nàng, cực kỳ chuẩn xác đem bàn tay bị thương của nàng nâng lên. Ánh mắt của Liệt không giống với ngày nàng trở lại lâu đài khi trước. Lúc này, bàn tay Liệt nâng tay nàng với thái độ cực kỳ dịu dàng, mang theo một loại cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời.

Lạc Tranh đang rất cao hứng đương nhiên không hề chú ý tới việc Liệt dùng cách thức nào để nâng bàn tay mình, còn tưởng rằng cậu ta đang lo lắng, cười nhẹ rồi cất tiếng trấn an, "Liệt, yên tâm đi, vết thương của tôi đã khá lên nhiều, cậu xem..." Nói xong, nàng đem

miếng băng gạc trên tay gỡ xuống, trong lòng bàn tay vết thương đã khép miệng và lớp da mới đang hồi phục rất nhanh.

"Miệng vết thương đã sắp lành hẳn rồi, hai ngày nữa sẽ không sao hết."

Liệt lẳng lẳng nhìn vết thương trên tay nàng hồi lâu, rồi sau đó...lại đem bàn tay bị thương của nàng chậm rãi nâng lên, đưa đến khoé môi mình, đầy dịu dàng đặt xuống đó một nụ hôn...

Lạc Tranh bất giác sửng người, trong khoảnh khắc dường như hoá đá...

Khi nàng rửa mặt xong và trở lại phòng ngủ, đã thấy Louis Thương Nghiêu dựa lưng vào đầu giường đọc báo, hẳn chỉ mặc độc một cái quần ngắn, làn da màu đồng khoẻ mạnh dưới ánh đèn nhu hoà trong phòng ánh lên sự quyến rũ cực độ.

Lạc Tranh thực sự bị giật mình, không biết từ khi nào nàng đã hình thành thói quen chung sống với hắn như vậy nữa.

Thấy nàng bước vào phòng, Louis Thương Nghiêu đem tờ báo trong tay bỏ qua một bên, nhìn nàng một lúc, sắc mặt không có chút biểu hiện nào đặc biệt.

"Từ ngày mai trở đi, tôi sẽ mời bác sỹ tới, em cứ đi làm như bình thường."

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu hắn sao lại có thể như trẻ con vậy, nói đổi ý liền đổi ý. Nhưng mà tuy nàng thấy có chút kỳ quái nhưng vẫn hờ hững nói, "Anh có tiền mà, muốn mời ai thì mời, tôi không có quyền can thiệp vào quyết định của anh."

Nàng vừa nói vừa đi đến bên bàn trang điểm, khẽ chải lại mái tóc óng ả, không buồn đếm xỉa tới hắn.

Louis Thương Nghiêu vốn đã cố gắng nhẫn nhịn mà nói ra câu này, lại thấy bộ dạng xa cách của nàng càng thêm không vui, một lời không nói, đứng bật dậy, đi về phía nàng. Khi Lạc Tranh còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn ôm bổng lên, rồi sau đó ném lên giường.

Cả quá trình diễn ra cực kỳ nhanh chóng. Khi Lạc Tranh còn chưa kịp phát giác đã xảy ra chuyện gì thì cả người đã bay lên không rồi rơi xuống chiếc giường mềm mại, liền sau đó, thân hình cao lớn của

hắn lập tức ép xuống.

"Anh lại nổi điên gì đây?" Lạc Tranh có chút bất mãn nhìn hắn, gương mặt của hắn kè sát nàng đến nỗi nàng có thể nhìn rõ sự không vui trong đáy mắt hắn.

"Nhìn tôi!" Louis Thương Nghiêu giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không để cho ánh mắt của nàng có cơ hội nhìn đi nơi khác, "Nói em yêu tôi, nói đi!"

Lạc Tranh bị bộ dạng của hắn làm cho sợ run lên, trong lúc nhất thời quên cả giấy giụa, chỉ giật mình theo dõi từng hành động của hắn. Ánh mắt hắn nhìn nàng chăm chú đến nỗi cơ hồ không bỏ sót một cử động nhỏ của nàng, nhất là lời của hắn, khiến lòng nàng lập tức hoảng loạn, lại có chút bối rối, còn có chút uỷ khuất. Hắn dựa vào cái gì mà yêu cầu nàng như vậy?

Thấy nàng hồi lâu không trả lời, Louis Thương Nghiêu nóng nảy đè chặt nàng xuống giường, rồi cúi đầu xuống, điên cuồng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng như thể muốn phát tiết mọi bất mãn trong lòng...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy cánh môi đau nhức, khó chịu nghiêng đầu giấy giụa khiến hắn lại thuận thế trượt đôi môi xuống dùng sức gặm cắn phần cổ mịn màng của nàng, cánh tay rắn chắc của hắn ghì chặt đến nỗi nàng hít thở cũng dần trở nên khó khăn.

"Đừng..."

"Tranh, em chỉ có thể là của tôi, là của tôi..." Tiếng nói trầm thấp có chút nặng nề của hắn rơi vào bên tai nàng, thẳng tiến vào nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

Lạc Tranh lúc này đã ngừng giấy giụa, mặc cho hắn giống như điên cuồng mút vào từng tấc da thịt trên người nàng. Nhưng hết thảy mọi chuyện lại nằm ngoài sự dự liệu của Lạc Tranh. Sau khi nói xong câu đó, hắn vùi đầu vào cổ nàng, mặc dù thân hình cao lớn đè nặng lên nàng nhưng hết thảy mọi hành động điên cuồng đều ngừng lại.

Lạc Tranh giống như vừa mới được tái sinh, hồi lâu cũng không hề nhức nhích, chỉ để mặc hắn đè lên người nàng, nàng cũng không biết rốt cục là hắn muốn như thế nào.

Louis Thương Nghiêu hít sâu mùi hương quyến rũ thuộc về riêng nàng, nhắm đôi mắt lại, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm nhỏ xinh, cúi đầu thì thầm, "Tôi muốn em yêu tôi, yêu tôi..."

Hắn biết lúc này đây hắn đang nhún mình trước nàng, hắn cũng biết rõ đó là đứa em trai mà hắn thương yêu nhất. Nhưng khi hắn nhìn thấy Liệt dịu dàng hôn lên bàn tay nàng như vậy, ngay cả tâm tình hắn cũng trở nên run rẩy. Dường như có một sức mạnh khổng lồ không ngừng thôi thúc hắn tiến lên kéo Lạc Tranh trở về bên mình nhưng mà hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn, trở về phòng cầm lấy tờ báo nhưng không xem nổi chữ nào, trong đầu toàn hiện lên hành động của Liệt mà thôi.

Khi bóng dáng

quen thuộc của Lạc Tranh xuất hiện, cảm giác khó chịu đè nén trong lòng lại bùng phát như núi lửa phun trào, không cách nào che giấu được nữa.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng thêm dồn dập, những lời như vậy không phải là hắn chưa từng nói với nàng, nhưng đa số đều là nói ra khi cả hai đắm chìm trong sự đam mê cuồng nhiệt. Lúc này hắn lại cực kỳ bình tĩnh mà nói ra những lời này khiến cho nàng thực có chút bối rối.

Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu, tì trán mình vào trán nàng, nhìn vào đôi mắt trong veo ánh lên sự nghi hoặc của nàng hồi lâu. Một lúc sau, hắn khẽ thở dài, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng đặt lên đó những nụ hôn triền miên...

Nụ hôn giống như dòng nước ấm áp, nhẹ nhàng lướt trên gò má nàng, mang theo sự lưu luyến như thể đang nâng niu một món bảo vật cực kỳ trân quý. Lạc Tranh có thể cảm nhận được sự dịu dàng của hắn qua từng động tác tràn đầy yêu thương kia. Nàng cảm thấy tim mình bắt đầu đập loạn lên. Mặc dù không hiểu tại sao hắn lại đột ngột trở nên như vậy nhưng nàng lại bị động tác của hắn đầu độc, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, tận hưởng cảm giác thoải mái do hắn mang đến.

Sự an tĩnh bất ngờ của Lạc Tranh khiến Louis Thương Nghiêu

càng thêm hưng phấn, bàn tay to của hắn chậm rãi rời xuống phía dưới, nhẹ nhàng kéo dây áo ngủ của nàng..

"Thương Nghiêu..." Nàng đột ngột mở to đôi mắt, đưa bàn tay nhỏ bé ngăn cản hành động của hắn, lại thấy hắn cúi đầu xuống, khẽ gặm cắn cánh môi đỏ mọng của nàng.

"Uhm..." Hành động của Louis Thương Nghiêu khiến đôi môi Lạc Tranh vừa có chút đau nhức, lại có chút ngứa ngứa khiến nàng không kìm chế được khẽ cất tiếng thân ngâm, liền sau đó, thanh âm của nàng hoàn toàn bị hắn nuốt lấy. Nụ hôn của hắn vô cùng mạnh mẽ và triền miên, tràn ngập sự bá đạo nhưng cũng mang theo vô vàn tình cảm không thể diễn tả thành lời...

Mỗi đêm Louis Thương Nghiêu ở bên nàng, bầu không khí luôn trở nên vô cùng mỉa mai. Về điểm này Lạc Tranh không hề có chút nghi ngờ, nhưng mà sự dịu dàng giống như đêm nay dường như mang theo một chút thống khổ khiến nàng cảm thấy có chút xa lạ. Nụ hôn của hắn ngoài sự bá đạo quen thuộc còn mang theo một cảm giác lạ lùng khiến nàng không thể xác định rõ ràng.

Từng ngón tay của hắn như mang theo ma lực, dùng cách thức dịu dàng nhất luồn vào trong y phục của nàng, khẽ vuốt ve làn da trắng trẻo mềm mịn mê người. Đầu ngón tay nóng hổi mang theo sự kích thích cùng với tiếng tim đập trầm ổn của hắn nhanh chóng tiến vào tận nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

Lạc Tranh dần quên hết tất cả mọi thứ xung quanh. Từ khi mới bắt đầu, nàng đã không có cách nào cự tuyệt người đàn ông tà mị này. Mà cho tới bây giờ, nàng cũng vẫn không thể từ chối hắn. Cho dù biết hắn có mối hận với mình, biết tình cảm của hắn cũng luôn âm u bất định nhưng nàng cũng không thể dằn lòng mà đẩy hắn ra được. Nghĩ tới đây, Lạc Tranh bỗng cảm thấy có chút đau lòng.

Trong trò chơi tình ái này, ai động lòng trước người đó sẽ là kẻ thua cuộc. Thật đáng đời cho nàng vì đã yêu hắn để rồi phải chuốc lấy đau khổ. Thật đáng đời cho nàng khi muốn suy đoán tâm tư hắn lại không có cách nào nhìn thấu. Không biết tại sao, người đàn ông

này ở càng gần thì ngược lại nàng càng cảm thấy mình không chiếm được tình yêu của hắn. Nàng và hắn thật sự là người của hai thế giới khác nhau sao?

Chẳng lẽ lại đúng như vậy!

Ánh mắt Lạc Tranh thoáng có chút run rẩy, hàng lông mi dài cong vút khẽ sụp xuống che đi đôi mắt vốn trong veo giờ đã nhuộm chút u sầu bởi sự dày vò của nội tâm. Nàng thực sự không muốn để lộ tâm tình của mình trước mặt hắn.

Thật ra cho tới giờ, nàng đều biết rất rõ bản thân mình đang lo lắng điều gì. Cho nên dù nàng biết mình yêu hắn cũng không dám biểu lộ tình cảm của bản thân. Cho dù nàng biết rõ người đàn ông này làm cho người ta si mê đến điên cuồng nhưng nàng vẫn muốn khống chế thật tốt tâm tình của mình. Nàng thật sự lo lắng, bọn họ vĩnh viễn chỉ là hai đường thẳng song song, cho dù hàng đêm hoan ái thì mối quan hệ này cũng chỉ như sương sớm mà thôi. Bởi vì Lạc Tranh vẫn không thể quên có một người vẫn luôn miệng gọi hắn bằng "Anh rể!"

Trong tình yêu phụ nữ vẫn thường mất đi lý trí. Thật may là Lạc Tranh lại không như vậy. Nàng vốn cảm thấy cách xưng hô kia có chút gì đó không ổn, tuy muốn đi điều tra một chút nhưng rốt cuộc chỉ dừng lại ở suy nghĩ mà thôi. Nàng không dám điều tra bởi vì nàng sợ biết được sự thật về người phụ nữ của hắn hoặc là nhìn thấy ảnh cưới của hai người họ. Phải thừa nhận rằng lý do lớn nhất chính là nàng không cách nào chia sẻ người đàn ông này với người phụ nữ khác...

Tâm tư thoáng có chút tịch mịch nhưng da thịt trên thân thể lại vì sự đụng chạm của hắn mà trở nên hưng phấn cùng run rẩy. Làn da trắng muốt giờ đã chuyển thành màu hồng phấn cực mê người, cánh môi căng mọng cũng khẽ bật ra từng hơi thở hỗn hển.

"Mở mắt ra!" Phía trên đầu nàng, giọng nói trầm thấp đầy kiên định của hắn vang lên, mang theo ý mệnh lệnh khiến người ta không cách nào cự tuyệt.

Hàng lông mi dài cong vút khẽ run rẩy mà mở ra, đôi mắt trong

veo của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đang lực rửa đục vọng của hắn. Lạc Tranh có chút không chịu nổi sự nóng bỏng trong ánh mắt hắn, liền vội vàng nhìn tránh đi, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn giờ đã đỏ ửng.

"Nhìn tôi, không cho phép em lảng tránh!" Giọng nói mạnh mẽ của hắn lại vang lên, đồng thời ngón tay thon dài cũng giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ngăn cản hành động tránh né của ánh mắt nàng.

Lạc Tranh không thể không đối mặt với hắn, nhìn ngắm gương mặt rắn rỏi, ngũ quan cân đối tinh tế như những vị thần, nhất là đôi mắt đen thẳm đầy mị lực khiến cho nàng đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, trái tim cũng không ngừng đập loạn lên.

Louis Thương Nghiêu dường như rất hài lòng với khuôn mặt ửng đỏ của nàng, thậm chí còn có vẻ si mê, hắn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nàng, rồi sau đó bàn tay lại thuận thế trượt xuống dưới, kéo cao đôi chân thon dài của nàng vòng qua phần hông rắn chắc của mình...

"Nhìn tôi, cảm nhận rõ tôi chiếm hữu em thế nào..." Hắn cúi xuống, khẽ thì thầm bên tai nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của nàng rồi mạnh mẽ thúc eo về phía trước...

"A..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy thân thể bị một sức mạnh khổng lồ lấp đầy trong chớp mắt, cảm giác tuy quen thuộc nhưng cũng có chút khó khăn. Tuy rằng những lần cùng hắn hoan ái đã thành chuyện thường nhưng mỗi lần như thế này nàng vẫn cảm thấy không cách nào thừa nhận sự to lớn của hạ thân hắn, chỉ cảm thấy như tất cả tế bào toàn thân đều bị hắn chiếm cứ, dẫn dắt, không cách nào khống chế...

Đầu nàng vô thức ngửa ra sau, thân thể tự nhiên cong lên nghênh đón hắn. Động tác này đối với đàn ông mà nói thực sự mang lại một cảm giác chiếm hữu cùng thành tựu vô cùng. Louis Thương Nghiêu cũng vậy, một cánh tay rắn chắc của hắn nâng hông nàng lên, một tay khác vòng ra phía sau lưng, chủ động xoa nắn thân hình mềm mại của nàng. Mà đầu hắn cũng cúi xuống, há miệng ngậm lấy núm hồng trên bầu ngực tròn đầy, liền đó, đầu lưỡi linh hoạt cùng tham

lam không ngừng trên chọc nụ hồng nhạy cảm đã sớm thẳng đứng, tùy ý dày vò nàng, động tác càng lúc càng cuồng dã.

Lạc Tranh cảm thấy như rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Nàng chỉ cảm thấy thân thể mình như tách ra làm hai nửa. Nửa người trên là cảm giác ngửa ngựa đầy thống khổ dưới sự cắn mút đầy nhẹ nhàng của hắn khiến nàng không ngừng run rẩy, mà hạ thân là sự tê dại cùng đau nhức dưới sự xâm chiếm đầy cuồng dã của hắn, không ngừng khơi lên từng cơn sóng trong cơ thể mảnh mai của nàng, khiến nàng cơ hồ thở không ra hơi, như thể bị dòng nước mạnh mẽ nhấn chìm...

Louis Thương Nghiêu chính là một người đàn ông như vậy. Hắn có thể dịu dàng đến mức khiến phụ nữ sẵn sàng bán mạng, cũng có thể cuồng dã khiến phụ nữ trở nên điên cuồng theo...

Nhiệt độ trong phòng ngủ chính càng lúc càng tăng, tiếng rên rỉ mê hồn cùng hơi thở gấp gáp của phụ nữ hoà cùng tiếng thở dồn dập đầy thô trọng của đàn ông, tạo thành sự giao hoà đẹp đẽ nhất trên thế gian...

Sáng sớm, Lạc Tranh bị tiếng chó sủa đánh thức. Là tiếng của KITY, từ tiếng kêu của nó có thể nhận ra nó đang rất vui mừng khiến nàng thực không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Khẽ nhắc thân thể mệt mỏi rời giường, rửa mặt xong, Lạc Tranh bước vào phòng Liệt đã thấy giường được sắp xếp gọn gàng, mà người cũng không biết đã đi đâu mất.

Lạc Tranh có chút sợ hãi kêu thành tiếng, không nói lời nào vội vàng chạy xuống lầu. Theo tiếng sủa của KITY nàng đi về phía phòng ăn. Lúc đến gần, đã thấy Liệt ngồi bên bàn từ bao giờ mà Louis Thương Nghiêu thì đang đeo tạp dề chuẩn bị bữa sáng.

Cảnh tượng như vậy nàng đã quá quen thuộc. Chỉ cần Louis Thương Nghiêu ở lại nơi này qua đêm, mỗi sáng sớm hôm sau hắn đều thức dậy rất sớm chuẩn bị bữa sáng vô cùng thịnh soạn.

Lạc Tranh còn nhớ như in lần đầu tiên nhìn thấy hắn đeo tạp dề, nàng thực bị dọa cho sợ hết hồn bởi vì nàng không cách nào tưởng tượng ra một người đàn ông ngồi ở vị trí chủ tịch tập đoàn lại có thể

đeo tạp dề làm đồ ăn sáng.

Nhìn khung cảnh trước mặt, trong lòng Lạc Tranh lại dâng lên một cảm giác vô cùng ấm áp. Không khó để nhận ra Liệt là do hấn công xuống dưới này. Lúc xây dựng căn biệt thự không hề tính đến chuyện lắp đặt thang máy cho nên có thể tưởng tượng ra cảnh hấn đưa Liệt xuống xong lại quay lên mang xe lăn xuống dưới. Nàng tin rằng hấn có thể làm được điều này. Trong lòng hấn, người em trai này có vị trí vô cùng trọng yếu, cho nên hết thảy mọi chuyện hấn làm đều rất đáng.

Nhưng điều khiến Lạc Tranh cảm thấy kỳ quái nhất chính là KITY, con chó nhỏ này lại công khai ngồi trên bàn ăn, nhìn Louis Thương Nghiêu đem đồ nướng đã cắt nhỏ bỏ vào đĩa, khe khẽ kêu lên những tiếng kêu đầy vui vẻ.

Chương 113: Buổi sáng tốt lành

Lạc Tranh bỗng cảm thấy có chút xấu hổ...

Một lúc lâu sau...

"Chuyện này...là sao?" Nàng bước lên phía trước nhìn khung cảnh trước mắt, không kìm được khẽ cất tiếng hỏi.

Nàng đương nhiên biết rõ Louis Thương Nghiêu là người rất chu đáo, nhất là đối với việc ăn uống. Chẳng lẽ hẳn đã bất

ngờ thay đổi đến mức có thể tha thứ cho việc KITY leo lên bàn ăn, mà việc bất ngờ hơn nữa là trước mặt KITY là một cái đĩa nhỏ khá tinh xảo, còn Louis Thương Nghiêu thì lại đem chân giò hun khói cắt nhỏ bỏ vào cái đĩa đó, khiến KITY ăn dễ dàng hơn...

Nếu xét theo tính tình của Louis Thương Nghiêu hẳn sẽ chẳng bao giờ cho phép con chó nhỏ kia ở cùng phòng ăn với mình, nhưng...

KITY được ăn món mới lạ như vậy nên rất hứng chí, chẳng mấy chốc đã dọn sạch cái đĩa rồi nhìn về phía Louis Thương Nghiêu nịnh nọt kêu vài tiếng.

"Ngoan ngoan ngồi yên đó cho ta!" Louis Thương Nghiêu có chút bất đắc dĩ trợn mắt, trong tay vẫn cầm cái muôi lớn, trầm giọng dọa nạt con chó nhỏ.

KITY kêu lên một tiếng ai oán, khép nép ngồi xuống. Dường như nó có thể nghe hiểu lời của hẳn vậy.

Cảnh này khiến Lạc Tranh thực cảm thấy ngạc nhiên, cũng không khỏi khâm phục Louis Thương Nghiêu có khả năng huấn luyện chó tiềm ẩn.

"Không để KITY leo lên bàn, Liệt cũng cái kỉnh không chịu ăn sáng, tôi cũng không còn cách nào nữa." Louis Thương Nghiêu nhìn Liệt rồi lại đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh, giọng nói có chút oán hận

lại vang lên, "Có trời mới biết, tôi hận không thể đem con chó này ném bay ra ngoài cửa sổ tới mức nào!"

Lạc Tranh bị mấy lời của hắn làm cho phì cười. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dạng đầy oán hận của Louis Thương Nghiêu như vậy. Nhưng nhìn kỹ lại, nàng thấy dáng vẻ này của hắn lại có chút dễ thương. Cũng khó trách hắn lại oán thán như vậy. Trước kia, hắn chỉ phải làm đồ ăn sáng cho hai người nhưng bây giờ hắn chẳng những phải chịu trách nhiệm dậy sớm đảm bảo bữa sáng cho Liệt mà còn phải lo cho cả KITY.

Suy nghĩ một chút, Lạc Tranh không kìm được liền đứng dậy, đi đến bên cạnh Louis Thương Nghiêu, mỉm cười nói với hắn, "Để tôi giúp anh!"

Louis Thương Nghiêu khẽ quay đầu lại nhìn nàng, nhẹ nhàng nói, "Em cũng học ngoan ngoãn như KITY mà ngồi xuống ghế đi. Để em vào bếp thì chẳng mấy chốc nơi này sẽ biến thành hiện trường tai nạn mất."

"A, sao anh lại đem tôi và KITY gom lại cùng một chỗ? Còn nữa, tôi đâu có tệ như vậy?" Lạc Tranh đương nhiên không chịu nghe lời, đưa tay đập nhẹ vào lưng hắn, ánh mắt vô thức mang theo vài phần tình cảm nhìn về phía hắn.

"Được, được! Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất, không có chuyện gì làm khó được em hết. Nhưng mà, em không cần phải đứng sau tôi vướng chân vướng tay như vậy. Có thời gian thì giúp tôi khuyên Liệt, nó quá chú ý đến con chó này rồi!" Louis Thương Nghiêu cũng không ý thức được trong lời nói của mình mang theo bao nhiêu phần yêu thương nữa.

Lạc Tranh vốn không phải mẫu phụ nữ giỏi mơ mộng viễn vông, nghe thấy những lời của hắn cũng không nghĩ sâu xa gì, chỉ cảm thấy mấy lời này rất thú vị mà thôi. Nàng khẽ nhún vai, ngồi xuống ghế bên cạnh Liệt. Đến lúc này nàng mới phát hiện ra từ lúc nàng bước vào phòng ăn, Liệt vẫn luôn chăm chú nhìn nàng.

"Liệt, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Lạc Tranh nhìn vào đôi mắt cậu ta, nở nụ cười dịu dàng.

Ánh mắt của Liệt vẫn không hề rời đi mà vẫn ngời sáng có thần nhìn nàng, nhưng lại khế gật đầu.

Lạc Tranh vốn chỉ muốn hỏi thăm Liệt, cũng không nghĩ sẽ được đáp lại. Liệt có thể trao đổi bằng ánh mắt cũng đã là tiến bộ lớn rồi. Cho nên khi bất ngờ thấy cậu ta gật đầu đáp lại, đầu tiên nàng có chút sững sờ, sau đó hét to một tiếng.

Đang ngồi đợi món chân giò hun khói, KITY bị thanh âm của Lạc Tranh làm cho sợ hết hồn, bất mãn kêu một tiếng ai oán, sau đó lại đem đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Louis Thương Nghiêu đầy mong đợi.

Louis Thương Nghiêu cũng bị tiếng hét của Lạc Tranh làm kinh động, vội quay đầu lại nhìn nàng.

"Liệt...Liệt vừa gật đầu. Thương Nghiêu..." Trong cơn hưng phấn, Lạc Tranh vô thức gọi thẳng tên hắn, "Tôi vừa hỏi cậu ấy tối qua ngủ có ngon không, cậu ấy đã gật đầu."

Louis Thương Nghiêu dường như bị dáng vẻ của nàng chọc cười, khoé môi khế cong lên, "Sáng nay Liệt cũng đã có phản ứng rồi. Khi tôi định đem KITY đuổi ra khỏi phòng ăn, Liệt đã dùng ánh mắt đầy bất mãn nhìn tôi chăm chăm, còn không ngừng lắc đầu. Nếu không như vậy, sao tôi có thể để cho con cẩu chết tiệt kia vào đây, thậm chí còn nhảy lên bàn ăn như vậy."

Lạc Tranh kinh ngạc đến mức há miệng. Thì ra Liệt đã có phản ứng từ lâu. Nói như vậy tức là cậu ta có thể dùng cử chỉ để biểu đạt ngôn ngữ, chỉ là cậu ta không muốn bày tỏ mà thôi.

Xem tình hình này thì sự chuyển biến của cậu ta rất tốt, không chừng có thể nhanh chóng khỏi hẳn.

"Liệt, có thích bữa sáng nay không?" Lạc Tranh ổn định lại tâm tình đầy hưng phấn cùng kinh ngạc, lần nữa ngồi xuống ghế, nhìn Liệt nhẹ nhàng hỏi.

Liệt đưa mắt nhìn bữa sáng đa dạng trên bàn, gật gật đầu, "Vậy thì tốt rồi, chúng ta ăn điếm tâm trước. Sau đó cho KITY ăn được không? Cậu cũng biết để con chó nhỏ leo lên bàn ăn như vậy rất mất vệ sinh mà." Lạc Tranh thừa thuyết phục cậu ta.

Nàng cho rằng, lúc này Liệt vẫn sẽ nghe lời nàng như trước, nhưng mà, Liệt vừa nghe xong liền lập tức lắc đầu, thậm chí trong mắt còn ánh lên chút kháng cự khiến cho Lạc Tranh bị một phen lúng túng.

"Xem ra, tính tình của Liệt cũng khá quật cường." Louis Thương Nghiêu cười khế, đem mẻ chân giò hun khói mới cắt xong xuôi, đặt lên bàn rồi ngồi xuống phía đối diện.

KITY thấy thế liền nhanh chóng định tiến lại nhưng bị ánh mắt của Louis Thương Nghiêu dọa cho không dám nhúc nhích thêm nữa.

Lạc Tranh khế liếc Louis Thương Nghiêu một cái, "Còn không phải là giống anh sao? Tính tình của anh cũng rất cứng rắn." Tuy là nói như vậy, nhưng nàng đối với hắn lại không nén được vài phần kính trọng. Một người đàn ông quyền thế như hắn lại có thể vì em trai mình mà tình nguyện để cho một con chó nhỏ nhảy lên bàn ăn. Không những thế, sáng sớm còn cống em trai xuống lầu ăn sáng. Tuy nàng không được tận mắt chứng kiến nhưng chỉ tưởng tượng ra cảnh đó cũng đã đủ cảm động lắm rồi.

Louis Thương Nghiêu nghe thấy những lời của Lạc Tranh, cũng không nói gì thêm, chỉ khế cười nhẹ một tiếng. Ánh nắng ban mai rọi vào phòng khiến gương mặt hắn càng ngời sáng, mà ánh mắt của hắn khiến người ta có cảm giác ấm áp cực mê người.

Liệt dường như không có hứng thú đối với câu chuyện phiếm của hai người họ, chỉ cúi đầu im lặng cầm lấy một miếng chân giò hun khói chìa về phía KITY khiến hai mắt nó sáng lên, không ngừng vẫy đuôi rối rít.

Lạc Tranh nhìn mà kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía Louis Thương Nghiêu thì thấy hắn cười cười, "Như vậy cũng đâu có gì kỳ lạ. Liệt vốn đã có phản ứng, đó chỉ là chút ít biểu hiện mà thôi."

Thật ra nhìn thấy Liệt tiến bộ vượt bậc như vậy, trong lòng hắn cũng rất cao hứng. Tuy rằng không đồng ý với cách làm của Lạc Tranh cho lắm nhưng chỉ cần có lợi cho Liệt, hắn cũng sẽ không ngăn cản. Bởi vì, ở trong lâu đài mấy năm, Liệt đúng là không có một chút phản ứng nào đối với hắn.

Lạc Tranh nhìn đến ngày người, trong lòng đương nhiên có cảm giác rất thành tựu, nhưng cũng cố an tĩnh lại để ăn sáng. Nàng hiểu ý của Louis Thương Nghiêu. Nếu muốn cho Liệt trở lại bình thường, trước hết phải coi cậu ta như người bình thường đã. Không cần phải chuyện gì cũng tỏ ra ngạc nhiên. Chỉ có như vậy, Liệt mới có thể tự tin mà phục hồi nhanh hơn.

"Liệt..." Louis Thương Nghiêu uống một ngụm cà phê, nhìn về phía Liệt ở đối diện đang cho chó ăn, bình thản lên tiếng, "Lát nữa, anh cùng Luật sư Lạc phải tới công ty làm việc. Bác sỹ tầm 10h sẽ tới đây, em ra mở cửa cho ông ấy được chứ?"

Liệt nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, lại nhìn Lạc Tranh một lúc, trong ánh mắt như có chút lưu luyến không rời, một lúc sau mới gật gật đầu.

Trong lòng Lạc Tranh cũng nảy sinh cảm giác không ổn, "Liệt, hết giờ làm tôi sẽ về ngay. Cậu ở nhà chăm sóc KITY cho tốt nhé!"

Liệt nghe vậy, ánh mắt mới trở nên thoải mái hơn, lại lần nữa gật đầu.

Lạc Tranh lúc này mới có thể thả lỏng tâm trạng để ăn sáng...

"Cốc cốc cốc..." Bên ngoài phòng giám đốc vang lên tiếng gõ cửa...

"Mời vào!"

Nghe được tiếng của hắn, Lạc Tranh mới đẩy cửa phòng bước vào. Thấy Louis Thương Nghiêu đang nói chuyện điện thoại nàng liền đem tách cà phê nóng hổi cùng sandwich đặt xuống trước mặt hắn.

Sáng sớm nay, Lạc Tranh có thể nhận ra hắn không hề động đến bữa sáng. Tuy nói hắn có thể bỏ qua cho con chó nhỏ nghênh ngang ngồi trên bàn ăn nhưng không có nghĩa là hắn có thể nuốt trôi. Suốt bữa sáng, hắn chỉ uống một chút nước trái cây mà thôi. Làm việc hơn hai tiếng đồng hồ, Lạc Tranh vẫn cảm thấy lo lắng cho dạ dày của hắn liền đi mua đồ ăn đem tới.

Nhưng thấy bộ dạng bận rộn của hắn như vậy, Lạc Tranh cũng không tiện quấy rầy, đặt bữa sáng xuống liền xoay người tính rời đi.

"Tốt, chuyện này anh lập tức xử lý ngay. Cứ như vậy đi, có gì liên lạc lại." Louis Thương Nghiêu thấy nàng bước vào liền nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, lại thấy nàng chuẩn bị rời đi vội vàng dặn dò vài câu qua điện thoại rồi cúp máy.

"Đây là..." Hắn nhìn thoáng qua bữa sáng.

"Tuy biết anh có yêu cầu khá cao đối với đồ ăn nhưng mà sandwich của tiệm này thực sự rất ngon. Anh vất vả như vậy, chỉ uống nước trái cây thì chịu sao nổi." Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng lộ rõ sự quan tâm trong lời nói.

Louis Thương Nghiêu nhìn bữa sáng, từ tận đáy lòng nổi lên một cảm giác rung động, nhìn nàng một lúc liền cúi đầu nở nụ cười xấu xa, "Em qua đây ăn cùng tôi."

Lạc Tranh bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái, "Đây là công ty, tôi nhất định sẽ không để anh làm bậy."

"Qua đây..." Louis Thương Nghiêu cười vẫy tay với nàng. Lúc này, ngữ điệu của hắn không hề có chút gì mang tính mệnh lệnh mà chỉ đầy cảm giác sủng ái.

Lạc Tranh đương nhiên không thể lay chuyển được hắn, nhất là khi thấy nụ cười của hắn, nụ cười đầy sức hấp dẫn khiến phụ nữ không cách nào cự tuyệt, Vừa bước lên trước nàng liền bị hắn kéo ngồi lên đùi, có chút mất tự nhiên vừa muốn giãy giụa thoát ra thì hắn đã nở nụ cười xấu xa cúi đầu xuống.

"Uhm..." Lạc Tranh không ngờ rằng hắn lại bất ngờ hôn mình như vậy, trong lúc bối rối thực không biết nên đẩy hắn ra hay ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn.

Một lúc sau, Louis Thương Nghiêu mới cảm thấy thỏa mãn mà buông nàng ra, hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng lên, giọng nói có chút đùa bỡn, "Em đã là người của tôi rồi mà hôn một chút còn thấy xấu hổ sao?"

"Chưa từng gặp ông chủ nào xấu xa như anh!" Trong lòng Lạc

Tranh dâng lên một cảm giác ngọt ngào nhưng vẫn cố tỏ vẻ lạnh nhạt trừu tượng mắt liếc hẩn một cái, đứng dậy định rời đi.

"Tranh..." Bàn tay nhỏ bé của nàng bị Louis Thương Nghiêu giữ chặt, hai bàn tay đan vào nhau, hẩn cất tiếng gọi nàng cực kỳ dịu dàng.

Lạc Tranh bị giọng nói ấm áp của hẩn mê hoặc, không kìm lòng được liền quay đầu lại.

"Cảm ơn em!" Hẩn nhẹ nhàng cong môi, nụ cười lan tràn từ trên môi tới tận đáy mắt, cúi đầu xuống, đặt lên mu bàn tay nàng một nụ hôn nhẹ nhàng.

Lạc Tranh khẽ run lên vì lời của hẩn, cũng vì hành động của hẩn. Rốt cuộc nàng cũng hiểu được cái gọi là "Một nụ hôn nhẹ nhàng, đã làm rung động trái tim em."

Người đàn ông này thực sự là yêu nghiệt, là tai họa của phụ nữ...

Trên đường trở lại phòng làm việc, trên môi Lạc Tranh đều tràn ngập ý cười. Các luật sư khác thấy vậy đều thầm hiểu ra mọi chuyện. Một tập đoàn lớn có cả một đoàn luật sư vốn là chuyện rất bình thường. Tập đoàn càng lớn thì số lượng luật sư cố vấn càng phải nhiều. Mà tập đoàn như vậy cũng sẽ chiêu mộ những luật sư có thực lực, đây là một chuyện mà mọi người đều hiểu rõ.

Vì vậy có rất nhiều luật sư dù có phải cạnh tranh khốc liệt cũng muốn được làm trong tập đoàn. Cho nên khi Lạc Tranh thông báo tuyển dụng luật sư đã có vô số người ứng tuyển. Chỉ là tập đoàn WORLD có một chút khác biệt so với các tập đoàn khác, đó là trong vòng hai năm không cho phép nhận bất kỳ vụ kiện nào, cũng không thể làm luật sư đại diện cho các bên có lợi ích đối lập với tập đoàn trước tòa. Quy định này cũng là vì lợi ích của tập đoàn, và cũng có thỏa thuận bằng văn bản. Mà tại tòa án hay hội luật sư, việc này cũng đã trở thành một quy tắc ngầm. Đổi lại, người trúng tuyển sẽ nhận được một khoản lương bổng khó có thể tưởng tượng được.

Có thể trở thành luật sư cố vấn của tập đoàn WORLD đương nhiên không phải là người vô danh tiểu tốt. Ban đầu, những luật sư này cũng rất kiêng kỵ một luật sư tới từ Hongkong như nàng, nhưng

về sau cùng làm việc họ nhận ra nàng rất thân thiện, chỉ là yêu cầu với công việc hơi nghiêm khắc một chút mà thôi. Về mối quan hệ giữa Lạc Tranh và giám đốc tập đoàn, bọn họ cũng đã nghe nói ít nhiều, hôm nay lại tận mắt chứng kiến Luật sư Lạc tươi cười bước ra từ thang máy chuyên dụng của giám đốc, đương nhiên là họ có thể hiểu rõ.

"Sur....Luật sư Lạc.." Vi Như bước tới, vừa muốn gọi sư phụ, liền nhớ ra đây là nơi làm việc, vội sửa lại cách xưng hô. Cũng bởi quy định đặc thù của tập đoàn, Lạc Tranh cũng không có cách nào đón nhận vụ kiện bên ngoài bởi quy định hai năm không cho phép nhận vụ kiện kia. Hiệp hội luật sư đương nhiên cũng ngầm hiểu, tạm thời trong hai năm này Lạc Tranh không được nhận đồ đệ. Cho nên lúc ở trong tập đoàn, Vi Như đương nhiên không dám gọi Lạc Tranh là sư phụ, sợ bị các đồng nghiệp biết được mà noi theo sẽ thành tiền lệ không tốt.

Lạc Tranh cười cười, nhìn Vi Như, "Vào trong rồi nói!"

Vi Như khẽ gật đầu, đi theo Lạc Tranh vào phòng làm việc.

Đóng cửa phòng lại, Vi Như nở nụ cười tươi như hoa, "Sư phụ, em vừa rồi thấy chị đem bữa sáng cho giám đốc đó nha."

Lạc Tranh cầm lấy một tập tài liệu, nhìn Vi Như cười, "Đôi mắt của em cũng khá tinh tường đấy!"

"Đương nhiên là thế rồi! Em chuẩn bị làm đại luật sư mà, đương nhiên mắt phải nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng chứ." Vi Như cười đầy tự hào.

"Cái gì mà mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng? Vậy tiếp theo em nghĩ xem, tôi muốn em làm cái gì?" Lạc Tranh nhẹ nhàng nói, cũng không hề trách cứ Vi Như đùa giỡn nàng.

Chương 114: Tin tức của Lưu Ly

"Là cái này ạ..." Vi Như le lưỡi một cái, then thùng cười khế.

Lạc Tranh cười lắc đầu, giơ tập tài liệu trong tay lên.

"A, em hiểu rồi!" Vi Như cũng là người thông minh, chỉ cần một chút nhắc nhở sẽ hiểu ngay mọi chuyện. Vội nhận lấy tập tài liệu từ tay Lạc Tranh, Vi Như nói, "Em lập tức đem tài liệu này photo thành nhiều bản chia cho mọi người. Đây là tài liệu cần dùng cho lúc ra toà, mọi người nhất định phải xem thật kỹ."

Lạc Tranh gật đầu, nàng vẫn luôn thích cô bé trợ lý thông minh này.

Vi Như rời đi rồi, điện thoại di động của Lạc Tranh liền vang lên. Nhìn xem màn hình, nụ cười trên môi Lạc Tranh càng thêm tươi tắn, vội vàng bấm nút nhận cuộc gọi.

"Lưu Ly, sao gần đây không có chút tin tức nào của cậu? Không phải cậu đã nói sẽ tới Paris sao?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng kêu đầy kinh ngạc, sau đó nhanh chóng nói tắt mọi chuyện.

Nụ cười trên môi Lạc Tranh dần cứng lại, nghe xong những lời của cô bạn, nàng nghiêm túc hỏi, "Giờ cậu đang ở đâu?"

Trong khung cảnh vô cùng yên tĩnh tại một quán cà phê cách xa công ty, mùi cà phê thơm lừng nhẹ nhàng phiêu tán trong không khí khiến người ta có cảm giác mọi thứ tại nơi này đều thấm đẫm hương vị tinh khiết của nó.

Khi Lạc Tranh vội vàng chạy tới nơi này đã thấy Lưu Ly ngồi chờ ở một bàn cạnh cửa sổ. Thấy nàng bước vào, Lưu Ly liền giơ tay vẫy bạn.

Chờ người phục vụ đi khỏi, Lạc Tranh ngồi đối diện với Lưu Ly,

vẻ mặt đầy lo lắng nhìn cô bạn, vội hỏi, "Luu Ly, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc nãy cậu nói qua điện thoại là đã bị bắt cóc. Sao lại có thể như thế?"

Khi nhận được cuộc gọi bất ngờ của Luu Ly, lại thấy cô bạn nói bị bắt cóc một cách thần bí, tâm tình Lạc Tranh bất giác nhảy dựng lên.

Sắc mặt Luu Ly có chút tái nhợt, nhưng xem ra cũng không bị tổn hại gì. Gặp Lạc Tranh rồi, Luu Ly cũng không nói chuyện của mình mà khẽ kéo tay bạn, vội hỏi, "Tiểu Tranh, mình hỏi cậu, hiện giờ có phải cậu đang làm việc cho người đàn ông kia không?"

Trong lúc nhất thời, Lạc Tranh thực không hiểu "người đàn ông" mà Luu Ly đang ám chỉ là ai.

Luu Ly liền vội vàng giải thích, "Chính là người đàn ông trên người có mùi hoắc hương, tên anh ta là Louis Thương Nghiêu phải không?"

Lạc Tranh không nghĩ tới Luu Ly lại đột nhiên nhắc tới hần, có chút giật mình, khẽ gật đầu.

"Tiểu Tranh, mình hỏi cậu mấy vấn đề, cậu nhất định phải thành thật trả lời mình." Luu Ly nghiêm túc nhìn nàng.

Lạc Tranh thấy vẻ mặt của Luu Ly đầy nghiêm trọng, gật đầu, "Cậu hỏi đi!"

"Được! Cậu có phải đang làm việc tại công ty của anh ta hay không? Hiện giờ cậu là luật sư cố vấn cho tập đoàn đó?" Luu Ly lập tức đặt câu hỏi.

"Phải!" Lạc Tranh thành thật trả lời.

Luu Ly giơ tay chống vào trán, xem ra, lời của em gái công chúa cũng đúng tới tám, chín phần rồi.

"Cậu sao vậy?" Lạc Tranh cảm thấy bộ dạng của Luu Ly khá kỳ quái, trong khoảng thời gian vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Bao nhiêu nghi vấn không ngừng nảy sinh trong đầu nàng.

"Nói cách khác, người đàn ông đó thực sự là con cháu của gia tộc Louis?"

"Đúng vậy!" Lạc Tranh gật đầu, ít nhất hần cũng chưa từng phủ nhận điều này trước mặt nàng.

Lưu Ly có chút cân nhắc rồi lên tiếng, "Tiểu Tranh, mình biết chuyện này đáng ra không nên hỏi, nhưng mình thật sự muốn biết, nơi cậu làm việc hiện giờ có phải là tập đoàn WORLD?" Nếu như Lưu Ly không nghe nhầm thì đích xác Sally đã nói như vậy.

Lạc Tranh cũng không trả lời ngay, suy nghĩ một hồi lâu mới khẽ gật đầu.

"Haizz..." Lưu Ly nặng nề thở một hơi dài, cả thân thể dường như rất mệt mỏi khẽ ngã về phía lưng ghế, "Xem ra, hết thảy đều là sự thật..."

Lạc Tranh đã sớm bị những lời của Lưu Ly khiến cho không hiểu ra sao. Nàng vội kéo tay cô bạn, cất tiếng hỏi, "Lưu Ly, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi? Cậu nói cho mình có được hay không?"

Lưu Ly nhìn nàng hồi lâu rồi bất ngờ hỏi tiếp, "Tiểu Tranh, vấn đề cuối cùng là, cậu có yêu Louis Thương Nghiêu hay không?"

Toàn thân Lạc Tranh khẽ run lên. Câu hỏi cuối cùng của Lưu Ly khiến nàng nghẹn lời. Hồi lâu, nàng cũng không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Lạc Tranh vốn là người luôn cẩn thận với tình cảm, đương nhiên không muốn đem tâm tư của mình bộc lộ ra ngoài.

"Lưu Ly, sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?" Nàng lại hỏi ngược lại cô bạn.

Lưu Ly có chút bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng nổi lên dự cảm không lành. Cô rất sợ Lạc Tranh thật sự yêu người đàn ông kia, trở thành người thứ ba trong cuộc tình đó.

"Tiểu Tranh, nếu như cậu yêu người đàn ông kia, vậy thì từ giờ phút này hãy chấm dứt tình yêu đó đi. Nếu như cậu không yêu thì vĩnh viễn đừng bao giờ yêu anh ta. Một khi cậu cùng người đàn ông đó quá kề cận hoặc có tình cảm không rõ ràng, người chịu thiệt sẽ chỉ là cậu." Lưu Ly khẽ đưa ra lời cảnh báo.

Lạc Tranh giật mình nhìn sửng cô bạn thân nhất.

"Mình đoán cậu không nhận được tin nhắn cuối cùng mình gửi cho cậu." Lưu Ly uống một ngụm cà phê.

"Tin nhắn cuối?" Lạc Tranh lấy di động ra, mở lại mục tin nhắn, tìm lại tin nhắn gần nhất của Lưu Ly rồi chìa điện thoại trước mặt

bạn, "Là tin này sao?"

Lưu Ly nhìn lướt qua, lắc đầu, "Không phải, sau đó mình còn gửi một tin nhắn nữa cho cậu."

"Cái gì? Mình không hề nhận được." Lạc Tranh thực sự ngạc nhiên.

"Không phải là cậu không nhận được mà cậu chỉ không xem được mà thôi. Mình đoán Louis Thương Nghiêu đã đọc được tin nhắn đó." Có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì Lưu Ly cũng dám khẳng định chuyện này là do hấn làm.

Lạc Tranh ngược lại càng nghe càng hồ đồ, "Chuyện này có liên quan gì tới anh ta chứ?"

"Đương nhiên có liên quan. Tin nhắn cuối đó mình báo cho cậu biết thời gian mình tới Paris. Kết quả vừa tới nơi, mình liền bị người ta bắt cóc. Sau khi phân tích kỹ lưỡng mình khẳng định Louis Thương Nghiêu đứng sau mọi chuyện. Bởi vì hấn ta sợ mình nói ra những chuyện bất lợi cho hấn."

Lưu Ly tức giận đến nghiến chặt hàm răng, bàn tay cũng siết lại.

Lạc Tranh nghe xong, tâm tình dường như bị một khối đá lớn hung dữ đập vào, hồi lâu sau mới có phản ứng, "Ý cậu là, Louis Thương Nghiêu bắt cóc cậu?"

"Đúng vậy!"

"Mục đích của anh ta là gì? Tại sao anh ta lại sợ cậu nói ra những chuyện bất lợi với bản thân cơ chứ? Cậu biết chuyện gì không có lợi với anh ta sao?" Lạc Tranh đầy lý trí hỏi lại.

Lưu Ly khẽ

vươn người về phía trước, nhìn Lạc Tranh, "Mình vẫn chưa nói với cậu gần đây mình bận rộn chuyện gì. Trước đây không lâu, mình tiếp nhận một bệnh nhân. Đây là một bệnh nhân rất đặc biệt, là công chúa Monaco."

"Ừ!" Lạc Tranh lắng nghe cực kỳ nghiêm túc. Nàng biết rõ Lưu Ly vẫn thường điều chế hương liệu cho các gia đình hoàng gia, lần này nhận giúp cho một vị công chúa mang bệnh cũng là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên.

Lưu Ly hiểu được tâm tư của nàng, tiếp tục nói, "Vị công chúa này tên là Deneuve, là công chúa được hoàng gia Monaco sủng ái nhất. Lúc mới đầu, vị công chúa này cũng khiến mình nảy sinh lòng hiếu kỳ. Nhưng khi tận mắt thấy bức tranh cô ấy vẽ mình mới biết thân phận của cô ấy không hề đơn giản."

"Bức tranh? Bức tranh gì cơ?"

"Công chúa vẽ bức tranh về một người đàn ông, sau đó cô ấy nói cho mình biết đó là vị hôn phu của cô ấy. Bọn họ đã đính hôn bốn năm nay rồi." Lưu Ly nhìn chằm chằm Lạc Tranh một hồi, "Cậu thông minh như vậy, nên biết mình muốn nói điều gì. Cậu cũng nên biết, vị hôn phu của công chúa rốt cuộc là ai?"

Lạc Tranh chỉ cảm thấy nơi ngực như bị một tảng đá lớn đè ép xuống. Buổi sáng ngọt ngào cùng niềm vui vừa mới nhen lên đã bị tin tức mà Lưu Ly mang đến đập tan thành mây khói. Tin tức đáng sợ này thực sự quá khủng khiếp khiến cho nàng không kịp suy nghĩ để tìm cách tránh né mà chỉ có thể bị động đón nhận nó...

Suốt một thời gian dài, vấn đề nàng vẫn luôn trốn tránh rốt cục cũng phải đối mặt. Thực lòng mà nói, nàng rất không muốn đối mặt với chuyện này. Nếu có thể, nàng tình nguyện làm một con ốc sên. Thậm chí, nàng từng có ý nghĩ rằng thật may mắn vì hấn chưa từng đề cập đến vị hôn thê nào đó trước mặt nàng khiến cho nàng bắt đầu hoài nghi liệu trên đời này có vị hôn thê đó hay không nữa.

Nếu như vị hôn thê đó thực sự tồn tại, vậy tại sao hằng đêm hấn đều trở lại biệt thự với nàng? Nếu như hấn có vị hôn thê, chẳng phải hấn sẽ rất bận rộn chuẩn bị hôn lễ hay sao?

Nhưng mà, nàng chẳng hề thấy có chuyện gì phát sinh cả.

Nhưng hôm nay, điều khiến nàng thấy buồn cười nhất là, chuyện này lại do người bạn tốt nhất của nàng chính miệng nói ra.

Sắc mặt Lạc Tranh dần trở nên tái nhợt, nàng cảm thấy từng đầu ngón tay bắt đầu trở nên lạnh cóng. Nàng cũng không trả lời câu hỏi của Lưu Ly mà chỉ thấy hai bên tai vang lên tiếng ong ong, không thể nghe nổi tiếng nói chuyện của mọi người trong quán nhưng từng lời

mà hắn nói đêm qua lại cứ văng vẳng dội lại bên tai nàng, từng câu từng chữ cực kỳ rõ ràng...

Em yêu tôi, yêu tôi...

Hắn thật sự có vị hôn thê như vậy sao? Nếu như có, vì sao hắn còn muốn nàng hết lần này tới lần khác chìm đắm trong sự dịu dàng của hắn?

Trong tim bất chợt dâng lên một cảm giác ớn lạnh đến cực điểm. Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm thấy như tim mình ngừng đập, đầu óc cũng trở nên trống rỗng. Một lúc lâu sau, Lạc Tranh chợt cảm thấy lòng bàn tay có chút ấm áp, vô thức ngẩng đầu lên liền thấy Lưu Ly đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy bi thương.

"Tiểu Tranh, cậu biết người đó là ai đúng không?" Lưu Ly khẽ than một tiếng, "Huân hương sư có thể được tham gia trị liệu cho vương thất chẳng có mấy người. Xét theo năng lực của Louis Thương Nghiêu, nếu anh ta muốn điều tra thì rất nhanh sẽ có kết quả. Mình đang nghĩ, có lẽ anh ta đã đọc được tin nhắn của mình trước cho nên mới bắt đầu nghi ngờ. Nhân cơ hội mình tới Paris liền sai người bắt mình giam lỏng, mục đích chính là khiến mình không thể gặp được cậu."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy tất cả sức lực còn lại của mình đã bị những lời này rút đi hết sạch, ngay cả sống lưng cũng cảm thấy vô lực. Mặc dù đang nắm tay Lưu Ly nhưng nàng vẫn cảm thấy từng đầu ngón tay vẫn cứng đờ như trước.

"Mình thật sự không hiểu, nếu thật sự là anh ta, vậy tại sao lại nửa chừng đã thả cậu ra. Không phải giờ này cậu đã gặp được mình rồi sao?"

Thanh âm của Lạc Tranh nghe qua thì rất nhẹ nhàng nhưng sắc mặt nàng thì lại tái nhợt tới cực điểm. Có lẽ chỉ có nàng mới biết, thanh âm này là chút khí lực cuối cùng còn lại trong nàng mà thôi.

Lưu Ly cũng cảm thấy khó hiểu không kém, "Đó cũng là điểm mà mình nghĩ mãi không ra. Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì Louis Thương Nghiêu vẫn cứ là vị hôn phu của công chúa Deneuve. Hai nhà bọn họ đều thuộc dòng dõi vương thất, nhất định sẽ sớm cử

hành hôn lễ. Hơn nữa cũng có thể dễ dàng nhận ra Deneuve đối với gia tộc Louis có hiểu biết không ít, mà Louis Thương Nghiêu cũng rất quan tâm tới bệnh tình của vị công chúa này. Mọi đồ dùng ở chỗ cô ấy đều là thứ tốt nhất, mà quan trọng hơn cả là mọi chuyện liên quan đến công chúa đều do Louis Thương Nghiêu quyết định."

Nghe xong, trong lòng Lạc Tranh lại dâng lên một cảm giác lo lắng. Nàng chưa bao giờ được biết thì ra tại nơi này vẫn có một người phụ nữ khiến hấn quan tâm như vậy. Mà hấn, lại chưa từng có bất kỳ biểu hiện gì trước mặt nàng....Chuyện này, quả thực quá đáng sợ.

"Vị công chúa kia...bị bệnh gì vậy?" Lạc Tranh khó khăn lắm mới thốt nên lời.

"Suy tim!"

"Cái gì?" Lạc Tranh thực sự quá bất ngờ khi nghe tin này. Nàng không hề nghĩ tới bệnh tình của vị công chúa kia lại nghiêm trọng đến vậy. Nàng vốn nghĩ đó chỉ là chứng bệnh nhẹ mà thôi, bởi rất nhiều người trong dòng dõi vương thất đều hay bị như vậy chứ không ngờ lại tới mức này.

"Hai năm qua bệnh đã thuyên giảm khá nhiều rồi, tình hình cũng được cải thiện đáng kể. Mình nghe nói, hôn lễ của bọn họ đã định ngày rồi. Có lẽ vì vậy mới khiến bệnh tình của công chúa có chuyển biến tốt như vậy." Lưu Ly khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Ngày cưới đang đến rất gần...

Mấy từ này giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim Lạc Tranh. Bàn tay nhỏ bé của nàng vô thức nắm chặt lại, không phải bởi vì tức giận mà bởi vì chỉ có làm vậy nàng mới cảm thấy bớt đau đớn một chút.

"Vậy thì tốt rồi..." Giọng nói của Lạc Tranh đột nhiên trở nên rất vui vẻ, khẽ chớp đôi mắt cố gắng ổn định lại tâm tình, "Mình biết có rất nhiều người bệnh đều không thể tự vượt qua căn bệnh của chính mình. Hiện giờ y học phát triển như vậy, bọn họ lại là gia đình hoàng tộc, sao có thể dễ dàng để chuyện không may xảy ra với mình chứ. Ở Trung Quốc cũng có tục xung hỷ mà. Xem ra, người nước ngoài

cũng học hỏi được không ít...."

Rốt cục Lạc Tranh cũng không nói nổi nữa, thanh âm càng lúc càng trở nên nghẹn ngào mà trái tim nàng, sao mà đau đến thế...

Lưu Ly nhìn Lạc Tranh mà cũng thấy đau lòng. Là bạn tốt của nàng nhiều năm nên Lưu Ly hiểu rất rõ lúc nàng tỉnh táo cùng bình thản như vậy là đang che dấu tâm trạng thế nào. Tâm trạng của Lưu Ly cũng trở nên đau đớn. Cô rất hiểu tính tình của Lạc Tranh. Một người mạnh mẽ như nàng sao có thể dễ dàng thừa nhận tâm tư của mình như vậy. Là bạn tốt của nàng, sao Lưu Ly lại cam lòng cưỡng bách nàng phải chấp nhận sự thật này đây?"

"Cậu không sao chứ?" Lưu Ly khẽ siết tay Lạc Tranh, lo lắng hỏi.

Thực ra còn có một số chuyện mà Lưu Ly vẫn chưa nói ra, đó chính là những lời của Sally. Lúc đầu, cô rất muốn đem tất cả mọi chuyện nói hết ra, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Lạc Tranh như vậy, cô biết Sally không hề nói dối. Lạc Tranh thật sự cùng người đàn ông kia dây dưa tình cảm không rõ ràng. Như vậy xem ra chuyện hai người bọn họ cùng chung sống cũng là chuyện có thật. Có thể nhận ra người đàn ông kia rất bá đạo. Cho dù Lạc Tranh muốn trốn tránh cũng khó có thể thoát khỏi sự bao dưỡng của hắn.

Lạc Tranh miễn cưỡng nở nụ cười, "Không sao đâu, mình có thể có chuyện gì chứ. Lưu Ly, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, mình thật sự...không có chuyện gì."

Nét lo lắng trên gương mặt Lưu Ly càng nghiêm trọng hơn, suy nghĩ một hồi liền lên tiếng.

"Tiểu Tranh, mình sẽ ở lại Paris một thời gian nữa. Cậu có muốn dọn tới ở cùng mình không?"

Lạc Tranh biết có một số chuyện không thể gạt được Lưu Ly, nhẹ nhàng nở nụ cười khổ, "Lưu Ly, có một số chuyện người trong cuộc phải tự mình giải quyết mới được, không phải sao?"

Một câu nói này đã thừa nhận nàng cùng Louis Thương Nghiêu đang cùng chung sống. Mà chuyện này, Lạc Tranh cũng không định nói dối Lưu Ly làm gì.

Lưu Ly cũng hiểu đạo lý này, gật đầu, lấy giấy bút viết ra mấy

dòng địa chỉ.

"Tiểu Tranh, đây là địa chỉ của mình tại Paris. Nếu như có chuyện gì nhất định phải tới tìm mình, không được một mình chịu đau khổ."

Nói đến đây, Lưu Ly nhìn Lạc Tranh nhấn mạnh thêm một câu, "Cậu phải nhớ kỹ, cho dù cả thế giới này phản bội cậu, vẫn còn có người bạn tốt này luôn ở bên cậu."

Lạc Tranh cố nén cảm giác chua xót nơi chóp mũi cùng hàng lệ đang chực trào ra, kiên cường nở nụ cười, "Lưu Ly, mình biết mà. Cậu yên tâm đi. Nếu như có một ngày mình thực sự gặp chuyện ury khuất, mình sẽ tới làm phiền cậu."

Lưu Ly cũng cười, nhưng là nụ cười khổ bởi vì cô nhận ra nụ cười của Lạc Tranh là nhằm che dấu nỗi bi thương trong lòng...

Chương 115: Nhu tình dành cho ai?

Trời lại bắt đầu mưa, kiểu thời tiết này đã duy trì suốt nhiều ngày nay. Nhiệt độ của Paris đã có sự biến đổi khi chuyển mùa cũng giống như tâm trạng của con người vậy. Tuy trời càng lúc càng lạnh nhưng ít ra khi ngồi cạnh lò sưởi thì thân thể cũng có chút cảm giác ấm áp, nhưng nàng lại không có cách nào xua đi sự lạnh lẽo trong lòng.

Phòng làm việc của giám đốc...

Louis Thương Nghiêu vừa đem tập tài liệu trên bàn ký tên xong xuôi, điện thoại trên bàn làm việc liền reng lên. Nhắc máy lên, đầu bên kia liền vang lên tiếng cô thư ký, "Ngài Louis, có một vị tiểu thư muốn gặp ngài...nhưng cô ấy không có hẹn trước..." Giọng của thư ký giám đốc có chút gì đó không được tự nhiên cho lắm.

Hàng lông mày cương nghị của Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu lại, lên tiếng, "Là ai vậy?" Có thể làm cho thư ký giám đốc phải cảm thấy khó xử, chắc hẳn người này không hề đơn giản.

"Vị tiểu thư kia nói....cô ấy là...vị hôn thê của ngài..." Thư ký giám đốc ngập ngừng mãi mới nói nên lời, thật ra cô ta cũng rất tò mò không biết tại sao giám đốc lại có nhiều vị hôn thê tới vậy bởi trong tập đoàn ai nấy đều biết cái cô tiểu thư Sally kia vẫn thường xuyên quần lấy giám đốc không rời.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, trên gương mặt thoáng hiện chút không hài lòng cùng vài phần nghi hoặc. Mấy giây sau, hấn trầm giọng hạ lệnh, "Để cho cô ấy vào!"

"Vâng!" Thư ký giám đốc thật sự bị bất ngờ.

Lạc Tranh không biết mình làm thế nào để rời khỏi quán cà phê. Nàng chỉ nhớ loáng thoáng là sau khi tiễn Lưu Ly lên taxi, nàng đã đi bộ trở về tập đoàn mà thôi. Đoạn đường này đi bộ phải mất chừng một giờ đồng hồ, nhưng mà, nàng hầu như đã sớm quên mất sự mệt

mỏi. Chiếc dù che mưa phần nào giúp che đi khuôn mặt tái nhợt của nàng. Màn mưa giăng kín bầu trời giống như tâm trạng muốn rơi lệ của nàng lúc này. Chỉ khác là, ông trời muốn khóc thì có thể đổ cơn mưa, còn nàng muốn khóc, nước mắt chỉ có thể chảy ngược vào trong lòng.

Đứng trước toà nhà sừng sững của tập đoàn, Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn lên. Nước mưa tạt vào gương mặt nàng mà nàng cũng không hề có cảm giác. Trước mắt nàng là toà nhà cao ngất với kết cấu vững chắc của những vách kính thuỷ tinh cùng khung thép sáng loáng như muốn xuyên thấu đám mây đen nặng trĩu vươn tới vũ trụ bao la, đem tất cả sự huy hoàng của thế giới bày ra trước mắt.

Lạc Tranh cảm thấy hốc mắt mình cay cay, có cảm giác như muốn khóc. Nàng vội vã ngẩng đầu nhắm đôi mắt lại, để cho nước mắt có thể ngược dòng mà chảy vào trong lòng. Nàng không thể khóc bởi vì nếu khóc coi như mọi chuyện đã kết thúc.

Khi Lạc Tranh trở lại phòng làm việc, Vi Như gõ cửa bước vào thấy y phục của nàng bị ướt, có chút giật mình, vội vàng cầm lấy khăn bông khô cùng một tách cà phê nóng hổi đặt trước mặt nàng, dè dặt hỏi, "Sur phụ, chị làm sao vậy? Không phải lúc nãy chị có mang dù ra ngoài hay sao?"

Câu hỏi của Vi Như hồi lâu cũng không có hồi âm. Nhìn lại Lạc Tranh, lại nhìn đến ly cà phê đang bốc hơi nghi ngút, sur phụ đáng kính của cô tưởng như đang nhìn không chớp mắt vào ly cà phê nhưng thực ra thì ánh mắt lại không hề có chút tiêu cự, rất rõ ràng đang rơi vào trạng thái rã rời.

Vi Như khẽ cắn môi, đương nhiên cũng không dám hỏi gì nhiều, suy nghĩ một hồi liền cúi xuống nói khẽ với Lạc Tranh, "Sur phụ, vừa rồi chi nhánh tại Đức Châu có điện thoại tới, nói là đã xảy ra tranh chấp về một bản hợp đồng, cần luật sư đoàn ra mặt giải quyết..."

Lạc Tranh vẫn không có phản ứng, dường như đối với những lời của Vi Như nàng không hề nghe thấy vậy.

Vi Như thấy thế, khẽ thở dài một hơi. Xem ra bộ dạng sur phụ như vậy tạm thời sẽ không có cách nào giải quyết chuyện này. Thật ra, cô

quan tâm đến sự phụ mình nhiều hơn là vụ kiện kia bởi vì cô biết rõ sự phụ mình là một người khiêm nhường, chưa bao giờ đối với người khác bằng thái độ hách dịch. Chính vì hiểu rõ tính tình của Lạc Tranh nên Vi Như mới càng cảm thấy vô vọng và bất lực. Cô biết mình không có cách nào giúp được sự phụ, chỉ có thể yên lặng tránh đi mà thôi...

"Văn phòng luật bên kia nói thế nào?" Khi Vi Như chuẩn bị xoay người rời đi, Lạc Tranh đột nhiên lên tiếng, giọng nói của nàng rất nhẹ, khiến người ta cảm nhận được sự vô lực trong dáng vóc nhỏ bé của nàng.

Vi Như bị lời nói của nàng làm cho giật mình, không kịp định thần chỉ đứng lặng ra đó.

Lạc Tranh lúc này đã khôi phục lại chút phản ứng, đem tách cà phê nâng lên, hy vọng sự ấm áp của nó khiến cho nàng thoải mái đôi chút. Thấy bộ dạng sững sờ của Vi Như, nàng khẽ tiếp lời, "Vừa rồi không phải em nói chi nhánh Đức Châu phát sinh vụ kiện sao?"

"A? A...vâng!" Vi Như không ngờ tới nàng sẽ nghe được, còn tưởng rằng nàng căn bản không hề để tâm, vội vàng trả lời, "Cục cảnh sát cũng chưa giao hết tài liệu cho văn phòng luật của đối phương, kiểm sát viên cũng không có được chứng cứ xác thực, nhân viên có liên quan tại chi nhánh khai khẩu cung cũng không đầy đủ cho nên tài liệu chưa đủ để khởi kiện ra tòa."

"Hàng năm loại án kiện như vậy sẽ nảy sinh rất nhiều. Chỉ cần có hoạt động thương mại sẽ xuất hiện những việc như vậy." Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, tiếp tục nói. "Để cho Poll phụ trách vụ đó đi. Anh ta rất có kinh nghiệm đối với mấy vụ tranh chấp hợp đồng. Thông báo cho anh ta tới Đức Châu một chuyến, trước tiên là nộp tiền bảo lãnh cho nhân viên liên quan được tại ngoại. Nếu như đối phương đòi chống án, vậy để Poll toàn quyền tiến hành biện hộ."

"Vâng, em biết rồi!" Vi Như gật đầu, suy nghĩ một chút lại hỏi, "Sự phụ, chuyện này có nên báo cho giám đốc một tiếng không?"

Ngón tay Lạc Tranh đột nhiên run lên, tách cà phê cầm không chắc khiến cho cà phê liền văng ra...

"A..." Vi Như hoảng hốt hét lên, vội bước nhanh về phía trước, kéo Lạc Tranh dậy, luống cuống nhìn nàng, "Sur phụ sao rồi? Có bị bỏng hay không?"

Lạc Tranh không hề cảm thấy ngón tay bị bỏng mà chỉ thấy nơi ngực có một cảm giác khó chịu giống như bị đè nén, như có một luồng khí mạnh mẽ không ngừng áp bách nàng. Tâm tình dường như đau đớn, lại có chút phẫn nộ. Tóm lại, loại cảm giác này hành hạ nàng đến sắp phát điên lên rồi.

"May quá, may quá, không bị bỏng. Sur phụ, rốt cuộc chị làm sao vậy? Sáng hôm nay còn vui vẻ như thế, vừa ra ngoài một chuyến trở lại đã mất hết khí sắc." Vi Như thật sự rất lo lắng, vừa dọn dẹp bàn làm việc của nàng vừa nói.

Lạc Tranh cũng không trả lời, chỉ đưa tay khẽ ép chặt nơi ngực lại. Khi Vi Như thu dọn gần xong, nàng mới vô lực lên tiếng, "Không sao đâu, em ra ngoài báo cho các luật sư liên quan đi. Chuyện này cũng không lớn, không cần báo cho giám đốc."

Vi Như thấy nàng không còn lòng dạ nào, cũng hiểu được tính tình Lạc Tranh trước giờ nên đành gật đầu, rời khỏi phòng làm việc.

Lạc Tranh vô lực buông mình xuống sofa. Nếu thật sự có thể, nàng cũng không muốn mệt mỏi như vậy, một chút cũng không muốn. Nhưng mà, tại sao nàng lại phải mệt mỏi như vậy? Tại sao phải đau đớn như vậy? Lúc này đây, trái tim nàng đau, đau đến muốn vỡ tan thành ngàn mảnh. Nàng vốn nghĩ rằng nỗi đau này sẽ theo công việc bận rộn mà dần biến mất, nhưng khi Vi Như nhắc tới hai chữ "giám đốc" nàng lại cảm thấy đau nhói...

Louis Thương Nghiêu, vì sao anh lại cứ hành hạ tôi như vậy? Rõ ràng đã có vị hôn thê, sao cứ hết lần này tới lần khác đùa bỡn tôi? Cho dù anh muốn trả thù, cũng đâu cần dụ dỗ thì thâm bên tai tôi, muốn tôi yêu anh? Vì sao? Vì sao?

Lạc Tranh càng nghĩ càng tức giận, bàn tay nhỏ bé cũng không kìm được mà siết chặt lại khiến cho móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói.

Không được, nàng không thể tiếp tục như vậy nữa!

Liền đó, Lạc Tranh đứng bật dậy, ánh mắt vốn bi thương giờ đã chuyển thành phần nộ, mang theo lửa giận bùng bùng. Louis Thương Nghiêu, hôm nay cho dù thế nào anh cũng phải nói cho rõ ràng.

Phòng giám đốc...

Bên ngoài cửa sổ, từng giọt mưa vốn tí tách rơi đã nhanh chóng chuyển thành nặng hạt, xem ra không có cách nào tạnh trong chốc lát.

Đây là lần đầu tiên Deneuve tới tập đoàn WORLD, cũng là lần đầu tiên bước vào phòng làm việc của Louis Thương Nghiêu. Sau khi bước vào nơi này, Deneuve không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, ánh mắt giống như một đứa trẻ miễn nhiễm với thế tục, ngây thơ nhìn về phía hần.

"Sao em lại tới đây?" Louis Thương Nghiêu tuyệt đối không ngờ tới Deneuve sẽ tới tập đoàn, vội vàng bước tới, kéo tay cô nhìn thật kỹ, không vui nhíu mày. "Một mình em chạy ra ngoài sao?"

Deneuve dịu dàng nhìn hần, nghe thấy hần hỏi liền nở nụ cười ngọt ngào, "Thương Nghiêu, bệnh của em đã khá hơn nhiều, chẳng lẽ anh muốn em mỗi ngày đều chỉ làm bạn với hoa cỏ thôi sao?"

"Nhưng một mình em đi xa như vậy rất nguy hiểm, hơn nữa bên ngoài còn đang mưa." Nói đến đây, hần nhìn thấy tóc Deneuve đã thấm ướt, còn quần áo đang mặc trên người cô cũng khá đơn giản. Bởi vì ở tại biệt thự đã lâu, cũng hiếm khi bước ra ngoài nên đương nhiên cô sẽ không nghĩ tới việc sắm sửa thêm nhiều quần áo.

"Em không có mang dù sao? Cứ như vậy đội mưa tới đây?"

"Em...Deneuve dè dặt nhìn người đàn ông trước mặt, có chút e sợ cắn cắn môi, "Lúc em ra ngoài trời không mưa. Edild cũng muốn đỗ xe dưới tầng hầm nhưng bảo vệ nói chỗ đậu xe đều thuộc về tập đoàn WORLD, xe từ nơi khác không được phép vào đó. Cho nên em kêu Edild dừng xe ở bên đường. Nhưng mà anh yên tâm, là Edild đưa em vào đây, ông ấy còn dùng áo khoác che cho em nữa."

Edild là lái xe riêng của công chúa Deneuve, đi theo công chúa

cũng đã mười mấy năm, từ khi cô còn rất nhỏ đã ngồi xe do ông ta lái cho nên ông ta cũng luôn chăm sóc cho cô rất chu đáo.

Louis Thương Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu, không nói thêm lời nào đem Deneuve kéo vào phòng nghỉ, từ trong tủ quần áo lấy ra áo sơ mi của mình, khẽ thở dài một tiếng, "Em vào phòng tắm, tắm nước nóng rồi mặc tạm áo sơ mi của tôi vậy." Thân thể Deneuve vốn đã yếu ớt lại bị dầm mưa như vậy khó tránh khỏi bị cảm, hẳn thực sự không muốn mạo hiểm chút nào.

Deneuve cầm lấy áo sơ mi trắng của hắn, mỉm cười hạnh phúc, khẽ gật đầu đã thấy hắn xoay người muốn rời đi liền nhẹ nhàng kêu lên...

"Thương Nghiêu..."

Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn Deneuve, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng lên liền cười khẽ hỏi, "Em sao vậy?"

Deneuve nhẹ bước lên, liền đó vươn tay ôm lấy hắn rồi cả người cứ như vậy mà dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Động tác này của Deneuve khiến Louis Thương Nghiêu giật mình sửng sốt, một lúc lâu sau, hắn mới đưa tay khẽ vỗ nhẹ lên gáy cô, "Đồ ngốc, muốn nói gì thì để lát nữa. Nếu còn không thay đồ thì em sẽ bị cảm mất, như vậy không tốt với tim em chút nào."

"Thương Nghiêu..." Deneuve đầy thâm tình ngược lên nhìn hắn, trong mắt mang theo chút dè dặt, khẽ thì thầm, "Em rất nhớ anh, anh đã lâu rồi không có tới thăm em."

Trong lòng Louis Thương Nghiêu chợt dâng lên một chút áy náy, đưa mắt nhìn Deneuve khẽ nói, "Cho nên em cũng không buồn chú ý sức khoẻ của mình mà chạy tới đây?"

Deneuve cúi đầu tỏ ý biết lỗi, "Em biết, em...không nên bốc đồng như vậy. Em cũng biết anh bận rộn nhiều việc...em lại chưa từng đến tập đoàn WORLD...em biết như vậy sẽ quấy rầy anh, nhưng mà....em thật sự rất nhớ anh."

"Tôi không trách em!" Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài một tiếng, hạ giọng nói, "Tôi chỉ lo cho sức khoẻ của em mà thôi. Chỉ trách tôi đã không thường xuyên tới thăm em."

"Không, Thương Nghiêu, em biết rõ công việc của anh rất bận rộn, em cũng không có ý trách anh."

Deneuve đưa tay đặt lên môi hắn, lại ý thức được hành động của mình quá to gan liền vội vàng hạ tay xuống, lại nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thâm tình. Hắn là người đàn ông mà cô yêu, đương nhiên cô không có cách nào kháng cự lại mệnh lệnh của hắn.

"Thương Nghiêu, thật ra... là em tự mình đa nghi mà thôi. Em cảm giác anh không hề quan tâm tới em, nhưng hôm nay em mới biết được thì ra anh lại lo lắng cho em tới vậy..."

Nói xong câu đó, Deneuve lấy hết dũng khí, kiễng chân chủ động đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ, sau đó ngượng ngùng cúi đầu.

Nụ hôn nhẹ nhàng này cũng không làm cho Louis Thương Nghiêu có quá nhiều phản ứng. Hắn chỉ cười nhẹ xoa đầu cô, "Đừng tưởng tượng lung tung, coi chừng cảm lạnh đó." Nói xong hắn xoay người rời khỏi phòng nghỉ, còn giúp Deneuve đóng cửa cẩn thận.

Chỉ có chính hắn mới biết, nụ hôn vừa rồi, khi hai đôi môi chạm nhau, trong lòng hắn cảm thấy bài xích đến cỡ nào, trong đầu lại lơ đãng nhớ tới Lạc Tranh, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ngượng ngùng nhưng vẫn cố tỏ ra lãnh đạm của nàng, còn nhớ....đôi môi ngọt ngào của nàng...

Trên môi Deneuve nở nụ cười tươi tắn, đợi hắn rời đi liền đem áo sơ mi của hắn ôm chặt vào trong ngực, hít thật sâu mùi hương thuộc về hắn. Tuy chiếc áo này đã được giặt sạch nhưng trên đó vẫn có thể mơ hồ ngửi được mùi hoắc hương nhẹ nhàng đặc trưng riêng của hắn...

Thực ra, Deneuve cũng muốn hành động táo bạo hơn một chút, chẳng hạn như cởi bỏ bộ quần áo ướt đẫm trên người hoặc là hắn có thể xông vào phòng nghỉ...

Nhưng mà Deneuve cũng biết, kể từ khi quen Louis Thương Nghiêu, hắn đối với cô luôn dịu dàng giữ lễ, chưa từng có bất kỳ hành vi nào vượt quá giới hạn...

Cho nên, cô rất khó tin vào những lời mà Sally nói. Cô tin Louis

Thương Nghiêu là một người quân tử, nhất định sẽ không động chân động tay với những người phụ nữ khác, càng không bao giờ đi bao dưỡng phụ nữ.

Nghĩ tới đây, Deneuve thấy tâm tình thanh thản hơn nhiều, trong lòng ngập tràn hạnh phúc bước vào phòng tắm bên trong phòng nghỉ...

Lạc Tranh bước vào thang máy chuyên dụng cho giám đốc, tiến thẳng tới phòng làm việc của hắn. Thấy thư ký giám đốc đang chỉnh sửa tài liệu, nàng cũng không nói lời nào thẳng hướng phòng giám đốc bước tới.

Thư ký giám đốc cảm giác có người đi tới, ngẩng đầu nhìn lên thấy thì ra là Lạc Tranh. Nhưng nhìn kỹ lại sắc mặt nàng rất nhợt nhạt, cô thư ký đầu tiên là sững sờ sau đó liền kịp thời phản ứng chạy nhanh tới cửa phòng giám đốc tính ngăn nàng lại.

"Luật sư Lạc, hiện giờ chị không thể vào đó. Nếu như muốn gặp giám đốc, tôi có thể thông báo ngay lập tức."

"Tránh ra đi, tôi không thể đợi thông báo nữa rồi." Lạc Tranh lạnh lùng lên tiếng, sự bi thương trong lòng đã sớm biến thành phần nộ, phần nộ tới cực điểm khiến nàng chỉ muốn tìm người trong cuộc để phát tiết cơn giận mà thôi.

Thư ký giám đốc bị thái độ của nàng làm cho hoảng sợ kêu thành tiếng. Tất cả mọi người đều biết Luật sư Lạc nổi tiếng là người rất lịch sự, tuy ngoài mặt có chút lạnh lùng nhưng mọi người đều rất bội phục nàng. Không hiểu hôm nay có chuyện gì đây?

Nếu như là lúc bình thường, thư ký giám đốc cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Trong tập đoàn mọi người đều biết giám đốc đối với Luật sư Lạc luôn có sự ưu ái, cho dù Luật sư Lạc có tự tiện xông vào phòng giám đốc thì cũng không hề gì. Nhưng mà hôm nay trong phòng còn có một người phụ nữ khác, hơn nữa còn xưng là vị hôn thê của giám đốc, sao cô thư ký dám đắc tội đây?

Lạc Tranh nào biết đến tâm tình của cô thư ký, thấy cô đứng sững ở đó, hơi nhíu mày, trực tiếp đẩy cửa bước vào phòng giám

đốc.

Cửa phòng giám đốc bị đẩy mạnh ra, ngay sau đó tiếng cô thư ký vội vàng vang lên, "Luật sư Lạc, chị không thể xông vào như vậy..."

Louis Thương Nghiêu đang suy tư đứng bên cửa sổ sất đất nghe thấy tiếng huyền não liền quay đầu lại, vừa vặn nhìn thẳng vào đôi mắt có chút sưng đỏ của Lạc Tranh. Hàng lông mày của hắn khẽ chau lại khi nhìn thấy quần áo trên người nàng không hiểu sao cũng lại ướt?

Trong lòng hắn liền trào dâng một cảm giác không vui. Rốt cục nàng đã xảy ra chuyện gì? Nàng không biết bên ngoài trời đang mưa sao? Vừa nãy nàng đã ra ngoài làm gì? Vì sao không báo cho hắn một tiếng? Nàng vội vàng ra ngoài như vậy là để gặp ai? Đàn ông hay phụ nữ? Có thể khiến nàng không hề để ý tới trời mưa mà ra ngoài gặp mặt, chẳng lẽ là đàn ông? Là Ôn Húc Khiên hay Dennis? Hay là người đàn ông nào mà hắn không biết?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của hắn càng thêm lạnh cứng lại.

Thư ký giám đốc thấy sắc mặt hắn có chút khó coi, còn tưởng rằng mình làm việc thất trách, trên đầu như có đám mây đen giăng kín, vội vàng xin lỗi, "Thật xin lỗi, ngài Louis, Luật sư Lạc nhất định xông thẳng vào đây, tôi..."

"Cô ra ngoài làm việc đi!" Louis Thương Nghiêu trầm giọng ra lệnh.

"Vâng!" Thư ký giám đốc chỉ cảm thấy như vừa thoát khỏi địa ngục, vội vàng rời khỏi phòng giám đốc ngay lập tức.

Lạc Tranh nhìn chăm chăm vào Louis Thương Nghiêu, ánh mắt cơ hồ muốn bốc lửa.

Mà Louis Thương Nghiêu cũng bị suy nghĩ vừa rồi ảnh hưởng, bởi vậy khi thư ký vừa ra ngoài, hắn liền bước nhanh lên phía trước, đưa tay kéo nàng về phía mình, cất tiếng hỏi, "Em vừa ra ngoài gặp ai?"

So với thái độ đối với Deneuve lúc nãy, bộ dạng của Louis Thương Nghiêu hiện giờ là đáng vẻ ghen tuông điển hình.

Lạc Tranh vẫn giận dữ nhìn hắn như trước. Người đàn ông này

quả nhiên giỏi giả bộ. Nàng còn chưa tính sổ với hắn vậy mà hắn còn dám bắt bẻ ngược lại nàng. Lạc Tranh cũng không hất tay hắn ra, chỉ lạnh lùng cười, vừa muốn mở miệng thì...

"Thương Nghiêu..."

Cửa phòng nghỉ nhẹ nhàng bị đẩy ra, giọng nói dịu dàng của Deneuve vang lên, vừa đúng lúc cắt ngang sự truy vấn của hai người họ.

Giọng nói đột ngột vang lên này cũng làm gián đoạn cơn giận của Lạc Tranh. Nàng không ngờ trong phòng làm việc lại có người khác. Theo tiếng nói nhìn lại, nàng thấy ở cửa phòng nghỉ có một cô gái đang sững sờ đứng đó...

Cô gái kia đứng im ở cửa, mái tóc dài vẫn còn ướt, không khó nhận ra là vừa mới tắm xong, da dẻ cô gái ánh lên một màu trắng nõn, chỉ là sắc mặt có chút mệt mỏi cùng tái nhợt, mà trên người rõ ràng đang mặc một cái áo sơ mi đàn ông, là áo của Louis Thương Nghiêu...

Lạc Tranh cảm thấy đầu như bị người ta đánh cho một cú đày hung tợn. Sự tức giận cùng ý nghĩ muốn hỏi hắn cho rõ ràng trong nháy mắt hóa thành hư ảo. Cảnh tượng trước mắt khiến nàng không thể tin nổi bởi nó đủ để khiến cho người ta nghĩ tới những màn ám muội.

Nàng không hề quen biết cô gái này, nhưng mà vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt cô ta thực sự có quá nhiều hàm nghĩa. Đáng châm chọc hơn là, cô gái này lại bước ra từ phòng nghỉ của Louis Thương Nghiêu, còn vừa tắm xong và mặc áo sơ mi của hắn.

Thì ra Louis Thương Nghiêu thật sự thích đùa bỡn kích tình trong phòng làm việc. Cùng hắn hoan ái trong phòng làm việc đâu chỉ có mình Lạc Tranh nàng? Nàng còn nhớ rõ lúc hắn ở trong phòng làm việc điên cuồng chiếm hữu nàng, sắc mặt nàng lúc rời khỏi phòng nghỉ cũng mệt mỏi như vậy...

Lạc Tranh thật sự không biết nên làm thế nào nữa. Nàng rất muốn nhìn đi chỗ khác nhưng lại không thể điều khiển được ánh mắt mình. Cô gái này quả thực rất xinh đẹp, cũng còn rất trẻ, chắc chỉ

khoảng hai mươi tuổi, gương mặt thanh nhã... Chẳng lẽ đàn ông đều thích mẫu phụ nữ như vậy? Mà Lạc Tranh nàng lại quá mức cứng rắn...

Deneuve cũng không ngờ tới trong phòng làm việc lại bất ngờ xuất hiện một người phụ nữ khác, trong lúc nhất thời, giật mình đứng sững tại cửa phòng nghỉ, trong lòng băn khoăn không hiểu đã có chuyện gì phát sinh. Cô mở to đôi mắt mang theo chút nghi hoặc nhìn Lạc Tranh.

Người phụ nữ này đẹp quá! Trên người cô ấy tràn đầy mị lực của người phụ nữ thành đạt, thân hình cũng vô cùng hấp dẫn, bộ trang phục công sở tinh tế càng tôn lên dáng vóc mê người, mái tóc dài vấn gọn gàng sau gáy, để lộ phần cổ trắng nõn như thiên nga, trên tai chỉ đeo một đôi bông tai gắn kim cương đơn giản. Khí chất trên người cô ấy rất thoải mái, cũng rất năng động, vừa nhìn đã biết đó là một người phụ nữ vừa lý trí vừa thông tuệ.

Trong lòng Deneuve không khỏi dâng lên một cảm giác ngưỡng mộ. Có thể trở thành người phụ nữ như vậy là mơ ước từ nhỏ của cô. Cô luôn tưởng tượng mình có thể trở thành một người mạnh mẽ như vậy, làm việc trong những tòa cao ốc lớn, tự tay gây dựng sự nghiệp cho mình. Đáng tiếc, từ nhỏ sức khỏe của cô đã không tốt, sau chuyện bốn năm trước lại càng thêm yếu ớt, đừng nói đến chuyện có thể trở thành một người phụ nữ có sự nghiệp, ngay cả việc cùng người đàn ông mà cô yêu mến chia sẻ phiên muộn cũng là điều không thể.

Ánh mắt Deneuve nhẹ nhàng dời về phía Louis Thương Nghiêu, thấy hắn đang rất khẩn trương kéo tay người phụ nữ trước mặt, trong tim Deneuve dường như có một cây kim lớn đâm vào, một cảm giác mất mát cùng bất lực tràn ngập trong lòng. Chẳng lẽ đây chính là người mà Sally đã nhắc tới...Không, không phải như vậy, đó chỉ là ảo giác của Sally mà thôi. Thương Nghiêu rất quan tâm tới cô, rất quan tâm tới cô...

Bầu không khí dường như có chút biến đổi...

Ngay cả vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu cũng có sự biến hóa.

Lúc hắn nhìn thấy vẻ mặt của Lạc Tranh khi nàng nhìn thấy Deneuve, hắn dễ dàng đọc được tâm tư của nàng. Hàng lông mày của hắn vô thức khẽ nhíu chặt lại. Hắn biết nàng đang hiểu lầm, nhưng mà vừa rồi nàng nổi giận đùng đùng xông tới đây là vì chuyện gì?

Lạc Tranh rất cục cựa cũng có phản ứng, ánh mắt rời khỏi thân ảnh của Deneuve mà chuyển sang phía Thương Nghiêu. Trong ánh mắt nàng lộ ra sự ai oán vô cùng.

Nhưng nàng cũng không nói lời nào, chỉ đưa tay khẽ đẩy bàn tay đang kéo mình của hắn. Giờ khắc này, trong lòng nàng đau đến quặn lại...

Cảnh tượng trước mặt đáng mỉa mai tới cỡ nào!

Khi nàng đang chuẩn bị chất vấn hắn vì sao lại lừa gạt nàng thì trong phòng làm việc của hắn lại bày ra một khung cảnh ái muội như vậy. Rồi cuộc hắn muốn gì đây?

Chẳng lẽ, hắn muốn dùng hình ảnh trực tiếp nhất để nói cho nàng biết, hắn vẫn luôn lừa dối nàng sao?

Rất cục, nàng cũng hiểu vì sao mà bộ dạng của thư ký giám đốc lại vội vàng hấp tấp như vậy.

Người đàn ông trước mặt nàng, từ đầu đến giờ vẫn luôn là kẻ dối trá. Mà nàng, từ đầu tới giờ vẫn cứ làm một kẻ ngốc. Biết rõ tâm tình hắn thâm sâu như biển, biết rõ hắn đang lừa gạt nàng, mà nàng vẫn cứ chìm đắm để bây giờ chính là lúc nhận báo ứng, nàng chỉ có thể nhận báo ứng mà thôi.

Đúng vậy, yêu một người không nên yêu, không đáng chịu báo ứng sao? Ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy nói thế nào cũng không thông đạo lý này...

Deneuve vốn đứng ở một bên liền dè dặt tiến lên phía trước, đưa bàn tay nhỏ bé chủ động khoác lấy cánh tay của Louis Thương Nghiêu, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Thương Nghiêu, hai người có việc công cần xử lý phải không? Vậy...em đi trước."

Khóe môi Louis Thương Nghiêu hơi nhúc nhích, vừa muốn trả lời thì...

"Người nên đi là tôi. Thật xin lỗi, làm ảnh hưởng tới hai vị." Lạc

Tranh chỉ cảm thấy giọng nói này như không phải của mình bởi vì tuy thanh âm vô cùng tinh táo nhưng nàng lại nghe được trái tim mình đang thổn thức. Là nàng đang nói sao? Sao lại cảm thấy xa lạ như vậy?

'Tôi vào đây là muốn báo cho giám đốc một tiếng, vụ kiện tại chi nhánh Đức Châu đã giao cho luật sư chuyên trách xử lý, xin đừng lo lắng.' Nàng khẽ nở nụ cười vui vẻ nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ cay đắng. Hai người bọn họ, một người đàn ông cao lớn cùng một người phụ nữ dịu dàng, thật sự rất xứng đôi...

Deneuve hướng về phía Lạc Tranh nở nụ cười dịu dàng, lịch sự đáp lễ.

Nhìn nụ cười trên môi Lạc Tranh, Louis Thương Nghiêu thực sự cảm thấy khó chịu, nụ cười của nàng giống như một cây đao lớn, cắm thẳng vào lòng ngực hắn, khiến cho trong tim hắn dâng lên một cảm giác đau đớn mơ hồ...

Khung cảnh trong phòng dường như bị đóng băng lại, mà vẻ mặt của những người trong phòng lại có chút bất đồng.

Deneuve vẫn nở nụ cười dịu dàng để lộ lúm đồng tiền, bộ dạng đơn thuần như một đứa trẻ, vòng tay ôm lấy cánh tay của Louis Thương Nghiêu. Dáng vẻ của cô giống như một thiên sứ, mà nụ cười cũng cực kỳ thánh thiện cùng đôi mắt sáng long lanh thuần khiết.

Trên môi Lạc Tranh cũng nở nụ cười cực kỳ nhẹ nhàng, bình tĩnh như thể đang xem một vở kịch. Nàng đứng đối diện Louis Thương Nghiêu, cảm nhận mùi hoắc hương nhẹ nhàng trên người hắn, chỉ tiếc là hơi thở này vĩnh viễn không thuộc về nàng. Nụ cười của nàng cực kỳ lịch sự cùng tao nhã, giống như một đóa hoa tươi tắn đẹp đẽ nhưng lại có gì đó vô hồn.

Louis Thương Nghiêu đứng ở giữa hai người phụ nữ nhưng ánh mắt hắn không hề nhìn về phía Deneuve. Từ đầu tới giờ, hắn chỉ nhìn về phía một người, chính là Lạc Tranh đang ở trước mặt hắn kia, nhìn nụ cười hờ hững của nàng, mà cũng muốn nhìn thấu nội

tâm nàng.

Cuối cùng, Deneuve chủ động tiến lên, nhìn Lạc Tranh, tươi cười dịu dàng nói, "Chị thật xinh đẹp!"

Lạc Tranh không nghĩ tới Deneuve sẽ chủ động tiến lên nói chuyện, có chút ngơ ngác, vừa muốn mở miệng đáp lại bỗng thấy nơi ngực nhói lên khiến nàng bất giác không thở nổi. Vì vậy, nàng vô thức lùi về phía sau một bước, ánh mắt vốn trong veo nhìn về phía Louis Thương Nghiêu giờ tràn ngập đau đớn...

Louis Thương Nghiêu vẫn chăm chú nhìn nàng như trước, dường như đang chờ nàng lên tiếng. Ánh mắt hắn cũng vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức Lạc Tranh không biết rốt cục hắn đang suy nghĩ điều gì.

Trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh lẽo...

Nhưng mà không phải nàng cũng không hề hiểu hắn hay sao? Sao lúc này còn có thể mong chờ gì nữa chứ?

Khẽ thu lại ánh mắt, nàng nhìn về phía Deneuve, nở nụ cười nhẹ, khẽ nói, "Không làm phiền hai vị nữa, tôi...trở về làm việc."

Nói xong, nàng xoay người rời đi, cũng không hề ngoái lại lấy một lần...

Theo tiếng cửa phòng làm việc bị đóng lại, bóng lưng mảnh mai của Lạc Tranh cũng hoàn toàn biến mất, chỉ để lại trong bầu không khí một cảm giác tịch mịch...

Louis Thương Nghiêu vô thức tiến lên trước mấy bước, trong chớp mắt vừa rồi, hắn rất muốn kéo Lạc Tranh lại mà ôm chặt nàng vào ngực, nhưng đúng lúc đó lại nghe Deneuve kêu lên khe khẽ.

Louis Thương Nghiêu quay đầu lại, đã thấy sắc mặt của cô tái nhợt, trên trán rịn ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, ngồi sụp xuống thảm trải sàn, bàn tay ôm chặt lấy ngực.

Sắc mặt hắn có chút kinh hãi, vội vàng bước về phía Deneuve, "Em sao vậy?"

"Tim của em đau quá, Thương Nghiêu, đỡ em vào nghỉ một chút được không?" Vẻ mặt Deneuve tràn ngập vẻ khẩn cầu.

Louis Thương Nghiêu không nói lời nào, đem Deneuve bế lên

đưa vào phòng nghỉ, mà Deneuve thì vô lực dựa đầu vào ngực của hắn.

Vào phòng nghỉ, hắn đem Deneuve nhẹ nhàng đặt lên giường, nhìn bộ dạng khó chịu của cô, vừa định cầm lấy di động gọi cho bác sỹ nhưng lại bị Deneuve nhẹ nhàng kéo lại.

"Thương Nghiêu... em không muốn gặp bác sỹ."

Louis Thương Nghiêu lắc đầu nhìn cô, "Để bác sỹ kiểm tra một chút thì tôi mới thấy yên tâm."

"Thương Nghiêu..." Deneuve chậm rãi ngồi dậy, tựa vào ngực hắn, vô lực nói, "Em không sao, chỉ cần có anh ở bên, em sẽ không sao hết. Đừng đi, Thương Nghiêu, ôm em được không, đừng đi..."

Deneuve mặc dù không rành sự đời, cũng không mấy tiếp xúc với xã hội bên ngoài nhưng cô vẫn có thể nhận ra ánh mắt của Louis Thương Nghiêu vẫn không ngừng dõi theo người phụ nữ vừa rời. Cô sao lại không nhận ra nét cô đơn trong mắt người phụ nữ đó chứ? Cô sao có thể...không lo lắng cho bản thân mình đây?

Cho tới giờ, Deneuve đều cho rằng Thương Nghiêu yêu mình. Nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ kia xuất hiện trong phòng làm việc của hắn, nhìn thấy Thương Nghiêu khẩn trương kéo tay cô ấy, nhìn cô ấy rời khỏi phòng làm việc mà hắn lại không nhìn được muốn đuổi theo...Cô biết, người mà Thương Nghiêu yêu là một người hoàn toàn khác...

Cô có thể buông tay sao?

Trời ơi, cô chỉ muốn có Thương Nghiêu, có được người đàn ông mà mình yêu thôi. Dù chỉ trong một phút cũng được. Nghĩ tới đây, Deneuve lại càng rúc sâu vào trong ngực hắn, chỉ cần dựa vào lồng ngực hắn, cô mới có thể cảm nhận được niềm vui sống, dù là trong lòng hắn không có cô...

Louis Thương Nghiêu cảm nhận được thân thể mềm mại dựa vào trong ngực mình, trong đầu lơ đãng hiện lên hình dáng một thiếu niên anh tuấn có chút hoang dã...Hắn vô thức ôm lấy cô gái trong ngực, khẽ vỗ nhẹ lên lưng cô như muốn an ủi...

Trở lại phòng làm việc, Lạc Tranh cuộn mình vùi vào ghế sofa,

giày cao gót nằm lăn lóc trên thảm trải sàn. Dáng vẻ của nàng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến dị thường, chỉ là sắc mặt của nàng rất yếu ớt, lại tái nhợt đến mức cực độ...

Nàng còn tưởng rằng, khi thấy hắn, nàng sẽ cùng hắn cãi lộn một trận, thậm chí còn mĩa mai vẻ lạnh lùng của hắn, nhưng mà cuối cùng nàng lại có thể lạnh nhạt cùng tự nhiên bước ra khỏi văn phòng hắn như vậy.

Đến tận hôm nay, Lạc Tranh mới biết bản thân mình lại có thể phân ra thành hai người hoàn toàn khác biệt như vậy. Một người với khuôn mặt tươi cười và một người đang khóc thầm. Nàng đem dáng vẻ đau khổ cùng nước mắt của mình giấu vào bên trong, sau đó dùng bộ dạng vui vẻ che lấp nó, khiến người ta không cách nào dễ dàng phát hiện ra. Còn cái người tươi cười kia vẫn cực kỳ an tĩnh xử lý công việc, đối diện với cuộc sống hàng ngày...

Nhưng như vậy, nàng vĩnh viễn chỉ là một nửa, không phải sao? Trái tim vẫn sẽ mãi trống rỗng, không cách nào cảm thấy ấm áp.

Lạc Tranh không biết cô gái kia là ai. Nàng thực không biết trước lúc mình bước vào phòng, Louis Thương Nghiêu đối với cô gái đó dịu dàng tới cỡ nào. Nghĩ tới đây, Lạc Tranh bất giác nở nụ cười có chút ngây ngô. Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, từ khi nghe chính miệng Lưu Ly nói Louis Thương Nghiêu có vị hôn thê, chẳng phải mày nên hết hy vọng đi sao? Như vậy việc trong phòng làm việc của hắn xuất hiện người phụ nữ khác cũng đâu có gì kỳ quái.

Nàng không muốn biết thân phận thật sự của cô gái đó. Bọn họ trông rất thân thiết, thân thiết đến mức nàng không khó để tưởng tượng ra sự ái muội khi xuất hiện vào lúc sáng sớm thế này. Nàng còn có thể lý luận được gì nữa? Nàng còn muốn biết đáp án gì từ miệng hắn nữa đây? Khi nàng ngửi được mùi hương nhẹ nhàng trên người cô gái kia, lại có một đêm khi Louis Thương Nghiêu trở về trên người còn mang theo mùi hương này. Nàng chỉ cảm thấy như trời đất rung chuyển, điều này chứng tỏ Louis Thương Nghiêu cùng cô gái kia đâu phải chỉ gặp nhau có một, hai lần.

Cô gái kia là vị hôn thê của hắn sao? Chính là công chúa

Deneuve? Hay là một phụ nữ khác có mối quan hệ với hắn?

Trái tim Lạc Tranh như bị xé nát, sau đó bị chà đạp cho tơi bời...nàng tình nguyện trở lại như lúc trước, như vậy ít nhất nàng cũng không cảm thấy thất bại như lúc này, cũng không cảm thấy mỉa mai như lúc này...

Chuông điện thoại bỗng reo vang, hồi sau cao hơn hồi trước. Một lúc sau, Lạc Tranh mới có phản ứng, nhìn thoáng qua số gọi đến trên màn hình di động....

Là một dãy số lạ...

Trong phòng nghỉ...

Deneuve đã chìm vào giấc ngủ. Thân thể cô vốn yếu ớt, hôm nay lại ngồi xe lâu như vậy chạy tới tập đoàn nên đương nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi. Mặc dù vậy, cô vẫn muốn tới gặp Louis Thương Nghiêu.

Điện thoại bàn khẽ vang lên, Louis Thương Nghiêu nhìn thoáng qua số gọi đến, nét mặt trở nên nghiêm túc, sau một khắc, khẽ thờ dài rồi nhắc điện thoại lên.

"Nghe quản gia nói, công chúa đã rời khỏi biệt thự?" Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói đầy uy nghiêm cùng mạnh mẽ.

"Ông yên tâm, Deneuve đang ở bên cạnh cháu." Giọng điệu của Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ kính trọng nhưng cũng có chút bất đắc dĩ.

"Vậy thì tốt rồi. Thương Nghiêu, cháu phải chăm sóc công chúa cho tốt, nếu công chúa có chuyện gì không hay, gia tộc Louis chúng ta sao có thể ăn nói với bên kia đây?"

"Cháu biết rồi, cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy." Hắn khẽ đáp lại.

Đầu điện thoại bên kia rơi vào trạng thái trầm mặc mất mấy giây.

"Nếu công chúa đã một lòng một dạ với cháu, thì cháu hãy đón cô ấy về đi. Ta nghe nói cháu cũng đã đưa Liệt rời khỏi lâu đài. Vậy nó và công chúa có thể quan tâm lẫn nhau, Liệt lúc trước chơi với công chúa cũng khá thân, có công chúa ở bên, không chừng bệnh tình của Liệt sẽ khôi phục rất nhanh." Người ở đầu dây bên kia khẽ thờ

dài, chậm rãi nói.

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ hiện ra vẻ khó chịu, hờ hững nói, "Ông đã quên rồi sao? Chơi thân với công chúa là Vũ chứ đâu phải Liệt. Công chúa đối với bệnh tình của Liệt không có bất kỳ sự trợ giúp nào."

"Thương Nghiêu, vậy cháu muốn duy trì tình trạng này thêm bao lâu nữa. Hôn ước giữa gia tộc Louis cùng vương thất Monaco ngày đó cũng được cháu đồng ý. Cháu còn muốn công chúa chờ bao lâu nữa? Công chúa từ lúc còn rất nhỏ đã thích cháu..."

"Sức khỏe của Deneuve hiện giờ không được tốt, ít nhất phải chờ cho bệnh tình của cô ấy ổn định lại chút ít mới được." Louis Thương Nghiêu khẽ ngắt lời, "Đối với chuyện này, cháu sẽ tự lo liệu, ông cũng đừng để tâm làm gì."

"Cháu làm vậy bảo ta làm sao yên tâm đây? Chuyện của tập đoàn tạm thời chưa đề cập tới, ta chỉ hy vọng cháu có thể lập gia đình sớm một chút, chẳng lẽ cháu muốn ta nằm vào quan tài cũng không được nhìn thấy cháu cùng công chúa thành hôn hay sao?"

Louis Thương Nghiêu nghe thấy mấy lời này, khẽ nhíu mày.

"Ông vừa nói chuyện của tập đoàn là có ý gì?"

"Cháu đã chủ động hỏi, vậy ta cũng nói thẳng. Thương Nghiêu à, cháu làm sao vậy? Cách đây ít lâu Voss Miller đã tới tìm ta, ta mới biết tập đoàn đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Cháu đưa một phụ nữ về đảm nhiệm vị trí luật sư cố vấn của tập đoàn đã không nói làm gì, sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt cả nguyên lão cổ đông? Chẳng lẽ cháu đã quên, không có bọn họ, gia tộc Louis đâu có được vị trí vững chắc như ngày hôm nay."

Louis Thương Nghiêu nghe mà cảm thấy phiền muộn, giọng nói cũng bắt đầu lộ rõ vẻ bức bối, "Chuyện liên quan tới tập đoàn, ông không cần phải lo lắng. Còn về chuyện có thể dùng người nào, không thể dùng người nào, cháu rất rõ ràng. Nếu hiện giờ tập đoàn do cháu quản lý vậy có phải ông nên tin tưởng vào năng lực của cháu hay không?"

"Thương Nghiêu, ta chỉ sợ cháu bị sắc đẹp mê hoặc."

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu càng nhíu chặt lại hơn.

"Ta nghe Sally, em gái của công chúa nói cái cô luật sư kia rất đẹp, hơn nữa cháu còn chung sống với cô ta."

Sally! Lại là Sally! Nha đầu chết tiệt này!

Louis Thương Nghiêu hít sâu một hơi, không hề có ý che dấu, "Đúng vậy, cháu thật sự đang ở cùng với cô ấy."

"Cháu làm việc thật sự thái quá rồi! Ta nghĩ công chúa sẽ dĩ tới tìm cháu như vậy, nhất định là đã nghe được chuyện này rồi. Cháu lập tức xử lý cho tốt. Đừng quên, người cháu sẽ kết hôn là công chúa. Đừng có mỗi ngày cứ chung đụng với mấy người phụ nữ không đứng đắn. Càng là phụ nữ xinh đẹp lại càng là tai họa, giống như mẹ cháu..."

"Cháu phải làm việc rồi. Nếu không có chuyện gì, cháu cúp máy." Louis Thương Nghiêu vừa nghe hai câu cuối, sắc mặt lập tức biến đổi, giọng nói cũng chuyển thành lạnh băng.

Người ở đầu bên kia điện thoại cũng nhận ra giọng điệu của hắn chuyển lạnh, vẫn không khách khí nói thêm vài câu rồi mới chịu cúp máy.

Louis Thương Nghiêu nắm chặt điện thoại trong tay, dường như hắn muốn đem chiếc điện thoại kia bóp cho nát vụn. Một tay hắn chống lên kính cửa sổ, nhìn xuống xe cộ đang đi lại như mắc cửi trên đường, nhìn thế giới chìm trong màn mưa xối xả mà tâm tình vẫn không có cách nào dịu lại. Lúc này, hắn vẫn đang cố gắng đè nén lửa giận trong lòng.

Một lúc lâu sau, hắn đưa điện thoại di động cầm lên, chậm rãi ấn xuống một dãy số đã sớm quen thuộc, chỉ là điện thoại không cách nào kết nối được...

Lửa giận còn chưa kịp nguội lại bị thanh âm lạnh băng của điện thoại không liên lạc được khơi bùng lên. Không nói lời nào, hắn sai bước rời khỏi phòng làm việc...

Tầng dưới là nơi làm việc của đoàn luật sư, không khí làm việc vô cùng bận rộn nhưng rất có trật tự, chuông điện thoại không ngừng reo vang...

Khi các luật sư đang bận rộn nhìn thấy giám đốc thân chinh xuống lầu, tất cả đều kinh ngạc đến sửng ngờ. Chính xác thì phải nói là họ bị sắc mặt của hắn làm cho sợ hãi.

"Giám đốc..." Tất cả mọi người đều bước tới chào hắn.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu đúng là cực kỳ khó coi, hắn không hề nhìn về phía bất kỳ người nào mà trực tiếp đi thẳng tới phòng làm việc ở cuối cùng, dọa cho Vi Như đang in sao tài liệu cũng vội vã chạy tới. Vừa muốn mở miệng ngăn lại, Vi Như đã thấy hắn giơ tay lên, đem cửa phòng làm việc của Lạc Tranh đẩy ra..

Phòng làm việc lớn như vậy lại hoàn toàn trống rỗng...

Không hề có bóng dáng của người mà hắn muốn gặp...

"Luật sư Lạc đâu?" Lập tức, tại hành lang vang lên giọng nói đầy giận dữ của hắn.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang Vi Như, mà Vi Như cũng cố gắng đi tới trước mặt Louis Thương Nghiêu, dè dặt lên tiếng, "Luật sư Lạc...vừa rồi có việc đi ra ngoài?"

"Có việc đi ra ngoài? Cô ấy có chuyện gì?" Gân xanh trên trán Louis Thương Nghiêu hiện ra rõ mồn một, nắm tay cũng nhanh chóng siết chặt lại.

Vi Như vô thức đưa mắt nhìn nắm đấm của giám đốc, cô thật sự sợ giám đốc giận điên mà vung tay lên. Xét theo mức độ tức giận của giám đốc hiện giờ, một nắm đấm này giáng xuống, cho dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

"Tôi...tôi cũng không rõ lắm. Luật sư Lạc chỉ nói là phải xử lý một chuyện khẩn cấp rồi lập tức đi luôn. Tôi còn chưa kịp hỏi thêm điều gì, nhưng nhìn dáng vẻ Luật sư Lạc thì thật sự rất vội vàng..."

Louis Thương Nghiêu xanh mặt đi vào phòng làm việc, ngồi xuống chiếc ghế mà Lạc Tranh vẫn ngồi. Nơi này vẫn còn lưu lại hương thơm của nàng. Hai tay hắn chống lên bàn làm việc, toàn thân ngập tràn sự mệt mỏi.

Hắn đã sai rồi sao?

Hắn cảm thấy mình thật nực cười khi nghĩ rằng nàng sẽ quan tâm đến việc có người phụ nữ khác xuất hiện trong phòng làm việc

của hắn. Người phụ nữ vô tình này, sao nàng vẫn có thể nở nụ cười như vậy? Có trời biết, vừa rồi, hắn chỉ quan tâm đến cảm xúc của mình nàng mà thôi. Mà nàng, vào lúc nào vẫn còn tâm trạng đi xử lý công việc.

"Rầm!" Nghĩ tới đây, bàn tay hắn khẽ đấm mạnh xuống mặt bàn khiến cho bàn làm việc bị chấn động làm cho khung ảnh trên đó đổ rầm xuống. Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn lại, khẽ cầm lấy khung ảnh. Trong ảnh là gương mặt tươi cười của Lạc Tranh, đôi mắt trong trẻo của nàng như đang lẳng lẳng nhìn hắn, thềm cười nhạo hắn dễ dàng mất đi kiểm soát.

Đưa ngón tay thon dài khẽ vuốt ve tấm hình của nàng, khẽ vuốt ve gương mặt nàng trên đó, dường như hắn có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của nàng. Nụ cười của nàng vẫn vĩnh viễn mê người như vậy, lại có chút xa cách, dường như bất kỳ kẻ nào cũng không thể chen vào trong lòng nàng...

Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, chẳng lẽ, đã lâu như vậy, trong lòng của em vẫn chưa có vị trí dành cho tôi sao?

Chương 116: Nguyên tắc hay trả thù?

Bên ngoài cửa, Vi Như nơm nớp lo sợ đưa tay kéo cửa phòng đóng lại. Vừa mới quay người, cô đã nhìn thấy vô số ánh mắt khó hiểu của các đồng nghiệp xung quanh. Đối với bọn họ mà nói thì đây là lần đầu tiên họ được nhìn thấy giám đốc nổi cơn thịnh nộ.

"Vi Như à, mau gọi điện cho Luật sư Lạc để cô ấy quay về đi. Nếu còn không về, không chừng giám đốc sẽ càng giận hơn đấy." Một vị luật sư nam khẽ mở lời.

Các luật sư khác cũng liền ra sức thúc giục.

Vi Như hơi trợn mắt lên một chút, "Các vị tưởng tôi không gọi điện hay sao? Tôi vừa gọi cho Luật sư Lạc rồi, nhưng mà không liên lạc được, tôi cũng chẳng có cách nào tìm được chị ấy..."

"Vậy phải làm sao..."

"Hay là..."

Trong lúc mọi người còn đang đau đầu vì không nghĩ ra biện pháp phù hợp đã thấy thư ký giám đốc vội vã chạy tới, thấy mọi người đang tùm tùm lại một chỗ, thư ký vội vàng hỏi, "Xin hỏi, giám đốc có đến đây hay không?"

Vi Như vừa nhìn thấy thư ký giám đốc dường như nhìn thấy cứu tinh, vội kéo cô về phía mình, "Có, có! Giám đốc đang ở trong văn phòng của Luật sư Lạc, nhưng mà giám đốc đang rất tức giận. Trời ơi, chúng tôi cũng không biết phải làm sao cho ổn. Luật sư Lạc lại không có ở đây..."

"Được, tôi biết rồi!" Thư ký giám đốc dường như cũng đang có việc gấp, vội ngắt lời Vi Như, tiến lên đang tính gõ cửa phòng thì cánh cửa lại bị kéo ra. Sắc mặt Louis Thương Nghiêu có chút tiều tụy nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén. Hắn coi cô thư ký giám đốc như người vô hình, nhìn về phía Vi Như hỏi, "Luật sư Lạc trước khi đi có

nói gì không?"

"Dạ, không! Giám đốc..." Vi Như khẽ nuốt nước miếng, khó nhọc trả lời. Trời ơi, đừng có hỏi cô nữa, nếu còn tiếp tục hỏi như vậy, cô chắc sẽ bị dọa cho phát khóc mất bởi ánh mắt của giám đốc lúc này tựa như có thể giết người.

Đôi mắt Louis Thương Nghiêu khẽ tối sầm lại, đem cửa phòng làm việc đóng kín rồi sai bước tiến về phía trước.

Thư ký giám đốc thấy vậy, kinh hoàng chạy vội tới, "Giám đốc, ngài muốn ra ngoài ạ? Không được rồi, vị tiểu thư ở phòng ngài đã tỉnh lại, thấy ngài không có ở đó đang muốn đi tìm ngài..."

Đang hướng về phía thang máy, Louis Thương Nghiêu đột ngột dừng bước, tất cả sự xúc động của hắn bị câu nói của cô thư ký làm cho tỉnh táo lại, giật mình sửng người hồi lâu, cuối cùng nắm tay của hắn cũng khẽ buông lỏng, dường như cố nén lại tâm tình đang mất khống chế của mình. Một lúc lâu sau, hắn hít một hơi dài, vô lực nói, "Trở về phòng làm việc!"

"Vâng!" Thư ký giám đốc dè dặt nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, nhấn nút thang máy đi lên. Nếu cô ta đoán không nhầm, giám đốc vừa rồi là muốn rời công ty đi tìm Luật sư Lạc...

Tiếng thở phào nhẹ nhõm âm thầm vang lên. Quan hệ nam nữ quả thật là rắc rối...

Đợi Louis Thương Nghiêu và thư ký đi khỏi, tất cả luật sư đều tròn mắt ngây người mất một hồi. Mãi một lúc sau mới có một vị luật sư lên tiếng, "Vừa rồi những lời thư ký nói là ý gì? Sao lại có vị tiểu thư ở trong phòng làm việc? Vi Như, cô có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Làm sao tôi biết chứ!" Vi Như bị bức đến sắp phát điên lên. Nhưng cũng may mọi chuyện nguy hiểm cũng đã qua. Cô nhìn người vừa hỏi một cái, cự lại "Không phải anh là luật sư sao? Việc như vậy chẳng phải cần tới sự phân tích chuyên nghiệp của một luật sư à? Đừng có phiến tôi chứ!" Nói xong, Vi Như vội vàng chạy về với đóng tài liệu cần sao chụp.

Tất cả mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau...

Quán bar ROSE nằm ở một vị trí khá yên tĩnh, là một quán bar nhạc jazz chính thống. Nơi này không phải ai cũng có thể bước vào bởi nó chỉ dành cho những khách hàng có thẻ hội viên mà thôi. Đương nhiên, hội viên nơi này không nhất thiết phải là người có dòng dõi quý tộc mà nó còn chào đón tầng lớp trí thức thành đạt như luật sư, bác sỹ tới nơi đây để thả lỏng tâm trạng.

Lúc Lạc Tranh xuất hiện ở nơi này, nàng chỉ đang mặc một bộ trang phục công sở trang nhã nhưng vẫn thu hút rất nhiều ánh mắt của các khách hàng nam giới có mặt ở tầng một mặc dù sắc mặt nàng nhìn qua có chút tái nhợt.

Quán bar so với pub có sự khác biệt khá rõ, điển hình nhất là không khí trong quán bar khá yên tĩnh, có thể ngồi lặng lẽ mà cảm thụ âm nhạc nơi này. Bar chính là một nơi như vậy, mọi người có thể yên tĩnh nói chuyện hoặc chìm đắm trong âm nhạc. Bởi quán mở cửa suốt 24h cho nên lúc nào nơi này cũng có khách lui tới.

Phục vụ quán biết Lạc Tranh nên khi thấy nàng xuất hiện liền lập tức tiến tới chào hỏi, làm gián đoạn những ánh mắt tò mò của các khách hàng nam giới đang ngắm nhìn nàng. Quán bar cao cấp chính là như vậy. Bởi vì khách hàng của họ đều là những người có tiền cho nên phục vụ cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nhiều lúc cũng có thể cùng khách hàng tán chuyện.

Cho nên, rất nhiều người phục vụ có thể coi như bạn tâm giao của khách hàng vậy.

Lạc Tranh biết sắc mặt mình rất kém, miễn cưỡng nở nụ cười nhìn thoáng lên lầu trên, "Khách của tôi đã tới chưa?"

"Luật sư Lạc, họ đã tới rồi, giờ đang chờ ở phòng VIP."

Tại quán bar này, thẻ hội viên cũng được phân cấp bậc. Lầu một dành cho những hội viên thông thường hơn một chút, còn lầu hai chỉ có khách VIP mới có thể đặt chân lên. Để trở thành hội viên VIP của nơi này, đầu tiên sẽ phải đóng một khoản hội phí gia nhập không nhỏ. Sở dĩ Lạc Tranh trở thành hội viên của nơi này bởi vì nàng thấy nơi đây rất thích hợp để thu thập tài liệu vụ kiện. Louis Thương Nghiêu lại rất hào phóng, biết nàng thích không khí nơi này nên lập

tức đóng phí hội viên cho nàng mấy năm liền.

Lạc Tranh gật đầu, bước lên lầu. Khoảng một tiếng trước, nàng nhận được điện thoại của trợ lý Khả Khả tại văn phòng luật trước đây. Trong điện thoại, tâm tình Khả Khả dường như không ổn lắm, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể nói rõ ràng nên nàng đành phải để Khả Khả đến đây chờ nàng. Như vậy cũng tốt, coi như nàng tự giải thoát cho mình một lát. Nếu không, nàng thật sự không biết làm sao để đối mặt với Louis Thương Nghiêu.

Khả Khả đã ngồi yên vị trên sofa chờ nàng. Vì thời gian theo Lạc Tranh cũng khá lâu nên sau khi Lạc Tranh đi rồi, hai người vẫn thường liên lạc. Lúc đầu, Lạc Tranh cũng định đưa Khả Khả theo mình, nhưng nghĩ lại thấy cô là con gái độc nhất, cha mẹ cũng đã cao tuổi, nếu dẫn Khả Khả đến Paris thì cô ấy cũng không thể tập trung tinh thần để làm việc. Cho nên nàng cũng đành thôi, chỉ là không ngờ hôm nay Khả Khả lại tới Paris.

Ánh mắt Khả Khả cũng rất tinh tường, thoáng nhìn thấy Lạc Tranh liền vội vàng đứng dậy, sắc mặt có chút kích động. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt có chút tái nhợt của nàng, liền lo lắng hỏi, "Luật sư Lạc, sắc mặt chị sao lại..."

Lạc Tranh ngồi xuống phía đối diện, cười nhẹ, "Từ lúc nào đã đổi thành xem tướng vậy? Yên tâm đi, chỉ là gần đây tôi quá bận rộn mà thôi."

Khả Khả lúc này mới cảm thấy yên tâm, nhanh chóng ngồi xuống, nhìn Lạc Tranh hồi lâu.

"Sao vậy? Chúng ta cũng chỉ mấy tháng không gặp mà thôi, không cần nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh vậy chứ? Cứ nói đi, sao cô lại đột ngột đến Paris như vậy?"

Tuy lúc trước giữa họ là mối quan hệ cấp trên - cấp dưới, nhưng Lạc Tranh chưa hề tỏ ra tự cao tự đại trước mặt nhân viên của mình, huống hồ hiện giờ nàng cũng không phải là cấp trên của Khả Khả nữa.

Cho nên, cuộc nói chuyện giữa họ giống như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại vậy.

Khả Khả khẽ thở dài một tiếng, nhìn thoáng qua Lạc Tranh, "Luật sư Lạc, thật ra tôi cũng là nhận sự ủy thác của người ta. Hôm nay, người thật sự muốn gặp chị không phải là tôi mà là một người hoàn toàn khác. Cô ấy có việc muốn nhờ chị."

"Là một người khác?" Lạc Tranh có chút khó hiểu, "Ai vậy?"

Khả Khả cũng không trả lời ngay mà nhìn về phía một người phụ nữ vừa đi tới. Sắc mặt cô ta so với Lạc Tranh còn tiều tụy hơn vài phần, y phục trên người cũng khá rộng làm lộ rõ phần bụng đã nhô lên. Lạc Tranh thật sự bị kinh ngạc. Sao lại là Diêu Vũ chứ?

Sự xuất hiện của Diêu Vũ quả thực không nằm trong suy nghĩ của Lạc Tranh. Nàng đưa mắt nhìn Khả Khả thấy cô khẽ cúi đầu, lảng tránh ánh mắt chất vấn của nàng, khuôn mặt vốn bình tĩnh cũng thoáng có chút mất tự nhiên.

Đối với chuyện giữa Lạc Tranh, Ôn Húc Khiên và Diêu Vũ, mọi người ở văn phòng luật cũng đoán được tám, chín phần. Khi Diêu Vũ từ Paris về, luôn tỏ thái độ khá hách dịch đối với nhân viên tại văn phòng, lúc đó bọn họ đã cảm thấy có gì đó không bình thường, lại không thấy Luật sư Lạc quay về nên cũng ngầm hiểu trong chuyện này nhất định có vấn đề không thể để mọi người biết. Cho đến khi Diêu Vũ cùng Ôn Húc Khiên công khai ra ra vào vào, tất cả mọi nghi vấn đã được chứng thực.

Trong không khí có mùi rượu thoang thoảng, là hương vị đặc trưng của quán bar này.

Lạc Tranh nhìn Diêu Vũ chậm chậm bước về phía mình, thái độ của cô ta cực kỳ mất tự nhiên, hai tay khẽ đặt lên bụng. Suốt cả quá trình, Lạc Tranh đều không nói lời nào, mà sắc mặt Diêu Vũ cũng rất khó đoán định, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Ba người không ai nói lời nào. Diêu Vũ càng lúc càng tỏ ra khẩn trương, cầm lấy cái ly trên bàn, muốn dùng động tác uống nước để giảm bớt sự lúng túng...

Ai ngờ...

"Khoan..." Lạc Tranh mỉm cười quay đầu, gọi người phục vụ

chuyên phụ trách khách VIP, nói với anh ta, "Phiền anh mang cho cô ấy một ly nước chanh."

Jilort cười gật đầu, chẳng bao lâu sau liền mang một ly nước chanh lên.

Diêu Vũ sững sờ, ngơ ngác nhìn Lạc Tranh, "Uống rượu không tốt cho cục cưng, hay cô uống nước chanh đi." Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng. Tâm tình nàng cũng không tốt, trông thấy Diêu Vũ rồi tâm trạng lại càng tệ hơn nhưng dù sao cũng nên vì lợi ích của đứa nhỏ chưa ra đời kia. Chỉ là nàng cảm thấy rất kỳ quái khi Diêu Vũ đột ngột xuất hiện tại Paris này.

"Luật sư Lạc..." Diêu Vũ rớt cục cũng mở miệng, có chút dè dặt cùng lễ phép, so với bộ dạng giận dữ mắng Lạc Tranh lúc trước thì hoàn toàn đối lập. Cô ta nắm chặt lấy ly nước, muốn nói gì đó lại thôi. Một lúc lâu sau cô ta mới khẽ ấp úng, "Cảm ơn cô...đã quan tâm đến tôi."

Diêu Vũ vốn cho rằng, khi Lạc Tranh nhìn thấy mình sẽ lập tức bỏ đi. Bởi vậy cô ta mới năn nỉ Khả Khả cùng tới đây. Chỉ là cô ta không ngờ, Lạc Tranh không những không bỏ đi, còn hào tâm nhắc cô ta không nên uống rượu...

"Cô sai rồi, tôi không phải quan tâm tới cô mà chỉ là quan tâm tới sinh mệnh nhỏ trong bụng cô thôi." Lạc Tranh nhẹ nhàng đáp lại, thanh âm có chút lạnh khiến người nghe có thể cảm nhận được sự xa cách.

"Không cần phải vòng vo nữa, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Là..." Diêu Vũ biết rõ tính của Lạc Tranh, khẽ cắn răng, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lộ rõ vẻ cầu khẩn. "Luật sư Lạc, thật ra lần này tôi tới là muốn nhờ cô giúp."

"Giúp?" Lạc Tranh cảm thấy có chút buồn cười. Một người đã cướp đi chồng trước của nàng, còn mang thai con của anh ta, giờ này lại xuất hiện trước mặt nàng, cầu xin sự giúp đỡ?

"Diêu Vũ, cô đã có được thứ mình muốn, giờ lại chạy tới tìm tôi nhờ giúp đỡ sao?" Khi Ôn Húc Khiên ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn, nàng đã không còn muốn có chút liên hệ nào với hai người bọn

họ nữa.

"Luật sư Lạc...." Diêu Vũ kéo tay Lạc Tranh, bộ dạng càng thêm van nài, "Tôi biết cô rất hận tôi. Tôi cũng biết mình không có tư cách để cầu xin sự tha thứ của cô. Nhưng mà, ngoài cô ra, tôi thật sự không tìm được người nào có thể giúp được cả. Luật sư Lạc, xin cô hãy giúp tôi một lần."

Lạc Tranh nhìn cô ta hồi lâu, tuy vẻ mặt nàng khiến người ta có cảm giác rất lạnh lùng nhưng trên thực tế nàng cũng không muốn người khác van nài mình như vậy.

Mà Diêu Vũ lại vác bụng lớn như vậy chạy tới đây gặp nàng, cho dù không muốn nhắc lại chuyện trong quá khứ nhưng tâm địa nàng cũng không lạnh lùng tới mức coi như chưa từng nghe thấy gì.

"Cô có chuyện gì rồi?"

Diêu Vũ thấy thái độ của Lạc Tranh có chút hòa hoãn, sắc mặt lộ ra tia vui mừng, "Luật sư Lạc, cô chịu giúp tôi sao?"

"Cô nói đi, nếu có thể giúp được, tôi sẽ xem xét." Lạc Tranh nhìn cô ta, khẽ trả lời.

Diêu Vũ nghe vậy, trên mặt thoáng hiện lên nét kích động sau đó lại có chút mất tự nhiên, cúi đầu xuống, lí nhí.

"Thật ra, không phải tôi có chuyện, mà là Húc Khiên...anh ấy, vướng vào một vụ kiện."

Lạc Tranh có chút sững sờ, hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại. Nàng không nghe nhầm chứ? Ôn Húc Khiên sao có thể dính vào kiện tụng đây? Hẳn dù sao cũng là luật sư, sao lại lâm vào tình cảnh như vậy?

Thấy nét mặt nàng lộ ra vẻ khó hiểu, Diêu Vũ liền vội vàng giải thích, "Là thế này, hai ngày trước, CCB có tới văn phòng, bọn họ nói nhận được đơn tố cáo Húc Khiên có hành vi làm giả sổ sách, còn dính líu tới việc hối lộ. Bên hội luật sư và tòa án cũng đã tạm dừng tất cả hoạt động của văn phòng luật, CCB cũng đã tiến hành khởi kiện. Tôi không có cách nào, tôi...tôi thật sự rất sợ hãi."

(Chú thích: CCB sachvui.commercial Crime Bureau: Cục phòng chống tội phạm thương nghiệp)

Lạc Tranh nghe xong lại càng cảm thấy khó hiểu. Tuy văn phòng luật trước giờ vẫn thường nhận các vụ kiện thương mại nhưng khi nàng còn làm ở đó, các khoản mục đều rất rõ ràng. Về việc hối lộ lại càng chưa từng liên quan, sao đột nhiên lại thành mục tiêu của CCB đây?

"Diêu Vũ, trước hết cô bình tĩnh lại đã." Nàng thấy bộ dạng đầy lo sợ của cô ta liền lên tiếng trấn an. Nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó rất kỳ lạ.

"Cô nói là hiện giờ Húc Khiên đã bị kiện ra tòa?"

"Phải!" Thanh âm của Diêu Vũ có chút ghen ngào. Không khó nhận ra, cô ta là người chưa từng gặp phải chuyện sóng to gió lớn, cho nên hiện giờ tay chân luống cuống cũng là điều dễ hiểu.

Lạc Tranh nhìn cô ta, đột ngột cấ

t tiếng hỏi, "Vậy tôi hỏi cô, Húc Khiên có từng làm những chuyện đó hay không?"

"Việc này..." Diêu Vũ có chút chần chừ, cắn cắn môi, mấy phút sau mới khẽ gật gật đầu.

Sự thất vọng lại lần nữa ngập tràn tâm tư Lạc Tranh. Nàng biết rõ, Ôn Húc Khiên là người rất đáng hận, nhưng nhiều năm qua hẳn chưa từng làm ra loại chuyện như vậy. Đối với việc vận hành của văn phòng luật trước đây, nàng biết rất tường tận. Nhưng hiện giờ, sao hẳn lại biến thành thế này. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy nực cười.

Lòng dạ Ôn Húc Khiên vốn thâm sâu như vậy, hẳn cũng có thể ở sau lưng nàng lén lút làm những chuyện như vậy lắm chứ. Chỉ là hiện giờ lại dính tới việc kiện tụng mà thôi.

"Luật sư Lạc, hiện giờ chỉ có cô mới có thể giúp Húc Khiên. Tôi biết, cả Hongkong chỉ có mình cô mới có thể tạo ra kỳ tích. Ngoài cô ra, không ai dám nắm chắc phần thắng trong vụ này cả."

Diêu Vũ thấy sắc mặt Lạc Tranh có chút nghiêm trọng, hồi lâu cũng không nói lời nào lại tiếp tục cầu xin, "Bên công tố đã chính thức đệ đơn ra tòa, nếu như cô không ra mặt giúp Húc Khiên, lần này anh ấy nhất định sẽ phải ngồi tù. Luật sư Lạc, Húc Khiên không thể ngồi tù được..."

"Cô muốn tôi làm luật sư bào chữa cho Ôn Húc Khiên?" Lạc Tranh khẽ nhíu mày.

Diêu Vũ lập tức gạt đầu.

Lạc Tranh lại có chút khó hiểu, "Nhưng vừa rồi cô lại thừa nhận Ôn Húc Khiên có làm những chuyện như vậy là sao?"

"Là..." Diêu Vũ ấp a ấp úng.

Lạc Tranh nhìn Diêu Vũ hồi lâu, lại đưa mắt nhìn về phía Khả Khả. Khả Khả thấy vậy, vội vã lên tiếng, "Luật sư Lạc, tôi tin tưởng Ôn luật sư không có làm giả sổ sách. Tất cả sổ sách chứng từ của văn phòng luật đều rất nghiêm chỉnh. Tôi nghi ngờ có người bày kế hãm hại trong chuyện này."

Những lời của Khả Khả cùng Diêu Vũ thực sự có chút bất đồng, Lạc Tranh nghe vậy, liền hỏi tiếp, "Vậy cô cho rằng Ôn Húc Khiên có hành vi hối lộ hay không?"

Đối với câu hỏi này, Khả Khả cũng không thể đưa ra câu trả lời có sức thuyết phục. Khẽ cắn môi, cô lắc đầu, "Chuyện này...tôi cũng không rõ lắm."

"Không rõ thì sao cô có thể nói như vậy chứ? Cung cấp khẩu cung giả cũng là tội hình sự đó."

Hàng lông mày thanh tú của Lạc Tranh nhíu lại đầy vẻ suy tư, lại lần nữa nhìn về Diêu Vũ, "Tôi hiểu rồi, cô muốn tôi làm luật sư biện hộ cho Ôn Húc Khiên để có thể giảm nhẹ hình phạt cho anh ta phải không?"

Nàng vốn cho là Diêu Vũ sẽ lập tức gạt đầu, không ngờ...

"Không, không! Luật sư Lạc, tôi muốn Húc Khiên được phán vô tội." Cô ta vội vàng nói, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Lạc Tranh nghe những lời này lại càng thấy khó hiểu, nét nghi hoặc trên gương mặt nàng đã biến thành không thể tin nổi. Ánh mắt nàng nhìn Diêu Vũ như thể đang nhìn người ngoài hành tinh vậy. "Cô biết rõ Ôn Húc Khiên có tội mà vẫn muốn tôi biện hộ cho anh ta thoát tội sao?"

Diêu Vũ bắt đầu cuống lên, có chút sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt sắc bén của Lạc Tranh, ánh mắt này giống như tia X có thể xuyên

thấu lòng người vậy.

"Tôi biết...điều này có phần quá đáng. Nhưng mà....tôi thật sự không có cách nào." Nói đến đây, cô ta lại nắm chặt lấy tay Lạc Tranh như thể người chết đuối vớ được phao cứu sinh.

"Tôi nghe nói, cô từng biện hộ cho một thương nhân thắng một vụ kiện lớn. Lúc ấy ông ta cũng bị kết tội hối lộ. Tất cả các luật sư nổi tiếng trong giới đều cho rằng vụ đó không có khả năng thắng kiện, chỉ có mình cô dám tiếp nhận vụ đó. Cô còn khiến cho người thương nhân vốn đã bị định tội kia được phán vô tội. Vụ án đó đã trở thành truyền kỳ trong giới luật sư. Luật sư Lạc, hiện giờ Húc Khiên thật sự cần sự trợ giúp của cô."

"Đúng vậy, Luật sư Lạc. Vụ của Ôn luật sư hiện giờ cũng giống như vụ kiện của vị thương nhân năm đó. Chỉ cần chị có thể ra mặt, Ôn luật sư nhất định sẽ không có chuyện gì." Khả Khả cũng ở một bên nói thêm vào.

Lạc Tranh khẽ rút tay về, bất đắc dĩ lắc đầu, "Hai người nếu đã biết rõ vụ kiện năm đó, thì càng phải rõ năm đó tôi sở dĩ thắng được là bởi vì người thương nhân đó thật sự vô tội. Tất cả chứng cứ đều cho thấy ông ấy bị oan. Nhưng còn Ôn Húc Khiên thì sao? Ngay hai người cũng biết anh ta có tội, như vậy sao có thể chống lại quan tòa chứ?"

"Không... Luật sư Lạc, năm đó nếu không phải nhờ có cô, vị thương nhân kia sao có thể được phán vô tội, lập tức phóng thích đây? Mặc dù tôi không phải luật sư danh tiếng mà chỉ là một luật sư tập sự nhưng tôi cũng hiểu cho tới giờ vẫn có rất nhiều người không thể từ bỏ ý nghĩ rằng vị thương nhân kia có tội, ông ta chỉ là có được chứng cứ có lợi mà thôi, không phải vậy sao?" Từng ngón tay của Diêu Vũ bắt đầu run rẩy, dùng thái độ cầu khẩn nhìn nàng.

Gương mặt xinh đẹp của Lạc Tranh tràn ngập sự không vui, giọng nói trong khoảnh khắc cũng trở nên nghiêm nghị.

"Diêu Vũ, cô cũng học luật, cần phải rất rõ ràng tất cả những lời nói không căn cứ đều có thể bị kiện. Sao cô có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy?"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Luật sư Lạc, là tôi quá nóng vội..." Diêu Vũ vội vàng đổi giọng, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng, "Tôi chỉ muốn xin cô giúp đỡ Húc Khiên..."

"Thực xin lỗi, chuyện này tôi không giúp được." Vẻ mặt Lạc Tranh trở nên rất tỉnh táo, "Tôi là luật sư, làm việc phải chú ý đến nguyên tắc của mình. Nếu như tôi biết Ôn Húc Khiên vô tội, tôi sẽ nguyện ý giúp đỡ vụ này. Nếu như anh ta thật sự có tội thì đáng bị pháp luật trừng trị. Mỗi người cần phải chịu trách nhiệm với những việc mình làm. Tôi không muốn vì chuyện này mà phá bỏ nguyên tắc trước giờ của mình..."

"Luật sư Lạc..."

"Diêu Vũ, nếu như cô thật sự muốn giúp Húc Khiên, vậy thì hãy khuyên anh ta mau đi tự thú đi. Anh ta còn trẻ, tự thú có thể được giảm nhẹ hình phạt. Còn không để bị khép tội, đối với anh ta càng bất lợi." Lạc Tranh nói rất thẳng thắn, giọng cũng rất lạnh lùng.

"Không..." Diêu Vũ lập tức lắc đầu. "Húc Khiên không thể ngồi tù, anh ấy không thể ngồi tù. Chúng tôi sắp kết hôn rồi. Nếu như anh ấy ngồi tù, tôi phải làm sao đây? Đứa bé trong bụng phải làm sao đây?"

Lạc Tranh nghe mà càng cảm thấy phiền lòng, liền đứng bật dậy, nắm tay khế siết lại.

"Diêu Vũ, cho dù hôm nay Ôn Húc Khiên có ngồi tù, thì cũng không có chút liên hệ nào với tôi hết. Dựa vào cái gì mà muốn tôi chịu trách nhiệm với các người? Tại sao tôi phải lo lắng cho tương lai của Ôn Húc Khiên chứ? Chẳng lẽ những gì tôi làm cho anh ta trước kia còn không đủ sao? Các người muốn kết hôn là chuyện của các người. Ôn Húc Khiên có ngồi tù thì cũng là sự trừng phạt dành cho anh ta. Cho dù hôm nay anh ta không bị kết tội thì anh ta cũng đáng bị trừng phạt vì những việc xấu xa anh ta đã gây ra."

Mỗi lần nhìn thấy Diêu Vũ, nàng lại nghĩ đến những chuyện mà Ôn Húc Khiên đã làm. Lúc đầu, nàng chỉ cảm thấy là cả hai bên đều phản bội lẫn nhau, xét cho cùng cũng chẳng thể nói ai đúng ai sai. Nhưng khi nàng biết được những chuyện trong quá khứ đều do hấn sắp đặt, ấn tượng của nàng đối với hấn càng giảm đi, nhất là chuyện

của Liệt. Nếu như năm đó không phải do hấn thì sẽ không có bi kịch như ngày hôm nay...

Diêu Vũ cùng Khả Khả không ngờ tới Lạc Tranh lại đột ngột trở nên lạnh lùng như vậy, lời nói cũng vô cùng khắc nghiệt khiến bọn họ trong lúc nhất thời không hiểu ra sao, chỉ có thể ngồi ngây ra đó.

Lạc Tranh cũng ý thức được mình có phần mất khống chế, nhưng cũng không muốn giải thích gì thêm, chỉ cầm lấy túi xách, đè nén cảm giác không thoải mái trong lòng, giọng nói kích động vừa rồi dần chuyển thành bình thản như trước.

"Diêu Vũ, thay vì tìm luật sư giúp Ôn Húc Khiên thắng kiện, cô nên tìm cách khẩn cầu quan tòa giảm nhẹ hình phạt cho anh ta thì hơn. Nếu như cô một lòng chỉ muốn cho Ôn Húc Khiên được vô tội, vậy xin lỗi, tôi không giúp được." Nàng vừa nói vừa nhìn về phía Khả Khả, "Khả Khả, hy vọng cô có thể khuyên được Diêu Vũ. Còn nữa, về Hongkong sớm chút đi, chuyện các người cần xử lý còn có rất nhiều."

Nói xong câu đó, nàng liền xoay người rời đi...

"Luật sư Lạc..." Diêu Vũ thấy thế, đầy sợ hãi vội vàng đuổi theo...

Lạc Tranh thấy cô ta đuổi theo, liền bước nhanh hơn về phía cửa, không ngờ lại va phải một người đàn ông đang bước vào. Mà người đàn ông kia lại vô thức đưa tay ôm lấy người phụ nữ vội vàng là nàng.

Lạc Tranh kinh ngạc ngẩng đầu lên, sắc mặt có chút sửng sò, "Dennis?"

Không ngờ ở nơi này lại có thể gặp Dennis? Lại còn suýt chút nữa xô ngã anh ta nữa.

Dennis cũng không ngờ tới người phụ nữ vội vã kia lại chính là Lạc Tranh, cũng hơi sửng sốt một chút, vừa muốn cất tiếng chào hỏi lại thấy một phụ nữ bụng bầu chạy đuổi theo nàng.

"Luật sư Lạc, cầu xin cô giúp Húc Khiên..."

Dennis nhìn cảnh này mà cảm thấy kỳ quái. Anh ta chưa từng thấy sắc mặt Lạc Tranh lại kém như vậy, hơn nữa người phụ nữ

bụng bầu kia lại không ngừng van nài...

"Diêu Vũ, cô quay về đi, tôi nói rồi, tôi không giúp được các người." Giọng nói của Lạc Tranh đầy kiên quyết, lại thấy bộ dạng có chút khó hiểu của Dennis, liền thấp giọng nói với anh ta, "Đưa tôi rời khỏi đây."

Dennis lúc này mới phát hiện ra, giờ khắc này không chỉ sắc mặt Lạc Tranh rất kém mà thanh âm của nàng cũng trở nên vô lực, còn người phụ nữ bụng bầu kia lại cứ cố kéo tay nàng. Khẽ cười nhẹ một tiếng, Dennis nói, "Vị phu nhân này, thật ngại quá, bạn của tôi đã nói không giúp gì được. Cô cố níu kéo như vậy cũng không được gì. Hay là mời người khác đi." Nói vừa dứt lời, anh ta kéo Lạc Tranh đi xuống lầu.

Diêu Vũ cũng không ngờ nửa chừng lại có người xuất hiện phá đám như vậy. Xem ra quan hệ của hai người họ rất thân thiết. Người đàn ông vừa rời trông rất quen nhưng trong lúc nhất thời cô ta không nhớ ra được thân phận của anh ta. Thấy Lạc Tranh bỏ đi, Diêu Vũ lớn tiếng nói với theo, "Lạc Tranh, cô không chịu giúp Húc Khiên thật sự là do xuất phát từ nguyên tắc của cô hay sao? Hay là căn bản cô muốn trả thù?"

Sống lưng Lạc Tranh bắt giắc lạnh đi, bước chân cũng ngừng lại.

Dennis thấy sắc mặt Lạc Tranh càng lúc càng kém, mỉm cười nắm chặt lấy bàn tay lạnh buốt của nàng, nhìn về phía Diêu Vũ đang đứng ở đầu cầu thang.

"Vị phu nhân này, xin chú ý!

ời nói của mình một chút. Nên biết có một số tai họa thường từ miệng mà ra." Giọng nói hờ hững của Dennis lộ rõ ý cảnh cáo, nói xong liền kéo Lạc Tranh rời đi.

Diêu Vũ dù tức giận cũng chỉ có thể thờ gập nhìn theo bóng Lạc Tranh khuất dần, không có cách nào ngăn nàng lại...

Xe tăng tốc chạy băng băng trên đường, dường như không biết đến điểm dừng. Người lái xe là Dennis, còn Lạc Tranh ngồi bên cạnh. Từ lúc theo Dennis rời khỏi quán bar, Lạc Tranh giống như một pho tượng gỗ, một câu cũng không nói. Dennis đành phải để nàng

ngồi ở ghế lái phụ, vừa lái xe, vừa thỉnh thoảng quan sát tình hình của nàng.

Xe chạy hơn ba tiếng đồng hồ rốt cục cũng dừng lại. Dennis tắt máy bởi vì lúc này, di động của Lạc Tranh đã vang lên không dưới năm, sáu mươi lần. Mà nàng, dường như không hề nghe thấy tiếng chuông điện thoại vậy.

"Lạc Tranh..." Dừng xe xong, nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh, thấy di động của nàng không ngừng reo vang, Dennis không khỏi khẽ nhắc nàng, "Điện thoại của em đã đổ chuông rất nhiều lần rồi!"

Lạc Tranh lúc này mới có chút phản ứng, nhìn Dennis, lại nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, hiển thị trên đó là số máy của Louis Thương Nghiêu...

Trong tim nàng không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh lẽo. Ngón tay có chút run rẩy nhấn nút tắt điện thoại khiến bên tai nàng lại trở nên yên tĩnh.

Cả quá trình này Dennis thấy rất rõ ràng, nhất là khi Lạc Tranh nhìn thấy số gọi đến trên màn hình điện thoại, vẻ mặt nàng có sự biến đổi rất rõ ràng, giống như đang trốn tránh cái gì đó, hơn nữa nàng còn chọn cách tắt máy.

Chuyện này không giống với tác phong bình thường của Lạc Tranh chút nào.

Suy nghĩ một chút, Dennis nở nụ cười dịu dàng, đổi cách nói chuyện có chút hài hước, "Lạc Tranh, lần này thật tốt. Mặc dù chúng ta gặp nhau ở quán bar nhưng hôm nay em không có uống say."

Lạc Tranh ngược mắt nhìn anh ta, đôi mắt sáng như hai viên ngọc lấp lánh, nàng muốn đùa một chút nhưng lại không thể gượng ép bản thân, giọng nói vô lực khẽ cất lên, "Đúng vậy! Chỉ có trời mới biết lúc này tôi muốn uống say tới cỡ nào."

Dennis khẽ thở dài một hơi, dứt khoát xoay người đối mặt với nàng, "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Thật ra Dennis biết rõ có một số việc không nên hỏi, nhất là giữa bạn bè, nếu tôn trọng nàng thì cũng đừng miễn cưỡng nàng nói ra. Chỉ là nhìn thấy bộ dạng này của

nàng, anh ta không đành lòng.

Lạc Tranh nhận ra sự quan tâm trong đôi mắt Dennis, cũng nhìn anh ta thật lâu không hề rời đi ánh mắt.

Dennis bị nàng nhìn chăm chú như vậy cảm thấy có chút mất tự nhiên. Thật lòng mà nói, anh ta thừa nhận Lạc Tranh là một mỹ nhân. Được một mỹ nhân nhìn không chớp mắt như vậy, người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy hãnh diện. Anh ta đưa tay khẽ vén lại sợi tóc đang vương trên má nàng bằng thái độ cực kỳ dịu dàng, "Nếu như em không muốn nói, tôi sẽ không miễn cưỡng em..."

"Dennis, anh có người yêu chứ?" Lạc Tranh đột nhiên nhẹ nhàng hỏi một câu, cắt ngang lời anh ta.

Dennis bị nàng hỏi mà sửng sò, "Gì cơ?"

Lạc Tranh cũng đã lấy lại tinh thần một chút, một lúc sau khẽ nở nụ cười khổ. "Tôi đang hỏi chuyện vợ vẫn gì thế này..." Nàng có chút tự giễu cợt mình, "Đàn ông có địa vị cao như mấy người các anh, có thể toàn tâm toàn ý yêu một người phụ nữ thật sự là chuyện rất khó."

Những lời của nàng lúc trước khiến Dennis có chút mơ hồ, đến giờ anh ta mới hiểu ra ý tứ trong câu hỏi của nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Toàn tâm toàn ý yêu một người? Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này, chẳng lẽ em muốn nói..." Anh ta khẽ dừng lại một chút rồi tiếp, "...Thương Nghiêu?"

Nụ cười có chút miễn cưỡng trên môi Lạc Tranh rốt cục cũng biến mất, nàng khẽ cúi đầu, không nói thêm lời nào.

Thấy vậy, Dennis cũng lờ mờ đoán được ít nhiều. Lúc trước, anh ta đã biết giữa hai người họ có cái gì đó rất lạ. Mà một người phụ nữ thông tuệ như Lạc Tranh có người đàn ông nào lại không muốn có được đây?

"Lạc Tranh a, em sai rồi. Đàn ông dù thế nào vẫn cứ là đàn ông. Thân phận địa vị chỉ là mục tiêu mà họ cố gắng đạt được thôi. Đó đã thành bản chất của đàn ông rồi. Đàn ông cũng vậy, phụ nữ cũng vậy, đã là bản tính thì không có cách nào thay đổi được. Nếu như một người đàn ông yêu một người phụ nữ, rất đơn giản, anh ta sẽ trở nên điên cuồng vì cô ấy. Vì cô ấy có thể làm tất cả mọi chuyện chỉ

mong cho cô ấy được vui, chỉ đơn giản vậy thôi." Dennis vừa cười vừa nói.

"Thật vậy sao?" Lạc Tranh nghe xong trong lòng lại càng cảm thấy bi thương. Sự điên khùng, sự cuồng ngạo, si mê như vậy, tại sao nàng không nhận thấy chút gì trên người Louis Thương Nghiêu. Có lẽ, đúng như Dennis nói, đàn ông khi yêu mới có thể như vậy, mà người hẳn yêu không phải nàng...

"Có lẽ là vậy..." Lạc Tranh khẽ mấp má môi, lặng nhìn cơn mưa bên ngoài cửa xe, "Tôi đã làm rất nhiều việc, kết quả lại phát hiện ra, những chuyện mình làm đều là sai lầm. Giờ nghĩ lại thấy thật đáng buồn."

Dennis thấy khuôn mặt nàng đầy vẻ ưu sầu, trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu, ân cần nói, "Những chuyện như vậy cần phải được xem xét từ nhiều phương diện. Bây giờ cho rằng mình làm sai, nhưng có lẽ sau này mới phát hiện ra là đúng. Mà bây giờ cho là đúng, không chừng sau này sẽ là sai lầm. Khi đã quyết định làm chuyện gì cũng đừng nên quá bận lòng, nếu không sẽ tự hành hạ chính mình thôi."

"Đúng vậy..." Lạc Tranh nhìn Dennis cười nhẹ "Nếu như trước kia, tôi vĩnh viễn cũng không nghĩ tới có một ngày mình lại yêu phải một người đàn ông hèn hạ như vậy. Lại còn kẻ thứ ba vác bụng bầu đến cầu xin tôi giúp đỡ. Tôi vĩnh viễn cũng không nghĩ rằng tình yêu của mình lại trắc trở đến thế. Vì tình yêu trắc trở này tôi đã không còn là chính mình nữa... Thật sự, tôi cũng không biết mình cự tuyệt rốt cuộc là bởi nguyên tắc của bản thân hay muốn trả thù nữa."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng trở nên có chút nghẹn ngào. Nàng đã nén nhịn quá lâu rồi, lúc này nàng rất muốn khóc, thật sự muốn khóc.

Dennis cũng không có cách nào có thể hiểu hết tâm tình của nàng lúc này. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy anh ta cảm thấy rất đau lòng. Khẽ đưa tay kéo nàng vào lòng, để đầu nàng dựa vào ngực mình, Dennis cứ như vậy mà ôm lấy nàng. Có đôi khi, không cần nói điều gì vẫn có thể đáng giá hơn bất kỳ câu nói nào...

Chương 117: Ánh mắt trong đêm

Màn đêm đã nhẹ nhàng buông xuống tự khi nào...

Khi Dennis đưa Lạc Tranh trở lại biệt thự, suốt dọc đường về, nàng đã dần khôi phục lại bình tĩnh. Chỉ là khi đến nơi, Dennis dừng xe xong liền quay sang nhìn nàng, hỏi một câu vô cùng nghiêm túc, "Lạc Tranh, em có coi tôi là bạn hay không?"

Lạc Tranh thực sự ngạc nhiên, ánh mắt hơi có chút dao động nhìn vào gương mặt đầy ân cần của Dennis, khẽ nở nụ cười gật gật đầu. Hành động của nàng có thể nhận rõ sự chân thành trong đó.

Dennis thở dài một tiếng, nắm lấy hai tay nàng, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, "Lạc Tranh, thật lòng mà nói, thấy em như vậy tôi rất đau lòng. Tôi không biết phải làm thế nào để giúp em, cũng không biết rốt cục em đã phải trải qua những chuyện đau lòng gì. Nếu như em thật sự coi tôi là bạn, là tri kỷ, vậy đừng ngại đem tâm sự của mình nói cho tôi biết. Em cần có một người để chia sẻ, đừng để bản thân căng như sợi dây thun mà đứt đoạn."

Những lời của Dennis giống như dòng nước ấm áp, âm thầm thấm vào trái tim nàng, khiến cho đôi mắt của Lạc Tranh có chút dao động. Nàng khẽ nở nụ cười, không hề che dấu sự cảm động...

"Cảm ơn anh, Dennis, tôi thật sự vui vì có được người bạn như anh." Giọng nói của nàng tuy nhỏ nhưng rất dịu dàng, "Yên tâm đi, tôi sẽ không như vậy đâu. Trên thực tế, sức chịu đựng của con người lớn đến mức khó có thể tưởng tượng được. Nhiều khi ngay bản thân mình đã nghĩ rằng không thể chịu đựng nổi nhưng rốt cục vẫn có thể cứng rắn mà vượt qua. Có lẽ hiện giờ tôi chưa thể chấp nhận sự thật trước mắt nhưng tôi cũng đã trải qua không ít chuyện khó khăn, nên sức chịu đựng vẫn còn khá lắm. Yên tâm đi, Dennis, nếu quả thật có một ngày tôi không gánh nổi, tôi nhất định sẽ tìm anh thổ lộ hết, đến

lúc đó anh đừng đẩy tôi đi là được."

"Đương nhiên là không rồi. Tôi vẫn luôn chào đón em." Dennis nhìn nụ cười của nàng mà trong lòng không ngừng đau đớn.

"Cảm ơn anh!" Lạc Tranh cảm thấy trong lòng có được chút ấm áp, cười nhẹ một tiếng, bước xuống xe.

Giày cao gót khế dẫm lên con đường lát đá lạnh băng dẫn vào căn biệt thự, từng cơn gió có chút lạnh nhẹ nhàng lướt qua đôi chân nàng, khiến nàng vô thức khẽ run lên. Đưa mắt nhìn về ánh đèn hắt ra từ biệt thự, nàng thực không biết đêm nay Louis Thương Nghiêu sẽ trở lại hay lại ở bên cô gái kia.

Thật lòng mà nói, nàng cảm thấy ghen với cô ta.

"Lạc Tranh, chờ một chút!" Dennis cũng xuống xe, từ phía sau cất tiếng gọi nàng.

Khẽ quay đầu lại, nhìn Dennis đang từ từ bước tới gần, nàng khẽ nở nụ cười giống như đóa dạ lan thanh khiết dưới ánh tranh, đầy dịu dàng nhưng lại có chút yếu đuối. Ánh mắt nàng có chút bối rối khi nhìn vào đôi mắt Dennis.

Dennis chìa tay về phía nàng, mỉm cười nói, "Đưa di động của em cho tôi." Giọng nói tuy rất nhẹ, nhưng lại mang theo sự kiên quyết không cho phép cự tuyệt.

Lạc Tranh nghe mà càng thấy khó hiểu, nhưng cũng không hỏi gì nhiều, chỉ lấy điện thoại từ trong túi xách đưa cho Dennis.

Cầm lấy di động của nàng, Dennis khẽ nhập vào một dãy số, sau đó lưu lại cẩn thận rồi cúi đầu cười khẽ, đem điện thoại bỏ lại vào túi xách của Lạc Tranh, "Vừa rồi tôi đã lưu lại số điện thoại cá nhân của mình cho em. Số điện thoại này có rất ít người được biết. Cho nên khi em có chuyện gì không vui, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào."

Lạc Tranh không ngờ tới Dennis sẽ làm như vậy, nhìn anh ta một lúc lâu rồi khẽ nở nụ cười, "Cảm ơn anh, nhưng mà, anh cứ coi tôi như một đứa trẻ như vậy cũng không tốt. Con người nếu quá ỷ lại sẽ trở nên yếu ớt, như vậy sẽ rất phiền."

"Mỗi người đều có quyền được yếu đuối, nhất là phụ nữ." Dennis vô thức tiến lên, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt lộ rõ vẻ ôn nhu vô hạn,

bàn tay cũng khẽ đặt lên đầu vai nàng, "Lạc Tranh, em nên biết, cuộc đời mỗi người phải được làm những điều mình thích mới thật sự có ý nghĩa. Em rất kiên cường, nhưng phụ nữ quá kiên cường sẽ rất vất vả."

Lạc Tranh khẽ cúi đầu, giấu đi ánh mắt chột lóe lên chút tiều tụy...

Dáng vẻ nàng lúc này vô cùng dịu dàng, toát lên mị lực khiến đàn ông mê muội. Dennis cũng không ngoại lệ, bàn tay đang đặt trên đầu vai nàng khẽ chuyển qua gương mặt thanh tú, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt vô cùng ấm áp.

Lạc Tranh nhận ra ánh mắt Dennis có chút biến đổi, giật mình nhìn sửng hờn lâu. Trong lòng nàng, Dennis là một người vô cùng đứng đắn và lịch sự, tuy động tác lúc này của anh ta không phù hợp lắm với thân phận bạn bè, nhưng không hề có chút cảm giác mập mờ.

Dennis chăm chú nhìn nàng, giọng nói vô cùng dịu dàng khẽ vang lên, "Cho phép tôi..." Vừa dứt lời, anh ta liền cúi đầu xuống, dưới ánh mắt có chút ngỡ ngàng của Lạc Tranh, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi nàng. Nụ hôn này chỉ trong chớp mắt, như thể những cánh bướm nhẹ lướt qua. Lạc Tranh chỉ cảm thấy choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, Dennis đã buông nàng ra, ánh mắt lộ ra sự ôn nhu vô hạn, "Lạc Tranh, em là người phụ nữ mà rất nhiều đàn ông muốn yêu thương. Tôi cũng có ý nghĩ như vậy. Nhưng mà trên đời này, có một mẫu phụ nữ chỉ có thể đứng ngắm từ xa mà không thể lại gần. Có một mẫu phụ nữ mà đàn ông muốn yêu nhưng lại không thể. Lạc Tranh, em chính là người phụ nữ như vậy."

Từng lời của Dennis rất chân thành, có thể nhận rõ sự chân thành từ tận trong đáy mắt anh ta. Lạc Tranh cũng không thể trách cứ hành động vừa rồi của Dennis bởi vì nàng nhận ra anh ta rất thật lòng. Nở nụ cười bình tĩnh, khéo léo tránh khỏi tầm tay của Dennis, nhìn về phía anh ta, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, "Trường hợp như vậy gọi là hữu duyên vô phận đúng không? Cho nên tôi và anh chỉ có thể làm tri kỷ mà thôi."

Dennis bất đắc dĩ cười một tiếng, gật đầu, "Xem ra, tình yêu cũng

không chút ưu ái tôi." Đối với Lạc Tranh, anh ta luôn có cảm giác như vậy. Có nhớ nhưng, có lo lắng nhưng lại không thể tiến xa hơn được."

"Anh sai rồi, tình yêu chưa từng nảy sinh giữa chúng ta." Lạc Tranh nhẹ nhàng nhìn Dennis nhưng nói rất dứt khoát.

Dennis khẽ nhượng mày, hiển nhiên là không tán thành lời nói của nàng.

"Không phải sao?" Nàng nở nụ cười bình tĩnh, khẽ thờ dài, "Tôi vốn cho rằng, có hai loại tình huống khiến cho người ta phải từ bỏ tình yêu của mình. Thứ nhất là do sinh ly tử biệt, thứ hai là do không còn yêu nữa. Còn tất cả những lý do khác ở trong mắt tôi chỉ là chuyện buồn cười. Yêu chính là yêu, một khi đã yêu, cho dù người thông minh cỡ nào cũng biến thành ngốc nghếch, lý trí đến đâu cũng biến thành điên dại. Trừ phi không thật sự yêu mới có thể bình tĩnh như vậy, mới có thể bình thản mà chia tay. Tình yêu, vốn không có lý lẽ, tất cả mọi nguyên tắc trước tình yêu đều trở thành vô nghĩa. Cho dù bề ngoài tỏ ra không có gì nhưng trong lòng vẫn rất đau khổ. Cho nên, anh không phải là không thể yêu tôi, mà là anh còn chưa thật sự yêu tôi, chỉ đơn giản vậy thôi."

Dennis nghe vậy có chút giật mình, hồi lâu mới khẽ nở nụ cười, "Có lẽ là vậy, nhưng giữa nam nữ vẫn luôn tồn tại một mối quan hệ không thể nói rõ ràng, không phải sao?"

Lạc Tranh cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cười đáp lại, hướng về phía Dennis vẫy tay tạm biệt.

Nhìn theo bóng nàng dần khuất vào căn biệt thự, Dennis khẽ thờ dài. Tình yêu là gì, có lẽ chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu rõ...

Tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài căn biệt thự đều bị camera ghi lại không sót chút nào, ống kính camera tựa như đôi mắt của sói, trong đêm tối mơ hồ lóe lên khiến người ta cảm thấy bất an...

Thật tình Lạc Tranh cũng không nghĩ tới chuyện trở lại biệt thự. Cho dù không trở về nơi này, nàng cũng có rất nhiều nơi để đi. Nhưng trong đầu nàng luôn hiện lên hình ảnh của Liệt, nên nàng

cũng chỉ có thể tự an ủi mình rằng mình trở lại nơi này hoàn toàn là vì Liệt.

Cửa chính được chậm rãi đẩy ra, bước chân Lạc Tranh dường như có chút nặng nề, vừa mới đặt chân vào đại sảnh đã thấy Louis Thương Nghiêu ngồi ở sofa, khắp phòng đèn đuốc sáng trưng soi sáng gương mặt cương nghị có chút lạnh lùng của hắn. Thân thể cao lớn của hắn cũng tỏa ra một luồng hàn khí. Không nói một lời nào, thấy Lạc Tranh bước vào, đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn khẽ nheo lại, nét lạnh băng trong đó càng trở nên sâu đậm.

Lạc Tranh có thể cảm nhận được bầu không khí tràn ngập cảm giác nguy hiểm. Nàng vô thức nhìn về phía hắn, thấy cách đó không xa là màn hình giám sát, mà trên màn hình là cảnh Dennis đang hôn nàng...

Khẽ chau mày, Lạc Tranh cũng không có ý định giải thích gì cả. Sau khi thay giày, nàng bước thẳng về phía cầu thang để lên lầu. Không nhìn thấy bóng dáng Liệt ở đại sảnh, vậy chắc cậu ta ở trong phòng.

"Đứng lại!" Giọng nói trầm thấp lộ rõ sự không hài lòng lạnh lẽo vang lên, giống như một lần roi quất lên người Lạc Tranh.

Lạc Tranh dừng bước, quay đầu lại, ánh mắt cũng lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở sofa. Hắn vẫn đang mặc nguyên bộ âu phục từ lúc ở công ty nên thoát nhìn dáng vẻ càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng mà trong đầu nàng lúc này lại toàn hiện lên cảnh hắn cùng cô gái kia tình tứ trong phòng làm việc.

"Tôi rất mệt, có gì ngày mai nói sau."

"Mệt?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy, đôi môi mỏng khẽ cong lên lộ rõ hàm ý mỉa mai, ngồi đó nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt cực kỳ khó đoán định, hai bàn tay để bên người cũng nhanh chóng siết chặt lại thành nắm đấm. "Sao thế, buổi tối phục vụ một mình tôi còn chưa đủ, lại muốn đi với người đàn ông khác sao?"

Lời nói cực kỳ khó nghe của hắn giống như là lưỡi dao nhọn đâm vào tim Lạc Tranh đau nhói. Nàng dùng ánh mắt cũng khinh miệt hết

như vậy đối với khuôn mặt đầy mìa mai của hắn, nhếch môi cười lạnh, "Cũng vậy thôi! Louis tiên sinh chắc cũng không chịu cô đơn."

"Lạc Tranh!" Hàm răng Louis Thương Nghiêu nghiến chặt lại, ánh mắt trở nên cực kỳ u ám cùng đáng sợ như dã thú. Hắn đứng bật dậy, sỏi những bước mạnh mẽ tiến về phía nàng, sau đó dùng một lực rất mạnh, kéo cả người nàng nhào vào trong ngực mình.

"Em cho rằng mình là ai? Lại dám nói với tôi bằng giọng điệu như vậy? Người phụ nữ đáng chết, dám phản bội tôi."

"Phản bội anh thì sao? Tôi cần phải trung trinh với anh sao?" Lạc Tranh chỉ cảm thấy cánh tay bị hắn bóp đến đau nhức. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đang bùng bùng lửa giận của hắn, lạnh lùng quát lên, "Louis Thương Nghiêu, chuyện mà chính bản thân anh không cách nào làm được thì cũng đừng đòi hỏi người khác. Đúng vậy! Trong mắt anh tôi chỉ là một món hàng, không phải sao? Nếu đã là món hàng, vậy anh nổi cáu nổi gì? Dựa vào cái gì mà nổi cáu với tôi? Đối với anh mà nói, tôi là một món hàng, đối với tôi mà nói, tôi và anh bất quá chỉ là thỏa mãn nhu cầu mà thôi."

"Thỏa mãn nhu cầu?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy, sắc mặt càng thêm xám xịt lại, trong lòng dâng lên một cảm giác đau đớn như thể bị trúng một cú đòn chí mạng. Cảm nhận được ánh mắt tràn ngập sự khinh thường của Lạc Tranh khiến hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

"Lạc Tranh, cô thật sự quá hạ tiện!" Từng lời của hắn thốt ra lạnh lùng tàn nhẫn đến thấu xương.

Hai bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh rất nhanh siết lại thành nắm đấm, máu toàn thân như thể chảy ngược dòng. Đây là sự đánh giá của hắn về nàng sao? Thật đáng đời cho nàng vì đã yêu một người như hắn!

"Louis Thương Nghiêu, anh cũng chẳng phải người tốt đẹp gì. So với hành vi của tôi, anh lại càng hạ tiện hơn." Nói xong, nàng dùng hết sức mình đẩy mạnh hắn một cái, giận dữ xoay người bước thẳng lên lầu.

Nàng không muốn làm ấm ỉ bởi trái tim nàng đã đau đến tê liệt,

chẳng còn sức để mà đấu khẩu thêm với hắn nữa.

"Đứng lại đó cho tôi!" Louis Thương Nghiêu gầm lên trong cổ họng, không ngờ nàng lại không buồn nghe lời hắn mà chạy thẳng lên lầu, rồi "Rầm!" một tiếng, cửa phòng bị đóng sầm lại.

Chết tiệt!

Lửa giận trong đáy mắt hắn lại càng trở nên rùng rục. Louis Thương Nghiêu cũng sải bước lên lầu, tới phòng ngủ chính liền xô mạnh cửa để vào. Khi nhìn thấy khung cảnh bên trong hắn lại càng thêm tức giận.

Lạc Tranh đang ở trong phòng để trang phục, đem tất cả quần áo của nàng ném ra ngoài.

"Em định làm gì?" Hắn bước nhanh lên phía trước, vươn tay kéo lấy cánh tay nàng, giọng nói có chút thô lỗ.

Gương mặt Lạc Tranh tràn ngập sự lạnh lùng, nhấn mạnh từng lời, "Tôi không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa! Thả tôi ra!"

"Em định rời khỏi đây?" Louis Thương Nghiêu nhận ra ý định của nàng, lên tiếng hỏi như muốn xác nhận lại.

"Phải! Tôi muốn rời khỏi đây. Bởi vì chỉ cần ở lại nơi này thêm một phút cũng khiến tôi phát ốm." Chỉ cần nghĩ đến cảnh hắn và cô gái kia tình tứ bên nhau là nàng lại thấy đau lòng. Nàng cảm thấy mình thật nhục cười. Tại sao nàng lại phải trả giá cho những chuyện Ôn Húc Khiên đã làm? Nàng dựa vào cái gì để chịu trách nhiệm về bệnh tình của Liệt? Từ đầu đến cuối, nàng mới là người bị hại. Vì sao lại không có ai quan tâm đến cảm nhận của nàng?"

Vừa mới dứt lời, cả người Lạc Tranh liền bị Louis Thương Nghiêu xoay lại, siết chặt lấy, "Lạc Tranh, em đừng mơ rời khỏi nơi này. Muốn rời khỏi đây, trừ phi tôi chết!"

"Thả tôi ra! Anh là tên khốn!" Lạc Tranh cố sức giãy giụa, thậm chí còn không ngừng vung tay đánh vào người hắn. Nhưng làm gì được đây. Sức lực của đàn ông vốn đã rất mạnh mẽ, cho dù nàng dùng toàn lực đánh hắn thì cũng không có cách nào thoát ra được. Cuối cùng, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, thở hổn hển mà thôi.

"Em vội vã rời đi như vậy là muốn tìm ai? Chẳng lẽ đàn ông ở ngoài kia tốt đến vậy sao? Tốt đến mức em bất chấp hậu quả rời khỏi tôi?" Louis Thương Nghiêu vừa nghĩ tới cảnh Dennis hôn Lạc Tranh lúc nãy, cơn giận lại như muốn nổ tung lồng ngực. Sau khi xác định Deneuve không có chuyện gì, hắn bắt đầu điên cuồng gọi điện cho nàng, hết lần này tới lần khác. Chưa từng có người nào khiến hắn phải gọi điện liên tục như vậy. Nhưng mà nàng lại không hề nhận điện thoại, cuối cùng còn tắt máy.

Suốt bốn tiếng đồng hồ, điện thoại của nàng không có cách nào liên lạc được. Hắn sợ nàng ra ngoài gặp phải chuyện không may, lái xe trong mưa tìm kiếm như một kẻ mất trí. Hắn đã quên mất mình còn có thuộc hạ, quên mất rằng hắn có thể ra lệnh cho họ đi tìm nàng. Hắn chỉ muốn được gặp nàng, được ôm chặt nàng ghì vào trong ngực, muốn hỏi nàng một câu, "Em thật sự đang ở đây sao?"

Nhưng mà nàng không nghe điện thoại, nàng tắt máy, nàng ở bên cạnh người đàn ông khác suốt mấy tiếng đồng hồ. Thậm chí lúc chia tay, hai người còn lưu luyến không rời.

Hắn làm sao có thể chịu nổi chuyện này? Hắn làm sao để tha thứ đây?

Lạc Tranh chỉ cảm thấy lời nói của hắn quá mức vô lý, vô lý tới mức buồn cười. Thật đúng như câu nói, "Chỉ cho quan gia phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn." Hắn chẳng những có vị hôn thê, còn thân mật với những phụ nữ khác như vậy. Một người đàn ông hạ tiện như vậy có tư cách gì mà yêu cầu nàng làm cái này cái kia.

Nàng thật sự là mù mắt rồi mới đi yêu một người đàn ông như vậy!

"Louis Thương Nghiêu..." Hít sâu một hơi, giọng nói của Lạc Tranh trở nên cực kỳ lãnh đạm, "Giữa tôi và anh nói trắng ra chỉ là quan hệ thân thể, quan hệ cấp trên - cấp dưới. Tôi muốn rời đi lúc nào, muốn đi tìm ai, muốn ở cùng ai cũng không liên quan gì tới anh. Thả tôi ra, nếu không, tôi sẽ kiện anh tội xâm phạm nhân quyền."

Tiếng cãi vã của hai người họ đã đánh động đến cả chú chó nhỏ của Liệt. KITY không biết từ đâu chạy tới, hướng về phía họ khế kêu ư ử.

Vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu ngập tràn sự khó chịu, đem nó ném ra ngoài hành lang rồi chỉ nghe "Rầm!" một tiếng, cửa đã bị đóng sầm lại. Ánh mắt hắn vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào gương mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh sớm đã chuẩn bị tinh thần. Một người đàn ông cường thế như hắn đâu thể dễ dàng tha thứ cho những lời nói như vậy. Cho dù nàng không phải là người hắn yêu thì khi hắn còn chưa thấy chán, sẽ không cho phép sự phản bội như vậy.

Nhưng...

Việc khiến Lạc Tranh bất ngờ nhất chính là...

"Tranh..." Giọng của Louis Thương Nghiêu bỗng chốc lại trở nên cực kỳ dịu dàng, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đầu vai nàng. Có thể nhận ra hắn đang đem tất cả sự tức giận thu lại hết, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Chúng ta đừng như vậy nữa được không? Như vậy không giải quyết được chuyện gì cả."

Lạc Tranh có chút sửng người lại, cũng chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào. Nhưng nghĩ đến Louis Thương Nghiêu là người tính tình luôn thay đổi thất thường, là người cực kỳ khó đoán định, trong lúc nhất thời nàng chỉ có thể cảnh giác mà quan sát hắn, "Anh còn muốn giải quyết vấn đề gì nữa?"

Louis Thương Nghiêu nhìn vào đôi mắt nàng hồi lâu, lửa giận trong mắt hắn cũng dần tan biến, khế nâng cằm của nàng lên, "Tranh, tôi muốn em nói cho tôi biết, em có yêu tôi hay không? Có quan tâm đến tôi hay không? Hay là đúng như em nói, giữa tôi và em chỉ là thoả mãn nhu cầu?"

Hôm nay, khi Lạc Tranh kiên quyết rời khỏi phòng làm việc của hắn, hắn đã có một quyết định dứt khoát. Quyết định này có liên quan tới công chúa, có liên quan tới hắn và nàng. Có lẽ, hắn là người cực kỳ bá đạo cùng cường thế, nhưng càng là người như vậy, khi xử lý chuyện gì lại càng nắm chắc. Hắn có thể dùng sức để cưỡng ép Lạc

Tranh ở lại, nhưng còn nàng thì sao? Trong mắt nàng, hẳn là người thế nào?

Một bộ y phục từ trên tay Lạc Tranh rơi xuống, câu hỏi quá mức bất ngờ của Louis Thương Nghiêu khiến nàng thực sự ngỡ ngàng đồng thời trong lòng lại nổi lên một nỗi bi thương vô tận. Nàng có chút không thể tin nổi mà nhìn sững vào đôi mắt thâm thúy của hắn.

"Sao anh có thể ích kỷ như vậy? Vào lúc này anh còn muốn có câu trả lời thế nào nữa? Louis Thương Nghiêu, anh còn có tư cách để nói yêu sao? Anh không có tư cách đó. Tất cả đàn ông trên đời đều có, chỉ mình anh là không?"

Thân hình cao lớn của Louis Thương Nghiêu khẽ run lên, những lời này của Lạc Tranh cũng hết như những gì mà Dennis đã nói trước kia, lời nói này giống như sợi dây thừng siết lấy trái tim hắn "Bất kỳ người đàn ông nào cũng có tư cách yêu Lạc Tranh, chỉ mình anh là không."

Nắm tay hắn vô thức siết lại thành quả đấm...

"Tôi hỏi lại em lần nữa, rốt cục em có yêu tôi hay không?" Giọng nói của hắn đột ngột chuyển lạnh, đáy mắt lại lần nữa tràn ngập lửa giận.

Lạc Tranh có thể nhận thấy rõ ràng sự thay đổi của hắn, nụ cười lạnh lùng tràn ngập khoé môi nàng. Người đàn ông này quả thực rất giỏi giả bộ. Yêu? Hẳn biết thế nào là yêu sao? Nếu như hắn thật sự hiểu được yêu là gì, vậy tình yêu của hắn dành cho ai?

"Anh từ bỏ suy nghĩ điên rồ đó đi. Cho dù tôi yêu bất cứ người nào cũng không yêu người đàn ông như anh." Lúc nói những lời này, trái tim nàng đã mệt mỏi lắm rồi. Vậy có phải nàng nên bảo vệ nó, để nó đừng bị thương tổn nữa hay không?

Cho dù thừa nhận thì sao đây? Nàng cùng hắn, nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Louis Thương Nghiêu cảm thấy như có tiếng sét nổ vang giữa bầu trời quang đãng, gân xanh trên trán hắn thi nhau nổi lên. Có thể nhận ra sự tức giận của hắn đã lên tới đỉnh điểm, thậm chí, có thể đem đối phương huỷ diệt ngay lập tức.

"Nếu như tôi muốn em yêu tôi thì sao?" Bàn tay to của hắn kéo lấy cánh tay nàng, khiến nàng không thể tiếp tục đi thu xếp quần áo. Hắn sẽ không để cho nàng rời đi, tuyệt đối không!

Hắn, thà rằng huỷ diệt nàng, cũng tuyệt đối không để cho người đàn ông khác có được nàng!

Lạc Tranh vốn là người tính khí quật cường, bình sinh rất ghét việc bị người ta uy hiếp. Cho dù là người đàn ông nàng yêu, cũng không có quyền yêu cầu nàng như vậy. Nàng vốn cho rằng, tình yêu không phải là thế này, ít nhất cũng không có chuyện ép buộc hay bị ép buộc.

"Tốt nhất anh nên buông tay ra! Tôi không ngại nói cho anh biết, tôi sẽ không yêu anh, tuyệt đối không." Không sai, nàng yêu hắn, nhưng nàng sẽ không để lộ ra. Nếu tình yêu đã biến nàng thành kẻ ngốc như vậy thì ít nhất nàng cũng phải làm gì đó để bảo vệ sự ngốc nghếch của bản thân mình.

Nhưng làm sao được đây! Đang chìm trong cơn giận dữ, Louis Thương Nghiêu đâu có nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng. Nếu như hai bên có thể tỉnh táo lại, Lạc Tranh sẽ phát hiện ra lời nói của mình có chỗ sơ hở, mà Louis Thương Nghiêu cũng sẽ hiểu rõ tâm tư của nàng. Nhưng mà hắn quá tức giận, thái độ lạnh lùng của nàng khiến hắn như bị rơi xuống đầm băng, cảm giác đó khiến hắn bức bối như muốn phát điên.

Cho tới bây giờ, hắn mới nhận ra hắn có thể vì nàng mà nguyện ý làm bất cứ chuyện gì. Nàng muốn làm việc, hắn liền đem tất cả lĩnh vực kinh doanh của tập đoàn cho nàng biết, chỉ là muốn giữ nàng ở bên cạnh, mục đích là muốn mỗi ngày đều được nhìn thấy nàng. Nàng muốn đón Liệt về biệt thự, hắn cũng ngầm đồng ý. Nếu như...nàng có thể nói rằng nàng yêu hắn, hắn nhất định có thể vì nàng phản kháng lại quyết định của cả gia tộc.

Nhưng mà, nàng không cho hắn cơ hội, một chút xíu cơ hội cũng không có. Khi hắn hiểu rõ, bản thân hắn đối với nàng hoàn toàn không phải vì trả thù thì nàng lại dám cự tuyệt hắn như vậy? Nàng lại hoàn toàn đẩy hắn rời khỏi nàng!

"Ý của em là, em thà yêu người khác cũng tuyệt đối không yêu tôi?" Ngữ khí của hắn càng lúc càng thêm lạnh băng, ánh mắt cũng hệt như hoá đá. Hắn không hề cao giọng với nàng, cũng không dồn dập truy hỏi, nhưng như vậy lại khiến bầu không khí tràn ngập cảm giác nguy hiểm hơn...như thể tất cả sẽ bị huỷ diệt chỉ trong chớp mắt.

Lạc Tranh hơi ngừng lại việc thu xếp quần áo, đưa mắt nhìn hắn, khẽ hít sâu một hơi, "Phải, tôi tình nguyện yêu người đàn ông khác cũng sẽ không yêu anh. Louis Thương Nghiêu, nghe vậy anh hài lòng rồi chứ? Có thể để tôi đi được chưa?"

Cả căn phòng chìm vào sự yên tĩnh đến rợn người...

Một lúc sau...

"Đừng giận dữ với tôi..." Hắn đột nhiên cười khẽ, nhưng nụ cười này so với ma quỷ còn có cảm giác uy hiếp đáng sợ hơn nhiều. Một tay hắn bóp chặt cằm nàng, ánh mắt thâm thúy như co lại, "Thu lại những lời em vừa nói, tôi sẽ coi như em đang nói nhầm, đang câu kinh. Còn nữa, đem tất cả quần áo trả về chỗ cũ, chúng ta sẽ tiếp tục chung sống như trước."

Giọng nói mang theo sự lạnh lùng đến cùng cực nhưng chỉ mình hắn mới biết, lúc này, hắn đang rất sợ mất nàng, thật sự sợ hãi. Loại cảm giác như vậy hắn chưa từng có bao giờ. Hắn chưa từng biết đến thất bại, cho tới giờ luôn là người chiến thắng, cho tới giờ muốn gì đều được nấy. Nhưng hôm nay, nỗi sợ hãi này thực sự khiến hắn cảm thấy mình vô lực. Hắn đã nhún mình như vậy, chẳng lẽ, vẫn không thể giữ nàng lại?

Rốt cuộc, người nàng yêu là ai? Là ai?

Những lời này, lọt vào tai Lạc Tranh lại như một câu mệnh lệnh, như thể một quân vương đang ra lệnh cho nô tỳ vậy. Cho nên, lời nói đó lại càng kích động sự không vui cùng phản kháng của nàng. Đem bàn tay to của hắn hất ra, nàng lạnh lùng nhìn hắn.

"Không đời nào, cuộc sống kiểu này tôi đã chịu đủ rồi. Anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, hy vọng anh có thể hiểu được điều đó."

"Nói như vậy tức là chúng ta đã không có cách nào có chung suy

ngĩ?" Louis Thương Nghiêu từ từ thu tay lại, bên môi cong lên vẻ tàn nhẫn quen thuộc. Những người quen hẳn đều biết, một khi hẳn có vẻ mặt như vậy, đối phương nhất định sẽ gặp phải tai hoạ khủng khiếp...

Lạc Tranh không biết, bởi vì, nàng chưa từng nhìn thấy vẻ quý dị như vậy trên mặt Louis Thương Nghiêu. Đương nhiên, nàng sẽ không biết mình đang phải đứng trước mối nguy hiểm lớn tới cỡ nào, thậm chí có thể... bỏ mạng...

Hơi thở cường thế lộ rõ sự nguy hiểm lan tràn đến từng góc nhỏ của căn phòng. Với sự nhạy cảm của mình, Lạc Tranh đương nhiên có thể nhận ra sự nguy hiểm này là từ thân thể hẳn toát ra. Nàng biết rõ hẳn là người cực kỳ nguy hiểm, nhưng mà lâu nay, dường như nàng đã sớm quên mất điều này...

"Louis Thương Nghiêu, anh muốn làm gì?" Nàng vô thức lùi về phía sau một bước, muốn cách xa hơi thở đầy nguy hiểm này một chút.

"Không thể cùng chung suy nghĩ thật sự là điều đáng tiếc. Em nên biết, tôi luôn cho rằng phụ nữ sinh ra là để yêu thương..." Louis Thương Nghiêu vừa nói vừa tiến lại gần nàng, một bàn tay to hung hăng giật lấy thắt lưng trên người, "Con người tôi chính là như vậy, nếu đã kh

ông chiếm được, vậy thì phải huỷ diệt. Cho dù huỷ diệt em, tôi cũng tuyệt đối không để cho người đàn ông nào có được em."

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Đôi mắt đẹp của Lạc Tranh lộ rõ vẻ cảnh giác. Có gì đó không ổn, thật sự không ổn ở đây.

"Làm gì thì em sẽ biết ngay thôi!" Giọng nói của hẳn cực kỳ lạnh lẽo vang lên tựa cơn gió lốc. "Người phụ nữ đáng chết này, trước giờ tôi đã quá khách khí với em rồi, nhưng mà, sai lầm này phải lập tức sửa chữa mới được."

Việc nàng đóng gói hành lý đã khiến hẳn không thể nào nhẫn nhịn được nữa. Bàn tay to của hẳn vươn tới nắm lấy va ly của nàng ném mạnh về phía tủ đồ khiến từng bánh xe từ va ly quần áo long ra văng

tứ tán. Không khó để nhận ra hắn đã dùng lực mạnh tới thế nào.

Lạc Tranh lúc này mới ý thức được nguy hiểm đang ập tới, lập tức lách người muốn chạy trốn lại bị hắn mạnh mẽ túm lại, đem nàng ném lên sofa.

Bộ dạng của hắn rất đáng sợ. Hắn muốn tổn thương nàng sao? Trong cơn giận dữ, khí lực của hắn dường như càng tăng thêm gấp bội. Toàn thân Lạc Tranh run lên, cố gắng giãy giụa lại bị hắn đẩy ngã một lần nữa, lực nhanh và mạnh đến nỗi khiến nàng không có cách nào chống cự mà chỉ có thể tuyệt vọng nhìn khuôn mặt cực kỳ đáng sợ của hắn.

Liền sau đó, Lạc Tranh chỉ thấy cánh tay hắn giơ lên, dây lưng mạnh mẽ vụt xuống, cánh tay đang giơ lên chống đỡ của nàng liền cảm thấy đau đớn đến tận tim can...

"A..." Thân thể mềm mại sao có thể chịu nổi sự hành hạ như vậy. Khi nàng còn chưa hoàn toàn kêu nổi thành tiếng, dây lưng lại lần nữa quất xuống, lần này đánh vào lưng nàng. Chỉ nghe một tiếng "Vút!" vang lên, Lạc Tranh cảm thấy cả người đau đến chết lặng, cảm giác đau đớn nhanh chóng lan khắp toàn thân...

Cả người Lạc Tranh nằm sấp trên ghế sofa, dây lưng quất xuống nhanh và mạnh đến nỗi nàng muốn tránh cũng không kịp. Thật không thể tưởng tượng nổi. Tất cả trước mắt nàng như hoá thành hư ảo, chỉ còn lưu lại nỗi đau đớn, đau đớn vô tận, còn có... Nàng đã cảm nhận được mùi máu tanh tràn ngập trong hơi thở...

Lạc Tranh thật không nghĩ tới, Louis Thương Nghiêu lại dùng dây lưng đánh nàng. Hai roi này cơ hồ muốn lấy luôn mạng của nàng. Nương theo dòng máu tươi ứa ra, tâm tư nàng dần chết lặng, lạnh dần đi cho đến... vô tri vô giác.

Hai tay Lạc Tranh nắm chặt lấy góc ghế sofa. Cho dù như vậy, nước mắt cũng không hề rơi xuống.

"Tôi sẽ cho em thêm một cơ hội cuối cùng!" Hốc mắt Louis Thương Nghiêu lúc này cũng đỏ rực, bàn tay siết chặt lấy dây lưng đang nổi gân xanh cuộn lên, hô hấp của hắn cũng dồn dập tựa dã thú.

"Nói em yêu tôi, nói!"

Lạc Tranh khó nhọc ngẩng đầu lên, nhìn hấn, nhìn vẻ mặt giận dữ và hốc mắt đỏ rực của hấn. Ánh mắt của hấn bị máu của nàng nhuộm đỏ sao? Phải vậy không? Hấn...tên khát máu!

"Tôi...hận anh!" Lạc Tranh khó nhọc nói từng lời, không chút lưu tình, "Có bản lĩnh, anh đánh chết tôi đi!"

"Em..." Louis Thương Nghiêu bị lửa giận làm mờ mắt, "Đây là do em ép tôi!" Bàn tay to của hấn cơ hồ phát run, trong chớp mắt bị lời nói của Lạc Tranh làm cho giận điên lên. Liền ngay đó, hấn lại vung dây lưng lên.

Lạc Tranh chậm rãi nhắm đôi mắt lại. Nàng sẽ bị đánh chết sao? Có lẽ là vậy... Nếu hấn đã muốn nàng chết, sao không cho nàng một viên đạn giống như Tề Lê cho rồi.

Khi Lạc Tranh chuẩn bị nhận thêm một hồi đau đớn đến tê tâm liệt phế, mơ hồ nghe thấy có người mạnh mẽ phá cửa, ngay sau đó là một tiếng gầm đầy giận dữ vang lên, rồi... Cả người nàng bị kéo vào một lồng ngực tràn ngập mùi mộc hương thoang thoảng, đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy người nàng, cả người đè xuống che cho nàng. Sau đó, là tiếng dây lưng quật lên quần áo đầy lạnh lùng....

Vẫn chìm trong cảm giác đau đớn, nàng mơ hồ nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Gương mặt đó tràn ngập sự lo lắng cùng khẩn trương. Thì ra, người này đã thay nàng chịu một roi, bởi vì nàng nhìn thấy, y phục của người đó bị xé rách, mùi máu tanh hoà lẫn mùi mộc hương thoang thoảng len vào trong hơi thở của nàng. Nàng nhìn thấy một vẻ mặt đầy giận dữ cùng ngạc nhiên. Nàng nhìn thấy trong đáy mắt hấn dường như thoáng có chút bừng tỉnh cùng không thể tin nổi... Nàng còn nhìn thấy, người thanh niên chỉ biết ngồi trên xe lăn giờ khắc này đang dùng ánh mắt ân cần nhìn nàng, thậm chí còn nhẹ nhàng gọi tên nàng...

"Lạc Tranh..."

Nàng bị hấn đánh chết sao?

Hấn là như vậy...

Lạc Tranh có chút muốn cười, muốn đưa tay khẽ vuốt gương mặt

người thanh niên đang ôm lấy mình, muốn hỏi cậu ta có đau hay không? Nhưng mà, chỉ trong khoảnh khắc, cái gì nàng cũng không biết...

"Lạc Tranh, Lạc Tranh..." Quỳ trên thảm trải sàn, Liệt điên cuồng gọi tên nàng, thấy nàng ngất đi, gương mặt anh tuấn của cậu ta đột ngột chuyển hướng nhìn về Louis Thương Nghiêu, giận giữ gầm lên, "Anh, anh đang làm cái gì? Anh muốn đánh chết cô ấy sao? Anh trước giờ chưa từng là người như vậy, anh điên rồi!"

Đây là lời nói cùng hành động đầu tiên của Liệt sau khi tỉnh táo lại. Lúc vừa rồi, cậu ta như người vừa thoát khỏi giấc mộng dài. Dưới sự kêu gọi của con chó nhỏ, Liệt mạnh mẽ xô cửa phòng ngủ chính, không ngờ lại chứng kiến một màn kinh người như vậy. Không cần nghĩ ngợi thêm, cậu ta lao vào, dùng thân mình che cho Lạc Tranh, hứng lấy dây lưng kia quật xuống.

Người này không phải anh của cậu ta. Anh của cậu ta, không bao giờ mất đi lý trí mà trở nên điên cuồng đến thế này!

Louis Thương Nghiêu đột ngột buông tay ra, thân thể cao lớn khẽ run lên, liên tiếp lùi về sau mấy bước rồi lao đảo ngã phịch xuống thảm trải sàn. Gương mặt hấn tràn ngập vẻ không dám tin, nhìn vào bàn tay to của mình, trời ạ...hắn đang làm cái gì? Hắn vừa rồi đã làm gì với Lạc Tranh?

Hành động này, cả đời hắn cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình!

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Lạc Tranh đang hôn mê, mạnh mẽ nhào tới, đẩy Liệt ra, ôm lấy Lạc Tranh vài bước rời khỏi phòng.

"Anh..." Liệt dường như cũng không phải chịu đau đớn quá nhiều. Dù sao, sức lực nam nữ vốn có sự khác biệt rất lớn. Tuy nói mấy roi này mạnh đến nỗi xé rách quần áo nhưng cũng không đến nỗi đau đớn không chịu được. Có thể nhận ra Louis Thương Nghiêu cũng không dùng hết sức. Nhưng dù sao Lạc Tranh cũng là phụ nữ, đương nhiên không thể chịu nổi.

Louis Thương Nghiêu lúc này đã chẳng còn quan tâm tới Liệt, không nói lời nào, đem Lạc Tranh ôm vào xe, trực tiếp cầm lái đưa

nàng vào bệnh viện...

Liệt đứng trong bóng đêm nhìn theo xe cho đến khi khuất dạng, con chó nhỏ cũng đi theo ra ngoài, khe khẽ kêu lên mấy tiếng...

Chương 118: Phiền não

Tại bệnh viện tư, bên ngoài cửa sổ, từng giọt mưa tí tách rơi, không khí có chút se lạnh.

"Lawrence, sao rồi?"

Khi một vị bác sĩ khoác blu trắng từ phòng bệnh bước ra, Louis Thương Nghiêu liền bước vội lên trước, cất tiếng hỏi.

Lawrence là bác sĩ khoa ngoại thần kinh nổi tiếng nhất nước Pháp, là người mà đa phần giới thượng lưu quý tộc luôn muốn tranh nhau mời làm bác sĩ riêng. Hơn nữa, anh ta rất phong độ, lại thêm bề ngoài đẹp trai nên được rất nhiều phụ nữ mê đắm. Lawrence gặp gỡ Louis Thương Nghiêu cũng chỉ do một lần tình cờ, nhưng giao tình của hai người họ khá tốt cho nên chẳng mấy đã thành bạn chí giao.

Nhìn thấy đôi mắt của Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ lo lắng, Lawrence nở nụ cười có chút quái dị, cũng không trả lời ngay câu hỏi của hắn mà cố ý hỏi lại, "Người ở bên trong có quan hệ gì với cậu?"

Louis Thương Nghiêu nhận ra anh ta có ý đùa cợt, có chút bực bội vung tay lên, "Là nhân viên của tôi."

"Ồ!" Lawrence nhìn thấy đáy mắt hắn thoáng lộ ra chút mất tự nhiên, cố làm ra vẻ chột hiểu, lên tiếng, "Cậu đã là cấp trên của cô ấy, vậy mau báo cảnh sát đi."

Ách?

Louis Thương Nghiêu nghi ngờ nhìn về phía Lawrence, "Lời này của cậu là có ý gì?"

"Rất đơn giản! Nhân viên của cậu bị thương đến như vậy, mà cậu lại quan tâm đến sự an nguy của cô ấy, sao có thể buông tha cho hung thủ được chứ? Báo cảnh sát đi, đây chính là tội hình sự đó." Lawrence đầy nhiệt tình hướng dẫn hắn rồi lại nở nụ cười thần bí, giả bộ có chút khó hiểu, "Thương Nghiêu à, cậu không tận mắt nhìn

thấy miệng vết thương. Tôi nhìn mà thực sự không đành lòng..."

"Cô ấy rất cuộc sao rồi?" Louis Thương Nghiêu nhìn thấu Lawrence đang cố tình trêu chọc mình, dứt khoát cắt tiếng cắt ngang lời anh ta. Không khó nhận ra hẳn đã không thể kiên nhẫn thêm nữa.

Lawrence cũng không hề sợ hãi, hai người họ tính tình khá giống nhau, có thể nói là "nguru tầm nguru, mã tầm mã", anh ta hiểu khá rõ con người Louis Thương Nghiêu, hẳn là mẫu người điển hình của kẻ cứng miệng.

"Yên tâm đi, cô nhân viên xinh đẹp kia của cậu không sao rồi. Chỉ là bị thương ngoài da thôi. Sao cậu có thể kéo tôi qua đây chứ? Xin cậu đó, dù sao tôi cũng là bác sỹ ngoại khoa thần kinh có tên tuổi, kêu tôi tới xử lý mấy cái chuyện nhỏ nhặt như vậy?" Lawrence vừa dùng ánh mắt "Cậu có bị làm sao không?" nhìn Louis Thương Nghiêu, vừa ngó qua đồng hồ. Trời ạ, xem ra hôm nay đừng mong được ngủ.

"Tôi chỉ tin được cậu thôi!" Louis Thương Nghiêu khế trả lời, "Ý của cậu là, cô ấy không có gì đáng ngại nữa?"

"Vết thương trên người thì không sao rồi. Nhưng mà vết thương trong lòng thì tôi không rõ đâu." Lawrence ngồi xuống ghế ở hành lang, nhìn Louis Thương Nghiêu hồi lâu...

"Thương Nghiêu, vết thương trên người cô ấy...không phải do cậu làm đấy chứ?"

Louis Thương Nghiêu không trả lời, hai cánh tay vững chãi chống lên thành cửa sổ, đôi bàn tay to cơ hồ còn mang theo chút run rẩy, sắc mặt hẳn từ lúc bước vào bệnh viện vẫn rất khó coi, hàng lông mày cương nghị tràn ngập sự đau khổ, khi nghe những lời của Lawrence, đôi môi mỏng khẽ mấp máy.

"Thực sự là cậu làm?" Lawrence nhìn ra sự biến đổi trên gương mặt hẳn, kinh ngạc kêu thành tiếng.

Louis Thương Nghiêu cắn chặt răng, bàn tay đột nhiên siết lại rất nhanh, không trả lời, chỉ gật gật đầu.

"Chúa ơi!" Lawrence dường như vừa nghe được tin tức kinh hãi nhất trên đời, đưa tay bóp trán, dùng ánh mắt như thể nhìn thấy

người ngoài hành tinh nhìn người đàn ông đối diện, "Thương Nghiêu, tôi không biết là cậu lại có sở thích như vậy đấy? Có chuyện gì thế? Cô ấy đặc tội với cậu sao? Xét theo tính cách của cậu, nếu thật có người dá

m đặc tội với cậu, chỉ sợ hôm nay đưa đến bệnh viện sẽ là một xác chết rồi. Đánh phụ nữ bằng dây lưng là thế nào chứ?"

"Tôi không ngờ cậu lại là người lắm lời vậy đấy!" Louis Thương Nghiêu xoay người nhìn anh ta, thờ một hơi dài, đầy ưu phiền nhíu nhíu mày, "Nếu cô ấy đã không có gì đáng ngại, tôi có thể vào thăm được không?"

"Cô ấy vẫn chưa tỉnh." Lawrence cẩn thận đánh giá sắc mặt Louis Thương Nghiêu, nén xuống nghi ngờ trong lòng, khẽ trả lời.

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên sự lo lắng, "Không phải cậu nói cô ấy chỉ bị thương ngoài da thôi sao?"

Lauren hơi trợn mắt lên, buồn cười nhìn hắn, "Thương Nghiêu à, tôi vẫn luôn nghĩ cậu là người thông minh, sao có thể hỏi câu ngớ như vậy?"

Louis Thương Nghiêu trừng mắt nhìn anh ta, cũng không nổi giận, chỉ yên lặng chờ nghe tiếp. Bận thân của hắn không có nhiều, nhưng để có thể trở thành bạn của hắn cũng không phải là người tầm thường. Lawrence chính là người như vậy. Đối lại là người khác mà dám nói hắn như thế đã sớm mất mạng rồi.

"Cậu suy nghĩ chút xem, phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, cũng không phải người luyện võ, sức lực có được bao nhiêu chứ?" Lawrence lại dùng vẻ mặt "Cậu đúng là đồ ngốc!" để nhìn Louis Thương Nghiêu, "Cậu cho rằng cô ấy giống cậu, từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện nghiêm khắc, mưa bom bão đạn không ngại hay sao? Xương cốt của cậu cứng như vậy, mấy vết thương kiểu đó không đáng kể gì, nhưng còn cô ấy? Cô ấy chỉ là người bình thường, dựa theo sức của cậu đánh xuống, cô ấy không chết thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng đã là may mắn lắm rồi."

Đối với những chuyện của Louis Thương Nghiêu, Lawrence đương nhiên cũng biết không ít, bởi anh ta vừa là bạn tốt, vừa là bác

sỹ riêng của hắn. Có lúc, Louis Thương Nghiêu một thân đầy máu chạy đến nơi này, có vết dao đâm, có vết đạn bắn đã khiến Lawrence dần quen thuộc. Hắn có thể sống chạy tới đây cũng đủ để tạ ơn trời rồi, Lawrence sợ nhất chính là có một ngày anh ta sẽ phải đối diện với xác của hắn.

Nhưng cũng rất may, Louis Thương Nghiêu là người đa mưu túc trí, bảo vệ bản thân đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ. Nếu không, hắn cũng không có được khả năng một tay che trời như hiện giờ.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nắm tay đang đặt hai bên người khẽ nắm lại chặt hơn, không khó nhận ra hắn đang cố đè nén bản thân, thẳm sâu trong đáy mắt tràn ngập sự hối hận.

"Khi nào cô ấy có thể tỉnh lại?" Một lúc sau, hắn cất tiếng hỏi, giọng đã có chút khàn khàn.

Lawrence suy nghĩ một chút rồi mới trả lời, "Cậu giờ cũng có thể vào thăm cô ấy, ngủ một đêm sẽ không có chuyện gì nữa. Nếu không có gì ngoài ý muốn phát sinh, ngày mai cô ấy sẽ tỉnh lại."

Louis Thương Nghiêu vô thức thở phào nhẹ nhõm, rồi lại quay đầu nhìn Lawrence, nháy mắt hỏi, "Không có gì bất ngờ xảy ra là sao?"

Lawrence biết rõ Louis Thương Nghiêu là người luôn cẩn thận, đương nhiên không thể lừa gạt hắn. Nhưng mà, trong lòng anh ta cũng có chút nghi vấn, "Thương Nghiêu, xem ra cậu nên biết rõ tình hình của nhân viên mình hơn nữa. Trước đây, cậu có từng nghe cô ấy nhắc đến việc đã từng bị thương hay không?"

Một câu nói này khiến Louis Thương Nghiêu có chút khó hiểu, "Cậu nói bị thương nghĩa là..."

"Ví dụ như, cô ấy có từng gặp phải tai nạn xe hay không? Hoặc là, phần đầu cô ấy có từng bị vật cứng đập vào hay không?" Lawrence đầy nghiêm túc nhìn hắn, khẽ hỏi.

Louis Thương Nghiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ tới Ôn Húc Khiên, ánh mắt hắn đột nhiên chuyển lạnh băng, "Cậu nghi ngờ não bộ cô ấy từng chịu tổn thương sao? Cậu có thể chẩn đoán được khoảng thời gian bị thương hay không?" Nếu quả thực việc này là do

Ôn Húc Khiên gâ ra, hấn nhất định sẽ phải đền mạng.

"Chỉ là chẩn đoán sơ bộ của tôi mà thôi." Lawrence nhìn ra sự lạnh lẽo trong đáy mắt hấn, có chút suy nghĩ rồi mới trả lời, "Theo lý thuyết, cô ấy hôn mê là vì không chịu được sự đau đớn do vết thương gây ra, nhưng cũng không hôn mê lâu tới mức như vậy. Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ nên đã đưa cô ấy đi chụp não, kết quả phát hiện ra phần tuyến yên trong não cô ấy có dấu hiệu bị tổn thương. Đương nhiên, vết thương này cũng không rõ ràng lắm, giống như cô ấy bị tổn thương từ bên trong vậy. Thời gian bị thương đoán chừng khoảng năm cô ấy mười tám tuổi."

"Cái gì?" Louis Thương Nghiêu thật sự kinh ngạc. Mười tám tuổi, vậy tức là không liên quan tới Ôn Húc Khiên?

Thấy sắc mặt hấn tràn ngập vẻ nghi hoặc, Lawrence vội hỏi, "Có phải cậu nghĩ ra chuyện gì rồi không? Nói một chút coi, có thể sẽ giúp tôi tìm ra nguyên nhân."

Louis Thương Nghiêu suy nghĩ thật lâu, ánh mắt đầy phức tạp cùng khó nắm bắt, một lúc sau, hấn lắc đầu, "Tôi cũng không biết nguyên nhân là gì."

Lawrence thở dài đầy tiếc nuối.

Đôi mắt sắc bén của Louis Thương Nghiêu khẽ nheo lại. Hấn đã không nói cho Lawrence biết về cơn ác mộng của Lạc Tranh. Hấn còn nhớ rõ ràng đêm đó, vẻ hoảng loạn cùng vô lực của Lạc Tranh khi nàng chìm trong cơn ác mộng kinh hoàng. Cũng chính đêm đó, hấn muốn nàng, cho nên cảnh tượng đó hấn vĩnh viễn không thể nào quên.

Vết thương của nàng liệu có liên quan tới cơn ác mộng đó hay không?

Nghĩ tới đây, hấn âm thầm hạ quyết tâm. Xem ra, có một số việc cần phải điều tra rõ ràng mới được.

"Thương Nghiêu, Thương Nghiêu?" Lawrence thấy hấn chìm vào suy tư, khẽ vỗ vỗ vai hấn.

Louis Thương Nghiêu giật mình bừng tỉnh, nhìn vẻ nghi hoặc trên gương mặt Lawrence, khẽ khoát tay, "Việc này tôi sẽ điều tra."

Lawrence gật đầu, trên môi lại cong lên nụ cười đầy giấu cợt, nhìn hẳn, "Không ngờ cậu lại quan tâm tới nhân viên của mình như vậy. Người nằm trong kia hình như là người đầu tiên được cậu đích thân đưa tới bệnh viện thì phải?"

"Thu lại sự hiếu kỳ của cậu đi!" Louis Thương Nghiêu đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của anh ta, lại nghĩ đến chuyện gì đó, liền đó tóm lấy tay Lawrence đẩy anh ta về phía tường, tốc độ cực nhanh khiến đối phương không kịp phản ứng.

"Này, Thương Nghiêu, cậu làm cái gì thế?"

Louis Thương Nghiêu chính là người như vậy, vừa mới cười cười nói nói, ngay lập tức liền có thể trở mặt. Còn khi người ta cho rằng hẳn nhất định sẽ nổi giận, thì vẻ mặt hẳn lại rất tươi cười. Tuy rằng là bạn của hẳn đã nhiều năm, nhưng Lawrence cũng không thể đoán nổi tâm tình của hẳn.

"Cậu vừa nói là cậu tự tay xử lý miệng vết thương cho Lạc Tranh?" Louis Thương Nghiêu gần như dí sát mặt vào Lawrence, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Lawrence nghe mà sửng sờ, ngay sau đó, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, thất thanh hỏi, "Cậu nói cô ấy...cô ấy tên là Lạc Tranh? Chính là luật sư nổi tiếng lẫy lừng người Hongkong, được mệnh danh hoa anh túc độc?" Trước đây, Lawrence đã từng nghe đến cái tên này, chỉ là chưa có cơ hội gặp mặt. Hôm nay đích thân Louis Thương Nghiêu lại ôm nàng vào bệnh viện nên anh ta cũng chưa kịp hỏi gì nhiều.

"Đừng nói mấy lời vô nghĩa, mau trả lời câu hỏi của tôi!" Louis Thương Nghiêu gần như gầm lên trong cuống họng.

Lawrence cũng là đàn ông, đương nhiên nhìn ra tia khác lạ trong mắt người bạn của mình. Anh ta cũng là người từng trải, đương nhiên hiểu được sự khẩn trương kia mang hàm ý gì. Cho nên, Lawrence không chút vội vàng mà còn cười cười nhìn Louis Thương Nghiêu, "Thương Nghiêu, cậu để tôi điều trị cho Lạc Tranh, cho nên tôi đương nhiên phải tự mình xử lý vết thương cho cô ấy rồi. Chẳng lẽ để y tá làm sao? Người bá đạo như cậu, đâu có chịu tin vào tay

nghề của mấy cô y tá?"

"Cậu thật sự tự tay xử lý hết sao?" Louis Thương Nghiêu nói mấy lời này mà hàm răng dường như nghiến chặt lại, trên môi mặc dù vẫn có nét vui vẻ nhưng lại mang theo sự nguy hiểm cùng một mối đe dọa cực kỳ đáng sợ.

Lawrence thấy dáng vẻ của hắn như vậy có chút ngán ngời. Chẳng lẽ hắn thật sự động lòng? Hình như là...

"Chuyện đó....Thương Nghiêu." Anh ta cười cười, khẽ rút tay về, nhân cơ hội thở phào một hơi, "Cậu nên biết, trong mắt bác sỹ chúng tôi căn bản không phân biệt giới tính gì hết. Chẳng lẽ tôi là bác sỹ nam thì chỉ có thể cứu bệnh nhân nam thôi sao? Sao có thể như vậy chứ? Cũng giống như người trên bàn mổ vậy, quần áo nhất định phải cởi sạch mới được. Chẳng lẽ lúc đó còn có tâm tư để ý nhiều chuyện như vậy? Thương Nghiêu à, đầu óc cậu sao có thể xấu xa như vậy? Tôi chính là người làm công việc thần thánh, người như cậu, sẽ không thể nào làm bác sỹ được..."

"Cậu vừa nói gì? Lạc Tranh chỉ bị thương ngoài da, sao lại phải đem tất cả quần áo cởi sạch?" Louis Thương Nghiêu nhìn sững Lawrence, gằn giọng thốt ra từng lời.

"Không, không! Chuyện này cậu hiểu lầm rồi. Tôi nhiều lắm cũng chỉ nhìn thấy miệng vết thương của cô ấy mà thôi. Thương Nghiêu à, cậu coi tôi thành người thế nào chứ?" Lawrence vội vàng giải thích, lại có chút không cam lòng khẽ cự lại, "Nói thế nào đi nữa, chỉ cần đã vào viện thì mối quan hệ đều là giữa bệnh nhân và thầy thuốc. Cậu sao có thể nghĩ thành phức tạp như vậy? Nếu cứ theo lời cậu nói, vậy thì các bác sỹ nam trên đời này sẽ chẳng thể làm bác sỹ phụ khoa rồi. Vậy giờ, chẳng lẽ cậu định thay thế tất cả các bác sỹ phụ khoa trên thế giới này sao?"

"Ngụy biện!" Louis Thương Nghiêu buông Lawrence ra, không vui nhíu mày, "Nếu như không phải tôi hiểu con người cậu, tôi nhất định sẽ móc luôn hai mắt của cậu ra."

"Tôi tin cậu có thể làm được." Lawrence cười cười, "Cậu là người nổi danh tàn nhẫn mà!"

Louis Thương Nghiêu trừng mắt liếc anh ta một cái, không buồn để ý định đẩy cửa bước vào phòng bệnh lại nghe thấy một hồi tiếng chó sủa. Khẽ dừng bước, hấn xoay người nhìn lại....là một người một chó!

Một người là Liệt, một chó là Kity. Kity chạy phía trước, còn Liệt theo ngay sau, cậu ta không hề ngồi xe lăn nên có thể nhận ra dáng người Liệt thật sự cao lớn tuấn mỹ, gương mặt đẹp lộ rõ sự lo lắng.

Louis Thương Nghiêu sững sờ, xoay người sai bước đi về hướng Liệt, đã thấy Kity hướng hấn giận dữ sủa một hồi. Hấn không vui trừng mắt nhìn nó, giọng nói có chút mất tự nhiên hỏi, 'Liệt, em sao rồi? Lưng của em...'

"Lạc Tranh thế nào rồi?" Giọng nói của Liệt cũng vô cùng ấm áp dễ nghe, dường như còn ẩn trong đó sự đau lòng.

Louis Thương Nghiêu

nghe vậy, không có trả lời ngay mà chỉ chậm rãi nói, "Em cũng đã tới bệnh viện, vậy lát nữa hãy theo bác sỹ Lawrence đi kiểm tra thật kỹ lại. Bác sỹ Lawrence em cũng đã quen rồi."

Cho tới bây giờ, hấn mới ý thức được Liệt đã tỉnh táo lại. Hấn đã chờ suốt 4 năm, không ngờ Liệt lại tỉnh lại trong tình huống như vậy. Xem ra đúng như lời bác sỹ tâm lý nói, thân thể Liệt hoàn toàn không có bệnh mà chỉ là tâm lý có trở ngại mà thôi. Chỉ cần Liệt có thể thức tỉnh, cậu ta không có gì khác những người bình thường hết.

Lawrence bước lên trước, vẻ mặt đầy sự kinh ngạc, "Liệt? Cậu chính là Liệt sao? Cậu đã tỉnh lại?"

Liệt lịch sự gật đầu đáp lễ thay cho câu trả lời, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, "Anh, Lạc Tranh ở phòng bệnh nào? Em muốn gặp cô ấy!"

"Lawrence, Liệt vừa tỉnh lại không bao lâu, giúp tôi để ý nó!" Louis Thương Nghiêu hơi chau mày, giọng có chút lạnh nói với anh ta.

"Yên tâm đi!" Lawrence đương nhiên rất cao hứng.

"Anh..."

'Liệt, nghe lời anh cậu đi, cùng tôi đi làm kiểm tra toàn diện. Chỉ có đảm bảo bản thân mình vô sự mới có thể chăm sóc những người

khác." Lawrence kéo tay Liệt, lời nói chứa đầy hàm ý.

Liệt cũng không còn cách nào, chỉ có thể nghe theo mà thôi.

"Chờ một chút!" Louis Thương Nghiêu xoay người nhìn họ, chỉ chỉ vào Kity đang giận dữ nhìn mình lom lom, "Đem cả nó đi theo hai người đi!"

"Thương Nghiêu, thú cưng không thể vào phòng làm việc của bác sỹ được." Lawrence kinh ngạc nhìn hắn.

Dường như Kity cũng nghe hiểu lời của Louis Thương Nghiêu, nhăn mũi hướng về hắn sủa lớn một tiếng.

"Tôi mặc kệ, tóm lại tôi còn nghe thấy nó sủa nữa, tôi sẽ đem nó ném văng ra ngoài." Sắc mặt Louis Thương Nghiêu càng thêm không vui, lạnh lùng bỏ lại câu nói rồi sải bước rời đi.

Lawrence bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Liệt, "Xem ra, tôi đành phải tạm cho nó vào phòng vậy."

"Kity, tới đây!" Liệt thấy anh ta đồng ý, hướng phía Kity ngoắc tay, Kity lập tức vui vẻ trở lại, thân hình mũm mĩm giống như một quả bóng bông chạy vụt tới...

Bầu không khí trong phòng bệnh an tĩnh tới mức dị thường, ngay cả người đang nằm trên giường bệnh cũng vậy, gương mặt nhỏ nhắn vốn trắng như sứ hiện giờ đã trở nên trong suốt.

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng đem cửa phòng đóng lại cẩn thận, bước tới phía giường, ngồi xuống cạnh nàng. Bởi vì phần lưng bị thương nên Lạc Tranh lúc này nằm sấp trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng về phía hắn ngồi. Hàng lông mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt xinh đẹp, hô hấp của nàng khá ổn định, sắc mặt tĩnh lặng tựa vàng trắng...

Dáng vẻ này của nàng khiến hắn nghĩ đến hình ảnh cách đây không lâu, lúc nàng bị dây lưng quất xuống cũng nằm sấp trên sofa như vậy, sắc mặt trắng bệch tựa trang giấy.

Ánh đèn dịu nhẹ trong phòng phản chiếu rõ từng đường nét trên gương mặt cương nghị của Louis Thương Nghiêu. Gương mặt hắn tràn ngập vẻ đau đớn, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của

nàng. Một cảm giác lạnh buốt theo đầu ngón tay hấn len vào tận sâu trong lòng. Người phụ nữ quật cường này, cho dù đau như vậy cũng không chảy một giọt nước mắt nào.

Hấn nhẹ nhàng đưa tay cời bệnh phục của nàng. Bởi vết thương đặc thù nên loại bệnh phục nàng mặc là loại mở từ phía sau, như vậy có thể tiện cho việc thay thuốc mỗi ngày.

Phần lưng trắng mịn như sứ giờ phủ đầy băng gạc, còn cả cánh tay nàng cũng vậy. Cho dù không tận mắt nhìn thấy miệng vết thương nhưng Louis Thương Nghiêu cũng không khó để tưởng tượng ra vết thương này sâu đến cỡ nào. Trong lúc nhất thời, ngón tay hấn khẽ run lên, không dám chạm vào phía sau lưng nàng bởi hấn sợ bất cẩn sẽ khiến nàng đau đớn. Dường như hấn đã quên mất nàng vẫn còn đang hôn mê.

Louis Thương Nghiêu cúi người xuống, bàn tay khẽ vuốt ve thân thể nàng. Ánh mắt hấn tràn ngập sự thống khổ cùng ảo não dị thường. Nơi này chỉ có mình hấn và nàng, lại trong đêm yên tĩnh như vậy khiến hấn không cách nào kìm nén cảm xúc của mình...

Biết rõ nàng sẽ không nghe được, nhưng hấn vẫn nhẹ nhàng tỳ trán mình lên gương mặt thanh tú của nàng, gương mặt tràn ngập sự hối hận cùng dịu dàng vô tận.

"Xin lỗi em..." Hấn khẽ thì thầm, hàng lông mày rậm lộ rõ sự ăn năn, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng, từng lần lại từng lần đủ để khiến cõi lòng hấn tràn đầy sự thống khổ cùng sám hối.

Hấn điên rồi phải không? Đúng vậy, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy mình điên rồi! Từ lúc nào, hấn bắt đầu trở nên tàn nhẫn cùng biến thái như vậy? Từ lúc nào, sự bá đạo cùng cường thế của hấn lại trở nên mất kiểm soát như vậy? Hấn muốn giữ nàng lại, hấn sợ mất nàng, thế nên hấn lại đích thân cầm lấy dây lưng, quật xuống người nàng.

Loại chuyện như vậy, sao một người đàn ông như hấn lại có thể làm được chứ?

Hấn khẽ nở nụ cười khổ, bàn tay lại càng thêm thương tiếc ôm

nàng, ôn nhu hôn lên bờ môi nàng, hốc mắt hấn lại lần nữa đỏ lên..

"Xin lỗi em, Tranh...Anh chỉ là quá sợ mất em..." Giọng nói trầm thấp của hấn có chút khàn khàn, mang theo một chút yếu ớt mà người ngoài không cách nào nhận thấy.

Hấn thừa nhận hấn đang sợ, sợ khi nhìn thấy Lạc Tranh dùng ánh mắt không chút quan tâm nhìn mình, khi hấn lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ trong cơn mưa mà không tìm được nàng, khi hấn thấy nàng dịu dàng như vậy để Dennis hôn mình, khi hấn thấy nàng cầm lấy va ly đi thu thập quần áo bỏ đi...

Hấn chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy, cho dù bên cạnh hấn có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, nhưng, chưa từng có một người nào như nàng, khiến cho hấn đứng ngồi không yên, khiến cho hấn phiền não, khiến cho hấn không từ thủ đoạn, khiến cho hấn...kìm lòng không nổi.

Chính vì vậy, mới có thể khiến hấn mất đi lý trí, mất đi phong độ trước giờ, khiến hấn trở nên không khác gì tên cầm thú Ôn Húc Khiên kia, chỉ muốn dùng bạo lực để cưỡng chế giữ nàng lại.

Hấn, còn có tư cách gì để cười nhạo Ôn Húc Khiên? Khi hấn cầm lấy dây lưng, khi thân thể của nàng ứa ra dòng máu đỏ tươi, hấn đã chẳng có gì khác biệt tên cầm thú Ôn Húc Khiên kia nữa, đều là tên khốn kiếp mà thôi.

"Tranh... Tỉnh dậy đi, sau khi tỉnh lại em muốn thế nào cũng được, mắng mỏ anh, giận đánh anh cũng được, chỉ cần em có thể tỉnh lại...." Louis Thương Nghiêu hoàn toàn vùi đầu vào mái tóc nàng, bàn tay đang đặt trên vai nàng cũng run lên mặc dù đang cố đè nén tâm tình xúc động...

Bên ngoài phòng bệnh, Liệt đứng sững tại đó, cậu ta không lập tức đẩy cửa bước vào, chỉ là yên lặng nhìn Louis Thương Nghiêu ở bên trong phòng bệnh. Đáy mắt Liệt xẹt qua chút suy tư. Bốn năm nay, cậu ta biết anh trai đã vì mình trả giá những gì. Lạc Tranh đến cậu ta cũng biết, cái gì cũng biết chỉ là không biết phải biểu đạt ra sao mà thôi. Khiến cậu ta không ngờ tới nhất chính là anh trai của mình. Một người đối với tình cảm vẫn luôn xem nhẹ lại đi cầm dây lưng

giận đánh một người phụ nữ? Nếu như không phải biết rõ người kia chính là anh trai mình, Liệt nhất định sẽ làm tưởng đó chẳng qua là một tên khốn có hình dáng giống như vậy mà thôi.

Một người mang huyết thống cao quý, đối với phụ nữ vốn chẳng thèm ngó ngang, người anh trai cao cao tại thượng kia lại dùng đến cách thức như vậy? Điều làm Liệt không thể tin nổi chính là, người anh chưa từng biết đến làm sai chuyện gì lại ảo não ngồi trước mặt Lạc Tranh như vậy, ánh mắt toát ra sự chân thành mà Liệt chưa từng thấy bao giờ...

Dưới chân Liệt là Kity, nó có chút bất an đi tới đi lui, trong miệng không ngừng kêu ư ử. Có thể nhận ra là nó rất muốn xông vào, nhưng lại sợ chủ nhân trách cứ nên không dám kêu lớn tiếng.

Nhìn xem bộ dạng đáng yêu của nó, Liệt không khỏi nở nụ cười, đem nó ôm lên để nó có thể nhìn thấy hết thảy cảnh trong phòng bệnh.

Kity dường như có linh tính, đôi mắt đen to đầy cảnh giác nhìn người đàn ông trong phòng bệnh, sau đó, cái miệng nhỏ lại tiếp tục kêu ư ử như muốn cảnh báo nguy hiểm.

"Suyt..." Liệt khẽ ra hiệu cho nó, cậu tin rằng con chó nhỏ này có linh tính, lại rất hiểu chuyện.

"Yên tâm đi, anh sẽ không làm thương tổn Lạc Tranh."

Kity liền ngừng kêu...

Mặt trời đã lên cao, tỏa ánh nắng rực rỡ đầy ấm áp soi rọi căn phòng. Sau một cơn mưa dài, bầu trời cũng trở nên quang đãng, trong không khí còn phảng phất vẻ tươi mới nhẹ nhàng.

Khó có được ngày khí trời tốt như vậy, cả bệnh viện dường như cũng bừng sáng lên.

Lạc Tranh chỉ cảm giác mình đã chìm trong một giấc mộng dài. Trong giấc mộng, nàng nhìn thấy những con phố quen thuộc, những ngõ ngách sâu hun hút, còn có nhà, có cha, có mẹ...

Trong giấc mộng, khung cảnh tựa hồ an tĩnh hiếm thấy, cha không hề uống rượu mà ngồi ở phòng khách xem tivi, mẹ đang tưới

hoa, hết thấy hết thấy đều vô cùng bình lặng. Trên ban công từng chậu hoa đang nở rộ, hương hoa lan tỏa khắp căn phòng, giống như mùi hương mễ lan thoang thoảng, hoặc là mùi hương bạch lan đầy trang nhã. Mà Lạc Tranh, từ từ thanh tỉnh lại giữa rừng hương hoa ngào ngạt. Trong không khí lúc này, không có hương hoa, chỉ có mùi hương trái cây thoang thoảng, còn có mùi hoắc hương quen thuộc...

Hương hoa chưa bao giờ xuất hiện trong giấc mộng của nàng như vậy. Không phải nàng bị dị ứng phấn hoa sao? Vì sao trong giấc mộng, nàng lại thoải mái hít lấy hương hoa thơm ngát đến vậy?

Chương 119: Vô tình hay hữu tình?

Ánh mặt trời rực rỡ khiến Lạc Tranh cảm thấy chói mắt. Nàng khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, bốn bề đều là màu trắng cùng màu phấn hồng ấm áp. Nàng chưa từng sử dụng các gam màu này, cho dù là nhà hay trang phục cũng vậy. Nơi này cũng không phải biệt thự, cũng không phải là nơi nàng quen thuộc. Rốt cục đây là đâu?

Đầu nàng có chút đau nhức, dưới ánh mặt trời chói chang lại càng thêm nhức nhối, từng dây thần kinh không ngừng giật giật liên hồi. Quái lạ, nàng nhớ là mình bị thương ở sau lưng cùng cánh tay, sao giờ này đầu cũng lại đau như vậy?

Ánh mắt vô lực có chút rã rời, lại lơ đãng nhìn về phía bóng dáng hai người đàn ông ở chỗ ban công đằng xa. Khung cảnh này khiến nàng cảm thấy như có thiên đường trên mặt đất vậy. Lạc Tranh nhìn cũng không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy ánh mặt trời chiếu rọi xuống hai người đàn ông đó tạo t

hành cảnh sắc cực kỳ mê người...

Hai người đàn ông đó dường như đang nói chuyện phiếm, giọng của họ rất nhỏ khiến nàng nghe không rõ. Cả hai đều mặc áo sơ mi trắng, bộ trang phục cắt may khéo léo càng tôn lên vóc dáng cao lớn mạnh mẽ. Ánh mặt trời chiếu xuống thân hình họ như tạo thành một vòng hào quang mờ ảo, đem khuôn mặt họ phản chiếu không rõ ràng lắm nhưng cũng không khó để nhận ra dung mạo đẹp đẽ của hai người đó thật sự khiến phụ nữ không thể nào quên. Một gương mặt cương nghị đầy tà mị, mang theo hơi thở mạnh mẽ đầy mê hoặc, một gương mặt anh tuấn đẹp đẽ, có lẽ còn đẹp hơn cả phụ nữ...

Hai người này nàng đều quen. Một người là người đàn ông mà nàng yêu thương và cũng khiến nàng đau đớn đến tận xương tủy, còn một người lại khiến nàng luôn chìm trong cảm giác áy náy...

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng thật không biết những gì mình thấy là thật hay giả nữa. Chắc chỉ là ảo giác mà thôi bởi Liệt vẫn chưa tỉnh lại, mà người đàn ông kia lại cực kỳ thô bạo.

Bất giác nàng lại mất đi ý thức...

Có lẽ rất lâu sau đó, bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời dường như đã ngả về chiều, khi Lạc Tranh hoàn toàn khôi phục lại ý thức mở mắt ra, lập tức nhìn thấy ánh mắt mừng rỡ của Louis Thương Nghiêu, ánh mắt hấn dường như còn có chút đau đớn...

Chắc nàng nhìn lầm rồi! Hấn không phải muốn đánh chết nàng sao? Sao có thể mừng rỡ như vậy chứ?

Khe khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, bên tai nàng vang lên giọng nói trầm thấp tràn ngập sự vui mừng của Louis Thương Nghiêu.

"Tranh...rất cực em cũng tỉnh rồi!"

Đúng vậy, nàng rất cực đã tỉnh lại. Nhưng chỉ có trời mới biết nàng tình nguyện bất tỉnh đến thế nào?

Bàn tay của hấn vươn về phía nàng, dường như muốn giúp nàng điều chỉnh lại tư thế nhưng hành động này lại khiến Lạc Tranh hoảng sợ. Nàng khẽ né người tránh đi nhưng bởi động tác đột ngột làm động đến miệng vết thương khiến nỗi đau đớn lại lan tràn khắp toàn thân làm nàng không khỏi nhíu chặt lông mày.

Bàn tay Louis Thương Nghiêu cứng đờ lại giữa không trung, vẻ mặt chán ghét của nàng cùng hành động tránh né khiến hấn cảm thấy cực kỳ đau lòng, một cảm giác đau đớn khó nói thành lời xâm chiếm toàn bộ tâm tư hấn. Nàng, lại cảm thấy chán ghét hấn như vậy sao?

Ở phía sau, Liệt nhìn thấy một màn này, khẽ bước lại gần, trên môi cậu ta nở nụ cười cực mê người. Nụ cười của Liệt không giống như Louis Thương Nghiêu. Nụ cười đó rạng rỡ như ánh mặt trời, tuy vẫn mang theo sự mê hoặc nhưng khiến người ta không hề cảm thấy phải đề phòng. Mà Louis Thương Nghiêu thì lại không giống như vậy, nụ cười của hấn rất thâm thúy, rất mê người, nhưng đằng sau nụ cười đó luôn ẩn chứa cảm giác khó đoán định, giống như bông hoa anh túc đẹp đẽ mang theo sự hấp dẫn trí mạng. Hấn quả thực giống

như ma quỷ vậy.

"Lạc Tranh, chị tỉnh rồi!"

Ánh mắt Lạc Tranh từ trên người Louis Thương Nghiêu chuyển về phía Liệt, nhìn nụ cười vui vẻ trên môi cậu ta, trong lúc nhất thời không cách nào tưởng tượng được cậu thanh niên trước mặt với người ngồi trên xe lăn kia lại là một người. Nàng thật sự bị giật mình, một lúc lâu sau mới cất tiếng yếu ớt, "Liệt? Cậu...thật sự là cậu sao?"

"Đương nhiên!" Liệt cười càng thêm rạng ngời, hai tay khế giơ lên, "Đương nhiên là tôi rồi. Lạc Tranh, vậy không được. Tôi tỉnh lại, còn chị lại nằm trên giường bệnh là sao?"

"Liệt..." Gương mặt Lạc Tranh lộ rõ vẻ kích động, hoàn toàn quên luôn Louis Thương Nghiêu với vẻ mặt âm đạm đang ngồi bên cạnh.

"Tranh, trước hết em đừng nên cử động, anh kêu bác sỹ qua kiểm tra một chút." Louis Thương Nghiêu lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người họ, cúi đầu nói.

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, nụ cười trên môi liền tan biến, hờ hững nói một tiếng "Cảm ơn!" đầy khách sáo.

Trái tim Louis Thương Nghiêu đau như bị dao cứa, nhận ra nàng đang giữ khoảng cách với mình như vậy khiến nội tâm hấn cũng cảm thấy bị tổn thương. Nghĩ tới đây, hấn cảm thấy có chút khó thở, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Ánh mắt Lạc Tranh vô thức nhìn theo bóng lưng cao lớn của hấn rời đi, không biết tại sao nàng lại cảm thấy bóng dáng hấn có chút gì đó cô đơn...

"Lạc Tranh..." Liệt ngồi xuống bên cạnh nàng, dáng vẻ anh tuấn phóng khoáng khiến phụ nữ không khỏi bị mê hoặc, nhìn nàng hỏi khẽ, "Chị cảm thấy sao rồi?"

"Không sao..." Thanh âm của nàng vẫn có chút vô lực, nhưng sắc mặt lại bừng sáng lên, nhìn vào bộ dạng cực kỳ anh tuấn của Liệt, đột nhiên nhớ ra một chuyện, "A, phải rồi, vết thương của cậu sao rồi?"

Nếu nàng nhớ không lầm, trước lúc nàng hôn mê, là Liệt xông

vào ôm lấy nàng, nàng còn nhìn thấy cậu ta chảy máu...

"Không sao cả, tôi là đàn ông mà, da thô thịt dày." Liệt vừa nói vừa giơ tay lên, vén tay áo sơ mi cho nàng xem, "Miệng vết thương đã xử lý rất tốt, yên tâm đi."

Lạc Tranh nhìn cậu ta, nhìn nụ cười rạng rỡ kia, đột nhiên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thấp giọng hỏi, "Liệt, thì ra cậu đã biết tôi là ai rồi?"

"Chị là Lạc Tranh, tôi biết!" Liệt thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Vây..." Nàng nhớ lại chuyện bốn năm trước...

"Tôi biết chị muốn hỏi gì. Bốn năm trước chúng ta đã gặp nhau rồi." Liệt cũng là người thông minh, mặc dù mới hơn hai mươi tuổi, nhưng cũng có khả năng nhìn thấu lòng người giống như Louis Thương Nghiêu.

Toàn thân Lạc Tranh khế run lên.

Liệt khế cúi người xuống, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt có chút vô lực của nàng, thì thầm, "Tôi nhớ chuyện chị đã làm với tôi cách đây 4 năm. Lạc Tranh, duyên phận của chúng ta có phải là đã bắt đầu từ 4 năm trước rồi không? Nếu như không có chị, giờ này tôi vẫn ngồi trên xe lăn giống như một kẻ vô tri vô giác vậy."

"Cũng bởi vì tôi nên cậu mới phải ngồi xe lăn. Nếu cậu không gặp tôi thì cũng không trở thành như thế. Cậu...có quyền oán hận tôi." Sự bất an trong lòng Lạc Tranh lại bắt đầu trở dậy. Liệt tỉnh lại là chuyện tốt bởi nàng vẫn luôn hy vọng như vậy. Nhưng cùng lúc nàng lại có một loại dự cảm, dự cảm rằng sự yên tĩnh hiện giờ sắp bị phá vỡ.

Liệt nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng đầy mê hoặc, "Lạc Tranh, chị cho rằng, tôi hận chị sao?"

"Chẳng lẽ không phải vậy?" Lạc Tranh không chút nhúc nhích nhìn cậu ta, nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt anh tuấn đó.

Cậu ta quả thực rất phong độ, so với lúc ngồi trên xe lăn hoàn toàn khác biệt. Nhưng càng nhìn Liệt nàng lại càng cảm thấy tội lỗi, bởi vì nàng nghĩ tới Vũ, nếu như cậu ta còn sống, hai người họ nhất định sẽ khiến mọi người nhìn vào đều cảm thấy sững sờ.

Thấy nàng nói vậy, Liệt lại càng cúi mặt xuống sát nàng hơn, mùi mộc hương dịu nhẹ khiến người ta như cảm thấy bản thân lạc trong rừng rậm, gương mặt tuấn mỹ còn đẹp hơn cả phụ nữ...

"Lạc Tranh, chị sai rồi. Từ khi mới bắt đầu tôi đã không hề trách chị, chưa từng trách chị. Có lẽ tôi sẽ hận những người khác, nhưng chỉ có chị là không. Tôi sẽ không hận chị, cả đời này cũng không hận."

"Vì sao?" Lạc Tranh thật không tài nào hiểu được

"Bởi vì..." Sống mũi cao thẳng của Liệt cơ hồ dính sát vào gương mặt nàng, nụ cười vui vẻ trên môi dường như lan tràn khắp toàn thân.

"Vì bốn năm trước, tôi đã yêu chị, cho nên, tôi sao có thể đành lòng oán hận chứ?"

"A?" Lạc Tranh kinh ngạc đến mức cả người giật nảy lên, lại động đến vết thương khiến nàng đau đớn kêu thành tiếng.

Liệt thấy vậy, vội vàng xoa dịu nàng, "Thật xin lỗi, tại tôi biểu đạt quá trực tiếp, dọa chị sợ như vậy? Nhưng mà đây là những suy nghĩ thật lòng của tôi."

Lạc Tranh cảm thấy có chút chóng mặt, khẽ định thần lại nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Liệt, "Liệt, cậu thấy tôi nằm trên giường bệnh nên cố tình đến trêu chọc tôi phải không? Cậu mới có hai mấy tuổi, sao có thể nói yêu chứ?"

"Xin chị đó, tôi đang rất nghiêm túc." Liệt nghe vậy, vẻ mặt càng kiên quyết hơn, "Lạc Tranh, buổi tối bốn năm trước, khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy chị thì đã yêu chị rồi. Tôi hiểu rất rõ cảm giác của mình. Chính vì vậy, tôi mới có thể vì chị mà tỉnh táo lại."

Lạc Tranh thật sự cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, lại thêm đôi mắt đẹp kia không ngừng nhìn mình chăm chú khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên. Một lúc lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng nói, "Liệt, khi đó cậu mới mười tám tuổi..."

"Mười tám tuổi đã có đầy đủ năng lực yêu thương rồi, huống hồ hiện giờ tôi cũng không còn ở tuổi mười tám nữa." Liệt có chút bướng bỉnh lên tiếng, gương mặt anh tuấn lộ rõ việc không cho phép

sự cự tuyệt.

Lạc Tranh nghe vậy khẽ lên tiếng, "Được rồi, cho dù những điều cậu nói là thật, vậy cậu muốn tôi trả lời như thế nào đây? Cậu yêu tôi, vậy có phải cậu cũng muốn tôi yêu cậu hay không?" Nàng vốn chỉ xem Liệt như một đứa trẻ, cho tới giờ đều ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

"Không, tôi sẽ không cưỡng bách chị yêu tôi. Chỉ cần chị biết rõ, tôi yêu chị là được rồi." Liệt vừa nói vừa đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc nàng, vẻ dịu dàng từ trong đôi mắt Liệt như truyền cả tới bàn tay cậu ta.

"Tôi biết chị chắc chắn sẽ không tiếp nhận tình cảm này, ít nhất vì chị sẽ coi tuổi tác chính là vấn đề giữa chúng ta. Nhưng mà, chị không thể ngăn tôi yêu chị..."

Tim Lạc Tranh chợt có chút bồi hồi, khóe môi nở nụ cười yếu ớt. Nếu như cậu ta không ít tuổi hơn nàng, nếu như cậu ta không phải là em trai của Louis Thương Nghiêu, như vậy nàng sẽ lập tức vùi đầu vào trong vòm ngực đó mà khóc thật lớn, thật thoải mái.

Cho tới giờ, Lạc Tranh luôn cho rằng yêu đơn phương là một chuyện vô cùng đau khổ, mà đối với cả hai bên cũng trở thành gánh nặng. Nhưng, Liệt lại kiên quyết thổ lộ với nàng như vậy, nói rằng cậu ta yêu nàng, tình yêu của cậu ta nhẹ nhàng như vậy, cuồng nhiệt như vậy, cho dù không được đáp lại Liệt vẫn rất vui vẻ. Đây là loại cảm giác thế nào chứ? Nàng chợt cảm thấy ở cùng một chỗ với Liệt thật sự rất dễ chịu, cũng không có quá nhiều áp lực cùng căng thẳng, cảm giác này có phải là do tuổi trẻ của cậu ta mang lại hay không?

"Cậu...thật sự không trách tôi, tôi biết Vũ..."

"Cái chết của Vũ không liên quan tới chị. Tôi biết rõ bốn năm nay anh trai đều sống trong thù hận. Thật ra anh trai cũng không phải là người mang nặng thù hận. Vì tôi

và Vũ, anh ấy đã thay đổi rất nhiều. Trong ấn tượng của tôi, anh ấy luôn là người đàn ông mạnh mẽ có thể cáng đáng mọi chuyện, tựa như trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể gạt được anh ấy, có thể làm khó được anh ấy." Liệt nói đến đây, cười cười, "Cho

nên, hôm qua bộ dạng của anh ấy nhất định dọa chị sợ phát khiếp. Đừng nói là chị, ngay cả tôi cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đó của anh ấy. Có lẽ, trong lòng anh ấy vẫn không quên được cái chết của Vũ. Tôi cũng vậy, nhưng mà nếu lúc đó không phải là tôi cùng Vũ không hiểu chuyện thì cũng sẽ không gây náo loạn dẫn đến kết cục như ngày hôm nay."

Lạc Tranh nhìn Liệt, thật khó tưởng tượng ra cậu ta còn ít tuổi mà có thể hiểu thấu nhiều chuyện như vậy.

Liệt quay đầu nhìn nàng, mỉm cười, nụ cười của cậu ta vẫn luôn rạng rỡ như ánh mặt trời, đúng như dáng vẻ mà nàng thấy vào bốn năm trước. Trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một cảm giác khổ sở. Một người ưu tú như Liệt, nàng phải làm sao để cậu ta không bị tổn thương? Bởi vì nàng thực không có cách nào đáp lại tình yêu của cậu ta.

"Đừng nên suy nghĩ lung tung, tôi chỉ hy vọng vết thương của chị mau lành lại. Chị cũng biết tôi mới vừa tỉnh lại, có rất nhiều chuyện không thích ứng được, chị có phải nên nhận trách nhiệm hướng dẫn cho tôi hay không?" Liệt dường như nhìn thấu tâm tư nàng, thoải mái cười lớn.

Lạc Tranh cũng bị bộ dạng của cậu ta chọc cười, nhưng cũng không dám cười to, sợ ảnh hưởng đến miệng vết thương, "Được, nhưng tôi làm sư phụ rất nghiêm khắc, cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đi."

"Yên tâm đi, tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý rất tốt rồi. Có thể làm đệ tử của hoa anh túc độc, tôi đâu dám bê trễ chứ?" Liệt dùng tiếng Trung rất lưu loát trả lời nàng.

Lạc Tranh nghe mà thực sự ngạc nhiên, chỉ thiếu nước giơ ngón tay cái lên tỏ ý tán thưởng mà thôi. Đúng lúc này, Louis Thương Nghiêu đẩy cửa bước vào, sau lưng còn có bác sỹ Lawrence và hai cô y tá, thấy trong phòng bệnh vang lên tiếng cười nói vui vẻ, sắc mặt hẳn có chút không thoải mái.

"Tốt rồi, bác sỹ đã tới, Lạc Tranh, chị phối hợp với họ làm kiểm tra nhé!" Liệt đứng dậy, quay đầu nhìn hai cô y tá kia, "Xin nhờ các cô

vậy!"

Hai cô y tá cũng còn khá trẻ, đột nhiên nhìn thấy một thanh niên đẹp trai như vậy nói chuyện với mình, trong lúc nhất thời không khỏi đỏ mặt, ấp úng không biết trả lời thế nào cho phải.

Lawrence bất đắc dĩ lắc đầu, "Hai anh em các người đúng là yêu nghiệt mà, toàn bộ y tá trong viện đều bị mê hoặc hết cả. Đi ra ngoài đi hai vị, nếu không y tá của tôi không thể an tâm làm việc đâu."

Hai cô y tá xấu hổ đỏ bừng mặt lên.

"Liệt, em ra ngoài trước đi!" Louis Thương Nghiêu khẽ ra lệnh.

Liệt kinh ngạc nhìn anh mình, nhưng thấy ánh mắt hắc vô cùng kiên quyết cũng đành nhún nhún vai đi ra ngoài.

Louis Thương Nghiêu đi vòng qua đầu giường của Lạc Tranh, vừa ngồi xuống, đã thấy nàng nhíu mày, vẻ mặt đầy sự chán ghét, lãnh đạm nói, "Bác sỹ, tôi cũng không muốn gặp người này. Anh ta có phải cũng nên rời khỏi đây hay không?"

Lawrence còn chưa kịp mở miệng, Louis Thương Nghiêu đã cười nhẹ một tiếng, nâng bàn tay nhỏ bé của nàng lên, giữ chặt lấy, không để cho nàng có cơ hội phản kháng thêm, trước mặt tất cả mọi người hôn lên từng ngón tay nàng bằng sự sùng ái cực độ, "Ngoan, đừng nổi giận, anh chỉ là lo cho vết thương của em." Nói xong, hắc trừng mắt nhìn về phía Lawrence, "Kiểm tra cho cô ấy đi, nhưng mà miệng vết thương để cho y tá xem xét."

Ý tứ của hắc vô cùng rõ ràng, vẫn toát lên bản tính bá đạo không chút che dấu.

Lạc Tranh hung dữ nhìn chằm chằm Louis Thương Nghiêu, nhìn bộ dạng dịu dàng tà mị đầy vui vẻ của hắc, hận không thể lập tức xuống giường rời khỏi nơi này. Tên đàn ông chết tiệt, giờ lại ở trước mặt nàng giả bộ làm người tốt? Tối qua là ai hệt như kẻ man di dùng dây lưng quật nàng? Mối thù này cả đời nàng sẽ không quên!

"Buông ra..." Nàng muốn rút tay về nhưng lại càng bị hắc giữ chặt hơn. Liền đó hắc cúi người xuống kề sát bên tai nàng khiến mấy cô y tá kêu lên đầy sửng sốt cùng hâm mộ. Đôi môi mỏng tà mị của hắc dính sát vào vành tai nhỏ nhắn của nàng, giọng nói trầm thấp vang

lên, "Để anh nói cho em biết, cả đời này em đừng mong rời khỏi anh. Cho dù em trốn tới chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm được em. Bởi vì em là vợ của anh, cho dù hận anh, em cũng phải ở bên cạnh anh..."

"Cái gì?" Lạc Tranh khiếp sợ trừng lớn đôi mắt. Nàng, nàng không nghe lầm chứ? Hắn vừa rồi mới nói cái gì?

Nhưng mà, Louis Thương Nghiêu cũng không có ý định giải thích gì thêm hết như trước kia. Khẽ ưỡn ngực hít một hơi, hắn nói, "Lawrence, kiểm tra cho cô ấy đi."

Lawrence gật đầu, mà Louis Thương Nghiêu cũng không hề rời đi, giám sát hết thảy quá trình kiểm tra. Suốt quá trình kiểm tra, ánh mắt hai cô y tá thỉnh thoảng lại liếc về phía hắn, mà ánh mắt của hắn thì không hề rời khỏi gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh. Còn nàng, ánh mắt lại có chút hoảng loạn...

Chương 120: Những điều chưa biết về Louis Thương Nghiêu

Không khí ngày thu có chút se lạnh nhưng cũng không đến nỗi quá sức chịu đựng mà ngược lại khiến người ta có một cảm giác rất thư thái.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây, chiếu những đốm nắng nhạt phản chiếu trên gương mặt xinh đẹp của Lạc Tranh. Nghe xong những lời của Liệt khiến nàng kinh ngạc đến sững người, đôi mắt đẹp như chìm vào trong cơn mê bất tận.

"Lạc Tranh?" Liệt đưa tay quơ quơ trước mặt nàng.

Ánh mắt ngưng trệ hồi lâu mới có lại được phản ứng, Lạc Tranh quay đầu nhìn về phía Liệt, thấy cậu ta nở nụ cười tươi rói đầy vẻ ân cần lại có chút lo lắng, nàng khẽ mỉm cười đáp lại. Hít một hơi thật sâu, nàng lên tiếng, "Tôi sao? Liệt, tôi lại thấy hứng thú với chuyện của cậu hơn đấy."

"A?" Liệt chột nhịu mày, nở nụ cười đầy thoải mái, "Chuyện của tôi rất đơn giản thôi, bốn năm liền làm người thực vật." Cậu ta nói thản nhiên như thể đang nói về chuyện của người khác vậy.

Lạc Tranh nghe mấy lời này lại cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Nàng có thể nhận ra Liệt là người rất tốt, không hề mang theo tư tưởng hận thù với cuộc đời như những người trẻ tuổi hiện nay cho dù cậu ta hoàn toàn có lý do để làm như vậy. Sống như vậy quả thực rất thanh thản.

"Về cái chết của Vũ, tôi thật sự xin lỗi." Lạc Tranh chân thành nói những lời từ tận đáy lòng. Còn chưa kịp nhìn về phía Liệt, nàng đã bị cậu ta giơ tay cốc nhẹ một cái lên đầu.

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn Liệt.

Liệt khẽ dựa người vào thành ghế, nở nụ cười tươi rói có chút ý chế giễu nàng, để lộ hàm răng trắng tinh đều tăm tắp.

"Hey, Lạc Tranh, tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì tới chị, sao còn cứ để trong lòng như vậy?"

"Cậu...cậu thật sự bỏ qua tất cả sao?" Lạc Tranh có chút khó tin nhìn cậu ta. Người chết là anh em sinh đôi với mình, sao Liệt lại có thể nghĩ thoáng được như vậy?

Liệt nghe vậy, khẽ thu lại nụ cười trên môi, gương mặt anh tuấn lộ ra vài phần bất đắc dĩ, chậm rãi vất chéo đôi chân, cả thân hình toát lên vẻ tiêu dao cùng hơi thở đầy quyến rũ.

"Không bỏ qua cũng phải bỏ qua. Chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi, cũng không thể cứ tiếp tục ôm hận như vậy được. Thật sự mà nói, tôi cùng Vũ lúc trước...đích thực là kẻ không ra gì. Tuy không đến nỗi giết người phóng hỏa nhưng cũng chưa bao giờ nghiêm túc với bất cứ chuyện gì. Có lẽ chính vì vậy nên ông trời mới bắt chúng tôi phải chịu sự trừng phạt." Nói đến đây, đôi mắt đen thẫm của cậu ta có chút biến đổi, có thể nhận rõ sự thống khổ tràn ngập trong đó.

"Tôi biết rõ anh trai đã vì chuyện này mà khiến cho rất nhiều người phải trả giá rất lớn. Đủ rồi, thật sự đủ rồi. Tôi không muốn tiếp tục sống trong đau khổ như vậy. Tôi nghĩ Vũ cũng sẽ đồng ý với tôi, nhất định cũng hy vọng tôi có thể có cuộc sống hạnh phúc."

Lạc Tranh nhìn thấy Liệt đau lòng như vậy, vô thức đưa tay khẽ vỗ nhẹ lên vai cậu ta. Nàng đã quên bằng mất cậu ta không còn là cậu thanh niên mười tám tuổi năm nào nữa.

Liệt nhìn nàng một hồi rồi đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của nàng xuống, đặt vào trong lòng bàn tay lớn của mình, đầy trân trọng vuốt ve nhẹ nhàng.

Khi cảm giác ấm áp từ bàn tay cậu ta theo đầu ngón tay nàng lan khắp toàn thân, Lạc Tranh mới ý thức được Liệt đã là một người đàn ông trưởng thành. Vừa muốn rút tay về, lại bị cậu ta giữ chặt lại...

"Liệt..."

"Không muốn nghe chuyện trước kia của tôi và Vũ sao? Tôi nghĩ chị nhất định rất có hứng thú." Liệt nghiêng đầu nhìn nàng, trên môi nở nụ cười đầy mê hoặc.

Trái tim Lạc Tranh khẽ đập loạn lên như thể bị nụ cười của cậu ta

đầu độc hoặc bị lời nói kia mê hoặc. Đúng vậy, nàng rất có hứng thú với chuyện của cậu ta cùng Vũ. Điều nàng muốn hỏi nhất chính là tại sao cậu ta khi trưởng thành lại có vẻ đẹp khiến phụ nữ còn phải ghen tị như vậy?

Nhất là tại giờ khắc này, trong sự giao hòa của ánh sáng và bóng râm, gương mặt đẹp của Liệt như chìm trong màn sương mờ, gương mặt đó cực kỳ nhắn mịn cùng tinh tế khiến người ta mơ ước. Cùng Liệt ngồi một chỗ, phụ nữ cũng sẽ cảm thấy tự ti.

Một lúc sau, nàng mới gật gật đầu.

Liệt khẽ thở một hơi dài, ngồi thẳng người lại, đem bàn tay nhỏ bé của nàng kéo về phía mình khẽ vuốt ve, từng động tác như vô tình nhưng lại mang theo sự quan tâm đầy thâm tình. Nhìn bộ dạng nghiêm nghị của Liệt, Lạc Tranh không đành lòng cự tuyệt hành vi của cậu ta.

"Tôi cùng Vũ là anh em sinh đôi, chắc chị đã biết?" Liệt nhìn nàng, hỏi lại.

Lạc Tranh gật đầu, "Tôi đã xem ảnh của hai người, quả thực là giống nhau như đúc."

"Phải, không khác nhau bao nhiêu, nhưng người quen vẫn có thể nhận ra được. Dù sao trên đời này cũng không thể có hai người giống đến mức tuyệt đối, trừ phi là soi gương mà thôi." Liệt cười cười, vừa nói vừa lấy ví ra, dùng một tay đưa cho Lạc Tranh.

Lạc Tranh cầm xem, chỉ thấy trước mặt là một tấm ảnh cực đẹp. Tấm ảnh này nàng chưa từng nhìn thấy trong album lúc trước. Trong ảnh là hai người mặc đồng phục, mặt mũi giống hệt nhau, nở nụ cười vô cùng sáng lạn. Nhìn họ có thể nghĩ ngay đến bức tượng mỹ thần Hy Lạp anh tuấn mê người khiến người ta bị thu hút không thể rời mắt.

"Bức ảnh này..."

"Là bức ảnh chụp lúc tôi và Vũ tốt nghiệp đại học năm mười tám tuổi, cũng là bức ảnh cuối cùng chụp chung." Liệt cười có chút miễn cưỡng, nhìn người trong bức ảnh, ánh mắt vô cùng tịch mịch.

"Hai người...thật sự rất thông minh." Lạc Tranh nhìn bức ảnh,

chân thành nói. Mười tám tuổi đã có thể tốt nghiệp đại học, có thể thấy bọn họ ưu tú đến chừng nào.

"Nếu Vũ còn sống, cậu ấy chắc hẳn đã trở thành một kiến trúc sư nổi tiếng." Giọng nói của Liệt nhẹ nhàng vang lên không hề che dấu sự kiêu hãnh trong đó.

Lạc Tranh có chút nghi ngờ nhìn cậu ta.

Liệt khẽ cười, giải thích với nàng, "Tuy tôi với Vũ là anh em sinh đôi, nhưng lại không cùng học một ngành. Tôi chọn ngành quản lý kinh tế, còn Vũ chọn kiến trúc."

"Vũ chọn ngành kiến trúc? Theo tôi biết, các gia đình giàu có đều hy vọng con cháu mình học ngành quản lý kinh tế, huống hồ các cậu đều là người của gia tộc Louis. Hẳn là lúc Vũ chọn ngành học đã gặp phải rất nhiều sự phản đối?" Lạc Tranh nhìn người trong bức ảnh, nàng thật không phân biệt nổi ai là Vũ, ai là Liệt, chỉ biết là một người trong tấm ảnh này đã rời khỏi nhân thế, một nhân tài ưu tú đã vĩnh viễn ra đi mà thôi.

Ai ngờ, Liệt nghe vậy liền lắc đầu, "Không, lúc Vũ chọn ngành học mọi việc vô cùng thuận lợi vì có được sự ủng hộ của anh trai."

"Louis Thương Nghiêu?" Lạc Tranh có chút sửng sờ. Nàng không ngờ tới hẳn lại là một người tâm lý như vậy. Hẳn không phải là người vốn thích cưỡng chế người khác và cực kỳ bá đạo hay sao? Vũ lại là em trai hẳn, sao hẳn có thể cho phép Vũ học kiến trúc chứ?

Liệt nhìn về phía Lạc Tranh mỉm cười, đôi mắt sáng ngời lên, "Chỉ cho rằng anh sẽ phản đối Vũ học ngành kiến trúc phải không?"

Lạc Tranh bị cậu ta nhìn thấu suy nghĩ, không khỏi than nhẹ một tiếng rồi gật đầu. Người nhà Louis quả thực không hề đơn giản, bản lĩnh nhìn thấu lòng người này có phải được di truyền hay không đây?

"Anh trai rất yêu thương Vũ, mà Vũ lại cực kỳ sùng bái anh ấy. Trong lòng Vũ, hình ảnh của anh ấy không khác nào thiên thần. Cho nên Vũ mới thích kiến trúc tới điên cuồng như vậy. Vũ bị ám ảnh bởi việc thiết kế cho nên lúc chọn ngành học đã chọn ngay kiến trúc." Liệt hơi mỉm môi cười nhẹ, trả lời câu hỏi của nàng.

Lạc Tranh hiểu ra khẽ gật đầu, rồi lại cảm thấy lời của Liệt có chút

gì đó không hợp lý, liền hỏi, "Sao Vũ lại thần tượng anh ta mà điên cuồng ham mê kiến trúc chứ?"

Liệt nghe vậy trên mặt lộ vẻ khó hiểu, "Sao thế, chị không biết trước kia anh ấy học kiến trúc à?"

"A?" Lạc Tranh thực sự ngỡ ngàng, thấy cậu ta nhìn mình không chớp mắt, có chút lúng túng trả lời.

"Tôi sao biết chuyện anh ta học kiến trúc chứ? Như vậy chẳng phải quá nực cười rồi sao?" Nàng vốn vẫn cho rằng Louis Thương Nghiêu học kinh tế, nếu không sao có thể điều hành công việc kinh doanh cả hai mảng hắc, bạch đạo thành công như vậy?

"Về chuyện anh trai học kiến trúc, nói ra thì rất dài. Người ngoài căn bản cũng không hiểu rõ anh ấy, người trong gia tộc cũng vậy. Người có thể hiểu anh ấy, ngoài người được anh ấy tự mình nói cho biết thì chỉ có tôi và Vũ mà thôi." Liệt nói đến đây liền nở nụ cười tà, "Nhưng mà Lạc Tranh, chị muốn nghe chuyện của Vũ hay là nghe chuyện xưa của anh trai đây?"

Lạc Tranh vô thức muốn lựa chọn về sau, nhưng mà chuyện của Vũ cũng khiến nàng rất tò mò. Sững người hồi lâu lại nhận ra đáy mắt Liệt lấp lánh đầy tinh quái, liền tỏ ý không vui khế hét lên, "Liệt, cậu đang tính đùa bỡn tôi có phải không?"

Liệt cười hì hì một tiếng, thông thả nói, "Đâu có, tôi thật lòng muốn đem chuyện của gia tộc Louis nói cho chị biết mà thôi."

Lạc Tranh bối rối nhìn cậu ta.

"Bởi vì chị rất đặc biệt." Liệt liền giải đáp ngay thắc mắc của nàng.

"Tôi đặc biệt? Tôi có gì đặc biệt?" Lạc Tranh lại càng thấy khó hiểu.

Liệt vẫn vô tư đùa bỡn ngón tay nàng, nhìn vết thương vẫn còn chưa lành hẳn trên đó, đáy mắt tràn ngập sự áy náy, nhưng cũng không nói ra thành lời mà chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, "Chị rất đặc biệt, mặc dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói rằng tôi và anh đều thích chị. Có lẽ, nói cho chính xác hơn thì chị là người phụ nữ mà cả tôi và anh đều yêu."

"A?" Lạc Tranh cảm giác đây chính là từ mà mình nói nhiều nhất

trong ngày. Tâm tư của Liệt nàng hiểu rõ, cậu ta chẳng hề kiêng dè mà biểu đạt tình yêu của mình, nhưng mà cậu ta nói vậy về cả Louis Thương Nghiêu...

Không thể nào...

Ánh mắt nàng bắt đầu trở nên hoảng loạn, nhịp tim cũng càng lúc càng tăng vọt. Louis Thương Nghiêu yêu nàng? Nàng không thể tin điều này, cũng không muốn tin, nàng...

"Liệt, những lời như vậy không thể nói bừa." Lạc Tranh có chút mất tự nhiên nhìn cậu ta, khế nói.

Liệt nhìn chăm chăm vào gương mặt tràn ngập sự lúng túng của Lạc Tranh, cũng không cưỡng ép hay gắng hỏi tâm tư nàng nàng, chỉ lười biếng trả lời, "Anh là người như thế nào, tôi hiểu rất rõ. Bình thường dáng vẻ của anh ấy thế nào, trông thấy chị lại thành ra thế nào, tôi đều nhìn rất rõ ràng. Đối với phụ nữ trước giờ, anh là người rất bạc tình."

"Bạc tình? Là đa tình mới đúng chứ!" Lạc Tranh vô thức thu cánh tay về, hàng lông mày thanh tú nổi lên sự phẫn hận. "Bạc tình chỉ là đối với tôi mà thôi, tôi cho tới giờ cũng chưa từng gặp người đàn ông nào độc ác và biến thái như anh ta."

Liệt nghe những lời này lại cảm thấy như nghe được chuyện đáng buồn cười, khế nhíu mày hỏi, "Lạc Tranh, chị có biết, có bao nhiêu cô gái mong ước được như vậy hay không?"

"Nói đùa sao? Rất nhiều phụ nữ muốn được như thế này? Bị quất bằng dây lưng?" Lạc Tranh lại càng cảm thấy buồn cười hơn. Trên đời này không có một ai, không có một phụ nữ nào lại thích bị như vậy, trừ phi đầu óc cô ta bị lừa đá.

"À, chị hiểu lầm rồi. Ý của tôi là có rất nhiều phụ nữ ao ước được anh ấy chú ý. Nên biết, chị là người phụ nữ duy nhất có thể cùng chung sống với anh ấy như vậy." Liệt nói rất bình thản, như thể đây là chuyện rất đối bình thường vậy.

Lạc Tranh nghe lại cảm thấy không được tự nhiên, khế nhíu mày, nhưng cũng không giải thích gì.

"Anh ấy là người không thích biểu đạt tình cảm của mình. Sở dĩ

tôi nói anh ấy đối với phụ nữ rất bạc tình bởi vì dường như anh ấy có mối thù trời sinh đối với phụ nữ vậy. Mặc dù bên cạnh từng có vô số phụ nữ, nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi. Anh ấy không hề giống với những người có dòng dõi vương thất khác, lúc nào cũng có vài tình nhân bên mình. Người phụ nữ nào từng được anh ấy chạm vào cũng đều điên cuồng mà yêu anh ấy. Nhưng mà, anh ấy cũng không bao giờ chạm đến họ lần thứ hai."

Liệt khẽ hắng giọng một cái, nói tiếp, "Tôi còn nhớ rõ năm mình mười bảy tuổi, có một cô gái nhà giàu yêu anh ấy. Cô ta yêu đến điên cuồng, chỉ cần nhìn thấy anh ấy chân tay đã mềm nhũn ra, không thể tự chủ nổi. Cuối cùng, biết không có cách nào khiến anh ấy yêu mình, cô ta liền leo lên nóc nhà cao tầng, yêu cầu gặp mặt anh ấy lần cuối. Chị biết, anh ấy đã làm gì không?"

Lạc Tranh vô thức lắc đầu, những chuyện Liệt vừa nói nàng đều không hề biết. Thậm chí, nàng còn cảm thấy những điều này không hề giống với tính cách của Louis Thương Nghiêu chút nào...

"Lúc ấy anh đang bận họp, nhận được điện thoại chỉ lạnh lùng nói một câu, "Cô muốn nhảy thì nhảy luôn đi, thế giới này cũng chẳng có gì thay đổi hết, tôi sẽ giúp cô chuẩn bị một cỗ quan tài thật tốt." Liệt cong môi kể tiếp.

Lạc Tranh trong nháy mắt trừng lớn đôi mắt, thật lâu mới nói nổi, "Anh ta... còn có phải là người hay không?"

"Nếu như tôi là anh ấy thì cũng sẽ làm như vậy. Những thứ cô gái kia làm thật sự rất quá đáng. Sao lại có thể nghĩ ra phương thức nực cười như vậy để thu hút sự chú ý của anh chứ? Anh nói như vậy cũng là rất bình thường." Liệt nhún vai, "Tôi cho tới giờ chưa từng thấy anh ấy khấn trương vì một người phụ nữ nào. Mỗi lần đi qua biệt thự của anh ấy, tôi đều thấy anh ấy chỉ sống có một mình, chưa từng thấy anh ấy đem người phụ nữ nào về đó, nhưng....ngoại trừ chị."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy đôi mắt Liệt như có thể nhìn thấu tâm tư mình, cảm thấy không được tự nhiên, nàng liền cố tỏ ra bình tĩnh nói, "Liệt, không phải là kể chuyện về Vũ sao? Nói về chuyện của hai

người đi..."

Nàng không muốn nghe chuyện của Louis Thương Nghiêu nữa. Nàng sợ, càng nghe, trái tim mình sẽ càng trở nên mềm yếu...

Liệt nghe vậy, khẽ lắc đầu, "Thật ra rất nhiều chuyện của tôi và Vũ đều có liên quan đến anh. Chị nghe chuyện của anh ấy thì cũng biết được chuyện của tôi và Vũ, đơn giản vậy thôi." Nói đến đây, cậu ta khẽ nghiêng đầu nhìn nàng, "Hay là, chị không dám nghe chuyện về anh ấy?"

"Chuyện của anh ta có cái gì mà tôi không dám nghe?" Lạc Tranh thấy nét giễu cợt trong đáy mắt Liệt, liền lên tiếng phản bác.

Liệt cười cười, cũng không vạch trần sự mất tự nhiên của nàng, nói tiếp, "Anh ấy trước kia không có như vậy. Chị cũng biết đấy, sinh ra trong gia đình vương thất, có rất nhiều chuyện không thể tự chủ. Anh là con cháu dòng chính của gia tộc Louis, tất cả mọi chuyện của gia tộc đương nhiên sẽ đặt lên vai anh ấy. Ngược lại, tôi và Vũ lại cực kỳ thoải mái, có thể trưởng thành mà không gặp bất kỳ áp lực nào."

Về vấn đề này, Lạc Tranh cũng có thể hiểu được. Ở Trung Quốc cổ đại có câu "sinh ra trong gia đình đế vương" để chỉ điều này. Gia tộc Louis cũng từng làm mưa làm gió cả một giai đoạn lịch sử, trong huyết thống mỗi người họ đều mang theo sự kiêu hãnh cực kỳ. Đáng tiếc, sinh ra trong gia đình đế vương cũng gặp lắm nỗi bi ai, không thể làm theo ý mình. Hiện nay cũng vậy, tuy rằng vương quyền không còn tồn tại.

"Thật ra anh ấy không hề thích ngành kinh tế. Anh ấy thích nhất là thiết kế kiến trúc. Từ lúc học đại học, anh ấy đã bị người trong gia tộc ép phải theo ngành kinh tế. Nhưng mà anh ấy vẫn học thêm chuyên ngành kiến trúc. Anh quả thực là một thiên tài về kiến trúc. Về mặt ý tưởng thiết kế cũng vượt xa rất nhiều nhà thiết kế chuyên nghiệp về sự sáng tạo. À, đúng rồi! Tập đoàn WORLD cùng tất cả thiết kế bên trong đều do một tay anh ấy làm ra. Còn có căn biệt thự mà chị đang ở, cả những ngôi nhà của anh ở những thành phố khác nhau đều là thành quả của một tay anh ấy..." Liệt nhấn mạnh từng lời, hàng lông

mày nhưong lên đầy vẻ kiêu ngạo cùng tự hào.

Lạc Tranh lại bị kinh ngạc thêm lần nữa, nàng biết rõ căn biệt thự mình đang ở được thiết kế tinh tế đến mức nào, biết rõ toà nhà tập đoàn WORLD hùng vĩ cùng độc đáo đến cỡ nào, biết rõ những thiết kế bên trong đó đáng được tán thưởng đến cỡ nào, chỉ là...nàng hoàn toàn không biết hết thảy những thứ đó đều do một tay Louis Thương Nghiêu tạo ra mà thôi.

"Từ khi anh ấy tiếp quản tập đoàn WORLD liền bắt đầu đổi mới lại thiết kế kiến trúc của toà nhà, mỗi một viên gạch nơi này đều có mồ hôi của anh ấy bởi mỗi ngày anh ấy đều đến công trường, cùng các công nhân theo sát tiến độ xây dựng. Toà nhà này bởi lối kiến trúc cùng phong cách đặc biệt của nó đã được xếp vào nhóm những toà nhà có ý tưởng thiết kế ý nghĩa nhất trên thế giới, trở thành một biểu tượng của kiến trúc Paris."

"Anh ta...sao có thể làm được như vậy?" Lạc Tranh thật sự khó hiểu, cũng rất khó tưởng tượng ra một Louis Thương Nghiêu khoác áo bảo hộ ra vào công trường xây dựng sẽ thế nào.

"Anh ấy thích kiến trúc, đáng tiếc, vì mang thân phận trưởng tôn trong gia tộc cho nên anh ấy đã định phải gánh vác sứ mạng nặng nề của gia tộc. Anh ấy không thể theo sở thích của mình, học kinh tế cùng phụ trách điều hành sản nghiệp của gia tộc cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nhưng khi anh ấy biết Vũ thích kiến trúc, anh ấy đã rất khuyến khích nó, có lẽ cũng là một cách để anh ấy có thể hoàn thành tâm nguyện của mình."

Liệt khế thở dài một tiếng, nói tiếp, "Con người của anh bề ngoài thâm sâu khó lường nhưng trước mặt tôi và Vũ thì chẳng bao giờ che dấu bản thân cả. Tôi, Vũ và anh đều thích đua xe, nhất là anh trai, kỹ thuật đua xe của anh ấy thật sự rất cao thâm, khiến tôi và Vũ cực kỳ hâm mộ. Mà Vũ, mọi chuyện đều thích noi gương anh ấy, chẳng những thích đua xe, còn muốn tham gia các giải đua chuyên nghiệp. Anh mặc dù rất lo cho sự an toàn của Vũ nhưng cũng vẫn khích lệ nó tham dự. Tôi còn nhớ, một ngày trước khi Vũ bước vào giải đấu quan trọng, anh trai còn tự tay thu thập gỗ mun làm bùa hộ

mệnh, làm ra hai chiếc vòng, một chiếc cho Vũ. Vũ cực kỳ thích chuỗi vòng đó, luôn đeo nó trên tay, cho đến ngày Vũ ngộ hại...."

Nghi vấn trong lòng Lạc Tranh rốt cuộc cũng được giải đáp. Thì ra nàng đã đoán đúng. Chuỗi vòng kia quả thực thuộc về Vũ. Chỉ là nàng không nghĩ tới chuỗi vòng đó do Louis Thương Nghiêu đích thân thiết kế ra. Nhất định là hắn đã tự tay chọn vật liệu rồi tuyển chọn thợ khéo để chế tác ra chuỗi vòng đó. Đối với tình cảm của hắn dành cho em trai, Lạc Tranh thực sự cảm động.

"Tôi cùng Vũ thường xuyên đi theo anh ấy nên cũng hình thành không ít thói quen giống hệt anh. Nhưng mà thói quen này xuất phát từ sự sùng bái tận đáy lòng, cũng bởi biết anh ấy không hề dễ dàng có được sự nghiệp như ngày hôm nay nên lại càng thêm kính trọng anh ấy."

"Sự nghiệp của anh ta không phải dễ dàng có được? Anh ta không phải xuất thân trong gia đình hoàng gia sao? Sao mọi chuyện lại không thuận buồm xuôi gió chứ?" Lạc Tranh thật sự khó hiểu.

"Đó là vì mẹ của anh ấy, chúng tôi vẫn gọi bà là dì." Liệt vội giải thích cho nàng.

"Dì? Sao hai người lại gọi như vậy?" Lạc Tranh lại càng thắc mắc hơn.

Liệt suy nghĩ một chút, do dự hồi lâu rồi cũng nói cho Lạc Tranh biết, "Bởi vì cha mẹ anh ấy vẫn chưa hề cử hành hôn lễ, nói cách khác là chưa chính thức kết hôn cho nên chúng tôi đều quen gọi bà là dì."

"Chưa kết hôn? Tại sao lại như vậy?" Lạc Tranh thật sự kinh ngạc. Vậy....Louis Thương Nghiêu chẳng phải là con ngoài giá thú hay sao?

Dường như nhìn thấu tâm tư nàng, Liệt cười khế, "Không phải như vậy, chị suy nghĩ quá nhiều rồi. Anh trai không phải con ngoài giá thú. Cậu của tôi, cũng là cha của anh ấy, cả đời chỉ có một người phụ nữ là dì mà thôi."

"Vậy..." Lạc Tranh lại càng thấy rối tung lên, "Cậu gọi cha của Louis Thương Nghiêu là cậu? Tại sao lại không gọi là chú? Theo như

lời cậu nói, chẳng phải cậu cũng là người của gia tộc Louis sao?"

Liệt cười nhẹ một tiếng, giải đáp thắc mắc của nàng, "Là thế này, tất cả con cái trong gia tộc Louis, bất luận nam nữ, sau khi có con đều đổi theo họ của gia tộc. Nhưng tuy tên Louis Liệt, nhưng mang huyết thống chân chính trực hệ chỉ có một mình anh trai mà thôi. Tôi nghĩ, người trong gia tộc cũng thích cách gọi đó."

"Thì ra là như vậy!" Lạc Tranh gật đầu tỏ ý đã hiểu, "Vậy mẹ của anh trai cậu đã xảy ra chuyện gì?"

"Nhắc tới chuyện này quả thực rất đau lòng." Liệt nhún nhún vai nói, "Trong gia tộc Louis, mỗi một người đều đã được định sẵn cuộc hôn nhân cho riêng mình. Đương nhiên, chị có thể tưởng tượng được cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối cỡ cỡ đó rồi. Gia tộc Louis lại là một dòng họ lâu đời, vừa kinh doanh vừa tham gia chính trị, cho nên luôn liên hôn với con cháu các gia đình vương thất khác. Nhưng lúc đó, cậu của tôi lại thích một người phụ nữ bình thường. Bình thường ở đây không phải chỉ tướng mạo mà là xuất thân của bà.

Dì sinh ra trong một gia đình công chức bình thường, ngẫu nhiên gặp gỡ cậu mà thôi. Nhưng cậu vừa gặp đã yêu dì, rồi hai người họ tâm đầu ý hợp đã phát sinh quan hệ. Cậu trở về nhà, nói rõ chuyện với các vị trưởng bối trong gia tộc, kiên quyết muốn cùng dì kết hôn. Không khó để tưởng tượng ra lúc đó các vị trưởng bối phản đối đến cỡ nào, thậm chí còn nghĩ ra rất nhiều biện pháp để ngăn cản hai người họ ở bên nhau."

Lạc Tranh nghe chuyện, vừa cảm thấy sợ hãi vừa cảm thấy bi thương. Sinh ra trong gia đình như vậy, cũng khó tránh sẽ có một kết cục như vậy. Chỉ là ngang nhiên chia rẽ một đôi tình nhân như vậy quả thực quá tàn nhẫn. Nàng đột nhiên nhớ lại chuyện xưa của Louis 14... Chẳng lẽ, gia tộc này lại tái diễn thảm cảnh của năm xưa?

"Sau đó thế nào?"

"Về sau, dì có thai, cậu càng kiên quyết muốn kết hôn với dì hơn nữa. Nhưng trong mắt người lớn trong gia tộc, dì chỉ là một người thuộc tầng lớp thấp, căn bản không xứng làm con dâu của gia tộc Louis." Liệt khẽ lắc đầu, tiếp tục kể, "Khi bọn họ biết dì mang thai, liền

nghĩ cách để giành được đứa bé. Mặc dù bọn họ không thừa nhận dì, nhưng huyết thống trực hệ của gia tộc Louis thì không thể bỏ qua. Cuối cùng, họ nghĩ ra một cách."

"Là cách gì?" Trong lòng Lạc Tranh không khỏi nổi lên một cảm giác bất an.

Liệt nhìn nàng, hít sâu một hơi, "Họ yêu cầu dì sinh đứa bé ra, nếu là con trai thì sẽ đồng ý cho dì bước vào gia tộc."

"Bọn họ thật quá đáng, đó hoàn toàn là một vụ giao dịch." Lạc Tranh thật sự tức giận.

"Đúng vậy! Đó chỉ là một vụ giao dịch, họ chỉ muốn huyết thống của gia tộc Louis mà thôi." Liệt gật đầu, "Cậu đương nhiên không đồng ý. Cậu toàn tâm toàn ý yêu dì như vậy, chỉ muốn dì được chấp nhận mà thôi. Nhưng cậu biết rõ, người trong gia tộc chỉ là đang tìm cớ, cho dù dì có sinh được con trai, bọn họ cũng tuyệt đối không để dì bước vào cửa. Cho nên, cậu cũng đã có một quyết định rất bạo gan, đó là từ bỏ thân phận vương thất của mình, cùng dì sống cuộc sống của những người bình thường."

Lạc Tranh khó nhọc hít một hơi, hai mắt mở lớn, không khỏi kính nể cha của Louis Thương Nghiêu có thể vì tình yêu mà từ bỏ hết thảy vinh hoa phú quý.

"Tôi đoán, rốt cục họ vẫn thất bại, phải không?"

"Phải!" Liệt xác nhận lời nàng, "Cậu rời khỏi gia tộc, đưa dì tới Provence. Hai người họ trải qua cuộc sống hạnh phúc được một năm. Một năm đó cũng khá yên ả, nhưng khi dì vừa sinh xong thì lập tức xảy ra chuyện." Liệt dừng lại một chút rồi kể tiếp, "Người của gia tộc chỉ chờ dì sinh xong, chỉ cần là bé trai, họ sẽ tìm cách giết chết dì ngay. Một ngày nọ, khi cậu cùng dì ôm đứa bé mới sinh từ vườn hoa trở về liền gặp bọn sát thủ. Cậu dù có thể đánh lại bọn chúng cũng không thể hoàn toàn để ý được tới dì. Khi một tên sát thủ vung lưỡi dao sáng loáng hướng về phía dì, cậu đã dùng thân mình đỡ nhát dao đó. Cho nên, cậu chính là dùng mạng của mình để bảo toàn sinh mạng cho dì..."

Lạc Tranh nghe mà run rẩy, vô thức thốt lên, "Thật sự là bi kịch lại

tái diễn..."

"Chị đang nói tới bi kịch giữa Louis 14 và Mary Catherine sao?" Liệt mỉm cười hỏi lại.

"Đúng vậy, tôi vẫn không rõ truyền thuyết đó có phải thật hay không nữa." Lạc Tranh nhẹ nhàng trả lời.

"Là thật, nhưng bởi họ đã hoả thiêu Mary Catherine nên lịch sử không hề ghi lại tên bà ấy." Liệt gật đầu khẳng định lại, "Nhưng mà, người của gia tộc Louis cũng biết chuyện xưa nên rất lo lắng liệu bi kịch đó có lại tái diễn trên huyết thống trực hệ của gia tộc hay không. Sự thật đã chứng minh, câu chuyện xưa chính là một ví dụ, chỉ là người chết đi là cậu chứ không phải dì."

"Bọn họ...sao có thể ra tay như vậy?" Lạc Tranh thật sự cảm thấy phẫn nộ.

"Lúc đó, mục tiêu của họ chỉ là dì mà thôi. Bởi bọn họ cho rằng cậu bị dì mê hoặc, nhất định phải diệt trừ mới được." Liệt buồn bã nhìn về phía xa, "Không ngờ, bọn họ lại giết mất huyết thống trực hệ của gia tộc."

"Sao cậu lại biết chuyện này?" Lạc Tranh thắc mắc với cậu ta.

"Chúng tôi sau này có gặp dì, mà người của gia tộc cũng không hề che dấu. Đối với chuyện năm xưa, bọn họ cũng vẫn canh cánh trong lòng."

"Các cậu....đã gặp mẹ của Louis Thương Nghiêu?" Lạc Tranh thật sự ngạc nhiên.

"Đúng vậy, dì vẫn thỉnh thoảng lui tới với người trong gia tộc. Không, phải nói chính xác là, dì cho tới giờ cũng không rời bỏ anh trai. Sau khi cậu xảy ra chuyện, dì hận người của gia tộc đến thấu xương, thề không bước vào gia tộc Louis lấy một bước. Nhưng người của gia tộc đương nhiên không chịu buông tha đứa bé nên đã đề xuất điều kiện với dì, chỉ cần dì để cho đứa trẻ trở thành người thừa kế sản nghiệp của gia tộc. Thật ra dì cũng biết đây là chuyện không thể tránh được nên cũng đề ra điều kiện là không được ngăn cản mẹ con họ ở bên nhau, nếu không dì sẽ đưa đứa bé đi lập tức."

Liệt nhẹ nhàng kể tiếp, "Người của gia tộc cũng phải đồng ý, bởi

lúc đó có rất nhiều người của các vương thất khác có mặt, bọn họ không có cách nào cự tuyệt. Cứ như vậy, anh trai lớn lên trong gia tộc Louis, trở thành người điều hành sản nghiệp của gia tộc. Còn dì, chỉ cần gặp mặt anh mà thôi, tuyệt đối không bước chân vào gia tộc nửa bước."

"Vậy...quan hệ giữa anh ta và mẹ..."

"Có thể nói rằng, người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng anh ấy ngoài người mà anh ấy yêu thì chỉ có dì mà thôi. Anh ấy vẫn luôn cảm thấy cả cuộc đời dì quá vất vả, quá khổ sở cho nên anh ấy đối xử rất tốt với dì. Chỉ cần dì thích, anh ấy sẽ tìm mọi cách để hoàn thành. Cũng bởi lời của dì nên anh ấy mới ở lại gia tộc, hoàn thành sứ mạng của cậu năm xưa. Cũng không có cách nào, anh ấy là trưởng tôn của dòng họ, cho dù muốn tránh cũng không tránh được." Liệt lại nhún vai lần nữa, nghiêm túc nhận định.

Lạc Tranh gật đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy kính nể mẹ của Louis Thương Nghiêu.

"Bởi anh biết dì sống rất vất vả, nơi ở lại không tốt cho nên từ nhỏ anh đã quyết chí trở thành một kiến trúc sư thật giỏi, có thể thiết kế cho dì những căn nhà đẹp nhất. Anh quả thật đã làm được chuyện đó. Tuy anh ấy không phải là kiến trúc sư, nhưng hiện tại, tất cả biệt thự mà dì ở đều do anh ấy đích thân thiết kế, vậy coi như cũng hoàn thành tâm nguyện." Liệt vừa cười vừa nói.

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi nổi lên một hồi chua xót. Chuyện của cha mẹ hắn năm xưa quả thực quá bi thảm, mà sự hiểu thuận của hắn lại khiến cho nàng cảm động...

"Nhưng mà, Lạc Tranh..." Liệt bất ngờ chuyển đề tài, nhìn về phía nàng, ánh mắt tràn ngập sự nghiêm túc.

Lạc Tranh bị bộ dạng của cậu ta làm cho sợ, vội hỏi, "Cậu muốn nói gì thế?"

"Tôi không muốn nhìn thấy bi kịch giữa Louis 14 và Mary Catherine lại lần nữa tái diễn trên người chị. Càng không muốn nhìn thấy chị lại bước vào con đường như của dì." Từng lời của Liệt vô cùng chân thành, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Lạc Tranh chột sững người...

"Hiện tại mặc dù không giống như trước kia, con cháu trong gia tộc không nhất thiết phải theo sự sắp xếp hôn sự của trường bối, nhưng anh thì tuyệt đối không có ngoại lệ. Anh ấy yêu chị, cho dù là đối với anh ấy hay chị mà nói thì..." Liệt hít sâu một hơi, "...đều sẽ là một thảm họa, sẽ khiến bị kịch lại tái hiện thêm lần nữa."

Tim Lạc Tranh không khỏi đập loạn lên, hô hấp cũng trở nên gấp rút...

"Cho nên, Lạc Tranh, chị đã nghĩ kỹ chưa? Thân phận của anh ấy không cho phép anh ấy có quyền yêu một người phụ nữ nào khác. Tất cả quyền chủ động đều ở chị. Chị yêu anh ấy sao?" Liệt nhìn nàng hồi lâu, nghiêm túc hỏi.

"Tôi..." Lạc Tranh không khỏi cảm thấy bị thương. Đúng vậy, ngay từ đầu nàng đã biết, hai người bọn họ vĩnh viễn thuộc về hai thế giới, vĩnh viễn không thể cùng xuất hiện. Trong thế giới của Louis Thương Nghiêu không phải còn có một vị công chúa hay sao? Bọn họ mới là môn đăng hộ đối..."

"Liệt, tôi không biết cậu đang nói bậy cái gì. Tôi sao có thể yêu anh ta chứ?" Nói đến đây, Lạc Tranh miễn cưỡng nở nụ cười, "Con người tôi, tính mệnh vẫn là quan trọng nhất, biết rõ anh ta nguy hiểm như vậy sao có thể ngốc nghếch yêu chứ? Hơn nữa, trong mắt anh ta, tôi...chẳng qua chỉ là một tình nhân mà thôi. Tôi cùng anh ta, vĩnh viễn không thể nào..."

"Lạc Tranh, tôi không thích nghe chị nói về mình như vậy. Trong mắt tôi, chị là người hoàn mỹ nhất." Thăm sâu trong đáy mắt Liệt hiện lên một suy nghĩ sâu xa, nở nụ cười, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, "Nhưng mà, mặc kệ chị yêu hay không yêu, đối với tôi không quan trọng. Tôi sẽ bảo vệ chị, nhất định sẽ bảo vệ chị, không để chị bị tổn thương dù chỉ một chút."

"Liệt..." Lạc Tranh thực sự cảm động trước sự chân thành của cậu ta. "Không cần phải vì tôi làm gì hết, tôi cũng không thể cho cậu cái gì..."

"Tôi cũng đâu cần hồi đáp." Liệt nghe vậy liền cười lớn, "Yên tâm

đi, tôi yêu chị là chuyện của riêng tôi, không liên quan gì tới chị. Cho nên, tôi bảo vệ chị cũng là chuyện cá nhân mà thôi. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ hy vọng chị có thể mỗi ngày đều vui vẻ, vậy là đủ rồi."

"Cảm ơn cậu!" Lạc Tranh thật sự lần đầu tiên gặp được một người hiểu chuyện như Liệt. Tuy tuổi tác không nhiều nhưng cậu ta thật sự rất tâm lý.

Liệt cười, rồi lại đau lòng nhìn nàng, cuối cùng, không kìm chế được đem nàng kéo nhẹ, ôm vào lòng....

Tình yêu một khi đã nảy sinh thì sao có thể kìm chế được đây? Không kìm chế được nên Liệt chỉ có thể đem hết khả năng của mình để nàng cảm thấy vui vẻ cùng an toàn, không để cho nàng phải chịu tổn thương dù chỉ một chút...

Lạc Tranh lẳng lẳng vùi ở trong ngực của Liệt. Cậu ta đã không còn là cậu thanh niên năm xưa, cậu ta đã trở thành một người đàn ông trưởng thành với lồng ngực vạm vỡ, đủ để cho nàng dựa vào. Nhưng, lòng của nàng lại không ngừng đau đớn, trong đầu chỉ nghĩ đến người đàn ông kia...

Xa xa, Louis Thương Nghiêu đứng đó, hình ảnh hai người dưới bóng cây ôm nhau đập thẳng vào mắt khiến sống lưng hắn bất giác lạnh cứng lại. Ngay cả gương mặt cương nghị cũng trở nên lạnh băng, đôi môi mỏng mím chặt lại, không khó nhận ra hắn đang cố gắng nhẫn nhịn tới mức nào.

Hắn vẫn không hề chớp mắt nhìn về phía Lạc Tranh cùng Liệt, bàn tay đột nhiên siết lại thành nắm đấm. Nụ cười dịu dàng như vậy, nàng chưa từng dành cho hắn bao giờ. Một cảm giác ghen tức chưa từng có nảy sinh trong lòng hắn, nhanh chóng lan tràn khắp lục phủ ngũ tạng, khiến hắn cơ hồ không thở nổi...

Chương 121: Nỗi cơn ghen

Chừng nửa tháng sau, vết thương trên người Lạc Tranh đã hồi phục rất tốt. Lốp vảy kết lại cũng từ từ tróc ra. Bởi vết thương cũng không có gì đáng ngại nên nàng đã sớm xuất viện trở về biệt thự điều dưỡng, mà Louis Thương Nghiêu thì hoàn toàn biến thành bảo mẫu, chẳng những không chút phàn nàn việc mỗi ngày tự mình chuẩn bị đồ ăn cho nàng mà còn dùng rất nhiều loại thuốc quý hiếm để giúp vết thương của nàng nhanh liền miệng. Cũng nhờ như vậy nên vết thương trên lưng Lạc Tranh rất nhanh đã mờ dần, chỉ một thời gian nữa cũng sẽ hoàn toàn không nhìn thấy sẹo.

Kể từ khi nghe được chuyện của Louis Thương Nghiêu lúc ở trong bệnh viện, cái nhìn của Lạc Tranh đối với hắn cũng cải thiện chút ít. Hơn nữa, cùng với sự kiên nhẫn chăm sóc tận tình của hắn, nàng cũng dần ít nói những lời lạnh lùng với hắn hơn. Tuy vậy, nàng vẫn không mấy khi nói chuyện với hắn. Thực tình mà nói, Lạc Tranh không biết nên đối mặt với hắn thế nào. Đối với con người này, nàng vừa yêu lại vừa hận, loại cảm giác này không ngừng dày vò khiến nàng sắp phát điên mất.

Liệt cũng đã hoàn toàn khoẻ mạnh trở lại chẳng khác gì người bình thường. Trải qua sự chẩn đoán toàn diện của bác sỹ tâm lý, tình hình của cậu ta đã không còn gì đáng ngại. Đây quả thực là kỳ tích đối với tất cả mọi người. Louis Thương Nghiêu đối với việc này cũng cực kỳ cao hứng, chỉ là Liệt không hề có ý định rời khỏi biệt thự, mỗi ngày cứ dính lấy Lạc Tranh đang dưỡng bệnh ở nhà, bộ dạng cười cười nói nói vui vẻ của họ thường làm Louis Thương Nghiêu xám mặt.

Cứ như vậy, cuộc sống bình lặng trôi qua từng ngày. Một căn biệt thự, hai người đàn ông, một người phụ nữ, một con chó nhỏ. Mối quan hệ này quả thực có chút kỳ lạ dưới con mắt người ngoài nhìn

vào.

Sáng sớm một ngày kia, khi sương mù còn vương bên ngoài cửa sổ, trời đã chuyển cuối thu nên những ngày thời tiết thế này sẽ diễn ra rất thường xuyên. Ánh mặt trời yếu ớt chiếu rọi lên mái hiên biệt thự khiến những vệt rêu mốc trắng bị xé rách chỉ còn lại những tia rời rạc như đường phân định giữa trời và đất.

Trong phòng ăn, Lạc Tranh đang húp cháo trắng còn Louis Thương Nghiêu thì đọc báo. Bữa sáng hẳn vẫn luôn ăn rất ít, thường chỉ uống một tách cà phê mà thôi. Tuy cầm tờ báo nhưng thỉnh thoảng hẳn vẫn đưa mắt nhìn xem nàng thế nào. Thời gian này, hẳn thường đi làm rất muộn, nhiều khi còn đợi Lạc Tranh ăn xong bữa sáng mới rời nhà tới công ty.

KITY yên lặng nằm ngoan ngoãn dưới chân Lạc Tranh, bầu không khí nhìn vào rất yên tĩnh, rất êm ả nhưng chỉ mình nàng mới biết, khung cảnh này khiến nàng cảm thấy bị đè nén đến mức nào. Nàng thực chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này, nhưng Louis Thương Nghiêu đương nhiên đã phòng bị khá kỹ, khiến hết thảy ý muốn của nàng đều tan thành bọt nước.

Chẳng bao lâu sau, Liệt từ trên lầu đi xuống, bước vào phòng ăn, vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh. KITY nhìn thấy cậu ta, cao hứng đứng dậy vẫy đuôi tí tìu.

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn Liệt, trên môi nở nụ cười dịu dàng, "Chào cậu!"

"Chào chị!" Thanh âm của Liệt vô cùng vui vẻ, thái độ đối với nàng cũng cực kỳ thân mật.

Louis Thương Nghiêu đặt tờ báo xuống nhìn thoáng qua phía Liệt đang tươi cười cùng Lạc Tranh, "Kế hoạch của em anh đã xem rồi, cũng không tệ, viết khá rõ ràng mạch lạc, ý tưởng cũng rất táo bạo."

Liệt nghe vậy, hàng lông mày anh tuấn nhướng lên đầy mừng rỡ, "Thật vậy sao? Anh thấy kế hoạch của em có thể thực hiện được sao? Vậy em có thể tới công ty làm việc chứ?"

"Kế hoạch của em rất tốt, anh không có lý do gì để phản đối nó cả." Louis Thương Nghiêu khẽ uống một ngụm cà phê, giọng nói

trầm thấp vang lên đầy sự quan tâm.

"Chỉ là anh vẫn thấy lo lắng về tình hình sức khỏe của em thôi."

"Không có chuyện gì đâu anh. Chẳng phải bác sỹ cũng nói em đã hoàn toàn bình phục rồi sao? Em cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ mãi làm sâu gạo được." Liệt vội lên tiếng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy liền gật đầu tán thành, "Em là người của gia tộc Louis, mau chóng quen với công việc của tập đoàn cũng là chuyện tốt, vậy cũng khiến cho mọi người không phải lo lắng. Như vậy đi, từ ngày mai, em đến tập đoàn WORLD làm việc."

Liệt nghe những lời này vui mừng đến nỗi đứng bật dậy khỏi ghế. Cậu ta không giống như Vũ. Vũ thích kiến trúc, còn Liệt thích kinh tế. Có lẽ đây cũng là một cách sùng bái Louis Thương Nghiêu của riêng cậu.

Lạc Tranh nhìn vào gương mặt tràn ngập vui mừng của Liệt, "Cậu thật sự muốn tới tập đoàn làm việc sao?"

Liệt gật đầu, không hề che dấu tâm trạng vui mừng. Dường như nghĩ ra điều gì, cậu ta giơ tay nắm lấy bàn tay nàng khẽ nâng lên.

Louis Thương Nghiêu ngồi phía đối diện trông thấy một màn này vô thức chau mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ buông tờ báo xuống.

"Lạc Tranh, hôm nay chị có rảnh không?" Liệt không chút để ý tới vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu, trong lòng chỉ tràn đầy hưng phấn.

Ánh mắt trong veo của Lạc Tranh thoáng hiện chút ngạc nhiên nhìn cậu ta, "Có chuyện gì thế?"

"Tôi muốn mua vài bộ quần áo. Lúc trước, chị đã nhận lời giúp tôi chọn y phục mà." Liệt nhẹ nhàng cười một tiếng, khoé môi lộ rõ vẻ tiêu sái.

Lạc Tranh còn chưa kịp trả lời, Louis Thương Nghiêu đã mở miệng chen ngang, giọng nói lộ rõ sự không vui, "Liệt, em đang ở đây bày trò trẻ con gì thế? Muốn y phục thế nào thì báo cho Mellon một tiếng không phải được rồi sao?"

Mellon là nhà thiết kế riêng cho các thành viên của gia tộc Louis,

bản thân ông ta cũng sở hữu một thương hiệu thời trang khá nổi tiếng, đặt dưới trướng tập đoàn xa xỉ phẩm của Louis Thương Nghiêu. Ông ta là một nhà thiết kế thiên tài và tính tình cũng thuộc loại quái dị độc nhất vô nhị.

Liệt nghe vậy có chút bất đắc dĩ trợn mắt, khẽ xoa tay, "Anh, em cảm thấy thay đổi phong cách ăn mặc cũng là chuyện tốt, ít nhất, trên đời này nhà thiết kế cũng đâu chỉ có mình Mellon."

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ chau lại, giọng nói có chút lạnh lùng cùng nghiêm túc, "Vậy thì đem phong cách mà em muốn nói với thư ký, để họ sắp xếp. Một người đàn ông đường đường như vậy đi dạo phố chọn y phục còn ra cái kiểu gì."

"Anh, anh không cần độc đoán như vậy được không? Em biết dưới trướng tập đoàn RM có vô số nhãn hiệu lớn, nhưng mà em thực muốn đi xem thử các nhãn hiệu độc quyền khác có gì đặc sắc, coi như là biết mình biết ta trăm trận trăm thắng mà." Liệt nói chuyện cũng rất hợp tình hợp lý, sau đó bàn tay kéo tay Lạc Tranh càng chặt hơn, "Hơn nữa, em cũng không đi một mình, còn có Lạc Tranh đi cùng mà."

Lạc Tranh vô thức nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, thấy rõ sự không vui thoáng hiện trên gương mặt hắn. Vẻ mặt đó của hắn khiến đáy lòng nàng nổi lên một cảm giác khó tả, lại có chút khoái trá của việc trả thù.

"Liệt, em cũng không còn nhỏ nữa, không cần phải náo loạn như vậy." Sắc mặt Louis Thương Nghiêu càng lúc càng khó coi hơn, vẻ bình tĩnh cố hữu của hắn dường như đã bị Liệt phá vỡ, ánh mắt không vui nhìn bàn tay cậu ta đang kéo tay Lạc Tranh, giọng nói cứng nhắc khẽ quát lên, "Tình hình của Lạc Tranh còn chưa được phép ra ngoài, nếu em còn không chịu ngồi yên thì lập tức theo anh tới công ty."

"Anh..."

"Đừng nói nữa, tóm lại, từ bỏ cái ý nghĩ buồn cười đó đi." Hắn cưỡng chế cắt ngang lời thỉnh cầu của Liệt.

Ánh mắt Liệt có chút bất đắc dĩ, nhìn Lạc Tranh một cái, muốn nói

gì đó lại thôi.

Lạc Tranh cười nhẹ với cậu ta một tiếng, đưa mắt nhìn vào sắc mặt xanh mét của Louis Thương Nghiêu, bình thản nói, "Liệt đã không phải là trẻ con nữa, cậu ấy cũng cần phải có chủ kiến của riêng mình. Anh hạn chế cậu ấy như vậy không phải là giúp cậu ấy mà là hại cậu ấy."

Giọng nói lạnh lùng của Lạc Tranh khiến Louis Thương Nghiêu hơi sửng người lại, nét không vui trên gương mặt nhanh chóng lan tràn tận đáy mắt.

"Em muốn nói gì?"

"Tôi chẳng muốn nói gì hết. Chẳng qua chỉ cảm thấy yêu cầu của Liệt cũng không có gì quá đáng, cậu ấy cũng chỉ là muốn tới các cửa hàng mua sắm y phục mà thôi, việc đó thì có gì không được chứ?" Lạc Tranh nở nụ cười lạnh băng, nói tiếp, "Hơn nữa, tôi hiện giờ cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, có thể đi cùng cậu ấy."

"Không được!" Louis Thương Nghiêu nổi giận đưa tay đập lên bàn ăn cái "rầm" rồi lạnh lùng quát lên, "Không có sự cho phép của anh, em đừng mong rời khỏi biệt thự nửa bước."

Lời của hắn vừa thốt ra, chỉ thấy Lạc Tranh đứng bật dậy, vẻ mặt lạnh cứng nhìn hắn, giọng nói đầy kiên quyết tỏ rõ sự không vui cất lên, "Tôi hôm nay nhất định phải ra ngoài, có bản lĩnh thì anh đánh chết tôi đi."

"Em..."

"Liệt, chúng ta đi ngay bây giờ!" Lạc Tranh không buồn để ý tới Louis Thương Nghiêu đang bưng bưng lửa giận, quay sang nhìn Liệt nói.

Liệt nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, nhún nhún vai đứng dậy, đi theo Lạc Tranh rời khỏi phòng ăn. Lúc đến cửa phòng ăn cậu ta còn liếc nhìn người anh đáng thương của mình, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong phòng ăn, chỉ còn trơ lại Louis Thương Nghiêu với khuôn mặt xám xịt...

Suốt mười tiếng đồng hồ, tất cả các cửa hiệu lớn nhỏ giữ độc quyền kinh doanh các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng xuất hiện một

khung cảnh có thể lên trang nhất tất cả các tạp chí. Một thanh niên đẹp trai đầy mị hoặc thân mật nắm tay một người phụ nữ vô cùng quyến rũ, không buồn để ý tới những ánh mắt tò mò dõi theo mình, bình thản đi chọn trang phục.

Ánh mắt tò mò của mọi người đặt vào họ không phải chỉ bởi ngoại hình xuất sắc mà còn bởi vì phía sau hai người còn xuất hiện một người đàn ông nữa. Người đàn ông này rất cao lớn, từ trang phục cũng như phong thái của anh ta cho thấy anh ta không phải là một nhân vật tầm thường. Toàn thân anh ta toát lên một vẻ uy quyền, gương mặt tinh tế đầy quyến rũ đủ khiến tất cả phụ nữ đều phải lưu luyến quay lại nhìn.

Chỉ là, sắc mặt của anh ta rất khó coi, khuôn mặt cũng lạnh cứng lại như thể đang cố kìm nén một điều gì đó. Anh ta cứ như vậy đi theo hai người kia, không hề lên tiếng nhưng ánh mắt thì vẫn luôn nhìn chăm chăm vào họ.

Đối với ánh mắt tò mò của người đi đường, Lạc Tranh cũng không mấy quan tâm. Thậm chí nàng còn chủ động theo giúp Liệt thử các loại trang phục với phong cách khác nhau. Một điều thú vị là những trang phục được thử đều là hàng cao cấp, nhãn hiệu cũng khá danh tiếng và không thuộc sự quản lý của tập đoàn RM.

"Lạc Tranh, bộ này trông thế nào?" Tại một cửa hiệu thời trang cao cấp, Liệt từ phòng thử đồ bước ra hỏi. Cậu ta vốn đã rất anh tuấn, thân hình lại cao lớn, cân đối nên khi khoác lên người bộ trang phục phù hợp lại càng toát ra khí thế bất phàm khiến mấy cô nhân viên trong cửa hàng liền lập tức xán lại.

"Quý khách mặc bộ này rất hợp, thật mê người." Một cô nhân viên trong cửa hàng nói, ánh mắt không hề che dấu vẻ mê đắm Liệt.

Liệt chỉ lịch sự nở nụ cười đáp lễ rồi quay sang nhìn Lạc Tranh, dùng ánh mắt dò hỏi ý kiến của nàng.

"Rất đẹp!" Lạc Tranh thốt lên lời tán thưởng từ tận đáy lòng. Sau đó nàng chọn lấy một chiếc cà vạt, ướm thử lên người Liệt rồi nói, "Kết hợp cùng chiếc cà vạt này sẽ càng thêm cuốn hút ánh mắt của người khác."

"Vị tiểu thư đây quả thật rất có gu thẩm mỹ. Bộ y phục này chính là mẫu thiết kế với số lượng hạn chế của năm nay, cho dù là kiểu dáng hay vật liệu đều là thượng phẩm. Nếu quý khách muốn phối hợp với nhiều loại cà vạt khác nhau, nhà thiết kế của chúng tôi sẽ căn cứ theo sự chọn lựa màu sắc của quý khách để tiến hành thiết kế, nhất định sẽ khiến quý khách hài lòng." Nữ nhân viên bán hàng vừa nói vừa vô thức nhìn thoáng qua người đàn ông đang ngồi ở sofa không nói một lời kia. Từ lúc bước vào nơi này, người đàn ông đó cứ ngồi nhìn sững qua bên này không chớp mắt. Tuy rằng ngoại hình của anh ta khiến phụ nữ mê muội nhưng ánh mắt lại cực khiếp người, giống như đang canh chừng...bà xã vậy.

Lạc Tranh đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Louis Thương Nghiêu nhưng lại cố ý phớt lờ hẳn, đem toàn bộ sự tập trung đặt lên người Liệt. Nàng mỉm cười, hỏi lại, "Liệt, cậu cảm thấy thế nào?"

Liệt nhẹ nhàng cười đáp lại, khéo léo nhìn thoáng về phía Louis Thương Nghiêu đang ngồi cách đó không xa, nhẹ giọng nói, "Chỉ cần chị thấy đẹp là được rồi. Tôi không có ý kiến, hết thấy đều nghe lời chị."

Trên mặt mấy cô nhân viên bán hàng lộ rõ vẻ ngưỡng mộ cùng ghen ghét. Nếu như có thể thu hút được hai người đàn ông xuất sắc như vậy, họ có chết cũng cam lòng.

Lạc Tranh gật đầu, lại nhìn Liệt, "Nhãn hiệu này thiết kế cũng không tồi, cậu có thể chọn lấy vài bộ thoải mái một chút. Cậu còn trẻ, không cần phải như người nào đó, luôn mặc mấy thứ đồ nặng nề như vậy. Người trẻ tuổi cần phải có tư tưởng thoáng mới được." Nói xong, nàng đem mấy bộ trang phục đầy phong cách đưa cho Liệt.

Câu cuối cùng Lạc Tranh nói khá lớn, cố ý để Louis Thương Nghiêu nghe thấy. Những lời này đương nhiên cũng lọt vào tai hẳn, khiến hẳn vô thức nhìn lại bản thân rồi khẽ nhíu mày.

Khóe môi Liệt khẽ cong lên thành nụ cười, thấy ánh mắt mấy cô nhân viên trong cửa hàng đang đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu, mà hẳn lại chỉ nhìn về Lạc Tranh.

"Được, tôi lập tức đi thử!" Nhận một lô quần áo trên tay Lạc Tranh, Liệt liền quay trở lại phòng thử đồ.

Lạc Tranh đi sang một bên, cố tình tránh xa Louis Thương Nghiêu nhưng tâm nguyện của nàng không được thực hiện. Louis Thương Nghiêu nhân cơ hội này, quăng cuốn tạp chí trên tay xuống, trực tiếp bước tới phía Lạc Tranh.

Mấy cô nhân viên bán hàng cố làm ra bộ dạng bận rộn nhưng ánh mắt không ngừng dõi theo hắn.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hơi thở của hắn càng lúc càng sát lại gần, còn chưa kịp tránh né đã bị hắn vươn tay kéo nàng nhào vào trong lồng ngực rộng lớn, không chút để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mấy cô nhân viên.

"Anh định làm gì?" Lạc Tranh kinh hãi kêu lên.

Louis Thương Nghiêu lôi nàng đến khu bày cà vạt, giọng nói lạnh lùng mang theo mệnh lệnh đầy bá đạo, "Chọn cà vạt cho anh!"

Lạc Tranh giật mình sửng người nhìn hắn, một lúc sau trừng mắt liếc hắn một cái, "Anh phát bệnh thần kinh cái gì? Cà vạt của anh không phải có nhà thiết kế riêng sao? Tới nơi này gây chuyện cái gì chứ?"

"Đừng tìm cớ thoái thác, mau chọn cho anh!" Louis Thương Nghiêu không hề buông nàng ra, còn không vui trừng mắt nhìn nàng, "Không chọn đến khi anh vừa ý, em đừng mơ anh buông em ra."

Tất cả nhân viên cửa hàng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu người phụ nữ này cùng hai người đàn ông kia rốt cục đang giở chuyện gì...

Lạc Tranh cũng biết tính tình trâu bò của hắn, hắn là mẫu người điển hình của việc nói được làm được. Không cách nào tránh được, Lạc Tranh đành tùy tiện lấy một cái cà vạt, dí vào cổ hắn, tức giận nói, "Cái này hợp với anh!"

"Ngay cả nhìn em cũng không nhìn sao biết nó hợp với anh?" Louis Thương Nghiêu không vui nhíu mày. Người phụ nữ đáng chết, lại dám đối với hắn qua loa như vậy? Hắn dù sao cũng là ông trùm của giới xa xỉ phẩm, sao có thể tùy tiện như vậy chứ?

Lạnh lùng nhìn bộ dạng trừng mắt giận dữ của hắn, Lạc Tranh nở nụ cười đầy mỉa mai, "Anh là người phong độ như vậy, so với Phan An còn hơn vài phần, cho dù có thắt một sợi dây thừng quanh cổ không chừng cũng sẽ trở thành trào lưu mới, sao có thể làm mất thể diện của anh đây?"

Louis Thương Nghiêu cũng nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của nàng, nhưng không hề tức giận mà còn nở nụ cười tà mị, đem nàng khóa lại trong cánh tay mình.

"Vậy sao? Vậy với nhãn quang của em, có phải cũng nên chọn cho anh một bộ cho hợp với chiếc cà vạt này hay không?"

Louis Thương Nghiêu vừa nói dứt lời, mấy cô nhân viên trong cửa hàng liền vội vàng bước tới, đem những thương hiệu hàng đầu mang tới trước mặt hai người họ, tươi cười đề nghị, "Tiên sinh, bộ này rất hợp với ngài. Ngài không ngại thử một chút chứ?"

Đang ở trong thế bí, Lạc Tranh vừa thấy bộ y phục trên tay cô nhân viên liền nở nụ cười vui vẻ, "Bộ này phải không? Rất hợp với cái cà vạt này!"

Nàng thật sự không hề để tâm tới việc chọn đồ cho Louis Thương Nghiêu chút nào.

Mấy cô nhân viên cười híp mắt, thầm chờ mong Louis Thương Nghiêu sẽ liếc mắt về phía mình một cái.

Nhưng...

Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu chỉ chăm chú đặt vào gương mặt của Lạc Tranh, đem vẻ tươi cười của nàng thu hết vào đáy mắt, nhận lấy y phục nhưng cũng không buồn liếc mắt lấy một lần. Liên sau đó, câu nói của hắn vang lên khiến mọi người đều được mở rộng tầm mắt, "Theo giúp anh thử y phục!"

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa cúi đầu kề sát vành tai nhạy cảm của nàng mà lên tiếng. Mà hắn cũng chẳng cho nàng có chút thời gian để kịp phản ứng, đã vươn tay kéo nàng thẳng vào trong phòng thử đồ, rồi "rầm" một tiếng, đóng sầm cửa lại.

Tất cả nữ nhân viên của cửa hàng đều ngơ ngẩn cả người. Cho tới giờ, họ chưa từng thấy một người đàn ông nào mạnh mẽ tới vậy.

Liệt vừa thay xong y phục bước ra ngoài, đúng lúc chứng kiến một màn này, đầu tiên có chút bất ngờ nhưng liền đó cười khế lắc đầu...

Liệt ho nhẹ một tiếng khiến mấy cô nhân viên như bừng tỉnh lại. Thấy mỹ nam đi ra, mấy cô này liền chuyển qua vây quanh cậu...

Trong phòng thử đồ, không khí có chút ám muội....

Bốn phía của phòng thử đồ đều được bao phủ bởi những tấm gương lớn. Không gian bên trong rộng đến mức khiến người ta phải níu lười. Kiểu thiết kế như vậy đem lại hiệu quả rất tốt bởi khách thử đồ có thể ngắm được bản thân họ ở mọi tư thế. Lúc này, mỗi một tấm gương đều đang phản chiếu hình ảnh dây dưa của một người đàn ông cao lớn cùng một người phụ nữ vô lực.

"Anh định làm gì?" Lạc Tranh bị kéo vào phòng thử đồ, liền sau đó bị hấn ép lùi dần về một phía. Từ tấm gương bên cạnh, nàng có thể nhìn thấy bóng lưng vạm vỡ của hấn, mà gương mặt hấn cũng toát lên vẻ cường thế cùng tà mị, hiện lên vô cùng rõ ràng trong đôi mắt nàng.

"Làm gì? Em nghĩ anh sẽ làm gì với em?" Hấn cúi đầu cười, ý đồ xấu xa lộ rõ trên khoé môi tà mị. Hấn tiến lại gần nàng, càng lúc càng gần, hít thật sâu mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng.

"Tôi cảnh cáo anh, đừng có làm bậy. Nếu không tôi sẽ kêu lên, như vậy anh sẽ bị mất mặt đó." Lưng Lạc Tranh đã dán sát vào mặt gương, không còn đường lùi nữa mà chỉ có thể lên tiếng cảnh cáo.

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười, dường như đang rất dung túng cho thái độ cố tình gây sự của nàng, một tay kéo cà vạt xuống rồi nhẹ nhàng đặt lên đầu vai nàng...

"Không cần phải khẩn trương như vậy, em đã quên, anh không biết thắt cà vạt hay sao?"

Lạc Tranh đương nhiên biết rõ chuyện đó. Tại Paris mấy ngày này, cà vạt đều là nàng mỗi ngày thắt cho hấn.

"Em sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Chỉ là thắt cà vạt mà thôi, đâu có gì khó khăn?" Louis Thương Nghiêu nhìn nàng rồi bật cười, lười biếng cất tiếng, "Đối diện với anh khiến em bực bội như vậy sao? Em nên dành một nửa sự kiên nhẫn như với Liệt cho anh chứ."

Không cần phải không công bằng như vậy."

"Tôi tốt với ai là chuyện của tôi, anh không có quyền can thiệp."
Lạc Tranh nghiêng răng nhìn hắn.

Liền đó, gương mặt cương nghị của hắn lập tức kề sát gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Anh nói rồi, đừng tỏ ra cáu kỉnh với anh. Đây là phòng thử đồ, em ở đây càng lâu thì người bên ngoài kia sẽ càng có nhiều sự tưởng tượng phong phú."

Gương mặt Lạc Tranh tràn ngập vẻ không vui, trừng mắt nhìn hắn hồi lâu rồi phần nộ kéo lấy cà vạt.

"Không cần vội như vậy, trước tiên giúp anh thay đồ đã!" Louis Thương Nghiêu dương dương tự đắc nhìn nàng, duỗi cánh tay ra, bộ dạng hệt thiếu gia đang chờ được phục vụ.

Lạc Tranh thật sự muốn đấm cho hắn một phát, ở nơi công cộng thế này mà hắn không hề biết xấu hổ chút nào, còn mặt mũi nàng thì phải làm sao chứ?

Đem áo khoác của hắn cởi ra, rồi đưa áo mới cho hắn xỏ vào, nàng dùng thái độ đầy bất mãn nhìn hắn.

"Anh không định để tôi giúp anh thay luôn quần đấy chứ? Thứ này màu sắc, kiểu dáng cũng không khác với đồ anh đang mặc, không cần thiết phải thử quần." Nàng lạnh lùng tiếp lời.

Louis Thương Nghiêu cũng không muốn làm khó nàng, nhẹ nhàng cong môi, "Thắt lại cà vạt cho anh, đồ do em chọn, anh nhất định phải thử mới được."

"Đúng là...không biết xấu hổ!" Nàng cúi đầu khẽ nói. Cái gì mà do nàng chọn chứ? Rõ ràng là bị ép buộc mà!

Bất đắc dĩ bước lên trước, đem cà vạt vòng qua cổ hắn, nàng thật muốn dùng sức siết chết hắn luôn cho rồi. Thật sự là hắn đang cố tình làm vậy. Bộ y phục này so với đồ hắn đang mặc trên người chả có gì khác biệt lắm, hắn đâu rảnh rỗi cùng nhàm chán đến mức đi thử chứ? Rõ ràng hắn đang muốn thoả mãn tâm lý biến thái của mình với nàng mà thôi.

Louis Thương Nghiêu cũng nghe được giọng nói đầy bất mãn của

nàng, nhưng lại cố làm ra vẻ không nghe thấy. Thừa dịp nàng bận rộn thắt cà vạt, liền vươn cánh tay ra vây lấy nàng vào lòng, nở nụ cười xấu xa.

"Anh đừng động chân động tay!" Lạc Tranh hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, không vui lên tiếng, "Louis Thương Nghiêu, là anh cố tình phải không? Hôm nay anh nhàn rỗi lắm sao? Cả ngày đi theo tôi và Liệt như vậy?"

"Anh chỉ tốt bụng giúp hai người thanh toán mà thôi. Lòng tốt như vậy mà lại bị coi là ý xấu." Louis Thương Nghiêu ngược lại vô cùng nhàn tản, vẻ mặt như vừa nghe được chuyện lạ, "Em không thử nghĩ xem, Liệt hiện giờ không đi làm, đâu có nhiều tiền như vậy. Tiền lương của em là do anh trả, vậy chi bằng anh trực tiếp thanh toán cho hai người, đỡ phải phiền toái."

"Anh thật là ông chủ tốt đó!" Chữ "tốt" được Lạc Tranh nhấn mạnh bằng một thái độ vô cùng mỉa mai.

"Quá khen, quá khen! Chỉ tạm tạm mà thôi. Cũng chỉ là quan tâm nhân viên của mình, em không cần phải khen anh như vậy." Louis Thương Nghiêu cố tình hiểu sai lời nói mang nghĩa xấu của nàng, cười vô cùng đắc ý.

Lạc Tranh cũng không muốn tranh cãi với hắn, thắt cà vạt xong xuôi lại thấy hắn không có ý định buông tay, liền nhíu mày, "Anh buông tôi ra. Cần thử thì cũng đã thử rồi. Tôi muốn ra ngoài. Anh thích nói mấy lời hoa mỹ thì tự nói với mình trong gương đi."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, vòng tay ôm nàng lại càng siết chặt hơn.

"Ai nói những thứ cần thử đều đã thử rồi? Còn có thứ chưa thử..." Vừa nói hắn vừa cúi xuống, đôi môi mỏng kề sát môi nàng, Mấy ngày nay, chuyện mà hắn muốn làm nhất chính là ôm nàng thật chặt trong lòng nhưng vì nghĩ đến vết thương trên người nàng nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng mà hôm nay xem nàng sôi sục ý chí chiến đấu như vậy thì xem ra hắn đã lo nghĩ quá nhiều rồi.

"Anh...anh muốn làm gì?" Lạc Tranh thật sự sợ hết hồn. Trong mắt hắn hiện lên tia nhìn mà nàng đã rất quen thuộc, thâm thúy đến

doạ người, nhưng lại lộ rõ toan tính xấu xa. Nàng đột nhiên nghĩ tới việc người đàn ông này chuyện gì cũng có thể làm được. Ý thức được điểm này, nàng có chút sợ hãi...

Dường như phát giác được sự sợ hãi trong đáy mắt nàng, Louis Thương Nghiêu lại không hề có chút hoang mang, hai tay vây lấy nàng trong phạm vi của hắn, đôi mắt ánh lên nét cười khiến người ta không dám coi thường. Hơi thở của hắn lúc này bao phủ hô hấp của nàng, có một cảm giác an ổn quen thuộc nhưng cũng khiến trong lòng nàng nảy sinh một cảm giác bất an.

Lạc Tranh bắt đầu hối hận, nàng sao lại có thể quên mất hắn là người đàn ông cực kỳ nguy hiểm, quyền uy của hắn không cho phép người khác khiêu chiến chứ. Nàng không nên ngốc nghếch đối chọi cùng hắn, như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Lúc này, mỗi người đều có mục đích cùng suy nghĩ riêng của mình khiến bầu không khí trong phòng thử đồ trở nên yên tĩnh đến dọa người.

Vẻ mặt của Lạc Tranh cực kỳ thận trọng mà Louis Thương Nghiêu cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời của nàng.

Sự yên tĩnh quá mức lại khiến Lạc Tranh cảm thấy có một nguy cơ kinh người đang tới gần, giống như một con thú dữ bị nhốt kín, chờ thời cơ thích hợp sẽ nhào tới đem nàng nuốt trọn không chút lưu tình...

Không cần nói Lạc Tranh cũng biết Louis Thương Nghiêu cố ý giữ nàng lại trong phòng thay đồ. Cảm giác bị ép buộc này khiến nàng rất không thoải mái, lại ở trong một không gian bị đóng kín như vậy, người bên ngoài không biết sẽ nghĩ thế nào còn người đàn ông bên trong lại khó có thể khuất phục.

Lạc Tranh vô thức ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen như đang cười của hắn, ánh mắt của hắn sáng rực lên mang theo ngọn lửa nóng bỏng vô cùng dọa người, mà ánh mắt đó còn không hề che dấu sự đam mê đầy toan tính.

"Anh... rốt cuộc muốn làm gì? Louis Thương Nghiêu, vào lúc này

anh đừng nghĩ tới chuyện làm loạn." Tim Lạc Tranh bắt đầu nhảy loạn lên, dường như muốn vọt ra khỏi cổ.

"Làm loạn? Em cho rằng anh sẽ làm loạn với em thế nào?" Nụ cười vui vẻ trên môi Louis Thương Nghiêu càng đậm hơn, ung dung nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy lộ rõ vẻ tà mị, giọng nói trầm khàn vang lên khiến người nghe không khỏi run rẩy, "Em đang sợ anh?"

Lạc Tranh nhìn chăm chăm vào gương mặt tà mị của hắn, khẽ chớp hàng lông mi cong vút nhằm che dấu sự hoảng loạn đang dâng lên trong lòng, chau mày nói, "Sợ? Buồn cười, trong từ điển của tôi không có từ này."

"Vậy sao?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy, ánh mắt càng thêm dịu dàng, đầy tà mị nhìn nàng tràn ngập yêu thương. Sau đó, hắn từ từ cúi xuống, một tay đặt ở eo nàng, đem nàng giữ chặt, đôi môi mỏng kề sát vành tai nhạy cảm của nàng thì thầm, "Không sợ? Vậy sao không dám nhìn anh?"

Hơi thở nóng rực đầy nguy hiểm phả bên tai nàng, mùi hoắc hương nhẹ nhẹ không ngừng vương vấn, bao vây hoàn toàn thân thể nàng...

Lạc Tranh rất muốn tìm một lý do phù hợp nhưng lại không cách nào chống đỡ tâm tình đang cuộn loạn của mình. Bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nhìn phải ánh mắt nóng rực của hắn, trong lòng nàng khẽ run rẩy, lời nói vừa muốn thốt ra lại như mắc nghẹn trong cổ...

Nàng hiểu rất rõ tâm tình của mình, đối mặt với người đàn ông mà nàng yêu, phải làm sao để có thể tỏ ra bình tĩnh? Hay là giả vờ thờ ơ? Nàng cảm thấy đã bảo vệ tâm tư của mình rất khá, ít nhất cũng không muốn bị hắn tổn thương. Nhưng mà, mỗi khi hắn đến gần nàng, tâm tình của nàng lại không cách nào che dấu mà biểu lộ rõ ràng.

Tuy hắn là người tâm tư vô cùng sâu xa, nhưng nàng cũng hiểu hắn là người tính tình thay đổi khá thất thường, ngoài mặt càng ôn nhu, nụ cười càng sâu sắc thì sự nguy hiểm lại càng lớn. Vào lúc này, nàng phản kháng lại hay chọc giận hắn đều không phải là chuyện sáng suốt. Hắn căn bản là muốn thấy nàng như vậy, chờ

nàng không biết lượng sức mà phản kháng lại, sau đó...hắn có thể hưởng thụ thành quả thắng lợi càng lớn.

Lúc này, nàng không nói gì cũng không làm gì chính là cách tốt nhất để bảo vệ bản thân mình.

Thấy Lạc Tranh không nói lời nào, dùng sự trầm mặc làm cách thức đối kháng, khoe môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên đầy tà mị, bắt đầu làm càn hít lấy mùi hương thơm ngát nơi cổ trắng nõn của nàng, lại không ngừng mơn trớn khắp vành tai nhỏ nhắn của nàng, khơi lên từng trận ngứa ngứa cùng tê dại.

Lạc Tranh run rẩy muốn né ra nhưng lại bị hắn nhanh tay hơn siết chặt nàng lại, "Người phụ nữ thông minh..." giọng nói trầm khàn của hắn khiến người nghe không khỏi run lên, "Thật ra anh biết em đang sợ cái gì?"

Toàn thân Lạc Tranh vô thức cứng đờ lại, dè dặt nhìn vào gương mặt tà mị của hắn, lạnh lùng nói, "Anh thích dò xét lòng người như vậy sao? Vậy anh có thể tìm người khác, cần gì phải làm phiền tôi như vậy?"

"Tình tình của em quả thực rất cứng cỏi, nhưng nói năng lạnh lùng như vậy cũng không thể che dấu được sự sợ hãi trong lòng em." Ánh mắt Louis Thương Nghiêu đầy tà ý nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt của nàng, tiếp tục, "Hay là, em đã sợ đến mức không dám nghe anh nói tiếp?"

Lạc Tranh cao ngạo ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen đầy ý cười của hắn. Nàng căn bản cũng không muốn trốn tránh, chỉ là sợ mình mềm lòng mà thôi.

Nụ cười trên môi hắn càng đậm hơn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng mịn của nàng, dọc theo phần cổ phác thảo từng đường nét duyên dáng khiến Lạc Tranh không khỏi hít một hơi khó nhọc, "Em sợ...sẽ không có cách nào đè nén bản thân mà yêu anh..."

Một câu nói này đủ để tạo thành lực uy hiếp sánh ngang một quả bom nguyên tử, đem bức tường cao nàng vốn cố xây dựng bao lấy trái tim mình hoàn toàn phá tan. Hô hấp của nàng có chút gấp gáp, không gian này khiến nàng thấy bức bối, giống như đang ở một nơi

không khí loãng, không thuận tiện cho hô hấp.

Ngược lại, vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu lại đầy hài lòng, vô cùng dịu dàng sủng ái, đôi môi tà mị khẽ cong lên, "Bị anh nói đúng phải không? Tranh, thật ra em có yêu anh, đúng không? Nhưng ngày qua em luôn trốn tránh tiếp xúc với anh, thậm chí còn dọn ra phòng khách ngủ, không phải là vì em chán ghét anh, mà là bởi vì em yêu anh. Em đang sợ, một khi yêu anh sẽ không có cách nào quay đầu lại."

Thật ra, lúc nói những lời này, hấn cũng là đang đánh một canh bạc với chính bản thân mình. Trước đây, hấn rất dễ dàng nhìn thấu lòng người, nhưng người phụ nữ trong ngực mình đây, lòng của nàng tựa như chiếc kim dưới đáy biển, rõ ràng đã nhìn thấu, nhưng vẫn là không đoán ra. Những ngày này, hấn đã bị cảm giác này dày vò đến điên lên, mỗi khi nhìn thấy nàng tươi cười cùng Liệt, tim của hấn dường như bị cào nát.

Hấn không muốn lại tiếp tục bị hành hạ như vậy, hấn muốn nàng xác định rõ ràng thái độ của mình, hấn muốn trái tim nàng. Bởi vì nếu cứ hỗn độn thế này, hấn sẽ hoàn toàn bị nàng dày vò đến điên mất.

Lạc Tranh vẫn không hề mở miệng, nàng không nói lời nào không phải là vì không có gì để nói mà bởi vì nàng đang liều mạng điều chỉnh tâm tình đang mất tinh tảo của mình. Ánh mắt đen thẫm của hấn đầy thâm ý, còn cả hơi thở nóng rực và vẻ sẵn mồi kia, hấn đang muốn gì? Người đàn ông đáng ghét này, cho dù hấn biết rõ tâm tư của nàng thì sao chứ? Chẳng lẽ hấn đã quên mình còn có vị hôn thê? Nghĩ tới đây, tim Lạc Tranh lại nhói lên đau đớn. Theo lời Liệt, gia tộc Louis luôn chú trọng môn đăng hộ đối, cho dù nàng yêu hấn cũng vô dụng, thân phận của nàng dù có cao hơn nữa cũng không thể bằng cô công chúa kia. Ngoài sự kiêu hãnh của bản thân thì nàng chỉ là một người bình thường. Chẳng lẽ, hấn vẫn nhất định không bỏ qua cho nàng? Nhất định phải thấy nàng bị thương tổn chảy máu đầm đìa mới có thể hài lòng sao?

Một lúc lâu sau...

"Louis Thương Nghiêu, tôi không biết anh đang nói cái gì! Anh

đùa giỡn đã đủ chưa? Đùa giỡn xong rồi có thể buông tôi ra được chứ?"

"Tối nay, ngoan ngoãn trở về phòng ngủ chính ngủ!" Louis Thương Nghiêu nghe câu trả lời của nàng, cũng không hề tức giận, mà chỉ cứng chế đề xuất mệnh lệnh.

"Tôi sẽ không trở về phòng ngủ chính!" Lạc Tranh không buồn suy nghĩ lập tức trả lời hấn.

"Vĩnh viễn cứ học làm một nha đầu không ngoan ngoãn..." Hấn thờ dài, bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt có một màn sương mờ cơ hồ không hề tan đi, gương mặt cương nghị lộ rõ vẻ tà mị, mỉm cười nói, "Em đừng như đã quên mất, ở trước mặt anh, những lời không chút suy nghĩ thì không nên nói ra.

Không đợi Lạc Tranh kịp phản ứng, chỉ thấy hấn từ từ cúi xuống, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn của nàng mà hôn lên, bá đạo đưa lưỡi tiến vào càn quấy, bàn tay kia cũng thuận thế trượt xuống, siết lấy eo nhỏ của nàng...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, nàng khó nhọc hít lấy một hơi nhưng mà tràn ngập trong buồng phổi lại toàn là hơi thở đầy bá đạo của hấn. Vừa muốn vùng tay kháng cự lại bị hấn dùng một tay nắm lấy cả hai cổ tay trắng trẻo vững vàng giữ chặt ra sau lưng nàng. Bàn tay còn lại của hấn bắt đầu không chút an phận, chạy loạn trên thân thể nàng, nhanh chóng leo lên bầu ngực tròn đầy, càng lúc càng tham lam xâm chiếm hết thảy...

Lạc Tranh cảm giác như cả lực phủ ngũ tạng đều bị hơi thở của hấn bủa vây, nàng vô lực ngăn cản hấn bừa bãi gặm cắn khắp thân thể mình, chỉ có thể bị động ở trong ngực hấn thở gấp, cắn môi cố gắng đè nén tiếng thân ngâm mê người...

"Thả tôi ra, anh điên rồi!" Đôi mắt nàng đã mờ mịt màn sương, lời cự tuyệt cũng không có mấy sức thuyết phục. Nhưng cũng không khó nhận ra giọng nói của nàng đang đầy sự sợ hãi. Dù sao nơi này cũng là chốn công cộng, hơn nữa bên ngoài phòng thử đồ lại có rất nhiều nhân viên đang làm việc.

Giả bộ không nghe thấy yêu cầu của nàng, nụ hôn của hấn dần di

chuyển tới phần cổ trắng mịn, chuyên tâm chế tạo từng dấu ấn ký thuộc về riêng hấn...

Toàn thân vừa đau đớn vừa mỏi nhừ lại thêm cảm giác tê ngứa khó chịu khiến Lạc Tranh khẽ run rẩy, dường như tất cả sức lực của nàng đều nhanh chóng tan biến hết vậy.

"Anh đừng như vậy...thả tôi ra." Lạc Tranh vẫn cố gắng phản kháng bằng giọng nói yếu ớt đầy bối rối.

Một hồi lâu sau, Louis Thương Nghiêu mới ngẩng đầu lên, thả cho hai tay nàng được tự do. Đôi mắt thâm thúy của hấn ánh lên vẻ hài lòng khi nhìn thấy những vết hôn hồng rực đang nở rộ như những đoá hoa đẹp đẽ trên bầu ngực tuyết trắng cùng khe rãnh mê hồn của nàng...

"Tranh..." Thanh âm của hấn đầy vẻ thoả mãn, mang theo sự cường thế vô cùng bá đạo, "...em là của anh!"

"Tôi không phải...tôi không phải là của anh..." Lạc Tranh yếu ớt lên tiếng nhưng vẫn cố kiên trì sự bướng bỉnh của mình.

"Thừa nhận đi! Trên đời này, không có kẻ nào có tư cách có được em. Chỉ có mình anh mà thôi!" Hấn cúi đầu tuyên cáo bên tai nàng, ánh mắt sáng ngời trên gương mặt cương nghị anh tuấn, ngũ quan tinh tế đầy tà mị mang theo vẻ nguy hiểm còn hơn vài phần so với satan dưới địa ngục, giọng nói đầy dụ dỗ mang theo một mị lực khiến người nghe mê muội.

Lạc Tranh hít thở một cách khó nhọc, trong lòng không khỏi tràn ngập một cảm giác u ám, một cảm giác bức bách cùng đè nén khiến nàng vô cùng ngột ngạt...

Xem ra thì Louis Thương Nghiêu cũng có chút lưu tình, ít nhất hấn cũng không giữ chặt nàng tại phòng thử đồ quá lâu. Thời gian cũng coi như vừa vắn để người bên ngoài không nảy sinh những hiểu lầm nhưng cũng gợi cho họ sự tưởng tượng đầy ám muội.

Lúc hai người họ ra tới ngoài, mấy nhân viên cửa hàng vội vàng bước tới. Còn Liệt thì mang theo bộ dạng đầy vui vẻ như thể vừa xem một vở kịch vui đứng cách họ không xa, khẽ đưa mắt đánh giá tình hình.

Sắc mặt Lạc Tranh có chút mất tự nhiên. Trong phòng thử đồ, Louis Thương Nghiêu vừa kéo vừa ôm, vừa hôn lại vừa gặm cắn từng tấc da thịt của nàng. Lạc Tranh cảm giác người ở bên ngoài biết rất rõ ràng bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Louis Thương Nghiêu thì ngược lại, dáng vẻ vô cùng bình thản, quay đầu nhìn thoáng qua Liệt, vẻ mặt so với lúc mới bước vào cửa hàng quả thực khác biệt rất lớn...

"Liệt, được lắm, y phục này rất hợp với em."

Liệt thấy tâm tình của hắn khá tốt, trong lòng cũng cảm thấy hào hứng, bước nhanh lên phía trước, khẽ lên tiếng, "Lạc Tranh chọn cho anh bộ này cũng không tồi."

"Thật sao?" Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn Lạc Tranh, trong mắt hắn chỉ có mình nàng, thậm chí cũng không buồn ngắm mình trong gương chút nào.

Lạc Tranh không buồn liếc nhìn hắn một lần. Thật ra trước giờ hắn luôn mặc những bộ vest lịch sự như vậy, cho nên dù khoác bộ đồ mới nào thì vẫn giữ nguyên hình tượng cố định như vậy, không có khác biệt gì lớn.

Một nhân viên bán hàng đầu óc khá nhanh nhạy, vừa nghe vậy liền cười nói, "Hai vị tiên sinh đều anh tuấn lịch sự, vóc dáng cân đối, cao lớn, mặc trang phục gì cũng vô cùng cuốn hút."

Liệt nở nụ cười đầy tự hào còn Louis Thương Nghiêu thì chỉ khẽ nhếch môi cười nhẹ, không bày tỏ thái độ gì quá rõ ràng.

"Tiên sinh, ngài có cần đóng gói những trang phục này hay không?" Nhân viên cửa hàng dè dặt nhìn về phía Louis Thương Nghiêu. Người đàn ông này vẻ mặt quá khó nắm bắt, thử thăm dò một chút đối với nhân viên cửa hàng cũng là chuyện tốt.

Louis Thương Nghiêu lại nhìn về phía Lạc Tranh, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tranh, em cảm thấy thế nào?"

Lạc Tranh tức giận nói bâng quơ, "Rất đẹp!"

Một câu nói hờ hững của nàng như vậy lại khiến Louis Thương Nghiêu nở nụ cười tươi rói, vui vẻ mãi không thôi.

Nhân viên cửa hàng thấy vậy như thể vừa nhìn thấy mặt trời mọc

lúc hùng đông, vội vàng nói vun vào, "Tiên sinh, phu nhân của ngài quả thực rất tinh tường."

Lạc Tranh vừa nghe, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó mới có chút phản ứng. Đang định lên tiếng giải thích thì Louis Thương Nghiêu đã lên tiếng lấn át hết thầy, "Đem trang phục trong cửa hàng tất cả các kiểu dáng mỗi loại đóng gói hai bộ."

Tâm tình của hắn lúc này thật sự rất tốt, cho nên sinh ý của cửa hàng này mới phát như vậy, một câu "phu nhân của ngài" đã khiến hắn quên hết tất cả...

A...

Tất cả nhân viên trong cửa hàng đều ồ lên, sau đó là thái độ hưng phấn tột cùng. Toàn bộ kiểu dáng đều muốn đóng gói hai bộ? Trời ơi! Bọn họ hôm nay sẽ đạt doanh thu kinh người. Chỉ tiếc là tiệm của họ không bán trang phục nữ. Nếu không vị tiên sinh này chẳng những sẽ mua hết toàn bộ mà ngay cả đến đồ trang sức cũng mua sạch, vậy thì kim ngạch buôn bán sẽ càng đạt kỳ tích.

"Vâng, vâng, hai vị tiên sinh xin chờ một chút, chúng tôi lập tức đóng gói. Ngài xem, có cần...."

Louis Thương Nghiêu không đợi cô nhân viên nói xong, cầm lấy giấy bút, ký và ghi địa chỉ biệt thự...

Nhân viên cửa hàng đưa mắt nhìn địa chỉ căn biệt thự mà níu cả lưỡi. Ở khu cao cấp như vậy, thảo nào...

Vài nhân viên khác vội vã đóng gói trong phục rất nhanh chóng.

Liệt đi tới bên sofa ngồi xuống, dựa vào lưng ghế nhìn Louis Thương Nghiêu...

"Anh, anh muốn mua những thứ này về làm hàng mẫu sao? Cho dù vậy, cũng không cần khoa trương như thế chứ!"

"Em không hiểu đâu!" Sắc mặt xám xịt của Louis Thương Nghiêu lúc mới vào đã hoàn toàn biến mất, bộ dạng nhàn nhã tự đắc cũng ngồi xuống, nhìn thoáng qua Lạc Tranh nói, "Tiệm này buôn bán rất khá, xem như chiếu cố cho họ."

Lạc Tranh nhìn ánh mắt đầy tà mị của hắn, trừng mắt nhìn lại một cái, khẽ lên tiếng, "Bệnh thần kinh!"

Louis Thương Nghiêu nghe được nhưng cũng không để tâm, chỉ vô thức nở nụ cười vui vẻ...

Liệt thấy thế, lười biếng nói, "Em thấy, không phải là tiệm này kinh doanh tốt mà là nhân viên ở đây biết cách nói chuyện...."

Louis Thương Nghiêu ha ha cười một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Đi dạo suốt một ngày, thật may là Lạc Tranh đi giày đế bằng, nếu không hai chân nàng sẽ đau nhức đến không nhắc nổi lên. Hôm nay quả thực là một ngày mua sắm điên cuồng, các loại trang phục được đưa đến biệt thự nói không chừng có thể chất kín một căn phòng.

Mua sắm xong xuôi, Liệt đột ngột nảy ra ý tưởng dẫn họ đến một khu đồ ăn vặt bí mật của cậu ta. Có lẽ đây là nơi trước kia Liệt vẫn thường đến, nhưng quả thật hương vị các món ăn nơi này so với những nhà hàng cao cấp kia không hề thua kém.

Đêm xuống, hết thấy sự ồn ào náo nhiệt đều tạm lắng...

Lạc Tranh mệt mỏi ngâm mình trong bồn tắm lớn, mặc dù bồn tắm trong phòng khách không bằng với phòng ngủ chính nhưng so với tiêu chuẩn bình thường đã vượt mức rất nhiều, cơ hồ còn có thể bơi ở trong đó...

Bởi bị dị ứng phấn hoa nên Lạc Tranh không dám dùng hoa tươi thả vào bồn tắm mà thay bằng những loại hương liệu khác. Đổ một ít hương liệu vào nước tắm có thể giúp xoa dịu tâm tình mệt mỏi, làm da dẻ mềm mại và giúp tinh thần được thư thái...

Những hương liệu này đều do Lưu Ly điều chế riêng cho nàng. Có lẽ trên đời này chỉ có Lưu Ly mới biết rõ công việc của nàng căng thẳng và gấp rút tới mức nào. Cho nên mỗi loại hương liệu được đặc chế đều có công hiệu phù hợp, có thể điều tiết lại sự cân bằng cho cơ thể nàng.

Hương thơm dịu nhẹ quanh quẩn trong làn hơi nước mờ ảo nơi bồn tắm, mùi hương ưu nhã khiến tinh thần Lạc Tranh dần được thả lỏng. Nàng vẫn biết đi dạo phố một cách điên cuồng như vậy kết cục sẽ rất thảm, ít nhất sẽ khiến toàn thân nàng đau nhức rã rời. Nhưng lúc này, được ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, dưới tác dụng

thư giãn của hương liệu thực sự rất thoải mái khiến nàng không tự chủ được mà nhắm đôi mắt lại. Dần dần, một cảm giác buồn ngủ xông tới...

Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy có hai bàn tay đang chạy trên thân thể mình, nhẹ nhàng nhưng nóng bỏng, thậm chí nhiệt độ còn nóng hơn cả nước trong bồn tắm. Vô thức co người lại, liền đó một giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai nàng, đủ để trấn an tinh thần đang hoảng hốt...

"Đừng sợ, là anh..."

Lạc Tranh khẽ "uhm" một tiếng, rồi hoàn toàn buông lỏng tâm trạng của mình. Nàng đã quá mệt mỏi, lại nghe thấy thanh âm quen thuộc nên đương nhiên sự phản kháng trong tiềm thức sẽ hoàn toàn tan biến, khiến nàng càng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hạ thân như đang dựa vào một pho tượng ấm áp, có chút cứng rắn nhưng lại rất an toàn cùng thoải mái. Vô thức điều chỉnh lại tư thế, nàng dường như đã quên mất mình đang ở trong bồn tắm thì lại cảm nhận được nơi đầu vai mình có một lực nhỏ ấn xuống, nhẹ nhàng xoa nắn, hóa giải sự đau nhức trên thân thể, làm cho nàng trong lúc mơ hồ cảm thấy như mình đang chìm vào giấc mơ vậy.

Nhìn Lạc Tranh say ngủ trong ngực mình, Louis Thương Nghiêu không khỏi bật lên tiếng cười khế. Xem ra nàng thật sự mệt muốn chết rồi, nếu không sao có thể ngoan ngoãn để cho hắn bước vào bồn tắm như vậy chứ?

Hôm nay trong phòng thử đồ, hắn đã nói rất rõ ràng, muốn nàng tối nay quay trở lại phòng ngủ chính. Nhưng mà đến tận giờ này, hắn nhìn trái nhìn phải cũng không thấy bóng dáng nàng đâu, nên mang theo tâm trạng có chút không vui bước vào phòng khách. Hắn vốn nghĩ sẽ nhắc cho nàng nhớ nên làm gì, chỉ là không ngờ tới lại được chứng kiến khung cảnh khiến hắn suýt trào máu mũi.

Lạc Tranh lúc đó đang nghiêng đầu nằm dựa vào thành bồn tắm. Bởi không hề có cánh hoa rắc trong bồn tắm che lấp cho nên thân thể mềm mại của nàng hoàn toàn lộ ra trong mắt hắn. Sự không vui

trong lòng Louis Thương Nghiêu trong nháy mắt chuyển thành sự kích thích cao độ, làm cho tâm tình vốn không an tĩnh của hắn lại càng thêm bồn loạn.

Cũng phải đến nửa tháng rồi!

Louis Thương Nghiêu thật sự cảm thấy kính nể chính bản thân mình, trong khoảng thời gian đó hắn hoàn toàn tiết chế dục vọng. Nguyên nhân chỉ có một, chính là sợ làm tổn thương nàng. Nhưng xem tình hình hôm nay thì thấy khí lực của nàng đã mười phần hồi phục, sẽ không còn bất kỳ ảnh hưởng nào. Hơn nữa, mỗi ngày kiểm tra miệng vết thương cho nàng, hắn biết vết thương đã lành hẳn.

Hắn không thể đợi thêm nữa, một khắc cũng không muốn đợi.

Lúc đầu vốn chỉ muốn ôm nàng ra khỏi bồn tắm, nhưng khoảnh khắc mà hắn chạm vào da thịt nàng, ngón tay bắt đầu trở nên tham lam. Hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại thoải mái kề sát vào bàn tay hắn, hơi thở mềm mại kích thích lòng bàn tay khiến hắn cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, trực tiếp cởi bỏ áo choàng tắm, đem nàng ôm vào ngực.

Trông vẻ mặt nàng lúc này vô cùng mê người, nhất là khi vẻ cứng cõi đã hoàn toàn bị rũ bỏ...

Cảm nhận bầu ngực mềm mại căng tròn của nàng trong lòng bàn tay là một cảm giác rất thoải mái. Louis Thương Nghiêu vốn không phải là mẫu đàn ông thích kiềm chế dục vọng, hơn nữa gần đây phải kìm nén khiến hắn lúc này không có cách nào buông tay. Dục vọng dưới hạ thân hắn càng rục rịch muốn trỗi dậy mạnh mẽ hơn, thường thức thân thể mềm mại của nàng bị hơi nước nóng làm cho ửng hồng khiến bàn tay đang vuốt ve bả vai nàng bắt đầu không chịu an phận mà chạy loạn...

Mái tóc dài ướt đẫm có chút rối rủ xuống gương mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ, đầu nàng hơi ngửa lên, kề vào bả vai rộng lớn của hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng thở dốc, hơi thở thơm ngát như lan khiến hắn say mê, phần lưng ngọc ngà dựa sát vào bộ ngực cường tráng của hắn, bầu ngực đầy đặn khẽ lộ ra khỏi mặt nước, lộ ra vẻ ửng hồng đầy quyến rũ. Phong tư của Lạc Tranh lúc này hoàn toàn nhen

nhóm dục hòa đang ẩn nhẫn trong người Louis Thương Nghiêu bấy lâu nay.

Người phụ nữ trong ngực quá đẹp, đẹp đến mức hẳn không thể tự kiềm chế. Hẳn trước giờ chưa từng tỏ ra là chính nhân quân tử gì, nhất là khi đối mặt với người phụ nữ mà hẳn yêu thương. Khẽ đưa bàn tay to lên, đem cả người nàng ôm vào lòng. Thân thể Lạc Tranh tựa như một đóa trẻ nhẹ tênh khiến hẳn rất dễ dàng ôm nàng đặt ngồi lên trên đùi mình...

Dã thú giữa hai chân hẳn đã thức tỉnh và bắt đầu trở nên điên cuồng, càng lúc càng trở nên nóng bỏng. Dưới sự thúc đẩy của làn nước ấm áp trong bồn tắm càng khiến hẳn dễ dàng tận hưởng cảm giác mềm mại từ phần mông tròn trịa của nàng.

Louis Thương Nghiêu bất giác nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Tranh. Đó là một ngày cánh hoa đào bay đầy trời, bộ trang phục công sở ôm sát tôn lên từng đường cong đầy hấp dẫn trên thân thể nàng. Nhìn theo những cánh hoa bay bay, ánh mắt hẳn cũng dần rơi vào phần ngực hấp dẫn của nàng. Có lẽ, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Tranh, hẳn đã nảy sinh cảm giác với nàng rồi.

Cảnh đẹp trước mắt không cách nào diễn tả bằng từ ngữ, Louis Thương Nghiêu chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng đang khống chế bản thân từ trên xuống dưới. Vết sẹo trên lưng nàng đã mờ dần đi, không lâu nữa sẽ khôi phục lại làn da tuyết trắng như ngọc, mịn màng như trứng gà bóc...

Louis Thương Nghiêu đương nhiên không thể nào cưỡng lại được sự cám dỗ trước mắt, cảm giác tội lỗi nhanh chóng biến thành hành động, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng tham lam không ngừng liếm, mút, gặm cắn từng tấc da thịt của nàng. Bàn tay khẽ tăng thêm sức xoa nắn phần mông tròn trịa của nàng, cũng không hề lo lắng sẽ làm tổn thương mỹ nhân trong ngực bởi lực tay lớn đến mấy cũng sẽ được làn nước ấm áp hóa giải phần nào sự tác động.

Một bàn tay mang theo lửa nóng nắm lấy eo lưng nàng, bàn tay còn lại không ngừng xông phá khắp thân thể mềm mại, lướt trên từng đường cong mê người của Lạc Tranh.

"Uhm..." Tiếng kêu khe khẽ của Lạc Tranh khiến Louis Thương Nghiêu suýt chút nữa mất khống chế. Nàng chậm rãi mở ra đôi mắt đẹp, lại cảm thấy có chút hỗn loạn cùng mơ hồ, toàn thân không còn tí sức lực nào. Dưới sự tác động của nước nóng trong bồn khiến thân thể mềm mại đã sớm ửng hồng, lại thêm bàn tay dịu dàng không ngừng lướt trên từng tấc da thịt nhạy cảm khiến toàn thân nàng nổi lên từng trận tê dại.

"Đừng..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy có gì đó là lạ, một cảm giác bối rối cực độ ập tới, lại thêm cảm giác thoải mái trên thân thể khiến nàng còn tưởng mình đang nằm mơ.

"Bé ngoan, đừng sợ..." Thanh âm trầm khàn kề sát vành tai nhỏ bé của nàng, ngọt ngào tựa tiếng thụ cầm Hy Lạp cổ, khiến cho hàng lông mày thanh tú đang chau lại dần buông lỏng...

Dáng vẻ kiều mỹ của nàng thực sự rung động lòng người, hàm răng ngọc khế cắn lên làn môi đỏ mọng, mang theo vẻ quyến rũ đầy phong tình.

Louis Thương Nghiêu không thể không thừa nhận, dù cho có là một kẻ đầu gối, giờ phút này cũng sẽ tan chảy.

Nửa mộng nửa thực, Lạc Tranh chậm rãi mở ra đôi mắt, cách làn hơi nước mờ mịt, nàng lơ mơ trông thấy một gương mặt quen thuộc với nét cương nghị cùng dịu dàng tràn ngập...

Louis Thương Nghiêu thấy bộ dạng nàng tựa như thiên sứ lạc đường, nhin không được khẽ bật cười, cúi xuống đặt lên làn môi kiều diễm của nàng một nụ hôn ướt át. Lạc Tranh chỉ cảm thấy hơi thở này có chút quen thuộc, liền ngừng giãy dụa, khẽ hé mở hàm răng nghênh đón nụ hôn nóng bỏng...

Chương 122: Làm sao để cứu vớt trái tim lầm lạc? (18+)

Trong phòng tắm, mùi hương dịu nhẹ quanh quẩn trong không khí, nung theo nhiệt độ mỗi lúc một tăng dần thấm thấu trong từng phần tử nước. Lúc này, ngay cả từng hơi thở cũng tràn ngập mùi vị ám muội.

Thân thể đàn ông cao lớn dựa vào thành bồn tắm, người phụ nữ trong ngực hắn xinh đẹp như một chú thỏ trắng, vô thức vùi mình vào khuôn ngực rắn chắc rộng lớn. Làn da màu đồng của hắn càng làm nổi bật làn da trắng muốt của nàng, tạo nên một khung cảnh cực kỳ kích thích thị giác. Người phụ nữ này quả thật mang theo sự cám dỗ đầy ma quỷ. Nàng khẽ ngửa đầu, mặc cho vòng tay trắng kiện của hắn quẩn vòng quanh eo mình, mặc cho bàn tay hắn tùy ý vuốt ve...

"Uhm..." Phần lưỡi thơm tho mềm mại bị một lực mạnh mút vào, dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng của Louis Thương Nghiêu, dưới nụ hôn thâm tình đầy nóng bỏng của hắn, Lạc Tranh dần quên hết mọi thứ, quên mất đây không phải là giấc mơ. Thân thể nàng không khỏi dâng lên từng hồi tê dại, cảm giác bất an cũng dần tan biến.

Một lúc lâu sau, khẽ buông tha cho đôi môi căng mọng đã sưng đỏ của nàng. Louis Thương Nghiêu bắt đầu cúi xuống, động tác vô cùng dịu dàng khiến cho Lạc Tranh khẽ bật lên một tiếng rên khẽ, chậm rãi nhắm đôi mắt lại, dường như đang chuyên tâm tận hưởng sự dịu dàng của hắn.

"Uhm..." Thân thể nhạy cảm dưới sự tấn công của hắn khẽ run lên, nụ anh đào trên bầu ngực tròn đầy đặn bị Louis Thương Nghiêu ngậm vào trong miệng, từ nhẹ đến mạnh liên tục mút vào, rồi lại gặm cắn khiến cho Lạc Tranh cảm thấy như linh hồn của mình bị rút ra khỏi thân thể, tự do phiêu đảng.

Hiếm khi có dịp Lạc Tranh nhu thuận thế này. Dáng vẻ mềm mại

vô lực của nàng khiến Louis Thương Nghiêu càng thêm khó kìm chế, dục vọng đã sớm căng cứng của hắn đã không có cách nào dịu lại, động tác từ ôn nhu nhẹ nhàng dần biến thành điên cuồng, hắn không còn có thể khống chế bản thân nữa mà há miệng như ngậm lấy cả nửa bầu ngực căng tròn của nàng, say mê vùi đầu vào khe rãnh mê người....

Bàn tay to cũng không chịu yên vị, thành thực trượt vào giữa hai chân nàng, tận tình vuốt ve, tận hưởng...

Không giống với những lần tiếp xúc trước kia, bầu ngực trắng trẻo của Lạc Tranh không ngừng bị lực mạnh mút vào, thân thể càng lúc càng bị kích thích một cách rõ rệt, nàng chỉ cảm thấy đầu óc bị rút trống rỗng, cảm giác tê dại nhanh chóng lan khắp toàn thân. Nàng đã sớm quên mất đây là giấc mộng hay là thực tế, chỉ biết mình hiện giờ rất an toàn, rất thoải mái, tiếng kêu khẽ đầy phấn khích không cách nào tiết chế bật ra khỏi cổ...

"A..." Sự ản nhẫn khi chìm trong giấc mộng cuối cùng cũng được phóng thích, tiếng kêu yêu kiều của nàng bắt đầu lớn dần khiến Louis Thương Nghiêu nghe thấy mà máu trong người như muốn sôi trào, càng tăng thêm lực mạnh mẽ cắn mút.

Tiếng thở dốc dồn dập dần thay thế cho tiếng ngân nga yêu kiều, cảm giác bay bổng vẫn còn chưa dứt, Lạc Tranh lại cảm thấy phần hông mình được nhẹ nhàng nâng lên, chậm chậm đưa về phía trước, một cảm giác nóng bỏng cùng cứng rắn đầy quen thuộc khẽ phác thảo từng đường nét cơ thể nàng, khiến Lạc Tranh không thể kìm nén những tiếng rên rỉ mê hồn...

Bên tai nàng là hơi thở đàn ông nóng hổi cùng những lời thì thầm bằng giọng trầm khàn quyến rũ đã dần trở nên đục ngầu như thể một con mãnh thú bị vây hãm đã lâu không cách nào đè nén khát vọng trong lòng.

Mơ mơ màng màng một hồi, rốt cục Lạc Tranh cũng tỉnh táo lại, mở ra đôi mắt lại nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập dục vọng của Louis Thương Nghiêu, ngay cả ánh mắt hắn cũng mang theo ham muốn ghê người, khiến cho nàng hoảng sợ hét thành tiếng, theo phản xạ

đẩy mạnh hẳn ra, trốn vào một góc bồn tắm, trừng mắt nhìn người đàn ông cách đó không xa...

Nàng vốn cho rằng mình vừa nằm mơ, không ngờ tới lại là sự thật. Louis Thương Nghiêu đang dựa vào thành bồn tắm, thân thể trần trụi cao lớn rắn rỏi như những người mẫu hàng đầu, đôi mắt đen thẳm của hắn mang theo sức hút mê người, khiến người ta như đắm chìm trong đó. Ánh mắt đó mang theo sự mê luyến cực độ không hề chớp mà nhìn nàng, từng giọt mồ hôi dọc theo quai hàm hắn chảy xuống cổ, tạo thành một hình ảnh vô cùng tiêu sái cực kỳ hấp dẫn, một bầu không khí ám muội không ngừng đầu độc tinh thần nàng.

"Anh..." Lạc Tranh rốt cục cũng lấy lại tinh thần, giận dữ chỉ vào hắn, "Ai cho anh vào đây?"

Câu hỏi này quả thực có chút buồn cười. Nàng cùng hắn trần trụi ngâm mình trong bồn tắm, thân thể của hắn lại phản ánh rất rõ ràng dự vọng bản thân, vậy mà nàng còn ngỡ rằng mình đang nằm mộng? Thật sự mà nói, mỗi lần nhìn thấy hắn trong bộ dạng thế này, nàng đều không thể tự chủ mà nghĩ rằng, điều kiện của hắn tốt như vậy, hà cớ gì cứ phải làm khó một người như nàng?

Louis Thương Nghiêu bất đắc dĩ cười nhẹ, không khó nhận ra dáng vẻ hắn có chút uể oải, đứng dậy vươn vai nói, "Khẩn trương như vậy làm gì chứ? Em sớm đã là người của anh rồi?"

"Đi ra ngoài!" Lạc Tranh tức giận quát lên.

"Anh nói rồi, đêm nay em phải về phòng ngủ chính..."

"Đi ra ngoài!" Nàng lạnh lùng ngắt lời của hắn, hô hấp nơi ngực cũng trở nên gấp rút.

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng hồi lâu, rồi cũng như mong muốn của nàng, không hề tiến lên ép buộc nàng mà khẽ cong môi, không nói lời nào, đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm.

Bọt nước dọc theo thân hình rắn chắc của hắn rơi xuống, khiến thân thể trần trụi của hắn càng lộ rõ. Hắn đưa tay kéo lấy khăn tắm quấn ngang hông, đem dã thú đã sớm dựng đứng che đi, chỉ còn lại làn da lấp lánh bọt nước đầy vẻ cuồng dã mị hoặc.

Nhìn xem bóng lưng của hắn biến mất sau cánh cửa, Lạc Tranh

rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn những dấu vết bị hấn lưu lại nơi ngực, tâm tình nàng không khỏi trùng xuống. Nếu như sự gặp gỡ giữa nàng và hấn là duyên phận thì ắt hẳn đây chính là mối nghiệt duyên...

Gần đây, quả thực nàng có ý tránh né hấn. Dù có tình tảo thế nào thì tình yêu cũng sẽ khiến con người ta trở nên choáng váng. Cho dù nàng suy nghĩ kĩ càng thế nào, hạ quyết tâm lớn đến thế nào thì chỉ cần mỗi lần hấn dịu dàng giúp nàng bôi thuốc thì mọi nỗ lực để mong trái tim trở nên băng giá lại trở nên vô dụng.

Nàng biết rõ sự tức giận của mình không phải bởi vì hấn làm tổn thương thân thể nàng mà vì hấn làm tổn thương trái tim nàng. Vừa nghĩ tới cô gái xuất hiện trong phòng làm việc của hấn, lại còn vị hôn thê của hấn, nàng sẽ cảm thấy hít thở khó nhọc, cảm thấy như muốn khóc. Nàng nên học cách khôn ngoan hơn, không phải sao? Chỉ là, giả bộ cứng rắn là một việc làm quá mức cực khổ, rõ ràng yêu lại phải giả vờ không yêu, thật sự rất đau khổ...

Đem chiếc váy ngủ sạch mặc vào, Lạc Tranh có chút vô lực bước ra khỏi phòng tắm. Vừa mở cánh cửa phòng ngủ, lập tức nàng hét lên thành tiếng...

"A..."

Theo tiếng hét chói tai này, ánh mắt nàng cũng đầy vẻ khiếp sợ cùng kinh ngạc.

"Sao anh vẫn còn ở đây? Ra ngoài! Đi ra ngoài!" Mấy giây sau, với vẻ mặt kinh hoàng thất sắc Lạc Tranh giơ tay chỉ vào người đàn ông đang nằm trên giường, nói năng có chút lộn xộn.

So với bộ dạng thất sắc của Lạc Tranh, vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu lại vô cùng nhàn nhã, hấn khẽ nghiêng người dựa vào đầu giường, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh rồi bật cười, nụ cười không chút kiềm chế, mang theo bộ dạng tà mị điển hình.

"Đêm nay anh ngủ ở đây!" Hấn mờ miệng, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần ngạo ý.

Gì chứ?

Lạc Tranh chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nhìn nụ cười không

chút hào ý của hắn cùng ánh mắt lộ rõ ý đồ đen tối, trái tim nàng cũng theo nụ cười của hắn mà khẽ run lên, bàn tay nhỏ bé vô thức nắm lại, nàng đang cố gắng để lấy lại sự tỉnh táo. Một lúc lâu sau, vẻ bất an đã được trấn định lại đôi chút, nàng lạnh lùng nhìn hắn...

"Nếu anh đã thích căn phòng này như vậy, được rồi, tôi đi!". Nói xong, nàng lập tức xoay người đi về phía cửa.

Ngón tay Lạc Tranh vừa mới chạm vào tay nắm cửa, liền đó cảm thấy cả người hơi ngửa ra sau, thân thể bị người đàn ông phía sau ôm bổng lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị ném lên chiếc giường lớn êm ái.

"A..." Trái tim nàng gần như nhảy lên tận cổ, ngồi dậy liền tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang nở nụ cười xấu xa với nàng.

"Louis Thương Nghiêu, tôi không rảnh để điên khùng cùng anh"

"Điên khùng?" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, cúi người xuống, tiến lại gần nàng, "Chúng ta chỉ làm việc mà những người yêu nhau vẫn làm mà thôi."

"Anh..." Lạc Tranh có thể nhận rõ được dự vọng đang tràn ngập trong mắt hắn, khẽ co người lại lùi về phía sau, giận dữ nói, "Hạ lưu!"

Vừa nói dứt lời, chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng đã bị bàn tay hắn giữ lấy, khiến nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm đầy ý cười của hắn.

"Chuyện anh muốn làm với em còn hạ lưu hơn nhiều"

"Anh...biến thái!" Lạc Tranh nổi giận đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn siết lại thật chặt, liền đó đẩy nàng ngã xuống giường, mà thân hình cao lớn của hắn cũng nhanh chóng bao phủ thân hình nhỏ bé của nàng, dùng ánh mắt rừng rực như lửa nhìn chăm chăm vào thân thể xinh đẹp dưới thân.

Mái tóc đen dài của Lạc Tranh có chút rối xõa trên gối, vàng trán trắng mịn như bạch ngọc cùng với hai hàng lông mày cong cong, lông mi thật dài, đôi mắt to tròn, chiếc mũi xinh đẹp thẳng tắp có chút kích động, dưới chiếc mũi dọc dừa là cái miệng anh đào nhỏ nhắn,

đôi môi đỏ mọng khiến người ta nhìn vào đã muốn hôn cùng gặm cắn, ngũ quan cân đối xinh đẹp, da thịt mềm mại nhẵn mịn, đúng là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn.

Trước một vẻ đẹp như vậy, Louis Thương Nghiêu đương nhiên không thể buông tay, ánh mắt tà mị của hắn dọc theo gò má mịn màng của nàng chậm rãi dời xuống, mang theo dục hỏa nóng bỏng, chỉ riêng ánh mắt này cũng đủ khiến người ta phải khuất phục...

Thân thể trắng muốt cùng bầu ngực tròn của Lạc Tranh được bao bọc bởi chiếc váy ngủ đầy tinh tế. Toàn thân nàng trắng muốt toát ra mùi hương cam thảo đầy mê người, lại thêm bầu ngực hấp dẫn như ẩn như hiện cùng với khe rãnh mê người càng kích thích sự tưởng tượng của Louis Thương Nghiêu đến tận cùng. Nương theo hô hấp mỗi lúc một khẩn trương của hắn, bầu ngực của nàng cũng không ngừng rung động, phập phồng, lờ mờ hiện lên dưới làn váy ngủ.

Bởi sự giã dụa lúc trước nên vạt áo ngủ của nàng cũng đã hé mở, lộ da một phần da thịt trắng trẻo mịn màng. Thân hình mảnh mai, đùi ngọc thon dài trắng mịn thật sự khiến người ta mê mẩn tâm hồn. Hết thấy những thứ đó đều kích thích mãnh liệt dục vọng nguyên thủy của đàn ông, khiến Louis Thương Nghiêu không thể kiềm chế mà đem người phụ nữ dưới thân mình giữ chặt lại, một bàn tay to khỏe vuốt ve gương mặt nàng, thành công kích thích khiến thân thể nàng khẽ run lên, mà hắn cũng hài lòng nở nụ cười nhẹ.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng lướt trên thân thể mềm mại của nàng, từ từ dời xuống phía dưới, lướt qua phần cổ thon, bàn tay to ấm áp dừng lại trên gò ngực mềm mại nhô cao, lực tay của hắn rất nhẹ nhàng, khiến cho Lạc Tranh không khỏi run lên từng hồi.

"Thân thể của em vĩn vĩn vẫn thành thật nhất. Rõ ràng cũng khát vọng anh, vậy mà còn mạnh miệng đẩy anh đi." Một Louis Thương Nghiêu lão luyện tình trường đầy kiên nhẫn cách làn váy ngủ vuốt ve bầu ngực mềm mại tròn đầy của Lạc Tranh, vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ.

Mặc dù cách một lớp váy ngủ, hắn vẫn có thể cảm nhận được hai núm hồng đáng yêu trên ngực nàng đang dần dần nhô lên theo sự vuốt

ve đầy ngẫu hứng của bàn tay hấn. Louis Thương Nghiêu cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự tức giận của nàng, cảm nhận hô hấp từ cái mũi dọc dừa xinh đẹp càng lúc càng dồn dập, gương mặt xinh đẹp cũng bắt đầu đỏ bừng lên, đôi tay ngọc cũng bắt đầu vịn lại vì khó chịu...

Hấn khế cong môi cười, gương mặt lộ rõ sự hài lòng cùng vui vẻ.

"Thả tôi ra..." Thân thể Lạc Tranh quả thực không thể chống đỡ nổi sự khiêu khích của hấn mà không ngừng run rẩy. Hơn nữa, thân thể của nàng đều do một tay hấn khai phá, hấn biết rõ từng điểm mẫn cảm trên thân thể nàng, nhanh chóng khơi dậy cảm giác mãnh liệt đầy quen thuộc như dòng nước xiết cuốn lấy toàn thân nàng, khiến nàng đầy thống khổ cố lắc đầu. "Anh không thể làm vậy...Liệt vẫn đang ở đây..."

"Nơi này cách âm rất tốt..." Bàn tay Louis Thương Nghiêu liền chui vào trong váy ngủ của nàng, đem tới từng hồi nóng bỏng trên làn da nhạy cảm, khiến cho thân thể Lạc Tranh lại run lên từng hồi. Hấn cười nhẹ, thân thể to lớn khế đè xuống thân hình mềm mại của nàng, cúi đầu, kề sát môi nàng thì thầm, "Cho dù nghe được thì có sao? Liệt cũng đã là người trưởng thành, đương nhiên hiểu rõ chúng ta đang làm cái gì. Huống chi Liệt từ khi mười mấy tuổi cũng đã hưởng thụ cảm giác như vậy."

Bàn tay lão luyện của hấn lại bắt đầu chạy trên thân thể mềm mại của nàng, chỉ là lúc này tránh đi phần ngực căng tròn cùng hoa viên bí mật của nàng, thành công khiến cho Lạc Tranh thở dốc từng hồi. Đôi mắt đẹp của nàng dần trở nên mờ mịt, hai chân khó chịu khế co lại. Chứng kiến khung cảnh như vậy, Louis Thương Nghiêu cũng khó có thể kìm chế hơn nữa, điên cuồng vùi đầu vào ngực nàng mà hít lấy mùi hương thơm ngát. Lạc Tranh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, gò má xinh đẹp đỏ ửng lên...lơ đãng nhớ lại những lần hấn mang đến cảm giác ngây ngất cho nàng, lý trí của nàng mách bảo phải khôi phục lại sự tỉnh táo, đôi bàn tay nhỏ bé cũng nỗ lực chống lại dục hoả đang tràn ngập thân thể hấn. Liều mạng cố lùi về đằng sau, không để cho hấn chạm vào người nàng thêm một chút

nào nữa...

"Buông ra, váy ngủ của tôi bị anh kéo hư hết!" Lạc Tranh thở hổn hển lên tiếng, sợ hãi trong lòng không ngừng dâng lên> Đừng như vậy nữa. Nếu còn tiếp tục như vậy, trái tim nàng sẽ tiếp tục chìm đắm mất...

"Đem nó cởi ra không phải được rồi sao?" Louis Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa, vừa nói bàn tay cũng không hề nhàn rỗi mà lập tức hành động. Mỗi lần cởi bỏ một nút trên váy ngủ của nàng, hấn lại cúi xuống vừa liếm vừa hôn lên từng tấc da thịt lộ ra đó.

"Đừng...đừng chạm vào tôi..." Hai tay Lạc Tranh chống vào thành giường, sống lưng cũng trở nên cứng đờ, chịu trận từng nụ hôn nóng rực của hấn không ngừng khiêu khích làn da sau lưng nàng.

"Đừng ngăn cản anh, anh không muốn phải cưỡng bách em". Bàn tay to đang dò xét sau lưng nàng dần vòng qua phía trước, true trọc nụ hồng đã sớm cứng lên như chờ đợi sự yêu thương của hấn.

Thân thể Lạc Tranh khẽ run lên bởi lời nói của hấn và bởi cả động tác của hấn...

"Anh xin lỗi..." Louis Thương Nghiêu dễ dàng nhìn thấu nỗi sợ hãi tận đáy lòng nàng, cúi đầu xuống hôn lên lưng nàng từng nụ hôn dài triền miên, "Anh không nên đoạ em như vậy, nhưng mà, tha thứ cho anh, anh thực sự không tìm lòng được."

Lời của hấn thực khiến cho người ta phải sợ hãi, nhưng cũng không khó để nhận ra đó là những lời nói chân thành từ tận đáy lòng. Trái tim Lạc Tranh theo từng lời nói của hấn cũng đập rộn lên, rốt cục không cách nào kìm chế tâm tình dưới sự dịu dàng của hấn. Giờ khắc này, nàng muốn khóc, thật sự muốn khóc...

Chỉ có chính nàng mới biết được, nàng muốn tháo bỏ lớp nguy trang này xuống cỡ nào, chỉ muốn ôm chặt lấy hấn, chỉ muốn vùi vào ngực hấn khóc thật lớn, chỉ muốn hỏi hấn một câu xem rốt cuộc hấn yêu công chúa nhiều hơn hay yêu nàng nhiều hơn?

Một người đàn ông như vậy, nàng có thể chờ mong điều gì? Có thể yêu cầu cái gì? Một người ở địa vị cao như hấn, dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể với tới, không cách nào duy trì niềm hy

vọng xa vời đó...

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu đâu hiểu được nội tâm của Lạc Tranh có nhiều sự đè nén như vậy, lại thấy nàng ngừng giãy dựa mà cảm thấy mừng rỡ, bàn tay lại bắt đầu chạy loạn trên thân thể nàng, nhẹ nhàng gặm cắn vành tai nhạy cảm, "Cho anh đi, anh rất nhớ hương vị của em."

Từng ngón tay Lạc Tranh khẽ run rẩy, không biết cự tuyệt hay nên hòa cùng hẳn. Nàng khẽ nghiêng đầu nhìn về phía hẳn, lại bị hẳn tham lam hôn lên đôi môi đỏ mọng, không ngừng gặm cắn.

Bàn tay nhỏ bé chống đỡ lồng ngực hẳn dần mất đi khí lực, mặc cho hơi thở nam tính của hẳn hoàn toàn bao phủ lấy toàn thân nàng.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy thân thể có chút lạnh, bên tai vang lên tiếng nút áo văng tung tóe dưới sàn nhà...

Thế nhưng...

Vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu có chút tái nhợt và khó tin...

"Váy ngủ gì mà nhiều nút thế này? Rõ ràng là muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!" Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Tranh, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi nói, bàn tay cũng đem váy ngủ trên người nàng thô lỗ xé tan tành rồi ném đi.

Nhìn bộ dạng khó chịu của hẳn, sự né tránh lúc đầu của Lạc Tranh dần tan đi. Lúc này, nàng còn có chút không nhịn được mà muốn cười giễu hẳn. Có lẽ, chỉ có ở trên giường, nàng mới có thể cảm nhận được tình cảm chân thực trong đáy mắt hẳn. Chỉ là tình cảm này có phải là tình yêu hay không? Phụ nữ vĩnh viễn vẫn cứ mâu thuẫn như vậy, vừa muốn tìm hiểu ngọn nguồn, lại sợ kết quả sẽ khiến mình thất vọng...

"Đùng trách anh thô lỗ, tại nó hành hạ anh quá!" Louis Thương Nghiêu thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, còn tưởng sự thô lỗ của hẳn đã dọa nàng sợ, vội vàng giải thích...

"Có trời biết, anh muốn em đến sắp phát điên rồi!"

Trái tim Lạc Tranh theo câu nói này bỗng dâng lên một hồi đau đớn, tựa như có thứ gì đó vừa vỡ vụn ra vậy. Khẽ chớp mắt, hàng

lông mi dài cong vút che đi nét u uất trong đôi mắt đẹp, nàng yếu ớt cất tiếng, "Thứ anh muốn chỉ là...thân thể của tôi?"

Nàng nên cảm thấy may mắn hay bi ai đây? Thứ hấp thích chỉ là thân thể nàng, không phải sao? Có bao nhiêu phụ nữ vẫn luôn hy vọng dùng thân thể để trói chặt người đàn ông như hắn. Chuyện này, có thể nói là một sự thành công, nhưng trong mắt nàng, nó lại bi ai đến cực điểm.

Lời nói của nàng mang theo sự ai oán vô tận, từng lời như những mũi kim nhọn đâm vào trái tim Louis Thương Nghiêu đau nhói. Hắn không trả lời ngay lập tức, mà dịu dàng xoay khuôn mặt nhỏ bé của nàng lại, đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy, rồi nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thâm tình...

"Nếu như anh nói không phải như vậy thì sao?" Đôi mắt đen thẳm của hắn ánh lên sự chân thành...

Hồ hấp của Lạc Tranh liền trở nên gấp gáp, đôi mắt đẹp cũng mở lớn...

"Lạc Tranh!" Louis Thương Nghiêu nhìn thẳng vào đôi mắt nàng bằng một vẻ rất nghiêm túc, giọng nói của hắn cũng cực kỳ kiên định...

"Nếu như anh nói, anh không chỉ nhớ thân thể của em, mà còn cả con người em nữa thì sao?" Hắn lại lập tức hỏi lại, "Vậy còn em thì sao? Trong lòng em, có nhớ đến anh hay không?"

"Không..." Trái tim Lạc Tranh như muốn vọt khỏi lồng ngực, một cảm giác vui sướng khó nói thành lời không ngừng dâng lên, nhưng cũng có một cảm giác như muốn trốn chạy. Hai loại cảm giác này không ngừng đan xen khiến nàng cảm thấy rất khó chịu...

"Đừng trốn tránh, nhìn vào mắt anh đi!" Louis Thương Nghiêu dường như cũng có chút khấn trương, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại một lần nữa, giọng nói có chút mệnh lệnh không cho phép nàng trốn tránh đề tài này.

"Đừng nói nữa...tôi, tôi không muốn nghe. Tôi không biết anh đang nói cái gì." Nàng thật sự cảm thấy sợ hãi, một nỗi sợ hãi mơ hồ không biết từ đâu xông tới. Giờ khắc này, nàng chỉ có thể nghĩ được

một điều, chính là...hắn yêu nàng.

Không được, nàng không thể để cho tình huống như vậy phát sinh. Sự tưởng tượng táo bạo vừa rồi khiến cho nàng không khỏi run sợ. Nàng thừa nhận về mặt tình cảm, mình là kẻ bại trận, bởi vì nàng không thể không thừa nhận thất bại và tuyệt vọng.

"Em phải nghe, nhất định phải nghe!" Louis Thương Nghiêu giữ chặt nàng, dùng đôi tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn khiến nàng không cách nào quay đi trốn tránh hơi thở của hắn.

"Em thông minh như vậy, không thể không hiểu những lời anh nói!"

Lạc Tranh luống cuống nhìn hắn, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi...

Louis Thương Nghiêu nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, ánh mắt dâng lên một nỗi đau đớn, liền đó hắn cúi xuống vùi đầu vào phần cổ nàng, khẽ thì thầm...

"Chẳng lẽ, để em yêu anh lại khó khăn đến vậy sao? Lạc Tranh, trong tâm trí anh không lúc nào không có hình bóng em. Cho dù em ở bên cạnh anh, anh vẫn không ngừng nhớ em. Em biết anh thích em đến nhường nào hay không? Thích em đến nỗi không cách nào điều khiển bản thân mình. Không một người phụ nữ nào có thể đem lại cho anh cảm giác như vậy, chỉ có mình em...Chỉ có mình người phụ nữ vô tâm là em mà thôi."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy bên tai mình vang lên một tiếng "ầm", toàn bộ tuyến phòng thủ nơi trái tim nàng đã hoàn toàn sụp đổ. Lời nói vô lực của hắn, ánh mắt nghiêm túc của hắn, hắn không hề nói dối nàng, nàng có thể nhận ra sự chân thành của hắn khi nói ra những lời này, nhưng mà nàng cũng thực muốn hỏi lại hắn một câu, "Thích của anh là yêu sao?"

Chỉ là sự khác biệt giữa hai từ, nhưng đối với một người phụ nữ, có đôi khi vẫn luôn đòi hỏi khắt khe cùng cẩn thận như vậy...

Những lời muốn thốt ra lại nghẹn ở cổ họng, nàng không cách nào nói nên lời. Cũng như nàng không cách nào nói cho hắn biết...Em yêu anh, Thương Nghiêu...Có trời biết, em cũng yêu anh đến nỗi không cách nào điều khiển nổi bản thân mình...

Vô thức, bàn tay nhỏ bé của nàng khẽ ôm lấy đầu hắn, ngón tay thon dài lùa vào trong mái tóc hắn. Hãy tha thứ cho nàng, cho dù yêu, nàng cũng có sự kiêu ngạo của bản thân mình. Tình yêu dù mất đi lý trí đến cỡ nào cũng phải giữ lại đạo đức cơ bản nhất, nàng không thể phá hoại cuộc hôn nhân của hắn, không thể làm như vậy... Cho nên, cứ để cho hắn tiếp tục nghĩ như vậy đi.

Động tác của nàng, đối với đàn ông mà nói không khác gì lửa đổ thêm dầu. Louis Thương Nghiêu vốn vẫn đang cố khống chế bản thân mình, lại thấy nàng dịu dàng đáp lại như vậy, ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt không cách nào ức chế thêm nữa, thân thể cao lớn hoàn toàn đê xuống, bàn tay mạnh mẽ lại lần nữa xoa nắn bầu ngực đầy đặn của nàng...

"Tranh, dù em có yêu anh hay không, em đều là của anh..." Hắn cúi đầu thì thầm bên tai nàng.

Động tác của hắn khiến cho tình cảm trong lòng Lạc Tranh không cách nào đè nén. Lúc này đây, nàng không có cự tuyệt, chỉ khẽ nhắm mắt lại, ngẫm đồng ý hành vi của hắn. Nàng cũng biết mình rất ích kỷ, nàng biết rõ hắn là người đàn ông của người phụ nữ khác, nhưng nàng vẫn không kìm chế được mà đắm chìm.

"Nụ hồng của em thật dễ thương, đã sớm chờ anh đến yêu thương rồi." Bộ dạng ngượng ngùng vô lực của nàng khiến toàn thân hắn như bốc hỏa, không chút chần chừ cúi xuống vùi đầu vào ngực nàng, tham lam ngậm lấy nụ hồng đã sớm bị kích thích mà căng lên, không ngừng điên cuồng liếm mút, gặm cắn.

"Đừng nói như vậy..." Lạc Tranh thật sự cảm thấy quá mất mặt.

"Không thích? Vậy thế này em thích không?" Louis Thương Nghiêu thấy Lạc Tranh mở rộng trái tim đón nhận liền tiếp tục ranh mãnh trêu chọc nàng. Hắn thích nhất là trêu chọc nàng như vậy, nói mấy lời xấu xa khiến cho mặt nàng đỏ bừng lên, tim đập loạn. Cho đến giờ, chưa từng có người phụ nữ nào khiến hắn kiên nhẫn như vậy lúc ở trên giường.

Hắn dịu dàng hôn lên khắp toàn thân nàng, hôn lên từng tấc da thịt mịn màng, bàn tay không ngừng trêu chọc từng vị trí mẫn cảm

trên cơ thể nàng, khiến cho toàn thân nàng dâng lên từng hồi lửa nóng khó chịu. Bàn tay của hắn cũng dờn xuống phía dưới, ngón tay thon dài không ngừng kích thích nơi hoa viên tư mật của nàng, khiến cho cánh hoa nở rộ dưới bàn tay hắn.

"Uhm..." cảm giác nóng bỏng dưới hạ thân không ngừng thiêu đốt khiến Lạc Tranh không khỏi khó chịu cong người giãy dụa.

"Bảo bối, thả lỏng." Hắn cất tiếng khàn khàn, ngón tay lại tiếp tục thăm dò vào bên trong khiến cái miệng nhỏ yêu kiều của nàng bật ra tiếng ngậm nga mê hồn, kích thích nàng không ngừng rên rỉ...

"A..." Từng tiếng kêu khê mê người mang theo sự hấp dẫn cực độ...

Louis Thương Nghiêu tà nịnh thường thức bộ dạng vắn vẹo vì khó chịu của thân hình Lạc Tranh, hắn ngắm nhìn vẻ kiều mỹ của nàng, bộ dạng càng vô lực của nàng càng khiến hắn muốn yêu thương nàng nhiều hơn...

"Đừng... đừng giày vò tôi..." Lạc Tranh khó chịu cắn chặt làn môi

"Chỉ mới vừa bắt đầu em đã không chịu được. Đêm còn dài như vậy, em phải làm sao mới có thể tiếp nhận đây?" Hắn lại càng thêm dịu dàng cùng cường dã xâm chiếm kích khởi sự khó chịu của nàng hơn nữa.

"Đừng...đừng như vậy..." Nàng chỉ có thể vô lực mà nói đứt quãng.

Gương mặt Lạc Tranh lúc này đã ửng hồng và có chút mơ hồ, toàn thân ánh lên một màu đỏ ửng mê người, khiến người ta mất hồn. Nhất là lúc nàng kiều mỹ cất lên tiếng cầu xin, càng khiến cho hắn muốn tiếp tục khi dễ nàng, nhìn nàng dưới thân hắn dâng lên khát vọng, một suy nghĩ xấu xa liền hình thành trong đầu hắn...

Đột nhiên, Louis Thương Nghiêu rút ngón tay ra, ngừng lại hết thả động tác trên chộc thân thể nàng.

Một cảm giác mát mát đột ngột xâm chiếm khiến cho Lạc Tranh cảm thấy không thoải mái chút nào. Loại cảm giác này cơ hồ hành hạ nàng như muốn phát điên lên...

Lạc Tranh dồn dập thở dốc, nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn lại

đột ngột dừng lại...

"Em sao vậy? Không chịu nổi?" Khóe môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên, vẻ mặt đầy đắc ý nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng.

"Anh...ác quỷ." Lạc Tranh nhìn ra sự trêu đùa đầy ác ý của hắn, tức giận cắn chặt môi.

"Không như vậy, sao anh có thể nhìn thấy bộ dạng kiêu kỳ mê người đến thất thần của em chứ?" Nói vừa dứt lời, hắn nở nụ cười tà, lại lần nữa cúi xuống ngậm lấy nụ hồng trên ngực nàng...

"A..." Khoái cảm đột ngột xuất hiện khiến Lạc Tranh không nhận được hét thành tiếng.

"Tranh, mời anh! Mời anh tiến vào!" Louis Thương Nghiêu nâng hông nàng lên, đem bản thân mình đặt giữa hai chân nàng, khiến cự thú đã sớm đứng thẳng chống đỡ nơi nhạy cảm của nàng, nhẹ nhàng tiến vào, hết sức từ từ khiến cho nàng không được thoải mái, châm ngòi ham muốn của nàng nhưng lại không chịu lấp đầy nó...

"Đừng... Đừng ép tôi phải nói những lời như vậy...." Bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh khó chịu nắm chặt lấy dra trái giường, thân hình xinh đẹp không ngừng vặn vẹo, cố gắng để đè nén cảm giác khó chịu như muốn nổ tung trong thân thể nhỏ bé...

"Bảo bối, thân thể em đã mãnh liệt muốn mời anh tiến vào..." Bàn tay xấu xa của hắn lại lần nữa xâm nhập nơi u cốc, như muốn trừng phạt và nhắc nhở nàng, khiến nàng xấu hổ và giận dữ không thôi.

"Không..." Hắn rõ ràng cố ý đùa bỡn nàng, muốn ép nàng phải nói ra những câu khó có thể mở miệng. Người đàn ông này thật ghê tởm!

"Lại không chịu mở miệng mời, người khó chịu chính là em." Louis Thương Nghiêu nhắc nhở nàng đây chính là một trận đánh ở thế giằng co.

Thân thể không ngừng chìm nổi, cũng như trái tim nàng lúc này vậy. Tất cả lý trí đã sớm tan thành mây khói, chỉ có thể mặc cho hơi thở tà mị của hắn phủ lên, từng đợt hô hấp của nàng cũng vô cùng gian nan...

"Muốn tôi..." Nàng không thể nói quá mức rõ ràng, đây cũng đã là

cực hạn của nàng rồi.

Louis Thương Nghiêu tự nhiên cũng hiểu điểm này, hơn nữa dục vọng của hắn cũng đã không thể đè nén thêm nữa, cười tà một tiếng...

"Nhiệt tình của em mời, anh đương nhiên sẽ không từ chối!"

"A..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy thân thể chợt căng lên, khi hắn dùng sức động thân tiến thẳng vào sâu trong thân thể nàng, khiến nàng không thể chịu nổi mà kêu thành tiếng. Không để cho nàng có thời gian thích ứng, hắn đã bắt đầu điên cuồng luận động, dục vọng căng trướng nóng bỏng mãnh liệt tàn sát trong cơ thể nàng hơn bất kỳ lúc nào.

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Tranh cơ hồ như mất đi hô hấp.

Louis Thương Nghiêu giống như ngựa hoang thoát cương trở nên cuồng dã đầy dũng mãnh, cuồng nhiệt kích động thân thể mảnh mai của nàng, điên cuồng chạy nước rút.

Bị dục vọng làm cho mê man đầu óc, Lạc Tranh chỉ có thể vô thức phát ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Hơn nửa tháng ẩn nhẫn đủ để nhắc lên một hồi gió lốc, Louis Thương Nghiêu so với trước kia lại càng thêm cuồng dã, hắn như biến thành một người hoàn toàn khác, chỉ muốn cùng nàng đem dục vọng thiêu đốt cho tới không còn chút dấu tích.

Lạc Tranh đã sớm trở nên mê man, gương mặt yêu kiều đỏ bừng cùng tiếng thở hổn hển của nàng càng thêm kích thích hắn, khiến hắn càng thêm mất đi khống chế, càng ôm chặt lấy thân thể đã sớm vô lực, tùy ý xếp đặt thân thể mềm mại của nàng khiến tiếng đụng chạm giữa hai thân thể phát ra càng lúc càng lớn...

Ngoài cửa sổ, màn đêm dày đặc nhẹ nhàng buông xuống...

Chương 123: Đè nén, lại đè nén

Paris, sương mù giăng đầy trời...

Không phải giờ cao điểm nên lượng xe lưu thông trên đường cũng không quá lớn. Khi một chiếc xe con chậm rãi dừng lại trước một khách sạn cao cấp, nhân viên khách sạn lập tức tiến lên, chủ động đưa tay mở cửa xe.

Đôi giày cao gót tinh xảo ôm lấy bàn chân thon nhẹ nhàng bước xuống, Lạc Tranh đem chìa khoá xe bỏ vào túi xách xong, ngẩng đầu nhìn thoáng qua kiến trúc xa hoa của khách sạn. Nhìn ngắm vẻ lộng lẫy khi chìm trong màn sương mờ lại càng thêm huyền ảo của nó, nàng vô thức thở dài một tiếng, mấy giây sau, hướng về phía đại sảnh của khách sạn bước tới.

Hôm nay, nàng vốn muốn quay trở lại tập đoàn làm việc. Bởi Liệt cũng đã ổn định tại vị trí của mình trong tập đoàn nên nàng cũng không muốn nhàn rỗi ở nhà thêm nữa. Một lần nữa, nàng lại bị Louis Thương Nghiêu cưỡng chế kéo về phòng ngủ chính. Thế nên, cuộc sống tựa như lại quay trở về quỹ đạo lúc trước. Chỉ là trái tim nàng có chút xáo trộn, nàng cảm giác mình hết như một bông lục bình, không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, dùng công việc để lấp đầy trái tim tràn ngập cảm giác bất an.

Nhưng khi nàng đang lái xe chuẩn bị tiến vào đường quốc lộ, lại nhận được một cú điện thoại bất ngờ. Nghe xong cuộc điện thoại này, tâm tình của nàng lại càng thêm rối loạn.

Thang máy chậm rãi đi lên rồi dừng lại ở tầng năm mươi. Cánh cửa thang máy sáng loáng phản chiếu gương mặt có chút chần chừ của Lạc Tranh, nhưng cuối cùng nàng cũng hướng về phía một căn phòng bước tới...

Cửa phòng được mở ra rất nhanh chóng.

Người mở cửa cho Lạc Tranh không phải ai khác mà chính là người lúc sáng đã gọi điện cho nàng - Đường Diệu Liên.

"Tiểu Tranh, con đến rồi, bác biết con nhất định sẽ đến mà. Mau vào trong đi!" Đường Diệu Liên vừa nhìn thấy Lạc Tranh, ánh mắt liền dấy lên niềm hy vọng, vui mừng kéo nàng vào phòng khách.

Lạc Tranh vừa muốn lên tiếng nói vài lời, lại thấy Diêu Vũ từ phòng ngủ bước ra, vừa đi vừa giơ tay đỡ cái bụng đã khá lớn, động tác có chút chậm chạp.

"Còn không mau pha trà cho Tiểu Tranh?" Đường Diệu Liên bất mãn nhìn về phía Diêu Vũ, giọng nói vốn hiền hoà cũng chuyển thành lạnh lùng.

Diêu Vũ đưa mắt nhìn Lạc Tranh một cái, cũng không nói gì, vừa định xoay người đi pha trà.

"Bác gái, không cần phiền toái như vậy!" Lạc Tranh mở lời, lại nhìn về phía Diêu Vũ, "Cô đang mang thai, hay là ngồi xuống nghỉ đi."

Diêu Vũ vô thức nhìn thoáng qua phía Đường Diệu Liên, không khó nhận ra trong lòng cô ta đối với Đường Diệu Liên vẫn có chút kiêng kỵ.

"Tiểu Tranh, con không cần phải để ý đến cô ta." Đường Diệu Liên cũng không buồn nhìn Diêu Vũ, trong mắt bà chỉ có mình Lạc Tranh mà thôi. Khẽ đưa tay kéo lấy tay nàng, thái độ của bà tỏ ra vô cùng thân mật, "Tiểu Tranh à, con có biết, bác muốn gặp con đến thế nào không? Trong lòng bác chỉ có mình con mà thôi. Bác rất nhớ con, thật sự rất nhớ con."

"Thật xin lỗi, bác gái. Cháu cùng Ôn Húc Khiên đi tới ngày hôm nay có lẽ cũng do số phận đã an bài. Nhưng mà khiến hai bác phải buồn như vậy, cháu thực sự rất áy náy." Trong lòng Lạc Tranh vẫn luôn nhớ Đường Diệu Liên đã tốt với nàng như thế nào. Nhiều năm qua, nàng vẫn đối xử với bà như đối với mẹ mình vậy.

"Không, không, đều là Húc Khiên ngu ngốc kia không có phúc, không có cách nào giữ con lại." Đường Diệu Liên nói tới đây, lại giận dữ nhìn thoáng qua Diêu Vũ ngồi cách đó không xa. Cho dù bà

không có nói hết ý thì trong lòng mọi người cũng đều hiểu rõ cả.

Sắc mặt Diêu Vũ hết hồng lại trắng bệch ra, vô thức lấy tay xoa bụng...

Lạc Tranh thấy vậy, thăm thở dài, nhìn về phía Đường Diệu Liên, nhẹ nhàng hỏi, "Bác gái, bác tới tìm cháu là vì vụ án của Ôn Húc Khiên?"

Đáy mắt Đường Diệu Liên xẹt qua chút khổ sở, "Tiểu Tranh, chẳng lẽ...con và Húc Khiên ngay cả bạn bè cũng không thể làm sao? Một câu "Ôn Húc Khiên" lạnh lùng như vậy thật sự quá xa cách..."

Lạc Tranh cắn cắn môi, vờ nhẹ lên bàn tay Đường Diệu Liên như một sự an ủi, cũng không lên tiếng giải thích chút nào.

Chắc hẳn Đường Diệu Liên chỉ biết một trong số những nguyên nhân của việc ly hôn là do Ôn Húc Khiên ngoại tình. Có lẽ bà vĩnh viễn sẽ không biết được con trai mình lại âm thầm làm ra bao chuyện xấu xa sau lưng bà như vậy. Những chuyện hắn làm, những người bình thường cũng chẳng thể nào tin nổi. Nếu như bà biết rõ mọi chuyện, có lẽ sẽ không thấy một câu xưng hô "Ôn Húc Khiên" kia có gì quá đáng.

"Tiểu Tranh, bác biết rõ tới tìm con thế này là làm khó cho con. Chuyện Diêu Vũ đi tìm con lúc trước bác cũng nghe nói rồi." Về mặt Đường Diệu Liên vô cùng khó xử cùng bất đắc dĩ, nắm chặt lấy tay Lạc Tranh, "Lần này coi như bác cầu xin con, trừ con ra, không có một luật sư danh tiếng nào có thể giúp cho Húc Khiên. Bác biết con rất hận nó, nhưng dù sao hai đứa cũng từng là vợ chồng, cầu xin con cứu nó một lần."

Đọc đường tới khách sạn, Lạc Tranh đã nghĩ tới chuyện thế này. Có thể khiến Đường Diệu Liên đích thân tới Paris, xem ra tình hình của Ôn Húc Khiên thật sự không tốt chút nào.

"Bác gái, thật ra sau hôm Diêu Vũ cùng Khả Khả tới tìm cháu, cháu cũng đã tìm hiểu đôi chút về vụ của Húc Khiên. Các chứng cứ trình lên toà đều vô cùng xác thực, đủ cả nhân chứng vật chứng. Cho dù cháu có làm luật sư biện hộ thì cũng chỉ có thể xin quan toà giảm

nhẹ hình phạt cho anh ta chứ không thể nào khiến anh ta vô tội."

Nàng cố gắng bình tĩnh và phân tích tình hình cho Đường Diệu Liên một cách rõ ràng. Không phải nàng nhẫn tâm, cũng không phải nàng vô tình vô nghĩa, chỉ là nàng thật sự không cách nào vì Ôn Húc Khiên mà làm trái với nguyên tắc nghề nghiệp của mình.

"Tiểu Tranh à, bác tin tưởng Húc Khiên tuyệt đối không phải loại người như vậy. Con đã ở văn phòng luật nhiều năm như vậy, cũng biết rõ ràng sổ sách nơi đó thế nào. Cho dù Húc Khiên muốn giành hợp đồng, cũng không đi làm mấy chuyện hối lộ đâu. Nó cũng là luật sư, sẽ ý thức được việc mình làm chứ? Húc Khiên là bị người ta vu oan, thật sự bị người ta vu oan mà." Tâm tình Đường Diệu Liên có chút kích động nhìn nàng, "Xin con hãy giúp nó đi, bác biết rõ năng lực của con. Chỉ cần con tin tưởng, con nhất định sẽ đánh thắng vụ kiện này, không phải sao?"

Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, hồi lâu vẫn chưa trả lời. Không phải nàng không muốn tin tưởng Ôn Húc Khiên, mà là trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã không có cách nào tin tưởng hẳn nữa. Nếu như là trước kia, nàng nhất định sẽ không chút do dự mà biện hộ cho hắn.

Một lúc lâu sau...

"Bác gái, cháu biết bác đang rất sốt ruột, nhưng những lời như vừa rồi nếu không có bằng chứng chứng minh thì không thể nói bừa. Vụ kiện của Húc Khiên lần này liên quan tới thương mại, lại do người của CCB trực tiếp điều tra, không chừng đến lúc đó các thành viên trong gia đình cũng sẽ bị thẩm tra. Hiện giờ mỗi lời nói của bác đều sẽ trở thành chứng cứ trực tiếp, cho nên không thể thuận miệng nói được." Nói đến đây, nàng khẽ chớp mắt...

"Bên cạnh đó, bởi vì lý do đặc biệt và thân phận đặc biệt, cho dù Húc Khiên có vô tội, cháu cũng không cách nào biện hộ cho anh ta. Cháu chỉ có thể tìm giúp anh ta một luật sư khác mà thôi..."

"Tiểu Tranh à, con nhất định đừng nhìn bác phải đau lòng hay sao?" Đường Diệu Liên ngắt lời nàng, nước mắt đã ngập tràn hốc mắt, "Bác biết rõ bác làm con rất khó xử, bác biết rõ con hiện giờ

không tiện nhận vụ kiện này. Nhưng mà, chỉ cần con bằng lòng, chỉ cần con gật đầu, hết thảy mọi chuyện đều không phải được giải quyết rồi sao?"

Lời nói vừ a dứt, chỉ nghe "cộp" một tiếng, Đường Diệu Liên đã quỳ sụp xuống sàn, nắm lấy tay Lạc Tranh, "Coi như con vì bác mà phá lệ một lần, như vậy có được không?"

Hành động bất ngờ này của Đường Diệu Liên không chỉ làm Lạc Tranh sợ hết hồn mà ngay cả Diêu Vũ đứng gần đó cũng kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

"Bác gái, bác làm gì vậy? Mau đứng lên, bác làm vậy cháu sẽ tổn thọ mất." Lạc Tranh vội đưa tay đỡ bà đứng dậy, vội vàng nói.

"Tiểu Tranh à, bác thật sự không có cách nào, bác không thể trơ mắt nhìn con trai mình ngồi tù được." Nước mắt Đường Diệu Liên không ngừng chảy xuống, bất đắc dĩ lắc đầu, "Nếu như con không thể giúp Húc Khiên, nó nhất định sẽ phải ngồi tù. Nếu như vậy, bác sống tiếp cũng có nghĩa gì đâu. Thà rằng nhảy từ trên này xuống còn hơn."

"Bác gái, bác đừng kích động như vậy..."

"Tiểu Tranh, bác biết rõ Húc Khiên đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với con, bác cũng biết bác không có mặt mũi nào để xin con giúp. Sau tất cả mọi chuyện như vậy, là Ôn gia đã nợ con. Nhưng cho dù Húc Khiên có khốn khiếp như vậy, nó cũng tuyệt đối không làm ra mấy chuyện như thế, bác tin nó vô tội." Đường Diệu Liên vừa lau nước mắt vừa nói.

Về mặt Lạc Tranh tràn ngập sự khó xử, lại không đành lòng nhìn bộ dạng thống khổ của Đường Diệu Liên như vậy. Đáng thương cho tấm lòng những người làm cha mẹ, nàng sao có thể khiến trái tim người mẹ bị tổn thương thêm đây. Khẽ thở dài một tiếng, Lạc Tranh cất tiếng hỏi, "Bác gái, bác luôn miệng nói Húc Khiên bị oan, vậy bác có chứng cứ gì để chứng minh hay không? Cho dù chỉ là một chút nghi ngờ nào đó cũng được."

"Bác...." Đường Diệu Liên nghẹn lời không đáp lại nổi câu hỏi của nàng.

Lạc Tranh thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, "Bác gái, như vậy thật sự không được, cháu không thể biết luật còn phạm luật..."

"Lạc Tranh, tôi nghĩ vụ án của Húc Khiên cho dù cô không muốn cũng phải giúp. Có lẽ, cô cần bản không có sự lựa chọn." Diêu Vũ vốn nãy giờ vẫn trầm mặc lại đột ngột mở miệng, vẻ mặt cùng ánh mắt đầy sự kiên định.

Lạc Tranh hơi sửng ngờ, nhìn về phía Diêu vũ, "Lời này của cô là có ý gì?"

Diêu Vũ tiến lên phía trước, đối diện với ánh mắt của Lạc Tranh, khuôn mặt cô ta có phần khẩn trương và cố đè nén cảm xúc...

"Lúc trước, tôi cũng hoài nghi Húc Khiên biết luật phạm luật, nhưng về sau, tôi càng nghĩ càng thấy không đúng. Về việc này, Húc Khiên nhất định là bị oan uổng."

"Diêu Vũ, cô cũng là người học luật, nên biết mọi lời nói cần phải có bằng chứng." Lạc Tranh vô cùng tinh táo nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc bén...

"Cô nói Húc Khiên bị oan, vậy có chứng cứ hay không?"

"Chứng cứ? Tôi đương nhiên có chứng cứ!" Hô hấp của Diêu Vũ có chút dồn dập, bàn tay đang nắm lại khe buồng lòng, nhìn thoáng qua Đường Diệu Liên rồi lại nhìn về phía Lạc Tranh, nhấn mạnh từng lời, "Thương Nghiêu tiên sinh chính là chứng cứ!"

Lạc Tranh bất ngờ mở to đôi mắt...

Về mặt Đường Diệu Liên thì lộ rõ sự hoang mang khó hiểu.

"Diêu Vũ, cô nói Thương Nghiêu tiên sinh..." Thật lâu sau, Lạc Tranh mới có phản ứng, vẻ mặt tràn ngập sự nghi hoặc. Vừa rồi nàng chỉ gọi Thương Nghiêu bởi xem ra Diêu Vũ cũng chỉ biết đến thân phận này của Louis Thương Nghiêu mà thôi. Nhưng, làm sao mà cô ta lại biết cái tên này?

Diêu Vũ nhẹ nhàng gật đầu, "Thật ra, những chuyện này tôi vốn định để trong lòng, nhưng mà Húc Khiên rơi vào tình cảnh như vậy, tôi thật sự chẳng thể quan tâm nhiều đến thế. Chỉ cần Húc Khiên được bình an vô sự, tôi không quan tâm người khác nhìn tôi thế nào." Câu nói sau cùng, rõ ràng cô ta nói cho Đường Diệu Liên nghe.

Lạc Tranh có thể nhìn ra cô ta có điều khó nói, nhưng Đường Diêu Vũ thì chẳng quan tâm nhiều đến vậy, vội vàng hỏi, "Diêu Vũ, cô biết chuyện gì thì nói cho Tiểu Tranh nghe, mau nói đi..."

Diêu Vũ cắn cắn môi, nhìn về phía Lạc Tranh...

"Lạc Tranh, tôi biết rõ cô không mấy tin tưởng những lời tôi nói, nhưng chuyện tôi sắp nói bây giờ hoàn toàn là sự thật. Chỉ cần cứu được Húc Khiên, tôi có thể nào cũng không sao hết." Cô ta dừng lại một chút rồi tiếp tục, "Tôi nghi ngờ chuyện lần này là do Thương Nghiêu tiên sinh cố ý giá hoạ cho Húc Khiên, mục đích rất đơn giản, chính là muốn anh ấy thân bại danh liệt."

Lạc Tranh sửng người lại, đột nhiên nghĩ tới Liệt. Chẳng lẽ, Louis Thương Nghiêu là vì Liệt? Hành động trả thù của hắn vẫn không hề ngừng lại sao?

Diêu Vũ thấy biểu hiện của nàng như vậy liền nói tiếp, "Tôi biết nhất định cô sẽ nghĩ ra chuyện gì đó. Thật ra tôi cũng không biết tại sao Thương Nghiêu tiên sinh lại hận Húc Khiên tới như vậy. Nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy Thương Nghiêu tiên sinh đang từng bước đẩy Húc Khiên xuống vực, hành hạ anh ấy cho tới chết."

"Từng bước?" Lạc Tranh nghe mà càng cảm thấy kỳ quái, "Ý của cô là, cô biết rất rõ anh ta đã làm những chuyện gì với Ôn Húc Khiên."

"Phải, ít nhất, từ khi cô xuất hiện, Thương Nghiêu tiên sinh lại bắt đầu những hành động trả thù nhằm vào Húc Khiên." Về mặt Diêu Vũ đầy sự khẳng định.

"Diêu Vũ, làm sao cô lại biết những chuyện này?" Đại não của Lạc Tranh không ngừng phân tích, lập tức nắm lấy mấu chốt vấn đề.

Diêu Vũ khẽ hít sâu một hơi...

"Bởi vì..." Cô ta ngập ngừng nói từng lời, "Trước kia, tôi vốn là người phụ nữ của Thương Nghiêu tiên sinh!"

Tin tức quá mức bất ngờ này chẳng khác nào một tia sét hung dữ giáng xuống khiến Lạc Tranh kinh hoàng mở to đôi mắt. Sự kinh ngạc đến tột độ đã khiến nàng dường như mất đi ngôn ngữ. Chỉ trong chớp mắt, trái tim nàng dâng lên một hồi đau đớn đến quặn

thất, nhìn Diêu Vũ ở cách đó không xa, nhìn dáng vẻ của cô ta, cô ta...là người phụ nữ của Louis Thương Nghiêu?

Thân thể mảnh mai đã sớm trở nên vô lực, Lạc Tranh vô thức ngã ngồi xuống ghế, hô hấp cũng trở nên khó nhọc.

Vẻ mặt Đường Diệu Liên cũng tràn ngập vẻ kinh hãi, bà cũng chẳng có thời gian quan tâm đến bộ dạng mất hồn của Lạc Tranh, chỉ có thể bàng hoàng nhìn Diêu Vũ, chỉ vào cô ta...

"Cô đúng là đồ không biết xấu hổ, thì ra...thì ra là trước khi ở cùng Húc Khiên cô đã không phải người tốt lành gì, cô đúng là con hồ ly tinh..."

"Mẹ, con cùng Thương Nghiêu tiên sinh không hề phát sinh bất kỳ quan hệ gì, chỉ là người phụ nữ trên danh nghĩa của ngài ấy mà thôi." Diêu Vũ vội vàng giải thích.

"Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin cô sao?" Đường Diệu Liên lại càng thêm khinh bỉ với cô ta, "Ai cho cô gọi tôi bằng mẹ? Ôn gia chúng tôi tuyệt đối không chấp nhận một người phụ nữ không biết liêm sỉ như cô làm con dâu."

Vẻ mặt Diêu Vũ tràn ngập sự uỷ khuất.

Lạc Tranh vất vả lắm mới có thể ổn định lại tâm tình, vô lực cất tiếng hỏi, "Diêu Vũ, rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Diêu Vũ cũng chậm rãi lên tiếng, "Lạc Tranh, cô đừng hiểu lầm, thật ra tôi chỉ là người phụ nữ bên cạnh Thương Nghiêu tiên sinh mà thôi. Ngài ấy chưa từng chạm vào tôi, chỉ là yêu cầu tôi làm việc cho ngài ấy mà thôi."

Cô ta khẽ nuốt nước miếng rồi nói tiếp, "Thật ra, từ khi ngài ấy gặp cô lần đầu tiên ở Paris, kế hoạch đã bắt đầu rồi. Ngài ấy đã tìm thời cơ thích hợp để tôi trở thành nhân viên tại văn phòng luật. Điều mà ngài ấy muốn rất đơn giản, chính là để tôi chủ động quyến rũ Húc Khiên, khiến anh ấy phản bội cô. Nhiệm vụ của tôi chỉ có vậy mà thôi. Kết quả, Húc Khiên thật sự không thể chống lại được sự cám dỗ, chủ động cùng tôi lên giường. Thậm chí, vào cái đêm anh ấy cầu hôn với cô, cũng đều là sau khi rời giường của tôi. Tôi còn nhớ rõ có một đêm, cô chủ động gọi điện cho Húc Khiên, lúc ấy chúng tôi cũng đang

quan hệ, cho nên ngày hôm sau tinh thần tôi mới mệt mỏi như vậy. Chắc hẳn chuyện này cô vẫn nhớ rõ..."

Trái tim Lạc Tranh như đập chậm đi một nhịp, nàng nhớ rõ chuyện đó, sao có thể không nhớ rõ chứ? Một đêm kinh hoàng với cơn ác mộng khủng khiếp, rốt cuộc nàng lại được an ủi, bình tâm trở lại nhờ tin nhắn thoại của Louis Thương Nghiêu. Trong khi đó, vị hôn phu của nàng lại cùng người phụ nữ khác trên giường phong lưu khoái hoạt...

"Ý của cô là, Thương Nghiêu tiên sinh chỉ thị cho cô quyến rũ Húc Khiên?" Một lúc sau, Lạc Tranh khẽ lên tiếng hỏi lại...

"Phải, Thương Nghiêu tiên sinh nói, chỉ khi Húc Khiên phản bội, cô mới cam tâm tình nguyện rời khỏi anh ấy, cam tâm tình nguyện ngã vào vòng tay của ngài ấy." Diêu Vũ chậm rãi tiếp tục, "Thương Nghiêu tiên sinh cũng không nói cho tôi biết nguyên nhân rõ ràng. Sau khi cô cùng Húc Khiên kết hôn, tôi vốn nghĩ chuyện đó đã kết thúc, không ngờ Thương Nghiêu tiên sinh lại chỉ thị cho tôi tiếp tục ở lại bên Húc Khiên. Tôi nghĩ, ngài ấy làm vậy nhất định là muốn ép cô ly hôn."

Móng tay Lạc Tranh cơ hồ muốn xuyên thấu lòng bàn tay, nàng vốn cho rằng Ôn Húc Khiên ngoại tình chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, không ngờ phía sau nó lại ẩn chứa một âm mưu như vậy.

Louis Thương Nghiêu, tâm tư của anh thâm sâu đến cỡ nào, trái tim anh rốt cuộc còn dồn nén những gì? Nàng cho rằng, hết thảy vốn đã kết thúc, không ngờ vẫn có những chuyện mà nàng không biết...

Cảm giác đau nhức trong lòng nhanh chóng lan tràn, Lạc Tranh lúc này mới chợt phát hiện, kể từ khi biết Louis Thương Nghiêu, trái tim nàng vẫn thường đau đớn như vậy.

Nhưng mà, không phải nàng đã quen với chuyện này rồi sao? Nàng vốn biết rõ người đàn ông tên Louis Thương Nghiêu này lạnh lùng đến cỡ nào, tàn ác tới cỡ nào, xấu xa tới cỡ nào. Trái tim nàng thực sự rất đau đớn, bởi vì nàng lại đi yêu một người đàn ông như vậy.

"Lạc Tranh, tôi biết tin này đối với cô là một sự đả kích rất lớn. Cô

oán tôi, hận tôi cũng được. Nhưng tôi chỉ muốn cho cô biết, hết thảy chuyện này đều do Thương Nghiêu tiên sinh an bài." Diêu Vũ nhẹ giọng nói tiếp, "Trước đây, tôi vốn cho rằng ngài ấy làm vậy là vì muốn có cô. Mặc dù tôi không hiểu ngài ấy, nhưng cũng biết được đó là một người đàn ông lòng dạ cực kỳ thâm sâu. Khi cô cùng Húc Khiên ly hôn, ngài ấy liền lập tức hủy bỏ hợp tác, khiến cho Húc Khiên phải đi tìm kiếm các cơ hội khác. Lần này, tôi nghĩ cũng là cái bẫy xếp đặt sẵn cho Húc Khiên mà thôi, anh ấy sao có thể có khả năng làm ra những chuyện như vậy chứ?"

Đường Diệu Liên ngồi một bên nghe mà ngớ người, nhất thời cũng không biết nên nói gì, vẻ mặt tràn ngập sự nghi hoặc cùng khó hiểu.

Lạc Tranh khó nhọc hít sâu một hơi, cố gắng để giảm nhẹ nỗi đau đớn trong lòng. Lúc này, nàng mới biết thì ra hít thở cũng khiến người ta đau như vậy...

"Diêu Vũ, tại sao cô lại đem chuyện này nói cho tôi biết?" Lạc Tranh cất tiếng nói yếu ớt, "Dù sao đây cũng chỉ là nghi ngờ của cô mà thôi. Cho dù Thương Nghiêu tiên sinh có sai khiến cô quyến rũ Húc Khiên cũng không có nghĩa anh ta là chủ mưu của mọi chuyện."

"Dựa vào trực giác của phụ nữ! Tôi biết mình là người học luật, nói gì cũng phải có chứng cứ, nhưng chuyện này không phải rất kỳ quái hay sao? Thương Nghiêu tiên sinh vừa hủy bỏ chuyện hợp tác cùng văn phòng luật không được bao lâu, Húc Khiên liền xảy ra chuyện. Tôi cảm thấy chuyện này trước sau đều do một tay ngài ấy làm ra."

Diêu Vũ cắn cắn môi khế nói, "Mà tôi, kể từ khi mang thai con của Húc Khiên, cũng không hề liên lạc gì với Thương Nghiêu tiên sinh nữa. Ngài ấy biết tôi yêu Húc Khiên nên cũng không hề can thiệp tôi làm bất kỳ việc gì. Nhưng Húc Khiên là người đàn ông tôi yêu, tôi muốn cứu anh ấy, tôi không thể trơ mắt nhìn anh ấy xảy ra chuyện."

"Cô...hạ tiện! Cô còn mặt mũi nào mà nói những lời này. Húc Khiên của tôi là do một tay cô hủy hoại." Đường Diệu Liên đột ngột lấy lại phản ứng, hướng về phía Diêu Vũ vừa khóc vừa hét lên, "Cô

câu dẫn hết người đàn ông này tới người đàn ông khác, sao lại không buông tha cho con trai tôi?"

"Mẹ..." Thanh âm của Diêu Vũ đầy nghẹn ngào, quỳ sụp xuống, "Con thật sự yêu Húc Khiên, từ khi con ở bên anh ấy, không hề có quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào khác. Điểm này Húc Khiên biết rõ nhất. Con biết mẹ sẽ hận con, nhưng mà...dù mục đích ban đầu thế nào thì con cũng có quyền được yêu..."

"Cô dựa vào cái gì mà nói từ yêu? Dựa vào cái gì?" Đường Diệu Liên khóc càng lúc càng thêm thảm thiết.

"Con..."

"Bác gái, xin bác đừng như vậy!" Lạc Tranh lúc này không thể không cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nàng không muốn cục diện nơi này lại càng trở nên hỗn độn. "VẬY ĐI, ĐỐI VỚI VỤ ÁN CỦA HÚC KHIÊN, CHÁU SẼ CĂN CỨ VÀO TÌNH HÌNH THỰC TẾ. NẾU NHƯ ANH TA THẬT SỰ BỊ NGƯỜI KHÁC ĐỔ OAN, CHÁU SẼ LÀM LUẬT SƯ BIỆN HỘ CHO ANH TA."

Chuyện này liên quan tới Louis Thương Nghiêu, cho dù có thật sự đúng như lời Diêu Vũ nói hay không, nàng cũng không thể không để tâm được.

Đường Diệu Liên vừa nghe vậy, bất chấp nước mắt còn vương trên mặt liền nắm chặt lấy tay Lạc Tranh, "Thật sao? Con thật sự bằng lòng giúp Húc Khiên? Bác không có nghe nhầm chứ?"

"Bác gái, bác yên tâm đi. Cháu sẽ tìm cơ hội tra rõ ràng chuyện này. Trước khi phiên tòa định ngày, chuyện này vẫn còn có hy vọng." Lạc Tranh nhẹ nhàng cất tiếng an ủi.

"Cảm ơn, Tiểu Tranh, cảm ơn con..." Đường Diệu Liên cảm động không cách nào nói rõ ràng.

Lạc Tranh an ủi Đường Diệu Liên một hồi rồi mới rời đi. Diêu Vũ đưa nàng tới chỗ thang máy, nhìn vẻ mặt cô ta như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

"Cô muốn nói gì?" Lạc Tranh không nhìn về phía cô ta, chỉ lạnh lùng cất tiếng hỏi.

"Tôi...cảm ơn cô!" Diêu Vũ lúng túng nói.

"Tôi chỉ không muốn để người vô tội bị oan mà thôi."

"Cô biết nguyên nhân, phải không?" Diêu Vũ nhạy cảm hỏi lại nàng.

Lạc Tranh bình thản nở nụ cười, lên tiếng, "Tôi chỉ tạm thời tin lời cô mà thôi." Nụ cười của nàng như muốn che đi suy nghĩ trong lòng. Nàng sao lại không biết nguyên nhân chứ? Nếu như chuyện này thật sự do Louis Thương Nghiêu gây ra, vậy chỉ có một nguyên nhân, chính là vì Liệt và cái chết của Vũ khiến cho Húc Khiên phải trả giá.

Louis Thương Nghiêu đã từng nói, hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một người nào làm tổn thương Vũ cùng Liệt, huống hồ Ôn Húc Khiên lại là thủ phạm chính.

Nhưng những lời này nàng không thể nào nói ra được, bởi vì một khi nói ra sẽ khiến mọi chuyện càng trở nên phức tạp.

Tâm tư Diêu Vũ đâu có nặng trĩu như nàng, chỉ lẳng lặng gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

Một lát sau...

"Diêu Vũ, tôi rất muốn biết cô yêu Húc Khiên vì cái gì?" Lạc Tranh thật sự không hiểu nổi, Diêu Vũ đã biết rõ bộ mặt thật của Ôn Húc Khiên như vậy thì sao còn có thể yêu hắn nữa chứ?

Diêu Vũ khẽ hít sâu một hơi, trả lời, "Húc Khiên khiến tôi cảm thấy hạnh phúc, có đôi khi tình yêu chỉ đơn giản như vậy, chính vì nó quá đơn giản cho nên người ta thường suy nghĩ quá phức tạp về nó. Yêu chính là yêu, đâu cần nhiều lý do như vậy?"

Ngón tay bấm nút thang máy của Lạc Tranh khẽ run rẩy...

Đúng vậy, yêu chính là yêu, sao có thể tránh được đây?

Lạc Tranh không biết mình làm thế nào để trở lại công ty. Nàng vốn muốn trực tiếp tìm Louis Thương Nghiêu để hỏi rõ, nhưng khi biết hắn không ở công ty thì lại thôi.

Trở lại phòng làm việc, nàng lập tức kêu Vi Như tìm kiếm tư liệu về vụ án của Ôn Húc Khiên, còn bản thân nàng thì gọi điện về văn phòng luật ở Hongkong để tìm hiểu tình hình bởi bản thân nàng cũng bắt đầu cảm thấy chuyện này có gì đó khá kỳ quặc.

Còn đang bận bịu công việc, đã thấy Vi Như gõ cửa bước vào, "Sur phụ, có một cô gái tìm chị, nhưng cô ấy không hẹn trước."

Lạc Tranh đang vùi trong đống tài liệu dày cộp liền ngẩng đầu lên, "Cô ấy có nói mình là ai không?"

Vi Như khẽ lắc đầu, có chút thần bí cười hì hì nói, "Nhưng mà, thấy các đồng nghiệp ở các tầng khác đối với cô ấy khá lễ phép, chị xem, có muốn gặp cô ấy một chút không? Cô ấy có vẻ rất kiên trì muốn gặp chị."

"Em đưa cô ấy tới phòng khách, chị sẽ tới ngay." Lạc Tranh nhẹ nhàng dặn dò.

Vi Như khẽ gật đầu, lập tức đi sắp xếp mọi việc.

Phòng khách được thiết kế nằm tại vị trí cuối hành lang, không chịu ảnh hưởng của bất kỳ tiếng ồn nào.

Khi Lạc Tranh đẩy cửa bước vào không khỏi giật mình một chút. Mà cô gái ngồi lặng lẽ trong phòng cũng thấy động ngẩng đầu lên, đôi mắt dịu dàng nhìn vào đôi mắt tinh anh của nàng, lập tức khóe môi liền nở nụ cười vô cùng hiền hòa lan tràn tận đáy mắt.

Cô gái đó mặc một chiếc váy màu trắng được trang trí thêm bởi những đường nhấn thanh nhã và một dây hoa nhỏ khiến toàn thân cô gái toát lên vẻ ngọt ngào dịu dàng của tiết trời đầu thu. Mái tóc dài của cô khá đẹp, được nhẹ nhàng vén gọn lại khiến người ta nhìn vào có cảm giác như cô vừa đi ra từ một câu chuyện thần thoại Hy Lạp hoặc một cô công chúa trong câu chuyện cổ tích, siêu phàm thoát tục xuất hiện giữa nhân gian.

Lạc Tranh hơi sững người tại cửa phòng một hồi. Cô gái này nàng đã từng gặp, chính là cô gái hôm đó đi ra từ phòng nghỉ của Louis Thương Nghiêu. Một màn hôm đó dường như vẫn còn hiện rõ ràng trước mặt nàng như mới vừa xảy ra. Vậy mà, giờ cô gái đó lại chủ động tới tìm nàng sao?

Nhưng, bộ dạng cô gái này hôm nay có chút khác biệt so với hôm nàng thấy cô ta mặc áo sơmi của Louis Thương Nghiêu khi đó. Khoác lên người bộ váy trang nhã càng khiến cô gái này lộ rõ vẻ cao quý khác hẳn người thường.

Thầm hít sâu một hơi, Lạc Tranh bước tới, trên môi nở nụ cười

lịch sự, lên tiếng hỏi, "Vị tiểu thư này, cô muốn gặp tôi sao?"

Trước mắt nàng lập tức có một bàn tay trắng nõn, tinh tế như những bông hoa trong nhà kính chìa ra.

"Chị chính là Luật sư Lạc phải không? Tôi là Deneuve, hôm nay tới gặp chị thế này quả thực rất đường đột. Nếu làm ảnh hưởng tới công việc của chị, tôi thành thật xin lỗi."

Giọng nói dịu dàng lịch sự cùng thái độ khiêm tốn của cô gái khiến cho sự đề phòng trong lòng Lạc Tranh chùng xuống. Xem ra cô gái này là người rất có giáo dục, không phải đến để gây chuyện. Cười nhẹ một tiếng, Lạc Tranh đưa tay ra bắt tay cô gái rồi cả hai cùng ngồi xuống sofa, "Xin chào, cô Deneuve. Chúng ta lúc trước đã từng gặp qua, chỉ là tôi có chút không hiểu, sao cô lại tới tìm tôi mà không phải là Louis tiên sinh?"

Deneuve, cái tên này hình như có chút quen tai, dường như nàng đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Lạc Tranh không thể không thừa nhận, gần đây nàng dường như rất mau quên, rõ ràng có một số việc xảy ra chưa bao lâu mà nàng lại không thể nhớ nổi. Cái tên Deneuve này, nàng nhất định đã từng nghe rồi, nhưng mà ở đâu mới được chứ?

"Đúng vậy, lần trước gặp mặt có chút bất tiện nên hôm nay tôi đặc biệt tới tìm Luật sư Lạc." Deneuve dịu dàng cười một tiếng, nhớ lại chuyện hôm đó lại có chút xấu hổ, "Hôm đó, tôi không thể nào lay chuyển được Thương Nghiêu. À, đúng rồi, tôi nghĩ chắc Thương Nghiêu đã nhắc tới tôi với chị rồi. Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy."

Lạc Tranh quả thực sửng người khi nghe những lời này.

"Công chúa Monaco?" Đúng vậy, Lưu Ly từng nói công chúa Monaco tên là Deneuve. Đây là một cái tên khá nhạy cảm với Lạc Tranh vào thời gian này. Không ngờ nàng lại quên bẵng đi như vậy. Giờ khi cô gái này tự giới thiệu khiến Lạc Tranh không những nhớ lại mà tâm tư cũng không khỏi run lên.

Thì ra đây chính là vị hôn thê của Louis Thương Nghiêu. Nàng vốn tưởng rằng Louis Thương Nghiêu còn đang chăm sóc một người phụ nữ khác. Nghĩ lại tình cảnh lúc trước thì thấy hẳn rất coi trọng vị

công chúa này.

Đúng vậy, người ta là công chúa, còn nàng là ai chứ? Dòng máu chảy trong người Deneuve là dòng dõi vương thất cùng huyết thống cao quý giống như Louis Thương Nghiêu. Huyết thống của bọn họ sẽ không cho phép sự pha tạp. Mà nàng, ngoài lòng tự tôn ra thì còn có gì đây?

Deneuve nghe vậy, nụ cười trên môi càng thêm tươi tắn, khẽ gật đầu, "Thì ra Thương Nghiêu đã nhắc đến tôi với chị."

Lạc Tranh vừa muốn giải thích rõ là không phải như vậy, nhưng lại không đành lòng phá vỡ nụ cười kia, đành vô lực gật đầu, nhẹ giọng hỏi, "Xin hỏi, cô tới tìm tôi có chuyện gì?"

Một tia dịu dàng khẽ sáng lên trong mắt Deneuve, cô cũng không trả lời ngay mà xoay người lấy từ trong túi xách ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Lạc Tranh.

"Luật sư Lạc, thứ này tặng chị."

"Cho tôi?" Lạc Tranh không ngờ cô gái này lại tặng đồ cho mình, nhận lấy mở ra xem thì thấy đó là một cái bình nhỏ đựng những cánh hoa màu tím. Ánh mắt của nàng có chút sửng sờ. Đây không phải là bình đựng hương liệu chuyên dụng của Lưu Ly sao? Trong bình này nhất định là hương liệu do Lưu Ly điều chế.

"Luật sư Lạc, tôi nghe nói những người làm việc căng thẳng rất hay đau đầu, vì thế tôi mang đến cho chị chai hương liệu này. Đây là hương liệu được đặc chế riêng, có mùi hoa oải hương cùng với hương trái cây dịu nhẹ. Nếu chị cảm thấy mệt mỏi, có thể dùng một chút. Đây là hương liệu do nhà điều chế nổi tiếng làm ra đó."

Deneuve kiên nhẫn giải thích, vẻ mặt vô cùng thân thiện, giống như trẻ nhỏ mong muốn đem thứ đồ tốt chia sẻ cho mọi người.

"Cảm ơn cô, công chúa!" Trong lòng Lạc Tranh biết rõ nhà điều chế hương liệu mà cô vừa nhắc tới là Lưu Ly. Mối quan hệ giữa người với người quả thực rất kỳ diệu. Hai người họ lúc này lại vì mối liên hệ với Thương Nghiêu hoặc Lưu Ly mà ngồi lại với nhau.

"Luật sư Lạc, đừng gọi tôi như vậy, cứ gọi là Deneuve là được rồi."

Lạc Tranh mỉm cười có chút miễn cưỡng. Nàng không thể không thừa nhận, nhìn cô gái này trong lòng nàng không khỏi có chút ghen. Ghen với thân phận cao quý của cô ấy, ghen với sự vô tư như đứa trẻ của cô ấy, ghen với việc cô ấy có sự bảo vệ của Louis Thương Nghiêu, càng ghen với việc cô ấy có thể danh chính ngôn thuận mà nhắc tới hắn...

Nhưng, nàng lại không có cách nào ghét cô gái này. Deneuve mặc dù là công chúa, nhưng lại rất thân thiện, khiến người ta buông lỏng cảm giác phòng bị. Tuổi tác của cô cũng không lớn. Lúc này, Lạc Tranh cũng không còn tâm trạng để nghe xem Deneuve nói gì.

"Luật sư Lạc, thật ra hôm nay tôi đến là có chuyện muốn cầu xin chị..." Deneuve khẽ thu hồi nụ cười, gương mặt tinh tế hiện lên vẻ dè dặt, dường như sợ Lạc Tranh mất hứng sẽ bỏ đi ngay vậy.

Lạc Tranh biết rõ hôm nay Deneuve tới tìm mình nhất định là có chuyện. Vừa lúc này nhìn thấy cô, nàng đã chuẩn bị tâm lý khá tốt. Dựa vào trực giác của mình, nàng có thể đoán được mục đích Deneuve tới đây lần này.

Nhìn bộ dạng cẩn trọng của Deneuve, Lạc Tranh chỉ có thể duy trì thái độ bình tĩnh vốn có, nhẹ nhàng nói, "Tôi chỉ là một người bình thường, không cần dùng hai chữ "cầu xin" với tôi đâu."

"Không, lần này tôi tới đây thật sự là muốn xin chị giúp đỡ. Luật sư Lạc, chị có thể giúp tôi không?" Deneuve vội vàng nói, thậm chí còn vô thức nắm tay Lạc Tranh. Lúc phát giác ra cử chỉ này quá mức tùy tiện liền thẹn thùng rút tay về.

Lạc Tranh nhìn Deneuve, trong lòng có chút phức tạp, "Cô cứ nói đi, nếu tôi có thể giúp được, thì nhất định sẽ giúp."

"Thật ra..." Deneuve nghe vậy khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức cảm thấy lúng túng, cắn cắn môi, một lúc lâu sau nhìn về phía Lạc Tranh...

"Luật sư Lạc, tôi muốn cầu xin chị...cầu xin chị đừng giành Thương Nghiêu với tôi. Tôi...tôi thật sự yêu anh ấy, tôi không thể không có anh ấy..."

Những lời của Deneuve chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Mặc dù Lạc Tranh đã có sự chuẩn bị tâm lý khá tốt nhưng nàng vẫn bị ảnh hưởng khi nghe mấy lời này. Một cảm giác bất an cùng tức ngực không cách nào giải thích được không ngừng dâng lên.

Nàng vô thức nhìn về phía Deneuve, nhìn khuôn mặt có chút ngập ngừng của cô. Một lúc lâu sau, Lạc Tranh mới hỏi lại, "Tại sao cô lại nói như vậy?"

Từ trước tới giờ nàng thực chưa từng nghĩ tới việc tranh giành Louis Thương Nghiêu với ai cả.

"Tôi biết chị nhất định sẽ hận tôi, nhất định sẽ cho tôi là người vô cùng xấu xa. Nhưng mà tôi thật sự sợ hãi, sợ Thương Nghiêu sẽ rời bỏ tôi..." Hai bàn tay của Deneuve không ngừng xoắn lại một chỗ, tỏ rõ sự bất an, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh, "Từ lần trước gặp chị ở phòng làm việc, tôi biết mình đã gặp được địch thủ."

Lạc Tranh khó nhọc hít thở, nơi ngực tràn ngập cảm giác nặng nề. Nàng khẽ cắn chặt răng, yếu ớt lên tiếng, "Sao cô lại nghĩ như vậy? Cô là vị hôn thê của anh ta, anh ta đương nhiên yêu cô chứ?"

"Tôi cũng mong được như vậy." Deneuve ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói cũng rất nhỏ và yếu, khiến người ta có một cảm giác thương tiếc, ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn Lạc Tranh.

"Ngày hôm đó, lúc chị rời đi, ánh mắt của Thương Nghiêu thật đáng sợ. Tôi chưa từng thấy anh ấy nhìn ai đến thất thần như vậy. Nhưng mà anh ấy cứ như vậy nhìn theo bóng chị khuất dần, thậm chí tôi còn thấy...tôi còn thấy anh ấy muốn đuổi theo chị..." Nói đến đây, Deneuve khẽ lắc đầu, "Luật sư Lạc, tôi đã nghe rất nhiều tin đồn về quan hệ của chị và Thương Nghiêu nhưng tôi đều không tin. Bởi vì, tôi biết Thương Nghiêu yêu mình. Anh ấy đối xử với tôi rất dịu dàng, quan tâm chăm sóc vô cùng chu đáo. Nhưng mà thời gian gần đây, Thương Nghiêu đã lâu không tới thăm tôi, anh ấy dường như đã quên mất tôi vậy, tôi biết..."

Nói đến đây, Deneuve khẽ liếm môi, khó nhọc nói tiếp, "Tôi biết Thương Nghiêu và chị đang cùng chung sống..."

Những lời của Deneuve khiến cho tim Lạc Tranh không khỏi nhói

lên, cảm giác tức ngực như bị một vật nặng đè vào. Ngoại trừ sự đau lòng, nàng còn có cảm giác cực kỳ bối rối. Loại cảm giác như vậy thật sự rất khó chịu.

"Tôi..." Lạc Tranh thực không biết nên nói gì cho phải, "Tôi cùng anh ta...không phải như cô nghĩ." Nàng còn có thể nói gì đây? Vị công chúa này mới là người danh chính ngôn thuận. Một màn này thật chẳng khác gì khung cảnh trước đây, chỉ là Deneuve ở vị trí của nàng lúc trước, còn nàng ở vị trí của Diêu Vũ.

Cho dù nàng không làm chuyện gì không chính đáng thì trước mặt cô gái này nàng vẫn cứ là người thứ ba.

Nhưng...nghĩ tới đây, Lạc Tranh không khỏi nở nụ cười khổ. Người thứ ba sao? Có lẽ nàng cũng chẳng bằng được Diêu Vũ, bởi ít nhất Diêu Vũ còn có hy vọng với Ôn Húc Khiên, còn nàng thì sao? Người thứ ba cái gì chứ?

"Luật sư Lạc, tôi không trách chị." Deneuve nở nụ cười nhẹ nhàng có chút chua xót, bàn tay có chút run rẩy kéo tay Lạc Tranh, cắn môi nói.

"Thương Nghiêu xuất sắc như vậy, chỉ cần anh ấy xuất hiện nơi nào thì sẽ thu hút mọi sự chú ý ở đó. Anh ấy giống như một vị thần ở trên cao vĩnh viễn khiến phụ nữ cam tâm tình nguyện thần phục. Yêu người đàn ông như vậy nhất định sẽ rất đau khổ, tôi cũng không ngoại lệ. Nhưng Luật sư Lạc, tôi thật sự ghen với chị, tôi cũng không muốn che dấu suy nghĩ này. Chị thật sự rất cuốn hút, cùng Thương Nghiêu đứng chung một chỗ cực kỳ xứng đôi, mà ánh mắt anh ấy lại luôn dõi theo chị, còn tôi thì chưa từng được như vậy... anh ấy chưa từng dùng ánh mắt như đã nhìn chị để nhìn tôi lấy một lần..."

Lần đầu tiên trong đời, Lạc Tranh lâm vào tình cảnh không nói được lời nào. Ghen với nàng sao? Điều này thật sự buồn cười...

"Luật sư Lạc, chị...chị yêu Thương Nghiêu phải không?" Deneuve nghiêm túc hỏi, ánh mắt lộ ra chút bi ai.

Đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh khẽ động, lời vừa dâng lên môi lại nuốt xuống, muốn nhìn về phía Deneuve cười một tiếng nhưng không nổi, đành nhẹ nhàng nói, "Deneuve, tôi nghĩ...cô hiểu lầm..."

"Thật không? Là tôi hiểu làm sao?" Deneuve cười khổ, "Tôi tình nguyện hiểu làm chứ không muốn tin lời em họ mình. Vì vậy tôi đã lên điều tra đôi chút. Thực tế là chị đang sống trong biệt thự của Thương Nghiêu. À không, phải nói là căn biệt thự đó Thương Nghiêu đã chuyển quyền sở hữu sang tên chị rồi, mà anh ấy vẫn luôn cùng chị ở nơi đó. Tôi biết Thương Nghiêu đã nhiều năm, biết rõ có rất nhiều phụ nữ ái mộ anh ấy, nhưng anh ấy chưa từng sống chung với bất kỳ người nào. Như vậy, không phải đã nói lên điều rõ ràng lắm sao?"

"Thật xin lỗi, tôi...tôi cũng không biết." Lạc Tranh chỉ cảm thấy nơi ngực dâng lên một hồi đau nhói khi chứng kiến vẻ đau đớn cùng bất đắc dĩ của Deneuve khi nói về chuyện của nàng và Louis Thương Nghiêu. Khả năng ứng đối cùng tài ăn nói của Lạc Tranh dường như biến mất, bởi vì giọng của Deneuve vô cùng nhẹ nhàng, cho dù trong lòng vô cùng đau đớn nhưng vẫn chỉ biết duy trì sự dè dặt...

Điều này khiến Lạc Tranh không cách nào có thể khiến Deneuve bị tổn thương thêm nữa, cô gái này giống như một con chim nhỏ bị cắt đi đôi cánh, rơi xuống tầng cây không nơi nương tựa khiến người ta không đành lòng.

"Luật sư Lạc, tôi biết chuyện tình cảm không thể nói đúng sai, cho dù chị yêu Thương Nghiêu, tôi cũng không thể nói gì, tôi cũng không có tư cách oán hận chị..." Thanh âm của Deneuve có chút rầu rĩ, tốc độ nói chuyện cũng khá chậm, không khó nhìn ra cô đang cố đè nén cảm xúc của mình.

"Tôi chỉ muốn cầu xin chị, cầu xin chị dù yêu anh ấy cũng đừng để anh ấy biết, cầu xin chị cho tôi được hạnh phúc. Nếu như..." Deneuve khẽ cắn môi, "Nếu như hai người không thể khống chế được tình cảm của mình vậy thì cầu xin chị đừng để tôi biết hai người thân mật đến cỡ nào, hạnh phúc đến cỡ nào. Chỉ hy vọng chị có thể để Thương Nghiêu tiếp tục quan tâm đến tôi, dù là....gạt tôi cũng được."

"Deneuve..." Lạc Tranh cực kỳ kinh hãi, trái tim giống như bị một cơn sóng lớn vùi dập. Tình yêu có thể khiến con người ta trở nên

như vậy sao? Có thể nhận ra Deneuve rất yêu Louis Thương Nghiêu, cho dù chỉ có thể lảng lảng ở bên hẳn cũng cam tâm tình nguyện. Tình yêu này mang theo bi thương cùng sự hy sinh quá lớn, giống như rớt xuống vực sâu vạn trượng, không cách nào thoát được.

Deneuve cười nhẹ, sau một khắc, nước mắt lặng lẽ rớt xuống. Lúc này, trông cô có một vẻ đẹp vô cùng mê luyến khiến Lạc Tranh trong lòng buồn bã không yên... "Luật sư Lạc, tôi thật mừng cho chị, nếu như có một ngày...có một ngày tôi không còn nữa, có chị ở bên cạnh Thương Nghiêu, dù tôi nhắm mắt cũng cảm thấy hạnh phúc."

Lạc Tranh nghe mà sửng người, lại nhớ tới những lời của Lưu Ly lúc trước. Lưu Ly đã từng nói đến tình trạng sức khỏe của cô công chúa này. Mà hiện giờ nhìn Deneuve, mặc dù da cô rất trắng nhưng lại lộ rõ dấu hiệu của sức khỏe không tốt, không khó nhìn ra thân thể của cô thật sự không ổn.

"Đừng nói như vậy, Deneuve, cô không nên suy nghĩ lung tung. Thương Nghiêu sẽ không rời bỏ cô đâu." Lạc Tranh khẽ nở nụ cười, cất tiếng nói tràn ngập sự bi thương.

Chương 124: Buông tay

Deneuve cũng nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt đã sớm nhợt nhạt, ánh mắt nhìn về phía Lạc Tranh mang theo vài phần áy náy.

"Luật sư Lạc, tôi...có phải tôi rất ích kỷ không? Chị rất ghét tôi phải không?"

Lạc Tranh miễn cưỡng nở nụ cười khổ, "Sao có thể như vậy chứ! Cô là vị công chúa xinh đẹp lương thiện nhất mà tôi đã từng gặp, sao tôi có thể ghét cô cho được."

Trong tình yêu, có ai là không ích kỷ đây? Nếu như nàng có thể vứt bỏ tất cả để yêu Louis Thương Nghiêu, vậy chẳng phải hiện giờ nàng cũng trở nên ích kỷ hay sao?

"Nói như vậy...chị đồng ý rồi?" Gương mặt Deneuve tràn ngập sự mong đợi, "Chị sẽ không giành Thương Nghiêu với tôi, phải không?"

Lạc Tranh nhìn Deneuve, trong lòng không khỏi run lên từng hồi nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản. Đôi mắt nàng khẽ ánh lên một chút, dường như đã hạ quyết tâm, khẽ gật đầu, "Cô yên tâm đi, anh ta vẫn là của cô, ai cũng không thể đoạt được."

Nàng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, vào lúc này, buông tay có lẽ sẽ khiến cho bản thân đỡ bị tổn thương hơn một chút...

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Deneuve khi nghe thấy những lời của Lạc Tranh liền sáng bừng lên, nắm chặt lấy tay nàng, giọng nói có chút kích động, "Luật sư Lạc, cảm ơn chị, cảm ơn chị...".

Trong lòng Lạc Tranh lúc này tràn ngập cảm giác cay đắng...

Cửa phòng khách sạn vừa mở ra, mùi hương nhẹ nhàng trong không khí phảng phất như mang theo nỗi ưu thương hết như tâm trạng Lạc Tranh lúc này. Vẻ mặt Lưu Ly đầy kinh ngạc khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt cùng bộ dạng run rẩy của Lạc Tranh. Không nói lời nào, Lưu Ly liền kéo bạn vào phòng.

Suốt cả quá trình Lạc Tranh cũng không nói lời nào. Sau khi vào

phòng chỉ yên lặng ngồi co mình trên sofa, bộ dạng nàng lúc này khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

Nhìn Lạc Tranh lúc này, Lưu Ly cũng có thể đoán được bảy, tám phần sự tình. Cô cũng không hỏi gì mà chỉ ân cần rót cho nàng một ly nước trái cây, đặt xuống trước mặt nàng rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh...

"Tiểu Tranh, nếu như cậu muốn khóc thì hãy khóc đi."

Biết Lạc Tranh lâu như vậy, Lưu Ly cũng chưa từng thấy bộ dạng thế này của nàng bao giờ. Lạc Tranh vẫn luôn là người kiên cường cùng bình tĩnh, tựa như bất kỳ phiền não nào trên thế gian này cũng không làm cho nàng đổi sắc. Nhưng hôm nay, nàng lại yếu ớt như vậy, tâm thần bất ổn như vậy chỉ vì một chữ tình. Nắm tay đã vô thức siết lại, hô hấp càng lúc càng gấp rút, Lạc Tranh cắn chặt răng, vô lực cất tiếng...

"Lưu Ly, đừng hỏi gì hết, để cho mình dựa vào cậu một chút..."
Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, thậm chí còn run rẩy.

Lưu Ly nghe mà cảm thấy trong lòng đau nhói, khẽ ôm lấy Lạc Tranh, nhẹ nhàng vỗ về nàng...

Lạc Tranh tựa đầu vào vai Lưu Ly, rất nhanh, hốc mắt liền đỏ lên... từng giọt lệ dâng tràn bờ mi, dọc theo sống mũi thanh tú của nàng chảy xuống bờ môi mặm đắng...

Lưu Ly tuy không nhìn thấy mặt Lạc Tranh nhưng cũng biết nàng đang khóc. Từng giọt nước mắt nóng hổi như những viên ngọc vỡ vụn thấm đẫm vai áo Lưu Ly, thậm chí còn lăn xuống bàn tay cô khiến trong lòng cô không ngừng đau nhức.

Đúng như Lạc Tranh yêu c

ầu, Lưu Ly không hề hỏi gì, chỉ im lặng để cho Lạc Tranh dựa vào mình, khóc thật thoải mái.

Tiếng khóc của Lạc Tranh không lớn, nhưng những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, có thể nhận thấy nội tâm nàng bị đè nén tới mức nào.

Đúng vậy, nàng đã kìm nén quá lâu rồi. Đã lâu như vậy, nàng vốn tưởng mình đã có thể thông dong đối mặt với mọi chuyện, cho dù là

Ôn Húc Khiên hay Louis Thương Nghiêu, nàng đều có thể dùng sự tinh táo để xử lý. Khi Louis Thương Nghiêu vung dây lưng quất nàng, nàng không khóc. Khi nàng nhìn thấy Louis Thương Nghiêu chăm sóc công chúa, nàng cũng không khóc, nhưng...hôm nay nàng rất cục không có cách nào để nén tình cảm thêm nữa. Sự xuất hiện của Deneuve giống như một cái ngòi nổ, khiến cho bức tường kiên cố nàng xây dựng trong lòng mình trong tích tắc sụp đổ.

Kiên nhẫn lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch gương mặt đầm nước mắt của Lạc Tranh, hốc mắt của Lưu Ly cũng đỏ ửng theo. Một lúc lâu sau, cô mới than nhẹ một tiếng.

"Tiểu Tranh, sao phải khổ vậy chứ?"

Đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh khẽ run lên, nước mắt thấm ướt khăn giấy, nàng muốn nói gì đó nhưng lại nghẹn tắc trong cổ.

Lưu Ly khẽ lắc đầu, dịu dàng nói, "Khóc lớn lên đi, cậu cứ yên lặng rơi lệ như vậy khiến mình thật sự lo lắng." So với tiếng khóc lớn, Lạc Tranh cứ thốn thức như vậy khiến Lưu Ly thật sự cảm thấy không an tâm, cô cảm thấy Lạc Tranh như đang rơi vào đường cùng vậy.

"Lưu Ly..." Giọng nói run rẩy của Lạc Tranh khẽ vang lên, nước mắt khiến khung cảnh trước mặt trở nên mơ hồ, "Mình vô dụng, thật sự rất vô dụng phải không?"

"Sao có thể vậy chứ? Con người dù kiên cường đến mấy cũng có một mặt nào đó yếu đuối. Dù là đàn ông cũng có quyền rơi lệ, hướng chi là phụ nữ." Lưu Ly nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dùng những lời từ tận đáy lòng để an ủi, "Tiểu Tranh, cho tới giờ cậu đã quá mạnh mẽ rồi, hiện giờ bỏ hết lớp ngụy trang ra có gì không tốt đây..."

"Không..." Lạc Tranh lắc đầu, nước mắt lại trào ra, "Mình thật sự rất vô dụng, mình vẫn luôn nói với bản thân...phải tránh xa thứ tình cảm này, mình không ngừng cảnh tỉnh bản thân....như vậy sẽ bị tổn thương, thật sự bị tổn thương..."

Lưu Ly tuyệt vọng thở dài một hơi, nhìn Lạc Tranh, "Cậu thật sự yêu anh ta, phải không?"

Lúc này đây, Lạc Tranh không hề tránh né. Nàng vô lực gật đầu,

cùng lúc đó, nước mắt lại vô thức rớt xuống... "Mình yêu anh ấy, cho dù mình cố gắng giữ tình táo đến mức nào, đều không thể trốn tránh sự thật này..." Lạc Tranh cảm thấy hơi thở trong lồng ngực như đứt đoạn, không cách nào hít lấy một luồng không khí trong lành...

"Mình vốn nghĩ có thể khống chế tình cảm bản thân, nhưng...mình biết rõ mình yêu anh ấy, cho dù làm gì mình cũng đều hy vọng có được sự quan tâm của anh ấy...mình...so với những người phụ nữ khác thì có gì hơn chứ?"

"Khi đã yêu thì làm sao có thể trốn tránh được đây?" Lưu Ly có thể nhìn thấu tâm tình của nàng, đưa tay khẽ lau đi dòng lệ trên má Lạc Tranh, "Người đàn ông kia nhất định là được rất nhiều phụ nữ ái mộ. Tiểu Tranh à, mình biết cậu vẫn luôn kìm nén, một mực trốn tránh tình yêu của mình, nhưng cậu nhất định cứ phải khổ cực như vậy sao? Cái người đàn ông tên Louis Thương Nghiêu kia thật sự không thể yêu được. Nhưng cậu lại yêu anh ta, phải làm sao đây? Cậu nên làm gì bây giờ đây?"

Lạc Tranh lắc đầu đầy thống khổ, "Mình không biết nên làm sao bây giờ? Mình không muốn rời khỏi anh ấy, nhưng tim mình không ngừng đau đớn. Mình biết là ở bên cạnh anh ấy sẽ tạo thành một trường bi kịch, mình không biết phải làm sao...không biết..."

Ánh mắt Lưu Ly cũng tràn ngập sự đau khổ khi nhìn thấy người bạn thân nhất phải đau lòng thế này.

"Tiểu Tranh, cậu là người bạn tốt nhất của mình, tâm nguyện lớn nhất của mình là có thể nhìn thấy cậu được vui vẻ, nhìn mình..." Lưu Ly giữ lấy tay Lạc Tranh, kiên định lên tiếng.

Lạc Tranh ngược mắt, đôi mắt vốn trong veo giờ đã đỏ hoe vì nước mắt khiến người ta cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Anh ta yêu cậu sao? Cậu có từng nghĩ tới hay không? Nếu như anh ta yêu cậu, tại sao hai người lại không thể ở bên nhau?"

Đây là một giả thiết khá táo bạo của Lưu Ly. Mặc dù người đàn ông kia cực kỳ nguy hiểm, tâm địa cũng thâm sâu khó lường, nhưng...điều đó không có nghĩa là hai người bọn họ không thể ở cùng một chỗ.

Đôi mắt rung lệ của Lạc Tranh dường như có chút sợ hãi, giật mình nhìn sững Lưu Ly hồi lâu, dường như nghĩ tới điều gì đó, nàng liền khẽ lắc đầu...

"Anh ấy chỉ muốn thân thể mình mà thôi, sao có thể yêu mình chứ? Anh ấy muốn mình yêu anh ấy, nhưng không có nghĩa là anh ấy cũng yêu mình như vậy..." Nói đến đây, nàng khẽ nở nụ cười khổ, nước mắt lại lần nữa tràn ngập hốc mắt...

"Deneuve nói rất đúng, yêu Thương Nghiêu đồng nghĩa với việc chấp nhận sự cô độc. Anh ấy là một người cao cao tại thượng như vậy, đâu thể để tâm tới tình cảm của mình chứ?"

Lưu Ly thật sự kinh ngạc, "Công chúa tới tìm cậu?"

Lạc Tranh vô lực gật đầu. Thân thể nàng lúc này yếu ớt hết một đứa trẻ, nàng lúc này không hề giống một nữ luật sư làm mưa làm gió trên pháp đình mà chỉ là một đứa trẻ mong tìm lấy sự an toàn mà thôi.

Lưu Ly khẽ thở dài. Có lẽ mọi chuyện nên như vậy, nếu không Lạc Tranh sẽ chẳng bao giờ đem tình cảm ẩn dấu trong lòng bộc lộ ra ngoài thế này.

"Mình vốn nghĩ công chúa là người vô cùng độc đoán nhưng hôm nay khi nhìn thấy mới biết cô ấy dịu dàng yếu đuối đến mức khiến người ta cảm thấy thương cảm, cô ấy lại rất sợ mất đi Thương Nghiêu, còn bỏ đi sự tự tôn của bản thân để giữ lấy tình yêu của mình, mình phải làm gì để không làm tổn thương cô ấy đây?" Lạc Tranh vẫn đang chìm trong cảm giác bi thương, lời nói có chút không được logic cho lắm.

"Mình hiểu, mình hiểu hết." Lưu Ly nhẹ nhàng an ủi nàng, "Công chúa là người thế nào mình biết rất rõ. Trong mắt cô ấy chỉ có người đàn ông kia mà thôi. Tiểu Tranh, mình biết cậu đang sợ hãi điều gì. Cậu sợ không phải vì chuyện cô ấy đến tìm cậu hôm nay mà sợ kết cục của cậu cùng anh ta."

Lạc Tranh nhìn Lưu Ly, cắn chặt môi.

Lưu Ly kéo lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng nói, "Phải, công chúa thật sự rất yêu anh ta, thậm chí mỗi ngày đều ngậm người mà ngậm

ảnh cùng bức tranh của anh ta. Nhìn cảnh đó khiến mình cảm thấy rất đau lòng, mình biết rõ, nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, công chúa cũng sẽ không tới tìm cậu. Nhưng...

Tiểu Tranh à, cậu cũng phải biết rõ, tình yêu vốn không thể miễn cưỡng. Cho dù cậu muốn nhường, thì có lẽ sẽ chỉ khiến mọi người càng thêm thống khổ mà thôi."

"Luu Ly..." Lạc Tranh khẽ lắc đầu, "Không phải cậu vẫn luôn phản đối sao?"

"Phải, mình vốn phản đối cậu yêu Louis Thương Nghiêu, bởi khi nhìn dáng vẻ đau khổ của công chúa, mình cũng biết yêu người đàn ông như vậy nhất định sẽ rất đau khổ. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, Louis Thương Nghiêu có thân phận đặc biệt, anh ta và công chúa lại có hôn ước, mình sao có thể nhẫn tâm nhìn cậu bị tổn thương đây? Nhưng..." Luu Ly bỗng đột ngột thay đổi chủ đề, nhìn Lạc Tranh bằng ánh mắt chân thành, "Nếu như Louis Thương Nghiêu cũng yêu cậu như vậy thì chuyện lại khác rồi."

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn Luu Ly, nước mắt còn hoen trên gò má, "Luu Ly, cậu..."

"Tiểu Tranh, mình đang nói rất nghiêm túc với cậu, không hề đùa cợt chút nào hết." Luu Ly nắm chặt lấy tay nàng, "Nếu Louis Thương Nghiêu yêu cậu, xét theo tính tình của anh ta, anh ta nhất định sẽ không chịu sự trói buộc của hôn ước trong gia tộc. Mình cùng công chúa đã tiếp xúc một thời gian rồi, mình biết Louis Thương Nghiêu là một người đàn ông có một không hai, chỉ cần anh ta muốn nhất định sẽ tìm mọi cách đạt được. Tiểu Tranh, bây giờ cậu cảm thấy sợ chẳng qua vì cậu không biết được tình cảm của anh ta, vậy tại sao cậu không chủ động hỏi anh ta? Vì sao chưa gì cậu đã kết luận hai người sẽ không có kết cục tốt đẹp chứ?"

Lạc Tranh nghe mấy lời này bất giác ngây người mất mấy giây, một lúc sau mới kinh hãi lắc đầu.

"Không được, mình...mình làm không được, không được..."

"Tiểu Tranh, cậu đâu phải người dễ dàng lùi bước chứ? Vì sao lại không được?" Luu Ly kiên định nhìn nàng, "Nếu như hai người thật

lòng yêu nhau, vì sao lại không thể cùng chung sống?"

"Nhưng...tâm tình của Louis Thương Nghiêu mình...không đoán được, mà những lời như vậy mình không cách nào mở miệng hỏi..." Lạc Tranh đưa tay ôm ngực, đè ép cảm giác đau đớn không ngừng lan rộng...

"Luu Ly, không phải mình trốn tránh, có đôi khi thân phận sẽ quyết định tất cả. Kể cả anh ấy yêu mình thì sao chứ? Chẳng lẽ mình lại làm người thứ ba hay sao? Còn nữa, lẽ nào cậu đã quên kết cục của Louis 14 và Mary Catherine hay sao?"

Toàn thân Luu Ly bất ngờ run lên, "Tiểu Tranh...đó chẳng qua chỉ là tin đồn..."

"Luu Ly, cậu biết rõ đó không phải là tin đồn mà là chuyện đã thực sự xảy ra." Lạc Tranh thống khổ nhíu chặt hàng lông mày thanh tú, "Cho dù yêu nhau thì sao chứ? Cha mẹ Louis Thương Nghiêu cũng thật lòng yêu nhau, kết quả cũng là sinh ly tử biệt. Nếu như tình yêu của bọn mình thực sự đem lại tai họa như vậy, mình tình nguyện trốn tránh cả đời này, ít nhất, đối với cả hai người sẽ không ai phải chết, không còn bi kịch tái diễn nữa."

"Làm sao cậu biết Louis Thương Nghiêu không thể cải biến được vận mệnh?" Luu Ly khẽ vặn lại.

Nước mắt của Lạc Tranh lại lần nữa rớt xuống, nàng không hề lau đi mà nhìn Luu Ly qua hàng lệ.

"Luu Ly, người trong cuộc thường có nỗi thống khổ của mình. Nếu như cậu là mình thì sẽ làm thế nào?"

"Mình..." Luu Ly nhất thời cứng miệng. Đúng vậy, nếu như đổi lại là cô, có lẽ cô cũng sẽ lựa chọn cách trốn tránh. Một mặt không muốn Louis Thương Nghiêu bị thương tổn, mặt khác cũng không muốn cô công chúa vô tội bị thương tổn. Hơn nữa, sức khỏe của công chúa...

"Luu Ly, có lẽ là mình không đủ tự tin, mình không có cách nào coi như không có chuyện gì, cũng không có cách nào điên cuồng theo đuổi tình yêu của mình. Mình chính là người như vậy, một người đầy mâu thuẫn. Yêu người không thể yêu cho nên dù biết anh

ấy yêu mình thì sao đây? Duyên phận đã như vậy, một người đau lòng là đủ rồi, cần gì phải liên lụy đến cả hai."

"Tiểu Tranh..."

"Luu Ly, mình mệt quá..." Lạc Tranh không muốn nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng dựa vào vai Luu Ly, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, làm cho nước mắt đang tràn ngập bờ mi ngược dòng trở lại...

Luu Ly sao lại không hiểu được nỗi lòng của nàng chứ? Cho nên cô cũng không gắng khuyên nhủ gì nữa mà chỉ nhẹ nhàng vỗ về bả vai nàng. Bạn tốt chính là như vậy! Có đôi khi không cần phải nói gì nhiều, chỉ cần cả hai dựa vào nhau như vậy là đủ rồi...

Cho tới hoàng hôn, khi mặt trời đã chìm hẳn sau đường chân trời Lạc Tranh mới rời khỏi khách sạn mà Luu Ly đang ở. Đi đến chỗ đậu xe của mình nàng lại nhìn thấy một chiếc xe thể thao sang trọng khẽ vượt lên, dưới ánh sáng lúc chạng vạng càng ánh lên sự xa hoa cực độ.

Một gương mặt tươi cười ẩn sau kính xe nhìn về phía nàng, lái xe là ai vậy?

Còn đang mãi nghĩ, cửa kính xe đã chậm rãi hạ xuống, hé ra một gương mặt vô cùng anh tuấn. Nhìn thấy Lạc Tranh, người lái xe liền nhanh chóng mở cửa bước xuống, thân hình cao lớn dưới ánh chiều tà đổ bóng xuống mặt đường vô cùng mạnh mẽ.

"Liệt?" Lạc Tranh nhìn người đàn ông đang tiến lại phía mình, kinh ngạc đến tròn mắt.

Sao cậu ta lại ở đây?

Dưới ánh trời chiều, Liệt khoác trên người một bộ âu phục màu đen, một cái áo khoác ngoài ôm lấy thân hình cao lớn khiến dáng vẻ cậu ta càng thêm mạnh mẽ. Đi tới trước mặt Lạc Tranh, Liệt nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay tháo kính râm của nàng xuống.

"Liệt, cậu định làm gì?" Lạc Tranh không ngờ tới Liệt sẽ hành động như vậy, trong lúc bất ngờ chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt cậu ta...

Biểu hiện của Liệt vô cùng bình thản, đôi mắt đẹp lộ ra một tia đau lòng, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào má Lạc Tranh, dịu dàng xoa nhẹ đôi mắt nàng...

"Khóc đến nỗi hai mắt đã sưng cả lên thế này..."

Lạc Tranh thực sự cảm thấy lúng túng, vừa muốn quay mặt đi thì chiếc cằm nhỏ xinh của nàng lại bị Liệt nhẹ nhàng nâng lên. Mặc dù khoé môi Liệt vẫn hiện lên nụ cười nhưng trong đó ẩn chứa bao nhiêu sự đau lòng đối với nàng. Khẽ thở dài một tiếng, Liệt trầm giọng nói.

"Lạc Tranh, tôi tình nguyện nhìn chị khóc trước mặt mình cũng không muốn trở thành một người tay chân dư thừa thế này."

Trong lòng Lạc Tranh bất giác trào dâng một cảm giác ấm áp, khẽ hỏi, "Liệt, vì sao cậu lại xuất hiện ở nơi này?"

"Tôi vốn muốn tới tìm chị, nhưng lại thấy Deneuve từ phía phòng làm việc của chị đi ra. Chẳng bao lâu sau thì chị cũng ra ngoài. Tôi sợ chị xảy ra chuyện nên vẫn luôn đi theo phía sau." Liệt dịu dàng trả lời.

"Cậu đi theo tôi từ lúc đó và chờ ở đây tới tận bây giờ?" Lạc Tranh thật sự cảm thấy kinh ngạc.

Liệt gật đầu, hơi nhíu mày, "Yên tâm, tôi không có ý nhòm ngó cuộc sống riêng tư của chị, chỉ là lo lắng cho chị mà thôi."

Lạc Tranh khẽ lắc đầu, "Liệt, cậu không cần phải làm như vậy..."

"Cần chứ!" Liệt mỉm cười, dùng thái độ rất nghiêm túc trả lời nàng, "Bởi vì tôi yêu chị, cho nên tôi không muốn nhìn thấy chị phải đau lòng. Nhưng hôm nay, tôi thực sự rất vô dụng, đã không giúp được gì cho chị, còn để cho chị khóc lâu như vậy."

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn chằm chằm cậu thanh niên đã cao hơn mình cả một cái đầu trước mặt. Cậu ta không hề che dấu tình cảm của mình mà trực tiếp biểu đạt như vậy khiến nàng không khỏi run sợ.

"Liệt, cậu không hiểu cái gì gọi là yêu..."

"Tôi hiểu, chỉ có chị không chịu hiểu mà thôi." Liệt cực kỳ nhẫn nại kéo tay Lạc Tranh đặt vào bàn tay mình, "Tôi yêu chị, thật sự yêu chị."

Tôi thích nhìn thấy chị cười, nhìn thấy chị hạnh phúc. Tôi biết mình không có được tình yêu của chị, nhưng chỉ cần có thể nhìn chị như vậy cũng đủ rồi. Có đôi khi, yêu không phải là sự chiếm hữu, có thể khiến người mình yêu được vui vẻ cũng là một cách yêu vậy."

Lạc Tranh nghe những lời này, dường như có chút suy nghĩ...

Đột nhiên, nàng cảm thấy hông mình dâng lên một cảm giác ấm áp, nhìn lại thì thấy Liệt đã kéo nàng ôm vào lòng từ bao giờ.

"Liệt?"

"Tôi dẫn chị tới một nơi." Liệt cúi đầu nhìn nàng, gương mặt anh tuấn toả ra hơi thở đầy sức sống.

"Tới nơi nào cơ?" Lạc Tranh lúc này chẳng có tâm tư gì mà chỉ muốn chui vào một góc mà thôi.

Liệt dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, khẽ nở nụ cười tà mị, "Tạm thời phải giữ bí mật. Nhưng nếu chị nhát gan không dám đi thì tôi có thể suy nghĩ lại tìm giúp chị một nơi phong cảnh hữu tình để yên tĩnh chữa lành vết thương."

"Ai nói tôi nhát gan?" Ý chí chiến đấu của Lạc Tranh bị một câu nói của Liệt kích thích, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn cậu ta.

"Được, vậy đi cùng tôi." Liệt cười lớn, nắm tay nàng kéo về phía xe của mình...

Từ trên đỉnh núi cao chót vót có thể nhìn thấy hết thảy khung cảnh từ những nơi xa xa, nhìn ngắm mặt trời dần dần khuất bóng, những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà cũng bị che khuất bởi những rặng núi nhấp nhô.

Lạc Tranh thở không ra hơi bị Liệt kéo lên tới đỉnh núi. Lúc leo được nửa đường, nàng đã không nhịn nổi mà xua tay.

"Không được rồi, tiếp tục leo nữa không chừng tôi sẽ tắt thở mất." Nói xong, nàng khẽ cúi gập người xuống, đưa tay áp chặt vào lồng ngực đang không ngừng phập phồng, thở hổn hển.

Liệt đứng ở chỗ cao hơn, quay đầu lại nhìn nàng cười lớn, "Lạc Tranh, không ngờ chị lại chịu thua tôi nhanh tới vậy? Chỉ mới leo lên đỉnh núi, mọi thứ còn chưa bắt đầu mà chị đã sớm đầu hàng như

vậy, điểm này không giống với phong thái đại luật sư của chị cho lắm."

"Ai nói tôi muốn đầu hàng? Tôi chỉ muốn nghỉ một chút mà thôi." Lạc Tranh hít một hơi, giơ tay chỉ giày của mình.

"Hơn nữa, cậu xem xem tôi đang đi cái gì. Có thể leo được nửa đường đã không hề dễ dàng rồi."

Liệt trở xuống chỗ nàng, không buồn quan tâm mình đang mặc âu phục, đi giày da liền ngồi bệt xuống bên cạnh nàng, nghiêng đầu nhìn đôi giày trên chân nàng, gật đầu tỏ ý tán đồng, "Cũng phải, chị quả nhiên rất lợi hại, mặc OL (office lady) mang giày cao gót mà còn có thể leo cao như vậy." Vừa nói dứt lời, Liệt bất chấp việc chưa có sự đồng ý của nàng, đưa tay tháo luôn đôi giày trên chân nàng xuống.

"A, cậu định làm gì?" Lạc Tranh thật sự sợ hết hồn, lại thấy vẻ mặt tươi cười của cậu ta liền vội vàng nói, "Mau trả giày cho tôi!"

"Nếu giày khiến cho bàn chân cảm thấy khó chịu như vậy thì đừng đi nữa, hay là ném nó đi luôn..." Nói xong, cậu ta liền cầm giày giơ lên.

"Không được..." Lạc Tranh vội vàng tiến lên định đoạt lại nhưng chỉ vô ích, đành nhẹ nhàng nói, "Liệt, đừng đùa nữa, ném giày đi như vậy tôi sẽ đi bằng gì? Mau trả cho tôi..."

"Không đi giày là được rồi mà. Sao thế? Không dám chân không leo núi à? Yên tâm, tôi đi cùng chị." Liệt vừa nói vừa đem giày của mình cởi ra, cầm luôn cả đôi giày của nàng trong tay, nhanh chóng đứng dậy phác một cử chỉ vô cùng tao nhã tỏ ý mời mọc.

"Muốn lấy lại giày thì cố gắng đuổi cho kịp tôi, tôi ở đỉnh núi chờ chị." Nói xong cậu ta cười ha ha một tiếng rồi mạnh mẽ leo tiếp lên trên.

Lạc Tranh nhìn chân mình, lại nhìn theo bóng dáng Liệt, không khỏi hét lên một câu, "Liệt, cậu điên rồi sao?"

Cách đó không xa, truyền đến tiếng cười đầy sáng khoái của Liệt...

Thắm sâu trong xương cốt Lạc Tranh không bao giờ chấp nhận thua cuộc. Khi nàng chân trần leo tới đỉnh núi đã thấy Liệt đứng đó

mím cười nhìn nàng, dường như cậu ta đã chờ khá lâu.

Lạc Tranh rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là đường lên đỉnh núi khá bằng phẳng, chứ nếu đường ghập ghềnh đá tảng chắc hai chân nàng phải bỏ luôn mất. Vừa muốn mở miệng đòi giày, bất giác nhìn tới bên cạnh Liệt đã thấy có một vật khá lớn đặt đó, định thần nhìn kỹ lại thì ra là một cái dù lượn.

"Liệt, cậu..."

"Thích chơi dù lượn không?" Liệt cởi áo khoác vút qua một bên, đi tới chỗ chiếc dù lượn, nhẹ nhàng chuẩn bị.

"Sao nơi này lại có dù lượn vậy?" Lạc Tranh có chút thắc mắc hỏi lại.

Liệt khẽ cong môi nở nụ cười bí ẩn, không chút giấu diếm nàng, "Hai ngày nay thấy tâm trạng chị không được tốt, nên chiếc dù này đã được chuẩn bị từ sớm rồi. Không ngờ tới hôm nay lại có dịp dùng tới. Sao rồi? Có dám bay cùng tôi không?"

Lạc Tranh nhìn thoáng qua thời tiết, lại đi tới đỉnh cao nhất của ngọn núi thử sức gió rồi quay lại nhìn cậu ta, "Liệt, cậu điên rồi sao? Chơi dù lượn vào lúc tối như thế này? Gió quá lớn, sẽ rất nguy hiểm."

"Chơi dù lượn chính là môn thể thao đầy sự thách thức, nếu không, sao có thể biết được thế nào là giới hạn?" Liệt vừa nói vừa trải rộng chiếc dù ra kề sát vị trí miệng núi.

"Môn thể thao này có một điểm thú vị là có thể thoả mãn nguyện vọng muốn tự do bay lượn của con người. Nghĩ lại xem, lúc chị ở trên không trung thoả sức bay lượn, tất cả phiền não sẽ biến mất, có thể nhìn ngắm phong cảnh đẹp đẽ phía dưới, đúng là nhất cử lưỡng tiện..."

Lạc Tranh có chút động lòng...

"Sao rồi? Có muốn thử một chút hay không?" Liệt kiểm tra lại tất cả các chi tiết trên chiếc dù một lượt nữa rồi hướng về phía nàng nói, "Đương nhiên, nếu chị không muốn tôi cũng không cưỡng ép. Dù sao, tâm tư của một người đã già rồi tôi có thể hiểu được."

"Cậu nói ai già rồi?" Lạc Tranh trừng mắt nhìn cậu ta, "Chơi thì

chơi, cũng đâu phải tôi chưa từng chơi trò này." Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Lạc Tranh cũng có chút sợ hãi. Trò chơi vẫn chỉ là trò chơi mà thôi. Nhưng nơi này tốc độ gió lại khá lớn, trời thì đang tối dần, như vậy sẽ rất khó điều khiển tốc độ cùng phương hướng.

Liệt nở nụ cười vui vẻ vì đã thực hiện được ý định, đem đồ bảo hộ đưa cho Lạc Tranh, còn khế nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, "Yên tâm, tôi luôn ở bên cạnh chị. Đây là loại dù lượn đặc chế dùng cho hai người, rất kích thích mà không có nguy hiểm."

Lạc Tranh gật đầu, lập tức hỏi lại, "Liệt, trước giờ cậu vẫn điên khùng như vậy sao?"

"Vậy chị có dám cùng tôi điên khùng một lần không?" Liệt nở nụ cười rạng rỡ, gương mặt anh tuấn càng thêm sáng lạn dưới dư âm của ánh mặt trời.

"Không dám cũng phải dám, nếu không bị cậu coi thường thì không hay chút nào." Lạc Tranh cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, tâm tình vốn đang u ám cũng được thoải mái lại đôi chút. Liệt giúp nàng điều chỉnh lại tư thế xong, cũng đem đồ bảo hộ mặc vào rồi hô lớn, "Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta xuất phát!"

"Được...A..." Lạc Tranh còn chưa nói dứt lời, người đã chao nghiêng về phía dưới núi, cả khu thung lũng vang vọng tiếng hét của nàng.

Từ trên cao lao vút xuống dưới khiến cho tim Lạc Tranh trong nháy mắt như vọt lên tận cổ. Bên cạnh nàng là Liệt cùng mùi mộc hương thoang thoảng. Nàng thậm chí đã nhắm hai mắt lại bởi sức gió quá lớn khiến nàng có cảm giác mình thật sự sẽ rơi tự do từ trên cao xuống.

Mà Liệt dường như lại rất thích những môn thể thao mạo hiểm đến cực hạn như thế này. Cho dù là người chơi dù lượn chuyên nghiệp cũng không dám mạo hiểm như cậu ta, còn cậu ta lại bình thản đưa nàng bay vút vào bầu trời bao la...

Một lúc sau...

"Lạc Tranh, mở mắt ra nhìn một chút đi." Bên tai nàng, giọng nói trầm ấm của Liệt vang lên.

Lạc Tranh chậm rãi mở mắt ra mới phát hiện mình đã vững vàng bay lượn trên không trung từ khi nào. Bên tai nàng còn có tiếng suối chảy róc rách, tiếng gió vù vù ngân vang theo mỗi lần chuyển hướng dù lượn. Đối với môn thể thao này, nàng mới chỉ được tiếp xúc một chút chứ chưa từng nghĩ rằng có thể bay lượn tự do trong tiết trời thế này.

Một cảm giác mới lạ, vui vẻ cùng kích thích không ngừng lấp đầy tâm trí nàng. Từ trên cao nhìn xuống, cảnh sắc bên dưới dường như có chút phong tình, tâm linh cùng thân thể như hoà vào làm một. Lạc Tranh cảm thấy không chỉ thân thể mình được giải phóng, tránh xa khỏi sự ồn ào của cuộc sống thế tục mà cả tâm tình cũng như đang bay bổng.

Đây quả thực là một môn thể thao hao tổn sức lực nhưng đem lại sự phấn khích cùng vui vẻ không thể nói rõ thành lời. Một cảm giác tươi mới tràn ngập tâm hồn nhanh chóng lan toả theo luồng gió không ngừng nâng chiếc dù của họ lên những tầm cao mới.

Chơi dù lượn như vậy cần sự can đảm và kỹ thuật cực tốt. Lạc Tranh không thể không thừa nhận Liệt thật sự rất điên cuồng.

"Chị cảm thấy thế nào? Lạc Tranh, thật ra vui vẻ là một chuyện rất đơn giản. Hiện giờ nếu chị cảm thấy sợ thì cứ hét thật lớn lên." Liệt lớn tiếng nói át tiếng gió vù vù.

"Ai nói tôi sợ chứ?" Lạc Tranh vẫn cứng miệng như trước.

"Vậy sao?" Liệt nở nụ cười xấu xa, liền đó, nương theo sức gió của mạnh một đường, lao thẳng xuống phía dưới.

"A..." Lạc Tranh sợ hãi hét lớn, vang dội cả bầu trời...

"Ha ha..." Nương theo tiếng hét của nàng là tiếng cười đầy sáng khoái của Liệt.

Chơi đến lúc đôi chân cơ hồ mềm nhũn ra, lúc xuống tới chân núi thì trời đã tối mịt. Trên đường xuống núi, Lạc Tranh có chút oán giận Liệt bởi cậu ta rõ ràng là cố ý làm cho nàng sợ hét toáng lên, lại còn không ngừng đổi hướng bay khiến cho tới giờ đầu của nàng vẫn còn

choáng váng.

"Nếu không làm như vậy, sao chị có thể hét thoải mái thế chứ?"

Liệt nở nụ cười ấm áp, "Hiện giờ chị còn cảm thấy buồn nữa không?"

Lạc Tranh đương nhiên biết rõ ý tốt của cậu ta, khẽ đập cho Liệt một cái rồi nói, "Cổ họng giờ đã đau tới mức khản đặc, làm gì còn thời gian để đau lòng chứ?"

"Nói như vậy, mục đích của tôi đã đạt được rồi?" Liệt nhẹ nhàng cười một tiếng, ngồi vào xe, chuẩn bị quay lái trở về.

Lạc Tranh khẽ nở nụ cười yếu ớt. Cùng Liệt ở chung một chỗ đường như cần phải hội đủ sự lớn mật cùng những ý tưởng táo bạo. Loại cảm giác này quả thực đã đánh bại nhưng kinh nghiệm trước giờ của nàng. Nàng kéo dây an toàn, vừa muốn mở miệng nói với Liệt vài câu liền thấy thân mình nhào mạnh về phía trước, xem chút nữa đã lao vào kính chắn gió. Nhìn lại Liệt, chẳng những cậu ta đạp mạnh chân phanh mà sắc mặt cũng có chút biến đổi.

"Làm sao vậy?" Lạc Tranh sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đã có một chiếc xe con chắn ngang phía trước.

Còn chưa kịp phản ứng, cửa xe bên ghế lái phụ đã bị kéo mạnh ra, liền đó nàng bị một lực lớn kéo thẳng ra ngoài.

Cả quá trình diễn ra chỉ trong chớp mắt khiến cho nàng một chút phản kháng cũng không kịp.

Mùi hoắc hương nhẹ nhàng bao lấy thân mình Lạc Tranh. Nàng giật mình ngẩng đầu lên, lại vừa lúc nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm của hắn, tâm tình không khỏi run lên một chút.

Hắn...sao lại cũng tới nơi này?

Liệt tắt máy xe xong liền bước xuống, đi tới bên cạnh Louis Thương Nghiêu hỏi, "Anh, sao lại là anh?"

Louis Thương Nghiêu không để ý đến lời của Liệt, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Lạc Tranh. Tầm mắt hắn vừa hạ xuống nhìn thấy bàn chân trần của nàng, hàng lông mày hơi nhăn lại, "Giày đâu?"

Lạc Tranh vô thức chỉ về phía xe Liệt.

Vẻ mặt Louis Thương Nghiêu cực kỳ âm trầm, không nói gì, sải bước đi đến xe của Liệt mở cửa, đem đôi giày nữ bên trong lấy ra rồi

trở lại trước mặt nàng.

Bầu không khí có chút khẩn trương, Lạc Tranh cũng không biết hẳn muốn làm gì, vô thức lui về phía sau một bước...

Nàng không ngờ rằng, Louis Thương Nghiêu lại khẽ thở dài một tiếng, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng ngồi sụp xuống, chủ động nâng bàn chân nhỏ bé của nàng lên, dùng bàn tay to của mình nhẹ nhàng xoa sạch lòng bàn chân nàng rồi giúp nàng xỏ giày vào.

Động tác này nhìn vào tuy cực kỳ tự nhiên nhưng lại khiến cho Liệt và Lạc Tranh kinh hãi tột độ, nhất là Lạc Tranh. Khi bàn tay ấm áp của Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng mơn trớn bàn chân nàng, trái tim nàng không khỏi rung động mãnh liệt. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày hẳn lại ngồi xuống bên đường giúp nàng đi giày.

Người đàn ông cao ngạo như hẳn lại có thể bất chấp ánh mắt của người khác hay sao?

Quả nhiên, hành động này của Louis Thương Nghiêu đã thu hút không ít ánh mắt của người đi đường, nhưng đều là ánh mắt hâm mộ...

"Đừng, tôi tự đi là được rồi..."

"Đã không còn là trẻ con nữa, cho dù chơi tới điên khùng cỡ nào cũng phải đi giày vào chứ, chân không như vậy còn ra bộ dạng gì?" Giọng nói trầm thấp của Louis Thương Nghiêu lộ rõ sự ân cần, lại có chút sủng ái, dù là lời trách cứ cũng vẫn mang theo tình cảm đầy yêu thương.

Tâm tình của Lạc Tranh dưới động tác cùng lời nói của hẳn không khỏi trào dâng một cảm giác ngọt ngào...

Bất chấp sự phản đối của Lạc Tranh, Louis Thương Nghiêu vẫn kiên trì tự tay đi giày cho nàng. Sau đó hẳn đứng dậy, nhìn về phía Liệt, có chút không vui nhíu mày, "Liệt, em cũng đâu còn nhỏ nữa, làm việc sao không cân nhắc hậu quả như vậy!"

Liệt nghe vậy, sự kinh ngạc vừa rồi cũng hoàn toàn tan dần, khoe môi lộ rõ sự vui vẻ, bước tới trước, không chút để ý chân mình dính đất, lên tiếng, "Anh, em có chuyện muốn nói với anh."

"Em muốn nói gì?" Sắc mặt Louis Thương Nghiêu cực kỳ bình

tĩnh khiến người ta không nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là bàn tay to của hắn lại vô thức đem Lạc Tranh kéo vào trong ngực, ôm thật chặt...

Liệt nhìn thấy hành vi vô thức của Louis Thương Nghiêu, nụ cười trên môi càng đậm hơn..

"Anh, em muốn nói với anh..." Liệt nhấn mạnh từng lời như muốn khẳng định sự quyết tâm của mình, "Em, yêu Lạc Tranh, nếu anh không yêu cô ấy, hãy để cô ấy ở bên em!"

Chương 125: Yêu sâu đậm cỡ nào?

Bầu không khí vốn nhẹ nhàng lập tức trở nên ngột ngạt, cảm giác áp bách không ngừng lan rộng trong màn đêm yên tĩnh. Nhất là sắc mặt của Louis Thương Nghiêu lúc này đã hoàn toàn biến đổi, vẻ mặt vốn bình tĩnh trước giờ sau khi nghe thấy những lời của Liệt liền lạnh cứng lại, khóe môi cũng toát lên sự không hài lòng...

Hắn không trả lời ngay câu hỏi của Liệt mà quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh trong ngực mình. Giọng nói của hắn tựa như câu hỏi bình thường nhưng lại mang theo ý cảnh cáo ngầm.

"Còn em? Cũng yêu Liệt?"

Nơi ngực hắn như bùng lên một ngọn lửa giận rùng rục, đem lục phủ ngũ tạng của hắn thiêu đốt cực kỳ đau nhức. Hôm nay khi trở lại công ty, nghe thư ký nói Deneuve đến tìm Lạc Tranh, hắn không nói lời nào đi thẳng tới phòng làm việc của nàng, không ngờ nàng lại không có ở công ty, phải thuộc hạ đi điều tra một hồi mới biết được hành tung của nàng.

Chạy cả một quãng đường xa như vậy tới nơi này để tìm nàng, không ngờ lại nhìn thấy nàng cùng Liệt đang tươi cười trò chuyện rất vui vẻ. Gương mặt rạng ngời của Lạc Tranh hiện ra trong mắt Louis Thương Nghiêu giống như những mũi kim nhọn xuyên thấu trái tim hắn, bởi trong ấn tượng của hắn thì nàng chưa từng đối với hắn như vậy bao giờ.

Mà Liệt, lại một phen khiến hắn trở tay không kịp. Nghĩ đến việc Lạc Tranh tận tình chăm sóc Liệt bấy lâu nay, một cảm giác lo lắng lập tức dâng lên trong lòng hắn, giống như một gợn sóng trên mặt hồ phẳng lặng không ngừng khuếch tán. Nghĩ đến khả năng xấu này, tim hắn dường như bị tàn phá nghiêm trọng.

Lạc Tranh sửng người còn chưa kịp trả lời, Liệt đã bình thản lên

tiếng, "Anh, là em yêu Lạc Tranh, em yêu cô ấy là chuyện của riêng em, em chỉ muốn nói câu đó. Nếu như anh thật sự không yêu cô ấy, vậy em sẽ đường đường chính chính theo đuổi cô ấy. Mặc kệ cô ấy có yêu em hay không, em cũng sẽ nỗ lực theo đuổi cô ấy."

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu cơ hồ sắp đông cứng lại, cảm giác ớn lạnh trong ánh mắt hấn nhanh chóng lan tràn tới khóe môi, thân hình cao lớn lạnh băng tựa một vị thần trong thần thoại Hy Lạp, mang theo sự cường thế không thể xâm phạm.

Lạc Tranh quả thực bị lời của Liệt dọa cho sợ, vội thoát khỏi vòng tay Louis Thương Nghiêu, đem Liệt kéo qua một bên, khế lên tiếng, "Liệt, cậu đừng làm loạn như vậy nữa."

"Tôi làm vậy sao có thể coi là làm loạn chứ?" Liệt vẫn không hề thay đổi ngữ điệu, nở nụ cười, lúc nói chuyện còn đưa tay khế vuốt tóc nàng, "Tôi yêu chị, chị cũng biết rõ điểm này mà."

"Nhưng..." Lạc Tranh còn chưa kịp nói xong, từ phía sau đã bị một vòng tay mạnh mẽ kéo ngược trở lại. Vẻ không vui trên mặt Louis Thương Nghiêu càng thêm rõ ràng, hấn nhìn Liệt, nhìn vẻ mặt tươi cười của cậu ta rồi lại nhìn về phía nàng.

"Trở về xe của anh!"

A...

Lạc Tranh giật mình nhìn sửng hấn, đôi mắt đẹp tràn đầy sự khó hiểu cùng nghi hoặc.

Louis Thương Nghiêu không nói thêm lời nào, trực tiếp lôi nàng về xe của mình, mở cửa xe, đem nàng ấn vào ghế phụ rồi đóng sập cửa lại.

"Này.." Lạc Tranh không ngờ tới hấn sẽ hành động như vậy, vừa muốn bước xuống lý luận với hấn đã nghe "cạch" một tiếng, cửa xe đã bị hấn khóa lại từ bên ngoài. Giờ nàng có muốn mở cửa xe cũng không được, chỉ có thể ngồi nhìn mọi chuyện diễn ra bên ngoài bởi cũng không thể nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ.

"Anh, anh làm cái gì vậy?" L

iệt bước tới, vừa muốn lại gần xe liền bị Louis Thương Nghiêu giơ tay giữ lấy bả vai rồi kéo cậu ta ra xa.

"Anh cũng muốn hỏi xem em đang làm cái gì đấy!" Giọng nói không vui của Louis Thương Nghiêu vang lên, đưa tay sờ lồng cổ áo của mình, "Nếu như những lời vừa rồi chỉ là nhất thời cao hứng thì tốt nhất sau này đừng nên nói nữa!"

"Anh biết rõ em không phải nhất thời cao hứng!" So với vẻ lạnh lùng của Louis Thương Nghiêu, Liệt dường như không hề để bụng, vẫn tươi cười đáp lại nhưng trên gương mặt tuấn tú lộ rõ sự nghiêm túc.

"Anh, anh hãy nghĩ lại xem, bốn năm qua em sống mà như đã chết, anh mời đến nhiều bác sỹ cùng chuyên gia như vậy nhưng không một ai có thể trị khỏi bệnh của em. Chỉ có Lạc Tranh, sự xuất hiện của cô ấy đã khiến em trở lại thành người hoàn toàn bình thường. Vì sao chứ? Nguyên nhân là gì? Bốn năm trước, em vừa gặp đã yêu cô ấy, bốn năm sau gặp lại, tình cảm của em với cô ấy vẫn không hề thay đổi, chính vì vậy, em mới có phản ứng với cô ấy, chuyện này anh cũng thấy rất rõ ràng."

"Yêu từ cái nhìn đầu tiên? Em nghĩ anh sẽ tin mấy cái chuyện vớ vẩn này à?" Louis Thương Nghiêu nghe vậy liền cười lạnh, "Liệt, em muốn phụ nữ là chuyện hoàn toàn bình thường, thậm chí anh có thể tìm giúp em, Nhưng đừng có lấy cái lý do vớ vẩn này tới gạt anh."

"Được, người em muốn là Lạc Tranh hoặc là anh giúp em tìm một người giống hệt cô ấy cũng được." Liệt cười nhẹ một tiếng đáp lại.

"Em có thể muốn bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ có Lạc Tranh là không được." Louis Thương Nghiêu bực bội nhíu mày, giọng điệu không vui vang lên.

Liệt khẽ nhíu mày, dáng vẻ lúc này cũng hệt như Louis Thương Nghiêu vậy.

"Anh, em không hiểu, tại sao lại không thể là Lạc Tranh? Vì cô ấy là nhân viên của anh? Hay là người phụ nữ của anh? Cho dù là người phụ nữ của anh thì chỉ cần em thích, không phải anh cũng sẽ nhường cho em sao? Trước kia, chẳng phải anh cũng đối với Vũ như vậy à? Chỉ cần Vũ thích người phụ nữ nào, cho dù là người của anh, anh vẫn tặng cho Vũ, không phải sao?"

"Đừng nhắc lại mấy chuyện trước kia nữa!" Louis Thương Nghiêu lạnh lùng quát lên, "Trong tâm trí anh, em và Vũ có vị trí rất quan trọng, cho nên dù hai đứa có để ý người phụ nữ bên cạnh anh, anh cũng không chút do dự mà tặng cho. Nhưng hiện giờ không giống như vậy. Lạc Tranh thì không thể được. Cô ấy không phải là người phụ nữ nào khác, cô ấy không giống với bọn họ. Em có thể muốn bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ có Lạc Tranh là không được."

"Anh, anh quá độc tài rồi!" Liệt dựa người vào xe, gió đêm khẽ thổi tung mái tóc của cậu ta, lộ ra đôi mắt sáng đầy tà mị, ánh lên ý cười nhẹ nhàng như cánh hoa đào rơi trong gió, "Ít nhất, anh cũng phải cho em một lý do hợp lý, nếu không em nhất định muốn có Lạc Tranh."

"Hai người tuổi tác không phù hợp." Louis Thương Nghiêu bực bội vung tay lên, có thể nhận thấy hắn rất không vui.

"Tuổi tác không phù hợp?" Liệt dường như vừa nghe được chuyện kỳ lạ nhất trên đời, cười lắc đầu, "Anh à, lý do này rất không hợp lý. Tình yêu sẽ không phân biệt địa vị, tuổi tác, chỉ cần yêu là đủ rồi. Đàn ông có thể yêu người phụ nữ ít hơn mình 5 tuổi, vậy phụ nữ sao không thể yêu người đàn ông ít hơn mình 5 tuổi đây? Em cho rằng, lý do của anh hoàn toàn không hợp lý."

"Thu lại mớ lý luận tình yêu của em đi, lý luận của em không áp dụng với Lạc Tranh." Louis Thương Nghiêu càng nghe càng thấy bực bội, ánh mắt sâu thẳm của hắn tràn ngập sự bực bội cùng bài xích.

"Hơn nữa, tuổi của em còn ít, hiện giờ không thích hợp để nói chuyện yêu đương."

"Đây được coi như sự dạy bảo của anh trai sao?" Liệt lườm biếng vặn mình một cái, đột ngột chuyển đề tài, "Hay là, anh căn bản không chịu được khi thấy em chạm vào Lạc Tranh?"

Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu tối sầm lại...

"Anh, lúc trước anh không như thế này." Liệt cười nhẹ, khoác tay lên vai hắn, "Anh còn nhớ hôm sinh nhật năm em và Vũ mười bốn tuổi không? Hôm đó em mới thật sự hiểu được câu nói "Anh em như chân tay, phụ nữ như y phục", mới biết được anh yêu thương em và

Vũ tới mức nào."

Louis Thương Nghiêu đương nhiên nhớ rõ, vào tối hôm sinh nhật Vũ và Liệt tròn mười bốn tuổi, sau một buổi tiệc xa hoa, hắn đã đưa hai người phụ nữ đến cho chúng. Lý do rất đơn giản bởi trong buổi tiệc, khi Vũ và Liệt nhìn thấy hai cô này liền cảm thấy hứng thú, cho nên hắn không nói lời nào liền đem hai cô đó tới cho Vũ và Liệt.

Lúc ấy, hai cô đó thuộc về hắn, mà Vũ và Liệt cũng biết điều đó. Nhưng mà trong lòng hắn, phụ nữ chỉ như bộ y phục mà thôi. Tuy hai cô này cũng rất quyến rũ nhưng trong mắt hắn lại chẳng hề đáng giá. Phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là thứ ngoại thân, chỉ cần Liệt cùng Vũ thích, bao nhiêu hắn cũng cho.

Đêm đó, cũng là lần đầu tiên Liệt và Vũ phát sinh quan hệ với phụ nữ. Louis Thương Nghiêu cũng rất quan tâm đến nhu cầu của hai em mình. Hắn cho rằng Liệt và Vũ mới có mười bốn tuổi, hắn không muốn để hai đứa em này ở trên giường còn phải tốn sức dụ dỗ xử nữ, người phụ nữ có kinh nghiệm sẽ khiến bọn họ biết được quan hệ nam nữ là điều tuyệt vời đến chừng nào.

Ý nghĩ này của Louis Thương Nghiêu cũng hết như suy nghĩ trong đầu Liệt và Vũ. Ý nghĩ này dường như đã trở thành thâm căn cố đế trong đầu hắn. Hắn cho tới giờ cũng không chạm vào xử nữ, không ngờ tới, nhiều năm sau hắn lại cướp đi tấm thân trong trắng của Lạc Tranh.

Mỗi lần hắn nhìn thấy Liệt cùng Lạc Tranh trò chuyện vui vẻ với nhau, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cảm giác ghen tuông cực hạn. Thậm chí hắn còn hận không thể tới lôi Lạc Tranh đi, giam nàng lại, không để cho nàng gặp bất kỳ một người đàn ông nào.

Hắn còn tự tìm cho mình một lời giải thích rất hợp lý cho cảm giác này là...sự ăn năn của đàn ông khi chiếm hữu tấm thân trong trắng của một cô gái. Về điểm này hắn không thể không thừa nhận, tất cả đàn ông đều có suy nghĩ này, cho dù mang quốc tịch nào cũng vậy, hắn cũng không ngoại lệ. Khi hắn muốn Lạc Tranh đêm đó, căn bản cũng không ngờ đó là lần đầu tiên của nàng. Hắn cho rằng Lạc Tranh đã cùng Ôn Húc Khiên yêu nhau bốn năm, nàng đã sớm không còn

là cô gái ngây thơ nữa, không ngờ tới...

Hắn là người đàn ông đầu tiên của nàng, cho nên hắn cũng muốn làm người đàn ông cuối cùng của nàng. Theo như sự bá đạo trước giờ của hắn, hắn sẽ không cho phép nàng dính tới bất kỳ người đàn ông nào khác.

Liệt thấy hắn như có điều suy nghĩ, cười cười, "Anh, hôm nay em cũng chỉ là muốn người phụ nữ bên anh mà thôi, chuyện này có gì khó chứ?"

"Cô ấy là người phụ nữ của anh, bất kỳ người đàn ông nào cũng không được chạm vào cô ấy!" Khuôn mặt của Louis Thương Nghiêu đã trở nên lạnh băng, "Liệt, sớm từ bỏ ý nghĩ đó đi. Lạc Tranh ở trong lòng anh có vị trí rất đặc biệt, nếu như em dám mơ tưởng tới cô ấy, cho dù em là em trai của anh, anh cũng không tha cho em."

"Người phụ nữ của anh? Trong lòng anh có vị trí đặc thù?" Liệt cười nhẹ, không chút sợ hãi lời cảnh cáo của hắn...

"Anh, theo em biết, người phụ nữ của anh chỉ có một là công chúa Deneuve mà thôi. Giờ anh thừa nhận Lạc Tranh, vậy công chúa thì sao?"

Khóe môi Louis Thương Nghiêu càng thêm lạnh cứng lại, giống như sương giá mùa đông...

"Anh luôn yêu thương em và Vũ, hơn nữa khi so sánh giữa phụ nữ và anh em, phụ nữ không đáng giá một xu, đây không phải tác phong trước giờ của anh sao?" Liệt đưa tay vuốt tóc, "Lý do này của anh không xác đáng, cho dù Lạc Tranh thật sự đặc biệt đi chăng nữa thì anh có thể bỏ mặc công chúa sao? Rất nhiều năm trước, vương thất Monaco cùng gia tộc Louis đã có ý tưởng liên hôn, khi đó anh cũng không tỏ thái độ phản đối. Kể cả khi biết chuyện của Deneuve và Vũ, không phải anh cũng không hề trách cứ Vũ hay sao?"

"Công chúa là công chúa, Lạc Tranh là Lạc Tranh. Lúc ấy, Vũ cùng công chúa đều quá nhỏ, ham chơi cũng là bình thường..."

"Chỉ sợ đó là cái cớ mà thôi." Liệt nở nụ cười tà mị, "Anh, người khác không hiểu rõ anh, chả lẽ em cũng không hiểu anh sao? Tuy rằng đêm đó Deneuve uống say, coi Vũ là anh, hai người họ mới xảy

ra quan hệ, nhưng anh không nghĩ lại xem Vũ vì sao lại to gan như vậy? Biết rõ ràng công chúa là người của anh, vậy mà còn hết lần này tới lần khác cùng Deneuve phát sinh quan hệ?"

Louis Thương Nghiêu nhìn chăm chăm vào Liệt, không lên tiếng như chờ cậu ta nói tiếp.

"Lý do rất đơn giản..." Liệt dường như cũng hiểu ý của hắn, tiếp tục nói, "Vũ sở dĩ to gan như vậy là vì biết rõ anh căn bản không yêu Deneuve. Tuy anh không cự tuyệt ý tưởng liên hôn giữa hai gia tộc nhưng vẫn luôn tỏ thái độ thờ ơ. Chính vì Vũ biết anh không yêu công chúa, công chúa cùng những phụ nữ khác với anh mà nói không hề có sự khác biệt, do đó Vũ mới có thể cùng Deneuve phát sinh quan hệ. Mà anh, sau khi biết chuyện này, chẳng những không trách cứ Vũ, còn nói nếu Vũ thích công chúa thì cứ thoải mái, anh sẽ ra mặt giúp Vũ lấy công chúa. Anh, anh cũng biết em và Vũ nghe lời anh nhất, chuyện anh không thích, bọn em tuyệt đối không dám làm, sở dĩ dám làm bởi vì biết anh sẽ không trách mắng."

"Em muốn nói gì?" Vẻ lạnh lẽo trong mắt Louis Thương Nghiêu dần tản đi, giọng nói cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Vũ cùng Deneuve phát sinh quan hệ chính là lúc cậu ta mười tám tuổi, cũng chính là bốn năm trước. Có một buổi sáng, khi Louis Thương Nghiêu lái xe tới lâu đài tìm Vũ và Liệt, không ngờ khi mở cửa bước vào lại thấy Deneuve trần trụi nằm dựa vào ngực Vũ, cả hai đều ngủ rất say. Từ sự lộn xộn trong căn phòng đủ để thấy rằng hai người họ đêm qua đã xảy ra quan hệ.

Hai người bị tiếng động làm cho bừng tỉnh, Deneuve đối với sự việc trước mắt cũng cảm thấy bội phần kinh hoàng, nhất là khi nhìn thấy Louis Thương Nghiêu đứng ở cửa liền bật khóc, còn Vũ thì vẫn bình thản xuống giường, mặc quần áo đàng hoàng.

Khi đó, vương thất Monaco cùng gia tộc Louis đã có dự định tổ chức đính hôn, các trưởng bối đều biết người trong lòng công chúa là Louis Thương Nghiêu nên đều tán thành, hy vọng có thể đẩy nhanh hôn sự của hai người. Còn thái độ của Louis Thương Nghiêu lại nửa đáp ứng nửa không, phó mặc mọi chuyện.

Nhìn xem một màn trước mắt, cùng với phản ứng của công chúa, Louis T

hương Nghiêu hoàn toàn thờ ơ, ngồi ở phòng khách chờ hai người họ xuống lầu. Công chúa khóc sụt sùi về chuyện say rượu nhảm Vũ thành Thương Nghiêu, cảm thấy rất có lỗi với hắn.

Sau khi đưa công chúa đi, Louis Thương Nghiêu liền hỏi ý của Vũ, nếu thích công chúa thì hãy cưới cô ấy, còn nếu chỉ là ham chơi nhất thời, cũng tùy cậu ta.

Thái độ của Vũ cũng rất thành khẩn. Cậu ta nói với Louis Thương Nghiêu rằng không ngờ công chúa lại là xử nữ, nếu đã chạm vào cô ấy, cậu ta muốn chịu trách nhiệm tới cùng.

Ngay lúc đó Louis Thương Nghiêu cũng có ý định muốn đem công chúa nhường cho Vũ.

Liệt khẽ thở dài, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu nói, "Anh, điều em muốn nói rất đơn giản. Năm đó, hành động của Vũ không hề khiến anh tức giận. Vậy bốn năm sau, em chỉ là giống như Vũ, muốn Lạc Tranh mà thôi nhưng phản ứng của anh lại hoàn toàn trái ngược. Anh biết, em luôn nghe lời anh. Nhưng em không giống Vũ, em thực sự không nhìn ra vị trí của Lạc Tranh trong lòng anh sâu đậm đến cỡ nào. Cho nên cũng không dám chưa có sự đồng ý của anh đã chạm vào cô ấy. Hôm nay em chỉ muốn nghe một lời của anh mà thôi. Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, em sẽ dừng lại ở đây, còn nếu như vị trí của cô ấy cũng giống như công chúa, vậy em sẽ không khách khí."

Ánh đèn đường hắt những tia sáng nhạt nhoà phản chiếu lên gương mặt cương nghị của Louis Thương Nghiêu. Nghe xong những lời của Liệt, hắn chỉ trầm giọng nói, "Em đừng quên, nếu như không phải vì những lời của cô ấy, em và Vũ sẽ không trở thành như vậy. Em yêu Lạc Tranh? Anh thấy em cần phải hận cô ấy mới đúng!"

"Hận?" Liệt có chút buồn cười hơi nhíu mày, "Tại sao em phải hận cô ấy? Em yêu cô ấy còn không đủ, sao có thể cam lòng hận cô ấy đây? Hận một người thật sự rất vất vả, về điểm này anh chắc hẳn biết rất rõ."

"Lạc Tranh tuy không phải là hung thủ, nhưng cũng là tòng

phạm." Louis Thương Nghiêu tuy nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo.

"Cho nên, anh đem cô ấy từ trong tay bạn mình đoạt về?" Giọng nói của Liệt vang lên vô cùng bình thản, "Em biết, anh vì em và Vũ đã làm rất nhiều chuyện. Nhiều năm như vậy anh vẫn luôn sống trong sự trả thù đặng đặng. Vậy còn Lạc Tranh? Chẳng phải anh cũng nên hận cô ấy sao? Nếu muốn trả thù Ôn Húc Khiên, anh sẽ có rất nhiều cách, đâu cần phải cướp đi người phụ nữ của hắn? Việc như vậy chẳng phải trước đây anh vẫn luôn cho là những thủ đoạn rất hạ lưu hay sao? Anh, anh thật sự muốn trả thù hay đã động lòng rồi?"

"Không biết em đang nói bậy bạ cái gì nữa! Đêm nay em đã nói bậy nhiều lắm rồi. Mau quay về đi." Ánh mắt Louis Thương Nghiêu xẹt qua chút mất tự nhiên, nhíu nhíu mày, xoay người bước đi.

"Anh..." Liệt từ đằng sau gọi với theo hắn, "Anh từ trước tới giờ làm gì cũng cực kỳ dứt khoát, sao đêm nay muốn anh trả lời một câu lại khó như vậy? Em rốt cuộc có thể theo đuổi Lạc Tranh hay không?"

"Em dám!" Louis Thương Nghiêu quay đầu lại, giận dữ nói, "Em dám có suy nghĩ không an phận với cô ấy, anh sẽ đánh gãy chân em."

Một câu nói lạnh lùng mang theo ý cảnh cáo vừa thốt ra, hắn đi thẳng về phía xe của mình, mở khoá ngòi vào rồi đóng sầm cửa xe lại.

Xe lập tức rời đi, rất nhanh chóng chỉ còn lại hình bóng mờ nhạt nơi xa cũng đang dần khuất dạng...

Liệt nhìn theo hồi lâu rồi khẽ nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu...

Chiếc xe thương vụ cao cấp chạy thẳng đường quốc lộ rồi tiến vào nội thành phồn hoa đầy ánh đèn neon sáng chói.

"Louis Thương Nghiêu, sao anh có thể bỏ Liệt lại đó?" Một tay Lạc Tranh nắm chặt vào thành ghế, cố kìm nén sự kinh hãi khi hắn càng lúc càng tăng tốc đến kinh người. Nàng đang ngồi ở ghế lái phụ, không phải hắn lại muốn biến chiếc xe này thành xe đua đấy chứ? Nàng thực sự không muốn chết thế này chút nào.

Louis Thương Nghiêu vốn đang ôm một bụng nộ khí, lại thấy nàng nhắc đến Liệt, sự không vui càng tăng thêm, "Thứ nhất, Liệt không còn là trẻ con, nó có thể tự về nhà. Thứ hai, nó có xe, không cần phải ngồi xe của anh."

Lạc Tranh thấy tâm tình hắn có gì đó rất lạ, vội hỏi lại, "Anh nói gì với cậu ấy rồi?"

Lúc này, nàng thực sự rất sợ hắn sẽ gạt đầu đồng ý. Nàng biết rõ Louis Thương Nghiêu yêu thương Liệt tới cỡ nào, cho nên, không biết hắn...

"Không có gì cả!" Vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu lạnh tựa sương giá, lại đạp mạnh chân ga, dọa cho Lạc Tranh sợ đến trừng lớn đôi mắt.

"Này, tôi còn chưa muốn chết, anh có thể lái chậm một chút hay không?" Nàng vô thức nắm lấy cánh tay của Louis Thương Nghiêu từ khi nào.

Động tác này của nàng khiến nổi tức giận trong lòng Louis Thương Nghiêu dần tiêu tan. Lại thấy dáng vẻ sợ hãi của nàng, đáy lòng hắn không khỏi dâng lên sự đau đớn, vô thức giảm tốc độ nhưng vẫn không mở miệng nói câu nào.

Lạc Tranh cắn môi, thu tay trở về, thấy tốc độ lái của hắn dần chậm lại mới khẽ thở phào nhẹ nhõm...

Trong buồng lái, không khí vô cùng yên tĩnh, một cảm giác khó thở như bao trùm toàn bộ...

Một lúc lâu sau....

"Liệt muốn theo đuổi em." Louis Thương Nghiêu rất cục không nhin được liền lên tiếng. Nghĩ lại chuyện vừa rồi, tim hắn không khỏi đập rộn lên.

"Ừ!" Lạc Tranh không hề ngạc nhiên chút nào bởi nàng vốn đã từng bị kinh ngạc vì chuyện này rồi. So với vẻ mặt tức giận của hắn, nàng lại cực kỳ bình tĩnh đến dị thường.

"Két..." Xe lập tức bị phanh gấp khiến cả người Lạc Tranh suýt nữa lao về kính chắn gió, may mà có dây an toàn giữ lại.

"Anh làm gì thế?" Lạc Tranh không vui nói, "Anh cùng Liệt đúng là

anh em, ngay cả cách phanh xe cũng giống hệt nhau, anh không thể nói trước một tiếng sao?"

Louis Thương Nghiêu ngược lại không để ý đến sự oán giận của nàng, dừng xe lại, nhìn nàng một hồi rồi nhíu mày, "Ừ là sao? Em cũng đồng ý để Liệt theo đuổi mình?"

Lạc Tranh tức đến nổi tròng lớn hai mắt...

"Louis Thương Nghiêu, tôi hi vọng anh hiểu cho rõ, Liệt theo đuổi tôi hay không là quyền của cậu ấy, tôi có thể quản được sao?"

"Em vừa rồi chưa trả lời câu hỏi của anh!" Louis Thương Nghiêu lập tức nắm lấy cổ tay nàng, cất tiếng nói đầy bá đạo, "Em yêu Liệt?"

Cổ tay Lạc Tranh bị hấn nắm tới đau nhức, trong lúc nhất thời không cách nào thoát được đành phải thúc thủ, "Anh đừng bá đạo như vậy được không? Cậu ấy yêu tôi, hay tôi yêu cậu ấy đều là quyền của tôi với cậu ấy, anh đâu phải người giám hộ của chúng tôi, có tư cách gì ở đây lớn tiếng tra hỏi?"

"Nói như vậy tức là em yêu nó?" Louis Thương Nghiêu nghe mà cảm thấy như bị giáng một đòn mạnh vào người, tim cảm giác như bị xé nát trong khoảnh khắc, ngay cả ánh mắt cũng tràn ngập nỗi đau xót.

Lạc Tranh thấy vậy, giật mình, cánh môi khẽ động, muốn nói gì đó lại thôi...

Sau một khắc, cả người nàng bị Louis Thương Nghiêu ôm vào trong ngực, chặt đến nỗi nàng có thể cảm nhận được từng ngón tay của hắn đang khẽ run rẩy.

"Anh..."

"Đừng nói...em đừng nói gì hết!" Louis Thương Nghiêu dường như sợ mất đi bảo vật trân quý nhất trên thế gian, đem nàng ôm ghì vào ngực, giọng nói giống như cầu khẩn, lại giống như mệnh lệnh bắt buộc.

"Đừng để anh nghe thấy quyết định của em, cũng đừng nói rằng em yêu Liệt, đừng nói..."

Cả người Lạc Tranh đều vùi vào trong ngực hắn, một cảm giác mãnh liệt không ngừng dâng lên trong lòng nàng, nàng không khó

nhận ra sự khẩn trương của hắn, chẳng lẽ hắn thật sự...

Nghĩ tới những lời của Deneuve, có phải người trong cuộc vẫn thường u mê hay không? Ngay cả Deneuve cũng thấy lo lắng như vậy thì hắn có yêu nàng hay không, nàng thật sự cũng không có cách nào xác nhận.

"Anh....đừng như vậy!" Lạc Tranh vội đẩy hắn ra, từng cử động của hắn lúc này đều khiến tâm tình nàng không ngừng rối loạn.

"Chúng ta....không nói chuyện này nữa, được không?"

Louis Thương Nghiêu khẽ nói lỏng vòng tay nhưng vẫn không buông Lạc Tranh ra, chỉ chăm chú nhìn ngắm gương mặt của nàng hồi lâu. Rồi giọng nói của hắn lại vang lên, so với lúc trước đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, "Được, vậy anh sẽ nói chuyện khác. Anh biết hôm nay Deneuve tới tìm em, phải không?"

Trong mắt Lạc Tranh chợt loé lên tia kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục lại sự bình tĩnh. Hắn biết chuyện này cũng không khó gì, chỉ cần hỏi thư ký là được. Khẽ quay đầu đi, nàng tránh nhìn vào ánh mắt hắn.

"Hai người đã nói gì?" Louis Thương Nghiêu bóp chặt cánh tay nàng, hỏi tiếp.

"Đây là chuyện cá nhân, tôi có thể không trả lời." Lạc Tranh thấy hắn một lòng muốn biết liền lập tức lảng tránh.

"Cho dù em không nói, anh cũng sẽ biết." Louis Thương Nghiêu có chút tức giận với thái độ trốn tránh của nàng, nhưng nếu nàng đã không chịu nói thì hắn sẽ có cách khác.

"Anh chỉ muốn biết, cách nhìn của em về chuyện này thế nào?"

"Chuyện gì? Vị hôn thê của anh sao? Rất tốt, hai người rất xứng đôi." Lạc Tranh tức giận nói, "Môn đăng hộ đối, trời đất tạo nên."

Lực tay của Louis Thương Nghiêu nắm lấy cổ tay nàng dường như tăng thêm vài phần, từ trong ánh mắt hắn có thể nhận thấy hắn đang cố gắng nhẫn nại. Nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của nàng, hắn trầm giọng nói, "Đúng vậy, anh và cô ấy thật sự có hôn ước, cô ấy là vị hôn thê của anh cũng là sự thật.

Nhưng...." Hắn cơ hồ nghiến răng khi nói mấy lời này..

"Em có nghe rõ những lời anh đã nói với em hay không? Em là vợ của anh, người đã kết hôn với anh là em chứ không phải Deneuve."

Bởi Louis Thương Nghiêu vẫn đang nói tiếng Pháp với Lạc Tranh nên nàng có thể cảm nhận được sự thay đổi trong ngữ điệu của hắn.

"Kết hôn? Louis Thương Nghiêu, anh nói vậy là ý gì? Hôm nay anh hãy giải thích cho rõ ràng mọi chuyện đi." Lúc trước, khi hắn nói những lời này với nàng là dùng tiếng Trung nhưng hôm nay, hắn lại lặp lại, hơn nữa, lời nói so với trước kia còn mập mờ hơn nhiều khiến nàng lập tức nảy sinh sự cảnh giác.

Nếu như những lời này là dùng tiếng Trung để nói, Lạc Tranh sẽ không suy nghĩ gì nhiều bởi những lời như vậy trong tiếng Trung có thể hiểu theo rất nhiều nghĩa như muốn kết hôn, hy vọng sẽ kết hôn...

Nhưng trong tiếng Pháp lại không nhiều có sự liên tưởng xa xôi như vậy, câu nói của hắn chỉ có một ý nghĩa duy nhất là hắn đã làm xong chuyện này mà thôi...

Không...

Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu có chút chần chừ, cũng không trả lời nàng ngay mà dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Im lặng một hồi, hắn mới chậm rãi lên tiếng, "Tranh, anh biết rõ trong lòng em có rất nhiều nghi vấn.

Cho anh thêm chút thời gian nữa. Em yên tâm, chuyện này anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời khiến em hài lòng."

"Khiến tôi hài lòng?" Lạc Tranh cảm thấy có chút buồn cười, sự kích động trong lòng cũng dần tạm lắng. Là nàng tự mình đa tình mà thôi. Thì ra, đó cũng chỉ là một câu nói đùa của hắn. Khẽ lắc đầu, Lạc Tranh chậm rãi nói, "Anh thấy câu trả lời thế nào mới là thỏa đáng? Anh có vị hôn thê, chẳng bao lâu nữa sẽ kết hôn. Louis Thương Nghiêu, đừng khiến tôi coi thường anh được không? Tôi không muốn coi anh như người đàn ông thích đùa bỡn tình cảm."

Louis Thương Nghiêu vừa nghe những lời này của nàng, đôi mắt đột nhiên sáng lên, bàn tay nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng,

gương mặt có chút kích động.

"Thật ra, em có quan tâm đến quan hệ giữa anh và Deneuve, đúng không? Người em yêu không phải Liệt mà là anh, đúng không?" Nghĩ đến khả năng này, trái tim hắn không khỏi đập thình thịch, niềm vui sướng cực độ hoàn toàn xóa sạch cảm giác bất an trước giờ. Nhìn vẻ mặt tràn ngập nỗi cô đơn của nàng, hắn vừa thấy đau lòng lại vừa cao hứng.

Nhìn ánh mắt sáng rực lên lúc này của hắn như có thể nhìn thấu toàn bộ tâm tư của mình, Lạc Tranh thực sự kinh hãi, vội vàng nhìn đi nơi khác, không dám tiếp tục đối mặt với hắn. Thái độ có chút lúng túng, nàng khẽ hắng giọng, "Anh không cần phải tự mình đa tình như vậy, tôi sao có thể yêu anh chứ?" Cố đè nén cảm giác đau đớn trong lòng, nàng nói thêm, "Anh cùng Deneuve đều xuất thân từ dòng dõi vương thất, kết hôn rất tương xứng. Đến lúc đó, tôi cũng được giải thoát."

"Em nói dối!" Louis Thương Nghiêu một mực phủ quyết, nhìn chằm chằm nàng, "Nếu như những lời em vừa nói đều là thật lòng, vậy tại sao không dám nhìn thẳng vào mắt anh?"

"Tôi..." Lạc Tranh ngược nhìn lên, lại bị ánh mắt sắc bén của hắn làm cho kinh hãi, khiến nàng lại bắt đầu tránh né, "Louis Thương Nghiêu, rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi yêu hay không yêu anh quan trọng đến thế sao? Cho dù yêu anh thì sao chứ? Công chúa của anh sẽ thế nào? Chẳng lẽ anh còn muốn đối đầu với cả gia tộc?"

Thật xin lỗi, tôi không muốn tiếp nhận một tình cảm phức tạp như vậy. Hơn nữa, anh căn bản không phải là người đàn ông đáng để gửi gắm cả cuộc đời. Yêu anh? Không bằng hận anh còn có thể sống vui vẻ hơn. Tôi đâu có ngu ngốc như vậy chứ!"

Nghĩ một đặng nhưng những lời Lạc Tranh nói ra lại hoàn toàn khác. Thứ nhất là bởi nàng nhớ tới vẻ mặt đáng mến và sự yếu đuối của Deneuve. Thứ hai, cũng quan trọng nhất, chính là nàng không hy vọng bị kích lại tái diễn. Nếu đó chỉ là tình cảm của riêng nàng, cho dù thừa nhận thì sao đây? Cũng chỉ có thể nhìn hắn kết hôn rồi đau lòng ra đi mà thôi. Nhưng nếu như đem cuộc hôn nhân này thật sự

hủy bỏ, chẳng phải sẽ gây nên một cuộc đại chiến trong gia tộc hay sao? Nàng thật sự không muốn phải chịu đựng sự bàn tán cùng ánh mắt của người ngoài, càng không muốn gánh lấy tội danh là kẻ thứ ba. Hơn thế nữa, Louis Thương Nghiêu sẽ phải từ bỏ rất nhiều thứ...

Bởi nàng đã từng mất mát cho nên nàng hiểu rõ cảm giác có được là chuyện hạnh phúc đến chừng nào. Nàng không muốn mất đi tất cả, không muốn lại rơi vào cảm giác bất an và khiến tình hình trở nên nguy hiểm.

Suốt cả quá trình, Louis Thương Nghiêu vẫn chăm chú nhìn nàng, nghe giọng nói đầy mâu thuẫn lại có chút mất logic của nàng bằng thái độ an tĩnh lạ thường, cũng không hề ngắt lời nàng lần nào. Sau khi Lạc Tranh nói xong, hắn mới nhẹ nhàng lên tiếng, "Em có biết, lúc Liệt biểu lộ tình cảm của mình, anh đã nói gì với nó không?"

Hắn cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng để lời nói của mình không khiến nàng phải sợ hãi, cố gắng khiến cho bản thân thật nhẫn nại.

Lạc Tranh bị hắn nhìn chăm chăm đến nỗi toàn thân nóng ran lên, lại càng thêm có chút mất tự nhiên, cất giọng nói yếu ớt, "Không biết, cũng không muốn biết."

"Em không muốn, nhưng anh lại muốn nói cho em biết." Hắn không cho nàng chút cơ hội trốn tránh, nhấn mạnh từng lời, "Liệt muốn theo đuổi em và đã bị anh cự tuyệt! Nguyên nhân chỉ có một, đó là em là người phụ nữ của anh, người phụ nữ duy nhất có vị trí đặc biệt trong cảm nhận của anh."

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe!" Lạc Tranh bị những lời của nói của hắn làm cho sợ hãi, hoảng loạn đẩy hắn ra, sau đó với thái độ như trốn tránh dã thú, nàng mở cửa xe bằng tốc độ cực nhanh rồi chạy ra ngoài.

Nàng yêu hắn là sự thật, nhưng nàng không có dũng khí để tiếp nhận tất cả. Nàng chỉ muốn có cảm giác an toàn, một tình cảm đơn thuần mà thôi...

"Lạc Tranh!" Louis Thương Nghiêu thấy bộ dạng hoảng loạn chạy càng lúc càng xa của nàng có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Đem cửa xe

đóng lại, hấn liền sai bước đuổi theo nàng.

Lạc Tranh vốn đã muốn làm đà điểu, lại thấy hấn hướng phía mình đuổi theo, trong lòng càng thêm hoảng hốt, chạy nhanh hơn về phía trước. Nhưng đôi giày cao gót trên chân nàng đâu cho phép như vậy, hơn nữa người đàn ông cao lớn phía sau chỉ cần vài bước dài là đã có thể đuổi kịp nàng. Bàn tay lớn của hấn vươn ra, giữ chặt lấy nàng.

"Em chạy đi đâu? Anh khiến em sợ hãi đến vậy sao?" Louis Thương Nghiêu vừa tức giận lại vừa buồn cười. Bộ dáng của nàng thế này là lần đầu tiên hấn nhìn thấy, khiến cho lửa giận trong lòng hấn nhanh chóng bị dập tắt.

"Anh thả tôi ra, ở đây có rất nhiều người đi đường." Lạc Tranh lo lắng thấp giọng kêu lên. Hấn đúng là kẻ điên mà, sao có thể giằng co giữa đường như vậy chứ.

"Anh không quan tâm." Đôi môi mỏng của Louis Thương Nghiêu bật ra tiếng cười nhẹ, "Em đang sợ cái gì? Không phải em vẫn luôn rất to gan hay sao? Lần đầu tiên gặp anh đã nói cho anh á khẩu không trả lời được, có thể cùng anh cưỡi ngựa, cùng anh đua xe, thậm chí có thể leo núi, còn dám chơi dù lượn. Người ở trên tòa khiến cho rất nhiều luật sư danh tiếng phải thúc thủ không phải là Lạc Tranh em sao? Hôm nay sao em lại sợ hãi mấy lời nói của anh đến vậy?"

Tâm tình Lạc Tranh càng lúc càng trở nên hoảng loạn.

"Bởi vì hôm nay anh thật quá lắm!" Nàng là người phụ nữ mạnh mẽ, đó là sự thật, nhưng như vậy không có nghĩa là về mặt tình cảm nàng cũng thế. Nếu như đứng trước mặt nàng chỉ là một người đàn ông bình thường, nàng sẽ không chút do dự nói cho anh ta, nàng yêu anh ta, cho dù có vị hôn thê thì sao chứ? Nàng sẽ để anh ta có sự lựa chọn của riêng mình.

Nhưng, người này là Louis Thương Nghiêu. Cho dù thân phận hay địa vị của hấn đều không hề bình thường. Người đàn ông như hấn nàng không có cách nào nắm bắt được. Nàng sợ, thật sự sợ khi ở bên hấn sẽ khiến một trường bi kịch lại tái hiện. Người đàn ông

như hấn sẽ khiến phụ nữ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, kết cục sẽ là cực kỳ thâm thảm. Nàng rất coi trọng cuộc sống của mình, không muốn cuộc sống của mình trở nên thâm lương như vậy. Cứ cho là về chuyện này nàng rất ích kỷ thì cũng có gì sai đây?

"Anh quá đáng? Anh chỉ đang nói với em rằng anh sẽ xử lý ổn thỏa chuyện của Deneuve, anh chỉ muốn em cho anh thêm thời gian, sao lại khiến em sợ hãi thế này?" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, nhìn vẻ mặt khẩn trương của nàng càng khiến hấn buồn cười.

"Anh định xử lý cái gì? Louis Thương Nghiêu, anh tỉnh táo lại đi. Anh không phải trẻ con, anh cùng Deneuve đã có hôn ước." Lạc Tranh nghe ra ý tứ của hấn, tâm tình không khỏi run rẩy, toàn thân cũng trở nên vô lực, nàng không muốn gánh tội danh phá hoại cuộc hôn nhân này.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu nhìn nàng tràn ngập nhu tình, bàn tay khẽ giữ chặt lấy vai nàng, nghiêm túc nói, "Vậy phải làm sao? Lạc Tranh, anh chỉ muốn biết suy nghĩ của em, hiểu được tâm ý của em là được rồi, anh có thể..."

"Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe!" Lạc Tranh đưa tay bịt tai, lắc đầu ngắt lời hấn.

Tình hình này quả thực quá bất ngờ, lại quá nhanh khiến nàng không hề có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, cho nên những lời của hấn khiến cho tay chân nàng thực sự luống cuống.

"Tranh..."

"Louis Thương Nghiêu, xin anh đừng nói gì nữa, tôi...tôi thật sự không chịu nổi, thật sự...." Lạc Tranh vô lực hướng hấn nói lớn, "Cho dù anh muốn nói gì thì cũng đừng nói nữa, anh muốn tôi cho anh thời gian, được, vậy cả hai chúng ta cùng cho đối phương thời gian được không? Xin anh hãy để cho tôi yên tĩnh..."

"Em lại muốn trốn tránh cái gì? Vẫn chưa tin anh sao?" Tính cách của Louis Thương Nghiêu vẫn luôn bá đạo như vậy, sao có thể chấp nhận sự im lặng của nàng. Nhưng thấy sự vô lực cùng căng thẳng của nàng, hấn lại có chút không đành lòng. Nàng trước giờ chưa từng thế này.

"Tôi không biết, không biết. Thương Nghiêu, tôi xin anh, cái gì cũng đừng nói nữa." Lạc Tranh đẩy hắn ra, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, "Xin anh cho tôi chút yên tĩnh được không?"

Nàng vô thức lùi về phía sau, dùng giọng khẩn thiết nói với Louis Thương Nghiêu, hy vọng hắn đừng tiếp tục cưỡng bách nàng như vậy.

"Thừa nhận yêu anh khó đến vậy sao?" Ánh mắt hắn thoáng hiện lên nét đau đớn rồi nhanh chóng ẩn đi.

Lạc Tranh nhìn về phía hắn, lùi dần về phía đám người hiếu kỳ đang dùng ánh mắt đầy hâm mộ nhìn hai người họ. Bởi dáng vẻ của cả hai người đều vô cùng nổi bật không hề thua kém bất kỳ minh tinh nào nên khiến người đi đường không nhìn được mà dừng lại ngắm nhìn.

"Tôi muốn đi bộ, nếu như anh tôn trọng tôi thì đừng đi theo tôi. Hiện giờ tôi rất bối rối, cần phải an tĩnh một chút..." Nàng không trả lời câu hỏi của hắn, lại nhìn đến ánh mắt tràn ngập vẻ đau xót của hắn, trong lòng càng thêm đau nhói.

Louis Thương Nghiêu lúc này cũng không cưỡng bách nàng thêm nữa, hắn dừng bước, nhìn nàng hồi lâu rồi lên tiếng...

"Được, anh sẽ không ép em, nhưng anh sẽ chờ em, ở trong xe chờ em..."

Lạc Tranh nhìn sửng hắn một lúc rồi xoay người, xuyên qua đám đông hiếu kỳ rời đi.

Louis Thương Nghiêu vẫn đứng yên đó, thân hình cao lớn dường như có chút cô độc. Người đi đường lần lượt qua lại, dần dần che khuất bóng dáng của Lạc Tranh. Một lúc sau, hắn mới lưu luyến quay người, theo phía ngược lại cất bước...

Chỉ một khoảng cách ngắn như vậy, lại giống như cách xa nhau vạn dặm...

Phía bên này, Lạc Tranh vẫn bước những bước chân nặng trĩu, đang khi nàng định rời khỏi đường lớn thì nghe thấy từ phía xa vọng lại một tiếng phanh xe gấp, rồi tiếp đó là một tiếng "rầm" vang lên...

Nàng đột ngột dừng bước, trong lòng dâng lên một cảm giác bất

an. Người đi đường quanh đó cũng phát giác thấy điều bất thường, chẳng bao lâu tiếng ồn ào lập tức truyền tới...

"Trời ơi...tai nạn..."

"Tai nạn, mau gọi xe cứu thương..."

Tim Lạc Tranh dường như bị một tảng đá lớn đè nặng, trong đầu lập tức nghĩ tới Louis Thương Nghiêu, toàn thân đột nhiên run rẩy, không nói tiếng nào mà chỉ liều mạng chạy ngược trở về...

Trong đám đông ồn ào, nàng giống như một chiếc thuyền nhỏ quay cuồng, vẻ mặt tràn ngập sự lo lắng...

Mà bên kia....

Louis Thương Nghiêu cũng nghe được tiếng va chạm kinh người, thân thể cao lớn khẽ run lên bần bật, bước chân cũng bất giác ngưng lại, hẳn thậm chí còn cảm giác được mùi máu tanh lan tràn trong không khí...

Lạc Tranh! Lạc Tranh...

Hắn chợt cảm thấy tim nhói lên đau đớn, lập tức quay đầu nhìn về hướng Lạc Tranh vừa rời đi, chạy tới...

Trên đường, một đám đông đang tụm lại, một chiếc xe nằm xoay ngang giữa con đường, mùi máu tanh càng lúc càng nồng đậm...

"Thương Nghiêu....Thương Nghiêu..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy máu trong người như xông thẳng lên đỉnh đầu, dùng sức đẩy đám người đang tụm lại ra. Khi thấy một người đàn ông nằm trong vũng máu, nàng đã chẳng thể quan tâm được chuyện gì nữa, điên cuồng xông lên trước, tay chân luống cuống, gọi tên hắn...

"Tiểu thư, xe cứu thương sẽ đến ngay, đừng nên động vào vị tiên sinh này!" Một người đi đường tốt bụng vội vàng nói. Chẳng bao lâu, xe cứu thương hú còi chạy tới, khi bác sỹ và nhân viên y tế đưa người bị thương lên băng ca, hai chân Lạc Tranh bất giác vô lực ngồi sụp xuống đường, máu tươi nhuộm đỏ quần áo nàng...

Không phải là Thương Nghiêu! Không phải hắn!

Khi nàng thấy rõ ràng khuôn mặt người bị thương, đột nhiên có cảm giác muốn khóc, nàng quá khẩn trương, cứ ngỡ người bị thương là Thương Nghiêu...

Đám đông dần dần bị cảnh sát giải tán, Lạc Tranh vẫn cứ không ngừng run rẩy, sắc mặt của nàng tái nhợt, ngay một khắc này, nàng mới biết rõ ràng, cái nàng muốn là gì!

Thương Nghiêu...

Thương Nghiêu đang ở đâu...

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh vội vàng đứng lên, không ngờ lại nhìn thấy...Louis Thương Nghiêu. Hắn đứng cách chỗ nàng không xa, ánh mắt nhìn nàng mang theo bao nhiêu tình ý, còn có...chút căng thẳng và đau đớn.

Khoảng cách gần như vậy mà trong lúc nhất thời nàng lại giật mình sửng người ra đó, nhìn người đàn ông cao lớn kia, nước mắt thi nhau chảy xuống...

Vừa rồi, khi nàng lầm tưởng người trong vũng máu là Louis Thương Nghiêu, trong đầu nàng đã thoáng hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng trên tất cả là ý nghĩ nếu như hắn thật sự chết đi, nàng phải làm sao?

Nàng không nên như vậy, khi nàng còn chưa nói với hắn rằng nàng yêu hắn thì hắn không được chết. Nếu như mất đi hắn, cuộc sống của nàng còn có ý nghĩa gì?

Cho đến khi trông thấy Louis Thương Nghiêu hoàn toàn không tổn hao gì đứng ở đó, nhìn bộ dạng thờ hờ hển của hắn, nàng mới thật sự ý thức được nàng yêu hắn, yêu đến tận xương tủy, cũng không có cách nào trốn tránh sự thật này thêm nữa.

Sau một khắc, chỉ thấy Louis Thương Nghiêu bước nhanh đến trước, đưa tay ôm chặt nàng vào trong lòng, dùng sức ghì lấy nàng, giống như sợ mất đi một bảo vật vô giá vừa mới tìm lại được. Lạc Tranh rốt cuộc cũng không khống chế nổi tình cảm trong lòng, ôm chặt lấy hắn hết như vậy...

"Em cho rằng... em cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại anh..." Đôi mắt Lạc Tranh đã mờ lệ, cất tiếng nói đầy nghẹn ngào.

Louis Thương Nghiêu khẽ buông nàng ra, ánh mắt khẩn trương đã sớm hóa thành thâm tình, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, đau lòng nói, "Anh cũng vậy, anh điên cuồng quay trở

lại tìm em, anh thật sự rất sợ mất đi em..." Nói đến đây, hấn nhìn nàng thật lâu rồi nhấn mạnh từng lời, "Lạc Tranh, em hãy nghe cho kỹ, về sau, nếu không có sự cho phép, em không được rời khỏi tầm mắt của anh nửa bước, bởi vì, anh thông thể chịu nổi cảm giác đau đớn khi mất đi em, bởi vì...Anh yêu em..."

Nói xong, hấn cúi đầu xuống, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh, lần nữa đem nàng ôm chặt vào trong lòng giống như cả đời này cũng không chịu buông tay vậy...

Hồi 8: Yêu sâu đậm

Chương 126: Nếu vẫn cứ yêu

Yêu một người, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù hóa thành tro bụi cũng vẫn mỉm cười đón nhận. Tình yêu của em, tựa như dòng suối nhỏ thấm đẫm trong ánh mắt, như dòng sông không biết mệt mỏi, tình nguyện theo từng bước chân của anh tiến về phía trước.

Yêu một người, biết rõ là nguy hiểm nhưng vẫn mỉm cười chấp nhận, tựa như đứng trên vách núi cao nhảy xuống, cho dù tim không ngừng đập loạn lên vẫn muốn cùng anh tiếp tục đoạn trần duyên này.

Em phải làm sao để có thể chạm vào khuôn mặt anh? Phải làm sao để được thấy nụ cười của anh? Chỉ mong cùng anh vượt qua mọi khó khăn thử thách, hoa nở hoa tàn...vẫn yêu, sâu đậm.

Rời xa thành phố ồn ào náo nhiệt, Louis Thương Nghiêu kéo Lạc Tranh lên xe, theo hướng đông thẳng tiến. Xe chạy với tốc độ rất nhanh, tựa như muốn xuyên phá vạn tầng mây trên bầu trời.

Ngồi ở ghế lái phụ, Lạc Tranh vẫn còn chưa hết kinh ngạc đã bị hành động tiếp theo của Louis Thương Nghiêu dọa cho hết hồn. Hắn chỉ dùng một tay để nắm lấy vô lăng, bàn tay còn lại từ lúc lên xe vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thỉnh thoảng còn quay sang nàng mỉm cười, nụ cười mang theo sự sùng ái cùng yêu thương vô tận.

Lạc Tranh không biết hắn muốn dẫn nàng tới nơi nào, chỉ là suốt dọc đường đi hắn không hề nói lấy một lời, mà nàng, cũng không hỏi gì. Hơn nữa, trong lòng nàng cũng không ngừng cuồn cuộn, không phải bởi vì tốc độ lái xe của hắn mà bởi vì lúc ở trên đường phố Paris kia, hắn lại nói rất rõ ràng rằng "Anh yêu em!"

Ba từ này, nàng vẫn chưa có cách nào thích ứng. Cho tới tận lúc này, nàng vẫn còn ngỡ như mình đang nằm mơ.

Hắn yêu nàng? Hắn chính miệng thừa nhận hắn yêu nàng? Nàng tuyệt đối không dám nghĩ tới, người đàn ông kiêu ngạo như hắn lại có thể thổ lộ cùng nàng.

Suy nghĩ của Lạc Tranh rất loạn, tâm tình cũng vô cùng phức tạp. Từ lúc Louis Thương Nghiêu thổ lộ với nàng cũng không nói thêm lời nào đã kéo nàng lên xe, trái tim nàng lúc này hết như những tán lá cây không ngừng xào xạc dọc hai bên đường. Mỗi lần hắn quay sang nở nụ cười dịu dàng với nàng, trái tim đang kìm nén của nàng lại đập loạn lên. Còn cả bàn tay lớn ấm áp của hắn vẫn không ngừng nắm lấy tay nàng như thể sợ nàng sẽ lập tức biến mất vậy.

Người đàn ông như vậy, sao nàng có thể cam lòng buông ra đây? Cam lòng nhường hắn cho một người phụ nữ khác đây?

Khi bầu trời tràn ngập những vì tinh tú, màn đêm đã buông xuống dày đặc, xe rốt cục cũng dừng lại.

Lạc Tranh bị Louis Thương Nghiêu kéo xuống xe, bàn tay hắn vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng. Mà nàng, lại bị cảnh đẹp trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nàng còn lầm tưởng mình đã lạc tới thiên đường giữa nhân gian.

Nơi này là một khu nghỉ dưỡng tư nhân. Từng đám mây nằm rải rác nơi lưng chừng núi, ánh đèn ấm áp như hòa cùng ánh sao lấp lánh trên bầu trời khiến người ta có cảm giác như đất trời giao hòa làm một. Cách đó không xa là một dòng sông nhỏ hiền hòa xuôi dòng khiến khung cảnh nơi này cực kỳ nên thơ. Từng đám mây tụ lại trên bầu trời, có đám xa tận chân trời, có đám gần đến nỗi cảm giác với tay đã có thể chạm tới, khiến người ta có thể cảm nhận được sự mềm mại của nó từng chút, từng chút một...

"Đây là..." Lạc Tranh quả thực đắm chìm tại khung cảnh tuyệt mỹ của nơi này. Ban đêm tuy cũng khá yên tĩnh nhưng nơi này dường như lại càng hoàn toàn cách biệt với mọi loại âm thanh của thế giới bên ngoài.

Từng mái nhà màu trắng mang theo cảm giác thanh lệ thoát tục, ẩn hiện giữa những tầng mây lững lờ trôi.

Louis Thương Nghiêu nắm tay Lạc Tranh, dẫn nàng bước vào

khám phá bên trong khu nghỉ dưỡng. Con đường dẫn vào khu nghỉ được thiết kế băng qua một dãy hành lang gỗ mộc, phía dưới dãy hành lang là dòng nước xanh mát đang lững lờ trôi khiến cảnh sắc nơi này càng thấm đẫm vẻ đa tình. Nếu muốn thả lỏng thân thể, còn có thể ở nơi này thoải mái ngâm mình.

"Nơi này là do anh vẽ phác thảo thiết kế năm mười tám tuổi, đến khi hai mươi tuổi thì tiến hành đầu tư xây dựng. Không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, từ khi hoàn thành nó anh cũng chưa từng quay trở lại." Louis Thương Nghiêu đưa tay chỉ khung cảnh tựa thiên đường trước mặt, nhẹ nhàng lên tiếng. Lạc Tranh nghe những lời của hắn lại càng thêm kinh ngạc, sự sùng bái đối với hắn dường như lại tăng thêm một bậc. Giờ khắc này, Louis Thương Nghiêu giống như một vị đế vương đầy quyền uy, không có gì có thể làm khó được hắn, ngay cả cốt cách của hắn cũng toát lên khí chất đầy mạnh mẽ.

"Vì sao anh lại không quay trở lại nơi này?" Lạc Tranh có chút hiếu kỳ cất tiếng hỏi.

Dựa vào lan can bên cạnh, Louis Thương Nghiêu cười nhẹ đem người phụ nữ xinh đẹp như thiên sứ trước mặt kéo vào trong ngực, cúi đầu xuống, khẽ tỉ trán mình lên trán nàng, dịu dàng nói, "Bởi vì vào ngày hoàn thành công trình này anh đã phát một lời thề."

"Là lời thề thế nào?" Tâm tình Lạc Tranh lại bắt đầu không ngừng cuồng loạn. Tuy nàng cùng hắn đã có không ít động tác thân mật, nhưng khi tình yêu trong lòng đã được bày tỏ rõ ràng thì một động tác lời kéo nhẹ nhàng của hắn cũng khiến gương mặt nàng nóng bừng lên.

"Lời thề này rất đơn giản, nhưng lại rất khó thực hiện." Louis Thương Nghiêu lưu luyến ngắm nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, không kìm lòng được khẽ đặt lên đó một nụ hôn rồi mới tiếp tục lên tiếng, "Đây là món quà mà anh muốn tặng cho người phụ nữ anh yêu. Anh muốn cùng cô ấy ở nơi này yêu thương, kết hôn, sinh con. Nơi này không phải là một khu nghỉ dưỡng bình thường mà là một món quà mà anh muốn tỉ mỉ chuẩn bị để tặng cho người vợ cùng đứa con mà anh hết lòng yêu thương."

Lạc Tranh ngẩng đầu lên, lại chạm phải ánh mắt nóng rực như lửa của hắn khiến nàng có chút bối rối khẽ chớp mắt nhìn xuống, "Sao anh lại có thể như vậy chứ? Mới có hai mươi tuổi đã nghĩ tới chuyện của năm ba mươi tuổi rồi."

"Cho nên anh mới nói, lời thề này tuy rất đơn giản, nhưng lại rất khó thực hiện. Anh cũng không ngờ là mình phải chờ tới mười mấy năm như vậy." Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh lên, nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng đăm đối, đôi mắt hắn lúc này còn sáng hơn cả những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

"Nếu như em có thể xuất hiện trước mặt anh sớm một chút thì nơi này sẽ không phải bỏ trống nhiều năm đến vậy."

Mặt Lạc Tranh lại càng đỏ hơn, dưới ánh sáng mờ ảo nơi này lại càng thêm mê người. Nàng vội vã quay đi, có chút mất tự nhiên hờn dỗi nói, "Không biết anh đang nói bậy cái gì nữa, chuyện này có liên quan gì tới em đâu."

"Đương nhiên là có quan hệ, em là người phụ nữ anh yêu, ngoài em ra, không có người nào có tư cách xuất hiện ở nơi này." Louis Thương Nghiêu cũng không cho phép nàng trốn tránh, khẽ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng lại, nhẹ nhàng nói, "Tranh, những lời anh nói lúc ở trên đường phố Paris là những lời từ tận đáy lòng. Anh yêu em, ý nghĩ này giống như một loại tín ngưỡng thần thánh không thể nào dao động. Tình yêu này, không có bất kỳ ai có thể ngăn cản, không có bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng. Hãy tin tưởng anh, anh đối với em là chân thành."

Ánh mắt Lạc Tranh chợt lóe lên một chút sợ hãi. Suốt dọc đường đến đây, nàng đều nghĩ đến những lời nói của hắn. Cho tới lúc này, khi hắn lại lần nữa nhắc tới những lời đó khiến cho nàng càng thêm lo lắng.

"Thương Nghiêu..."

"Anh biết rõ nói như vậy sẽ khiến em hoảng sợ, hãy tha lỗi cho anh vì anh không thể khống chế trái tim mình."

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thâm tình,

không cho phép nàng trốn tránh ánh mắt của hắn.

"Trước đây, anh tiếp cận em chỉ là muốn trả thù, vì chuyện của Liệt và Vũ mới đem em giữ lại bên mình. Nhưng, tâm tình của em lại dễ dàng tác động tới tâm trạng của anh mọi lúc mọi nơi. Khi anh nhìn thấy em tươi cười với người đàn ông khác, lửa ghen trong lòng cơ hồ có thể thiêu đốt anh điên cuồng. Lúc nào anh cũng muốn được gặp em, nhìn ngắm nụ cười của em, nhìn dáng vẻ tinh táo của em, nhìn em hết một nữ cường nhân cùng đàn ông tranh đoạt thiên hạ, nhìn dáng vẻ em lúc yếu đuối khiến lòng anh cũng trùng xuống. Tranh, giờ anh mới biết, thì ra anh đã yêu em từ rất lâu rồi. Có lẽ là từ lần đầu tiên gặp em, anh đã không kìm lòng được mà muốn có em. Anh yêu em, yêu em điên cuồng."

Trong mắt Lạc Tranh thoáng hiện chút rung động cùng bối rối nhưng nàng không dời ánh mắt đi nơi khác mà vẫn nhìn vào gương mặt hắn.

"Tranh, anh rất muốn biết, tâm tư của em có phải cũng giống anh hay không?" Hắn khẽ vuốt ve gương mặt nàng, nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, "Em, yêu anh sao?"

Lạc Tranh khẽ cắn nhẹ làn môi, muốn nói gì đó lại thôi.

Louis Thương Nghiêu thấy vậy, đau lòng đưa tay xoa lên bờ môi nàng, cúi đầu nói, "Hiện giờ, anh cũng không miễn cưỡng em nhất định phải yêu anh. Nhưng, hãy để anh được ích kỷ cùng bá đạo. Từ khi anh hiểu được tâm tư của mình, anh đã vĩnh viễn không cách nào buông được em ra. Cho dù em không yêu anh, anh cũng muốn giữ em lại bên mình, cho đến ngày em yêu anh."

"Nếu như..." Lạc Tranh ngẩng lên nhìn hắn, "Vĩnh viễn đều không yêu thì sao?"

"Vậy cũng đừng nói cho anh biết, anh sẽ vẫn cứ giữ em bên cạnh, cả đời, cho đến khi chết, rời khỏi thế giới này, em cũng đừng đứng trước bia mộ anh nói rằng em không yêu anh, đừng nói bất cứ điều gì hết." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng nói.

"Sao lại có người bá đạo như anh chứ?" Lạc Tranh tròn xoe đôi mắt, bị bộ dạng của hắn chọc cười nhưng cố gắng nén xuống, "Khi

anh còn sống em không thể cự tuyệt tình yêu của anh, đến lúc chết cũng không thể. Như vậy chẳng phải em yêu hay không yêu anh cũng giống nhau hay sao? Vậy phải đến khi nào em mới có thể nói cho anh biết đây?"

Louis Thương Nghiêu thở một hơi dài, ôm chặt nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng, "Vậy để kiếp sau đi. Nếu như có kiếp sau, chúng ta tình cờ gặp nhau ở góc đường nào đó, vậy em hãy xoay người bước đi, đừng để anh nhìn thấy em. Bởi nếu để anh nhìn thấy em, anh sẽ đem em giữ chặt bên mình, buộc em phải yêu anh."

Lạc Tranh nghe mà cảm thấy trong lòng chua xót...

"Anh thật sự hy vọng có kiếp sau, bởi vì, kiếp này sao đủ để anh yêu thương em." Hấn khẽ than nhẹ bên tai nàng, giọng nói mang theo thâm tình vạn chủng.

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hấn, nước mắt dần hoen mờ đôi mắt đẹp, xuyên qua màn lệ nhìn ngắm gương mặt cương nghị của hấn, bàn tay nhỏ bé khẽ xoa lên gương mặt hấn, nhẹ nhàng nói, "Không cần đợi đến kiếp sau, kiếp này em sẽ nói cho anh biết quyết định của mình."

Louis Thương Nghiêu nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, hô hấp có chút dồn dập, không khó nhận ra hấn đang rất khẩn trương...

"Louis Thương Nghiêu, anh hãy nghe cho kỹ, anh là tên xấu xa, bá đạo, cuồng ngạo khiến người ta không thể chịu nổi..." Lạc Tranh đưa tay khẽ quệt đi dòng lệ trong mắt, càng nhìn rõ vẻ mặt khẩn trương của hấn, "Anh biết rõ em là bạn gái, là vợ của Ôn Húc Khiên, vậy mà anh còn không nề hà đem em chiếm đoạt. Anh thật xấu xa, xấu đến mức khiến đêm tân hôn em phải chịu bao nhiêu ủy khuất. Em cần phải hận anh, em có quyền hận anh..."

Louis Thương Nghiêu đau lòng nhìn nàng, "Xin lỗi em, đều tại anh vì quá muốn có được em..."

Hai mắt Lạc Tranh đã đỏ hồng lên, nghẹn ngào nói tiếp, "Nhưng mà em lại không có cách nào khiến mình không yêu anh. Có lẽ em còn yêu anh sớm hơn cả anh nữa, cho nên em rất đau khổ, thật sự

rất đau khổ, em..."

"Tranh..." Đôi mắt Louis Thương Nghiêu lập tức ngời sáng, tâm tình trong nháy mắt cũng trở nên cực kỳ kích động, đôi bàn tay lớn bóp chặt hai vai nàng...

"Em yêu anh, em vừa nói rằng em yêu anh?"

"Phải, em yêu anh! Em yêu người đáng hận là anh!" Lạc Tranh cũng khó mà đè nén được cảm xúc đang không ngừng dâng lên trong lòng, "Em biết rõ anh là người đàn ông nguy hiểm thế nào, cũng không ngừng nhắc nhở mình không thể yêu anh, nhưng, em lại không cách nào khống chế được bản thân mà yêu anh. Louis Thương Nghiêu, em hận anh đến chết đi được."

Tại sao anh phải xuất hiện trong thế giới của em? Tại sao phải đem cuộc sống vốn yên tĩnh của em quấy cho tung lên?" Nàng hướng về phía hấn hét lên, rồi lại đưa tay dùng sức đánh vào ngực hấn.

Trên mặt Louis Thương Nghiêu có chút biến đổi, lại nghe thấy Lạc Tranh thừa nhận tình cảm khiến hấn không nhịn được mà nở nụ cười có chút ngây ngốc. So với tâm trạng kích động của Lạc Tranh, sự phấn khích của hấn còn cao hơn rất nhiều.

"Anh cười? Anh còn cười được?" Lạc Tranh có chút không thể tin nổi nhìn hấn, trong lòng nàng lúc này, cảm xúc yêu hận đan xen, vươn tay kéo cổ hấn xuống, sau đó nhón chân lên chủ động hôn lên môi hấn. Chỉ là nụ hôn lần này giống như sự trút giận bởi vì lúc khoảnh khắc chạm vào môi hấn, nàng có chút tức giận cắn lên môi hấn.

Louis Thương Nghiêu chẳng những không đẩy ra nàng, ngược lại còn đưa tay ôm nàng, tùy ý nàng phát tiết cơn giận lên môi hấn, mặc dù có chút đau đớn nhưng trong lòng hấn lại dâng trào cảm giác vui sướng...

Một lúc lâu sau...

"Anh ngốc sao? Thiếu chút nữa em đã cắn nát môi anh vậy mà anh vẫn còn cười được?" Lạc Tranh buông môi hấn ra, thấy gương mặt vui vẻ của hấn liền thắc mắc.

"Cả người anh đều là của em, em muốn cắn cũng được, hành hạ cũng được, anh tuyệt đối không phản ứng lại." Hấn ôm lấy nàng, hài lòng khi thấy trong mắt nàng tràn ngập tình yêu dành cho hấn.

"Không biết xấu hổ..." Lạc Tranh cố làm ra vẻ không vui, vừa muốn thoát khỏi hấn, lại bị hấn giữ lấy. Lúc này, hấn đổi bị động thành chủ động, đặt lên môi nàng một nụ hôn triền miên, quần lấy lưởi nàng, không ngừng mút vào...

Nụ hôn của hấn mang theo nhu tình nồng đậm, khiến cho nàng như đắm mình vào đó, mùi hoắc hương thoang thoảng như câu dẫn linh hồn nàng, mê hoặc thân thể nàng, khiến nàng cam tâm tình nguyện chìm đắm...

"Anh yêu em!" Những lời yêu thương của hấn nhẹ nhàng vang lên, từng lần lại từng lần chạm vào tận sâu thẳm linh hồn nàng.

Lạc Tranh thật sự bị cảm động sâu sắc, trong bóng đêm nồng nàn tâm tình nàng không ngừng dao động, vừa có chút vui mừng, vừa có chút bất an. Nàng cũng ôm chặt hấn hết như vậy, giống như một đứa bé vô lực lạc bước trong rừng rậm, nhẹ nhàng nói, "Thương Nghiêu, em đang nằm mơ sao? Em thật sự có được tình yêu của anh sao?"

Sự kiên cường của phụ nữ cũng chỉ là tương đối, khi quan tâm đến một người hay một việc nào đó, nàng cũng sẽ giống như những người phụ nữ khác dần trở nên bất an, không cách nào cảm thấy thoải mái.

Ngũ quan cương nghị đầy tinh tế của hấn hiện lên rõ ràng trước mắt nàng, từng đường cong tuấn mỹ vô cùng hoàn hảo khiến nàng luôn cảm thấy có chút tự ti, bởi vì Louis Thương Nghiêu quá mức ưu tú như vậy, hấn có thể thật sự yêu nàng sao?

Thân hình đàn ông cao lớn rắn rỏi ôm chặt lấy thân hình mảnh khảnh của người phụ nữ trong ngực. Dưới ánh trăng, bóng dáng hai người họ như hòa làm một...

"Nha đầu ngọc, người cảm thấy đang nằm mơ phải là anh mới đúng!" Hấn nhìn vào đôi mắt nàng, dịu dàng nói, "Em thuần khiết như vậy, kiêu hãnh như vậy khiến anh thật sự rất sợ mất đi em. Nhiều lúc anh thật muốn đem em thu nhỏ lại nhét vào trong túi áo, để có thể

mang em theo mọi lúc mọi nơi. Anh biết rõ tình yêu của anh đối với em sẽ là sự trói buộc, nhưng hết thầy đã quá muộn, anh yêu em, cả đời này đều muốn toàn tâm toàn ý yêu em..."

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh kích động ôm lấy hắn, đây là chuyện mà nàng vẫn luôn muốn làm từ khi biết rõ được tình cảm của hắn dành cho mình.

Cuối cùng, hôm nay nàng cũng đã làm được chuyện này. Lúc này, nàng không muốn suy nghĩ bất kỳ chuyện gì khác, không muốn lại phải bận tâm đến thân phận của cả hai, thậm chí cũng không muốn nghĩ tới...lời cầu xin của công chúa Deneuve.

Thiết kế của nơi này không hề giống với căn biệt thự mà nghiêng về khu nghỉ dưỡng sinh thái. Từ mỗi căn phòng đều có thể ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên với góc độ tốt nhất, điều đó chứng tỏ bản thiết kế của nơi này từng chỗ đều tỉ mỉ và độc đáo tới nhường nào.

"Đây thật sự do anh thiết kế khi mới mười tám tuổi sao?" Lạc Tranh khẽ kéo tay Louis Thương Nghiêu, ánh mắt tò mò hết một đứa trẻ, mỗi một góc đều muốn tận mắt ngắm nhìn rồi lại vô cùng kinh ngạc. Đứng từ ban công phóng tầm mắt vào màn đêm trước mặt, nàng cảm thấy cơ hồ đưa tay là có thể hái được từng vì tinh tú trên bầu trời.

Louis Thương Nghiêu từ phía sau ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như bạch ngọc, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Vậy thì có gì kỳ lạ đâu?"

"Nhưng khi đó anh mới có mười tám tuổi." Lạc Tranh nghiêng đầu, không dám tin, nhìn hắn như thể nhìn một vị thần cao cao tại thượng.

"Ừ, lúc ấy vì bản thiết kế khu nghỉ này còn bị ông nội mắng cho một trận." Louis Thương Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng trả lời.

"Khi ông nội biết anh thích kiến trúc đã tức giận đến nổi mặt mũi đều xám xịt lại. Ông vốn chỉ muốn anh theo nghiệp kinh doanh mà."

Lạc Tranh đau lòng nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới những lời mà Liệt

đã từng nói. Thương Nghiêu từ nhỏ đã mất cha, mẹ lại không ở bên cạnh, chắc chắn hẳn từ bé đã rất vất vả. Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một hồi chua xót, kìm lòng không nổi liền xoay người lại ôm lấy hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vùi vào trong ngực hắn.

"Em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu có chút kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động bày tỏ tình cảm với hắn như vậy.

"Không có gì, chỉ là em cảm thấy rất đau lòng vì anh mà thôi." Lạc Tranh nhẹ nhàng trả lời, lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Em hiện giờ thấy thật hận bản thân mình. Nếu ngay từ đầu em đã có dũng khí nói yêu anh, như vậy thời gian chúng ta yêu nhau có thể thêm được rất nhiều."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, trong mắt tràn ngập ý cười cùng thâm tình, dịu dàng ôm chặt lấy nàng, cúi đầu nói, "Hiện giờ cũng không muộn, anh rất cảm ơn ông trời đã ban em cho anh, để anh có thể thực sự cảm nhận được mình đang sống."

Lạc Tranh ngẩng đầu, đáy mắt lộ rõ chút suy tư, dường như đang nghĩ tới điều gì đó, muốn nói ra nhưng lại nuốt trở vào...

"Em muốn nói gì?" Louis Thương Nghiêu càng ngắm nàng càng động tình, không nhịn được khẽ cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng.

Lạc Tranh khe khẽ thở dài một hơi, "Em biết, trong một đêm đẹp thế này thì không nên phá vỡ sự tĩnh lặng của nó. Nhưng....công chúa phải làm sao đây? Em đã nhận lời với cô ấy....À, cô ấy thật sự rất yêu anh."

Lạc Tranh lại vùi mình vào ngực hắn, đem những lời sắp thốt ra nuốt trở lại.

"Em nhận lời cô ấy chuyện gì?" Louis Thương Nghiêu đương nhiên không hề lắng tai, cho dù nàng có chuyển đề tài, hắn vẫn có thể nghe ra một nửa câu nói của nàng.

"Không có gì..." Lạc Tranh không muốn khơi lên quá nhiều rắc rối. Nàng đã đoạt mất người yêu của công chúa, sao còn có thể sau lưng cô ấy nói này nói nọ đây. Khẽ nhíu mày, nàng nhìn vào đôi mắt hắn,

giọng nói lộ rõ chút hờn dỗi, "Đây là biểu hiện tình yêu của anh sao? Giống hệt như giọng điệu của quan toà vậy, đáng ghét!"

"Đâu có!" Louis Thương Nghiêu thấy nàng mè nheo như vậy, trái tim như muốn tan chảy, kìm lòng không nổi khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, "Anh chỉ sợ em nhận lời cô ấy chuyện không nên nhận lời mà thôi. Nên nhớ, nếu anh đã quyết định yêu em thì anh sẽ không để cho em phải chịu uỷ khuất."

Đôi mắt đẹp của Lạc Tranh chợt sáng lên, "Cái gì gọi là nhận lời những chuyện không nên nhận lời chứ?"

"Ví dụ như...em sẽ rời khỏi anh, hoặc là không yêu anh nữa." Louis Thương Nghiêu cúi xuống ngắm nàng, "Anh sẽ tự mình nói rõ mọi chuyện với Deneuve, ngày mai sẽ lập tức nói luôn, không để chậm trễ thêm một phút nào nữa."

"Vậy vì sao bây giờ lại không đi?" Lạc Tranh cố nhin cười, nghiêng đầu nhìn hấn, nhẹ nhàng hỏi.

Louis Thương Nghiêu đưa tay véo nhẹ cái mũi xinh của nàng, "Nha đầu này, em cố ý trêu chọc anh phải không? Đêm, chỉ thuộc về riêng anh và em, anh không muốn ở bên bất kỳ người phụ nữ nào khác. Nói giống như em muốn đẩy anh đi luôn vậy."

Lạc Tranh cảm động nhìn hấn, khẽ hít sâu một hơi, cả người đều dựa vào hấn, khuôn mặt vui trong ngực hấn. Dưới ánh đèn mờ ảo, mái tóc đen nhánh che đi phần nào gương mặt vẫn có chút lo lắng của nàng. Khẽ

nhắm mắt lại, hàng mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt trắng trẻo khiến nàng càng thêm quyến rũ.

"Thương Nghiêu... Thật ra em là người nhát gan, em không hề dũng cảm như bề ngoài của mình. Em rất sợ, thật sự rất sợ chúng ta liệu có thể đi tới cuối cùng hay sẽ lại phải chia ly."

Dáng vẻ của nàng lúc này phảng phất sự mõi mệt, tựa như một con búp bê không còn sinh khí mặc cho hấn nhẹ nhàng ôm lấy.

Gương mặt cương nghị của Louis Thương Nghiêu tràn ngập vẻ ôn nhu, cúi xuống ngắm nhìn vẻ yếu đuối trên khuôn mặt nàng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve mái tóc dài óng ả. Nhìn nàng thế này, hấn

thật sự rất đau lòng...

"Không phải sợ, hết thầy mọi chuyện hãy để cho anh. Nếu anh đã dám yêu em, anh sẽ có sự chuẩn bị cho hết thầy mọi việc." Hấn siết chặt lấy thân hình nhỏ bé trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về nàng...

"Nếu em yêu anh, hãy tin tưởng anh, được không?"

"Thương Nghiêu, em tin anh, em cũng yêu anh, nhưng..." Lạc Tranh có chút khẩn trương ngẩng đầu lên, "Tình cảm của Louis 14 và cha anh đều chân thành như vậy, kết quả....Em rất muốn dũng cảm, nhưng em lại sợ mất anh..."

"Thì ra em đã biết chuyện của cha mẹ anh." Louis Thương Nghiêu cũng không cảm thấy tức giận mà chỉ nhẹ nhàng xác nhận lại.

"Vâng!" Lạc Tranh khẽ gật đầu, "Là Liệt nói cho em biết, cậu ấy không có ý xấu, chỉ là muốn kể cho em chuyện của cha mẹ anh mà thôi."

"Chuyện của cha mẹ quả thực là một trường bi kịch. Về phần Louis 14, tổ tiên của anh thì đã là chuyện rất xa xưa rồi, xưa đến nỗi không đáng để nhắc tới nữa." Hấn ôm lấy Lạc Tranh đi tới sofa ngồi xuống, khiến cả người nàng đều dựa vào hấn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng như muốn an ủi sự khủng hoảng trong lòng nàng vậy.

"Anh biết rõ em đang lo lắng chuyện gì. Yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không bước vào con đường của cha năm xưa."

Lạc Tranh ngẩng đầu, tầm mắt dừng trên gương mặt hấn hồi lâu, vô cùng tĩnh lặng.

Bộ dạng của nàng lúc này khiến Louis Thương Nghiêu có chút tức cười, "Ai nói em không thể nhát gan chứ? Cho dù nhát gan cũng không có ai giễu cợt em hết. Em là người phụ nữ anh yêu, thích làm gì thì cứ làm, chỉ cần mãi mãi đừng rời khỏi anh là được rồi."

Lạc Tranh không nhịn được bật lên tiếng cười giòn tan, hạnh phúc ôm chặt lấy hấn, hít sâu một hơi để cho mùi hương đặc trưng của hấn hoàn toàn bao phủ thân thể nàng...

"Thương Nghiêu, em thật hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc này

lại mang theo chút áy náy. Có thể thấy rõ sức khoẻ của công chúa không được tốt, cô ấy sẽ không tiếp nhận được sự thật này mất."

"Thật ra phải trách anh. Nếu anh sớm hiểu rõ tâm tư mình hơn thì sẽ không khiến cô ấy hiểu lầm lâu đến vậy."

Louis Thương Nghiêu khẽ cất lên những lời từ tận đáy lòng, "Cho tới giờ, cuộc hôn nhân đó trong suy nghĩ của anh không hề có chút ý nghĩa nào. Anh vốn cho rằng, hôn nhân môn đăng hộ đối cũng chẳng có gì đáng kể, cùng người phụ nữ nào kết hôn cũng như nhau mà thôi. Cho nên, năm đó anh mới đồng ý hôn sự này. Cho dù anh không nhận lời thì ông nội cũng sẽ tìm lấy những đám khác trong những gia đình hoàng gia lân cận."

"Cho nên, anh mượn công chúa làm bia đỡ đạn? Thương Nghiêu, có lẽ là em quá nhạy cảm, nhưng em luôn cảm thấy, cảm thấy quan hệ giữa công chúa và gia tộc anh rất mật thiết, không biết...." Lạc Tranh thực sự không nén được lòng hiếu kỳ, khẽ cất tiếng hỏi.

Louis Thương Nghiêu như nhìn thấu tâm tư của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, cười nhẹ một tiếng, "Không phải em cũng biết chuyện của công chúa rồi sao, còn muốn anh kể gì nữa đây? Em biết rõ anh không có ý dùng cô ấy làm lá chắn mà."

Lạc Tranh khẽ chu miệng rồi bật cười. Nàng biết hẳn cũng không có ý định giấu diếm nàng chuyện gì.

Louis Thương Nghiêu điều chỉnh lại tư thế, thở một hơi dài rồi đem chuyện liên quan tới Deneuve kể lại cho nàng.

Deneuve là cô công chúa được sủng ái nhất của vương thất Monaco nhưng cũng là cô công chúa khiến người ta đau lòng nhất. Mối quan hệ giữa gia tộc Louis và vương thất Monaco khá hữu hảo, đời trước còn có tiền lệ liên hôn cho nên đến đời Louis Thương Nghiêu, ông nội hẳn đương nhiên cũng có ý định này.

Bởi quan hệ giữa hai nhà rất thân thiết nên Deneuve cũng đã sớm biết tới các thành viên trong gia tộc Louis, đặc biệt cô lại cực kỳ ái mộ Louis Thương Nghiêu. Khi hai nhà có ý tưởng này, tuy Louis Thương Nghiêu không chút hứng thú nhưng cũng không thẳng thừng cự tuyệt. Cha mẹ hẳn là một ví dụ điển hình để hẳn hiểu rõ việc sinh

ra trong gia đình vương thất, tình yêu chính là thứ căn bản không hề tồn tại. Cho dù có tồn tại, cũng sẽ không phát sinh trên người hắn. Do đó từ trước tới giờ hắn đối với công chúa cũng thế, người phụ nữ khác cũng vậy, đều vô cùng lạnh lùng, không muốn dây dưa chút tình cảm nào.

Cứ như vậy, mối quan hệ giữa hai nhà bình lặng trôi qua.

Liệt và Vũ là em trai mà Louis Thương Nghiêu yêu thương nhất cho nên hắn thường tới lâu đài thăm họ, do đó Deneuve cũng quen với hai anh em sinh đôi này. Cô chơi khá thân với hai người. So với Liệt thì Vũ hoạt bát hơn rất nhiều nên thân với công chúa hơn, cậu ta cũng thường đưa công chúa đi khắp nơi du ngoạn nên đã khiến cho ông nội tức giận không ít lần.

Nguyên nhân đầu tiên là bởi vì sức khỏe của công chúa từ nhỏ đã rất yếu. Thứ nữa là cô đã có hôn ước với Thương Nghiêu, cứ đi cùng Vũ như vậy thực sự rất kỳ cục.

Nhưng Vũ chưa bao giờ để ý tới những điều đó. Cho dù công chúa không tới lâu đài, cậu ta cũng chủ động tới tìm cô.

Đối với việc này, Louis Thương Nghiêu cũng không mấy quan tâm. Hắn cho rằng so với mình thì Vũ thích hợp với công chúa hơn. Hai người họ tuổi tác tương đương, không tồn tại khoảng cách giữa hai thế hệ, không giống như hắn. Hắn thực sự không có thời gian rảnh để đi dỗ dành một cô bé kém mình tới mười mấy tuổi.

Tình hình như vậy cứ lặng lẽ duy trì suốt tại thời điểm bốn năm trước cho đến khi Vũ xảy ra chuyện...

Tim Lạc Tranh cơ hồ cũng ngừng đập ngay lúc này, "Thương Nghiêu, ý anh là...công chúa hiện giờ như vậy là có liên quan đến Vũ?"

"Cũng có thể nói như vậy." Louis Thương Nghiêu gật đầu, bên môi thoáng hiện lên vẻ nghiêm trọng. "Nói cho đúng thì sức khỏe của công chúa trở nên tệ hơn là do liên quan trực tiếp đến chuyện bốn năm trước."

Lạc Tranh bất giác ngậy người.

"Vũ là đứa trẻ bị chiều hư, à không, nói cho chính xác thì là bị anh

làm hư. Vũ so với Liệt thì lại càng tuý hứng hơn, mà từ khi sinh ra nó đã mang trong người cá tính phản kháng mãnh liệt. Khi nó biết ông nội cấm nó qua lại với công chúa, nó chẳng những không nghe mà còn lui tới thường xuyên hơn." Louis Thương Nghiêu ôm lấy Lạc Tranh, chậm rãi kể, "Anh đoán, nó hẳn là rất thích công chúa, nếu không sẽ không phản kháng đến vậy. Hoặ đó là một dạng phương thức chống đối của nó. Tóm lại, khoảng thời gian trước kia, nó rất thích ở cùng một chỗ với Deneuve." Nói đến đây, hấn dừng lại một chút, muốn nói gì đó lại thôi.

"Anh sao vậy?" Lạc Tranh nhạy cảm phát hiện hấn có chút bất thường.

"Không có gì, anh chỉ muốn nói là công chúa Deneuve là một người rất lương thiện, cô ấy không có sự đề phòng với bất kỳ ai. Hơn nữa Vũ lại vô cùng hoạt bát nên cô ấy đương nhiên chẳng có lý do nào để cự tuyệt cả." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng lái câu chuyện qua một hướng khác.

Về chuyện Vũ và Deneuve phát sinh quan hệ, hấn không nói với nàng bởi hấn cảm thấy có nói ra cũng chẳng nghĩa lý gì.

Lạc Tranh nhẹ nhàng gật đầu, cũng không tiếp tục truy hỏi thái độ kỳ lạ vừa rồi của hấn. "Em đã gặp công chúa, cô ấy là người rất dịu dàng và thân thiện."

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng cười nhẹ một tiếng, tỏ thái độ đồng tình rồi tiếp tục kể lại chuyện xưa cho Lạc Tranh nghe...

Thật ra, lúc trước Thương Nghiêu từng giấu Lạc Tranh một chuyện. Đó là vào đêm Vũ xảy ra chuyện, trên xe không chỉ có mình cậu ta mà còn có cả Deneuve. Lúc đó Vũ đưa Deneuve cùng tham dự dạ tiệc, không ngờ lúc trở về lại gặp phải kết cục bi thảm.

Bọn sát thủ được thuê kể ra cũng có chút "đạo đức nghề nghiệp". Ít nhất, bọn chúng không thấy sắc nổi lòng tham, chỉ một mục đích phó với Vũ. Không ngờ rằng Deneuve lại xông lên bảo vệ Vũ, kết quả cô cũng bị đâm hai nhát, trong đó một nhát gần ngay vị trí trái tim. Deneuve ngất đi khiến bọn sát thủ tưởng lầm cô đã chết bèn khiêng cô định vớt xuống biển. Chúng vớt thi thể Vũ xong, đang chuẩn bị

ném Deneuve đi thì có ánh đèn xe khế loé lên khiến bọn chúng vội vã bỏ trốn.

Deneuve được người qua đường cứu lên đưa tới bệnh viện, còn giúp báo cảnh sát. Khi người của gia tộc Louis biết chuyện chạy tới bệnh viện thì công chúa cũng thoát được giai đoạn nguy hiểm sau ca phẫu thuật hơn tám giờ đồng hồ.

Tuy công chúa không mất mạng nhưng các tế bào trong cơ thể cô cũng đã rơi vào tình trạng suy kiệt. Nói cách khác, cho dù cứu được cô lúc này thì trái tim cô cũng sẽ suy yếu dần dần đến cái chết. Biện pháp duy nhất chính là trong vòng 48 giờ đồng hồ, phải nhanh chóng tìm được tế bào thích hợp để tiến hành cấy ghép.

Louis Thương Nghiêu quyết định cho dù thế nào cũng phải bảo toàn tính mạng cho Deneuve, thậm chí còn bỏ ra số tiền lớn để tìm kiếm nguồn tế bào gốc thích hợp. Đáng tiếc, tuy có rất nhiều người tham gia kiểm tra nhưng lại không có ai phù hợp.

Cuối cùng, bác sỹ phát hiện ra tế bào tại tim của Vũ khá tương thích. Tuy không được 100% nhưng cũng có thể cứu vãn tính mạng của công chúa. Bởi thời gian có hạn, Louis Thương Nghiêu cũng không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý để bác sỹ tách lấy những tế bào còn hoạt động trong cơ thể Vũ để tiến hành ghép cho Deneuve. Về sau, ca phẫu thuật thành công nhưng do sự tương thích không phải là tuyệt đối cho nên không lâu sau liền xuất hiện biến chứng. Cho tới giờ, Deneuve đều phải dùng thuốc để duy trì cuộc sống.

Sau khi công chúa gặp chuyện không may, người trong hoàng gia Monaco cũng suy sụp tới cực điểm. Mà lúc này, Louis Thương Nghiêu liền đứng ra, đồng ý cưới công chúa. Quyết định này của hắn đã khiến cho cục diện rối tung được vãn hồi.

"Anh vừa nói gì? Trái tim công chúa hiện giờ đã trải qua cuộc phẫu thuật cấy ghép với tế bào của Vũ?" Lạc Tranh kinh hãi đến độ đứng bật dậy, nhìn sững Louis Thương Nghiêu.

"Đúng vậy!"

Lạc Tranh thật không dám tin những gì mình vừa nghe, "Em nghe

nói phẫu thuật cấy ghép như vậy cần rất nhiều điều kiện. Tế bào của Vũ lại không tương thích hoàn toàn, sao có thể đem ghép cho cô ấy chứ?"

"Nếu như lấy từ cơ thể sống để cấy ghép thì tỷ lệ thành công sẽ là 100%. Nhưng lúc đó đã không còn thời gian. Nếu không cứu công chúa thì cô ấy cũng sẽ không sống nổi đến một tháng. Không còn cách nào cả, đây cũng là ý tứ của vương thất Monaco." Louis Thương Nghiêu chậm rãi nói.

"Như vậy là phạm pháp!" Lạc Tranh thật không dám tưởng tượng, khẽ lắc đầu tỏ sự không đồng tình.

"Để có thể giữ lại tính mạng cho cô ấy, cho dù có phạm pháp cũng đành." Hấn khẽ thờ dài một tiếng, "May mắn là đã thành công, nếu không công chúa sao có thể bình an vô sự tới tận giờ này. Tuy rằng thân thể cô ấy rất yếu ớt, nhưng vẫn còn hơn là mất đi tính mạng."

Lạc Tranh khẽ gật đầu, có lẽ, trong tình cảnh đó cũng không còn biện pháp nào khác.

"Bởi cái chết của Vũ làm liên lụy tới công chúa nên anh đã đáp ứng cuộc hôn nhân này như muốn chuộc lỗi. Sau này anh mới biết, thì ra Vũ thực sự thích công chúa, mà công chúa lại vì nó mà bị thương nên anh chỉ có thể làm vậy mới khiến Vũ được an lòng." Louis Thương Nghiêu trả lời bằng thái độ vô cùng nghiêm túc.

"Cho nên, bốn năm nay, anh đều tận lực dùng tâm tư của mình để chăm sóc Deneuve, vương thất Monaco cũng an tâm giao cô ấy cho anh, còn anh chỉ hy vọng cả đời này cô ấy có thể sống một cuộc sống bình an không lo nghĩ."

Vẻ mặt Lạc Tranh lộ rõ nét lo lắng, bàn tay vô thức nắm chặt lấy cánh tay Louis Thương Nghiêu.

Dáng vẻ của nàng lúc này khiến trái tim Louis Thương Nghiêu như tan chảy, hấn đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thâm tình...

"Nếu như không có em, chẳng bao lâu sau anh sẽ chính thức cưới Deneuve làm vợ. Nhưng, anh chỉ có thể phụ lòng cô ấy mà thôi."

Em đúng là một tiểu yêu tinh, chiếm lấy tất cả tâm tư của anh, một chút cũng không lưu lại cho người phụ nữ khác. Anh không cách nào chấp nhận người phụ nữ khác trở thành vợ mình. Lạc Tranh, em hại anh trở thành người đàn ông bội bạc, phải làm sao bây giờ đây?"

"Anh..." Lạc Tranh nhận thấy ánh mắt hấn chợt loé lên một tia đùa cợt liền đưa tay khẽ đập nhẹ hấn một cái, "Anh còn có tâm tư nói giỡn sao? Em thật sự rất lo cho công chúa."

"Anh nói rồi, tất cả hãy giao cho anh, không cần phải lo lắng." Hấn vừa nói vừa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, sau đó đưa lên môi khẽ hôn lên từng đầu ngón tay thanh mảnh.

"Thương Nghiêu..." Nàng ngược mắt nhìn hấn, giọng nói ngọt ngào đầy tình ý hết như dòng suối ngọt mát chảy vào tận đáy lòng hấn. Hấn cúi xuống tìm kiếm cánh môi mềm mại của nàng, tận tình mút lấy hương vị ngọt ngào của nó. Mà nàng, lúc này đây hoàn toàn nghênh hợp với hấn, thậm chí chủ động quấn lấy lưỡi hấn, buông lỏng hết thảy mọi sự bất an trong lòng.

Nụ hôn của hấn càng lúc càng mãnh liệt, tựa dã thú gặm cắn đôi môi nàng.

Đã không còn sự ngăn cách về mặt cảm xúc, hai người họ lại càng không còn chút kiêng kỵ nào. Khi bàn tay to của hấn tiến tới ngực nàng, mang theo cảm xúc trí mạng, nàng không khỏi "uhm" nhẹ một tiếng, xấu hổ đỏ bừng mặt.

"Tranh, anh không cần em làm gì hết, chỉ cần yêu anh là đủ rồi." Miệng hấn kề sát bên tai nàng rồi dịu dàng hôn lên vành tai xinh xinh. "Không cần sợ, từ nay về sau, anh không chỉ muốn quang minh chính đại yêu em mà còn muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng, chỉ có Lạc Tranh em mới xứng làm vợ của anh."

"Tự mãn, ai đồng ý gả cho anh?" Tim Lạc Tranh không khỏi đập loạn lên.

Louis Thương Nghiêu nghe xong, lập tức siết lấy eo nàng, "Không muốn sao?"

"Vừa mới không muốn xong!" Lạc Tranh khẽ trừng mắt liếc hấn.

Louis Thương Nghiêu khẽ cười lắc đầu, "Cưng, đã muộn, đã quá

muộn rồi..."

Không đợi Lạc Tranh kịp phản ứng, Louis Thương Nghiêu đã bế bổng nàng lên, sau đó đi thẳng vào phòng ngủ đem cả người nàng áp xuống giường.

"Không đúng, lời anh vừa nói có ẩn ý." Nàng nhẹ nhàng chống khuỷu tay ngăn hắn lại, "Anh có việc còn dấu em phải không?"

"Phải!" Louis Thương Nghiêu cũng không định nói dối nàng, trả lời cực kỳ dứt khoát.

Lạc Tranh nghe mà sững sờ, nàng không ngờ hắn sẽ thoải mái thừa nhận như vậy.

Thấy vẻ mặt ngây ngô của nàng, hắn than nhẹ, lại không kìm lòng cúi xuống hôn nàng. Trên ngực nàng, hông nàng, bụng nàng đều in dấu dày đặc những nụ hôn ướt át của hắn. Hôn tới đâu, hắn đem quần áo trên người nàng kéo ra tới đó khiến làn da trắng mịn như sữa hoàn toàn lộ rõ, ánh lên dục vọng hấp dẫn hắn...

"Không được, anh còn chưa nói rõ ràng..." Lạc Tranh bất mãn kháng nghị. Tuy thân thể nàng đã sớm khuất phục mà dán chặt lấy hắn, nhưng nàng vẫn cố gắng dùng lời nói để ngăn bớt hành động cuồng dã của hắn.

"Tranh, đợi thời cơ chín muồi anh tự nhiên sẽ nói cho em. Cho anh thêm thời gian, được không?" Hắn cười khế, ngữ điệu lại vô cùng nghiêm túc.

Lạc Tranh rốt cục thỏa hiệp. Không biết tại sao, nàng rất tin tưởng hắn, tin tưởng hắn có thể vì nàng an bài hết thảy. Cảm giác an toàn như vậy nàng chưa từng có bao giờ.

Nở nụ cười vô cùng mê người, nàng vòng tay qua cổ hắn, mặc cho hô hấp đã trở nên thô cát của hắn lướt trên thân thể mềm mại của nàng. Nhìn nàng bằng ánh mắt đầy triu mến, Louis Thương Nghiêu kéo nàng lại sát hắn, đưa tay khế tách hai đùi nàng ra.

"Đừng..." Lạc Tranh cảm thấy xấu hổ, vội vàng khép hai chân lại.

Louis Thương Nghiêu cười khế, nhìn nàng nói, "Đừng cử động, như vậy rất đẹp." Vừa nói hắn lại đem chân nàng tách rộng thêm ra, bàn tay không an phận lập tức trượt xuống...

"Thương Nghiêu, anh thật xấu..." Lạc Tranh có chút muốn xoa người tránh đi nhưng hạ thể đã bị hắn giữ chặt lấy khiến nàng nhanh chóng lại trở lại vị trí cũ.

Ngón tay Louis Thương Nghiêu cũng dần trở nên tham lam, nhìn ngắm bộ dạng mê người của nàng, đôi mắt hắn như ánh lên tình yêu bất tận.

"Anh xấu, cũng là do bị em dụ hoặc. Con mèo nhỏ mê người..." Giọng nói trầm khàn của hắn vang lên bên tai nàng, mang theo ý cười tà, động tác vuốt ve thân thể nhỏ nhắn cũng dần trở nên lớn mật.

"Uhm..." Lạc Tranh khẽ bật ra tiếng ngân nga mê hồn, thân thể nhạy cảm dưới sự kích thích của hắn không cách nào kìm nén sự hưng phấn lại bắt đầu run rẩy không ngừng.

"Ngón tay của anh cũng bị em bẻ gãy, tiểu yêu tinh..." Hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt đã sớm ửng hồng của nàng, cất tiếng cười tà mỉa.

"Thương Nghiêu... đáng ghét, anh cố tình hành hạ em sao...đừng..." Thanh âm của Lạc Tranh đã trở nên mềm yếu vô lực. Lời phản kháng yếu ớt của nàng lại trở thành lời mời hấp dẫn nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tình dục thiêu đốt giờ mang theo vẻ ngượng ngùng khó tả.

"Nếu hiện giờ dừng lại, cả đời này anh sẽ cảm thấy hối hận. Tranh của anh, anh chờ em yêu anh đã quá lâu rồi..." Hắn lại lần nữa kéo hai chân nàng ra, áp hạ thân cứng rắn của mình sát hoa viên bí mật của nàng, để nàng cảm nhận được dã thú của hắn đã sớm trở nên căng trướng.

Lạc Tranh như chìm trong giấc mộng kỳ lạ, tay chân của nàng như bị một thứ xiềng xích vô hình quấn lấy, khiến nàng vô lực nhúc nhích. Đây là một loại cảm giác không cách nào mô tả thành lời. Lúc trước, nàng luôn cho rằng trong lòng Louis Thương Nghiêu không hề có tình yêu dành cho nàng, cho nên sau mỗi lần kích tình cuồng dã, khi cơn mê đắm tan đi thì chỉ còn lại cảm giác cô đơn cùng đau nhức. Nhưng lúc này đây, hắn như cơn sóng lớn ập tới, cuốn lấy

nàng, sự giao hoà giữa hai người yêu và được yêu khiến sự tiếp xúc càng thêm cuồng nhiệt.

Giờ khắc này, nàng không muốn bị động. Hấn là người đàn ông nàng yêu, nàng đương nhiên không muốn che dấu tình cảm của mình. Có được tình yêu của hấn khiến nàng thực sự hạnh phúc. Khẽ cắn nhẹ làn môi, thân thể có chút cảm giác căng thẳng, bàn tay nhỏ bé của nàng chủ động trượt xuống, buông thả dã thú giữa hai chân hấn. Lúc chạm phải nhiệt độ nóng bỏng của nó, nàng thực có chút kinh hãi hơi giật tay lại.

"Hừ đến em rồi, bảo bối của anh." Louis Thương Nghiêu bị bộ dáng của nàng chọc cười. Nàng rất ít khi chủ động chạm vào con quái vật của hấn, đương nhiên sẽ bị dọa cho sợ. Khẽ giữ lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hấn kéo tay nàng trở lại đặt trên dục vọng cứng rắn nóng bỏng của mình.

Đầu ngón tay của nàng khẽ run, đụng với quái vật nóng nóng kia, vừa muốn né ra lại bị hấn giữ chặt lại khiến bàn tay nàng bao lấy dã thú của hấn. Bàn tay mềm mại của nàng khiến hấn bất giác há miệng thở dốc, cự long trong tay nàng không ngừng bành trướng.

Khuôn mặt hấn lúc này cực kỳ tà mị còn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thì đỏ ửng lên đầy thẹn thùng hết như thiếu nữ chưa biết đến hương vị ái tình. Lúc này tuyệt đối khác so với những lần kích tình trước đây, bởi nàng biết qua đêm nay, quan hệ giữa nàng và hấn sẽ bước sang một trang mới....

"Muốn sao? Muốn anh sao?" Giọng nói trầm khàn của hấn vang lên mang theo sự quyến rũ đầy mê hoặc.

Nơi ngực nàng không ngừng phập phồng kịch liệt, nhưng Lạc Tranh vẫn dửng cảm nhìn vào đôi mắt đen thẳm của hấn, dịu dàng nói, "Muốn, Thương Nghiêu, em muốn anh..."

Nàng không muốn né tránh thêm một phút nào nữa. Ở bên hấn như thế này, nàng thật sự muốn buông thả bản thân mình...

Chương 127: Tình yêu tuyệt vời

Dáng vẻ thanh lệ trầm ổn như dòng nước hiền hòa của Lạc Tranh đã sớm làm tan chảy trái tim Louis Thương Nghiêu. Dưới bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng của hắn, nàng cũng không hề che dấu cảm xúc, ngược nhìn hắn bằng ánh mắt dạt dào tình ý.

Louis Thương Nghiêu bị nàng hấp dẫn, lại phát hiện thân thể mềm mại của nàng dưới thân hắn đang không ngừng run rẩy, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp là sự kết hợp của cảm giác đau đớn cùng mê đắm, tỏa ra vẻ phong tình đầy quyến rũ. Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đặt lên đó những nụ hôn triền miên, từng lần lại từng lần, đầy trân trọng như đối với bảo bối quý giá nhất trên đời.

"Thương Nghiêu..." Ánh mắt Lạc Tranh có chút mờ mịt, ngập ngừng lên tiếng, "Em...có phải em rất xấu hay không?" Nàng đột nhiên nhớ tới công chúa Deneuve.

Đưa ngón trỏ khẽ chặn lên môi nàng, hắn khẽ lên tiếng khiến mọi lo lắng trong lòng nàng tan thành mây khói.

"Anh chỉ thích nghe em gọi tên anh, thích nghe em nằm dưới thân anh kêu tên anh, cầu xin anh chậm một chút..." Giọng nói trầm khàn của hắn vang lên, thấm thấu vào tận đáy lòng nàng.

Lạc Tranh hận một nỗi không thể dùng hai tay che mặt.

Louis Thương Nghiêu bật cười, gương mặt cương nghị tràn ngập vẻ phong tình, cũng không cho nàng thêm chút thời gian thích ứng, eo lưng mạnh mẽ thúc tới.

Lạc Tranh bật lên tiếng kêu có chút kinh hãi, giờ khắc này, nàng không chỉ cảm thấy thân thể được lấp đầy mà cả trái tim cũng ấm áp hơn bao giờ hết...

"Mèo cưng..." Louis Thương Nghiêu khẽ siết lấy thân thể Lạc

Tranh, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy yêu thương. Lòng bàn tay có chút thô ráp của hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của nàng, lại lần nữa cúi xuống, hôn lên má nàng, đem hơi thở nóng hổi phả lên da thịt nhạy cảm...

"Từ nay về sau, anh sẽ không buông em ra, anh sẽ vĩnh viễn giữ em lại bên mình, người khác đừng mơ tưởng chạm vào em dù chỉ một ngón tay..." Đôi môi mỏng của hắn lại lướt trên gương mặt xinh đẹp, ngón tay thon dài khẽ tăng thêm lực xoa nắn bầu ngực tròn đầy của nàng.

Thân thể trắng muốt trần trụi của Lạc Tranh không ngừng run rẩy, dưới bàn tay đầy ma lực của hắn không ngừng nở rộ. Dục vọng của hắn trong cơ thể nàng không ngừng căng trướng, mạnh mẽ đung chạm thân thể nàng một cách nhিপ nhàng.

Gò má Lạc Tranh đã sớm ửng hồng, khóe miệng xinh xinh khe khẽ vang lên tiếng rên rỉ mê hồn. So với những lần kích tình kịch liệt trước kia, lúc này đây hắn đem lại cho nàng cảm giác cực kỳ ấm áp cùng triền miên vô hạn.

"Nói yêu anh!" Hắn cúi đầu kề sát cánh môi nàng, hạ thân lại dùng sức đẩy tới.

"Uhm..." Thân thể Lạc Tranh bất giác thẳng tắp dưới sự cuồng dã của hắn rồi bắt đầu co rút lại và không ngừng run rẩy, nơi cổ họng nàng bật ra những tiếng ngâm nga khe khẽ hết một chú mèo nhỏ mê người.

Đôi mắt đẹp đã sớm mờ mịt màn sương, những lời yêu thương vô thức lan tràn trên khóe môi nàng, "Em yêu anh..."

Những lời tình tứ của nàng khiến hắn hài lòng cười khẽ, mùi nước cạo râu thoang thoảng cùng mùi hoắc hương trên người hắn như hòa trộn, mang theo sự hấp dẫn đầy mê hoặc. "Mèo cưng...em là của anh. Có anh ở đây, em không phải sợ, có chuyện gì anh cũng sẽ giải quyết.

"A..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh hơi nhăn lại, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy dưới sự cuồng dã của một đợt tấn công mới của hắn.

Louis Thương Nghiêu động tình cúi xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu khiến nàng cơ hồ nghẹt thở.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua dãy hành lang gỗ mộc, phản chiếu những gợn nắng lấp lánh trên mặt nước. Lạc Tranh chậm rãi tỉnh lại sau một giấc ngủ sâu, lười biếng nằm dựa vào khuôn ngực của hắn, tự động tìm tư thế thoải mái nhất, hết một chú mèo con ngoan ngoãn, lắng nghe từng nhịp đập của trái tim hắn.

Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như nhịp tim nàng và hắn hòa vào làm một, nàng cùng hắn không còn là hai cá thể riêng biệt mà hoàn toàn trở thành một thể. Nàng hít lấy hơi thở của hắn, lắng nghe từng âm thanh thuộc về riêng hắn.

Nghĩ tới đây, còn chưa mở mắt, trên môi nàng tràn ngập nụ cười có chút ngốc nghếch hết như cành hoa nở rộ ngày xuân, xinh đẹp dị thường.

Louis Thương Nghiêu đã sớm tỉnh, nhưng vẫn không hề nhúc nhích, lặng lẽ ngắm nhìn người phụ nữ trong ngực, nhìn vẻ mặt đáng yêu của nàng.

Trái tim hắn như tan chảy, nàng rốt cục cũng hoàn toàn thuộc về hắn. Lần đầu tiên, hắn cảm thấy tình yêu thật là kỳ diệu, thì ra, yêu một người lại có thể khiến người ta quên đi bản thân mình.

Nghe được tiếng "uhm" nhẹ của nàng, ánh mắt hắn lại càng thêm dịu dàng. Thấy nàng nở nụ cười lại không hề mở mắt, hắn không khỏi bật cười thành tiếng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của nàng, đau lòng cúi xuống thì thầm bên tai nàng, "Em tỉnh rồi?"

Tối qua, bởi vì hắn mất khống chế lại tham ăn, hết lần này tới lần khác điên cuồng chiếm hết nhiệt tình của nàng, lưu lại trên thân thể mềm mại của nàng bao nhiêu dấu vết của một đêm cuồng nhiệt khiến hắn giờ nhìn lại không khỏi cảm thấy đau lòng.

Lạc Tranh nghe thấy giọng nói của hắn, trong lòng liền dâng lên cảm giác ấm áp. Nàng vẫn không mở mắt ra mà chỉ dựa đầu vào ngực hắn, bộ dạng lười biếng hết một chú mèo con mang theo sự cảm dỗ mê người.

"Sao lại không chịu mở mắt ra nhìn anh?" Louis Thương Nghiêu khẽ hít sâu mùi hương thanh nhã quen thuộc trên thân thể nàng, dục vọng lại dần dần thức tỉnh. Hắn không khỏi thềm cảm thán bản lĩnh của tiểu yêu tinh trong ngực. Cho dù nàng không làm gì cũng vẫn khiến cho hắn nảy sinh dục vọng.

Lạc Tranh bị hơi thở nóng rực của hắn quấy phá, không khỏi cười nhẹ một tiếng rồi trả lời, "Em không dám mở mắt vì sợ khi mở mắt ra rồi, chẳng những anh sẽ biến mất mà mộng đẹp cũng không còn..."

Đêm qua, Lạc Tranh đã mơ một giấc mơ đẹp, khung cảnh trong giấc mộng hết như những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua vậy. Louis Thương Nghiêu dịu dàng chăm sóc nàng cực kỳ chu đáo khiến nàng dù đang nằm mộng cũng mỉm cười đầy hạnh phúc.

"Nha đầu ngọc, sao anh lại biến mất được chứ? Mở mắt ra, nhìn anh một chút." Louis Thương Nghiêu sao lại không hiểu được tâm tư của nàng, cho nên, hắn lại càng cố ý trêu chọc nàng, há miệng ngậm lấy vành tai nhỏ xinh...

"Không muốn, em không muốn...Em thích như thế này, vòm ngực của anh thật ấm áp, giọng nói của anh rất êm ái..." Lạc Tranh cắn bản cũng không nhận ra giọng nói của mình đã sớm lộ rõ ý nũng nịu, hết như một đứa bé bày tỏ sự phản kháng yếu ớt. Cảm xúc này trước giờ nàng chưa từng có. Trước kia khi ở bên Ôn Húc Khiên, nàng cũng chưa từng làm nũng với hắn bao giờ, nhưng đối mặt với Louis Thương Nghiêu, nàng tựa như lại biến thành một đứa trẻ.

Nghĩ đến đây, nàng không kìm lòng được lại duỗi tay ra ôm chặt lấy hắn. Nhưng chưa tới một giây sau liền hét lên thành tiếng, ngay sau đó, đôi mắt đẹp lập tức mở ra...

"Anh..."

"Chịu mở mắt ra rồi sao?" Hắn nở nụ cười xấu xa nhìn về mặt đầy ngỡ ngàng ngừng của nàng, không nhịn được lại vươn tay ôm chặt lấy nàng.

"Anh đừng động..." Lạc Tranh kinh hoàng mở to đôi mắt, cảm nhận rõ ràng dục vọng khổng lồ của hắn đã sớm thức tỉnh. Hai chân nàng vẫn bị hắn quấn lấy nên lúc này lại càng khiến hắn dễ dàng

hành động hơn, quái thú khổng lồ nóng bỏng kia không ngừng chạm vào nơi thần bí của nàng.

"Không có cách nào cả, anh đã lên cơn nghiện với em mất rồi." Còn không đợi nàng kịp có phản ứng, Louis Thương Nghiêu đã cúi xuống đặt lên đôi môi căng mọng của nàng một nụ hôn nồng nàn, cái lưỡi của hắn cũng linh hoạt cạy mở khoang miệng nàng tiến vào, quấn lấy cái lưỡi đình hương của nàng, hấp dẫn nàng hòa vào với hắn."

"Uhm..." Hô hấp của Lạc Tranh dần trở nên gấp gáp, thanh âm ngọt ngào đầy gợi cảm như thấm thấu tận đáy lòng Louis Thương Nghiêu.

Không thể kìm nén lâu hơn, hắn lại lần nữa áp chặt nàng xuống dưới thân, từng hơi thở nóng hổi đầy nam tính trên người hắn hòa với mùi hương thanh nhã trên cơ thể nàng, hai thân hình triền miên hòa vào làm một.

Ngắm nhìn đôi mắt đã mờ mịt màn sương của Lạc Tranh, đôi môi đỏ mọng hé mở, trong lòng Louis Thương Nghiêu không khỏi dâng lên cảm giác thỏa mãn vô hạn. Có thể ngắm nhìn nàng như vậy, cuộc đời này hắn cảm thấy không còn gì tiếc nuối. Thỏa mãn thở một hơi dài, hắn lại cúi xuống hôn lên đôi môi nàng.

Nụ hôn của hắn càng lúc càng cuồng nhiệt, thân thể hai người cũng không ngừng nóng lên, bàn tay to của hắn theo từng đường cong mê người trên thân thể Lạc Tranh từ từ trượt xuống cho đến khi chạm tới nơi tư mật của nàng.

Thắm sâu trong đáy mắt hắn chợt ánh lên một tia tinh quái, nở nụ cười tà mị, bàn tay lại mạnh mẽ khám phá...

"Đáng ghét..." Lạc Tranh vội né sang một bên, nhìn gương mặt tràn đầy ham muốn của hắn, cười nhẹ một tiếng, cố tình nói, "Em không muốn lúc nào cũng phải thỏa mãn ham muốn cực đại của anh như vậy, hôm nay anh không phải đi làm sao?"

"Anh là ông chủ, chả lẽ lại không có quyền nghỉ ngơi?" Louis Thương Nghiêu cũng không vội vã bắt nàng, gương mặt tràn đầy hứng thú nhìn nàng chằm chằm như thể một con báo tinh ranh đang

ngó chừng một chú nai con sắp sa vào cạm bẫy, nổi lên hứng thú muốn cùng nàng chơi trò đại bàng bắt gà con.

Chinh phục là thiên tính vốn có của mỗi người đàn ông. Người càng nắm trong tay nhiều quyền lực thì bản tính thích chinh phục lại càng mạnh mẽ. Chẳng phải con người là loài động vật cao cấp hay sao? Chỉ cần là động vật, sẽ có bản tính này.

"Em không quản anh muốn đi làm hay không. Tóm lại, em muốn rời giường đi tắm." Lạc Tranh cười nhẹ nhìn hấn rồi kéo lấy chiếc áo ngủ màu trắng che đi thân thể tuyệt đẹp, cố nén cảm giác đau nhức khắp toàn thân nhanh chóng xuống giường. Nàng thật không muốn lại bị hấn biến thành con mồi, ở trên giường bị hấn gặm cắn hết lần này tới lần khác.

Louis Thương Nghiêu khẽ dựa người vào đầu giường, nhìn nụ cười mê hồn cùng thân ảnh duyên dáng của nàng rời khỏi phòng ngủ, nét vui vẻ trong ánh mắt cũng lan tràn tận khóe môi...

Hongkong...

Diêu Vũ đỡ cái bụng đã khá lớn bước ra khỏi thang máy, trên tay là hàng loạt túi lớn túi nhỏ hàng vừa mua từ siêu thị, bước tới trước cửa một căn hộ, lấy chìa khóa mở cửa.

Căn hộ khá lớn và có kết cấu tương đối cầu kỳ, chỉ là phòng khách ở tầng một giờ đã thành một mảng hỗn độn, trong không khí còn nồng nặc mùi rượu.

Diêu Vũ hơi nhíu mày, đem túi đồ trên tay bỏ vào bếp xong rồi đi ra phòng khách. Tới bên sofa liếc nhìn một thân hình đã ngã sóng soài trên thảm trải sàn, trong tay vẫn còn cầm chai rượu - Ôn Húc Khiên.

Hình tượng tao nhã của hấn trước kia đã sớm không còn, áo sơ mi trên người khá nhàu nhĩ, nút áo cũng cài rất tùy tiện, râu ria xồm xoàm, tóc tai rối bù. Hấn đưa mắt nhìn thoáng qua phía Diêu Vũ, chán nản lờm cô ta một cái rồi ngửa đầu đem chỗ rượu còn lại trong chai dốc nốt vào miệng.

"Húc Khiên, đừng uống nữa..." Diêu Vũ nhìn cảnh này không chịu

nổi nữa liền tiến tới định giành lấy chai rượu trong tay hắn. Kể từ khi văn phòng luật bị đóng cửa, hắn suốt ngày chìm trong men rượu, chán chường hết như một phế nhân chờ ngày bị gọi ra hầu tòa.

"Cút!" Ôn Húc Khiên đẩy Diêu Vũ ra, không buồn để ý tới bụng cô ta đã lớn, sau đó lao đảo đứng dậy nhưng không nổi, lại lần nữa ngã phịch xuống sofa.

"Húc Khiên..." Diêu Vũ kinh hoàng hét lên, vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn, "Anh đừng như vậy, em cùng mẹ đang nghĩ cách mà."

"Còn có cách sao? Tôi xong rồi, tất cả hết rồi..." Ôn Húc Khiên có vẻ mất kiểm soát hét lên, hai mắt đều đã đỏ rực vì cồn rượu.

"Không đâu, Húc Khiên. Lạc Tranh đã nhận lời xem xét vụ kiện của anh, cô ấy sẽ biện hộ cho anh, cô ấy..."

"Cô đi tìm Lạc Tranh? Ai cho cô đi tìm cô ta?" Ôn Húc Khiên đột nhiên như phát khùng, nhìn chằm chằm Diêu Vũ gào lên đầy dữ tợn.

Diêu Vũ bị bộ dạng của hắn dọa cho sợ, một lúc sau mới dám nói lí nhí, "Húc Khiên, em...em thật sự không còn cách nào cả. Rất nhiều luật sư danh tiếng ở Hongkong đều từ chối nhận vụ kiện của anh, cho nên em mới..."

"Cô đang mong tôi chết sớm một chút có phải không? Ôn Húc Khiên cười lạnh, giơ tay túm lấy cánh tay Diêu Vũ, "Cô chẳng lẽ không hiểu tất cả mọi chuyện lần này đều do Thương Nghiêu làm ra hay sao? Cô không biết hai người bọn họ hiện giờ là quan hệ gì sao? Cô còn đi tìm Lạc Tranh? Lạc Tranh hiện giờ là tình nhân của Thương Nghiêu, nói khó nghe hơn một chút thì cô ta chỉ là một á điểm nằm trên giường dang hai chân ra mà thôi. Cô ta là đồ đê tiện! Đồ đê tiện, cô có hiểu không?"

Nước mắt Diêu Vũ đã chảy dài từ bao giờ, có chút tuyệt vọng lắc đầu lia lịa...

"Không, Húc Khiên...Lạc Tranh thật sự nhận lời mà...Cô ấy có thể..."

"Cô ta hận không thể tận mắt thấy tôi chết mới có ấy. Nếu như được chọn, cô ta sẽ chọn làm công tố viên để buộc tội tôi đến chết chứ tuyệt đối sẽ không làm luật sư biện hộ cho tôi!"

Ôn Húc Khiên đột nhiên buông tay ra rồi nhìn Diêu Vũ bằng ánh mắt cực kỳ dữ tợn.

"Sẽ không như vậy...Húc Khiên, anh tuyệt đối không có chuyện gì đâu..." Diêu Vũ khóc càng lúc càng dữ...

"Nhìn cô khiến tôi thấy thật khó chịu!" Ôn Húc Khiên tàn nhẫn nói tiếp, "Cô tự soi gương xem mình là người đức hạnh cỡ nào đi. Cùng là phụ nữ, sao cô lại kém Lạc Tranh nhiều đến vậy? Nếu như hiện giờ Lạc Tranh còn là người phụ nữ của tôi, cô ta nhất định sẽ giúp tôi thoát khỏi cảnh khốn cùng này. Còn cô, cô có thể làm gì? Cô có thể làm gì cho tôi?"

"Húc Khiên..."

"Cút, đừng để tôi nhìn thấy cô." Ôn Húc Khiên lại tiếp tục cầm chai rượu khác lên, mở nút rồi dốc vào cổ họng.

"Húc Khiên, anh đừng uống nữa. Tuy em không được như Lạc Tranh nhưng em có thể cùng anh nghĩ cách mà."

Diêu Vũ cố nén tâm trạng đau đớn lên tiếng. Ai bảo cô ta yêu người đàn ông như hấn chứ?

"Nghĩ cách? Cách của cô là tìm Lạc Tranh trở lại để giều cột tôi phải không?" Ôn Húc Khiên lạnh lùng nhìn cô ta, "Sớm biết Thương Nghiêu làm được nhiều chuyện như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không đem Lạc Tranh tặng cho hấn. Cho dù giữ cô ta lại từ từ hành hạ cũng không để cho hấn sống thoải mái. Khốn kiếp! Hấn cho tôi một khoản tiền lớn, bảo là tiền mua Lạc Tranh, không ngờ lại quay đầu cắn ngược tôi một cái. Tôi hận! Tôi hận không thể giết chết hấn!"

"Húc Khiên..."

"Cô có biết tên Thương Nghiêu đó đáng hận, đáng giết thế nào không? Trước đây hấn luôn nhìn chòng chọc vào Lạc Tranh, ngay cả ngày tôi cùng Lạc Tranh kết hôn hấn cũng không buông tha. Tuy đêm tân hôn tôi uống say, nhưng hôm sau khi tỉnh lại, tôi cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hấn thay tôi cùng Lạc Tranh hoàn thành đêm tân hôn. Khi tôi nhìn Lạc Tranh trên giường cưới, vẻ mặt cô ta lúc ngủ cũng tràn ngập sự thỏa mãn, một đôi gian phu dâm phụ lại mặc sức làm tình trước mặt tôi. Vì tiền đồ, tôi nhin, nhưng mà giờ tôi

không thể chịu được." Ôn Húc Khiên không ngừng lải nhải, ánh mắt giống như lang sói ánh lên những tia nhìn hằn học.

"Húc Khiên..." Diêu Vũ cũng không biết phải làm sao, chỉ không ngừng rớt nước mắt.

"Tôi chính là bán vợ để giành lấy tiền đồ của mình thì sao chứ? Tôi có lỗi gì? Người tìm chỗ cao, nước chảy chỗ trũng. Đây là đạo lý mà tất cả mọi người đều hiểu." Ôn Húc Khiên quơ cánh tay, lại đem Diêu Vũ tóm lấy, cười lạnh nói, "Cô hiện giờ đang mang thai con của tôi, cái bụng lớn như vậy thật là bất tiện. Cô biết cái lão kiểm sát trưởng kia nổi tiếng háo sắc thế nào rồi chứ? Lão ta lại rất có hứng thú với mấy cô trẻ tuổi. Nếu cô không mang thai, còn có thể dùng thân mình thay tôi mở đường. Đáng tiếc, hiện giờ cô ngay cả bán thân cũng không thể làm được!"

Diêu Vũ vừa nghe những lời này, trong tim không khỏi dâng lên một cảm giác ớn lạnh...

Paris, Pháp...

Từng chiếc lá ngô đồng nhẹ nhàng rơi xuống, lênh đênh trên mặt nước như những phiến lục bình xinh đẹp báo hiệu kỳ nghỉ phép thường niên đang tới gần.

Ánh mặt trời mùa thu luôn khiến người ta có cảm giác mát mẻ nhưng tại khu nghỉ dưỡng này lại chẳng bao giờ cảm thấy chút không khí lạnh lẽo nào mà ngược lại ánh dương luôn hắt từng vầng sáng lung linh trên mặt nước khiến người ta cảm giác như nhiệt độ đang tăng trở lại.

Lạc Tranh quyết định thả lỏng bản thân một ngày, rồi lại nảy sinh tham niệm, hy vọng Louis Thương Nghiêu có thể đặt xuống tất cả công việc, cùng nàng ở nơi này thư giãn, không có bất kỳ ai quấy rầy để tận tình hưởng thụ một ngày tươi đẹp.

Nàng ngồi trên hành lang gỗ mộc, hai chân đung đưa lướt trên mặt nước. Thật không ngờ dòng nước lại ấm áp đến vậy khiến Lạc Tranh có chút bất ngờ nhìn lại cẩn thận mới kinh ngạc phát hiện ra dòng nước lưu chuyển phía dưới chính là dòng suối nước nóng. Chả

trách nhiệt độ ở nơi này lại luôn cao hơn bên ngoài như vậy. Trong không khí phảng phất hương vị ấm áp ngày thu bao phủ lấy hơi thở khiến nàng thực sự dễ chịu. Có lẽ, tình yêu chính là như vậy, cho dù đã sang cuối thu thì tâm tình tốt cũng khiến người ta cảm thấy khung cảnh tràn ngập sự lãng mạn cùng ấm áp.

Trên môi Lạc Tranh vô thức nở nụ cười ngọt ngào. Mỗi lần nghĩ tới Louis Thương Nghiêu tâm tình nàng lại không khỏi có chút rung động. Cảm giác như có dòng mật ngọt rót thẳng vào tim, làm cho nàng cảm thấy mọi chuyện đều thật tuyệt vời, quên đi mọi phiền não, chỉ mong vùi vào trong ngực hắn, thời gian vĩnh viễn cũng dừng trôi.

Nàng biết một khi hai người họ quyết định đến với nhau sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái. Đầu tiên là vấn đề về công chúa Deneuve, sau nữa là phải đối mặt với cả gia tộc Louis. Việc này liên quan tới vương thất cả hai nhà, cho nên, nếu để nàng phải một mình đối mặt thì nàng tình nguyện làm đà điểu từ sớm. Nhưng bây giờ đã khác, có Thương Nghiêu bên cạnh, nàng luôn cảm thấy an toàn, tựa như trời có sập xuống cũng không cần sợ bởi hết thảy đều có hắn thay nàng chống đỡ.

Khi Louis Thương Nghiêu lười biếng đi từ trong ra, thấy Lạc Tranh hết một đĩa bé ngời nghịch nước ở đó, ánh dương nhẹ nhẹ phản chiếu trên chiếc váy trắng tinh khiết của nàng tạo thành những quầng sáng lấp lánh, mái tóc đen bóng mượt như khúc xạ dưới ánh mặt trời lại càng thêm sáng ngời. Nàng lúc này không hề trang điểm dù chỉ nhẹ nhàng như lúc tới công ty, trên môi hàm chứa nụ cười mê hồn lộ rõ lúm đồng tiền xinh xinh, hơi cúi đầu ngấm bóng mình dưới làn nước. Hàng lông mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt an tĩnh, dung nhan yêu kiều đầy tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật hàng đầu. Thân hình mảnh mai quen thuộc hiện rõ trong mắt hắn, khiến tâm tình hắn không khỏi rung động kịch liệt.

Khung cảnh đẹp đẽ trước mắt này, hắn thực không dám tiến lên quá nhiều mà chỉ có thể dựa vào bên cạnh cửa, lặng lẽ ngắm nhìn người phụ nữ mà mình ngày đêm thương nhớ, hận không thể lập tức lấy máy ảnh ra ghi lại khung cảnh rung động lòng người này.

Nghĩ vậy mà hắn cũng không kìm lòng được liền lập tức thực hiện. Nhẹ nhàng tiến lên phía trước, vòng qua phía sau lưng rồi cầm lấy di động của nàng. Sau đó, tìm đúng góc độ thích hợp, hắn đem dáng vẻ mê người này của nàng lập tức quay, chụp lại toàn bộ.

Tiếng động nhỏ vang lên trong không gian tĩnh lặng bất giác khiến Lạc Tranh bừng tỉnh, nàng mỉm cười quay lại nhìn người đàn ông đang lén chụp hình mình.

"Thương Nghiêu..." Thanh âm của Lạc Tranh mang theo sự ngọt ngào vô tận, hướng về phía hắn nở nụ cười nhẹ nhàng đủ để khuynh đảo tâm hồn.

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng đến ngây người, ngay cả ánh mắt hắn cũng mang theo sự mê luyến chăm chú nhìn về phía nàng.

Ánh mặt trời khẽ tạo thành một quầng sáng nhạt chiếu lên thân hình cao lớn của hắn. Lạc Tranh ngược mắt nhìn lên, nhìn khuôn mặt cương nghị có chút phong trần bởi đã dãi dầu sương gió, cảm nhận hương vị mạnh mẽ đầy tin cậy trên người hắn, nhìn ngắm từng cử chỉ đầy khí chất cao quý và quyền uy của hắn.

Một con người xuất thân vương giả như hắn, lại cực kỳ dịu dàng và yêu thương nàng sâu đậm như vậy, khiến nàng thực có cảm giác như đang nằm mơ.

"Có ai từng nói với anh rằng anh rất đẹp trai hay chưa?" Lạc Tranh kìm lòng không nổi liền lên tiếng hỏi hắn. So với vẻ tuấn mỹ của Liệt, dáng vẻ chín chắn của Louis Thương Nghiêu lại càng có sức hấp dẫn trí mạng.

"Anh chỉ nguyện nghe mình em nói câu đó!" Louis Thương Nghiêu cũng lập tức ngồi xuống, kéo nàng ôm vào lòng, đầu ngón tay dịu dàng mơn trớn hàng lông mày đen nhánh trên gương mặt thanh tú của nàng, lại nhẹ lướt trên vàng trán mịn màng rồi cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng, cảm thụ sự mềm mại cùng sự ấm áp trên thân thể nàng.

Khoé môi Lạc Tranh vẫn ánh lên nụ cười mê người, khẽ lên tiếng trêu hắn, "Đừng mong em nói mấy lời vô nghĩa đó. Anh có sức hút với phụ nữ như vậy, đương nhiên có rất nhiều người mê luyến dáng

vẻ của anh."

Louis Thương Nghiêu hơi nhíu mày, gương mặt tràn ngập vẻ tà mị, "Sao anh lại cảm thấy như em đang định hạ thấp anh vậy nhỉ?"

"Đâu có?" Lạc Tranh khẽ nhăn cái mũi xinh, hướng phía hắn cười giễu.

"Còn nói không

có, chẳng phải em đang ám chỉ anh chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng thôi sao?" Louis Thương Nghiêu đưa tay khẽ véo mũi nàng bằng thái độ đầy sủng ái, âu yếm nhìn nàng.

"Anh nói vậy sẽ phạm tội vu khống đó, coi chừng em kiện anh tội phỉ báng nha." Lạc Tranh nhẹ nhàng "uhm" một tiếng, nhắm đôi mắt lại, kề má vào lòng bàn tay hắn cọ cọ nhẹ nhẹ.

Động tác của nàng khiến Louis Thương Nghiêu bật lên tiếng cười trầm khàn đầy vui vẻ, "Con mèo nhỏ ngốc nghếch của anh!"

"Anh mới ngốc nha!" Lạc Tranh khẽ nghiêng đầu, chớp hàng mi dài cong vút, ngược đôi mắt có chút mông lung nhìn hắn, con ngươi đen nhánh trong mắt nàng mang theo chút tinh nghịch của trẻ con, cái miệng anh đào xinh xinh khẽ cong lên.

Ánh mắt thâm thúy của Louis Thương Nghiêu như đắm chìm trong ánh mắt nàng. Hắn không nói lấy một lời, bất ngờ đưa tay giữ lấy chiếc cằm xinh của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, "Anh đúng là đứa ngốc, bị tiểu yêu tinh là em xỏ mũi dắt đi, sáng nay còn bị em hành hạ không ít."

Mấy lời lên án của hắn khiến Lạc Tranh bật cười. Nụ cười của nàng tựa như gió xuân phảng phất qua mặt hồ phẳng lặng, vô cùng đẹp đẽ và thanh nhã.

"Ai hành hạ anh chứ?"

"Ngoài em ra thì còn ai vào đây?" Louis Thương Nghiêu cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên phần cổ trắng mịn của Lạc Tranh, lại nhẹ nhàng gặm cắn, phả hơi thở nóng hổi lên da thịt nàng, khiến cho thân thể nàng không ngừng run rẩy.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng thêm gấp gáp, vội giữ chặt lấy bàn tay không an phận của hắn, đỏ

mặt nhìn hẳn nói, "Chúng ta hôm nay đừng rời khỏi nơi này được không?"

"Em thích anh ở lại sao?" Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng tỉ trán lên trán nàng, rồi lại dịu dàng hôn lên đôi môi quyến rũ, cúi đầu hỏi.

Lạc Tranh suy nghĩ một chút rồi bật cười, vòng tay ôm lấy cổ hẳn.

"Mặc kệ, tóm lại hôm nay anh không được rời đi, phải ở lại đây cùng em..."

Sự vui vẻ của nàng nhanh chóng lan tràn sang hẳn, khiến hẳn cũng bật cười khiến không khí xung quanh càng thêm rộn rã. Đem nàng ôm chặt vào lòng, giọng nói đầy sủng ái của hẳn vang lên, "Đều tùy em, em không cho anh đi, anh sẽ không đi."

"Vây..." Trong tim Lạc Tranh không khỏi dâng lên một cảm giác ngọt ngào, cố làm ra vẻ nghiêm túc nhìn hẳn, "Nếu em kêu anh đi thì sao?"

Louis Thương Nghiêu liền nở nụ cười tà, đem nàng đặt xuống hành lang gỗ mộc, bàn tay lập tức thuận thế leo lên thân thể mềm mại của nàng, xấu xa lên tiếng, "Kêu anh rời đi anh cũng sẽ không đi. Cả đời này em đừng mong thoát khỏi anh."

"Bá đạo!" Lạc Tranh bị hơi thở nóng rực của hẳn quấy phá khiến tâm tình có chút hoảng hốt, "Em yêu anh là sự thật, nhưng anh có thể khống chế bản thân một chút, đừng hờ chút lại lôi em ra gặm cắn điên cuồng như vậy chứ, em đâu phải vật cứng đâu."

"Em thật xấu..." Bàn tay Louis Thương Nghiêu khẽ vươn tới bầu ngực tròn trịa của nàng, bóp nhẹ một cái như muốn trừng phạt, thành công khiến nàng bật ra tiếng thở gấp, lại đau lòng hôn lên cái miệng nhỏ của nàng, bàn tay cầm lấy bàn tay nàng kéo trượt xuống phía dưới...

Ánh mắt Lạc Tranh lúc này tràn ngập sự bối rối, vừa chạm phải quái thú đang không ngừng căng trướng của hẳn, nàng vội vàng rút tay về, đập nhẹ lên ngực hẳn.

"Sao anh càng ngày lại càng hư đốn như vậy chứ? Sắc lang, à không, đại sắc lang."

Louis Thương Nghiêu cong môi nở nụ cười xấu xa, ý cười tràn ngập trong cả ánh mắt và gương mặt hấn.

"Tranh, em kết luận như vậy là quá không khách quan rồi. Sáng nay, ai mới là người không biết trả ơn đây?"

"Không hiểu anh đang nói chuyện gì..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh đỏ ửng lên, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ vì sợ hấn sẽ lại muốn nàng ngay tại chỗ này. Đây là lãnh địa của hấn, xung quanh lại chẳng có ai có thể giúp được, hấn muốn làm gì thì làm cái đó, nàng thật không dám tin hấn có được tinh thần như Liễu Hạ Huệ kia.

"Được, vậy quan toà đại nhân, cho phép tôi tự biện hộ, được chứ?" Louis Thương Nghiêu nở nụ cười đầy ám muội, liền đó lại bày ra bộ dạng có chút nghiêm túc.

Lạc Tranh cũng làm bộ nghiêm túc nhìn hấn, suy nghĩ một chút rồi nói, "Được, bản toà phê chuẩn, bị cáo có thể tự biện hộ cho mình."

Louis Thương Nghiêu bật cười thành tiếng, cúi xuống ôm chặt lấy nàng.

"Tối qua, Lạc đại luật sư xinh đẹp thông tuệ toàn thân bốc hoả. Thân là ông xã, à không, phải nói là kẻ hèn Louis Thương Nghiêu tôi đây đâu thể nhẫn tâm nhìn thấy phu nhân khó chịu cho nên nguyện đứng ra gánh vác, dùng thân mình thoả mãn ham muốn của phu nhân hết lần này tới lần khác. Kết quả, kẻ hèn tôi bị dày vò cả một đêm còn Lạc đại luật sư thoả mãn chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. Sáng nay tỉnh lại, Lạc đại luật sư cũng không buồn để ý rằng toàn thân tôi đang bốc hoả, hờ hững đem ông xã bỏ mặc trong phòng ngủ. Quan toà đại nhân, ngài nói vụ này phải xử thế nào đây?"

Lạc Tranh đã sớm cười đến sắp thở không nổi, nàng cho tới giờ cũng không biết Louis Thương Nghiêu còn có một mặt hài hước như vậy. Không thể bị trêu chọc thêm nữa, nàng rút cục giơ tay đầu hàng.

"Không được, em cười đến nổi đau quặn cả bụng rồi...Thật may là anh không phải luật sư, nếu không, râu ria của quan toà cũng bị anh làm cho dựng đứng lên mất."

"Đau bụng? Thật sao? Để anh chữa giúp em..." Louis Thương Nghiêu cười tà một tiếng, cúi đầu hôn lên bụng nàng, chọc cho nàng nhột mà bật cười khanh khách.

"Thương Nghiêu... Tha cho em đi. Anh thật xấu, rõ ràng là anh hành hạ em, còn nói bậy đổ hết tội cho em như vậy." Lạc Tranh khế nghiêng người né đi đợt tấn công mới của hắn.

"Vậy anh phải làm sao bây giờ?" Louis Thương Nghiêu nở nụ cười xấu xa, đê nàng xuống, khế gặm cắn vành tai nhỏ xinh, "Em biết là dục vọng của đàn ông không thể dồn ngược trở lại mà, nếu không sẽ sinh bệnh mất. Em đã châm ngòi lửa này, giờ lại tính bỏ chạy sao?"

"Đều là anh tự mình châm lửa, em đâu có làm gì, đều là do mấy ý niệm đen tối trong đầu anh mà thôi." Lạc Tranh thờ đốc nhìn hắn, giọng nói có chút nũng nịu.

"Không phải là vì dáng vẻ của em khiến anh không kìm lòng nổi hay sao? Rất nhiều lần anh đã nghĩ hay cứ như vậy ở trong em, vĩnh viễn cũng không ra ngoài." Louis Thương Nghiêu khế thì thầm những lời cuồng dã đầy tà ý bên tai nàng.

Lạc Tranh đầu tiên có chút sửng sờ, sau đó hiểu ra ý tứ trong lời nói của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, dùng sức đập vào ngực hắn một cái, "Những lời như vậy mà anh cũng dám nói ra sao?"

"Trước mặt em, anh từ trước tới giờ đều không muốn kiêng kỵ bất cứ điều gì." Hắn thoải mái cười lớn, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Lạc Tranh nghe vậy, vừa muốn lên tiếng giễu hắn thì di động đặt trên hành lang liền rung lên.

"Mặc kệ nó đi." Louis Thương Nghiêu thấy nàng muốn nghe điện thoại, bá đạo đưa tay cản lại. Hắn thực không muốn có bất kỳ chuyện gì phá hỏng không khí ngọt ngào lúc này."

"Đừng làm rộn, em muốn xem ai gọi thôi mà." Lạc Tranh mỉm cười nhìn hắn, với lấy di động, nhìn lướt qua dãy số hiển thị trên màn hình, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

"Em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu liếc mắt nhìn lướt qua màn hình, thoáng có chút giật mình.

"Là mẹ em!" Lạc Tranh vội đẩy hẳn ra, bấm nút nhận cuộc gọi, giọng nói đầy vui vẻ gọi lớn, "Mẹ!"

Louis Thương Nghiêu không nghe được phía đầu bên kia nói gì. Hắn chỉ chăm chú nhìn nụ cười rạng ngời lộ rõ lúm đồng tiền trên gương mặt Lạc Tranh, đáy mắt lộ rõ vẻ khó hiểu cùng nghi hoặc.

"Mẹ, sao mẹ lại biết thế?" Lạc Tranh có chút bất ngờ khẽ kêu lên, sau đó nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, đưa tay chỉ chỉ vào điện thoại, khẽ le lưỡi một cái.

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, trên môi có chút miễn cưỡng nở nụ cười vui vẻ..

"Ở bên đó cũng náo nhiệt vậy sao ạ? Nhưng..." Giọng nói của Lạc Tranh có chút ý làm nũng khi nói chuyện điện thoại, "Anh ấy thật sự rất yêu con, con cũng yêu anh ấy...Chúng con thật lòng yêu nhau." Nói xong câu đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ ửng hồng.

Louis Thương Nghiêu nhìn vẻ mặt đầy ngỡ ngàng ngừng của nàng, đáy mắt mơ hồ nổi lên một tia đau đớn.

"Anh ấy sẽ chăm sóc tốt cho con, mẹ yên tâm đi." Lạc Tranh khẽ cắn môi, "Mẹ, con sẽ thu xếp thời gian đi thăm mẹ..."

Đầu bên kia không biết lại nói gì đó, nhưng từ ánh mắt của Lạc Tranh không khó nhận ra cuộc nói chuyện này đều có liên quan tới Louis Thương Nghiêu.

"A? Mẹ muốn nói chuyện với anh ấy? Mẹ, không cần đâu!" Lạc Tranh có chút bất ngờ vội lên tiếng.

Louis Thương Nghiêu khẽ cười tiến lên, từ đằng sau ôm lấy nàng, lẳng lẳng lẳng nghe thanh âm từ đầu dây bên kia.

Lạc Tranh quay đầu, che ống nghe, nhìn hẳn nhẹ nhàng nói, "Mẹ em muốn nói chuyện với anh!"

"Được!" Louis Thương Nghiêu thu lại ánh mắt có chút nghi vấn, mỉm cười đầy dịu dàng, cầm lấy điện thoại trong tay nàng, trầm giọng nói, "Mẹ, mẹ khoẻ chứ ạ?"

Lạc Tranh vừa nghe, đôi mắt đẹp liền trũng lớn, vung tay ra ý cảnh cáo hẳn không được tùy tiện gọi lung tung.

Louis Thương Nghiêu đưa tay dịu dàng vỗ về nàng, cầm lấy điện

thoại. Sau khi nghe được thanh âm ở đầu bên kia, ánh mắt hắn đang nhìn Lạc Tranh lại tràn ngập sự đau đớn, kinh ngạc cùng nhức nhối...

Lạc Tranh thấy vẻ mặt hắn như vậy, cảm thấy khó hiểu liền lên tiếng gọi nhỏ hắn.

Louis Thương Nghiêu cười cười lắc đầu, mấy giây sau, khẽ nói vào điện thoại, "Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Tranh. Đợi con và Tiểu Tranh xử lý xong một chút việc sẽ lập tức bay qua đó gặp mẹ."

Trong tim Lạc Tranh tràn ngập cảm giác ngọt ngào...

Sau khi ngắt điện thoại, nàng cố làm ra vẻ tức giận nhìn hắn, "Sao anh có thể gọi bừa như vậy chứ? Anh gọi như vậy sẽ dọa cho mẹ sợ đấy!"

"Không đâu, mẹ rất vui mà, sao có thể bị anh dọa chứ?" Louis Thương Nghiêu nói xong lại ôm chặt lấy nàng vào ngực, tựa như sợ nàng sẽ biến mất ngay lập tức vậy.

"Tranh, anh yêu em, vĩnh viễn chỉ yêu một mình em."

Lạc Tranh bị động tác bất ngờ cùng lời nói của hắn làm cho giật mình, ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt của hắn cực kỳ nghiêm túc, không kìm lòng được liền cất tiếng hỏi.

"Anh sao vậy? Mẹ em đã nói điều gì không hay sao?"

"Không có, chỉ là anh m

uốn yêu em nhiều hơn một chút, hơn một chút nữa mà thôi." Hắn khẽ điều chỉnh lại cảm xúc có chút mất kiểm soát vừa rồi, cười nhẹ, "Vừa rồi mẹ chỉ hy vọng anh có thể bảo vệ em thật tốt, không để em phải chịu tổn thương chứ không nói gì khác cả."

Lạc Tranh nở nụ cười, tựa đầu dựa vào ngực hắn.

"Em biết anh nhất định sẽ làm như vậy." Nàng dịu dàng lên tiếng, "Thương Nghiêu, anh biết không, em chưa từng có cảm giác thế này bao giờ. Khi có anh ở bên, em liền trở nên rất yếu đuối, như thể không muốn làm bất kỳ việc gì, cũng không cần làm gì hết. Anh cứ như vậy thay em xử lý tốt tất cả mọi chuyện. Tình huống thế này em chưa từng dám nghĩ tới, cũng không nghĩ mình sẽ có một ngày chỉ muốn vùi trong ngực anh thế này, không muốn bất kỳ thứ gì khác."

Thật ra, còn một câu mà Lạc Tranh không nói ra bởi sợ hấn nghe rồi sẽ cảm thấy mất hứng. Đó là khi nàng còn ở bên cạnh Ôn Húc Khiên, tâm tình của nàng chưa từng mềm yếu thế này. Nàng vốn cho rằng, mình và Ông Húc Khiên là mối quan hệ bình đẳng, ngay cả suy nghĩ cũng rất độc lập, thậm chí có những chuyện Ôn Húc Khiên không giải quyết được, nàng đều thay hấn nghĩ cách.

Nhưng lúc này mọi chuyện lại hoàn toàn khác. Louis Thương Nghiêu cho nàng cảm nhận hoàn toàn khác biệt, là cảm giác hạnh phúc khi được người mình yêu chăm sóc. Lúc trước nàng luôn có thái độ dè chừng với Louis Thương Nghiêu tuy trong lòng vẫn thầm ngưỡng mộ khả năng hô phong hoán vũ của hấn. Hiện giờ, khi nàng và hấn chính thức thừa nhận tình cảm, thì cảm giác ngưỡng mộ này lại càng tăng thêm vài phần. Hấn giống như một bến đỗ an toàn, khiến nàng có thể an tâm nguyện lòng cập bến...

Nàng không muốn ở trước mặt hấn nhắc đến tên Ôn Húc Khiên, không muốn gợi lại phần hồi ức về cuộc hôn nhân thất bại kia, nàng chỉ muốn cùng người đàn ông này yêu thương một cách đơn thuần mà thôi.

Nàng trước giờ chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày, nàng cùng bạn của Ôn Húc Khiên phát sinh quan hệ yêu đương, cũng chưa từng nghĩ tới, người đàn ông mà nàng yêu lại bá đạo cuồng dã đến như vậy.

"Em vốn không cần phải làm gì hết!" Louis Thương Nghiêu chân thành nói những lời từ tận đáy lòng, đáy mắt hiện rõ sự yêu thương cùng sủng ái với nàng, "Anh nói rồi. người phụ nữ mà anh yêu sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời. Mà em, chính là người đó."

"Cảm ơn anh, Thương Nghiêu..." Lạc Tranh kìm lòng không nổi, liền nhón chân, chủ động đặt lên môi hấn một nụ hôn triền miên.

Louis Thương Nghiêu ôm chặt nàng, vừa muốn đổi bị động thành chủ động...

"A, Thương Nghiêu, em mới phát hiện thì ra ở phía dưới này là suối nước nóng. Trời ạ, có thể đem dòng nước nóng dẫn tới nơi này mà không làm ảnh hưởng tới dòng chảy, thật là xa xỉ quá." Nàng

ngiêng người tránh đi vòng tay của hắn, mỉm cười lên tiếng.

"Nha đầu này..." Louis Thương Nghiêu nhìn ra ý trêu chọc trong đáy mắt nàng, bất đắc dĩ than nhẹ. Nàng thật sự muốn tìm hiểu thiên nhiên hay đang cố tình khảo nghiệm sức chịu đựng của hắn đây? Chẳng lẽ nàng không biết, giờ khắc này hắn muốn có nàng tới nương nào sao?

Lạc Tranh cười nhẹ, nhìn dòng suối nước nóng chảy phía dưới, tò mò cất tiếng hỏi, "Dòng nước này từ đâu chảy tới vậy? Đầu nguồn ở nơi nào?"

"Em muốn biết sao?" Louis Thương Nghiêu nhìn nàng cười tà mị, chỉ chỉ vào môi mình, "Hôn anh rồi anh sẽ nói cho em biết."

"Xí..." Lạc Tranh làm ra vẻ khinh thường nhìn hắn, "Hỏi anh chỉ là tôn trọng anh đã thiết kế ra nơi này mà thôi. Đầu nguồn có gì khó tìm chứ? Em đi ngược theo dòng suối là được rồi."

Vừa nói dứt lời, nàng liền xoay người đi.

"Được, được, em đúng là khắc tinh của anh mà. Yêu em, anh đành chịu thiệt chút vậy." Louis Thương Nghiêu vội vàng đuổi theo nàng, giữ lấy bờ vai nhỏ nhắn, có chút miễn cưỡng nói, "Đầu nguồn ở phía trong rừng trúc."

"Rừng trúc? Nơi này còn có rừng trúc?" Lạc Tranh thật sự kinh ngạc, nàng thật không dám nghĩ tới điều này.

Louis Thương Nghiêu cười cười, "Đương nhiên, trúc là loại cây có tác dụng điều hòa nhiệt độ tốt nhất, hơn nữa khu rừng trúc kia còn rất đẹp nữa..."

"Dẫn em đi đi, em muốn ngắm nó một chút." Lạc Tranh háo hức hét một đứa bé con.

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười yếu ớt, nét mặt lộ rõ vẻ tà mị.

Thông minh như Lạc Tranh đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn. Nàng có chút nũng nịu kéo lấy cánh tay hắn, giọng nói ngọt ngào vang lên đầy quyến rũ...

"Anh yêu, cảm ơn anh!" Nói xong, nàng chủ động hôn lên môi hắn.

Một tiếng "anh yêu" này khiến xương cốt toàn thân Louis Thương

Nghiêu như tê dại, hơn nữa sự chủ động có chút làm nũng của nàng khiến cho lý trí hắn như bay bổng lên chín tầng mây. Đừng nói nàng muốn hắn đưa đến rừng trúc, cho dù nàng muốn đến tận cùng thế giới hắn cũng tình nguyện đưa nàng đi.

Trong lòng tràn ngập vui sướng, hắn kéo lấy cánh tay nàng, cùng ngón tay nàng đan vào nhau, hướng về phía rừng trúc bước tới...

Những tia nắng mong manh nhẹ nhàng xuyên qua những đám mây chiếu những đốm sáng nhạt xuống hai bên đường. Lúc hai người họ mới đi tới đầu nguồn, đường rừng khá nhỏ hẹp nên phải người trước người sau mới có thể tới được khu rừng trúc xanh mát.

Không khí nơi này trong lành đến cực điểm, sau 12h trưa, khí trời mùa thu có một vẻ quyến rũ khó tả, thanh tịnh và dễ chịu. Hít một hơi bầu không khí tươi mới, lại đắm mình trong khu rừng trúc khiến cho Lạc Tranh như chìm trong mộng ảo, cảm thấy như mình đang chìm trong giấc mộng đẹp vậy.

Lạc Tranh cũng không thấy ngạc nhiên khi rừng trúc nơi này lại xanh biếc như vậy. Có lẽ vị trí địa lý của nơi này khá thuận lợi nên khiến cho nó trở thành thắng cảnh giữa nhân gian. Chỉ là lắng nghe thanh âm xào xạc trong rừng trúc khiến nàng có một cảm giác khó hiểu, trong đầu thoáng hiện lên một vài hình ảnh xa lạ mà nàng không cách nào lý giải được.

Nhìn bóng lưng người đàn ông phía trước, nàng luôn cảm thấy như đã quen biết từ rất lâu rồi...

Cảm nhận được Lạc Tranh dừng bước, Louis Thương Nghiêu cũng dừng lại, xoay người nhìn nàng khiến tầm mắt Lạc Tranh hoàn toàn thu hết hình bóng của hắn. Dưới ánh mặt trời, thân hình mạnh mẽ của hắn sáng lên hết thiên thần khiến lòng nàng lại không ngừng rung động.

"Thích nơi này sao?" Hắn tiến tới ôm lấy nàng, dịu dàng hỏi.

"Vâng!" Lạc Tranh khẽ hít lấy mùi hương của hắn, than nhẹ một tiếng, vui mình vào ngực hắn. "Khung cảnh này khiến em đột nhiên nghĩ tới một bài thơ."

"Đãi đảo thâm sơn nguyệt thượng thời

Quyên quyên thúy trúc bội sinh tư
Không minh nhất phiến cao nan xuyên
Hàn bích thiên can tục khả y"

"Nếu anh nhớ không lầm thì đây là bài thơ "Ngoại sơn trúc nguyệt" từ đời nhà Thanh, của tác giả Vương Mộ Lan. Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng lên tiếng.

"Ở Trung Quốc thời xưa thì gọi là thi nhân, không gọi là tác giả." Lạc Tranh ngược mắt nhìn hắn, cười nhẹ.

"Ừ!" Louis Thương Nghiêu gật đầu, khiêm nhường tiếp thu, "Anh cũng nhớ đến một bài thơ đấy!"

"Là bài thơ nào thế?" Lạc Tranh tò mò hỏi hắn.

Louis Thương Nghiêu hắng giọng một cái, đọc khẽ...

"Thương tuyết sai thiên tháp

Tế hương phù tửu tôn

Vương du lai thử kiến...

Nói đến đây, hắn hơi ngừng lời, ngón tay thon dài khẽ xoa nhẹ cằm nàng, ánh mắt đầy thâm tình cúi đầu xuống thì thầm bên tai nàng...

"Ứng diệc vị tiêu hồn."

"Đáng ghét..." Lạc Tranh xấu hổ đỏ bừng mặt...

Gương mặt Louis Thương Nghiêu tràn ngập sự hài lòng khi thấy bộ dạng ngỡ ngàng của nàng. Liên đó, không tự chủ được, hắn lại cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn triền miên. Lạc Tranh cũng động tình, vòng tay qua cổ hắn đáp lại nụ hôn nồng cháy. Dây dưa một hồi, hắn lại đưa lưỡi thăm dò khoang miệng nàng, linh hoạt quấn lấy lưỡi nàng, điên cuồng mút vào như muốn hút lấy hết thầy hương vị ngọt ngào của nàng.

Một lúc lâu sau, hắn mới lưu luyến buông tha cánh môi nàng ra.

"Người ta yêu nhau thường là nam theo đuổi nữ. Chúng ta hiện giờ là quan hệ yêu đương sao?" Hô hấp của Lạc Tranh vẫn có chút dồn dập, đỏ mặt nói lảng.

"Em thấy sao? Vậy từ hôm nay trở đi, anh sẽ chính thức theo đuổi em, cho đến khi em cảm thấy hài lòng mới thôi, được không?" Hắn

chậm rãi lên tiếng, giọng nói tràn đầy sự kiên định, "Anh sẽ khiến em cảm nhận được sự hạnh phúc khi được yêu."

Lạc Tranh ngược đôi mắt trong veo tràn đầy tình ý nhìn hắn. Trái tim nàng như mềm ra trước những lời yêu thương của hắn.

Nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt thâm tình đầy mê hoặc kia khiến lòng nàng lại bắt đầu mất kiểm soát. Lời tuyên bố của hắn khiến nàng thực sự cảm động, vươn tay ra ôm lấy eo hắn.

Dưới ánh nắng ấm áp, thân ảnh hai người triền miên ôm chặt lấy nhau mang theo hương vị hạnh phúc tràn ngập như lan tỏa khắp cả khu rừng trúc tĩnh lặng...

Chương 128: Sự theo đuổi đầy bá đạo

Là cố vấn pháp luật của tập đoàn, Lạc Tranh đương nhiên có tư cách tham dự cuộc họp lãnh đạo thường kỳ ở tầng cao nhất của tòa nhà. Ngoại trừ việc giải quyết các vấn đề liên quan đến pháp luật trong hoạt động của tập đoàn hàng ngày, nàng còn có thể đề xuất ý kiến để củng cố, hoàn thiện bộ máy. Thật may mắn, từ khi Lạc Tranh nhậm chức, ngoại trừ các vấn đề liên quan đến tư pháp nhỏ ra thì cũng không có quá nhiều sự kiện nghiêm trọng phải xử lý. Có thể nói, công tác quản lý của tập đoàn cũng có những thủ thuật nhất định.

Khi trở lại tập đoàn làm việc, Lạc Tranh lại lập tức vui mình vào công việc. Tuy lúc trước có nhiều người nghi ngờ năng lực của nàng, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, mọi người không khó nhận ra Lạc Tranh là một phụ nữ không hề đơn giản. Nàng làm việc luôn gọn gàng, lại tuyệt đối nghiêm túc, khiến ấn tượng của mọi người lập tức thay đổi.

"Louis tiên sinh, phần tài liệu về nguyên tắc hoạt động và chế độ làm việc tại chi nhánh mới đã được kiểm tra kỹ, không có bất cứ vấn đề gì liên quan đến các quy định pháp luật cả. Mời ngài xem qua." Lạc Tranh đem tập tài liệu đưa tới trước mặt Louis Thương Nghiêu đang ngồi ở vị trí chủ tịch, thanh âm trong trẻo kiên định, so với vẻ dịu dàng kiều mỹ ngày hôm qua thực tưởng như hai người khác nhau vậy.

Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu hờ hững lướt qua tập tài liệu hướng về khuôn mặt trắng trẻo của Lạc Tranh, lúc cầm lấy tài liệu còn cố ý mơn trớn bàn tay nhỏ xinh của nàng, từng đầu ngón tay nóng hổi nhẹ nhàng phác họa lòng bàn tay nàng, động tác cực kỳ âm muội khiến người ngoài có thể cảm nhận được.

Nụ cười vui vẻ vẫn tràn ngập trên môi Lạc Tranh, nét mặt nàng

cũng không vì động tác của hắn mà thay đổi, vẫn bình thản hờ hững như trước nhìn về phía hắn, ánh mắt cũng không lộ ra chút ám muội nào.

Đợi hắn cầm lấy tài liệu, nàng khẽ chớp mắt, bàn tay nhẹ nhàng thu về đặt trên đùi, nhiệt độ từ đầu ngón tay hắn lưu lại nhanh chóng lan tràn tận sâu thẳm đáy lòng nàng, làm nàng cảm nhận được một niềm hạnh phúc khó nói thành lời...

Mấy phút sau...

"Được rồi, đem tài liệu này ban hành xuống dưới đi." Louis Thương Nghiêu nghiêm túc xem xong tài liệu, đưa cho giám đốc chi nhánh ngồi bên cạnh, khẽ ra lệnh.

"Vâng, ngài Louis." Giám đốc chi nhánh cung kính tiếp nhận tài liệu từ tay hắn.

"Đây là thỏa thuận hợp tác của tập đoàn FM với chi nhánh ở nước ngoài của chúng ta. Tôi đã xem xét và không thấy có vấn đề gì, vì vậy tôi đề xuất việc hợp tác có thể lập tức triển khai, như vậy đối với hoạt động của cả hai bên đều có lợi." Lạc Tranh đem tập tài liệu nữa đưa cho Louis Thương Nghiêu, nhẹ nhàng nói.

Lúc này, Louis Thương Nghiêu không tiếp nhận tài liệu mà đưa mắt nhìn về phía người phụ trách việc này, khẽ lên tiếng, "Theo sự căn dặn của Luật sư Lạc, lập tức thi hành đi."

Người phụ trách vụ hợp tác đầu tiên có chút sửng sờ, sau đó lập tức tiếp nhận hợp đồng, cúi đầu tuân lệnh.

Lạc Tranh cũng ít nhiều giật mình sửng người lại nhưng cũng không nói tiếng nào.

"Luật sư Lạc, vòng tiếp theo của việc đấu thầu hạng mục CI đã bắt đầu, chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ. Xin hỏi bên luật sư đoàn có tư vấn gì thêm không?" Một người phụ trách khác cất tiếng hỏi.

"Tài liệu liên quan đến việc đấu thầu tôi đã xem rồi. Không có vấn đề gì cả. Thời gian đấu thầu vào cuối tháng. Lúc đó, nếu cần thiết tôi sẽ đích thân tham dự buổi đàm phán đấu thầu các hạng mục. Ngoài ra, nhóm tư vấn pháp luật cũng đã hoàn thiện hồ sơ pháp lý cho việc

đấu thầu rồi, về điểm này các vị có thể yên tâm."

"Cảm ơn Luật sư Lạc!" Người phụ trách vừa cười vừa nói.

Lạc Tranh khẽ mỉm cười đáp lễ, thái độ vẫn cực kỳ bình thản...

"Mọi người còn có vấn đề gì về luật pháp cần được tư vấn nữa không?" Louis Thương Nghiêu giơ cổ tay nhìn đồng hồ, cất tiếng hỏi.

Mọi người đều tỏ ý không còn gì cần trợ giúp nữa.

"Được rồi, vậy cuộc họp hôm nay dừng ở đây. Mọi người đi làm việc đi." Nói xong, hắn đưa tay đặt lên bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh đang đặt trên bàn họp, có chút không kiềm chế khẽ nắm lấy bàn tay nàng...

"Vắt và cho em rồi!"

Lạc Tranh nhìn vào nụ cười đầy mê hoặc của hắn, tâm tình vốn bình tĩnh không khỏi nhảy loạn lên nhưng sắc mặt vẫn không chút thay đổi, nhẹ nhàng cười với hắn, "Đây là công việc của em mà, đâu có gì đáng kể"

Sau khi cuộc họp thường kỳ kết thúc, Vi Như vội vàng bước tới, kéo tay Lạc Tranh, nở nụ cười thần bí, "Sur phụ, chuyện thế nào rồi ạ? Chị không được gạt em đó nha."

Lạc Tranh bị hỏi bất ngờ có chút không hiểu, "Chuyện gì cơ?"

"Sur phụ!" Vi Như chu cái miệng nhỏ, "Chị gạt người khác cũng không thể gạt em đâu. Em là đệ tử của chị, vừa rồi trong phòng họp, Louis tiên sinh dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn chị. Trời ạ, ánh mắt sáng lên như vậy, hơn nữa còn quan tâm chị như vậy. Người sáng mắt nào cũng có thể nhìn ra có chuyện nha."

"Ông chủ quan tâm nhân viên cũng là chuyện bình thường mà!"

Lạc Tranh mỉm cười, vừa nói vừa bước về hướng phòng làm việc.

"Đâu có đơn giản là quan hệ giữa ông chủ và nhân viên như vậy." Vi Như vội vàng chạy tới trước mặt Lạc Tranh, "Sur phụ, gần đây chị có gì đó rất lạ nha. Có khi mấy ngày không tới công ty, đây vốn không phải tác phong của chị trước giờ. Hơn nữa, hôm nay tới công ty, lại cứ tủm tỉm cười suốt, rất kỳ lạ đó."

"Chẳng lẽ em muốn mỗi ngày chị đều cau có nhìn em hay sao?"

Lạc Tranh cười cười nhìn Vi Như, "Mau đi làm việc đi. Đúng rồi, tài

liệu chị cần, em đã tra được chưa?"

"Đương nhiên, chuyện sư phụ đã giao phó em nhất định sẽ nghĩ cách hoàn thành rồi." Vi Như cười hì hì trả lời.

Lạc Tranh nghe vậy, không khỏi cất tiếng khen ngợi, "Em được đấy, tài liệu khó như vậy mà cũng tìm được. Vậy em có thể chuyển dần sang lĩnh vực tư vấn được rồi."

"Cảm ơn sư phụ đã khen, em làm rất bí mật, không có người nào hay biết đâu." Vi Như đắc ý khế thì thầm.

"Tốt lắm, nhận em là đồ đệ quả thực là không sai. Mang luôn vào phòng làm việc cho chị, đừng để các luật sư khác biết." Lạc Tranh vỗ nhẹ vai Vi Như, khế căn dặn.

"Vâng, em lập tức đi ngay." Vi Như nghịch ngợm giơ tay chào kiểu nhà binh rồi quay người rời đi.

Nụ cười trên môi Lạc Tranh có chút ngưng lại, tâm tình vui sướng cũng bị ảnh hưởng đôi chút. Tài liệu bí mật mà nàng muốn Vi Như tìm kiếm không phải gì khác mà chính là tài liệu về vụ hối lộ của Ôn Húc Khiên. Thật ra nàng đã suy nghĩ rất nhiều, Ôn Húc Khiên trước giờ luôn là người nhát gan sợ phiền phức, cho dù có làm cũng không dám làm lớn. Thế nên để đến nỗi bị cục điều tra tội phạm thương nghiệp rờ đến như vậy, xem ra sự tình không hề đơn giản.

Nếu như, chuyện này thật sự liên quan đến Thương Nghiêu, nàng càng muốn điều tra rõ ràng.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, chìm trong công việc khiến Lạc Tranh quên hết thời gian, cho đến khi...

"Lạc đại luật sư, không cần gấp như vậy chứ? Bây giờ là mười hai giờ, chị vẫn còn ở đây liều mạng cùng anh hay sao?" Một giọng nói trầm ấm vang lên mang theo chút ý chế nhạo.

Lạc Tranh bị thanh âm bất ngờ xuất hiện làm cho sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc đang nhìn về phía nàng nở nụ cười tà...

"Liệt? Cậu vào từ khi nào thế?" Lạc Tranh đem tập tài liệu trong tay gập lại, vừa thu dọn gọn gàng vừa cất tiếng hỏi.

"Vừa vào chưa được bao lâu." Liệt cong môi cười, hai tay chống lên bàn làm việc, thân người nghiêng về phía trước, chăm chú nhìn vào gương mặt Lạc Tranh.

"Sao vậy? Trên mặt tôi dính gì sao?" Lạc Tranh bị cậu ta nhìn chăm chăm hồi lâu khiến nàng có chút bối rối...

Nụ cười trên mặt Liệt mang theo vẻ quý dị vô cùng, "Có, đương nhiên là có!"

Lạc Tranh hơi sửng ngờ, "Là gì? Vết bẩn phải không?" Vừa nói, nàng vừa đưa tay tính cầm lấy cái gương.

Động tác của nàng lập tức bị bàn tay của Liệt cản lại, ngón tay thon dài của cậu ta nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giọng nói cực kỳ nghiêm túc, "Không phải vết bẩn, mà có một vẻ phong tình trên mặt chị."

Ách... "Phong tình?" Lạc Tranh thật sự kinh ngạc.

Liệt cười khế, "Tôi đoán, hẳn là anh đã tỏ tình với chị rồi!"

Tim Lạc Tranh hơi thất lại, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thản, cười nhẹ, đẩy tay Liệt ra, "Cậu nói bậy gì đó? Công việc không phải bận lắm sao, còn có thời gian chạy tới chỗ tôi lộn xộn?"

"Đó không phải lộn xộn mà là quan tâm." Liệt đi vòng qua trước bàn làm việc của nàng, lười biếng dựa vào cạnh bàn, nở nụ cười tà mị, "Tôi đoán, anh hiện giờ rất hận không có cách nào khiến tôi rời khỏi biệt thự. Cho nên, hai người hôm trước mới đi tận hưởng thế giới riêng của mình."

"Đâu có..." Mặt Lạc Tranh hơi đỏ lên, còn có chút mất tự nhiên...

"A...Đỏ mặt sao?" Liệt bất ngờ nhìn chăm chú vào gương mặt nàng, nhẹ nhàng nhếch môi, "Đường đường Lạc đại luật sư lại đỏ mặt, bị tôi nói trúng sao?"

"Cậu đến đây chính là muốn nói mấy lời bát nháo này?" Lạc Tranh vội vàng nói lảng sang chuyện khác, trừng mắt liếc cậu ta một cái.

Liệt nhún nhún vai, làm ra vẻ vô tội, "Đâu có, tôi chỉ sợ chị bị hạnh phúc làm cho mê man, quên mất vẫn còn có một người đàn ông đang yêu chị."

Lạc Tranh nhìn về phía Liệt, thấy dáng vẻ cậu ta rất nghiêm túc, ánh mắt cũng có chút cô đơn khiến trong lòng nàng lại dâng lên chút áy náy, "Liệt, tôi...Xin lỗi, chúng ta..."

"Không cần lo lắng, tôi không có ý trách chị." Liệt dịu dàng nhìn nàng, "Tôi yêu chị, sao lại đành lòng trách chị đây? Cho dù, người chị yêu là anh tôi đi nữa."

"Liệt, thật xin lỗi, tôi... Tôi không biết nên nói gì với cậu nữa..."

"Vậy thì đừng nói gì hết." Liệt cười tươi rói, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập sự quan tâm. Tôi nói rồi, tôi yêu chị là chuyện riêng của tôi, cho dù chị không yêu tôi thì tình yêu của tôi dành cho chị cũng không giảm đi."

"Liệt..."

"Nhưng chị yên tâm, tình yêu của tôi với chị tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng. Chị có thể yên tâm tiếp nhận, như vậy mới khiến tôi dễ chịu đôi chút." Liệt khẽ thở dài, kéo lấy tay nàng, "Tôi nguyện làm cái bóng của chị, lúc chị vui tôi sẽ cùng vui với chị, lúc chị đau lòng, tôi sẽ để chị dựa vào. Chỉ hy vọng, chị đừng đẩy tôi ra xa. Để cho tôi được bảo vệ chị, như vậy tôi đã thấy hạnh phúc lắm rồi."

"Liệt, sao cậu phải khổ như vậy chứ?" Lạc Tranh có chút xúc động. Đối với một thanh niên ưu tú như vậy, nàng sao nhẫn tâm đây?

"Không phải là khổ, mà là hạnh phúc." Liệt nở nụ cười dịu dàng, "Tôi vẫn luôn là người như vậy. Cho dù trái đất này có bị hủy diệt, tôi vẫn mỉm cười tới phút cuối cùng. Nghe nói cái đó gọi là lạc quan, nói khó nghe hơn một chút là không có đầu óc...ha ha..."

"Liệt..." Lạc Tranh thực sự cảm động vô cùng, đứng dậy chủ động ôm lấy cậu ta, "Tôi biết cậu đối với tôi rất tốt, tôi thật sự không muốn làm cậu phải đau lòng. Tôi tin, sau này nhất định có cô gái tốt hơn xuất hiện trong thế giới của cậu. Nhất định như vậy."

"Đây là cái chị gọi là sự an ủi sao?" Liệt cười dịu dàng, lại ôm chặt lấy nàng, cánh tay rắn chắc vây lấy thân hình nhỏ bé của nàng, không có ý định buông ra.

"Phải, là mong ước chân thành của tôi. Tôi thật sự cảm thấy may

mắn vì có thể gặp được chị, cho nên, tôi hy vọng mỗi ngày của chị đều thật vui vẻ." Lạc Tranh than nhẹ, đưa tay khẽ vỗ lên lưng cậu ta.

Liệt gật đầu, lại đem cả khuôn mặt vui vào mái tóc của Lạc Tranh. Nếu nói cậu ta cam lòng từ bỏ tình yêu với nàng thì chỉ là nói dối mà thôi. Có lẽ chỉ mình Liệt mới biết, bốn năm trước trong cái đêm đó, trong mắt cậu ta đã chỉ có mình nàng. Sự xuất hiện của nàng đã đem tất cả tâm tư của cậu ta lấy đi sạch, một chút cũng không chừa...

"Lạc Tranh, chị thật sự rất yêu anh ấy sao?" Liệt cúi đầu thì thầm, tham lam hít lấy mùi hương của nàng. Có lẽ, cơ hội như hôm nay sẽ chẳng bao giờ có nữa.

Lạc Tranh khẽ gật đầu, không hề che dấu tâm sự của mình, "Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, rất yêu anh ấy."

"Cảm ơn chị đã không giấu diếm tôi." Liệt nhẹ nhàng kéo Lạc Tranh ra một chút để có thể ngắm nhìn gương mặt nàng, "Tôi rất hiểu anh trai. Người phụ nữ được anh ấy yêu sẽ cực kỳ hạnh phúc. Mà ngoài chị ra, anh ấy chưa từng khấn trương với bất cứ người phụ nữ nào như vậy. Lạc Tranh, mặc dù trong lòng tôi rất đau khổ, nhưng chỉ cần chị đã xác định rõ ràng, vậy tôi cũng không oán không hối. Hãy để tôi trở thành chỗ dựa của chị, bảo vệ chị, giúp đỡ chị..."

"Liệt..." Lạc Tranh cảm động đến rơi lệ, Nàng cho tới giờ cũng không dám nghĩ mình có thể gặp được người đầy bao dung, có thể tha thứ hết thảy những chuyện quá khứ như Liệt.

"Cảm ơn cậu!"

Liệt dịu dàng ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đem tất cả sự bi thương che dấu vào trong lòng, nở nụ cười ấm áp, "Lạc Tranh, tôi...có thể thỉnh cầu một chuyện không?"

Lạc Tranh đau lòng nhìn cậu ta, gật đầu, "Đương nhiên!"

Liệt chậm rãi bước lại gần, ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào khiến thân hình cậu ta như sáng lên dưới một vầng hào quang rực rỡ, làm toát lên vẻ cao quý thanh nhã đầy khí phách...

"Xin chị, để cho tôi hôn chị..." Cậu ta khẽ thì thầm, "Tuy như vậy rất đường đột nhưng đó lại là tâm nguyện lớn nhất của tôi."

Nếu như đổi lại là người đàn ông khác, Lạc Tranh nếu không cho

hấn một bạt tai thì cũng xoay người rời đi.

Nhưng vẻ mặt Liệt nghiêm túc như vậy, nếu không nhận lời cậu ta sẽ khiến sự tổn thương của Liệt càng nặng nề hơn. Hơn nữa, trong lòng Lạc Tranh trước giờ chỉ coi cậu ta như em trai, cho dù muốn cự tuyệt, lại có chút không đành lòng.

Nàng có chút giật mình, nhưng một lúc sau, đem nét khó xử trong ánh mắt thu lại, , khẽ chớp mắt rồi vô thức ngước lên, khóe môi nở nụ cười dịu dàng, "Được!"

Đôi mắt Liệt có chút rung động, mang theo thâm tình cúi đầu xuống, đôi môi bao trùm lấy cánh môi kiều diễm của nàng, cực kỳ lão luyện và nhiệt tình gặm cắn cánh môi mềm mại, từ thăm dò dần chuyển thành cuồng dã cắn mút.

Lạc Tranh cơ hồ bị nụ hôn thành thực của cậu ta làm cho hít thở không nổi, hô hấp của nàng lúc này tràn ngập mùi mộc hương thuộc về cậu ta, khiến nàng như có cảm giác đắm mình giữa thiên nhiên.

Trong mắt của Liệt không có cách nào che dấu đi sự thống khổ nhưng Lạc Tranh lại không hề hay biết bởi lúc này nàng bị hơi thở nóng hổi của cậu ta bao lấy, đôi môi bị cắn mút điên cuồng...

Cậu ta yêu nàng, yêu rất sâu đậm, lại vì không có được nàng nên càng cảm thấy thê lương. Nàng hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ tới mức cậu ta không thể rời đi, hoàn mỹ tới mức cậu ta không nở cưỡng bách nàng làm bất cứ cái gì...

Lạc Tranh không thể cự tuyệt, hai tay vô lực rũ xuống...

Đúng lúc này....

"Hai người đang làm cái gì? Một giọng nói lạnh lùng vang lên, đem bầu không khí yên tĩnh hoàn toàn đập tan tành...Giọng nói đó lộ rõ lửa giận bùng bùng, còn có chút kinh ngạc và không thể tin nổi.

Bầu không khí lúc này khiến người ta có cảm giác như giữa vùng đất bằng phẳng chợt nhấc lên một hồi gió lốc, như tiếng sấm vang dội giữa bầu trời quang đãng, trong nháy mắt khiến mây đen giăng đầy...

Hai người họ thực sự bị dọa cho hết hồn!

Lạc Tranh còn chưa kịp nhìn lại đã cảm thấy toàn thân như bị một cơn cuồng phong cuốn lấy, sau đó, nàng bị một lực cực mạnh kéo ngược trở lại, rồi bị ghì chặt vào lồng ngực vạm vỡ mang theo mùi hoắc hương quen thuộc.

"Anh..." Liệt cười nhẹ một tiếng, cũng không buồn để ý tới sự tức giận của hắn, bình thản lên tiếng.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy vòng tay đang siết lấy eo mình lại tăng thêm vài phần lực, không khó nhận ra hắn đang cực kỳ tức giận. Ngược mắt nhìn lên, nàng có thể thấy đôi mắt Louis Thương Nghiêu đang rùng rục ngọn lửa.

Nhìn lại phía cửa, đã thấy rất nhiều ánh mắt tò mò của các đồng nghiệp tụ tập ở đó. Mặc dù bọn họ đang có vẻ rất bận rộn với công việc nhưng ánh mắt đều tràn ngập sự tò mò muốn biết rốt cục trong phòng đang xảy ra chuyện gì.

"Trước tiên đừng giận dữ như vậy." Liệt hiểu tính tình của Louis Thương Nghiêu, lại thấy bộ dạng như muốn phát hỏa của hắn, lập tức lên tiếng xoa dịu rồi đi ra đóng cửa phòng làm việc lại, sau đó đem tất cả cửa chớp kéo xuống.

"Lạc Tranh, đã xảy ra chuyện gì?" Louis Thương Nghiêu biết rõ Lạc Tranh không bao giờ làm những chuyện quá đáng như vậy cho nên mặc dù tức giận, hắn cũng không đến nỗi đánh mất lý trí, hơn nữa, đối phương còn là em trai của hắn.

"Thương Nghiêu, em..."

"Anh, anh biết em yêu Lạc Tranh." Liệt khẽ ngắt lời nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, "Anh đừng hiểu lầm, vừa rồi chỉ là Lạc Tranh cho em cơ hội để bày tỏ lòng mình mà thôi."

"Bày tỏ lòng mình?" Louis Thương Nghiêu vừa nghe thấy cái lý do này, cơn tức vừa lắng xuống lại lập tức dâng lên, giơ tay túm lấy cổ áo Liệt kéo ra một bên.

"Tỏ lòng cái chết tiệt gì? Cho em về tập đoàn là để làm việc chứ không phải để em đào góc tường của anh."

"Thương Nghiêu, anh nói bậy gì thế. Mau buông ra, để đồng nghiệp bên ngoài nhìn thấy sẽ không hay." Lạc Tranh quả thực sợ

hết hồn, vội vàng kéo kéo tay Louis Thương Nghiêu. "Liệt là em trai anh, cho dù anh không tin em, cũng phải tin tưởng cậu ấy chứ?"

"Cũng vì anh biết rõ tiểu tử này đối với em có ý làm loạn nên anh mới tức giận như vậy." Mặt mũi Louis Thương Nghiêu vẫn tràn ngập nô khí, bàn tay cũng siết lại thành nắm đấm.

Lạc Tranh biết rõ nếu không phải vì Louis Thương Nghiêu rất yêu thương đứa em trai này thì nhất định hôm nay hẳn sẽ một đấm giáng xuống.

"Anh, anh nói vậy cũng không đúng. Em đối với Lạc Tranh yêu thương còn không đủ, sao lại có thể làm loạn chứ." Liệt vẫn không chút sợ hãi, bình thản tiếp tục lên tiếng, "Hơn nữa, là em chủ động hôn Lạc Tranh, bởi vì cô ấy nói cho em biết, cô ấy yêu anh, rất yêu anh, em ghen một chút cũng không được sao?"

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, cơn giận thoáng dịu đi một chút. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua phía Lạc Tranh, sau đó lại tóm lấy Liệt ghì vào tường.

"Cô ấy thật sự nói như vậy?"

"Anh có thể hỏi cô ấy." Liệt uể oải đáp lại, "Anh nghĩ em cần thiết phải nói dối sao? Em biết rõ anh luôn lo lắng cho Lạc Tranh, em chỉ là hôn cô ấy một chút mà thôi, cũng đâu có gì đâu, từ trước tới giờ, em không hề có ý tranh đoạt gì với anh hết."

"Cái gì gọi là không có gì?" Louis Thương Nghiêu đột ngột cao giọng, "Anh cho em biết, từ nay về sau em xử sự cho đúng mực một chút. Cô ấy là vợ anh, cũng là trưởng bối của em. Sau này còn dám làm mấy chuyện quá phận, anh nhất định đánh cho em tỉnh lại."

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh thật sự vừa tức vừa buồn cười. Xong rồi, hắn nói lớn như vậy, tất cả mọi người đều sẽ nghe được, cho dù cửa cách âm có tốt hơn nữa cũng không ngăn được giọng nói lớn tiếng của hắn.

Liệt kinh ngạc sửng người nhìn Louis Thương Nghiêu hồi lâu, sau đó xoa xoa lỗ tai, "Anh, anh vừa nói gì đó? Hai người....cô ấy trở thành vợ anh từ khi nào vậy?"

"Tóm lại, em đừng có giả bộ không hiểu, nghe rõ chưa?" Louis

Thương Nghiêu cũng không giải thích gì thêm, cảnh cáo một câu rồi mới buông cậu ta ra.

Liệt đưa tay sửa sang lại trang phục, cười cười, "Anh, anh nhớ vẫn nợ em một câu trả lời chứ?"

Louis Thương Nghiêu đang kéo tay Lạc Tranh, dừng bước nhìn lại phía Liệt, lạnh lùng nói.

"Vẫn nhớ, em từng nói với anh, em yêu Lạc Tranh. Cho nên, nếu như anh không yêu cô ấy thì hãy để cô ấy cho em."

Lạc Tranh thực bị kinh ngạc đến sửng người.

"Phải, đáng tiếc lúc đó anh vẫn chưa cho em câu trả lời." Liệt bày ra bộ dạng lười biếng cười nhẹ.

"Được, vậy em hãy nghe cho kỹ." Louis Thương Nghiêu thẳng thừng tuyên bố, "Anh yêu Lạc Tranh, đời này kiếp này cô ấy chỉ có thể thuộc về anh. Không có một người đàn ông nào, kể cả em, nếu dám có suy nghĩ không an phận với cô ấy, đừng trách anh không nể tình."

Nói xong, hắn kéo tay Lạc Tranh rời đi.

"Thương Nghiêu... anh định đi đâu?" Lạc Tranh vội vàng hỏi.

Louis Thương Nghiêu vốn đang ôm một bụng nộ khí, một lời cũng không nói, trực tiếp bế nàng lên, sải bước rời khỏi phòng làm việc...

Bên ngoài cửa phòng làm việc, các đồng nghiệp đang đông tai nghe ngóng thấy một màn trước mắt đều kinh ngạc đến trợn lớn đôi mắt, há hốc miệng nhìn vị giám đốc cao cao tại thượng ôm Luật sư Lạc yêu quý của họ đi...

Sau khi bóng dáng của hai người họ hoàn toàn khuất hẳn, trong phòng làm việc lập tức xôn xao hẳn lên.

Liệt than nhẹ một tiếng, nhún nhún vai cười khổ.

Một lúc lâu sau, Vi Như ôm một chồng tài liệu bước vào, đặt xuống bàn rồi nhẹ nhàng lắc đầu, "Liệt thiếu, đừng giận nữa. Trong mắt, trong lòng sư phụ tôi chỉ có mình giám đốc mà thôi."

"Haizz, cô quả không hổ là đệ tử của Lạc Tranh, ăn nói thật sắc sảo." Liệt nhếch môi cười, "Cô nói xem, tôi kém anh ấy ở chỗ nào?"

Vi Như tiến lại trước mặt Liệt, nhìn cậu ta một hồi rồi nói rất chân

thành, "Anh đó, hơi thấp một chút."

"Hơi thấp? Tôi thấp hơn anh ấy sao? Cô nhìn thế nào vậy, tôi cũng 1m86 đó." Liệt có chút kháng nghị.

Vi Như hơi trợn mắt lên, "Liệt thiếu, anh đừng khôì hài vậy được không? Tôi nói đây không phải về chiều cao mà là thành tựu. Thành tựu đó, anh có hiểu không?"

Liệt nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói, "Vậy cũng đúng, luận thành tựu, thật sự tôi không bằng anh ấy. Nhưng Lạc Tranh tuyệt đối không phải người ham quyền lực."

"Đương nhiên, sư phụ tôi đâu phải người thích bám vào chỗ quyền quý để leo lên." Về mặt Vi Như tràn ngập sự kiêu hãnh, "Nói thật lòng, con người anh đúng là khiến nhiều cô phải mê muội, chẳng những đẹp trai trẻ tuổi, xuất thân tốt, còn có nền tảng vững chắc. Nhưng mà, anh phải hiểu rằng, phụ nữ luôn thích người đàn ông khiến họ ngưỡng mộ. Còn anh, cùng lắm chỉ được sư phụ tôi nhìn một chút mà thôi."

Bởi Liệt ở tập đoàn luôn không hề tỏ ra xa cách nên mọi người đều thích nói giỡn với cậu ta như vậy.

Liệt nghe xong, có chút tiếc nuối lắc lắc đầu.

"Vi Như, cô nói vậy thật sự đã kích lòng tự tôn của tôi."

Vi Như hít sâu một hơi, đưa tay khẽ vỗ lên vai cậu ta, "Chấp nhận đi, Liệt thiếu. Đàn ông đều thích tìm người phụ nữ hòa hợp với mình, mà anh trai anh cùng sư phụ tôi lại cực kỳ hòa hợp."

Liệt chỉ còn nước kêu trời...

Trong nhà hàng xoay yên tĩnh, dưới chân là khung cảnh Paris mỹ lệ...

Lạc Tranh ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, nhìn xung quanh một lượt. Vào giờ này mà nơi này lại không có người khách nào, không khó để đoán ra Louis Thương Nghiêu đã bao trọn cả nhà hàng...

Ánh mắt dịu dàng vừa dời đến gương mặt người đàn ông đối diện, nàng đã thấy hắn nhìn mình bằng đôi mắt nóng rực, đôi môi mỏng của hắn cũng hơi mím lại.

"Thương Nghiêu, em biết rõ anh đang tức giận, nếu như đổi lại là

em, em cũng sẽ tức giận như vậy." Ngược lại, Lạc Tranh lại cảm thấy bộ dạng của hắn lúc này thật đáng yêu, mà nàng cũng không cảm thấy sợ hãi hay có cảm xúc nào khác.

"Nhưng em phải làm sao mới có thể khiến anh nguôi giận đây?"

Louis Thương Nghiêu vẫn không nói lời nào, vẻ mặt vẫn tràn ngập sự tức giận nhìn Lạc Tranh.

Lạc Tranh khẽ chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi cười nhẹ, "Trưa nay, anh định hẹn em cùng đi ăn phải không? Nơi này, hắn là bị anh bao trọn từ sớm rồi!"

Nàng nhìn thoáng qua bốn phía, các nghệ sỹ violon phía xa vẫn đang lắng lắng kéo những khúc nhạc du dương.

Louis Thương Nghiêu vẫn chăm chú nhìn nàng, một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng, ánh mắt tràn ngập vẻ bá đạo cố hữu.

"Tranh, tâm nguyện lớn nhất của anh là hy vọng em có một cuộc sống hạnh phúc, nhưng người đem lại cho em hạnh phúc chỉ có thể là anh mà thôi. Anh tuyệt đối sẽ không đem em nhường cho bất kỳ ai. Em, chỉ có thể là người phụ nữ của Louis Thương Nghiêu!"

Hắn thật sự là người đàn ông quá mức bá đạo...

Trong lòng Lạc Tranh tràn ngập cảm giác ngọt ngào, nàng biết hắn đang ghen, ghen với em trai mình. Nàng khẽ mỉm cười, kìm lòng không được liền đứng dậy, qua ngòai bên cạnh hắn, nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay hắn, "Giận sao?" Nàng nghiêng đầu nở nụ cười yếu ớt nhìn hắn, đôi mắt đẹp đầy nhu tình, ngọt ngào cất tiếng, "Anh giận thật sao?"

Louis Thương Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, vẫn không nói gì, nhưng đôi môi đang mím chặt cũng có chút buông lỏng trước hành động của nàng.

Lạc Tranh thấy vậy, nụ cười trên môi càng nở rộng, không nói lời nào, cả người đều vùi trong ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, "Thương Nghiêu, sao em lại không hiểu được tâm tư của anh chứ? Em biết hành động vừa rồi của mình làm anh không vui, nhưng anh nên biết, trong lòng em, Liệt chỉ như em trai mà thôi. Anh ngay cả em trai mình cũng muốn ghen vậy sao?" Nàng ngược lên nhìn hắn, "Em biết rõ

cậu ấy yêu em, nhưng lại không có cách nào để phủ phàng từ chối cậu ấy. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, em đã sớm cho hắn một bạt tai rồi."

"Liệt không còn là đứa trẻ nữa, nó đã là một người đàn ông trưởng thành." Tâm tư của Louis Thương Nghiêu đã sớm bị động tác của nàng làm cho tan chảy, cơn tức giận lúc trước đã hoàn toàn tan biến, giọng nói cũng trở nên hòa hoãn, "Tranh, anh là đàn ông, anh quá hiểu ánh mắt của Liệt mang hàm ý gì. Nó đích thực là không có tà niệm gì với em, nhưng chính vì không có, lại khiến anh càng lo lắng hơn. Nó thật sự yêu em, yêu em một cách chân thành."

"Chẳng lẽ anh còn muốn cậu ấy không có chút ý niệm nào với em sao?" Lạc Tranh cố làm ra vẻ bất mãn nói.

"Anh..."

"Em đùa chút thôi. Em hiểu ý anh, cũng hiểu những lo lắng trong lòng anh." Lạc Tranh cười dịu dàng, vòng tay ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn.

"Phải làm sao đây? Em không có cách nào đáp lại tình yêu của Liệt, bởi trái tim em đã bị người đàn ông bá đạo tên Thương Nghiêu chiếm hết rồi, một chút khoảng trống cũng không còn cho bất kỳ ai...Haizz, phải nói Liệt thật sự là người đàn ông tốt..."

"Không cho phép em nhắc đến nó!" Cơn giận của Louis Thương Nghiêu vốn đã bị giọng nói ngọt ngào của nàng làm cho tan biến, nay lại nghe thấy nàng nhắc đến tên Liệt, khiến hắn không khỏi cau mày, đặt ra mệnh lệnh đầy bá đạo.

"Được, anh nói không nhắc đến thì sẽ không nhắc đến." Lạc Tranh nhin không được bật cười thành tiếng, ngón tay nhẹ nhàng lùa vào tóc hắn, nghiêng đầu, "Anh yên tâm, cả đời này em sẽ chỉ ở bên cạnh anh. Người đàn ông khác sẽ không lọt được vào mắt em đâu."

Trong mắt Louis Thương Nghiêu ánh lên tia cảm động nhưng vẫn cố tình bày ra bộ mặt hờ hững nhìn nàng.

"Em đã nói vậy rồi mà anh vẫn giận sao?" Lạc Tranh nhìn ra sự thay đổi trong ánh mắt hắn nên cũng cố ý trêu lại.

"Giận!" Louis Thương Nghiêu cúi đầu nói, nhưng thanh âm đã

không còn giận dữ như lúc đầu.

"Haizz...vậy phải làm sao đây?" Lạc Tranh cũng rất nhẫn nại, tiếp tục đùa giỡn với hắn, ngón tay mềm mại cố ý trêu chọc gương mặt cương nghị của hắn. "Chỉ cần anh tức giận, chẳng phải giá cổ phiếu toàn cầu sẽ phải chịu nạn hay sao? Em là thủ phạm gây nên vụ này, phải làm sao đây?"

"Vậy nghĩ cách làm cho anh vui đi." Louis Thương Nghiêu vươn tay khóa chặt thân hình nàng vào trong lòng, trầm giọng nói.

"Uhm..." Lạc Tranh suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười dịu dàng, chủ động vươn người hôn lên má hắn, "Như vậy thì sao?"

Louis Thương Nghiêu hơi nhượng mày nhìn nàng bằng đôi mắt tràn ngập ý cười, "Coi anh như kẻ ăn xin vậy sao?"

"Nói bậy, ai coi anh là kẻ ăn xin chứ?" Lạc Tranh bật cười nhẹ, gương mặt nhỏ sáng ngời lên, lại lần nữa chủ động đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ...

Tình yêu vốn kỳ diệu như vậy, mà nàng lại yêu sự bá đạo của hắn. Mỗi lần như thế này, nàng có thể cảm nhận được sự quan tâm cùng khẩn trương của hắn với nàng. Nàng yêu hắn điên cuồng, yêu hắn hơn hết thảy mọi thứ trên đời...

"Hiện giờ thì sao?" Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, nét cười ngập tràn trong đôi mắt, "Nếu anh vẫn còn giận, vậy em sẽ không để ý đến anh nữa."

Cơn giận của Louis Thương Nghiêu đã tan từ sớm. Thấy nàng chủ động bày tỏ tình cảm của mình như vậy, hắn cảm thấy muốn điên cuồng yêu nàng còn không đủ nữa là. Nghĩ vậy, hắn liền siết lấy thân hình nhỏ bé, cong môi cười, "Như chuồn chuồn lướt nước vậy sao mà đủ được đây? Để anh dạy cho em, thế nào gọi là hôn..."

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, tim Lạc Tranh lại bắt đầu đập rộn lên. Louis Thương Nghiêu nở nụ cười tà, trong mắt đều là ngọn lửa nóng bỏng...

Hắn đột ngột nghiêng người, đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi anh đào của nàng, bàn tay giữ lấy chiếc cằm nhỏ xinh, ép nàng hé miệng để đầu lưỡi bá đạo của hắn tiến vào thàn tặc, quấn lấy cái lưỡi

đinh hương của nàng, mút lấy từng chút hương vị ngọt ngào của nàng, không cho nàng có cơ hội tránh né..

Nụ hôn của hắn bá đạo mà cuồng dã, mang theo nhiệt tình nóng bỏng như muốn thiêu cháy bản thân mình rồi lan sang cả toàn thân nàng...

Người đàn ông trước mắt nàng với hàng lông mày đầy anh khí, đôi mắt sáng như những vì sao trên trời, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, ánh mắt sắc bén đầy thâm thúy, gương mặt cương nghị với những đường nét tinh tế, còn cả hơi thở của hắn đều khiến tâm tình người ta trở nên cuồng loạn không kìm chế được. Từng hơi thở nóng hổi của hắn phả lên gương mặt nàng, khiến nàng cảm giác như tim mình đập lữ đi một nhịp...

Lạc Tranh bắt đầu kìm lòng không được mà hôn lại hắn khiến hắn hài lòng nở nụ cười tà. Cánh môi nàng mềm mại như vậy bị hắn ngậm lấy, đầu lưỡi quét qua hàm răng nàng, không ngừng liếm mút trong khoang miệng ướt át. Đầu lưỡi nàng muốn né đi lại bị hắn bắt được, hết lần này tới lần khác điên cuồng mút vào.

Lực tay của hắn dần tăng lên, nắm lấy eo thon của nàng, môi nặng nề đè ép làn môi nàng, cái lưỡi bá đạo không ngừng càn quét, cuốn lấy cái lưỡi đinh hương của nàng, ngậm vào trong miệng mình...

"Uhm...đáng ghét..." Lạc Tranh khế bật ra tiếng thân ngâm mê người, cười nhẹ nhìn hắn. Louis Thương Nghiêu vừa buông tha cho đôi môi nàng lại lập tức trượt xuống gặm cắn cái cằm nhỏ xinh, đầu lưỡi theo phần cổ nàng đi xuống, dừng lại trên xương quai xanh tinh tế mê người, nhẹ nhàng gặm cắn, liếm mút, lắng nghe từng hơi thở gấp gáp có chút rối loạn của nàng...

"Biểu diễn cho người ta xem sao? Anh thật đáng ghét!" Lạc Tranh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, có chút giận dỗi nhìn người đàn ông vừa tùy tiện làm bậy trên thân thể mình...

Cơn giận của Louis Thương Nghiêu đã hoàn toàn tan biến, trong mắt, trong tim hắn lúc này chỉ có người phụ nữ trong ngực, nghe

nàng nói vậy liền nở nụ cười tà, cúi đầu xuống khẽ thì thầm, "Có một câu nói ý là không thể kìm hãm được, chắc hẳn là chỉ tình huống lúc này đây."

"Anh đúng là làm hoen ố sự thuần khiết của câu nói đó." Lạc Tranh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, trở lại chỗ ngồi của mình, "Nếu còn không được ăn trưa, em nhất định sẽ phát điên lên mất."

Louis Thương Nghiêu bật cười, lập tức gọi quản lý nhà hàng cho mang đồ ăn lên.

Một bàn mỹ thực thật khiến người ta sáng mắt. Lạc Tranh vốn đang rất đói nhưng lại được tình yêu xoa dịu một hồi nên lúc này ăn lại càng có hương vị.

"Đây là bước đầu tiên trong công cuộc theo đuổi em của anh sao?" Nàng cầm lấy đồ ngọt, ăn một miếng nhỏ, cảm giác ngọt ngào từ đầu lưỡi trong nháy mắt hòa tan tận đáy lòng.

"Có thể coi như vậy, nhưng đáng tiếc lại bị người khác phá hỏng." Louis Thương Nghiêu ưu nhã đưa khăn tay lau khóe miệng, trầm giọng nói.

Lạc Tranh bật cười nhẹ, "Quý hẹp hòi!"

"Cũng may là không bị phá hoại quá nghiêm trọng. Ít nhất, anh cũng đem em đoạt lại rồi." Hắn nở nụ cười tà...

"Cho dù muốn hẹn hò cũng đâu cần xa xỉ như vậy, chỉ là ăn trưa mà anh lại đem cả nhà hàng bao hết thế này." Lạc Tranh trở lại chuyện chính...

"Đàn ông hẹn phụ nữ ăn cơm thì phải có thành ý. Huống chi em còn là người phụ nữ mà anh yêu, sao anh có thể làm qua loa chứ?" Louis Thương Nghiêu dùng ánh mắt "đây là chuyện rất bình thường" để nhìn nàng.

"Thật ra anh đã sắp xếp mọi chuyện rất ổn thỏa, vốn nghĩ sẽ lịch sự mời em cùng dùng bữa với anh, không nghĩ đến việc sẽ ôm em ra khỏi tập đoàn như vậy."

Lạc Tranh thực không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng, tên ngốc này...

Louis Thương Nghiêu thấy nàng nở nụ cười, tâm tình cũng cực

kỳ tốt.

"Phải rồi, có một chuyện em muốn hỏi anh." Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Chuyện gì vậy?"

"Hôm nay trong cuộc họp, sao anh không xem tài liệu đã lập tức để cho mọi người ban hành xuống dưới?" Lạc Tranh nhớ lại khung cảnh buổi họp lúc sáng, ngay cả nàng còn cảm thấy kỳ quái, đừng nói đến người khác sẽ nghĩ như thế nào.

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười ưu nhã, lên tiếng, "Anh tin tưởng năng lực làm việc của em, cho nên, anh rất yên tâm về tài liệu em phụ trách."

"Anh không sợ em sẽ thay đổi nội dung bên trong hay sao? Sao anh có thể tin tưởng như vậy?" Lạc Tranh thật sự kinh ngạc...

"Người khác có lẽ anh không tin, nhưng em, anh tuyệt đối tin tưởng." Louis Thương Nghiêu duỗi tay nắm chặt lấy tay nàng, nhìn nàng bằng đôi mắt đầy yêu thương, "Nếu như em thật sự muốn hại anh, anh cũng cam tâm tình nguyện."

"Thương Nghiêu..."

"Anh nói rồi, em chính là tiểu yêu tinh, biết rõ em có rất nhiều điểm đáng giận, nhưng anh vẫn cứ bị em dắt mũi dẫn đi." Hẳn dịu dàng vuốt nhẹ lọn tóc rủ xuống gương mặt nàng, cười dịu dàng.

Những lời yêu thương như dòng nước ấm áp thấm vào tận sâu thẳm trong lòng Lạc Tranh. Nàng nhìn hẳn, gương mặt tràn ngập sự cảm động.

"Cái này tặng cho em." Louis Thương Nghiêu trầm giọng tiếp lời, từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp tinh xảo đặt trước mặt Lạc Tranh.

"Đây là..." Ánh mắt Lạc Tranh có chút ngỡ ngàng, đưa tay mở hộp ra, lập tức bị ánh sáng lấp lánh của vật bên trong làm cho chói mắt...

"Đây là chuỗi vòng cổ trứ danh của một gia tộc hoàng thất. Trong buổi đấu giá lúc 9h sáng nay, anh đã thành công mua được nó, em thích không?"

Ánh mắt sâu thẳm của Louis Thương Nghiêu tràn ngập tình yêu

nóng bỏng.

Lạc Tranh kinh ngạc đưa tay chỉ vào chiếc hộp trang sức, "Đây là chuỗi vòng mà các tạp chí liên tục đưa tin sao? Người thần bí mua chuỗi vòng cổ này chính là anh? Anh tự mình tham gia buổi đấu giá?"

Louis Thương Nghiêu gật đầu.

"Mười giờ anh lại trở về gấp để tham dự cuộc họp?"

Louis Thương Nghiêu lại gật đầu.

Lạc Tranh có chút choáng váng, sau một khắc, lại nhẹ nhàng đẩy hộp trang sức về phía hắn, chân thành nói, "Thương Nghiêu, món quà này quá quý giá, em không thể nhận được."

Theo như tin tức đã đưa, chuỗi vòng cổ này được đấu giá thành công với mức giá kỷ lục. Tạm không nói đến chất liệu quý hiếm làm ra nó cùng công nghệ cắt kim cương hoàn hảo, chỉ nói riêng đến nguồn gốc xuất xứ của nó cũng khiến người ta phải níu lưỡi rồi.

"Không nhận cũng phải nhận. Quà mà anh đã tặng em nhất định phải nhận." Louis Thương Nghiêu sao có thể chịu để người phụ nữ của mình từ chối quà tặng chứ. Hắn không nói thêm lời nào, lập tức cầm chuỗi vòng cổ đeo lên cho nàng. Ánh sáng lấp lánh từ chuỗi vòng cổ phối hợp cùng làn da trắng muốt nơi cổ nàng tạo thành một sự kết hợp cực kỳ hoàn mỹ.

Lạc Tranh biết rõ cá tính bá đạo của hắn, đưa tay chỉ chỉ cổ của mình, "Em thực sợ đeo nó đi ra đường, người ta sẽ đem đầu em cắt đem bán mất."

"Kẻ nào dám động vào em một chút xem, anh sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Louis Thương Nghiêu lúc nói những lời này tuy vẫn cười, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ kiên quyết, từng lời vô cùng sắc bén mang theo sự tàn nhẫn không thể coi thường.

"Thế này khiến em cảm thấy có chút không được thoải mái..." Lạc Tranh chân thành nói, "Anh luôn muốn dùng tiền để bày tỏ tình cảm hay sao?"

"Như vậy có gì không đúng đâu?" Louis Thương Nghiêu cong môi cười, "Anh yêu em, cho nên khi thấy những thứ tốt sẽ lập tức nghĩ tới em. Có tiền đương nhiên sẽ mua những thứ tốt nhất, lẽ nào lại để

bản thân cảm thấy tiếc nuối chứ?"

"Nhưng như vậy sẽ khiến em cảm thấy bị bao nuôi..."

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu ngắt lời nàng, ánh mắt nghiêm túc đầy thâm tình, "Đây là lần đầu tiên anh đích thân tặng quà cho phụ nữ. Nếu như em yêu anh, vậy đừng từ chối. Em là người phụ nữ của anh, nhận quà của anh cũng rất bình thường. Hơn nữa, món quà tiếp theo cũng không phải chuỗi vòng cổ đơn giản vậy đâu."

"A?" Lạc Tranh sững sờ nhìn hắn, hồi lâu cũng không có phản ứng. Còn có quà nữa sao?

Thấy bộ dạng ngây người có chút ngốc nghếch của nàng, Louis Thương Nghiêu bật cười thành tiếng, lại không kìm được khẽ hôn trộm nàng một cái.

"Thương Nghiêu..."

"A đúng rồi, hôm nay có lẽ anh sẽ về muộn một chút. Nếu em mệt thì đừng chờ anh, ngủ trước đi nhé." Louis Thương Nghiêu liền chuyển đề tài.

Lạc Tranh biết không lay chuyển được hắn, cũng đành thôi. Chuyện đầu tiên khi nàng về đến nhà sẽ là mang chuỗi vòng cổ này bỏ vào két sắt, nàng thật không muốn bỏ mạng vì nó chút nào.

"Đêm nay anh bận giải quyết công việc rất muộn phải không? Thương Nghiêu, không cần phải giải thích với em, em hiểu..."

"Không, không phải việc công ty." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng vuốt ve từng ngón tay thanh mảnh của nàng, kéo đến bên môi, khẽ hôn nhẹ lên đó rồi lại chăm chú nhìn nàng.

"Anh muốn tới chỗ Deneuve một chuyến."

Ngón tay Lạc Tranh khẽ run lên, lập tức hiểu rõ mục đích chuyến đi này của hắn, vội lên tiếng, "Em đi cùng anh!" Nàng thật sự cảm thấy, cần phải giải thích với công chúa một lời.

Ai ngờ, Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng lắc đầu, "Em không được tới chỗ đó."

"Vì sao?" Lạc Tranh càng thấy khó hiểu hơn mặc dù nàng không chút nghi ngờ gì về việc hắn có ý xấu.

"Nha đầu ngốc, bởi vì em bị dị ứng phấn hoa. Nếu như em không

bị dị ứng nặng đến vậy, anh sẽ dẫn em đi."

Louis Thương Nghiêu gõ nhẹ lên đầu nàng, dịu dàng nói, "Chỗ của Deneuve trồng hàng trăm loại hoa, đối với người khác mà nói thì cực kỳ lãng mạn, nhưng với em lại thành trí mạng."

"Hàng trăm loại hoa? Trời ạ..." Lạc Tranh thật sự hâm mộ nơi đó, nàng thích hoa, lại không thể chạm vào, điều này khiến nàng thật rất đau buồn.

"Đúng rồi, em nhớ có một lần anh trở về trên người có mùi hương hoa, là bởi vì anh đi thăm Deneuve phải không?" Lạc Tranh chợt bừng tỉnh.

"Phải, nhưng từ hôm đó, anh cũng không hề quay lại đó nữa."

Louis Thương Nghiêu không chút giấu diếm

Đôi mắt đẹp của Lạc Tranh có chút nghi hoặc...

Louis Thương Nghiêu bật cười khế, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói những lời đầy thâm tình, "Em bị dị ứng phấn hoa như vậy, anh sao dám đi đây?"

Chương 129: Thẳng thắn

Nghe những lời yêu thương của Louis Thương Nghiêu, tâm tư Lạc Tranh bất giác lại khẽ run lên. Nàng chợt nhớ lại những lời Lưu Ly đã từng nói lúc trước. Cô ấy nói công chúa mỗi ngày đều ngồi nhớ vị hôn phu của mình. Khi hắn không đến thăm, công chúa sẽ ngồi ngắm ảnh chụp hoặc nhìn bức họa của hắn đến ngây người... Thì ra, hết thảy nguyên nhân đều là vì Lạc Tranh nàng.

Nghĩ tới đây, trong tâm Lạc Tranh lại nổi lên một cảm giác đau nhói, còn có một cảm giác rất khó diễn tả thành lời không ngừng cắn rứt tận xương cốt nàng, khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái.

"Thương Nghiêu, anh làm vậy khiến trong lòng em cảm thấy rất bất an." Một hồi lâu sau, nàng chân thành nói những lời từ tận đáy lòng.

"Anh biết, nếu đem mọi chuyện nói rõ ràng cũng không có lợi cho bệnh tình của cô ấy, nhưng anh cũng không có cách nào khống chế bản thân mình không suy nghĩ cho em. Yên tâm đi, bên Deneuve anh sẽ tận lực để làm giảm thương tổn tới mức thấp nhất, sẽ không để cô ấy hay em phải khó xử." Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, giọng nói tràn ngập thâm tình.

Lạc Tranh nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt mặc dù mang theo nét cười nhưng lời nói vẫn có chút lo lắng, "Nhưng anh phải làm sao giải thích với những người trong gia tộc đây? Anh đâu phải người có xuất thân bình thường, nói không kết hôn thì không kết hôn. Cuộc hôn nhân giữa hai gia tộc vương thất đâu phải chuyện nhỏ."

"Tranh, em yêu anh đúng không?" Hắn nhẹ nhàng lên tiếng, lại kéo bàn tay nhỏ bé của nàng sát lại bên môi.

Lạc Tranh gật đầu đầy kiên định, ánh mắt cũng không chút chần chừ.

"Yêu anh thì hãy tin tưởng anh. Vì em, cái gì anh cũng nguyện

lòng. Hấn cười khẽ, nhưng lời nói lại cực kỳ kiên định.

Trái tim nàng lúc này như được chiếu rọi bởi ánh nắng ấm áp, cảm động ôm lấy bàn tay to của hấn, đôi mắt đẹp tràn ngập tình yêu.

"Thương Nghiêu, anh vĩnh viễn sẽ không phải cô đơn đâu, cho dù có phải đối mặt với một cuộc chiến khốc liệt, em cũng sẽ mãi ở bên anh, cùng anh đối mặt."

"Thật chứ?" Ánh mắt Louis Thương Nghiêu tràn ngập sự cảm động.

"Là thật, trừ phi có một ngày, anh chủ động yêu cầu em rời khỏi anh, chủ động từ bỏ tình yêu của chúng ta." Lạc Tranh nhẹ nhàng nói. Nàng cho tới giờ không thích dây dưa tình cảm bởi nàng cho rằng khi đã yêu thật lòng thì dù thế nào cũng đừng oán đừng hối, cho dù có một ngày thật sự chia tay, nàng cũng không nói lời oán hận, chỉ giữ lại những kỷ niệm tốt đẹp cho bản thân mình là được rồi.

Cuộc đời mỗi người đâu thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, cũng như nàng vậy, khi nàng tưởng như đã đóng lại cánh cửa dẫn tới trái tim mình thì thượng đế nhân từ lại mở ra cánh cửa này cho nàng. Nếu duyên phận đã định, nàng tuyệt đối sẽ không lùi bước vì bất cứ điều gì.

Tình yêu một khi đã nảy sinh, nhất định sẽ khiến một số người phải chịu tổn thương. Đối với Deneuve, nàng chỉ có thể thật sự xin lỗi mà thôi.

Louis Thương Nghiêu biết rõ ý tứ trong những lời của Lạc Tranh, cũng vì sự kiên cường của nàng khiến hấn càng cảm thấy đau lòng. Khẽ siết lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đưa lên môi hôn nhẹ, chân thành nói, "Em yên tâm, đời này kiếp này, chúng ta mãi mãi không xa nhau nữa."

Gương mặt Lạc Tranh tràn ngập sự cảm động, hốc mắt đã đỏ ửng lên...

Tuy trời đã vào cuối thu nhưng hương hoa vẫn tràn ngập trong không khí. Có một số loài hoa, đã định chỉ nở vào mùa thu, để rồi tàn phai trong mùa đông.

Khi Louis Thương Nghiêu một thân đầy hương hoa thẳng đường bước vào biệt thự đã thấy Deneuve ngồi trước giá vẽ, nhẹ nhàng đưa bút vẽ phác họa hình dáng hấn. Bóng dáng cô tựa nhân vật trong cuốn truyện tranh, đẹp đẽ nhưng có gì đó không chân thực.

Quản gia vừa muốn lên tiếng liền bị Louis Thương Nghiêu ra hiệu im lặng, sau đó để quản gia lui xuống nhưng không ngờ chỉ một âm thanh rất nhỏ cũng quấy động đến Deneuve.

Cô nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Louis Thương Nghiêu, nụ cười vui vẻ trên môi lan tràn trên gương mặt, không nói lời nào đứng dậy nhào vào trong ngực hấn.

Louis Thương Nghiêu không khó cảm nhận được tâm tình kích động cùng khẩn trương của Deneuve, hơn nữa còn cảm nhận được sự sợ hãi mơ hồ trong lòng cô.

"Thương Nghiêu, thật tốt quá, rốt cục anh đã tới, thật sự là anh sao?" Cô ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập vẻ vui mừng nhưng lại có chút dè dặt nhìn hấn, sợ rằng khung cảnh trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi.

Trong lòng Louis Thương Nghiêu không khỏi dâng lên một cảm giác thương xót, đem Deneuve nhẹ nhàng kéo ra, sau đó ngồi xuống sofa, nhẹ nhàng hỏi, "Sao em lại vẽ tranh nữa rồi?"

Deneuve ngại ngùng cười nhẹ, hàng lông mi dài khẽ chớp, "Xin lỗi, Thương Nghiêu, em phải nghe lời anh mới đúng. Nhưng...em quá nhớ anh..."

"Ngốc ạ..." Louis Thương Nghiêu đưa tay khẽ gõ nhẹ đầu cô, "Em cũng đâu phải trẻ con, phải dành nhiều thời gian chăm sóc bản thân mới được, bởi tôi không thể chăm sóc em cả đời."

Hấn biết những lời này sẽ khiến Deneuve rất đau đớn, nhưng dù sao đây cũng là một loại cách thức tôn trọng cô. Tuy có đau đớn lúc này, nhưng so với nỗi đau đớn cả đời vẫn tốt hơn nhiều.

Deneuve đương nhiên không phải trẻ con, có thể nghe ra ý tứ ẩn trong lời nói của hấn, sắc mặt cô liền chuyển tái nhợt, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, mỉm cười, dịu dàng lên tiếng, "Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, em biết rõ anh bận rộn nhiều việc, không có thời gian

chăm sóc em. Không sao đâu, em sẽ tự chăm sóc bản thân, từ hôm nay sẽ không đụng đến sơn dầu nữa, em..."

"Deneuve, em là cô gái thông minh lương thiện. Tôi nghĩ, em có thể hiểu được ý của tôi." Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài một tiếng.

Trên mặt Deneuve thoáng hiện lên vẻ bối rối, cô ngước mắt nhìn Louis Thương Nghiêu rồi lại vội quay đi chỗ khác, "Thương Nghiêu...em, em hiểu rõ ý của anh. Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc bản thân, em biết anh bận rộn nhiều việc..."

Nghe những lời nói lộn xộn của Deneuve, Louis Thương Nghiêu khẽ lắc đầu, cũng không muốn quá kích thích tâm tình của cô thêm đành lên tiếng trấn an, "Tôi biết rõ em đã tới tập đoàn, tìm Lạc Tranh."

Một câu nói đơn giản khiến Deneuve lập tức ngẩng lên, vẻ hoảng loạn trong mắt càng thêm rõ ràng, cô nắm chặt lấy bàn tay to của hắn.

"Thương Nghiêu, anh...anh đừng hiểu lầm. Em không có ý gì khác, cũng không phải muốn quấy rầy Luật sư Lạc..."

"Deneuve, em bình tĩnh lại đã. Tôi cũng không trách cứ gì em chuyện đó cả." Louis Thương Nghiêu vội nắm lấy bả vai cô, giọng nói trầm trầm cất lên như muốn trấn an tâm tình hoảng loạn kia.

"Thương Nghiêu..."

"Deneuve, em có tư cách trách tôi, cũng có thể mắng tôi. Là tôi đã phụ em. Nhưng tôi thật sự muốn hủy hôn." Louis Thương Nghiêu dứt khoát nói rõ ràng và cũng rất chân thành.

Deneuve nghe thấy câu này, vô cùng sợ hãi cùng choáng váng, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt một hồi, chân tay luống cuống rồi lại lắc đầu liên tục, "Không..."

"Thương Nghiêu, em sao có thể trách anh. Em biết thời gian này anh rất mệt, em...em nhất định sẽ ngoan ngoãn, không đi tìm Luật sư Lạc gây phiền toái nữa. Xin anh, xin anh đừng nói vậy được không?"

"Thật xin lỗi, tôi biết hành động của mình sẽ khiến em rất khổ sở, thậm chí khiến em không thể tiếp nhận được, nhưng vì sự quan tâm cùng tôn trọng với em, tôi càng phải nói cho rõ chuyện này." Louis

Thương Nghiêu khẽ vuốt tóc cô, đau lòng nói, "Cho tới nay, tôi đều chỉ là tùy tiện chấp nhận sự an bài của gia tộc, cho dù biết cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch cũng không sao hết, nguyên nhân chính là vì tôi cho rằng cả đời này sẽ không gặp được người phụ nữ khiến tôi động lòng. Nhưng hiện giờ tôi đã gặp được cô ấy. Nếu như tôi vẫn tiếp tục cuộc hôn nhân này, chẳng những không công bằng với Lạc Tranh mà ngay cả với em cũng vậy. Đau một lúc còn hơn đau cả đời, em có thể mắng tôi là tên khốn, có thể đánh tôi để trút giận, nhưng Deneuve, thật xin lỗi, tôi không thể cưới em làm vợ."

Hồ hấp của Deneuve bắt đầu trở nên dồn dập, cô lắc đầu liên tục, không muốn nghe bất cứ điều gì.

"Đừng như vậy, Deneuve. Nếu chúng ta miễn cưỡng ở cùng một chỗ cũng sẽ không hạnh phúc." Đây là lần đầu tiên Louis Thương Nghiêu hao tâm tổn trí từ chối tình yêu của một cô gái đến vậy. Nguyên nhân là bởi hắn rất quan tâm đến cô, nhưng còn có một nguyên nhân quan trọng hơn mà hắn không hề nói ra đó là bao lâu nay, hắn đều quen nhìn thấy bóng dáng Vũ trên người Deneuve, bởi vì trong cơ thể cô có tế bào của Vũ...

Nguyên nhân này, vĩnh viễn hắn sẽ không nói ra. Một khi nói ra, chẳng khác nào đem muối xát lên vết thương của Deneuve.

"Thương Nghiêu... có phải anh đang trách việc em đi tìm Luật sư Lạc phải không?" Sau này em sẽ không đi tìm cô ấy nữa, anh đừng rời bỏ em." Hốc mắt cô đã đỏ lên, hệt như một đứa bé vô lực không nơi nương tựa...

Louis Thương Nghiêu có chút không đành lòng, khẽ thở dài một tiếng, "Deneuve, tôi yêu Lạc Tranh, nếu có kết hôn, cũng chỉ lấy một mình Lạc Tranh mà thôi. Hy vọng em hiểu."

Một câu này giống như điểm trúng huyết khiến cả người Deneuve cứng đờ lại, cô biết Louis Thương Nghiêu đã lâu như vậy, nhưng chưa từng nghe hắn chính miệng thừa nhận yêu một người phụ nữ nào. Hôm nay, hắn đường đường chính chính nghiêm túc nói ra như

vậy, khiến cô nhất thời có cảm giác như vừa gặp phải một người xa lạ.

Thấy Deneuve ngây người nhìn mình, hấn lại chậm rãi lên tiếng, "Deneuve, em cần phải hiểu rõ, cuộc hôn nhân không có tình yêu xét cho cùng cũng chỉ là bi kịch mà thôi. Chẳng lẽ những bi kịch kiểu đó trong vương thất em thấy còn ít sao? Trong lòng tôi yêu người phụ nữ khác, nhưng lại vẫn kết hôn với em vì sự liên minh của hai gia tộc, chẳng lẽ, em muốn cuộc hôn nhân như vậy?"

"Em..." Giọng nói của Deneuve đã sớm nghẹn ngào, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng, "Em biết...em cũng biết là anh yêu cô ấy, khi em lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, em cũng biết...Thương Nghiêu, nhưng em không thể không có anh. Em thật lòng yêu anh, anh biết em yêu anh đã rất nhiều năm rồi..."

"Thật sự xin lỗi em!" Louis Thương Nghiêu ngoại trừ câu này ra cũng không thể nói được gì hơn.

"Thương Nghiêu, em không muốn anh xin lỗi. Em chỉ muốn anh đừng rời khỏi em." Deneuve đáng thương ngẩng lên nhìn hấn, "Em...em không để ý đâu. Em biết anh yêu Luật sư Lạc. Như vậy đi, chúng ta kết hôn rồi em cũng không để bụng chuyện trong lòng anh có người phụ nữ khác, chỉ cần cho em ở bên cạnh anh, chỉ cần để em có thể nhìn thấy anh..."

"Deneuve..." Louis Thương Nghiêu có chút không đành lòng, khẽ nắm lấy vai cô, nghiêm túc nói, "Tôi không thể làm như vậy được. Nếu làm vậy chẳng khác nào tôi đã cùng lúc hủy diệt hai người phụ nữ. Deneuve, hãy nghe tôi nói, thân thể của em không tốt, tôi không muốn tổn thương em quá nặng nề, nhưng chuyện này không có cách giải quyết khác. Nếu không, Louis Thương Nghiêu này sẽ trở thành tên khốn kiếp đáng chết.

"Thương Nghiêu..." Nước mắt Deneuve rớt cục cũng rớt xuống, lắc đầu lia lịa, "Em không quan tâm, thật sự không quan tâm, em có thể chịu đựng được việc anh yêu người phụ nữ khác, có thể chấp nhận việc anh có người phụ nữ khác..."

"Nhưng, như vậy sẽ khiến Lạc Tranh phải chịu tổn thương lớn."

Louis Thương Nghiêu hạ giọng nói tiếp, đau lòng cầm lấy khăn giấy lau nước mắt cho Deneuve.

"Deneuve, em không phải là trẻ con nữa, cần phải hiểu được trong tình yêu căn bản không có chỗ cho người thứ ba, tôi chỉ muốn cho em hiểu, tôi thật sự rất yêu Lạc Tranh. Nếu như có một ngày cô ấy rời khỏi tôi, tôi tình nguyện từ bỏ tất cả, cho dù phải đi tới chân trời góc biển cũng phải tìm cho được cô ấy. Tình yêu không phải trò chơi mà hôn nhân càng không phải chuyện có thể đem ra đùa giỡn. Có thể tìm được người mình yêu sâu đậm, kết hôn rồi cùng đi hết cuộc đời này mới là niềm vui cùng sự thỏa mãn lớn nhất trong cuộc sống. Nếu như tôi cưới em, Lạc Tranh sẽ bỏ đi, vậy tôi sẽ đau đớn đến không muốn sống nữa. Còn em sẽ lại càng không hạnh phúc. Cuộc hôn nhân như vậy khác nào nắm mò đầu. Sao lại phải khiến tất cả mọi người đều bị tổn thương như vậy?"

Deneuve khóc càng lúc càng dữ, níu chặt lấy tay Louis Thương Nghiêu, "Thương Nghiêu, anh vẫn còn giận em phải không? Có phải anh vẫn còn giận chuyện em và Vũ..."

"Không phải vậy!" Louis Thương Nghiêu tận tình khuyên nhủ cùng an ủi cô, "Lúc trước, em cùng Vũ rất hợp nhau. Nếu như Vũ còn sống, tôi nhất định sẽ tác hợp hai người bởi vì tôi biết Vũ thật sự rất thích em."

Nước mắt Deneuve lăn dài trên má, lẳng lặng nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Vũ thật sự rất thích em. Là chính miệng nó nói cho tôi biết. Tôi nghĩ nếu Vũ còn sống, nhất định sẽ tự mình nói với em những lời này." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng tiếp tục.

"Cho nên...thật ra cho đến giờ, anh đều là vì Vũ mới quan tâm đến em?" Nước mắt cô lại dâng tràn hốc mắt.

"Ngốc ạ, cho dù tôi vì Vũ chăm sóc em thì sao chứ? Sự quan tâm tôi dành cho em đều là thật lòng." Louis Thương Nghiêu nghiêm túc nhìn cô, "Nếu như, Lạc Tranh không xuất hiện trong cuộc đời tôi, có lẽ tôi vẫn tự lừa gạt bản thân, biến sự quan tâm dành cho em thành tình yêu nam nữ, theo sự sắp xếp của gia tộc kết hôn với em. Nhưng

gặp được Lạc Tranh, tôi mới biết tình yêu thực ra là một loại hương vị khác, là một loại hương vị thu hút hết thầy sức lực của tôi. Tôi đã từng rất khổ sở muốn vùng vẫy thoát khỏi thứ tình cảm này, nhưng tôi thực sự không làm được. Yêu một người không cần lý do, cho nên tôi không thể lừa gạt bản thân mình hay lừa gạt em. Cho tới giờ, tôi đều hy vọng có thể thay Vũ chăm sóc em, trong lòng tôi luôn coi em như em gái của mình, tôi không thể đem tình cảm đáng trân trọng đó giết chết bản

g một cuộc hôn nhân hình thức."

"Em gái? Thì ra anh chỉ coi em như em gái..." Deneuve thực khó có thể tiếp nhận điểm này, cũng không thể nói được gì. Cô sao lại không nhận ra điểm này chứ. Cho dù Lạc Tranh không hề xuất hiện, ánh mắt hần cũng chưa từng dõi theo cô bao giờ. Chỉ là hiện giờ nói thẳng thắn như vậy, cô phải làm sao để đối mặt đây?

"Tôi biết nói như vậy đối với em rất tàn nhẫn, nhưng đó là sự thật."

Deneuve nhắm đôi mắt lại, nước mắt theo hàng mi lăn xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm tái nhợt... Một lúc lâu sau, cô mới gạt đầu, "Em hiểu, Thương Nghiêu...em...hiểu được cảm nhận của anh."

Louis Thương Nghiêu quả thực không đành lòng, đem cô nhẹ nhàng kéo qua, ôm vào trong ngực, bàn tay khẽ vuốt ve lưng cô như muốn an ủi, "Em yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ ràng với các vị trưởng bối. Sau này em nhất định sẽ tìm được một người thật lòng yêu em."

"Anh thật sự rất yêu cô ấy?" Lòng Deneuve đau như xoắn lại.

"Phải, tôi rất yêu cô ấy." Hần trả lời bằng giọng đầy kiên định, không chút che dấu tình yêu của mình.

Deneuve ngẩng lên nhìn hần, đôi mắt ngập nước cố có chút miễn cưỡng vui vẻ, "Yêu một người chính là muốn người đó được hạnh phúc phải không?"

"Đúng vậy!"

"Nếu như có một ngày, Luật sư Lạc không yêu anh nữa, anh vẫn cứ yêu cô ấy như vậy sao?"

"Phải, cho dù có một ngày cô ấy không yêu tôi nữa, tình yêu tôi dành cho cô ấy vẫn mãi không thay đổi."

Tim cảm giác như bị khoét một miếng lớn, nước mắt của Deneuve lúc này đã chẳng thể nào kìm nén được, mơ hồ nhìn hắt qua màn lệ, nhưng chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, "Em biết rõ, khi anh đã yêu ai sẽ không từ bỏ..."

"Xin lỗi em!"

"Yêu một người thì không cần nói lời xin lỗi, em không sai, anh cũng không sai, Luật sư Lạc càng không sai, là em làm khó cô ấy..."

Thanh âm của Deneuve lúc này đã có chút khàn đi, "Lúc cô ấy nói với anh, chắc hẳn đã rất đau lòng phải không?"

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười một tiếng, "Chuyện này không phải cô ấy nói với tôi, cô ấy căn bản không hề nhắc đến chuyện của em."

"A?" Deneuve thật sự kinh ngạc, đôi mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc. Cô ấy sao có thể không nhắc đến với hẳn đây? Dù sao đi nữa, chẳng phải hai người họ là tình địch hay sao?

"Lạc Tranh là người rất có nguyên tắc, loại chuyện như vậy sao cô ấy lại đề cập với tôi chứ? Louis Thương Nghiêu khế cong môi, "Em đừng quên, tập đoàn là của tôi, cho dù tôi không có ở đó, cũng có người báo cáo hết thảy những chuyện phát sinh cho tôi."

Deneuve khế chớp hàng mi cong, che đi vẻ cô đơn trong đó...

"Thương Nghiêu, về sau...anh có thể vẫn quan tâm em như trước kia được không?"

"Được chứ!"

"Cảm ơn anh..." Deneuve hơi cúi đầu xuống, lí nhí nói, "Em cảm thấy thật có lỗi với Luật sư Lạc, lúc đó nhất định cô ấy rất mệt mỏi. Nếu như có thể, em thật sự muốn mời cô ấy tới đây để em có thể đích thân nói lời xin lỗi với cô ấy."

"Không cần đâu, Lạc Tranh không phải người hẹp hòi như vậy. Tôi nghĩ hai người sẽ còn cơ hội gặp mặt." Louis Thương Nghiêu thấy tâm tình Deneuve đã khá hơn, rốt cục cũng buông lỏng tâm

trạng lo lắng đôi chút.

"Thương Nghiêu, chẳng lẽ em không thể làm bạn với cô ấy hay sao? Anh yên tâm, cho dù cô ấy tới nơi này, em cũng sẽ không nói lung tung đâu." Deneuve vội vàng giải thích.

Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài, "Em hiểu lắm rồi, thân thể Lạc Tranh không thích hợp lui tới nơi này. Nếu như em thật sự muốn gặp cô ấy, anh sẽ sắp xếp lái xe đưa em ra ngoài." Hắn cũng không nói rõ ràng nguyên nhân bởi cũng không muốn tạo thành phiền toái không cần thiết.

"Em biết rồi!" Deneuve dịu dàng ôm hắn, tựa vào trong ngực hắn, "Để cho em cảm nhận hơi thở của anh một lần cuối được không? Thương Nghiêu, em biết qua hôm nay, em sẽ không có tư cách yêu cầu điều này nữa..."

Đáy lòng Louis Thương Nghiêu nổi lên chút chua xót, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô như muốn an ủi một đứa bé...

Hai người họ không hề hay biết, bên ngoài cửa có một đôi mắt mang theo sự ghen ghét mãnh liệt đang không ngừng theo dõi họ, cơ hồ muốn đem tất cả mọi thứ trong phòng thiêu rụi...

Đêm đã khuya, bầu trời tràn ngập các vì tinh tú lấp lánh.

Khi ánh đèn xe thoáng hiện trên cửa sổ, đang ngồi trong phòng làm việc xem tài liệu, Lạc Tranh vội vàng đi ra. Lúc đi ngang qua phòng khách thấy Liệt mang theo bộ dạng ngái ngủ đang vờn vai duỗi lưng cất tiếng hỏi.

"Lạc Tranh, anh đã về rồi sao?"

"Ừ, cậu ngủ tiếp đi, trời cũng đã rạng sáng rồi." Lạc Tranh vội lên tiếng.

"Được, ngủ ngon, không làm cản trở hai người ngọt ngào nữa." Liệt khoát tay một cái rồi ngáp ngán ngáp dài quay về phòng.

Lạc Tranh cười cười, đi xuống lầu, mới vừa ra đến gần cửa trước đã thấy Louis Thương Nghiêu đẩy cửa bước vào, hơi lạnh bên ngoài theo bước chân của hắn tràn vào...

"Anh về rồi!" Nàng dịu dàng tiến tới, chủ động giúp hắn cởi áo khoác, lại không nghĩ thấy chút hương hoa nào xen vào hơi thở,

"Anh hôm nay không gặp Deneuve sao?"

"Có chứ!" Louis Thương Nghiêu đem cặp tài liệu cất xong liền ôm lấy Lạc Tranh, cuồng dã hôn lên đôi môi nàng, "Nhớ em!"

"Dẻo miệng!" Mặt Lạc Tranh hơi đỏ lên, nhưng cũng không vội vàng hỏi hấn xử lý sự tình đến đâu rồi. Nàng tin tưởng hấn luôn làm việc có chừng mực, "Áo anh lần này không có vương mùi hương hoa."

Louis Thương Nghiêu véo nhẹ cái mũi xinh của nàng, "Là anh quay lại công ty, thay xong y phục mới về."

Lạc Tranh sững sờ, lập tức đem hấn ôm chặt lấy. Nàng cũng không nói lời nào nhưng lại rất rõ ràng ý tứ của hấn. Đã muộn thế này hấn còn trở lại công ty thay đồ, chỉ vì sợ nàng ngửi thấy hương hoa mà sinh dị ứng.

"Em sao vậy?" Hấn cười nhẹ một tiếng, ôm lấy nàng, nụ cười vẫn tràn ngập trên môi.

"Sau này không cho anh như vậy nữa. Cho dù thế nào cũng phải lập tức quay về, không được để em phải lo lắng." Lạc Tranh thật sự không muốn hấn phải khổ cực như vậy.

"Em vẫn muốn anh qua lại chỗ Deneuve hay sao?" Louis Thương Nghiêu ôm chặt nàng.

Lạc Tranh lập tức lắc đầu, "Không muốn, đương nhiên không muốn. Nhưng em biết bệnh tình của Deneuve nên không thể làm ngơ được."

"Đúng vậy, anh sẽ tiếp tục chịu trách nhiệm việc trị liệu cho cô ấy, nhưng em yên tâm, anh đã nói tất cả những gì cần nói rồi, cô ấy cũng đã chấp nhận." Hấn chăm chú nhìn nàng, lên tiếng.

Lạc Tranh gật đầu, khẽ thở dài, "Nếu như em không bị dị ứng phấn hoa, nhất định sẽ thường xuyên qua đó thăm Deneuve. Cô ấy ở đó nhất định rất cô đơn, em thật sự cảm thấy đau lòng vì cô ấy."

"Cũng chẳng còn cách nào, mặc dù anh vẫn chăm sóc cô ấy nhưng chỉ coi cô ấy như em gái mà thôi. Tất cả tình yêu của anh đều bị em chiếm hết, không còn chút nào nhường cho những cô gái khác nữa." Louis Thương Nghiêu ôm nàng, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn

lên vàng trán mịn màng.

Lạc Tranh nở nụ cười dịu dàng nhìn hấn bằng đôi mắt đầy thâm tình.

"Ai da, hai người đó, đã quá nửa đêm còn muốn ở đó trình diễn một màn yêu đương nồng cháy." Từ lâu hai vang lên một giọng nói có chút lười biếng, "Có thể đừng chọc vào nỗi đau của người thất tình như tôi hay không?"

Hai người theo tiếng nói nhìn lại đã thấy Liệt đang dựa trên lan can, bộ dạng như đang xem náo nhiệt vậy.

Mặt Lạc Tranh càng đỏ hơn. Cậu ta không phải đã trở về phòng rồi sao?

"Xú tiểu tử, nơi này có chuyện của em sao? Mau trở về phòng ngủ, ngày mai dám đi làm muộn, anh sẽ báo cho tài vụ cắt nửa năm tiền thưởng của em."

Louis Thương Nghiêu cũng không chút kiêng kỵ, vẫn không buông Lạc Tranh ra mà lớn giọng nói với Liệt.

Liệt nghe vậy, khế lắc đầu, "Nhà tư bản à, sao ngài lại cam lòng bóc lột giai cấp vô sản như tôi chứ?" Nói xong, cậu ta ầm ức đi vào phòng, trước khi đóng cửa lại còn buông ra một câu cảm thán, "Thế giới thật bi thảm!"

Lạc Tranh bật cười rồi quay lại nhìn Louis Thương Nghiêu, "Em đã hầm canh cho anh rồi, ăn một chút rồi hãy ngủ."

"Em tự mình xuống bếp?" Louis Thương Nghiêu ngạc nhiên nhìn nàng.

Lạc Tranh trừng mắt liếc hấn một cái, "Tại sao lại ngạc nhiên vậy chứ? Em xuống bếp thì có gì kỳ lạ đâu?" Nói xong, nàng đẩy nhẹ hấn ra, "Đi tắm đi, rồi qua thử tài nghệ nấu nướng của em."

"Được!" Louis Thương Nghiêu cất tiếng cười đầy sùng ái.

Lạc Tranh gõ cửa rồi bước vào phòng làm việc, đem tô canh đặt ở một bên, lại thấy Louis Thương Nghiêu đang tập trung tinh thần nhìn điện thoại di động của nàng. Thấy nàng bước vào, hấn liền giơ di động lên, "Vì sao không nói chuyện này với anh?"

Nàng nhìn thoáng qua màn hình, rồi cầm lấy di động trong tay hấn

cất đi, cũng không trả lời mà chỉ mỉm cười nói, "Anh nhìn lên điện thoại của em, vậy là xâm phạm đời tư cá nhân đó."

Chương 130: Thì ra trong lòng em còn có mục đích

Louis Thương Nghiêu giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, liền đó kéo nàng ngã vào ngực mình. Toàn thân Lạc Tranh mềm nhũn nằm gọn trong ngực hắn, lại thấy hắn chăm chú nhìn nàng như muốn quan sát từng chút biến đổi trên gương mặt xinh đẹp vậy.

"Sally làm sao lại biết số di động của em?" Hắn lo lắng hỏi.

Lạc Tranh khẽ nhún vai, "Muốn biết số điện thoại của một người cũng đâu có gì khó đây?"

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu lại, mở lại di động ra lần nữa, xem lại tin nhắn gửi kèm ảnh. Tấm hình chụp cảnh Louis Thương Nghiêu và Deneuve ôm nhau, còn câu nói kia cũng cực kỳ cay độc, "Lạc Tranh, cô còn mặt dày không biết xấu hổ tới bao giờ? Ngang nhiên chia rẽ người ta như vậy, cô cũng thật quá tàn độc đi. Tôi cảnh cáo cô, lập tức trả anh về lại cho chị gái tôi!"

"Tranh, em đừng hiểu lầm! Tấm ảnh này nhất định là do Sally cố tình gửi tới. Đúng là anh có ôm Deneuve, nhưng chẳng qua..."

Không đợi hắn giải thích xong, Lạc Tranh liền không nhịn được bật cười thành tiếng, nhìn vẻ mặt khấn trương của hắn, trong mắt nàng tràn ngập tình yêu sâu đậm...

"Em không hiểu lầm, cũng không tức giận. Anh yên tâm đi."

"Không tức giận?" Louis Thương Nghiêu nửa tin nửa ngờ nhìn nàng. Một lúc sau, hắn đột ngột nhíu mày, "Chẳng lẽ anh ôm người phụ nữ khác em không chút để ý, cũng không tức giận sao? Thậm chí ghen một chút cũng không có ư?"

Nghe thấy hắn đột ngột nói ra câu này, đầu tiên Lạc Tranh có chút sững sốt, sau đó bật cười, gật đầu trả lời, "Vâng!"

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu thoáng tái đi...

Lạc Tranh thấy vậy, lại không đành lòng trêu chọc hấn thêm nữa. Nàng vòng tay qua cổ hấn nhẹ nhàng nói, "Em không tức giận không có nghĩa là không quan tâm anh, càng không phải là không ghen chút nào. Lúc nhìn thấy tấm ảnh này, trong lòng em đương nhiên không thoải mái, nhưng em biết rõ anh là người làm việc có chừng mực, là người đàn ông có trách nhiệm. Cho dù trong hình có là người phụ nữ khác đi nữa, em cũng có thể hiểu được anh làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của anh hoặc đó chỉ là sự hiểu lầm mà thôi."

Gương mặt vốn có chút xanh mét của Louis Thương Nghiêu dần khôi phục lại như lúc đầu, ánh mắt hấn cũng không còn sắc bén như mọi khi mà giờ đã có chút rung động...

"Chẳng lẽ..." Lạc Tranh điều chỉnh lại tư thế một chút, nghiêng đầu nói, "Anh hy vọng em nhìn thấy những thứ đó sẽ khóc lóc làm loạn lên hay đòi thắt cổ tự tử sao? Hay là đuổi theo anh hỏi hết cái này đến cái kia?"

"Đương nhiên anh không hi vọng..." Louis Thương Nghiêu trả lời cực kỳ thành thật, "Nhưng em cũng không thể không có chút phản ứng như vậy chứ? Em còn nấu canh cho anh, vậy mà một câu cũng không muốn hỏi là sao?"

"Bởi vì không cần thiết!" Lạc Tranh đứng dậy, đem tô canh bung lại cho hấn, nhẹ nhàng dùng muỗng quấy nhẹ một chút, "Anh đó, đối với phụ nữ luôn độc ác như vậy, sao có thể cùng với người phụ nữ khác làm ra chuyện ám muội gì chứ? Lại nghĩ đến việc anh không có tính nhẫn nại, hơn nữa em còn biết rõ tình cảm của anh đối với Deneuve, nếu như anh thật lòng yêu cô ấy thì từ mấy năm trước đã yêu rồi, đâu chờ tới bây giờ. Em phân tích đúng chứ?"

"Tranh, trong tình yêu em luôn tỉnh táo như vậy sao?" Louis Thương Nghiêu cười cười, chỉ chỉ tô canh, "Cho anh uống canh đi!"

Lạc Tranh hờn dỗi trừng mắt liếc hấn một cái, nhưng vẫn nghe lời đích thân đưa từng thìa canh tới miệng hấn.

"Đó không gọi là tỉnh táo mà là lý trí. Việc đó chỉ có được khi đôi bên có sự tín nhiệm lẫn nhau mà thôi. Có rất nhiều phụ nữ mất đi lý

trí, luôn thích căn vặn người mình yêu, như vậy sẽ tạo thành những hiểu lầm không cần thiết. Ví dụ như bữa hình đêm nay, nếu như em nhìn thấy rồi lại đi tranh cãi một trận ầm ĩ với anh, có lẽ lúc đầu anh sẽ nghĩ rằng đó là biểu hiện của sự quan tâm, nhưng về lâu dài anh sẽ cảm thấy đây là sự trói buộc, sẽ khiến anh cảm thấy ngột ngạt." Nói xong câu này, nàng liền hỏi lại, "Canh có ngọt không?"

"Đương nhiên ngọt rồi, bà xã đại nhân tự mình làm, sao lại không ngọt chứ?" Cảm giác ngọt ngào lúc này tràn ngập cả trong lòng lẫn trên miệng Louis Thương Nghiêu, nhất là khi nghe nàng nói xong, sự yêu thương của hắn đối với nàng lại càng tăng thêm. Hắn thật sự rất ghét loại phụ nữ không hỏi rõ trắng đen đã nổi cơn giận dữ. Còn Lạc Tranh càng ngày càng khiến hắn cảm thấy mình đã tìm được một bảo vật.

Trong tình cảm, nàng không bao giờ giả bộ yếu đuối mà ngay hành động làm nũng của nàng đối với hắn cũng vô cùng tự nhiên hết như một đứa trẻ, nàng tựa như một bông sen thanh khiết khiến cho người ta không kìm lòng được càng thêm yêu thương không muốn buông tay. Phải thấy được những cặp vợ chồng bất hòa nhiều đến thế nào mới biết có được nàng đáng trân trọng tới mức nào.

"Em chỉ cho anh uống canh chứ đâu có uống mật ong, anh nói ngọt vậy làm gì!" Lạc Tranh cười khế, cũng không để ý việc hắn thỉnh thoảng thay đổi cách xưng hô tùy tiện như vậy.

"Thật ra, em cũng có ghen, chỉ là không để anh biết mà thôi." Nàng then thùng nói.

"Là lúc nào?" Louis Thương Nghiêu có vẻ rất cao hứng.

Lạc Tranh thấy vậy, có chút kỳ quái nhìn hắn, "Xem ra anh có vẻ rất vui sướng nhỉ? Anh thích nhìn em đau lòng đến vậy sao?" Nàng lại múc cho hắn một muỗng canh, nhỏ giọng nói, "Chính là lúc em nhìn thấy Deneuve lần đầu tiên, thấy cô ấy đi ra từ phòng nghỉ của anh, em còn tưởng rằng hai người...lúc đó thật sự đau lòng muốn chết..."

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười có chút ngây ngô, thì ra nàng cũng có lúc tức giận như vậy. Giờ nhớ lại ánh mắt nàng lúc đó, thật

đúng là có ý kia, chỉ là hấn lúc đó đầu óc u mê, trong khoảng thời gian ngắn không cảm nhận được mà thôi.

"Còn cười? Sớm biết anh đa tình như vậy, em sẽ không yêu anh rồi." Lạc Tranh đập nhẹ lên ngực hấn, làm bộ giận dỗi nói.

"Em đành lòng không yêu anh hay sao?" Louis Thương Nghiêu cười sáng lạn, tâm tình cũng cực kỳ tốt, thậm chí còn đứng dậy vẫn ôm lấy nàng xoay vòng quanh phòng rồi ôm chầm lấy nàng, cuồng dã hôn nàng...

"Đáng ghét!" Mặt Lạc Tranh lại đỏ bừng lên...

Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp ửng hồng của nàng, tâm tình Louis Thương Nghiêu càng thêm bồn loạn. Hấn nhìn nàng bằng đôi mắt tràn ngập yêu thương, "Tranh, chúng ta đi du lịch được không?"

"Du lịch?" nàng có chút bối rối hỏi lại, "Khi nào cơ?"

"Nếu em đồng ý, ngày mai chúng ta có thể lập tức sắp xếp. Em muốn đi đâu, nói cho anh biết, anh sẽ đi thu xếp." Louis Thương Nghiêu thực sự cảm thấy chỉ yêu thương nàng như vậy còn chưa đủ.

Lạc Tranh có chút suy nghĩ, "Đột ngột quá, luật sư đoàn vẫn còn rất nhiều việc cần xử lý."

"Giao cho người khác làm đi, bọn họ nhận lương đương nhiên phải cố gắng làm việc rồi." Louis Thương Nghiêu quyết đoán nói.

Lạc Tranh nhẹ nhàng thở một hơi dài, "Vậy cũng được, chờ em phân công công việc ổn thỏa, chúng ta có thể lập tức khởi hành, nhưng..." Nàng hơi dừng lại, trên mặt có chút chần chừ.

"Nhưng cái gì?" Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, nhận ra ánh mắt nàng có chút khác lạ.

Lạc Tranh nhìn hấn một cái, không nói gì, đi đến trước máy tính, đem tài liệu bên cạnh đưa cho hấn.

"Thật ra, em vẫn muốn nói với anh một chuyện, nhưng anh phải xem hết chỗ tài liệu này đã."

Louis Thương Nghiêu cười khẽ cầm lấy tài liệu, "Gì mà thần bí như vậy?"

Nhận lấy tập tài liệu, vừa mở ra, ánh mắt tràn ngập nhu tình của hấn vừa quét qua hàng chữ đầu tiên trong tập tài liệu đã chuyển lạnh

băng, nụ cười trên môi cũng đông cứng lại, lan tràn tận đáy mắt...

Nhìn xuống phần dưới tập tài liệu, sắc mặt Louis Thương Nghiêu càng lúc càng trở nên khó coi, cuối cùng, hấn gập tập tài liệu lại, nhìn về phía Lạc Tranh.

"Em định nói gì với anh?"

Đối với phản ứng lúc này của hấn, Lạc Tranh dường như đã dự liệu từ trước, nàng nhận lại tài liệu rồi ngồi xuống, "Thương Nghiêu, em muốn nói chuyện nghiêm túc với anh, có liên quan đến Ôn Húc Khiên."

Trong mắt Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ không vui, "Thì ra, đêm nay em nấu canh cho anh chẳng qua là muốn dò xét chuyện này."

"Thương Nghiêu, chuyện nào ra chuyện đó, anh biết rõ là không phải như vậy, sao em có thể có ý đồ gì với anh chứ?" Lạc Tranh chậm rãi giải thích.

"Sau khi bác Ôn tới tìm em, em mới bắt đầu tìm hiểu vụ án này, nhân đó mới phát hiện, thì ra chuyện không hề đơn giản."

"Nghe ngữ khí của em, xem ra em muốn giúp Ôn Húc Khiên thoát khỏi tội danh này?" Một tia lãnh khí âm thầm ngưng tụ trên hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu, đôi mắt sắc bén như chim ưng cũng nheo lại, "Thì ra, em vẫn không hề quên hấn!"

"Thương Nghiêu..."

"Em hiện giờ đang ở bên anh, tại sao còn mãi nhớ đến hấn như vậy? Chuyện của hấn lại khiến em phải hao tổn công sức như vậy?" Giọng nói nghiêm khắc của Louis Thương Nghiêu vang lên thay thế nhu tình lúc trước.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, nhìn về phía Thương Nghiêu, kiên định nói, "Anh sai rồi, Thương Nghiêu, em không phải đang bận tâm đến anh ta mà là anh. Trong lòng em, chỉ có sự an nguy của anh mới là quan trọng nhất."

Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, đôi môi mỏng cũng mím lại.

Lạc Tranh kéo lấy bàn tay to của hấn, cất giọng nhẹ nhàng nhưng đầy kiên quyết, "Thương Nghiêu, Ôn Húc Khiên vô tội, đúng không?"

"Chuyện liên quan đến hấn, anh không cho phép em nhúng tay

vào!" Louis Thương Nghiêu không trả lời nghi vấn của nàng, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

Ánh mắt Lạc Tranh có chút chấn động, "Thương Nghiêu, cho dù anh có vui hay không, nếu Ôn Húc Khiên thật sự phải ra tòa, em sẽ làm luật sư biện hộ cho anh ta."

"Em dám!" Louis Thương Nghiêu đứng bật dậy, đáy mắt cũng lóe lên sự phẫn nộ cực kỳ.

"Lạc Tranh, em có biết mình đang làm gì không? Đi biện hộ cho loại căn bã đó? Em nên nhớ cho rõ, em là người phụ nữ của anh!"

"Thương Nghiêu, anh còn muốn lừa gạt em bao lâu nữa đây?" Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, đáy mắt lộ vẻ lo lắng, "Lúc anh còn chưa về, em đã tìm được không ít tư liệu bí mật. Em không tin, nhưng sau một hồi điều tra lại phát hiện ra người nhân chứng kia đã từng chịu ơn của anh, là anh đứng sau thao túng vụ này, còn mua chuộc nhân chứng chuẩn bị lên tòa cáo buộc Ôn Húc Khiên. Thương Nghiêu à, anh không biết mình đang làm gì sao? Anh làm vậy, chẳng những gây trở ngại nghiêm trọng cho hệ thống pháp luật, nếu bị cục điều tra tội phạm thương nghiệp tra ra, anh sẽ bị khởi tố..."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, nét lạnh lùng trong mắt càng đậm hơn, "Anh thực sự không thể coi thường em. Xem ra, danh xưng hoa anh túc độc quả nhiên rất đúng với em. Em lại có thể điều tra ra được những chuyện như vậy, ngay cả kiểm sát trưởng, ban điều tra tội phạm còn không thể điều tra ra mà em lại có thể tra được, lại còn trong thời gian ngắn như vậy." Nói đến đây, hắn đưa tay ra nâng cằm nàng lên, giọng nói lạnh lẽo lộ rõ sự đau đớn vô tận.

"Anh tuyệt đối không ngờ tới em lại dám điều tra anh!"

"Anh sai rồi, không phải em điều tra anh mà là không muốn nhìn anh tiếp tục phạm sai lầm." Lạc Tranh đau lòng nhìn hắn, "Cho dù anh có oán hận em, có trách em, em cũng phải nói. Em biết anh hận Ôn Húc Khiên, nhưng anh ta sẽ phải nhận báo ứng xứng đáng với những gì anh ta đã gây ra, anh không thể thay thế luật pháp trừng phạt bất kỳ ai cả. Em là luật sư, em không thể đứng nhìn anh dùng loại thủ đoạn này để trả thù được."

"Những gì em thấy còn ít sao?" Louis Thương Nghiêu cười lạnh, "Phải nói rằng, người biết rõ chuyện của anh nhất chính là em. Lạc Tranh, anh tin tưởng em

như vậy, em lại quay lưng lại với anh mà đi biện hộ cho kẻ thù. Anh không ngại nói cho em biết, anh chính là muốn thấy hấn ngồi tù, anh muốn thấy hấn không có cơ hội đứng lên nữa."

"Thương Nghiêu, những chuyện em biết đúng là không ít. Ví như chuyện anh giết Tề Lê, anh dám nói sau này lương tâm mình sẽ không cắn rứt? Em biết Tề Lê đã làm những chuyện đáng chết, nhưng anh có biết hôm đám tang, người nhà chị ta đã khóc đến chết đi sống lại hay không? Luật pháp rất công bằng, phạm vào tội nào sẽ phải chịu hình phạt tương xứng, không ai có thể một tay che trời. Anh có thể đem chuyện này xử lý không còn chút dấu vết, vậy sau này, chẳng lẽ anh cũng định dùng cách thức như vậy để xử lý mọi chuyện hay sao?" Lạc Tranh tỉnh táo phân tích, từng lời vô cùng chân tình.

"Em làm luật sư biện hộ cho Ôn Húc Khiên chỉ có một mục đích duy nhất, đó là bảo vệ anh, không muốn để chuyện này càng làm càng lớn ra mà thôi. Vì anh, em thậm chí không tiếc phá bỏ nguyên tắc cùng tác phong làm việc của mình xưa nay, chẳng lẽ vậy cũng không đủ khiến anh buông tay sao?"

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng chăm chăm, nhấn mạnh từng lời, "Nói như vậy, chứng cứ bất lợi đối với anh hiện đều ở trong tay em?"

"Phải, không có ai biết chuyện này hết." Lạc Tranh không chút giấu diếm, "Em không muốn để luật sư khác tiếp nhận vụ án của Ôn Húc Khiên, chính là không muốn người khác có cơ hội phát hiện ra đầu mối. Thương Nghiêu, em biết thế lực của anh rất lớn, nhưng thế giới này đâu phải của anh, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Louis Thương Nghiêu đưa tay vuốt ve cằm nàng, cắn răng nói.

"Lạc Tranh, nếu như em không phải người phụ nữ anh yêu, chỉ bằng việc em nắm trong tay chứng cứ bất lợi đối với anh, anh sẽ lập

tức giết em diệt khẩu, để em không còn cơ hội nói bất kỳ điều gì nữa."

Giọng nói lạnh lùng của hắn như mang theo âm khí lan tỏa khắp không khí khiến người ta không rét mà run.

"Em biết anh sẽ không làm như vậy." Lạc Tranh cũng không chút sợ hãi hay tức giận, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cánh tay đang siết lấy cầm nòng của hắn, nhẹ giọng nói, "Cũng hết như em không chịu được khi nhìn thấy anh xảy ra chuyện vậy, chính bởi vì em yêu anh, mới không muốn anh có chuyện. Chính vì em yêu anh, mới nghĩ đến chuyện đi giúp đỡ kẻ anh căm thù tới tận xương tủy. Có trời biết, em không muốn có bất kỳ sự liên hệ với anh ta đến thế nào."

Louis Thương Nghiêu khẽ chớp đôi mắt sắc bén, ánh mắt vẫn lạnh băng...

"Nếu như anh là vì chuyện của Vũ, vậy hoàn toàn có thể khởi kiện anh ta, không nhất định phải dùng cách thức này."

"Không phải vì Vũ, mà là vì em!" Hắn lạnh lùng buông ra mấy lời này rồi bỏ tay khỏi cầm nòng, ngồi xuống sofa.

Lạc Tranh có chút sửng người...

"Hắn trước mặt anh lại dám đánh em, nỗi hận này anh nhất định phải trả. Hắn thích có sự nghiệp rạng rỡ, vậy anh sẽ khiến hắn không góc đầu lên được." Louis Thương Nghiêu giận dữ nói ra lý do.

Đối với món nợ của Vũ, Louis Thương Nghiêu đã khiến Ôn Húc Khiên phải chịu sự trừng phạt lớn nhất. Đầu tiên là rút lại số tiền đầu tư vào văn phòng luật, tiếp đó lại làm cho một loạt khách hàng hủy hợp đồng. Kể từ lúc đó, cho dù Ôn Húc Khiên không chết cũng chỉ còn lại nửa mạng. Nhưng đối với sự việc lần này, hắn chính là xuất phát từ việc Ôn Húc Khiên đánh Lạc Tranh. Lúc này đây, hắn chẳng những muốn Ôn Húc Khiên trắng tay mà còn muốn mạng của hắn.

Ngồi tù vẫn còn là tiện nghi cho hắn, chỉ cần hắn ngồi tù, mạng của hắn cũng phải ăn bữa nay lo bữa mai rồi.

Chương 131: Diệt khẩu hay mua chuộc?

Lạc Tranh giật mình kinh ngạc nhìn Louis Thương Nghiêu, một lúc sau mới bước tới gần hắn, nhẹ nhàng lên tiếng, "Anh...là vì lý do này?"

Nàng lúc này nên vui mừng hay lo lắng đây?

Vui mừng là vì nàng biết Louis Thương Nghiêu quan tâm đến mình như vậy, còn lo lắng là vì hắn là người đàn ông thực sự quá nguy hiểm.

Louis Thương Nghiêu nhìn Lạc Tranh hồi lâu, nhìn vẻ phức tạp hiện rõ trong đáy mắt nàng rồi lại tìm lòng không được, kéo nàng ôm vào ngực.

"Khi anh biết được Ôn Húc Khiên đối xử với em tệ bạc cỡ nào, anh lại càng thêm hận hắn."

Lạc Tranh cũng động lòng, vòng tay ôm lấy hắn, cúi đầu nói, "Thương Nghiêu, thật ra em rất muốn có thể yêu đơn giản một chút, không phải bận lòng đến quá nhiều thù hận. Em chỉ cần có tình yêu của anh là đủ rồi, em không muốn trả thù, cũng không muốn có quá nhiều chuyện phức tạp như vậy xen vào giữa chúng ta. Anh chỉ cần yêu em thôi, được không?"

"Tranh, Ôn Húc Khiên đáng chết!" Louis Thương Nghiêu khẽ cau mày lại.

Lạc Tranh từ trong lòng Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu lên, ngược đôi mắt đẹp tràn ngập tình yêu nhìn hắn, "Em biết, anh hận Ôn Húc Khiên hơn bất kỳ ai trên đời này. Hãy tin em, cảm giác căm hận của em đối với anh ta cũng không ít hơn anh bao nhiêu. Nhưng Thương Nghiêu, anh nên biết, anh ta không đáng để anh phải làm trái pháp luật như vậy. Hứa với em, cho dù anh ta đáng chết cỡ nào cũng hãy để cho pháp luật trừng trị. Điều em muốn rất đơn giản, chỉ

là hy vọng anh không dính vào phiền toái mà thôi."

Lời nói của nàng rất chân thành, không khó nhận ra nó biểu hiện cho sự lo lắng từ tận đáy lòng. Sự lo lắng của nàng hoàn toàn hiện rõ trong mắt Louis Thương Nghiêu khiến tâm tình hắn lại tan chảy, đôi mắt sắc bén khẽ ánh lên chút suy tư..

"Em lo lắng như vậy theo anh nghĩ không chỉ vì chuyện người nhân chứng đó phải không?"

Lạc Tranh nhìn hắn hồi lâu, đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại, suy nghĩ một chút rồi gật đầu... "Thương Nghiêu, dựa vào linh cảm nghề nghiệp của mình, em biết anh nhất định còn nhiều chuyện giấu em. Vụ của Ôn Húc Khiên cũng vậy. Mặc dù khi bắt tay vào tìm hiểu vụ đó em đã tìm được một số chứng cứ nhưng em lại cũng phát hiện ra vụ này không hề đơn giản chút nào."

"Em muốn biết gì nào?" Louis Thương Nghiêu cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt bình tĩnh của hắn khẽ lóe lên tia tán thưởng không hề che dấu.

"Em muốn biết rất nhiều, rất nhiều chuyện. Nhưng nếu như anh không muốn nói, em cũng sẽ không miễn cưỡng hỏi nhiều. Cho dù hai người yêu nhau cũng nên giữ lại chút không gian và tự do cho riêng mình. Chỉ là em thật sự không hy vọng anh làm chuyện trái pháp luật thôi."

"Xem ra anh yêu em là đúng rồi!" Louis Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng, bàn tay đang vuốt ve tóc nàng chuyển qua gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cúi đầu khẽ nói, "Nếu như em là đàn ông, đối với anh mà nói sẽ là một sự uy hiếp cực lớn!"

Lạc Tranh cười khẽ, đôi mắt trong trẻo ngời sáng nhưng lại thoáng hiện chút lo lắng...

Nàng biết, hắn không định cho nàng biết hết thầy mọi chuyện. Có lẽ có một số việc hắn tự có tính toán riêng, có một số việc không cần nàng phải biết rõ. Vì vậy, cho dù yêu nhau, nàng vẫn cảm thấy hắn rất bí ẩn, bí ẩn ở tâm tư thâm sâu như biển nhưng lại cực kỳ dịu dàng với nàng.

Phân tích tình hình vụ án mấy ngày nay, nàng có một dự cảm

mãnh liệt rằng Ôn Húc Khiên chỉ là một quân cờ, chỉ là vật hy sinh mà thôi. Theo lời của Louis Thương Nghiêu thì chỉ còn chờ ngòi nổ được kích hoạt là xong.

"Tranh, anh biết rõ em đang nghĩ gì. Không nói cho em biết nhiều chuyện chỉ là vì anh muốn em được sống đơn giản một chút. Anh nói rồi, anh không có thói quen để cho phụ nữ chen vào sự nghiệp của mình. Em chỉ cần ở bên cạnh anh, mỗi ngày sống thật vui vẻ, em được an toàn chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của anh rồi."

Louis Thương Nghiêu khẽ xoa đầu nàng, cất tiếng nói tràn ngập yêu thương.

Lạc Tranh muốn nói gì đó lại ngập ngừng, nhìn hắn một hồi rồi miễn cưỡng nở nụ cười, vòng tay ôm chặt lấy hắn...

Hắn là người đàn ông bá đạo, lại có ham muốn khống chế cực kỳ mạnh mẽ. Hắn đã sớm hình thành thói quen đem mỗi người đặt vào vị trí thích hợp cho họ, hoặc để lợi dụng hoặc để quan tâm. Hắn có cách thức của riêng mình, không để cho bất kỳ ai xen vào. Mặc dù hắn có thể rất dịu dàng, rất thâm tình nhưng đồng thời cũng rất nguy hiểm. Đó chính là quyền uy của hắn.

Louis Thương Nghiêu thấy nàng không nói thêm gì nữa, hài lòng nhếch miệng rồi cúi xuống hôn lên vầng trán mịn màng của nàng, "Yên tâm, anh có thể hứa với em, tuyệt đối sẽ không để bản thân mình làm những chuyện trái pháp luật."

Lạc Tranh ngược đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, lộ rõ nét vui mừng.

Louis Thương Nghiêu thấy vậy, cúi đầu bật cười, "Anh cũng phải bảo vệ bản thân mình tốt chứ. Cho dù quyền lực của anh có lớn tới cỡ nào đi nữa thì cũng không thể quản lý được hết những chuyện nhỏ nhặt. Phép vua thua lệ làng. Cho dù là sản nghiệp của anh thì giám đốc chi nhánh vẫn có cách thức điều hành riêng của họ."

"Em hiểu!" Lạc Tranh biết rõ đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của Louis Thương Nghiêu rồi. Nàng tựa đầu vào ngực hắn, hít thật sâu mùi hoắc hương thoang thoảng, hai tay vòng qua cổ hắn. Nàng chỉ muốn yêu người đàn ông này, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

"Tranh, anh thích dáng vẻ của em thế này." Tiếng cười trầm thấp khẽ bật ra từ cổ Louis Thương Nghiêu, giọng nói của hắn cực kỳ dịu dàng, êm ái mang theo tình yêu nồng nàn.

Lạc Tranh nở nụ cười dịu dàng, giọng nói có chút nũng nịu, "Nhưng tính cách của em đâu phải như vậy."

"Thế nên anh mới càng yêu em. Phụ nữ thường hành động theo cảm tính, lại rất dễ xúc động rồi gây phiền phức, còn em thì cực kỳ tinh táo khiến anh không cách nào dứt ra được."

Lạc Tranh bối rối ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ nghiêm túc, "Người phụ nữ anh yêu có quyền bướng bỉnh, nhưng nhất định không được phép đau khổ. Anh tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ của mình phải bận lòng vì bất cứ chuyện gì, em hiểu chứ?"

"Người đàn ông bá đạo!" Lạc Tranh cười khẽ, trong lòng ngập tràn cảm động. Nàng sao lại không hiểu tâm tư của hắn chứ? Đây là lần đầu tiên nàng có được cảm giác an toàn từ một người đàn ông, loại cảm giác này khiến cho nàng thật sự cảm nhận được mình là một người phụ nữ...

Vụ kiện của Ôn Húc Khiên tựa như cũng dậm chân tại chỗ, mà Louis Thương Nghiêu cũng không hề nhắc lại lần nào. Lạc Tranh cũng tin tưởng hắn nhất định có suy nghĩ chu toàn bởi vậy cũng không tiếp tục theo đuổi nữa. Chuyện này vẫn có chút gì đó không được rõ ràng lắm nhưng đương nhiên đó chỉ là cảm nhận của Lạc Tranh mà thôi. Có đôi khi, ngoài mặt càng yên tĩnh thì nguy cơ ẩn dấu dưới nó càng lớn.

Buổi chiều một ngày kia, khi Lạc Tranh vừa xử lý xong một vụ tranh chấp thương mại liền cầm tài liệu cần ký lên thẳng phòng giám đốc. Thư ký giám đốc vừa thấy nàng vội tiến lên chào hỏi, "Luật sư Lạc, giám đốc hiện giờ không có trong văn phòng."

Lạc Tranh giơ cổ tay nhìn đồng hồ rồi vỗ nhẹ tập tài liệu nói, "À, vậy tôi có thể đem tài liệu này để vào phòng làm việc của anh ấy chứ? Đây là tài liệu rất quan trọng."

"Đương nhiên, tôi dám cản bất kỳ ai bước vào phòng giám đốc cũng đâu dám cản Luật sư Lạc." Thư ký giám đốc tủm tủm cười nói.

Lạc Tranh cũng cười, không nói thêm gì nữa mà đẩy cửa bước vào phòng làm việc. Thời gian gần đây, Louis Thương Nghiêu rất cứng chiều nàng, thậm chí còn công khai ngay tại tập đoàn. Những loại tin đồn thổi cũng theo đó không ngừng phát tán, cho nên quan hệ giữa nàng và Louis Thương Nghiêu thế nào, mọi người trong lòng đều biết rõ.

Lạc Tranh đem tài liệu trên tay đặt lên bàn, tầm mắt vô tình lướt qua khung hình trên bàn làm việc của hắn. Đó là tấm hình chụp nàng tại khu nghỉ dưỡng lần trước. Trong hình, nàng mặc áo ngủ màu trắng ngồi trên hành lang gỗ mộc, đôi chân nhỏ trắng trẻo đang vẫy nước, mái tóc đen dài óng ả vương trên gò má, khung cảnh xung quanh cực kỳ yên tĩnh toát lên vẻ đam mê đầy quyến rũ.

Lạc Tranh khẽ mỉm cười, đặt khung hình xuống. Nàng chưa từng nghĩ rằng Louis Thương Nghiêu sẽ đem tấm hình này rửa ra để đặt trên bàn làm việc. Lúc này nhìn thấy lại càng khiến cho tình yêu trong lòng nàng với hắn càng thêm sâu đậm.

Vừa định rời đi, lại thấy trên bàn làm việc của hắn có ly rượu uống dở, thậm chí có lẽ thư ký chưa kịp thu dọn, Lạc Tranh liền cầm lấy ly rượu định giúp đem bỏ đi, không ngờ bị trượt tay khiến cho chút rượu còn lại trong ly bắn tung lên quần áo của nàng.

"A..." Lạc Tranh chỉ có thể tự trách mình đã không cẩn thận. Nhìn thoáng qua chỗ bị rượu bắn vào, nàng cũng không còn cách nào, đành vào phòng tắm bên trong phòng nghỉ để xử lý...

"Thương Nghiêu, chuyện này không thể kéo dài được nữa." Cửa phòng giám đốc bị đẩy ra, Louis Thương Nghiêu bước vào, theo sau là một người đàn ông cũng mặc tây phục sang trọng. Ông ta thấp hơn Louis Thương Nghiêu một chút, có đôi mắt khá đa tình và mái tóc chải chuốt cẩn thận. Nhưng từ nét mặt của ông ta có thể nhận ra đây không phải là người đơn giản. Xương cốt ông ta trông cũng khá rắn chắc nhưng xem chừng tuổi tác thì hơn Louis Thương Nghiêu

khá nhiều, ít ra cũng phải ngoài 50 tuổi.

Louis Thương Nghiêu không để ý đến lời của ông ta, bước thẳng vào phòng khách ngồi xuống sofa, ý bảo đối phương cũng như vậy.

"Thương Nghiêu, vụ làm ăn lần này tôi đã bỏ rất nhiều tâm tư vào đó. Tôi nói rồi, cho dù phải dùng tới bất kỳ thủ đoạn nào cũng phải dành được lợi nhuận lớn nhất." Ông ta ngồi xuống, ngón tay gõ nhịp lên thành sofa, cất giọng đầy kiên quyết.

Louis Thương Nghiêu dựa người vào sofa, chân phải gác lên chân trái, hờ hững nói, "Shawn, ý của ông là muốn tôi lần này mất nhắm mắt mở cho qua mọi chuyện?"

"Thông minh! Tôi chính là có ý đó. Anh cũng biết, bên công tố vẫn đang để ý tôi, lần này không dùng chút thủ đoạn không được. Thương Nghiêu, tôi cùng anh trước giờ chưa từng xung đột lợi ích, lần này dù thế nào anh cũng phải giúp tôi." Shawn nói thẳng vào vấn đề.

"Shawn, xét về mặt tình cảm, tôi đã không ít lần giúp đỡ ông. Ông kinh doanh những lĩnh vực quá nhạy cảm như vậy nên bên công tố không chịu buông tha cũng là chuyện bình thường." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng nhếch môi, lấy hai miếng xì gà rồi ném một miếng cho ông ta.

"Thương Nghiêu, anh nói vậy không đúng rồi. Chúng ta cùng đứng chung trên một con thuyền, nếu tôi xui xẻo thì anh cũng gặp không ít phiền toái đâu." Shawn nhíu chặt lông mày nói.

Vì Louis Thương Nghiêu vừa trở về lại vào thẳng phòng khách nên không nhận ra trong phòng làm việc có gì đó khác lạ. Khi hai người họ nói chuyện, âm thanh đều truyền ra ngoài đúng lúc Lạc Tranh đi từ phòng nghỉ ra, bước qua phòng khách nên nàng cũng nghe được cuộc nói chuyện của Louis Thương Nghiêu và Shawn...

Lạc Tranh vô thức dừng bước. Nàng vốn không muốn quấy rầy Louis Thương Nghiêu tiếp khách, hơn nữa nếu cứ như vậy đột ngột xuất hiện trước mặt hẳn sẽ khiến người khách kia hiểu lầm. Vừa định xoay người tính trở lại phòng nghỉ chờ khách ra về thì Lạc Tranh lại ngẫu nhiên nghe được điều không nên nghe...

"Ông hy vọng tôi giúp ông thế nào?" Là tiếng của Louis Thương Nghiêu, nghe chừng cũng khá hờ hững.

"Đem tên đó ra làm vật thế mạng đi. Anh cũng biết, một khi bên Hongkong xảy ra chuyện, lợi ích của tôi sẽ tổn thất quá nửa. Thương Nghiêu, anh không phải vẫn muốn tiêu diệt tên đó hay sao?" Shawn vội vã lên tiếng.

Phía ngoài phòng khách, Lạc Tranh nghe được những lời này không khỏi khẽ run lên. Kẻ thế tội? Chẳng lẽ, bọn họ đang ám chỉ... Ôn Húc Khiên?

Cảm giác bất an trong lòng hệt như một loại rung động dần dần khuếch tán, cuối cùng biến thành một cơn sóng lớn đem tâm tình đang bình tĩnh của nàng đảo lộn hết thảy.

"Tên đó tạm thời chưa thể động tới. Phía nhân chứng xảy ra chút vấn đề nên không thể làm bừa được. Nếu không, chẳng những ông bị thiệt hại nặng mà tôi cũng rước lấy không ít phiền phức." Louis Thương Nghiêu hờ hững trả lời.

"Vậy làm sao bây giờ? Vụ đấu thầu sắp bắt đầu rồi, nhất định không được để đối phương tới tham dự. Không phải chúng ta đã chuẩn bị kế hoạch tốt lắm rồi sao? Tìm một tên thế mạng kéo luôn đối thủ cạnh tranh xuống nước, gán cho hắn tội danh nhận hối lộ. Được như vậy, đừng nói là tham dự thầu, mà về sau danh dự của hắn cũng bị tổn hại không ít. Đối với tôi mà nói đây là cơ hội quá tốt!" Về mặt của Shawn lúc này là vẻ mặt tiêu biểu của người vì lợi ích bất chấp thủ đoạn, ánh mắt ông ta cũng lộ rõ sự tàn độc.

"Muốn thắng còn có rất nhiều cách, ông luôn giỏi về việc sử dụng gián điệp thương mại, tôi thấy lần này, ông không ngại dùng lại cách cũ chứ?" Louis Thương Nghiêu châm xì gà, cười nhạt một tiếng.

"Thương Nghiêu, anh không định ngồi nhìn tôi chết đấy chứ? Bên Hongkong lúc này có bao nhiêu đôi mắt đang dõi theo tôi, nếu tôi có thể dễ dàng hành động như vậy thì còn đi tìm anh làm gì? Anh cũng biết, người của cục điều tra tội phạm thương mại và cục chống tham nhũng đều nghĩ cách muốn tóm tôi, lúc này tôi đâu thể hành động được.

Vẫn như trước kia đi. Anh giúp tôi xử lý mọi chuyện, lợi nhuận lần này tôi tặng gấp ba cho anh. Điều tôi muốn rất đơn giản, chính là danh dự của đối phương bị huỷ diệt hoàn toàn." Shawn vẫn gõ nhịp lên tay vịn sofa, nhấn mạnh từng lời.

Louis Thương Nghiêu cũng không trả lời ngay, mà Lạc Tranh đứng ở phía ngoài phòng khách đã sớm toát mồ hôi hột. Nàng tuyệt đối không ngờ tới trong lúc vô tình lại phát hiện một bí mật trọng đại đến vậy. Từ nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ mà phân tích thì thấy cái người khách trong phòng kia nhất định có liên hệ về lợi ích với Louis Thương Nghiêu, . Lúc này đây, ông ta vì mục tiêu của mình, không tiếc sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Nếu nói như vậy, Ôn Húc Khiên chỉ là quân cờ đúng như sự dự đoán của nàng mà thôi. Mà cái người trong phòng khách kia lại muốn đối thủ của mình bị huỷ diệt hoàn toàn về mặt danh dự, như vậy tội hối lộ chính là cách thức tốt nhất. Mà Louis Thương Nghiêu cũng biết Ôn Húc Khiên có liên quan tới đối thủ kia, cho nên dứt khoát dùng một hòn đá ném hai con chim, tiêu diệt toàn bộ...

Trời ạ...

Nếu như chuyện này thật sự có thật, như vậy tức là nàng vừa nghe được một vụ buôn bán tối mật không được phép tiết lộ. Tim Lạc Tranh không ngừng nhảy loạn lên, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh. Nàng vô cùng hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Louis Thương Nghiêu. Nàng chỉ muốn nghe câu trả lời của hắn mà thôi. Hắn rõ ràng đã hứa với nàng sẽ không để bản thân dính vào những chuyện trái pháp luật nữa. Chẳng lẽ...

Hắn vẫn đang gạt nàng sao?

"Thương Nghiêu, chúng ta cùng là người của gia tộc Louis, anh không định qua cầu rút ván đấy chứ? Người khách trong phòng tiếp tục cất tiếng, "Lần này, anh không muốn cũng phải giúp. Cái tên phế vật đã hết giá trị đó giết đi cũng được rồi. Anh giúp tôi nghĩ cách, làm cho thật hoàn hảo không có chút tỳ vết nào mới được."

"Shawn..." Louis Thương Nghiêu hờ hững lên tiếng, "Ông là chú của tôi, theo như lời đề nghị của ông thì tôi nên giúp đỡ nhưng đứng

trên lập trường kinh doanh mà nói thì nhiều năm qua ông cũng đã kiếm được không ít, giờ chịu chút tổn thất để đổi lấy sự an toàn về sau cũng không phải chuyện gì xấu."

"Ý của anh là lần này anh không có ý định giúp tôi?" Shawn kinh ngạc nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Tập đoàn WORLD còn có rất nhiều chuyện cũng phức tạp không kém. Tôi nghĩ ông cũng có thể nhìn ra rồi. Trên thương trường nói chuyện gì cũng phải dựa vào lợi ích. Tôi chỉ muốn làm một doanh nhân mà thôi. Shawn, lần này tôi không giúp được. Điều duy nhất tôi có thể nói là ông hãy từ bỏ đi. Có được có mất, đó cũng là quy luật thương trường rồi." Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, đưa ra lời từ chối nhã nhặn.

Lạc Tranh vẫn đang nghe lén ở bên ngoài lúc này mới cảm thấy bình tâm lại. Nếu như không phải trong phòng đang có khách, nàng nhất định sẽ chạy vào mà ôm chặt lấy hắn. Hắn không nhận lời giúp đỡ Shawn, hắn thật sự không nhận lời...

"Cái gì?" Shawn đương nhiên không ngờ tới Louis Thương Nghiêu sẽ khoanh tay đứng nhìn, đứng bất động, tức giận nhìn hắn, "Thương Nghiêu, anh đã biết lần này tôi đầu tư vào đó không ít tiền, vậy mà còn đưa ra quyết định như vậy? Nếu lần này vụ đấu thầu không thành, tôi có thể sẽ mất cả thị trường Hongkong."

"Ông cũng vừa nói chỉ là có thể mà. Shawn, thương trường như chiến trường, biết đánh giá đúng tình hình mới có thể nắm được đại cục. Hiện giờ lùi một bước để sau này có cơ hội nhận được nhiều hơn, đây là đạo lý bất biến trên thương trường rồi. Lần này ông làm quá ảm ỉ, cho dù đấu thầu thành công cũng gặp phải không ít phiền toái, chẳng bằng đem củ khoai nóng bỏng tay này vứt sang kẻ khác rồi từ từ xem xét lại kế hoạch của mình." Louis Thương Nghiêu chậm rãi lên tiếng.

"Đủ rồi, dù thế nào tôi cũng là trưởng bối của anh. Lúc tôi lăn lộn trên thương trường anh mới chỉ là một thằng nhãi ranh. Anh dựa vào cái gì mà dám dùng giọng điệu dạy dỗ đó với tôi? Thương Nghiêu, đừng tưởng tôi không biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì. Anh đang

định chờ cơ hội tôi sa cơ để nuốt gọn toàn bộ sản nghiệp của tôi mà thôi."

"Lúc trước ông nội đem một phần ba tập đoàn giao cho ông quản lý, tôi cũng không hề phản đối quyết định của ông. Shawn, tôi cùng ông đều là người của gia tộc Louis, tôi đương nhiên mong ông càng ngày càng tốt hơn. Đối với phần của ông, tôi không có hứng thú." Louis Thương Nghiêu hừ lạnh một tiếng, giọng nói có chút khó chịu.

"Đừng giả bộ làm người tốt, lòng tham của anh thế nào tôi còn không biết sao? Lúc trước ông nội anh đem tập đoàn WORLD chia đều thành ba phần, giao cho tôi, El cùng cha của anh. Cha anh qua đời sớm nên anh mới tiếp nhận phần của cha mình, lại thành công giành được tín nhiệm của ông nội. Sau ba năm tiếp quản tập đoàn anh đã bắt đầu hành động thôn tính của mình. Anh âm thầm ở phía sau tỉ mỉ sắp đặt mọi thứ, làm cho El không còn được ông già đó tin dùng, cuối cùng buồn rầu mà chết. Còn anh công khai nuốt luôn phần sản nghiệp của nó. Anh bây giờ khá lắm, là đầu não của gia tộc Louis. Chẳng lẽ tôi không biết anh đang để ý tới phần của tôi sao? Lúc trước, tôi và anh liên thủ chẳng qua là vì muốn đối phó El. Hiện giờ tôi không còn giá trị lợi dụng, cho nên anh tính tiêu diệt luôn tôi phải không?" Shawn giận dữ lớn tiếng.

Lạc Tranh vẫn đang nghe lén bên ngoài kính ngạc tròn hai mắt, thì ra Louis Thương Nghiêu lại còn có bộ mặt không để người khác biết như vậy. Thật đáng sợ!

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, cũng không tức giận mà chỉ cười khế, đem xì gà đặt vào gạt tàn rồi nhếch môi, "Nếu ông một mực nói như vậy thì thật oan cho tôi quá. Ông cũng biết kết quả kinh doanh dưới thời của El rồi đó. Các lĩnh vực kinh doanh bên hắc đạo của tập đoàn WORLD đều do ông ấy phụ trách. Kết quả, ông nội tín nhiệm ông ấy như vậy nhưng ông ấy lại làm cho sản nghiệp thành một mớ hỗn độn. Không phải tôi thâm tóm sản nghiệp trong tay ông ấy mà là ông ấy tự dâng lên cho tôi mà thôi. Nếu không phải El liên tục chọc tới bọn buôn ma túy không nên đắc tội thì sao ông nội lại thất vọng với ông ấy chứ? Shawn, tôi nói rồi, con người tôi không thích cưỡng

bách người khác, chỉ muốn làm người làm ăn đàng hoàng mà thôi. Sự thật đã chứng minh, sau khi sản nghiệp bên hắc đạo về tay tôi liền được khởi sắc trở lại. Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?"

"Không sai? Từ ngày anh ngồi vào vị trí đầu não của gia tộc Louis cũng chưa hề cưỡng bách ai cả. Nhưng đừng tưởng tôi sẽ tin mấy lời ma quỷ của anh. Anh không trực tiếp ép buộc người ta, chỉ là dùng tình huống thực tế để ép đối phương không có sự lựa chọn nào khác mà thôi. Thương Nghiêu, về điểm này anh quả thật rất giống cha mình. Người khác có lẽ không biết nhưng tôi biết rất rõ, năm đó El chính là do bị anh ngầm ra tay mới khiến nó bị mất đi sự tin tưởng của ông già đó. Hết thảy mọi chuyện đều do anh thao túng." Shawn lạnh lùng chỉ vào Louis Thương Nghiêu, lớn tiếng nói.

Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười, đôi mắt sắc bén như chim ưng ánh lên tia nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào Shawn.

"Thương Nghiêu, tôi biết rõ anh hận El năm xưa bán đứng cha mình, khiến ông già đó tìm được chỗ ở của cha mẹ anh nhanh đến vậy, khiến cho cha anh bỏ mạng bất ngờ. Nhưng anh nên biết, việc El ghét cha anh không liên quan gì tới tôi. Anh muốn bắt El đền mạng để đền bù tổn thất của cha mình thì cũng làm được rồi. Nhưng có phải anh cũng không muốn cho tôi đường sống hay không?" Về mặt Shawn tràn ngập sự nghi ngờ.

"Shawn, không cần phải vội vàng thanh minh như vậy. Năm đó ông và El cũng giống nhau, đều hy vọng nuốt trọn phần sản nghiệp của cha tôi, chỉ là ý nghĩ của ông và El bất đồng. El muốn tiêu diệt cha tôi, còn ông thì muốn cha tôi rời khỏi gia tộc, như vậy không cần nhìn thấy máu cũng có thể thuận lợi phân chia sản nghiệp. Tôi lúc trước còn giúp đỡ ông cũng là vì năm xưa ông còn có nghĩ tới chút tình máu mủ. Còn về chuyện ông nghĩ rằng kết cục của El là do tôi tạo ra, tôi cũng không muốn thanh minh gì hết. Vẫn là câu nói cũ, nếu ông có thể chứng minh được tôi đứng đằng sau hạ độc thủ, vậy hoan nghênh ông mời các vị trưởng bối của gia tộc tới xử lý."

"Thương Nghiêu, anh..." Shawn siết chặt nắm tay, sắc mặt cũng cực kỳ mất tự nhiên. "Đừng tưởng rằng anh làm mọi chuyện đều kín

kế. Tôi biết rõ anh có năng lực, nhưng cũng đừng quá tự mãn. Tôi chết, anh cũng không sống tốt đâu!"

Vừa dứt lời, nghe "rầm" một tiếng, nắm đấm của Shawn giáng xuống sofa, không khó nhận ra ông ta đang tức giận cỡ nào.

Lạc Tranh vẫn đang nghe lén lại không nhìn thấy tình huống bên trong, đột nhiên nghe thấy tiếng động lớn vậy khiến nàng sợ hãi kêu lên thành tiếng, toàn thân khẽ run rẩy, khuỷu tay không cẩn thận va phải tấm ngăn tạo thành tiếng động khá lớn.

"Ai?" Shawn nghe thấy tiếng động lập tức sải bước nhảy ngay ra khỏi phòng khách, trực tiếp đối mặt với Lạc Tranh.

Mà Lạc Tranh đang ảo não cũng liền ngẩng đầu lên, kinh ngạc mở to đôi mắt bởi cùng lúc đó, nàng nhìn thấy trong mắt Shawn nổi lên tia sát khí cực kỳ đáng sợ...

Louis Thương Nghiêu cũng lập tức bước ra khỏi phòng khách, vừa nhìn thấy Lạc Tranh, ánh mắt hẩn thoáng hiện lên một tia kinh ngạc...

Một màn này khiến Lạc Tranh nhớ đến mấy cảnh đấu đá trên thương trường vẫn hay xuất hiện trên mấy bộ phim...Nhưng lúc này, cái gì sẽ chờ đón nàng đây?

Cảm giác căng thẳng trong lòng nàng lúc này hết như sợi dây đã kéo hết mức...

"Tranh? Sao em lại ở đây?" Louis Thương Nghiêu hơi nhíu mày, trầm giọng cất tiếng hỏi.

Lạc Tranh lúc này đã bối rối tới mức không biết nên giải thích thế nào cho ổn.

"Thương Nghiêu, cô ta là ai?" Shawn nhìn nàng bằng đôi mắt cực kỳ cảnh giác, giọng nói cũng vô cùng lạnh lẽo đáng sợ.

Lạc Tranh lúc này mới cẩn thận quan sát người đàn ông đối diện. Tuy đã ngoài 50 tuổi nhưng ông ta khá chau chuốt cho vẻ ngoài của mình nên trông không có vẻ gì của tuổi tác hiện lên trên gương mặt. Nhưng cũng không khó để nhận ra ông ta không phải là người dễ chọc vào. Nàng làm luật sư nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn cũng gặp không ít, đã từng bị uy hiếp hoặc nguy hiểm đến tính mạng

nhưng lần này nàng có thể cảm nhận được luồng sát khí nồng nặc hơn.

Louis Thương Nghiêu cũng không trả lời câu hỏi của Shawn mà quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh, trầm giọng nói, "Em ra ngoài trước đi!"

Lạc Tranh có thể nhận ra trong ánh mắt hấn mang theo tia cảnh cáo cùng thận trọng, đương nhiên nàng cũng phát hiện bầu không khí lúc này cực kỳ dị thường liền nhẹ nhàng gạt đầu, không nói lời nào xoay người rời đi.

"Đứng lại!" Giọng nói lạnh băng của Shawn vang lên sau lưng nàng.

Lạc Tranh vô thức dừng bước, quay người lại, liền đó trừng lớn đôi mắt.

Một khẩu súng đã nhắm ngay phía nàng, họng súng đen ngòm hết miệng của con dã thú khát máu đang há ra, có thể lấy mạng nàng bất cứ lúc nào chỉ cần một ngón tay nhẹ nhàng nhấn xuống...

Tim Lạc Tranh trong khoảnh khắc như nhảy lên tận cổ, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Louis Thương Nghiêu bước nhanh đến phía trước nàng, đem cả người nàng kéo ra phía sau lưng mình.

Lạc Tranh thực sự kinh ngạc, trước mắt nàng lúc này không còn là họng súng đen ngòm nữa mà là phần lưng đàn ông rắn chắc.

"Thương Nghiêu, anh thế này là có ý gì?" Shawn cũng không hạ súng xuống, chỉ nheo mắt lại nhìn Louis Thương Nghiêu có hành động khác hẳn tác phong thường ngày.

Louis Thương Nghiêu cũng cực kỳ lạnh lùng, cũng không khó nhận ra tia đề phòng trong ánh mắt hấn. Hấn chỉ cười khẽ một tiếng rồi cất tiếng nói cực kỳ lạnh lẽo.

"Shawn, những lời này phải là tôi hỏi ông mới đúng. Ông đang ở trên địa bàn của tôi, cầm súng chĩa vào người của tôi, vậy ông tính thế nào đây?"

"Người của anh?" Shawn khẽ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lạc Tranh, "Người phụ nữ của anh?"

"Đúng vậy, người phụ nữ của tôi!" Louis Thương Nghiêu cũng

không hề chối bỏ danh phận của nàng.

"Người phụ nữ này không thể giữ lại được. Cô ta nghe được câu chuyện giữa chúng ta, một khi truyền ra ngoài, đối với cả tôi và anh đều bất lợi." Shawn vừa nói vừa lên đạn, vẻ mặt vô cùng nham hiểm.

Lạc Tranh nghe thấy tiếng súng lục đã lên nòng, tim không khỏi run lên. Đó là súng, cho dù nàng tinh táo cùng kiên cường thế nào đi nữa thì cũng chỉ là phụ nữ mà thôi. Trực tiếp đối mặt với họng súng thế này cơ hội sống sót cực kỳ nhỏ nhoi.

Louis Thương Nghiêu nghe vậy, lại hừ lạnh một tiếng, "Ông muốn giết người diệt khẩu? Vậy phải giết tôi trước đã."

Những lời của hắn làm cho Lạc Tranh sợ hết hồn. Nàng không nói lời nào vừa muốn đứng ra bên cạnh hắn lại bị hắn dùng lực mạnh kéo ngược nàng trở lại phía sau, khiến nàng chỉ có thể không ngừng lo lắng mà thôi...

"Thương Nghiêu..."

"Đừng nói gì hết!" Louis Thương Nghiêu hơi nghiêng đầu, khẽ lên tiếng cảnh cáo với Lạc Tranh ở phía sau.

Lạc Tranh chọn cách nghe lời hắn. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy sợ hãi, vì chính bản thân mình mà cũng vì Thương Nghiêu. Qua lần nghe lén vừa rồi nàng có thể nhận thấy quan hệ giữa hai người này cũng không tốt cho lắm. Nói không chừng, đối phương sẽ lợi dụng điểm này để đối phó Thương Nghiêu cũng nên. Nghĩ tới đây, nàng lại lo đến cuống lên.

Shawn thấy vậy, khẽ chau mày... "Thương Nghiêu, người phụ nữ này tôi nhất định phải giết. Không giết cô ta, cô ta sẽ trở thành một mầm họa!"

"Vậy ông lập tức nổ súng đi!" Louis Thương Nghiêu cười lạnh, đôi mắt sắc lạnh như hắc ưng lại thêm vài phần băng lãnh khiến người ta không rét mà run.

Phía sau lưng hắn, Lạc Tranh nghe thấy câu nói này mà sợ hết hồn. Trong lòng nàng không khỏi âm thầm chuẩn bị, nếu đối phương thật sự nổ s

úng, nàng nhất định sẽ không hề do dự mà đẩy Thương Nghiêu

ra.

Shawn cũng ngậy người. Một lúc lâu sau, dường như ông ta nhận ra điều gì đó liền cất tiếng cười mang theo ý mỉa mai, "À, tôi hiểu rồi. Anh thích cô ta phải không?"

"Cho nên, ông nên biết rằng tôi sẽ không để ông nổ phát súng này!" Louis Thương Nghiêu cũng cười lạnh đáp lại.

Shawn lại cất giọng châm biếm, "Hay lắm! Thương Nghiêu, anh cùng cha anh thật giống nhau. Nhưng tôi phải nhắc cho anh nhớ một điều, nếu như hôm nay không giết cô ta, tôi và anh sẽ không có ngày nào được yên. Anh muốn phụ nữ sao? Rất đơn giản, chỉ cần anh mở miệng, người phụ nữ thế nào chẳng có chứ?"

"Shawn, chuyện hôm nay kết thúc ở đây. Sẽ không ai đề cập đến nó lần nào nữa. Ông đi đi, nếu không, tôi thật sự sẽ vì một người phụ nữ mà bất chấp tình cảm gia tộc để đối phó với ông." Giọng nói cực kỳ tinh táo mang theo uy quyền của Louis Thương Nghiêu vang lên.

"Anh chắc chắn cô ta sẽ không nói ra?" Đôi mắt đầy sát khí của Shawn thoáng hiện chút chần chừ. Thật lòng mà nói nếu Louis Thương Nghiêu cố tình bảo vệ người phụ nữ này, ông ta cũng không dám nổ súng.

"Tôi đảm bảo!" Louis Thương Nghiêu khẳng định lại lần nữa.

"Được, nể mặt anh, tôi tha cho cô ta một lần. Nếu như tôi biết được cô ta gây bất lợi với chúng ta, tôi sẽ là người đầu tiên giết cô ta." Shawn rất cực cũng hạ súng xuống, lạnh lùng nói.

Louis Thương Nghiêu chỉ hơi nhếch môi, cũng không nói thêm gì nữa.

Shawn cất súng xong liền xoay người hướng về phía cửa văn phòng bước tới. Lúc lướt ngang qua Lạc Tranh còn nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ thâm sâu khó lường rồi mới rời đi...

Mọi sự nguy hiểm rất cực cũng được giải trừ, Lạc Tranh chỉ cảm thấy như vừa từ địa ngục trở lại nhân gian vậy.

"Thương Nghiêu..." Nàng khẽ nhào vào ngực Louis Thương Nghiêu, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy hắn.

Khi cảm giác sợ hãi đã qua đi, còn đọng lại chính là sự cảm động

cùng uỷ khuất dồn nén. Trải qua tình cảnh vừa rồi, nàng có thể cảm nhận càng sâu sắc hơn tình yêu của hắn.

"Không sao, không cần sợ." Louis Thương Nghiêu chẳng những không trách cứ nàng tự tiện vào phòng làm việc của hắn mà ngược lại còn ôm nàng chặt hơn, trầm giọng khẽ an ủi nàng.

Vùi trong ngực hắn, Lạc Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Thương Nghiêu, sao anh lại ngốc như vậy chứ? Nếu ông ta thật sự nổ súng thì sao?"

"Ông ta còn chưa có cái gan đó, hơn nữa...." Hắn cười nhẹ một tiếng, khẽ đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, "Bảo vệ em tránh khỏi mọi thương tổn là trách nhiệm của anh. Em là người phụ nữ của anh, anh không cho phép ai có cơ hội gây tổn thương cho em."

"Xin lỗi anh, là em đã gây phiền phức cho anh như vậy." Lạc Tranh khẽ cúi đầu tỏ ý hối lỗi...

Nếu không phải nàng bất cẩn đánh đổ rượu, cũng sẽ không gặp phải chuyện thế này, vậy cũng sẽ không khiến cho mối quan hệ đang căng thẳng giữa Shawn và Louis Thương Nghiêu trở nên nghiêm trọng hơn.

"Bé ngốc!" Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười khẽ một tiếng, vòng tay qua eo Lạc Tranh kéo nàng về phía sofa rồi ngồi xuống, khiến nàng ngồi trên đùi hắn, rồi vòng tay khoá chặt nàng lại.

"Chuyện này căn bản đã rất phiền rồi, cho dù có thêm chút nữa cũng không hề gì. Không cần phải tự trách mình. Nhưng ngược lại, anh thật sự rất tò mò vì sao em lại đột ngột xuất hiện ở đây như vậy? Tìm anh có việc gấp sao?"

Lạc Tranh chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt cương nghị của hắn hồi lâu, đột nhiên cảm thấy có chút cay cay nơi sống mũi, "Thương Nghiêu, anh tin tưởng em đến vậy sao? Chẳng lẽ, anh không sợ em là gián điệp thương mại? Nếu như em có dã tâm, thừa dịp anh không có ở đây, vào phòng anh nhìn lén tài liệu thì sao đây?"

"Em sẽ làm vậy sao?" Louis Thương Nghiêu mỉm cười nhìn nàng. Tuy giọng điệu của hắn mang theo ý hỏi nhưng ánh mắt lại tràn ngập

sự tin tưởng đối với nàng.

Ánh mắt hần cứ như vậy len lỏi vào tận thẳm sâu trong lòng nàng, khiến Lạc Tranh cực kỳ cảm động. Sau một khắc, nàng động lòng ôm chặt lấy hần, "Sẽ không như vậy, vĩnh viễn cũng không. Em cũng muốn bảo vệ anh hết như anh bảo vệ em vậy."

"Nha đầu ngọc..." Louis Thương Nghiêu đau lòng ôm nàng càng chặt hơn...

Đúng như sự phân tích của Lạc Tranh, Ôn Húc Khiên chỉ là quân cờ trong cả cuộc đấu thầu này mà thôi. Louis Thương Nghiêu cũng không hề giấu diếm nàng thêm nữa. Nếu nàng đã nghe được như vậy thì cũng nhân cơ hội này giải thích cho nàng luôn cũng tốt.

Ngồi trong phòng làm việc, Lạc Tranh không khỏi khẽ cất tiếng thở dài. Louis Thương Nghiêu chịu buông tay khiến cho nàng cực kỳ cảm động, chỉ không ngờ rằng thì ra tập đoàn WORLD ban đầu bị chia thành ba phần, cũng không ngờ tới là về sau này Louis Thương Nghiêu mới thâm tóm sản nghiệp kinh doanh trong lĩnh vực hắc đạo.

Xem ra, gia tộc Louis này chẳng những phức tạp ở vẻ bề ngoài mà ngay bên trong cũng không hề đơn giản.

Còn mãi nghĩ ngợi, trước mắt Lạc Tranh liền xuất hiện một bó hoa lớn màu tím khiến nàng sợ hết hồn. Nhìn kỹ lại, thì thấy đó tuy là hoa nhưng lại không hẳn là hoa khiến nàng rất cực cũng không biết nên gọi đó là gì.

Ngẩng đầu nhìn lên, nàng lại bắt gặp ngay ánh mắt ấm áp tràn ngập ý cười của Louis Thương Nghiêu. Liền đó, giọng nói trầm ấm của hần liền vang lên, "Hoa tương tự này là anh đặc biệt tìm được trong hơn hai ngàn loài, nó là thứ không khiến em bị dị ứng."

Trong mắt Lạc Tranh nổi lên sự ngạc nhiên tột độ cùng mừng rỡ và cảm động, lại mỉm cười nghiêng đầu nhìn thấy bên ngoài cửa có rất nhiều đồng nghiệp đang túm tụm xem náo nhiệt khiến nàng không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt.

Louis Thương Nghiêu khẽ mỉm cười, vừa quay đầu nhìn lại khiến mấy đồng nghiệp ham vui kia vội vàng né đi rồi nhanh chóng quay trở với công việc của họ.

"Thương Nghiêu, đây là công ty, sao anh lại phóng túng như vậy?" Lạc Tranh nhận lấy bó hoa tương tự, trên môi tràn ngập nụ cười dịu dàng lộ rõ lúm đồng tiền xinh xắn. "Vô duyên vô cớ mang bó hoa lớn như vậy, em lấy đâu chỗ để cắm đây?"

"Khung cảnh đẹp đẽ như vậy lại bị em biến thành không có chút lãng mạn nào rồi!" Louis Thương Nghiêu cười nhìn nàng, đem tài liệu trên tay đặt xuống mặt bàn, "Anh đã ký hết rồi, em có thể giao cho nhân viên phụ trách lập tức thi hành. Có phụ nữ nào lại không thích hoa chứ? Anh không thể tước đoạt quyền lợi tối thiểu của em được."

Lạc Tranh nở nụ cười ngọt ngào, "Biết anh có lòng là được mà..."

"Coi như lời xin lỗi của anh vì đã khiến em bị hoảng sợ một phen như vậy. Còn có cái này nữa..." Louis Thương Nghiêu giống như làm ảo thuật lấy từ phía sau lưng ra một cái túi khá tinh xảo, "Để thay cho y phục bị bắn rượu của em!"

Lạc Tranh có chút kinh ngạc nhìn hắn, "Sao anh lại biết?"

Louis Thương Nghiêu cong môi cười, thân hình cao lớn khẽ cúi xuống, đôi môi mỏng cơ hồ sắp dán lên cánh môi nàng, tham lam hít lấy hương thơm ngát trên bờ môi đỏ mọng...

"Còn nữa, hôm nay đừng có làm thêm giờ, anh đã đặt một nhà hàng rất tuyệt, muốn cùng em hưởng thụ cảnh sắc tuyệt vời của ban đêm."

"Sao anh lại có thời gian rảnh như vậy? Anh là ông chủ mà, em dù bận thế nào cũng đâu thể bận bằng anh đây?" Lạc Tranh nở nụ cười mê hồn cầm lấy túi đồ. Nàng cũng đã sớm quen thuộc với cảnh hắn thỉnh thoảng lại tự tiện chạy vào phòng làm việc của nàng thế này rồi.

"Anh ra ngoài gặp khách hàng một lát. Hết giờ làm, anh kêu lái xe chờ em dưới bãi đậu xe." Louis Thương Nghiêu dịu dàng nói...

"Em có lái xe tới..."

"Nghe lời anh!" Hắn khẽ hôn nhẹ lên môi nàng.

Lạc Tranh dịu dàng nhìn hắn, "Anh là sợ em làm thêm giờ?"

"Thông minh!" Hắn mỉm cười rồi đứng dậy, đưa tay khẽ vuốt ve tóc nàng, "Anh ra ngoài một lát!"

Lạc Tranh cười gật đầu, vừa lúc hắn xoay người rời đi lại cất tiếng gọi hắn.

"Em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu quay đầu lại.

Lạc Tranh đi về phía Louis Thương Nghiêu, chủ động ôm hắn sau đó còn bạo gan hôn lên môi hắn, "Làm sao đây? Người ta nói em là hoa anh túc độc, em lại cảm thấy danh hiệu này phải để cho anh mới đúng. Ở gần anh quá lại khiến em sợ hãi vì không có cách nào thoát ra, xa anh rồi lại thấy nhớ..."

Những lời của nàng khiến cho Louis Thương Nghiêu hài lòng cong môi cười, "Sai rồi, anh không phải hoa anh túc, mà là mạn đà la (còn gọi là hoa bỉ ngạn)."

"A?" Lạc Tranh có chút khó hiểu, "Vì sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì..." Louis Thương Nghiêu lại gần nàng hơn, nở nụ cười tà mị mang theo sức hấp dẫn hết một vị thần trong thần thoại Hy Lạp.

"Độc tính của mạn đà la so với hoa anh túc...lại càng mạnh hơn."

"Cuồng ngạo..." Lạc Tranh bật cười vùi đầu vào ngực hắn...

Khi thành phố lên đèn, khắp nơi đều tràn ngập ánh sáng lấp lánh của đô thị phồn hoa.

Chiếc xe sang trọng bóng lộn lướt nhẹ trên đường, tới một khúc quanh lại bất ngờ bị một chiếc xe thương vụ màu đen vượt lên chặn đầu.

"Két..." Lái xe vội vàng phanh gấp lại. Liền đó, từ trên chiếc xe chặn đầu kia có hai gã mặc tây phục màu đen bước xuống, không nói một lời đem cửa xe kéo mạnh ra, bộ dạng vô cùng đàng đàng sát khí.

Lạc Tranh thềm thềm với lòng, sau này ngồi lên xe nhất định phải khoá cửa lại thật kỹ.

"Luật sư Lạc, mời xuống xe!" Một trong hai gã mặc đồ đen lạnh lùng lên tiếng.

Lái xe của Lạc Tranh cũng là người đã từng trải qua sóng gió, không đợi nàng lên tiếng đã lập tức quát lên đầy dứt khoát, "Các người là ai? Thật to gan, lại dám cản xe của ngài Louis?"

"Luật sư Lạc, xin hãy yên tâm, sẽ không làm tổn nhiều thời gian

của cô đâu." Gã mặc đồ đen vẫn nhìn chăm chú vào Lạc Tranh.

Lái xe còn muốn mở miệng, lại bị Lạc Tranh ra hiệu im lặng. Nàng xuống xe rồi liền nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe dù đã chìm trong bóng đêm dày đặc nhưng vẫn toả ra ngạo khí cực độ.

"Ai muốn gặp tôi?" Ánh mắt nàng lúc này vẫn cực kỳ bình thản.

"Luật sư Lạc sẽ biết ngay thôi." Gã mặc đồ đen mặt không đổi sắc chậm rãi trả lời.

"Luật sư Lạc..." Lái xe của nàng lo lắng bước tới, thấp giọng gọi...
"Xem ra họ không có ý tốt, cô đừng qua đó. Chúng ta đi tiếp thôi, họ sẽ không dám làm gì đâu. Dù sao đây cũng

là xe của ngài Louis, bọn họ cũng phải biết điều một chút."

"Không sao đâu, nếu sự việc đã tới thì có tránh cũng không nổi. Tôi qua đó xem thế nào. Nếu hai mươi phút nữa tôi không trở lại, gọi điện báo cho Louis tiên sinh." Lạc Tranh bình tĩnh lên tiếng.

"Vâng, Luật sư Lạc, xin hãy bảo trọng." Lái xe khẽ nói.

Lạc Tranh gật đầu, nhìn về phía hai gã áo đen, "Đi thôi!"

"Luật sư Lạc, mời qua bên này." Một gã áo đen đi trước dẫn đường, gã còn lại đi phía sau nàng. Một trước một sau như vậy khiến nàng không có sự lựa chọn nào khác.

Chiếc xe của đối phương dừng dưới một tán cây, vị trí khá kín đáo, mà xung quanh cũng vô cùng yên tĩnh.

Gã áo đen mở cửa xe để Lạc Tranh ngồi vào trong. Không gian bên trong xe khá rộng rãi, ly rượu đã được rót sẵn hơi sóng sánh lấp lánh đầy mê hoặc dưới ánh đèn bên trong xe. Đợi nàng vừa đặt chân vào bên trong, cửa xe liền lập tức bị đóng lại, khiến Lạc Tranh chỉ có thể ngồi đối diện với một khuôn mặt đàn ông với nụ cười đầy âm hiểm.

"Luật sư Lạc, không ngờ chúng ta gặp lại nhanh như vậy."

Là Shawn, kẻ đã chĩa súng vào nàng sáng nay.

Khẽ hít sâu một hơi, Lạc Tranh cố gắng giữ tâm trạng bình ổn nhất, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Thì ra là Shawn tiên sinh, thật hân hạnh. Tôi nghĩ Shawn tiên sinh cũng không hy vọng gặp lại tôi đâu."

Shawn khẽ nghiêng người về phía trước như muốn dò xét vẻ mặt

của Lạc Tranh. Ông ta chỉ lạnh lùng nở nụ cười, cũng không nói thêm tiếng nào nữa.

Lưng Lạc Tranh lúc này đã dựa thẳng tắp vào lưng ghế. Nàng có thể nhìn ra ý đồ xấu xa trong đáy mắt ông ta. Trong lòng mặc dù rất kinh hoàng nhưng nàng vẫn cố khống chế tâm trạng không bộc lộ ra ngoài...

Bầu không khí trong xe rơi vào trạng thái tĩnh lặng hồi lâu. Đây thực sự là khoảng thời gian cần thiết để cả hai bên có thể thăm cân nhắc lợi hại cho bản thân mình.

Shawn vẫn nhìn chăm chăm vào Lạc Tranh, ánh mắt thâm trầm của ông ta lướt từ đôi chân thon dài của nàng đến thân hình tuyệt mỹ với những đường cong hấp dẫn, cẩn thận đánh giá nàng rồi cuối cùng dừng tầm mắt trên gương mặt trắng trẻo của Lạc Tranh.

"Tôi thật không ngờ, đại luật sư nổi danh khắp Hongkong được xưng tụng hoa anh túc độc lại là một mỹ nhân đầy mê hoặc thế này. Cũng khó trách sao Thương Nghiêu lại điên đảo thần hồn, mất đi lý trí như vậy."

Lạc Tranh vẫn không mở miệng, nét mặt cũng không có bất kỳ biểu hiện nào khác thường. Khi còn chưa biết rõ tình hình trước mặt, trầm mặc chính là phương thức đối phó tốt nhất.

Phía đối diện, Shawn điều chỉnh lại tư thế ngồi, cầm lấy ly rượu sóng sánh, tỏa ra mùi hương nồng thơm ngát đang không ngừng lan tỏa trong không khí. Ông ta khẽ hớp một ngụm rượu rồi đặt ly xuống nhìn Lạc Tranh.

"Luật sư Lạc, theo tôi được biết, thời gian cô ở bên Thương Nghiêu cũng không hề ngắn."

Lạc Tranh rất cục cựa cũng lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng toát lên vẻ tinh táo cực độ, mà ngay cả ánh mắt nàng cũng ánh lên sự thông tuệ.

"Tôi nghĩ Shawn tiên sinh chắc hẳn cũng không có hứng thú với chuyện yêu đương của tôi đâu." Đôi môi anh đào xinh đẹp khẽ cong lên lộ ra vẻ trào phúng, "Chi bằng nói thẳng ra để tiết kiệm thời gian cho cả hai bên."

"Luật sư Lạc, cô là người phụ nữ đầu tiên dám nói chuyện với tôi như vậy. Không tệ, không tệ! Cô quả nhiên rất can đảm." Shawn cười gật đầu, một tia tán thưởng thoáng hiện lên trong mắt ông ta.

Ông ta lấy từ bên cạnh ra một cái ly khác, chậm rãi rót rượu vào đó. Nhưng lần này dịch rượu lại là màu xanh, đẹp tựa loài Trúc Diệp Thanh đầy mê hoặc.

Cử chỉ rót rượu của ông ta cũng khá tao nhã, sau đó đem ly rượu đặt lên thành ghế trước mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh là người thông minh, ít nhiều cũng có thể đoán được ý tứ của ông ta, nhưng nàng chỉ khẽ nhếch miệng, cũng không nói lời nào.

"Luật sư Lạc, phụ nữ khiến tôi thừa nhận chẳng có mấy người. Hôm nay cô nghe được tôi cùng Thương Nghiêu nói chuyện, xét theo quy củ thì tôi phải giết cô diệt khẩu, nhưng..."

Shawn nói được phân nửa câu liền ngừng lại rồi chuyển đề tài, "Xem hồ sơ cá nhân của cô tôi mới càng hiểu rõ, cô thực sự là một bảo vật, một viên ngọc tuyệt mỹ, nếu không mài dũa cho nó thêm sáng bóng thì thật là đáng tiếc. Dù sao, tôi cũng cực kỳ quý trọng nhân tài."

Nét mặt Lạc Tranh vẫn cực kỳ bình thản, nhẹ nhàng nói, "Mỹ ngọc cũng được, đá thô cũng được, tôi vẫn luôn cho rằng cần phải gặp được điều kiện cùng đối tác phù hợp mới có thể phát huy khả năng của mình. Mỹ ngọc giá trị đối với người biết thưởng thức nó, chỉ có họ mới biết cách để khai phá những mặt đẹp nhất của nó. Thật ra, nếu nhìn từ góc độ khác, mỹ ngọc cũng đâu khác gì đá thô đâu?"

"Tài hùng biện của Luật sư Lạc hôm nay rất cực tôi cũng được lĩnh giáo. Vậy Luật sư Lạc nói đi, tôi vẫn luôn tin tưởng con mắt của mình, rất biết thưởng thức mỹ ngọc, cho dù là đá thô tôi cũng sẽ sửa thành ngọc sáng. Đương nhiên, vẻ đẹp của mỹ ngọc không chỉ đơn thuần ở giá trị của nó mà còn ở sự độc đáo vĩnh viễn chỉ có ở riêng nó. Chỉ là viên ngọc đó có nguyện ý nhận sự may mắn đó không thôi." Shawn cười nhẹ một tiếng, ánh mắt lóe lên vẻ cao ngạo. Nói xong câu đó, ông ta liền lấy từ túi quần ra một tờ séc, đặt lên thành

ghế trước mặt Lạc Tranh, ngay bên cạnh ly rượu sóng sánh đầy mê hoặc kia."

Lạc Tranh nhìn thoáng qua ly rượu bên cạnh, lại nhẹ nhàng cầm lấy tờ séc, nhìn con số trên đó liền cố làm ra vẻ tán thưởng.

"Shawn tiên sinh thật sự rất hào phóng, tờ séc này quả thực rất hấp dẫn."

"Đây chỉ là mở đầu thôi." Shawn cũng đi thẳng vào vấn đề, "Tôi nghĩ Luật sư Lạc là người thông minh, nên biết thứ nào có lợi, thứ nào không. Nếu như Luật sư Lạc giúp việc cho tôi, tôi bảo đảm vinh hoa phú quý cô sẽ hưởng không hết."

"Còn ngược lại?" Lạc Tranh đặt tờ séc xuống, cầm lấy ly rượu bên cạnh, màu xanh biếc cùng vẻ lấp lánh của nó khẽ che đi đôi mắt đẹp đầy thông tuệ cùng tinh táo của nàng.

"Tôi nghĩ ly rượu này của Shawn tiên sinh nhất định là rất trứ danh. Chỉ sợ rằng nếu tôi không nhận lấy tờ séc kia thì chờ đợi tôi nhất định sẽ là ly rượu này."

Kinh nghiệm đối phó với những trường hợp vừa mua chuộc vừa diệt khẩu kia nàng cũng đã trải qua rất nhiều. Đối phương có thể cho nàng mật ngọt nhưng cũng có thể cho nàng một khối độc dược. Nhận được mật ngọt hay độc dược còn tùy thuộc vào sự hợp tác của nàng như thế nào.

"Ha ha..." Shawn cười lớn, vỗ tay tỏ ý tán thưởng, "Luật sư Lạc, cô thật sự rất thông minh. Ly rượu này đúng là do tôi đặc chế, chuyên dùng để tiêu diệt những khối mỹ ngọc không biết tốt xấu. Nhưng tôi nghĩ Luật sư Lạc là người thông minh, hẳn là biết bản thân mình nên làm thế nào, sẽ không muốn hương tan ngọc nát chứ?"

"Nói vậy tức là tôi không thể rời khỏi chiếc xe này?" Lạc Tranh khẽ hừ lạnh, nét mặt vẫn cực kỳ bình thản.

"Cô đương nhiên có thể, chỉ cần ngoan ngoãn nhận lấy tờ séc này là được." Trên mặt Shawn lúc này tràn ngập vẻ âm hiểm.

"Shawn tiên sinh quá đề cao tôi rồi. Có lẽ, tôi không có giá trị lớn như ông vẫn tưởng đâu." Lạc Tranh khẽ dựa vào lưng ghế, nhẹ

nhàng lên tiếng.

"Không, không! Luật sư Lạc quá khiêm tốn rồi, nhưng tôi lại rất thích cô." Shawn khẽ khoát tay, "Có thể ở lại bên cạnh Thương Nghiêu làm việc đều là người tài năng. Có thể làm việc bên cạnh Thương Nghiêu, hơn nữa còn khiến anh ta quan tâm lo lắng đến vậy, thực sự là long phụng trên đời này. Luật sư Lạc, cô nói xem, sao tôi lại có thể đành lòng không có cô đây?"

"Ông muốn tôi làm việc cho ông? Hay là giúp ông làm gián điệp?" Lạc Tranh khẽ cười lạnh.

"Nói thẳng thắn, tôi chỉ muốn Luật sư Lạc giúp tôi làm một chuyện. Sau khi làm xong, tôi bảo đảm sẽ tuyệt đối không tới quấy rầy Luật sư Lạc nữa. Hơn nữa, cô cũng sẽ có một số tiền lớn đủ để ba đời cũng tiêu không hết." Shawn hơi nghiêng người về trước như muốn dò xét thái độ của nàng, đưa ra điều kiện cực kỳ hấp dẫn.

Lạc Tranh cười nhẹ một tiếng, cũng hơi nghiêng người về trước.

"Shawn tiên sinh muốn tôi lấy danh sách dự thầu và giá đấu thầu." Ngữ điệu của Lạc Tranh mang đầy tính khẳng định chứ không hề có chút ý nghi vấn nào.

Đáy mắt Shawn đầu tiên thoáng hiện lên tia kinh ngạc, sau đó là sự tán thưởng không hề che dấu, "Luật sư Lạc, cô thật sự quá thông minh. Nếu như cô có thể giúp tôi, nhất định tôi sẽ vạn sự thắng lợi. Đúng vậy, tôi chính là muốn lấy danh sách cùng giá thầu. Phần tài liệu này khóa trong két sắt tại phòng làm việc của Thương Nghiêu. Chỉ cần cô có thể sao chụp cho tôi một bản, tôi bảo đảm cả đời cô tiêu không hết tiền."

Trong mắt Lạc Tranh lóe lên một tia sắc lạnh, cất lên tiếng cười đầy tinh táo, khẽ dựa người vào lưng ghế, "Từ con số trên tấm séc này cho thấy Shawn tiên sinh là người rất hào phóng. Tuy nhiên, tôi còn có một sự phân tích khác, không biết Shawn tiên sinh có muốn nghe hay không?"

"Ồ? Cô muốn nói gì?" Shawn cũng ngồi thẳng lại, chăm chú nhìn nàng.

Lạc Tranh chậm rãi lên tiếng, "Tôi hiểu rõ, thương trường như

chiến trường, cho dù là anh em ruột thịt cũng không nể tình. Huống chi sản nghiệp của tập đoàn WORLD lại lớn đến như vậy? Lần đấu thầu này tập đoàn WORLD là nhà thầu chính, thông qua mối quan hệ với các chính phủ để thu hút dự thầu. Shawn tiên sinh đương nhiên muốn lấy được miếng thịt lớn này, bởi vậy mới không ngừng bắt cháp mọi thủ đoạn để giành giật nó. Ông vốn cho rằng Louis tiên sinh sẽ giúp đỡ ông vô điều kiện vì ông là chú của anh ấy. Nhưng Louis tiên sinh chỉ coi ông như một nhà thầu bình thường, cho nên ông muốn trộm lấy danh sách dự thầu cùng giá thầu. Một khi có được nó, ông không chỉ thu được toàn thắng mà còn có được những thu hoạch đầy bất ngờ khác nữa."

Shawn nghe vậy, khẽ nheo mắt hỏi lại, "Luật sư Lạc, cô muốn nói cái gì?"

"Điều tôi muốn nói rất đơn giản. Shawn tiên sinh lần này là muốn chơi trò một mũi tên bắn trúng hai con chim. Chỉ cần ông có thể nắm được tài liệu đấu thầu, chẳng những có thể đấu giá thành công mà còn có thể đem Louis tiên sinh kéo xuống, biến phần sản nghiệp trong tay anh ấy thà

nh của mình. Shawn tiên sinh, tôi phân tích không sai chứ?" Lạc Tranh vẫn luôn nở nụ cười nhẹ, dáng vẻ lạnh lùng hờ hững hết như đám mây nơi chân trời, nhưng từng lời của nàng lại cực kỳ sắc bén khiến người ta không khỏi ớn lạnh.

"Luật sư Lạc, tôi là chú của Thương Nghiêu, sao có thể hại nó chứ?"

"Nếu như Shawn tiên sinh thật sự coi trọng tình thân như vậy đã không hết lần này tới lần khác tìm cách giành lấy tài liệu mật như vậy." Từ tận đáy lòng, Lạc Tranh không khỏi dâng lên cảm giác khinh thường với ông ta.

"Lần này, Shawn tiên sinh gấp rút như vậy, không những chỉ muốn có được giá thầu mà còn muốn Louis tiên sinh bị mất uy tín trong giới kinh doanh vì để lộ thông tin, và hơn nữa là mất đi sự tin tưởng của các trưởng bối trong gia tộc. Như vậy những sản nghiệp trong tay Louis tiên sinh sẽ được giao cho Shawn tiên sinh tiếp quản,

kể từ đó, tập đoàn WORLD có thể nói là 3 nhánh hợp lại một, tất cả đều nằm trong tay Shawn tiên sinh đúng như ý muốn của ông rồi."

Nụ cười trên môi Shawn càng lúc càng quý dị. Đợi nàng nói xong, ông ta mới thông thả lên tiếng, "Luật sư Lạc, tôi không biết nên dùng từ nào để hình dung sự thông minh của cô. Nếu như có thể hợp tác cùng với cô thực sự là chuyện cực kỳ may mắn, còn nếu là đối đầu, thật sự là tai họa. Cho nên Luật sư Lạc, tôi rất muốn đưa ra lời mời hợp tác cùng cô."

"Sao ông dám khẳng định tôi nhất định sẽ phản bội Louis tiên sinh?" Lạc Tranh khẽ cười lạnh.

"Tôi biết rõ Luật sư Lạc là người phụ nữ trọng tình nghĩa, cũng biết con số trên tấm séc kia căn bản chưa hấp dẫn được Luật sư Lạc. Vậy đi, tôi muốn bàn với Luật sư Lạc một chuyện, một chuyện mà cô và Thương Nghiêu nhất định phải đối mặt." Shawn ranh mãnh nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng.

"Là chuyện gì?" Lạc Tranh khẽ cất tiếng hỏi.

Ánh mắt Shawn chột lóe lên đầy ma quỷ, "Tôi biết rõ quan hệ hiện giờ của Luật sư Lạc cùng Thương Nghiêu, hai người hiện còn đang sống chung." Ông ta lại nhấn mạnh từng lời, "Có thể khiến một phụ nữ toàn tâm toàn ý với mình, biện pháp duy nhất chính là khiến họ động chân tình. Thương Nghiêu quả thực đã làm rất tốt. Nhưng tôi cũng phải nhắc nhở cô một câu, muốn yêu Thương Nghiêu thì phải vượt qua được rào cản về thân phận đã. Cô tưởng rằng dù nó có quyền lực lớn một tay che trời thì sao chứ?"

Con người nó đã gắn với cuộc hôn nhân vương thất, cho dù nó không muốn cuộc hôn nhân đó cũng không có cách nào thay đổi vận mệnh của mình. Vụ liên hôn này là nhằm mục đích khiến quan hệ giữa hai gia tộc càng thêm mật thiết và quang minh chính đại hơn. Một khi Thương Nghiêu thoát hôn, như vậy nó sẽ mất đi sự tin tưởng của ông nội. Luật sư Lạc, cô thông minh như vậy chắc không khó để tưởng tượng ra chuyện tiếp theo chứ? Mất đi sự tín nhiệm của ông già đó thì sao đây? Nó sẽ mất đi tất cả, một chút cũng không còn."

Trái tim Lạc Tranh theo những lời cuối cùng của ông ta khẽ run

lên, ngón tay nàng cũng vô thức nắm chặt lại. Nàng không thể không thừa nhận những lời Shawn nói đều là sự thật. Trong gia đình giàu có, tình thân không đáng kể là bao, huống chi đây còn là gia đình vương thất.

"Luật sư Lạc, cô không nghĩ lại xem, nếu quả thật đến ngày đó, Thương Nghiêu sẽ cho cô được gì đây? Cô đặt tình cảm của mình vào nó rốt cục nhận được cái gì? Đầu tư mạo hiểm như vậy thật không đáng chút nào!" Shawn vừa nói vừa vươn người về trước, đưa tay đặt lên mu bàn tay nàng, "Chẳng bằng giúp tôi lần này, cả đời cô sẽ không phải lo nghĩ."

Lạc Tranh thấy bàn tay ông ta bao trùm bàn tay mình, khẽ nhíu mày, nhìn thẳng vào gương mặt tươi cười đầy quý dị của người đàn ông trước mặt, tỉnh táo nói, "Tôi nghĩ Shawn tiên sinh không hẳn muốn tôi giúp đỡ đơn giản như vậy chứ?"

"Vậy mới nói, làm việc với người phụ nữ thông minh rất thoải mái. Đúng vậy, tôi đối với Luật sư Lạc có tham niệm, nhất là người phụ nữ thông minh như cô tôi lại càng không muốn bỏ qua. Cô hãy rời khỏi Thương Nghiêu, ở lại bên cạnh tôi. Tôi không giống như Thương Nghiêu, không phải gánh vác nhiều trách nhiệm như nó. Chỉ cần cô đi theo tôi, tôi bảo đảm sẽ cho cô những thứ tốt nhất trên đời." Ông ta khẽ cười, liền đó liền chuyển qua ngồi bên cạnh Lạc Tranh, tay chân bắt đầu không an phận vươn ra kéo nàng vào vòng tay mình.

Lạc Tranh cũng không hề giãy dụa, chỉ dùng ánh mắt lạnh băng nhìn ông ta, "Shawn tiên sinh, xin ông tự trọng một ôngt!"

Shawn bị ánh mắt lạnh đến thấu xương của Lạc Tranh làm cho kinh sợ, sắc mặt lộ rõ vẻ lúng túng cực độ. Vừa rời ông ta thấy nàng trầm tư như vậy còn tưởng nàng đang cân nhắc. Vừa mới lấn tới lại bị cự tuyệt thẳng thừng như vậy khiến ông ta bối rối buông nàng ra, khẽ hắng giọng, "Đương nhiên tôi vẫn rất quý trọng nhân tài, nếu Luật sư Lạc không muốn ở bên cạnh tôi, vậy lời đề nghị hợp tác của tôi vẫn giữ nguyên hiệu lực."

"Tôi muốn biết nếu mình lựa chọn cự tuyệt thì ngoại trừ ly rượu

độc này ra còn cái gì nữa?" Lạc Tranh lạnh lùng lên tiếng.

Vẻ mặt Shawn lóe lên tia gian xảo, "Tôi nếu đã dám đưa Luật sư Lạc tới nơi này đương nhiên đã có chuẩn bị rồi. Không ngại nói cho cô biết, trong tay tôi có chứng cứ bất lợi cho Thương Nghiêu, nếu như cô thật sự không chấp nhận lời đề nghị của tôi, tôi chẳng những có thể khiến cô mất mạng mà còn có thể làm cho Thương Nghiêu chỉ trong một đêm thành kẻ trắng tay."

"Thật sao?" Lạc Tranh nghe vậy chẳng những không chút sợ hãi mà còn nở nụ cười bình thản, "Tôi nhớ Shawn tiên sinh cũng đã nói, ông và Louis tiên sinh cùng ngồi trên một con thuyền, ông làm như vậy có chắc mình sẽ thoát khỏi liên quan hay không?"

"Chứng cứ có thể ngụy tạo chẳng chút khó khăn. Tôi có thể kéo Thương Nghiêu xuống thì cũng có thể bảo vệ tốt cho bản thân mình. Tôi cùng Thương Nghiêu tuy đã nhiều lần cùng hợp tác nhưng tôi biết rõ nó vẫn luôn muốn đối phó tôi. Chỉ bằng mặt không bằng lòng là chuyện thường trên thương giới. Tuy nhiên, Luật sư Lạc, tôi khuyên cô hãy ngoan ngoãn nhìn rõ tình hình một chút. Không cần biết tương lai thế nào, ít nhất cục diện hiện giờ đối với cô hoàn toàn bất lợi." Shawn cười càng thêm âm hiểm.

Lạc Tranh cười khế lắc đầu, ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén, "Ông sai rồi, lúc này đây người đang ở trong thế bất lợi là ông chứ không phải tôi."

"Cái gì?" Ánh mắt Shawn khế lóe lên tia cảnh giác.

Lạc Tranh lấy điện thoại di động ra, đem đoạn video vừa quay lại tắt đi. "Những gì ông vừa nói đã bị ghi lại hết rồi. Không có nhân chứng cũng không sao, đoạn video này chính là bằng chứng sống động nhất."

Shawn lúc đầu hơi sửng sò, liền đó lập tức cười lạnh, "Cô cho rằng cô còn có cơ hội đem đoạn video này đưa ra ngoài?"

"Shawn tiên sinh, ông thật sự đã quá già hay đã đánh giá quá thấp khoa học kỹ thuật hiện giờ rồi?" Lạc Tranh cười nhẹ một tiếng, "Chẳng lẽ ông không biết trên đời còn có cái gọi là sachvui.com sao? Vừa rồi, tôi đã đem đoạn video này truyền đến máy tính ở công ty."

Máy tính của tôi có cài đặt một phần mềm cùng thiết bị đặc biệt, chỉ cần trong vòng ba giờ đồng hồ tôi không nhập mật khẩu vào thì đoạn video kia sẽ được tự động gửi tới tay kiểm sát trưởng.

Ông cũng biết, tôi là luật sư, năng lực tự vệ đương nhiên cao hơn người bình thường, cho nên xin khuyên Shawn tiên sinh hãy để tôi đi thì hơn. À, còn nữa, Thương Nghiêu hiện đang chờ tôi cùng ăn tối. Thử nghĩ xem, nếu tôi không tới đúng hẹn, anh ấy liệu có không tới tìm hay không? Lúc đó, tình cảnh của ông sẽ càng thêm bất lợi mà thôi. Người Trung Quốc có câu "chưa xuất trận đã mất tướng", ý nghĩa của câu này hẳn không cần tôi giải thích ông cũng hiểu chứ?"

Shawn không ngờ kết quả lại thành ra như vậy, phần nộ hết lên, "Cô tưởng rằng có thể uy hiếp được tôi sao? Cho dù kiểm sát trưởng xem được đoạn video này thì cũng sẽ nghe thấy trong tay tôi đang nắm chứng cứ bất lợi cho Thương Nghiêu, cô cho rằng nó còn có thể yên thân sao?"

"Nếu trí nhớ của Shawn tiên sinh vẫn tốt, hẳn sẽ nhớ vừa rồi mình đã nói một câu là "Chứng cứ có thể ngụy tạo chẳng chút khó khăn!" Nghĩ lại xem, nếu kiểm sát trưởng nghe được những câu này, vậy sẽ nghi ngờ ông nhiều hơn hay Louis tiên sinh nhiều hơn đây?" Lạc Tranh nở nụ cười nhẹ, giọng nói tinh táo cùng lạnh lùng đầy sắc bén như xuyên thấu lòng đối phương.

"Tôi là luật sư đại diện của Louis tiên sinh, ông cho rằng tôi sẽ ngồi nhìn anh ấy gặp chuyện không hay sao?"

"Cô muốn thế nào?"

"Tôi biết Shawn tiên sinh sẽ ngụy tạo ra rất nhiều chứng cứ nhưng tôi sẽ không để ông thành công đâu. Còn nữa..." Lạc Tranh nhấn mạnh từng lời... "Cho dù chứng cứ có xác thực cỡ nào đi nữa, tôi cũng sẽ tận dụng lợi thế của mình để phá hủy nó, không để cho ông có cơ hội đắc thủ."

"Đường đường đại luật sư danh tiếng, cô cũng định biết luật phạm luật hay sao?" Shawn cười lạnh, "Tôi không tin cô có thể làm được như vậy. Luật sư Lạc vẫn luôn nổi tiếng là người hành động theo lý trí. Xử sự theo tình cảm như vậy không phải là sở trường của

cô."

Lạc Tranh khẽ nở nụ cười có chút mỉa mai, "Không ai lúc nào cũng có thể hành động theo lý trí, cũng không ai có thể hoàn toàn hành động theo cảm tính. Làm người quá lý tính sẽ rất vất vả, quá cảm tính sẽ rất đau khổ. Shawn tiên sinh, ông nói đúng, tôi yêu Thương Nghiêu cho nên không quan tâm tương lai của anh ấy sẽ thế nào. Tôi chỉ muốn một lòng yêu anh ấy là đủ rồi. Cho dù tôi lý trí thế nào đi nữa thì cũng sẽ vì tình yêu mà hành động theo cảm tính. Nếu cả đời này ngay cả cơ hội xử trí theo cảm tính cũng không thử chút thì cuộc sống thật vô vị..."

"Cô..."

"Cuộc nói chuyện vừa rồi tôi không hề ghi lại. Để có thể bảo vệ hình tượng chuyên nghiệp của một đại luật sư, tôi sao có thể tự hủy hoại mình chứ?" Lạc Tranh nở nụ cười đầy thông minh.

"Đương nhiên, ông có thể giữ điện thoại của tôi lại. Nhưng đáng tiếc phải nói cho ông biết, vậy cũng vô dụng thôi, cách duy nhất của ông là để tôi đi."

Shawn không ngờ lại bị một phụ nữ xỏ mũi như vậy, nắm tay ông ta siết lại thành nắm đấm, khẽ quát lên, "Cô quả thực quá độc ác, thủ đoạn không thua đàn ông chút nào. Không ngờ tới tôi lại rơi vào cạm bẫy của một phụ nữ

như vậy!"

"Ông yên tâm, chỉ cần ông không gây bất lợi cho Thương Nghiêu, an ổn quản lý sản nghiệp của mình, tôi cam đoan với ông, đoạn video lúc trước sẽ không tiết lộ ra ngoài." Lạc Tranh thẳng thắn nói.

"Cô tốt bụng vậy sao?" Ánh mắt Shawn tràn ngập sự nghi hoặc.

"Có hai nguyên nhân khiến tôi quyết định như vậy." Lạc Tranh dứt khoát nói, "Thứ nhất, tôi vẫn nhớ ông là trưởng bối của Louis tiên sinh. Thứ hai, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, tôi không muốn anh ấy gặp phải bất kỳ sự bất lợi nào dù là nhỏ nhất."

Sắc mặt Shawn hiện giờ đã trắng bệch ra. Ông ta chưa từng phải nếm mùi thất bại như vậy bao giờ.

"Vậy giờ xin hỏi Shawn tiên sinh, tôi có thể xuống xe được

chưa?" Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng.

Shawn cũng không còn cách nào, chỉ có thể ra lệnh cho thủ hạ mở cửa xe, thả Lạc Tranh xuống.

Chiếc xe cũng giống như chủ nhân của nó, mang theo lửa giận ngùn ngụt gầm rú lao đi.

Đứng ở dưới tán cây ngô đồng, Lạc Tranh nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần, khẽ thở một hơi dài đầy nhẹ nhõm. Nàng còn nhàn rỗi chưa đến hai phút lại thấy phía xa có một chiếc xe con lao tới, mã lực mạnh mẽ tới mức như muốn cuốn tung cả con đường đem theo khí thế dọa người.

Xe đến trước mặt Lạc Tranh liền lập tức dừng lại, ngay sau đó cửa xe bật mở, Louis Thương Nghiêu từ trong xe đi xuống, sải bước tới trước mặt nàng, một tay ôm lấy nàng ghì chặt vào trong ngực.

Lạc Tranh cũng ôm chặt lấy hắn, hít thật sâu hơi thở của hắn, cảm giác bất an mơ hồ cũng theo vòng tay rắn chắc của hắn mà tan thành mây khói.

"Vì sao không sớm nói cho anh biết? Em có biết anh lo đến thế nào không?" Louis Thương Nghiêu khẽ cúi đầu kề sát bên tai nàng lên tiếng. Giọng nói của hắn lộ rõ sự lo lắng cùng quan tâm vô hạn.

"Không sao, em không phải đang rất bình an đứng trước mặt anh sao?" Ánh mắt Lạc Tranh tràn ngập sự cảm động, vùi sâu vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng nói.

Louis Thương Nghiêu khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng, "Ông ta có làm gì em hay không?"

"Anh muốn ông ta làm gì em?" Lạc Tranh không nhin được bật cười.

"Lão già chết tiệt, lại dám có ý với em như vậy. Anh nhất định sẽ không tha cho lão." Đáy mắt Louis Thương Nghiêu đã bùng bùng lửa giận.

"Bỏ đi, em nghĩ ông ta trong một thời gian nữa sẽ không dám làm gì đâu. Dù sao ông ta vẫn còn cố kỵ anh." Lạc Tranh nhẹ nhàng khuyên giải.

"Đều tại anh, nếu không phải anh ra ngoài làm việc, sẽ không khiến em phải sợ hãi như vậy." Tận đáy lòng Thương Nghiêu tràn ngập cảm giác hối lỗi. Khi lái xe gọi điện cho hắn, sự phẫn nộ trong lòng hắn cơ hồ hóa thành thanh đao lớn, hận không thể một phát chém vào người Shawn.

Lạc Tranh nghe vậy, nghiêng đầu nhìn hắn, "Anh sai rồi, em không hề sợ hãi chút nào. Người bị sợ hãi là người hoàn toàn khác cơ."

Lời của nàng làm cho Louis Thương Nghiêu hơi sững sờ, khiến hắn không kịp có phản ứng với ẩn ý trong lời nói của nàng. Một lúc sau...

"Ông ta tìm em làm gì? Shawn là người không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ, sao ông ta lại dễ dàng để em đi như vậy?"

"Ông ta à..." Lạc Tranh khoác lấy cánh tay hắn, giọng nói có chút hài hước, "Vừa gặp mặt đã đưa ra một tấm séc. Thương Nghiêu à, ông ta ra tay còn hào phóng hơn anh nhiều nha."

Louis Thương Nghiêu luôn là người thông minh, đương nhiên có thể hiểu được mục đích thật sự của Shawn. Hắn nhếch môi cười, tỳ trán mình lên trán nàng.

"Toàn bộ tài sản của anh đều là của em, ngay cả bản thân anh cũng giao cho em luôn, vậy còn chưa đủ hào phóng sao?"

Lạc Tranh không nhịn được bật cười thành tiếng, "Ai muốn tiền của anh chứ. Còn con người anh, có thể suy nghĩ thêm một chút, xem có nên tiếp nhận không đây?"

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập thâm tình, giọng nói cũng ngập tràn cảm động, "Gặp được em là may mắn lớn nhất đời anh."

"Em cũng vậy!" Lạc Tranh nhìn thẳng hắn, "Thương Nghiêu, em có tài đức gì mà lại được anh tin tưởng như vậy? Anh biết rất rõ mật mã kết sắt trong văn phòng ở trong tay em, chẳng lẽ anh thật sự không chút lo lắng em sẽ bán đứng anh, đem mật mã nói cho Shawn?"

"Không lo, anh biết bất kỳ kẻ nào cũng có thể bán đứng anh, chỉ

có em là không." Louis Thương Nghiêu trầm giọng nói tiếp, "Điều duy nhất khiến anh lo lắng là em biết quá nhiều chuyện của anh, ngược lại sẽ trở thành mục tiêu công kích của mấy kẻ đó. Cho nên, anh càng phải bảo vệ em thật tốt mới được."

Lạc Tranh giật mình nhìn sửng hấn một lúc lâu, sau đó lại ôm chặt lấy hấn.

"Cảm ơn anh, Thương Nghiêu, em yêu anh, yêu anh..."

"Nha đầu gối!" Trong mắt Louis Thương Nghiêu tràn ngập tình yêu, cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc nàng, thâm tình ôm lấy nàng. Siết lấy nàng trong vòng tay, hấn thềm thềm với bản thân mình, tuyệt đối sẽ không để tình cảnh như hôm nay phát sinh thêm lần nào nữa.

Một lúc lâu sau, hấn mới buông được nàng ra, cúi đầu nói, "Đi thôi, đêm nay đầu bếp sẽ nấu những món mà em thích nhất. Anh đảm bảo em sẽ rất ngon miệng."

"Tuyệt quá!" Lạc Tranh cất lên tiếng tán thưởng đầy hào hứng.

"Nhân tiện, anh muốn nghe xem em đấu trí với cường địch thế nào." Louis Thương Nghiêu cất giọng nói đầy sủng ái, vòng tay ôm nàng vào lòng.

"Đương nhiên, sự tích anh hùng như vậy nhất định phải có khán giả mới được." Lạc Tranh cười tít mắt dựa sát vào Louis Thương Nghiêu, vẻ tinh táo lạnh lùng của nữ cường nhân vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, nàng lúc này giống hệt một chú mèo nhỏ khẽ vùi mình dưới bàn tay vuốt ve đầy dịu dàng của hấn...

Chương 132: Sự khác thường của Lạc Tranh (18+)

Tuy không đến mức hàng đêm hoan ái nhưng đêm nào Lạc Tranh cũng sống trong không khí cực kỳ lãng mạn với sự yêu thương ngọt ngào của Louis Thương Nghiêu. Thời gian gần đây, hắn còn thường có rất nhiều hành động bất ngờ khiến Lạc Tranh vô cùng ngạc nhiên, làm cho nàng cảm nhận được trọn vẹn tình yêu và niềm hạnh phúc khi được yêu. Niềm hạnh phúc này ngay cả các đồng nghiệp xung quanh nàng cũng có thể cảm nhận được.

Một đêm này, khi bóng đêm bên ngoài đã buông xuống dày đặc, bên trong phòng, lửa tình dữ dội theo chỗ quần áo lộn xộn rơi đầy sàn dẫn đến tận chiếc giường lớn kiểu cung đình, chiếc màn tơ mỏng nhẹ nhàng buông lơ lửng quanh khung cảnh mỹ lệ.

Trên giường, thân hình đàn ông cao lớn với làn da màu đồng hòa cùng thân thể phụ nữ mềm mại trắng trẻo tạo thành một cảm giác đối lập mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác. Sự mạnh mẽ cùng cường đã của hắn tựa một con hổ báo trong rừng rậm, mỗi lần luận động đều rất nhịp nhàng hữu lực đủ để khiến người phụ nữ dưới thân tan chảy hòa vào sự kết hợp của tình yêu cuồng nhiệt.

"A...Thương Nghiêu...em không được..." Trên giường, Lạc Tranh hoàn toàn vô lực nằm sấp, bị động nhận lấy sự yêu thương càng lúc càng mãnh liệt cuồng bạo của hắn.

Mỗi một lần tiến vào cơ thể nàng, dã thú khổng lồ đều mang đến từng đợt khoái cảm khiến nàng mê muội, làm nàng không chịu nổi phải mở miệng xin hắn nương tình...

Dáng vẻ kiều mỹ mê người của Lạc Tranh lúc này in đậm trong đôi mắt Louis Thương Nghiêu khiến ham muốn chiếm hữu nàng của hắn càng trở nên điên cuồng...

"A..." Khoái cảm không ngừng ào tới như cơn sóng lớn cuốn lấy

Lạc Tranh, mà thân thể nàng cũng vô thức chuyển động về phía sau nghênh hợp với từng đợt tiến công của hắn, đem hạ thân cứng rắn của hắn ôm lấy, bao bọc càng thêm chặt chẽ, khiến hắn bị kích thích càng thêm mãnh liệt và điên cuồng tiến vào sâu hơn.

Bầu ngực tròn đầy nương theo sự vận động cuồng dã không ngừng rung động, đôi môi đỏ mọng hé mở không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn, đôi mắt đẹp đã sớm trở nên mờ lung vì bị màn sương mờ bao phủ, thân thể trắng trẻo của Lạc Tranh dưới sự kích tình cuồng dã giờ đã chuyển sang màu phấn hồng cực kỳ quyến rũ.

Nàng thực sự quá mê người khiến Louis Thương Nghiêu không kìm lòng được mà lại cúi xuống hôn nàng mãnh liệt, cướp lấy từng tiếng ngâm nga trên cái miệng nhỏ nhắn, vờ vét hết thấy sự ngọt ngào của khoang miệng thơm mát.

Buông tha cái miệng nhỏ của nàng, Louis Thương Nghiêu lại không cách nào nhẫn nại thêm, tiếp tục điên cuồng vận động càng lúc càng ác liệt. Sự điên cuồng của hắn hết như ngựa hoang thoát cương, tiến vào cơ thể nàng như thể muốn đem nàng nối liền thành một thể.

Sau một hồi điên cuồng, yết hầu Louis Thương Nghiêu liền bật ra tiếng gầm nhẹ tựa dã thú, thắt lưng cũng đột nhiên run lên, đem dòng dịch yêu nóng hổi vùi sâu vào thân thể nàng, khiến toàn thân nàng phát run lên, sự run rẩy nhanh chóng lan khắp toàn thân rồi chuyển sang co rút.

"Ồ ô..." Thân thể Lạc Tranh sau một đợt tàn sát cuồng dã vô thức co rút lại khiến đại não nàng tựa hồ cũng mất đi ý thức, từng đợt từng đợt nuốt lấy dã thú vẫn đang cứng rắn, mặc cho hắn ôm nàng nằm xuống, mà nàng chỉ có thể hỗn hển thở dốc...

Màn kích tình cuồng dại đầy đam mê rốt cục cũng tạm ngừng. Trong không khí vẫn còn bay bổng hương vị đầy ái muội của sự giao hòa...

Sau một hồi bị hắn điên cuồng chiếm hữu, toàn thân Lạc Tranh vô lực nằm dựa vào ngực Louis Thương Nghiêu. Phần ngực mềm mại

của nàng lúc này vẫn không ngừng phập phồng khiến hắn có thể cảm nhận được nàng đang điều chỉnh hô hấp. Gò má ửng hồng của nàng dán sát vào bờ ngực cường tráng, lắng nghe từng nhịp tim đập mạnh mẽ có chút loạn của hắn sau một đợt cuồng dã kích tình...

"Tranh, anh yêu em..." Louis Thương Nghiêu dựa người vào đầu giường, cúi đầu hôn lên vầng trán đã rịn mồ hôi của nàng, thỏa mãn nói ra những lời yêu thương đầy thâm tình.

"Em cũng yêu anh!" Gương mặt Lạc Tranh tràn ngập hạnh phúc, nhẹ nhàng ngẩng lên nhìn ngắm gương mặt đầy nhu tình của người đàn ông bên cạnh.

Louis Thương Nghiêu đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, khẽ xoa đi những giọt mồ hôi li ti trên trán nàng, nở nụ cười xấu xa, "Mệt sao?"

Lạc Tranh có thể nhìn ra từ trong mắt hắn mấy phần tà ý, vội vàng xoay người nằm xuống, kéo chiếc chăn mỏng bao lấy thân thể tuyệt đẹp.

"Quý tham ăn, em đương nhiên mệt rồi!"

Hành động có chút trẻ con của nàng khiến Louis Thương Nghiêu bật cười khế, xoa

ay người ôm lấy nàng từ đằng sau, cầm hắn khế tì lên bờ vai nàng, đem cả khuôn mặt vùi vào mái tóc óng ả, ám muội cất tiếng, "Ai bảo em mê người như vậy chứ?"

"Đáng ghét!" Tận đáy lòng Lạc Tranh tràn ngập cảm giác hạnh phúc bởi tình yêu sâu sắc cùng sự ngọt ngào ấm áp của hắn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, tình yêu trong mắt Louis Thương Nghiêu càng thêm mãnh liệt, cánh tay ôm lấy nàng của hắn khế siết chặt lại, đôi môi mỏng nhẹ nhàng kề sát vành tai nàng, khế thì thầm, "Tranh, sinh cho anh một cục cưng đi!"

Nụ cười hạnh phúc lộ rõ lúm đồng tiền xinh xinh trên môi Lạc Tranh bị những lời của hắn làm cho ngưng lại. Cảm giác đầu tiên của Lạc Tranh là sửng sốt, rồi sau đó ánh mắt nàng dâng lên vẻ hoang mang. Một lúc lâu sau, nàng quay đầu nhìn vào ánh mắt đầy nghiêm túc của hắn, có chút ngơ ngác hỏi, "Anh...anh vừa nói gì?"

"Sinh cho anh một đứa con, một đứa trẻ mang dòng máu của anh và em." Louis Thương Nghiêu khẽ xoay người nàng lại, hai cánh tay mạnh mẽ chống xuống giường ở hai bên người nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, nhẹ nhàng nói.

"Con..." Dáng vẻ của Lạc Tranh đã hoàn toàn thay đổi, đôi mắt trong veo càng thêm mông lung mờ mịt, nàng có vẻ rất vô lực, nhưng dường như lại muốn che dấu sự vô lực trong đôi mắt, Khẽ chớp mắt, nàng nhìn hắn, "Thương Nghiêu....chúng ta...chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao? Tại sao phải sinh con?"

Vẻ mặt tránh né của nàng hoàn toàn hiện rõ trong mắt Louis Thương Nghiêu nhưng hắn cũng không hề tức giận, chỉ đau lòng kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hôn nhẹ rồi nói.

"Tranh, anh và em yêu nhau. Anh hy vọng người phụ nữ mà mình yêu thương nhất có thể mang thai đứa con của anh cũng là chuyện bình thường. Anh biết rõ từ khi bắt đầu tới giờ em đều tự mình uống thuốc tránh thai, mặc dù trong lòng anh có chút không tình nguyện nhưng cũng không hề trách cứ em. Em cũng biết, hiện giờ tất cả các biện pháp tránh thai cũng không thể an toàn 100%, hơn nữa sau này đối với thân thể em còn tạo thành ảnh hưởng không tốt. Mà anh thật sự rất muốn em vì anh sinh đứa bé."

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh có chút bối rối, vội vàng nói: "Chúng ta, chúng ta có thể không nói đến chuyện này hay không?"

"Vì sao? Vào lúc này nói về đề tài này là hợp lý nhất." Louis Thương Nghiêu khẽ giữ lấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ âu yếm.

"Thật ra, anh có rất nhiều cách để ngăn em không sử dụng thuốc tránh thai. Nhưng anh không muốn như vậy. Anh chỉ muốn em tình nguyện vì anh mang thai, vì anh sinh con. Tranh, em yêu anh, không phải sao? Nếu đã yêu anh, sao lại không muốn sinh tiểu bảo bối? Đứa bé là kết tinh tình yêu của chúng ta, em ở bên anh lâu như vậy rồi, sớm nên mang thai con của anh rồi mới đúng."

"Em..." Lạc Tranh ấp úng một hồi, thậm chí còn không dám nhìn vào đôi mắt hắn. "Em không muốn sinh con sớm như vậy. Hường thụ

thế giới hai người không phải rất tốt sao? Chuyện này nói sau được không, em phải hỏi qua mẹ đã...."

Louis Thương Nghiêu thực sự sửng sò, ánh mắt có chút run lên rồi sau đó than nhẹ một tiếng.

"Tranh, sinh cục cưng là chuyện của anh và em, ý kiến của những người khác quan trọng đến thế sao?"

"Quan trọng, đương nhiên quan trọng!" Sắc mặt Lạc Tranh dường như có chút không vui, thái độ có chút khác thường khế đẩy hẳn ra, lông mày hơi nhíu lại...

"Mẹ phải đồng ý mới được, nhất định mẹ phải đồng ý mới được!"

Louis Thương Nghiêu bị vẻ mặt của nàng làm cho kinh hãi, nhìn thái độ thay đổi bất ngờ của nàng, hẳn không khỏi lo lắng kêu lên, "Tranh...."

"Đừng nói nữa! Em hiện giờ không muốn bàn về chuyện đó. Nếu như anh thật sự muốn có con, em nhất định phải hỏi qua mẹ mới được. Nếu mẹ không đồng ý, em tuyệt đối sẽ không vì bất cứ người nào mà sinh con đâu, cho dù là người đàn ông em yêu cũng vậy." Giờ khắc này, ngay cả giọng nói của Lạc Tranh cũng chuyển lạnh lùng, toàn thân tỏa ra một luồng lạnh khí cùng vẻ xa cách cực kỳ.

Dường như nàng đã hoàn toàn thay đổi, vừa rồi còn dịu dàng như nước nhưng hiện giờ đã biến thành một khối băng lạnh lùng. Sự chuyển biến bất ngờ của nàng làm Louis Thương Nghiêu giật mình sửng người. Một lúc lâu sau, trong ánh mắt hẳn ngoài sự lo lắng hẳn sâu còn có thêm cả sự quan tâm sâu sắc.

"Được, được, chúng ta không nói chuyện đó nữa." Hẳn lại kéo nàng về phía mình, ôm chặt vào trong ngực, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai nàng, cúi đầu khẽ nói, "Là anh không tốt, không nên ép buộc em như vậy, đừng giận nữa được không?"

Vùi trong ngực hẳn, Lạc Tranh vẫn cảm thấy tâm tình có chút hỗn loạn nhưng ánh mắt đã dần trở nên dịu lại. Tiếng nói trầm ấm dịu dàng của Louis Thương Nghiêu vang lên bên tai nàng, khiến nàng không cách nào phân biệt được bản thân mình đang chìm trong giấc mộng hay đã trở lại thực tại.

"Thương Nghiêu, em đâu có tức giận. Anh vừa nói ai cơ?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, nở nụ cười dịu dàng, so với bộ dạng lúc nãy quả thực tưởng như hai người hoàn toàn khác biệt.

Louis Thương Nghiêu lại lần nữa sửng sờ, nếu như không phải tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, hắn nhất định sẽ lầm tưởng người vừa rồi không phải là Lạc Tranh. Tận sâu trong đáy mắt hắn nổi lên chút suy tư, dần dần lại chuyển thành sự lo lắng không ngừng khuếch tán khắp cơ thể hắn như một loại độc dược...

"Thương Nghiêu, anh sao vậy?" Lạc Tranh dịu dàng nhìn hắn, khéo môi nở nụ cười mang theo lúm đồng tiền cực kỳ quyến rũ.

Louis Thương Nghiêu vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng như thể đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Không hiểu tại sao, sống lưng hắn đột nhiên lại lạnh cứng lên.

"Thương Nghiêu?" Lạc Tranh đưa tay ra trước mắt hắn quơ quơ, tò mò nhìn hắn.

"Không có việc gì..." Louis Thương Nghiêu khôi phục lại tinh thần, đưa tay giữ lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đem nàng ôm vào ngực, cất giọng cực kỳ bình thản nhưng đầy ngụ ý, "Anh đang nghĩ, hay khi nào chúng ta đi Mỹ thăm bác gái một chuyến?"

"Được!" Lạc Tranh có vẻ rất hào hứng lên tiếng, "Lần trước gọi điện, mẹ cũng nói muốn được gặp anh."

Louis Thương Nghiêu vô thức nhíu nhíu mi tâm, nhưng liền đó liền cười nhẹ một tiếng không để cho Lạc Tranh phát giác ra bất kỳ chuyện gì khác thường.

"Anh sẽ sắp xếp thời gian. Nhưng, Tranh, bác gái qua Mỹ đã bao lâu rồi?"

Lạc Tranh không hề nghĩ ngợi, trả lời cực kỳ dứt khoát, "Năm em 18 tuổi mẹ đã qua Mỹ rồi."

Louis Thương Nghiêu có chút nghĩ ngợi, sự lo lắng trong lòng dường như đã được nghiệm chứng phần nào. Hắn cúi đầu nhìn nàng, hỏi khẽ, "Ý của em là nhiều năm như vậy, bác gái vẫn luôn ở Mỹ, chưa từng trở về Hongkong?"

"Vâng!" Lạc Tranh khẽ gật đầu, chớp hàng mi cong vút che đi sự

bi ai trong đôi mắt, "Hongkong là nơi khiến mẹ đau lòng như vậy, sao có thể trở về nữa chứ? Hơn nữa, sức khỏe của mẹ không tốt, để mẹ có thể an dưỡng tại Mỹ chính là tâm nguyện lớn nhất của em."

"Anh biết em rất thương mẹ." Louis Thương Nghiêu cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng hỏi tiếp, "Mấy năm nay em có đi thăm mẹ không?"

"Đương nhiên là có, mẹ em ở viện dưỡng lão sống rất vui vẻ. Nhưng mẹ rất nhớ em, bởi vì công việc bận rộn nên em không thể thường xuyên qua bên đó được." Giọng nói của Lạc Tranh lộ ra chút tiếc nuối.

Louis Thương Nghiêu vẫn cúi đầu nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ âm u rất khó đoán. Hấn lại khẽ lên tiếng thăm dò, "Ở Pháp cũng không thiếu những viện dưỡng lão tốt, chi bằng đón bác về đây, vậy em có thể ngày ngày nhìn thấy mẹ rồi."

"Thật sao?" Lạc Tranh nghe vậy cực kỳ vui mừng, nhưng không chờ Louis Thương Nghiêu kịp phản ứng đã lại nhẹ nhàng lắc đầu, "Bỏ đi, em nghĩ mẹ sẽ không đồng ý đâu. Mẹ vốn rất thích nước Mỹ, hơn nữa đó còn là nơi mẹ sinh ra."

Louis Thương Nghiêu thực sự ngạc nhiên, "Em nói bác gái sinh ra tại Mỹ?"

"Đúng vậy! Mặc dù mẹ sinh ra tại Mỹ nhưng không sống ở đó lâu. Từ khi còn nhỏ, mẹ em đã theo bà ngoại tới Hongkong. Sau khi bà ngoại qua đời, mẹ gặp được cha, kết hôn rồi sinh ra em." Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, nơi ngực lại dâng lên cảm giác đau nhói.

Mỗi lần nhắc đến những chuyện trước kia, nàng như bị người ta hung hăng đâm cho một dao vậy.

Louis Thương Nghiêu trầm tư hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi, "Bác gái còn có người thân nào không? Ý anh là, ở Mỹ ấy."

"Không đâu! Cho dù có cũng chẳng thể gọi là thân thích." Lạc Tranh cười khổ một tiếng, "Có câu bán anh em xa mua láng giềng gần mà, nhiều năm như vậy, em chưa từng thấy mẹ có người thân nào khác."

Louis Thương Nghiêu khẽ gật đầu, "À, đúng rồi, em có ảnh của bác không?"

"Anh muốn làm gì thế?" Lạc Tranh nghiêng đầu, tùm tùm cười nhìn hấn.

"Ít nhất anh cũng phải biết trông bác gái thế nào chứ? Làm gì có con rể không biết mặt mẹ vợ đây?" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ che đi nét lo lắng trong đáy mắt.

"Không biết xấu hổ!" Lạc Tranh đã sớm đỏ bừng mặt, "Ngày mai em mang cho anh xem."

"Được!" Louis Thương Nghiêu lại lần nữa ôm chặt nàng. Lúc này, đáy mắt hấn không còn ý cười nữa mà tràn ngập sự đau lòng...

Đêm khuya, không gian cực kỳ an tĩnh...

Lạc Tranh ngủ có vẻ rất không yên giấc, trên trán toàn là mồ hôi...

"Vì sao mà lại xuất hiện trên đời này? Vì sao phải sinh ra mà?" Giọng đàn ông gầm rú như xuyên thấu làn sương mù...

"Con gái à, con phải nhớ, đừng để cho con của con phải chịu..." Là tiếng khóc của một người phụ nữ...

"Giết cô! Giết cô!"

"Gặp anh là nỗi bất hạnh lớn nhất đời tôi!"

"Con gái chỉ là cục nợ, cục nợ..."

"Giết cô! Tôi giết cô! Chết đi..."

"A..." Lạc Tranh hoảng hốt mở bừng mắt, ngồi bật dậy, cơn ác mộng vẫn như hiện rõ trước mắt nàng. Là máu, từng mảng lớn, mảng lớn máu không ngừng lan ra, lấp đầy toàn bộ đầu óc nàng, ngay cả hơi thở của nàng lúc này cũng tràn ngập mùi tanh của máu.

Louis Thương Nghiêu đang nằm bên cạnh cũng bị nàng đánh thức, thấy nàng tóc tai rối bời ngồi đó, hấn cũng lập tức bật dậy, đưa tay muốn ôm nàng vào lòng.

"A!" Lạc Tranh bị vòng tay từ phía sau làm cho sợ hết hồn, liền ngay đó bên tai nàng vang lên tiếng an ủi trầm ấm, "Tranh, em lại thấy ác mộng sao? Không sao rồi, là anh!"

Lạc Tranh

chậm rãi quay đầu lại, nhìn vẻ mặt ân cần của người đàn ông nàng yêu, sống người hồi lâu cũng không nói lời nào. Đầu óc nàng lúc này hoàn toàn trống rỗng khiến nàng thực sự không biết mình đã

tỉnh hay vẫn đang chìm trong cơn ác mộng. Nàng chỉ có thể thấy dưới ánh đèn dịu nhẹ trên tường kia là khuôn mặt cương nghị quen thuộc vẫn mang cho nàng cảm giác an toàn, nhưng...

Nàng vẫn luôn ở cùng hắn sao? Tại sao trong khoảnh khắc, nàng lại không nhớ nổi hắn là ai?

Louis Thương Nghiêu thấy vẻ mặt ngờ ngác của nàng, lại nhớ đến lúc cùng nàng bàn luận về việc sinh con trước khi ngủ, ánh mắt nàng cũng lộ ra tia mờ mịt thế này. Cảm giác này khiến hắn thật sự rợn tóc gáy, bộ dáng nàng lúc này quả thực rất xa lạ.

"Tranh, không sao, em đã tỉnh rồi!" Hắn nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng, cố dùng những lời thật dịu dàng để an ủi sự hoảng loạn cùng vô lực của nàng.

Chương 133: Cục diện hỗn loạn

Lạc Tranh vùi mình vào trong ngực Louis Thương Nghiêu, cố gắng hít thật sâu mùi hoắc hương đặc trưng của hắn. Chỉ có như vậy, nàng mới cảm giác là mình còn sống. Những hình ảnh của cơn ác mộng đáng sợ ẩn hiện trong đầu lúc trước đã dần tan đi hết như nước thủy triều rút xuống mỗi buổi chiều tà. Trong đầu nàng lúc này chỉ còn lưu lại những cảm nhận ngọt ngào về sự dịu dàng của hắn...

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh khe khẽ gọi tên hắn, bộ dạng của nàng lúc này hết như người chết đuối vớ được phao cứu sinh, vô lực ôm lấy cổ hắn, thân thể nhỏ bé không ngừng run lẩy bẩy.

"Không sao rồi, có anh ở đây." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, cúi đầu thì thầm bên vành tai nhỏ xinh.

Lạc Tranh vẫn vùi trong ngực hắn, không ngừng ôm chặt lấy hắn. Tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, bất kỳ ai cũng cảm thấy có ít nhiều hoảng loạn, thậm chí có một khoảnh khắc còn lâm vào trạng thái thần thờ. Nàng cũng vậy, lúc này nàng cũng lâm vào trạng thái mơ hồ không phân biệt được là mơ hay là thực.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, "Vì sao lại đối tốt với em như vậy? Vì sao...."

"Nha đầu ngọc, anh là chồng của em, đương nhiên muốn đối xử tốt với em, bảo vệ em, yêu thương em." Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười, thắm sâu trong đáy mắt hắn nét lo lắng càng lúc càng nồng đậm.

Đầu óc vẫn hoàn toàn trống rỗng, Lạc Tranh đã chẳng thể quan tâm được hắn đang nói gì, chỉ có thể dựa sát vào người hắn, dựa vào hơi thở quen thuộc của hắn để bình ổn cảm giác hỗn loạn trong lòng.

Nếu nàng có thể tĩnh tâm lại một chút để ý đến những lời Louis

Thương Nghiêu vừa nói, nhất định nàng sẽ phát hiện ra một bí mật cực kỳ trọng đại. Đáng tiếc, lúc này nàng chẳng còn tâm tư đâu để phân tích lời nói của hắn, cũng như nàng không có cách nào để đối diện với nỗi sợ hãi trong lòng mình...

Khi tâm tình rối bời của Lạc Tranh dần được bình ổn lại cũng là lúc điện thoại di động đặt ở đầu giường vang lên rộn rã dọa cho trái tim nàng thiếu chút nữa nhảy vọt ra ngoài.

Louis Thương Nghiêu nhú nhú mày, hắn đương nhiên không thích giữa đêm hôm khuya khoắt còn có người gọi điện quấy rầy. Theo thanh âm ồn ào đó nhìn lại, thì ra là di động của Lạc Tranh đang reo vang.

Lạc Tranh không đợi hắn giúp nàng lấy máy đã tự tay cầm điện thoại lên xem. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi cơn ác mộng vừa rồi có chút tái nhợt, sau khi nghe điện thoại xong, sắc mặt của nàng lại càng xấu hơn...

Giọng nói ở đầu dây bên kia xem chừng rất giận dữ, còn mang theo hận ý cùng sự lạnh lẽo cùng cực khiến người ta không rét mà run...

Đặt di động xuống, Lạc Tranh giật mình sửng người hồi lâu cũng không nói lấy một lời.

Câu nói cực diện hỗn loạn đem dùng trong trường hợp này xem ra cũng không đến nỗi khoa trương.

Thấy Lạc Tranh nhận điện thoại xong ngồi đờ người không nói tiếng nào, Louis Thương Nghiêu không kìm được liền cầm di động lên xem. Vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, trên mặt hắn tràn ngập sự khó chịu, khế chau mày cất tiếng hỏi, "Tranh, hắn tìm em làm gì?"

Lạc Tranh chậm rãi ngược mắt nhìn Louis Thương Nghiêu. Một lúc lâu sau, nàng mới yếu ớt cất tiếng, "Xem ra, em không thể không trở về Hongkong một chuyến..."

Không chờ sự đồng ý của Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh đã lập tức lên máy bay. Nàng cũng không nói rõ ràng với Louis Thương Nghiêu nội dung của cuộc điện thoại bởi nàng nghĩ Ôn Húc Khiên chỉ

đang bày trò dọa dẫm mà thôi.

Nàng hoàn toàn có thể không thèm để ý đến hắn, mặc cho hắn hết lần này đến lần khác gọi điện. Nhưng khi nàng nghe thấy giọng của Ôn Húc Khiên trong điện thoại lộ rõ ý uy hiếp, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa bởi vì nàng biết rõ, Ôn Húc Khiên uy hiếp như vậy chắc chắn là nhằm vào Louis Thương Nghiêu.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Hongkong, Lạc Tranh lập tức bắt xe đến thẳng chỗ Ôn Húc Khiên.

Cửa phòng được một bàn tay đầy hơi rượu mở ra, cặp mắt vốn từng rất có thần của Ôn Húc Khiên giờ đã tràn ngập những vẩn đục, hậu quả của một quãng thời gian dài bê tha. Nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp của Lạc Tranh, hắn liền nhếch môi cười.

Lạc Tranh khẽ nhíu mày, bước vào căn phòng nồng nặc mùi rượu.

"Bà xã, rốt cục em đã quay về..." Ôn Húc Khiên lớn tiếng cười hi hi nói.

"Anh gọi sai rồi!" Lạc Tranh không vui lên tiếng cự lại.

Ôn Húc Khiên nhìn chằm chằm Lạc Tranh hồi lâu như muốn đánh giá thái độ của nàng rồi vỗ vỗ trán cất giọng lè nhè, "A, đúng rồi. Cô đã không còn là vợ tôi, mà là vợ của Thương Nghiêu, là vợ của hắn...."

Lạc Tranh cũng chẳng buồn quan tâm đến mấy lời lộn xộn của hắn, có chút bực bội lên tiếng, "Rốt cục anh muốn thế nào?"

"Ha ha, cô quả thật rất quan tâm đến Thương Nghiêu. Vừa nghe nói có chuyện bất lợi cho hắn đã lập tức bay trở về Hongkong...." Ôn Húc Khiên cười lạnh, ợ một tiếng thô lỗ rồi đưa tay chỉ vào Lạc Tranh, "Lúc tôi bị vu khống thì cô ở đâu hả?"

"Trong điện thoại anh nói có bằng chứng bất lợi cho Thương Nghiêu?" Lạc Tranh cố nén sự ghê tởm của mình cất tiếng hỏi hắn. Cho tới giờ, gặp lại người đàn ông này, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy có chút đáng buồn bởi không hiểu nổi vì sao năm đó nàng lại có thể yêu được hắn.

"Sợ rồi sao? Là cô đang sợ hay Thương Nghiêu sợ hả?" Ôn Húc

Khiên cất tiếng cười có chút quý dị, rồi lập tức lao vào Lạc Tranh, bàn tay như hai gọng kìm túm chặt lấy nàng, "Tôi cho cô biết, Thương Nghiêu không phải người tốt, xuất thân của hắn rất phức tạp cũng rất thần bí, cô ở cùng một chỗ với hắn nhất định sẽ chỉ bị lừa gạt mà thôi. Lần này, cũng chính là hắn vu tội cho tôi."

Lạc Tranh cũng không hề gạt tay hắn ra bởi nàng biết rõ đàn ông lúc say rượu sẽ trở nên bạo lực hơn bình thường rất nhiều, mà Ôn Húc Khiên chính là loại đàn ông điển hình của mẫu người này.

"Anh có bằng chứng gì để chứng minh là Thương Nghiêu đổ oan cho anh?"

Trước khi đến đây, Lạc Tranh vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý của mình. Nàng không thể trơ mắt nhìn cuộc sống an tĩnh của mình bị một gã đàn ông đáng chết huỷ hoại, cho nên nàng nhất định phải ngăn hắn lại.

"Tôi không thể chứng minh, tôi không có bằng chứng, nhưng Thương Nghiêu thật sự không phải người tốt. Hắn có thể dùng thủ đoạn hèn hạ để chiếm được cô, còn chuyện gì mà hắn không làm được đây?" Ôn Húc Khiên vung tay lên hùng hổ nói rồi lại ngã nhào xuống sofa.

Lạc Tranh lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn, chậm rãi nhấn mạnh từng lời, "Anh cho rằng mình tốt đẹp lắm sao? Anh cùng Tề Lê đã làm ra những chuyện gì trong lòng anh biết rõ nhất."

Ôn Húc Khiên ngược đôi mắt lơ dờ vì men rượu nhìn Lạc Tranh. Ngẫm nghĩ hồi lâu, dường như hắn nghĩ ra điều gì đó, mà cũng có vẻ là nghe không hiểu lời nàng vừa nói cho lắm. Nhưng cũng chẳng quan trọng, hắn lại tiếp tục lè nhè, "Lạc Tranh, tôi biết rõ hiện giờ cô một lòng vì Thương Nghiêu. Tôi cho cô biết, lần này mặc dù tôi không có bằng chứng để cáo buộc hắn, nhưng lúc trước tôi có nắm được bằng chứng về vụ giao dịch ngầm của hắn. Chỉ riêng điểm này, tôi đã có thể giết chết hắn, khiến hắn không còn chỗ đứng nữa."

Lạc Tranh nghe mà sửng người. Giao dịch ngầm?

Đôi mắt trong veo như nước của Lạc Tranh lúc này tràn ngập vẻ suy tư. Nàng không khó liên tưởng đến sự hợp tác trước kia giữa

Thương Nghiêu và Ôn Húc Khiên. Nếu như trước đây Thương Nghiêu thật sự lợi dụng văn phòng luật để điều phối các hoạt động kinh doanh ngầm thì khả năng bị Ôn Húc Khiên nắm được chứng cứ bất lợi là hoàn toàn có thể...

"Lạc Tranh, cô là người thông minh, cần phải biết lúc trước Thương Nghiêu đầu tư vào văn phòng luật có nhiều chuyện ám muội thế nào. Thật ra hẳn làm hết thảy đều nhằm thoả mãn dục vọng cá nhân mà thôi. Tôi sợ hẳn sẽ có ngày trở mặt nên đã ghi âm lại tất cả những cuộc giao dịch kia rồi. Ha ha..." Ôn Húc Khiên cất tiếng cười cực kỳ đắc ý, nhìn Lạc Tranh bằng bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

"Ghi âm?" Lạc Tranh cười lạnh lên tiếng, "Ôn Húc Khiên, anh cũng là luật sư, hẳn phải biết rõ bằng ghi âm không được coi là bằng chứng có thể dùng để buộc tội trước toà."

"Đúng vậy, tôi biết rõ điều đó. Nhưng nếu đem đoạn băng đó đưa cho giới truyền thông, cô thử nói xem cục diện sẽ thành ra thế nào." Ôn Húc Khiên nheo mắt nhìn Lạc Tranh lên tiếng.

Trên môi Lạc Tranh vẫn là nụ cười lạnh lùng hệt như lúc đầu, mà nét ớn lạnh trong ánh mắt càng lúc càng đậm hơn, "Anh không quản đường xá xa xôi gọi tôi quay về đây...Được lắm! Anh nói đi, rốt cục anh muốn gì?"

Ôn Húc Khiên lão đảo đứng dậy, đi đến trước mặt Lạc Tranh, giơ tay véo nhẹ cằm nàng một cái.

"Tôi muốn cô!" Hắn nói gần từng lời, đôi mắt lơ lơ rõ ý định xấu xa, "Tôi muốn dùng quân bài này đặt cược một lần để giành lại cô, giống như lần trước Thương Nghiêu đã cướp cô đi từ trong tay tôi vậy."

Hơi thở nồng nặc mùi rượu của Ôn Húc Khiên phả vào mặt Lạc Tranh khiến nàng cau mày khó chịu. Đưa tay hất bàn tay của hắn ra, đôi mắt đẹp của nàng ánh lên ý mỉa mai không hề che giấu.

"Ôn Húc Khiên, xem ra anh uống cũng không ít rồi. So với bộ dạng giả vờ làm chính nhân quân tử, những lời lúc say rượu của anh thực sự chân thực hơn rất nhiều!"

Ôn Húc Khiên nghe thấy những lời này giống như vừa nghe được những điều nực cười nhất trên đời, "Giả bộ làm kẻ chính nhân quân tử? Lạc Tranh, trên đời này có được mấy kẻ là chính nhân quân tử đây? Cô cho rằng Thương Nghiêu là người như vậy sao? Tôi cho cô biết, hấn mới là kẻ hèn hạ nhất."

"Xem ra anh đã quyết định dứt khoát rồi!" Ánh mắt Lạc Tranh lóe lên tia băng lãnh đến ghê người, "Ôn Húc Khiên, anh đừng quên mình đã làm những gì với tôi. Cho dù anh chiếm được tôi thì sao chứ? Anh nghĩ rằng tôi sẽ lại giúp anh như trước kia sao?"

"Không thể, tôi biết rõ cho dù tôi có giành lại được cô thì cũng không thể nào trở lại như trước kia. Nhưng mà tôi thích như vậy." Ôn Húc Khiên lại cất tiếng cười đầy biến thái, loạng choạng bước tới đem bàn tay to giữ chặt bả vai nàng. "Tôi thích nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Thương Nghiêu. Đem cô đoạt lại từ trong tay hấn chính là sự đả kích cùng trả thù lớn nhất đối với hấn. Ha ha ha...."

"Đồ điên, bỏ tôi ra!" Lạc Tranh thấy tâm tình của hấn bắt đầu trở nên thất thường, không khỏi giãy giụa tránh đi.

Ánh mắt lờ đờ vì rượu của Ôn Húc Khiên đã bị sự ghen tức nhuộm đỏ, bắn ra những tia nhìn hung bạo tựa dã thú.

"Đồ điểm thú, tôi không ngại nói cho cô biết, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi cũng sẽ không cho cô và Thương Nghiêu có lấy một ngày tốt lành. Hấn dám qua cầu rút ván, tôi cũng sẽ hủy diệt hấn hết như vậy!"

Lạc Tranh có thể nhận ra tia điên cuồng từ trong đáy mắt hấn, trong lòng không khỏi lạnh run lên...

Hấn vẫn nhìn nàng chằm chằm, hơi rượu xông lên đỉnh đầu đã khiến hấn mất đi năng lực phán đoán thông thường nhất. Mà so với lúc trước, Lạc Tranh hiện giờ càng trở nên quyến rũ, khiến cho dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông nhanh chóng dâng lên trong đầu hấn, khóe môi hấn nổi lên một nụ cười đầy bí ối, liền đó giơ tay lên đem Lạc Tranh đẩy mạnh xuống sofa.

Đầu Lạc Tranh bị va mạnh vào tay vịn sofa. Một cảm giác đau đớn mãnh liệt ào tới khiến đầu óc nàng có chút mê muội, dường như

có rất nhiều hình ảnh hỗn loạn hiện lên trong đầu, màu đỏ của máu như tràn ngập trước mắt nàng, còn có tiếng khóc, tiếng gào thét, tiếng la hét cuồng loạn, rồi hết thảy lại chìm vào yên tĩnh...yên tĩnh đến rợn người.

Lạc Tranh khẽ ngẩng đầu, đáy mắt lộ rõ vẻ hỗn loạn, những hình ảnh trước mắt nàng tựa hồ có chút hư vô, mà ngay cả Ôn Húc Khiên đang say khướt trước mặt nàng cũng như biến mất. Lúc này nàng chỉ có thể nhìn thấy những hình ảnh quen thuộc như căn nhà hồi nhỏ của mình và những người quen cũ mà thôi...

Ôn Húc Khiên từ trên cao nhìn xuống nàng. Dục vọng vốn đang dâng cao trong người hắn giờ cũng chùng lại vì phát hiện ra Lạc Tranh có vẻ gì đó rất lạ. Giờ khắc này, Lạc Tranh đã thay đổi đến cực kỳ xa lạ, nàng giống như đang nhìn cái gì đó nhưng lại như không phải. Tóm lại, nàng không phải là Lạc Tranh mà hắn quen nữa.

Hắn vừa muốn tiến tới tranh thủ cơ hội khống chế Lạc Tranh, ai ngờ nàng lại đột ngột ngẩng đầu lên. Ánh mắt trong veo vốn cực kỳ bình tĩnh giờ đã hoàn toàn thay đổi, trở nên vô cùng lạnh lẽo và hung dữ, giống như hai thanh đao sắc lạnh hướng phía hắn lao tới, dọa hắn sợ hãi liên tiếp lùi về phía sau mấy bước.

"Anh dám động vào tôi, tôi nhất định sẽ giết chết anh!" Nàng mở miệng, thanh âm băng lãnh đến dị thường dọa cho Ôn Húc Khiên thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Bởi vì...

Điều khiến hắn hoảng sợ thực sự không phải là ánh mắt của nàng, cũng không phải những lời nàng nói ra mà là thanh âm của nàng. Một câu này tuy là thốt ra từ miệng nàng nhưng dường như giọng nói này không phải của nàng vậy.

Ôn Húc Khiên lúc này cũng đã sợ đến mức tỉnh rạo, vẻ mặt tràn ngập sự kinh hãi nhìn Lạc Tranh trên sofa. Hắn không ngừng lùi về phía sau bởi những lời của nàng vừa rồi tuy ngữ điệu đầy kiên quyết nhưng thanh âm kia tuyệt đối không phải của Lạc Tranh nàng, mà giống như...

Ôn Húc Khiên thoáng có chút rùng mình, đột nhiên nghĩ tới

chuyện....ma quỷ nhập vào người.

Không thể nào, sao có thể có chuyện như vậy? Nhưng mà hẳn hoàn toàn không có nghe nhầm!

Lạc Tranh vẫn ngồi thẳng người trên sofa như trước, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Ôn Húc Khiên, giống như đang nhìn một kẻ có thâm thù đại hận với nàng vậy, đáy mắt nàng cũng bắn ra tia băng hàn lạnh lẽo hết như những lời nàng vừa thốt ra...

Bầu không khí dường như đã có sự biến hóa một cách quỷ dị...
Cho đến khi...

Lạc Tranh đứng dậy, chậm rãi đi về phía Ôn Húc Khiên. Từng bước, từng bước chân của nàng vang lên nặng nề không giống với phụ nữ chút nào, mỗi bước chân đều lộ ra sát khí đáng sợ.

"Cô, cô đừng tới đây!" Ôn Húc Khiên hoảng loạn trừng lớn đôi mắt, sau lưng không ngừng toát mồ hôi lạnh. Hắn cũng không biết tại sao mình lại sợ Lạc Tranh đến vậy, giống như thể hắn vừa thật sự gặp quỷ. Hắn cảm giác, giờ khắc này, người phụ nữ trước mặt căn bản không phải là Lạc Tranh mà hắn biết.

Lạc Tranh dường như không nghe thấy lời hắn, vẫn từng bước, từng bước tiến đến gần hắn. Mỗi một bước đi, nụ cười trên môi nàng lại trở nên lạnh lùng hơn một bậc, tia sát khí trong mắt lại tăng thêm vài phần. Trong mắt nàng lúc này, Ôn Húc Khiên đã biến thành con mồi, mà nụ cười của nàng mang theo bao nhiêu phần khát máu.

Ôn Húc Khiên đã không còn đường để lui, sau lưng hắn đã dán chặt vào vách tường, mồ hôi dọc theo trán hắn chảy xuống ròng ròng, hô hấp cũng càng thêm gấp rút, đôi mắt cũng bởi vì kinh hãi mà trừng lớn, hai tay không ngừng quơ loạn lên, "Cô đừng tới đây! Đừng tới đây!"

Khi bầu không khí đã trở nên khàn trương đến cực điểm...

"Hai người đang làm gì vậy?" Là tiếng của Diêu Vũ. Đúng lúc cô ta đẩy cửa bước vào không ngờ lại nhìn thấy Lạc Tranh.

Thanh âm bất ngờ vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng, lại giống như tiếng chuông cảnh tỉnh nặng nề xuyên thấu lòng Lạc Tranh, khiến nàng như vừa trong cơn ác mộng bừng tỉnh, đôi mắt

vừa rời vốn rất lạnh lùng cùng hung dữ giờ chuyển thành mờ mịt, hai đầu lông mày cũng nổi lên sự hoang mang khó hiểu.

Nàng đưa mắt nhìn lại chính mình, nhìn lại Ôn Húc Khiên đã sớm bị dọa cho xụi lơ, trong lúc nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Lạc Tranh? Cô...sao lại tới đây?" Diêu Vũ chần chừ tiến lên, ngập ngừng hỏi. Hai ngày trước, khi cô ta biết chuyện bên công tố đã rút đơn kiện, cô ta cho rằng sau này có thể cùng Ôn Húc Khiên trải qua cuộc sống yên tĩnh, không ngờ Lạc Tranh lại đột ngột trở về Hongkong, còn xuất hiện ở đây?

Lạc Tranh nghe vậy thoáng có chút giật mình, rồi sau đó mới nhẹ nhàng mở miệng, "Nếu như có khả năng, tôi cũng không muốn xuất hiện ở nơi này."

Giọng nói của nàng đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng cùng bình thản như trước kia, tính cả ánh mắt của nàng cũng không nhìn ra bất kỳ sự thay đổi nào nữa.

Diêu Vũ có chút nghi ngờ nhìn Lạc Tranh, nhìn tới Ôn Húc Khiên mồ hôi đầm đìa lại càng có chút khó hiểu, ôm bụng đã khá lớn đi lên phía trước..."

"Húc Khiên...anh sao vậy? Sao lại toát nhiều mồ hôi thế này?"

Ôn Húc Khiên dường như cũng không nghe được những lời ân cần của Diêu Vũ, vẫn chăm chăm nhìn về phía Lạc Tranh, sự sợ hãi đối với nàng trong lòng hẳn càng sâu hơn...

"Ôn Húc Khiên, tôi hy vọng anh có thể biết rõ ràng tình thế của mình. Trước kia anh đã làm ra những chuyện thương thiên hại lý thế nào, chính bản thân anh biết rõ nhất. Nếu anh vẫn tiếp tục cố chấp sa vào đó, đến cùng không biết còn chọc tới những phiền toái lớn thế nào nữa." Lạc Tranh nhìn hẳn, lạnh nhạt lên tiếng nhưng trong lòng nàng không khỏi dâng lên một nỗi nghi hoặc, không hiểu nổi tại sao bộ dạng hẳn lại trông như thể vừa gặp quý như vậy.

Ôn Húc Khiên vẫn nhìn sững Lạc Tranh, hẳn không phải là không muốn nói mà là nói không nên lời, hàm răng vẫn không ngừng gõ vào nhau cồm cộp. Lạc Tranh đã trở lại bình thường...rất cục đã có

chuyện gì xảy ra? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ vừa rồi là hấn nhìn lầm?

Không, không đâu!

Hấn tuyệt đối tin vào những gì mình vừa nhìn thấy. Thời khắc vừa rồi, hấn có thể nhìn thấy trên người Lạc Tranh bóng dáng mạnh mẽ của đàn ông. Chuyện như vậy thực sự quá mức hoang đường, quá mức kinh khủng...

"Húc Khiên?" Diêu Vũ nhận thấy hấn có vẻ rất lạ liền vừa lay vừa gọi hấn.

Lạc Tranh thì nhìn hấn bằng ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, đối với bộ dạng chuyển biến bất ngờ của hấn nàng cũng thấy thực sự khó hiểu.

Khóe miệng Ôn Húc Khiên rốt cục cũng giật giật, giọng nói của hấn vang lên mang theo sự khẩn trương cùng kích động cực độ.

"Cút ngay, các người cút hết cho tôi!"

"Húc Khiên?" Diêu Vũ thực sự kinh ngạc, lại thấy bộ dạng kinh hoàng của hấn lại càng thêm lo lắng.

"Cút! Cút ngay!" Ôn Húc Khiên dường như bị kích thích thêm, điên cuồng gầm lên...

Lạc Tranh thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vã lên tiếng, "Diêu Vũ, cô tránh xa anh ta một chút, tâm tình của anh ta có vấn đề."

Diêu Vũ lúc này sao có thể lo lắng đến nhiều chuyện như vậy, vẫn tiến lên lôi kéo Ôn Húc Khiên, vẻ mặt tràn ngập sự lo lắng, "Húc Khiên, anh đừng như vậy..."

"Cút! Cô cút ngay cho tôi!" Ôn Húc Khiên dùng sức vung loạn tay lên, điên cuồng gào thét.

"A..." Diêu Vũ không ngờ tới hấn ta lại đột ngột dùng lực lớn đến vậy, thân hình nặng nề bị hấn đẩy mạnh một cái, cả người xô vào tường rồi bắn ngược trở lại, ngã sụp xuống bên cạnh cửa...

"Diêu Vũ..." Lạc Tranh sợ hãi trừng lớn đôi mắt. Một màn này phát sinh chỉ trong nháy mắt khiến nàng còn chưa kịp có phản ứng đã thấy Diêu Vũ bị đẩy ngược trở lại, rồi chẳng bao lâu sau nàng nhìn thấy máu theo hai chân cô ta loang ra từng mảng lớn....

Diêu Vũ nằm trên sàn, đau đớn kêu lên thành tiếng. Lại nhìn thấy

máu chảy ra, đầu tiên cô ta hét lên một tiếng, liền sau đó ngất lịm đi...

Ôn Húc Khiên cũng không ngờ sự việc lại thành ra thế này, trong lúc nhất thời cả người hắn cứng đờ lại, kinh hãi nhìn khung cảnh trước mặt.

Lạc Tranh là người đầu tiên khôi phục lại phản ứng. Nàng vội vã nâng Diêu Vũ dậy, để cô ta dựa vào vai mình, giơ tay vỗ nhẹ lên má cô ta...

"Diêu Vũ, Diêu Vũ, cô tỉnh lại đi. Cố chịu thêm một chút, tôi lập tức đưa cô tới bệnh viện."

Ánh mắt Diêu Vũ đã bắt đầu trở nên hỗn loạn, lại thêm việc mất máu quá nhiều khiến cô ta sợ hãi đến ngây người, chỉ không ngừng làm bầm, "Con...con của tôi..."

"Ôn Húc Khiên, anh còn đứng đờ ra đó làm gì? Mau gọi xe cứu thương?" Lạc Tranh quay đầu về phía Ôn Húc Khiên, cuống cuồng hét lên.

Ôn Húc Khiên đã sớm chẳng còn chút phản ứng nào, chỉ trơ mắt nhìn Diêu Vũ nằm trong vũng máu, không biết phải làm sao cho phải.

Lạc Tranh tức đến phát điên, nhưng cũng biết lúc này không thể trông chờ gì ở Ôn Húc Khiên. Trong lòng mặc dù cũng cực kỳ hoảng sợ, nhưng nàng vẫn phải cố khiến bản thân mình thật bình tĩnh, vội vàng lấy di động ra, vừa muốn bấm số thì di động lại lập tức đổ chuông.

Nàng vội vã ấn nút nhận cuộc gọi.

"Tranh, em đang ở đâu?" Là giọng của Louis Thương Nghiêu. Vào lúc thế này có thể nghe được giọng nói của hắn quả thực quá tốt.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh nghe được giọng của hắn, nỗi sợ hãi đang cố kìm nén tận đáy lòng liền bộc phát, giọng nói của nàng như vỡ òa, trở nên nghẹn ngào, không cách nào tỏ ra kiên cường thêm nữa. "Diêu Vũ đã xảy ra chuyện, chảy rất nhiều máu...gọi xe cứu thương..."

"Đừng sợ, hãy để cô ta nằm yên đó đừng di chuyển. Anh lập tức gọi xe cứu thương, cả em cũng chờ ở đó, anh lập tức tới ngay."

Louis Thương Nghiêu tinh táo dặn dò dứt khoát từng việc một.

Lạc Tranh nắm chặt lấy điện thoại, vô thức gật đầu. Lúc này, giọng nói tinh táo của hắn giống như liều thuốc trợ tim đối với nàng, nhất là khi biết hắn sẽ lập tức đến đây khiến sự bất an trong lòng nàng giảm đi rất nhiều...

Bệnh viện, bên ngoài phòng cấp cứu...

Trên người Lạc Tranh phủ áo khoác của Louis Thương Nghiêu, cả thân hình nhỏ bé vùi vào trong ngực hắn. Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, giống như một chú nai nhỏ không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào hơi thở quen thuộc trên người hắn để có chút cảm giác an toàn...

Louis Thương Nghiêu ôm nàng, bàn tay nhè nhẹ vỗ về lưng nàng, trong mắt lộ rõ vẻ phức tạp cùng đau lòng. May mắn là hắn phát hiện ra Lạc Tranh đã bay tới Hongkong từ khá sớm, không nói lời nào liền lập tức đuổi theo nàng. Nếu không, hắn thật sự không dám tưởng tượng nàng làm sao có thể xử lý được tình hình kinh khủng này.

Khi hắn vội vã chạy tới nhà Ôn Húc Khiên lập tức được chứng kiến khung cảnh đẫm máu. Diêu Vũ đã sớm hôn mê bất tỉnh, trên người Lạc Tranh cũng dính đầy vết máu, còn Ôn Húc Khiên thì xụi lơ ngồi dưới đất, bộ dạng đờ đẫn vô tích sự.

Nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, Louis Thương Nghiêu hận không thể cầm con dao đâm cho Ôn Húc Khiên một nhát. Vợ của mình còn không chăm lo nổi, còn làm liên lụy đến Lạc Tranh của hắn bị kinh hãi. Như vậy cũng chưa nói làm gì, khi xảy ra chuyện hắn còn nhu nhược hơn cả phụ nữ, ngay cả một chút can đảm lại gần xem tình hình cũng không có.

Thật không dám tưởng tượng đến chuyện trước kia, lúc Lạc Tranh còn ở bên cạnh hắn, chắc hẳn nàng cũng chẳng thể trông đợi gì ở tên vô tích sự này.

Giờ khắc này Ôn Húc Khiên giống như một đồng bùn nhão, ngồi rũ trên chiếc ghế ngoài hành lang, vẻ mặt cùng ánh mắt của hắn trông rất chán chường.

Có mặt tại bệnh viện lúc này ngoài mấy người bọn họ còn có

Đường Diệu Liên cùng Ôn Triết. Hai vị trưởng bối này vừa nhận điện thoại liền lập tức chạy tới bệnh viện, sốt ruột muốn biết rõ sự tình.

Từng giây từng phút chậm rãi trôi qua, cả hành lang bệnh viện chìm trong sự tĩnh lặng đến ghê người. Đèn phía trên phòng cấp cứu vẫn sáng còn các y tá thì liên tục ra vào. Nhìn khung cảnh này có thể đoán được tình hình của Diêu Vũ không được lạc quan cho lắm.

Ôn Triết chấp tay sau lưng, trầm mặc đi qua đi lại trên hành lang. Từ bóng lưng cô tịch của ông, không khó nhận ra sự quan tâm lo lắng đang tràn ngập trái tim già cõi.

Mà Đường Diệu Liên lúc này cũng đứng ngồi không yên. Bởi vì thời gian quá gấp, Diêu Vũ được đưa đến bệnh viện không phải bệnh viện bà từng công tác cho nên cũng chỉ có thể lo lắng suông mà không cách nào đi vào hỏi thăm tình hình.

Bà đưa mắt nhìn Lạc Tranh, muốn nói gì đó lại thôi. Thực ra bà rất muốn lại chỗ nàng, nhưng nhìn thấy Lạc Tranh vô lực vùi vào trong ngực người đàn ông kia, đương nhiên cũng hiểu ra tình hình. Lại nghĩ đến người đàn ông đó là người bạn tốt mà Húc Khiên đã từng nhắc tới, mặc dù thấy một màn như vậy trong lòng bà rất không thoải mái nhưng cũng không biết làm thế nào.

Đường Diệu Liên đi đến bên cạnh Ôn Húc Khiên, không nhịn nổi cất tiếng hỏi, "Húc Khiên, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Diêu Vũ đang yên đang lành sao lại ngã như vậy? Bụng của nó lớn thế rồi, lẽ như có chuyện gì thì phải làm sao?"

Ôn Húc Khiên vẫn không lên tiếng, hai bàn tay to ôm lấy đầu, ủ rũ ngồi đó.

Đường Diệu Liên không hỏi được tin tức gì cũng đành thôi, khẽ thở dài một tiếng, "Không biết Ôn gia đã gây nên tội nghiệt gì, con dâu ngoan cũng bỏ đi, giờ lại trơ mắt nhìn cháu nội xảy ra chuyện..."

"Được rồi, đừng nói nữa." Ôn Triết vốn đang trầm mặc rốt cục cũng lên tiếng, "Chờ bác sỹ ra xem tình hình thế nào đã, bà đừng quá lo lắng."

"Sao tôi có thể không lo được chứ?" Đường Diệu Liên có chút nóng nảy nói, lại nhìn Lạc Tranh cách đó không xa. Thật lòng mà nói,

Lạc Tranh cùng người đàn ông kia đứng chung một chỗ quả thực rất xứng đôi. Nhưng dù sao nàng cũng từng là con dâu của Ôn gia, giờ Đường Diệu Liên thật không có cách nào tiếp nhận sự thực là Lạc Tranh đã yêu người đàn ông khác.

Lạc Tranh từ trong ngực Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu lên, nhìn sang phía Đường Diệu Liên, vừa muốn bước qua an ủi mấy lời nhưng lại cảm thấy bản thân không còn chút khí lực nào, mà Louis Thương Nghiêu cũng không có ý định buông nàng ra. Hắn khẽ cúi đầu, thì thầm bên tai nàng, "Tranh, dựa vào anh nghỉ ngơi cho tốt chút đi, không cần quan tâm đến những chuyện khác."

Lạc Tranh nhìn hắn một hồi rồi nhẹ nhàng gật đầu. Hôm nay thật may vì có hắn, nếu không, nàng cũng không biết phải làm sao cho ổn. Nhìn thấy Diêu Vũ chảy nhiều máu như vậy khiến nàng không khỏi hoa mắt chóng mặt, tim đập loạn lên cơ hồ nhảy lên tận cổ. Không hiểu sao nàng có dự cảm rất xấu, ngộ nữa đứa bé có chuyện gì...

Cả người Lạc Tranh lúc này hoàn toàn vô lực, chỉ có thể dựa vào người Louis Thương Nghiêu, tùy ý hắn vỗ về an ủi tâm tình nàng.

Cửa phòng cấp cứu rốt cục cũng mở ra nhưng đèn vẫn không hề tắt. Điều này cho thấy việc cấp cứu vẫn chưa hoàn tất. Cô y tá bước ra cầm trong tay một tờ giấy, lên tiếng hỏi, "Các vị đều là người nhà của Diêu Vũ?"

Ôn Húc Khiên ngẩng đầu, thân thể muốn động lại không cách nào nhúc nhích được. Đường Diệu Liên liền vội vàng tiến lên, nắm lấy cánh tay y tá, "Là tôi, cháu của tôi sao rồi? Đứa bé có giữ được không?"

Ôn Triết cũng bước tới, có chút không vui trầm giọng quát lên, "Lúc này mà còn để ý đến đứa bé sao, chỉ cần người mẹ có thể bình an vô sự là tốt rồi." Nghe mấy lời này, khuôn mặt Đường Diệu Liên không khỏi có chút ngượng ngùng.

Y tá nhìn Đường Diệu Liên một cái, chậm rãi nói: "Đúng vậy, hiện giờ người mẹ cũng đang trong tình huống nguy kịch, hướng hồ là đứa trẻ. Chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi. Cứu được

người nào tốt người đó. Bởi vì bệnh tình rất nghiêm trọng nên các vị lập tức theo danh sách này đi nộp viện phí đi. Còn nữa, bệnh nhân cũng cần phải nhập viện theo dõi nên các vị làm luôn thủ tục nhập viện cho cô ấy. Viện phí phải lập tức nộp ngay, nếu không sẽ không có loại thuốc cần thiết để kịp thời chữa trị."

Nói dứt lời, cô y tá đem tờ danh sách nhét vào tay Đường Diệu Liên rồi quay người trở lại phòng cấp cứu.

Đường Diệu Liên nhìn tờ giấy dài dằng dặc trên tay, lại nghĩ đến vừa rồi vội vã ra ngoài không mang theo nhiều tiền mặt đủ để nộp viện phí, bà nhìn thoáng qua phía Ôn Húc Khiên, không vui lên tiếng, "Mau đi nộp viện phí cho Diêu Vũ đi!"

Ôn Húc Khiên đưa bàn tay run run cầm lấy tờ danh sách. Hắn là theo xe cứu thương tới đây, ví tiền cùng xe đều để ở nhà, lúc này sờ đến túi áo mới phát hiện bản thân không mang theo chút tiền nào.

Lạc Tranh thấy vậy, cũng biết tình hình của bọn họ. Hơn nữa nàng đối với Diêu Vũ không khỏi có chút áy náy. Vừa định kéo túi xách ra, đã thấy Louis Thương Nghiêu mở ví, đem tất cả tiền mệnh giá lớn trong đó lấy ra đưa cho Đường Diệu Liên.

"Bác gái, bệnh viện này chắc sẽ có quầy thu đổi ngoại tệ. Số tiền này đủ để nộp toàn bộ chi phí cần thiết rồi."

Đường Diệu Liên lặng người nhìn Louis Thương Nghiêu đưa ra một tập dày đồng euro, một lúc sau mới ngẩng đầu, cảm kích nói, "Cảm ơn cậu!" Nói xong, bà vội vã xoay người đi nộp tiền.

Ôn Triết vốn đã ngầm quan sát Louis Thương Nghiêu từ sớm, lại thấy hắn có hành động này thì lại càng cảm thấy kính trọng hắn thêm vài phần. Ông quay đầu nhìn về phía Ôn Húc Khiên, quát lên, "Nghịch tử, còn không mau đi lấy tiền trả lại cho vị tiên sinh này."

Ôn Húc Khiên há hốc mồm, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu nhưng ánh mắt lại tràn ngập sự thống hận.

"Bác trai, không sao đâu, đừng nóng giận." Louis Thương Nghiêu bình thản lên tiếng, "Tôi chỉ là không muốn có chuyện không hay phát sinh thêm mà thôi."

Lạc Tranh cũng nhìn về phía Ôn Triết, khẽ an ủi, "Bác trai, đừng

quá lo lắng, điều quan trọng nhất hiện giờ là Diêu Vũ không có chuyện gì." Trong lòng Lạc Tranh không khỏi cảm kích Louis Thương Nghiêu, không ngờ hẳn có thể hỗ trợ hào phóng như vậy.

Ôn Triết khẽ thở dài một hơi, nhìn Louis Thương Nghiêu rồi lại nhìn Lạc Tranh. Một lúc lâu sau, bằng thái độ đầy chân thành, ông cất tiếng nói có chút mệt mỏi, "Tiểu Tranh à, rốt cục bác cũng đã hiểu tại sao cháu lại rời khỏi Húc Khiên. Vị tiên sinh này quả thực là người đáng để cháu yêu. Cháu có thể hạnh phúc như vậy, bác cũng cảm thấy yên tâm rồi."

"Bác...." Trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một cảm giác ngậm ngùi. Nàng biết rõ Ôn Triết trước giờ vẫn luôn yêu thương nàng hết như con ruột của ông, còn cả Đường Diệu Liên, tuy rằng thường ngày bà là người tính toán khá chi li, nhưng cả hai vị trưởng bối này đều đối với nàng rất tốt.

Ôn Triết thấy nàng định lên tiếng liền nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, "Tiểu Tranh, không cần nói gì hết. Mặc dù bác không biết rõ lắm chuyện của hai đứa, nhưng bác biết, nếu không phải Húc Khiên quá phạm, cháu cũng không bao giờ để sự việc phải đi tới ngày hôm nay. Bác không có tư cách oán giận cháu mà ngược lại còn cảm thấy phải xin lỗi cháu. Cho nên chỉ cần cháu được vui vẻ mới là điều quan trọng nhất."

Lạc Tranh cảm thấy cổ họng như nghẹn lại..

"Bác trai, tôi biết bác vẫn luôn yêu thương Lạc Tranh như con gái mình, hiện giờ Lạc Tranh ở bên tôi, tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho cô ấy. Bác hãy yên tâm." Louis Thương Nghiêu chậm rãi lên tiếng, mặc dù hẳn rất ghét Ôn Húc Khiên, nhưng đối với hai vị trưởng bối họ Ôn này vẫn luôn cư xử đúng mực.

Ôn Triết mệt mỏi gật đầu, ông thực sự hy vọng những lời này xuất phát từ miệng con trai mình biết bao...

Rất nhanh sau đó, Đường Diệu Liên đã nộp xong viện phí trở lại. Hành lang lại lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh lặng...

Cho đến khi kim đồng hồ đã quay thêm bốn vòng nữa...

Đèn phía trên phòng cấp cứu rốt cục cũng tắt.

Y tá cùng các bác sỹ chậm rãi đi từ phía trong ra...

Một loạt người Ôn gia vội vã tiến lên.

"Bác sỹ, tình hình sao rồi?"

"Bác sỹ, đứa trẻ không sao chứ?"

Bác sỹ kéo khẩu trang xuống, khẽ day day thái dương đau nhức, nhìn khuôn mặt lo lắng của những người trước mắt, "Các vị đều là người nhà bệnh nhân?"

"Đúng vậy!" Đường Diệu Liên vội vàng nói.

Bác sỹ khẽ thở dài, "Các vị vào phòng làm việc trước đã."

Mấy người họ đưa mắt nhìn nhau, vội vàng theo chân bác sỹ bước vào phòng.

"Cái gì? Bác sỹ, ông vừa nói gì..." Trong phòng làm việc của bác sỹ phụ trách, thanh âm của Đường Diệu Liên cơ hồ sắp thổi bay nóc nhà...

Mà về mặt những người khác thì đã biến thành kinh hãi, còn Ôn Húc Khiên thì ngã ngồi trên ghế sofa.

Lạc Tranh bước lên phía trước, cố gắng trấn định lại tinh thần một chút, "Bác sỹ, ý của ông là...Diêu Vũ không thể mang thai được nữa?"

"Phải!" Bác sỹ lại lần nữa khẳng định. "Bệnh nhân lần này vì bị tác động của cú ngã mạnh dẫn đến sinh non khiến cho thân thể vốn đã yếu ớt của cô ấy càng trở nên suy sụp. Thành tử cung của cô ấy vốn đã rất mỏng, lần này do thai đã quá lớn, sinh non khiến cho thành tử cung bị vỡ ra. Để giữ được tính mạng cho cô ấy đã không dễ dàng rồi. Vì muốn cứu mạng cô ấy, chúng tôi không còn cách nào khác là phải cắt bỏ hoàn toàn tử cung, như vậy mới có thể bảo vệ được tính mạng người mẹ. May mắn là các vị đưa được người bệnh đến sớm, nếu chỉ chậm thêm chút nữa ngay tính mạng người mẹ cũng không giữ nổi."

Đường Diệu Liên cùng Ôn Triết nghe vậy đã sớm thất thần, họ chẳng những mất đi cháu nội, thậm chí ngay cả sau này cũng không có hy vọng...

Hô hấp của Lạc Tranh có chút khó nhọc, trái tim nàng cũng không

ngừng co rút lại, cảm giác đau đớn nhanh chóng lan khắp toàn thân. Một lúc lâu sau, nàng mới run rẩy cất tiếng hỏi "Bác sỹ, tại sao thành tử cung của bệnh nhân lại quá mỏng? Sức khỏe của cô ấy không phải vẫn rất tốt sao? Là do bẩm sinh à?"

Bác sỹ có chút nghi hoặc nhìn Lạc Tranh một cái, sau đó chậm rãi trả lời, "Chuyện này tôi nghĩ phải hỏi người chồng bệnh hoạn của cô ấy thì mới biết được. Thành tử cung của bệnh nhân mỏng như vậy không phải do bẩm sinh mà là do nhiều lần nạo phá thai gây nên. Mà phương pháp nạo phá thai cũng rất không khoa học. Nên biết, tại Hongkong việc nạo phá thai là hành vi phạm pháp. Tôi nghĩ người bệnh đã nhiều lần tìm tới các bệnh viên chui để làm thủ thuật, cho nên thân thể mới trở thành như vậy."

"Cái gì?" Lời của bác sỹ không chỉ làm Lạc Tranh kinh ngạc mà ngay cả Ôn Húc Khiên vốn không có chút động tĩnh nào cũng bị sốc, hấn giống như vừa bị sét đánh cho một cú trời giáng, không ngừng lẩm bẩm, "Sao trước đây cô ấy có thể sẩy thai chứ? Cô ấy rõ ràng là..."

Chương 134: Tôi chỉ muốn có sự hợp tác của cô

Một câu nói rất khế của bác sỹ nhưng cũng đủ để tất cả mọi người đều nghe được. Sắc mặt của hai vị trưởng bối Ôn gia đã trở nên rất khó coi, còn Lạc Tranh thì kinh ngạc đến trợn lớn đôi mắt.

Nàng vô thức nhìn thoáng qua phía Louis Thương Nghiêu, lại thấy vẻ mặt hấn cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn có chút thờ ơ.

Bác sỹ nghe vậy liền nhìn Ôn Húc Khiên bằng ánh mắt đầy kinh ngạc, "Anh là...chồng của bệnh nhân?"

Ôn Húc Khiên nhú nhú mày, không trả lời, chỉ hờ hững gật đầu.

"A..." Sắc mặt vị bác sỹ có chút lúng túng, vội nở nụ cười lấp liếm, "Đã như vậy, tình hình của bệnh nhân các vị cũng biết rồi. Cô ấy cần ở lại viện hai ngày để chúng tôi tiến hành quan sát và điều trị. Mặt khác, sau khi bệnh nhân tỉnh lại các vị cố gắng đừng để tâm tình của cô ấy bị kích động, cho dù muốn nói sự thật cho cô ấy cũng nên dùng cách thức khéo léo một chút."

Cơ mặt Ôn Húc Khiên dường như đang lên cơn co giật, hấn giống như không nghe thấy lời của bác sỹ, bàn tay đột nhiên rất nhanh siết lại thành nắm đấm, liền đó lao đến trước mặt bác sỹ giận dữ gầm lên, "Ông nói cho tôi biết, cô ta tổng cộng đã phá thai mấy lần?"

Cho dù bác sỹ không trả lời thì hấn cũng có thể hiểu được Diêu Vũ đã làm những gì. Tiện nhân này, không ngờ lại lừa gạt hấn lâu như vậy. Hấn đã quá tin tưởng vào bộ dạng ngây thơ của cô ta mà nghĩ rằng cô ta vẫn giữ mình trong sạch.

Bác sỹ bị hành động của hấn làm cho sợ hết hồn. Thật ra vừa rồi ông ta cũng đã nhận thấy tâm tình của người đàn ông này không được bình thường lắm, nhưng cũng không dám nói thêm điều gì, chỉ ấp úng hồi lâu không biết nên mở miệng ra sao.

"Ôn Húc Khiên, Diêu Vũ thành ra bộ dạng như ngày hôm nay anh phải chịu trách nhiệm. Chẳng lẽ chuyện trước kia của cô ấy quan trọng đến thế sao? Nếu như lát nữa cô ấy tỉnh lại biết được mọi chuyện, anh cho rằng cô ấy sẽ không đau lòng à?" Lạc Tranh hiện giờ không nhịn nổi nữa, lạnh lùng lên tiếng.

Louis Thương Nghiêu vẫn đứng bên cạnh nàng, vòng tay ôm lấy nàng, vỗ nhẹ bả vai nhỏ nhắn ý bảo nàng đừng nên tức giận.

Nắm tay Ôn Húc Khiên vẫn siết chặt lại, hồi lâu cũng không mở miệng nói tiếng nào. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên xoay người đi về phía cửa.

"Đứng lại!" Lạc Tranh gọi giật hắn, "Anh là muốn đi thăm Diêu Vũ hay định bỏ đi?"

"Từ hôm nay trở đi, tôi cùng con tiện nhân kia không có bất kỳ quan hệ nào!" Ôn Húc Khiên lạnh lùng buông một câu rồi đi thẳng không buồn ngoái lại một lần.

"Ôn Húc Khiên, anh có phải đàn ông hay không? Anh...."

"Tranh, bỏ đi!" Louis Thương Nghiêu ôm chầm lấy nàng, trầm giọng khuyên giải.

"Nhưng mà..." Trong mắt Lạc Tranh tràn ngập sự lo lắng.

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng ngắt lời nàng, "Anh hiểu tâm tư của em, nhưng nếu tâm ý hắn đã như vậy, cho dù gọi hắn lại thì sao chứ? Chẳng thể giải quyết được gì hết!"

Lạc Tranh bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, lời của Louis Thương Nghiêu sao nàng lại không hiểu đây.

"Bác trai, bác gái..." Nàng nhìn về phía hai vị trưởng bối Ôn gia, muốn nói lại ngập ngừng.

Ôn Triết không mở miệng nói lời nào, còn Đường Diệu Liên thì cất giọng đầy giận dữ, "Tôi đã sớm nhìn ra con hồ ly tinh kia không phải thứ tốt đẹp gì. Hiện giờ thành ra như vậy coi như nó tự làm tự chịu. Tôi không quan tâm!" Nói xong, bà cũng lập tức bỏ đi.

Bác sỹ kinh ngạc nhìn mấy người bọn họ.

"Bác gái..." Lạc Tranh thật sự rất muốn đuổi theo bà, nhưng đuổi kịp rồi thì sẽ thế nào đây? Nhìn về phía Ôn Triết, nàng lên tiếng, "Bác

trai, bác thấy..."

"Tiểu Tranh à, bên Diêu Vũ nhờ cháu để ý an ủi một chút. Bác biết rõ thỉnh cầu này của mình rất nực cười, cũng rất hoang đường, nhưng hiện giờ hai bác đúng là không có cách nào đối mặt với cô ta." Ôn Triết nói xong câu này, thở dài một tiếng nặng nề rồi cũng xoay người bỏ đi.

"Bác trai..."

"Tranh, bỏ đi em!" Louis Thương Nghiêu kéo nàng trở lại, không ngừng an ủi nàng.

Lạc Tranh không thể tin những gì mình vừa nhìn thấy. Tất cả người của Ôn gia đều bỏ đi, không khó để nhận ra vị trí của Diêu Vũ trong mắt bọn họ chẳng có chút đáng kể gì.

Bác sỹ thấy vậy, cũng không kìm được liền cất tiếng hỏi, "Chuyện này là sao? Người nhà đều bỏ đi hết rồi sao? Hai vị có phải người nhà của bệnh nhân hay không?"

"Không phải!" Louis Thương Nghiêu trả lời dứt khoát, sau đó kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, nhẹ nhàng nói, "Chúng ta cũng đi thôi!"

Về mặt Lạc Tranh có chút do dự, suy nghĩ một chút, nàng nhìn về phía hắn, "Thương Nghiêu, em muốn chờ Diêu Vũ tỉnh lại rồi mới đi."

"Không cần phải như vậy!" Louis Thương Nghiêu trả lời, "Tiền viện phí của Diêu Vũ đã nộp đủ rồi. Cho dù Ôn gia không có ai ở đây, bệnh viện cũng sẽ chăm sóc tốt nhất cho cô ta, em không cần lo lắng đâu."

"Em hiểu ý anh, nhưng một phụ nữ chẳng những mất đi đứa con của mình, còn mất đi khả năng làm mẹ về sau, dù sao cũng nên có người cho cô ấy biết tình hình mới được."

"Bác sỹ sẽ tự biết cách mà!"

"Thương Nghiêu, để em ở lại đi. Đối với Diêu Vũ mà nói, em hiện giờ không còn thấy hận nữa, chỉ còn lại sự đồng cảm của phụ nữ mà thôi. Khi một người phụ nữ mất đi đứa con của mình mà người chồng lại tuyệt tình như vậy, em sợ cô ấy sẽ nghĩ quẩn." Trong mắt Lạc Tranh lộ ra tia buồn bã cùng đau đớn.

Louis Thương Nghiêu biết không lay chuyển được nàng, cũng không muốn miễn cưỡng nàng làm chuyện nàng không thích nên cườì nhẹ một tiếng, chậm rãi gật đầu...

Phòng chăm sóc đặc biệt...

"Không..." Tiếng hét đầy cuồng loạn của Diêu Vũ vang lên, liền đó cả người cô ta bị mấy y tá vội vã giữ chặt lại.

"Diêu Vũ, cô tỉnh táo lại chút đi!" Lạc Tranh nhìn cô ta, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

"Cô lừa tôi, lừa tôi..." Từng giọt nước mắt của Diêu Vũ thi nhau rớt xuống. Khi Lạc Tranh cho cô ta biết tất cả mọi chuyện, cả thế giới của cô ta dường như đã sụp đổ.

Con đã không còn, Ôn Húc Khiên không chút lưu tình bỏ đi, hai vị trưởng bối Ôn gia cũng thất vọng buông tay. Quan trọng nhất là từ nay về sau cô ta không thể nào có con được nữa. Đối với Diêu Vũ mà nói, đây thực sự là đòn đả kích trí mạng.

"Diêu Vũ, tôi hiểu tâm trạng của cô, cũng biết trong thời gian ngắn cô sẽ khó có thể tiếp nhận được chuyện này. Nhưng mà đó đã là sự thật, cô nhất định phải dũng cảm đối mặt. Đời người có rất nhiều chuyện trọng đại phải làm, cho nên không thể mất đi hy vọng được." Lạc Tranh ngồi bên cạnh cô ta, nhẹ nhàng an ủi.

Ánh mắt Diêu Vũ đã trở nên vô thần, nghe xong mấy lời của Lạc Tranh, đầu tiên là sửng người lại, sau đó bắt đầu khóc lớn.

Lạc Tranh thấy vậy, nhìn về phía mấy cô y tá, "Cô ấy không sao, để tôi trò chuyện với cô ấy một chút là được. Cảm ơn các vị!"

Người mới chịu sự đả kích lớn, sợ nhất là họ cứ im lặng không nói lời nào. Người bệnh như vậy chính là người nguy hiểm nhất bởi sự đau khổ trong lòng họ có thể chuyển thành tâm bệnh. Nhưng Diêu Vũ đã có thể khóc lên, chứng tỏ mọi chuyện sẽ không còn đáng ngại nữa.

Các y tá đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, gật gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lạc Tranh cũng không hề nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng chờ Diêu

Vũ khóc cho thoả lòng. Nhìn cô ta lúc này, mọi oán hận trong lòng nàng trước đây tựa hồ cũng tan thành mây khói.

Một lúc lâu sau, khi tiếng khóc của Diêu Vũ chỉ còn là những tiếng nức nở yếu ớt, nàng mới nhẹ nhàng lên tiếng.

"Diêu Vũ, nếu như cô khóc vì bản thân mình, vậy tôi cho cô biết cô vẫn còn rất may mắn. Tối thiểu nhất, cô vẫn còn sống, còn sống so với bất kỳ tai nạn bi thảm nào cũng là may mắn lắm rồi. Nếu như cô vì Ôn Húc Khiên mà khóc, vậy tôi sẽ khinh thường cô. Vì một người đàn ông như vậy, cô còn muốn hao phí sức lực để khóc vì anh ta, thực sự không đáng!"

Diêu Vũ khóc nức nở hồi lâu cho đến khi toàn thân trở nên vô lực, cuối cùng chỉ có thể nằm co quắp trên giường nhìn Lạc Tranh.

"Cô nhất định rất hận tôi vì đã cướp Húc Khiên đi. Giờ thì tốt rồi, nỗi hận trong lòng cô đã có cơ hội phát tiết hết rồi."

Lạc Tranh nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, "Nếu như tôi hận cô, sẽ chẳng ở bên cạnh cô tới giờ này. Cô cho rằng tôi chờ tới tận bây giờ là để xem cô khóc lóc thế nào, hối hận ra sao ư?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Cô không thể nào không hận tôi. Tôi là người thứ ba, chen vào phá hoại cuộc hôn nhân của cô." Diêu Vũ nhìn nàng bằng đôi mắt đăm lẹ đã trở nên mơ hồ.

Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng, "Nếu như không có cô, tôi căn bản cũng không biết Ôn Húc Khiên là người đàn ông đối trá đến mức nào. Yêu anh ta bốn năm, bây giờ nghĩ lại thấy thật không đáng. Đúng vậy, tôi đã từng hận cô, nhưng tôi biết chuyện tình cảm không thể nào miễn cưỡng. Có lẽ, là ông trời đã định sẵn để tôi gặp được Thương Nghiêu. Thật lòng mà nói, tôi giờ không những không hận cô, mà còn muốn cảm ơn cô."

Diêu Vũ giật mình nhìn sửng nàng hồi lâu, không ngờ tới nàng lại khoan dung đại lượng như vậy. Cô ta còn tưởng rằng, ít nhất Lạc Tranh cũng sẽ có bộ dạng hả hê khi nhìn thấy cô ta thành ra thế này.

"Diêu Vũ, tôi sở dĩ ở lại là vì muốn hỏi cô một câu. Sau này cô có dự tính gì chưa?" Lạc Tranh biết rõ tâm trạng hiện giờ của Diêu Vũ,

than nhẹ một tiếng rồi hỏi.

Diêu Vũ chầm chậm lắc đầu. Cú sốc lần này đã khiến cô ta trong lúc nhất thời mất đi khả năng suy nghĩ tối thiểu nhất. Cô ta thực sự không biết tương lai sau này sẽ như thế nào, cũng không muốn đối mặt với nó.

"Húc Khiên anh ta...thật sự không nói gì đã bỏ đi sao? Anh ta...có phải sẽ không trở về nữa không?"

Lạc Tranh khẽ lắc đầu, "Bị cô lừa gạt lâu như vậy đã khiến anh ta thực sự tức giận. Tôi nghĩ, cô không nên ôm lấy hy vọng gì với anh ta nữa. Nếu như anh ta thật sự yêu cô, khi biết tình hình của cô thế này sao có thể không chút quan tâm mà bỏ đi như vậy chứ."

"Có lẽ...anh ấy quá tức giận." Sắc mặt Diêu Vũ thoáng hiện lên chút hoảng loạn.

"Diêu Vũ, cô đừng ngây thơ như vậy nữa." Lạc Tranh không kìm lòng nổi lên tiếng, "Thời gian cô ở bên Ôn Húc Khiên cũng không ngắn, cần phải hiểu rõ anh ta là người thế nào, cũng biết anh ta đối xử với cô thế nào. Cô còn muốn vì một người đàn ông như vậy mà huỷ hoại bản thân mình hay sao? Cô cho rằng, sau chuyện lần này, hai người còn có thể tiếp tục được nữa ư?"

"Húc Khiên sao có thể đối xử với tôi như vậy chứ?" Hốc mắt Diêu Vũ lại bắt đầu đỏ lên.

Lạc Tranh nhìn cô ta, một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng, "Diêu Vũ, thật ra tôi luôn muốn biết tại sao cô phải làm như vậy, vì sao cô phải lừa gạt Ôn Húc Khiên? Hay là, đây cũng là một phần trong nhiệm vụ lúc trước của cô?"

Diêu Vũ nhìn về phía Lạc Tranh, nghẹn ngào nói, "Tôi hiểu ý của cô. Thật ra cô muốn hỏi, đứa bé trước đây tôi có là con của ai phải không? Cô càng muốn hỏi chính là liệu đứa bé đó có phải của Thương Nghiêu tiên sinh hay không?"

Lạc Tranh cũng không giấu diếm mà nhẹ nhàng gật đầu. Vấn đề này vẫn liên tục hiện ra trong đầu nàng. Không phải là nàng không tin Thương Nghiêu, mà là chuyện này đã vượt quá xa khỏi sự tưởng tượng của nàng, còn có gì không thể không diễn ra nữa đây?"

Hơn nữa, chính miệng Diêu Vũ cũng từng thừa nhận, cô ta từng là người phụ nữ bên cạnh Thương Nghiêu.

Diêu Vũ đưa tay lau nước mắt, khẽ nói, "Nếu như tôi chỉ vì muốn trả thù, chỉ để nói cho sướng miệng, thì tôi sẽ nói với cô rằng, đứa bé đó chính là con của Thương Nghiêu, tôi và ngài ấy đã từng lên giường."

Những lời của Diêu Vũ khiến tâm tình Lạc Tranh thực sự loạn lên, ánh mắt nàng cũng không cách nào che dấu được sự kích động. "Nói như vậy tức là chuyện này không có chút liên quan gì tới Thương Nghiêu?"

"Không có! Có thể nói là tình hình của tôi thành ra thế này, Thương Nghiêu tiên sinh cũng không hề hay biết." Diêu Vũ lắc đầu, nói tiếp, "Lúc trước, tôi là vì muốn có một khoản tiền nên mới đồng ý nhận việc này. Tôi giả tạo mình vẫn còn trong trắng để lọt qua việc kiểm tra ban đầu, nếu không sao có thể ở trước mặt Thương Nghiêu tiên sinh sắm vai sinh viên ngây thơ chứ? Trước đây, tôi từng có bạn trai, cũng từng chung sống, đứa bé lúc trước là của bạn trai tôi. Tôi không biết Thương Nghiêu tiên sinh có biết chuyện này hay không. Tóm lại, tôi thuận lợi giành được cơ hội lần này, cũng thành công thu hút sự chú ý của Húc Khiên. Chỉ là tôi tuyệt đối không ngờ tới ông trời vẫn luôn dõi theo tôi. Bản thân đã làm ra chuyện xấu gì, ông trời đều biết rất rõ, cuối cùng sẽ trả lại hết cho mình. Hiện giờ coi như tôi đã gặp báo ứng. Yêu phải người đàn ông bạc bẽo như Ôn Húc Khiên, còn mất đi đứa con và cả cơ hội làm mẹ nữa."

"Diêu Vũ, hiện giờ cô đừng nên suy nghĩ nhiều. Thông qua chuyện lần này, cô nên biết căn bản Ôn Húc Khiên không quý trọng cô, cho nên anh ta không đáng để cô hao tổn tinh thần. Cô điều dưỡng thân thể cho tốt, sau khi xuất viện bắt đầu một cuộc sống mới. Cho dù không thể làm mẹ, cũng có thể tự tạo cho mình một cuộc sống có ý nghĩa." Lạc Tranh cất lời an ủi chân thành từ tận đáy lòng.

Diêu Vũ vô lực gật đầu, lại nở nụ cười khổ, "Ông trời có phải thấy tôi rất đáng cười hay không? Cho đến cuối cùng, chỉ còn mình cô ở lại bên cạnh tôi. Lạc Tranh, tôi thật sự rất xin lỗi cô."

Lạc Tranh có chút miễn cưỡng nở nụ cười, "Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Người bị tổn thương và người gây tổn thương đều phải chịu đau khổ như vậy, chi bằng quên đi quá khứ để bắt đầu lại."

"Cảm ơn cô!" Đáy mắt Diêu Vũ tràn ngập vẻ cảm động. Một lúc lâu sau, cô ta dè dặt nắm lấy tay Lạc Tranh, nhẹ nhàng nói, "Tôi biết rõ, cô lần này trở về Hongkong nhất định là vì Thương Nghiêu tiên sinh?"

Lạc Tranh cũng không lảng tránh, gật đầu dứt khoát. "Đúng vậy, Ôn Húc Khiên nói trong tay anh ta có một đoạn băng ghi âm bất lợi cho Thương Nghiêu."

"Tôi biết đoạn băng ghi âm đó, anh ta cất nó trong két bảo hiểm ở nhà." Diêu Vũ cười buồn bã, "Anh ta vẫn luôn cho rằng lần này là Thương Nghiêu tiên sinh hại anh ta nên luôn nghĩ cách để tạo ra một đoạn băng ghi âm bất lợi."

"Tạo ra đoạn ghi âm? Ý cô nói là anh ta nguy tạo bằng chứng?" Lạc Tranh sửng sờ hỏi lại.

"Lạc Tranh, cô là luật sư nổi tiếng, đương nhiên biết rõ băng ghi âm có thể cắt ghép tạo thành. Đoạn băng ghi âm trong tay Húc Khiên là do quá trình cắt ghép cực kỳ tinh vi chế tác ra, đủ để biến giả thành thật." Diêu Vũ chậm rãi lên tiếng.

Lạc Tranh gật đầu, sự lo lắng trong lòng giảm sút đi đôi chút, "Nhưng nếu như đưa cuộn băng đó lên trình toà nhất định sẽ phải trải qua quá trình giám định. Tôi nghĩ, đoạn ghi âm đó sẽ không cách nào qua được."

"Phải, về sau tôi mới biết được chuyện đó. Cho nên khi tôi nhìn thấy cô về Hongkong, tôi cũng biết anh ta nhất định lợi dụng đoạn ghi âm kia để dụ cô về. Anh ta đối với cô vẫn có suy nghĩ không an phận."

Diêu Vũ nhìn về phía nàng, nở nụ cười đầy bi thương, "Anh ta vốn cho rằng, ngoại trừ việc lên giường, tôi chẳng thể giúp gì được cho anh ta hết."

Lạc Tranh nhíu nhíu mày, nhớ tới tình hình lúc ở nhà Ôn Húc Khiên, trong lòng liền nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

"Diêu Vũ, tôi hy vọng cô có thể giúp tôi. Tôi muốn lấy lại cuộn băng ghi âm trong tay Ôn Húc Khiên." Vẻ mặt nàng đầy kiên định nhìn Diêu Vũ, nhấn mạnh từng lời.

"Tôi giúp cô?" Diêu Vũ có chút sửng sờ. Một lúc sau, cô ta nhìn Lạc Tranh bằng ánh mắt khó hiểu cùng nghi hoặc, "Đoạn băng kia nếu đã không thể trở thành chứng cứ trước tòa, vậy cho dù cô lấy được nó cũng đâu có ý nghĩa gì. Chứng cứ trong tay Ôn Húc Khiên căn bản đâu thể uy hiếp được Thương Nghiêu tiên sinh."

"Cũng bởi như thế nên tôi mới càng thêm lo lắng. Cô cũng biết Ôn Húc Khiên là loại người cái gì cũng có thể làm ra được. Anh ta tuyệt đối sẽ không làm những chuyện vô ích. Biết rõ đoạn băng ghi âm kia không dùng được, vì sao còn muốn dụ tôi vượt ngàn dặm đường trở về đây?"

Diêu Vũ nghe vậy, vẫn không hiểu lắc lắc đầu, "Đây cũng là điểm mà tôi nghĩ mãi không ra."

Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, "Lúc trước tôi cũng hoài nghi chuyện này. Thương Nghiêu là người làm việc cực kỳ cẩn thận, cho dù thật sự làm chuyện gì cũng không để cho Ôn Húc Khiên nắm được chứng cứ. Tôi lúc đầu cũng có suy nghĩ chứng cứ mà Ôn Húc Khiên nói là giả, nhưng tôi vẫn muốn xem xem thực sự anh ta muốn cái gì. Lúc ở nhà anh ta, tôi rốt cục mới biết anh ta muốn lợi dụng giới truyền thông để phá hoại hình tượng của Thương Nghiêu. Nên biết, một đoạn băng ghi âm dù là giả tạo không có giá trị trước pháp luật, nhưng cũng có thể trở thành công cụ

trí mạng để đả kích đối phương trước giới truyền thông. Cho dù công chúng biết đoạn băng ghi âm là giả thì sao chứ? Tất cả mọi người sẽ không để ý đến việc nó là thật hay giả, chỉ quan tâm đến việc giữa bọn họ đã có giao dịch mà thôi."

Diêu Vũ lúc này mới hiểu ra, "Thì ra là vậy..."

"Cho nên, dù biết cuộn băng ghi âm kia là giả, tôi cũng phải lấy cho được nó. Tôi không thể trơ mắt nhìn danh dự của Thương Nghiêu bị tổn hại, không thể để anh ấy có bất kỳ nguy hiểm nào." Lạc

Tranh nói những lời tận đáy lòng.

Diêu Vũ nhìn nàng, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói, "Lạc Tranh, Ôn Húc Khiên mất đi cô là sự tổn thất lớn nhất với anh ta. Tôi rất cực cũng biết được, người đàn ông có được cô thật sự may mắn đến cỡ nào."

"So sánh chỉ là tương đối mà thôi. Phải nói là tôi may mắn mới đúng. May mắn gặp được Thương Nghiêu, là anh ấy cho tôi biết được yêu và được yêu là cảm giác hạnh phúc đến thế nào. Cùng Thương Nghiêu ở chung một chỗ, tôi mới cảm giác được mình chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, cho dù trời có sập xuống tôi vẫn cảm thấy an toàn bởi vì đã có anh ấy chống đỡ hết thảy. Diêu Vũ, thành tựu mà mỗi người phụ nữ muốn đạt được trong cuộc đời này thực sự có rất nhiều. Nhưng có thể tìm được người đàn ông thật lòng với mình mới là thành tựu lớn nhất. Ôn Húc Khiên đã không đáng để cô yêu, vậy thì buông tay đi, không cần phải luyến tiếc thứ tình yêu không thực đó nữa." Lạc Tranh nắm lấy tay cô ta, chân thành khuyên nhủ.

Diêu Vũ ngược mắt nhìn nàng, "Tôi biết cô muốn tôi giúp cô lấy đoạn băng ghi âm kia. Cô nói nhiều chuyện như vậy, là muốn tôi hợp tác cùng cô, hoàn toàn cắt đứt mọi hy vọng với Ôn Húc Khiên."

"Chẳng lẽ tới bây giờ cô vẫn còn ôm hy vọng với anh ta sao? Cô còn muốn phải thống khổ tới thế nào mới chịu tỉnh ra?" Lạc Tranh than nhẹ một tiếng, "Tôi cũng không miễn cưỡng cô làm bất kỳ chuyện gì. Cho dù hôm nay cô không giúp tôi, tôi cũng sẽ nghĩ cách khác để lấy cuộn băng đó. Vì Thương Nghiêu, tôi có thể làm tất cả."

"Thật sự rất ngưỡng mộ cô!" Diêu Vũ nở nụ cười yếu ớt, "Lạc Tranh, tôi vì Ôn Húc Khiên trả giá nhiều như vậy, tôi thừa nhận cách làm của mình rất vô đạo đức, trở thành kẻ thứ ba bị người ta thống hận, nhưng trong khoảng thời gian đó, tôi tự nhận thấy mình đã hết lòng với Ôn Húc Khiên. Đáng tiếc, anh ta không có cách nào hài lòng. Lần này, anh ta còn bất chấp tình cảm bao lâu nay bỏ mặc tôi như vậy, tôi sao có thể ôm hy vọng gì với anh ta nữa chứ? Tôi thật sự quá sai lầm rồi..."

"Diêu Vũ, hôm nay cô thành ra thế này tôi thật sự cũng rất đau

lòng. Nếu như lúc trước tôi có thể kịp thời kéo cô rời khỏi anh ta, sẽ không..."

"Lạc Tranh, tôi biết cô có lòng tốt. Nhưng chuyện này không liên quan gì tới cô cả. Hết thấy đều do tôi tự chuốc lấy. Thật ra lúc trước tôi nhận lệnh của Thương Nghiêu tiên sinh, chỉ là dụ dỗ Ôn Húc Khiên. Thương Nghiêu tiên sinh thậm chí còn dặn tôi sau khi đạt được mục đích lập tức rời khỏi anh ta, đừng đặt quá nhiều tình cảm vào thứ quan hệ phù phiếm đó. Đáng tiếc, tôi lại không nghe lời, đi yêu Ôn Húc Khiên. Lần cuối lúc tôi gọi điện cho Thương Nghiêu tiên sinh, nói cho ngài ấy biết tôi yêu Ôn Húc Khiên, ngài ấy còn rất tức giận, nhưng cuối cùng cũng có chút bất đắc dĩ nói câu "Chúc may mắn!" với tôi. Bây giờ nghĩ lại, tôi thật sự quá ngu ngốc, sao có thể tự đâm đầu vào chỗ chết như vậy?"

Diêu Vũ khẽ ngắt lời Lạc Tranh, hốc mắt lại hơi ướt, "Lạc Tranh, cô có thể ở bên Thương Nghiêu tiên sinh như vậy thực sự rất may mắn. cũng khiến người ta thực ngưỡng mộ. Thương Nghiêu tiên sinh là ước mơ xa vời đối với rất nhiều phụ nữ."

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một hồi chua xót.

"Lạc Tranh, tôi nhận lời giúp cô. Nếu Ôn Húc Khiên đã bắt nạt, vậy cũng đừng trách tôi bất nghĩa!" Ánh mắt Diêu Vũ lúc này đã có sự thay đổi, lộ rõ vẻ thống hận cùng bi ai, "Nhưng tôi ở bệnh viện thế này sao có thể giúp cô lấy bằng ghi âm đây?"

"Chỉ cần cô nói cho tôi mật mã kết sắt là được rồi, chuyện còn lại để cho tôi." Lạc Tranh đặt tay lên vai cô ta, nghiêm túc nói.

Diêu Vũ nghe mà sợ hết hồn, "Cô muốn lên vào nhà anh ta?"

"Đúng vậy! Cô biết mật mã cửa nhà, đúng không?" Lạc Tranh chăm chú nhìn cô ta.

Diêu Vũ gật đầu xác nhận, rồi lại lo lắng nói, "Lạc Tranh, cô là luật sư tên tuổi như vậy, nếu để bị Ôn Húc Khiên phát hiện thì sẽ hỏng bét. Anh ta sẽ kiện cô tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp cùng tội gây trở ngại việc thực thi công lý. Đến lúc đó, chẳng những tất cả cố gắng của cô đều uổng phí mà ngay cả danh dự nhiều năm gây dựng cũng bị huỷ hết."

"Diêu Vũ, cảm ơn cô. Nhưng mà cô hãy yên tâm, tôi sẽ thật cẩn thận." Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng, "Ôn Húc Khiên dù sao cũng sẽ có lúc ra ngoài, tôi sẽ nhân cơ hội đó vào nhà, chỉ cần cô cho tôi biết mật mã cửa nhà và két an toàn là được rồi."

Diêu Vũ có chút khẩn trương nhìn nàng, một lúc lâu sau mới gật đầu.

Lạc Tranh thở phào nhẹ nhõm, lại suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, "Tôi nghĩ bệnh viện này cô không thể ở lâu được. Một khi Ôn Húc Khiên phát hiện mất cuộn băng ghi âm, anh ta nhất định sẽ nghi ngờ cô, lúc đó tình cảnh của cô sẽ rất nguy hiểm."

"Vậy tôi phải làm sao bây giờ?" Diêu Vũ cũng nghĩ tới khả năng này, hoảng sợ nói, "Ôn Húc Khiên một khi biết tôi bán đứng anh ta, anh ta nhất định sẽ giết tôi. Chuyện gì anh ta cũng dám làm, thời gian vừa rồi anh ta vẫn thường xuyên đánh tôi..."

"Cô yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cho cô một bệnh viện ở nước ngoài để tiếp tục trị liệu. Sau đó sẽ cung cấp cho cô một khoản tiền để cô có thể yên tâm làm lại từ đầu. Phía bệnh viện này cũng sẽ biết giữ kín mọi thông tin liên quan đến bệnh nhân. Ra nước ngoài rồi, cô sẽ nhận được sự điều trị tốt nhất, sau khi thân thể bình phục, cô có thể cầm lấy số tiền kia để bắt đầu lại. Cho dù Ôn Húc Khiên biết được sự tình thì cũng đã muộn rồi, anh ta sẽ không thể nào tìm được cô." Lạc Tranh cực kỳ nghiêm túc và chu đáo sắp xếp mọi việc.

Trong mắt nàng lúc này tràn ngập sự thương tiếc đối với Diêu Vũ, bởi nàng tin những gì cô ta nói. Ôn Húc Khiên đích thực là gã đàn ông cực kỳ bạo lực.

Diêu Vũ nghe vậy, gật đầu rồi lại khẽ cất tiếng hỏi, "Cô lấy được cuộn băng rồi thì sao? Sẽ khởi tố Ôn Húc Khiên?"

"Không đâu, bởi vì hành động của tôi cũng không hay gì. Khởi tố anh ta đồng nghĩa với việc tôi cũng bị liên lụy. Ôn Húc Khiên đã làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, cho dù lần này bỏ qua cho anh ta, anh ta nhất định sẽ không tránh được sự trừng phạt của ông trời." Lạc Tranh chậm rãi trả lời, "Nhưng, cô thì có thể khởi kiện anh ta. Anh ta thường xuyên đánh đập cô là thuộc về tội cố ý gây thương

tích, cô hoàn toàn có thể kiện được."

Diêu Vũ vô lực lắc đầu, "Không, Lạc Tranh, tôi hiện giờ thật sự không muốn có chút gì dính dáng đến anh ta nữa. Cho dù thắng kiện thì sao chứ? Vết thương trên người tôi cũng đã sắp lành lại rồi, cho dù phạt tù anh ta cũng chẳng được bao lâu. Tôi không muốn phải mệt mỏi như vậy nữa. Cô nói rất đúng, anh ta nhất định sẽ gặp báo ứng, tôi hiện giờ chỉ muốn tiếp nhận lời đề nghị của cô, ra nước ngoài bắt đầu một cuộc sống mới."

Lạc Tranh gật đầu, nàng đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Diêu Vũ. Cái gọi là đau thương chết lòng, chính là như vậy...

Chương 135: Nhà cũ Lạc gia

Hongkong, bầu trời đêm không có lấy một vì tinh tú nào le lói mà chỉ có tiếng sấm rền vang báo hiệu những cơn mưa nặng hạt có thể trút xuống bất cứ lúc nào.

Mặc dù vậy, không khí trên đường vẫn nhộn nhịp và vô cùng náo nhiệt hệt như lúc ban ngày. Hongkong là thành phố không bao giờ chìm vào giấc ngủ, người dân nơi này cũng đã sớm hình thành thói quen với cuộc sống và sinh hoạt về đêm.

Bên trong chiếc xe màu tối, một đôi nam nữ đang chìm trong nụ hôn triền miên, quấn quýt lấy nhau không rời. Ánh đèn dịu nhẹ trong xe làm nổi bật ngũ quan cương nghị của người đàn ông cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng mịn của người phụ nữ.

Ánh mắt người đàn ông chứa chan tình cảm còn người phụ nữ thì dịu dàng như nước.

Một lúc lâu sau, người đàn ông vẫn còn quyến luyến, không muốn rời khỏi đôi môi đỏ mọng của người phụ nữ, nhìn hai má nàng ửng hồng vô cùng xinh đẹp khiến tình yêu dành cho nàng lại càng thêm nồng đậm.

"Còn nhớ lần trước em dẫn anh đi tham quan một vòng Hongkong là khi nào không?" Louis Thương Nghiêu nhìn Lạc Tranh một cách đăm đúi, bàn tay vẫn không ngừng trêu đùa mái tóc nàng.

Lạc Tranh vùi mình trong ngực Louis Thương Nghiêu, khẽ nở nụ cười dịu dàng. Nàng ngẩng lên, cắn nhẹ vào môi hắn như thể muốn trừng phạt, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Đương nhiên là nhớ rõ! Anh xấu xa như thế, làm sao em không nhớ chứ."

"Anh xấu? Anh xấu ở đâu?" Louis Thương Nghiêu ôm Lạc Tranh vào lòng, nở nụ cười vô cùng ám muội.

"Anh lớn như vậy rồi mà bản thân đã làm chuyện gì còn không

nhớ hay sao? Lần trước, cũng trong hoàn cảnh thế này, anh đã cưỡng ép em, khiến em không còn đường lui. Cũng chỉ có anh mới dám làm ra những chuyện xấu xa như thế!"

Gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh liền làm ra vẻ bất mãn. Lúc đó, quan hệ giữa nàng và hắn vẫn chưa được xác định rõ ràng, nhưng hắn vẫn rất tự tin và thẳng thừng theo đuổi nàng, muốn nàng trở thành người phụ nữ của hắn. Lúc đó, nàng thực sự chưa từng gặp người đàn ông nào cuồng ngạo như hắn cả.

Louis Thương Nghiêu liền làm ra vẻ ngây thơ vô tội, hơi nhướn mày lên tiếng, "Ồ, thật sao? Anh đã cưỡng ép em sao? Em cũng biết anh vốn không thích ép buộc người khác mà?"

"Mặt dày!" Lạc Tranh không nhịn được đưa tay đập nhẹ vào ngực Louis Thương Nghiêu, "Đúng, không phải anh cưỡng ép em, mà là em chủ động ngã vào vòng tay anh, được chưa?"

"Ha ha!" Louis Thương Nghiêu nhịn không được bật cười thành tiếng, yêu chiều kéo Lạc Tranh vào trong lòng. "Tranh, càng ngày anh càng yêu em, làm sao bây giờ?"

"A, vậy từ trước tới nay anh vẫn chưa có toàn tâm toàn ý mà yêu em." Lạc Tranh khẽ cười, cố tình trêu chọc hắn.

Louis Thương Nghiêu bị Lạc Tranh bắt bẻ, đưa tay véo nhẹ chóp mũi của nàng. "Em sai rồi, anh đã đem toàn bộ tình yêu của mình mà trao cho em, còn một chút dư lại là để tiêu hao vào những lúc cần thiết."

"Anh..." Lạc Tranh bị những lời yêu đương táo bạo của Louis Thương Nghiêu làm cho xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên, khẽ chớp mắt, cúi đầu ngượng ngùng.

Nụ cười trên môi Louis Thương Nghiêu vô cùng dịu dàng, ánh mắt cũng trở nên hiền hòa như có dòng suối nhỏ róc rách chảy trong đó. Trong bóng đêm, dưới ánh đèn dịu nhẹ, từng đường nét tinh tế trên khuôn mặt Louis Thương Nghiêu càng làm nổi bật lên vẻ anh tuấn của hắn.

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng, ánh mắt giống như đang nhìn một báu vật trần gian vậy. Một lúc lâu sau, hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng

nâng cằm của người phụ nữ đang vùi trong ngực mình lên, "Tranh, lúc trước chắc hẳn em rất hận anh?"

Tiếng nói trầm thấp của Louis Thương Nghiêu vang lên mang theo sự áy náy. Ánh mắt hắn hiện giờ vô cùng dịu dàng, chứa đựng tình cảm sâu sắc cùng sự chân thành tận đáy lòng, khác hẳn với sự nguy hiểm trước kia. Tâm tư Lạc Tranh theo ánh mắt chăm chú cùng dịu dàng của hắn mà có chút xao động. Nàng khẽ gật đầu...

"Đúng thế, trước đây anh rất xấu, thật sự rất xấu, nên em hận anh chết đi được. Nhưng bây giờ thử nghĩ lại một chút, nếu như không đem lòng yêu anh, thì em sao có thể hận anh như vậy?"

Giọng nói Lạc Tranh cực kỳ dịu dàng, đôi mắt trong veo lung linh như nước khiến cho Louis Thương Nghiêu tìm lòng không nổi. Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của nàng, lên tiếng...

"Yên tâm, anh còn phải chịu đau khổ hơn em nhiều."

Lúc đó, trái tim Louis Thương Nghiêu mỗi ngày đều phải chịu đựng sự giày vò cùng đau khổ. Một mặt là cảm hận, một mặt lại quyến luyến. Người phụ nữ này, hắn muốn yêu nhưng lại muốn hủy diệt, muốn trả thù nhưng lại phát sinh cảm giác chiếm hữu. Cứ như vậy, quanh đi quẩn lại, lãng phí không biết bao nhiêu thời gian.

Lạc Tranh cũng phần nào thấu hiểu lời nói của Louis Thương Nghiêu, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực hắn, khẽ thở dài.

"Thương Nghiêu, tình yêu của chúng ta giống như chim trên trời, cá dưới nước vậy. Tuy chúng ta đã xác định tình cảm của mình nhưng con đường phía trước còn phải trải qua bao nhiêu khó khăn đây? Phải chăng chim trên trời không thể cùng cá dưới nước yêu thương trọn đời?"

"Nha đầu ngốc, ai bảo hai chúng ta như chim với cá?" Louis Thương Nghiêu đau lòng nhìn Lạc Tranh, bàn tay nhẹ vuốt mái tóc nàng.

"Vậy là cái gì?" Lạc Tranh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, có chút hiếu kỳ hỏi lại.

Đôi môi quyến rũ của Louis Thương Nghiêu khẽ nhếch lên thành nụ cười. "Là mãnh hổ cùng hồ ly, đều là những con vật thuộc về

rừng xanh."

"Hả?" Tâm tư Lạc Tranh vốn đang mang một nỗi buồn man mác cùng chút bi thương, nhưng sau khi nghe xong, nàng kinh ngạc nhìn Louis Thương Nghiêu, tất cả cảm xúc vừa rồi đều trở thành bối rối cùng khó hiểu.

"So sánh em với hồ ly một chút cũng không có gì là quá đáng. Nghĩ mà xem, thông minh như em, thử hỏi có mấy người đàn ông có thể kiểm soát được?"

Louis Thương Nghiêu nghiêm túc giải thích. "Hồ ly là con vật thông minh nhất trong rừng rậm, vì thế, để có thể hoàn toàn thuần phục được nó, khiến nó tâm phục khẩu phục thì chỉ có chúa tể rừng xanh mà thôi. Mà em lại bị anh thu phục, vậy em thử nói xem, quan hệ chúng ta có phải giống như mãnh hổ cùng hồ ly không?"

Lạc Tranh nghe xong liền mở to đôi mắt, "Ý anh nói, em là hồ ly mượn oai hùm sao?" Còn thu phục nữa chứ? Người đàn ông này dùng từ cũng thật là, làm cho nàng giống như yêu tinh vậy.

"Hồ ly mượn oai hùm có gì mà không tốt?" Louis Thương Nghiêu nhếch môi cười. "Anh thích em mượn danh nghĩa của anh để làm mọi chuyện và thoải mái hưởng thụ thành quả của nó."

"Cuồng ngạo!" Trong lòng Lạc Tranh thực có chút ngọt ngào. "Anh nói như thế thì chẳng hóa ra em luôn sống nhờ vào cái bóng của anh thôi sao?"

Trên đời này chắc chỉ có Louis Thương Nghiêu mới có thể nói chuyện ngông cuồng cùng bá đạo như vậy. Những lời này nếu từ miệng của một người đàn ông khác nàng nhất định sẽ cảm thấy vô cùng nực cười.

Nhưng những lời này lại được nói ra từ chính miệng của Louis Thương Nghiêu, nàng chẳng những cảm thấy vô cùng hạnh phúc, mà trong tận sâu tâm tư nàng cũng cảm thấy vô cùng cảm kích. Những lời này quả thật mang đậm "phong cách" của hắn.

"Em yêu, không phải em núp dưới cái bóng của anh, mà là anh sẽ tạo ra một bầu trời rộng lớn để cho em có thể tự do, thoải mái mà bay lượn, mà vẫy vùng."

Từng câu từng chữ của Louis Thương Nghiêu đều xuất phát từ đáy lòng, hết sức chân thành, trong mắt hẳn tất cả đều là tình yêu dành cho Lạc Tranh.

"Cảm ơn anh, Thương Nghiêu..." Lạc Tranh vô cùng cảm động vùi mặt trong ngực của hắn. "Chưa có người nào từng nói với em những lời này, em cũng chưa bao giờ có cảm giác an toàn như lúc này. Chỉ có anh..."

"Nha đầu gối..." Louis Thương Nghiêu cảm thấy đau lòng, ôm chặt Lạc Tranh vào ngực mình, dùng nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cho nàng.

Một lúc lâu sau hắn nhẹ nhàng lên tiếng. "Nếu thực sự muốn cảm ơn anh, thì trong đêm nay hãy dẫn anh tới một nơi."

Lạc Tranh đang nằm trong lòng Louis Thương Nghiêu bỗng ngẩng đầu. "Tới nơi nào?"

Trong đáy mắt hắn như hiện lên ý cười, cúi đầu nói. "Ngôi nhà cũ mà em đã từng sống."

"Hả?" Lạc Tranh bỗng chốc ngây người. Một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng, "Tại sao anh lại muốn tới nơi đó?"

"Anh muốn hiểu em nhiều hơn, hiểu rõ quá khứ của em. Để mỗi khi em đứng trước mặt anh mọi thứ đều trở nên sáng tỏ, đến một chút bí mật cũng không có." Louis Thương Nghiêu nâng bàn tay lên, luồn vào mái tóc của nàng, nửa đùa, nửa thật trả lời.

Trong đáy mắt Lạc Tranh nổi lên một chút suy tư, não bộ dường như cũng đang tập trung suy nghĩ nhưng rồi những suy nghĩ đó lại bị đập tan một cách nhanh chóng.

Nàng cắn môi, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu. "Được thôi! Nhưng lâu rồi em chưa có trở về, nhà bị bỏ không chắc bụi bẩn lắm."

"Không sao hết!" Louis Thương Nghiêu cười nhẹ, không nói thêm gì nữa.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, gật đầu lần nữa tỏ sự đồng ý.

Hongkong, số nhà 113 nằm ở phía bắc khu phố Xuân Ương, một khu phố bình dân nằm xen giữa đô thị phồn hoa. Hongkong chính là

nơi như vậy, cho dù sống ở khu trung tâm hay những góc phố nhỏ thì vẫn có thể cảm nhận được khung cảnh tuyệt đẹp của thành phố này.

Bên cạnh những toà nhà xa hoa tráng lệ, những cảnh sắc tuyệt đẹp khiến người ta choáng ngợp thì cũng vẫn tồn tại những nơi như con phố Xuân Ương này. Chính tại nơi đây mới có thể cảm nhận được một cách chân thực nhất cuộc sống của những con người thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội Hongkong.

Ngôi nhà số 113 nằm ở phía cuối cùng của cả dãy phố. Sau khi xe tiến vào, chỉ có thể dừng ở đầu dãy mà không thể tiến thêm được nữa...

Tắt máy xe, Louis Thương Nghiêu nắm tay Lạc Tranh bước xuống, lặng lẽ đưa mắt quan sát khung cảnh xung quanh. Cho dù đã tới Hongkong nhiều lần nhưng hắn chưa từng đặt chân tới nơi này.

"Khu phố Xuân Ương này chính là nơi em đã sinh ra và lớn lên. Sau khi cha xảy ra chuyện, em cũng chưa từng quay trở lại nơi đây. Giờ nghĩ lại không ngờ đã qua nhiều năm như vậy rồi."

Lạc Tranh đứng ở bên đường, khuôn mặt thoáng hiện nét cô đơn khẽ nói.

"Hóa ra nơi này chính là phố Xuân Ương. Anh nghe nói đây là khu người dân di cư hay sống. Cha em là người gốc Hongkong, sao lại sống ở đây?" Louis Thương Nghiêu có chút không hiểu.

Khu phố này quả thực rất hỗn loạn. Bởi trời vẫn chưa tối hẳn nên trên con phố chật hẹp này vẫn có những chiếc xe điện cổ chạy qua chạy lại. Hai bên phố đều là những ngôi nhà cũ kỹ có lịch sử lâu đời, tầng một của những ngôi nhà này có rất nhiều những cửa hàng nhỏ.

Dãy phố Xuân Ương này vừa ồn ào lại vừa ẩm ướt. Trên mặt đường vẫn còn lưu lại những đường ray cũ kỹ dành cho xe điện của những thập kỷ trước. Những cửa hàng nhỏ gắn với những ngôi nhà cũ kỹ ước chừng vài chục năm tuổi ở đây kinh doanh đủ thứ từ quần áo, giày, tất, mũ...không thiếu một thứ gì. Nhưng nhiều nhất có lẽ phải kể đến cửa hàng hoa quả và hải sản.

Lạc Tranh kéo tay Louis Thương Nghiêu, vừa đi trước dẫn đường

vừa giới thiệu, "Anh đừng nghĩ rằng nơi nào ở Hongkong này cũng đều lộng lẫy, hào nhoáng hết. Những nơi đẹp nhất chỉ tập trung ở khu Tiêm Sa Chuỷ mà thôi.

Nghe mẹ em nói, thế hệ thân sinh ra ba em là người gốc Thượng Hải nhưng đã sớm di cư tới Hongkong. Lúc đầu sống ở đường Tra Hoa, sau đó chuyển đến phố Xuân Ương. Kể từ đó, gia đình em bắt đầu sống ở đây, từ ông em rồi tới cha em."

Vừa nói Lạc Tranh vừa chỉ về phía trước. "Căn nhà cũ phía trước chính là nơi em từng ở. Đã qua nhiều năm như vậy, không biết tới bao giờ sẽ bị dỡ bỏ đây?"

Louis Thương Nghiêu nhìn theo hướng tay Lạc Tranh chỉ, đó đúng là một ngôi nhà cũ, bên tường mọc đầy dây thường xuân giống như dáng vẻ của một người già đang vô cùng ủ rũ, khô héo tới mức những đường gân xanh trên cơ thể hiện rõ ra. Bên dưới có mấy cửa hàng bán hoa quả và hải sản đang chào mời khách đi đường.

Trong không khí phảng phất mùi tanh của hải sản. Có lẽ nó đã sớm trở thành đặc trưng của khu phố Xuân Ương này.

Thực sự thì Louis Thương Nghiêu cũng không hề cảm thấy không thoải mái và khó chịu với nơi này. Trong cuộc sống từng trải của hắn, khó tránh khỏi việc phải tiếp xúc với những tầng lớp như ở nơi đây. Thậm chí gặp những hoàn cảnh khắc nghiệt hơn cũng có. Vì thế trên khuôn mặt hắn không hề có biểu hiện của sự kinh ngạc.

Đi vào tới phía dưới ngôi nhà, nhiệt độ dường như giảm đi rất nhiều. Thêm vào đó còn có mây đen bao phủ bầu trời làm cho người ta phát sinh cảm giác trầm tư cùng u uất.

"Lạc Tranh? Cháu là Lạc Tranh đúng không?" Đúng lúc Lạc Tranh chuẩn bị bước vào căn nhà nhỏ thì một bác bên cạnh cửa hàng bán hoa quả đột nhiên cất tiếng gọi.

Lạc Tranh dừng bước, đôi mắt trong veo quay lại nhìn về người vừa cất tiếng gọi. Khuôn mặt nàng hiện lên chút xúc động, lập tức bước nhanh về phía trước.

"Bác Phúc? Đã nhiều năm không gặp, bác có vẻ ngày càng khỏe mạnh cùng dẻo dai đấy ạ!" Lạc Tranh từ nhỏ tới lớn đều ăn hoa quả

ở cửa hàng bác Phúc này, không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy mà cửa hàng vẫn còn.

Bác Phúc vẻ mặt hiền lành liền gật đầu. "Đúng vậy, đúng vậy! Bác ăn khỏe ngủ ngon nên sức khỏe rất tốt. Lạc Tranh à, bác cháu mình đã nhiều năm không gặp, nghe nói cháu bây giờ là đại luật sư danh tiếng lẫy lừng. Thật tốt, thật là tốt... Vị này là..."

Lúc này bác Phúc mới phát hiện ra Louis Thương Nghiêu đứng bên cạnh, thấy hấn dáng vẻ anh tuấn, mặt sảng khoái đi giày tây sang trọng, đương nhiên liền biết người này không phải xuất thân tầm thường.

"Bác Phúc, anh ấy là bạn trai cháu." Lạc Tranh giới thiệu một cách tự nhiên rồi quay sang cũng giới thiệu qua một chút với Louis Thương Nghiêu.

"Ây a, Lạc Tranh có bạn trai rồi. Tốt lắm, bác Phúc cũng cảm thấy rất vui. Cậu ấy trông cao lớn tuấn tú như vậy, vừa nhìn đã biết là người đàn ông nổi bật trong đám đông." Bác Phúc hết lời khen ngợi.

Louis Thương Nghiêu không hiểu tiếng Quảng Đông cho lắm nên không rõ bác Phúc nói gì. Chỉ loáng thoáng cảm nhận được là bác ấy đang khen mình, hấn khẽ cười nhẹ, lịch sự gật đầu.

"Bác Phúc, bác gái đâu rồi ạ?" Lạc Tranh vẫn nhớ rõ bác gái là người mập mập, tính tình rất hào phóng, đối xử với nàng cũng rất tốt.

Bác Phúc cười, vội vàng vào bên trong gọi. Không lâu sau đó, một người phụ nữ mập mập đi ra. Theo thời gian, mặc dù làn da có vẻ nhuộm màu sương gió nhưng nụ cười thì vẫn như ngày nào, người phụ nữ ấy chính là bác gái mà Lạc Tranh nhắc đến. Nhưng khi nhìn thấy nàng, đầu tiên bà có chút ngạc nhiên, sau đó nụ cười trở nên có phần ngượng ngùng.

Louis Thương Nghiêu nhạy cảm nhận thấy sự thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt của bác gái, trong lòng nổi lên chút nghi hoặc.

"Bác gái, nhìn bác cũng giống bác Phúc, vẫn còn khỏe mạnh lắm." Lạc Tranh cười chào hỏi.

"Bà nó, đây là Lạc Tranh, bà không nhớ à? Là gia đình sống ở tầng trên ấy. Bây giờ cô ấy là luật sư lớn rồi đó." Bác Phúc vỗ nhẹ

lên người bác gái nói.

"A.. Lạc Tranh à, nhớ chứ, đương nhiên là nhớ rồi. Khi còn nhỏ cháu thường xuyên tới cửa hàng chơi mà." Cuối cùng bác gái cũng cố bày ra vẻ mặt tươi cười, vội vàng nói.

Louis Thương Nghiêu hơi nheo mắt, phát hiện ra, ánh mắt mà bác gái đang nhìn Lạc Tranh ngoài nét không được tự nhiên còn có chút sợ hãi. Rốt cuộc là cái gì đã làm bác ấy sợ hãi đến như vậy?

"Lạc Tranh giờ đã trưởng thành rồi. Vừa xinh đẹp lại vừa thành đạt. Chà, một cô bé tốt như thế, đáng tiếc lại gặp bố mẹ như vậy..."

"Ông nói linh tinh cái gì thế?" Bác gái lấy khuỷu tay huých vào bác Phúc một cái, sau đó cười cười nói. "Lạc Tranh, cháu đừng nghe bác Phúc cháu nói lung tung. Ông ấy già rồi, từ sáng tới tối chỉ nói nhăng cuội. Đúng rồi, sao cháu lại quay về đây?"

Lạc Tranh gượng cười trả lời, "Cháu về thăm lại nhà cũ."

"Vậy hả? Vậy cháu mau lên nhà đi. Chắc lát nữa trời sẽ mưa, đừng để bị ướt nhé." Bác gái vội vàng nói vậy nhưng trong ánh mắt Louis Thương Nghiêu lại mang một ý nghĩ sâu xa hơn. Hẳn có thể cảm nhận được bác gái chỉ muốn đuổi khéo Lạc Tranh đi chứ không hề muốn nói chuyện với nàng.

Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn sang bác Phúc, thấy bác ấy dường như nói sai điều gì, dáng vẻ có chút lúng túng ngượng ngùng.

Lạc Tranh ngược lại cũng không nghĩ ngợi nhiều, gật đầu, nói qua vài câu rồi kéo Louis Thương Nghiêu lên căn nhà cũ.

Bên ngoài cửa sổ, trong đám mây đen bắt đầu nổi sấm chớp. Ngay sau đó là tiếng sét ầm ầm. Gió thổi vào qua khe kính vỡ ở cầu thang, rít lên những âm thanh vô cùng lạnh lùng.

Đứng ở cửa, Lạc Tranh khẽ nhíu mày. Chiếc ổ khóa vẫn nằm đó buồn thiu, đã sớm trở nên hoen gỉ, có lẽ cũng bởi thời gian trôi qua quá lâu rồi.

Louis Thương Nghiêu tiến lên trước, cẩn thận quan sát ổ khóa, quay đầu lại nhìn Lạc Tranh hỏi, "Em vẫn còn chìa khóa nhà chứ?"

Lạc Tranh hơi chau mày, nhìn thoáng qua chiếc ổ khóa. Suy nghĩ

một lát, nàng vô thức nhìn sang chậu hoa ở bên cạnh.

Hoa trong chậu đã sớm khô héo chỉ còn trơ lại những cành cây khô khẳng khiu. Lạc Tranh cúi xuống, từng ngón tay thon nhỏ nhẹ nhàng nâng chậu hoa lên, quen thuộc sờ xuống phía dưới đáy chậu lấy ra một chiếc chìa khoá.

"Chính là nó đây. Lúc trước, khi còn sống ở đây, mẹ em thường để chìa khoá dưới bồn hoa này." Lạc Tranh khẽ thở dài, cầm lấy chiếc chìa khoá, cố gắng hết sức mở ổ khoá đã han gỉ.

Cũng bởi vì thời gian trôi qua đã lâu nên khi vừa đẩy cửa phòng ra, một luồng hơi lạnh lẽo ẩm ướt ập vào mặt. Trong lúc đang nhìn xung quanh căn phòng bỗng có một tia chớp loé lên, làm cả phòng sáng trưng như ban ngày.

"A..." Lạc Tranh bất ngờ hét lớn, chiếc chìa khoá trong tay cũng đột ngột rơi xuống đất phát ra tiếng kêu "leng keng"

Louis Thương Nghiêu thuận thế quay lại nhìn, trên bộ cửa sổ có một đôi mắt màu xanh lục đang nhìn về phía họ. Hắn khẽ nhíu mày, bước nhanh về phía trước, vung tay một cái chỉ nghe thấy tiếng "Meo... Meo..."

Cùng với tiếng mèo kêu, một con mèo đen nhảy vọt qua, nhanh chóng hướng ra phía cửa chính chạy ra ngoài.

"Không sao, đó chỉ là một con mèo mà thôi." Louis Thương Nghiêu đem Lạc Tranh ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi.

Lạc Tranh bị hù dọa tới mức mặt mũi trắng bệch, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. "Nơi này sao tự nhiên lại có mèo thế?"

"Có lẽ do tấm thủy tinh vỡ ngoài cửa nên mèo chui vào qua lối đó. Không có gì kỳ lạ cả. Nơi này tầng hai cũng không cao lắm, mèo rất dễ dàng chạy vào. Đừng sợ, có anh ở đây." Louis Thương Nghiêu hôn nhẹ lên khuôn mặt nàng.

Lạc Tranh gạt đầu, tâm tư hoảng loạn cũng được bình ổn đôi chút. Cũng khó trách nàng lại trở nên lo lắng như vậy. Thứ nhất, ngôi nhà này chứa đựng toàn bộ những ký ức không vui của nàng thời thơ ấu. Thứ hai, từ lúc Lạc Tranh bước vào căn phòng này, nàng như ngửi được mùi máu tanh phảng phất trong không khí. Nhưng

nàng biết rõ, đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Thứ ba chính là tiếng sấm lớn không ngừng vang lên bên ngoài cửa sổ. Nàng đang ở trong ngôi nhà cũ lạnh lẽo cùng u ám này, tự nhiên sẽ liên tưởng tới nhiều chuyện kinh khủng trước kia.

"Tách!" Louis Thương Nghiêu tìm được công tắc nguồn điện, trong nháy mắt, toàn bộ đèn trong phòng sáng lên. Sau đó từ bóng đèn cũ kỹ phát ra vài tiếng kêu lè xèo khiến người ta cảm thấy ảm áp phần nào.

Con người, đến tột cùng vẫn chỉ là loài động vật yếu đuối, luôn có cảm giác sợ hãi bóng tối. Bởi vì họ không thể biết trong bóng tối rốt cuộc sẽ có gì đang chờ đón họ. Chính vì không nắm bắt được những gì sẽ xảy ra nên họ mới sinh ra tâm lý sợ hãi.

Căn phòng được bài trí khá gọn gàng chứ không ngổn ngang như trong tưởng tượng của Louis Thương Nghiêu. Đây là căn nhà được thiết kế theo phong cách truyền thống thời đó. Mở cửa bước vào chính là phòng khách được thiết kế theo kiểu không gian chung. Một bên tường phòng khách có một cánh cửa dẫn tới phòng ngủ. Phía đối diện còn có một cánh cửa khác, chính là phòng ngủ thứ hai trong nhà. Xa hơn một chút chính là nhà bếp, đi qua nhà bếp chính là vị trí của nhà vệ sinh. Khi Louis Thương Nghiêu đi qua nhà vệ sinh thì phát hiện ra còn một cánh cửa khác nữa.

Hắn cầm tay nắm cửa xoay xoay một chút, nhưng không mở được, cửa đã khóa. "Gian phòng này dùng để làm gì?" Hắn nhìn về phía Lạc Tranh hỏi.

"Là nhà kho, bên trong chứa rất nhiều đồ đạc lung tung, lộn xộn, từ thượng vàng cho tới hạ cám, thứ gì cũng có. Chờ một chút, em đi tìm chìa khóa, không biết là đã để ở đâu nữa."

Lạc Tranh nghĩ sao nói vậy, sau đó đem toàn bộ mảnh vải trắng phủ lên đồ đạc trong phòng vén hết lên, toàn bộ đồ đạc trong gian phòng hiện ra trước mắt họ.

"Người cuối cùng dọn dẹp gian phòng này là ai?" Louis Thương Nghiêu sau khi nhìn xung quanh một lượt liền hỏi.

"Là mẹ em. Trước khi đi Mỹ bà đã đem toàn bộ đồ đạc trong gian

phòng này sắp xếp cẩn thận. Chính là khung cảnh mà anh đang nhìn thấy trước mắt." Lạc Tranh nhẹ nhàng trả lời, đưa tay phủ nhẹ góc ghế sofa.

Louis Thương Nghiêu cẩn thận xem xét qua đồ đạc trong gian phòng, bỗng hần phát hiện, bất kể là ghế, sofa hay tủ quần áo, thậm chí là giá sách đều mang đậm phong cách châu Âu.

Mặc dù nhìn qua thì không thể xác định được giá trị của chúng nhưng với những thiết kế vô cùng tinh xảo kia lại xuất hiện trong ngôi nhà ở một khu phố dành cho những người bình dân như thế này xem ra không thích hợp lắm. Điều này khiến hần càng cảm thấy khó hiểu.

"Trong nhà toàn dùng đồ đạc phong cách Châu Âu sao?" Louis Thương Nghiêu không nén nổi tò mò mà quay sang hỏi Lạc Tranh.

"Là mẹ em. Bà luôn thích đồ đạc mang phong cách Châu Âu. Ngay cả chiếc gương bà dùng cũng thế. Cha em thường cười nhạo bà nói rằng, "Thân phận đã thấp kém còn học đòi cuộc sống thượng lưu." Trong vẻ tươi cười của Lạc Tranh có thoáng chút bi thương, nhẹ nhàng lên tiếng.

Từ tận đáy lòng Louis Thương Nghiêu nổi lên cảm giác mơ hồ rồi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Lạc Tranh đi vào phòng ngủ chính, bỗng ngậy người nhìn về hướng cửa sổ cách đó không xa. Nàng đứng chết trân giống như một người hóa đá.

Louis Thương Nghiêu bước vào thấy biểu hiện của nàng có chút khác thường, nhẹ nhàng tiến đến ôm lấy nàng từ phía sau. "Em sao vậy?"

Nàng không nói gì, chỉ đưa tay chỉ ra hướng phía ngoài cửa sổ.

Louis Thương Nghiêu nhìn theo hướng tay của Lạc Tranh, bên ngoài cửa sổ trời đã sớm đổ mưa xối xả, tiếng sấm rền vang lại có thêm vài tia chớp xẹt qua như muốn đem bầu trời đêm xé nát.

"Cha em đã từ nơi này nhảy xuống." Lạc Tranh vô thức lên tiếng, khuôn mặt nổi lên những cảm xúc vô cùng phức tạp.

"Đêm hôm đó cũng giống như đêm nay, sấm vang chớp giạt. Ông

ấy thiếu một khoản nợ lớn, lúc trở về trên người đã chong chát vết thương. Tới đêm khuya, ông ấy liền từ nơi này nhảy xuống, máu cùng nước mưa hòa trộn với nhau..."

Louis Thương Nghiêu có thể cảm nhận cơ thể Lạc Tranh đang run rẩy. Hắn đau lòng ôm chặt lấy nàng, trầm giọng hỏi, "Lúc đó em đang ở đâu?"

"Lúc đó, sau khi nghe thấy tiếng mẹ em thét chói tai, em liền chạy tới phòng ngủ chính. Mẹ ngăn không cho em nhìn, nhưng em đã kịp nhìn thấy. Sau đó bà kéo em vào trong nhà kho, khóa cửa lại, không muốn cho em chứng kiến cảnh tượng máu me kinh hoàng kia."

Giọng nói Lạc Tranh trở nên run rẩy, chỉ về cánh cửa khép chặt cách đó không xa. "Chính là gian phòng kia."

Louis Thương Nghiêu nhìn thoáng qua, không hiểu sao trong thâm tâm hắn luôn có cảm giác vô cùng phức tạp.

Lạc Tranh cắn môi, nhẹ nhàng đẩy h

ắn ra, đi đến bên cạnh chiếc tủ ở đầu giường, kéo ngăn kéo ra, bên trong xuất hiện một chiếc chìa khóa. "Đây chính là chiếc chìa khóa của gian phòng kia."

Louis Thương Nghiêu cầm lấy, kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh dẫn tới trước cửa của nhà kho, nhẹ nhàng vặn khóa mở ra...

Nhà kho chứa rất nhiều thứ, Louis Thương Nghiêu cố gắng mở công tắc đèn nhưng vô dụng. Đèn đã hỏng, chỉ có thể nhờ vào ánh sáng từ ngọn đèn ngoài hành lang chiếu vào. Ngoài ra còn có ánh sáng của sấm chớp từ bên ngoài cửa sổ không ngừng lóe lên.

Lạc Tranh vẫn đứng ở cửa, không bước vào, đôi mắt thoáng chút mờ mịt.

"Tranh, làm sao vậy?" Louis Thương Nghiêu đi tới trước mặt nàng, cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Lạc Tranh khẽ lắc đầu, bước tới. Nàng không trả lời câu hỏi của Louis Thương Nghiêu vì không biết phải trả lời thế nào. Vừa rồi khi cánh cửa phòng được mở ra, trong tận đáy lòng nàng lại nổi lên một chút sợ hãi. Mùi máu tanh trong hơi thở càng trở nên nồng đậm, nàng nhìn qua nhà kho mà càng cảm thấy sợ sệt.

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm dịu dàng của Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh khẽ cười lên tiếng. "Em không sao, anh đừng lo lắng." Nói xong, ánh mắt nàng nhìn qua gian phòng một lượt, cuối cùng dừng lại trên hai chiếc hòm của ngăn tủ.

"Trong đó có rất nhiều đồ chơi của em hồi còn nhỏ, hình như đều ở trong hai chiếc hòm đó. Bây giờ nhìn chúng cũng coi như là tìm lại chút hồi ức."

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn Lạc Tranh, cẩn thận quan sát nàng, đột nhiên hỏi. "Tranh, em có chắc là nhớ được những việc đã xảy ra trước kia không?"

"Đương nhiên là có! Những việc đã trải qua trước đây, cả đời em cũng không thể nào quên được. Đến cả ngủ cũng nằm mơ thấy nó, làm sao có thể quên được chứ?"

Ánh mắt Lạc Tranh lộ rõ vẻ cô đơn nhưng sau đó lại cười mà tự an ủi bản thân, nhìn Louis Thương Nghiêu lên tiếng. "Anh đừng quên, em là luật sư, điều kiện tiên quyết của một luật sư đó là phải có trí nhớ tuyệt vời."

Chương 136: Hai chiếc rương

Louis Thương Nghiêu âu yếm nhìn Lạc Tranh, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng nhưng đáy mắt dường như đang ẩn chứa suy nghĩ gì đó.

"Giúp em lấy hai chiếc rương kia xuống đi." Lạc Tranh khẽ cười chỉ tay về phía tủ.

Louis Thương Nghiêu gật đầu, đi đến phía trước tủ. Vì hắn khá cao lớn nên chỉ cần vươn tay lên là có thể với tới hai chiếc rương kia. Hơn nữa thân hình còn rất rắn chắc, khỏe mạnh nên chỉ cần dùng một tay là đã có thể đem hai chiếc rương xuống một cách dễ dàng.

Lạc Tranh vỗ tay tỏ ý tán thưởng. "Nếu như một ngày nào đó anh không làm ông chủ nữa, có thể trở thành một người nghệ sỹ đường phố nha. Chỉ cần một động tác nhỏ vừa rồi cũng mê hoặc được rất nhiều cô gái đấy."

Nghe xong những lời đó, Louis Thương Nghiêu khẽ cười, đem chiếc rương đặt xuống. "Có người phụ nữ nào lại trù ẻo chồng mình như thế không?"

Lạc Tranh trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu. "Đừng mơ tưởng đi. Em vẫn chưa có thừa nhận anh là chồng em." Nói xong nàng đi về phía chiếc rương, mở nó ra.

Lời nói của Lạc Tranh không hề làm Louis Thương Nghiêu tức giận, ngược lại hắn chỉ cười cười, cũng không nhiều lời giải thích với nàng.

Chiếc rương thứ nhất được mở ra, bên trong chứa đầy đồ đạc. Toàn là đồ chơi của bé gái, lại còn có một vài bộ quần áo trẻ con. Louis Thương Nghiêu có chút ngạc nhiên, cầm lấy một chiếc váy nhỏ, hiếu kỳ hỏi. "Cái này có phải của em không?"

"Tất nhiên rồi!" Lạc Tranh cầm lấy chiếc váy trên tay hắn, "Đây là món quà mẹ đã tặng lúc sinh nhật em. Nhìn tới mới nhớ, đây là chiếc

váy mà em thích nhất hồi còn nhỏ."

"Ngắn như thế này sao?" Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, "Xem ra khi còn nhỏ, em cũng thường xuyên "lộ hàng" hả?"

Lạc Tranh nghe xong, khẽ nhướn mày lên có chút bất đắc dĩ, "Xin anh đấy, đây là quần áo từ khi còn nhỏ, tất nhiên là phải phù hợp với cơ thể của em lúc bé chứ. Anh đúng là một kẻ bá đạo, ngông cuồng. Thật may mắn là khi còn nhỏ đã không quen anh."

Louis Thương Nghiêu cười cười nhìn nàng, "Anh lại hy vọng giá như được quen em từ hồi còn bé."

"Tại sao? Để nhìn em lộ hàng à?" Lạc Tranh khẽ nhăn cái mũi xinh, ngược mắt nhìn hắn.

"Không, để bảo vệ em." Louis Thương Nghiêu vươn tay đặt lên chiếc eo nhỏ của Lạc Tranh rồi kéo nàng lại gần, khẽ đặt lên đôi môi anh đào của nàng một nụ hôn thật sâu, dịu dàng nói...

"Giá như anh gặp được em sớm hơn, có lẽ, em đã không phải quá vất vả như thế."

Sắc mặt Lạc Tranh có chút biến đổi, hít thật sâu mùi hương đặc trưng của Louis Thương Nghiêu, cảm động nói, "Bây giờ cũng chưa muộn mà. Có anh ở bên, mỗi ngày em đều cảm thấy cực kỳ mãn nguyện, cảm thấy may mắn và hạnh phúc khi được anh yêu thương cùng trân trọng."

Trước kia, em nghĩ rằng chỉ có công việc mới có thể tiếp thêm sức mạnh để em được mạnh mẽ. Nhưng mỗi khi công việc kết thúc trong lòng lại tràn ngập cảm giác cô đơn, trống trải. Cuộc sống dường như không có mục đích, trở nên hoang mang vô cùng.

Nhưng hiện tại thì không thế. Mặc dù không phải làm bất cứ việc gì nhưng chỉ cần nghĩ tới bóng dáng của anh, em cũng cảm thấy thực sự hạnh phúc."

Nghe những lời thổ lộ của Lạc Tranh, tâm tư của Louis Thương Nghiêu cũng trở nên kích động. Nếu như có thể làm được, hắn muốn lúc nào cũng mang nàng theo bên mình, từng giây từng phút đều không muốn xa rời để có thể chăm sóc, yêu thương nàng.

Lạc Tranh là người luôn thẳng thắn, ngay cả về mặt tình cảm

cũng vậy. Trong tình cảm nàng không bao giờ nũng nịu, cũng không đòi hỏi quá đáng, điều này khiến hẳn cảm thấy có chút nhẹ nhõm cũng rất hài lòng.

"Yên tâm, anh sẽ làm cho em luôn cảm thấy hạnh phúc." Louis Thương Nghiêu dùng ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Lạc Tranh. Nói xong câu đó, hẳn còn bổ sung thêm một câu đậm chất Trung Quốc, nhấn mạnh từng câu từng chữ với nàng.

"Tình cảm anh dành cho em, đến chết cũng không thay đổi!"

Lời nói của hẳn khiến Lạc Tranh bật cười, cảm động đưa tay chạm vào khuôn mặt hẳn rồi đặt lên môi hẳn một nụ hôn nồng nhiệt.

"Một lời hứa rất dễ thương, nhưng thành ngữ này thường do phụ nữ nói với đàn ông mới đúng."

Ừ...

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười có chút ngốc nghếch. Không sao cả, chỉ cần nàng hiểu được ý tứ của hẳn là tốt rồi.

Lạc Tranh cúi đầu, đang lúc định mở chiếc rương thứ hai, đột nhiên ngẩng đầu lần nữa nhìn Louis Thương Nghiêu. "Chúng ta... thực sự trước kia chưa từng gặp nhau sao?"

Nàng còn nhớ rõ hôm ở trong rừng trúc, nhìn thấy bóng lưng của hẳn liền có cảm giác vô cùng quen thuộc, giống y như lúc này vậy.

"Tại sao em lại hỏi như vậy?" Louis Thương Nghiêu cảm nhận được sự nghi hoặc trong ánh mắt Lạc Tranh nên nhẹ nhàng hỏi lại.

Lạc Tranh khẽ nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi mới trả lời, "Em có cảm giác, cảm giác là đã từng gặp anh ở nơi nào đó."

"Thật không? Vậy chẳng trách mới gặp nhau mà anh với em đã có cảm giác rất thân quen. Không chừng kiếp trước hai ta là vợ chồng cũng nên." Louis Thương Nghiêu vội giấu đi những suy tư đang hiện lên trong đáy mắt, nở nụ cười hết sức bình thản nhìn Lạc Tranh.

"Anh đúng là không biết xấu hổ, cứ hễ mở miệng là nói những lời này. Anh muốn ăn đòn đúng không?" Lạc Tranh khẽ cười, cũng không để ý tới cảm giác bất thường chột lóe lên lúc này, chậm rãi mở chiếc rương ở bên dưới.

Lại một hồi sấm sét dữ dội vang lên khiến toàn thân Lạc Tranh run rẩy, hai mắt nàng đột nhiên trừng lớn. Ngay sau đó hô hấp của nàng có chút khó khăn, càng ngày càng dồn dập, dồn dập...

Louis Thương Nghiêu bị dáng vẻ của Lạc Tranh làm cho sợ hết hồn. Sau đó lập tức nhìn xuống chiếc rương ở phía dưới, nhưng cũng bị hù dọa tới mức ngây ngẩn cả người.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh hoảng sợ hét lên thành tiếng, điều này chứng tỏ nàng đang cực kỳ sợ hãi tới cùng cực.

Cơ thể nàng bỗng trở nên vô lực như một đứa trẻ rồi ngay lập tức nhào vào trong ngực của Louis Thương Nghiêu. Toàn thân nàng bắt đầu trở nên run rẩy. Thậm chí sự run rẩy đó còn lan tràn tới tận từng đầu ngón tay, còn sắc mặt nàng thì trắng bệch như tờ giấy.

Con người, thực ra khi gặp phải sự sợ hãi tột độ thì không thể thốt ra bất kỳ âm thanh nào. Sự sợ hãi sẽ làm cho tất cả các cơ quan của cơ thể như ngừng hoạt động. Cũng giống như biểu hiện của Lạc Tranh lúc nãy. Biểu hiện của nàng vừa rồi chứng tỏ các cơ quan trong cơ thể ít nhiều cũng phải chịu đựng sự khiếp sợ này.

Louis Thương Nghiêu ôm chặt lấy Lạc Tranh, không ngừng an ủi nàng. "Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, đừng sợ." Đây là lần đầu tiên hẳn chứng kiến Lạc Tranh bất lực như vậy. Cũng giống như cơn ác mộng mà nàng phải chịu đựng vào đêm hôm đó, biểu hiện này của Lạc Tranh thực sự làm hắn đau xót vô cùng.

Vừa dứt lời, Louis Thương Nghiêu nhìn vào trong chiếc rương, đưa một tay vào đem đồ vật bên trong lấy ra...

Bản thân thứ đồ vật này thì không có gì đáng sợ, chính là một con búp bê mà những bé gái hay chơi. Điều đáng sợ là, mặt của con búp bê giống như bị một vật rất sắc cắt ra tan tành, trong đó một con mắt đã không còn.

Nhưng vẫn chưa hết, trong đêm tối thế này, điều làm người ta kinh hãi chính là trên váy và tóc của búp bê đều dính rất nhiều vết máu, dính thành từng mảng, từng mảng lớn!

Từng ngón tay thon dài của Louis Thương Nghiêu khẽ lật xem chiếc váy của búp bê, sau đó cúi xuống ngửi qua một chút, đột nhiên

hàng lông mày nhíu chặt lại. Hai bàn tay hắn đã từng nhuộm máu nên có thể phân biệt được máu người hay là thứ gì khác. Nhưng vết máu trên búp bê này chính là máu người.

Rốt cuộc là máu của ai?

Lạc Tranh vùi trong ngực Louis Thương Nghiêu đã sớm trở nên kinh hãi tột độ, thậm chí còn nghe thấy tiếng nàng khóc sục sùi.

Nhưng công bằng mà nói, sự việc trước mắt không khiến nàng phải sợ hãi tới mức như vậy. Lạc Tranh đã từng chứng kiến qua nhiều cảnh tượng máu me còn hãi hùng hơn thế, cũng đã từng bị các băng đảng, phe phái uy hiếp, dùng đủ các loại thủ đoạn đối phó với nàng.

Có thể hiện tại hắn không hiểu tâm tư của nàng, không hiểu vì cái gì mà khi nhìn thấy một con búp bê với đầy vết máu ở trong chiếc rương kia lại khiến nàng trở nên sợ hãi như vậy. Đây là sự sợ hãi xuất phát từ tận sâu trong tâm can, không một cảm giác nào có thể thay thế được.

"Thương Nghiêu... Em sợ nơi này. Chúng ta đi thôi, em không muốn ở đây thêm một chút nào nữa..." Lạc Tranh không nén được sự hoảng loạn của mình, vô lực nói với hắn.

"Được, được. Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, sẽ không sao nữa." Louis Thương Nghiêu thấy dáng vẻ này của nàng, thăm sâu trong lòng dâng lên một nỗi đau đớn cực độ. Hắn không muốn Lạc Tranh phải chịu đựng sự đả kích quá nặng nề như vậy nên nhanh chóng ném con búp bê vào trong chiếc rương, đóng kỹ lại, vừa vỗ nhẹ lưng nàng, vừa nhẹ giọng an ủi.

Lạc Tranh gạt đầu tuyệt vọng...

Khi Louis Thương Nghiêu ôm Lạc Tranh không còn một chút sức lực nào ra khỏi ngôi nhà cũ, trong mắt hắn không khỏi nổi lên những suy nghĩ sâu xa. Xem ra, những chuyện hắn cần phải tìm hiểu càng ngày càng nhiều.

Những chuyện từ trước tới nay hắn điều tra được không hề đơn giản chút nào.

Lạc gia đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật mà hắn chưa phát

hiện ra? Đây thực sự vẫn là một điều bí ẩn!

Chương 137: Lời kể của bác Phúc

Đêm càng khuya, mưa cũng giảm dần, chỉ còn vọng lại những tiếng tí tách của những hạt mưa va vào kính cửa sổ.

Trong khách sạn sang trọng, Louis Thương Nghiêu sau khi giúp Lạc Tranh tắm rửa sạch sẽ liền ôm nàng đặt lên giường. Sắc mặt nàng tái nhợt tới mức đáng sợ, đôi mắt cũng đầy vẻ hoảng loạn cùng sợ hãi.

Sau khi hai người trở lại khách sạn, Louis Thương Nghiêu không làm bất kỳ việc gì cả, chỉ liên tục vỗ về Lạc Tranh, cũng không rời khỏi nàng nửa bước. Ngay cả việc tắm rửa hắn cũng giúp nàng bởi dáng vẻ này của Lạc Tranh làm hắn vô cùng đau lòng cùng không yên tâm.

Tự tay Louis Thương Nghiêu ép Lạc Tranh uống hết một cốc sữa nóng, khiến tâm tư của nàng dần thả lỏng đôi chút. Sau khi uống xong, hắn ân cần kéo chăn đắp cho nàng.

"Không nên suy nghĩ quá nhiều, cũng nghỉ ngơi sớm đi, cả ngày hôm nay em đã quá mệt mỏi rồi."

Lạc Tranh vừa nghe vậy, vội đưa tay ra giữ chặt cánh tay của Louis Thương Nghiêu, nhìn hắn với ánh mắt vô cùng đáng thương, "Anh đừng đi!"

"Nha đầu ngốc, anh không đi đâu cả, sẽ luôn ở bên cạnh em." Hắn thương tâm đưa tay khẽ vén lọn tóc trên trán nàng, sau đó cúi người xuống, nhẹ đặt một nụ hôn lên đó.

Từ lúc trở về từ ngôi nhà cũ, Lạc Tranh một mực không rời xa người Louis Thương Nghiêu. Mặc dù biểu hiện đó của nàng làm hắn rất hài lòng, thậm chí hắn ước ngày nào nàng cũng dựa dẫm vào hắn như vậy, nhưng Louis Thương Nghiêu biết rõ, đây chỉ là do tâm tư nàng đang vô cùng hoảng loạn mà thôi. Nghĩ tới đó hắn lại càng

thêm đau lòng.

Lạc Tranh lúc này mới bình tĩnh đôi chút, nhẹ nhàng gật đầu, khẽ nhắm mắt lại nhưng đôi lông mày vẫn đầy bất an mà nhíu lại.

Louis Thương Nghiêu thấy thế, khẽ cúi đầu cười nhẹ. Đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên hai hàng lông mày đen nhánh của Lạc Tranh, dịu dàng thủ thi. "Không được nghĩ tới những chuyện đáng sợ kia nữa, nghĩ tới anh là được rồi!"

Lạc Tranh hít sâu một hơi, đem cả khuôn mặt mình mà vùi vào trong lồng ngực của hắn.

Louis Thương Nghiêu vô cùng kiên nhẫn dựa người vào đầu giường, ôm trọn Lạc Tranh trong lòng. Hắn thích cảm giác được nàng dựa dẫm, cũng đủ tự tin để có thể làm chỗ dựa cho nàng cả đời.

Nhưng hôm nay, tận mắt chứng kiến sự sợ hãi cùng hoảng loạn của nàng khiến hắn càng cảm thấy đau lòng. Hắn biết bản thân vẫn chưa làm được những việc đủ khiến nàng tin tưởng. Nếu không Lạc Tranh đã không sợ hãi đến như vậy.

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng bằng thái độ vô cùng sủng ái. Hắn yêu người phụ nữ này, cho nên, nhất định hắn phải tìm cho ra các bí mật liên quan đến nàng.

Đang mãi suy nghĩ, hắn lại thấy người phụ nữ trong ngực mình mở to đôi mắt, hô hấp của nàng lại dần trở nên dồn dập.

"Em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu vội vã hỏi.

Lạc Tranh nhìn hắn, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng loạn, "Con búp bê đó là của em, nhưng... nhưng tại sao nó lại biến thành bộ dạng như thế được chứ? Còn có những vết máu trên mặt nó nữa. Rốt cuộc là ai đã làm nó trở thành như thế?"

Thì ra nàng vẫn cứ mãi suy nghĩ về chuyện đó!

"Ngoan ngoãn nghe lời, những chuyện này hãy giao lại cho anh. Nhiệm vụ của em lúc này là nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon, được không?" Hắn cất giọng hết sức nhẹ nhàng để trấn an nàng, không để cho tâm tư của nàng trở nên hoảng loạn thêm nữa.

"Vâng!" Lạc Tranh nghe lời hắn, khẽ gật đầu, nhắm đôi mắt lại.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Louis Thương Nghiêu vẫn cứ thế mà ôm nàng, nhè nhẹ vỗ về, âu yếm nàng. Một lúc lâu sau, hắn cúi đầu nhìn người phụ nữ đang vùi trong ngực mình, hai hàng lông mày đã dẫn ra, hàng lông mi dài cong vút cũng khép chặt, hô hấp cũng trở nên nhịp nhàng hơn. Lúc này hắn mới yên tâm mà thở một hơi dài.

Di động của hắn bất ngờ rung lên, phát ra tiếng kêu ù ù. Đây chính là thói quen của Louis Thương Nghiêu, điện thoại luôn để ở chế độ rung, rất hiếm khi dùng nhạc chuông.

Bấm nút nhận cuộc gọi, từ đầu dây bên kia, một giọng nói cung kính vang lên.

"Louis tiên sinh, người ngài cần gặp đã đến."

"Dẫn ông ta tới phòng khách chờ tôi." Louis Thương Nghiêu lên tiếng ra lệnh, ngay sau đó cúp điện thoại.

Nhẹ nhàng nhắc đầu của Lạc Tranh đặt lên trên gối, hắn cúi người, đặt lên môi nàng một nụ hôn đầy tình cảm. Hắn biết nàng đã chìm sâu vào giấc ngủ, chắc cũng phải rất lâu sau mới tỉnh dậy.

Bởi vì trong cốc sữa đưa cho nàng uống lúc nãy, Louis Thương Nghiêu đã cho thuốc ngủ vào đó. Với loại thuốc ngủ này, nàng sẽ ngủ thảnh một giấc tới tận trưa ngày hôm sau.

Mà trong khoảng thời gian này, hắn cũng phải giải quyết một số chuyện. "Em yêu, anh cam đoan với em, sẽ không để em phải sợ hãi cùng hoảng loạn như thế nữa." Hắn khẽ nâng bàn tay nhỏ bé của nàng lên, nhẹ hôn lên đầu các ngón tay mảnh khảnh, tinh tế của nàng.

Phòng khách...

Thân hình cao lớn, vạm vỡ pha chút ngang tàng của Louis Thương Nghiêu dựa vào ghế sofa, cà phê và trà đã được đặt lên bàn. Phía đối diện là một ông lão đang dè dặt cầm tách trà uống từng ngụm.

Sau khi uống xong, ông ta đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu, nở nụ cười có chút bối rối, "VẬY... Lạc Tranh?"

Ông lão này không phải ai khác mà chính là người được Lạc

Tranh gọi là bác Phúc. Khi bác Phúc đang chuẩn bị đóng cửa hàng thì có mấy người mặc đồ đen bất ngờ xuất hiện, đưa bác tới nơi này. Vẻ mặt của mấy người đó rất lạnh lùng khiến bác Phúc bị một phen hết hồn.

Nhưng cũng may thái độ của mấy người này không có gì quá đáng, họ cũng đảm bảo sẽ không để bác phải gặp bất kỳ nguy hiểm nào. Lúc đó tâm tư bác Phúc mới có thể buông lỏng, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Bác Phúc cũng không ngờ tới mình lại được đưa tới một khách sạn cao cấp tới như vậy. Có năm mơ, bác cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ được đặt chân tới một nơi như thế này.

Trong lúc mãi suy nghĩ, bỗng có một người đàn ông bước vào phòng khách. Đó chính là bạn trai mà Lạc Tranh đã từng giới thiệu. Dáng vẻ Louis Thương Nghiêu vẫn tỏa ra một khí thế vô cùng cao quý khiến bác Phúc hiểu rằng anh ta không phải người tầm thường.

Louis Thương Nghiêu lúc này mới nhớ ra là bác Phúc hay dùng tiếng Quảng Đông để nói chuyện. Hấn khẽ nhíu mày rồi dùng tiếng phổ thông hỏi.

"Bác Phúc, bác có thể nói được tiếng phổ thông không?"

"Hả? A, có có. Đã nhiều năm không sử dụng rồi, có nhiều từ sẽ không được chính xác." Bác Phúc không ngờ cậu ta lại nói được tiếng phổ thông một cách thành thạo, lưu loát như thế. Nhìn dáng vẻ của cậu ta thì đúng là con lai, nhưng dòng máu châu Á trong người cậu ta khá mạnh mẽ.

"Không vấn đề gì, bác cứ bình tĩnh nói. Tôi sẽ từ từ nghe vậy." Louis Thương Nghiêu vô cùng nhẫn nại, gật đầu nói với bác Phúc.

Bác Phúc gật đầu liên tục trả lời, "Thật tốt quá rồi! Xin hỏi, muện như thế này rồi cậu còn mời tôi tới..."

"Bác Phúc, tôi không thích nói chuyện vòng vo. Hôm nay tôi mời bác tới đây là muốn hỏi chuyện có liên quan tới bố mẹ của Lạc Tranh." Hấn cầm lấy một tách trà, nhẹ nhàng nhấp môi.

Bác Phúc sau khi nghe xong, sắc mặt thoáng chút kinh hãi, có chút mất tự nhiên xoa xoa hai bàn tay vào nhau. "Chuyện này... kỳ

thực chuyện liên quan tới Lạc gia, tôi cũng không biết nhiều."

Louis Thương Nghiêu nghe xong, nhẹ nhàng cười một tiếng. "Bác là người đã chứng kiến Lạc Tranh trưởng thành, sao lại không biết chuyện xảy ra ở Lạc gia chứ." Dứt lời, từ túi áo bên trong hắn lấy ra một tờ séc, trực tiếp đặt trước mặt bác Phúc.

"Bác Phúc, tôi chỉ muốn hiểu rõ mọi chuyện mà thôi."

Bác Phúc nhìn thoáng qua tờ séc, ngẩn người. Sau đó cầm lên, nhìn con số trên tờ séc mà sợ tới ngây người.

"Số tiền trên séc là ba triệu đô la Hongkong, không cần phải quy đổi, chỉ cần bác kể cho tôi nghe những chuyện bác biết mà thôi. Tới sáng mai ngân hàng mở cửa, bác có thể rút lấy số tiền này." Louis Thương Nghiêu hờ hững tiếp lời, không quan tâm tới phản ứng của bác Phúc. "Tôi nghĩ ba triệu để đổi lấy mấy câu nói, cũng đáng đấy chứ."

Lần đầu tiên bác Phúc được nhìn thấy số tiền lớn như vậy. Tuy bác có buôn bán nhưng cũng chỉ là làm ăn nhỏ mà thôi, tính ra cũng chỉ đủ nuôi sống gia đình mỗi ngày.

Bàn tay cầm lấy tờ séc có chút run rẩy, bác Phúc ấp úng nói. "Cái này... không phải cho lắm. Việc đó... tiên sinh...cậu hỏi đi, chỉ cần là chuyện tôi biết, nhất định sẽ không giấu diếm." Bác Phúc thu tay về, đem tờ séc bỏ vào trong túi áo.

Toàn bộ hành động của bác Phúc được Louis Thương Nghiêu thu hết vào tầm mắt, khóe môi hắn hơi cong lên tỏ ý hài lòng. Đúng là có tiền có thể làm được tất cả, có thể biến những chuyện không thể thành có thể.

"Bác Phúc, tôi muốn hỏi bác, hoàn cảnh gia đình Lạc Tranh như thế nào? Cha của Lạc Tranh là người thế nào?" Louis Thương Nghiêu hơi nghiêng người về phía trước, tự tay rót trà cho bác Phúc.

Bác Phúc có chút bất ngờ khi được Louis Thương Nghiêu đối xử nhiệt tình như thế, vội vàng đón lấy tách trà, trả lời.

"À, cha của Lạc Tranh tên là Lạc Nguyên, hàng xóm xung quanh đều gọi anh ta là A Nguyên. Từ đời ông bà anh ta đã sống ở đây rồi. Mọi người ra vào đều trông thấy nhau nên biết rõ lắm. A Nguyên là

người giỏi ăn mà không giỏi làm, điều này ai ai cũng biết. Anh ta chẳng chịu làm công việc gì cho đảng hoàng tử tế cả. Tuy nhiên tính tình thì cũng không có gì xấu, luôn vui vẻ giúp đỡ mọi người. Mỗi tội là anh ta đặc biệt thích uống rượu. Chỉ cần uống chút rượu vào là tính cách thay đổi hoàn toàn."

Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày. "Còn mẹ Lạc Tranh thì sao? Bà ấy là người thế nào?"

"À, cậu nói tới Fanny ấy hả? Con người cô ấy..."

"Khoan, bác vừa nói tên bà ấy là gì?" Louis Thương Nghiêu vội vàng ngắt lời bác Phúc, nhay cảm hỏi lại.

Bác Phúc cười, "Mẹ của Lạc Tranh tên là Fanny, tôi nghĩ đây là cái tên có nguồn gốc từ Anh quốc. Mọi người cũng thấy rất kỳ lạ vì chuyện đó. Sao không dùng một cái tên Trung Quốc mà lại dùng một cái tên khác người như vậy chứ? Nói tới đây Bác Phúc vội vàng giả thích thêm, "À, cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý nói người ngoại quốc các cậu không ra sao..."

"Không vấn đề gì." Louis Thương Nghiêu cũng không để ý tới mấy điều này. Mẹ của hắn cũng là người gốc Hoa cho nên hắn cũng không phải là người Pháp chính gốc.

"Mẹ của Lạc Tranh họ gì?"

Bác Phúc suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, "Nói thật, tôi cũng không biết cô ấy họ gì. Chúng tôi chỉ nghe thấy A Nguyễn gọi như thế. Một thời gian sau, mọi người cũng gọi theo như vậy."

"Bác nói hết những gì bác biết đi."

Bác Phúc gật đầu, kể những chuyện mà bác biết về gia đình Lạc Tranh...

Về A Nguyễn thì hàng xóm láng giềng hầu như không lạ gì nữa. Anh ta là điển hình của mẫu thanh niên vô công rồi nghề. Cho dù có ra ngoài kiếm tiền nhưng cũng làm chẳng đến nơi đến chốn. Cho tới một ngày, tại khu phố Xuân Ương có hai mẹ con nọ chuyển vào. Cô con gái xinh như tiên giáng trần, khoảng hơn hai mươi tuổi. Qua cử chỉ, lời nói cũng có thể đoán được hai mẹ con họ là những người có ăn học.

Khu phố Xuân Ương vốn là nơi phức tạp, mọi người sống ở đây đều là những con người chân chất mộc mạc. Rõ ràng là hai mẹ con cô ấy không thích hợp với nơi này, đặc biệt là cô con gái đó.

Cô gái quá xinh đẹp, đôi mắt đen láy, to tròn ngời sáng như những vì tinh tú, vừa có chút ngây thơ lại vừa quyến rũ. Hầu hết thanh niên ở khu phố Xuân Ương lúc đó, trong một thời gian ngắn đều bị cô gái ấy cuốn hút.

Nhưng không phải đàn ông nào cũng giống nhau. Có người thích chiếm hữu, có người lại thích quan sát một cách trầm lặng. A Nguyên chính là kiểu người thứ hai. Từ sau khi gặp cô gái đó, ngày nào anh ta cũng âm thầm theo sau cô ấy. Khi có người đàn ông nào làm phiền cô ấy thì anh ta liền chủ động đứng ra bảo vệ. Một lần rồi hai lần, cứ như thế rồi bắt chuyện làm quen với cô ấy một cách hết sức tự nhiên.

Không lâu sau, mẹ của cô gái qua đời. Trong lúc cô ấy đang vô cùng đau khổ, tuyệt vọng, A Nguyên đã thay cô ấy làm mọi chuyện kể cả việc lo hậu sự, an táng cho mẹ cô gái. Một thời gian sau, A Nguyên dẫn người con gái ấy về, đồng thời tuyên bố muốn kết hôn với cô.

Cứ như thế, người con gái lẻ loi cô độc đã được gả cho A Nguyên, cũng chính là người mà mọi người vẫn gọi là Fanny sau này.

Sau khi lập gia đình, A Nguyên cũng bắt đầu hiểu chuyện hơn, biết bảo vệ người vợ xinh đẹp của mình, chăm chỉ làm ăn hơn, không lười biếng như trước nữa. Hàng ngày anh ta đều chăm chỉ làm việc từ sáng đến tối. Mấy năm đầu cuộc sống của họ rất vui vẻ, mọi người xung quanh đều ngưỡng mộ vì anh ta lấy được người vợ xinh đẹp.

Thời gian cứ thế trôi đi, cho tới khi bố mẹ A Nguyên đột ngột qua đời, những ngày tháng hạnh phúc cũng không còn nữa.

Lúc đó, Fanny vừa mang thai. Người Hongkong lại rất mê tín, họ cho rằng khi một người được sinh ra thì sẽ có một người phải mất mạng.

Tất nhiên cũng sẽ có nhiều lời đồn đại, thêm vào đó, rất nhiều người đổ kỵ với sắc đẹp của Fanny, tạo ra những lời đồn ác ý như đổ thêm dầu vào lửa, ám chỉ Fanny là tai họa, là sao chổi. Càng ngày những lời đồn đại càng được thổi phồng lên một cách mạnh mẽ.

Mới đầu A Nguyễn còn không để ý tới mấy chuyện đó, nhưng sau một thời gian dài, hoàn cảnh cũng làm thay đổi tính cách con người. Dần dần anh ta trở nên thô bạo, ngày càng uống rượu nhiều hơn.

Không những thế, A Nguyễn còn thường xuyên lấy tiền mà Fanny kiếm được đem đi đánh bạc. Fanny luôn nhẫn nhịn, gắng chịu đựng cuộc sống như thế. Cô ấy không biết mình đã làm sai điều gì mà lại phải chịu những lời đồn ác ý như vậy nên chỉ đành âm thầm khóc một mình.

Sau khi Lạc Tranh được sinh ra, A Nguyễn lại càng cảm thấy bất mãn hơn vì anh ta một mực hy vọng đó là con trai. Không ngờ cô ấy lại sinh ra một đứa con gái nuôi tốn cơm tốn gạo.

Rồi cứ thế, mọi người xung quanh phớt lờ trên người Fanny ngày càng có nhiều những vết bầm tím. Thậm chí có lúc còn nhìn thấy những vết bầm tím trên người Lạc Tranh nữa.

Có người khuyên Fanny nên báo cảnh sát nhưng cô ấy không muốn dính vào những chuyện rắc rối không cần thiết nên cứ thế mà âm thầm chịu đựng.

Có thể nói, Fanny luôn phải sống trong chuỗi ngày lo lắng và chịu nhiều đau khổ cho đến khi Lạc Tranh mười tám tuổi.

"Bác Phúc, khi Lạc Tranh mười tám tuổi đã xảy ra chuyện gì?" Louis Thương Nghiêu vội hỏi ngay vào vấn đề.

Bác Phúc uống một ngụm trà, khẽ thở dài. "Haizz, kỳ thực tôi cũng đoán được là, mối quan hệ này của hai người họ sẽ tới một ngày xảy ra chuyện. Kết quả là tôi đã đoán đúng.

Năm Lạc Tranh mười tám tuổi đậu vào đại học danh tiếng. Tôi còn nhớ lúc đó A Nguyễn rất bức tức, chạy từ trong nhà ra ngoài mà miệng vẫn chửi bới om xòm, mấy câu đại loại như, « Con gái thì học đại học làm cái gì! » Tôi nghe mà cũng cảm thấy buồn.

Nhưng Lạc Tranh cũng không phải là đứa bé tầm thường. Từ nhỏ

lớn lên trong gia đình có hoàn cảnh như thế mà thành tích học tập vẫn rất tốt. Vợ tôi thương con bé lắm, lần nào cũng nhét cho con bé ít hoa quả. Lạc Tranh còn nói với chúng tôi, sau này lớn lên con bé muốn làm cảnh sát hoặc đại luật sư."

"Cô ấy đã từng nói với bác thế à?" Louis Thương Nghiêu không thể tưởng tượng được Lạc Tranh mà trở thành cảnh sát thì như thế nào.

Bác Phúc gật đầu, "Thực ra thì cũng dễ hiểu thôi, con bé chỉ muốn bảo vệ mẹ mình."

Louis Thương Nghiêu nghe xong, trong lòng có chút nhói đau, hít sâu một hơi rồi hỏi, "Sau đó thì sao? Lại xảy ra chuyện gì?"

Bác Phúc nhớ lại, "Còn nhớ đêm hôm đó khi tôi thu dọn cửa hàng, đúng lúc thấy A Nguyễn về nhà rất muộn. Anh ta đã uống rượu say mèm nhưng trên người lại có rất nhiều vết bầm tím.

Tôi cũng không lấy làm lạ, anh ta thường xuyên bị chủ nợ đuổi đánh, thật sự hết thuốc chữa rồi. Tôi chỉ thương Fanny và Lạc Tranh, chỉ cần A Nguyễn uống rượu vào là hai mẹ con cô ấy lại phải chịu họa."

Louis Thương Nghiêu vô thức siết chặt nắm tay, hấn dường như nhìn thấy được dáng vẻ Lạc Tranh đang khóc hết sức thảm thương, không có ai để nương tựa...

"Bác nói hôm đó trên người ông ta đầy vết thương. Có phải vì thế mà ông ấy không chịu nổi những lần đòi nợ tiếp theo mà buộc phải nhảy lầu tự tử không? Và đúng lúc đó thì bác và bác gái nhìn thấy?" Louis Thương Nghiêu hỏi lại.

Bác Phúc nghe xong, dáng vẻ bi thương ban đầu đột nhiên thay đổi, giống như vừa nghe được một tin vô cùng bất ngờ, nhìn Louis Thương Nghiêu, thắc mắc hỏi lại, "Nhảy lầu? Cậu nói A Nguyễn nhảy lầu? Sao có thể như thế được? Tôi quá hiểu tính cách của anh ta. Anh ta là người ham sống sợ chết, cho dù người trong thiên hạ có nhảy lầu hết thì anh ta cũng không hành động nông nổi như thế!"

Lời nói của bác Phúc làm Louis Thương Nghiêu có chút ngỡ

ngàng, đôi mắt đen sâu thẳm nổi lên vẻ nghi hoặc. "Ý bác là, cha của Lạc Tranh không hề nhảy lầu tự tử?"

"Cái này... nói như thế nào nhỉ?" Bác Phúc gãi đầu, suy nghĩ một chút rồi tiếp tục, "Nói chính xác là tất cả mọi người đều không biết, người nhảy lầu tối hôm đó thực sự là ai. Có người nói đó là A Nguyên, có người lại nói đó là Fanny."

Vì tối hôm đó, rất nhiều người nghe thấy tiếng tranh cãi. Tôi và bà nhà tôi cũng nghe thấy. Mới đầu không ai trong chúng tôi để ý vì biết rằng A Nguyên uống rượu say chắc chắn lại lấy vợ ra để trút giận.

Ai ngờ, bọn họ cãi nhau một hồi rồi không thấy động tĩnh gì nữa. Chúng tôi tưởng rằng sẽ không còn chuyện gì nữa. Cho tới khi nghe thấy tiếng Lạc Tranh khóc tới mức thảm thiết."

"Bác và bác gái đều tới hiện trường chứ? Hai người đã nhìn thấy những gì?" Louis Thương Nghiêu không hiểu lời bác Phúc lắm, lập tức hỏi dồn.

Bác Phúc nâng ly trà lên, nhấp một ngụm. Sau đó đem tất cả những chuyện mà bác đã chứng kiến khi đó nói ra.

Đêm đó, A Nguyên và Fanny cãi nhau rất to, làm cho hàng xóm xung quanh cũng đều nghe thấy hết. Nhưng không có ai báo cảnh sát vì họ biết rằng, dù có báo cảnh sát thì cũng không thể thay đổi được thói hư tật xấu của A Nguyên.

Hai bọn họ cãi nhau một hồi lâu rồi cũng ngừng lại. Lúc này bác Phúc đã dọn dẹp cửa hàng từ lâu, đang tính toán tiền hàng cũng bác gái, nghe thấy họ ngừng cãi nhau cũng không ai để ý tới nữa.

Cứ như thế nửa tiếng trôi qua. Bác Phúc đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của Lạc Tranh, tiếng khóc vô cùng thảm thiết, thê lương, làm người khác nghe thấy cũng phải kinh sợ. Ngay sau đó là tiếng xe cảnh sát, xe cấp cứu tiến tới, chạt cứng cả ngõ phố 113.

Bác Phúc cùng bác gái không nói lời nào lập tức tới đó. Vì bọn họ đi nhanh nên khi hai người tới hiện trường thì những người khác mới lần lượt chạy tới.

Bác Phúc thấy dưới đất toàn là máu, tạo thành từng vũng, từng vũng một. Giống như từng đám mây máu trên bầu trời rơi xuống

dưới đất vỡ tan tành.

Hiện trường trên tầng thượng họ cũng không nhìn thấy vì đã bị cảnh sát phong tỏa. Tình hình cụ thể của A Nguyễn và Fanny như thế nào không một ai hay biết, chỉ nhìn những vũng máu trên đường mà thấy sợ.

Điều duy nhất mà bọn họ nhìn thấy chính là Lạc Tranh được nhân viên cứu hộ dẫn xuống. Trên người con bé cũng toàn là máu, toàn thân run rẩy, ánh mắt vô hồn, giống như một xác chết đang chuyển động vậy, ai nhìn thấy cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nói tới đây, bác Phúc lại khẽ thờ dài, "Lạc Tranh thật là đáng thương, từ nhỏ tới lớn không được hưởng hạnh phúc dù chỉ một lần."

Toàn bộ tâm tư của Louis Thương Nghiêu đều tập trung vào từng lời nói vừa rồi của Bác Phúc. Trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ, ngay lập tức đặt câu hỏi.

"Bác Phúc, bác vừa nói đêm đó họ cãi nhau rất to, hàng xóm đều nghe thấy hết đúng không?"

"Đúng thế, có thể là do họ không đóng cửa sổ. Thêm vào đó, giọng của A Nguyễn cũng rất lớn, hai người họ cãi nhau cái gì mọi người đều nghe thấy hết." Bác Phúc gật đầu nói.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu nổi lên tia nghi hoặc. "Đêm đó, trời không mưa sao?" Hắn nhớ rõ Lạc Tranh từng nói đêm đó trời mưa rất to, sấm rung chớp giạt. Căn nhà cũ hắn cũng vừa ghé qua. Nếu như đêm đó mà mưa như đêm nay thì dù có cãi nhau to tới mấy cũng sẽ bị tiếng mưa át đi. Vì thế hàng xóm cũng sẽ không nghe thấy gì.

"Trời mưa?" Bác Phúc không cần suy nghĩ mà lập tức lắc đầu. "Tôi nhớ rất rõ, đêm đó trời rất là nóng. Tối tối mà tôi phải bật quạt liên tục, vợ tôi còn không ngừng kêu ca lãng phí tiền điện."

Louis Thương Nghiêu hết sức ngỡ ngàng, trong ánh mắt nổi lên chút khó hiểu... Lạc Tranh, tại sao nàng lại phải nói dối?

Một lúc lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng hỏi tiếp, "Bác Phúc, bác tận mắt nhìn thấy dưới nhà có vết máu, lại nói là ông Nguyễn không có

nhảy lầu, chuyện này là thế nào?"

"À, điều kỳ lạ chính ở chỗ đó. Đây cũng chính là lý do mà tôi và bà nhà tôi không dám nói gì nhiều trước mặt Lạc Tranh." Bác Phúc lại thờ dài.

"Chúng tôi hiểu rất rõ tính cách của A Nguyên. Đêm đó, quả thực chúng tôi không biết ai là người bị thương hay ai đã chết. Chỉ thấy đèn xe cảnh sát nhấp nháy, tiếng xe cấp cứu vang lên. Có người nói A Nguyên nhảy lầu nhưng chúng tôi không tin. Anh ta là người coi trọng tính mạng, sao lại có thể tự sát chứ. Nếu đêm đó thực sự A Nguyên chết thì chỉ có một kết luận, đó là bị giết!"

Louis Thương Nghiêu hơi nhíu mày...

"Thực ra sau đó chúng tôi cũng đoán ra là A Nguyên đã xảy ra chuyện. Theo thói quen, sau khi uống rượu, anh ta sẽ phải làm loạn vài tiếng mới chịu thôi. Nhưng đêm hôm đó, rất nhanh đã không thấy có động tĩnh gì, chúng tôi đoán..." Bác Phúc nói lấp lửng, cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt, rất lâu sau không nói năng gì.

Trong lòng Louis Thương Nghiêu dần dần sáng tỏ, nhưng không thấy bác Phúc có động tĩnh gì, lạnh lùng ra lệnh. "Bác nói tiếp đi!"

Bác Phúc hắng giọng, suy nghĩ một chút, ngượng ngùng nói. "Sau khi xảy ra chuyện đó, chúng tôi không nhìn thấy gia đình A Nguyên nữa nên chúng tôi đoán rằng, liệu năm đó có phải Fanny đã giết A Nguyên hay là chính Lạc Tranh đã giết anh ta..."

Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu đột nhiên trở nên rất khó coi, đờ đờ sát khí, lạnh như băng làm cho bác Phúc trở nên sợ hãi, chỉ biết nuốt nước miếng.

"Bác Phúc, bác có bằng chứng nào có thể chứng minh việc này là do Fanny làm hay là Lạc Tranh làm không?"

"Chứng cứ, cái đó... không có. Tôi chỉ nghĩ Fanny thường xuyên bị đánh nên cô ấy có lý do để giết A Nguyên. Còn Lạc Tranh, một lòng muốn bảo vệ mẹ mình, mối quan hệ của con bé với A Nguyên lại không tốt. Không chừng đêm hôm đó thấy A Nguyên đánh đập Fanny nên con bé mới nhỡ tay. Nếu không, sao trên người Lạc Tranh lại toàn máu như thế?"

Nói tới đây, bác Phúc thấy sắc mặt của Louis Thương Nghiêu càng trở nên khó coi hơn, vội vàng nói đỡ thêm, "Ha ha, thực ra đây cũng chỉ là phỏng đoán của chúng tôi mà thôi. Nếu như Lạc Tranh thực sự giết người thì con bé sẽ phải chịu án phạt, sao giờ này còn trở thành luật sư nổi tiếng được chứ. Cậu nói xem có phải như thế không?"

Bác Phúc đột nhiên nhớ tới việc người đàn ông này là bạn trai của Lạc Tranh, nói con bé như thế trước mặt hẳn đúng là không nên chút nào.

"Bác Phúc, hôm nay đã làm phiền bác rồi." Nghe bác Phúc nói xong, Louis Thương Nghiêu đứng dậy, cất giọng vô cùng lạnh lùng, mà sắc mặt hẳn cũng không hề có chút biểu cảm.

"À, không vấn đề gì, không vấn đề gì, chỉ cần có thể giúp được mọi người là tốt rồi." Bác Phúc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Thấy Louis Thương Nghiêu có vẻ muốn kết thúc cuộc nói chuyện này, gật đầu cười.

"Vậy... nếu không còn chuyện gì, thì tôi xin phép..."

"Đứng lại!" Giọng nói trầm thấp của người đàn ông phía sau lưng khẽ cất lên, "Hãy nhớ kỹ, sau này chuyện nhà Lạc Tranh không được nói thêm bất kỳ lời nào nữa. Nếu có ai hỏi đến, hy vọng bác và bác gái đều nói là không biết, nếu không tôi cũng không bảo đảm cho cuộc sống sau này của hai bác đâu."

Câu nói vừa rồi của Louis Thương Nghiêu làm cho bác Phúc sợ hãi tới mức run rẩy, gật đầu lia lịa. Bác biết người đàn ông này không phải bờ tạt gì, ngày hôm nay tha cho bác, đồng nghĩa với việc cả đời này bác phải biết giữ mồm giữ miệng...

Chương 138: Chỉ nguyện vì em

Khi Lạc Tranh tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tấm rèm cửa cũng đã dịu bớt phần nào khiến nàng vừa mở mắt ra cũng không cảm thấy quá chói.

Nàng khẽ "uhm" một tiếng, hoàn toàn thanh tỉnh sau một giấc ngủ sâu vô cùng thoải mái, không hề gặp ác mộng, cũng không choàng tỉnh lúc nửa đêm. Nhìn sang bên cạnh đã thấy giường trống từ bao giờ, Lạc Tranh ngoái đầu nhìn đồng hồ.

Ngay lập tức, nàng bật dậy, dường như vừa nhớ ra điều gì đó, vội vàng bước xuống giường để đánh răng rửa mặt.

Lạc Tranh đã sớm điều tra hôm nay Ôn Húc Khiên sẽ ra ngoài làm việc. Vốn là muốn len vào nhà Ôn Húc Khiên để lấy đoạn băng ghi âm kia nhưng không ngờ lại ngủ tới tận buổi chiều thế này. Nàng chỉ thầm mong Ôn Húc Khiên chưa về nhà, cũng mong sao an toàn vượt qua sự kiểm soát của Louis Thương Nghiêu.

Đang lúc Lạc Tranh quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng ngủ thì bắt gặp Louis Thương Nghiêu cũng đang từ ngoài cửa bước vào, cả thân hình hấn như tắm trong ánh mặt trời rực rỡ. Thấy nàng có vẻ muốn đi ra ngoài, Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười hỏi, "Em định đi đâu à?"

Lạc Tranh không ngờ sẽ gặp Louis Thương Nghiêu ngay lúc này nên có chút ngỡ ngàng. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng liền nở nụ cười tươi tắn, hoàn toàn che dấu vẻ mất tự nhiên vừa thoáng hiện lên trong ánh mắt.

"Em định đi gặp một người bạn, trước kia cũng chơi khá thân, biết em trở về Hongkong nên đã hẹn gặp nhau hôm nay."

Louis Thương Nghiêu nghe xong vẫn tỏ thái độ vô cùng bình thản. Hấn nhẹ nhàng gật đầu rồi đi vào phòng khách, ngồi xuống sofa

ngghi ngờ.

Lạc Tranh thấy hấn không tỏ vẻ nghi ngờ gì, cũng không có ý phản đối khiến nàng không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm. Ra tới cửa, nàng còn xoay người lại nói với hấn.

"VẬY... em đi đây!" Vừa dứt lời, nàng liền mở cửa tính bước ra ngoài.

"Người bạn có thể tâm sự cùng em ngoài Lưu Ly ra thì còn ai khác mà anh không biết nhỉ?" Sau lưng nàng, giọng đàn ông trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, vô cùng bình thản nhưng lại cực kỳ sắc bén đánh tan lời nói dối của nàng.

Cả người Lạc Tranh bất giác cứng đờ lại, khuôn mặt trở nên thất thần vì kinh ngạc. Mấy giây sau, nàng mới quay đầu lại, dùng ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn thẳng vào Louis Thương Nghiêu.

"Anh không tin lời em nói?"

"Bởi vì lời nói của em hoàn toàn không có sức thuyết phục." Louis Thương Nghiêu hờ hững trả lời, "Nếu giờ này em tới nhà Ôn Húc Khiên, đảm bảo sẽ bị hấn bắt gặp."

Lạc Tranh hoàn toàn bị lời nói của Louis Thương Nghiêu làm cho sửng người. Một lúc lâu sau nàng mới chậm rãi bước tới bên cạnh hấn, mở to đôi mắt nhìn hấn có chút nghi ngờ, "Sao anh biết em muốn tới chỗ Ôn Húc Khiên?"

Louis Thương Nghiêu không trả lời ngay, chậm rãi lôi ra vật gì đó từ trong túi áo, để lên trên bàn trà.

"Thứ em muốn lấy là cái này phải không?"

Lạc Tranh quay đầu nhìn lại, trên bàn chính là một cuộn băng ghi âm nhỏ. Nàng thực không thể dấu nổi sự kinh ngạc, "Thương Nghiêu, anh..."

Lời của nàng còn chưa nói xong, cả người liền bị Louis Thương Nghiêu kéo ngồi xuống ghế. Hấn đưa tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt lộ rõ vẻ đau lòng cùng chua xót...

"Tranh, anh còn phải nói thế nào nữa thì em mới chịu hiểu đây. Em là người phụ nữ của anh, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng nên nói rõ ràng với anh, anh sẽ giúp em nghĩ cách giải quyết. Không cần

phải vì anh mà làm những chuyện nguy hiểm như vậy."

Nghe những lời nói vô cùng nghiêm túc cùng chân tình của Louis Thương Nghiêu, trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên một cảm giác ngọt ngào, "Em chỉ không muốn làm cho anh bị thương tổn..."

"Nha đầu ngốc!" Louis Thương Nghiêu liền kéo nàng ôm vào trong ngực, cúi xuống hôn lên mái tóc của nàng.

"Anh là đàn ông, cho dù thực sự có bị tổn thương đi chăng nữa thì sức chịu đựng vẫn mạnh mẽ hơn nhiều so với phụ nữ."

"Thương Nghiêu..."

"Tính cách độc lập của em đã trở thành thói quen mất rồi. Chỉ cần có chuyện gì liền tự mình đứng ra xử lý." Louis Thương Nghiêu khẽ nói vòng tay, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thâm tình.

"Không thể như thế được. Trước kia thì em có thể hành động như thế nhưng bây giờ tuyệt đối không được. Em nên nhớ rằng, người che chở cho em chính là anh. Từ nay về sau, có bất kỳ chuyện gì phát sinh cũng phải bàn bạc trước với anh. Chỉ cần nói với anh, anh sẽ tìm cách giải quyết. Anh nói rồi, chuyện em phải làm rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày sống một cách thoải mái, vui vẻ và tận hưởng hạnh phúc là được, em hiểu rồi chứ?"

"Nhưng mà..." Mặc dù Lạc Tranh rất cảm động vì những lời nói chân thành của Louis Thương Nghiêu nhưng vẫn không đành lòng nói tiếp.

"Em không thể cứ ngồi đó mà không làm gì cả. Như thế em chẳng khác nào một người ăn không ngồi rồi cả."

"Ai bảo em không phải làm gì cả?" Louis Thương Nghiêu khẽ cười, nhẹ véo lên chóp mũi Lạc Tranh. "Việc em phải làm đó là cả đời toàn tâm toàn ý yêu anh. Công việc này, trách nhiệm cũng không nhỏ đâu nhé!"

Lạc Tranh bị lời nói của Louis Thương Nghiêu làm cho buồn cười, khẽ đập nhẹ lên người hắn, sau đó chủ động ôm hắn.

Nàng thật sự rất muốn vì hắn làm một cái gì đó, dù chỉ một lần thôi cũng được. Đó cũng chính là để chứng tỏ tình yêu của nàng dành cho hắn mà thôi.

Một lúc lâu sau, Lạc Tranh nhẹ giọng hỏi. "Cuộn băng ghi âm này thực sự là anh lấy từ chỗ Ôn Húc Khiên sao?"

"Là anh bảo thuộc hạ làm." Louis Thương Nghiêu đem nàng ôm vào trong ngực, vươn tay cầm lấy cuộn băng ghi âm. Ngay sau đó, hấn siết chặt nắm tay lại, cuộn băng ghi âm liền bị bóp nát vụn.

Lạc Tranh nhìn cuộn băng ghi âm một hồi, lại quay sang nhìn hấn, tinh táo hỏi lại, "Rốt cục là tại sao anh lại biết được chuyện này?"

"Em đoán đi! Em thông minh như vậy nhất định sẽ đoán ra." Louis Thương Nghiêu cười đầy bí hiểm, hai hàng lông mày khẽ nhếch lên đầy tà mị, bên môi cũng cong lên thành một nụ cười mang theo ý đùa giỡn.

Lạc Tranh khẽ nhíu mày, trong mấy giây ngắn ngủi liền nghĩ ngay tới một khả năng.

"Là Diêu Vũ có đúng không? Ngoại trừ cô ta, em không nghĩ còn có người thứ hai làm được chuyện này!"

"Thế mới nói vợ của anh rất thông minh mà." Louis Thương Nghiêu cười một cách sáng khoái, nhẹ xoa đầu Lạc Tranh hết sức sủng ái, buông một câu tán thưởng dành cho nàng.

"Đừng có nịnh em! Làm thế nào mà Diêu Vũ lại nói cho anh biết hết mọi chuyện vậy? Có phải anh uy hiếp cô ấy không?" Nàng lại tiếp tục tra hỏi.

Louis Thương Nghiêu vội vàng giơ cao hai tay lên.

"Có trời đất chứng giám, anh không hề uy hiếp cô ta. Là chính cô ta phát hiện ra, sợ em gặp nguy hiểm nên mới gọi điện thoại nói cho anh biết chuyện này."

Lạc Tranh lúc này mới tường tận mọi chuyện, nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, "Hiện giờ Diêu Vũ đang ở đâu? Ôn Húc Khiên không thấy cuộn băng ghi âm, cô ấy nhất định sẽ gặp nguy hiểm."

"Diêu Vũ à? Hiện tại cô ta đang trên máy bay ra nước ngoài rồi. Sáng sớm nay anh đã sai thuộc hạ lo liệu xong mọi chuyện." Louis Thương Nghiêu thông dong cất tiếng cười cực kỳ thoải mái.

Lần này, thực sự Lạc Tranh không nhận thua cũng không được. Nàng nhẹ nhàng dựa vào ngực hấn, khẽ cất tiếng thở dài từ tận đáy

lòng, "Có tiền thật là tốt, không cần phải tự ra tay cũng có thể giải quyết được mọi phiền toái."

Louis Thương Nghiêu có chút buồn cười ôm chầm lấy nàng, khẽ cười. "Người hiểu chuyện như em vẫn là đáng yêu nhất, em ở bên anh chẳng phải tốt hơn sao?"

"Em?" Lạc Tranh có chút khó hiểu.

"Thì em đã được gả cho anh, thì tất cả mọi thứ của anh chẳng phải đều là của em sao?" Louis Thương Nghiêu véo nhẹ chóp mũi nàng, cất tiếng cười tà mị.

"Tự phụ!" Lạc Tranh nhìn hấn đang vô cùng khoái chí, nghịch ngợm cắn hấn một cái.

Louis Thương Nghiêu bị bộ dạng của nàng chọc cho buồn cười, ôm chặt nàng, trong đầu lại thoáng hiện lên từng câu mà Diêu Vũ đã nói với mình trong điện thoại.

"Tôi cảm thấy Luật sư Lạc có gì đó rất lạ. Lúc tôi vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy ánh mắt vô cùng hung dữ của cô ấy..."

Lại thầm liên tưởng tới lời của bác Phúc, Louis Thương Nghiêu lặng lẽ thờ dài, dịu dàng thì thầm bên tai nàng. "Đêm nay chúng ta trở về Paris nhé, tối mai anh đã hẹn với bác sỹ Oswald tới biệt thự rồi."

"Bác sỹ Oswald?" Lạc Tranh thoáng nghĩ tới vị bác sỹ tâm lý kia liền hỏi, "Anh hẹn ông ấy có việc gì?"

"À, ông ấy đang giúp Liệt tiến hành đánh giá tâm lý một cách toàn diện. Tuy nói Liệt đã không sao cả, nhưng việc này vẫn thực sự cần thiết, dù sao ông ta cũng là bác sỹ tâm lý của Liệt suốt thời gian qua mà." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng giải thích.

"Ừ, cũng phải." Lạc Tranh không phát hiện ra trong ánh mắt của Louis Thương Nghiêu có chút khác thường, khẽ gật đầu. "Được, vậy đêm nay chúng ta trở về Paris."

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười dịu dàng, lại một lần nữa ôm chặt nàng...

Paris...Phòng Giám đốc tập đoàn WORLD.

Sáng sớm, bác sỹ Oswald đã tới phòng làm việc của Louis Thương Nghiêu, đem báo cáo kiểm tra chi tiết đưa tận tay cho hắn.

Tối qua, bác sỹ Oswald tới biệt thự với danh nghĩa tiến hành đánh giá tâm lý của Liệt theo như sự sắp xếp từ trước của Louis Thương Nghiêu nhưng thực chất là tiến hành kiểm tra tâm lý của Lạc Tranh.

Vốn là một bác sỹ tâm lý hàng đầu nên Oswald rất nhạy cảm trong những chuyện thế này. Nếu như tâm lý đối phương thực sự có vấn đề, ông sẽ nhận ra ngay sau khi tiến hành một cuộc trò chuyện ngắn và quan sát các biểu hiện của họ.

Trong buổi nói chuyện tối hôm qua, Lạc Tranh rất phối hợp bởi bác sỹ Oswald đã lấy vấn đề tâm lý của Liệt trong thời gian qua để ngụy trang.

Louis Thương Nghiêu sau khi cầm lấy báo cáo kiểm tra, xem kỹ một hồi, lông mày bỗng nhíu chặt lại.

"Louis tiên sinh, thông qua sự đánh giá của tôi, tâm lý Luật sư Lạc hoàn toàn không có vấn đề gì. Cô ấy cũng có nhắc tới việc thường xuyên gặp ác mộng, nhưng theo như tôi thấy thì tâm lý cô ấy không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Hay nói cách khác, những cơn ác mộng đó không nói lên điều gì, chỉ là bị ảnh hưởng một chút từ những chuyện kinh khủng thời thơ ấu mà thôi."

Louis Thương Nghiêu mặc dù là người vô cùng chuyên quyền và bá đạo, nhưng đối với vị bác sỹ tâm lý này hắn luôn tỏ sự kính trọng cùng tin tưởng. Những lời nói vừa rồi của bác sỹ Oswald đã xoa dịu được phần nào tâm trạng nặng nề trong lòng hắn. Tuy nhiên những bản khoăn trong lòng thì vẫn còn tồn tại.

"Con người liệu có thể làm những chuyện mà đến ngay cả bản thân mình cũng không biết không? Giống như thói quen mộng du trong lúc ngủ ấy, sau khi tỉnh dậy thì không biết là mình đã làm những gì nữa?"

Bác sỹ Oswald cười nhẹ một tiếng. "Quả thực là có chuyện đó. Có hai trường hợp dẫn tới việc phát sinh khả năng này."

Trường hợp thứ nhất chúng ta vẫn thường gọi là thôi miên. Nhiều

người cho rằng thôi miên là cái gì đó rất xa vời nhưng trên thực tế hiện tượng tự thôi miên có thể xảy ra đối với bản thân mỗi người. Ví dụ như khi một người khi nghe một đoạn nhạc bi thương, tâm trạng sẽ trở nên vô cùng buồn bã, chán nản. Khi chìm đắm trong nỗi bi thương đó thì dù người khác gọi thế nào họ cũng không nghe thấy. Hành động, tâm trạng của họ lúc đó sẽ có xu hướng giống như phim ảnh hay tiểu thuyết đã từng xem hoặc lúc khóc, lúc cười một cách mất kiểm soát.

Tất cả những điều đó đều là biểu hiện của việc tự thôi miên. Phương thức biểu hiện không chỉ có một nhưng kết quả của việc này thì hoàn toàn giống nhau. Chính là, tại thời điểm đó, những hành động mà họ làm cũng như những suy nghĩ trong đầu đều không do lý trí bản thân kiểm soát nữa."

Louis Thương Nghiêu suy nghĩ một chút về trường hợp của Lạc Tranh, khẽ lắc đầu, cảm thấy trường hợp này có vẻ không giống lắm.

"Có thể là trường hợp thứ hai chăng? Chính là nhân cách phân liệt hay rối loạn đa nhân cách.

Nhân cách phân liệt có thể do rất nhiều nguyên nhân khác nhau tạo nên. Đa số là các trường hợp đã từng trải qua những tình huống bị kích động một cách mãnh liệt, khiến cho người bệnh phát sinh tâm lý muốn tìm kiếm sự bảo vệ hoặc muốn bảo vệ người khác. Nhưng cũng vì khả năng của bản thân không cho phép nên khó có thể thực hiện được, từ đó sẽ dẫn tới sự thay đổi ít nhiều trong tính cách." Bác sỹ Oswald nhẹ nhàng đưa ra những phân tích chuyên môn.

"Người mắc phải chứng nhân cách phân liệt này dưới tác động của sự kích thích sẽ bắt đầu xuất hiện sự biến đổi thành một hoặc nhiều trạng thái tính cách khác nhau cho tới khi đạt được tâm lý cân bằng và an toàn trong suy nghĩ. Tuy nhiên, chính bản thân người bệnh sẽ không ý thức được mình có triệu chứng của sự phân liệt nhân cách."

"Ông có thể phân biệt một cách rõ ràng người nào là bình thường, người nào có khả năng mắc chứng bệnh phân liệt này đúng

không?" Louis Thương Nghiêu có vẻ căng thẳng, hỏi lại vị bác sỹ. Kỳ thật, càng ngày hắn càng bắt đầu nghi ngờ Lạc Tranh có khả năng mắc chứng bệnh này.

"Đúng, tôi có thể phân biệt được." Bác sỹ Oswald khẳng định một cách chắc chắn.

"Nên biết rằng, trong thực tế, ai cũng có thể gặp vấn đề về tâm lý. Ví dụ như lúc anh gặp phải nguy hiểm, anh cũng rất hy vọng mình là người có võ công cao cường để có thể đánh bại đối phương. Đối với người mắc chứng bệnh phân liệt nhân cách, khi mà não bộ của họ đã hoàn toàn bị khống chế bởi các loại nhân vật trong tưởng tượng thì sẽ hình thành nên một nhân cách trái ngược hoàn toàn với tính cách hàng ngày của họ, thậm chí còn có một số hành động quá khích. Những người gặp vấn đề tâm lý như thế này, từ ánh mắt của họ cho tới hành động cũng như lời nói đều có thể nhận ra được. Cho dù là đang tỉnh táo, cũng có những dấu hiệu có thể phát hiện ra."

Louis Thương Nghiêu lại nhìn qua báo cáo một chút. "Cho nên, ông cho rằng Lạc Tranh cũng không có những triệu chứng của loại bệnh này đúng không?"

"Đúng vậy! Tôi không biết tại sao Louis tiên sinh lại nghĩ như vậy, chỉ là dựa trên những nhận định của tôi thì Luật sư Lạc có tâm lý hoàn toàn khỏe mạnh. Mỗi việc đã từng xảy ra cô ấy đều ghi nhớ rất chính xác. Cũng có thể đó là do tính chất công việc của cô ấy. Nếu nói cô ấy có triệu chứng của căn bệnh phân liệt tính cách, thì đúng là không thể giải thích nổi." Bác sỹ Oswald cười cười.

Lời nói của vị bác sỹ càng làm Louis Thương Nghiêu cảm thấy khó hiểu, vẻ mặt đầy suy tư khẽ nghiêng người về phía trước.

"Con người, có thể có khả năng bị rối loạn trí nhớ không?"

"Tất nhiên, não bộ con người giống như cái máy vi tính, đều có một dung lượng nhất định. Bộ não vốn có chức năng tự động sàng lọc mọi thứ. Vì thế những chuyện nào không cần thiết thì sẽ tự động xóa đi. Kể từ đó, con người sẽ quên đi một số chuyện hoặc có những chuyện thì chỉ nhớ một cách mơ hồ. Thậm chí lúc quên, lúc nhớ, điều này hoàn toàn bình thường."

"Tại thời điểm ông tiến hành kiểm tra tâm lý Lạc Tranh, có đúng là trí nhớ của cô ấy thực sự không có vấn đề gì không? Có thể, những gì cô ấy nói không đúng sự thật."

Bác sỹ Oswald suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu. "Tôi không phát hiện ra vấn đề gì. Nhưng, nếu như Louis tiên sinh có nhắc tới sự rối loạn trí nhớ, thì tôi lại nhớ tới hai khả năng khác."

"Hai khả năng nào?"

"Một loại là thôi miên, thông qua một số tác động bên ngoài có thể tiến hành thôi miên sâu, như vậy có thể làm thay đổi trí nhớ của đối phương. Nhưng, Luật sư Lạc cũng có một vài dấu hiệu của việc bị thôi miên cho nên không loại trừ khả năng này." Bác sỹ Oswald chậm rãi phân tích chi tiết.

"Ngoài ra còn có một biểu hiện tâm lý hiếm thấy, đó là triệu chứng thần kinh phân liệt ẩn. Loại bệnh này thường rất ít gặp, bệnh nhân cũng chẳng khác gì người bình thường. Chỉ trừ khi đã phát bệnh, nếu không thì tới bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp cũng không thể nào phát hiện ra.

Nguyên nhân hình thành nên biểu hiện tâm lý này cũng giống như nguyên nhân của chứng phân liệt nhân cách. Chỉ là cách thức biểu hiện khác nhau. Tuy nhiên bệnh này có một điểm đặc biệt lớn nhất là sau khi bị đả kích thì người bệnh sẽ nhanh chóng điều chỉnh được trạng thái tâm lý của bản thân. Những người mắc chứng bệnh này thường rất tinh táo và thông minh, có thể bảo vệ bản thân tránh khỏi những thương tổn một cách nhanh chóng.

Đối với căn bệnh này, trí nhớ của người bệnh sẽ xuất hiện một độ chênh lệch nhất định. Nhưng độ chênh này tới cỡ nào còn phụ thuộc vào nguyên nhân hình

thành bệnh. Đương nhiên, nói một cách tương đối, mức độ nguy hiểm của loại bệnh này không cao. Điều trị bệnh này cũng không quá khó khăn, tuy nhiên trong lúc điều trị, người nhà của bệnh nhân phải chuẩn bị tâm lý nhất định."

"Cần chuẩn bị những gì?" Louis Thương Nghiêu dường như đứng ngồi không yên, trong lòng thấp thỏm không thôi.

"Người mắc chứng bệnh này chỉ có một nguyên nhân đó là muốn trốn tránh thực tế. Các chức năng của cơ thể sẽ tự biết cách tạo ra sự thích nghi nhất định một khi trạng thái tâm lý bị mất cân bằng. Hay nói cách khác, loại bệnh này sẽ khiến người ta cảm thấy thế giới xung quanh tốt đẹp hơn. Đây chính là biểu hiện tích cực của chứng bệnh này.

Nhưng, một khi đối mặt với thực tế, những gì phát sinh trong thế giới thực lại không phù hợp với những suy nghĩ mà người bệnh tự tạo ra. Cho nên, bệnh nhân sẽ nhanh chóng trở nên suy sụp, thậm chí có thể dẫn tới việc tự sát." Bác sỹ Oswald phân tích với một tâm trạng khá nặng nề.

"Cho nên, rất nhiều người thân của các bệnh nhân tình nguyện để cho bệnh nhân cứ sống trong thế giới do tự họ tưởng tượng ra mà không muốn nói ra tình hình thực tế. Thực ra họ cũng có cái lý của mình."

Louis Thương Nghiêu bỗng cảm thấy vô cùng khó thờ. Không hiểu tại sao, hẳn lại có cảm giác những biểu hiện của Lạc Tranh đúng với những gì mà vị bác sỹ kia nói.

Bác sỹ Oswald thấy vậy liền nở nụ cười nhẹ, "Louis tiên sinh, những gì tôi nói ở trên chỉ là miêu tả về những triệu chứng của chứng bệnh này mà thôi. Tôi không nghĩ Luật sư Lạc mắc phải chứng bệnh này đâu. Anh hãy yên tâm đi, theo như tôi thấy, cô ấy hoàn toàn khỏe mạnh."

Sau khi nghe xong những lời đó, Louis Thương Nghiêu khẽ nở nụ cười yếu ớt, không nói thêm câu gì nữa nhưng trong lòng hẳn, một dự cảm không tốt không ngừng lan rộng...

Chương 139: Cơn thịnh nộ của Thương Nghiêu

Tiết trời đã chuyển cuối thu, nhiệt độ tại Paris càng ngày càng thấp. Khi mùa đông chính thức bắt đầu thì cả thành phố sẽ lại khoác lên mình một vẻ quyến rũ hơn bao giờ hết.

Sáng sớm, Lạc Tranh đã tới phòng làm việc, cởi khăn quàng cổ cùng áo khoác ngoài ra treo lên giá, lại bắt đầu một ngày làm việc mới vô cùng bận rộn.

Vi Như mang lên một tách cà phê Blue Mountain mới pha rất thơm ngon, đặt ở trước mặt Lạc Tranh. Bên ngoài cửa sổ là một tầng hơi lạnh nhạt nhoà hoàn toàn đối lập với không khí ấm áp bên trong căn phòng.

Lạc Tranh đưa tách cà phê lên uống một ngụm nhỏ, cảm nhận được hương vị cà phê Blue Mountain thuần khiết và thơm ngon như hoà tan trong miệng, tạo nên cảm giác vô cùng hưng phấn. Buổi sáng hôm nay thật yên tĩnh, như thể tất cả mọi vật đều ngưng đọng lại trong cái không khí se lạnh này.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa tiết trời mùa đông và mùa hè. Sự nóng bức của những ngày hè sẽ luôn khiến người ta có cảm giác khó chịu, thậm chí ngay cả vào sáng sớm cũng sẽ dễ cảm thấy bức bối.

Mùa đông, đúng là mùa khiến tâm tình mọi người trở nên thoải mái...

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh đặt tay lên chõng tài liệu, nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác nàng đắm mình trong sự trầm tư.

Ngoại trừ Hongkong, nàng chưa hề ở lại một thành phố nào lâu như vậy. Mà Paris, thời gian nàng ở nơi này thấm thoát cũng đã ba mùa, sau này, nàng sẽ sống tại thành phố này mãi hay sao?

Nhìn những cảnh vật quen thuộc bên ngoài cửa sổ, các tòa nhà cao lớn, hiện đại phía xa đã bắt đầu có người tới làm việc. Những

cảnh tượng này đã sớm ăn sâu vào trong tâm trí nàng. Đối với cuộc sống ở Paris, nàng đã sớm cảm thấy vô cùng quen thuộc, thậm chí còn cảm thấy yêu nơi này.

Tình yêu dành cho thành phố này, cũng xuất phát từ chính tình yêu dành cho một ai đó... Có chút lơ đãng, mỗi khi Lạc Tranh nghĩ tới những điều này thì hình dáng của một lão phu nhân lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí nàng.

Đúng thế, cả đời này nàng đã gặp qua rất nhiều người, cũng có bao nhiêu mối duyên phận thoáng qua. Nhưng nàng thừa nhận, nàng yêu Paris là vì yêu Thương Nghiêu.

Vì có người nàng yêu ở nơi này nên tình yêu dành cho thành phố này mới trở nên sâu đậm như vậy. Bởi có tình yêu mà cuộc sống cũng trở nên có ý nghĩa, trở nên nồng nàn, sự cô đơn cùng trống rỗng cũng không còn len lỏi vào cuộc sống nữa.

Nhiệt độ ấm áp của cà phê lan tỏa tới từng đầu ngón tay khiến trái tim nàng cũng trở nên ấm áp. Có lẽ, con người chính là như vậy, chỉ khi chìm đắm trong không gian yên tĩnh tuyệt đối mới có thể suy ngẫm về mọi thứ, đúc kết lại và tinh táo hơn.

Vi Như thấy Lạc Tranh ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ mà không hề chớp mắt, không khỏi tò mò nhìn sang. Nhưng ngoại trừ quang cảnh vẫn như thường ngày thì không nhìn ra điều gì khác biệt cả. Cô đưa tay ra trước mặt Lạc Tranh, nhẹ nhàng huơ huơ vài cái.

"Su phụ?"

Tiếng gọi khẽ bỗng nhiên vang lên bên tai kéo những suy nghĩ của Lạc Tranh trở về thực tại. Thu ánh mắt lại, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, cầm lấy một tập tài liệu đưa cho Vi Như.

"Bản báo cáo này có thể đưa đi được rồi, không còn vấn đề gì nữa cả!"

Vi Như gật đầu, đưa tay tiếp nhận tài liệu, đang tính xoay người rời đi thì bỗng nghe thấy phía cửa phòng làm việc "rầm" một tiếng, ngay sau đó một người đẩy mạnh cửa bước vào. Thân hình của người đang xông tới khá đẹp nhưng thái độ thì cực kỳ ngạo mạn.

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn lên, hoá ra là Sally.

"Ai cho phép cô tự tiện xông vào phòng làm việc của Luật sư Lạc? Cô đi ra ngoài ngay!" Vi Như cảm thấy người vừa bước vào vô cùng kiêu căng cùng mất lịch sự nên nhanh chóng muốn mời cô ta ra ngoài.

"Tránh ra, thật là đáng ghét!" Vi Như có ý bước tới ngăn cản nhưng bị Sally đẩy ra. Lòng mảy cô ta còn nhíu lại lờm Vi Như một cái, "Bộ trang phục này của tôi là bản số lượng hạn chế của bộ sưu tập thu đông năm nay đấy. Cô mà làm bẩn nó thì có bán mình đi cũng không đền nổi đâu!"

"Cô..."

"Tôi tới đây tìm Luật sư Lạc, cô là cái quái gì mà dám đứng ở đây lớn tiếng hả?" Sally hung dữ lên tiếng.

Vi Như tức giận tới mức mặt đỏ bừng bừng, chưa kịp mở miệng phản bác lại thì liền nghe thấy Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, "Vi Như, em ra ngoài làm việc trước đi."

"Vâng!" Vi Như tức giận trừng mắt với Sally một cái rồi bước ra khỏi phòng.

"Con ranh này thực quá phiền phức!" Sally hừ lạnh một tiếng, sau đó dẫm trên đôi giày cao gót mười hai phân bước tới trước mặt Lạc Tranh, từ trên cao nhìn xuống nàng đang ngồi ở ghế.

Vẻ mặt Lạc Tranh vẫn lạnh lùng và bình tĩnh như mặt nước mùa thu, nàng khẽ dựa lưng vào thành ghế, hai tay khoanh trước ngực.

"Tiểu thư Sally, cô luôn thích dùng thái độ này mỗi khi nói chuyện với người khác sao?"

Sally ghét nhất nhìn thấy dáng vẻ bình thản cùng bất cần này của Lạc Tranh. Vừa nghĩ tới vụ hai con tiểu thanh xà lần trước lại càng khiến cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau khi ngồi xuống đối diện với Lạc Tranh với vẻ mặt vô cùng bất mãn, Sally không vui lên tiếng, "Người của cô thật không biết lễ phép. Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng có quan hệ thân thích với giám đốc của tập đoàn này. Thế mà nhìn thấy tôi ngay cả một chút lễ độ cũng không có."

"Thân thích?" Lạc Tranh nghe xong, nhẹ nhàng lên tiếng, "Thật

ngại quá, công ty chúng tôi vẫn chưa được thông báo về vấn đề này. Nếu như cô thật sự muốn mọi người có sự tiếp đãi đặc biệt với mình thì trước hết hãy đi hỏi ý kiến của Louis tiên sinh đi đã."

Sally hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lạc Tranh, tức giận tới mức hai mắt trừng lớn, đưa tay đập bàn, "Lạc Tranh, ai mà chẳng biết cô với anh rể tôi hiện giờ đang có quan hệ. Còn ở đây giả ngây giả ngô nữa sao?"

"Cho dù là như vậy, cũng không tới lượt cô ở đây quát tháo làm loạn lên như thế. A, đúng rồi, những tấm ảnh lần trước cô chụp không tồi chút nào. Nhưng góc độ dường như vẫn chưa được tốt lắm." Sắc mặt Lạc Tranh vẫn trước sau như một duy trì vẻ lạnh nhạt.

"Lạc Tranh, cô còn không biết xấu hổ? Cô biết rõ ràng anh rể của tôi sắp kết hôn mà vẫn còn ngoan cố làm người thứ ba?" Hiện tại, Sally khó có thể đè nén được sự tức giận trong lòng, từng lời nói như găm trong cuống họng.

Cô ta vốn nghĩ rằng, khi Lạc Tranh nhìn thấy những bức ảnh đó sẽ cùng Louis Thương Nghiêu cãi lộn, thậm chí sẽ tức giận mà bỏ đi. Cô ta biết rõ, anh rể là người rất ghét phụ nữ gây phiền toái nên mới nghĩ ra phương kế này.

Không ngờ rằng đã vài ngày trôi qua mà mọi chuyện vẫn "sóng yên gió lặng" khiến cô ta không chịu được nữa chạy tới nơi này.

Lạc Tranh cũng không phải là không quan tâm đến việc này. Câu nói sau cùng của Sally thực sự làm nàng có chút chạnh lòng. Nhưng rất nhanh sau đó liền điều chỉnh lại tâm trạng, hờ hững lên tiếng.

"Nếu như cô thực sự chỉ vì trong lòng đang cảm thấy bức tức mà tới đây nói những lời này, thực xin lỗi, tôi không có thời gian để nghe, mời cô ra ngoài cho."

"Chuyện của tôi còn chưa làm xong, tôi sẽ không đi đâu cả." Đột nhiên, Sally vừa cười một cách quái dị vừa lên tiếng.

Hai hàng lông mày đen nhánh của Lạc Tranh khẽ nhăn lại, một lần nữa đưa tầm mắt nhìn vào khuôn mặt của Sally. "Rốt cuộc cô tới đây tìm tôi có chuyện gì?"

Sally nhìn chằm chằm Lạc Tranh một hồi. Một lúc lâu sau lấy từ

trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ vô cùng tinh xảo, đưa tới trước mặt nàng.

"Đây là cái gì?" Lạc Tranh nhìn thoáng qua, lạnh nhạt hỏi lại.

"Cô mở ra xem thì chẳng phải sẽ biết sao? Sau khi xem xong, cô sẽ biết được một bí mật to lớn về anh rể!" Sally khế che miệng, cười một cách vô cùng quỷ dị.

Lạc Tranh nghi ngờ nhìn qua chiếc hộp nhỏ, nơi này có chứa đựng bí mật to lớn gì liên quan tới Louis Thương Nghiêu?

"Tôi biết cô luôn quan tâm tới chuyện của anh rể tôi. Hãy mở ra xem một chút, cô sẽ biết ngay thôi." Sally lạnh lùng cười.

Lạc Tranh cầm lấy chiếc hộp nhỏ, nhìn kỹ một chút. Chiếc hộp này giống như những hộp trang sức khác. Nhỏ như thế này liệu có thể chứa được bí mật gì đây? Nàng cảnh giác nhìn thoáng qua Sally rồi lại quay về nhìn chiếc hộp.

Bất giác, nàng thực sự rất muốn biết bên trong chiếc hộp chứa cái gì. Hay nói đúng hơn, nàng muốn biết Thương Nghiêu còn có bí mật gì mà nàng còn chưa biết.

Rốt cuộc, không kìm nổi sự tò mò, nàng từ từ mở chiếc hộp ra. Tim khế đập loạn đi một nhịp, trong lòng nàng một dự cảm không tốt đang không ngừng dâng lên.

Chiếc hộp vừa được mở ra, chỉ trong nháy mắt, Lạc Tranh như nhìn thấy ma quỷ, nàng trừng lớn hai mắt muốn ném cái hộp đi ngay lập tức.

Nhưng, đã quá muộn...

Chiếc hộp vừa được mở ra, ngay lập tức, mùi phấn hoa nồng nặc liền ập tới.

Trong hộp không phải là một bí mật kinh thiên động địa gì, mà là phấn hoa, thứ Lạc Tranh sợ nhất. Ngay lập tức, nàng hét lên đầy kinh hoàng, vội ném chiếc hộp ra xa nhưng không kịp nữa. Một ít phấn hoa đã nhanh chóng xâm nhập vào hơi thở. Sau đó, Lạc Tranh chỉ cảm thấy vô cùng khó thở, lồng ngực như muốn nổ tung ra.

Sally thấy vẻ mặt Lạc Tranh hoàn toàn tái nhợt thì vô cùng đắc ý,

cười không ngớt vì âm mưu đã được thực hiện. Lập tức bước lên, một tay đưa ra kéo lấy cánh tay nàng, cô ta hớn hờ nói.

"Lạc Tranh, cô đúng là quái vật. Có người phụ nữ nào lại không thích hoa cơ chứ? Chỉ mình cô là dị ứng với phấn hoa! Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, chỗ ở của chị họ tôi trồng toàn là hoa. Mà hoa đó là do một tay anh rể đem tặng cho chị ấy. Cô muốn biết anh rể có bí mật gì đúng không? Vậy thì cô nghe cho rõ đây..."

Bí mật lớn nhất của anh rể tôi đó là rất yêu thương chị của tôi. Vì thế cô hãy rút đi cho khuất mắt tôi. Ở đây cô cũng chỉ là người tình của anh rể tôi mà thôi, không khéo đến cả người tình cũng chẳng bằng nữa. Tôi đã sớm cảnh cáo cô hãy cầm tiền và biến khỏi nơi này. Nhưng cô không chịu nghe, đúng là loại đàn bà không biết xấu hổ!"

Bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng la lối, quát tháo lạnh lùng nhưng Lạc Tranh không còn thấy mọi thứ rõ ràng nữa, nàng chỉ cảm thấy nơi lồng ngực mình như có cái gì đó nặng nề chèn ép xuống, vô cùng khó chịu.

Sắc mặt của Lạc Tranh từ nhợt nhạt bỗng trở nên đỏ bừng. Nàng không có cách nào để hít thở được nữa. Tim vẫn đập liên hồi, dường như muốn nhảy bổ ra khỏi lồng ngực.

"Cô còn làm bộ làm tịch nữa à? Coi như bị dị ứng phấn hoa thì cũng không tới mức như cô. Lạc Tranh, hay cô muốn trước mặt anh rể tôi còn làm ra vẻ đáng thương đây hả? Tôi chỉ cho vào đó có một chút phấn hoa, ghê gớm thế sao?"

Sally cười lạnh lùng, dường như đang chứng kiến Lạc Tranh đóng kịch vậy, trong ánh mắt hoàn toàn toát lên vẻ châm biếm.

"Cứu tôi... cứu tôi..." Lạc Tranh không ngừng run rẩy khiến hai hàm răng khể va vào nhau như thể đang trải qua một trận lạnh đến thấu xương. Lồng ngực phập phồng một cách yếu ớt, nàng vô lực đưa tay ra níu lấy tay áo của Sally, phát ra giọng cầu cứu một cách đứt quãng.

"Cút đi! Thật đáng ghét!" Sally gạt phăng bàn tay cầu cứu của Lạc Tranh sang một bên, khinh thường lên tiếng, "Cô còn giả bộ đáng

thương? Chỉ là dị ứng phấn hoa mà thôi, không phải cô định giả bộ sắp mất mạng đấy chứ? Cô chết là việc của cô. Nếu muốn chết thì chết quách đi!"

Chết đi!

Chết đi...

Mấy từ này như âm thanh của ma quỷ, không ngừng vang lên trong đầu của Lạc Tranh. Trong phút chốc, đầu óc của nàng trở nên trống rỗng, trước mắt dường như lại xuất hiện hình ảnh cha mình với khuôn mặt đầy máu.

Nàng còn nhìn thấy con dao thắm đẫm toàn máu là máu, còn bản thân thì đang ngồi thu mình trong một góc nhà. Trong tay ôm chặt một món đồ chơi dành cho trẻ con không chịu buông. Thứ đồ chơi đó vừa mới được mua về từ cửa hàng bách hóa nhưng đã nhanh chóng bị hung hăng giẫm nát dưới chân khiến nó nhuộm đầy những vệt máu đỏ...

Mùi phấn hoa phảng phất trong không khí vẫn bao vây lấy hơi thở của Lạc Tranh khiến hô hấp của nàng càng lúc càng trở nên khó khăn. Trong đầu nàng không ngừng có những tiếng gào thét vang lên, khiến nàng có cảm giác mình đang tiến gần tới cái chết vậy.

"Chết đi.. Đi chết đi..." Bỗng dưng Lạc Tranh như biến thành một người hoàn toàn khác. Khi Sally đang định xoay người rời đi, nàng đột nhiên vươn tay ra siết chặt lấy cổ cô ta. Nàng dùng lực rất mạnh khiến Sally trợn trừng hai mắt, nhìn người phụ nữ trước mắt như thể nhìn thấy ma quỷ hiện hình vậy.

"Á, buông tay ra..." Sally vô cùng kinh hãi, chứng kiến dáng vẻ của Lạc Tranh khiến cô ta kinh hồn bạt vía. Ánh mắt của nàng vào lúc này vô cùng hung dữ cùng nguy hiểm, giống như linh hồn ác quỷ từ địa ngục xuất hiện vậy.

Dáng vẻ Lạc Tranh lúc này là sự kết hợp giữa sự đẹp đẽ của thiên thần và sự tà ác của ma quỷ, nàng nhìn Sally chằm chằm, lực từ hai tay càng lúc càng mạnh. Những tia máu trong đáy mắt càng lúc càng hiện rõ hơn, đậm hơn.

Sally há to miệng để hô hấp nhưng dường như vẫn vô cùng khó

khăn. Cô ta muốn đẩy Lạc Tranh ra nhưng không biết phải làm thế nào, hai tay chỉ còn biết quơ loạn lên. Bỗng cô ta vớ được một vật cứng ở trên bàn, hướng phía đầu Lạc Tranh mà đập mạnh.

"A..."

Một tiếng thét chói tai vang lên, chính là tiếng hét của Vi Như vừa đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Lạc Tranh nằm trên thảm trải sàn, Vi Như không tự chủ được mà hét lên kinh hãi, nhìn Sally bằng ánh mắt đầy ghê sợ...

Xe, tăng tốc băng qua thành phố ồn ào náo nhiệt...

Trên xe, Louis Thương Nghiêu đang ngồi dưỡng thần, hai mắt nhắm nghiền dựa lưng vào phía ghế sau. Một tấm rèm mỏng ngăn cách hoàn toàn thế giới bên ngoài với bên trong xe. Sự yên tĩnh, dường như đang dần lan tỏa...

Hai hàng lông mày anh tuấn khẽ nhíu lại, chứng tỏ Louis Thương Nghiêu vẫn chưa ngủ mà chỉ là đang suy nghĩ mà thôi. Hai ngày hôm nay, hấn muốn điều tra cho rõ vấn đề của Lạc Tranh. Không phải hấn không tin lời của bác sỹ, nhưng hấn luôn cảm thấy dường như có một điểm mấu chốt đã bị bỏ qua ở đây.

Trong đầu hấn không ngừng hiện lên những lời nói của cảnh sát Lương. Đột nhiên hấn lại mở mắt ra, trong ánh mắt chột loé lên như vừa nghĩ ra chuyện gì đó.

Cảnh sát Lương là người đã xử lý vụ án năm đó của nhà Lạc Tranh. Sau một hồi phái thuộc hạ điều tra, cuối cùng Louis Thương Nghiêu cũng tìm được người đã thụ lý vụ án năm xưa. Vị cảnh sát họ Lương hiện giờ đã về hưu, nhưng đối với những tình tiết vụ án của nhà Lạc Tranh hồi đó vẫn còn nhớ rõ ràng, thậm chí còn có chút canh cánh trong lòng.

Thông qua lời kể của cảnh sát Lương, thì đêm hôm đó bọn họ nhận được điện thoại báo án của một cô bé. Giọng nói của cô bé vô cùng bối rối cùng sợ hãi. Cho tới khi ông ấy cùng với những cảnh sát khác trong đội và với xe cứu thương tới hiện trường vụ án thì mới phát hiện ra người báo án chính là con gái của Lạc gia tên là Lạc

Tranh.

Trên người cô bé toàn là máu. Không khí bên trong phòng khách toàn là hương thơm của hoa bách hợp kết hợp với mùi máu tanh tạo thành một thứ mùi vô cùng khó chịu, xộc thẳng vào mũi khiến ai người thấy cũng chỉ muốn ói.

Nữ chủ nhân của ngôi nhà là Lạc phu nhân, cũng chính là mẹ của Lạc Tranh, toàn thân cũng đầy máu. Còn ở dưới nhà, là thi thể người đàn ông - chủ nhân của Lạc gia.

Bởi vì lúc đó là đêm khuya nên hàng xóm xung quanh đều đã đi ngủ. Tận dụng thời cơ này, cảnh sát Lương đã ra lệnh cho cấp dưới nhanh chóng đem những người bị thương của Lạc gia lên xe cứu thương.

Vào lúc đó, người đàn ông - chủ nhân Lạc gia đã tử vong tại chỗ còn người phụ nữ thì còn sót lại chút hơi thở nhưng rất yếu ớt.

Cảnh sát Lương liền phong tỏa hiện trường bởi vì sau đó những người hàng xóm đã tập trung xung quanh rất đông. Ngay lập tức ông gọi những tình nguyện viên xuất sắc nhất trong đội để chăm sóc cho Lạc Tranh toàn thân đang đẫm máu.

Dường như lúc đó Lạc Tranh vô cùng sợ hãi, trong ngực vẫn ôm chặt một món đồ chơi dành cho trẻ nhỏ, làm cách nào cũng không chịu rời khỏi hiện trường. Về sau, thông qua giám định pháp y mới biết rõ máu trên quần áo của Lạc Tranh chính là máu của cô bé.

Sau khi kiểm tra cảnh sát mới biết được, đầu của cô bé bị thương, máu chảy rất nhiều, nhuộm đỏ cả bộ quần áo đang mặc trên người. Còn máu trên con gấu nhỏ và hoa bách hợp chính là máu của Lạc phu nhân.

Kết quả giám định pháp y đã cho thấy, Lạc phu nhân Fanny đã bị một vết thương chí mạng do một con dao gây ra. Nhưng nguyên nhân khiến Lạc Nguyên bỏ mạng rất có thể là do tự sát. Bởi vì hiện trường vụ án không tìm thấy bất kỳ một dấu hiệu nào cho thấy đó là án mạng cả.

Vì vậy, rốt cuộc muốn biết mọi chuyện thực hư là thế nào, một là hỏi Lạc Tranh - người đã tận mắt chứng kiến hiện trường vụ án. Thứ

hai là hỏi trực tiếp người bị hại - Fanny, Lạc phu nhân.

Nhưng khi cảnh sát Lương vội vã tới bệnh viện vào ngày hôm sau, thì bác sỹ lại thông báo cho ông ấy biết, Lạc Tranh cùng người bị thương là Fanny đã được một người đàn ông lạ mặt đưa đi. Nhưng thân phận của người đàn ông đó lại vô cùng thần bí. Thậm chí còn chưa có sự đồng ý của bệnh viện, đã có thể mang hai người đó rời khỏi.

Từ đó về sau, cảnh sát Lương không còn nghe được bất kỳ tin tức nào của Lạc Tranh hoặc Fanny nữa. Cho dù ông đã bỏ ra không biết bao nhiêu công sức nhưng vẫn không thể điều tra được gì. Cứ như vậy, vụ án đó cũng không có cách nào để giải quyết một cách triệt để. Chính vì thế, trước khi về hưu, vụ án này là điều duy nhất mà cảnh sát Lương vẫn vô cùng tiếc nuối.

Xe chạy tới ngã tư phía trước thì rẽ trái. Louis Thương Nghiêu khẽ hít sâu một hơi, trong đầu hiện lên vô số nghi vấn. Người đàn ông bí ẩn? Rốt cuộc người đã đưa mẹ con Lạc Tranh đi vào năm đó là ai?

Xem ra, người đàn ông bí ẩn đó mới là mấu chốt của vấn đề. Có lẽ chỉ ông ta mới hiểu rõ tất cả sự việc đã xảy ra.

Nhưng...

Bỗng trong đầu Louis Thương Nghiêu lại chợt loé lên một suy nghĩ, một vấn đề cũng quan trọng không kém. Lúc cảnh sát Lương kể lại vụ án năm đó, rõ ràng có nhắc tới trong lòng Lạc Tranh có ôm một con gấu bông không chịu buông. Thế con gấu bông ấy đâu rồi?

Lúc về thăm lại ngôi nhà cũ, hẳn chỉ nhìn thấy một con búp bê rách nát, trên mặt còn có rất nhiều vết máu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với con búp bê đó?

Búp bê và gấu bông...

Theo lý mà nói, khi xảy ra vụ án năm đó thì Lạc Tranh đã mười tám tuổi. Một cô gái mười tám tuổi còn ôm một con gấu bông sao?

Còn nữa, cảnh sát Lương còn nhắc đến hoa bách hợp bị dính máu...

Chẳng phải từ trước tới nay Lạc Tranh dị ứng với phấn hoa sao? Tại sao bên trong nhà lại có hoa bách hợp được? Lẽ nào, Lạc Tranh dị ứng với phấn hoa là do nguyên nhân tâm lý? Những câu hỏi này, thực sự không làm thế nào mà giải thích rõ ràng được.

Xe dừng lại bên đường, một người đàn ông mặc vest đen nhanh chóng bước lên xe, ngồi bên cạnh Louis Thương Nghiêu, cung kính cầm một tập tài liệu đưa tận tay cho hắn.

"Louis tiên sinh, theo như dặn dò của ngài, tôi đã điều tra được tình hình của viện dưỡng lão mà ngài nhắc tới. Đây chính là tài liệu liên quan."

Mấy ngày nay, Louis Thương Nghiêu đã ra lệnh cho thuộc hạ của mình lần lượt điều tra tình hình của cả hai phía Hongkong và Mỹ. Chỉ cần có tin tức liên quan tới Lạc Tranh là hắn liền cho điều tra tận tới chân tơ kẽ tóc, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân một cách nhanh nhất.

Đây chính là cách mà hắn muốn bảo vệ Lạc Tranh!

Cầm lấy tài liệu mở ra, hắn cẩn thận đọc từng dòng, từng chữ. Nhưng sau khi nhìn thấy một phần có chú thích rõ ràng, Louis Thương Nghiêu bỗng sửng người lại. Một lúc lâu sau, chỉ thấy ánh mắt hắn thoáng hiện lên một tia lo lắng nhưng rất khó có thể phát hiện ra.

"Bộp!" Louis Thương Nghiêu gấp tập tài liệu trên tay lại, thái độ trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Louis tiên sinh!" Tên thuộc hạ ngồi bên cạnh khiếp sợ nhìn hắn, không thể tin được cũng có lúc Louis Thương Nghiêu lại trở nên mất bình tĩnh như vậy. Anh ta không biết trong tài liệu đó rốt cuộc có điểm gì khiến thái độ của hắn thay đổi đến thế, sự khác thường này quả thực trước giờ anh ta chưa từng nhìn thấy.

"Truyền lệnh xuống dưới, đi điều tra một người nữa." Một lúc lâu sau Louis Thương Nghiêu mới lên tiếng. Giọng nói có chút mệt mỏi đã khôi phục lại vẻ mạnh mẽ vốn có.

"Louis tiên sinh, xin hãy dặn dò." Thuộc hạ vội vàng lên tiếng.

"Tám năm trước, có một người đàn ông đã đưa mẹ con Lạc

Tranh đi ngay trước mắt của cảnh sát Hongkong. Hãy điều tra cho tôi, người đàn ông đó rốt cuộc là ai?" Giọng nói của hắn lạnh lùng cùng bình thản, nhưng ánh mắt thì lại trở nên sâu hun hút.

Thuộc hạ khẽ gật đầu tuân lệnh, mở cửa xe rời đi.

Louis Thương Nghiêu chỉ cảm thấy ngực hơi khó thở. Loại cảm giác này rất kỳ lạ, giống như có một sức mạnh vô hình từ bên ngoài liên tục dội vào ngực hắn. Suy nghĩ một lát, hắn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số dài, lên tiếng ra lệnh cho người ở đầu dây bên kia.

"Quay trở về căn nhà cũ số 113 một lần nữa, trong một cái hòm ở nhà kho có một con búp bê rách nát. Dem đi xét nghiệm những vết máu trên con búp bê đó cho tôi."

Sau khi đã dặn dò thuộc hạ xong xuôi, hắn chỉ cảm thấy nơi huyết thái dương co giật từng hồi, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an giống như có dự cảm về một chuyện gì đó chẳng lành đang xảy ra. Ra lệnh cho tài xế tiếp tục lái xe nhưng trong lòng hắn cứ nổi lên từng hồi hoảng loạn chưa từng thấy, càng ngày càng dữ dội.

Thế này là sao?

Đang trong lúc cảm thấy khó chịu thì điện thoại bỗng rung lên. Dãy số gọi đến không ngừng nhấp nháy trên màn hình, giống như điềm báo về một tai họa đang ập đến.

Từng ngón tay thon dài của Louis Thương Nghiêu có chút run rẩy. Nơi ngực càng lúc càng có cảm giác ngạt thở theo từng tiếng rung của điện thoại.

Không nói lời nào, hắn bấm nút nhận cuộc điện thoại. Đầu bên kia lập tức truyền tới giọng nói yếu ớt tràn ngập sự lo lắng của Vi Như, "Louis tiên sinh... Sally... cô ấy... cô ấy đã đánh sư phụ. Hiện giờ sư phụ đang hôn mê bất tỉnh..."

"Cái gì?" Louis Thương Nghiêu trừng lớn đôi mắt vì sửng sờ, cuối cùng hắn cũng đã hiểu tại sao lại liên tục có dự cảm xấu như vậy...

Khi Louis Thương Nghiêu ra lệnh cho lái xe dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới bệnh viện thì bên ngoài hành lang đã có mấy người đứng chờ ở đó.

Liệt và Vi Như ngồi ở bên phải của hành lang, Sally cùng

Deneuve ngồi ở phía bên trái. Vẻ mặt của Liệt trần ngập sự quan tâm cùng lo lắng còn Vi Như thì dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Sally. Sally thì cứ vùi mặt vào lòng của Deneuve, toàn thân không ngừng run rẩy chứng tỏ cô ta đang vô cùng kinh hãi. Deneuve thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía phòng cấp cứu, sau đó không ngừng thờ dãi.

"Thương Nghiêu..." Deneuve là người đầu tiên nhìn thấy Louis Thương Nghiêu chạy tới liền vội vàng đứng dậy...

Toàn thân Sally bỗng run lên bần bật, giống như nghe thấy ma quỷ xuất hiện. Cảm nhận được sự nguy hiểm đang không ngừng toả ra từ người Louis Thương Nghiêu khiến cô ta càng kinh hoàng mở to hai mắt.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Còn chưa bước tới trước mặt mọi người, giọng nói vô cùng tức giận mang theo sự lạnh lùng tựa băng giá của Louis Thương Nghiêu đã vang lên.

Ánh mắt của hắn sắc bén, lạnh lùng tới mức đáng sợ, phần hận nhìn Sally như thể muốn đem cô ta giết ngay lập tức...

"Sally, cô đã làm gì với Lạc Tranh?"

"Anh rể... em...em..."

Hai mắt Sally trừng lớn lộ rõ vẻ kinh hoàng. Sự kinh hoàng này còn hơn cả lúc cô ta nhìn thấy vẻ bất thường của Lạc Tranh lúc ở văn phòng.

"Em.. em không phải cố ý đâu, em cũng suýt chút nữa thì chết..."

"Cô, câm miệng cho tôi!" Louis Thương Nghiêu bước lên phía trước, đưa bàn tay ra kéo giật lấy cánh tay của Sally, ánh mắt sắc lạnh như hóa thành thanh kiếm sắc bén đâm xuyên cô ta.

"Cô suýt chết? Thế tại sao người đang nằm trong phòng cấp cứu lại là Lạc Tranh? Chết tiệt, tôi thật hối hận khi đó đã mềm lòng mà tha cho cô. Từ trước tới nay tôi đều nể mặt Deneuve, nhiều lần khoan dung độ lượng với cái tính cách tiểu thư của cô. Thế mà cô còn không thèm biết điều, còn gây ra cho tôi bao nhiêu tai họa lớn như thế này. Steven..."

Louis Thương Nghiêu lạnh lùng quát lớn, lái xe riêng luôn đứng

sau hần lập tức bước lên phía trước. Anh ta là một người cao lớn, vừa là tài xế riêng của Louis Thương Nghiêu, vừa là vệ sỹ thân tín nhất của hần.

"Trói cô ta vào, lôi về nhốt lại cho tôi. Không cho ăn uống trong vòng một tuần."

"A..... Đừng làm như thế!" Sally hét lên như lợn bị cắt tiết. Những giọt nước mắt sợ hãi không ngừng chảy ra làm nhoè cả lớp trang điểm trên mặt cô ta.

Steven bước lên phía trước, tóm lấy tay Sally như bắt một con gà con. Sau đó hơi dùng sức trói quặt hai tay cô ta ra sau lưng.

"Thương Nghiêu..." Deneuve thấy thế thì vô cùng sợ hãi, vội vàng bước lên cầu xin Louis Thương Nghiêu nương tay.

"Anh tha cho Sally đi, nó chẳng qua cũng chỉ muốn giở trò đùa giỡn chút thôi. Anh nhìn cổ nó đi, nó cũng là người bị hại mà."

"Cô ta là người bị hại? Cô ta không đi hại người là đã cảm ơn trời phật rồi." Louis Thương Nghiêu đang trong cơn giận dữ, sao có thể nghe lời của Deneuve được. Liền đó, hần quay đầu nhìn về phía Vi Như.

"Cô nói xem, đã xảy ra chuyện gì?"

Vi Như trước giờ luôn một lòng hướng về Lạc Tranh, lần này Sally lại làm cho nàng bị thương phải nhập viện nên đương nhiên cô sẽ vô cùng tức giận.

Vừa nghe thấy Louis Thương Nghiêu hỏi han về tình hình của Lạc Tranh, Vi Như lập tức bước lên phía trước, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Sally.

"Là cô ta! Sáng sớm hôm nay cô ta đã lao vào phòng làm việc của sư phụ gây sự. Thái độ của cô ta vô cùng ngạo mạn, nói chuyện cũng không có nề nang ai cả. Một lúc sau tôi nghe trong văn phòng phát ra tiếng động khác thường, lập tức đẩy cửa bước vào liền thấy cô ta đã đánh sư phụ ngất xỉu. Trong không khí lúc đó còn phảng phất mùi phấn hoa nữa, chính là từ chiếc hộp nhỏ này..."

Vi Như vốn rất thông minh, lại được Lạc Tranh dạy dỗ bấy lâu nay nên đã nhanh chóng thu lại những chứng cứ chống lại Sally ở hiện

trường lúc đó. Đưa chiếc hộp nhỏ trong tay cho Louis Thương Nghiêu, giọng của Vi Như vẫn tràn ngập sự phẫn nộ.

"Sur phụ vốn bị dị ứng với phấn hoa, chỉ một chút thôi cũng sẽ khiến cho chị ấy cảm thấy khó chịu muốn chết, huống chi đây lại là một hộp đầy phấn hoa! Cô ta làm vậy chứng tỏ muốn hại chết sur phụ tôi mà!

Liệt bất đắc dĩ thở dài.

Deneuve nhìn hộp phấn hoa trong tay Louis Thương Nghiêu, thấy sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, cũng biết rằng sự việc lần này Sally đã làm quá mức rồi.

"Sally, mau xin lỗi đi..."

"Anh rể, em cầu xin anh. Đúng... em đã đưa hộp phấn hoa này cho Lạc Tranh, em cũng biết cô ấy bị dị ứng với phấn hoa. Nhưng không ngờ cô ấy lại bị dị ứng nghiêm trọng như vậy. Chỉ là em muốn cảnh cáo cô ấy một chút thôi, không ngờ cô ấy lại..."

"Đây là cái mà cô gọi là cảnh cáo một chút hả?" Louis Thương Nghiêu gầm lên ném mạnh chiếc hộp vào bức tường phía đối diện khiến chiếc hộp vỡ tan tành, phấn hoa bên trong bay tung lên, rơi đầy trên mặt đất. Đôi mắt hắn lạnh lẽo như băng, bước mấy bước tới trước mặt Sally, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nếu như không nể mặt gia tộc nhà cô, tôi sẽ bắn chết cô ngay! Nếu như không nể tình cô là phụ nữ, tôi sẽ đánh chết cô ngay! Tất cả mọi chuyện Vi Như đều thấy rõ ràng như vậy mà cô còn dám đứng đây giả vờ vô tội?"

"Anh rể, anh rể! Em thực sự không có nói dối. Em nói thật đấy. Anh nhìn cổ em xem, chính là Lạc Tranh đã làm em ra nông nổi này. Cô ấy thật đáng sợ, cô ấy như ma quỷ hiện hình vậy. Nếu như em không đánh cô ấy ngất đi, xem ra hôm nay em đã chết rồi." Sally sợ tới mức hai chân mềm nhũn, giọng nói cũng trở nên run lẩy bẩy.

"Steven, lôi cô ta đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa!" Louis Thương Nghiêu vẫn đang chìm trong cơn giận dữ, lại nghe thấy Sally nói xấu Lạc Tranh, cơn phẫn nộ trong lòng không thể kìm chế thêm nữa liền lớn tiếng ra lệnh.

"Đừng..."

"Thương Nghiêu, làm như thế Sally sẽ chết mất. Xin anh hãy nể mặt em mà tha cho nó đi được không? Em hứa với anh nó sẽ không dám phạm phải sai lầm nào nữa đâu." Deneuve kéo kéo cánh tay của Louis Thương Nghiêu, năn nỉ van xin.

Cho tới bây giờ Deneuve mới hiểu Louis Thương Nghiêu lo lắng cho Lạc Tranh tới mức nào. Trái tim cô bỗng trở nên nhói đau, anh ấy đúng là rất yêu người phụ nữ đó.

"Chết?" Louis Thương Nghiêu cười lạnh. "Cô ta cũng nên nếm thử cảm giác này! Steven..."

"Vâng, Louis tiên sinh!" Steven không nói thêm lời nào nữa, lập tức kéo Sally đi.

Deneuve kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Tiếng thét tới mức chói tai của Sally còn vang vọng lại mãi ở hành lang cho tới khi... dần dần biến mất, không còn nghe thấy gì nữa.

"Thương Nghiêu..."

"Liệt, bác sỹ đã ra chưa? Tình hình cô ấy thế nào rồi?" Louis Thương Nghiêu không hề để ý tới vẻ mặt bi thương của Deneuve, không chờ cô mở miệng nói thêm lời nào liền xoay người bước thẳng về phía Liệt đang đứng.

Liệt đang định trả lời thì cửa phòng cấp cứu lập tức mở ra, y tá đẩy Lạc Tranh ra ngoài. Louis Thương Nghiêu thấy thế lập tức lao tới chiếc giường Lạc Tranh đang nằm, gọi khẽ, "Tranh... Tranh..."

"Thương Nghiêu..." Bác sỹ Lawrence từ phòng cấp cứu đi ra, nhìn thấy vậy vội vàng gọi Louis Thương Nghiêu lại.

"Lawrence, Lạc Tranh thế nào rồi?" Louis Thương Nghiêu vội vàng bước tới, lo lắng hỏi thăm tình hình. Lần này Lạc Tranh bị thương ở đầu, bác sỹ chính đương nhiên là Lawrence.

"Lạc tiểu thư bị chấn thương nghiêm trọng ở đầu nên tạm thời hôn mê bất tỉnh. Nhưng hãy yên tâm, cũng không có gì đáng ngại, may là không phải đánh vào điểm trọng yếu nên vết thương không ảnh hưởng tới tính mạng." Bác sỹ Lawrence vỗ vỗ vai an ủi hẳn.

"Khi nào cô ấy mới tỉnh lại?" Louis Thương Nghiêu có chút không

yên tâm hỏi.

"Khoảng một lát nữa là tỉnh, không cần phải lo lắng." Lawrence khẽ cười.

Louis Thương Nghiêu giờ mới thực sự yên tâm được đôi chút. Đang định mở cửa vào phòng bệnh, bác sĩ Lawrence lại kéo tay hắn sang một bên...

"Thương Nghiêu, cậu còn nhớ rõ những gì tôi nói với cậu lần trước không? Về chuyện đầu của Lạc tiểu thư từng bị trọng thương, đã điều tra được gì chưa?"

"Là do một vật cứng đập vào." Louis Thương Nghiêu nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại cảm thấy vô cùng đau xót. Đây cũng chính là kết luận mà cảnh sát Lương đã đưa ra khi đó.

Năm đó, sau khi tiến hành các cuộc kiểm tra y tế, phát hiện đầu của Lạc Tranh bị thương rất nặng, là do bị một vật cứng đập vào. Tại hiện trường, cảnh sát Lương cũng đã tìm thấy hung khí đánh vào đầu Lạc Tranh, đó là một giá nệm phong cách châu Âu.

Lawrence nghe xong có chút giật mình, "Xem ra người ra tay lúc đó cực kỳ tàn nhẫn. Nhưng Lạc tiểu thư quả thực rất may mắn, có thể tai qua nạn khỏi sống tới lúc này đúng là vạn hạnh!"

Louis Thương Nghiêu nắm chặt tay không nói gì. Lawrence thấy thế, lại vỗ nhẹ vai hắn. "Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nguyên nhân thực sự làm cho Lạc tiểu thư bị hôn mê là do vật cứng đập vào đầu. Còn về việc dị ứng với phấn hoa mà mọi người đang lo lắng, cô ấy không hề có những triệu chứng đó."

"Hả?" Vi Như thoáng chốc sửng sốt. Cô và Liệt đều quay ra nhìn nhau.

"Lawrence, ý của cậu là cô ấy không hề dị ứng với phấn hoa?" Louis Thương Nghiêu lập tức xoay người lại, vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Ít nhất đối với những kiểm tra vừa rồi của tôi thì cơ thể cô ấy không hề dị ứng với phấn hoa. Hơn nữa, lúc Lạc tiểu thư được đưa tới bệnh viện, các triệu chứng của cô ấy cũng không phải do phấn hoa gây ra." Lauren khẳng định một cách chắc chắn.

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong, trên gương mặt tràn

ngập sự trầm tư. Một lúc lâu sau hắn mới nhìn về phía Lawrence lên tiếng.

"Cậu là bác sỹ, đã bao giờ gặp qua trường hợp nào do tâm lý quá sợ hãi hương hoa nên dẫn tới sự phản ứng về sinh lý hay chưa?"

"Cậu đang hoài nghi Lạc tiểu thư do có tâm lý sợ hãi cùng căm ghét hương hoa nên mới dẫn tới sự thay đổi về sinh lý? Từ đó phát sinh việc cô ấy dị ứng với phấn hoa?" Lawrence có chút kinh ngạc nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Đúng thế. Tôi cũng đang nghi ngờ khả năng đó. Sau khi nghe những kết luận của cậu, tôi càng tin chắc vào điểm này."

"Đây là một bệnh án thuộc về lĩnh vực tâm lý học. Nhưng tôi cũng từng nghe nói tâm lý có thể ảnh hưởng tới sinh lý. Nếu nói như thế, Lạc tiểu thư chắc thuộc trường hợp này." Lawrence gật đầu tỏ ý đồng tình.

Trong phòng bệnh, Lạc Tranh giống như một thiên thần nhỏ, ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh. Vẻ mặt của nàng trông rất bình thản nhưng sắc mặt thì lại vô cùng xanh xao khiến Louis Thương Nghiêu nhìn mà hết sức đau lòng.

Sau khi dặn người đưa Vi Như và Deneuve về, Liệt đẩy cửa bước vào phòng bệnh. Thấy Louis Thương Nghiêu thất thần ngồi đó mà nhìn Lạc Tranh không chớp mắt, cậu ta khẽ thở dài...

"Em biết anh không sợ ông nội biết về sự tồn tại của Lạc Tranh. Nhưng anh sẽ nói thế nào với dì đây?" Người mà Liệt gọi là dì ở đây chính là mẹ của Louis Thương Nghiêu!

"Mẹ sẽ yêu quý Lạc Tranh!" Louis Thương Nghiêu nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đưa lên môi khẽ hôn. "Anh chỉ oán trách bản thân đã không bảo vệ được cô ấy. Anh đã hứa với cô ấy, không để cho cô ấy gặp phải tổn thương thêm lần nào nữa."

Liệt bước lên, ánh mắt nhìn Lạc Tranh tràn ngập sự đau lòng, khẽ vỗ vai Louis Thương Nghiêu.

"Anh à, em hiểu rõ tâm tư của anh, em cũng biết dì sẽ thích Lạc Tranh. Nhưng anh cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, dù sao dì cũng đã có tuổi, chắc chắn sẽ có tư tưởng ưu ái người tới trước. Anh

đừng quên, người đầu tiên làm cho dì thích lại là Deneuve chứ không phải là Lạc Tranh!"

Chương 140: Búp bê và gấu bông

Louis Thương Nghiêu vẫn nhìn Lạc Tranh không rời mắt. Những lời nói của Liệt khiến ánh mắt hắn có chút trầm tư, một lúc lâu sau mới lên tiếng trả lời.

"Chuyện này, anh sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói rõ ràng với mẹ!"

"Anh à, anh nên biết, cái mà dì cần không phải là một lời giải thích rõ ràng của anh. Sau tất cả mọi chuyện, dì chỉ muốn anh được an toàn mà thôi. Dù sao đi nữa, dì cũng không muốn thấy con trai mình lại rơi vào thảm kịch như vậy nữa." Liệt lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, một lời nói trúng tâm sự trong lòng hắn.

Louis Thương Nghiêu không nói thêm gì, vẻ mặt vô cùng bình thản khiến người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì...

Tới gần trưa, rốt cục Lạc Tranh cũng tỉnh lại, đôi mắt trong veo như nước có chút hoang mang chậm rãi mở ra. Nàng nhìn xung quanh một hồi, nơi này thật sự quá quen thuộc, cũng là nơi nàng đã từng tới - là bệnh viện.

Rốt cuộc nàng bị làm sao?

Tại sao lại phải nhập viện?

Nơi đầu có chút đau nhức khiến nàng khẽ kêu lên một tiếng. Bên tai lập tức truyền tới giọng nói rất dễ chịu của đàn ông, lại có chút nhẹ nhàng, có chút ân cần..."Em tỉnh rồi?"

Từng đầu ngón tay ấm áp khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh, khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp cùng an toàn. Đôi mắt nàng bắt đầu nhìn rõ hơn mọi vật trong phòng và người đàn ông trước mặt cũng dần hiện ra rõ ràng hơn.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh nhẹ nhàng gọi tên của Louis Thương Nghiêu, muốn điều chỉnh lại tư thế một chút để ngồi dậy nhưng toàn thân hoàn toàn không còn chút sức lực.

"Em bị làm sao vậy?"

Không đợi Louis Thương Nghiêu lên tiếng trả lời, ngược lại, Liệt đang đứng chờ trong phòng bệnh liền bước lên, ngồi xuống bên kia giường bệnh của Lạc Tranh, dáng vẻ vô cùng khẩn trương lên tiếng hỏi.

"Trời ơi, Lạc Tranh, không phải là chị bị mất trí nhớ đấy chứ? Chị không nhớ chút gì về chuyện đã xảy ra hay sao?"

"Em nói nhỏ một chút, đừng có dọa cô ấy sợ chứ!" Giọng nói mang âm lượng hơi lớn của Liệt với Lạc Tranh khiến Louis Thương Nghiêu cảm thấy có chút không hài lòng. Hắn liền ngẩng đầu trừng mắt với Liệt, khế quát.

Liệt bỗng dưng bị mắng cảm thấy có chút ủy khuất, khế nhịu mày.

Lạc Tranh thì lại bị những lời của Liệt làm cho buồn cười. Nhưng vì cơ thể đang rất yếu nên cũng không thể cười to được, chỉ có thể nhẹ nhàng lên tiếng.

"Liệt, cậu xem phim ảnh quá nhiều rồi đấy, làm gì có người nào lại dễ dàng mất trí nhớ như thế chứ. Hơn nữa, nếu như tôi mất trí nhớ thật thì sao có thể nhớ ra cậu đây?"

"Cũng đúng!" Liệt gãi đầu, cười có chút ngượng ngùng.

"Tranh, bây giờ em cảm thấy trong người thế nào?" Louis Thương Nghiêu điều chỉnh cho đầu giường khế cao lên một chút khiến Lạc Tranh có thể nằm thoải mái hơn.

"Vẫn tốt, chỉ là không còn chút sức lực nào thôi." Lạc Tranh khế cười. "Em có nhớ được những chuyện đã xảy ra, nhưng không biết mình đã tới bệnh viện bằng cách nào."

"Ôi, Lạc Tranh, chị bị tiểu nhân hãm hại đấy. Chính là cái bà Sally lắm chuyện kia đã lấy phấn hoa ra hại chị. Chị phản kháng lại, cô ta liền đánh chị tới ngất xỉu." Liệt nhanh nhẩu tường thuật lại mọi chuyện.

"Gì cơ? Đánh tôi ngất?" Những chuyện xảy ra sau đó, Lạc Tranh không hề có chút ấn tượng nào. Lúc đó nàng chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, lồng ngực không thể hít thở nổi giống như sắp chết tới nơi. Hóa ra là nàng đã bị ngất đi.

"Liệt, nơi này không còn chuyện của em nữa. Em đi ra ngoài, thông báo với bác sỹ Oswald một tiếng, nói là Lạc Tranh đã tỉnh lại." Louis Thương Nghiêu sợ rằng, nếu Liệt còn ở trong phòng bệnh thì sẽ khiến nơi này trở nên ồn ào nên mượn cơ đuổi khéo cậu ta ra ngoài.

Liệt bèn giả bộ ngạc nhiên...

"Anh, không thể như vậy chứ? Em đã đợi ở nơi này cùng anh ba giờ mười lăm phút. Kết quả lại bị anh đuổi thẳng ra ngoài không chút thương tiếc thế sao?"

"Nếu không đi ra ngoài, anh sẽ ném em qua cửa sổ ngay lập tức đấy!" Louis Thương Nghiêu không hề nói lớn tiếng nhưng ngữ điệu hờ hững pha chút lạnh lùng của hắn lại lộ rõ cảm giác uy hiếp tới rợn người.

"Được, được! Em sẽ ra ngoài ngay, được chưa?" Liệt vội vàng giơ hai tay tỏ ý đầu hàng. Nhưng ngay lập tức, khuôn mặt khôi ngô để lộ ý cười vô cùng ám muội. Cậu ta liền quay về phía Lạc Tranh nói... "Chị sớm bình phục nha!"

Ngay sau đó, cậu ta cúi đầu xuống, dùng tốc độ cực nhanh, hôn lên mặt Lạc Tranh "chụt" một cái. Rồi lại "xẹt" một phát, nhanh chóng "tẩu thoát" khỏi phòng bệnh với một tốc độ sánh ngang với kỷ lục Guinness!

"Tiểu tử ngu ngốc kia!" Sắc mặt Louis Thương Nghiêu lập tức thay đổi. Khi hắn còn chưa kịp có phản ứng thì Liệt đã sớm chạy thoát thân, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lạc Tranh quả thực bị hai người đàn ông này chọc cười. Nàng vốn hiểu rõ những hành động của Liệt vẫn còn rất trẻ con. Nhưng với tính cách vô cùng bá đạo của Louis Thương Nghiêu thì sao có thể chịu đựng được điểm này chứ. Hắn đương nhiên sẽ tức giận rồi.

"Thôi mà, cậu ấy cũng chỉ đùa một chút thôi." Lạc Tranh khẽ ngồi đây, đưa tay chạm nhẹ vào đồng băng gạc trên đầu, xem ra cũng không nghiêm trọng lắm.

"Thương Nghiêu, tại sao bác sỹ Oswald lại tới đây?"

Louis Thương Nghiêu cẩn thận đỡ Lạc Tranh ngồi dậy. Sau khi

nàng đã an toàn dựa vào đầu giường, dịu dàng cười một tiếng.

"Là thế này, Oswald biết tin em nhập viện nên hết sức lo lắng, muốn tới thăm một chút." Louis Thương Nghiêu viện cố nói tránh đi bởi thực ra lần này bác sỹ Oswald tới đây là muốn kiểm tra kỹ một chút về tình hình của Lạc Tranh.

Tất nhiên, lần này cũng là do Louis Thương Nghiêu yêu cầu bác sỹ Oswald làm như vậy. Tuy nói lúc mới tới bệnh viện hẳn vô cùng tức giận, thậm chí còn có chút không kiềm chế được

cảm xúc của mình, nhưng những vết đỏ còn lưu lại trên cổ của Sally thì không thể nào là giả được. Hẳn rất hiểu Sally, cô ta là người phụ nữ yêu cái đẹp và cũng rất sợ đau. Vì thế tuyệt đối không chỉ vì hãm hại Lạc Tranh mà cô ta tự làm đau chính mình.

Như vậy, khả năng duy nhất là cô ta không hề nói dối. Trong những phút cuối cùng, thiếu chút nữa Lạc Tranh đã bóp chết Sally ngay trước mắt.

Lại nghĩ tới những lời Diêu Vũ đã từng cảnh báo trước kia, hẳn biết rằng, vấn đề của Lạc Tranh càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

"Ông ấy quá khách sáo rồi." Lạc Tranh khẽ cười, trong thâm tâm không có tới nửa điểm nghi ngờ. Sau mấy lần tiếp xúc với Oswald, nàng cảm thấy ông ấy cũng là một người bạn không tồi.

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng gõ cửa rồi bác sỹ Oswald bước vào. Nhìn thấy Lạc Tranh đã tỉnh, ông liền lên tiếng chào hỏi vô cùng vui vẻ, "Luật sư Lạc, rốt cục cô cũng tỉnh lại rồi. Thấy thế nào, đầu còn đau nữa không?"

"Cảm ơn ông đã tới thăm. Tôi đã tỉnh rồi, không còn gì đáng ngại nữa." Lạc Tranh nhìn về phía Oswald, đôi mắt tràn ngập ý cười lấp lánh.

"Biết Luật sư Lạc dị ứng với phấn hoa nên tôi không dám mua hoa tới thăm cô. Tôi cũng không có mắt chọn đồ cho phụ nữ lắm, nên mua cái này tặng cho cô. Chúc cô nhanh chóng bình phục rồi xuất viện." Bác sỹ Oswald vẻ mặt vui mừng rạng rỡ, từ phía sau lấy ra một con gấu bông, đặt vào tay Lạc Tranh.

Louis Thương Nghiêu lẳng lẳng quan sát biểu hiện của Lạc Tranh. Đây chính là kế hoạch mà hắn và bác sỹ Oswald đã thông đồng với nhau. Không hiểu tại sao, hắn có cảm giác, con gấu bông mà cảnh sát Lương đã nhắc tới cùng với con búp bê rách nát tại ngôi nhà cũ của Lạc Tranh phải có một ý nghĩa gì đó.

Cùng lúc đó, bác sỹ Oswald cũng đang quan sát Lạc Tranh, hy vọng có thể tìm được một số biểu hiện giúp cho việc chẩn đoán bệnh của nàng.

"Một con gấu bông?" Lạc Tranh nhìn con gấu bông trong tay mà khẽ cười. Màu lông của nó là màu chocolate, trông vô cùng đáng yêu

"Bác sỹ Oswald, ông tặng cho tôi một món quà thật đặc biệt. Mặc dù đối với những món đồ chơi bằng bông như thế này tôi không để ý lắm, nhưng thực sự cảm ơn ông đã dành thời gian mua quà tặng cho tôi."

Bác sỹ Oswald thoáng nhận ra trong lời nói của nàng có vấn đề nhưng chỉ cười nhẹ, thái độ giống như những người bạn cũ đang nói chuyện phiếm với nhau.

"Tôi đã nói rồi, tôi rất ít khi tặng quà cho phụ nữ. Xem ra về điểm này tôi phải cố gắng hơn nữa mới được. Nhưng, không phải tất cả các cô gái đều thích những món đồ chơi thú bông hay sao? Chủ cửa hàng nói, con gấu bông này được sản xuất với số lượng có hạn. Xem ra tôi đã bị bà ấy lừa rồi."

"Đâu có, con gấu bông này thực sự rất đẹp mà..." Lạc Tranh khẽ nghịch nghịch một chút với cánh tay của con gấu bông. Lớp lông xù mềm mại của nó tạo cảm giác rất thoải mái. Nàng khe khẽ vuốt ve, trong đầu lại thoáng hiện lên hình ảnh của con búp bê rách nát.

Vô thức đưa tay ra giữ chặt lấy bàn tay của Louis Thương Nghiêu, nàng nghi ngờ hỏi lại, "Thương Nghiêu, em... có phải cũng từng có một con gấu bông phải không? Cũng là bản sản xuất với số lượng hạn chế?"

Đôi mắt Louis Thương Nghiêu chợt sáng lên, quay sang trao đổi với ánh mắt với bác sỹ Oswald một lát, sau đó che dấu thật tốt vẻ lo

lẳng trong đáy mắt rồi kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, nhẹ nhàng hỏi.

"Em cũng từng có một con gấu bông sao? Từ khi nào vậy?"

Louis Thương Nghiêu không thể tiết lộ việc cảnh sát Lương đã nói cho hắn biết, cũng không dám khẳng định Lạc Tranh thực sự từng có một con gấu bông, sợ nàng sẽ phát hiện ra trí nhớ của mình gặp vấn đề.

Như vậy, chỉ có cách này mới giúp nàng có thể trực tiếp đối mặt với một số chuyện. Phải tiến hành từng bước từng bước một thì mới cho kết quả tốt được. Lạc Tranh là luật sư, thứ khiến nàng luôn tự hào đó là trí nhớ của mình. Nàng làm sao có thể để trí nhớ của mình xảy ra vấn đề chứ?

Bác sỹ Oswald cũng nhìn Lạc Tranh không hề chớp mắt.

Đáy mắt Lạc Tranh hiện lên một tia mờ mịt. Một lúc lâu sau nàng đột nhiên cảnh giác lên tiếng. "Em... có phải thật sự em đã từng có một con gấu bông không? Làm thế nào mà em lại không nhớ rõ nhỉ?"

Tâm tư của nàng bắt đầu có chút xao động.

Louis Thương Nghiêu thấy thế, đáy mắt thoáng hiện lên chút lo sợ.

Bác sỹ Oswald vội vàng lên tiếng. "Lạc Tranh, không cần phải vội. Chỉ là một con gấu bông thôi mà. Cho dù cô không nhớ rõ đã từng có một con gấu bông cũng không có gì là kỳ lạ. Nhân đây tôi cũng nói luôn, ngay bản thân tôi nhiều chuyện xảy ra hồi nhỏ cũng không có nhớ rõ. Não người chính là một bộ lọc, những chuyện không có ích lợi gì đương nhiên sẽ giống như một thứ đồ bỏ đi, sẽ bị xóa bỏ."

"Không..." Lạc Tranh không đồng tình, lắc đầu. "Tôi còn nhớ rất rõ nhiều chuyện xảy ra khi còn nhỏ, nhưng lại không nhớ là đã từng có một con gấu bông."

Ánh mắt Bác sỹ Oswald sáng lên... "Vậy sao? Lạc Tranh, cô có thể nhớ những chuyện từ khi cô mấy tuổi?"

"Hai tuổi rưỡi. Tôi có thể nhớ rất nhiều chuyện xảy ra từ lúc tôi hai tuổi rưỡi." Lạc Tranh khẳng định một cách chắc chắn.

Ngược lại, bác sỹ Oswald lại hít sâu một hơi, một lúc lâu không

nói gì.

Louis Thương Nghiêu thấy thế vội vàng an ủi Lạc Tranh. "Có thể, hồi bé em không có con gấu bông nào thì sao. Còn nhớ lúc chúng ta ở ngôi nhà cũ đã từng nhìn thấy một con búp bê đó không? Ngộ nhớ đó mới chính là thứ đồ chơi của em hồi bé?"

"Không đúng! Con búp bê kia vốn cũng không phải là của em. Em không nhớ mình từng có một con búp bê như vậy." Vẻ mặt Lạc Tranh đột nhiên có chút thay đổi, dường như hơi bức mình với những câu hỏi của Louis Thương Nghiêu, khẽ nhíu mày nói.

"Còn con gấu bông kia, em nhớ ra rồi, nó xuất hiện trong những giấc mơ. Em thường xuyên nằm mơ thấy một con gấu bông!"

Louis Thương Nghiêu có thể cảm nhận rõ được tâm tư của Lạc Tranh đã có chút thay đổi.

"Ha ha, Lạc Tranh, thế là đúng rồi." Bác sỹ Oswald vừa cười một cách sáng khoái vừa nói.

"Đôi khi gặp áp lực quá lớn sẽ dẫn tới việc xuất hiện những giấc mơ kỳ quái. Đừng nghĩ những giấc mơ kiểu này sẽ làm người ta đau đầu. Trên thực tế, đó cũng chính là một cách để giảm bớt áp lực. Trong mơ thường xuất hiện những hình ảnh rất phức tạp cùng kỳ quái. Đôi khi nó cứ lặp đi lặp lại trong bộ não của ta. Khiến con người ta trong phút chốc sẽ không biết được mình đang là mơ hay là thật. Theo tôi nghĩ, cô mang suy nghĩ về con gấu bông trong mơ biến nó thành sự tồn tại trong thực tế. Đây cũng là hiện tượng hết sức bình thường."

Sau khi nghe bác sỹ Oswald giải thích, sắc mặt Lạc Tranh lúc này mới khôi phục lại được sự thoải mái ban đầu, nhẹ nhàng cười rồi nói. "Tôi còn tưởng trí nhớ của mình có vấn đề gì rồi chứ!"

Dứt lời, Lạc Tranh nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, giọng nói mang theo một chút làm nũng. "Chỉ cần nhìn thấy bác sỹ Oswald, em liền có cảm giác liệu có phải bản thân mình đang mắc chứng bệnh tâm lý hay không."

"Nha đầu ngốc, em làm sao có thể mắc bệnh tâm lý chứ? Không phải bác sỹ Oswald vừa rồi cũng đã nói, người đang gặp áp lực thì

sẽ thường nằm mơ hay sao?" Louis Thương Nghiêu cố nở một nụ cười, dịu dàng trấn an nàng.

Thật sự, khi tới nơi này, cho dù hẳn là người ngoài cuộc cũng có thể nhận thấy là Lạc Tranh đang có vấn đề.

Ngược lại, Lạc Tranh lại không suy nghĩ quá nhiều về điều đó, khẽ thở dài rồi lên tiếng. "Đúng vậy, tâm lý con người thực sự là một vấn đề rất phức tạp, nhưng may mắn thay em lại không gặp phải vấn đề gì. Anh biết rõ em là luật sư đúng không? Nếu trí nhớ thực sự có vấn đề thì đúng là trời trêu, chẳng thà em chết đi còn hơn."

"Không cho phép em nói bậy!" Louis Thương Nghiêu vội vàng quát nhẹ. Bị những lời nói của Lạc Tranh hù dọa mà tim hẳn thiếu chút nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lạc Tranh khẽ cười, nụ cười xinh đẹp như một thiên thần...

Phòng làm việc của bác sỹ điều trị.

Lawrence đem hai tách cà phê chính tay mình pha tới đặt trước mặt Louis Thương Nghiêu và Oswald rồi ngồi xuống, không nén được tò mò cất tiếng hỏi.

"Tình hình thế nào rồi? Hai người đã phát hiện được gì chưa?"

Louis Thương Nghiêu thở dài, vẻ mặt có chút nghiêm trọng cũng có chút bất đắc dĩ. Hẳn nhìn về phía bác sỹ Oswald, lên tiếng, "Ông có phát hiện được vấn đề gì không?"

"Có!" Oswald liền đặt tách cà phê xuống, sau đó nét mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc lên tiếng, "Thông qua cuộc trò chuyện vừa rồi, tôi phát hiện Lạc Tranh thực sự có những biểu hiện của chứng bệnh phân liệt nhân cách. Nói cách khác, cô ấy có thực hiện một vài hành động ở một thời điểm nhất định, nhưng sau đó lại không hề nhớ mình từng làm những chuyện gì!"

Lawrence nghe xong thoáng có chút kinh hãi rồi chuyển sang vẻ không thể tin nổi, "Hóa ra thực sự tồn tại loại bệnh tâm lý này. Xem ra những vết bầm tím trên cổ Sally thực sự là do Lạc Tranh gây ra."

"Chắc chắn là đúng rồi. Nếu lúc ấy Sally không kịp thời phản kháng lại, cô ta nhất định sẽ bị Lạc Tranh bóp chết." Oswald gật đầu lên tiếng.

"Oswald, nguyên nhân phát sinh bệnh của Lạc Tranh chắc hẳn có liên quan tới thời thơ ấu của cô ấy đúng không?" Louis Thương Nghiêu liền hỏi.

"Đúng! Hơn thế nữa, nhân cách tiềm ẩn trong con người Lạc Tranh lại vô cùng mạnh mẽ, đây cũng là mối nguy hiểm tiềm ẩn của cô ấy." Oswald khẳng định.

Louis Thương Nghiêu lại rơi vào trạng thái trầm tư. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền hỏi, "Vừa rồi ông có hỏi về vấn đề trí nhớ của Lạc Tranh, cái này cũng là liên quan tới bệnh tình sao?"

"Không, không liên quan gì tới bệnh đó cả. Cái đó có liên quan tới công tác dự phòng của chúng ta sau này mà thôi." Oswald trả lời. "Tôi hỏi Lạc Tranh có thể nhớ ra mọi chuyện sớm nhất là từ năm mấy tuổi. Cô ấy trả lời là hai tuổi rưỡi."

"Đúng, đúng là Lạc Tranh đã trả lời như vậy, nhưng..." Hai tay của Louis Thương Nghiêu đan vào nhau. "Tôi không hiểu rốt cuộc là có ý gì?"

Oswald khẽ cười, nhìn về phía Lawrence. "Tôi nghĩ, về phương diện này, bác sỹ Lawrence có thể lý giải."

Lawrence nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, nhanh chóng đưa ra lời giải thích. "Là như thế này. Bộ não con người trong quá trình phát triển, trí tuệ cũng theo đó mà phát triển theo. Ngoại trừ những kiến thức tích lũy được từ thế giới bên

ngoài, thì sự thông minh phần lớn dựa vào trí tuệ bẩm sinh. Chúng ta vẫn thường gọi là "chỉ số thông minh"

Chúng ta ai cũng biết, hiện nay, chỉ số thông minh của những người trưởng thành cũng không hơn được bọn trẻ là bao. Trẻ em càng thông minh thì chỉ số thông minh sẽ càng cao. Mà chỉ số thông minh cao thì dẫn tới trí nhớ cũng vô cùng tốt.

Có những đứa trẻ nhớ các đồ vật rất nhanh, nhưng vì không có hệ thống giáo dục khoa học nên cũng sẽ quên đi một cách nhanh chóng. Nhưng, đối với những đứa trẻ có chỉ số thông minh cao thì thường sẽ nhớ rõ và nhớ lâu những sự việc đã từng xảy ra trước

kia.

Tại một cuộc thí nghiệm khảo sát lâm sàng đã phát hiện ra một thần đồng với một trí nhớ siêu việt: Có thể nhớ được những chuyện đã từng xảy ra từ lúc ba tuổi. Mà Lạc Tranh lại có thể nhớ rõ những chuyện đã xảy ra từ lúc hai tuổi rưỡi chứng tỏ cô ấy chính là đại diện tiêu biểu cho những người có chỉ số thông minh vô cùng cao!"

Louis Thương Nghiêu không nén được kinh ngạc, tâm trạng lại bắt đầu tràn ngập sự lo lắng. "Oswald, ý của ông là..."

"Lạc Tranh là một luật sư nổi tiếng, cô ấy luôn tự hào về trí nhớ của mình. Trong cách nói chuyện, không khó nhận thấy cô ấy thực sự rất chú trọng đến trí nhớ của mình. Thử nghĩ xem, trí nhớ mà cô ấy luôn tự hào bỗng phát sinh vấn đề, cô ấy sẽ như thế nào? Chính cô ấy cũng đã từng nói, thà chết đi còn hơn."

"Tôi thấy phân tích của Oswald rất có lý. Trước mắt, chúng ta phải phòng ngừa những rắc rối có thể phát sinh. Một khi trí nhớ của Lạc Tranh có vấn đề, không những không thể tiếp tục làm luật sư được nữa mà ngay cả bản thân có thể vượt qua được cú sốc này hay không cũng khó có thể nói được. Cô ấy là một phụ nữ kiêu hãnh, nếu để cho cô ấy đối diện với thực tế, thì tất cả thế giới đẹp đẽ mà cô ấy đã dày công xây dựng một cách tỉ mỉ sẽ sụp đổ ngay lập tức." Lawrence lập tức tiếp lời.

Louis Thương Nghiêu sao lại không hiểu vấn đề này cơ chứ. Vừa nãy khi còn ở trong phòng bệnh, hẳn đã bị thót tim vì những lời nói chắc như đinh đóng cột của Lạc Tranh thì làm sao có thể để nàng đối diện với sự thật được.

Bác sỹ Oswald nhìn thấy vẻ khó xử trong ánh mắt của Louis Thương Nghiêu, hít sâu một hơi lên tiếng.

"Kỳ thực trước đó, tôi vẫn luôn nghĩ rằng Lạc Tranh không hề có vấn đề gì về tâm lý. Nhưng vừa rồi thấy thần sắc cô ấy thay đổi một cách đột ngột không lý do thì tôi cảm nhận thấy có điều gì đó không ổn rồi.

Điều thực sự làm cho tôi cảm thấy khác thường đó là cô ấy luôn

nhắc tới một con gấu bông. Nhưng sau đó cô ấy lại nói nó thường xuyên xuất hiện trong những giấc mơ. Mà trên thực tế lại xuất hiện một con búp bê nhưng cô ấy lại hoàn toàn không để ý đến. Điều này thực sự rất kỳ lạ."

"Có lẽ..." Louis Thương Nghiêu suy nghĩ rồi nói. "Tôi có biết qua về nguyên nhân. Nhưng con gấu bông và người đàn ông bí ẩn đó tôi phải điều tra cho rõ. Biết được mối quan hệ giữa họ thì tất nhiên bí mật sẽ được sáng tỏ."

Oswald và Lawrence nghe xong liền gật đầu đồng ý...

Từng tia nắng rời rạc xuyên qua những đám mây, nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất. Bên ngoài cửa sổ là lớp sương mai mỏng manh, nhẹ nhàng bao phủ lấy bệnh viện hoa lệ này.

Trong lúc Lạc Tranh vừa mơ màng tỉnh giấc, nàng nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn khẽ chuyển động trước mắt. Bóng dáng đó rất quen thuộc, xinh đẹp và thanh tao như những thiếu nữ trong truyện tranh vậy. Cô ấy đang cầm một bó hoa lớn màu tím, nhẹ nhàng cắm vào bình hoa trên đầu giường.

Dưới ánh mặt trời yếu ớt, cảnh tượng này trở thành một bức tranh vô cùng tuyệt mỹ.

"Luật sư Lạc, làm phiền cô nghỉ ngơi rồi!" Một giọng nói dịu dàng khe khẽ cất lên, pha thêm một chút dè dặt.

Lúc này Lạc Tranh mới nhìn rõ người phụ nữ trước mặt chính là công chúa Deneuve. Nhìn thoáng qua những bông hoa trên đầu giường, nàng nhận ra đó chính là loại hoa mà Louis Thương Nghiêu đã từng tặng nàng - Hoa Tương Tư.

"Cô..." Lạc Tranh thực không ngờ Deneuve lại tới bệnh viện.

Deneuve chậm rãi ngồi xuống, trong nụ cười hiện rõ vẻ áy náy. "Luật sư Lạc, thực sự xin lỗi. Tôi không ngờ Sally lại gây ra tai họa lớn đến như vậy. Nghe nói cô đã nói chuyện với Thương Nghiêu để xin anh ấy tha cho Sally. Thực sự rất cảm ơn cô, nếu không Sally chắc chắn sẽ không thể nào mà chịu đựng được."

"Cô ấy hiện giờ không sao rồi chứ?" Về sau Lạc Tranh mới nghe nói là Sally bị nhốt lại, hơn nữa còn bị phạt không được phép ăn

uống trong vòng một tuần. Nàng sợ lại xảy ra chuyện chẳng lành nên vội vàng xin Louis Thương Nghiêu tha cho Sally.

Deneuve khẽ gật đầu. "Vâng, nó đã trở nên ngoan ngoãn hơn rồi. Cô yên tâm, từ nay về sau tuyệt đối nó sẽ không dám tới làm phiền cô nữa."

Cánh môi của Lạc Tranh hơi mấp máy, muốn nói điều gì đó nhưng lại không biết nên nói như thế nào. Còn Deneuve cũng cúi đầu, ngón tay đan vào nhau một cách không được tự nhiên lắm. Trong chốc lát không khí trong phòng trở nên gượng gạo.

Một lúc lâu sau....

"Đây là hoa cô mang tới tặng tôi? Rất đẹp, cảm ơn cô!" Cuối cùng Lạc Tranh cũng lên tiếng, cố gắng phá vỡ không khí lúng túng giữa hai người.

Deneuve nhìn bó hoa, khẽ nói. "Tôi có hỏi qua Thương Nghiêu rồi mới mua. Anh ấy nói chỉ có loại hoa này cô mới không bị dị ứng..."

Lạc Tranh nghe thấy cô ấy nói như thế, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Louis Thương Nghiêu vốn là vị hôn phu của cô ấy, nhưng...

"Luật sư Lạc, không biết cô đã nghe Thương Nghiêu nói chưa..." Deneuve ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh. "Anh ấy đã chính thức đưa ra quyết định giải trừ hôn ước của hoàng gia rồi."

Lạc Tranh thực sự ngỡ ngàng. Nàng chưa được nghe Louis Thương Nghiêu nhắc tới chuyện này, mặc dù biết hẳn sẽ làm như vậy nhưng không ngờ lại nhanh đến thế. Một tiếng thông báo cũng không nói cho nàng biết.

Nhìn dáng vẻ của công chúa Deneuve, Lạc Tranh thật sự không đành lòng. "Xin lỗi, tôi..."

"Luật sư Lạc, cô không cần phải xin lỗi. Tôi biết tình yêu không thể nào miễn cưỡng." Nụ cười của Deneuve mang theo vẻ chua xót.

"Thực ra trước lúc cô bị thương, tôi vẫn còn có chút hoang tưởng, cứ hy vọng rằng Thương Nghiêu sẽ hồi tâm chuyển ý. Nhưng khi chứng kiến anh ấy lo lắng cho vết thương của cô tới mức gần như phát điên, tôi mới hiểu ra một điều, anh ấy không thể không có cô."

Khi anh ấy cẩn thận dặn dò tôi, cô không bị dị ứng với loại hoa gì, tôi càng khẳng định là không thể giành được trái tim của anh ấy. Không, phải nói là, tôi chưa từng một lần có được trái tim của anh ấy..."

Lạc Tranh là hình mẫu tiêu biểu của người phụ nữ bên ngoài thì ăn nói sắc sảo nhưng bên trong lại hay mềm lòng. Thấy Deneuve đau lòng như thế nàng càng cảm thấy có lỗi hơn. Nàng lại không biết nói gì để an ủi cô ấy, bởi vào lúc này nói gì cũng trở nên dư thừa.

Deneuve cảm nhận được sự áy náy trong ánh mắt của Lạc Tranh, dịu dàng nhìn nàng. "Thực ra cô cũng không phải tự trách mình. Tôi biết rõ trong tình yêu không có ai đúng, ai sai. Cô biết không, Thương Nghiêu là người đàn ông không biết gì về hoa. Anh ấy thường không có đủ kiên nhẫn để nghiên cứu về từng loại hoa.

Nhưng vì cô, trong vô vàn những loài hoa khác nhau, anh ấy có thể tìm ra Hoa Tương Tư. Lại từ hơn hai nghìn loại hoa tương tư mà tìm ra được loại hoa này chỉ vì sợ cô bị dị ứng. Tấm lòng của anh ấy dành cho cô, thực sự tôi rất đố kỵ cũng rất cảm động. Anh ấy thực sự rất yêu cô, tôi nỡ lòng nào phá hỏng một tình yêu đẹp như thế này chứ."

"Cô thật sự không oán trách tôi chứ? Nếu như tôi không xuất hiện, có thể cô đã sớm được gả cho Thương Nghiêu rồi ấy chứ!" Lạc Tranh có chút ngạc nhiên, không ngờ công chúa lại chủ động nhượng bộ nàng như vậy.

"Thế thì đã sao? Cô xuất hiện vào lúc này vẫn tốt hơn là xuất hiện sau khi kết hôn chứ. Hơn nữa sức khỏe của tôi..." Deneuve nói tới đây, khẽ nhắm mắt, che đi vẻ bi thương trong ánh mắt. "Có lẽ cũng không thể ở bên cạnh Thương Nghiêu lâu được."

"Đừng nói nhảm. Bây giờ y học rất phát triển." Trong lòng Lạc Tranh có chút đau đớn. Nàng nhận thấy hôm nay sắc mặt của Deneuve không được tốt lắm. Phải chăng bệnh tình của cô ấy lại nặng thêm?

"Bệnh của tôi, tôi rất rõ. Thực ra, có được sự chăm sóc của Louis Thương Nghiêu trong bao năm như vậy tôi cũng đã mãn nguyện lắm

rồi. Yêu một người là mong nhìn thấy người ấy có được hạnh phúc, không phải như thế sao? Mà hạnh phúc của Thương Nghiêu lại chính là cô." Deneuve mở mắt, khóe mắt đã nhòa đi vì rơi lệ.

"Tôi chúc phúc cho hai người, thực sự chúc phúc cho hai người. Nếu như sức khỏe của tôi cho phép, tôi rất hy vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho cô, dù sao cánh cửa của gia tộc Louis cũng không dễ dàng mà bước vào được."

"Cảm ơn cô..."

Lạc Tranh không biết nên nói gì nữa, chỉ cảm thấy cổ họng như có vật gì đó chặn lại. Nàng nhìn Deneuve rồi mỉm cười, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy nắm chặt lại. Không hiểu tại sao, nàng lại cảm nhận được mùi chết chóc từ cơ thể của Deneuve. Cô ấy, thực sự không sợ mất đi thứ gì đó sao? Thực sự...

Tới quá trưa, đây là khoảng thời gian mà ánh mặt trời rực rỡ nhất, cũng là thời điểm ấm áp nhất trong ngày.

Louis Thương Nghiêu xách theo món mì Xa Tử kiểu Hongkong, món mà Lạc Tranh thích ăn nhất, sai bước hướng về phía phòng bệnh. Trên môi hấn tràn ngập nụ cười hạnh phúc. Tuy phải chạy khắp cả Paris này mới có thể tìm được món mì chính thống này nhưng hấn không hề cảm thấy mệt mỏi. Chỉ cần nghĩ tới gương mặt rạng ngời của Lạc Tranh khi nàng được ăn món ăn yêu thích thì hấn đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

"Tranh, xem anh mang tới cho em cái gì này..." Vừa đẩy cửa phòng bệnh, những lời vui vẻ trên môi Louis Thương Nghiêu còn chưa nói xong, tô mì trên tay liền rơi bịch xuống đất.

Phòng bệnh trống không, chăn chưa hề gấp, cốc nước trên đầu giường rơi xuống sàn, nước bắn tung tóe khắp nơi...

"Tranh!" Trong lòng Louis Thương Nghiêu đột nhiên dâng lên một cảm giác cực kỳ sợ hãi.

Chương 141: Tân Thanh Hà

Lửa giận trong lòng Louis Thương Nghiêu bốc lên ngàn ngọn như thể muốn đem cả cái bệnh viện này thiêu rụi. Các bác sỹ cùng y tá xem ra cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn này. Ánh mắt hấn đờ đờ sáng sủa, như muốn hủy diệt bất kỳ thứ gì xuất hiện trước mắt.

Lawrence nghe tin liền chạy vội tới phòng bệnh, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng cũng giật thót mình, vội vàng triệu tập tất cả y tá trong viện lại.

Tất cả mọi người đều không dám lơ là, tập hợp lại rất nhanh chóng. Bọn họ đều biết vị tiên sinh này có quan hệ rất tốt với bác sỹ Lawrence, hơn nữa họ đều có thể cảm nhận được khi người đàn ông này nổi giận sẽ cực kỳ đáng sợ cho nên dù đang làm dở dang việc gì cũng tạm thời gác lại, tập trung cho việc tìm kiếm quy mô lớn.

Louis Thương Nghiêu cũng không dám khinh suất, thậm chí còn gọi cho tất cả thuộc hạ tiến hành điều tra tung tích của Lạc Tranh.

Nhưng, tình hình cũng không đến nỗi quá xấu như trong tưởng tượng của Louis Thương Nghiêu. Chưa tới mười phút sau, một y tá vội chạy tới, vừa thở hồng hộc vừa chỉ về phía bãi cỏ trong bệnh viện, nói đã tìm thấy Luật sư Lạc.

Tất cả mọi người trong bệnh viện đều thở phào nhẹ nhõm. Ngay cả Lawrence cũng cảm thấy như vừa trút được gánh nặng. Làm bạn với Louis Thương Nghiêu đã nhiều năm như vậy, anh ta biết rõ rằng, hôm nay nếu như Lạc Tranh thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, theo tính cách của hấn, chắc chắn sẽ đem toàn bộ bệnh viện này mà san thành bình địa.

Bãi cỏ của bệnh viện nằm khá xa tòa nhà chính. Tuy vào thời gian này thời tiết đã bắt đầu trở lạnh nhưng ban ngày vẫn còn khá ấm áp. Từng ngọn cỏ trên mặt đất vẫn sinh sôi, xanh tươi mơn mớn, dưới ánh mặt trời dịu nhẹ không ngừng vươn mình mạnh mẽ.

Bệnh nhân đi dạo trên bãi cỏ không nhiều lắm, chỉ khoảng vài ba người. Khi Louis Thương Nghiêu vội vã chạy về phía bãi cỏ của bệnh viện liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cách hắn không còn xa lắm. Lúc này, hắn còn có cảm giác như nước mắt chỉ trực trào ra. Hắn thật cảm tạ trời đất vì nàng vẫn bình an vô sự, cảm tạ trời đất vì đã để hắn tìm được nàng.

Sau khi Louis Thương Nghiêu nhìn thấy quang cảnh lộn xộn tại phòng bệnh, điều đầu tiên hắn nghĩ tới là người của gia tộc Louis đã bắt đầu hành động. Lạc Tranh mặc dù có khá nhiều kẻ thù, nhưng khi nàng ở bên cạnh hắn, cho dù là kẻ lớn mật cỡ nào cũng không dám làm khó nàng.

Như vậy, người duy nhất có thể động tới Lạc Tranh chỉ có thể là người của gia tộc Louis mà thôi. Khi Louis Thương Nghiêu quyết định từ chối hôn ước với công chúa, hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần để đối mặt với những hành động khó lường của gia tộc rồi.

Louis Thương Nghiêu nhìn bóng dáng của Lạc Tranh từ phía xa, ánh mắt chứa chan tình cảm cùng xúc động. Trong khoảnh khắc đó, hắn không dám bước lên phía trước.

Hắn sợ rằng, chỉ cần bước tới gần nàng một chút thôi, thì nàng sẽ biến mất ngay lập tức, giống như một cái bong bóng xà phòng vậy. Lần đầu tiên trong đời, Louis Thương Nghiêu cảm thấy mất đi một người lại đáng sợ đến như vậy.

Lạc Tranh ngồi trên một băng ghế dài trên bãi cỏ. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua kẽ lá, nhẹ nhàng tạo thành những đốm sáng nhạt trên người nàng và trên mặt đất. Nàng vẫn mặc quần áo bệnh nhân, mái tóc dài buông xuống bờ vai. Trên đầu tuy vẫn còn quấn băng gạc nhưng không hề ảnh hưởng tới dáng vẻ xinh đẹp của nàng, ngược lại còn khiến người ta nhìn vào lại cảm thấy đau lòng.

Lạc Tranh ngồi đó, nhẹ nhàng ngược mặt lên như muốn tận hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp. Dáng vẻ của nàng lúc này mang theo sức cuốn hút mê người khiến Louis Thương Nghiêu ngây ngẩn đứng đờ ra đó.

Một lúc lâu sau hắn mới bước tới nhưng mới được hai bước đã

khựng lại. Khung cảnh trước mắt thực khiến hấn sửng sờ tới mức không thể nhúc nhích.... Hấn thấy một vị phu nhân bước tới đưa cho Lạc Tranh ly nước, còn nàng thì mỉm cười nhận lấy, uống một chút rồi nói chuyện với vị phu nhân đó rất tự nhiên như thể đã quen thân từ lâu.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu nổi lên chút nghi hoặc cùng khiếp sợ. Hấn không ngờ bà sẽ tới tận bệnh viện này, càng không ngờ bà lại quen với Lạc Tranh. Sao có thể như vậy chứ?

Phía bên này của bãi cỏ lại là cảnh tượng hoàn toàn khác.

Lạc Tranh cầm ly cà phê thơm phức, cảm nhận sự ấm áp của nó truyền từ lòng bàn tay tới tận trái tim nàng. Nhìn bác gái đang ngồi đối diện, nàng mỉm cười hỏi khẽ...

"Chuyến du lịch của bác thật sự khó quên phải không ạ? Có thể tới đất nước của những câu chuyện thần thoại như vậy thật khiến người ta phải ngưỡng mộ."

Khoảng nửa giờ trước, khi Lạc Tranh đứng dậy định lấy nước uống thì nhìn thấy một vị phu nhân đi qua hành lang. Nàng cảm thấy người này rất quen thuộc, nhưng mãi vẫn không nhớ ra là ai. Trong lúc kích động nhất thời, nàng đặt vội cái ly xuống bàn rồi đuổi theo.

Không hiểu sao, Lạc Tranh vẫn luôn có cảm giác rất thân thiết với vị phu nhân này.

"Phong cảnh ở nước ngoài dù có đẹp đến mấy cũng không thể bằng quê hương mình, phải không? Cháu đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi thành phố này rồi, đúng chứ?" Vị phu nhân bên cạnh cười nhẹ, đuôi mắt hiện lên vài nếp nhăn cho thấy dấu vết của thời gian.

Lạc Tranh khẽ nở nụ cười có chút ngượng ngùng nhưng tràn ngập sự hạnh phúc...

"Đúng vậy, cháu đã hoàn toàn yêu thành phố này." Lạc Tranh cũng không hiểu tại sao mình lại nói chuyện hợp với vị phu nhân này đến vậy. Nàng chỉ cảm thấy trên người bà tỏa ra cảm giác vô cùng thân thiết. Cho dù chỉ là ngồi bên cạnh cũng khiến cho nàng cảm thấy bình tâm trở lại.

"Xem ra, cháu đã tìm được nơi thuộc về mình rồi. Bác đã từng

nói, tình yêu dành cho một thành phố xuất phát từ tình yêu dành cho người đàn ông của cháu. Chắc hẳn cháu đã tìm được người đàn ông đó rồi." Vị phu nhân nhẹ nhàng nói với ngữ điệu cực kỳ chân thành.

Lạc Tranh nghĩ tới Louis Thương Nghiêu, trong lòng chợt nổi lên cảm giác ngọt ngào.

Vị phu nhân kia đương nhiên không khó nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Lạc Tranh, kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng lên tiếng.

"Không hiểu sao, mỗi khi nhìn thấy cháu bác đều có cảm giác rất thân thiết, giống như vừa gặp đã thành tri kỷ vậy."

"Cháu cũng thế!" Lạc Tranh mỉm cười đáp lại, "Bác là người gốc Hoa ạ?"

"Bác tên là Tân Thanh Hà, là người gốc Hoa. Nhưng nhiều năm qua đi, bác rất cực cũng không biết mình là người nước nào nữa." Tân Thanh Hà cười nhẹ, dáng vẻ phảng phất chút cô đơn.

Lạc Tranh có chút ngỡ ngàng. Nàng nhìn thấy vẻ bi thương chợt lóe lên trong ánh mắt của Tân Thanh Hà, phải chăng bà đã từng trải qua những chuyện rất đau thương?

Tân Thanh Hà nghiêng đầu qua một bên, khẽ thở dài. Chợt nhìn thấy một thân hình cao lớn cách đó không xa, trong mắt bà thoáng hiện lên một tia vui vẻ, mỉm cười lên tiếng..

"Bác nên sớm đoán ra tình huống này mới phải. Xem ra bác đã già thật rồi!"

Lạc Tranh không hiểu tại sao Tân Thanh Hà lại tự nhiên nói ra một câu không chút liên quan gì như thế. Quay người nhìn lại, lập tức ánh mắt nàng sáng ngời lên. Không kìm nổi lòng mình, nàng liền đứng dậy, chạy về phía người đàn ông đang bước tới.

Louis Thương Nghiêu dang rộng cánh tay mạnh mẽ đón nàng sà vào lòng như một chú chim nhỏ, ôm thật chặt nàng vào trong ngực. Hương thơm thanh mát thoang thoảng hòa quyện với mùi hoắc hương dịu nhẹ, dưới ánh mặt trời ấm áp như bao phủ lấy hai người họ...

Cảm nhận được sự dựa dẫm của người phụ nữ trong ngực, cảm

giác lo sợ cùng kinh ngạc vừa rồi của Louis Thương Nghiêu nhanh chóng tan thành mây khói. Lúc này đây, trong lòng hắn chỉ tràn ngập tình yêu mãnh liệt dành cho Lạc Tranh. Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể nàng, hắn cúi đầu hỏi nhỏ.

"Sao đột nhiên em lại bỏ ra đây? Có biết vừa rồi anh lo lắng cho em thế nào không?"

Lạc Tranh chợt nhận ra mình đã vô tình làm cho mọi người bị một phen hú vía, ngượng ngùng cười, "Em xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng thế này. Vì em nhìn thấy người quen nên vội chạy theo ra ngoài như vậy."

Louis Thương Nghiêu nhìn thấy Tân Thanh Hà cách đó không xa, lông mày khẽ nhíu lại có chút nghi hoặc.

"Em nói em biết bà ấy?"

"Vâng!" Lạc Tranh nở nụ cười ngọt ngào. "Mặc dù vừa rồi em mới biết tên bác ấy, nhưng trước đây đã từng gặp mặt rồi. Bác ấy thực sự rất lợi hại đó, bác ấy đã đi du lịch rất nhiều nơi rồi. Qua đây đi, em muốn giới thiệu hai người một chút."

"Tranh, thật ra..."

"Anh sao thế? Một nam tử hán như anh mà còn thấy ngượng sao?" Lạc Tranh chưa nghe xong lời của Louis Thương Nghiêu, liền kéo hắn đi tới chỗ bóng cây phía trước...

Dưới tán cây râm mát, vẻ mặt Tân Thanh Hà cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ lẳng lặng nhìn người đàn ông đang bước tới. Sắc mặt bà vô cùng bình thản tràn ngập nụ cười thân thiện.

Lạc Tranh không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Nếu như lúc này nàng quay đầu nhìn lại, lập tức sẽ phát hiện ra vẻ mặt khác lạ của Louis Thương Nghiêu.

Lúc Lạc Tranh kéo Louis Thương Nghiêu đến bên cạnh, nàng mới phát hiện biểu hiện của hai người này có gì đó không đúng lắm. Nàng khẽ cười rồi nói với Tân Thanh Hà.

"Đây là Thương Nghiêu, cũng chính là lý do khiến cháu yêu thành phố này."

Ánh mắt của Tân Thanh Hà xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng không nói bất cứ điều gì, vẫn lẳng lặng nhìn Louis Thương Nghiêu như trước. Một lúc sau lại nghe thấy tiếng thở dài nặng nhọc của bà. Sau đó bà đứng dậy có ý muốn rời đi.

Lạc Tranh có chút giật mình cùng sững sốt, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào với tình huống trước mắt. Nàng chưa kịp bước lên gọi Tân Thanh Hà tiếng nào thì đã bị hành động của Louis Thương Nghiêu làm cho chấn động tới mức kinh hãi. Nàng chỉ nghe hấn cất tiếng gọi..

"Mẹ!"

Trong nháy mắt, Lạc Tranh bị chấn động tới mức choáng váng, dường như hóa đá ngay tức khắc. Nàng đứng đờ một chỗ, hồi lâu cũng không thể nhúc nhích.

Bác ấy là...mẹ của Thương Nghiêu?

Khó trách, Lạc Tranh lại cảm thấy thân thiết như vậy. Thì ra bác ấy chính là mẹ của Louis Thương Nghiêu. Trong đầu nàng lại hiện lên những lời Liệt đã kể cho nàng lúc trước về mối quan hệ của cha mẹ Louis Thương Nghiêu năm xưa.

Mà người trước mặt nàng lúc này chính là người Liệt vẫn hay gọi là dì, là người đã phải trải qua sự sinh ly tử biệt với người đàn ông mà bà yêu thương.

Lúc này, Lạc Tranh cũng hiểu được lý do tại sao Tân Thanh Hà lại đi du lịch khắp nơi như vậy. Mất đi người mình yêu thương, có ở lại thành phố nào cũng chỉ cảm thấy cô quạnh mà thôi.

Tân Thanh Hà bỗng dừng bước, còn nghe thấy cả tiếng thở dài khe khẽ của bà. Quay đầu lại, bà chậm rãi lên tiếng, "Mẹ chờ con tại quán cà phê của bệnh viện."

Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu tràn ngập sự nghiêm túc, cúi người đầy cung kính, "Vâng, thưa mẹ!"

Lạc Tranh hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Cho tới khi Tân Thanh Hà rời đi, nàng mới có lại chút phản ứng, kinh ngạc hỏi...

"Thương Nghiêu... Bác ấy... thực sự là mẹ của anh sao?"

Cách xưng hô của đàn ông và phụ nữ vốn không giống nhau, nhất là trong cách gọi mẹ. Phụ nữ cho dù ở độ tuổi nào đi nữa cũng vẫn gọi "Mẹ" đầy thân thiết hết như hồi còn nhỏ. Nhưng đối với đàn ông, sau khi trưởng thành rồi lập nghiệp, kết hôn thì người vẫn còn gọi "Mẹ" đầy thân thiết như Louis Thương Nghiêu quả thực rất hiếm.

Nhưng từ lời nói và hành động của Louis Thương Nghiêu, không khó để nhận ra hẳn kính trọng cùng quan tâm đến Tân Thanh Hà đến thế nào. Nhưng xem ra, cách hẳn quan tâm đến bà không phải như sự quan tâm đối với các thành viên trong gia tộc mà là sự quan tâm chân tình của người con đối với mẹ mình mà thôi.

Louis Thương Nghiêu đưa tay khẽ vuốt mái tóc của Lạc Tranh, bên môi khẽ cong lên thành nụ cười vô cùng vui vẻ, "Em đã cùng mẹ nói chuyện lâu như thế, chẳng lẽ còn không biết sao?"

"Em thực sự không biết. Chẳng qua em chỉ cảm thấy bác rất thân thiết mà thôi". Lạc Tranh nghĩ như thế nào thì nói như thế. Nhưng ngay lập tức nàng lại nhớ ra điều gì đó, lo lắng hỏi hẳn...

"Nhưng vừa rồi ánh mắt bác nhìn anh rất nghiêm túc. Không phải bác đã biết quan hệ của chúng ta rồi phản đối đấy chứ?"

"Đừng nghĩ linh tinh, anh tin mẹ rất thích em, nếu không bà sẽ không ngồi nói chuyện với em lâu đến thế. Nêu biết rằng, rất hiếm có cô gái nào khiến mẹ anh có thể trò chuyện lâu như vậy." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng trấn an nàng.

Lạc Tranh không nói thêm gì nữa, chỉ hít sâu một hơi, trong lòng vẫn còn chút lo lắng mơ hồ.

Louis Thương Nghiêu vỗ về nàng thêm một hồi rồi mới khoác vai nàng cùng trở lại phòng bệnh. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho Lạc Tranh, hẳn mới bước về phía quán cà phê của bệnh viện.

Vừa bước vào, đưa mắt nhìn quanh một lượt, Louis Thương Nghiêu nhanh chóng nhìn thấy Tân Thanh Hà đang ngồi uống cà phê bên chiếc bàn cạnh cửa sổ. Hít sâu một hơi, hẳn bước tới ngồi xuống đối diện với bà.

Tân Thanh Hà giơ tay gọi người phục vụ, yêu cầu mang ra một ly sữa.

"Mẹ, con không còn là một đứa trẻ nữa!"

"Vậy thì đổi sang cà phê là được rồi!" Tân Thanh Hà nhanh chóng sửa lại yêu cầu của mình. Rất nhanh sau đó, nhân viên phục vụ đã đưa lên một ly cà phê thơm lừng, tỏa hương thơm ngát cả khu vực quán.

"Hy Lạp được chứ ạ? Hình như mẹ ở đó lâu hơn những nơi khác." Louis Thương Nghiêu nhấp một ngụm cà phê, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Tân Thanh Hà đặt ly xuống, ánh mắt hiền hòa ánh lên tia nhìn đầy nghiêm túc. Đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn, bà nói, "Từ nhỏ tới lớn, có phải con đều thích gây chuyện rồi đánh trống lảng sang chuyện khác không?"

"Mẹ, con không làm sai chuyện gì cả." Louis Thương Nghiêu cũng không có ý định giấu diếm mà nói rất thẳng thắn. "Đúng là con đã hủy bỏ hôn ước với công chúa, nhưng chuyện đó thì có gì là sai? Hủy bỏ hôn ước là điều đúng đắn nhất mà con đã làm."

Tân Thanh Hà nghe xong khẽ thở dài rồi lắc đầu. "Thương Nghiêu à, chính miệng con đã nói con không còn là trẻ con nữa. Làm thế nào mà vừa bắt đầu nhắc tới chuyện này con lại trở nên bốc đồng như một đứa trẻ vậy?"

Không phải là con không biết rõ tình hình của công chúa, cũng không phải không biết hai bên gia tộc mong muốn tác thành cho hôn sự của hai đứa tới mức nào. Con dám một mình liều lĩnh từ bỏ hôn ước, chẳng lẽ không biết hậu quả sẽ thế nào sao?"

"Mẹ, con biết là mẹ đang rất lo lắng. Yên tâm đi, con sẽ xử lý tốt những chuyện này." Louis Thương Nghiêu trầm giọng nói vô cùng kiên định. Hắn biết rõ trong lòng bà đã sớm coi Deneuve là con dâu, mà Deneuve còn vì Vũ mà bị thương như vậy. Hơn nữa, bà cũng rất yêu quý Vũ và Liệt, trước kia cha mẹ của Vũ và Liệt đã giúp đỡ bà rất nhiều, tuy rằng vẫn không thể vấn hồi được kết cục bi thương. Là người coi trọng tình cảm, đương nhiên Tân Thanh Hà sẽ muốn trân trọng những mối quan hệ trước kia.

Vẻ mặt Tân Thanh Hà bỗng có chút lo lắng.

"Thương Nghiêu, mẹ biết rằng hiện giờ con là người có quyền. Nhưng dù sao con cũng là con trưởng, những chuyện như vậy, con phải hiểu thật rõ ràng."

Louis Thương Nghiêu đưa tay kéo lấy bàn tay của Tân Thanh Hà, trả lời một cách chắc chắn. "Mẹ, con cũng xin mẹ hãy tin tưởng con một lần này thôi!"

Tân Thanh Hà chăm chú nhìn Louis Thương Nghiêu, hai hàng lông mày nhíu lại, giống như đang nhìn một người không hề quen biết vậy. Từ trước tới nay, chưa bao giờ bà thấy con trai mình lại có biểu hiện như lúc này.

Một lúc lâu sau, ánh mắt bà bỗng có chút lạnh lùng, hờ hững lên tiếng. "Cô bé vừa rồi tên là Lạc Tranh phải không?"

"Vâng! Cô ấy chính là người phụ nữ con yêu. Ngoại trừ cô ấy ra, con sẽ không cưới bất kỳ người phụ nữ nào khác làm vợ." Louis Thương Nghiêu trả lời cực kỳ kiên quyết.

"Hãy từ bỏ cô ấy đi, sau đó ngoan ngoãn trở về với sự sắp xếp của gia tộc. Như vậy sẽ không phải nghĩ ngợi bất kỳ điều gì nữa." Tân Thanh Hà chậm rãi nói nhưng thái độ tràn ngập sự chân thành cùng quan tâm.

"Mẹ..."

"Con nên biết rằng chuyện mẹ lo lắng nhất là gì!" Tân Thanh Hà biết rõ Louis Thương Nghiêu có ý phản đối, vẻ mặt không vui cắt ngang lời hắn. "So với việc con không vui, thì mẹ mong muốn con được sống khỏe mạnh hơn, chỉ đơn giản như vậy thôi."

Bà đã mất đi chồng mình, tuyệt đối không thể giương mắt tiếp tục mất nốt con trai được.

Louis Thương Nghiêu không hề tức giận, bởi vì hắn hiểu rõ sự khổ tâm cùng lo lắng của Tân Thanh Hà. Hắn nhìn bà, một lúc lâu sau thấp giọng hỏi. "Mẹ, mẹ có yêu cha con không?"

Tân Thanh Hà sửng sờ, lập tức trả lời. "Tất nhiên rồi, cả đời này mẹ chỉ yêu một người đàn ông duy nhất đó chính là cha con."

"Nếu thời gian có quay trở lại, mẹ sẽ vẫn yêu cha con sao?"

"Đúng vậy, sẽ vẫn dành trọn tình yêu cho ông ấy. Cha con là một

người đàn ông vô cùng hấp dẫn. Cả đời này chỉ có ông ấy mới có thể khiến mẹ có cảm giác hạnh phúc và được yêu thương. Mẹ không bao giờ hối hận vì đã gặp cha con. Thậm chí còn phải cảm ơn Thượng Đế đã giúp mẹ gặp được một người đàn ông tốt như thế, khiến cả cuộc đời của mẹ có được những kỷ niệm đáng nhớ."

Tân Thanh Hà nhìn Louis Thương Nghiêu, ánh mắt vừa hạnh phúc vừa có chút buồn bã cùng thương xót. "Thương Nghiêu à, con rất giống cha của con, đều là những người rất xuất sắc. Làm sao mẹ không hiểu con yêu Lạc Tranh như thế nào. Cũng giống như tình yêu của cha con dành cho mẹ năm đó vậy. Nếu như mẹ biết hai người sớm âm dương cách biệt như thế này, mẹ tuyệt đối sẽ khống chế tốt tình cảm của mình, tình nguyện cả đời mà yêu ông ấy trong thầm lặng, không hề muốn ông ấy sớm phải bỏ mạng như vậy..."

"Mẹ..." Louis Thương Nghiêu thờ dãi rồi nói. "Mẹ yên tâm, con tuyệt đối sẽ không để bị kịch tái diễn."

Tâm trạng của Tân Thanh Hà lúc này vô cùng phức tạp. Đáng thương cho tấm lòng của người làm cha làm mẹ. Cha mẹ có lẽ không quan tâm con cái mình giàu sang cùng phú quý tới mức nào, chỉ cầu mong con cái mình có được cuộc sống bình an là tốt rồi.

"Con bé Lạc Tranh đó, thật sự đáng để con phải trả giá nhiều như vậy sao?"

"Đúng vậy, cả đời này chỉ có cô ấy mới đáng để con cam tâm tình nguyện trả giá như vậy. Nếu như không thể cùng cô ấy chung sống, con sống cũng giống như đã chết vậy." Louis Thương Nghiêu trả lời cực kỳ nghiêm túc.

Tân Thanh Hà nghe xong, ánh mắt có chút dao động, "Thực ra cô bé Lạc Tranh đó khiến mẹ rất có cảm tình. Haizz, chỉ đáng tiếc về thân phận của cô ấy. Mẹ chỉ sợ cô ấy là người không giống như mẹ."

Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, từ trong túi áo lấy ra một tấm hình. "Mẹ, mẹ đã từng gặp qua người này chưa?"

Tân Thanh Hà nhận lấy tấm ảnh rồi nhìn thoáng qua tấm ảnh. Lòng mày khẽ nhíu lại, sau đó nhìn về phía Louis Thương Nghiêu,

"Người này là ai vậy?"

"Bà ấy chính là mẹ của Lạc Tranh, tên là Fanny. Con cảm thấy cái tên này có chút gì đó rất kỳ lạ. Sau khi điều tra, con phát hiện trong tư liệu của bà ấy có một phần thông tin không được tiết lộ. Mà người đã thỏa hiệp để giữ bí mật về tư liệu đó lại chính là cha con."

Sắc mặt Tân Thanh Hà có chút kinh ngạc, nhanh chóng đánh giá người phụ nữ trong tấm hình. Đó là một người phụ nữ còn khá trẻ, khuôn mặt thanh lệ tựa vàng trắng. Đặc biệt là đôi mắt, vừa thuần khiết lại vô cùng quyến rũ, rất giống với Lạc Tranh.

"Người phụ nữ này, hình như mẹ có chút ấn tượng. Dường như đã nghe thấy tên của bà ấy ở nơi nào đó rồi." Tân Thanh Hà khẽ nhíu mày. "Con nói cha con chính là người đã xử lý những tư liệu bí mật đó? Rốt cuộc đó là tài liệu gì? Bà ta với cha con có quan hệ như thế nào?"

Mặc dù Tân Thanh Hà có chút nghi vấn nhưng bà tin tưởng hai người họ tuyệt đối không phải là loại quan hệ nam nữ yêu đương vụng trộm. Tình cảm chồng mình thế nào bà là người biết rõ nhất. Cho nên, việc này nhất định còn ẩn chứa một nguyên nhân cực kỳ quan trọng.

"Phần tư liệu này con còn chưa điều tra ra được. Dường như vẫn còn bị cất giấu ở nơi nào đó." Lòng mày của Louis Thương Nghiêu cũng nhíu lại. "Nhưng, nếu là người mà cha con đã coi trọng như vậy, chắc hẳn thân phận bà ấy cũng không hề đơn giản."

Mà vẫn còn một vấn đề nữa. Tại thời điểm Lạc Tranh gặp chuyện không may vào lúc mười tám tuổi, có một người đàn ông bí ẩn đã tới đưa Lạc Tranh cùng Fanny đang bị thương rời khỏi bệnh viện. Liệu người này với cha con có quan hệ gì đây?"

"Ý của con là, có thể, thân phận của Lạc Tranh không hề đơn giản chút nào?"

"Vâng!" Louis Thương Nghiêu gật đầu.

Tân Thanh Hà khẽ thở dài, "Xem ra chuyện của bà ấy con sẽ điều tra đến cùng đúng không?"

"Vâng."

"Những vấn đề liên quan tới chuyện này, con hỏi Lạc Tranh không được sao? Có lẽ con bé sẽ biết nhiều hơn ấy chứ." Tân Thanh Hà có chút khó hiểu.

Vẻ mặt Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ lúng túng. Nhưng Tân Thanh Hà nhìn thấy rất rõ ràng, ắt hẳn đang có chuyện giấu diếm. Vì vậy sau một hồi gặng hỏi, cuối cùng hẳn mới khai báo một cách thành khẩn, đem toàn bộ chuyện Lạc Tranh có khả năng mắc chứng bệnh phân liệt nh

ân cách ẩn trình bày một cách chi tiết.

"Con đang ở đây nói linh tinh cái gì vậy? Con trai, nếu cô ấy thực sự mắc bệnh tâm lý sẽ rất nguy hiểm." Tân Thanh Hà sợ hết hồn, vội vàng lên tiếng.

"Mẹ, mẹ cũng đã tiếp xúc với cô ấy, Lạc Tranh là người như thế nào mẹ hẳn là người hiểu rõ nhất. Về bệnh tình của cô ấy, con đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi. Con sẽ chăm sóc cô ấy, cho tới ngày phải đối mặt với chuyện đó, con vẫn sẽ ở bên cạnh mà chăm sóc cho cô ấy, sẽ không để cô ấy phải chịu bất kỳ thương tổn nào."

"Nói như vậy, con đã quyết tâm với chuyện này?"

"Đúng vậy, thưa mẹ!"

Tân Thanh Hà nhìn Louis Thương Nghiêu một cách trầm mặc, khẽ nghiêng người về phía trước hỏi tiếp, "Vậy con hãy suy nghĩ thử xem, nếu mẹ tìm gặp Lạc Tranh và nói chuyện thì liệu cô ấy có nghe lời mẹ mà từ bỏ con không?"

"Mẹ, chắc hẳn lúc trước ông nội cũng tìm mẹ nói chuyện. Nhưng không phải cuối cùng mẹ vẫn ở bên cạnh cha con đó sao?"

"Mẹ là mẹ, Lạc Tranh là Lạc Tranh. Có lẽ cô ấy sẽ không có sự lựa chọn giống như vậy." Tân Thanh Hà bình tĩnh nhìn Louis Thương Nghiêu rồi lên tiếng.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu nhìn Tân Thanh Hà lại vô cùng quả quyết, nhấn mạnh từng câu từng chữ. "Không, cô ấy sẽ lựa chọn giống mẹ mà thôi. Sẽ không từ bỏ người mà mình yêu quý. Thậm chí, Lạc Tranh còn kiên cường hơn nhiều so với sự tưởng tượng của mẹ, tuyệt đối sẽ không rời khỏi con."

"Con tin tưởng cô ấy như thế sao?" Tân Thanh Hà dùng ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn con trai mình. Bà biết rõ tính của Louis Thương Nghiêu. Từ trước tới nay, chưa từng thấy hẳn tin tưởng một người phụ nữ nào như thế.

"Đúng vậy. Con tin tưởng tình yêu cô ấy dành cho mình cũng giống như tình yêu mà con dành cho cô ấy vậy. Cho dù tình yêu của chúng con sẽ có ngày sơn băng địa liệt (đất rung núi lở) cũng không hề hối tiếc." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng cười, nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên định.

Tân Thanh Hà khó nhọc hít thở...

"Con trai à, con đã thay đổi rồi!"

Louis Thương Nghiêu nở nụ cười hết sức bình tĩnh. "Mẹ cho rằng sự thay đổi này là tốt hay xấu đây?"

Tân Thanh Hà nở nụ cười yếu ớt, "Có cái tốt nhưng cũng có cái xấu. Muốn con hiểu được tấm lòng của người làm cha làm mẹ, mẹ nghĩ, chờ khi nào có con, con sẽ hiểu được những khổ tâm của mẹ. Nhưng mẹ có thể hiểu quyết định của con."

"Cám ơn mẹ!" Louis Thương Nghiêu nắm chặt tay mẹ mình...

Mấy ngày sau, Lạc Tranh cũng xuất viện về nhà. Ở nhà tĩnh dưỡng chưa được bao lâu nàng đã đòi đi làm lại.

Louis Thương Nghiêu cũng không hề ngăn cản, bởi vì hẳn hiểu rõ tính nàng không chịu ngồi yên một chỗ. Ngộ nhớ cứ bắt nàng ở nhà khéo còn xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Đến công ty làm việc cũng tốt, ít nhất cũng còn có người trông chừng nàng.

Mà người này không ai khác, chính là học trò của Lạc Tranh - Vi Như. Vi Như được chọn vì lý do vô cùng đơn giản. Thứ nhất, cô rất quan tâm tới Lạc Tranh, hơn nữa, cô còn là người sẽ không gây bất kỳ mối nguy hiểm nào cho nàng.

Thứ hai, Vi Như là người luôn theo sát Lạc Tranh, sẽ không có ai có cơ hội tiếp xúc quá gần với nàng được. Có như vậy, cho dù Louis Thương Nghiêu đi ra ngoài làm việc cũng sẽ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Đương nhiên, Louis Thương Nghiêu cũng cử rất nhiều người trà

trộn vào các khu vực lân cận của công ty. Chỉ cần Lạc Tranh vừa đi ra ngoài, ngay lập tức cũng sẽ có vệ sỹ chuyên trách bảo vệ. Sở dĩ hắn không dám công khai chuyện này vì sợ Lạc Tranh sẽ nảy sinh nghi ngờ. Hắn không lo bất kỳ điều gì, chỉ lo bệnh tình của nàng đột nhiên bộc phát mà thôi.

Trong khi đó Louis Thương Nghiêu vừa phải xử lý các công việc lớn nhỏ của tập đoàn và các chi nhánh liên quan, vừa muốn bắt tay vào điều tra những chuyện có liên quan tới mẹ của Lạc Tranh nữa.

Nếu mẹ hắn đã nói có chút ấn tượng về cái tên này, như vậy có nghĩa là, việc cha hắn có tiếp xúc với Fanny là sự thật. Từ đó, có thể nói, Fanny ít nhiều cũng có chút liên quan với gia tộc Louis. Nếu cứ điều tra theo hướng này, có lẽ một vài vấn đề sẽ được sáng tỏ.

Từng ngày cứ thế trôi qua, cơ hồ cũng không có chuyện hệ trọng gì phát sinh. Lạc Tranh vẫn đi làm như thường lệ, buổi tối về nhà lại cùng với Louis Thương Nghiêu trải qua những đêm tuyệt vời. Hạnh phúc vẫn đến rất thềm lặng khi người ta không hề có sự chuẩn bị và ra đi cũng chẳng cần chút lý do.

Còn Vi Như, mỗi giờ mỗi phút đều để ý Lạc Tranh rất cẩn thận. Sau khi nhận được mệnh lệnh của giám đốc, cô vô cùng phấn khích, bảo vệ Lạc Tranh là việc làm mà cô cảm thấy thích thú hơn cả. Hơn nữa còn được giám đốc tín nhiệm, đương nhiên là chuyện vô cùng may mắn. Nhưng điều làm Vi Như luôn cảm thấy bất đắc dĩ nhất là, Liệt thiếu gia một ngày chạy tới chỗ này không ít lần, khiến cô cảm thấy vô cùng phiền toái.

Chương 142: Tình huống bất ngờ

Vào giờ nghỉ trưa, đúng lúc Vi Như vừa bí mật báo cáo tình hình cho Louis Thương Nghiêu xong, đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu lên liền gặp ngay khuôn mặt của Liệt đang dí sát lại. Thiếu chút nữa thì một nụ hôn "để đời" đã xảy ra rồi. Vi Như bị dọa tới mức suýt mở miệng hét lớn, nhưng ngay lập tức đã bị Liệt che miệng lại.

"Cô làm gì mà cứ như nhìn thấy sắc lang thế?" Liệt có chút uể oải lên tiếng.

Vi Như không nghĩ ngợi nhiều, hung hăng cắn vào tay Liệt một cái. Bị tấn công bất ngờ, cậu ta liền kêu lên đau đớn, còn Vi Như lại lập tức trở về vị trí của mình như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói có chút châm chọc cất lên.

"Liệt thiếu gia, có phải cậu quá rảnh rồi, nhàm chán tới mức không có việc gì làm nên hôm nay lại tới đây kiểm tra sự chăm chỉ của tôi không?"

Sau khi Liệt biết rõ Vi Như là người giám sát ngầm và chăm sóc cho Lạc Tranh, cậu ta luôn tới làm phiền cô, nhưng cũng chỉ đơn giản là để hỏi thăm tình hình mà thôi.

Thấy Vi Như đối với mình hờ hững như vậy, Liệt bèn tiến tới, sau đó ngang nhiên ngồi lên trên chiếc bàn làm việc của cô, cầm lấy túi đồ ăn vặt, vẫn còn chưa chờ Vi Như đồng ý, cậu ta đã tự tiện mở ra, chén ngon lành.

"Đúng vậy, tôi sợ cô lười biếng, lơ là công việc khiến Lạc Tranh gặp phải tổn thương."

Vi Như trợn mắt há miệng nhìn hành động của Liệt. Một lúc lâu sau mới giật lại túi đồ ăn vặt trên tay cậu ta, giọng điệu lộ rõ sự không vui. "Ai cho phép cậu ăn? Tại sao lại không biết lễ phép như vậy chứ?"

"Chỉ là chút đồ ăn vặt thôi mà. Làm gì mà cô phải tức giận như thế chứ?" Liệt cười hỉ hả, sau đó vươn tay ra, gỡ bỏ cặp kính đen mà Vi Như đang đeo xuống.

"Một cô gái vốn xinh đẹp thế này, lúc nào cũng mang theo cặp kính để làm gì?"

"Louis Liệt, cậu đừng có mà động vào tôi. Nếu không tôi sẽ tố cáo cậu tội quấy rầy người khác!" Vi Như giật lại cặp kính của mình, giương cặp mắt sắc lạnh nhìn về phía Liệt, trách mắng. "Còn nữa, đây là bàn làm việc, không phải là sofa hay chiếc ghế giám đốc êm ái của cậu. Mau trở về phòng làm việc của mình đi!"

Liệt cũng khá nghe lời, lười biếng đứng lên, nhưng vẫn dựa vào người Vi Như, nở nụ cười xấu xa. "Cô dám gọi thẳng tên của tôi? Tiểu nha đầu này, đúng là không biết trời cao đất dày."

Vi Như khịt khịt mũi, khế cười. "Xin cậu, quản lý trực tiếp của tôi là Luật sư Lạc, cũng không phải là công tử nhà giàu như cậu. Tránh ra một bên, tôi còn phải làm việc."

"Ôi, tiểu nha đầu. Cô cứ thích lớn tiếng với tôi, không phải là thích tôi đấy chứ?" Liệt liền lấy hai tay ôm ngực, nở nụ cười tà.

"Thích cậu?" Vi Như dường như vừa mới nghe được một chuyện vô cùng nực cười trên đời này, lạnh lùng nhìn thẳng cậu ta, không nói thêm lời nào, cầm lấy tập tài liệu xoay người muốn nhanh chóng rời khỏi phòng.

"Tôi cầu xin cô đừng thích tôi có được không? Đối với một tiểu nha đầu như cô, tôi không có hứng thú chút nào. Cô cũng thừa biết, trong tim tôi, người mà tôi yêu nhất là ai đúng không?" Liệt bày ra bộ dạng bất cần đời, chậm rãi lên tiếng.

Ngay sau đó, chỉ nghe "vèo" một tiếng, tập tài liệu trên tay Vi Như đã nhắm ngay phía Liệt bay tới kèm theo câu nói "Đồ xấu xa!" của cô. Liệt khế nghiêng đầu tránh đi khiến tập tài liệu đập vào cạnh bàn làm việc rồi rơi xuống đất.

"Còn dám đứng đó mà nói hươu nói vượn, tôi sẽ cho cậu thấy bản lĩnh của luật sư là như thế nào." Vi Như tức giận lên tiếng.

"Được, tôi đang tò mò xem dáng vẻ của cô trên pháp đình sẽ như

thế nào đây?" Liệt cười đầy sáng khoái.

Đúng lúc hai người lời qua tiếng lại ở mức cao trào thì thấy Lạc Tranh từ phòng làm việc đi ra, hình như nàng muốn ra ngoài. Vi Như đưa mắt nhìn qua, vội vàng chạy lên phía trước.

"Sur phụ, chị muốn ra ngoài?"

Liệt cũng bước lên phía trước, không ngại ngừng đứng lại gần Lạc Tranh, đưa tay sờ nhẹ lên đầu nàng. "Chị muốn đi đâu, tôi sẽ đưa chị đi. Nếu không, tôi sợ đầu của chị lại bị người ta đập bể mất."

"Liệt thiếu gia, sao cậu toàn nói bậy bạ không vậy?" Vi Như bất mãn trừng mắt liếc cậu ta một cái sau đó lo lắng quay về phía Lạc Tranh.

"Sur phụ, em sẽ cùng đi với chị."

Lạc Tranh thấy thái độ lo lắng và quan tâm của hai người họ như vậy không khỏi bật cười, "Tôi chỉ muốn đi ra ngoài một chút thôi, tại sao hai người lại phải lo lắng như thế?"

"Sợ chị bị thương!"

Cả Vi Như và Liệt không hện mà đều đồng thanh đáp.

Nhưng Lạc Tranh là người thông minh, thấy hai người trước mặt đều có thái độ lo lắng như vậy, suy nghĩ một lát, rồi ngắn gọn hỏi một câu cực kỳ dứt khoát. "Là Thương Nghiêu bảo hai người trông chừng tôi có phải không?"

Ách...

Cả hai không ngờ Lạc Tranh lại hỏi thẳng như vậy. Quay ra nhìn nhau mấy giây rồi họ lại đồng thời quay đầu về nhìn phía Lạc Tranh.

"Đúng!"

"Không đúng!"

Lúc này, hai người vẫn đồng thanh nhưng đưa ra hai câu trả lời khác nhau.

Vi Như tức giận nhìn chằm chằm Liệt.

Lạc Tranh khẽ cười, "Yên tâm đi, tôi không sao đâu. Xem ra không chỉ trong công ty mà bên ngoài cũng có không ít người của anh ấy rồi. Tôi đi một lát rồi về, không cần phải lo lắng." Nói tới đây, Lạc Tranh đưa tay vỗ nhẹ lên vai của Vi Như.

"Nhân đây, em cũng báo cáo cho Thương Nghiêu biết. Nói với anh ấy, tôi sẽ nhất định trở lại mà không hề hấn gì cả."

Nói dứt lời, Lạc Tranh lập tức xoay người rời đi.

Vẻ mặt của Vi Như có chút lúng túng khác thường. Sau khi nhìn Lạc Tranh đi khỏi, cô đột nhiên đem tập tài liệu trên tay ném lên bàn nghe "bộp" một tiếng, đôi mắt tràn đầy

lửa giận nhìn thẳng vào Liệt, vừa bước tới phía cậu ta, vừa toan xắn tay áo.

"Ồi, ối, ối, cô muốn làm gì? Định vô lễ với "hot boy" à? Tôi nói cho cô biết, chỉ lát nữa thôi là đồng nghiệp của cô đều đi ăn trưa về, để họ chứng kiến những cảnh này thật không nên chút nào." Liệt vừa nói, vừa lùi về phía sau.

"Bà cô đây không ra tay, thì cậu coi tôi như mèo Hello Kitty hả? Louis Liệt, cậu đúng là phản đồ, mới có thể mà đã bán đứng giám đốc sao?" Vi Như hùng hổ xông tới, bước nhanh về phía trước. Bàn tay nhỏ bé hung hăng túm lấy cổ áo của Liệt.

Chứng kiến cảnh tượng này có thực có chút nực cười. Một cậu thanh niên cao lớn lại bị một cô gái thấp hơn hẳn một cái đầu lấn át, dọa nạt. Ánh mắt của cậu thanh niên thì vô cùng bình thản, còn ánh mắt của cô gái thì đờ đờ sát khí.

"Mèo Hello Kitty hả? Cô có biết sư phụ của cô là người thông minh như thế nào không? Lúc ở nhà tôi cũng không dám lừa gạt chị ấy. Đừng thấy chị ấy trông hiền hoà như vậy mà làm nhé. Nếu chị ấy phát hiện ra tôi có chuyện gạt chị ấy thì nhất định tôi sẽ gặp xui xẻo.

Lần trước tôi mới gạt chị ấy có chút mà đã bị phạt một tuần không được ăn thịt. Quá nửa đêm tôi đói quá không chịu được, lén lấy chút thức ăn liền bị chị ấy phát hiện, còn dọa tôi thiếu chút nữa thì nghẹn chết luôn."

Liệt giơ cao hai tay, làm động tác muốn đầu hàng.

"Cậu dám gọi tôi là cái gì?" Vi Như nghiêng răng nghiêng lợi trừng trừng nhìn Liệt.

"Cái đó... Không phải vừa rồi cô tự giới thiệu mình mà mèo Hello Kitty hay sao?" Liệt cười một cách man trá.

"Được. Tôi sẽ cho cậu thấy sự lợi hại của mèo Hello Kitty là như thế nào!" Vi Như vươn một tay ra kéo Liệt về phía mình. Vì thế, một chiếc cúc trên áo sơ mi của cậu ta bung ra, để lộ ra một phần cơ ngực vạm vỡ.

"Lại đây! Nếu như cô muốn sàm sỡ tôi, tôi sẽ không từ chối đâu, cũng sẽ không kiện cô. Cứ để cho sự phẫn nộ thiêu đốt dự vọng của cô đi!" Liệt còn làm ra vẻ cao thượng như thể bản thân hy sinh nhiều lắm.

"Cậu đúng là đồ khốn kiếp!" Vi Như tức giận tới mức tay giơ cao thành nắm đấm rồi đấm một cái rất mạnh vào vòm ngực cứng như thép của Liệt. Cũng không biết cú đấm vừa rồi có làm cậu ta đau hay không, chỉ biết là bàn tay của cô đau tới mức tê dại.

Ngay sau đó, Liệt cất tiếng kêu lớn như lợn bị cắt tiết đúng lúc các đồng nghiệp trong công ty vừa đi ăn trưa về. Chúng khiến cảnh tượng trước mắt khiến tất cả đều kinh ngạc tới ngây người, không hện mà đồng loạt dừng bước...

Chỉ cần nhìn thấy Liệt thiếu gia đang trong bộ dạng quần áo không chỉnh tề cũng đủ để người ta hiểu lắm rồi!

Sắc mặt Vi Như trong nháy mắt trở nên trắng bệch...

Liệt thấy vậy liền bày ra bộ dạng cực kỳ uỷ khuất, đẩy Vi Như ra rồi ôm mặt chạy ra ngoài. Lúc chạy qua chỗ các đồng nghiệp đang đứng, cậu ta còn cố tình bật ra những tiếng "khóc" vô cùng thê lương.

"Ôi, cuộc sống này đúng là chẳng có chút công bằng. Cho dù tôi có tuấn tú tới mức nào đi nữa thì cũng không thể quấy rối tôi ngay trong phòng làm việc như vậy chứ. Lại còn bị một tiểu nha đầu.... Ôi, ôi... Tiếng kêu đầy thê thảm của cậu ta vẫn tiếp tục vang lên đến tận chỗ thang máy.

Tất cả đồng nghiệp thấy vậy đều mở to hai mắt mà nhìn Vi Như, còn cô thì hoảng loạn xua tay lia lịa, "Không, không, không... mọi người... đừng hiểu lầm. Mọi người đừng nghe cậu ta nói bừa."

"Vi Như, cô thật lợi hại!" Một trong số các đồng nghiệp của Vi Như bước lên trước, cố nín cười, đưa tay vỗ vai cô, khẽ cất tiếng an ủi.

"Không...."

"Vi Như, Liệt thiếu gia đúng là sát thủ tình trường mà. Nhưng không nghĩ cô lại nhanh chân như vậy, cô đúng là hình mẫu mà chúng tôi cần phải học hỏi đó." Một nữ luật sư khác vừa cười vừa nói.

"Ha ha..." Tất cả đồng nghiệp đều cười ầm ĩ...

Quả thực Vi Như chỉ muốn tìm một cái lỗi mà chui xuống. Cái tên Louis Liệt chết tiệt, cô thật sự muốn đập hẳn một phát chết luôn cho rồi.

Ánh mặt trời bên ngoài được lớp kính tối màu che đi phần nào. Nơi đây là khu trung tâm của một trường đua ngựa cao cấp, mà những người xuất hiện ở nơi này đều có thân phận cao quý. Đua ngựa, từ lâu đã được coi là môn thể thao của giới quý tộc. Cảm giác được đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp khiến tất cả mọi người phải ngược nhìn quả thực không tồi chút nào.

Lạc Tranh không phải là thành viên của nơi đây. Mặc dù nàng cũng rất thành công trong sự nghiệp nhưng vẫn chưa hội đủ điều kiện để trở thành hội viên của trường đua này.

Tuy nhiên, khi Lạc Tranh vừa báo tên mình xong, quản lý trường đua đã vội đích thân bước ra tiếp đón rồi trực tiếp dẫn nàng tới một căn phòng khá rộng, ánh sáng vàng rực rỡ chói lọi toả ra từ mọi đồ vật cùng thiết kế trong căn phòng khiến nàng có cảm giác như bước vào một cung điện cổ đại của Châu Âu vậy. Khung cảnh nơi này khiến nàng có cảm giác cực kỳ xa hoa lộng lẫy nhưng cũng có chút áp lực.

Khi người quản lý rời đi, cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình Lạc Tranh. Nàng không biết người gọi điện cho mình là ai, cũng không biết sẽ gặp ai. Nhưng việc gì phải đến rồi cũng sẽ đến, chi bằng nàng tận dụng thời gian này tận hưởng cảnh đẹp thành phố bên ngoài cửa sổ, cũng xem như có một trải nghiệm không tồi.

Cũng hiếm có một buổi chiều như thế này, Lạc Tranh chậm rãi nhâm nhi tách cà phê, hưởng thụ cuộc sống trong không gian xa xỉ nhưng có chút không phù hợp với mình mặc dù không biết điều gì

đang chờ đợi nàng ở phía trước.

Không lâu sau, cửa phòng mở ra, Lạc Tranh nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, thuận thế quay đầu lại, trong nháy mắt bỗng bị dọa cho sợ hết hồn.

Không dưới mười tên vệ sỹ lần lượt bước vào căn phòng. Sau đó cung kính đứng ở hai bên, giống như đang chờ người nào đó bước vào. Tình thế này là thế nào đây? Chắc hẳn người sắp bước vào có vai vế cũng không hề nhỏ chút nào.

Còn đang mãi suy nghĩ, một ông lão đã từ phía ngoài cửa chậm rãi bước vào. Thứ Lạc Tranh nhìn thấy đầu tiên chính là cây gậy chống trong tay ông ta. Sở dĩ nàng chú ý đến nó đầu tiên là bởi vì trên đầu cây gậy có chạm khắc hình bông hoa bách hợp.

Đối với lịch sử nước Pháp, Lạc Tranh cũng có chút am hiểu. Đóa hoa bách hợp này không mang tính chất trang trí đơn thuần, từng cánh hoa nở theo mỗi hướng khác nhau chính là tượng trưng cho từng thời kỳ quốc huy của nền quân chủ Pháp.

Mà nàng không ngờ chủ nhân của cây gậy lại ngang nhiên sử dụng biểu tượng này, chứng tỏ thân phận và địa vị của ông ta không hề tầm thường chút nào.

Dáng đi của ông lão này rất thông thả, cũng rất đạo mạo. Lạc Tranh không tự chủ được liền đứng dậy vì thế cũng dễ dàng thấy rõ được tướng mạo của người đang bước tới.

Ông lão này là người mà khi nhìn qua người ta sẽ khó mà quên được. Không phải vì bộ dạng ông ta xấu xí, cũng không phải vì ông ta già nua. Mà ngược lại, Lạc Tranh chưa từng gặp qua một ông lão nào mà lại đẹp lão như thế. Ông ta có dáng vẻ cương nghị cùng tinh anh, mặc dù đã cao tuổi nhưng vẫn duy trì thần thái lúc còn trẻ, không giống với người thường. Bộ âu phục trên người phẳng phiu, tay nắm lấy cây gậy làm cho nàng nhớ tới hình dáng của những quý tộc Châu Âu cổ xưa.

Bất giác Lạc Tranh lại cảm thấy ông lão này có chút quen quen. Nhìn kỹ một chút, nàng bỗng giật mình vì phát hiện ông ta có điểm giống với Louis Thương Nghiêu. Nhưng nhìn qua thì ông ta hoàn

toàn là người Pháp, còn Louis Thương Nghiêu chính là điển hình của dòng máu lai.

Ông lão mặc dù tuổi đã cao nhưng dáng người nhìn vẫn rất khỏe mạnh, bóng lưng vẫn rất thẳng cùng vững chắc, không có chút biểu hiện bị gù lưng vẫn thường thấy ở người già. Ông ta đi tới trước mặt Lạc Tranh, sau đó vươn tay ra, cất giọng nói rắn rỏi và uy nghiêm, "Luật sư Lạc, mời ngồi!"

Lạc Tranh vô thức ngồi xuống sofa. Nàng phát hiện ông lão này toàn thân đều toát ra vẻ uy nghi cùng quyền quý. Cho dù không hề lên tiếng cũng sẽ khiến người khác không dám hành động một cách thiếu suy nghĩ. Điểm này rất giống với Louis Thương Nghiêu.

Đầu óc Lạc Tranh vận động hết công suất, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên, nghĩ tới một khả năng rất lớn, chẳng lẽ ông ta là...

Ông lão đó cũng ngồi xuống, có hai vệ sỹ đứng nét mặt cực kỳ lạnh lùng cách bọn họ không xa.

"Xin hỏi, ông là...".

"Ta tên là Beauchery Louis, là ông nội của Thương Nghiêu." Ông lão thông thả và chững chạc giới thiệu tên cùng thân phận của mình. "Cô có thể gọi thẳng tên của ta. Cô cũng biết người Pháp vốn rất thoải mái, gọi thẳng tên cũng được coi là cách cư xử lịch sự."

"Vâng!" Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, chắc mọi chuyện vẫn chưa kết thúc ở đây, không thể nào mà lại nhanh như thế được.

"Luật sư Lạc đúng như trong tưởng tượng của ta, xinh đẹp, trẻ trung lại chín chắn đoan trang như vậy, không trách Thương Nghiêu vì cô mà tuyên bố hủy bỏ hôn ước với Deneuve." Ông lão khẽ cười, nhìn ra dáng vẻ vô cùng hiền lành.

Lạc Tranh luôn ứng khẩu rất lưu loát và nhanh nhẹn. Nhưng vào lúc này lại không biết phải nói gì. Trong lúc nhất thời nàng chỉ biết ngồi ngẩn ra đó.

Beauchery Louis cũng không làm khó Lạc Tranh, nhẹ nhàng hỏi. "Luật sư Lạc, ta rất muốn biết suy nghĩ của cô."

"Cháu?" Lạc Tranh kinh ngạc nhìn ông lão. Một lúc lâu sau mới nói, "Chắc lần này ông tới đây không phải là để thuyết phục cháu rời

khỏi Thương Nghiêu đấy chứ?"

Cuối cùng thì Lạc Tranh cũng đi vào nội dung chính. Còn nhớ ngày đó, ông lão này cũng hao tâm tổn trí không ít để khuyên can con trai của mình.

"Một cô gái rất thông minh. Nếu như cô cũng xuất thân từ vương thất, ta nhất định sẽ không hề do dự mà đồng ý ngay lập tức. Đáng tiếc, cô lại không phải." Beauchery Louis có chút tiếc nuối lắc đầu. "Cho nên ta rất muốn biết, rốt cuộc lý do mà cô muốn ở lại bên cạnh Thương Nghiêu là gì?"

"Vì cháu yêu anh ấy, cho nên muốn ở bên cạnh anh ấy. Chỉ đơn giản như vậy thôi." Lạc Tranh hít sâu một hơi, nhìn ông lão trước mặt lên tiếng.

Beauchery Louis lại lần nữa cười lớn, dường như không quan tâm tới vẻ kiên quyết trong ánh mắt của nàng mà chỉ hơi nghiêng người về phía trước, cất tiếng hỏi "Chỉ có vậy thôi sao?"

"Đối với cháu, như thế là đủ rồi." Lạc Tranh biết rõ ý định của ông ta, ngồi thẳng người nhìn vào ông lão.

Ông lão nghe xong khẽ nhíu mày, tỏ vẻ không đồng ý liền lắc đầu, nhìn Lạc Tranh nói. "Nếu chỉ có như vậy, thì cô có tư cách gì mà ở lại bên cạnh Thương Nghiêu đây? Luật sư Lạc, lý do này của cô không thể thuyết phục được ta!"

Lạc Tranh có chút hoang mang. Ông lão trước mặt nói chuyện rất thông thả nhưng lại có đầy áp lực. Từng lời nói giống như những nhát búa giáng xuống hết sức mạnh mẽ khiến nàng không thể hiểu được ý định của ông ta là như thế nào. Chỉ có thể im lặng mà tùy cơ ứng biến...

Ông lão thấy Lạc Tranh không nói gì, vỗ tay một cái, một gã vệ sỹ đứng phía sau liền lập tức tiến lên, đem một tờ séc đặt lên bàn. Ông lão nhìn thoáng qua tờ séc đó bằng điệu bộ vô cùng bình thản.

"Luật sư Lạc, đây là một tấm séc khổng. Trên mặt tấm séc này, cô có thể viết bao nhiêu tùy ý. Chỉ cần cô có thể rời khỏi Thương Nghiêu là được!"

Đây đúng là cảnh tượng thường thấy trong những bộ phim truyền

hình, cho dù là được sản xuất tại những quốc gia khác nhau, dàn diễn viên khác nhau thì nội dung vẫn cứ như vậy. Vẫn là chiêu dùng tiền để mua chuộc vô cùng quen thuộc. Đây chính là phương thức đơn giản nhất và trực tiếp nhất. Bởi vì tiền bạc giống như ma quỷ, khiến con người không thể giữ được sự tỉnh táo. Rất hiếm người có thể đứng trước nó mà không cúi đầu khuất phục.

Lạc Tranh nhìn tấm séc trước mặt, chỉ cần nàng gật đầu thì có thể tùy ý điền lên đó số tiền nàng muốn. Đây quả thực là một sự hấp dẫn không hề nhỏ. Đưa tay cầm lấy tấm séc, nàng không khỏi nở nụ cười yếu ớt, "Tiền bạc quả thực có sức cám dỗ chết người".

Beauchery Louis hài lòng nhếch môi cười. Xem ra, cô gái này cũng rất hiểu chuyện. Nghe những lời cô ta vừa nói thì có vẻ cô ta sẽ đồng ý cầm số tiền này rồi rời đi. Ông ta thừa hiểu rằng, nếu đem chuyện hôn ước mà nói với cháu trai mình, chắc hẳn nó sẽ không bao giờ đổi ý. Nhưng bất luận phải làm thế nào, ông ta cũng sẽ phải tìm cách giải quyết cho xong.

Lạc Tranh chăm chú nhìn ông lão đối diện, nụ cười trên môi nàng càng lúc càng tươi tắn, hệt như cành hoa lê nở rộ vào mùa xuân nhẹ nhàng toả hương thơm mát, "Vậy cháu nên điền bao nhiêu đây?" Nàng cố bày ra vẻ khó xử nhìn ông lão, giống như câu hỏi vừa rồi chỉ mang tính chất thăm dò hoặc như đang tự hỏi bản thân vậy.

Beauchery cười khế, "Tùy ý Luật sư Lạc. Tôi đã nói rồi, tôi sẽ đáp ứng mọi điều kiện của Luật sư Lạc, chỉ cần cô chịu rời khỏi Thương Nghiêu là được. "

Phụ nữ thời nay ai chẳng thực tế cơ chứ. Cô gái này ở lại bên cạnh cháu trai ông ta đơn giản cũng chỉ vì tiền. Không phải ông ta không biết việc Lạc Tranh cùng chung sống với Louis Thương Nghiêu bởi từ lúc hai người mới bắt đầu chung sống, ông ta đã không thèm để ý tới, bởi nghĩ rằng Louis Thương Nghiêu chỉ chơi đùa một chút mà thôi. Sau một thời gian, hẳn nhất định sẽ cảm thấy nhàm chán. Nhưng ông ta tuyệt đối không nghĩ tới, hẳn dám vì người phụ nữ này mà từ bỏ hôn ước. Điều đó khiến ông ta không thể xem thường người phụ nữ này được nữa.

Về Lạc Tranh, ông ta cũng điều tra được một số chuyện. Hoàn cảnh xuất thân của nàng cũng không có gì nổi bật. Không phải là con cái trong gia đình danh gia vọng tộc, cũng không có chút liên hệ nào tới dòng dõi vương giả. Điều duy nhất đáng để tự hào đó là sự nghiệp luật sư hoành tráng của nàng. Nhưng chỉ có từng ấy mà muốn trở thành cháu dâu trưởng của dòng tộc Louis thì xem ra vẫn chưa đủ.

Lạc Tranh sau khi nghe lời của ông lão, vẻ mặt không có chút ngạc nhiên hay mừng rỡ mà chỉ bình thản lên tiếng, "Việc này quá thực hơi khó với cháu. Bởi vì cháu chỉ mới biết về doanh thu của tập đoàn WORLD mà thôi. Xin hỏi, cả gia tộc Louis trị giá bao nhiêu vậy ạ? "

Cái gì?

Beauchery Louis nghe xong ánh mắt thoáng hiện vẻ sửng sò. Gã vệ sỹ đứng phía sau cũng không ngờ tới người phụ nữ này lại dám cả gan nói chuyện thẳng thắn như vậy, lập tức cất giọng lạnh lùng quát lên một tiếng.

"Cô thật to gan, đừng có được voi đòi tiên!"

Beauchery Louis nhẹ nhàng nâng tay lên, ý ra lệnh cho tên vệ sỹ đó im lặng, không cần phải quá xúc động. Còn ông ta thì nhìn Lạc Tranh chằm chằm, lại một lần nữa dùng ánh mắt mà đánh giá nàng. Cho tới tận bây giờ, ông ấy mới có cảm giác, người phụ nữ này không hề đơn giản.

"Luật sư Lạc, ta biết Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, chắc hẳn cô cũng từng nghe qua, đó là "Nhân tâm bất túc xà thôn tượng" (lòng tham không đáy). Cô muốn nuốt trọn cả gia tộc Louis, chỉ sợ nó không hợp khẩu vị của cô mà thôi.

Lạc Tranh khế cười, dáng vẻ vẫn vô cùng bình thản rồi chậm rãi lên tiếng, "Cháu vốn là một người tham lam cho nên có nhiều hơn thế cũng cố mà nuốt xuống. Ông đừng quên cháu là luật sư, việc tính toán tỉ mỉ chi tiết mọi việc chính là ưu điểm lớn nhất. Con người của Thương Nghiêu đáng giá bao nhiêu, cháu là người nắm rõ nhất. Ông nghĩ rằng, chỉ vì một chút lợi ích trước mắt mà cháu bỏ qua lợi ích

lâu dài sao?"

Beauchery Louis khẽ nhíu mày, chăm chú nhìn Lạc Tranh. Những lời nói vừa rồi khiến ông ta có chút khó hiểu. Cuối cùng, không kiềm chế được ông ta đành lên tiếng hỏi, "Luật sư Lạc, những lời vừa rồi của cô thực sự khiến tôi có chút hoang mang. Cô chung sống với cháu trai tôi, rốt cuộc là vì tình yêu hay vì tiền đây? "

Người phụ nữ này quả thực rất kỳ lạ. Nếu là một người khác, hoặc sẽ cầm tiền rời rời đi, hoặc sẽ chứng tỏ tình yêu của mình kiên định và chung thủy tới mức nào, có chết cũng không rời, giống như mẹ của Thương Nghiêu vậy. Nhưng cái cô Luật sư Lạc này, không hề che dấu lòng dạ tham lam của mình, ngược lại làm cho ông ta cảm thấy có chút khó giải quyết.

"Hai việc này không hề mâu thuẫn với nhau." Lạc Tranh trước sau như một vẫn duy trì nụ cười hết sức điềm tĩnh, thái độ không hề kiêu căng, cũng không chút xu nịnh. "Yêu một người giàu có như thế, thì tương lai cháu sẽ không phải lo lắng gì, không đúng sao?"

"Luật sư Lạc, lần đầu tiên có một người phụ nữ ở trước mặt ta dám nói những điều này. Cô không hề che dấu mục đích mà cô muốn đạt được. Xem ra, tờ séc này vẫn chưa làm cô hài lòng?" Beauchery Louis cũng là người khôn ngoan, cho nên để đối phó với một người thông minh như Lạc Tranh cần phải biết quan sát và nắm bắt thời cơ.

"Nhưng, ta chỉ muốn nhắc nhở Luật sư Lạc một việc. Hôn ước giữa gia tộc Louis cùng vương thất Monaco là chuyện không thể tránh khỏi. Việc này thực ra cũng có lý do của nó. Nếu như cô không muốn rời khỏi Thương Nghiêu, được thôi, chỉ cần cô không làm việc gì ảnh hưởng tới hôn nhân của nó, ta hoàn toàn có thể "mắt nhắm mắt mở" mà bỏ qua."

"Ý của ông là, sẵn sàng dung túng cho cháu trai của mình chung sống với tình nhân?"

"Bên cạnh một người đàn ông thành đạt, có nhiều phụ nữ xung quanh cũng là lẽ thường tình. Cho dù Thương Nghiêu có chung sống với bao nhiêu tình nhân đi nữa, ta cũng không hề quan tâm. Nhưng

vợ thì chỉ có một. Tờ séc này của ta luôn có hiệu lực, chỉ cần cô không có bất kỳ yêu cầu nào quá đáng, cố gắng thuyết phục Thương Nghiêu tiếp tục thực hiện hôn ước giữa hai nhà. Cô có thể là người tình bên cạnh nó."

Beauchery Louis vẫn giữ giọng điệu thông thả nhưng cũng hết sức nghiêm túc. "Luật sư Lạc, những điều kiện này hoàn toàn phù hợp với nguyện vọng của cô. Vì như thế, cô vừa có thể tiếp tục yêu thương nó, vừa có thể được đáp ứng yêu cầu về vật chất. Chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện đó sao?"

Nụ cười trên môi Lạc Tranh chợt chuyển lạnh băng, giọng nói của nàng cũng trở nên lạnh lẽo, "Cháu nghĩ rằng, đây cũng chính là những lời mà ông đã từng nói với mẹ của Thương Nghiêu trước kia đúng không?"

Ánh mắt của Beauchery Louis thoáng lộ vẻ bối rối, khẽ hắng giọng rồi nói, "Xem ra, những chuyện của Thương Nghiêu cô cũng biết không ít."

Lạc Tranh lặng lẽ cười mà không nói gì.

"Vậy thì cô càng phải biết rõ rằng, ta phản đối cuộc hôn nhân sai lầm của cha mẹ Thương Nghiêu như thế nào." Beauchery Louis dường như cũng không muốn nhắc đến quá khứ.

Lạc Tranh nhìn ông lão trước mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, tận đáy lòng khẽ thở dài một tiếng. "Ông là ông nội của Thương Nghiêu, là trưởng bối, có lẽ cháu không nên chọc giận ông mới phải. Nhưng, cháu muốn nói với ông một điều, chính vì sự phản đối đó mà ông đã mất đi một người con trai. Chẳng lẽ giờ đây, ông còn muốn mất đi cả người cháu trai của mình nữa hay sao?"

"Nói bậy!" Beauchery Louis giận dữ đập tay lên bàn một cái nhưng rất nhanh sau đó ánh mắt không mấy vui vẻ được thay thế bằng sự bình tĩnh như lúc ban đầu.

"Ta tôn trọng cô là luật sư nổi tiếng nên mới dùng những lời khách khí này nói chuyện với cô. Cô đừng tưởng rằng ta đang cúi đầu cầu xin. Lại cả gan dám mang tính mạng của Thương Nghiêu ra uy hiếp ta?"

"Người chính thức uy hiếp Thương Nghiêu không phải là cháu, mà chính là ông nội của anh ấy!" Lạc Tranh bình thản đáp lại, "Cháu nghĩ ông một mực coi trọng Thương Nghiêu bởi vì từ sau khi anh ấy tiếp quản tập đoàn, lợi nhuận mỗi năm thu được đều đứng đầu trên thương trường. Ông có tới ba người cháu trai, nhưng chỉ có Thương Nghiêu mới là người làm ông hài lòng nhất. Anh ấy có suy nghĩ và cách làm riêng của mình, cũng giống như cha anh ấy trước kia. Ông đã chứng kiến bị kịch xảy ra lần thứ nhất, chẳng lẽ lại muốn nó xảy ra lần thứ hai?"

"Cô nghĩ rằng Thương Nghiêu sẽ đối đầu với cả gia tộc vì một người phụ nữ sao?" Lửa giận trong đáy mắt của Beauchery Louis càng ngày càng mãnh liệt. "Cô sai rồi! Thương Nghiêu là một đứa thông minh, có khả năng kinh doanh thiên phú, nó làm sao có thể vì một người phụ nữ mà tự hủy tiền đồ của mình?"

"Đã như vậy thì sao ông phải lo lắng như thế?" Lạc Tranh đứng dậy, hướng về phía Beauchery Louis rồi nhẹ nhàng cúi chào. "Nếu hôm nay khiến ông không được vui, cháu thực sự xin lỗi. Cháu nghĩ quyết định của mình như thế nào cũng không quan trọng, cái chính nằm ở Thương Nghiêu."

Trên đời này chỉ có một người khiến cháu có thể từ bỏ, đó chính là Thương Nghiêu. Nếu như chính miệng anh ấy nói cho cháu biết, anh ấy không hề yêu cháu, muốn cháu rời đi thì cháu cũng không hối hận mà tự nguyện từ bỏ anh ấy. Chỉ đơn giản như vậy thôi."

Lời nói vừa dứt, Lạc Tranh khẽ thở dài, cầm lấy túi xách, xoay người rời đi.

Tờ séc cũng theo làn gió nhẹ bay xuống đất...

Bàn tay của Beauchery Louis siết chặt lấy đầu gậy, không khó nhìn ra ôn

g ta đang đè nén lửa giận trong lòng.

Gã vệ sỹ bên cạnh bước lên, thấp giọng hỏi, "Ngài xem, có cần chúng tôi..."

Gã vệ sỹ còn chưa nói hết câu đã bị Beauchery Louis giơ tay ra chặn lại. Ông ta nhìn theo bóng Lạc Tranh đã khuất dạng, dường

như suy nghĩ điều gì đó rồi mới chậm rãi lên tiếng, "Không vội, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn một chút. Dù sao, ta cũng không muốn bị kịch tái diễn."

"Ý của ngài là..."

"Phái người mật thiết theo dõi Lạc Tranh nhưng cẩn thận đừng để Thương Nghiêu phát hiện ra." Beauchery Louis lập tức ra lệnh. Ông ta rất hiểu Thương Nghiêu. Từ nhỏ tới lớn, hắn luôn là người sống nội tâm, chắc hẳn, đã sớm cử rất nhiều người bên cạnh Lạc Tranh âm thầm bảo vệ rồi.

"Vâng!" Vệ sỹ lập tức tuân lệnh.

Đêm xuống, cả thành phố đã lên đèn.

Suốt dọc đường, Louis Thương Nghiêu đều nắm chặt lấy tay của Lạc Tranh, ngay cả lúc vào đến biệt thự cũng không chịu buông. Lạc Tranh cũng cực kỳ ngoan ngoãn, không hề phản kháng cũng không hỏi bất kỳ điều gì. Trong thâm tâm nàng biết rõ, đây chính là biểu hiện của tâm trạng lo lắng của hắn.

Bước vào đại sảnh, Liệt đang ngồi trên sofa chơi đùa với con chó nhỏ vô cùng hào hứng. Nhìn thấy hai người quay về, lại thấy mùi ngón tay đan xen một chút không rời, không khỏi kêu lên một tiếng.

"Ồi, hai người có thể đừng tỏ ra quá tình cảm như thế được không?"

Con chó nhỏ thấy thế liền chạy tới, không ngừng vẫy đuôi tíu tít chào mừng hai chủ nhân trở về. Nó càng lớn càng trở nên xinh đẹp, lại được sự chăm sóc chu đáo của Liệt nên đôi mắt nhỏ cũng trở nên cực kỳ long lanh.

Lạc Tranh muốn cúi người ôm nó vào lòng, nhưng lại bị Louis Thương Nghiêu nắm chặt lấy tay, dáng vẻ vô cùng bá đạo khiến người khác cảm thấy buồn cười.

"Không có lấy một phút yên tĩnh, em còn muốn ở nơi này của anh tới bao giờ hả?"

Liệt có chút uể oải khẽ duỗi chân duỗi tay, sau đó mới lên tiếng trả lời hắn, "Anh à, anh sai rồi, cái gì mà gọi là nơi này của anh? Nếu như em nhớ không nhầm, ngôi biệt thự này đã chuyển thành danh

nghĩa của Lạc Tranh. Ngay cả anh cũng chỉ là khách mà thôi."

Louis Thương Nghiêu khế hừ lạnh một tiếng rồi quay ra nhìn đồng hồ. "Tên tiểu tử hỗn xược này, hôm nay có vẻ như em tan làm rất sớm, gần đây rất nhàn rồi có phải không?"

"Em chưa bao giờ có thói quen làm thêm giờ." Liệt khế cười hì hì một tiếng. Sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh Lạc Tranh, trên khuôn mặt tuấn tú lộ rõ vẻ nhỉnh nọt...

"Lạc Tranh, nếu như một ngày tôi không có gì cả, chị có thể nuôi tôi không?"

Lạc Tranh không nhịn được liền bật cười. Louis Thương Nghiêu nghe xong, ngược lại có chút không vui khế nhú mày.

"Em đang nói cái gì vậy hả? Đường đường là đấng nam nhi sao lại không có ý chí như thế?"

Liệt không hề để ý tới lời nói của Louis Thương Nghiêu, ngược lại càng dính lấy Lạc Tranh chặt hơn. "Lạc Tranh, chị vẫn chưa có trả lời tôi."

"Đương nhiên, nếu Liệt thiếu gia của chúng ta một ngày không có gì cả, tôi sẽ tình nguyện nuôi cậu cả đời." Lạc Tranh trả lời một cách đầy hứng khởi.

Liệt cười ha ha một cách thoải mái. Sau đó nhìn về phía Louis Thương Nghiêu. "Anh à, anh nghe rõ chưa? Trên đời này, Lạc Tranh vẫn là người đối xử với em tốt nhất. Ngay cả anh cũng chưa từng nói với em những lời này."

"Nếu em thực sự có ngày đó, anh sẽ đánh cho em tỉnh ra. Sau đó đem em ném ra ngoài xã hội để rèn luyện lại từ đầu!" Lời nói của Louis Thương Nghiêu cũng không hề khách khí.

Liệt ranh ma lè lưỡi một cái, sau đó tới gần Lạc Tranh, hạ thấp giọng. "Lạc Tranh, chị nhớ kỹ đấy. Về sau nhất định đừng có sinh con trai, nếu không chắc chắn nó sẽ rất bị coi thường. Đối với em trai của mình mà còn tàn ác như thế, không biết với con trai của mình thì sẽ thế nào đây?"

Lạc Tranh nghe xong, lập tức đỏ mặt vì xấu hổ.

Louis Thương Nghiêu thấy thế, thô lỗ lớn tiếng. "Sao hôm nay em

lại nhiều lời thế?"

"OK, em sẽ đi ngay được chưa?" Liệt giơ cao hai tay, đi đến bên cạnh ghế sofa lại xoay người lại. "A, em quên nói cho hai người biết. Hôm nay em đã nhận được thông báo nhập học. Vì thế sẽ nhanh chóng rời khỏi đây thôi, mấy ngày nữa sẽ không làm phiền tới hai người."

"Thông báo nhập học?" Lạc Tranh cùng Louis Thương Nghiêu đều hết sức kinh ngạc. "Liệt, thông báo nhập học gì?" Louis Thương Nghiêu không nhịn liền lên tiếng hỏi.

Liệt khẽ nhún vai một cái rồi mới chậm rãi giải thích.

"Trường trước kia của anh chính là mục tiêu của em! Haiz, vượt qua được kỳ thi đó quả thực không dễ dàng. Em muốn đi theo con đường mà anh đã hướng cho em, tiếp tục học ngành kinh doanh tại trường đại học. Như vậy mới không lãng phí những ngày tháng thanh xuân tuổi trẻ, không phí hoài năng lực của em."

Nghe Liệt diễn giải một hồi, hai người mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Nói thẳng ra là cậu ta muốn học nâng cao.

Louis Thương Nghiêu cầm tay Lạc Tranh cùng ngồi lên sofa. Chăm chú nhìn Liệt, suy nghĩ một chút rồi gật đầu. "Suy nghĩ của em rất đúng đắn. Như vậy đi, anh sẽ liên lạc với các giáo sư từng dạy anh trước kia, em tới đó học sẽ có chút thuận tiện hơn..."

"Không cần!" Liệt vội vàng ngắt lời của Louis Thương Nghiêu. "Anh à, em không muốn mình được quan tâm chú ý nhiều quá đâu. Cũng vì không muốn được chú ý, nên tới chỉ lúc tham dự kỳ thi em mới viết tên đầy đủ của mình mà thôi. Em chỉ muốn yên tĩnh mà học thêm trong mấy năm tới. "

Louis Thương Nghiêu là người hiểu biết, đương nhiên cũng không ép buộc Liệt làm gì. Nhưng suy nghĩ một lát, liền hỏi. "Nhưng em học cái gì ở ngôi trường đó? Chẳng phải em vẫn không thích kinh doanh hay sao?"

"Ai bảo là em không thích?" Lúc Liệt nói ra những lời này, trên khuôn mặt anh tuần thoán hiện lên vẻ lúng túng, mất tự nhiên. Sau đó vung tay một cái. "Ày da, tóm lại là em biết rõ mình đang làm cái

gì mà."

Lạc Tranh cười kéo tay Louis Thương Nghiêu ý bảo hẳn không cần lại phải nhúng tay vào chuyện này làm gì.

Louis Thương Nghiêu suy nghĩ một chút, không nói thêm gì, từ trong túi áo lôi ra một tờ séc, cầm bút sẵn sàng viết số lên đó. "Em cần bao nhiêu tiền học phí cùng tiền sinh hoạt? À đúng rồi, còn tiền để em tiêu vặt nữa..."

"Anh... " Liệt có chút buồn cười ngăn cản hành động của Louis Thương Nghiêu, không để hẳn kịp viết số tiền lên tờ séc đó. "Em đã nộp học phí xong xuôi rồi. Còn những chi phí khác anh cũng không cần phải lo, em tự lo được."

"Em tự lo? Một khoản tiền lớn như thế mà em có thể tự lo sao?" Louis Thương Nghiêu có chút nghi hoặc nhìn Liệt, ngay sau đó ánh mắt có chút căng thẳng. "Em đã đi gặp ông đúng không?"

"Không có chuyện đó." Liệt vội vàng xua tay tỏ ý phản đối. "Kể từ khi xảy ra chuyện của Vũ, ông vốn không muốn nhìn thấy mặt của em nữa, em sao có thể đi gặp ông chứ?"

Anh à, anh quên rồi sao? Trước kia lúc tham gia giải đua xe em đã giành được một khoản tiền thưởng rất lớn mà. Em biết là anh thương em. Nhưng anh yên tâm đi, em ở bên ngoài sẽ không phải chịu khổ đâu."

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong, nặng nề thở dài, một lúc lâu sau mới gật đầu. "Được, nếu có chuyện gì cần anh giúp, nhất định phải gọi cho anh!"

Liệt khẽ gật đầu tỏ sự đồng ý.

Sau khi tắm rửa xong, Lạc Tranh có chút uể oải nằm trên giường. Một lát sau, Louis Thương Nghiêu cũng từ phòng tắm đi ra. Nửa thân dưới của hắn chỉ cuốn một chiếc khăn tắm để lộ ra cơ bắp săn chắc cùng những đường cong sáng láng tới mê người, dưới ánh đèn ấm áp của căn phòng càng toát lên vẻ cuốn hút mãnh liệt. Hắn cũng nằm lên giường, kéo Lạc Tranh lại gần, ôm trọn vào lòng.

Chương 143: Cái gọi là “Hợp lý hoá đề nghị” (17+)

Lạc Tranh dịu dàng nắm gọn trong vòng tay của Louis Thương Nghiêu, lại thấy bộ dạng hấn có chút suy tư liền mỉm cười cất tiếng hỏi, "Anh sao vậy? Lo lắng cho Liệt sao?"

Louis Thương Nghiêu khẽ gật đầu. Đối với Liệt, hấn vẫn luôn dành rất nhiều tình cảm. Bốn năm nay hấn luôn quan tâm chăm sóc cho cậu ta, không bao giờ để Liệt rời xa khỏi tầm kiểm soát của mình. Nếu năm Liệt mười tám tuổi không phát sinh chuyện thương tâm kia thì hấn cũng không phải lo lắng tới mức này. Hấn chỉ sợ, một lúc nào đó bệnh tình của Liệt lại tái phát thì sẽ rất rắc rối.

Lạc Tranh đương nhiên hiểu được tâm tư của hấn. Tựa đầu vào ngực hấn, nàng dịu dàng lên tiếng. "Yên tâm đi. Liệt đã không còn là trẻ con nữa, cậu ấy sẽ tự biết chăm lo cho bản thân mình."

"Anh không hiểu tại sao nó cứ khăng khăng đòi học kinh doanh. Liệt thích kiến trúc, thì nên theo học ngành đó. Như thế nó vẫn có thể ở bên cạnh anh, anh cũng dễ dàng chăm sóc cho nó hơn." Louis Thương Nghiêu nhíu mày lên tiếng.

Nghe những lời này của Louis Thương Nghiêu khiến Lạc Tranh không nhịn được mà cười phá lên, vòng tay ôm lấy cổ hấn, "Đó là bởi vì người mà Liệt kính trọng nhất chính là anh trai mình, một doanh nhân cực kỳ nổi tiếng và thành đạt. Cho nên cậu ấy muốn noi theo tấm gương của anh mình cũng là chuyện bình thường thôi."

Câu nói vừa rồi của Lạc Tranh làm Louis Thương Nghiêu chợt nhớ tới vẻ mặt lúng túng cùng ngượng ngùng của Liệt lúc hấn hỏi cậu ta lý do chọn ngành học đó. "Tên tiểu tử này..." Hấn cũng không nhịn được bật cười nhưng tận sâu trong đáy lòng lại dâng lên sự cảm động cực kỳ sâu sắc.

Lạc Tranh chỉ cười mà không nói gì. Tâm tư của Louis Thương

Nghiêu thế nào sao nàng lại không biết chứ. Hấn vốn là một người coi trọng tình cảm. Sự quan tâm mà hấn dành cho Liệt không chỉ đơn thuần là tình cảm mà anh dành cho em trai, nó còn giống như tình cảm của một người cha dành cho con trai mình vậy. Đối với một gia đình như gia đình của Louis Thương Nghiêu mà vẫn tồn tại thứ tình cảm thiêng liêng như thế này, quả thực rất hiếm có.

Thấy Lạc Tranh cứ tùm tùm cười từ đầu đến giờ, Louis Thương Nghiêu có chút tò mò nhìn nàng chăm chú. Liền đó, hấn đột ngột giật phăng khăn tắm trên người ra, thân hình cao lớn như mảnh hổ mạnh mẽ đè nàng xuống dưới thân.

"Anh làm gì vậy..." Mặt mũi Lạc Tranh đã đỏ ửng lên nhưng cũng không dám kháng cự một cách bừa bãi để thoát khỏi hấn. Nàng hiểu rất rõ con người của Louis Thương Nghiêu. Chỉ cần nàng động đậy dù chỉ một chút cũng sẽ kích thích dục vọng của hấn càng trở nên mãnh liệt hơn mà thôi. Cho nên lúc này nàng chỉ dám ngẩng đầu nhìn hấn bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

Louis Thương Nghiêu cúi đầu xuống, mang theo một nụ hôn nóng bỏng phủ xuống đôi môi Lạc Tranh. Sau đó, men theo phần cổ trắng ngần, nụ hôn của hấn cứ thế kéo dài xuống phía dưới. Bàn tay to của hấn cũng đem quần áo ngủ trên người nàng mà trút bỏ hết...

Làn da ngăm trên thân thể cường tráng của Louis Thương Nghiêu kết hợp với thân thể mềm mại trắng trẻo của Lạc Tranh tạo nên một bức tranh tương phản hết sức hoàn hảo đem lại cảm giác kích thích mãnh liệt đối với thị giác...

"Hôm nay, ông nội anh tìm em nói chuyện gì thế?" Louis Thương Nghiêu vừa thờ hờn hển vừa trầm giọng hỏi. Buông tha cho đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh, hấn lại khế cắn lên vành tai của nàng như thể muốn trừng phạt. Hôm nay nàng còn công khai bảo Vi Như gọi điện cho hấn. Chỉ có trời mới biết hấn lo lắng cho sự an toàn của nàng tới mức nào. Còn nàng, tại sao lại chẳng thêm quan tâm một chút tới chính bản thân mình như vậy chứ?

"A... Đáng ghét!" Lạc Tranh khế kêu đau một tiếng, duỗi bàn tay

nhỏ bé của mình đập nhẹ vào phần lưng rắn chắc của Louis Thương Nghiêu, lên tiếng. "Anh đang muốn chất vấn em sao?"

"Em cứ nói đi xem nào." Louis Thương Nghiêu khẽ nói vòng tay của mình ra một chút. Tiểu yêu tinh này, yêu nàng một thời gian dài như vậy mà hắn còn đánh giá thấp bản lĩnh của nàng đến thế sao? Hắn phát hiện ra, khi đối diện với nàng, một chút tự kiềm chế cũng không giữ nổi.

Lạc Tranh cũng không khó cảm nhận được cảm giác nóng bỏng tới từ giữa hai chân mình. Gò má càng thêm đỏ ửng, nàng khẽ nuốt một chút nước miếng, nhẹ nhàng nói. "Chính là việc mà người ta thường làm trên phim đó. Đưa cho em một tấm séc khống, muốn viết lên đó số tiền bao nhiêu tùy thích. Miễn là em có thể rời khỏi anh."

"Xem ra ông nội muốn dùng lại chiêu cũ." Louis Thương Nghiêu nở nụ cười có chút trào phúng. "Cách này lần đầu tiên đã thất bại, chẳng lẽ lại muốn có lần thứ hai sao?"

Lạc Tranh duỗi ngón tay ra, vừa cười vừa vẽ loạn trên vòm ngực rắn chắc của Louis Thương Nghiêu. "Ai nói là sẽ thất bại? Đối với một tấm séc khống như thế, bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng sẽ bị cám dỗ."

Louis Thương Nghiêu bị những lời nói khiêu khích của Lạc Tranh làm cho tâm trí có chút hoảng loạn. Nghe xong, hắn liền kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nâng những ngón tay thon dài của nàng lên khẽ cắn nhẹ một cái nhằm khống chế dự vọng mãnh liệt của mình.

"Em động lòng?" Có đánh chết hắn cũng không nghĩ Lạc Tranh là người tham tiền.

Lạc Tranh nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn hắn. Thấy dáng vẻ của Louis Thương Nghiêu như muốn tra hỏi tới cùng, lại còn phải cố gắng kiềm chế dự vọng bản thân, nụ cười của nàng càng thêm sáng lạn.

"Em từ chối. Bởi vì khi nói chuyện với ông nội của anh, em nhận thấy càng tỏ ra tham lam thì sẽ càng khiến ông nội tức giận."

"Hà?" Louis Thương Nghiêu có chút ngạc nhiên. "Em còn đề xuất yêu cầu với ông nội sao?"

"Đúng thế! Em hỏi ông nội, toàn bộ gia tộc Louis đáng giá bao nhiêu? Nếu như ông nội có thể trao toàn bộ gia sản cho em, em sẽ lập tức rời khỏi anh." Lạc Tranh bày ra vẻ am hiểu sự đời, thái độ cũng vô cùng nghiêm túc lên tiếng.

Louis Thương Nghiêu giật mình sửng người hồi lâu, sau đó hần đột nhiên cười phá lên. Theo tiếng cười vang lên, Lạc Tranh có thể cảm nhận được sự to lớn cùng mạnh mẽ của cơ thể hần. Hạ thân hần không ngừng theo sự rung động của cơ thể mà cọ xát vào phần đùi non mịn của nàng, khiến Lạc Tranh hoảng sợ vội đưa tay chống đỡ lồng ngực hần, lên tiếng, "Anh đừng cười nữa. Cái đó có gì đáng cười cơ chứ?"

Tuy vậy, Louis Thương Nghiêu vẫn không sao kìm chế được, đem cả khuôn mặt vui vào hõm cổ của Lạc Tranh, tiếng cười của hần vẫn vang vọng bên tai nàng hết như trước. Một lúc sau, hần mới dịu dàng lên tiếng, "Tranh à, anh thực sự yêu em chết mất. Tại sao em lại đáng yêu như thế chứ?"

Louis Thương Nghiêu có thể hình dung ra cảnh tượng lúc đó. Ông nội của hần, từ trước tới nay không bao giờ chấp nhận điều kiện của người khác, luôn luôn nói một là một, hai là hai. Hôm nay tới tìm Lạc Tranh, chắc hần ông cụ đã định sẽ nắm chắc phần thắng trong tay.

Trong thế giới của ông, đen là đen, trắng là trắng, không bao giờ có màu sắc trung gian. Cho nên, ông chắc hần không thể ngờ rằng Lạc Tranh lại dám đưa ra điều kiện như vậy.

Nghĩ tới chuyện đó, Louis Thương Nghiêu tuy không chứng kiến tận mắt nhưng cũng có thể hình dung phần nào những chuyện đã xảy ra. Xem ra, Lạc Tranh chắc chắn có năng lực tự bảo vệ bản thân mình, sự lo lắng của hần có vẻ như không cần thiết.

"Anh còn cười sao?" Lạc Tranh nghe từng lời của Louis Thương Nghiêu, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng ngọt ngào nhưng vẻ mặt vẫn cố làm ra vẻ giận dỗi.

"Tại sao lại có một người cháu như anh chứ? Biết rõ ông nội sẽ tức giận mà vẫn còn cười được? Xem ra lần này kết cục của em sẽ

rất thảm. Trước hết là đắc tội với mẹ của anh, sau đó lại còn làm ông nội anh nổi giận. Chắc hẳn ông cụ sẽ không đem toàn bộ tài sản của gia tộc Louis mà giao cho em, cho nên nhất định sẽ nghĩ ra một biện pháp khác."

"Đối với ông nội anh sẽ lưu tâm. Còn những lời uy hiếp của ông cụ, em cứ coi như gió thoảng qua, không cần quan tâm làm gì." Tâm tư của Louis Thương Nghiêu lúc này cũng vô cùng tốt.

Lạc Tranh luôn là người đa mưu túc trí, kinh nghiệm xử lý các vấn đề rắc rối kiểu này nàng cũng có không ít. Cho nên đối mặt với những việc thế này, nàng luôn có những biện pháp cực kỳ hữu hiệu để hoá giải mọi nguy cơ.

"Em yên tâm đi, mẹ anh thực sự có ấn tượng rất tốt về em. Bà tuyệt đối sẽ không ngăn cản việc hai chúng ta qua lại với nhau. Bà chỉ lo chúng ta sẽ gặp nguy hiểm mà thôi."

"Chúng ta sẽ gặp nguy hiểm?" Lạc Tranh khẽ cười, ngược đôi mắt ngời sáng nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Sẽ không có chuyện đó, anh cam đoan với em. Chúng ta sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào hết." Louis Thương Nghiêu cúi đầu hôn nàng, dự vọng của hắn lại bắt đầu mạnh mẽ thức tỉnh.

Lạc Tranh có thể cảm nhận được sự thay đổi từ cơ thể của hắn. Cổ họng nàng có chút khô nóng, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cố ý cất tiếng trêu chọc, "Quả thực, em thấy việc "Hợp lý hoá đề nghị" của ông nội cũng không tồi chút nào."

"Ông nội đưa ra cho em cái gọi là "Hợp lý hoá đề nghị" sao?" Louis Thương Nghiêu như vừa nghe được một chuyện hoang đường, có chút không tin nổi nhìn Lạc Tranh.

"Đúng vậy. Em đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này. Ngược lại cũng cảm thấy không có gì mất mát cả, thậm chí vẫn có thể duy trì được tình yêu của chúng ta." Lạc Tranh cố nén cười, hắng giọng một cái rồi nói tiếp...

"Chính là làm tình nhân của anh, như vậy không phải vẹn cả đôi đường sao?"

"Lời đề nghị chết tiệt!" Louis Thương Nghiêu nghe xong, lông mày

nhíu lại, thô lỗ nguyên rủa một tiếng. Sau đó cả người hấn áp xuống, giọng nói trầm thấp vang lên lộ rõ vẻ uy hiếp.

"Em chính là vợ anh, vị trí này chỉ mình em mới có thể đảm nhiệm được. Về sau còn dám có suy nghĩ như thế này..."

"Thì sẽ thế nào?" Nụ cười của Lạc Tranh càng thêm rạng ngời...

Louis Thương Nghiêu liền bày ra vẻ mặt hết một con sói đói khát, gầm khế, "Hình pháp trừng phạt!"

Vừa dứt lời, cả thân hình to lớn của hấn liền mạnh mẽ nhào tới...

Lạc Tranh bật cười khanh khách. Nụ cười của nàng rất đẹp, giống như áng mây hững hờ nơi cuối chân trời. Làn môi mềm mại của nàng nhẹ nhàng lướt trên bờ môi Louis Thương Nghiêu, vô thức khơi lên từng đợt rung động không ngừng lan tỏa trên thân thể hấn.

Nàng muốn né người tránh đi sự khiêu khích ngược lại của hấn, nhưng lại bị hấn rất nhanh tóm lại, một lần nữa đè xuống dưới thân. Hấn chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt tràn ngập sự đam mê. Ngón tay thon dài lùa vào từng lọn tóc vương trên má nàng, cuốn nhẹ vào ngón tay rồi chậm rãi đùa nghịch nó...

"Tranh, em rất đẹp, thực sự rất đẹp..." Louis Thương Nghiêu không hề che dấu ánh mắt đầy đam mê của mình. Nụ cười của nàng hết như đóa hoa tươi tắn, dịu dàng hết như lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng dưới bầu trời lất phất cánh hoa đào ngày đó. Nụ cười của nàng hòa với không khí ngọt ngào như làm tan chảy trái tim hấn.

Giọng nói của Louis Thương Nghiêu hết sức dịu dàng, êm ái trong bầu không khí đang không ngừng nóng lên. Những lời âu yếm của hấn khiến trái tim Lạc Tranh càng thêm đắm chìm trong sự yêu thương tràn ngập. Vòng tay ôm lấy cổ hấn, nàng dịu dàng nhìn hấn rồi lên tiếng...

"Thương Nghiêu, đời này kiếp này chúng ta có thể thật sự mãi mãi không rời xa nhau sao?"

"Sẽ mãi như vậy. Cho dù em có muốn vứt bỏ tất cả, dù có phải đuổi theo đến chân trời góc bể, anh cũng nhất định phải mang em về cho bằng được." Louis Thương Nghiêu nhìn nàng bằng ánh mắt vô

cùng nghiêm túc, giọng nói trầm thấp, vững chắc như bàn thạch của hắn đủ để trấn an trái tim lo lắng của nàng.

Lúc này, Lạc Tranh cảm thấy như muốn khóc. Sự chân thành của hắn, tình cảm của hắn khiến nàng thực sự được an ủi rất nhiều. Nàng đã quá mệt mỏi, đã quá cô đơn rồi, vì thế rất cần một người đàn ông mạnh mẽ có thể che chở và yêu thương mình.

Nhưng nàng cũng không ngờ chính bản thân mình lại yêu người đàn ông này sâu sắc đến như vậy. Nhìn thấy dáng vẻ đầy chân tình của hắn, nàng thực sự có cảm giác rất ấm áp. Cảm giác có thể sống bên nhau trọn đời khiến nàng cảm thấy thật mãn nguyện.

Không biết tại sao, Louis Thương Nghiêu càng dịu dàng, yêu chiều nàng thì nàng lại càng có cảm giác muốn khóc. Có lẽ nàng sợ cảm giác ngọt ngào thế này sẽ sớm tan biến cho nên nàng cũng không muốn kìm nén bản thân mình thêm nữa.

"Thương Nghiêu... Anh có thể bắt chấp tất cả để giữ em lại bên cạnh sao? Ngộ nhớ sau này, em sẽ làm anh tức giận thì sao?" Không hiểu tại sao Lạc Tranh lại hỏi câu đó, ngay cả chính bản thân nàng cũng không hiểu rõ nguyên nhân là từ đâu nữa.

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong câu hỏi của nàng, cúi đầu cười khẽ. Nụ cười của hắn mang theo chút thương tiếc, dịu dàng lên tiếng, "Trên đời này cũng chỉ có em mới khiến anh đủ sức kiên trì như thế. Nếu như có một ngày em chọc giận anh, vậy thì...bây giờ em hãy làm nũng với anh đi."

Lạc Tranh không ngờ hắn sẽ trả lời như vậy, gạt mình ngược mắt chăm chú nhìn hắn.

Dáng vẻ ngây ngô của Lạc Tranh khiến Louis Thương Nghiêu bật cười, khẽ cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, lại cười nói. "

Anh thích em làm nũng. Mỗi khi anh tức giận, chỉ cần em nhõng nhẽo với anh một chút, thì cho dù có tức giận tới mức nào, cơn giận của anh cũng sẽ nhanh chóng tan thành mây khói."

"Đây chính là phong thái của một người đàn ông mạnh mẽ như anh sao? Thích phụ nữ làm nũng mình?" Lạc Tranh nũng nịu lên tiếng.

"Không, chỉ mình em thôi." Louis Thương Nghiêu cất giọng có chút khẩn thiết cùng chân thành.

Chỉ một câu nói vừa rồi, thiếu chút nữa khiến nước mắt của Lạc Tranh chực trào ra. Không hiểu tại sao, đêm nay nàng lại đa sầu đa cảm như thế. Nàng chủ động kéo cổ hấn xuống, thậm chí còn đưa môi của mình sát lại gần, chỉ biết dùng sự nhiệt tình cùng dịu dàng mà đáp lại sự sủng ái của Louis Thương Nghiêu.

Lạc Tranh có còn là chính mình nữa không đây? Trên đời này, ngoại trừ hấn ra, sẽ không còn người nào khác khiến nàng trở nên cam tâm tình nguyện như vậy...

Sự nhiệt tình của nàng lại nhẹ nhàng thức tỉnh tình dục nguyên thủy của Louis Thương Nghiêu. Chưa đêm nào hấn cảm thấy khí thế hùng hực như đêm nay, lại thêm thân hình mềm mại uyển chuyển như nước của Lạc Tranh giống như một viên trân châu bảo ngọc cần phải nâng niu giữ gìn. Cùng với toàn bộ thân hình to lớn lực lưỡng đè lên người nàng, ánh mắt hấn tựa như chim ưng săn mồi dán chặt vào nàng, chăm chú tới mức không hề lay động...

Tâm tư Lạc Tranh đột nhiên trào dâng một cảm giác lâng lâng khó tả. Dường như tất cả các cảm xúc trong nháy mắt đều trở nên ngưng tụ rồi cứ thế không ngừng dâng lên trong lòng nàng. Từng đợt va chạm ngày càng kịch liệt khiến cảm giác kích thích trong lòng nàng như những con sóng liên tục dâng trào.

Khuôn mặt nhỏ bé của nàng hơi ngước lên. Tiếng rên rỉ phát ra từ đôi môi đỏ mọng yêu kiều dần dần cũng hòa nhịp với tần suất ra vào của hấn. Bàn tay nhỏ bé của nàng chẳng biết từ lúc nào đã bám chặt quanh bờ vai hấn.

Hình ảnh đôi uyên ương hòa hợp tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ. Khung cảnh lãng mạn cùng sự yêu thương hòa quyện vào với nhau, nhất là vào lúc này khiến người ta có cảm giác như chìm trong mộng ảo.

Ánh mắt sâu thẳm của Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn người phụ nữ đang hỗn hển dưới thân mình. Tỉ mỉ quan sát từng đường nét tinh tế trên khuôn mặt nàng, tất cả đều làm cho hấn quyến

luyện, muốn yêu thương không rời. Vẻ đẹp của Lạc Tranh khiến người ta si mê, đắm đuối, khiến trái tim cứng rắn nhất cũng trở nên yếu mềm. Trừ nàng ra, sẽ không có một ai khác có thể làm cho hắn yêu thương sâu sắc và mãnh liệt như thế.

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu nhin không được liền nâng cằm Lạc Tranh lên, khẽ cúi đầu, cất giọng trầm thấp gọi đúng một từ tên của nàng.

Hắn thực sự cảm tạ trời đất tới nhường nào vì đã cho hắn có được nàng. Hắn lớn lên trong một hoàn cảnh tối tăm, vây quanh bản thân hắn cũng chỉ có bóng tối cùng sự cô đơn tới tĩn mịch. Mỗi ngày tuy hắn sống trên thế gian nhưng tâm hồn thì đã trở nên già nua cùng héo úa, lại cảm thấy lạc lõng vô cùng. Nhưng từ khi Lạc Tranh xuất hiện trong cuộc đời hắn như một định mệnh, hắn cảm thấy cuộc sống ngập tràn hạnh phúc và vô cùng có ý nghĩa.

"Thương Nghiêu... Thương Nghiêu..." Lạc Tranh khép đôi mắt lại, đôi môi quyến rũ hơi hé mở phát ra những tiếng thân ngâm mê hồn khiến người ta quyến luyện không thôi.

Nàng khẽ gọi tên hắn một cách dịu dàng lại có chút yếu ớt vô lực làm Louis Thương Nghiêu không nhin được nữa liền cúi đầu hôn nàng một cái. Cùng lúc, hạ thân cũng đột nhiên tăng nhanh tốc độ luân động.

"A... Thương Nghiêu." Lạc Tranh đột nhiên bị hắn tấn công một cách mạnh mẽ, nhất thời toàn bộ lý trí đều tiêu tan, chỉ còn dựa vào chút phản ứng bản năng của cơ thể. Nàng nhẹ nhàng đong đưa phần eo nhỏ nhắn của mình như cùng phối hợp với dự vọng đang vô cùng cuồng dã của hắn.

Nhiệt độ trong cơ thể không ngừng tăng lên, ý thức của Lạc Tranh sớm đã bị dẫn dắt bởi từng động tác của Louis Thương Nghiêu. Bàn tay nhỏ bé của nàng hoàn toàn vô lực, khoác lên bờ vai rắn chắc của hắn. Thân thể vốn đã mềm nhũn của nàng vụn vụn không ngừng, từng đường cong duyên dáng, mỹ miều hoàn toàn lộ rõ trước mắt hắn, đôi chân thon dài bám chặt vào eo hắn, không ngừng run rẩy.

Từng đợt khoái cảm liên tiếp kéo tới. Hai người họ, ngoại trừ thân thể kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, ngay cả linh hồn cũng hòa vào làm một. Louis Thương Nghiêu ra sức vỗ về nàng, nhưng lại không có cách nào khống chế được dục vọng bản thân, dường như hẳn muốn chiếm giữ toàn bộ sự nhiệt tình của nàng. Khi sự kích tình lên tới đỉnh điểm, hẳn thở dốc rồi gầm nhẹ một tiếng, mang toàn bộ dịch yêu phóng thẳng vào cơ thể quyến rũ của nàng, cùng nàng hòa thành một thể...

Washington, Mỹ...

Ánh nắng vàng nhẹ nhàng chiếu xuống, rọi vào phòng bệnh của một bệnh viện tư nhân.

Trên hành lang vọng tới tiếng bước chân có chút vội vã. Không lâu sau đó, một người đàn ông thân hình cao lớn xuất hiện. Bước chân của anh ta rất vội vàng, đi thẳng tới phòng bệnh ở phía cuối cùng. Đẩy cửa ra, sau khi nhìn thấy hô hấp bình ổn của một ông lão đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông lão mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông vừa bước vào, nở nụ cười hết sức hiền lành. "Nghe nói vừa rồi con lại thắng cược có phải không? Nếu như mẹ của con mà biết chuyện này, bà ấy nhất định sẽ lại cầu nhậu con cho mà coi."

"Cha à, chỉ cần cha không nói ra, thì mẹ làm sao có thể biết chuyện chứ?" Người đàn ông vừa tiến vào chính là người đã gấp rút từ Las Vegas trở về - Dennis. Nghe tin cha mình bị bệnh nặng, anh liền gác lại tất cả mọi chuyện vội vàng trở về đây.

Kỳ thực Dennis cũng biết rõ, cha mình tuổi đã cao, sức đề kháng cũng giảm sút. Hơn nữa, khi còn trẻ ông cụ từng gặp phải thương tích nên khi về già, tự nhiên cơ thể sẽ có chút yếu hơn người bình thường.

Suốt trên đường đi, Dennis vô cùng lo lắng, nhưng vừa rồi chứng kiến ông cụ đã khôi phục lại tinh thần như trước, trong lòng anh như trút được một gánh nặng vậy.

Ông cụ sau khi nghe câu trả lời của Dennis, cười nói. "Được, có liên quan tới chuyện của con, cho dù có gặp được mẹ của con, cha cũng sẽ tuyệt đối không có nói năng linh tinh."

Dennis có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của cha mình, bởi vì mẹ anh đã qua đời từ rất lâu. Nhưng khi nghe vậy, trong lòng anh vẫn không khỏi cảm thấy có chút chua xót. Cố duy trì nét mặt điềm tĩnh, Dennis khẽ cất tiếng cười nhẹ. "Cha à, sức khỏe của cha còn rất tốt, chỉ sợ suy nghĩ này của cha sẽ không thực hiện được mà thôi."

Chương 144: Kiên trì tới cùng

Ông lão chậm rãi đưa tay ra, khẽ gật đầu, "Dennis, con là niềm tự hào lớn nhất trong cuộc đời này của cha. Cho dù có nhắm mắt xuôi tay ngay lúc này thì cha cũng có thể ăn nói với mẹ của con rồi."

"Cha, còn có rất nhiều chuyện con phải học hỏi cha. Trước khi cha dạy hết cho con những gì con muốn biết, con tuyệt đối sẽ không để cha có chuyện gì đâu." Dennis nắm lấy tay cha mình, cất tiếng nói nhẹ nhàng nhưng cực kỳ nghiêm túc.

"Người già rồi phải biết mệnh của mình. Đây chính là quy luật tất yếu của cuộc sống, bất kể người nào cũng phải đối mặt với nó." Suy nghĩ của ông lão rất tích cực, giọng nói chậm rãi vang lên cực kỳ bình thản.

"Cha cũng đã đào tạo được một người kế thừa xuất sắc nhất cùng một thần bài lừng danh thế giới. Cha nghĩ mình không còn gì để dạy cho con nữa. Nếu nói đến sự nuối tiếc cùng ước nguyện thì cả đời cha chỉ băn khoăn hai chuyện mà thôi."

"Cha nói đi!" Tâm trạng Dennis có chút hồi hộp chờ nghe.

Ông lão khẽ thở dài một tiếng, "Chuyện thứ nhất chính là việc chung thân đại sự của con. Con cũng biết, từ trước tới nay cha không hề can thiệp vào suy nghĩ cũng như hành động của con. Cha biết con cũng có những mong muốn và tiêu chuẩn về người bạn đời tương lai của riêng mình.

Nhưng cho dù là như thế, con cũng phải cho cha nhìn thấy một tia hy vọng chứ. Lẽ nào phải để cha sắp xếp cho con đi xem mặt như những người khác? Con cũng biết đấy, hôn nhân môn đăng hộ đối là chuyện rất bình thường, nhưng cha hy vọng con trai cha có thể tìm thấy cho mình một tình yêu đích thực."

Dennis khẽ nở nụ cười lên tiếng, "Cha à, nếu đây thực sự là ước nguyện của cha, thì trước hết cha hãy giữ gìn sức khỏe. Có như thế

thì mới nhìn thấy con thực hiện tâm nguyện được chứ."

"Con ấy à..." Ông lão vỗ vai Dennis, lắc đầu cười...

"Còn nguyện vọng thứ hai...haizz, thực ra cũng không còn là nguyện vọng nữa rồi. Đây là việc mà cha vẫn đang làm. Hôm nay muốn nói với con vì chỉ sợ cha ra đi đột ngột mà không dặn dò gì thì quả là một phiền phức lớn." Ông lão chậm rãi lên tiếng.

Dennis có chút sững sờ, "Cha, chuyện gì vậy?"

Ông lão suy nghĩ một chút, rồi bảo Dennis mở ngăn kéo tủ gần đó ra. Bước về phía ngăn tủ bằng thái độ có chút tò mò, đến khi mở ngăn kéo ra thì Dennis lại càng giật mình hơn. Đồ trong tủ không nhiều lắm nhưng đập ngay vào mắt Dennis chính là một con gấu bông rất đáng yêu với bộ lông mềm mượt như nhung.

Xem ra con gấu bông này là mặt hàng được sản xuất với số lượng có hạn. Nhưng con gấu này cũng đã có từ nhiều năm nay rồi bởi trông nó không còn mới nữa. Hơn nữa trong bụng con gấu còn cất giữ một phần tài liệu.

Về mặt Dennis tràn ngập sự kinh ngạc khi nhìn thấy hai món đồ này. Nhìn về phía cha mình, Dennis cũng không hỏi gì, chỉ lẳng lặng chờ ông kể lại mọi chuyện.

Ông lão đón lấy món đồ, bàn tay già nua khẽ vuốt ve con gấu bông, ánh mắt hết sức dịu dàng cùng chân thành, giống như trong tay đang cầm một bảo vật trân quý nhất trên thế gian. Một lúc lâu sau, ông lão lấy tập tài liệu rồi nhẹ nhàng mở ra, sau đó đưa cho Dennis.

"Xem xong tài liệu này con sẽ hiểu hết tất cả mọi chuyện."

Dennis sớm đã có rất nhiều nghi vấn, liền lập tức đón lấy tập tài liệu đọc từng dòng từng chữ trong đó. Mới đầu, ánh mắt anh chỉ là nghi hoặc và hiếu kỳ, không có biểu hiện gì lớn. Nhưng dần dần, thần sắc của anh càng lúc càng thay đổi. Mắt trừng lớn, tới miệng cũng khẽ mở ra, thậm chí hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Dennis đọc càng lúc càng chăm chú, đôi mắt giống như máy quét lướt trên tập tài liệu. Càng xem, sắc mặt của anh càng thay đổi dữ dội, càng xem, sự hoài nghi trong ánh mắt của anh càng mãnh liệt,

cho tới khi đọc xong trang cuối cùng.

Cuối cùng, cả người Dennis dường như không còn chút sức lực nào nữa, ngồi phịch xuống ghế, miệng lẩm bẩm. "Cha à, những điều này... không thể nào..."

Ông lão cầm lấy tập tài liệu, khẽ thở dài. "Dennis, toàn bộ những gì trong tập tài liệu hoàn toàn là sự thật, con không cần phải nghi ngờ gì nữa."

Hồ hấp của Dennis càng ngày càng gấp gáp hơn, dường như không thể thoát khỏi sự ám ảnh của từng câu từng chữ có trong tập tài liệu. Trời ơi, anh vừa đọc thấy những gì? Sự thật này thực khiến người ta không dám tưởng tượng!

Dennis cho rằng, căn bản những chuyện như thế này không thể nào tồn tại được!

"Dennis, để con biết những bí mật này, chính là hy vọng con có thể tiếp tục bảo vệ cô ấy. Nên biết rằng, Lạc Tranh là giọt máu cuối cùng của dòng họ. Cho nên con là thiên thần hộ vệ của cô ấy. Cho dù có xảy ra chuyện gì con cũng phải bảo vệ cô ấy." Giọng điệu ông lão chậm rãi cất lên vô cùng kiên định.

"Cha à, chuyện này quả thực con không thể nào tưởng tượng nổi." Dennis đến tận bây giờ vẫn chưa thể nào bình tĩnh lại được.

"Không, sở dĩ con cảm thấy nó khó tin vì chúng ta luôn một mực giữ bí mật. Mục đích chính là không muốn bị kích lại tái diễn. Cha không biết việc này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với gia tộc Louis. Tóm lại, chỉ cần người của chúng ta còn sống trên cõi đời này thì đều phải kiên trì đến cùng."

Hồ hấp của Dennis vẫn vô cùng khó khăn. Một lúc sau, Dennis mới chuyển ánh mắt sang con gấu bông bên cạnh. "Còn cái này là..."

Ông lão cầm lấy con gấu bông, nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng thiết tha. Sau đó cẩn thận kéo chiếc khóa ở bên cạnh ra, từ một khe hở rất nhỏ lấy ra một đồ vật. Dennis chăm chú nhìn, hóa ra đó là một mặt dây chuyền hình hoa bách hợp được chạm khắc bằng đá quý, tuy nhỏ nhưng cực kỳ tinh xảo, vừa nhìn đã biết ngay là nó được làm từ bàn tay của một nghệ nhân bậc thầy.

"Đây chính là bằng chứng về thân phận của Fanny, cũng chính là thân phận của Lạc Tranh. Tập tài liệu và mặt dây chuyền này không thể nào làm giả được. Nét chữ trên tài liệu cũng đã chứng minh tất cả. Còn chiếc mặt dây chuyền này cũng chính là một chứng cứ quan trọng. Vì vậy, cho dù chúng ta có phải hy sinh tính mạng cũng tuyệt đối không thể làm mất hai vật này."

Ngón tay của Dennis có chút run rẩy. Đón lấy mặt dây chuyền được thiết kế tinh tế kia, chăm chú nhìn rất lâu, dường như anh ta có thể nhìn thấy Lạc Tranh đang nhảy múa trên đóa hoa bách hợp vậy. Một lúc lâu sau Dennis mới ngẩng đầu.

"Cha à, Lạc Tranh không hề biết gì về thân phận của mình hay sao?"

"Đúng thế, cô ấy không hề biết gì cả."

"Vì sao lại không nói cho cô ấy biết? Chỉ vì trí nhớ của cô ấy có chút hỗn loạn?" Trên tài liệu đã nói rõ tình trạng hiện tại của Lạc Tranh. Nhân đây, Dennis cũng đã hiểu ra nhiều việc trước đó không tài nào có thể giải thích nổi.

"Không!" Ông lão lắc đầu, "Việc này vô cùng quan trọng, không thể tùy tiện nói ra vì hậu quả mà nó gây ra không thể lường hết được. Không biết là tốt hay là xấu, nhưng chúng ta không được mạo hiểm. Vì vậy, biện pháp an toàn nhất chính là âm thầm bảo vệ."

"Cha muốn con tiếp tục giữ bí mật?" Dennis có chút nghi hoặc nhìn cha mình.

"Đúng vậy! Vì cha không dám tưởng tượng, một khi gia tộc Louis biết được thân phận của Lạc Tranh thì sẽ đối xử với cô ấy như thế nào mặc dù cô ấy cũng mang trong người huyết thống cao quý, cũng như việc Lạc Tranh đang yêu người của gia tộc Louis, cha đều biết rất rõ." Ánh mắt của ông lão hiện rõ sự lo lắng.

"Con cho rằng giấu giếm không phải là giải pháp hay. Người của gia tộc Louis rất coi trọng việc môn đăng hộ đối. Nếu như thân phận của Lạc Tranh được sáng tỏ, không chừng việc xấu có thể trở thành việc tốt." Dennis to gan đề nghị.

"Không được, cha không thể để cho cô ấy gặp bất kỳ nguy hiểm

nào. Đây chính là lời hứa mà cha đã từng hứa với cha của Thương Nghiêu, cũng chính là nhiệm vụ mà chúng ta phải hoàn thành!" Ông lão lắc đầu phản đối, thái độ rất kiên quyết.

Dennis nhìn mặt dây chuyền trong tay, khẽ cau mày. Mãi sau mới nhẹ nhàng thả lỏng tâm trạng, trong mắt chợt lóe lên một suy nghĩ hết sức táo bạo.

Hồi 9: Bên nhau

Chương 145: Nếu đã yêu, hãy yêu cho đến cùng

Bên nhau là lời hứa trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn không chia lìa, không phân biệt quốc tịch, không phân biệt ngôn ngữ, chỉ cần hai người yêu nhau nguyện lòng cùng nhìn về một hướng.

Định mệnh đã sắp đặt cho em được gặp anh, duyên phận đã giúp chúng ta được nắm tay nhau, cùng nhau mỉm cười nhìn ngắm hoa tàn, hoa nở, cùng trải nghiệm cuộc sống. Chẳng phải đây chính là món quà đẹp nhất mà Thượng Đế đã ban tặng cho chúng ta sao?

Paris đã bắt đầu bước vào mùa đông, lúc này khó mà nhìn thấy được ánh mặt trời. Nhiệt độ ban ngày hạ xuống chỉ còn khoảng năm độ. Chẳng những lượng mưa bắt đầu tăng lên mà ngay cả sương mù cũng bao trùm lên cả thành phố.

Lạc Tranh luôn thích đỗ xe ở bãi đậu xe trên mặt đất. Đối với bãi đậu xe quá lớn dưới tầng hầm của tập đoàn khiến nàng luôn có một cảm giác tê lương một cách khó hiểu. Những luồng không khí tươi mới trên mặt đất như khiến cho chiếc xe có thêm sức sống.

Sau khi tắt máy, bước xuống xe, Lạc Tranh khẽ thở một hơi dài. Hơi thở dưới không khí lạnh lẽo bay ra giống như những đám mây mỏng tinh nghịch, chậm rãi lơ lửng trước mặt. Mặc dù Lạc Tranh đã mặc một chiếc áo khoác dày, trên cổ còn quàng một chiếc khăn ấm áp, nhưng đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh lẽo bên ngoài vẫn khiến nàng có chút không kịp thích ứng. Thật may, hôm nay trời không mưa.

Đúng lúc Lạc Tranh chuẩn bị bước vào công ty thì một gương mặt hết sức quen thuộc xuất hiện trước mặt nàng, là Tân Thanh Hà, mẹ của Louis Thương Nghiêu.

Lạc Tranh có chút bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng đã thấy bà

bước tới trước mặt mình. Vừa nở nụ cười và lên tiếng chào bà, nàng lại chợt phát hiện ra nụ cười trên môi không biết là do trời quá lạnh hay do quá căng thẳng mà đã trở nên có chút cứng ngắc.

"Bác gái..." Sau khi Louis Thương Nghiêu cho nàng biết Tân Thanh Hà chính là mẹ hẳn, nàng cảm thấy xung hô theo cách này là thích hợp nhất.

Tân Thanh Hà nhìn nàng, khẽ gật đầu. Sắc mặt bà cũng không có biểu hiện gì quá đặc biệt. Một lúc sau, bà mới nhẹ nhàng lên tiếng, "Không cần lái xe, theo bác qua bên này."

Lạc Tranh vừa muốn lên tiếng hỏi thăm nhưng lại nghĩ đến quan hệ giữa nàng và Thương Nghiêu chưa được bà chính thức thừa nhận nên lại thôi. Sau khi suy nghĩ một chút, nàng lặng lẽ đi theo phía sau Tân Thanh Hà.

Những con đường chạy xung quanh tập đoàn WORLD đều được trồng những hàng cây xanh mát. Nhưng vì đã bắt đầu vào mùa đông nên cây cối hai bên lối đi cũng đã dần trơ trụi, chỉ còn lại những cành khẳng khiu vươn ra đầy mạnh mẽ. Trên con đường lát đá trước mặt, lá đã rụng phủ kín cả lối đi.

Suốt cả đoạn đường Tân Thanh Hà dẫn Lạc Tranh tới nơi này, bà không hề nói một câu nào mà Lạc Tranh cũng không chủ động bắt chuyện. Tình huống của nàng lúc này hết như cảnh "Con dâu ra mắt bố mẹ chồng". Cho dù khả năng hùng biện thường ngày của nàng sắc sảo tới cỡ nào thì khi đứng trước mặt mẹ của người đàn ông mình yêu, Lạc Tranh vẫn cảm thấy lo lắng.

Thấy Lạc Tranh không nói gì, cuối cùng Tân Thanh Hà cũng dừng bước. Khẽ nhìn nàng một cái, bà cười nhẹ, "Bác rất thích dáng vẻ của cháu lúc chúng ta gặp mặt lần đầu tiên. Lúc đó, cháu nói chuyện với bác rất tự nhiên và thoải mái."

Đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ nên Lạc Tranh có chút bất ngờ với lời nói của Tân Thanh Hà. Kinh ngạc mất một lúc, sau đó nàng vội khôi phục lại phản ứng, "Bác gái, cháu....lúc đó cháu không biết bác chính là..."

Tân Thanh Hà khẽ cười, cũng không nói thêm gì nữa. Bà bước

thêm vài bước rồi đột ngột dừng lại. Sau đó, dưới ánh mắt kính ngạc của Lạc Tranh, bà tháo bỏ giày, đi chân trần trên con đường lát đá trước mặt.

"Bác gái..." Lạc Tranh thấy thế sợ hết hồn, vội vàng bước lên định ngăn cản bà.

Tân Thanh Hà giơ tay lên ngăn cản hành động của Lạc Tranh, rồi bước từng bước thong dong trên con đường đá. Âm thanh vỡ vụn của những chiếc lá khô phát ra dưới từng bước chân bà. Quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh, bà nói...

"Cháu cũng cởi giày cao gót ra đi, thử cảm nhận một chút. Cuộc sống đô thị đúng là làm cho bàn chân của con người ta thật mỏi mệt. Chỉ có như thế này mới có thể hoàn toàn thả lỏng bản thân. Con người, vốn dĩ khi sinh ra đâu có mang giày, chỉ là trên con đường tiến hóa mới học được cách mang giày mà thôi."

Lạc Tranh không biết Tân Thanh Hà muốn làm gì, nhưng cũng không muốn từ chối yêu cầu có phần nhã nhặn của bà. Việc đi chân trần trên đường thế này không phải là nàng chưa từng thử qua. Chỉ là với con đường đá trước mặt, mặc dù trên mặt đường phủ đầy lá khô, nhưng mỗi bước đi cũng có chút khó khăn.

"Thế nào? Không dám? Hay sợ đau?" Tân Thanh Hà cười cười.

Lạc Tranh nghe xong không nói năng gì liền tháo bỏ giày cao gót, xách trên tay. Bàn chân nhỏ nhắn mịn màng vừa mới tiếp xúc với mặt đất liền lập tức cảm nhận được sự giá buốt cùng rét lạnh như băng khiến nàng không ngờ tới. Cũng may còn có lớp lá khô trên bề mặt đỡ đi phần nào.

Suy nghĩ một chút, nàng liền bước nhanh về phía Tân Thanh Hà. Nhưng vì tốc độ tăng nhanh đột ngột cộng với lòng bàn chân có chút đau đớn, thân thể nàng có chút chao đảo.

Cơ thể chao nghiêng của nàng ngay lập tức được Tân Thanh Hà đưa tay ra đỡ. Khi nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt tràn ngập ý cười của bà.

"Người trẻ tuổi, bước đi trên đường nên bước từng bước thật vững chắc, không cần phải vội vàng làm gì. Nên biết rằng, không

phải con đường nào dưới chân mình cũng đều dễ dàng, bằng phẳng." Tân Thanh Hà chậm rãi lên tiếng.

Lạc Tranh vốn là người thông minh, làm sao lại không hiểu hàm ý trong lời nói của bà chứ. Sau khi lấy lại thăng bằng, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng. "Cảm ơn bác đã dạy bảo. Cháu sẽ ghi nhớ những lời này."

Tân Thanh Hà lại khẽ cười một lần nữa, sau đó sai bước tiếp tục tiến về phía trước. Lạc Tranh cũng bước theo phía sau. Mỗi bước đi nàng đều học theo cách điều hòa hơi thở của Tân Thanh Hà. Nàng biết rõ đây cũng là một phương thức tập dưỡng sinh rất hữu ích.

Con đường này rất dài, nhưng không hề có xe cộ qua lại. Thỉnh thoảng chỉ có một vài người băng qua đường. Tất cả đều hiếu kỳ quay đầu lại nhìn hai người họ nhưng Lạc Tranh cũng không hề để tâm, vẫn bước từng bước hết sức vững chắc.

"Cuối cùng bác cũng hiểu tại sao con trai mình lại chọn cháu!" Tân Thanh Hà nhẹ nhàng lên tiếng.

Lạc Tranh nhìn về phía bà cũng không nói gì.

"Rất nhiều phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ thông minh, rất thích khoe khoang sự thông minh của mình một cách quá phô trương. Nhưng cháu thì hoàn toàn ngược lại, cháu rất kiên định. Ánh mắt của người khác cũng không thể làm lung lay ý chí của cháu. Sự kiên trì như vậy thật sự rất đáng khen." Tân Thanh Hà tiếp tục nói.

Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng. "Nhưng đó cũng chính là một loại cố chấp. Rất nhiều người thích dùng từ kiên trì để che dấu sự cố chấp của bản thân mình."

"Không, trong mắt bác thì đó chính là sự kiên trì. Chỉ cần dùng tấm lòng của mình để thực hiện thì đó chính là kiên trì." Tân Thanh Hà không đồng ý lắc đầu. Sau đó bà đưa mắt nhìn nàng một cái, chân thành lên tiếng, "Lạc Tranh, bác thực sự rất thích cháu. Đây là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của bác."

"Cảm ơn bác!" Trong lòng Lạc Tranh tràn ngập sự cảm động, nhưng rất nhanh sau đó lại có chút ngại ngùng lên tiếng. "Cháu nghĩ nhất định bác vẫn còn điều muốn nói với cháu đúng không ạ?"

"Đúng vậy!" Tân Thanh Hà gật đầu. "Nhưng cháu cứ yên tâm, bác tới đây tuyệt đối không phải để khuyên cháu rời xa Thương Nghiêu. Bác hiểu rất rõ tâm tư cũng như tính cách của nó. Nó yêu cháu như thế, làm sao có thể dễ dàng rời xa cháu được?"

"Bác gái, vậy..."

"Bác chỉ muốn nói với cháu một điều, "Nếu như cháu yêu Thương Nghiêu thật lòng thì xin cháu hãy tiếp tục duy trì tình yêu sâu đậm đó. Cứ cho bác là một bà mẹ ích kỷ cũng được nhưng bác không muốn chứng kiến con trai mình phải tổn thương thêm nữa.

Tất nhiên, bác cũng mong cháu có thể phát huy sự thông minh của mình để ủng hộ cùng bảo vệ con trai bác. Bác không muốn nó lại đi theo con đường mà cha nó đã từng đi." Nói đến đây đáy mắt Tân Thanh Hà thoáng hiện lên nét bi ai.

"Bác tin cháu không giống những người khác, vì cháu là cô gái thông minh, nhất định sẽ tìm ra giải pháp để không đi vào vết xe đổ trước kia, đúng không?"

Lạc Tranh chợt hiểu ra lý do mà Tân Thanh Hà tìm gặp nàng. Trong thâm tâm nàng không khỏi càng thêm cảm động. Nàng bước lên cầm lấy tay của Tân Thanh Hà, nhẹ nhàng lên tiếng, "Bác yên tâm, giống như suy nghĩ của Thương Nghiêu, cháu cũng sẽ ủng hộ anh ấy hết mình. Bất luận như thế nào, cháu cũng sẽ không để anh ấy có chuyện gì."

"Cám ơn cháu..." Tân Thanh Hà hài lòng nhìn Lạc Tranh, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc Lạc Tranh trở lại phòng làm việc, tinh thần nàng cực kỳ sáng khoái. Một phần do sáng nay nàng đi bộ khá lâu trên con đường đá, một phần cũng do những lời tâm sự chân thành của Tân Thanh Hà khiến tâm trạng nàng được thoải mái hẳn.

Lạc Tranh biết rõ ý định của những người trong gia tộc Louis, nhưng không biết suy nghĩ của Tân Thanh Hà ra sao. Nhưng tới lúc này, sự bất an trong lòng nàng đã không còn nữa. Lúc trước, nàng vốn nghĩ rằng Tân Thanh Hà sẽ không đồng ý chuyện của nàng và Thương Nghiêu, nhưng thái độ thẳng thắn hôm nay của bà thực sự

khiến nàng cảm thấy bất ngờ. Lạc Tranh hiểu rằng, tâm tư của bà bao dung như vậy hết thảy đều xuất phát từ tình yêu thương dành cho Thương Nghiêu.

Mặc dù cả ngày phải đi công tác cực kỳ bận rộn nhưng đối với những việc xảy ra sáng nay, Thương Nghiêu cũng lập tức nắm được. Vừa về tới tập đoàn, hấn lập tức tới ngay phòng làm việc của Lạc Tranh, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy lo lắng.

Lạc Tranh chỉ khẽ cười rồi nói, "Mẹ của anh thực sự rất vĩ đại. Nếu như ở vào địa vị của anh, em cũng sẽ tôn trọng bà như thế."

Louis Thương Nghiêu hiểu được hàm ý trong lời nói của Lạc Tranh, đương nhiên cũng hiểu được mục đích mà mẹ hấn tới tìm nàng. Nhất thời kích động, hấn kéo Lạc Tranh ôm vào lòng. Sau đó bế bổng nàng lên rồi quay tròn mấy vòng ngay trong phòng làm việc khiến cho Lạc Tranh bật cười khanh khách.

Cảm giác hạnh phúc như trở nên bất tận...

Cứ như thế, mãi cho tới buổi tối, hai người cũng không có thời gian nói chuyện với nhau. Đúng giờ tan làm, Louis Thương Nghiêu sớm tới trước phòng làm việc của Lạc Tranh đứng đợi. Hai người nhìn nhau mỉm cười rồi cùng đi vào thang máy.

Xe chạy nhanh qua con đường tràn ngập ánh đèn neon sáng chói. Hôm nay Louis Thương Nghiêu tự lái xe. Lạc Tranh thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn hấn, lại nhớ tới dáng vẻ của hấn trong những lần đua xe trước kia. Cảm giác rung động cùng hồi hộp lúc đó như hiển hiện ra trước mắt.

Đang mãi suy nghĩ, Lạc Tranh bỗng cảm thấy thân thể lao mạnh về phía trước, xe đột nhiên phanh gấp, cũng may nàng đã thắt chặt dây an toàn.

Sau khi định thần lại, Lạc Tranh nhìn thấy người đang đứng chặn ở đầu xe không phải ai khác, chính là người trước kia đã khiến nàng phải nhập viện - Sally.

Lại nhìn sang phía Louis Thương Nghiêu, nàng thấy nét mặt hấn dường như lạnh cứng lại, khuôn mặt đang tràn ngập sự vui vẻ trò chuyện cùng nàng vừa rồi cũng trở nên nghiêm lại...

Sally cứ như vậy đứng ở trước đầu xe không nhúc nhích. Trong ánh mắt cô ta hiện lên dáng vẻ quyết tâm cùng kiên định chưa từng thấy bao giờ.

"Tranh, em cứ ngồi yên trên xe, đừng xuống." Louis Thương Nghiêu vừa nghĩ tới chuyện ngày trước lại có chút bực mình. Xảy ra bao nhiêu chuyện mà cô ta còn dám chủ động tìm tới đây. Xem ra, trừng phạt như thế vẫn còn nương nhẹ với cô ta rồi.

Lạc Tranh nghe lời Louis Thương Nghiêu khẽ gật đầu. Không phải vì nàng sợ Sally kia, chỉ đơn giản nàng muốn nghe lời hắn mà thôi.

Louis Thương Nghiêu nhanh chóng xuống xe, bóng lưng cao lớn che một khoảng phía trước đèn xe. Cũng may không có nhiều xe cộ đi lại trên đường, nếu không một chiếc xe con đột nhiên dừng lại trên đường như thế này nhất định dẫn tới cảnh tượng hỗn loạn.

Lạc Tranh kiên nhẫn ngồi ở trong xe, lo lắng dõi theo mọi chuyện đang diễn ra bên ngoài. Nàng nhìn thấy vẻ mặt Louis Thương Nghiêu vô cùng không vui, ánh mắt hắn nhìn Sally cũng đầy vẻ không hài lòng. Nhưng tâm tình Sally dường như rất kích động. Không biết cô ta nói câu gì mà vẻ mặt Louis Thương Nghiêu lập tức biến đổi, cả người như hóa đá ngay tại chỗ.

Sau đó Lạc Tranh thấy Sally hướng phía xe mà chạy tới, dường như muốn xông tới tìm nàng. Nhưng ngay lập tức bị Louis Thương Nghiêu kéo lấy vai, ngăn cản hành động của cô ta.

Tình huống này có chút lạ thường. Lạc Tranh rất muốn xuống xe tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Nhưng bàn tay vừa định đẩy cửa xe chợt buông lỏng, nàng có chút do dự.

Ngay vào lúc này, dáng vẻ của Sally càng lúc càng kích động. Cô ta ra sức đẩy Thương Nghiêu ra, ngay trước mặt mọi người mà quỳ sụp xuống.

Cô ta nhắm đúng hướng xe của Lạc Tranh mà quỳ xuống. Hiển nhiên, cô ta đang quỳ xuống để cầu xin Lạc Tranh.

Ngồi trong xe, Lạc Tranh không khỏi cảm thấy sửng sò, theo phản xạ đưa tay che miệng để ngăn lại tiếng kêu đầy kinh ngạc bật ra

theo phản xạ tự nhiên. Tình huống này thực sự quá đột ngột, tại sao... Sally lại quỳ xuống trước mặt nàng?

Cuối cùng không tìm được nữa, Lạc Tranh mở cửa xe bước xuống, đi tới trước mặt Sally, vẻ mặt vẫn không thể tin nổi...

"Cô đang làm cái gì vậy? Nhanh đứng dậy, tất cả mọi người đang nhìn kia."

Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu càng lúc càng khó coi, dường như đang dần tái mét.

Sally đã sớm chẳng quan tâm tới nhiều thứ như vậy. Cô ta nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Lạc Tranh...

"Luật sư Lạc, tôi biết trước kia đã làm nhiều chuyện có lỗi với cô. Tôi cũng biết không nên lại tới làm phiền cô như thế này. Nhưng, chị của tôi thật sự rất đáng thương."

Louis Thương Nghiêu không thể nhẫn nại thêm được nữa, liền kéo Sally đứng lên, quát nhẹ. "Sally, đừng làm loạn ở đây nữa. Tôi sẽ lập tức trở về gặp Deneuve, đừng làm phiền tới Lạc Tranh nữa."

Lạc Tranh chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không nhịn được liền hỏi, "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Không đợi Louis Thương Nghiêu kịp trả lời, Sally liền kéo tay Lạc Tranh, vội vàng nói, "Bác sỹ đã nói, sức khỏe của chị tôi càng ngày càng yếu. Hôm nay chị ấy lại bị ngất đi. Luật sư Lạc, tôi biết cô là người lương thiện. Chị của tôi cả đời này chỉ yêu một mình anh rể, cầu xin cô hãy chúc phúc cho chị ấy. Chị của tôi không giống với cô, chị ấy không còn sống được bao lâu nữa. Nhưng cô thì hoàn toàn khỏe mạnh, còn có rất nhiều thời gian để có thể tìm được tình yêu đích thực của mình. Cầu xin cô..."

"Câm miệng!" Louis Thương Nghiêu lập tức gầm lên.

Sally gắt gao cắn chặt đôi môi của mình, nước mắt đã chảy xuống không ngừng.

Lạc Tranh nghe xong những chuyện này, cảm thấy vô cùng đau lòng cùng khó thở. Một lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi. "Sally, cô nói chị của cô..."

"Hôm nay bác sỹ đã tuyên bố không tiếp tục trị liệu nữa..." Sally

đã khóc không thành tiếng.

Louis Thương Nghiêu khẽ nhú mày. Cũng không khó nhận ra tâm tư của hắn đang vô cùng phức tạp.

Lạc Tranh không nghĩ ngợi nhiều, liền kéo tay Sally, còn tay kia quay ra kéo lấy Louis Thương Nghiêu. "Đi thôi, chúng ta cùng nhau quay trở về."

Sally sửng sờ, nhất thời không kịp phản ứng gì, mặc kệ Lạc tranh kéo cô ta lên xe. Vừa mới mở cửa xe, Louis Thương Nghiêu liền vươn tay ra ngăn cản, cất giọng trầm thấp lộ rõ vẻ không đồng tình. "Tranh, em không được tới chỗ đó. Anh sẽ đi xem tình hình thế nào, em hãy về nhà trước đi."

Lạc Tranh hiểu hắn lo lắng nàng sẽ bị dị ứng phấn hoa. Tuy hiện giờ là mùa đông nhưng vẫn có hoa đang nở. Chỉ cần tiếp xúc với một chút phấn hoa thôi, nàng cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng...

"Thương Nghiêu, yên tâm đi. Trên đường đi, em mua chiếc khẩu trang mang vào là được mà. Em không sao cả. Hãy để cho em đi cùng, nếu không em sẽ rất lo lắng."

Giọng nói của Lạc Tranh tràn ngập sự chân thành, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ khẩn cầu. Louis Thương Nghiêu cũng biết rõ không thể thay đổi được quyết định của nàng nên hắn đành hít sâu một hơi, không nói thêm câu gì lập tức ngồi vào xe.

Xe mạnh mẽ quay đầu rồi phóng ra đường quốc lộ, thẳng con đường phía trước mà chạy tới....

Đây là lần đầu tiên Lạc Tranh tới nơi ở của công chúa Deneuve. Xe đi được vài giờ thì liền dừng tại chỗ này. Nàng mang theo khẩu trang bước xuống xe, có cảm giác nơi này dường như được thiết kế nhằm tách biệt với cuộc sống bên ngoài.

Công chúa thì vĩnh viễn vẫn là công chúa, cho dù có trải qua bao nhiêu thế hệ đi chăng nữa thì môi trường cô ấy đang sống cũng phản ánh đúng với thân phận của cô ấy vậy. Cao quý, xa hoa, lộng lẫy, đẹp tới mức khiến người ta sửng sờ là điều mà ai bước vào đây

cũng có thể cảm nhận được.

Sally đi ở phía trước xuyên qua khu vườn hoa. Louis Thương Nghiêu chậm rãi bước ở phía sau, luôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh. Thỉnh thoảng hắn lại quay sang nhìn nét mặt của nàng. Lạc Tranh không nói gì chỉ nhẹ nhàng cười một cái, chứng tỏ nàng vẫn rất tốt, không có lấy một chút phản ứng khác thường nào.

Vào thời điểm này hoa mai đang nở rộ. Một nhánh mai còn đọng lại một chút sương tạo nên cảnh tượng hết sức đẹp mắt. Nhưng Lạc Tranh chỉ dám đứng xa ngắm, tự động kéo khít khẩu trang lại. Thực sự nàng vô cùng chán ghét chứng bệnh này của mình.

Cửa phòng khách chính chậm rãi được đẩy ra, Lạc Tranh cùng mọi người bước vào. Lúc này mới phát hiện ra, xuất hiện tại nơi mỹ lệ này không chỉ có mấy người họ...

Chương 146: Yêu là hy vọng hay tuyệt vọng?

Khuôn viên vườn hoa bao quanh biệt thự có quy mô cực lớn, khắp nơi đều toát lên vẻ lung linh như trong truyện cổ tích, khơi dậy niềm khao khát và những ước mơ cháy bỏng của con người. Bước vào phòng ngủ chính, một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí.

Sau lớp màn mỏng trên chiếc giường tuyệt đẹp, Lạc Tranh nhìn thoáng thấy Deneuve nằm đó. Bên cạnh giường còn có một người đàn ông và một người phụ nữ đang đứng. Người đàn ông ăn mặc rất lịch thiệp còn cách ăn mặc của người phụ nữ cũng rất sang trọng và quý phái. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra thân phận của họ không hề tầm thường.

Nhìn thấy Louis Thương Nghiêu bước vào, hai người họ khẽ lùi ra xa giường một chút. Người phụ nữ lặng lẽ đưa tay lau nước mắt còn nét mặt người đàn ông thì cực kỳ nặng nề, nhìn Lạc Tranh bằng ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Lạc Tranh bị ánh mắt của người đàn ông đó nhìn chằm chằm nên có chút không thoải mái. Nàng khẽ gật đầu thay cho lời chào hỏi, rồi thân hình nhỏ xinh của cô gái đang nằm trên giường hoàn toàn hiện rõ ra trước mắt nàng.

Sắc mặt Deneuve vô cùng nhợt nhạt, tựa hồ chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua cũng đủ thổi bay thân hình mỏng manh yếu ớt đó.

Nhìn thấy Louis Thương Nghiêu, ánh mắt vô thần của cô bỗng chốc trở nên linh hoạt, khí thế và tràn đầy sức sống. Vì Deneuve nhất quyết muốn ngồi dậy nên Louis Thương Nghiêu liền vội vàng bước tới đỡ cô tựa vào phía đầu giường.

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu không được tốt lắm. Nhiều năm khổ cực như vậy, nhưng rốt cuộc mọi chuyện vẫn đi tới cơ sự này.

Bởi vì hắn không thể kết hôn với Deneuve nên càng hy vọng cô sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Deneuve nhìn có vẻ rất phấn khởi, bên môi dịu dàng nở nụ cười với má lúm đồng tiền hết sức đáng yêu. Cô đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt Louis Thương Nghiêu, giống như muốn xác nhận là mình không nhìn nhầm. Chậm rãi lên tiếng bằng giọng nói hết sức dè dặt, Deneuve dường như đang nơm nớp lo sợ đây chỉ là một giấc mơ sẽ sớm tiêu tan.

"Thương Nghiêu... là anh sao? Có phải thực sự anh đang ở đây không?"

"Là anh!" Giọng nói trầm ấm của Louis Thương Nghiêu cất lên, ánh mắt hiện rõ vẻ đau lòng. Hắn biết rõ, cuộc sống của Deneuve không còn duy trì được bao lâu nữa.

Deneuve vẫn nở nụ cười tươi rói giống như một đứa trẻ được thỏa mãn ý thích của mình. Nhưng nhìn thấy Lạc Tranh đeo khẩu trang đứng đằng sau Louis Thương Nghiêu, đôi mắt cô khẽ sáng lên, yếu ớt hướng về phía Lạc Tranh lên tiếng.

"Luật sư Lạc, cô cũng tới sao? Thực xin lỗi, nơi này làm cho cô không được thoải mái lắm đúng không?"

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi nổi lên một hồi chua xót, "Không đâu, công chúa! Nơi này rất đẹp! Tôi rất thích nơi này!"

Deneuve khẽ cười, đôi mắt ngân ngấn nước chỉ chực trào ra nhưng sự bướng bỉnh đã ngăn cản cô không rơi lệ vào lúc này.

"Luật sư Lạc, cảm ơn cô hôm nay đã tới thăm tôi. Nhưng, tôi thực sự có chút mong muốn ích kỷ. Cô có thể để Thương Nghiêu ôm tôi một chút được không?"

Cổ họng Lạc Tranh có chút nghẹn ngào, nàng không nói được câu gì, chỉ khẽ gật gật đầu.

"Nha đầu ngốc này, bác sỹ bảo em phải nghỉ ngơi cho tốt, không nên suy nghĩ lung tung." Louis Thương Nghiêu vươn tay ra, khẽ vuốt tóc của Deneuve. Thực sự vào lúc này, hắn không biết phải nói gì nữa.

Deneuve nhẹ nhàng dựa vào vòm ngực của Louis Thương

Nghiêu, dịu dàng và yếu đuối hết một cô gái đang yêu bình thường nhất trên đời. Cô khẽ cười trong vòng tay của hắn nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sự cô đơn lạnh lẽo...

"Thương Nghiêu, có phải em sắp chết không?"

Louis Thương Nghiêu hít sâu một hơi, khẽ lên tiếng. "Không có chuyện đó. Chẳng lẽ em đã quên bốn năm trước em nói thế nào sao? Em đã nói sẽ kiên cường mà sống, dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng sẽ nỗ lực cố gắng hay sao?"

"Đúng vậy, em đã nói thế." Giọng nói yếu ớt của Deneuve chậm rãi vang lên. Cô cũng không muốn rời xa vòng tay của Louis Thương Nghiêu, chỉ muốn cứ thế này dựa vào lòng hắn, muốn hơi thở của hắn bao lấy thân mình.

"Nhưng, thực sự xin lỗi. Em có thể không thực hiện được lời hứa của mình. Bởi vì có thể ngày mai em sẽ chết, cũng có thể ngay lúc này..."

"Không cho phép em nói bậy!" Louis Thương Nghiêu nhẹ giọng ngắt lời cô, trong lòng đột nhiên quặn thắt lại. Hắn biết rõ, một khi Deneuve chết đi, cũng có nghĩa là sự liên hệ cuối cùng còn sót lại với Vũ sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ.

Deneuve nhẹ nhàng nhếch môi cười, vui mặt trong lồng ngực của Louis Thương Nghiêu mà không nói câu nào. Một dòng nước mắt xuôi theo khóe mắt chảy dài trên má...

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến người khác đau lòng. Lúc này Lạc Tranh cảm thấy mình như một người thừa ở nơi này vậy. Khung cảnh này đã sớm không còn chỗ cho người thứ ba rồi.

Vừa rồi, nghe thấy Louis Thương Nghiêu nhắc đến chuyện bốn năm trước, trong lòng nàng lại nhói lên. Chuyện xảy ra bốn năm trước vĩnh viễn là một vết sẹo không thể xóa nhòa.

Vết sẹo này tồn tại trong lòng của mỗi người, cho dù muốn xóa bỏ như thế nào đi chăng nữa cũng là điều không thể. Nếu như không có chuyện xảy ra bốn năm trước, có lẽ hiện tại cũng không phải khó xử như thế này.

Người phụ nữ vừa lạng lẽ lau nước mắt bên cạnh giường của Deneuve khẽ bước lên, cúi đầu nói với Lạc Tranh. "Luật sư Lạc, cô có thể nói chuyện với tôi một chút được không?"

Lạc Tranh nhìn thoáng qua người phụ nữ ăn mặc sang trọng đó, khẽ gật đầu.

Rời xa vườn hoa của biệt thự, bầu không khí khá trong lành. Từng làn gió nhẹ nhàng mơn man trên khuôn mặt, mang theo chút cảm giác ẩm ướt. Đây chính là kết quả của làn sương mù buổi sớm còn chưa tan hẳn.

Khuôn mặt cùng dáng vẻ của người phụ nữ kia cực kỳ cao quý và trang nhã. Bà nhìn về phía Lạc Tranh, chậm rãi lên tiếng, "Tôi là mẹ của Deneuve. Thật xin lỗi, hôm nay tìm gặp cô nói chuyện thế này quả có chút đường đột."

Lạc Tranh có chút bất ngờ khi nghe lời giới thiệu của bà. Trong đầu nàng thoáng hiện lên vài hình ảnh cũ, cuối cùng mới nhớ ra tại sao hai người họ lại có chút quen mắt, nhất là người đàn ông kia. Bọn họ đều là người của hoàng gia, thường xuyên xuất hiện trên phương tiện truyền thông nên thấy quen cũng đúng. Mà nàng cũng nhớ ra người phụ nữ trước mặt chính là vương phi Monaco.

"Xin chào!" Lạc Tranh khẽ gật đầu.

"Hôm nay tôi không phải dùng thân phận của một vương phi để nói chuyện với cô mà là dùng thân phận của một người mẹ." Vương phi không hề tỏ thái độ cao ngạo, trong mắt chỉ còn lại vẻ buồn bã cùng thương xót.

"Con gái tôi, Deneuve, bởi vì sức khỏe không tốt nên mới phải tới nơi này dưỡng bệnh, chấp nhận rời xa cha mẹ. Tâm nguyện duy nhất của con bé là có thể được gả cho Thương Nghiêu. Mà chúng tôi cũng rất coi trọng Thương Nghiêu."

Lạc Tranh không nói gì, chỉ lắng lắng nghe, nàng cũng đoán được phần nào những điều mà vương phi muốn nói.

"Đột nhiên mấy ngày trước đây, Thương Nghiêu chính thức đề xuất với vương thất quyết định từ bỏ hôn ước giữa hai nhà. Thái độ của Deneuve cũng rất kiên quyết, hy vọng chúng tôi không can thiệp

vào chuyện của hai đứa. Tôi biết rõ, Deneuve làm thế cũng vì vô cùng yêu Thương Nghiêu, nó muốn toàn tâm toàn ý chúc phúc cho cậu ta mà thôi." Vương phi vừa nhìn Lạc Tranh vừa lên tiếng.

"Nhưng tới hôm nay, tôi không thể nào khoanh tay đứng nhìn con gái mình phải đau khổ nữa. Rõ ràng là yêu người đàn ông đó nhưng lại trơ mắt nhìn anh ta ở bên người phụ nữ khác. Luật sư Lạc, tôi hy vọng cô là người rộng lượng, thành toàn cho con gái của tôi."

Toàn thân Lạc Tranh vô thức khẽ run lên. Sau vài giây yên lặng, nàng hít sâu một hơi, "Mời vương phi cứ nói!"

Vương phi lặng lẽ nhìn nàng, cùng là phụ nữ với nhau, làm thế nào mà bà không hiểu việc làm này tàn nhẫn tới mức nào?

"Luật sư Lạc, xin hãy để con gái tôi và Thương Nghiêu kết hôn với nhau, cho dù tính mạng của nó không còn giữ được bao lâu đi nữa." Giọng nói của bà cực kỳ bình tĩnh và khẩn thiết. "Với tư cách là một vương phi, tôi có thể yêu cầu cô, nhưng với tư cách một người mẹ, tôi cầu xin cô." Nói xong, vương phi hướng về phía Lạc Tranh cúi gập người xuống.

"Xin người đừng như vậy!" Lạc Tranh lập tức chạy tới đỡ vương phi dậy. Việc hành lễ như thế này sao nàng có thể nhận nổi? Mặc dù lòng nàng lúc này đang đau đớn, rất đau...

"Luật sư Lạc, động lực duy nhất để Deneuve duy trì sự sống chính là Thương Nghiêu. Cầu xin cô, đừng cướp đi mất hy vọng cuối cùng của con bé." Vẻ mặt của vương phi hiện rõ sự thống khổ.

Lạc Tranh cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ yếu ớt của Deneuve, còn có cả hình dáng của Thương Nghiêu nữa. Ánh mắt hẩn nhìn công chúa tràn ngập vẻ bi thương cùng đau lòng. Nàng hiểu rõ, hẩn chính là tia hy vọng cuối cùng của Deneuve..

Trên đường trở về Paris, Louis Thương Nghiêu vẫn chú tâm lái xe. Suốt mấy tiếng đồng hồ, hai người đều không nói câu gì. Một khoảng lặng như bao trùm toàn bộ không gian xe, cảm giác này khiến tâm trạng bị đè nén một cách đáng sợ.

Lạc Tranh thoáng nhìn qua gương mặt của Louis Thương Nghiêu, vẻ mặt của hắn vẫn rất nghiêm túc cùng trầm mặc, hàng lông mày cũng khẽ nhíu lại, không khó phát hiện ra nội tâm của hắn đang giằng xé tới mức nào.

Còn Lạc Tranh, tâm trạng cũng không khá hơn chút nào. Nàng muốn giải tỏa sự khó chịu trong lòng mà không có chỗ nào giải tỏa. Muốn hét thật to, muốn khóc thật lớn, nhưng lại hoàn toàn bất lực.

Vào lúc này, Lạc Tranh không biết, trong hai người bọn họ, rốt cuộc ai là người phải an ủi ai? Nàng cũng không biết Louis Thương Nghiêu đang nghĩ gì. Trong đầu nàng thoáng hiện lên bóng dáng của Deneuve. Mặc dù cô luôn mỉm cười nhưng gương mặt đã mất đi sức sống, dáng vẻ cũng cực kỳ yếu ớt. Tuy vậy, Deneuve vẫn luôn giữ thái độ thân thiện với nàng.

Tuy đã rất yếu, nhưng Deneuve vẫn luôn cố gắng nói lời xin lỗi với nàng. "Luật sư Lạc, xin lỗi, tôi thực sự hy vọng cô và Thương Nghiêu có thể sống hạnh phúc bên nhau..."

Nhớ lại lúc đó, trái tim Lạc Tranh lại nhói lên đau đớn. Nàng quay mặt đi, nhìn thế giới bên ngoài cứ thế mà vụt qua cửa kính xe, hốc mắt sớm đã đỏ hoe. Deneuve là một cô gái lương thiện như vậy, lẽ nào lương thiện cũng là một loại lỗi lầm sao?

Còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, bàn tay lạnh giá của Lạc tranh chợt cảm thấy ấm áp. Nàng quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt quan tâm của Louis Thương Nghiêu. Khẽ mỉm cười, ánh mắt nàng lại rơi xuống nơi bàn tay to lớn của hắn đang nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của mình. Chẳng lẽ, yêu người đàn ông này, nhất định phải chuẩn bị tinh thần như thiêu thân lao đầu vào lửa hay sao?

Nhiệt độ từ đầu ngón tay dần dần sưởi ấm trái tim của Lạc Tranh. Nàng yêu Louis Thương Nghiêu, thật sự rất yêu, thế vẫn chưa đủ hay sao?

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, âm thanh phát ra nghe có chút hư ảo như sương khói, thanh khiết vô tận.

"Ừ?"

"Em yêu anh!" Thanh âm của Lạc Tranh cực kỳ kiên định, kiên

định đến mức trái tim nàng cũng run lên vì đau đớn.

Louis Thương Nghiêu cảm động kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, đưa lên môi, hương thơm nhẹ nhàng, thanh mát trên người Lạc Tranh nhẹ nhàng quyện vào hơi thở hắn. Hắn say đắm hôn lên tay nàng, như muốn đáp trả lại sự kiên định mà nàng vừa dành cho hắn vậy...

Vì bệnh tình của Deneuve, Louis Thương Nghiêu phải thường xuyên tới biệt thự để chăm sóc cô. Bác sỹ cũng đã bó tay hết cách và giải thích rõ các chức năng của các tế bào trong cơ thể công chúa đang dần dần chết đi. Điều này cũng có nghĩa là, tính mạng của công chúa không còn giữ được bao lâu nữa.

Vương phi luôn túc trực ở bên cạnh, cùng với Louis Thương Nghiêu chăm sóc và bảo vệ cho Deneuve. Ngoài ra, Lạc Tranh còn nghe nói, mấy trưởng bối trong gia tộc Louis cũng tới đó, thăm hỏi bệnh tình của công chúa.

Do sự việc vô cùng hệ trọng nên những chuyện có liên quan tới bệnh tình của công chúa luôn được giữ bí mật với bên ngoài.

Rất nhanh sau đó, Beauchery Louis lại một lần nữa đích thân tới gặp mặt và nói chuyện với Lạc Tranh. Nội dung cuộc nói chuyện lần này vẫn giống với lần trước. Chỉ là lần này ông nói rõ ràng hơn, lập trường cũng trở nên kiên định hơn.

Beauchery Louis tuyên bố, cho dù Deneuve chỉ còn sống được một ngày thì cũng phải hoàn thành hôn ước giữa hai nhà. Cho tới lúc này, Lạc Tranh mới thực sự hiểu rõ lý do mà ông lại luôn kiên trì với cuộc hôn nhân này như vậy.

Chỉ cần hôn ước của hai nhà được tiến hành thuận lợi thì gia tộc Louis có thể mở rộng thị trường kinh doanh. Trong đó, riêng lĩnh vực năng lượng ở Monaco cũng sẽ trở thành tài sản sở hữu của gia tộc Louis.

Hôn nhân, được xây dựng trên cơ sở lợi ích. Đây cũng chính là điểm mê hoặc nhất và cũng là điểm không có nhân tính nhất. Trong cuộc hôn nhân này, tất nhiên sẽ tổn thương tới người yêu và người được yêu. Đúng là tình yêu vốn dĩ là thứ tình cảm đẹp đẽ nhất trên

thế gian, nhưng khi đối diện với vật chất lại trở nên hết sức rẻ mạt, thậm chí không chút giá trị.

Lần này, Lạc Tranh không trực tiếp từ chối, nhưng cũng không bày tỏ bất kỳ

mong muốn nào. Đợi Beauchery Louis nói xong, nàng chỉ lặng lặng đứng dậy rời đi.

Hongkong...

Rời xa khu trung tâm phồn hoa, khu ngoại vi là những căn nhà vườn được thiết kế đầy tinh tế. Hongkong vào thời điểm này trong năm thường nhuộm một nét buồn thương man mác. Những cơn mưa lớn khá thường xuyên diễn ra, đập vào cửa kính rào rào khiến người ta có chút khó chịu, có chút lạnh lẽo...

Lưu Ly không ngờ người bấm chuông cửa lại là Lạc Tranh. Nhưng cô cũng không quá ngạc nhiên hay hỏi han gì nhiều. Cô chỉ đón Lạc Tranh vào nhà, nhìn nàng lặng lẽ đặt túi xuống sau đó lặng lẽ đi vào phòng tắm, tắm rửa rồi thay đồ mặc ở nhà. Cuối cùng nàng lại lặng lẽ ngồi trên thảm trải sàn, dựa đầu vào vai của Lưu Ly.

Cơn mưa bên ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn giống như tiếng khóc thét của một đứa trẻ không ngừng vang vọng. Cả hai người họ đều nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong không khí lan tỏa hương thơm nhẹ nhẹ của cà phê.

Một lúc lâu sau, Lưu Ly mới lên tiếng. "Muốn khóc không?" Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ ánh mắt của Lạc Tranh cô cũng có thể nhận thấy nhất định là có liên quan đến người đàn ông kia.

Lạc Tranh lặng lẽ trả lời, "Không!"

"Đau lòng không?"

"Không!"

"Lần này là hoang mang chạy trốn hay ra đi không một lời từ biệt đây?"

"Mình nghĩ không bao lâu anh ấy sẽ biết."

"Cậu sẽ ở lại Hongkong chứ?"

"Không!"

"Tại sao?"

"Bởi vì tình yêu mình dành cho Paris đã quá sâu đậm rồi!"

Lưu Ly không hỏi thêm gì nữa. Lạc Tranh không nói thì cô cũng sẽ tuyệt đối không hỏi. Thật ra cô rất cảm động vì người mà Lạc Tranh nghĩ tới lúc này lại chính là mình. Điều này chứng tỏ trong lòng nàng luôn coi Lưu Ly là người bạn thân thiết. Chỉ cần thế là đủ rồi.

Lại im lặng hồi lâu, Lưu Ly đưa cho Lạc Tranh một tách cà phê, lúc này mới phát hiện các ngón tay của nàng vẫn lạnh buốt.

Lạc Tranh uống một ngụm cà phê. Khi hơi nóng từ từ lan tỏa và sưởi ấm trái tim lạnh giá thì nàng mới cảm thấy hơi phục lại chút sức lực, mới cảm nhận được mình vẫn còn đang sống. "Lưu Ly, nếu cậu là mình, thì sẽ làm thế nào?" Nàng đột nhiên lên tiếng hỏi, ánh mắt hiện lên vẻ mắt mát đau thương.

Lưu Ly nhìn Lạc Tranh mà cảm thấy vô cùng xót xa. Một hồi lâu sau Lưu Ly nhẹ nhàng lên tiếng, "Nếu yêu anh ấy thì hãy kiên quyết đừng rời xa anh ấy. Trừ khi cậu cho rằng đó là người đàn ông không xứng đáng để yêu. Cậu có cho rằng anh ấy là người như thế không?"

"Không, anh ấy là người đàn ông đáng để mình thương yêu." Lạc Tranh lặng lẽ nhìn ly cà phê. Bỗng nhiên, một giọt nước mắt lăn nhanh trên má nàng giống như một viên ngọc trong suốt rơi vào ly cà phê tạo nên một gợn sóng nhỏ...

"Cho dù không được ở bên nhau thì trái tim mình vẫn thuộc về anh ấy. Có lẽ mình chính là một con thiêu thân lao đầu vào lửa mất rồi."

"Chẳng phải cậu đã quyết định rồi sao?" Lưu Ly thấy Lạc Tranh rơi nước mắt, trong lòng càng thêm đau xót, khẽ nói. "Thực sự yêu một người là phải làm cho người đó được hạnh phúc. Quyết định này không nằm ở cậu, mà là ở anh ấy. Mình nghĩ, anh ấy nhất định hiểu rõ hạnh phúc thực sự của mình nằm ở đâu, đúng không?"

Lạc Tranh có chút run rẩy ngược nhìn Lưu Ly. Nàng không kể cho cô ấy nghe bất kỳ một sự việc nào, nhưng dường như cô ấy đã

nhìn thấu tất cả.

"Tiểu Tranh à, cậu quá kiên cường. Cậu đã quen với việc tự mình quyết định mọi chuyện. Cậu đã đủ mệt mỏi rồi, lần này sao không để cho ông trời quyết định? Hoặc là, hạnh phúc của cậu hãy để cho người đàn ông mà cậu yêu quyết định. Một khi đã yêu, thì phải tin tưởng vào anh ấy, không phải thế sao?"

Giọng nói đầy chân thành của Lưu Ly lại vang lên, "Nếu đã yêu sâu đậm như vậy, cho dù quyết định của anh ấy là sai lầm, thì khi đã yêu cũng không có gì phải hối tiếc."

Lạc Tranh nhìn Lưu Ly hồi lâu, sau đó khẽ dựa vào sofa, nhắm mắt lại...

Màn đêm bị nước mưa xé nát, từng cơn sóng lớn trên biển không ngừng cuộn trào mà người bên bờ biển gần như bị quang cảnh hùng vĩ này nhấn chìm.

Lạc Tranh bước từng bước dọc theo bờ cát, để lại những dấu chân dài ở phía sau. Đôi giày cao gót nàng để ở đằng xa, đã sớm bị nước mưa xô nghiêng ngã trên bãi cát. Mà bóng dáng kia càng đi xa càng chìm trong màn mưa mù mịt, càng gợi lên vẻ cô đơn, hiu quạnh.

Nước mưa đêm nay rất lạnh, cũng rất lớn. Lạc Tranh cứ thế đi dọc bờ biển, quần áo trên người cũng đã ướt sũng, tóc cũng ướt hết cả. Hai tay nàng khẽ ôm lấy thân hình mỏng manh, trong đêm mưa nào nùng lại càng thêm thê lương.

Từ Paris trở về Hongkong, là bất ngờ nhưng cũng là chuyện không thể tránh khỏi. Sáng sớm hôm đó, khi Lạc Tranh nhìn Thương Nghiêu đang còn ngủ say trước mặt, nàng đã quyết định rời đi. Nàng chỉ hy vọng cho bản thân chút thời gian để có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt cho một số chuyện sắp tới.

Trở lại Hongkong mặc dù biết thời gian lưu lại đây không nhiều nhưng những lời khuyên của Lưu Ly đã giúp cho tâm tình của Lạc Tranh ổn định lại hơn trước. Nàng không muốn trốn tránh thêm nữa. Trên tất cả, đây là tình yêu đích thực của cuộc đời nàng.

Bỗng chốc trên bờ biển, một chiếc xe con nhanh chóng lao tới. Rất nhanh, xe dừng lại, một nam một nữ xuống xe. Người phụ nữ chính là Lưu Ly. Khi cô nhìn thấy thân hình nhỏ bé của Lạc Tranh ở phía xa, ánh mắt hiện rõ vẻ lo lắng, vội ra hiệu cho người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông đưa mắt nhìn theo, vội vàng cầm lấy chiếc ô dự trữ trong tay Lưu Ly rồi xông vào trong màn mưa xối xả. Rất nhanh người đàn ông đã chạy tới chỗ người phụ nữ phía trước, kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt.

Lưu Ly cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Đang định quay trở vào xe, thì vô tình phát hiện bóng dáng của một người đàn ông lạ mặt đang tránh đi. Dường như anh ta vẫn luôn theo dõi Lạc Tranh như một cái bóng vậy. Nhưng khi nhìn thấy hai người họ ôm nhau, anh ta lập tức rời đi. Người đàn ông đó rốt cuộc là ai?

Trong mưa, Lạc Tranh không ngờ lại bị một sức mạnh khổng lồ kéo giật lại. Ngay sau đó nàng cảm nhận được cánh tay rắn chắc của người đàn ông ôm chặt lấy mình. Nàng không ngẩng đầu lên nhưng có thể cảm nhận một cách rõ ràng đó chính là Thương Nghiêu. Nàng biết hẳn sẽ tới Hongkong, chỉ là không ngờ lại nhanh đến như thế.

"Thương Nghiêu... Thương Nghiêu..." Lạc Tranh nép chặt trong lòng hắn. Gọi đi gọi lại tên của hắn, cảm nhận hơi thở của hắn. Tới giờ phút này nàng mới cảm thấy mình lạnh đến mức nào, nước mưa đổ xuống người nàng khó chịu ra sao. Hắn ôm nàng, nàng mới cảm nhận được thế nào là hạnh phúc.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu vừa đau xót vừa lo lắng, không nhìn nổi quát lớn, "Người phụ nữ gốc ghêch này, ai cho phép em tự ý rời xa anh?"

Lạc Tranh khẽ ngẩng đầu, nước mắt cứ thế tuôn rơi không ngừng, làm nhòe cả đôi mắt nàng. Muốn nói gì đó, nhưng đôi môi anh đào run rẩy lại không thể thốt nên lời.

Louis Thương Nghiêu thấy thế, không kìm nén được một lần nữa ôm chặt Lạc Tranh vào lòng, giọng nói dịu dàng khẽ thì thầm bên tai nàng. "Lạc Tranh, em nghe cho rõ đây! Anh yêu em, em có thể đối xử

với anh thế nào cũng được, nhưng không được rời xa anh, nghe rõ chưa?"

Lạc Tranh càng khóc lớn hơn. Sự nhớ nhung cùng tình yêu dành cho hắn bị đè nén bấy lâu nay đã được giải thoát bằng những dòng nước mắt. Nàng cũng ôm chặt hắn, ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi hắn...

Nụ hôn của nàng rất chân thật, rất thâm tình...

Louis Thương Nghiêu nhanh chóng chuyển từ bị động thành chủ động. Một tay ôm chặt eo của Lạc Tranh, một tay vòng ra sau đỡ lấy gáy nàng, trao cho nàng một nụ hôn hết sức nóng bỏng đầy mãnh liệt. Bóng dáng hai người bên bờ biển hòa vào trong màn mưa tạo thành một khung cảnh cực kỳ mê người.

Một lúc lâu sau, Louis Thương Nghiêu mới quyến luyến buông tha cho đôi môi của Lạc Tranh. Hắn lấy áo khoác trên người khoác cho nàng, che dù cho nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thâm tình, sự tức giận trong đáy mắt hắn đã sớm tan thành mây khói.

"Tranh..."

"Để em nói trước được không?" Lạc Tranh đưa tay lên che lấy môi hắn. Dưới chiếc dù, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt đẫm lệ lộ ra sự kiên định vô hạn...

Louis Thương Nghiêu kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, hôn nhẹ. Hắn không nói gì nữa, kiên nhẫn chờ Lạc tranh lên tiếng.

"Hôm nay Lưu Ly đã nói với em. Từ trước tới nay em đã quen với việc tự mình quyết định nên lần này hãy để người khác quyết định thay em. Nhưng... Thương Nghiêu, tha lỗi cho em, em vẫn muốn tự mình đưa ra quyết định. Quyết định con đường mà sau này chúng ta sẽ phải đi, quyết định em sẽ yêu anh như thế nào."

"Tranh, thực ra..."

"Thương Nghiêu, nghe em nói hết được không?"

Lạc Tranh dịu dàng nhìn hắn, ánh mắt hết sức chân thành cùng sâu sắc. "Vương phi hy vọng anh có thể hoàn thành tâm nguyện của công chúa. Chỉ cần cho cô ấy được làm vợ của anh dù chỉ một ngày thì cũng đủ mãn nguyện rồi. Thương Nghiêu, Deneuve kiên trì lâu

như thế thực ra cũng chỉ muốn đợi một lời hứa của anh. Hãy kết hôn với cô ấy đi, đây chính là tâm nguyện duy nhất của cô ấy."

"Đây chính là quyết định của em?" Louis Thương Nghiêu lập tức nhíu mày, giọng nói trở nên có chút không vui.

"Không!" Lạc Tranh nở nụ cười yếu ớt qua màn lệ, đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt cương nghị của hắn. "Anh tưởng rằng em sẽ rời xa anh sao? Sẽ rời xa anh vì anh lấy người phụ nữ khác sao? Không đâu, vì em cũng rất ích kỷ. Em yêu anh, em muốn có được anh. Em biết số phận đã an bài để em phải đắc tội với công chúa Deneuve. Thế nên cầu xin anh hãy lấy cô ấy, sau đó hãy cho em được ở bên cạnh anh. Em không cần danh phận gì hết, cũng không quan tâm tới việc có thể trở thành người vợ hợp pháp của anh hay không? Em chỉ cần biết người em yêu là anh..."

Louis Thương Nghiêu không ngờ Lạc Tranh lại đưa ra một quyết định như thế. Thân hình cao lớn khẽ sững lại hồi lâu.

"Em sẽ ở bên cạnh anh, làm trợ thủ cho anh cũng được, làm người tình cũng được. Cho dù bị người đời mắng nhiếc là kẻ thứ ba, là tình nhân em cũng chấp nhận. Em cũng vẫn ở bên cạnh anh."

Nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt mình. "Bởi vì anh tuyệt vời như thế, yêu em nhiều như thế, vậy đã là quá đủ rồi."

"Em cam tâm tình nguyện chịu thiệt thòi mà nhường anh cho người khác sao?" Louis Thương Nghiêu nghe xong, tâm trạng càng trở nên phức tạp hơn, vừa cảm động lại vừa đau lòng.

"Trong trái tim anh chẳng phải luôn có em sao?" Lạc Tranh áp má vào ngực hắn. "Đừng để người phụ nữ yêu anh sâu sắc phải nuối tiếc khi rời khỏi cõi đời này. Em cũng không muốn anh gặp bất cứ một nguy hiểm nào. Chẳng qua chỉ là một danh phận mà thôi, em không quan tâm, chỉ cần được yêu anh là đủ rồi."

"Đồ ngốc!" Louis Thương Nghiêu không kìm nén nổi liền lên tiếng. Sau đó hắn khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh lên, "Quyết định của em đã được anh đồng ý chưa? Em nói nhường là nhường được à?"

"Em..."

"Không phải nói gì nữa, đi theo anh!" Louis Thương Nghiêu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng sỏi bước về phía xe.

"Thương Nghiêu?"

Louis Thương Nghiêu không nói thêm câu gì, liền ném chiếc dù đi, bế bổng Lạc Tranh lên, rời khỏi bãi biển...

Máy bay riêng lập tức bay suốt đêm trở về Paris. Louis Thương Nghiêu dẫn Lạc Tranh về biệt thự vẫn không nói năng gì thêm. Sau khi tự tay tắm rửa cho nàng xong, lại bắt nàng uống thêm một cốc nước gừng to, hấn liền kéo nàng lên xe.

Lái xe là một người đàn ông lạ mặt. Nhận được mệnh lệnh của Louis Thương Nghiêu liền lái xe thẳng lên đường quốc lộ. Phong cảnh bên đường từ quen thuộc tới lạ lẫm nhanh chóng lướt đi vun vút rồi một con đường với hàng cây xanh mát dọc hai bên dần hiện ra.

"Thương Nghiêu..." Bao nhiêu nghi vấn đè nén Lạc Tranh trong suốt mười hai tiếng đồng hồ. Nàng không biết Louis Thương Nghiêu muốn đưa nàng tới nơi nào, chỉ cảm thấy nơi này rất lạ lẫm, hình như nàng chưa từng tới bao giờ.

Louis Thương Nghiêu không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Lạc Tranh, vươn tay ra ôm nàng vào lòng, siết chặt không buông...

Chương 147: Về nhà

Tiết trời Paris vẫn lạnh lẽo như mọi năm. Vào mùa đông, nơi này luôn bị bao phủ bởi những lớp sương mù dày đặc. Ánh mặt trời dường như đã trở thành một thứ xa xỉ. Lớp sương mù dày đặc khiến người ta có cảm giác như có một tấm giấy dán chặt lên bầu trời, dù ánh nắng có chói chang như thế nào cũng khó mà xuyên qua những tầng sương mù này được.

Từ Paris đến Hongkong, rồi lại từ Hongkong trở về Paris, Lạc Tranh đi đi về về không tới hai, ba ngày. Thật may là nàng cũng khá thích ứng đối với việc chênh lệch múi giờ nên không cảm thấy quá mệt mỏi.

Xe vẫn lao nhanh trên đường, giống như một chú ngựa hoang bị tháo cương chạy tới nơi hư vô phía trước.

Lạc Tranh thấy sắc mặt của Louis Thương Nghiêu vô cùng đăm chiêu, thậm chí còn có vẻ nghiêm trọng. Cánh tay hắn vẫn siết lấy eo nàng không hề buông lỏng khiến Lạc Tranh có cảm giác như hắn đang lo sợ rằng chỉ cần buông lỏng một chút thôi là nàng sẽ biến mất khỏi tầm mắt hắn không còn chút vết tích vậy.

Lạc Tranh không biết Louis Thương Nghiêu muốn dẫn nàng tới nơi nào, chỉ biết là xe đã dần rời khỏi trung tâm Paris, thẳng phía Bắc mà hướng tới.

Dần dần, hai bên đường xuất hiện những cây ngô đồng cao lớn thay thế cho những tòa nhà chọc trời san sát trong thành phố. Mà đám cây ngô đồng ấy bị lớp sương mù bao phủ cũng có vẻ rất mờ ảo. Khi từng cơn gió nhẹ thoảng qua khiến tán lá của chúng xao động phát ra những âm thanh khe khẽ như thể một ông lão già nua đang khó nhọc đấu tranh với cái chết vậy.

Không biết xe đã chạy bao lâu, cho đến khi trong lòng Lạc Tranh bắt đầu nổi lên sự nghi hoặc thì tốc độ của xe dần chậm lại. Nàng cố

gắng ổn định lại tinh thần, mở mắt ra nhìn khung cảnh bên ngoài. Ngay lập tức cảm giác buồn ngủ đang vây lấy nàng hoàn toàn tan biến, đôi mắt đẹp liền mở lớn như thể chỉ chực nhảy ra ngoài vậy.

Lạc Tranh thực không biết xe đã chạy tới nơi thần bí này từ lúc nào. Nơi thần bí này không phải là thảo nguyên xanh tươi như tiên cảnh, mà là một cung điện vô cùng xa hoa tráng lệ nằm giữa một rừng cây um tùm.

"Trời ơi..." Lạc Tranh không khỏi kinh ngạc mà thốt lên. Xe tiếp tục đi về phía trước, nàng nhìn qua cửa kính, cẩn thận đánh giá khung cảnh xung quanh.

Nàng không hề nhìn nhầm, đây thực sự là một cung điện. Hơn nữa, kiểu kiến trúc còn nhìn rất quen mắt. Sau khi xem xét cẩn thận, nàng hít sâu một hơi, kiểu thiết kế này có phần giống với cung điện Versailles.

Tuy nhiên, kiến trúc của cung điện trước mặt thì không lớn như cung điện Versailles nhưng sự lộng lẫy xa hoa cùng tráng lệ của nó thì cũng không hề thua kém. Xe giảm tốc độ đi qua con đường xuyên qua khu vườn dẫn tới cung điện, băng qua đài phun nước cực kỳ diễm lệ. Phía xa xa hệ thống vòi phun tự động đang bật lên tưới nước vào bãi cỏ rộng lớn, còn có cả một vườn hoa cực quy mô nữa. Thật may là nhờ ngồi trong xe nên Lạc Tranh có thể tránh được khu vườn hoa kia.

Khi xe vừa dừng lại đã thấy đám vệ sỹ nghiêm chỉnh xếp thành hai hàng thẳng tắp, cực kỳ trang nghiêm. Sau đó, hai tên trong số đó tiến lên, cung kính mở cửa xe ra.

Louis Thương Nghiêu sau khi xuống xe vẫn nắm lấy tay Lạc Tranh. Hắn ngẩng đầu nhìn cung điện trước mặt một hồi, sắc mặt thoáng hiện nên nét lạnh lùng. Còn Lạc Tranh vẫn âm thầm quan sát khung cảnh xung quanh cùng cung điện trước mặt.

Xem ra cung điện này là một di sản văn hoá mà lịch sử để lại. Phong cách thiết kế của nó cũng nghiêng về trường phái cổ điển. Điểm khác biệt đầu tiên khi nhìn vào cung điện này là nó được phân thành hai khu trong khi cung điện Versailles được phân thành ba khu

rõ rệt.

Thẳng phía trước cung điện là một vườn hoa cực lớn mang đậm phong cách Pháp. Tất cả cây cối trong đó đều được thợ làm vườn cắt tỉa thành những hình khối cực kỳ đẹp mắt.

"Louis thiếu gia, cậu về rồi!" Quản gia là một người đàn ông đã lớn tuổi, thân hình so với Louis Thương Nghiêu thì nhỏ bé hơn rất nhiều. Nhưng không khó để nhận ra ông ta là người ăn nói, cư xử hết sức khôn khéo. Từ dáng vẻ cùng điệu bộ thành thực của ông ta thì có thể thấy ông ta đã làm việc ở đây rất nhiều năm rồi.

"Ông nội đâu?" Louis Thương Nghiêu lạnh nhạt lên tiếng. Hiển nhiên, dường như đối với nơi này hẳn không hề có chút hứng thú nào.

Quản gia lập tức trả lời, "Nghe nói hôm nay thiếu gia trở về, các vị trưởng bối trong gia tộc hiện đang chờ thiếu gia tại phòng khách."

Đứng bên cạnh hẳn nghe xong mấy lời này, tâm tư Lạc Tranh không khỏi dâng lên chút kinh ngạc. Chỉ là gặp cháu trai của mình mà phải chờ ở phòng khách? Gia tộc này rốt cuộc còn có tình người nữa không vậy? Nghĩ tới đây, ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt cương nghị của Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh không khỏi cảm thấy ánh mắt hẳn thoáng hiện lên sự đau đớn.

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong câu trả lời của quản gia, khoé môi khẽ nhếch lên để lộ nụ cười có chút ý mỉa mai, "Rất tốt, xem ra hôm nay tôi không tới đó không được rồi!" Nói xong, hẳn liền kéo Lạc Tranh đi vào.

Cửa chính của cung điện từ từ mở ra. Trong nháy mắt, Lạc Tranh có cảm giác mình thật là nhỏ bé. Khung cửa to lớn giống như một gã khổng lồ đang há to cái miệng chỉ chờ đem nàng nuốt chửng vào trong bụng.

Kiểu thiết kế cùng trang trí bên trong cung điện hoàn toàn giống với những gì Lạc Tranh đã tưởng tượng. khắp các khu lớn nhỏ bên trong phòng khách đều treo những bức điêu khắc, những bức tranh sơn dầu khổ lớn với màu sắc vô cùng rực rỡ.

Tuy thiết kế của cung điện này không giống như gian chính của

cung điện Versailles nhưng từng chi tiết của nó đều do những bàn tay tài hoa của những nghệ sỹ bậc thầy tạo nên. Toàn bộ khu lan can đều được đúc bằng kim loại phía trên được mạ vàng sáng loáng. Sàn cung điện được lát bằng đá cẩm thạch bóng lộn toát lên vẻ sang trọng cùng xa xỉ đến cực điểm. Trần cung điện thiết kế theo kiểu mái vòm bán cầu với những bức tranh tường và trần rục rở đầy màu sắc. Bước vào một không gian rộng lớn như vậy, con người ta cảm thấy mình nhỏ bé như một con kiến cũng là điều dễ hiểu.

Phòng khách nằm ở hướng đông trên tầng hai. Đi dọc theo hành lang bước tới gần phòng khách, lập tức có hai gã vệ sỹ tiến lên giơ tay ngăn cản trước mắt Lạc Tranh. Lập tức, giọng nói đặng đặng sát khí của Louis Thương Nghiêu vang lên, "Tránh ra!"

Đứng bên cạnh hẳn, Lạc Tranh thực có chút lo lắng. Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến một người trở về nhà lại như thế này. Nhưng, nơi này cũng được coi là nhà sao? Chắc là không, bởi không gian rộng lớn này không có lấy một chút ấm cúng nào. Tới lúc này, rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao Louis Thương Nghiêu lại thích sống trong ngôi biệt thự nhỏ của mình.

Sắc mặt gã vệ sỹ lộ rõ sự khó xử, vội lên tiếng, "Louis thiếu gia, người phụ nữ này không được phép đi vào, đó là quy định..."

Lời còn chưa nói hết, Louis Thương Nghiêu nhanh chóng hất tay ra, hai gã vệ sỹ không kịp phản ứng, bị đẩy mạnh lùi về phía sau hai bước. Ngay sau đó, cửa phòng liền bị Louis Thương Nghiêu đẩy mở toang ra.

Lần đầu tiên Lạc Tranh thấy một phòng khách với không gian rộng lớn như vậy. Những người có tiền tuy rằng muôn hình muôn vẻ, nhưng để phô trương sự giàu sang phú quý của mình thì thường dùng một phương thức duy nhất đó chính là phô trương về mặt không gian. Khi mật độ dân số tại nhiều nơi vượt quá mức tiêu chuẩn cho phép thì những người giàu có nơi này lại ung dung chiếm cứ rất nhiều không gian như vậy.

Bên trong phòng khách, các vị trưởng bối trong gia tộc Louis đã ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt của họ đều cực kỳ nghiêm túc. Trong số

họ có một người mà Lạc Tranh đã từng gặp qua, chính là Beauchery Louis - ông nội của Louis Thương Nghiêu.

Ông ta ngồi ở vị trí chính giữa. Một số vị trưởng bối khác tuổi tác tương đương ông ta thì ngồi thành hai hàng hai bên. Nhìn cách ăn mặc của họ cũng đủ nhận thấy thân phận của mấy người này tôn quý đến chừng nào. Chiếc gậy của Beauchery Louis được đặt bên cạnh ông ta, trên đầu gậy là đoá hoa bách hợp được chạm khắc tinh xảo, toát lên vẻ đẹp rạng ngời đầy quyến rũ.

Beauchery Louis nhìn thấy Louis Thương Nghiêu đẩy mạnh cửa bước vào, thậm chí còn nắm tay Lạc Tranh đi tới, hàng lông mày của ông ta khẽ nhíu lại tỏ rõ sự không hài lòng rồi quay sang nói gì đó với mấy vị trưởng bối bên cạnh.

"Thương Nghiêu, anh biết mình đang làm cái gì không? Tại sao mỗi lần trở về đều làm cho các vị trưởng bối không hài lòng như vậy?"

Louis Thương Nghiêu nhìn xung quanh một lượt, thấy có vài vị trưởng bối sắc mặt không vui, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng. "Hôm nay

xem ra nhất định cháu sẽ phải thất lễ với các vị trưởng bối ở đây rồi." Nói xong, hắn cầm tay Lạc Tranh tiến đến, hai người ngồi xuống sofa đối diện với các trưởng bối.

Lạc Tranh có cảm giác như mình đang bị thẩm vấn trước tòa vậy. Nàng đột nhiên lại có sự liên tưởng tới các khu vực ở phía nam Trung Quốc, nơi một số người già cả trong nhà thường ngồi ở từ đường, chuyên môn xử lý những chuyện lớn, chuyện nhỏ của gia tộc.

Mà các vị trưởng bối trước mắt cũng giống như các ông lão ngoan đồng vậy, sắc mặt nghiêm túc đến cứng nhắc, xử sự thì cố chấp...

Nàng mới vừa ngồi xuống, đột nhiên phát hiện ra người ngồi ở vị trí cuối cùng, không hiểu thế nào mà lại chính là Kỳ Ứng Diêm. Thấy Lạc Tranh kinh ngạc nhìn mình, anh ta nở nụ cười tươi rói còn đưa tay vẫy chào nàng. Nhưng ngay lập tức, một vị trưởng bối bên cạnh

liền trừng mắt liếc một cái khiến anh ta đành bất đắc dĩ hạ tay xuống...

Lạc Tranh cảm thấy có chút kỳ lạ khi thấy Kỳ Ưng Diêm xuất hiện ở đây. Vô thức thoáng nhìn qua Louis Thương Nghiêu nhưng thấy biểu hiện của hắn vẫn không có gì thay đổi. Xem ra, hắn đã sớm biết Kỳ Ưng Diêm sẽ ở đây rồi.

Beauchery Louis vẫn là người tiếp tục lên tiếng. Ông ta nhìn thoáng qua Lạc Tranh rồi sau đó nhíu mày nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Thương Nghiêu, hành động lần này của anh đã đi quá xa rồi. Đừng tưởng anh dẫn Luật sư Lạc tới đây là chúng ta sẽ thay đổi ý kiến. Nên biết rằng, hôn ước này là chuyện của cả gia tộc. Anh phản đối ra mặt như vậy cũng có nghĩa là chống đối lại cả gia tộc. Anh đã từng nghĩ tới hậu quả hay chưa?"

"Đúng đấy Thương Nghiêu. Anh xuất thân từ gia tộc này, nhất định phải biết hy sinh hạnh phúc cá nhân. Về phía vương quốc Monaco, chúng ta cũng vừa chính thức đưa ra lập trường của mình, hôn ước giữa anh với công chúa Deneuve sẽ vẫn tiến hành như ước định. Đừng có bất cứ hành động chống đối vô ích nào nữa, hãy mau về mà chuẩn bị đi." Âm thanh lạnh lùng của một trưởng bối khác vang lên.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, không phải vì bản thân mình mà là vì người đàn ông đang ngồi bên cạnh. Hạnh phúc nhỏ nhoi nhất của một con người lại bị đem ra làm vật mua bán, thế thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Louis Thương Nghiêu sau khi nghe xong, cũng không hề tức giận, mà chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Hắn đứng dậy, khẽ khom người cúi mình trước các vị trưởng bối. Sau đó hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng kiên định, quyết đoán.

"Khả năng cháu sẽ làm cho các vị trưởng bối phải thất vọng rồi. Vào mấy tháng trước cháu đã kết hôn. Nếu lấy thêm công chúa Deneuve nữa thì cháu sẽ vi phạm luật hôn nhân mất. Một khi sự thật

này bị phơi bày, chẳng những vương thất Monaco bị mất mặt mà ngay cả gia tộc Louis của chúng ta cũng gặp phải những tổn thất không hề nhỏ chút nào."

"Cái gì?" Tất cả mọi người trong phòng khách đều mở to mắt. Mà ngay cả tới Lạc Tranh cũng sững sờ nhìn Louis Thương Nghiêu. Mãi lâu sau, mọi người vẫn không hiểu hẳn đang nói gì. Chỉ có hai người vẫn giữ được sự bình tĩnh của mình, một người là Louis Thương Nghiêu, người còn lại là Kỳ Ứng Diêm đang ngồi đó nở nụ cười đầy ẩn ý.

"Thương Nghiêu, hôm nay anh về đây là đã có chuẩn bị sẵn để đùa giỡn với các vị trưởng bối đúng không? Quá hỗn xược!" Beauchery Louis có phản ứng đầu tiên, đập tay lên bàn nghe "rầm" một tiếng. Có thể dễ dàng nhận ra ông ta đang giận dữ tới mức nào.

Các vị trưởng bối khác cũng tỏ ra không hài lòng.

Tâm tư Lạc Tranh càng trở nên hoảng loạn hơn. Nàng không dám nhìn Louis Thương Nghiêu, cũng không dám tin vào những gì mà hắn vừa nói. Từ trước tới nay hắn không thích đùa giỡn bất kỳ chuyện gì, đặc biệt là trong hoàn cảnh này.

Nhưng hắn nói đã kết hôn từ lâu, không những thế còn là từ mấy tháng trước... Có nghĩa là... Nàng vô thức nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình, những ngón tay mảnh mai không ngừng siết chặt lại.

Vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu hết sức nghiêm túc. Hắn cũng không giải thích thêm bất kỳ lời nào, chỉ quay đầu nhìn sang Kỳ Ứng Diêm. Kỳ Ứng Diêm thờ dài, lấy ra một tập tài liệu, hắng giọng đọc to.

Mọi người đều cảm thấy choáng váng. Kỳ Ứng Diêm không phải đang đọc nội dung của những giấy tờ bình thường, mà chính là giấy chứng nhận đăng ký kết hôn. Một tờ đăng ký kết hôn có hiệu lực, có sự chứng nhận của pháp luật. Mà nhân vật chính trên tờ đăng ký kết hôn kia chính là Louis Thương Nghiêu và Lạc Tranh.

Khi Kỳ Ứng Diêm đọc xong dòng cuối cùng trong tờ đăng ký kết hôn và gấp lại phần văn bản trên tay, Lạc Tranh suýt chữa nữa đã đứng bật dậy mà hét thành tiếng. Thứ nhất là bởi nàng quá shock với tin này, thứ hai là vì thời gian trên tờ giấy đăng ký kết hôn kia chính

là...

"Khi đó, người mà Lạc Tranh kết hôn không phải là Ôn Húc Khiên, mà là cháu. Còn Kỳ Ưng Diêm chính là luật sư của cháu lúc đó. Anh ta có thể chứng minh tất cả. Đây cũng chính là mục đích mà anh ta có mặt tại gia tộc Louis ngày hôm nay." Louis Thương Nghiêu chậm rãi lên tiếng.

Lạc Tranh chỉ cảm thấy như có một tia sét đánh giữa bầu trời quang đãng. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Hô hấp của nàng càng lúc càng trở nên gấp gáp.

"Khốn kiếp!" Beauchery Louis không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, tức giận trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu. "Anh nói anh đã kết hôn với người phụ nữ này? Nhưng khi đó ai cũng biết anh tới lễ cưới làm phù rể cơ mà!"

"Hôn lễ lúc đó cũng chỉ là giả mà thôi. Làm phù rể cũng là giả, sự thật là..." Lúc này Louis Thương Nghiêu mới quay đầu lại nhìn Lạc Tranh. Thấy sắc mặt nàng xanh xao lại có chút nhợt nhạt, ánh mắt hắn hiện rõ vẻ lo lắng cùng thương xót.

"Khi đó Ôn Húc Khiên tham lam muốn thu được lợi nhuận lớn hơn, còn muốn mở rộng thị trường luật ra nước ngoài nên cần sự giúp đỡ của cháu. Và cháu đã đồng ý, bởi trong lòng cháu vẫn luôn khao khát có được Lạc Tranh nên đã đặt ra yêu cầu với anh ta."

"Đó chính là yêu cầu mà anh đưa ra đúng không?" Beauchery Louis tức giận tới mức các ngón tay giơ lên cũng trở nên run rẩy, chỉ về hướng Lạc Tranh.

"Đúng vậy!" Thái độ cứng giọng nói vô cùng kiên quyết của Louis Thương Nghiêu vang lên. "Cháu yêu Lạc Tranh cho nên đã đề xuất yêu cầu này với Ôn Húc Khiên. Cháu muốn người phụ nữ này và cũng muốn lấy cô ấy làm vợ. Chỉ cần anh ta gật đầu đồng ý, thì anh ta có thể đạt được những gì anh ta muốn."

Các vị trưởng bối trong gia tộc thực sự bị những lời này làm cho kinh hoàng. Beauchery Louis nghe xong càng cảm thấy tức tối, sắc mặt trở nên trắng bệch. "Nếu đã như thế, khi đó tại sao còn muốn tổ chức hôn lễ? Một khi chuyện này lọt ra ngoài, anh định để cho cả gia

tộc Louis mất hết thể diện hay sao?"

Lời của Beauchery Louis cũng chính là nghi vấn của Lạc Tranh. Nàng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt có chút run rẩy nhìn Louis Thương Nghiêu, giống như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

Louis Thương Nghiêu đưa mắt nhìn Lạc Tranh, im lặng một lát rồi quay ra nhìn Beauchery Louis. "Ông nội, cháu xin lỗi. Tóm lại cháu không thể kết hôn với công chúa được. Những điều cần nói cháu cũng đã nói hết rồi. Chắc ông cũng hiểu cho, những việc mà cháu đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi."

"Anh..."

"Những chuyện cần nói cháu cũng đã nói xong rồi. Hy vọng ông có thể tác thành cho chúng cháu." Louis Thương Nghiêu lạnh nhạt lên tiếng cắt ngang lời Beauchery Louis. Nói xong, hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, không nói năng gì dắt nàng đi về phía cửa.

"Chặn nó lại cho ta!" Một vị trưởng bối giận dữ ra lệnh.

Mười mấy tên vệ sỹ lập tức xông lên, chặn ngay trước mặt Louis Thương Nghiêu. Tình thế nhanh chóng trở nên vô cùng căng thẳng, giống như mũi tên đã lên cung, có thể bắn ra bất kỳ lúc nào.

Lạc Tranh nhìn thấy ánh mắt của Louis Thương Nghiêu đột nhiên trở nên lạnh như băng, giống như một con sói đang bước đi trong đêm tối. Trong ánh mắt sâu thẳm của hắn lộ ra sát khí cùng vẻ dữ tợn như muốn sẵn sàng đánh giết.

"Thương Nghiêu, anh có biết hành động một cách tùy tiện hậu quả sẽ như thế nào không?" Vị trưởng bối kia cũng đứng lên, lạnh lùng quát lớn. "Vị trí chủ tịch của tập đoàn WORLD không phải chỉ anh mới có thể đảm nhiệm được. Kết hôn rồi cũng không sao, Kỳ luật sư cũng đang có mặt ở đây thì hãy làm thủ tục ly hôn đi. Nếu không, chắc hẳn anh cũng biết kết cục của việc công khai chống đối lại gia tộc là như thế nào."

"Đã qua nhiều năm như vậy, nhưng dường như cách thức uy hiếp của các vị vẫn không hề thay đổi thì phải?" Louis Thương Nghiêu không hề quay đầu lại, chỉ lạnh lùng cười. "Năm đó, bố cháu hẳn cũng dắt tay mẹ cháu bước ra khỏi căn phòng này như vậy đúng"

không?"

Nói tới đây, Louis Thương Nghiêu hơi quay đầu lại. Ánh mắt lạnh như băng quét qua tất cả các vị trưởng bối có mặt ở đó. "Cái gọi là kết cục chẳng qua chỉ là mất đi vị trí chủ tịch mà thôi. Hoặc cùng lắm là mất đi tính mạng, chẳng phải cha cháu cũng từng như thế sao?"

Beauchery Louis nghiêng rằng, trong ánh mắt thoáng hiện lên sự chua xót, nhìn Louis Thương Nghiêu. "Thương Nghiêu, đừng có cố chấp như thế. Chỉ vì một người phụ nữ mà anh phải hy sinh nhiều như thế sao? Anh hãy nhìn xem, các vị trưởng bối đang ngồi ở đây có ai là không từng trải qua những chuyện đó? Nếu như chúng ta không làm thế, làm sao có thể cho con cháu tận hưởng vinh hoa phú quý chứ?"

"Là như vậy sao? Các vị đều cam tâm tình nguyện như vậy sao? Nếu để thế hệ tương lai cũng phải đối mặt với những lựa chọn như thế này, thì cháu thà không có con cháu gì còn hơn."

Giọng của Louis Thương Nghiêu càng nói càng trở nên lạnh lùng.

"Vinh hoa cũng tốt, phú quý cũng được, nhưng không nhất thiết phải thông qua việc kết hôn mới có thể đạt được. Các vị hãy tự hỏi bản thân mình xem, có thật hy sinh hạnh phúc cá nhân của người khác là một việc không chút quan trọng hay không?"

Các vị đã từng yêu thật lòng một ai đó chưa? Nếu như, có thể hy sinh ngay cả hạnh phúc của cá nhân mình để đạt được lợi ích, như vậy sao có thể tạo ra hạnh phúc cho người khác đây? Các vị không biết hạnh phúc cùng tình yêu là gì thì làm sao có tư cách dạy người khác cách yêu và tạo ra hạnh phúc chứ?"

Các vị trưởng bối đều tức giận tới mức toàn thân trở nên run rẩy.

"Bây giờ, các vị còn muốn ngăn cản cháu sao? Còn mong muốn chúng kiến bi kịch tiếp tục xảy ra nữa hay sao? Nếu như các vị vẫn kiên quyết với những suy nghĩ và hành động của mình, cháu cũng không ngại nói cho các vị trưởng bối được biết, cháu sẽ bảo vệ, bảo vệ tất cả những người quan trọng đối với cháu, kể cả..." Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh, vươn tay ra ôm nàng vào lòng, cất cao giọng, nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Vợ

của cháu!"

Tim Lạc Tranh đập nhanh tới mức chỉ muốn nhảy vọt ra ngoài, giống như từng hồi trống đập cuồng loạn không ngừng. Louis Thương Nghiêu vẫn ôm chặt lấy nàng, hướng về phía tất cả những người có mặt ở đây tuyên bố nàng là vợ của hắn. Đối với hắn, nàng là người phụ nữ mà hắn yêu và cực kỳ quan trọng với cuộc đời hắn. Lạc Tranh có cảm giác mình sắp ngất ra đây mất.

Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu toát ra sự kiên quyết cùng sắc bén, giống như con dao găm quét thẳng một đường qua mặt bọn vệ sỹ. Vòng tay hắn ôm Lạc Tranh càng chặt hơn, tư thế như chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lạc Tranh dễ dàng nhận ra sự thay đổi trong tâm tư của hắn, nàng ngoan ngoãn thu mình vào trong lòng Louis Thương Nghiêu, trái tim như sắp nổ tung trong lồng ngực. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm, giống như có một viên đạn xuyên qua tim của mỗi người vậy.

Một lúc lâu sau....

"Để cho nó đi!" Beauchery Louis mở miệng, giọng nói trầm thấp vang lên khiến người khác không thể đoán được ông ta đang nghĩ gì. Mấy vị trưởng bối kia cũng kinh ngạc nhìn ông ta.

Đám vệ sỹ lập tức lùi lại, chủ động đứng ra hai bên nhường đường. Louis Thương Nghiêu không quay đầu lại mà chỉ ôm chặt Lạc Tranh sai bước rời đi. Kỳ Ứng Diêm thấy thế cũng mỉm cười rồi cầm lấy tập giấy tờ, cũng lập tức rời đi như một làn khói.

Không khí căng thẳng cũng nhanh chóng tan đi...

"Tôi không hiểu tại sao ông lại để cho Louis Thương Nghiêu đi như thế!" Một vị trưởng bối cau mày chất vấn. "Mặc dù thân thủ của Thương Nghiêu đúng là rất giỏi, nhưng ông đừng quên rằng, ở đây chúng ta có tới hàng trăm vệ sỹ bảo vệ. Một mình nó dù có đánh giỏi tới đâu cũng không thể đấu lại nổi mấy trăm người chứ? Thêm nữa lại còn có một người phụ nữ bên cạnh, đây chính là cơ hội tốt nhất."

Mấy vị trưởng bối khác cũng có nghi vấn tương tự.

Beauchery Louis khẽ thở dài, ngồi xuống. Có thể dễ dàng nhận

thấy toàn thân ông ta hiện rõ vẻ mệt mỏi. "Thương Nghiêu dù gì cũng là cháu trai của tôi. Tôi thực sự không muốn bị kịch lặp lại một lần nữa."

"Chúng ta sao có thể nhỡ tay làm tổn thương người trong gia tộc chứ? Chẳng qua chỉ muốn ngăn cản Thương Nghiêu và người phụ nữ đó sống chung với nhau mà thôi." Vị trưởng bối đó cất giọng lạnh lùng, cau mày tỏ vẻ khó chịu.

"Hơn nữa, nếu Thương Nghiêu vì một người phụ nữ mà làm ảnh hưởng tới lợi ích của gia tộc thì thà chúng ta chọn một chủ tịch mới còn tốt hơn!"

Beauchery Louis nhìn ông ta, lắc đầu phản đối. "Ông ấy à, đừng quá xúc động. Ông nghĩ rằng, vị trí của Thương Nghiêu có được ngày hôm nay chỉ dựa vào mấy ông già như chúng ta mà có thể bị đe dọa hay sao? Từ sau khi nó nắm giữ tập đoàn, cho dù là việc kinh doanh bên hắc đạo hay bạch đạo, tất cả đều đã được xử lý một cách gọn gàng.

Đứa trẻ này thực sự thâm sâu khó lường, làm những việc mà ngay cả chúng ta cũng không hề hay biết. Đợi đến khi chúng ta phát hiện ra thì cũng đã quá muộn rồi. Ví dụ như mấy vị cổ đông cũ trong hội đồng quản trị, những người mà có thể ủng hộ chúng ta, còn lại bao nhiêu?

Cho dù có còn thì nếu không phải bị nó lôi kéo, thì cũng được hưởng một cuộc sống sung túc, ấm no ở nước ngoài. Bây giờ chúng ta mà động vào nó, cũng chính là tự chuốc họa vào thân mà thôi."

Vẫn duy trì thái độ lạnh lùng, nhưng sau khi nghe xong, ánh mắt vị trưởng bối kia cũng hiện rõ nhưng băn khoăn không nhỏ. Một lúc sau, một vị trưởng bối khác mới lên tiếng.

"Ông nói không sai, Thương Nghiêu thực không hổ danh là hậu duệ của thần thái dương. Câu nói thương trường như chiến trường quả không sai chút nào. Tổ tiên chúng ta, mỗi khi lên nắm giữ cơ nghiệp đều loại bỏ hết thân cận của người nắm quyền trước đó. Uy tín mà Thương Nghiêu xây dựng trong tập đoàn nhiều năm nay không dễ gì có thể lung lay được. Chắc chắn những người trong hội

đồng quản trị đã sớm trở thành thân cận của nó rồi."

"Vậy bây giờ phải làm thế nào? Vấn đề năng lượng của Monaco nếu không được giải quyết trong ngày một, ngày hai thì gia tộc Louis của chúng ta một ngày cũng sẽ không được yên bình. Phải biết rằng, đó là một nguồn tài nguyên vô cùng to lớn. Chúng ta làm thế này cũng chỉ vì lo nghĩ cho lợi ích của gia tộc. Thái độ của vương thất Monaco cũng rất rõ ràng, trừ phi tiến hành theo đúng hôn ước, nếu không, ngay cả một cơ hội bàn bạc cũng không có." Một vị trưởng bối khác dường như đã không thể kiên nhẫn thêm nữa, khẽ cao giọng ra lời.

"Nếu Thương Nghiêu dám công khai chống lại gia tộc, tôi không cần biết vị trí và quyền lực của nó trong tập đoàn là như thế nào, cho dù mất đi nó còn hơn nhìn nó trở thành quân phản nghịch!" Một vị trưởng bối khác cất giọng đầy tức giận.

Beauchery Louis nghe bọn họ tranh luận ồn ào tới mức đau đầu, đưa tay ra ngăn lại. "Việc này hãy để tôi suy nghĩ kỹ đã. Có thể đem những ảnh hưởng tiêu cực giảm xuống mức thấp nhất là cách tốt nhất. Thương Nghiêu, đứa trẻ này vẫn luôn canh cánh trong lòng việc ngày xưa xảy ra với cha nó, tôi sợ nó sẽ chôn sống mấy ông già chúng ta mất. Hơn nữa, đừng quên luật sư Kỳ cũng có mặt, xuất thân của cậu ta cũng không hề đơn giản. Đừng tưởng cậu ta chỉ là một luật sư đơn thuần. Việc này cần phải lên kế hoạch kỹ càng, đừng có manh động mà hỏng việc."

Mấy vị trưởng bối đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu...

Cho đến tận lúc trở lại biệt thự, Lạc Tranh vẫn cảm thấy như đang nằm mơ vậy. Nàng ngồi trên sofa mà toàn thân cứng đờ như gỗ, hai mắt mở lớn nhìn Louis Thương Nghiêu, muốn lên tiếng hỏi hấn nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu có chút lúng túng, khẽ hắng giọng rồi ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh. Hắn vừa định nói gì đó thì thấy Kỳ Ứng Diêm mang một ly cà phê bước tới. Anh ta đưa ly cà phê tới trước mặt Lạc Tranh rồi cất tiếng trêu chọc.

"Thế nào rồi tân nương? Bị tin tức động trời này làm cho hoảng sợ hả? Không sao đâu, dù gì mọi chuyện cũng qua rồi mà. Nào, uống chút cà phê đi cho đỡ căng thẳng."

Lạc Tranh còn chưa kịp đưa tay ra đón lấy thì ly cà phê đã bị Louis Thương Nghiêu giành lấy đặt qua một bên, "Đêm khuya thế này còn cho cô ấy uống cà phê làm gì? Còn nữa, cậu tới nhà tôi làm gì?"

Kỳ Ưng Diêm ngạc nhiên nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Này, Louis, cậu đúng là quá đáng. Kiểu qua cầu rút ván như thế này mà cậu cũng có thể làm được sao? Dù gì thì tôi cũng là nhân chứng của cậu, lẽ ra cậu phải bảo vệ sự an toàn và quyền lợi cho tôi chứ? Ngộ nhớ người của gia tộc cậu giết người diệt khẩu thì tôi sẽ là nạn nhân đầu tiên đấy."

"Giết người diệt khẩu?" Louis Thương Nghiêu dùng ánh mắt với hàm ý "Đừng giả bộ sợ sệt trước mặt tôi" nhìn anh ta.

"Đường đường mang đai đen Teakwondo mà lại sợ bị người ta hãm hại sao? Cậu tưởng bọn họ ngu tới mức tìm cậu mà gây sự chắc?"

"Đừng nói là cậu muốn đuổi tôi đi thật nha?" Kỳ Ưng Diêm trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Theo như tôi được biết, ở Paris cậu có không dưới ba chỗ ở." Louis Thương Nghiêu đứng dậy, kéo Kỳ Ưng Diêm ra cửa.

"Cậu vội vàng thế làm gì? Tôi vẫn còn chuyện muốn hỏi mà." Kỳ Ưng Diêm gân cổ hét lên, sau đó nhìn Lạc Tranh. "Lạc Tranh, người đàn ông của cô sao chẳng có chút lý lẽ nào hết vậy? Tôi..." Còn chưa kịp nói xong, Kỳ Ưng Diêm đã bị Louis Thương Nghiêu đẩy ra ngoài rồi nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

Chương 148: Vậy, lý do anh kết hôn với em là gì?

Bầu không khí trong phòng khách lúc này cũng an tĩnh hết như bóng đêm đang bao trùm bên ngoài cửa sổ. Cũng bởi không gian trong phòng quá mức yên tĩnh nên không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút ngột ngạt.

Lạc Tranh vẫn lặng lẽ ngồi trên sofa, không hề nói câu nào. Đôi mắt trong veo của nàng lúc này cũng an tĩnh hết như mặt hồ phẳng lặng khiến Louis Thương Nghiêu không thể đoán được nàng đang nghĩ gì. Đôi lúc trong mắt nàng lại ánh lên vẻ bối rối cùng hoang mang vô hạn.

Thấy bộ dạng nàng như vậy, Louis Thương Nghiêu cũng cảm thấy có chút khó xử. Hắn suy nghĩ một chút rồi bước tới gần, ngồi xuống trước mặt nàng, kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, khẽ lên tiếng, "Chắc em cũng mệt lắm rồi, uống ly sữa rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

Đôi mắt đẹp của Lạc Tranh vẫn không hề có chút phản ứng nào, tầm mắt nàng cũng hoàn toàn không đặt vào Louis Thương Nghiêu.

Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài, sau đó đứng dậy đi vào bếp. Một lát sau, hắn quay trở lại, trên tay cầm theo một ly sữa nóng cho Lạc Tranh. Nhưng vừa trở lại phòng khách, hắn thấy sofa trống không, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, lại thấy cửa phòng ngủ đã mở ra. Suy nghĩ một chút, hắn quyết định mang ly sữa lên tầng hai.

Vừa bước vào phòng, hắn liền nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền lại. Khi Lạc Tranh bước ra khỏi phòng tắm, sắc mặt nàng đã hồi phục lại đôi chút. Nàng lặng lẽ đi tới giường, kéo chăn trùm kín người.

Dáng vẻ khác thường của nàng làm Louis Thương Nghiêu càng thêm đau lòng. Hắn đem ly sữa đặt lên đầu giường, ánh mắt nhìn

nàng càng thêm phần lo lắng. Đưa tay vén một lọn tóc vương trên má của nàng giắt vào sau tai, hấn cúi xuống thì thầm.

"Tranh, đừng im lặng như thế, em cứ như vậy làm anh rất lo lắng"

Ánh mắt Lạc Tranh khẽ rung động, cuối cùng cũng ngược mắt nhìn Louis Thương Nghiêu khẽ nói. "Vì sao?"

"Em muốn hỏi điều gì thì cứ hỏi đi, anh sẽ nói tất cả sự thật cho em nghe." Louis Thương Nghiêu thấy nàng rớt cuộc cũng chịu nói chuyện, tâm trạng bất an cũng vơi bớt đi phần nào, cảm giác nặng nề như có hòn đá tảng đè lên ngực hấn cũng được xóa bỏ.

Lạc Tranh càng vui sâu thân thể vào trong chăn, một lúc sau mới ngẩng đầu, khẽ hít sâu một hơi rồi lên tiếng. "Chuyện em và anh đã trở thành vợ chồng có phải là... sự thật không?"

"Là thật!" Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng không hề chớp mắt.

Lạc Tranh nhìn hấn, nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của hấn. Sau một hồi sững sờ, nàng lại cất tiếng hỏi, "Nếu vậy, tại sao anh lại để cho em và

Ôn Húc Khiên tổ chức hôn lễ?"

"Bởi vì lúc đó, người em yêu là hấn." Đáy mắt Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên vẻ đau đớn, khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh.

"Ở trong lòng em lúc đó, Ôn Húc Khiên là một người rất tuyệt vời. Em lại hoàn toàn không nhìn ra bộ mặt bỉ ổi cùng hèn hạ của hấn ta. Em yêu hấn nhiều như thế, muốn được cưới hấn tới nhường nào. Nếu lúc đó không để hai người kết hôn, không khéo em sẽ hận anh cả đời mất."

"Mọi chuyện đúng như anh nói, hôn lễ là giả, chú rể cũng là giả sao?" Lạc Tranh cảm thấy có chút tức ngực khi hít thở, giống như có một mớ bông chận ở cổ nàng, không cách nào gỡ ra được khiến nàng vô cùng khó chịu.

"Đúng vậy. Thực ra, ngay từ lúc em và Ôn Húc Khiên đăng ký kết hôn, anh đã bảo Kỳ Ưng Diêm giở chút thủ đoạn tại nơi đăng ký. Trên thực tế, người mà em lấy là anh chứ không phải là Ôn Húc

Khiên. Sở dĩ muốn làm cho cuộc hôn nhân đó trông như thật chỉ là muốn hoàn thành tâm nguyện mà em hằng ấp ủ mà thôi."

"Ôn Húc Khiên cũng biết rõ những chuyện này sao?" Lạc Tranh nhìn hấn, cất giọng có chút yếu ớt.

"Biết!"

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn Louis Thương Nghiêu. Sau khi nghe câu trả lời của hấn, nàng có cảm giác như vừa bị một tia sét đánh trúng ngay giữa lúc trời quang đãng vậy. Một lúc lâu sau, nàng khẽ nở nụ cười có chút đau khổ, "Thì ra trong cuộc hôn nhân đó, chỉ có mình em là nực cười. Mọi người đều biến em thành một con rối không hơn không kém."

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu không thể biện minh được gì nữa. Hấn muốn ôm chặt Lạc Tranh nhưng lại sợ kích thích tâm trạng đang vô cùng hoang mang của nàng nên đành nhẫn nhịn nhỏ giọng.

"Đều tại anh không tốt. Anh biết em sẽ có phản ứng như thế này khi anh nói ra mọi chuyện cho nên mới giấu em tới tận bây giờ."

"Ôn Húc Khiên đem em bán cho anh, ngay cả hôn lễ anh ta cũng không tha?"

"Anh biết lúc đó mình thật bị ối, lợi dụng lòng tham vô đáy của Ôn Húc Khiên để đưa ra yêu cầu này." Louis Thương Nghiêu không thể kiềm chế được nữa liền ôm Lạc Tranh vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc dài óng ả của nàng.

"Anh vẫn tưởng rằng mình là một người tự do phóng túng, tưởng rằng mình sẽ không quan tâm tới bất cứ thứ gì. Nhưng khi nhìn em mặc váy cưới, chỉ có trời mới biết anh muốn cướp em chạy khỏi chỗ đó như thế nào. Em xinh đẹp như thế, xinh đẹp tới mức làm trái tim anh cũng phải rung động. Anh tự nhủ không thể để Ôn Húc Khiên có được em, cũng không thể chấp nhận việc hấn động vào em, cho nên..."

"Cho nên ngay trong đêm tân hôn, anh mới thay vị trí của anh ta?" Lạc Tranh khẽ nối tiếp lời của Louis Thương Nghiêu, giọng nói trở nên vô cùng mệt mỏi.

"Vì anh mới là chồng của em. Còn hấn ta, chỉ là công cụ để che

mắt người khác mà thôi. Là một tên khốn, sẵn sàng bán người yêu vì lợi ích riêng!"

Trái tim Lạc Tranh không còn biết xác định phương hướng nữa, giống như cánh bèo trôi dạt, không nơi nương tựa vậy. Một lúc lâu sau, nàng mới quay lại nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Em thực sự không hiểu, nếu hai người đã biết rõ sự tình như thế thì việc đơn ly hôn là thế nào? Nếu kết hôn là giả thì tại sao lại có ly hôn?"

Đối mặt với những chất vấn của Lạc Tranh, sắc mặt của Louis Thương Nghiêu có chút lúng túng. Hắn yên lặng một lát rồi nhìn Lạc Tranh.

"Thực ra cái đó chỉ là diễn cho em xem mà thôi."

"Cái gì?"

Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài. "Khi đó em kiên quyết muốn ly hôn với Ôn Húc Khiên, hơn nữa còn chủ động ký tên vào đơn ly dị. Sau đó, hắn ta cố tình đưa em tới hội quán, mục đích chính là trả thù cho hành vi của anh. Thực ra hắn cũng biết rõ, việc có ký vào đơn ly hôn hay không cũng không quan trọng. Cái mà hắn quan tâm nhất chính là cho em biết những việc mà anh đã làm.

Anh biết rõ tình thế lúc đó nên cũng tương kế tựu kế, lật tẩy hành vi bỉ ổi của Ôn Húc Khiên và cho em biết được chân tướng sự việc. Anh rất hiểu em, nếu Ôn Húc Khiên mà không ký, em sẽ đợi cho tới khi tòa phán quyết. Nếu việc này kinh động tới tòa án, thì ngay lập tức em sẽ biết cuộc hôn nhân đó là giả. Anh không hề muốn em biết chuyện đó, chỉ mong Ôn Húc Khiên ký tên cho em được toại nguyện. Bằng cách thức này, chỉ cần hắn ta ký tên, em mới không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa và việc giả kết hôn giữa hai người cũng sẽ không bị bại lộ."

Nói tới đây, Louis Thương Nghiêu ngập ngừng một chút rồi nói tiếp. "Anh tưởng chỉ cần Ôn Húc Khiên ký tên vào đơn ly hôn lúc đó thì chuyện kết hôn giả sẽ tạm thời chìm xuống. Nhưng không ngờ, hành động lần này của ông nội thực sự làm anh tức giận. Không còn cách nào khác, anh đành phải nói ra sự thật."

Lạc Tranh nghe xong, hô hấp có phần khó khăn, tâm trạng rối như tơ vò. Đúng vậy, nàng yêu Louis Thương Nghiêu, nhưng nàng đã từng bị lừa gạt tới mức không thể mở rộng trái tim mình một lần nữa. Những tưởng hai người chỉ đang yêu thương nhau, không ngờ trong phút chốc đã trở thành vợ chồng. Nàng chính là vợ hắn nhưng lại là người cuối cùng biết hết mọi chuyện. Lẽ nào điều này không đáng nực cười hay sao?

Một lúc lâu sau...

"Vậy, anh hãy nói cho em biết, tại sao anh lại cưới em?" Đây chính là câu hỏi mà Lạc Tranh muốn hỏi nhất. Hắn cưới nàng có phải vì tình yêu hay không?

Khi đó Louis Thương Nghiêu hận nàng còn không hết. Chẳng lẽ vì căm hận sao? Nếu như vì thù hận nàng thì càng không thể làm như thế. Rõ ràng là hận nhưng sao còn lấy nàng làm vợ?

Hay là, như hắn đã từng nói, chỉ vì ham muốn của bản thân? Nhưng lý do này quá vô nghĩa, không đáng để nàng cân nhắc tới khả năng này. Nếu chỉ là ham muốn thì sẽ có rất nhiều cách, không nhất thiết là phải kết hôn. Nàng không hiểu, thực sự không hiểu.

Lạc Tranh cứ nghĩ rằng Louis Thương Nghiêu có thể thoải mái nói cho nàng nghe tất cả mọi chuyện. Ai ngờ sau khi nghe xong câu hỏi của nàng, khuôn mặt vốn luôn tỏ rõ thái độ kiên định của hắn thoáng hiện lên vẻ khó xử. Thậm chí đôi mắt đen sâu thẳm cũng toát lên vẻ ngượng ngùng...

Đây là biểu hiện Lạc Tranh chưa từng thấy bao giờ. Sao tự nhiên Louis Thương Nghiêu lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy?

Lạc Tranh vẫn chăm chú nhìn Louis Thương Nghiêu. Mãi lâu sau mà vẫn không thấy hắn trả lời, ánh mắt nàng có chút nghi hoặc. "Thế nào? Câu hỏi này rất khó trả lời sao?"

Louis Thương Nghiêu há hốc mồm, có chút ngượng ngùng hắng giọng một cái, ôm Lạc Tranh càng chặt hơn, cúi đầu khẽ nói. "Tranh, về câu hỏi này... Có chút vấn đề... Anh có thể không trả lời không?"

Nghe hắn nói xong, Lạc Tranh càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Tâm trạng hoang mang bối rối vừa rồi của nàng cũng thay đổi hoàn toàn.

Nàng nghiêng đầu, chăm chú nhìn hắn, nhìn thật lâu, thật lâu. Thế rồi nàng chứng kiến khuôn mặt của Louis Thương Nghiêu dần dần đỏ ửng lên.

Lạc Tranh không khỏi ngạc nhiên mở lớn đôi mắt, đưa tay khẽ chạm lên khuôn mặt của hắn, kinh ngạc hỏi. "Em không có nhìn nhầm đấy chứ? Anh cũng biết đỏ mặt sao?"

Ách...

"Nam nhi đại trượng phu sao lại đỏ mặt chứ? Em nhìn nhầm rồi!" Dáng vẻ của Louis Thương Nghiêu càng mất tự nhiên hơn. Hắn lập tức đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Lạc Tranh sửng sờ một lúc lâu. Câu hỏi của nàng kỳ quái quá sao? Chỉ là muốn hỏi hắn vì lý do gì lại cưới nàng thôi mà. Có gì khó trả lời chứ? Chẳng phải chỉ cần nói ra suy nghĩ của mình thôi sao?

Nghĩ tới đây, trong đầu Lạc Tranh không khỏi có chút hiếu kỳ. Không nói năng gì, nàng liền xuống giường, chạy theo hắn vào phòng tắm. Thấy Louis Thương Nghiêu đang dùng nước lạnh để rửa mặt, nàng liền lấy khăn đưa cho hắn.

Louis Thương Nghiêu thấy Lạc Tranh vẫn đứng ở phía sau, liền mỉm cười xoay người ôm lấy nàng, "Tranh, cái đó, chúng ta..."

"Đừng có đánh trống lảng, hãy trả lời em." Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn hắn. "Chẳng phải anh đã nói, em hỏi bất kỳ điều gì cũng đều trả lời hết sao?"

Louis Thương Nghiêu không còn cách nào khác đành kéo Lạc Tranh quay trở lại phòng ngủ. Hắn ngồi xuống, ánh mắt có chút mất tự nhiên nhìn nàng. Mãi một lúc lâu sau, hắn mới khẽ thì thầm, "Vì...lần đầu tiên của em!"

Lạc Tranh ngạc nhiên đến ngây người, sau đó có chút ngỡ ngàng hỏi lại, "Gì cơ?"

Nàng không nghe lầm chứ? Vì lần đầu tiên của nàng sao? Đây là câu trả lời quái quỷ gì thế này? Sao lại có liên quan tới chuyện đó?

Dường như nhận thấy sự nghi hoặc trong vẻ mặt của Lạc Tranh, Louis Thương Nghiêu nhìn nàng đầy quyến luyến, giọng nói cực kỳ nghiêm túc lại vang lên.

"Không sai, đây chính là nguyên nhân. Vì lần đầu tiên của em dành cho anh nên anh nhất định phải lấy em. Nếu không thì anh trở thành người vô trách nhiệm mất."

Lạc Tranh nghe xong ngây ngẩn mất một lúc, sau đó đưa tay ra sờ trán hấn. Không có bị sốt mà!

"Anh nói thật lòng đó." Louis Thương Nghiêu cầm tay kéo nàng lại gần, nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc. "Anh đã muốn em, thì tất nhiên phải chịu trách nhiệm với em rồi. Lần đầu tiên của em đã dành cho anh, vì vậy em chỉ có thể gả cho anh mà thôi."

Những cảm xúc có chút hỗn loạn trong lòng Lạc Tranh cứ đan xen với nhau. Nàng thực sự không biết, với những lời vừa rồi của Louis Thương Nghiêu thì nàng nên cảm động hay nên cười nữa? Tóm lại, dáng vẻ của hấn thực sự đã làm cho đám mây mù tích tụ trong lòng nàng bấy lâu dần dần tan biến.

"Thương Nghiêu, sao anh còn có những suy nghĩ bảo thủ như thế?" Vì lý do này mà lấy nàng? Đàn ông thời nay đâu còn quan trọng tới chuyện này nữa. Dần dần, ngay cả phụ nữ cũng cho rằng, dù cho đi lần đầu tiên cũng không nhất thiết phải được gả cho người ấy. Cách suy nghĩ này ngày càng tạo thành lối mòn trong lối sống của những con người thời nay. Mà hấn thì lại...

"Bảo thủ? Như thế sao có thể gọi là bảo thủ chứ?" Louis Thương Nghiêu thì lại có quan điểm hoàn toàn khác với Lạc Tranh. Hấn lắc đầu, lên tiếng. "Em hãy nghĩ mà xem, lần đầu tiên của người phụ nữ đâu có dễ dàng gì. Thân thể trong trắng lại bị anh chiếm đoạt thì anh nên chịu trách nhiệm. Em đã dành lần đầu tiên cho anh, em không gả cho anh thì gả cho ai? Còn ai có thể cưới em nữa chứ?"

"Này, Louis Thương Nghiêu. Anh đừng tưởng em không thể gả được cho ai ngoài anh nha. Chẳng lẽ trên thế gian này chỉ có mình anh thích em hay sao? Chẳng lẽ không ai cần em nữa sao?"

Trong lòng Lạc Tranh lúc này dâng lên cảm giác vô cùng ngọt ngào. Tuy nói hấn lừ

a nàng, nhưng nghe được những lời tận đáy lòng hấn, nàng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Kiểu trách nhiệm đáng quý này của hấn,

kiểu suy nghĩ đáng quý này của hắn, tất cả, tất cả đều khiến nàng không thể không yêu hắn.

"Đúng vậy! Sao anh không biết em có sức quyến rũ đối với đàn ông chứ." Louis Thương Nghiêu thấy tâm trạng Lạc Tranh đang dần hồi phục, trong lòng cũng cảm thấy phấn chấn hơn hẳn. Hắn tỳ cầm lên trán nàng, dịu dàng lên tiếng.

"Anh biết có rất nhiều đàn ông nhìn vợ anh với con mắt thèm khát. Nhưng em nên biết, trên thế gian này chỉ có anh là người đối xử với em tốt nhất. Những tên đàn ông khác chỉ muốn lợi dụng em mà thôi, nhớ kỹ chưa?"

"Anh nói cứ như bà ngoại dặn cô bé quàng khăn đỏ phải canh chừng lũ sói ấy. Chẳng phải lúc đầu nhìn thấy em, anh đã liền nảy sinh ý đồ xấu đó sao?" Mặc dù miệng thì nói như thế, nhưng mọi vướng bận trong lòng nàng đã sớm tan biến, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Louis Thương Nghiêu.

"Đúng! Anh thừa nhận lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã nảy sinh ham muốn. Anh say đắm sắc đẹp của em. Anh cũng thích những cảm giác đặc biệt mà em mang lại mỗi khi chúng ta gần gũi. Anh khao khát em biết chừng nào. Cảm giác đó hoàn toàn khác với những người phụ nữ khác."

"Anh luôn miệng nói sẽ chịu trách nhiệm chỉ vì lần đầu tiên của em đã trao cho anh. Thế còn những người phụ nữ khác thì sao? Lẽ nào những xử nữ mà anh từng chạm tới, anh đều phải chịu trách nhiệm sao?" Lạc Tranh hỏi có chút bất mãn.

"Anh từ trước tới giờ không hề động vào xử nữ." Louis Thương Nghiêu lên tiếng khẳng định.

"Hả?" Lạc Tranh lại bị hù dọa tới ngây người. Thì ra hắn không hề nói dối. Nàng cứ nghĩ lúc đó hắn chỉ thuận miệng nói ra mà thôi.

"Anh rất ghét động vào xử nữ. Thứ nhất, anh không có hứng thú cùng thời gian nhàn rỗi để lên giường an ủi phụ nữ. Thứ hai, anh thấy chuyện đó không cần thiết. Chính vì anh không yêu bọn họ thì việc gì phải lãng phí thời gian của mình chứ?" Louis Thương Nghiêu lên tiếng.

"Thế còn em, chuyện anh nhẫn tâm chà đạp em thì sao?" Lạc Tranh giơ nắm tay lên đấm cho hấn một cái. "Hay là khi đó anh cũng không biết? Sau khi thấy em là xử nữ mới buộc phải cưới em?"

Lạc Tranh không thể không thừa nhận, phụ nữ bao giờ cũng có chút ích kỷ. Bao giờ cũng muốn lấy được người đàn ông toàn tâm toàn ý chăm sóc cùng yêu thương mình, không thể chấp nhận bất kỳ một khiếm khuyết nào.

Louis Thương Nghiêu thuận thế đè Lạc Tranh xuống dưới thân mình, khế cười, "Khi đó, anh thực sự không ngờ đó là lần đầu tiên của em. Nhưng bây giờ ngẫm lại, cưới em là vì anh yêu em. Anh cứ tưởng rằng mình sẽ không dao động trước em. Nhưng khi nhìn thấy em vì Ôn Húc Khiên mà phải hy sinh nhiều như thế, trái tim anh nảy sinh lòng đổ kỵ. Khi thấy em mỉm cười với những người đàn ông khác, anh như muốn phát điên lên. Anh luôn không ngừng tìm kiếm lý do để biện minh cho việc tới tìm em, chỉ vì mong được gặp em. Tất cả đều do anh không thể kiềm chế được tình cảm của mình."

Lạc Tranh chăm chú nhìn Louis Thương Nghiêu, tâm tư của nàng bị những lời nói của hấn làm cho vô cùng hỗn loạn. Niềm hạnh phúc quá lớn đang bao phủ lấy nàng thành từng lớp, từng lớp. Nàng không nén nổi tình cảm của mình liền ôm chầm lấy hấn, ghé đầu vùi trong vòm ngực rắn chắc của hấn.

"Còn trách anh không? Anh biết em sẽ giận anh mà. Thế này đi, em muốn đánh, muốn mắng anh bao nhiêu cứ việc. Chỉ cần em không để trong lòng là được rồi."

Người phụ nữ trong lòng hấn liền cong môi lên, lắc đầu khế thờ dãi, "Không trách nữa, em làm sao có thể trách anh được chứ? Em yêu anh còn không hết nữa là."

Nói xong, Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn Louis Thương Nghiêu, "Chỉ là, từ nay về sau không được lừa dối em thêm bất kỳ điều gì nữa. Chúng ta là vợ chồng, có chuyện gì tuyệt đối cũng phải thẳng thắn với nhau mới được."

"Cuối cùng em cũng đã chấp nhận quan hệ của hai chúng ta?" Louis Thương Nghiêu nghe xong hai mắt sáng lên, khóe môi gợn lên

thành đường cong cực kỳ vui vẻ.

"Không chấp nhận thì biết làm thế nào? Cưới thì cũng đã cưới rồi, chẳng lẽ em phải ép anh ký tên vào đơn ly hôn sao?" Lạc Tranh không thể nhịn cười...

Chương 149: Phía sau sự hào nhoáng

"Em dám?" Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu lập tức thay đổi, cất cao giọng, "Anh tuyệt đối sẽ không cho em có cơ hội ký tên. Nếu như em dám ký tên như những gì vừa nói, anh sẽ đích thân chặt đứt tay của tên luật sư nào dám đứng ra lo vụ đó!"

Lạc Tranh nghe những lời của hắn mà sợ hết hồn, "Này, anh là thổ phỉ sao? Chưa gì đã dọa chặt tay giết người là sao? Nếu thế thì anh nhất định phải chặt tay chân của em luôn đi. Có như thế thì em mới không chạy mất, cả đời này sẽ ở bên cạnh anh."

"Sao lại như thế được chứ? Anh nở lòng nào làm thế với em?" Louis Thương Nghiêu vội vàng dỗ dành, ôm Lạc Tranh vào lòng cười hết sức ám muội, "Nếu có một ngày em thực sự muốn rời xa anh, vậy em đi tới nơi nào anh sẽ theo tới đó. Lúc đó để anh làm tùy tùng cho em có được không?"

"Hừ..." Lạc Tranh bị những lời trêu đùa của Louis Thương Nghiêu chọc cho bật cười. Người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn là lật sách. Mới lúc trước rõ ràng còn lửa giận ngút trời, thế mà ngay một giây sau đó lại cười nói vui vẻ. Tính tình thật là kỳ quái.

Nhưng mà nghĩ lại, mấy tháng gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Dường như tất cả mọi chuyện kỳ kỳ hấp dẫn đều tập trung lại một chỗ vậy. Trong lúc lơ đãng, Lạc Tranh lại vô tình nghĩ tới Ôn Húc Khiên, trong vô thức nàng không khỏi cất tiếng thở dài khe khẽ.

Yêu nhầm người không đáng sợ, điều đáng sợ hơn cả là bị người đó lợi dụng. Nàng chính là một minh chứng cụ thể nhất cho điều đó. Có lẽ Ôn Húc Khiên không thể ngờ rằng Thương Nghiêu sẽ công khai sự thật sớm như vậy nên mới cố níu kéo cuộc hôn nhân của hắn và nàng, nhưng trên thực tế hắn chỉ là đang lợi dụng nàng triệt để hòng thoát khỏi giai đoạn khó khăn đó mà thôi.

Ôn Húc Khiên ơi Ôn Húc Khiên, cho dù anh có tính toán tỉ mỉ kỹ lưỡng như thế nào trong suốt bao nhiêu năm qua, kết quả vẫn không thể ngờ đến việc nàng và Louis Thương Nghiêu lại đem lòng yêu nhau.

"Tranh, anh muốn dành cho em một hôn lễ thật hoành tráng, hôn lễ của anh và em." Louis Thương Nghiêu thì thầm bên tai Lạc Tranh.

"Hôn lễ?" Lạc Tranh kinh ngạc, chăm chú nhìn hắn. "Anh điên à? Thế thì cả gia tộc Louis sẽ tìm mọi cách để ngăn cản cho mà xem."

Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười khế, "Ngốc à, người mà em cưới là anh, người cưới em cũng chính là anh, thế thì có liên quan gì tới bọn họ chứ? Cho dù họ có muốn ngăn cản tới mức nào, anh tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn đâu."

"Anh định làm gì?" Từ trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, Lạc Tranh lại nhận thấy biểu hiện quen thuộc - sự thâm trầm đầy nguy hiểm tựa sói dữ.

Cảm nhận được tâm trạng của Lạc Tranh có chút căng thẳng, ánh mắt của Louis Thương Nghiêu liền dịu lại, sắc mặt cũng trở nên vui vẻ hơn. Hắn khế mím cười, cọ mũi mình vào chiếc mũi xinh của nàng.

"Không có gì, em đừng có suy nghĩ lung tung. Anh chỉ cần em trở thành một cô dâu thật hạnh phúc của anh là được rồi."

"Nhưng mà Thương Nghiêu..."

"Suyt..." Louis Thương Nghiêu đưa ngón tay thon dài ra nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh, cười một cách ám muội, "Hiện tại, anh chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu em, những việc khác anh không muốn nghĩ tới nữa."

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh chỉ cảm thấy cơ thể như mềm nhũn ra. Bàn tay to lớn của Louis Thương Nghiêu không chịu buông, lại bắt đầu làm loạn trên cơ thể nàng giống như bướm bướm đang nhẹ nhàng bay múa, khơi lên hàng loạt ngọn lửa nóng.

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu cúi đầu, đem khuôn mặt tràn ngập sự say mê cùng đắm đuối vùi sâu vào hõm cổ của Lạc Tranh, khế thì thầm. "Đừng uống thuốc tránh thai nữa, được không?"

Lạc Tranh có chút giật mình, "Thương Nghiêu, không được, như thế em sẽ..."

"Yên tâm!" Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu, hôn lên chiếc mũi xinh xắn của nàng, bàn tay vòng lên đầu giường, lấy ra một đồ vật gì đó. Liền đó, hàng lông mày cương nghị của hắn bỗng cong lên hết sức ám muội, "Anh dùng cái này là được chứ gì?"

Lạc Tranh khẽ dờn tầm mắt nhìn về phía bàn tay hắn, thì ra là...

"Thương Nghiêu, em nghe nói đàn ông thường không thích dùng tới cái này, không phải sao?" Lạc Tranh ngượng ngùng chỉ vào chiếc bao cao su trong tay Louis Thương Nghiêu.

"Cái này là kiểu mới, nghe nói phụ nữ đều rất thích, đêm nay chúng ta thử dùng xem thế nào." Louis Thương Nghiêu cười hết sức xấu xa, xé vỏ bọc bên ngoài rồi lấy vật bên trong ra, lắc lắc trước mắt Lạc Tranh, "Anh không muốn em lại uống mấy thứ thuốc có hại cho sức khỏe như thế."

"Nhưng cái này..." Lạc Tranh nhìn thứ đồ đang lắc lư trước mắt, mặt đỏ bừng lên. "...sao lại xấu thế?" Nói thật, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại bao cao su này, nhưng nó có chút kỳ lạ, sần sần sùi sùi thế nào ấy.

"Như vậy mới có thể kích thích một cách triệt để cảm hứng "nguyên thủy" của em chứ." Louis Thương Nghiêu thực sự đã trở thành một kẻ dụ dỗ chuyên nghiệp, trong lời nói tràn ngập sự mê hoặc cùng ám muội. Vừa nói, tay hắn vừa chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng khơi gợi từng tiếng rên rỉ mê người của Lạc Tranh.

Thấy nàng không phản kháng nữa, Louis Thương Nghiêu nở nụ cười mãn nguyện. Đáng tiếc Lạc Tranh đã chìm sâu trong biển tình nên căn bản không còn thời gian mà quan tâm tới biểu hiện của hắn nữa. Nếu như nàng chú ý một chút thì lập tức sẽ nhận thấy nụ cười vô cùng hắc ám mang theo âm mưu xấu xa của hắn...

Gần đây, Louis Thương Nghiêu dường như rất bận, hàng ngày cũng về nhà rất muộn, ban ngày thì không thấy bóng dáng của hắn.

Mà công việc cần Lạc Tranh cần xử lý dĩ nhiên cũng rất nhiều. Từ sau lần nhắc đến hôn lễ, hoàn toàn không thấy hấn nhắc lại một lần nào nữa. Lạc Tranh cũng không có hỏi lại bởi vì nàng luôn luôn tin tưởng Thương Nghiêu.

Vừa hết buổi chiều, đang lúc Lạc Tranh chỉnh sửa nốt một phần tài liệu còn lại thì nghe thấy có tiếng gõ cửa rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến vào văn phòng. Mới đầu nàng còn tưởng đó là Vi Như, nhưng liền đó lại ngửi thấy một hương thơm nhẹ nhàng lập tức lan toả trong không khí. Lạc Tranh cũng không ngẩng đầu, chỉ khẽ mỉm cười.

"Luu Ly, sao cậu lại đến vậy?" Nói xong, nàng nhìn về phía người phụ nữ v
ừa bước vào.

"Cậu là luật sư mà sao lại có cái mũi thính như thế chứ?" Luu Ly cười, ngồi xuống ghế sofa. Vì Vi Như biết cô là chỗ bạn bè thân thiết của Luật sư Lạc nên cũng không vào thông báo.

Lạc Tranh mỉm cười đứng dậy, pha hai ly cà phê mang đến, cũng ngồi xuống sofa.

"Đây, cà phê Blue Mountain mà cậu vẫn yêu thích đây."

"Cám ơn cậu!" Luu Ly khẽ dựa vào sofa, thần sắc trên khuôn mặt vẫn luôn nhẹ nhàng như những đám mây phiêu đảng trên bầu trời. Nhưng từ biểu hiện của cô ấy, Lạc Tranh có thể cảm thấy có điều gì đó khác lạ.

"Rất hiếm khi cậu đến thăm nơi làm việc của mình, rốt cục có chuyện gì vậy?" Lạc Tranh cười lên tiếng.

Luu Ly khẽ thở dài, "Hôm nay mình ghé qua đây để nói với cậu, ngày mai mình sẽ đi Hy Lạp."

"Xem ra cậu muốn nghỉ ngơi ở đó một thời gian dài đúng không?" Lạc Tranh rất hiểu Luu Ly. Cô ấy là người phụ nữ thường xuyên buôn ba khắp nơi, nếu như không vì tình huống đặc biệt, tại sao cô lại trực tiếp tới đây tìm nàng chứ.

Luu Ly gật đầu, giọng nói có chút mệt mỏi. "Có lẽ mình sẽ phải ở đó một thời gian dài. Mình muốn nghiên cứu một loại hương thơm

mới"

"Là chuyện tốt mà, sao cậu lại có vẻ chán nản thế?" Lạc Tranh thấy biểu hiện của Lưu Ly dường như có chút gì đó không bình thường, khẽ nghiêng đầu nhìn cô bạn thân.

"Lưu Ly, cậu ngủ không ngon sao?"

"Cậu đừng nhắc nữa, tên điên đó!" Giọng điệu Lưu Ly đột nhiên trở nên đầy tức giận. Sau đó cô túm lấy tay Lạc Tranh, ánh mắt hiện lên chút bất lực cùng mệt mỏi.

"Cậu nói xem kiếp trước mình đã gây ra nghiệp chướng gì mà lại dính vào oan gia thế này? Tối qua hẳn gây ồn ào đến nỗi mình cả đêm không ngủ được. Mình sắp phát điên lên mất."

"Tên điên?" Lạc Tranh nghe Lưu Ly nói mà không hiểu gì cả. Suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn không biết cô ấy đang nói gì.

"Mình thực sự không thể hiểu nổi, sao trên đời lại có hạng người như thế? Về bề ngoài thì rất đường hoàng đứng đắn, thực chất lại là một tên lưu manh vô lại. Cũng may là mình phải đi Hy Lạp, nếu không thì nhất định sẽ bị hắn làm cho phát điên mất. Từ Hongkong đến Paris, mình không biết đã đắc tội với hắn gì nữa. Thậm chí ngay cả hắn là ai mình còn không biết."

"Haizz..." Đây là lần đầu tiên Lưu Ly phá lệ, nói nhiều chuyện như vậy. Có thể thấy cô đã bị bức cho sắp phát điên lên rồi.

Lạc Tranh nghe mấy lời của Lưu Ly xong hơi ngẩn ra một lúc lvsachvui.com...giày da? Chẳng lẽ là..." Nàng chợt nghĩ ra điều gì đó, nhớ lại những điều mà Kỳ Ứng Diêm nói với nàng khi anh ta bị nhốt bên ngoài biệt thự, "Bạn của cô chẳng thèm để ý tới tôi gì cả..."

"Cậu gặp người đàn ông đó từ khi nào?" Lạc Tranh muốn xác định lại một chút.

"Từ lâu rồi, hình như vào thời gian cậu còn ở Hongkong thì phải. Haizz, mà thôi, tớ cũng quên lâu rồi. Tóm lại, cái người đó thật là kỳ lạ. A, đúng rồi, anh ta còn nói là bạn bè tốt của cậu nữa." Lưu Ly vừa dứt lời liền nhìn Lạc Tranh chăm chăm. Ánh mắt dường như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện vậy.

"Cậu thật sự không biết người đó sao?"

Lạc Tranh khẽ cắn môi, giả bộ cười hết sức ngây ngô. "Cậu nói cái gì vậy? Mình thật sự không biết người đó là ai."

"Thật sự không biết sao?" Lưu Ly nghi ngờ nhìn Lạc Tranh.

"Thật sự không biết." Lạc Tranh vội vàng khoát tay. "Chuyện cậu kể hôm nay lần đầu tiên mình mới được nghe." Nghĩ đi nghĩ lại thì có vẻ như lần này Kỳ Ứng Diêm thật lòng, công nhận là anh ta nhanh tay nhanh chân ghê. Nhưng bây giờ, có đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận là biết anh ta.

Nếu không, với tính cách của Lưu Ly, không chừng một ngày nào đó nghĩ quẩn, cô ấy lại đem một ít hương liệu chết người đến đòi tính sổ với Lạc Tranh thì thê thảm lắm. Chỉ có trời mới biết là Lưu Ly ghét luật sư tới mức nào, nhất lại là nam luật sư.

Về phương diện này, Lưu Ly luôn suy nghĩ rất đơn giản. Thấy Lạc Tranh nói thế thì cũng không hỏi han thêm gì nữa, khẽ khoát tay, "Mà thôi, bỏ qua đi. Hôm nay mình tới đây để chào cậu, không nhắc tới những chuyện dở hơi nữa."

"Lưu Ly..." Lạc Tranh nghĩ đi nghĩ lại, nhìn Lưu Ly rồi hỏi. "Thực ra tuổi của cậu cũng không còn nhỏ nữa, thử tìm một người bạn trai xem sao? Nếu có người phù hợp thì cũng nên suy nghĩ một chút."

"Tình yêu á? Thôi đi, mình thấy cậu yêu đương mệt mỏi như thế, lúc khóc lúc cười. Khổ sở như vậy, chẳng thà có thời gian rảnh rỗi, mình tập trung điều chế hương liệu có phải hơn không?"

Lưu Ly dường như có chút buồn cười nhìn Lạc Tranh. "Nhưng, xem ra sự khổ sở của cậu dường như cũng chấm dứt rồi. Hai ngày trước còn thấy ảnh của phóng viên chụp trộm được cảnh hai người đi dạo phố đăng trên tạp chí. Xem ra anh ta không hề kiêng kị gì nữa rồi."

Lạc Tranh chỉ cười mà không nói gì.

"Anh ấy đã cầu hôn cậu chưa?" Lưu Ly đột nhiên cất tiếng hỏi khiến Lạc Tranh sửng sốt há hốc miệng, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào để Lưu Ly hiểu mọi chuyện. Nhưng dường như Lưu Ly lại hiểu lầm biểu cảm của nàng, khẽ cất tiếng thờ dài.

"Tiểu Tranh à, như thế không được đâu. Hai người đã chính thức

xác định mối quan hệ rồi, lại còn sống chung với nhau nữa, lẽ nào anh ta cứ định sống như vậy cả đời sao? Ngay cả kết hôn cũng không muốn kết hôn. Rõ ràng anh ta không muốn chịu trách nhiệm với cậu đây mà."

"Luu Ly, mọi chuyện không phải như thế đâu." Lạc Tranh thực không biết nên bắt đầu kể từ đâu nữa.

"Mình biết rồi, có phải anh ta vẫn lo ngại chuyện của công chúa không? Cũng phải, hôn nhân của hoàng thất vốn dĩ đã rất phức tạp rồi. Tiểu Tranh, hiện tại cậu đã yêu anh ta quá sâu sắc nên cũng chẳng còn cách nào cả. Mình chỉ lo cậu sẽ gặp phải tổn thương mà thôi. Hay là đi Hy Lạp cùng với mình nhé?" Luu Ly đột nhiên đề nghị.

"Hả? Đi Hy Lạp cùng cậu sao? Để làm gì? Ở đó cũng không có vụ án nào cần phải giải quyết mà". Lạc Tranh ngạc nhiên nhìn Luu Ly.

"Được rồi, được rồi. Mình biết rõ cậu không nỡ rời khỏi người đàn ông đó. Nếu như anh ta nói muốn đi tới Hy Lạp chắc cậu chẳng nói năng gì mà đi theo luôn cũng nên. Đúng là trọng tình khinh bạn." Luu Ly không nhịn nổi liền bật cười thành tiếng.

"Đáng ghét! Cậu dám cười mình hả?" Lạc Tranh liền lườm một cái, rồi hai người phụ nữ quay ra nhìn nhau cười.

Một lát sau, Luu Ly khẽ uống một ngụm cà phê, nhìn về phía Lạc Tranh. "Tiểu Tranh, cậu có chuyện giấu mình đúng không?"

Lạc Tranh khẽ chớp mắt, sau đó dùng ánh mắt kiên định nhìn Luu Ly. "Đúng thế! Nhưng đợi tới khi mọi chuyện kết thúc, mình sẽ nói cho cậu biết."

"Được!" Luu Ly cũng không hỏi nhiều, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng. Chính vì cô tin tưởng Lạc Tranh nên mới giữ thái độ bình tĩnh như vậy.

Sau khi Luu Ly ra về, Vi Như gõ cửa đi vào, dáng vẻ vô cùng bí hiểm nói với Lạc Tranh là Louis Thương Nghiêu đã về tới phòng giám đốc rồi. Nghe xong, Lạc Tranh chỉ khẽ mỉm cười, cũng không nói gì mà cầm lấy tài liệu đi vào thang máy riêng dành cho giám đốc.

Louis Thương Nghiêu rõ ràng vừa mới ra ngoài về. Hắn vừa nói lỏng cúc tay áo thì thấy Lạc Tranh gõ cửa đi vào, khuôn mặt có chút

mệt mỏi nhưng vẫn nở nụ cười dịu dàng.

Lạc Tranh mang ly cà phê vừa mới pha xong đặt ở trước mặt, giúp hắn cởi bỏ áo khoác sau đó treo lên giá, nhẹ nhàng lên tiếng. "Chắc anh mệt lắm đúng không?" Nàng không biết rốt cuộc hắn bận rộn việc gì, chỉ là thấy gần đây bộ dạng hắn có chút tiều tụy khiến nàng cảm thấy đau lòng. Tối qua hắn về nhà rất muộn, sáng nay lại ra ngoài sớm, chỉ ngủ được khoảng hai, ba tiếng.

Louis Thương Nghiêu uống một ngụm cà phê, sau đó dựa cả người vào sofa. Lạc Tranh nhanh nhẹn bước lại gần, nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho hắn. "Cà phê có ngon không? Em vừa mới mua được cà phê Blue Mountain chính hiệu đấy."

"Ngon, chỉ cần là do đích thân em làm thì cái gì cũng ngon hết." Hắn khẽ nhắm mắt, cảm nhận sự dịu dàng của nhiệt độ từ các ngón tay Lạc Tranh.

Lạc Tranh không nói thêm gì nữa, nở nụ cười hạnh phúc. Nàng mát xa cho hắn một lát rồi dịu dàng nói. "Tranh thủ lúc này còn rảnh rỗi, anh vào phòng nằm nghỉ một lát, được không?"

"Không cần đâu!" Louis Thương Nghiêu kéo Lạc Tranh tới, nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng trong lòng bàn tay của mình. "Anh chỉ muốn dựa vào em thế này, thật ấm áp biết nhường nào." Nói xong hắn dựa đầu vào ngực nàng, chỉnh tư thế một chút cho thoải mái.

Lạc Tranh khẽ cười, nhẹ nhàng ôm lấy người Louis Thương Nghiêu. Từ trước tới nay nàng không hề biết hắn lại có chút tính trẻ con như thế này. Nhìn hắn bình yên dựa vào nàng, bản năng làm mẹ bẩm sinh của người phụ nữ tự nhiên trỗi dậy, khiến nàng vô thức đưa tay nhẹ nhàng vỗ về hắn giống như đang vỗ về một đứa trẻ vậy.

Cảnh tượng này thực sự khiến người ta cảm thấy ấm áp, ngay đến cả không khí cũng tràn ngập hương vị hạnh phúc... Nhưng, sự ấm áp đó không kéo dài được bao lâu, ngay sau đó liền bị tiếng chuông điện thoại của Louis Thương Nghiêu phá vỡ.

Đôi lông mày cương nghị vừa được thư giãn đôi chút lại ngay lập tức nhíu lại. Hắn mở mắt ra, thoáng nhìn qua điện thoại rồi nhận máy.

Lạc Tranh vốn định tránh xa một chút bởi dù sao cũng là điện thoại riêng của Louis Thương Nghiêu, ở khoảng cách gần như thế này đôi khi không được lịch sự cho lắm. Nhưng vừa chứng kiến hẳn nghe điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi nên nàng có chút lo lắng, cũng ngồi lại đó theo dõi tình hình.

Sau khi Louis Thương Nghiêu nghe máy xong, Lạc Tranh thấy sắc mặt của hẳn toát lên sự đau đớn cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi. "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Câu nói vừa rồi của Lạc Tranh như khiến Louis Thương Nghiêu bưng tỉnh. Hẳn khôi phục lại dáng vẻ nhanh nhẹn, đứng dậy một cách dứt khoát rồi cầm lấy áo khoác.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh thấy thế, lo lắng bước tới.

"Deneuve đã xảy ra chuyện rồi, anh phải đi xem một chút." Hẳn không hề giấu diếm nàng. Mặc áo khoác xong, hẳn sai bước về phía cửa chính.

Lạc Tranh có chút ngỡ ngàng, "Em cũng đi!"

Louis Thương Nghiêu thoáng nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Khi Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu tới biệt thự - nơi Deneuve ở - thì trời bắt đầu đổ mưa dữ dội. Cảnh tượng này dường như hoà vào tâm trạng lo lắng cùng bất an của hai người họ. Khắp nơi trong biệt thự đều lan tỏa mùi vị của chết chóc.

Đi xuyên qua khu vườn hoa, với sự nhạy cảm của mình, Lạc Tranh liền ngửi thấy có mùi máu tanh. Mặc dù đã mang lớp khẩu trang rất dày nhưng nàng vẫn có thể ngửi thấy. Không hiểu sao, nàng lại nhạy cảm với mùi máu tanh như vậy? Tóm lại, cảm giác này khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong phòng khách của biệt thự đã sớm trở thành một nơi hỗn loạn. Những người giúp việc thì đang khóc lóc. Cha mẹ Deneuve, những người có địa vị cao quý trong vương thất, giờ phút này cũng đang đứng đó, tâm trạng vô cùng suy sụp.

Sự xuất hiện của Louis Thương Nghiêu khiến những người đang khóc lóc kia nhường ra một lối đi. Ngay sau đó, một cảnh tượng chấn

động tới mức kinh người hiện ra trước mắt Lạc Tranh, khiến ai yếu bóng vía nhìn vào cũng có thể ngất ngay lập tức.

Chương 150: Không nói nên lời

Trong khoảnh khắc, trời đất như tối sầm lại ngay trước mắt Lạc Tranh. Đương nhiên đó chỉ là cảm nhận của riêng nàng. Mùi máu tanh như bao trùm bầu không khí, càng ngày càng trở nên nồng nặc khiến hô hấp của Lạc Tranh bắt đầu trở nên khó nhọc.

Đập ngay vào tầm mắt Lạc Tranh chính là một vũng máu lớn, dường như hơi ấm vẫn còn lan tỏa trên nền đá cẩm thạch giống như một bàn tay vô hình đang muốn vươn ra tóm lấy cái gì đó.

Tâm tư đã sớm trở nên hỗn loạn, trong ánh mắt Lạc Tranh dường như cũng phản chiếu một màu đỏ rực của máu. Nàng nhìn thấy công chúa Deneuve đang nằm dưới đất, toàn thân dính bê bết máu, thân hình hoàn toàn bất động, mái tóc dài đẹp đẽ cũng nhuộm toàn máu là máu. Gương mặt cô ấy phản chiếu qua vũng máu tươi càng hiện rõ lên vẻ nhợt nhạt đến trắng bệch như tờ giấy.

Công chúa Deneuve nằm đó, mắt nhắm nghiền, không hề nhúc nhích, giống như một mỹ nhân đang nằm ngủ vậy. Nhưng không phải là cô ấy đang ngủ thiếp đi, mà là đã... Chết!

Vào giờ phút này, Lạc Tranh chỉ cảm thấy trong đầu toàn những tiếng ong ong khó tả. Thậm chí, nàng cũng không nghe được tiếng khóc của mọi người xung quanh nữa. Trong hô hấp của nàng dường như tràn ngập mùi máu tanh, trước mắt cũng toàn là máu...

Đầu của Lạc Tranh bắt đầu cảm thấy đau nhói. Tiếng cãi vã, tiếng khóc lóc, tiếng cầu xin tha thứ cứ thế đan xen lẫn lộn với nhau, không ngừng vang lên trong đầu nàng khiến cho nàng không biết đây là thực hay là mơ nữa?

Rất nhanh sau đó, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng còi xe của cảnh sát. Một đám người mặc đồng phục cảnh sát nhanh chóng xông tới, ngay lập tức phong tỏa hiện trường. Ai cần an ủi thì an ủi, ai cần

thăm tra thì lập tức đưa đi thăm tra.

Lạc Tranh vẫn đứng đó, ánh mắt trăn trăn nhìn vào thi thể của Deneuve rồi quay sang nhìn các nhân viên cảnh sát đang khám xét từng góc ngách nhỏ nhất tại hiện trường. Cho tới khi, có một bàn tay đàn ông nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, thần trí của Lạc Tranh mới được khôi phục lại đôi chút.

"Deneuve... cô ấy... bị làm sao vậy?" Lạc Tranh nhìn về phía người đàn ông đang nắm tay mình, thấy ánh mắt cực kỳ đau buồn của hắn mới có thể yếu ớt cất tiếng hỏi.

Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu cũng rất khó coi, lông mày liên tục nhíu chặt lại, "Phần cổ của cô ấy có dấu vết bị siết mạnh của dây thừng. Nhìn qua thì chắc hẳn là bị người khác hãm hại, sau đó bị ném xuống từ tầng hai của biệt thự."

"Không..." Cả người Lạc Tranh lúc này cơ hồ mềm nhũn ra, nếu không có sự nâng đỡ của Louis Thương Nghiêu, nàng nhất định đã ngã quỵ xuống sàn, thiếu chút nữa tim cũng ngừng đập luôn rồi. Bên tai nàng dường như lại vang lên tiếng nói nhẹ nhàng có chút ngập ngừng của Deneuve.

"Luật sư Lạc, có cô yêu Thương Nghiêu như thế, cho dù tôi không ở đây cũng cảm thấy yên tâm..."

"Tôi rất hy vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho tình yêu của hai người, nếu như sức khỏe của tôi còn cho phép..."

"Luật sư Lạc, cô yêu anh ấy sao? Yêu anh ấy thật sao?..."

"Tôi thật sự... rất yêu anh ấy..."

Nước mắt nhanh chóng đã thấm đẫm đôi mắt của Lạc Tranh. Nhưng hơn hết, nàng cảm thấy vô cùng đau đớn và phẫn nộ. Bị người ta bóp cổ đến chết rồi sau đó bị ném xuống lầu...

Rốt cuộc ai đã làm chuyện này? Tại sao lại nhẫn tâm ra tay với một cô gái mong manh yếu đuối như thế? Cô ấy là một người hết sức lạc quan và yêu cuộc sống như thế, kiên cường như thế...

Mặc dù biết rõ tình trạng của bản thân, nhưng Deneuve vẫn suy nghĩ hết sức tích cực, vẫn luôn duy trì nụ cười rạng rỡ trên môi. Rốt cuộc là ai, là ai mà lại nhẫn tâm như vậy?

"Thương Nghiêu, là ai? Rốt cuộc là ai chứ?" Giọng nói nghẹn ngào của Lạc Tranh vang lên.

Bàn tay Louis Thương Nghiêu đã siết lại thành nắm đấm. Sự phẫn nộ khiến ánh mắt hắn trở nên sắc lẹm như lưỡi kiếm. Toàn thân hắn toát lên vẻ âm u, lãnh đạm tới mức ghê người. Hắn gằn từng câu từng chữ...

"Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho những người này!"

Mặc dù toàn thân Lạc Tranh đã sớm mềm nhũn ra nhưng vẫn không hề rời là cảnh giác. Nàng đột ngột nhìn về phía Louis Thương Nghiêu... "Có phải anh biết chuyện gì đó đúng không?"

Louis Thương Nghiêu không hề nói gì, đôi môi mỏng khẽ mím chặt lại để lộ sắc mặt xanh mét đến dọa người.

Đang lúc Lạc Tranh cảm nhận được một cách sâu sắc rằng chuyện này không hề đơn giản thì có vài nhân viên cảnh sát bước tới, một viên cảnh sát trong số đó bước lên trước, dừng lại trước mặt Louis Thương Nghiêu, giơ ra chiếc thẻ sáng loáng.

"Louis Thương Nghiêu tiên sinh, tôi trực thuộc tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, chánh tranh tra Sherman. Chúng tôi nghi ngờ anh đã giết công chúa Monaco vì anh là người cuối cùng tiếp xúc với công chúa đêm qua. Do đó, mời anh theo chúng tôi về cục cảnh sát quốc tế để hợp tác điều tra!" Ngay sau đó, ông ta lập tức vung tay lên, vài nhân viên cảnh sát phía sau liền bước tới, lôi ra một bộ còng tay sáng loáng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, nhất là cha mẹ của công chúa Deneuve, bọn họ không thể tin nổi vào những gì đang xảy ra trước mắt. Ngay sau đó, ánh mắt của cha Deneuve liền ánh lên sự phẫn nộ cùng tức giận tột độ.

Lạc Tranh choáng váng đến nỗi đứng đờ ra đó nhưng rất nhanh liền khôi phục lại phản ứng, bước lên ngăn cản việc áp giải Louis Thương Nghiêu đi. Khi nhân viên cảnh sát đang chuẩn bị còng tay hắn thì lập tức bị nàng chặn lại...

"Khoan đã, trước tiên các ông hãy đưa bằng chứng ra, nếu không thì không được đưa anh ấy đi đâu hết!"

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu cúi đầu lên tiếng, dường như muốn ngăn cản nàng nhúng tay vào chuyện này.

Sherman nở nụ cười đầy vẻ trào phúng, "Thực xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ làm việc theo trình tự mà thôi. Đưa anh ta đi!"

"Vâng!" Mấy nhân viên cảnh sát lập tức tiến lên, gạt tay Lạc Tranh ra rồi còng tay Louis Thương Nghiêu lại.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh vô cùng kinh hãi, những người khác chứng kiến cảnh tượng này cũng không khỏi hãi hùng.

Louis Thương Nghiêu tỏ ý bảo nàng hãy an tâm, không phải lo lắng gì cả. Hắn không có ý phản kháng nhân viên cảnh sát thi hành nhiệm vụ cũng không giải thích bất cứ điều gì, chấp nhận để họ áp giải lên xe cảnh sát.

Sau khi kiểm tra hiện trường một cách tỉ mỉ cùng rõ ràng, pháp chứng và pháp y cũng lần lượt rời đi. Chỉ còn vài nhân viên cảnh sát ở lại để bảo vệ hiện trường.

Cha mẹ Deneuve đã nghe được rõ ràng những lời của vị thanh tra kia. Sắc mặt đau thương đã sớm bị thay thế bởi sự phẫn nộ cùng tức giận. Nhất là mẹ của Deneuve, chính là vị vương phi cao quý, trên mặt bà không khỏi nổi lên vẻ phẫn uất cùng tuyệt vọng khi mất đi con gái. Bà bước lên phía trước, đứng trước mặt Lạc Tranh, ngay sau đó...

"Bốp!" Bà giơ tay lên, hung hăng tát mạnh một cái vào mặt của Lạc Tranh. Ngay lập tức, một dòng máu tươi bên khóe môi nàng chậm rãi chảy xuống.

Lạc Tranh cảm nhận rõ được sự đau đớn, giống như nỗi đau trong lòng nàng vậy.

"Luật sư Lạc, ta vốn tôn trọng cô vì cô là người thông minh, là người có hiểu biết. Không ngờ rằng mọi sự phò thác của ta đều bị cô đem ra coi như trò đùa. Cô rất mong muốn được chứng kiến cảnh tượng này đúng không? Nếu như cô sớm rút lui khỏi mối quan hệ này thì con gái của ta sẽ không phải chết thê thảm như vậy.

Cô có biết tình trạng sức khỏe của Deneuve hai ngày nay có chuyển biến rất tốt không? Ngay cả bác sỹ cũng bảo đó là một kỳ

tích. Cô đúng là một người phụ nữ độc ác. Chỉ vì muốn thỏa mãn lợi ích cá nhân mà cô đã hại chết con gái của ta."

"Vương phi..."

"Ta nói cho cô biết, ta sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Mà cả Louis Thương Nghiêu cũng vậy. Ta sẽ khiến cho hắn phải ngồi tù, khiến cho hắn cả đời này cũng không thể thoát khỏi nơi đó. Cả quãng đời còn lại của hắn sẽ phải ngồi trong tù, vì con gái ta mà chuộc tội!" Thái độ cùng giọng điệu của vương phi tràn ngập sự cương quyết đến lạnh lùng.

Cảm giác mất mát cùng sự đau lòng khiến bà không thềm quan tâm tới hình tượng vương phi của mình nữa. Cái mà bà muốn làm nhất lúc này, đó chính là đòi lại sự công bằng cho người con gái bất hạnh của mình.

"Thương Nghiêu không có làm chuyện đó. Chuyện này tôi cũng nhất định điều tra cho rõ ràng." Lạc Tranh cố nén cảm giác bi phẫn trong lòng, bình tĩnh lên tiếng.

Ánh mắt của vương phi dường như muốn giết người, bà không còn tâm trí nào mà nghe Lạc Tranh nói nữa. Thái độ của bà vẫn hết sức kiên định, kiên định như những gì đã nói với nàng. Bà, quyết sẽ không dừng tay!

Nhiệt độ trong không khí dần dần trở nên lạnh lẽo. Nơi mà Deneuve vừa nằm trước đó giờ chỉ còn lại vết máu. Người quản gia đã khóc tới mức cạn kiệt sức lực. Còn Lạc Tranh, cuối cùng cũng không chịu đựng thêm được nữa, toàn thân mệt mỏi ngã ngồi xuống ghế sofa.

Thương Nghiêu đã bị đưa đi. Trước khi đi hắn cũng không có giải thích gì, cũng không hề phản kháng. Nàng lại nghĩ tới lời của hắn trước khi rời đi, trong lòng càng cảm thấy thấp thỏm không yên.

Hắn, nhất định biết chuyện gì đó!

Mọi chuyện vốn dĩ rất tốt đẹp chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn tan vỡ. Sự tình phát sinh quá đột ngột, đột ngột tới mức chân tay Lạc Tranh cũng bắt đầu trở nên luống cuống. Sau khi từ hiện trường vụ

án về, nàng cứ thế ngồi trên ghế sofa, nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao chỉ trong một thời gian ngắn lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy.

Mà chuyện này có liên quan như thế nào tới Louis Thương Nghiêu đây? Lạc Tranh càng nghĩ thì tâm tư càng trở nên hỗn loạn. Vào giờ phút này nàng mới nhận ra rằng, khoảnh khắc mà hấn xảy ra chuyện cũng chính là lúc nàng cảm thấy mọi thứ dường như cũng sụp đổ.

Đây là cảm giác mà Lạc Tranh chưa từng trải qua bao giờ. Nàng cảm thấy như bức tường vững chắc chống đỡ sau lưng mình đột nhiên sụp xuống vậy. Tất cả những gì đẹp đẽ, tất cả mọi hy vọng đều hoàn toàn biến mất. Niềm hạnh phúc vừa mới nhen nhóm cũng tựa hồ tan biến như khi vừa tỉnh lại sau một giấc mộng đẹp.

Bàn tay nàng vô thức siết chặt lại thành nắm đấm, hy vọng như vậy có thể khiến bản thân bị đau mà tỉnh lại, thoát khỏi cơn ác mộng kinh hoàng này. Nhưng đáng tiếc, mọi chuyện đã xảy ra và không cách nào vẫn hồi được nữa rồi.

Không thể nào!

Lạc Tranh lập tức đứng phắt dậy, nàng không thể cứ ngồi yên ở đây mà chờ chết được, không thể nhìn Louis Thương Nghiêu gặp chuyện không may mà không làm gì. Nàng muốn gặp hấn, gặp ngay lập tức!

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh cũng không chút chần chừ mà lập tức cầm lấy túi xách, cũng không buồn quan tâm tới chuyện trời đã rất khuya, lái xe một mạch thẳng hướng cục cảnh sát mà lao tới.

Ban điều tra các vụ án hình sự quốc tế...

Nhân viên cảnh sát nơi đây vô cùng bận rộn, điện thoại trên bàn làm việc vang lên không ngừng. Đúng lúc Lạc Tranh gõ cửa và bước vào phòng làm việc của chánh thanh tra Sherman cũng là lúc ông ta vừa trả lời điện thoại xong. Nhìn thấy nàng vừa bước vào, ông ta khẽ cười ý bảo nàng ngồi xuống ghế sofa.

Vẻ mặt của Sherman cho thấy ông ta là người khá nghiêm túc và

cẩn trọng. Ngoại trừ đôi mắt sâu rất có hồn đặc trưng của người Pháp thì gương mặt ông ta khá góc cạnh. Nhìn qua vóc dáng cũng có thể đoán được ông ta là người khá chú trọng tới việc tập thể hình. Bộ âu phục mà ông ta khoác trên người cũng rất vừa vặn nhưng nụ cười trên môi ông ta thì mang đậm vẻ khinh thị không chút dấu gấm.

"Tôi biết là cô sẽ tới đây. Sau khi đưa Louis Thương Nghiêu đi tôi đã cho điều tra hồ sơ cá nhân của cô. Quả thực không phải là một người phụ nữ đơn giản. Cô là một luật sư danh tiếng lẫy lừng ở Hongkong, còn được mệnh danh là hoa anh túc độc. Ngoại trừ lần tự động rút lui khỏi một vụ kiện về quấy rối tình dục thì cô chưa từng thua kiện bao giờ." Ông ta đứng dậy, đem một ly cà phê tới trước mặt Lạc Tranh.

Nhận lấy tách cà phê, Lạc Tranh có chút lo lắng nhìn về phía Sherman, không ngừng thầm nhủ với bản thân nhất định phải thật tinh táo, "Tôi muốn gặp Louis Thương Nghiêu."

"Thực xin lỗi, vẫn còn chưa tới 24 tiếng đồng hồ. Hơn nữa, Louis Thương Nghiêu đang phối hợp với phía cảnh sát để lấy khẩu cung, cô không thể gặp anh ta được." Sherman cất tiếng cười nhẹ, chậm rãi lên tiếng.

Lạc Tranh cũng không chút e dè mà nhìn thẳng vào mắt của ông ta, "Chánh thanh tra Sherman, tôi nghĩ ông nên nhớ, trước khi luật sư của Louis Thương Nghiêu đến, anh ấy có quyền không trả lời bất kỳ một câu hỏi nào!"

"Anh ta có sự lựa chọn sao?" Sherman cất tiếng cười dài có chút cuồng ngạo, "Người làm luật sư cũng như cảnh sát đều có sự hiểu biết rõ ràng với giới thương nhân. Cô hẳn cũng biết, nếu không có bằng chứng xác thực, chúng tôi không bao giờ vô cớ bắt người như thế, nhất là một người của gia tộc Louis danh tiếng lẫy lừng như anh ta."

Lạc Tranh đương nhiên hiểu rõ điểm này. Cố nén lại sự tức giận trong lòng, nàng bình tĩnh lên tiếng, "Tôi muốn bảo lãnh cho Louis Thương Nghiêu!"

"Thật không phải, chuyện này là không thể được." Sherman khẽ

nhếch môi, "Luật sư Lạc, tôi biết rõ khả năng của cô, trong giới luật ở Hongkong cô cũng có chút vị trí. Nhưng cô đừng quên, nơi này không phải là Hongkong, mà là Paris. Mỗi thành phố đều có luật lệ, quy tắc riêng cần phải tuân thủ, huống chi đây lại là sự khác biệt giữa các quốc gia. Vừa rồi cấp trên cũng đã gọi điện thoại tới cho tôi. Vì tính chất nghiêm trọng của vụ án, chẳng những làm kinh động tới các cấp lãnh đạo mà còn kinh động tới rất nhiều vương thất cho nên Louis Thương Nghiêu tuyệt đối không được phép bảo lãnh. Người bị hại vào rạng sáng nay chính là một công chúa chứ không phải là người có thân phận bình thường. Hy vọng Luật sư Lạc có thể hiểu và thông cảm cho nỗi khổ tâm này của chúng tôi."

"Ngài thanh tra, bất luận thế nào tôi cũng phải gặp được anh ấy. Nếu không, tôi sẽ tố cáo ông tội danh vi phạm nhân quyền!" Lạc Tranh đứng dậy, toàn thân cũng toát ra một hồi lãnh khí.

Sherman cũng không hề đếm xỉa tới những lời nói của nàng, còn nhếch môi cười, "Luật sư Lạc, tôi cũng có thể tố cáo cô tội gây cản trở người thi hành công vụ."

"Được! Ông có thể lập tức đi tố cáo!" Thái độ của Lạc Tranh cũng vô cùng dứt khoát, ánh mắt cũng cực kỳ lạnh lẽo.

"Đừng quên, các ông chỉ đứng trên danh nghĩa tạm giữ nghi phạm để đưa Louis Thương Nghiêu đi. Khi toà còn chưa tuyên án thì anh ấy vẫn là người vô tội. Cho nên ông không có quyền xâm phạm nhân quyền của anh ấy. Nếu ông không để cho tôi gặp anh ấy thì hành vi của các ông chính là giam giữ người trái phép!"

"Quả nhiên lời lẽ rất sắc bén!" Sắc mặt của Sherman cũng chuyển lạnh băng, nụ cười mỉa mai trên khoé môi càng lúc càng đậm.

"Xem ra, cô đã hoàn toàn bị Louis Thương Nghiêu mua chuộc mất rồi. Nhưng tôi còn nghe được một chuyện hết sức thú vị là mấy ngày trước đây, Louis Thương Nghiêu đã tuyên bố từ bỏ hôn ước, mà nguyên nhân chính là vì một nữ luật sư người Hongkong."

Lạc Tranh cũng không buồn giải thích hay để ý đến mấy lời của ông ta mà chỉ lạnh nhạt lên tiếng, "Tôi yêu cầu các vị đảm bảo quyền lợi của người vô tội."

"Luật sư Lạc, chẳng phải người Trung Quốc vẫn có câu ngạn ngữ "Thiên tử mắc tội cũng sẽ xử phạt như dân thường" đó sao? Ở nước Pháp chúng tôi cũng thế, bất kể là người quyền cao chức trọng tới đâu, một khi phạm pháp, chúng tôi đều sẽ đưa ra để luật pháp phán xét.

Louis Thương Nghiêu phạm tội lần này, có bao nhiêu người đang dõi theo từng giây từng phút, chúng tôi không thể không đưa vụ này ra ánh sáng cho nên mới phải xử lý tới cùng và càng phải cẩn trọng."

Sherman cũng biết Lạc Tranh không phải là một nhân vật tầm thường, nên giọng điệu cũng có chút hoà hoãn hơn, "Nếu cô thật sự muốn gặp anh ta, sau 24 giờ đồng hồ là có thể gặp. Nhưng đối với vấn đề nộp tiền bảo lãnh như cô nói, nếu muốn làm được việc này, còn cần phải có người bảo lãnh nữa. Cô cũng biết vụ án này rất nghiêm trọng, cảnh sát chúng tôi sẽ không chấp nhận người bảo lãnh thuộc chính giới hay thương giới. Hy vọng Luật sư Lạc tự giải quyết cho tốt."

Lạc Tranh cũng hiểu rõ đạo lý người dưới mái hiên nhà không thể không cúi đầu, nàng khẽ hít sâu một hơi rồi nhấn mạnh từng lời.

"24 giờ đồng hồ? Được, tôi sẽ chờ. Chỉ cần vừa tới 24 giờ, tôi sẽ lập tức tới tìm người." Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Sherman nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của Lạc Tranh rời đi, khoé môi khẽ cong lên một nụ cười đầy hàm ý... "Luật sư Lạc quả nhiên là một giai nhân."

Về tới biệt thự, toàn thân Lạc Tranh đã không còn chút sức lực đành ngồi dựa vào sofa. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn khung cảnh đã lưu lại bao nhiêu kỷ niệm của nàng và Louis Thương Nghiêu, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đang chực trào ra.

Căn biệt thự lớn như thế này bỗng trở nên trống rỗng. Giờ chỉ còn sót lại sự cô đơn, tĩnh mịch cùng tuyệt vọng. Nàng không ngừng kêu gào bản thân không được khóc. Nàng mà khóc vào lúc này thì hết thảy mọi thứ sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Trên cầu thang bỗng truyền tới tiếng bước chân, còn có tiếng kêu

của con chó nhỏ. Vào thời khắc đó nàng những tưởng là Thương Nghiêu đã trở lại. Nàng xúc động quay đầu lại liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn. Cậu ta bước về phía nàng, nhìn nàng với ánh mắt tràn ngập sự đau lòng.

"Liệt..." Lạc Tranh thực sự kinh ngạc, "Sao cậu lại quay trở lại?"

"Tôi nghe được chuyện của anh!" Vẻ mặt của Liệt nhìn qua không được tốt cho lắm. Khi Liệt vừa nghe được tin liền không chút chần chừ mà lập tức quay trở về. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, lúc cậu ta nghe được chuyện đó cũng không kịp có bất kỳ phản ứng gì.

Lạc Tranh khẽ nhắm mắt lại, "Xem ra chuyện này đã nhanh chóng truyền ra ngoài rồi."

"Chuyện này thực quá nực cười, anh trai sao lại có ý định mưu sát công chúa cơ chứ? Nếu muốn hãm hại công chúa, hẳn anh ấy đã làm từ sớm rồi. Hơn nữa còn động thủ lúc thần không biết, quỷ không hay, người ở cục cảnh sát sẽ không ngu ngốc tới mức như vậy chứ?" Liệt tức giận lên tiếng.

"Bọn họ cũng chỉ là tiến hành theo trình tự mà thôi." Vẻ mặt Lạc Tranh đầy mệt mỏi ngồi trên sofa nhưng não bộ vẫn không ngừng suy nghĩ....

Nàng vừa nói dứt lời, chuông cửa liền vang lên...

Liệt lập tức bước ra mở cửa. Khi Lạc Tranh thấy người xuất hiện bên ngoài cánh cửa, ánh mắt nàng hiện rõ vẻ kinh ngạc, "Luu Ly, chẳng phải cậu bảo đi Hy Lạp sao?"

Luu Ly nhìn Liệt rồi gật đầu một cái thay cho lời chào hỏi. Sau đó cô nhanh chóng bước vào, ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh, sốt sắng lên tiếng, "Mình cũng đang chuẩn bị đi rồi, nhưng trên đường đi liền nghe được chuyện xảy ra nên lập tức quay trở lại!"

"Luu Ly, thực ngại quá, đã làm cậu phải lo lắng rồi." Lạc Tranh cảm thấy rất khổ sở. Trước tiên là Liệt, sau đó lại tới Luu Ly. Tuy nói ý tốt của hai người họ làm nàng cảm thấy sự cô đơn cũng được vơi bớt đi phần nào, nhưng cũng có chút áy náy.

"Không cần phải khách sáo như vậy." Luu Ly khẽ kéo bàn tay của

nàng. "Cậu là bạn tốt của mình, vào lúc khó khăn này, mình rất muốn ở bên cạnh cậu. Mặc dù không biết mình có giúp được cậu điều gì hay không. Nhưng, vào những lúc khó khăn thế này ắt hẳn sẽ cảm thấy cô đơn cho nên mình muốn cùng cậu vượt qua mọi chuyện."

"Chẳng lẽ..." Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn Lưu Ly, "Cậu tin tưởng Thương Nghiêu vô tội?"

"Mình không biết Louis tiên sinh là người như thế nào nhưng mình hiểu cậu. Mình chỉ cần tin tưởng cậu là đủ rồi." Lưu Ly khẽ trả lời bằng ngữ điệu cực kỳ kiên định.

"Cảm ơn cậu!" Lạc Tranh thật sự cảm động không biết nên nói gì vào lúc này.

Lưu Ly nhẹ nhàng an ủi nàng. "Cần gì phải cảm ơn chứ? Hiện giờ quan trọng nhất là phải làm thế nào để chứng minh là Louis tiên sinh vô tội!"

Lạc Tranh gật đầu. "Bất luận thế nào, mình cũng nhất định không để anh ấy gặp rắc rối."

Liệt đã ngồi xuống phía đối diện, hàng mi hơi nhíu lại lên tiếng. "Lạc Tranh, tình huống lúc ấy rốt cuộc là như thế nào vậy?"

Lạc Tranh hít sâu một hơi, đem tất cả cảnh tượng mà nàng chứng kiến lúc đó kể chi tiết tỉ mỉ cho Liệt và Lưu Ly nghe. Vào lúc này, ngoại trừ tình tảo ra thì không còn cách nào khác.

Liệt sau khi nghe xong, cảm thấy mọi chuyện thật rối rắm như mối tơ vò. Cậu ta lập tức hỏi lại, "Nhưng rạng sáng hôm nay, rốt cuộc là anh trai đang ở đâu? Chị và anh ấy không ở cùng một chỗ sao?"

Lạc Tranh khẽ lắc đầu, "Hôm nay, tới rạng sáng Thương Nghiêu mới về nhà. Mấy ngày nay dường như anh ấy bận rộn rất nhiều việc nhưng không biết rốt cuộc là bận rộn những việc gì. Tôi biết rằng nhân viên cảnh sát nhất định sẽ hỏi về vấn đề này và nó cũng sẽ trở thành bằng chứng trên toà."

Cho nên vừa rồi tôi có trở về công ty, hỏi qua những nhân viên có làm thêm giờ lúc đó. Nhưng họ nhanh chóng trả lời rằng, ngày hôm qua, lúc Thương Nghiêu rời khỏi công ty thì cũng không thấy trở lại nữa. Hay nói cách khác, rạng sáng hôm nay anh ấy ở bên ngoài,

không có mặt ở công ty."

Liệt càng cảm thấy khó hiểu. "Đã muộn như vậy, anh ấy còn muốn tới nơi nào nữa chứ? Cho dù cần phải giải quyết việc gấp thì cũng nhất định phải xong rồi. Thời gian đã muộn như vậy, cho dù anh ấy không ngủ thì khách hàng cũng phải ngủ chứ?" Nói tới đây, cậu ta như nhớ ra điều gì đó.

"A, có lẽ anh trai đúng là có trở về công ty thì sao? Đã muộn như vậy, các nhân viên làm thêm giờ cũng đã trở về nhà nên không gặp anh ấy cũng là chuyện bình thường."

"Tôi cũng nghĩ tới khả năng này cho nên đã xem lại tất cả các đoạn băng ghi hình của camera giám sát vào thời điểm đó. Nhưng từ tối hôm qua tới rạng sáng hôm nay, trong tất cả các máy quay đều không thấy bóng dáng của Thương Nghiêu. Nên khẳng định một điều, anh ấy không có trở về công ty."

Liệt cảm thấy rất vô lý, nghĩ thế nào cũng không ra. Lúc này, Lưu Ly mới lên tiếng. "Lúc trước mình từng tới biệt thự của công chúa nên biết rõ ở đó có rất nhiều camera giám sát. Có thể có cái ghi lại hình ảnh của hung thủ cũng nên?"

Lạc Tranh nhẹ nhàng xoa hai bên thái dương, khẽ lắc đầu. "Không có, chỉ nhìn thấy một hình ảnh rất mờ nhưng rất nhanh đã bị làm nhiễu. Nhìn qua thì hình dáng người đó với Louis Thương Nghiêu không có khác biệt nhiều lắm. Mình nghĩ đây cũng chính là lý do cảnh sát nghi ngờ Thương Nghiêu. Hung thủ đã có dã tâm giết người, ắt sẽ phát hiện ra các camera giám sát đặt xung quanh đó, nhất định sẽ gỡ bỏ thủ đoạn."

"Nhưng biệt thự có nhiều người như vậy, tại sao lại không có người chứng kiến chứ?" Lưu Ly cảm thấy rất khó hiểu.

"Thực ra biệt thự của công chúa mình cũng không hiểu rõ lắm. Có lẽ hung thủ đã biết rất rõ hoạt động tại nơi này, cũng biết nơi bố trí các nhân viên bảo vệ cho nên khi ra tay mới có chuyện thần không biết, quỷ không hay như thế."

Hơn nữa sức khỏe công chúa không được tốt, trong lúc bị nạn, cho dù có phản kháng cũng không đủ sức lực mà vùng vẫy hay la

hét. Cho nên không ai phát hiện ra cũng là chuyện dễ hiểu thôi."

Lạc Tranh nói tới đây, hít sâu một hơi, tim cảm thấy đau nhói, giống như bị một người khỏe mạnh giáng cho một đòn chí mạng vậy. Nàng lại nghĩ tới nụ cười với má lúm đồng tiền vô cùng dịu dàng cùng ánh mắt hết sức lương thiện của Deneuve...

Lưu Ly hiểu ý của Lạc Tranh, tại sao cô không biết điều đó chứ? Mặc dù Deneuve là bệnh nhân của cô, nhưng tính cách của công chúa đã sớm làm Lưu Ly cảm động. Một cô gái thánh thiện như vậy, tại sao vẫn có người nhẫn tâm làm tổn thương cơ chứ?

Ánh mắt Liệt cũng hiện lên nỗi bi thương sâu sắc. Mặc dù cậu không thường xuyên tiếp xúc với Deneuve, nhưng cũng biết tình cảm sâu sắc giữa công chúa và Vũ như thế nào...

Một lúc lâu sau...

"Việc tối quan trọng trước mắt, một người nộp tiền bảo lãnh để anh trai ra khỏi sở cảnh sát, một người khác ngày mai tới công ty xác định lại tình hình." Liệt lo lắng lên tiếng. "Hiện tại, tin tức đã lan truyền ra ngoài. Ngày mai, một khi bắt đầu phiên giao dịch, các đối thủ cạnh tranh nhất định sẽ nắm lấy điểm yếu này. Các cổ đông khác cũng chưa chắc đã dễ dàng đối phó, bọn họ nhất định sẽ yêu cầu có người đứng ra giải thích."

"Tất nhiên, tôi với cậu không có đủ tư cách đứng ở vị trí đó mà xử lý chuyện này." Lạc Tranh cũng đã nghĩ tới tình huống này, khẽ gật đầu đồng ý.

Liệt than nhẹ một tiếng, "Xem ra, chuyện này không hề đơn giản. Tại sao công chúa lại bị hãm hại vào đúng rạng sáng ngày hôm nay chứ? Hơn nữa, đúng sáng ngày mai sẽ bắt đầu phiên giao dịch mới. Hai chuyện này rất cuộc là có quan hệ gì đây?"

Lạc Tranh khẽ siết chặt bàn tay lại, "Tôi chỉ hy vọng có thể nhanh chóng nộp tiền bảo lãnh để đưa Thương Nghiêu ra khỏi sở cảnh sát. Nếu như thế, có thể kịp tới công ty để xử lý tình hình."

"Nhưng việc nộp tiền bảo lãnh cũng gặp không ít khó khăn." Lưu Ly lên tiếng, "Mình nghe nói, vương thất Monaco liên tiếp gây rất nhiều trở ngại. Xem ra họ cũng đã có tác động không ít tới chính phủ

rồi."

"Đúng vậy, muốn nộp tiền bảo lãnh cho Thương Nghiêu cần phải có người bảo lãnh. Mà người này không được liên quan tới giới kinh doanh cũng không được liên quan tới lĩnh vực chính trị." Nói tới đây, Lạc Tranh khẽ cười khổ. "Xem ra vị chánh thanh tra kia cố tình muốn gây khó dễ để mình từ bỏ vụ này đây."

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

Lạc Tranh suy nghĩ một lát, rồi cầm lấy di động, ngón tay dừng lại trên phím khóa, có chút do dự. Sau đó nàng lập tức nhập một dãy số. Điện thoại vừa thông, rất nhanh đầu dây bên kia đã có người bắt máy. Nàng nhẹ nhàng lên tiếng...

"Sur phụ, là con, Lạc Tranh..."

Lưu Ly và Liệt không nhận thấy sự do dự trong cử chỉ của Lạc Tranh lúc nãy bởi khoảng cách cũng khá xa. Cũng không biết Lạc Tranh đã nói những gì với người ở đầu dây bên kia bởi dường như nàng cố tình hạ thấp giọng mình để tiếng nói không vang lên quá lớn.

Cuộc đàm thoại diễn ra trong vòng khoảng năm hay sáu phút gì đó. Thấy Lạc Tranh cúp điện thoại di động, hai người cũng không hỏi han gì nhiều.

"Ngày mai mình sẽ đem tiền bảo lãnh tới cục cảnh sát." Lạc Tranh kiên định lên tiếng.

Lưu Ly vừa nghe xong, đầu tiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, rất nhanh sau đó liền có phản ứng... "Tiểu Tranh, có phải cậu định làm luật sư biện hộ cho anh ta?"

Liệt sau khi nghe xong cũng cảm thấy sửng sò.

"Đúng vậy, mình muốn làm luật sư biện hộ cho anh ấy!" Ánh mắt Lạc Tranh toát lên vẻ bình tĩnh đến cực điểm, "Mình là cố vấn pháp luật cho công ty anh ấy, nên làm luật sư biện hộ cũng là chuyện bình thường. Lần này, bất luận như thế nào, mình cũng không thể giương mắt nhìn anh ấy gặp nạn mà không cứu. Mình muốn anh ấy được bình an vô sự bước ra khỏi tòa án!"

"Lạc Tranh..."

"Mình biết hai người đang lo lắng cái gì. Yên tâm đi, mình sẽ công

tư phân minh." Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt.

"Cứ quyết định như vậy đi. Mình cũng không còn thời gian mà đi tìm luật sư biện hộ thích hợp cho Thương Nghiêu nữa. Nếu như phía cảnh sát tiến hành khởi tố, thì bên vụ pháp chế sẽ lập tức cử ra công tố viên để tiến hành tố tụng. Mình không thể chờ đợi thêm được nữa!"

Lưu Ly và Liệt lúc này chỉ có thể nhìn thấy hai chữ "kiên định" trên gương mặt Lạc Tranh mà thôi. Bọn họ cũng biết rõ, trong tình thế cấp thiết lúc này, đó là chuyện tất yếu phải làm...

Chương 151: Em sẽ giúp anh tới cùng

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua một cách nặng nề. Suốt mấy tiếng đồng hồ vừa qua, Lạc Tranh cũng không hề chớp mắt. Liệt và Lưu Ly cũng giống nàng, đều chăm chú nhìn vào chiếc kim đồng hồ ở trên tường nhích từng chút, từng chút một như đang chờ thời gian để bắt đầu một trận chiến đấu vô cùng ác liệt vậy.

Sau khi thời gian 24 tiếng đồng hồ kết thúc, cũng là lúc thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch mới. Những chuyện không hay cứ liên tiếp xảy ra khiến Lạc Tranh không thể không kiên cường, không thể nào không bình tĩnh cùng tinh táo để đối mặt.

Nàng biết rõ đây chính là một âm mưu mà chắc hẳn Louis Thương Nghiêu cũng đã biết được phần nào. Trận chiến này ở vào tình thế bắt buộc phải đánh. Nàng không thể thua được!

24 tiếng đồng hồ vừa trôi qua, Lạc Tranh liền mang theo tài liệu đã chuẩn bị sẵn cùng một số vật dụng, cùng với Liệt và Lưu Ly rời khỏi biệt thự. Xe nhanh chóng thẳng hướng cục cảnh sát mà lao tới.

Trên đường, cảnh vật xung quanh vẫn không hề thay đổi. Nhưng chắc vì tâm tư Lạc Tranh không được tốt nên nàng lái xe rất nhanh. Nếu không có Lưu Ly bên cạnh nhắc nhở, thậm chí nàng còn vượt cả đèn đỏ nữa.

Quãng đường đi vốn không xa lắm nhưng Lạc Tranh có cảm giác như dài tới cả ngàn dặm vậy. Đang lúc xe chạy tới một con đường nhỏ, đột nhiên gặp một đoàn xe màu đen ngược chiều đi tới, đồng loạt xếp thành hàng chắn ngang giữa đường, ngăn không cho Lạc Tranh đi tiếp.

"Két..." Lạc Tranh đạp mạnh phanh xe. Nàng thật không ngờ giữa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim thứ hai thế này. Nhìn những chiếc xe sáng bóng phía trước, trong lòng nàng không khỏi nổi lên

một hồi cảnh giác.

Từ trên những chiếc xe đối diện, một loạt những người đàn ông mặc đồ đen nhanh chóng bước xuống. Dựa theo cách ăn mặc thì có thể đoán được bọn họ đều là vệ sỹ. Mà Lạc Tranh, Liệt cùng Lưu Ly cũng lập tức xuống xe.

Thấy tình huống bất ngờ này, Liệt cũng không suy nghĩ gì nhiều mà lập tức bước lên phía trước, chặn đường đám vệ sỹ đang định xông tới chỗ họ.

"Các người là ai?"

Mấy vệ sỹ kia vừa nhìn thấy Liệt đều cung kính khom người, "Liệt thiếu gia!"

Lạc Tranh cùng Lưu Ly quay ra nhìn nhau, tình huống trước mắt này nàng hoàn toàn không hề nghĩ tới.

Liệt khẽ nheo mắt lại, "Các người là thuộc hạ của anh trai?"

"Vâng!" Một vệ sỹ mặc y phục màu đen trong đám trả lời. Anh ta ngẩng đầu, đưa mắt thoáng nhìn qua Lạc Tranh đang đứng phía sau Liệt, vẻ mặt cũng cực kỳ bình tĩnh rồi lên tiếng.

"Louis tiên sinh đã dặn dò chúng tôi ở chỗ này đợi các vị!"

"Ý của anh trai là gì?" Liệt thực sự cảm thấy chuyện này không hề đơn giản chút nào.

Vệ sỹ kia lại đồng dạc trả lời, "Thực xin lỗi, các vị không thể tới cục cảnh sát được." Sau khi dứt lời, anh ta liền ra hiệu cho mấy người phía sau đồng loạt tiến lên.

"Khoan đã!" Liệt trầm giọng lạnh lùng quát lên, "Đừng ép tôi phải ra tay với người của mình!"

Mấy vệ sỹ kia liền quay ra nhìn nhau, thực không biết phải xử lý chuyện này ra sao.

"Liệt thiếu gia, Louis tiên sinh đã dặn dò chúng tôi phải đưa các vị tới nơi an toàn, nhất là Luật sư Lạc..." Người vệ sỹ kia lại lần nữa lên tiếng.

Giọng nói lạnh lùng của vệ sỹ lại vang lên một cách vô cảm, "Louis tiên sinh không cần tìm luật sư biện hộ, cũng không hy vọng các vị sẽ tiếp tục can thiệp vào chuyện này. Xin các vị lượng thứ,

chúng tôi cũng chỉ làm theo những gì đã được căn dặn mà thôi!"

Sắc mặt Liệt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

"Tôi không thể đi với các anh!" Lúc này Lạc Tranh mới lên tiếng. Nàng đi tới trước mặt bọn họ, dùng ánh mắt hết sức bình tĩnh nhìn đám người trước mặt. "Nếu như lúc này tôi đi theo các anh, tôi sẽ phải hối hận cả đời."

"Thực xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ làm việc theo mệnh lệnh mà thôi. Đưa Luật sư Lạc đi!" Người mặc y phục màu đen có vẻ là đội trưởng lạnh lùng quát, ngay sau đó hai vệ sỹ khác thoáng cái đã tiến lên áp sát hai bên người Lạc Tranh.

"Buông cô ấy ra!" Liệt nhanh chóng cũng bị vài vệ sỹ vây quanh. Bởi vì biết rõ họ là người của anh trai nên cậu ta đoán chắc họ sẽ không làm Lạc Tranh bị thương. Sở dĩ cậu ta có chút khản trương vì cho tới lúc này, cậu mới hiểu được rằng chuyện này thực sự không hề đơn giản chút nào.

Nếu anh trai đã sắp xếp hết mọi chuyện, cử cả người tới bảo vệ bọn họ chứng tỏ chuyện này có dính líu tới những người không hề tầm thường và cũng không muốn để nhiều người phải chịu liên lụy. Mức độ nguy hiểm của chuyện này xem chừng cũng khó mà lường trước được. Chắc hẳn anh trai biết được điểm này nên mới phái người tới đưa bọn họ đi, không muốn để bọn họ phải gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng nếu càng như vậy, càng chứng tỏ anh trai đang gặp nguy hiểm. Liệt hiểu rất rõ điều này và ắt hẳn với sự thông minh của Lạc Tranh thì nàng cũng có thể đoán ra. Vì vậy, vào lúc này, sao bọn họ có thể rời đi được cơ chứ?

"Các anh là người của Thương Nghiêu chắc hẳn biết rõ giờ này anh ấy đang gặp nguy hiểm như thế nào. Thả tôi ra, nhất định tôi sẽ có cách đưa anh ấy ra khỏi cục cảnh sát!" Lạc Tranh lạnh lùng lên tiếng. "Chẳng lẽ các anh muốn nhìn Louis tiên sinh lâm vào nguy hiểm hay sao?"

"Luật sư Lạc, cô hãy yên tâm. Chúng tôi sẽ không đứng yên nhìn Louis tiên sinh lao vào nguy hiểm đâu. Nhưng Louis tiên sinh không

mong cô sẽ nhúng tay vào chuyện này. Hãy thứ lỗi cho tôi mạo phạm, cô không thể tới cục cảnh sát được!" Người vệ sỹ kia lại lên tiếng.

"Được, các anh nhất định nghe theo sự căn dặn của Louis tiên sinh phải không? Vậy bây giờ, tôi lấy thân phận là phu nhân của Louis tiên sinh ra lệnh cho các anh, lập tức thả chúng tôi ra, nếu không tôi sẽ coi như các anh bất tuân mệnh lệnh." Giọng nói của Lạc Tranh đột nhiên trở nên lạnh như băng, ánh mắt cũng toát lên vẻ lạnh lùng đầy sắc bén.

Cả đám vệ sỹ đều ngây người đứng yên một chỗ. Mà không riêng gì bọn họ, ngay cả Liệt với Lưu Ly sớm cũng bị những lời nói của Lạc Tranh làm cho ngây ngẩn cả người.

"Hiện tại tôi đã là vợ của Thương Nghiêu. Người của anh ấy cũng là người của tôi. Nếu như có người trong các anh dám ngăn cản việc tôi tới cục cảnh sát, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Thanh âm của Lạc Tranh càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Đám vệ sỹ quay ra nhìn nhau, đều bị tin tức "sét đánh" này làm cho hoàn toàn khiếp sợ. Tại sao việc Louis tiên sinh đã kết hôn bọn họ lại không hề hay biết?

"Tiểu Tranh..." Cuối cùng Lưu Ly cũng lên tiếng, tin tức này thực sự vô cùng chấn động.

"Chuyện này... nhưng mà Louis tiên sinh đã căn dặn..."

"Hãy để cho cô ấy đi đi. Cô ấy nói không sai đâu. Cô ấy đã là Louis phu nhân từ lâu rồi. Các người đều không có tư cách ngăn cản cô ấy!" Đột nhiên phía sau lưng Lạc Tranh, một âm thanh trầm thấp vang lên, giọng nói mang theo vẻ khẳng định cực kỳ chắc chắn.

Tất cả mọi người đều theo hướng tiếng nói phát ra mà nhìn lại. Hóa ra là Dennis đang bước tới. Anh ta vừa từ trên xe bước xuống rồi đứng đó, ánh mắt toát lên vẻ bình tĩnh đầy kiên định.

"Dennis?" Lạc Tranh không ngờ rằng anh ta lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này. Hơn nữa lại còn biết rõ chuyện của nàng và Louis Thương Nghiêu như vậy.

Dennis vững bước tiến lên, nhìn đám vệ sỹ mặc áo đen trước

mặt. "Chẳng lẽ lời của tôi mà các người cũng không nghe sao? Còn nữa, tôi biết rõ các người đối với Louis tiên sinh một mực trung thành. Nhưng nếu vì những lời nói của Louis tiên sinh mà mắc tội bất trung, trong số các người ai sẽ chịu trách nhiệm đây?"

"Nhưng..."

"Hiện tại, Luật sư Lạc đã khẳng định sẽ tìm ra cách giúp Louis tiên sinh trở về bình an vô sự. Mà các người, ngoại trừ việc có thể vì Louis tiên sinh đánh đánh giết giết ra, còn có cách khác sao?"

Tôi biết chắc chắn các người đã âm thầm lên kế hoạch cho riêng mình. Nhất định sẽ không thể đứng nhìn Louis tiên sinh ngồi tù, tới lúc cần thiết, sẽ không từ thủ đoạn mà cứu anh ta ra ngoài. Nhưng các người không nghĩ tới hành động đó liệu có giải quyết được vấn đề hay không? Ngoại trừ việc đổ máu ra, sẽ chẳng có tác dụng gì hết. Chẳng lẽ các người muốn chống đối lại chính phủ này sao?"

Dennis chỉ cần một câu cũng đã nói trúng tim đen của bọn họ. Giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên lộ rõ sự hiểu biết mọi chuyện một cách cực kỳ tường tận.

Đám vệ sỹ dường như đã ngộ ra được nhiều điều, trong đó người ra mệnh lệnh lúc trước có chút trầm tư suy nghĩ một hồi rồi sau đó liền bước qua một bên, ra hiệu cho mấy người kia rời khỏi Lạc Tranh. Sau đó, anh ta bước tới trước mặt nàng, cung kính khom người.

"Tôi sẽ trở thành người của phu nhân!" Khi anh ta vừa nói xong, những vệ sỹ khác cũng nhanh chóng cúi chào, thể hiện thái độ cực kỳ kiên định của mình.

Sau khi thành công loại bỏ những trở ngại trên đường, cuối cùng mấy người Lạc Tranh cũng tới được cục cảnh sát. Bởi tình huống có chút đặc biệt nên Liệt cùng Lưu Ly đành ngồi chờ bên ngoài phòng làm việc của ban điều tra.

Sau khi nhìn thấy Lạc Tranh, chánh thanh tra Sherman khẽ cười, "Luật sư Lạc quả nhiên rất đúng giờ!"

Lạc Tranh cũng không nói năng gì, đem chiếc phong bì trên tay

đặt xuống bàn làm việc của Sherman nghe "bộp" một tiếng, giọng nói trong trẻo nhưng cực kỳ lạnh lùng của nàng cũng vang lên.

"Đã hết 24 tiếng đồng hồ, đây là số tiền bảo lãnh mà phía các vị yêu cầu. Hiện giờ có thể thả người rồi chứ?"

Sherman khẽ nhíu mày, mở phong bì ra nhìn rồi huýt sáo một tiếng cực kỳ khoa trương, "Không hổ danh Luật sư Lạc, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể thu xếp được số tiền mặt lớn thế này."

"Tôi chỉ sợ cục cảnh sát sẽ lấy lý do không chấp nhận séc để làm chậm trễ thời gian tại ngoại của thân chủ tôi mà thôi." Lạc Tranh khẽ cười lạnh. Sao nàng lại không hiểu được sự châm biếm trong lời nói của ông ta chứ?

Sherman vẫn ngồi trên ghế, khẽ nhếch môi cười rồi nhìn Lạc Tranh, "Những người từng quen biết Luật sư Lạc đều nói cô rất thông minh. Hôm nay, tôi đúng là đã được mở mang tầm mắt.

Nhưng xem ra lần này lại khiến cô phải thất vọng rồi. Suốt 24 tiếng vừa qua, Louis Thương Nghiêu không hề cung cấp chút thông tin nào cho chúng tôi cả. Anh ta quả thật rất cứng miệng, dù thế nào cũng không chịu khai báo. Vậy cô bảo chúng tôi phải làm sao để phá án đây?

Bởi vì thân phận của anh ta khá đặc biệt nên chúng tôi không thể áp dụng các biện pháp bức cung được. Cho nên chỉ có thể kéo dài thêm thời gian tạm giữ mà thôi. Trước tôi có nói với cô là phải chờ sau 24 giờ nhưng hiện tại phải kéo dài thành 48 giờ. Thật ngại với Luật sư Lạc quá!"

Lạc Tranh khẽ nhếch môi cười lạnh rồi chậm rãi lên tiếng, "Sherman, giới tính nam, năm nay 38 tuổi. Năm 20 tuổi gia nhập lực lượng cảnh sát, có sở trường trong chiến đấu đối kháng và Judo. Từ khi tham gia điều tra một vụ án hình sự quốc tế 15 năm trước thì chưa từng rời khỏi ban điều tra án hình sự quốc tế. Ba năm trước đây, do điều tra một vụ án có liên quan tới tập đoàn WORLD đã khiến hai đồng nghiệp hy sinh do đó đã mất đi cơ hội thăng chức!"

Nụ cười vẫn còn đọng trên môi Sherman lúc trước theo từng lời nói của Lạc Tranh bỗng chốc cứng đờ lại. Sau khi Lạc Tranh nói

xong, ông ta liền đứng phắt dậy, dùng ánh mắt "không thể tin nổi" nhìn nàng.

"Đây là những tư liệu bí mật, tại sao cô lại biết được?"

"Là tư liệu rất bí mật sao? Nếu thực sự là tư liệu bí mật, thì tôi sẽ không thể biết được." Thái độ của Lạc Tranh rất bình tĩnh cùng dứt khoát ngồi xuống phía đối diện với Sherman, hai tay nhẹ nhàng khoanh lại trước ngực.

"Tôi còn nhớ rõ lúc trước thanh tra Sherman đã từng nói, những người làm nghề luật sư như chúng tôi cần nhất là phải nắm bắt thông tin một cách nhanh nhạy, thường có quan hệ rất tốt với phía cảnh sát. Cho nên muốn biết một chút thông tin của ông, không phải rất dễ dàng hay sao?"

"Hừ, Lạc luật sư, cho dù cô biết được quá khứ của tôi thì sao chứ? Chuyện này có liên quan gì tới chuyện cô nộp tiền bảo lãnh cho Louis Thương Nghiêu?" Sherman cũng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt âm hiểm như lúc trước.

"Kỳ thật tôi có chút tò mò, xét theo tính cách của thanh tra Sherman, làm sao có thể cho phép người khác nắm giữ điểm yếu của mình chứ? Nhưng, vừa rồi nghe được quyết định của thanh tra, cuối cùng tôi đã hiểu tại sao rồi." Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Louis tiên sinh có quyền không nói gì cả. Trước khi gặp được luật sư đại diện, anh ấy hoàn toàn được phép không tiết lộ bất cứ thông tin gì. Nếu như phía cảnh sát không thu thập được thông tin cũng như bằng chứng nào chứng minh, vậy về lý mà nói phải tạm thời phóng thích người bị tình nghi mới đúng.

Nhưng thanh tra lại tình nguyện không tuân theo "giả thiết nghi phạm vô tội" dựa trên tinh thần luật pháp. Nếu đã như vậy thì tôi có thể hiểu, hành động này của ông hoàn toàn là nhằm vào mục đích trả thù."

Sherman khẽ nhíu mày, "Cô nói cái gì?"

"Thanh tra Sherman không có cơ hội thăng tiến liên tục trong mấy năm nay, tất cả đều do ba năm trước trong quá trình điều tra đã

phạm phải sai lầm, khiến đồng nghiệp phải mất mạng, chuyện này làm sao ông có thể quên được cơ chứ? Cho nên mấy năm nay, ông đều bí mật tiến hành điều tra những việc có liên quan tới tập đoàn WORLD, hy vọng có thể nắm được điểm yếu hay sơ hở nào đó. Đáng tiếc, ông vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp. Nhưng lần này, cơ hội lại tự tìm tới trước mặt ông, đương nhiên ông sẽ liều mạng mà nắm bắt lấy nó, tiến hành điều tra đến cùng. Vì thế ông mới không tuân theo quy định, liên tiếp gây khó dễ cho chúng tôi."

Sherman có chút giật mình, vẻ mặt cũng trở nên hết sức mất tự nhiên. Một lúc lâu sau, bàn tay ông ta siết lại thành nắm đấm, "Cô chỉ mang tiền bảo lãnh đến như vậy vẫn chưa đủ điều kiện giúp anh ta tại ngoại!"

"Yên tâm, tôi đã tìm được người bảo lãnh rồi, đây là giấy tờ xác nhận của người ấy." Lạc Tranh lấy từ trong phong bì ra một phần tài liệu, trực tiếp đẩy tới trước mặt của Sherman.

Sherman bán tín bán nghi mở tài liệu ra, nhìn thoáng qua rồi kinh ngạc nhìn về phía Lạc Tranh. Một lát sau, ông ta khẽ nheo mắt lại.

"Luật sư Lạc, cô quả thật lợi hại, lại có thể tìm được cả ông ta đứng ra bảo lãnh."

"Thanh tra cũng đã giải thích rất rõ ràng, người làm chứng không được phép liên quan tới giới kinh doanh hay chính trị. Thực tế là yêu cầu đó nhằm mục đích nâng cao mức độ khó khăn đối với việc bảo lãnh, cho nên tôi thực sự không còn sự lựa chọn nào khác."

Nụ cười trên môi Lạc Tranh lúc này vẫn cực kỳ bình thản, "Có lẽ ông trời đã giúp tôi. Người mà ông vừa gọi là "ông ta" đó chính là sư phụ của tôi. Tôi nghĩ một vị thân sỹ có thâm niên cùng địa vị trong luật giới như vậy chắc chắn đủ tư cách rồi chứ?"

"Hóa ra là thầy của Luật sư Lạc!" Sherman cười lạnh, bàn tay siết lấy tập tài liệu trong tay.

"Thật ngại quá, tôi nghĩ thanh tra cũng hiểu rõ vấn đề này. Đối với luật sư, việc chọn thầy rất quan trọng, nhất là là đại luật sư!" Lạc Tranh lấy ra một tập tài liệu khác, đưa tới trước mặt ông ta...

"Tôi thật lòng khuyên ông một cách chân thành, đừng làm lãng

phí thời gian vô ích nữa, tôi đã thông qua và xin được làm luật sư biện hộ cho Louis tiên sinh rồi. Hôm nay, tôi có quyền nộp tiền bảo lãnh để đưa Louis tiên sinh ra ngoài!"

Sherman sửng sờ, xem qua tập tài liệu kia, lại cảm thấy hết sức kinh ngạc, "Cô chính là vợ của Louis Thương Nghiêu sao?"

"Đúng vậy!" Lạc Tranh cũng không ngần ngại mà lập tức thừa nhận. "Tôi đã đề xuất với phía văn phòng tổng chưởng lý, đồng thời cũng tiết lộ thân phận của mình. Văn phòng tổng chưởng lý đã xem xét, nhất trí và đưa ra quyết định chính thức rồi. Vì thế tôi có thể tiến hành mọi việc theo trình tự mà không bị chút nghi ngờ nào. Hơn nữa, nếu như phía cảnh sát đề xuất tố cáo, tôi hoàn toàn có thể dùng tư cách là luật sư đại diện cho Louis tiên sinh mà đứng trên tòa tiến hành biện hộ cho anh ấy!"

Sherman lạnh lùng nhìn Lạc Tranh. "Không ngờ, đối với luật giới tại nước Pháp này mà Luật sư Lạc cũng gặp nhiều thuận lợi như vậy!"

"Ông đã quá khen rồi, tôi chỉ làm mọi việc theo trình tự mà thôi. Còn phải học hỏi thanh tra Sherman nhiều!" Lạc Tranh cũng không buồn để tâm tới mấy lời khách sáo của ông ta mà chỉ hờ hững đáp lại.

"Tiếp theo thế nào đây? Không biết thanh tra Sherman thấy việc này thế nào? Nhưng ông nên biết, thời gian của thân chủ tôi rất quý giá. Nếu như việc kinh doanh của anh ấy bị cản trở, chỉ sợ các ông chưa kịp khởi tố thì tôi đã tiến hành việc đó trước rồi."

Sherman nhìn chằm chằm Lạc Tranh một hồi rồi đem tập tài liệu đặt xuống bàn làm việc. Sau đó ông ta cầm lấy điện thoại trên bàn, nhấn xuống mấy phím số, không chút tình nguyện lên tiếng, "Thả người!"

Đôi môi anh đào của Lạc Tranh khẽ cong lên một nụ cười nhẹ.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Sherman thô lỗ cất tiếng, "Luật sư Lạc, xem như cô lợi hại. Nhưng ngày dài vẫn còn phía trước, không chừng chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau trên tòa cũng nên. Tới lúc đó, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho Louis Thương Nghiêu, tôi nhất

định sẽ tìm ra chứng cứ khiến anh ta chịu sự trừng trị của pháp luật."

"Thanh tra nói chuyện nên cẩn thận một chút. Nếu không có chứng cứ chứng minh thì thân chủ của tôi là người vô tội. Ông nói thân chủ của tôi như vậy, tôi sẽ cho rằng ông đang cố tình phỉ báng anh ấy." Nói xong, Lạc Tranh lập tức đứng dậy rời đi, cũng không quay đầu lại lấy một lần.

Sherman tức giận tới mức toàn thân phát run, bàn tay đập mạnh lên bàn một tiếng "rầm" nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng, đem lửa giận trong lòng nuốt xuống.

Hoa anh túc độc, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Xe lao nhanh trên đường, phía sau còn có một chiếc xe màu đen cao cấp khác theo sát. Rất nhiều người đi bộ hai bên đường đều bị thu hút bởi hai chiếc xe này không chỉ vì sự xa hoa của nó mà còn bởi nó phóng rất nhanh như thể đang tham dự cuộc đua vậy.

Bởi Louis Thương Nghiêu đã tạm thời bình an rời khỏi cục cảnh sát nên Liệt và Lưu Ly đều trở về nhà tranh thủ nghỉ ngơi nhưng Lạc Tranh thì ngược lại. Nàng vẫn luôn tất bật chuẩn bị mọi thứ cho Louis Thương Nghiêu.

Sau khi về đến phòng làm việc của giám đốc, Lạc Tranh đã sớm dặn Vi Như chuẩn bị một bộ âu phục tinh tươm sau đó tự mình sửa sang lại trang phục cho Louis Thương Nghiêu.

Trong suốt thời gian đó, Louis Thương Nghiêu đều chăm chú nhìn Lạc Tranh, trong ánh mắt có chút phức tạp không hề che dấu. Nhưng Lạc Tranh lại không hề nhìn hắn, cũng không nói một câu nào, chỉ nhanh chóng chuẩn bị áo sơ mi và cùng vest đã được là ủi thẳng tắp cho hắn, sau đó nàng hơi kiễng chân, khéo léo giúp hắn thắt cà vạt.

Tiếp theo đó, Lạc Tranh giúp hắn cài khuy măng sét, ngay cả việc cài chiếc kẹp cà vạt nàng cũng không để hắn làm. Xong xuôi hết thảy, Lạc Tranh nhìn thoáng qua đồng hồ rồi thở phào một tiếng, "Tới giờ rồi!"

Thời gian chỉ còn lại có năm phút, thật may là mọi chuyện vẫn kịp. Lúc này, tất cả các nhân viên cũng đều đã có mặt đầy đủ.

Cuối cùng, Lạc Tranh cũng nhìn vào mắt Louis Thương Nghiêu, dịu dàng nở nụ cười với hắn. Trong đáy mắt nàng, niềm hạnh phúc ngập tràn đã che lấp đi vẻ mệt mỏi vì không được nghỉ ngơi suốt 24 tiếng đồng hồ vừa qua. Nụ cười ấy vẫn dịu dàng như mặt hồ phẳng lặng, không hề có một chút khác thường nào trong đó, dịu dàng tới mê hoặc lòng người.

"Em ở đây đợi anh!"

Chỉ một câu nói đơn giản của Lạc Tranh cũng đủ khiến tâm tư Louis Thương Nghiêu rung động. Hắn cũng không nói gì chỉ vươn tay ra kéo nàng ôm chặt vào lòng, sau đó cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn triền miên mang theo tâm trạng phức tạp.

Trái tim Lạc Tranh lúc này tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Bất luận có thể nào, chỉ cần có Louis Thương Nghiêu bên cạnh thì mọi chuyện đều sẽ ổn cả...

Lạc Tranh ngủ rất ngon trong bầu không khí tràn ngập hương thơm thanh mát bao bọc lấy cơ thể nàng. Không được nghỉ ngơi trong một thời gian dài khiến nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Trong lúc mơ màng, nàng cảm thấy có đôi cánh tay bế mình lên, sau đó đặt nàng xuống một vị trí rất thoải mái. Nàng lười biếng không muốn mở mắt ra nữa, chỉ muốn cứ thế ngủ thiếp đi.

Trong phòng nghỉ, Louis Thương Nghiêu ngồi ở bên cạnh giường, ánh mắt nhìn Lạc Tranh đầy tình ý, vẻ mặt toát lên sự yêu thương cùng mê đắm.

Rốt cuộc Lạc Tranh là một người phụ nữ như thế nào? Vẻ dịu dàng của nàng sẽ khiến người ta yêu thương không thôi, sự kiên cường của nàng sẽ khiến người ta không thể nào từ bỏ. Tại sao hắn lại không hiểu nàng sẽ không chịu ngồi yên mà không quan tâm tới chuyện này chứ?

Cho nên, hắn mới phải phải thuộc hạ tới chính là muốn đưa nàng rời khỏi Paris này. Không ngờ rằng, nàng chẳng những thuyết phục được thủ hạ của hắn, mà còn tới cục cảnh sát nộp tiền bảo lãnh để đưa hắn ra.

Hắn vốn nghĩ rằng sau khi trở về, nàng sẽ không ngừng oán giận hắn, thậm chí còn mắng nhiếc hắn không tiếc lời. Nhưng nàng không hề nói một lời nào, chỉ lặng lặng dựa đầu vào ngực hắn. Cứ như thế cho tới khi về công ty, nàng cũng không nói gì, chỉ một mực sửa sang y phục sao cho thật tốt. Giống như những việc làm quen thuộc của một người vợ đảm đang, thường xuyên giúp hắn chuẩn bị tất cả vậy.

Đúng vậy, nàng là vợ của hắn. Chính vì thế, hắn mới càng không muốn để nàng phải gặp "tai bay vạ gió."

Sự việc lần này phát sinh quá đột ngột, nhưng trong lòng hắn dường như cũng hiểu được phần nào. Có người muốn thông qua chuyện lần này nhằm lật đổ hắn. Thậm chí Deneuve cũng chỉ là một con tốt thí mạng mà thôi, cái chúng muốn đạt được chính là muốn hắn phải trả giá.

Đây không phải là một vụ mưu sát đơn giản, đối phương muốn lợi dụng chính phủ và dư luận trong dân chúng để đánh bại hắn. Hắn thật sự muốn điều tra xem, rốt cuộc ai là người đã hạ thủ sau lưng hắn và mục đích là gì?

Nghĩ tới đây, hắn liền nhìn về người phụ nữ đang nằm ở trên giường, không kìm lòng được đưa tay ra khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Về mặt hắn trở nên có chút nghiêm trọng. Một khi nàng đã trở thành luật sư đại diện của hắn, chắc hẳn nàng sẽ liên tiếp gặp phải nguy hiểm. Hắn không thể nhìn nàng gặp thêm bất kỳ một nguy hiểm nào nữa. Vì hắn biết, mục tiêu bọn chúng muốn nhắm tới chỉ có mình hắn mà thôi.

Tay của hắn bỗng nhiên bị Lạc Tranh nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó lại một lần nữa áp sát vào gương mặt của nàng. Đôi mắt nàng nhẹ nhàng mở ra, bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của hắn, dịu dàng cười một tiếng.

"Mọi chuyện đã xử lý xong rồi sao?"

Louis Thương Nghiêu gật đầu, sau đó cúi người, khẽ hôn nhẹ lên trán của nàng, thanh âm trầm thấp cất lên, "Đã đánh thức em rồi."

Lạc Tranh thoáng nhìn qua Louis Thương Nghiêu, khẽ ngồi dậy

rồi lại tựa vào vòm ngực rắn chắc của hắn, hít một hơi thật sâu.

"Thương Nghiêu, em rất nhớ mùi hương của anh."

"Đã làm em phải lo lắng rồi." Louis Thương Nghiêu ôm chặt lấy Lạc Tranh, tâm tư khế rung động, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Không phải là lo lắng, mà là nhớ nhung!" Lạc Tranh nở nụ cười dịu dàng, khế ngẩng đầu nhìn hắn rồi cất tiếng. "Làm thế nào bây giờ? Xem ra em không thể rời bỏ anh được mất rồi. Chỉ mới có 24 giờ đồng hồ không gặp, mà em đã nhớ anh muốn phát điên lên."

"Cho nên mới làm chuyện nguy hiểm như vậy?" Louis Thương Nghiêu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhìn nàng cười mà cảm thấy hết sức đau lòng.

"Nguy hiểm sao?" Lạc Tranh cảm nhận được sự nghiêm túc trong ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng hỏi.

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn nàng, một lúc sau cất giọng hết sức nghiêm túc khẳng định lại "Rất nguy hiểm!"

"Đối phương là ai? Rốt cuộc định làm gì với anh? Em chắc anh hẳn biết rõ những điều này phải không?" Nụ cười của Lạc Tranh vụt tắt, khế cất tiếng hỏi bằng ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc.

"Đúng vậy!"

"Có phải liên quan tới một số việc mà anh làm gần đây không?" Lạc Tranh đột nhiên nghĩ tới việc gần đây hắn thường xuyên bận rộn tới tận đêm khuya. Rốt cuộc hắn bận việc gì cơ chứ? Vì cái gì mà lại gấp rút như vậy?

Louis Thương Nghiêu sau khi nhìn nàng một lát, liền gật đầu.

"Đúng thế!"

Lạc Tranh khế thở dài. "Thương Nghiêu, không phải là anh không định kể cho em nghe hết tất cả mọi chuyện đấy chứ?"

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu lại một lần nữa ôm Lạc Tranh vào lòng, hít thật sâu hơi thở thơm mát thuộc về nàng, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Em không cần phải can thiệp vào chuyện này, anh đã sắp xếp xong vé máy bay cho em rồi. Một lát nữa, em, Liệt cùng với bạn của em đều phải rời khỏi nước Pháp này. Em yên tâm, anh nhất định sẽ

không gặp nguy hiểm. Sau khi mọi việc kết thúc, anh sẽ lập tức bay tới đó tìm em."

Lạc Tranh vẫn nhìn hẩn. "Thương Nghiêu, anh biết rõ hung thủ là ai nhưng lại không báo cho cảnh sát biết. Anh định bí mật giải quyết mọi chuyện sao? Anh muốn em ra nước ngoài chứ không phải là một thành phố khác, điều đó chứng tỏ mọi chuyện nhất định không hề đơn giản. Anh sợ em gặp phải nguy hiểm, nhưng có nghĩ tới việc em cũng lo lắng cho anh biết nhường nào không? Anh nghĩ rằng em sẽ bỏ lại anh một mình mà ra đi sao?"

"Tranh..."

"Đây không phải là cách anh bảo vệ em! Em không đồng ý với cách làm này của anh!" Thái độ của Lạc Tranh hết sức cương quyết, cũng rất rõ ràng. "Anh đã từng nói sẽ bảo vệ em, chẳng lẽ đưa em ra nước ngoài mới là đảm bảo an toàn cho em sao?"

"Anh sẽ cử người bảo vệ em. Tuyệt đối sẽ không để em phải gặp bất kỳ nguy hiểm nào." Thái độ của Louis Thương Nghiêu cũng kiên quyết không kém.

"Anh sai rồi, một mực muốn đẩy người ta đi, đó căn bản không phải là bảo vệ." Lạc Tranh nhìn về phía hẩn. "Cách anh có thể bảo vệ em một cách tốt nhất, chính là để cho em ở lại bên cạnh anh, cùng anh chiến đấu tới cuối cùng, đó mới thực sự là bảo vệ. Trên thế giới này, không có ai có thể thay thế anh mà bảo vệ được em."

"Tranh, lúc này hãy nghe lời anh được không?" Louis Thương Nghiêu nhìn nàng với ánh mắt đầy chua xót.

"Không được, mặc dù em không biết mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào, nhưng em không thể nhìn anh một mình mạo hiểm. Em biết rõ anh có cách xử lý của riêng mình, nhưng ngoại trừ sát hại lẫn nhau, không còn biện pháp nào khác sao?"

Nghĩ tới hoàn cảnh của hẩn, nghĩ tới quá khứ của hẩn, hết thầy đều là chém chém, giết giết, Lạc Tranh lại nhẹ nhàng lên tiếng, "Deneuve đã chết vô cùng oan uổng rồi, chúng ta nhất định phải dùng tới pháp luật để đòi lại công bằng cho cô ấy mới được!"

Louis Thương Nghiêu nhìn Lạc Tranh, nhẹ nhàng lắc đầu. "Tranh, luật pháp không thể giải quyết được tất cả mọi chuyện."

"Cho dù thế, chúng ta cũng phải thử qua mới biết được. Em không muốn thấy hai tay anh phải dính máu thêm nữa." Lạc Tranh nắm chặt bàn tay to của Louis Thương Nghiêu, thấp giọng năn nỉ hẳn.

"Thương Nghiêu, vì em cũng không được sao? Không nhất thiết mọi chuyện đều phải giải quyết bằng bạo lực. Em không muốn chứng kiến anh gặp chuyện không may và cũng không muốn bản thân mình gặp phải rắc rối."

Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài, cúi đầu lên tiếng. "Người phụ nữ này, sao không biết trời cao đất dày như thế chứ?"

"Bởi vì em là vợ của anh chứ sao!" Lạc Tranh mỉm cười, dịu dàng nhìn Louis Thương Nghiêu. "Anh là chồng của em, cho dù vẫn chưa thề nguyện gì, nhưng em cũng muốn là người có trách nhiệm giống như anh vậy. Em sẽ ở bên cạnh anh để cùng nhau vượt qua mọi sóng gió trong cuộc sống. Cho dù có khó khăn, có gian nan vất vả tới mức nào thì chúng ta cũng mãi không xa rời."

"Tại sao em lại lạc quan như vậy chứ?" Louis Thương Nghiêu ôm chặt nàng vào lòng, không nhịn được, khoé môi khẽ cong lên cất tiếng hỏi.

"Có gì mà không thể lạc quan chứ? Trừ phi anh biết hung thủ là ai, thế lực của hắn lớn tới mức nào?" Dù bận rộn lo việc bảo lãnh cho Louis Thương Nghiêu nhưng trong lòng Lạc Tranh vẫn luôn nghĩ cách để điều tra ra chân tướng sự thật.

Louis Thương Nghiêu sao lại không hiểu tâm tư của Lạc Tranh đây? Hắn khẽ xoay người nàng lại đối diện với mình, "Em thật sự không muốn đi?"

"Không đi!" Trong nụ cười của Lạc Tranh toát lên vẻ kiên định. "Anh đi tới đâu thì em sẽ theo tới đó bởi vì em biết anh sẽ giải quyết mọi chuyện bằng cách nào. Thương Nghiêu à, đừng để có người phải đổ máu nữa, vì căn bản cũng không giải quyết được vấn đề. Em biết rõ anh nghĩ gì và anh định làm gì thì sao có thể ra đi đây? Cho

dù anh có đưa em đi, em cũng sẽ nhất định tìm cách quay trở lại."

Louis Thương Nghiêu nhin không được khế cười nhẹ, "Xem ra anh đã làm việc dư thừa rồi. Không nghĩ tới người phụ nữ này lại kiên cường đến như vậy!"

"Thế bây giờ, anh có thể nói cho em biết sự thật được không?" Lạc Tranh thấy Louis Thương Nghiêu có vẻ nhượng bộ, khế cười rồi ôm lấy cổ hần, dịu dàng hỏi.

Louis Thương Nghiêu dựa người vào đầu giường, thuận thế ôm lấy Lạc Tranh. "Anh đang nghi ngờ, chuyện này nhất định có liên quan tới Shawn!"

"Shawn?" Lạc Tranh sững sờ. "Làm sao có thể là ông ta chứ? Ông ta cũng là người của gia tộc Louis mà!"

"Ông ta là người nắm giữ một phần ba số cổ phần của tập đoàn WORLD." Louis Thương Nghiêu lên tiếng đầy khẳng định. "Tuy nhiên, ông ta luôn không phục vì chỉ được sở hữu một phần ba tài sản của gia tộc. Shawn là một người có dã tâm rất lớn. Nếu lần này mục tiêu là anh thì người được hưởng lợi nhiều nhất chỉ có ông ta mà thôi."

"Vẫn còn có khả năng khác thì sao?" Lạc Tranh liền vội vàng hỏi.

"Mấy ngày gần đây anh bận giải quyết các công việc có liên quan tới các tổ chức ngầm của tập đoàn. Em cũng biết, tập đoàn hiện có rất nhiều hạng mục kinh doanh bất hợp pháp thông qua những vỏ bọc nguy trang nhằm mục đích rửa tiền mà thôi. Nếu như gia tộc Louis muốn phát triển trong tương lai thì cần phải hợp lý hóa các hạng mục kinh doanh của các tổ chức ngầm đó."

Sau khi nghe xong những lời này, Lạc Tranh mới chợt hiểu ra. Thì ra trong khoảng thời gian gần đây, Louis Thương Nghiêu bận xử lý những việc này. Khó trách hần lại có vẻ mệt mỏi như vậy. Nếu dựa theo những gì hần giải thích, thì việc này ắt sẽ liên lụy tới toàn bộ hoạt động của thế giới ngầm. Do đó, những việc này khiến hần hao tâm tổn khí cũng là điều tất nhiên.

Một lát sau...

Lạc Tranh đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, ngay lập tức quay

sang Louis Thương Nghiêu. "Nếu như anh làm thế, có nghĩa là đã chặt đứt vây cánh của các vị trưởng bối trong gia tộc Louis rồi còn gì. Theo như em được biết, doanh thu chính của bọn họ chủ yếu từ các hạng mục kinh doanh mà anh có ý định xử lý."

"Đúng vậy, em nói rất đúng!" Đôi mắt tựa chim ưng của Louis Thương Nghiêu khế nheo lại, ánh mắt vô cùng sắc bén. "Đúng là anh muốn chặt đứt vây cánh của bọn họ, để cho bọn họ không còn cậy thế mà lộng hành nữa."

Lạc Tranh quả thực bị những lời nói của Louis Thương Nghiêu làm cho lo lắng, đồng thời hành động của hắn cũng khiến cho nàng có chút khiếp sợ. "Thương Nghiêu, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Rất đơn giản, anh sẽ không giống cha mình ngồi yên mà chờ chết như thế." Ánh mắt Louis Thương Nghiêu lộ ra vẻ khát máu cùng sự căm ghét đến cùng cực, "Lúc trước, chính cha anh đã phải chết trong tay mấy lão già đó, anh đã phải đợi rất nhiều năm rồi."

"Chẳng lẽ anh muốn chống đối lại ông nội của anh sao?" Lạc Tranh khó có thể tin vào những gì mình nghe thấy, lo lắng nhìn hắn.

"Năm đó, người đưa ra chủ mưu hãm hại cha anh không phải là ông nội, mà chính là mấy lão trưởng bối kia. Vì áp lực quá lớn nên ông nội anh mới phải đồng ý làm như vậy. Anh đã từng rất oán hận ông ấy. Nhưng anh cũng rõ một điều, quyền lực của gia tộc Louis cũng nằm trong tay mấy lão trưởng bối đó." Louis Thương Nghiêu chậm rãi nói tiếp.

"Cho nên lần này, anh muốn trực tiếp chặt đứt nguồn tài chính của bọn họ. Nếu như bọn họ mất đi chỗ dựa từ tập đoàn WORLD thì việc làm lần này coi như sẽ khiến bọn họ mất đi toàn bộ quyền lực. Anh muốn dần dần đưa họ vào chỗ chết!"

"Chuyện này có liên quan trực tiếp với Shawn sao?" Lạc Tranh nghĩ tới lần cuối cùng gặp mặt Shawn, việc ông ta hãm hại Thương Nghiêu thực sự rất có khả năng.

"Thực sự cho tới nay, Shawn cũng có hợp tác với vài vị trưởng bối trong gia tộc. Mục đích của ông ta rất đơn giản, chính là mong muốn nhờ vào thế lực của các vị trưởng bối đó mà thâm tóm toàn bộ

tập đoàn WORLD. Hơn nữa, còn cài gián điệp vào bên trong tập đoàn. Lần này, anh nghi ngờ Shawn muốn nhân cơ hội để củng cố lực lượng của mình."

"Nếu như ông ta muốn làm như vậy thì trước tiên phải nắm được toàn bộ cổ đông của tập đoàn đã chứ. Ai cũng biết, người trong hội đồng quản trị hiện nay đều là người của anh mà." Lạc Tranh có chút nghi vấn hỏi lại.

"Đừng quên là còn có Voss Miller nữa!" Louis Thương Nghiêu trầm giọng nhắc tới một nhân vật máu chốt, "Trước giờ ông ta vẫn luôn giữ kín lai lịch cùng thân phận của mình. Từ lúc các tổ chức ngầm đi vào hoạt động ông ta cũng thu được không ít lợi lộc. Quan trọng hơn cả là việc ông ta vẫn luôn là mối lo canh cánh trong lòng anh. Ngộ nhỡ Shawn có được sự ủng hộ của Voss Miller thì nhất định sẽ nắm trong tay quyền chủ động."

"Thật may là hôm nay anh đã tới công ty kịp thời, nếu không âm mưu của bọn họ nhất định sẽ thực hiện thành công."

"Anh nghĩ bọn họ cũng chỉ còn chờ thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch sẽ lập tức tung hàng loạt tin tức không tốt ra ngoài, làm lung lay lòng tin của các nhà đầu tư. Từ đó các nhà đầu tư sẽ chủ động bán ra các cổ phiếu đang nắm giữ. Sau đó họ sẽ tiến hành thu mua với số lượng lớn đồng thời sẽ tạo ra một thị trường ảo. Anh xuất hiện kịp thời, đúng là khiến bọn chúng không kịp trở tay." Louis Thương Nghiêu khẽ cười lạnh, ánh mắt cũng tràn ngập hàn khí.

Lạc Tranh nhìn vào gương mặt cương nghị giống hệt như một bức tượng điêu khắc lạnh lùng của hắn lúc này, kìm lòng không được liền đưa tay ôm hắn, "Thương Nghiêu, anh nói thật đi, đột nhiên anh thay đổi như vậy, có phải có liên quan tới em không?"

Louis Thương Nghiêu khẽ cười, bàn tay nhẹ vuốt ve mái tóc dài của Lạc Tranh, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập sự dịu dàng cùng yêu thương. "Chỉ cần anh còn sống một ngày, thì nhất định sẽ không để bất cứ ai điều khiển cuộc sống của mình. Còn nữa, anh cũng muốn tạo ra một tương lai tốt đẹp cho con của chúng ta. Anh không muốn

khi nó chào đời sẽ có một người cha hoạt động trong giới hắc đạo, kinh doanh phi pháp."

Lạc Tranh không biết nên nói gì bây giờ nữa. Nàng lúc này chỉ muốn ôm Louis Thương Nghiêu thật chặt, không bao giờ buông ra mà thôi. Nàng cũng biết rằng, trưởng thành trong gia tộc Louis, theo tính cách của hắn thì sẽ không thể cứ ngồi yên mà chờ chết được. Nhưng không nghĩ hắn lại nhanh tay như vậy, chỉ vì muốn đảm bảo sự an toàn cho tương lai.

Chính vì thế, nàng không thể bỏ rơi hắn trong lúc này, nàng muốn cùng hắn vượt qua mọi khó khăn hoạn nạn. Louis Thương Nghiêu đã vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy, hy sinh nhiều như vậy, chống đối lại cả gia tộc mà cũng không hề hối hận. Làm sao nàng có thể không giúp đỡ hắn đây?

Một lúc lâu sau....

"Em nghĩ bọn họ nhất định có liên kết với nhau và chắc chắn sẽ còn có âm mưu đang được lên kế hoạch. Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?" Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn rồi cất tiếng hỏi lại.

Lời nói của Lạc Tranh khiến vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu có chút ngập ngừng. Lúc quay lại nhìn nàng, thái độ của hắn cũng cực kỳ nghiêm túc. "Tranh, mặc dù anh đồng ý cho em ở lại bên cạnh anh, nhưng không có nghĩa là em cũng phải tham dự vào chuyện này."

Thật là một con người ngoan cố!

Lạc Tranh có chút bất mãn nhìn hắn, "Thế anh muốn em làm gì? Chỉ có bưng nước pha trà hay sao? Hay làm việc nhà? Anh thấy em sẽ chấp nhận làm những việc đó sao?"

"Em phải biết rằng, tất cả những chuyện này mới chỉ là phán đoán của chúng ta. Đối phương thực sự là ai đến bây giờ anh cũng không thể khẳng định được. Ngộ nhỡ, đúng là do người trong gia tộc ra tay thì tất cả những người liên quan đến việc này đều sẽ gặp nguy hiểm."

Lạc Tranh nhìn Louis Thương Nghiêu một lúc lâu rồi khẽ kéo bàn

tay to lớn của hắn lại, lắc nhẹ, dịu dàng cười. "Thế này nhé, em cho anh hai sự lựa chọn, anh thấy thế nào?"

"Hai lựa chọn?"

"Đúng vậy, hai lựa chọn, mà chỉ có đúng hai sự lựa chọn mà thôi." Ánh mắt Lạc Tranh cực kỳ bình tĩnh nhìn Louis Thương Nghiêu.

"Lựa chọn thứ nhất là anh phải tin em, cho em một cơ hội mở rộng cũng như củng cố danh tiếng của mình, để một người phụ nữ bé nhỏ như em làm luật sư biện hộ cho anh. Thứ hai là mời sư phụ của em, chính là người đã tạo ra kỳ tích trong ngành luật năm nào - Tân lão.

Sư phụ em tuy là người Hoa, nhưng trên giới luật sư thế giới cũng rất nổi tiếng. Những vụ kiện mà sư phụ tham gia đều đã thành những vụ án kinh điển. Sư phụ đã nói nếu anh đồng ý, sư phụ sẽ ra mặt một lần nữa. Chỉ cần sư phụ đứng trên tòa án, cho dù không nói gì cũng tạo nên quyền uy rồi. Đến quan tòa cũng phải nhường sư phụ vài phần."

Louis Thương Nghiêu cũng đã từng nghe qua danh của Tân lão tiên sinh, tất nhiên cũng biết thực lực của ông. "Không ngờ em lại chính là học trò của ông ấy, anh chưa từng nghe em nhắc tới chuyện này!"

"Đó là vì em là người không thích tuân theo những nguyên tắc của luật sư, thường xuyên làm những việc có phần thái quá, làm cho sư phụ em rất lo lắng. Em làm sao dám nhắc tới danh tính của sư phụ chứ?" Lạc Tranh cười có chút ngượng ngùng.

"Em đúng là người theo chủ nghĩa cực đoan." Louis Thương Nghiêu ôm lấy nàng, nở nụ cười có chút bất đắc dĩ. "Nếu như là một người đàn ông bình thường thì đúng là không thể khuất phục được em!"

"Anh chẳng phải là người đàn ông có thể khuất phục được em đó sao?" Lạc Tranh mỉm cười đầy hạnh phúc nhìn hắn.

"Vậy sao còn không nghe lời anh?"

"Lần này, bất luận như thế nào em cũng không thể nghe lời anh

được." Ánh mắt Lạc Tranh ánh lên đầy kiên định, "Em đã nói rồi, nhất định không thể để bàn tay của anh dính máu thêm nữa, chẳng lẽ..." Nói tới đây, nàng đột nhiên ngừng lại, không nói thêm nữa.

Louis Thương Nghiêu đang chăm chú lắng nghe, thấy Lạc Tranh không nói hết câu, khẽ cong môi lên, "Chẳng lẽ làm sao?"

"Không có gì..." Về mặt Lạc Tranh đột nhiên trở nên có chút ngượng ngùng, hai má tự nhiên cũng ửng hồng.

Nhưng biểu hiện của Lạc Tranh đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Louis Thương Nghiêu. Trong lòng trào dâng một cảm giác ấm áp, hắn liền vòng tay ôm nàng từ phía sau. Gương mặt cương nghị của hắn hơi cúi xuống, đôi môi mỏng chạm vào vành tai xinh xinh của nàng, "Nói đi, chẳng lẽ thế nào?"

"Anh cố ý trêu em phải không? Rõ ràng anh biết em định nói gì mà!" Mặt Lạc Tranh càng ngày càng đỏ hơn.

"Không biết, anh làm sao biết được em muốn nói gì chứ." Louis Thương Nghiêu cúi đầu khẽ cười, cố ý thổi những hơi thở nóng bỏng bên tai nàng, "Nói cho anh nghe đi."

Tim Lạc Tranh đập ngày một mạnh hơn, bắt nhịp với nhiệt độ từ lòng bàn tay của Louis Thương Nghiêu. Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, khẽ cắn nhẹ lên đôi môi anh đào.

"Chẳng phải anh đã nói, anh có sự thay đổi như ngày hôm nay cũng chỉ vì em và... con của chúng ta hay sao? Vì thế em cũng không mong muốn con mình khi sinh ra lại biết được hai bàn tay của cha nó đã từng dính máu. Coi như là vì con, anh chấp nhận đề nghị của em chứ?"

"Cuối cùng thì em cũng chịu sinh con cho anh sao?" Louis Thương Nghiêu nghe thấy những lời của Lạc Tranh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất cứ tin tức nào. Hắn biết trong lòng nàng luôn có một mặc cảm. Hôm nay nàng chủ động đề cập tới con cái chứng tỏ mặc cảm đó đang dần được tháo bỏ.

Lạc Tranh khẽ liếm môi, "Em không nói thế, chỉ là...việc này nên để thuận theo tự nhiên thì vẫn tốt hơn."

"Đương nhiên là phải để thuận theo tự nhiên rồi." Louis Thương

Nghiêu cười một cách ám muội, nhẹ nhàng lên tiếng.

Trước khi Lạc Tranh quay đầu lại, nụ cười ám muội trên môi hẳn đã sớm biết mất. Nàng không nhìn thấy nụ cười tà mị đó, chỉ đưa tay ra khẽ đánh hắn một cái. "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đấy!"

"Được, nhưng em cũng phải hứa với anh, bất cứ chuyện gì cũng phải bàn bạc với anh. Tuyệt đối không được tự ý hành động." Louis Thương Nghiêu vẫn chăm chú nhìn nàng, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

"Được!" Lạc Tranh nở nụ cười, đưa tay ra ôm lấy hắn. Giây phút này, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc tới mức những khó khăn giờ đây cũng chẳng là gì cả!

Hoạt động của tập đoàn WORLD trong những ngày qua không xuất hiện thêm sóng gió gì nữa, thị trường chứng khoán đã đi vào hoạt động bình thường, tất cả đều vận hành một cách trơn tru. Chỉ có duy nhất một điểm bất thường đó chính là rất nhiều sản nghiệp dưới trướng của tập đoàn đều dần thu hẹp hoạt động rồi tiến tới đóng cửa. Số lượng chi nhánh công ty cũng giảm đi đáng kể. Động thái này ít nhiều cũng gây chú ý đối với giới thương nghiệp. Nhưng vì xét thấy những ngành đó không thu được lợi nhuận là bao nên việc đóng cửa của chúng cũng không tạo nên sóng gió gì quá lớn.

Khi nhận định tập đoàn tạm thời sẽ không xuất hiện thêm bất kỳ biến cố nào nữa, Louis Thương Nghiêu cũng bắt đầu phối hợp với cảnh sát để tiến hành điều tra. Ngay lập tức, tất cả các biệt thự dưới danh nghĩa của hắn đều bị lục soát toàn bộ. Lạc Tranh biết rõ đây chính là quỹ kế của Sherman, ông ta lấy danh nghĩa là tìm kiếm chứng cứ nhưng trên thực tế là muốn lục soát để tìm thêm chứng cứ phạm pháp của tập đoàn.

Việc lục soát tiến hành trong hai ngày, tới ngày thứ ba Lạc tranh bắt đầu có hành động đáp trả. Nàng trực tiếp gửi một bức thư khiếu nại lên hắn văn phòng tổng chưởng lý, nêu rõ chánh thanh tra Sherman của ban điều tra hình sự quốc tế lợi dụng chức quyền lục soát nhà ở của cá nhân mà không với mục đích gì cả. Đồng thời, tuy

đã hết thời gian cho phép nhưng vẫn phải cấp dưới tiến hành lục soát gây phiền toái và ảnh hưởng nghiêm trọng tới quyền lợi của đương sự.

Rất nhanh sau đó, văn phòng tổng chương lý liền đưa ra quyết định, và Sherman cũng nhận được thông báo cấm lục soát.

Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu chia làm hai ngả hành động, sử dụng các cách thức khác nhau để tìm được càng nhiều chứng cứ càng tốt.

Văn phòng ban điều tra...

"Rầm!" Sherman tức giận đập mạnh một cái lên bàn làm việc khiến người ta dễ dàng cảm thấy ông ta đang giận dữ cực độ. "Chiết tiết thật! Lạc Tranh đúng là người không dễ đối phó."

"Sếp, tiếp theo chúng ta nên làm gì? Chẳng lẽ đứng nhìn Louis Thương Nghiêu được xử vô tội hay sao?" Một tên cấp dưới vội vàng lên tiếng.

"Hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Tôi còn đang muốn hỏi mấy người đây!" Sherman càng nói càng tức giận. "Các cậu có tập trung làm việc không đấy? Kết quả giám định bên pháp y cũng đã đưa tới rồi. Mưu sát, chính là mưu sát đấy! Ngay đến việc tối hôm đó Louis Thương Nghiêu đi đâu mà các cậu cũng không điều tra được, một lũ vô dụng!"

"Sếp, thực sự chúng tôi đã làm hết sức rồi. Mấy ngày hôm nay mọi người đều không được chợp mắt, không hề ngơi nghỉ mà đi tìm chứng cứ." Tên cấp dưới oan ức lên tiếng. "Louis Thương Nghiêu giống như một tảng băng vậy, không hề để lộ chút sơ sót nào."

"Đồ ngu, một lũ ngu ngốc!" Sherman thô lỗ quát lớn, "Nếu như không có được bằng chứng chứng minh Louis Thương Nghiêu đã giết người thì không thể kiện hắn ra tòa được! Các cậu cho rằng cái cô luật sư Lạc Tranh kia sẽ ngồi yên sao? Cô ta vẫn đang chờ thời cơ để phản kích lại chúng ta đó. Nếu như chúng ta không tìm được chứng cứ, từ bỏ khởi tố thì cô ta sẽ giáng cho chúng ta một đòn chí mạng. Người phụ nữ đó đã biết quá nhiều chuyện rồi, tuyệt đối không thể cho cô ta cơ hội này nữa."

Chương 152: Nhân chứng

"Sếp, vậy chúng ta..."

Lời của tên cấp dưới còn chưa dứt thì tiếng gõ cửa đã vang lên. Sau khi được sự cho phép, một tên cấp dưới khác bước vào, đến bên cạnh Sherman thấp giọng nói gì đó. Chỉ thấy ánh mắt của Sherman lập tức sáng lên, không nói năng gì liền lập tức đi sang một căn phòng khác.

Căn phòng này trông giống như một phòng thẩm vấn vậy.

Nhưng nó cũng thường được dùng để đón tiếp những vị khách bất ngờ ghé thăm hoặc tiếp nhân chứng. Lúc Sherman đẩy cửa bước vào liền thấy trước mặt mình là một người đàn ông Châu Á khá cao lớn, mặt sảng sảng, mặc quần áo da, dáng điệu cực kỳ bình thản.

Khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt, trong lòng Sherman thoáng nổi lên chút nghi ngờ nhưng vẫn chìa tay ra... "Tôi là chánh thanh tra Sherman, xin hỏi anh là?"

"Tôi chính là người đã thành lập ra văn phòng luật sư Húc Doanh ở Hongkong - Ôn Húc Khiên." Ôn Húc Khiên cũng đưa tay bắt lấy bàn tay của Sherman, nhẹ nhàng lên tiếng giới thiệu.

Ôn Húc Khiên?

Sherman nghe thấy cái tên này cũng cảm thấy có chút quen quen nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra là đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi. Sau khi cả hai ngồi xuống, ông ta nhìn về phía Ôn Húc Khiên rồi cất tiếng hỏi.

"Nghe cấp dưới của tôi nói, Ôn tiên sinh có trong tay chứng cứ rất quan trọng có thể chứng minh Louis Thương Nghiêu phạm tội đúng không?"

Ôn Húc Khiên không nói gì, chỉ khẽ cười rồi lấy từ trong chiếc cặp của mình ra một tập tài liệu, chậm rãi đẩy tới trước mặt Sherman.

"Đây là toàn bộ thông tin về nhân chứng có thể tham dự phiên

toà. Lời khai của bọn họ có thể chứng minh tất cả."

Sherman cầm tập tài liệu lên, đọc một lượt từ đầu tới cuối. Khi đọc đến lời khai của một nhân vật khá quan trọng, ông ta liền ngẩng đầu lên hỏi, "Có đúng là đêm hôm đó quản gia biệt thự của công chúa Deneuve đã nhìn thấy Louis Thương Nghiêu tới biệt thự không?"

"Đúng vậy!" Ôn Húc Khiên cười cười.

"Nhưng tại thời điểm chúng tôi tiến hành lấy lời khai của các nhân chứng có mặt tại hiện trường, quản gia không hề nhắc tới chi tiết này." Sherman giơ tập tài liệu trên tay lên, nghi ngờ nhìn Ôn Húc Khiên.

"Ôn tiên sinh, anh cũng là người hoạt động trong luật giới, chắc hẳn cũng biết rõ một điều, việc ngụy tạo chứng cứ sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc như thế nào chứ?"

"Tôi tự cho rằng mình vẫn chưa có bản lĩnh lớn tới mức có thể gây cản trở tới việc thực thi công lý." Ôn Húc Khiên nhìn về phía Sherman rồi lại tiếp lời...

"Quản gia không dám nói sự thật về tình huống lúc đó cũng do có nỗi khổ tâm riêng. Nhưng không có nghĩa ông ấy sẽ lừa dối lòng mình mà không phối hợp với phía cảnh sát. Nếu như cảnh sát muốn ông ấy tới làm nhân chứng, ông ấy nhất định sẽ nói ra mọi chuyện mà mình đã chứng kiến. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ đem toàn bộ sự thật mà nói ra, nhất định sẽ phối hợp với bên cảnh sát để giao tội phạm cho luật pháp trừng trị."

"Ôn tiên sinh muốn ra tòa làm chứng?" Sherman kinh ngạc nhìn hẳn.

"Đúng vậy, tôi muốn lên tòa để chỉ cho mọi người thấy, Louis Thương Nghiêu rốt cuộc là người tàn ác và dã man tới mức nào. Ngoại trừ sự việc lần này, hẳn còn rất nhiều thương vụ bí mật mà không thể nói cho ai biết!"

"Thương vụ bí mật?" Sherman vừa nghe xong, tinh thần có vẻ phấn chấn hơn hẳn. Điều khiến ông ta cảm thấy thú vị nhất đó là chỉ cần dựa vào điểm này cũng có thể đưa Louis Thương Nghiêu vào

chỗ chết. "Rốt cuộc hẳn ta có bí mật gì mà không để cho ai biết?"

"Có liên quan tới những chứng cứ này. Tôi sẽ báo cáo việc này với bên công tố. Tất nhiên, tôi cũng hy vọng phía cảnh sát có thể bảo vệ sự an toàn của nhân chứng cũng như người thân của họ tránh mọi sự nguy hiểm." Ôn Húc Khiên nhẹ nhàng lên tiếng.

Dường như Sherman cảm thấy Ôn Húc Khiên vẫn có điều gì đó đang giấu giếm, khẽ nhíu mày, "Về việc này, xin Ôn tiên sinh hãy yên tâm. Nếu như những lời anh nói là sự thật, phía cảnh sát chúng tôi sẽ cử người bảo vệ anh được an toàn. Còn về những chứng cứ mà anh cung cấp cho chúng tôi, phía cảnh sát sẽ tiến hành điều tra để xác minh tính chân thực. Một khi những chứng cứ này là thật, cảnh sát sẽ tiến hành khởi tố Louis Thương Nghiêu ngay lập tức."

"Được, vậy tôi chờ tin tức tốt lành của cảnh sát các ông." Ôn Húc Khiên đứng dậy, bắt tay Sherman một lần nữa.

Mấy ngày sau, phía cảnh sát liền tiến hành khởi tố Louis Thương Nghiêu với tội danh cố ý giết người. Với chứng cứ được phía cảnh sát trình lên, văn phòng công tố viên trưởng liền tiến hành lập hồ sơ vụ án, giao cho công tố viên chuẩn bị mọi việc để tiến hành mở phiên tòa.

Sau khi nhận được thông báo từ phía tòa án, từ tận đáy lòng Lạc Tranh cũng thầm hiểu rằng đây là chuyện sớm muộn. Chỉ cần giá cổ phiếu của tập đoàn có thể ổn định, còn về cơ bản những vấn đề khác không cần quá quan tâm. Duy chỉ có một điều là mọi hoạt động của Louis Thương Nghiêu đều bị giám sát. Tuy nhiên, hẳn cũng khá nghe lời nàng, mọi việc đều theo đúng trình tự của phát luật mà thực hiện.

Đối với việc lần này Louis Thương Nghiêu "ngoan ngoãn" nghe lời, Lạc Tranh thực sự rất cảm động. Bởi xét theo tính cách của hẳn mà nói thì hẳn sẽ chẳng ngồi chờ tới ngày cảnh sát tiến hành khởi tố mình như thế này. Có lẽ, mọi chuyện đã sớm được giải quyết, nhưng chắc hẳn cách thức cùng thủ đoạn sẽ vô cùng tàn nhẫn.

Khi mọi việc đã được tiến hành theo trình tự tố tụng thì Louis Thương Nghiêu cũng không thể dễ dàng làm những chuyện phạm

pháp được nữa bởi vì khi sự việc đã được đưa ra toà, nó sẽ khiến nhiều người chú ý hơn.

Hôm nay, Lạc Tranh tới hoàn tất thủ tục để chính thức trở thành luật sư biện hộ cho Louis Thương Nghiêu tại tòa. Sau khi trình các tài liệu và thực hiện các thủ tục cần thiết, Lạc Tranh bước ra khỏi toà án liền nhìn thấy Kỳ Ứng Diêm. Dường như anh ta cũng vừa hoàn tất các thủ tục của mình và đang dọn dò trợ lý một vài vấn đề gì đó.

Lạc Tranh nhìn thoáng qua tập tài liệu, sau đó hít sâu một hơi...

"Ứng Diêm..." Nàng đi lên phía trước, lên tiếng gọi anh ta...

Kỳ Ứng Diêm quay đầu lại nhìn Lạc Tranh, cười khế sau đó quay sang dọn dò thêm trợ lý vài câu rồi bước lại phía nàng.

"Lạc Tranh, cô thử nói xem, hiện tại chúng ta là bạn hay là thù đây?"

Lạc Tranh không cười, vẻ mặt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, "Hôm nay, sau khi tới văn phòng công tố viên trưởng, tôi mới biết được anh chính là công tố viên của vụ án này."

"Đúng vậy, tôi cũng mới vừa nhận được thông báo." Kỳ Ứng Diêm cũng không giấu giếm.

"Anh có tin Thương Nghiêu giết người hay không?" Lạc Tranh không nén nổi tò mò, lên tiếng hỏi.

Kỳ Ứng Diêm không trả lời câu hỏi, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng rồi nhìn về phía Lạc Tranh. "Cô hy vọng tôi sẽ trả lời như thế nào đây?"

"Ứng Diêm, anh đã từng làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn WORLD, chắc hẳn phải biết rõ Thương Nghiêu là người thế nào. Tôi chỉ muốn nghe một câu trả lời chân thành của anh thôi."

Lạc Tranh nhìn Kỳ Ứng Diêm với ánh mắt hết sức nghiêm túc.

"Anh ta ấy à..." Kỳ Ứng Diêm khẽ thở dài, "Giết người, phóng hỏa, không chuyện nào là anh ta không dám làm. Louis Thương Nghiêu chính là vua, nếu chuyện anh ta cho là sai thì chính là sai. Thậm chí còn không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích."

Sắc mặt Lạc Tranh không khỏi có chút biến đổi.

"Nhưng..." Kỳ Ứng Diêm đột nhiên thay đổi thái độ, khẽ cười. "Vớ

tư cách là bạn của Thương Nghiêu, tôi tin lần này anh ta vô tội. Anh ta tuyệt đối không thể giết công chúa Deneuve được. Nhưng với tư cách là một công tố viên, mọi lời nói của tôi sẽ dựa trên chứng cứ nên sẽ không dễ dàng để đưa ra quyết định.

Tuy nhiên cô yên tâm, làm luật sư đều phải biết tuân thủ cam kết về việc giữ bí mật cho thân chủ của mình. Đối với tất cả những mối quan hệ của Thương Nghiêu trước kia, bởi vì trong lúc làm luật sư đại diện tôi đã cam kết việc giữ bí mật, nên sẽ không đưa ra bất kỳ ý kiến phản bác nào gây ảnh hưởng tới anh ta cả."

"Anh hoàn toàn có thể không làm công tố viên cho vụ án này!" Lạc Tranh thực sự có chút không hiểu quyết định của Kỳ Ưng Diêm.

"Đúng vậy, trên thực tế tôi có thể từ chối vụ này, nhưng..." Sắc mặt Kỳ Ưng Diêm lại khôi phục lại vẻ nghiêm túc như trước. "Chính vì tôi tin tưởng Thương Nghiêu không làm những chuyện đó, nên mới càng muốn đứng ra làm công tố viên của vụ án này. Tôi muốn dùng những bằng chứng xác thực để chứng minh Thương Nghiêu là vô tội. Tóm lại, mục đích của tôi và cô đều như nhau mà thôi."

Lạc Tranh có chút sững sờ, ánh mắt chột sáng lên như hiểu ra mọi chuyện, lập tức cất tiếng hỏi, "Hóa ra anh cũng cảm thấy vụ án này có vấn đề, cho nên mới tiếp nhận để làm sáng tỏ mọi chuyện đúng không?"

"Đúng vậy, cô và tôi đều đã xem qua tài liệu vụ án rồi. Tại sao đột nhiên lại có nhiều nhân chứng như vậy. Hơn nữa, vật chứng cũng đều được xác nhận, điều này làm tôi hoàn toàn không hiểu, thậm chí còn có chút nghi vấn, đằng sau vụ án này hẳn có vấn đề gì đó. Cho nên tôi nhất định phải tiếp nhận vụ án này. Để những người khác làm công tố viên tôi đều không yên tâm chút nào." Kỳ Ưng Diêm lên tiếng với ngữ điệu cực kỳ chân thành, không hề có chút ý đùa cợt nào trong đó.

Lạc Tranh cũng đã xem qua tài liệu vụ án. Hai ngày trước đó, phía cảnh sát vẫn chưa tìm được nhân chứng cùng chứng cứ xác thực. Thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, tình thế đã hoàn toàn đảo

ngược. Không biết ở đâu ra một đám nhân chứng như kiểu "nấm mọc sau mưa" xuất hiện. Nhân chứng thì không thiếu, vật chứng cũng đầy đủ. Tất cả tình huống này quả thực Lạc Tranh không hề ngờ tới.

"Ứng Diêm, anh thấy những chứng cứ này thế nào?" Lạc Tranh suy nghĩ một chút rồi lên tiếng hỏi Kỳ Ứng Diêm.

"Trước mắt thì tôi vẫn chưa có ý kiến, mà một số lời khai của nhân chứng cũng đã được đệ trình lên tòa án rồi. Hiện giờ vẫn chưa tìm được bất kỳ sơ hở nào, Lạc Tranh..." Kỳ Ứng Diêm vẫn chăm chú nhìn Lạc Tranh, vầng trán của anh ta toát lên sự nghiêm túc cùng tập trung khác hẳn với vẻ đùa cợt hàng ngày. "Cô hãy chuẩn bị tâm thật tốt, vụ án này quả thực không dễ dàng đối phó chút nào đâu."

"Tôi biết chứ. Khi nhìn thấy tên anh trên danh sách tại văn phòng công tố tôi đã biết vụ này không dễ dàng gì rồi. Nhưng Ứng Diêm, anh cũng hiểu rằng chúng ta không phải là cảnh sát, không thể tiếp xúc với nhân chứng một cách tùy tiện được. Lần này, bất luận phải dùng bất kỳ phương thức nào tôi cũng phải tra ra chân tướng sự việc. Cảnh sát đã không còn tin tưởng Thương Nghiêu nữa, để chứng minh anh ấy vô tội chỉ có thể dựa vào tôi mà thôi."

Lạc Tranh hít sâu một hơi, đôi mắt trong veo tản ra tia sáng cực kỳ kiên định lan toả

đến cả hai hàng lông mày thanh tú của nàng. Dáng vẻ của nàng lúc này thực khiến người khác phải cảm thấy kính sợ.

Kỳ Ứng Diêm sau khi nghe xong khẽ nhíu mày. "Lạc Tranh, cô không thể liều lĩnh như thế được. Nếu như trong lúc cô tiếp xúc với nhân chứng bên nguyên, có người tố cáo cô tội gây trở ngại cho việc thực thi công lý thì sẽ phiền đó."

Lạc Tranh nhẹ nhàng nhếch môi, hờ hững lên tiếng. "Chỉ sợ, có một số người chưa cần tôi chủ động tới tìm gặp cũng đã tự tìm tới mà thôi."

"Lạc Tranh?" Kỳ Ứng Diêm thực không hiểu nàng đang nói gì.

Lạc Tranh khẽ cười, không giải thích thêm bất kỳ điều gì, chỉ hít sâu một hơi nói tiếp. "Ứng Diêm, tóm lại, trên pháp đình, nhất định tôi

sẽ không nhường anh đâu."

"Được!" Kỳ Ưng Diêm thấy tinh thần chiến đấu của Lạc Tranh đang vô cùng khí thế, tâm trạng cũng cảm thấy khá hơn. "Từ trước tới nay tôi cũng chưa từng thua kiện bao giờ. Nếu như lần này cô phá vỡ thành tích đó, tôi cũng tình nguyện mà tâm phục khẩu phục."

Lạc Tranh bị lời nói của Kỳ Ưng Diêm chọc cười, lên tiếng chế nhạo, "Ưng Diêm, cuộc sống này vốn rất công bằng. Lần trước anh đã đánh bại thành tích bất bại của tôi, lần này tôi sẽ hoàn trả cho anh đầy đủ."

"Được, tôi hy vọng cô sẽ tận dụng tốt cơ hội này. Nhưng cô cũng biết, ở trên pháp đình tôi là người luôn luôn nói chuyện bằng chứng cứ. Tôi nhất định sẽ không nhượng bộ hay mềm lòng với cô đâu." Kỳ Ưng Diêm cũng thể hiện thái độ cương quyết.

Lạc Tranh khẽ cười, gật đầu. Nàng biết rõ, đây chính là công việc và thái độ làm việc của một luật sư chuyên nghiệp - Công tư phân minh. Người luật sư chuyên nghiệp sẽ không vì tình cảm riêng tư mà làm ảnh hưởng tới vụ án cũng như sẽ không dùng cảm tính mà phân tích mọi chuyện. Việc làm của luật sư rất đơn giản, dựa vào những chứng cứ xác thực có được mà tranh thủ tối đa, mang lại quyền lợi cho chính đương sự của mình.

Mặc dù Louis Thương Nghiêu bị buộc tội, nhưng vì thân phận cùng địa vị của hấn khá đặc biệt nên tạm thời không bị giam giữ. Tuy nhiên mọi hành động của hấn cũng bị hạn chế một cách nghiêm ngặt.

Chính vì thế, đương nhiên Lạc Tranh sẽ trở thành nhân vật chủ chốt. Nhưng Louis Thương Nghiêu cũng không chịu ngồi yên mà không làm gì, hấn đã cử rất nhiều thuộc hạ tới hỗ trợ cho Lạc Tranh, giúp đỡ nàng một tay.

Vào thời điểm mà Deneuve bị sát hại, Lạc Tranh cũng có hỏi qua Louis Thương Nghiêu, mong muốn hấn cung cấp những bằng chứng có thể chứng minh hấn không có mặt tại biệt thự, chẳng hạn như nhân chứng hoặc đoạn video nào đó.

Nhưng, có thể vì hấn luôn hành động một mình, xung quanh lại không có ai cho nên không thể cung cấp cho nàng những chứng cứ

ngoại phạm được.

Sự việc này làm cho Lạc Tranh cảm thấy rất khó giải quyết. Bởi vì, ngộ nhỡ không tìm ra bằng chứng chứng minh Louis Thương Nghiêu đã ở nơi khác vào đêm xảy ra án mạng thì lúc ra toà hẳn sẽ gặp phải bất lợi rất lớn.

Vì vậy, Lạc Tranh cũng chỉ có thể cử người của Louis Thương Nghiêu đi khắp nơi để hỏi thăm xem đêm đó có ai chứng kiến sự việc hay không mà thôi. Mà hành động này đương nhiên phải thực hiện một cách bí mật. Là luật sư nòng hiều rõ, công việc cũng như nhiệm vụ của mình là dựa vào chứng cứ mà đưa ra những lời biện hộ trên tòa.

Việc điều tra chứng cứ của Thương Nghiêu là việc của phía cảnh sát. Một khi nàng bị phát hiện có can dự vào chuyện này, thì sẽ bị cho là vượt quyền và không tuân theo trình tự làm việc thông thường của một luật sư, cũng chính là hành động gây trở ngại cho việc thực thi công lý.

Nhưng vì Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh buộc phải làm điều này. Cảnh sát đã không còn tin tưởng được nữa, nàng không thể ngồi chờ chết được.

Hôm nay, Lạc Tranh cho triệu tập toàn bộ các luật sư của tập đoàn lại. Mục đích chính là tạm thời phân công cho hai luật sư có tiếng chịu trách nhiệm về các công việc pháp vụ bên ngoài tập đoàn. Tất cả các luật sư còn lại đều dồn hết sức lực cho vụ án này trên tòa.

Vi Như đã chuẩn bị tất cả các tài liệu có liên quan tới vụ án, phát cho từng người một. Lạc Tranh nhìn mọi người, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Chắc các vị cũng biết, gần đây tập đoàn đã xảy ra chuyện gì. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ thành lập đoàn luật sư của tập đoàn mà các vị chính là thành viên của đoàn luật sư đó. Mọi người hãy xem qua tài liệu đang cầm trên tay, đó chính là lời khai của những người có liên quan cùng với lời biện hộ phía đối phương đưa ra. Những ngày sắp tới, mọi người sẽ phải vất vả một chút, cố gắng tìm ra các vấn đề mấu chốt có lợi để tiến hành biện hộ trên tòa, thể biện hộ trên tòa. Chúng ta nhất định phải cùng nhau hợp sức thắng vụ kiện này."

Tất cả luật sư có mặt đều gật đầu đồng ý. Bọn họ đương nhiên hiểu rằng, muốn thắng được vụ án lớn này thì việc thành lập đoàn luật sư là thực sự cần thiết. Mọi người cần phải hợp trí, hợp lực vào thì mới có thể đi tới thắng lợi cuối cùng.

Điều quan trọng nhất chính là, bọn họ đều một lòng một dạ tin tưởng Louis tiên sinh không giết người. Tuy rằng đối với công việc tại tập đoàn hẳn xử lý cực kỳ nghiêm khắc, cũng không bao giờ đưa ra bất kỳ lời giải thích nào nhưng bọn họ đều tin tưởng hẳn từ tận đáy lòng, không rõ nguyên nhân, không rõ lý do, chỉ đơn giản là tin tưởng thôi.

"Luật sư Lạc..." Một vị luật sư lên tiếng. "Hiện tại, tất cả chứng cứ đối với Louis tiên sinh đều vô cùng bất lợi. Ngộ nhỡ chúng ta thua kiện..."

"Tôi sẽ tiếp tục kháng án!" Lạc Tranh ngắt lời vị luật sư kia, thái độ vô cùng kiên quyết, giọng nói cũng cực kỳ kiên định.

"Nếu như lần này thua kiện, tôi sẽ kháng án. Liên tiếp kháng án cho tới khi nào tòa án tuyên bố Louis tiên sinh vô tội mới thôi."

"Được, chúng tôi biết rồi." Các luật sư nhanh chóng gật đầu, bắt đầu tìm hiểu tập tài liệu dày cộp trước mặt.

Vi Như đứng một bên quan sát khuôn mặt gầy rộc đi của Lạc Tranh, trong lòng không khỏi cảm thấy đau lòng. Gần đây vì những việc liên quan tới vụ án mà nàng không hề ngủ ngon, sắc mặt cũng rất kém.

Cô không biết có thể giúp Lạc Tranh làm những gì, chỉ có thể thỉnh thoảng mang tới những đồ ăn tốt nhất, đảm bảo cho mọi người có thể yên tâm mà nghiên cứu vụ án này.

Thời gian trôi qua thật nhanh, tất cả mọi người đều bận rộn với việc nghiên cứu tài liệu mà không hề để ý tới việc trời đã tối. Tuy thời gian cũng đã muộn nhưng mọi người không hề có ý định về nghỉ ngơi, tiếp tục bàn bạc cùng thảo luận với Lạc Tranh cho tới tận rạng sáng. Đối với luật sư mà nói, làm việc không biết ngừng nghỉ cũng là chuyện thường tình. Nhất là lại gặp vụ án quan trọng như thế này, mọi người đều muốn dồn hết tâm huyết vào đó.

Cho tới ngày thứ ba, mọi người dường như không trụ nổi nữa, Lạc Tranh đành cho mọi người chút thời gian để nghỉ ngơi. Còn nàng thì lái xe ra ngoài, hy vọng có thể tìm thêm được một chút chứng cứ.

Lạc Tranh lái xe rất chậm vì gần đây nàng ngủ rất ít, sợ trong lúc lái xe lại gặp chuyện không may. Đang lúc xe rẽ trái, nàng bỗng nhìn thấy Sally xuất hiện ở phía trước, sau đó cô ta xông tới chặn xe của nàng lại.

Tâm trạng Lạc Tranh lúc này cũng có chút mơ hồ, đột nhiên lại có người xông ra chặn trước đầu xe khiến nàng giật mình hoảng sợ vội vàng bẻ tay lái rồi đạp mạnh phanh xe, vì thế chiếc xe cũng theo quán tính mà trượt về một bên đường.

Sally vẫn không hề nhúc nhích mà đứng yên tại chỗ. Dường như cô ta biết rõ Lạc Tranh sẽ không đâm vào mình cho nên cứ đứng yên đó không hề cử động. Mắt cô ta cứ nhìn chăm chăm vào xe của Lạc Tranh, trong tay không biết còn cầm theo một vật gì đó.

Lạc Tranh vội vàng xuống xe, nhìn thấy Sally có chút giật mình. "Cô làm gì ở đây? Cô..." Còn chưa kịp nói xong, Lạc Tranh chỉ thấy Sally đột nhiên giơ cao cánh tay lên, ném đồ vật đang cầm trong tay về phía mình. Nàng không kịp né tránh, chỉ thấy cả khoảng không trước mắt là một chất lỏng màu đỏ hắt về phía nàng, ngay sau đó nhuộm lên khắp người.

Một mùi nồng nặc xộc đến, chính là sơn dầu đỏ!

Khắp trên người, trên mặt Lạc Tranh đều là sơn dầu. Cả người nàng bị nhuộm toàn một màu đỏ. Nàng nhìn thấy trong ánh mắt của Sally tràn ngập sự căm hận, ánh mắt đó dường như có thể giết chết người.

"Lạc Tranh, cô chính là hung thủ đã gián tiếp hại chết chị gái tôi. Tôi sẽ không bỏ qua cho đôi cầu nam nữ như các người đâu! Tuyệt đối không! Tôi sẽ lên tòa làm chứng, chứng minh hai người trong lúc chị tôi lâm bệnh nặng mà cấu kết với nhau. Cô là hung thủ! Cô là đồ yêu tinh hại người!"

Giọng của Sally lạnh tựa băng giá. Cô ta giống như người mắc bệnh tâm thần, không cách nào kiểm soát được lời nói của mình

nữa. Từng câu từng chữ của cô ta giống như một lưỡi dao bén nhọn đâm thẳng vào trái tim Lạc Tranh.

Mà Lạc Tranh cũng không còn sức lực để giải thích bất kỳ điều gì nữa. Hơn nữa, nàng cũng biết, có giải thích thì cũng vô dụng mà thôi. Nhìn một đám sơn dầu đỏ rực trên người, trái tim Lạc Tranh cũng thất lại. Xem ra Sally thực sự oán hận nàng, cô ta biết rõ nàng là người Hongkong, kiêng kỵ nhất là sơn dầu đỏ nên mới không ngần ngại dùng cách này để trả thù nàng.

Cảnh sát tuần tra ở gần đó cũng rất nhanh chóng có mặt. Sally nói xong cũng chạy mất dạng còn Lạc Tranh được đưa vào bệnh viện kiểm tra, cảnh sát cũng đi theo nàng tới bệnh viện.

Việc này nhanh chóng truyền đến tai của chánh thanh tra Sherman. Rất nhanh sau đó, ông ta cũng dẫn vài nhân viên cảnh sát đến bệnh viện. Thấy Lạc Tranh vừa thực hiện xong tất cả các thủ tục kiểm tra, ông ta khẽ cong môi. "Lạc luật sư, có thể phối hợp với chúng tôi để điều tra sự việc vừa rồi hay không?"

Lạc Tranh biết rõ chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến nên không nghĩ nhiều, lại ngồi lên giường kiểm tra của phòng cấp cứu bệnh viện, lạnh lùng lên tiếng. "Thanh tra muốn hỏi gì thì hỏi nhanh lên, tôi còn rất nhiều việc phải giải quyết."

"Phối hợp với cảnh sát luôn luôn là lựa chọn tốt nhất, mà cô lại là người theo ngành luật nữa chứ." Sherman chậm rãi lên tiếng. "Người hất sơn dầu đỏ vào cô là ai, có nhìn rõ không?"

Lạc Tranh nhìn Sherman, sắc mặt hết sức bình tĩnh. "Không nhìn rõ, đối phương xuất hiện rất đột ngột, hất sơn dầu vào tôi với tốc độ rất nhanh rồi chạy mất."

"Cô đang nói dối! Rõ ràng cô đã nhìn thấy đối phương là ai." Sherman cười lạnh lùng.

"Làm thế nào mà ngài thanh tra lại rõ tình hình ở hiện trường như vậy? Nếu như đã tường tận mọi chuyện xảy ra thì sao lại phải đến đây hỏi tôi chứ?" Giọng điệu của Lạc Tranh vẫn hờ hững như trước. "Nếu cảnh sát đã biết đối phương là ai, thì không nên đến đây làm phiền tôi."

"Tôi muốn biết, rốt cuộc tại sao đối phương lại hất sơn dầu vào người cô?" Sherman thấy thái độ của Lạc Tranh không chịu hợp tác, sắc mặt tự nhiên sa sầm lại.

Lạc Tranh đứng dậy, cầm lấy túi xách, lạnh lùng lên tiếng, "Tôi nghĩ đây chính là việc cảnh sát nên đi điều tra. Thật xin lỗi, tôi còn có việc, xin phép đi trước." Nói xong, nàng đi thẳng không hề quay đầu lại.

Sắc mặt Sherman tái mét đi, ánh mắt nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Lạc Tranh.

"Sếp, người phụ nữ này thật quá kiêu ngạo, dám khinh thường cảnh sát chúng ta." Một tay cấp dưới giận dữ lên tiếng.

Sherman khế nở nụ cười lạnh lùng, "Người phụ nữ này, sớm muộn gì cũng lọt vào tay tôi. Đến khi đó, tôi sẽ khiến cho cô ta phải mở miệng cầu xin tôi."

Mấy gã cấp dưới của Sherman nghe xong cảm thấy cực kỳ khó hiểu liền dùng ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn ông ta. Nhưng Sherman cũng không nói gì nữa. Ánh mắt ông ta lúc này loé lên những toan tính rất khó nắm bắt, dường như đang âm thầm lên kế hoạch cho một âm mưu nào đó.

Lạc Tranh không quay lại công ty nữa mà đi thẳng về biệt thự. Nàng không ngờ Liệt và Dennis đều đang ở đó nên bị sững sốt một chút rồi mới định thần lại bước vào trong.

"Trời ơi, Lạc Tranh chị sao vậy?" Liệt sợ hết hồn, vội vàng kéo Lạc Tranh lại, lo lắng nhìn nàng. "Chị bị thương ở đâu, sao lại chảy nhiều máu thế?"

Lạc Tranh đứng là dờ khóc dờ cười, đang định giải thích thì Dennis liền lên tiếng. "Là sơn dầu, không phải máu. Liệt, cậu không cần phải hoảng hốt như thế." Lúc này Liệt mới nhìn lại kỹ càng, trong lòng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Tranh chào hỏi một chút, lên lầu thay quần áo sạch sẽ rồi mới đi xuống. Nhìn thấy Dennis, nàng liền lên tiếng hỏi. "Sao anh lại tới đây vậy?"

"Tôi và mọi người cùng đứng trên cùng một chiến tuyến mà. Đương nhiên là phải đến xem tình hình thế nào rồi." Dennis mỉm cười lên tiếng sau đó lại lo lắng hỏi. "Em bị làm sao thế? Sao tự nhiên lại bị người ta hất sơn dầu đổ vào người thế này?"

"Đúng là một năm xui xẻo." Lạc Tranh ngồi xuống, đón lấy ly trà nóng mà Liệt đưa cho, uống một ngụm rồi nói, "Lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn, mọi người không cần lo lắng. May là lần này không bị giới truyền thông chụp được hình."

"Có nhìn rõ là ai không?" Liệt vội vàng hỏi.

Ánh mắt Lạc Tranh thoáng hiện lên vẻ phức tạp. Một lát sau nàng khẽ gật đầu, "Là Sally."

"Sally?" Liệt kinh dị hét lên. "Cô ta lại phát bệnh thần kinh à?"

"Cô ta nhất định cho rằng em là tông phạm." Dennis không đợi Lạc Tranh lên tiếng, khẽ nở nụ cười khổ rồi lên tiếng.

Lạc Tranh nhẹ nhàng xoa hai bàn tay cho ấm rồi trả lời, "Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy. Cô ta cũng giống như vương phi thôi. Họ đều cho rằng, nếu tôi sớm rút lui ngay từ đầu thì có thể công chúa sẽ không bị sát hại như vậy."

"Cái kiểu quái quỷ gì thế?" Liệt nghe xong, sự tức giận lan tràn lên cả hai đuôi mắt. "Để tôi đi tìm con điên Sally đó!"

"Liệt, bỏ qua đi." Lạc Tranh giữ chặt cánh tay Liệt, "Sally là nhân chứng bên nguyên, nếu cậu tự ý đi tìm cô ấy, cô ấy có thể lấy danh nghĩa quấy rầy nhân chứng để kiện cậu. Sự việc đã rối loạn lắm rồi, đừng khiến nó trở nên tồi tệ hơn nữa."

Liệt suy nghĩ một chút, thấy những điều Lạc Tranh nói hoàn toàn có lý nên chỉ có thể kiên nhẫn chịu đựng, nén lại sự tức giận mà thôi.

"Lạc Tranh, em nói Sally là nhân chứng bên nguyên? Cô ta cũng có liên quan đến vụ án này sao? Cô ta làm nhân chứng cho cái gì?" Dennis có chút thắc mắc hỏi lại.

Lạc Tranh khẽ thở dài một tiếng, "Lời khai của cô ta giống với lời khai của quản gia. Cả hai đều nói hôm đó có nhìn thấy Thương Nghiêu tới biệt thự."

"Thế rốt cuộc Thương Nghiêu có tới hay không?" Dennis và Liệt

đều lo lắng lên tiếng hỏi.

Lạc Tranh gật đầu, "Có đến đó, nhưng chỉ ở đó một thời gian ngắn rồi rời đi. Nhưng khoảng thời gian đó lại quá gần với thời gian xảy ra vụ án. Khi anh ấy ra về cũng không có người chứng kiến."

"Trời ạ....." Liệt cảm thấy không còn chút sức lực, khế dựa người vào sofa. "Anh trai cũng thật là, muộn như thế còn đến đó làm gì chứ? Bây giờ dù có tới một nghìn cái miệng cũng không thể giải thích được."

"Không cần phải giải thích gì hết! Cậu cũng không phải không biết, Thương Nghiêu vốn là người không thích giải thích. Đêm đó, chỉ là anh ấy lo lắng cho bệnh tình của Deneuve nên mới đến thăm mà thôi. Không ngờ việc đó lại trở thành bằng chứng trí mạng như vậy." Lạc Tranh yếu ớt lên tiếng.

"Những nhân chứng này thật lạ, ngoài Sally ra còn có ai nữa không?" Dennis lại hỏi tiếp.

Lạc Tranh có chút ngậm ngừ. Một lúc lâu sau mới thốt ra mấy từ..."Ôn Húc Khiên!"

Dennis sững sờ mà Liệt cũng ngớ người. Bọn họ biết rõ chuyện của Lạc Tranh, đương nhiên cũng biết quan hệ của Lạc Tranh và Ôn Húc Khiên trước kia. Nghe thấy nàng nói như vậy, đều kinh ngạc đến mức há hốc miệng....

Thời gian mở phiên toà đang tới rất gần mà vụ án này cũng được dư luận đặc biệt chú ý. Thứ nhất là bởi nó có liên quan tới những người không hề đơn giản, thứ hai là bởi vụ kiện này chính là cuộc đối đầu giữa hai luật sư nổi tiếng thế giới. Bất luận là Kỳ Ưng Diêm hay Lạc Tranh, đều vì vụ án này mà lập ra đoàn luật sư, chuyên tâm nghiên cứu tài liệu và cố gắng dựa vào những bằng chứng xác thực để giành thắng lợi trên toà.

Cùng lúc đó, thân phận và mối quan hệ của Lạc Tranh cùng Louis Thương Nghiêu cũng bị đưa ra bàn tán xôn xao. Về vấn đề này, có rất nhiều người tỏ ý nghi hoặc. Bọn họ cho rằng luật sư biện hộ có quan hệ vợ chồng với đương sự của mình thì khi làm việc sẽ không

được công bằng và công tâm cho lắm. Rất nhiều đơn vị truyền thông cũng không ngừng khai thác đề tài này.

Nhưng Lạc Tranh cũng không giải thích gì nhiều, đối với giới truyền thông nàng cũng chỉ nói ngắn gọn rằng việc trở thành luật sư biện hộ cho Louis tiên sinh đã được văn phòng công tố và toà án xem xét một cách nghiêm túc và phê chuẩn. Suy cho cùng, pháp luật luôn luôn công bằng, sẽ không bởi tình cảm cá nhân mà thay đổi được bất kỳ điều gì.

Đối với lời giải thích này của Lạc Tranh, có người thì hiểu ra vấn đề nhưng vẫn còn có người cảm thấy hoài nghi. Nhưng vẫn như thường lệ, nàng còn bận giải quyết những việc liên quan tới vụ án cũng như chuẩn bị những tài liệu cho ngày mở phiên toà nên đối với những lời đồn đại kia nàng cũng không mấy quan tâm.

Làm luật sư nhiều năm như vậy, đối với những hiểu lầm cùng những lời đồn nhảm nhí như thế này nàng cũng đã trải qua không ít. Đôi khi làm như vậy lại tốt hơn, không giải thích gì cả chính là một lời giải thích tốt nhất. Mỗi người đều có tiêu chuẩn phán xét của riêng mình, cũng thường có thói quen phán xét mọi việc một cách phiến diện. Nói nhiều chi bằng tiếp tục yên lặng và chứng minh bằng hành động thì tốt hơn. Đây chính là những kinh nghiệm quý báu mà nàng đã tích lũy được.

Hôm nay, khi Lạc Tranh đang sắp xếp lại tài liệu thì điện thoại di động lại đột nhiên vang lên. Cầm máy lên xem, nét mặt Lạc Tranh thoáng trở nên trầm tư. Sau khi nhận cuộc gọi, nàng nói với đối phương vài câu ngắn gọn rồi nhanh chóng tắt máy, nét mặt lại mang đầy vẻ ưu tư.

Vi Như gõ cửa đi vào, thấy Lạc Tranh ngồi bất động ở đó nhìn chăm chăm vào điện thoại thì sợ hết hồn, vội bước tới ân cần hỏi, "Sur phụ, chị làm sao vậy?"

Lạc Tranh đột ngột ngẩng đầu nhìn lên khiến Vi Như giật thót mình. Một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng, "Vi Như, em làm giúp chị một việc."

Quán trà Trung Quốc...

Bầu không khí lúc này tràn ngập một hương thơm dịu nhẹ và ấm áp. Sau khi pha trà xong xuôi, người phục vụ theo sự dẫn dò từ trước liền lui ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người, một nam một nữ.

"Uống thử xem sao!" Một ly trà gợn lên sắc vàng tươi được đặt trước mặt Lạc Tranh.

Lạc Tranh nhìn thoáng qua ly trà, không vội uống ngay, lạnh nhạt lên tiếng với người đối diện. "Ôn Húc Khiên, anh trở nên thích uống trà từ khi nào vậy?"

Lúc trong phòng làm việc, điện thoại mà nàng nhận được đúng là của Ôn Húc Khiên.

Ôn Húc Khiên cười khẽ một tiếng, "Khẩu vị của mỗi người đều sẽ thay đổi. Lạc Tranh, không phải là khi tới Paris cô đã quen với trà kiểu Anh mà quên mất trà của Trung Quốc rồi chứ?"

Lạc Tranh khẽ nhếch môi. "Ôn Húc Khiên, anh hãy đi thẳng vào vấn đề đi. Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Chắc cô cũng nghe nói qua, tôi chính là nhân chứng của bên khởi tố. Chờ tới khi ra tòa, đích thân tôi sẽ vạch tội của Louis Thương Nghiêu." Ôn Húc Khiên cười hết sức thâm hiểm, hờ hững cất lời.

Lạc Tranh vẫn hết sức bình tĩnh đáp lại, "Tôi biết chứ. Chỉ là không ngờ anh lại chủ động tới gặp tôi. Điều này không phù hợp với quy tắc cho lắm."

"Cô yên tâm, là tôi chủ động tìm cô cho nên cô sẽ không mang tiếng là quấy rầy nhân chứng. Tôi cũng không tố cáo cô cản trở việc thực thi luật pháp đâu." Ôn Húc Khiên nhìn Lạc Tranh chậm rãi nói tiếp.

"Anh có chuyện gì thì nói đi!"

"Lạc Tranh, thực ra trong lòng cô biết rõ vụ kiện lần này tỷ lệ giành phần thắng của cô gần như bằng không. Tranh thủ lúc này, sao không trở lại bên tôi chứ? Louis Thương Nghiêu tiêu đời rồi, lần này hẳn sẽ sụp đổ hoàn toàn, không thể lật lại tình thế được nữa. Cô ở

bên cạnh hẳn cũng chẳng có ích gì đâu." Trong mắt của Ôn Húc Khiên chợt lóe lên một tia sáng nham hiểm.

"Trở về bên cạnh anh?" Đôi môi Lạc Tranh khẽ cong lên hiện rõ vẻ châm biếm. Nàng nhẹ nhàng nâng ly trà lên, cố ý bỏ qua sự mưu mô cùng tính toán trong ánh mắt của Ôn Húc Khiên, khẽ nhấp một ngụm trà.

"Đường lối và chí hướng của anh với tôi hoàn toàn khác nhau. Tôi sẽ chỉ ở bên cạnh người mà tôi cảm thấy xứng đáng để yêu. Anh, cơ bản đã không còn tư cách này nữa."

Ôn Húc Khiên sau khi nghe xong, ánh mắt chợt lóe lên sự nham hiểm nhưng rất nhanh lấy lại thần thái ban đầu, hẳn lạnh lùng cười một tiếng. "Tôi biết cô sẽ trả lời như thế mà, cho nên đối với cô, tôi cũng không có quá nhiều hy vọng."

Lạc Tranh nhìn hẳn một lúc lâu rồi mới cất tiếng hỏi, "Hôm nay anh hẹn tôi ra đây, rốt cuộc là muốn như thế nào?"

"Rất đơn giản!" Ôn Húc Khiên nói xong liền đi đến ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh, ôm mạnh nàng vào trong lồng ngực, giữ chặt không cho nàng có cơ hội giãy giụa. Tiếng cười đầy âm hiểm cùng ma quỷ của hẳn vang lên.

"Cô hiểu tôi mà, tôi luôn thích lợi dụng phụ nữ để đạt được mục đích của mình. Lúc ở bên cạnh tôi, chẳng qua cô cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Vai diễn của cô cũng được quyết định rồi, chẳng lẽ còn có thể thay đổi được sao?"

"Thả tôi ra!" Đột nhiên, Lạc Tranh cảm thấy trong người dâng lên một cảm giác vô cùng nóng bức, đầu óc cũng bắt đầu trở nên quay cuồng. Một khát vọng quen thuộc dần dần tích tụ tại một điểm nào đó trên cơ thể. Nàng bắt đầu thở gấp.

"Buông cô ra? Được, giờ này ngày mai cô có thể đi." Ôn Húc Khiên nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Tranh lúc này, liền đắc ý cười lớn. "Có một người rất hứng thú với cô, tôi cũng chỉ là mượn hoa dâng Phật mà thôi. Dù sao những chuyện như thế này cũng không phải em mới làm lần đầu tiên."

"Ôn Húc Khiên, anh dám cho tôi uống thứ gì thế?" Lạc Tranh sau

khi nghe xong liền kinh hãi không thôi. Dần dần, nàng bắt đầu không thể chống cự lại với từng đợt co thắt mãnh liệt của cơ thể nữa. Cảm giác trống rỗng ùa về như thác lũ, bao trùm lấy toàn bộ cơ thể nàng.

"Đương nhiên là trà rồi, hơn nữa còn là trà thượng hạng nữa đấy." Ôn Húc Khiên ôm lấy cơ thể đang dần nóng ran lên của Lạc Tranh, si mê đưa tay ra khẽ vuốt ve má nàng.

"Chỉ là tôi cho thêm vào đó một chút gia vị mà thôi. Cô không cần phải sợ, cũng không phải lo lắng như thế, chỉ lát nữa thôi cô sẽ khao khát có được một người đàn ông. Cơ thể sẽ ngày càng trở nên trống rỗng, mong muốn được người đàn ông đó lấp đầy, không ngừng lấp đầy..."

"Anh... Thật đáng xấu hổ!" Lạc tranh không ngờ Ôn Húc Khiên lại cho thuốc kích thích vào trong ly trà, cố gắng dùng hết sức đẩy hấn ra, cầm lấy túi xách lão đảo bước tới phía cửa, nhanh chóng muốn rời khỏi chỗ này.

Ôn Húc Khiên từ phía sau ôm lấy nàng, cười một cách gian xảo, "Muốn đi đâu? Không nên gấp gáp như vậy, tôi sẽ dẫn cô đi, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây." Nói xong, hấn ôm lấy eo Lạc Tranh, sai bước ra khỏi phòng.

Vào lúc này, quán trà cực kỳ yên tĩnh, Ôn Húc Khiên cũng không lo sợ Lạc Tranh hét lớn mà gây ồn ào. Vì hấn biết rõ tính chất của loại thuốc kích thích này. Một khi thuốc đã ngấm, ngay cả cất tiếng hét nàng cũng không còn đủ sức lực nữa.

Ôn Húc Khiên ôm Lạc Tranh lên một chiếc xe con, rất nhanh, chiếc xe rời khỏi quán trà.

Trời lại bắt đầu đổ mưa. Khi Lạc Tranh mơ màng tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Đây chính là phòng ngủ. Với phong cách dùng toàn đồ tối màu trong phòng không khó nhận ra đây chính là phòng của đàn ông. Rồi cuộc đây là đâu?

Lạc Tranh cố gắng gượng dậy để rời khỏi chỗ này nhưng phát hiện ra tay chân trở nên mềm nhũn, không còn chút sức lực nào nữa. Ngay cả sức bước xuống giường cũng không có. Thậm chí, từng đợt co thắt trong cơ thể nàng càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Cảm giác trống rỗng cùng khao khát mãnh liệt chưa từng có đang không ngừng kích thích Lạc Tranh. Nàng nhìn khung cảnh hoa lệ xung quanh, trong lòng không ngờ lại dâng lên cảm giác đam mê khó mà đè nén nổi. Giống như là khát vọng, một khát vọng hết sức quen thuộc. Sự khát vọng này nàng chỉ có với một người, đó chính là Louis Thương Nghiêu.

Không...

Lạc Tranh muốn cầm lấy túi xách nhưng không tìm thấy đâu cả. Điện thoại di động càng không tìm thấy. Một điều kinh khủng hơn đó chính là quần áo nàng không được chỉnh tề cho lắm, để lộ ra một khoảng rộng nơi cổ với làn da trắng mịn...

Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng bước chân của đàn ông. Rồi sau đó, một cánh tay to lớn liền đem cửa phòng ngủ mở ra...

Chương 153: Thủ đoạn

Toàn thân Lạc Tranh đã trở nên vô lực. yếu ớt dựa vào đầu giường. Sức nóng trong cơ thể ngày càng mãnh liệt, giống như một dòng nước lũ không ngừng tấn công thẳng vào tâm can của nàng. Nàng mơ hồ nhìn thấy một cánh tay to lớn của đàn ông mờ cửa phòng ra rồi một thân hình cao lớn bao phủ lấy nàng. Rồi mặt của kẻ đó cũng dần dần hiện ra...

Hồ hấp của Lạc Tranh càng lúc càng trở nên gấp gáp, thực không ngờ đó lại là...chánh thanh tra Sherman.

Trời ơi, sao lại là hắn ta cơ chứ? Lạc Tranh giãy dụa toan đứng dậy nhưng do trọng tâm không vững nên lại ngã nhào xuống giường. Nàng nhìn thấy gã đàn ông kia đang nhếch mép cười một cách đầy mỉa mai rồi từng bước, từng bước tiến về phía nàng...

"Đừng có lại đây!" Lạc Tranh dốc hết sức lực toàn thân mà quát lên. Nàng cũng không ngừng lùi về phía sau nhưng rất nhanh chóng đã bị dồn tới chân tường. Trong đầu Lạc Tranh lúc này không những vang lên những lời của Ôn Húc Khiên lúc trước, "Có một người có hứng thú với cô!" Chẳng lẽ chính là tên thanh tra này hay sao? Không lẽ, hắn ta và Ôn Húc Khiên đang ngấm ngầm thực hiện âm mưu này?

Sherman nhìn chăm chăm Lạc Tranh nhưng cũng không vội vàng bước tiếp mà lại ngồi xuống phía đầu giường. Ánh mắt hắn lộ rõ dự cảm cực độ của đàn ông khi nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp. Một lát sau, hắn cất tiếng cười đầy thâm tà...

"Lạc Tranh, cho dù tôi không qua chỗ cô thì cô cũng không nhận được được mà lao tới tôi ngay thôi."

Nghi vấn của nàng cuối cùng được xác nhận. Nắm tay Lạc Tranh khế siết chặt lại khiến cho đầu móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Nàng hy vọng có thể dùng sự đau đớn này để đè nén ngọn lửa đang

không ngừng cuộn trào trong cơ thể mình. Nàng cũng không còn là một thiếu nữ ngô nghê nữa nên cũng hiểu rõ cảm giác lúc này là như thế nào.

"Sherman, tôi...tôi không ngờ ông lại bị ỉ tới như vậy, dám dùng thù đoạn này đối với tôi. Rốt cuộc ông muốn gì? Tôi nói cho ông biết, tôi nhất định không bỏ qua cho hành động này của ông đâu." Vừa dứt lời, Lạc Tranh lại cắn mạnh vào môi mình, ngọn lửa mãnh liệt trong cơ thể đang không ngừng lan tỏa khiến trán nàng đã lấm tấm mồ hôi.

"Không bỏ qua hành động của tôi? Sao nào? Cô định kiện tôi à?" Sherman cười lớn đầy đắc ý. Hắn bước tới, ngồi xuống trước mặt Lạc Tranh. Nhìn thấy sắc ửng hồng trên khuôn mặt nàng vô cùng mê người, không nhịn nổi hắn liền vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Bốp!" Lạc Tranh hung hăng hất mạnh tay hắn ra, tránh mặt sang một bên. Hô hấp của nàng bị bao trùm bởi hơi thở nóng rực của gã đàn ông trước mặt. Ngọn sóng đang cuộn trào trong nàng ngày càng mãnh liệt hơn. Đột nhiên một cảm giác ham muốn ập tới, nàng rất muốn chủ động tiến tới ôm lấy hắn, rất muốn chạm vào bộ ngực rắn chắc của hắn.

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh lại tự véo mình một cái thật đau. Sự đau đớn dường như khiến ham muốn trong nàng giảm bớt phần nào.

"Vô dụng thôi, Lạc Tranh!" Sherman thấy hành động vừa rồi của Lạc Tranh liền vươn tay ra kéo nàng ôm vào trong ngực. Bàn tay tham lam của hắn cũng bắt đầu vươn ra chạm vào thân thể mềm mại của nàng. Đôi mắt ngày càng đỏ ngầu vì dục vọng, hắn giống như một con sói đang khát mồi vậy...

"Qua đêm nay, cô tưởng cô còn có thể kiện tôi nữa sao? Đừng cố chống lại tác dụng của loại thuốc kích thích này. Rất nhanh thôi, cô sẽ được phiêu diêu với cảm giác của dục vọng mà nhanh chóng cầu xin tôi. Chủ động tiến tới mà cầu xin tôi chiếm hữu cô, lấp đầy cô. Có nhìn rõ chiếc camera này không?"

Lạc Tranh ngược mắt nhìn theo hướng tay hắn chỉ, tức giận

trùng lớn đôi mắt, "Sherman, bản thân là một nhân viên cảnh sát mà ông lại làm những trò hèn hạ này sao?"

"Bây giờ cô cứ mắng tôi thoải mái. Đợi một lát nữa, khi cô chủ động cầu xin tôi chiếm hữu cô, chiếc camera này sẽ mở ra, sẽ ghi lại toàn bộ cảnh tượng cô quyến rũ tôi như thế nào. Tới lúc đó, ngay bản thân cô cũng thân bại danh liệt, còn tư cách mà kiện tôi sao? Còn tư cách làm luật sư biện hộ cho Louis Thương Nghiêu sao?"

Thì ra đây chính là âm mưu của ông. Thật đáng khinh!" Lạc Tranh cố gắng dùng chút lý trí cuối cùng mà khống chế dục vọng bản thân để không ôm lấy hắn. Nàng cất tiếng cười đầy lạnh lùng, "Không ngờ, chỉ vì muốn thắng vụ kiện này mà ông lại có thể bất chấp thủ đoạn, giờ những trò hạ lưu thế này!"

Sherman vừa cười vừa nhìn Lạc Tranh, ánh mắt háo sắc quét trên cơ thể nàng: "Cô quên rồi sao? Đây chính là khát vọng của đàn ông đối với phụ nữ. Lạc Tranh, không giấu gì cô, lần đầu tiên gặp cô tại cục cảnh sát tôi đã âm thầm lên kế hoạch để có được cô." Nói tới đây, bàn tay to của hắn lại thuận thế mà làm càn trên cơ thể Lạc Tranh, khiến nàng không kiềm chế được mà cất tiếng rên khẽ. Sherman thấy thế càng đắc ý cười lớn.

"Cô quá xinh đẹp, đẹp tới mức mà bất kỳ người đàn ông nào lần đầu tiên nhìn thấy cô cũng đều nảy sinh ý nghĩ muốn chiếm hữu. Bây giờ, tôi thực sự hồi hộp muốn chờ xem hoa anh túc độc nổi tiếng ở trên giường đêm đang tới mức nào. Tôi nghĩ chắc hẳn cô rất nhiệt tình, nếu không thì làm sao có thể khiến một người đàn ông như Louis Thương Nghiêu quyến luyến không rời, thậm chí còn có ý định cưới cô nữa chứ."

"Ông... và Ôn Húc Khiên đã thỏa thuận với nhau những gì? Anh ta cho ông những lợi ích gì? Hay là ông mang lại lợi ích gì cho anh ta?" Lạc Tranh dùng hết sức lực véo mạnh vào đùi mình. Cảm giác đau đớn cùng khoái cảm mãnh liệt hòa trộn vào nhau làm nàng càng trở nên khó chịu, sắc mặt cũng ngày càng ửng đỏ.

"Cưng à! Đã uống thuốc kích thích rồi mà còn kiên trì được như vậy đúng là làm tôi được mở mang tầm mắt." Sherman lại vươn tay

về phía Lạc Tranh nhưng bị nàng dùng hết sức lực đẩy mạnh sang một bên. Hấn cũng không chủ động tiến tới nữa mà chỉ cười nham nhở.

"Có lẽ ông trời đã giúp tôi. Đang nghĩ xem làm thế nào để có được cô thì Ôn Húc Khiên liền chủ động đưa tới trước cửa. Hấn chẳng những đề nghị được làm nhân chứng trước tòa mà còn mong tôi sẽ đưa Louis Thương Nghiêu vào chỗ chết. Đương nhiên tôi phải tỏ ra có chút khó khăn, vì thế đương nhiên hấn cũng phải nghĩ cách để thỏa mãn được tôi chứ!"

Quả nhiên là Ôn Húc Khiên!

Cơn giận trong lòng Lạc Tranh đã bùng lên như một ngọn lửa. Hiện giờ trong cơ thể nàng dường như có hai ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt điên cuồng vậy. Cả đời này, có lẽ sai lầm lớn nhất mà nàng mắc phải chính là tin tưởng Ôn Húc Khiên sẽ hoàn toàn hối cải, sẽ đường đường chính chính mà thực hiện mục tiêu của mình, thật không ngờ..

"Xem ra, người rất hận Louis Thương Nghiêu không chỉ có mình tôi. Hấn còn tưởng tôi sẽ không giúp hấn cho nên mới vội vàng đưa cô đến cho tôi. Xem ra, Ôn Húc Khiên cũng là người khá tâm lý, biết rõ tôi có ý với cô. Sau này tôi mới biết, hóa ra cô và Ôn Húc Khiên từng là "vợ chồng hờ". Ha ha..." Sherman lại cất tiếng cười vô cùng bỉ ổi.

"Ông một lòng muốn điều tra ra chứng cứ kinh doanh phạm pháp của Thương Nghiêu, cho nên tất cả những điều này chẳng qua là xuất phát từ thù riêng mà thôi. Vì thế, dù Thương Nghiêu không có tội thì ông cũng sẽ áp đặt tội danh cho anh ấy."

Lạc Tranh chỉ cảm thấy cơ thể ngày càng mất đi sức lực, đầu óc cũng trở nên mơ hồ. Nụ cười bỉ ổi cùng hình ảnh của người đàn ông trước mắt lại trở nên vô cùng mê hoặc như thể tình cảm dành cho hấn đã ăn sâu vào trong tâm trí nàng vậy. Hơi thở của nàng lúc này dường như còn phảng phất mùi hoắc hương dịu nhẹ...

Sherman thấy ánh mắt của Lạc Tranh bắt đầu trở nên mơ hồ, khẽ nhếch môi cười mãn nguyện. "Tôi có thể nói cho cô biết tôi cảm hận

Louis Thương Nghiêu tới mức nào. Nếu không phải vì hắn ta thì đồng nghiệp của tôi đã không chết. Nếu không phải vì hắn ta thì tôi đã thăng chức từ lâu rồi. Lần này coi như hắn gặp xui xẻo. Chuyện công chúa bị sát hại, tôi nhất định sẽ không bỏ qua, cũng không dễ dàng buông tha cho hắn. Lạc Tranh, tôi khuyên cô nên biết tự lượng sức mình. Cho dù cô có thắng kiện tôi cũng sẽ kiện hắn tội kinh doanh phi pháp. Tôi muốn nhìn thấy hắn không còn đường sống, muốn nhìn hắn trở thành trắng tay."

"Bằng chứng chứng minh Thương Nghiêu kinh doanh phi pháp đâu?" Lạc Tranh gắng gượng cất tiếng cười lạnh, "Ông sẽ lại nguy tạo chứng cứ chứ gì?"

"Tôi nói rồi. bất luận phải dùng thủ đoạn gì, tôi cũng phải làm cho hắn thân bại danh liệt!" Sắc mặt Sherman liền lập tức biến đổi. Vươn tay ra. giữ lấy cằm Lạc Tranh. "Nếu muốn giữ lấy mạng sống cho hắn. thì cô hãy nhanh chóng cầu xin tôi muốn cô, thưởng thức hương vị của cô. Có thể tôi sẽ xem xét mà để cho hắn một con đường sống!"

Lạc Tranh gần như đã cắn nát làn môi mình. Mồ hôi dọc theo trán nàng liên tục chảy xuống. Sau lưng đã áp chặt vào tường nhưng Lạc Tranh vẫn cố gắng kiên trì nhấn mạnh từng lời. "Đừng mơ tưởng tới việc tôi cầu xin ông!"

Sherman nghe những lời của nàng liền tỏ ý không tin. lại nhếch mép cười bỉ ổi. "Vẫn còn cứng miệng sao? Tôi xem cô có thể kiên trì được bao lâu? Trước kia tôi cũng có để ý tới một cô gái rồi cũng cho cô ta uống loại thuốc kích thích này. Kết quả cô ta không ngừng cầu xin tôi muốn cô ta. Không những thế, cô ta còn không chịu đựng nổi mà tình nguyện dâng lên cho tôi. Bất kỳ người phụ nữ nào khi uống loại thuốc này cũng đều không thể kiềm chế được, sẽ trở nên vô cùng phóng đãng. Lạc Tranh, tôi nói cho cô biết, có cũng không phải ngoại lệ đâu."

Nói tới đây, Sherman lại xáp lại gần Lạc Tranh hơn, nụ cười của hắn càng trở nên tà ác...

"Ông đúng là một kẻ bại hoại!" Lạc Tranh hận không thể giáng

cho hắn một bạt tai, nhưng đáng tiếc, một chút sức lực nàng cũng không có, còn có thể làm được gì đây?

"Đừng có nói khó nghe như vậy!" Sherman khẽ nhíu mày. đưa tay nâng cằm Lạc Tranh lên. "Hiện giờ trong mắt cô, tôi chính là người đàn ông duy nhất có thể cứu vớt cô!"

Sherman cúi đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang thờ hổn hển trong ngực mình. Đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh thực sự quá hấp dẫn. Cuối cùng, hắn không kìm nén được nữa, dục vọng đang không ngừng thôi thúc, hắn nhanh chóng cúi xuống, sau đó hung hăng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng của nàng.

Từng hơi thở và hành động lỗ mãng của Sherman khiến hô hấp của Lạc Tranh cũng ngày càng dồn dập. Nàng rất muốn dựa vào chút lý trí còn sót lại mà đẩy hắn ra. Nhưng khi những ngón tay yếu ớt của nàng chạm vào lồng ngực rắn chắc của hắn thì lại giống như lấy "trứng chọi đá" vậy. Toàn bộ sức lực của hắn đều dồn lên người nàng, càng lúc càng mãnh liệt, khiến nàng không nhịn được mà cong người lên.

Sherman thấy vậy liền cất tiếng cười đầy thâm tà, tham lam ôm lấy Lạc Tranh rồi ném nàng lên trên giường. Nhìn người phụ nữ trên giường đã sớm mềm nhũn không còn khả năng kháng cự, hắn cũng không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức nhào tới, cuồng dã hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh, bàn tay cũng vươn ra để bật camera...

Mọi thứ trước mắt Lạc Tranh đã trở nên mơ hồ. Nàng còn lầm tưởng người đàn ông phía trên mình chính là Louis Thương Nghiêu. Nhân lúc còn có thể cứu vãn được chút tỉnh táo cuối cùng, nàng dùng sức, hung hăng cắn mạnh một cái!

"A... " Đang định mở máy quay thì Sherman thất thanh kêu lên vì đau đớn. Ngay sau đó, hắn đứng bật dậy lấy tay che miệng. Rất nhanh, máu chảy ra từ những kẽ ngón tay của hắn.

Thấy máu nhuộm đỏ bàn tay. Sherman tức điên lên, cũng không buồn bật máy quay lên nữa. Hắn hung dữ tiến lên, túm lấy cổ Lạc Tranh bóp mạnh, điên cuồng gầm lên.

"Chết tiệt! Dám cắn tôi à? Cô rượu mời không uống lại muốn

uống rượu phạt. Xem ra cô chán sống rồi."

Lạc Tranh cảm thấy vô cùng khó thở. Muốn giãy dụa nhưng toàn thân lại không còn chút sức lực nào cả. Nàng cũng nhất định không lên tiếng cầu xin hấn, chỉ dồn hết sức vào việc hô hấp. Nhưng mọi cố gắng cũng trở nên vô ích, dần dần nàng có cảm giác không thể thở nổi nữa.

Sherman thấy thế liền buông nàng ra, vẻ mặt hung ác lúc trước cũng chuyển thành cười cợt. "Cô yên tâm, tôi còn chơi đùa cho thỏa thích thì sao có thể cam lòng mà bóp chết cô được chứ." Nói xong thân thể của hấn lại đề mạnh lên cơ thể Lạc Tranh, bàn tay xấu xa trong cơn hưng phấn không ngừng chu du trên cơ thể đang run rẩy của nàng.

"Chờ tôi chơi đùa xong sẽ giao cô cho Ôn Húc Khiên. Dường như hấn có ý nối lại tình xưa với cô đấy. Xem ra, hấn vẫn còn lưu luyến thân thể của cô lắm."

"Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua cho ông." Lạc Tranh vất vả hít lấy chút không khí, rồi từng ngọn lửa lại bắt đầu nhen nhóm trong cơ thể nàng.

"Được! Tôi sẽ chờ xem cô làm gì tôi." Sherman nở nụ cười hết sức nham hiểm. Hấn cũng chẳng buồn để ý đến mình mà lại hung hăng hôn lên môi nàng.

Khi bàn tay hấn bắt đầu dờn xuống cởi bỏ từng chiếc cúc áo của nàng. Trong lòng Lạc Tranh không khỏi dâng lên từng hồi cảm giác chua xót...Bỗng nhiên...

Rầm...

Cửa phòng bị một lực cực lớn đá văng ra. Ngay sau đó, cơ thể của Sherman giống như một bao cát, bị ném văng ra ngoài một cách không thương tiếc. Thân thể nặng nề bị đập mạnh vào tường khiến hấn kêu lên từng hồi đau đớn.

Thân thể của Lạc Tranh lập tức được một người đàn ông ôm lấy. Lần này trực giác của nàng không thể nhầm lẫn được nữa. Mùi hoắc hương dịu nhẹ đang vây lấy cơ thể nàng quen thuộc tới mức làm nàng muốn khóc ngay lập tức.

Lạc Tranh cố gắng mở to hai mắt, lại tưởng mình đang nhìn thấy ảo giác. Nước mắt của nàng cũng không kìm được mà rơi xuống. Đến lúc này, nàng mới phát hiện bản thân mình sợ hãi tới mức nào.

Louis Thương Nghiêu ôm Lạc Tranh thật chặt, sắc mặt dường như cũng trở nên tái mét, đáng sợ tới mức dọa người. Khi hắn xông vào phòng ngủ, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, trong đầu hắn chỉ muốn giết người. Tâm trạng đang vô cùng kích động khiến ánh mắt hắn trở nên sắc lạnh, giống như một lưỡi dao nhỏ nhằm thẳng vào thân thể của gã đàn ông cách đó không xa. Ngay sau đó, hắn không hề nói lời nào liền rút ra một khẩu súng. lập tức lên đạn...

Thương Nghiêu....

"Louis Thương Nghiêu, anh dám động đến tôi thì sẽ mắc tội hành hung cảnh sát." Sherman trong cơn sợ hãi lên tiếng uy hiếp một cách yếu ớt. Hắn còn tưởng mình nhìn thấy ma quỷ hiện hình chứ. Ánh mắt của Louis Thương Nghiêu lúc đó dường như có thể giết chết người ngay lập tức. Lăn lộn với nghề cảnh sát nhiều năm như vậy, hắn chưa từng gặp qua người đàn ông nào mà chỉ cần dùng ánh mắt cũng đủ để giết người như vậy.

Sherman thoáng nghĩ tới lý do này nhưng hắn đã quên một điều chính là những người đàn ông như Louis Thương Nghiêu rất ghét bị uy hiếp. Đôi khi, sự uy hiếp đó có thể trở thành chất xúc tác chí mạng.

Quả nhiên Louis Thương Nghiêu nghe xong liền nở nụ cười lạnh lùng tựa như lưỡi dao sắc lạnh...

"Hành hung cảnh sát? Được! Đây là lần định tội cuối cùng của mày trước khi chết!" Nói xong, ngón tay của Louis Thương Nghiêu liền chèn lên cò súng...

"Thương Nghiêu... Bàn tay vô lực của Lạc Tranh khẽ đưa ra níu lấy hắn. Lúc này, từng đợt sóng trong cơ thể nàng lại lũ lượt ùa về, càng lúc càng mãnh liệt bởi vì cơ thể nàng đang vùi trong vòm ngực rắn chắc của người đàn ông mà nàng yêu mến. Tuy nhiệt độ của cơ thể đang không ngừng tăng lên, nhưng nàng vẫn cố gắng kìm chế bản thân. Thân thể của nàng dính sát vào vòm ngực rắn chắc, vạm

vỡ của Louis Thương Nghiêu, cất tiếng ngăn cản nhưng trong giọng nói lại ngập tràn sự mê hoặc.

"Đừng giết! Ông ta không đáng để anh phải chịu tội như thế. Thương Nghiêu..."

Louis Thương Nghiêu thực sự muốn giết chết Sherman. Nhưng nhìn dáng vẻ của Lạc Tranh lúc này khiến hắn hiểu rõ không tiếp tục lưu lại nơi này thêm nữa. Hắn khẽ nhíu mày rồi một lần nữa ôm chặt nàng vào lòng. Tên khốn kiếp này lại dám đối xử với người phụ nữ của hắn như thế. Món nợ này hắn nhất định phải tính toán sòng phẳng.

"Thôi bỏ đi. Dẫn em rời khỏi nơi này, Thương Nghiêu." Thực sự, lúc này Lạc Tranh cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. Thân thể nàng như rắn quấn chặt lấy Louis Thương Nghiêu không rời. Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong cổ của hắn, khe khẽ lên tiếng.

"Muốn em... Rời khỏi chỗ này... Cảnh sát sẽ tới đây..."

Louis Thương Nghiêu biết rõ không còn nhiều thời gian nên cũng không trì hoãn thêm nữa. Hắn càng không muốn để thuộc hạ ở cửa chứng kiến Lạc Tranh trong tình trạng như thế này. Một tay cầm súng, hắn khẽ cắn răng rồi bế Lạc Tranh lên.

"Louis Thương Nghiêu. hiện giờ anh còn đang trong thời gian quản thúc, lại dám tự mình tới đây. Tôi nhất định sẽ tố cáo anh!" Sherman còn hung hăng cố nói với theo.

Louis Thương Nghiêu quay ngoắt lại nhìn Sherman. Ánh mắt hắn xẹt qua phía Sherman ánh lên một tia u ám, lạnh lẽo. Sau đó hắn quay sang nói với mấy thuộc hạ sau lưng. "Phế hắn đi!"

"Thương Nghiêu, Lạc Tranh đang vùi trong ngực hắn cố gắng lắc đầu, ánh mắt càng trở nên vô cùng mê hoặc.

"Hãy tin tưởng anh!"

Louis Thương Nghiêu hiểu ý nàng, khẽ mím môi rồi trầm giọng ra lệnh cho thuộc hạ. "Ngoại trừ mặt ra, có thể thỏa sức đánh vào bất kỳ chỗ nào!"

"Vâng! Louis tiên sinh!" Đám thuộc hạ liền lập tức ra tay. cùng lúc có tới bảy, tám người vây lấy Sherman.

"Các người... Các người nếu dám ra tay... Thì cũng chính là tông phạm... Là tông phạm đấy.. Sherman thấy thế sợ tới mức sau lưng đã toát ra mồ hôi hột. Hắn muốn vùng thoát khỏi đám người trước mặt nhưng do vừa rồi Louis Thucma Nghiêu đã dùng một lực khá lớn ném hắn vào tường khiến vai bị va đập mạnh mà không thể cử động được nữa..

Nghe vậy, một thuộc hạ của Thương Nghiêu liền cười lạnh.

"Không dám? Chúng tao có cái gì mà không dám chứ? Cái loại người bại hoại như mày thì đánh đánh lăm!" Nói xong, tên thuộc hạ đó liền tung một đạp lên trên người Sherman. Ngay lập tức, một tiếng kêu vô cùng thảm thiết của hắn vang lên...

Lạc Tranh cũng không hề ngăn cản hành động này của Thương Nghiêu. Bởi nàng hiểu rõ, đây cũng là giới hạn cuối cùng của hắn rồi. Cuối cùng, nàng chỉ có thể dựa đầu vào lồng ngực hắn mới khiến cảm giác bất an trong lòng được vơi đi phần nào.

Louis Thương Nghiêu cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Lạc Tranh. Cũng không nói thêm bất kỳ lời nào, hắn lập tức ôm nàng rời đi.

Xe lao nhanh trên đường hướng về phía một ngôi biệt thự cách xa trung tâm thành phố. Đây chính là tòa biệt thự mà Louis Thương Nghiêu ở trong thời gian bị

quản thúc. Khi nhận được thông báo cảnh sát cũng lập tức tới nơi ngay nhưng đã thấy Louis Thương Nghiêu đã có mặt ở đó nên cũng đành ăm ức mà yêu cầu hắn không được tự tiện rời khỏi đó một lần nữa.

Đây chính là căn biệt thự mà trước kia Louis Thương Nghiêu đã từng sống khi chỉ có một mình. So với căn biệt thự ở Parss thì nó có diện tích lớn hơn rất nhiều. Thiết kế của nơi này sử dụng màu trắng làm tông màu chủ đạo. khiến người ta nhìn vào có một cảm giác choáng ngợp đến chói mắt như thể lạc tới thiên đường vậy.

Nhưng dường như Lạc Tranh cũng chẳng mấy quan tâm tới việc căn biệt thự được thiết kế ra sao, cánh tay nàng giống như rắn nước

cứ cuốn chặt lấy cổ của Louis Thương Nghiêu. Ánh mắt bắt đầu hiện lên những nét nhu tình đầy quyến rũ. Không khó nhận ra nàng đang bị kích tình tới mức nào.

Louis Thương Nghiêu đặt Lạc Tranh xuống ghế sofa, vừa đứng dậy định quay đi rót cho nàng ly nước thì lại bị giữ chặt lại. Không những thế, nàng còn nhẹ nhàng kéo hẳn ngòai xuống sofa rồi cả người nàng lại dán chặt vào hẳn, hơn nữa còn nở nụ cười cực kỳ mê hồn.

Đám thuộc hạ sau lưng nhìn thấy cảnh tượng này đều không tránh khỏi cảnh "tim đập chân run". Suy cho cùng bọn họ cũng là đàn ông nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp với dáng vẻ hết sức gợi tình trước mắt, bất kỳ người đàn ông nào cũng khó lòng cưỡng lại được.

"Tất cả lui ra ngoài. Nếu không có lệnh, bất kỳ ai cũng không được phép vào đây!" Louis Thương Nghiêu nhíu mày, lạnh lùng quát lên.

Chết tiệt! Rốt cuộc là Lạc Tranh đã uống phải loại thuốc kích thích nào đây?

Đám thuộc hạ nghe xong mệnh lệnh của Louis Thương Nghiêu cũng không dám lưu lại thêm nữa mà lập tức rời khỏi đại sảnh, lui ra ngoài rồi đóng chặt cửa lại.

Lạc Tranh nhìn chăm chú vào gương mặt của Louis Thương Nghiêu rồi bắt đầu nở nụ cười cực kỳ mê hồn. Khuôn mặt của nàng rạng rỡ, xinh đẹp hết như đóa hoa anh túc vậy. Mỗi lần đôi môi đỏ mọng của nàng hé mở đều cực kỳ khêu gợi, khiến cho Thương Nghiêu không khỏi hồn xiêu phách lạc.

"Thương Nghiêu. là anh sao?"

Louis Thương Nghiêu sao có thể chịu đựng bị Lạc Tranh dụ dỗ như thế chứ. Hẳn nhanh chóng xoay người nàng lại, chuyển thành chủ động. đem nàng đè xuống. Bàn tay to của hẳn thành thực siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu cất tiếng khàn khàn. "Đúng, là anh, Thương Nghiêu!"

"Thương Nghiêu..." Cuối cùng Lạc Tranh cũng có thể buông lỏng

thân thể rồi mỉm cười một cách thoải mái. Nụ cười của nàng đẹp tới mê người, từ hàng lông mày thanh tú tới ánh mắt đều toát lên vẻ yêu kiều. Nàng giống như con xà tinh mê hoặc khiến người ta muốn phạm tội đồng thời gieo rắc trong lòng đàn ông cảm giác mong ngóng, chờ đợi.

"Thương Nghiêu... nóng quá." Với dáng vẻ cực mê hồn, Lạc Tranh khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn về phía Louis Thương Nghiêu, còn liếm nhẹ lên đôi môi đỏ hồng nữa.

"Nha đầu ngọc này. lần sau không được làm những chuyện nguy hiểm như thế này nữa. Nếu Vi Như không sớm nói cho anh biết, ngộ nữa anh tới muộn thêm một chút nữa..." Louis Thương Nghiêu nhìn thấy trên đôi môi Lạc Tranh còn lưu lại những vết cắn, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót. Nghĩ tới chuyện này hắn cũng hú hồn, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nếu như vì hắn mà nàng gặp phải bất kỳ chuyện gì, cả đời này hắn cũng sẽ không tha thứ cho chính bản thân mình.

Lạc Tranh không còn nghe rõ Louis Thương Nghiêu đang nói gì nữa, trong ánh mắt chỉ ngập tràn tình yêu dành cho hắn. Nàng cũng không làm cách nào có thể đè nén những khát khao đang dâng lên trong cơ thể đành chủ động nâng đôi môi đỏ mọng tới gần hắn. Nàng biết rõ người đang ở trước mặt đích thực là Thương Nghiêu, là người đàn ông mà nàng đem lòng yêu mến.

Thân thể Lạc Tranh mềm mại, uyển chuyển như nước dính sát vào thân thể cao lớn đầy mạnh mẽ của Louis Thương Nghiêu. Dáng vẻ của nàng lúc này giống như một con mèo con ngoan ngoãn dựa trên lồng ngực của hắn, nhẹ nhàng câu dẫn, khiêu khích sự rung động nguyên thủy nhất của hắn.

Louis Thương Nghiêu cũng không cự tuyệt hành động của nàng, hòa với dáng vẻ mê hoặc của nàng mà triền miên. Hắn chủ động chiếm lấy đôi môi nàng mà triền miên. Hắn hôn nàng một cách cuồng dã, cuốn phăng ngọn lửa tình đang dần nhen nhóm giữa hai người.

"Tranh... tiểu yêu tinh này!" Louis Thương Nghiêu khẽ sầm nhẹ. Một bàn tay quen thuộc trượt xuống phía hông nàng thăm dò, một

bàn tay to lớn còn lại thuần thực đem toàn bộ quần áo trên người nàng cởi bỏ.

Phần cổ áo hé mờ khiến bầu ngực căng tròn như ẩn như hiện. Chúng kiến một cảnh xuân tươi đẹp trước mắt khiến Louis Thương Nghiêu không nhịn được liền cúi đầu xuống mờ to miệng mà ngậm lấy đỉnh hồng của nàng.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh khẽ "ừm" nhẹ một tiếng, âm cực kỳ yếu ớt, toàn thân hoàn toàn vô lực dựa vào cơ thể của Louis Thương Nghiêu. Từng cơn sóng tình dâng lên dồn dập, như dòng nước xiết cuốn trôi mọi thứ. khiến nàng không thể suy nghĩ được gì. Toàn thân nóng ran, nàng chỉ muốn dựa vào người đàn ông trước mặt. Dáng vẻ kiều mị với hai má ửng hồng của nàng khiến người ta càng mê luyến. Một cảm giác trống rỗng đang phủ kín lấy cơ thể nàng. Không những thế, dưới sự kích thích thuần thực của Louis Thương Nghiêu khiến cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt, khó mà kiềm chế được cho tới khi eo của nàng được một bàn tay nóng hổi nâng lên.

Bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh luồn vào bên trong áo sơ mi của Louis Thương Nghiêu. Bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve cùng kích thích khiến vòm ngực săn chắc của hắn không ngừng rung động. Nhưng nàng cũng không bận tâm đến chuyện đó, bàn tay nhỏ bé còn lại không kiềm chế được mà di chuyển xuống phía dưới, cởi bỏ sự trói buộc của hắn.

Louis Thương Nghiêu cũng dứt khoát cởi bỏ toàn bộ quần áo, để lộ ra thân thể to lớn cùng làn da màu đồng hết sức mê người.

"Tiểu yêu tinh..." Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài bên tai Lạc Tranh, đem toàn bộ chướng ngại vật trên người nàng mà trút bỏ mới phát hiện ra trên làn da trắng muốt của nàng xuất hiện rất nhiều những vết bầm tím.

Đây là...

Trong đầu Louis Thương Nghiêu không ngừng hiện lên vô số khả năng dẫn tới tình huống này. Cuối cùng lại nghĩ tới những vết cắn trên môi của Lạc Tranh, tâm tư hắn không khỏi rung động, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên những vết bầm tím đó...

Từng âm thanh rên rỉ của Lạc Tranh phát ra tựa như tiếng mèo con. Hô hấp của nàng bỗng trở nên dồn dập, cơ thể khẽ run. Sau đó nàng cảm nhận được bàn tay mang theo những vết chai sạn đang thăm dò dọc theo sống lưng của mình.

Lạc Tranh bất giác rùng mình, cơ thể bỗng trở nên căng cứng. Hô hấp của nàng dường như càng trở nên khó khăn hơn, chiếc miệng nhỏ xinh không ngừng thở hổn hển. Thân thể mềm mại, xinh đẹp của nàng khẽ cong lên. nhẹ nhàng áp sát lồng ngực săn chắc của Louis Thương Nghiêu. Sự khiêu khích của nàng khiến hắn không thể khống chế được, mạnh mẽ áp chặt nàng xuống.

Trong căn biệt thự rộng lớn, trên chiếc sofa trong phòng khách đại sảnh không ngừng vang lên tiếng hét của Lạc Tranh. Hơi thở gấp gáp của phụ nữ kết hợp với hơi thở trầm đục của đàn ông khiến không khí xung quanh cũng trở nên rung chuyển đầy nóng bỏng. Nhiệt độ trong phòng nung theo sự vận động của hai người họ cũng không ngừng tăng cao. Cơ thể cao lớn tráng kiện của Louis Thương Nghiêu cùng với thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Lạc Tranh kết hợp lại một chỗ, trong sự giao hòa giữa sáng và tối, tạo nên bức tranh vô cùng tuyệt mỹ.

"A... Thương Nghiêu..." Lạc Tranh ôm chặt lưng của Louis Thương Nghiêu, vì kích thích mà móng tay bấm sâu vào bờ vai rộng của hắn. Phần bụng của nàng cũng liên tục co rút, vì không tự chủ được mà không ngừng phập phồng lên xuống đầy kích tình.

Chìm trong cơn mê đắm, thân thể Lạc Tranh ánh lên màu hồng nhạt như được thoa lên một lớp phấn, đẹp tới mê hồn. Ánh mắt nàng cũng trở nên mơ hồ, vô cùng hấp dẫn. Chiếc miệng nhỏ xinh cũng hé mở, không ngừng bật ra những âm thanh kêu gọi khiến Louis Thương Nghiêu càng trở nên hưng phấn cùng cuồng dã, kịch liệt mà vận động. Cảm giác hoan ái mãnh liệt khiến toàn thân nàng chìm đắm trong sự kích thích tới mức chấn động, không cách nào diễn tả thành lời.

Nhìn dáng vẻ yêu kiều của người phụ nữ trong ngực, từng động tác của Louis Thương Nghiêu càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, càng

trở nên điên cuồng. Bất ngờ, nơi yết hầu của hắn phát ra tiếng gầm nhẹ tựa như dã thú, đem nàng đè nghiêng xuống sofa. Một lúc lâu sau, hắn lại kéo Lạc Tranh ôm chặt vào trong ngực...

Một dòng dịch nóng bỏng chậm rãi chảy ra mà Lạc Tranh thì bật khóc nức nở.

Đây là phản ứng chỉ xuất hiện khi cơ thể đạt đến đỉnh điểm của sự hoan ái, bị sức mạnh của sự chinh phục dẫn dắt, đồng thời cũng cam tâm tình nguyện thuần phục trước sức mạnh này.

Lạc Tranh giống như một chú mèo vô cùng quyến rũ, thân thể tuyệt đẹp mềm mại khẽ run lên để lộ ra sự mê hoặc chết người. Nàng ở dưới cơ thể của Louis Thương Nghiêu không ngừng thờ gấp cùng nức nở, giống như đóa sen trắng mềm mại xinh đẹp giữa hồ nước vậy.

Nghe thấy người phụ nữ trong ngực nhẹ nhàng bật khóc khiến đáy lòng của Louis Thương Nghiêu không khỏi nổi lên một hồi thương xót. Hắn không nén nổi cảm xúc của mình, khẽ cúi đầu xuống dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt nàng.

Dáng vẻ kích tình, quán quýt của đôi nam nữ vẫn trước sau như một. Mùi hoắc hương phảng phất trong không khí nung theo sự vận động kịch liệt cũng trở nên nồng đậm hơn. Mùi hương đó hòa quyện với hương thơm mê hoặc trên cơ thể của người phụ nữ tạo thành một hương vị tình ái rất khó diễn tả. Lần hoan ái này thực sự quá mãnh liệt khiến cho người đàn ông không ngừng phát ra những hơi thở cực kỳ thỏa mãn.

Lạc Tranh vẫn còn chìm đắm trong cảm giác kích tình vừa rồi, dịu dàng nằm trong lòng ngực của Louis Thương Nghiêu giống như một chú chim nhỏ mất đi toàn bộ sức lực vậy. Một lúc lâu sau, nàng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt sau một hồi hoan ái dường như càng thêm nét phong tình, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm ngập tràn tình yêu của hắn, bờ môi khẽ nở nụ cười với má lúm đồng tiền hết sức xinh đẹp. Nụ cười của nàng mê hoặc tới mức có thể làm khuynh đảo chúng sinh, trong nét dịu dàng vẫn gợi lên sự yêu kiều cùng quyến rũ.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh ôm lấy cổ của Louis Thương Nghiêu, cơ thể khẽ nhích lên một chút. "Là anh, thật tốt..."

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu tràn ngập sự yêu thương cùng chiều chuộng. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhẵn mịn của Lạc Tranh, tâm trạng cũng có chút phức tạp. Vừa rồi khi biết Lạc Tranh bị lừa uống phải thuốc kích thích, ngay cả giết người hãn cũng dám nghĩ tới.

Nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều cùng xinh đẹp của nàng, hãn lại không thể kiềm chế được. Hãn lại bị mê hoặc, lại bị đầu độc bởi dáng vẻ kích tình của nàng. Thậm chí cảm giác còn mãnh liệt hơn cả lần hãn bị ối cho nàng hít mùi hương pheromone. Thân thể của nàng như tiềm ẩn một sức mạnh to lớn, có thể đưa đàn ông lên đỉnh một cách rõ ràng.

Từ trước tới nay, chưa có một người phụ nữ nào khiến Louis Thương Nghiêu đạt được cực điểm của sự khoái cảm như vậy. Sau khi gặp được Lạc Tranh, hãn mới hiểu được thế nào gọi là "dục cầu bất mãn" (như cầu dục vọng chưa được thỏa mãn). Nàng thực sự giống như bông hoa anh túc độc, một khi đã nghiệm hương thơm của nàng thì sẽ không làm cách nào có thể từ bỏ được. Hương vị của nàng quá ngọt ngào, quá hoàn mỹ khiến hãn nhớ nhung từng giây từng phút không thôi, muốn thưởng thức một lần rồi lại một lần nữa...rồi lần nữa...

Nghĩ tới đây, dục vọng vừa dịu đi của Louis Thương Nghiêu lại bắt đầu nhen nhóm. Hãn cúi đầu hôn Lạc Tranh, đôi mắt lại trở nên đục ngầu.

"Thương Nghiêu... ưm" vì hai người cứ thế mà triền miên không dứt nên Lạc Tranh dễ dàng cảm nhận được sự tiếp xúc mãnh liệt trong cơ thể. Đang lúc nàng vẫn đắm chìm trong sự dịu dàng của Louis Thương Nghiêu thì bỗng phát hiện dã thú nằm sâu trong cơ thể nàng lại bắt đầu thức tỉnh. Dường như còn nóng bỏng cùng to lớn hơn cả lúc trước, liên tiếp lấp đầy nàng, chặt khít tới mức không còn khe hở nào.

"Tiểu yêu tinh... Ngọn lửa này em là người châm ngòi cho nên

phải có trách nhiệm dập tắt nó..." Đôi môi của Louis Thương nghiêu khế thì thềm bên tai Lạc Tranh, giọng nói trầm trầm để lộ ra ý châm chọc.

Dòng suối nóng trong cơ thể Lạc Tranh đã sớm hạ nhiệt giờ lại bắt đầu sống lại, cùng với sức mạnh khổng lồ của dã thú đang vùi trong cơ thể nàng cũng bắt đầu bùng cháy. Từng hồi, từng hồi kích động đều đánh thẳng vào trái tim nàng. Hơi thở lại bắt đầu gấp gáp, hai gò má xinh đẹp như hoa cũng trở nên ửng đỏ.

Lạc Tranh không chịu nổi, thân thể trở nên vặn vẹo, mềm mại cuốn chặt lấy Louis Thương Nghiêu dường như không thể tách rời. Nàng ngược đôi mắt xinh đẹp đã sớm trờ nên mờ mịt nhìn vào khuôn mặt hấn với vẻ phong tình khó tả.

Louis Thương Nghiêu hoàn toàn bị dáng vẻ của Lạc Tranh đầu độc. Hấn ôm chặt lấy nàng, dịu dàng đáp lại sự quyến rũ của nàng. Khuôn mặt cương nghị lúc này cũng toát lên vẻ phong tình, đôi mắt đen tựa như màn đêm nóng bỏng mà vô cùng sâu thẳm.

"Muốn sao?" Louis Thương Nghiêu cố tình trầm giọng hỏi, dường như đang cố ý trêu đùa Lạc Tranh. Sự dừng lại đột ngột của hấn khiến nàng trờ nên khó chịu, không chịu đựng hơn được nữa, cơ thể khế vặn vẹo như "xà mỹ nhân" vậy.

"Thương Nghiêu..." Tận nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể của Lạc Tranh đang không ngừng co rút khiến nàng không chịu được mà run rẩy, rên rỉ. Nàng nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, đôi môi đỏ mọng khế thốt lên khao khát được yêu thương. "Anh đừng xấu như thế..."

"Anh xấu sao?" Nụ cười của Louis Thương Nghiêu càng trở nên tà mị hơn. Mặc dù hấn cũng không kiềm chế được bao lâu nữa, mặc dù từng giây từng phút ở trong cơ thể Lạc Tranh hấn đều muốn điên cuồng mà luật động, mà bùng nổ. Nhưng cơ thể rắn chắc của hấn lại cố ý đè xuống dưới, khiến người phụ nữ dưới thân không ngừng thờ đốc và phát ra những tiếng rên rỉ như chú mèo con vậy. Cánh tay trắng mịn không kìm nổi mà ôm lấy cổ hấn, nước mắt tuôn trào nhìn dáng vẻ tà mị của người đàn ông trước mặt.

"Xấu chết đi được... Hu hu!" Đôi môi của Lạc Tranh cũng đang run lầy bầy, bàn tay nhỏ bé khẽ đập nhẹ vào vòm ngực màu đồng rắn chắc của Louis Thương Nghiêu, cơ thể càng vặn vẹo mạnh hơn.

Louis Thương Nghiêu vội vàng giữ chặt lấy cơ thể của Lạc Tranh. Cứ mỗi lần nàng xoay chuyển đều làm hấn suy t chút nữa không thể kiềm chế nổi mà điên cuồng vận động.

"Cầu xin anh..." Louis Thương Nghiêu xấu xa đưa ra yêu cầu, trên vầng trán rộng lại bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Ham muốn của Lạc Tranh hoàn toàn bị ngọn lửa dục vọng trong cơ thể dẫn dắt và khống chế. Nàng không hề do dự, chủ động uốn cong người lên, hơi thở có phần gấp gáp, nhỏ giọng cầu xin.

"Thương Nghiêu...xin anh...muốn em..."

Lạc Tranh đã không thể khống chế được ngọn lửa điên cuồng trong cơ thể nữa, chỉ muốn một lần nữa đắm chìm trong hơi thở của Louis Thương Nghiêu.

"Gọi anh là gì?" Thân thể Louis Thương Nghiêu lại khẽ chà sát, cố tình hành hạ ham muốn của Lạc Tranh. Động tác của hấn khiến cho thân thể Lạc Tranh lại càng thêm run rẩy, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập. Giọng nói nũng nịu của nàng lúc này dễ nghe tới mức khiến hấn có thể tan chảy ngay lập tức.

Lạc Tranh say đắm nhìn vào mắt của Louis Thương Nghiêu, trong lòng ngập tràn tình yêu dành cho hấn, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, quyến rũ gọi khẽ, "Ông xã!"

Chỉ một tiếng "ông xã" này cũng đủ sức làm tan chảy vạn vật trên thế gian, khiến một người đàn ông mạnh mẽ như Louis Thương Nghiêu cũng trở nên yếu mềm. Khát khao mãnh liệt không cách nào khống chế được nữa, dục vọng cháy bỏng cũng hùng hực bốc cháy. Đây chính là một loại hạnh phúc, một loại cảm giác mãn nguyện mà hấn chưa từng có bao giờ.

"Tiểu yêu tinh... Em đúng là tiểu yêu tinh..." Louis Thương Nghiêu không tự chủ mà thốt ra những lời đó. Cánh tay mạnh mẽ khẽ nâng cao hông của Lạc Tranh lên làm cho hai chân của nàng kẹp chặt lấy hông của hấn.

Sau đó hắn ngòai dậy, rồi nằm ngửa ra phía sau. Ngay trong lúc nằm xuống hắn đột nhiên buông lỏng người nàng ra.

Toàn thân Lạc Tranh vốn đã mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, giờ phút này càng không đủ sức chống đỡ, cả thân thể liền áp xuống, mạnh mẽ đè lên cơ thể của Louis Thương Nghiêu. Một cảm giác nóng bỏng xuyên thẳng tới nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể nàng.

"A..." Lạc Tranh rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa mà hét lớn. Thân thể mềm mại của nàng theo phản xạ vươn thẳng ra. Đột nhiên toàn bộ cơ bắp trong cơ thể cũng căng lên như dây đàn rồi liên tiếp co rút một cách mãnh liệt.

Dã thú của Louis Thương Nghiêu thực sự quá to lớn. Mặc dù đã quen với tình yêu cực kỳ mãnh liệt của hắn, nhưng mỗi lần cùng hắn Lạc Tranh vẫn cảm thấy sự khít chặt cùng to lớn mà dã thú hắn tạo ra, khiến thân thể nàng như muốn vỡ vụn.

Ngược lại, Louis Thương Nghiêu lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Hắn đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của Lạc Tranh, khẽ nghiêng răng lên tiếng, "Tiểu yêu tinh, em sắp cắn đứt anh rồi."

Sau khi câu nói hết sức ám muội kia, Louis Thương Nghiêu cũng không kiềm chế được lại đem thân thể của Lạc Tranh rút mạnh xuống dưới. Nhưng sắp tới lúc sắp rút lui lại dùng sức ấn xuống một lần nữa khiến cơ thể của Lạc Tranh rút mạnh xuống dưới. Cảm giác được kích thích mãnh liệt cứ thế liên tiếp nhau, khiến nàng cảm nhận được cảm giác hoan ái tột đỉnh như từ địa ngục cho tới thiên đường. Từng đợt... từng đợt giống như sói hoang tham lam gặm nhấm lấy hương thơm từ cơ thể nàng.

"Ông xã... đừng..." Lạc Tranh cũng không thể chịu đựng được dòng điện ghê người ma Louis Thương Nghiêu mang tới. Nàng vô thức cất tiếng cầu xin hắn, yếu ớt xin hắn ngừng lại. Rõ ràng, người uống phải thuốc kích thích là nàng cơ mà...

Louis Thương Nghiêu liền xoay người thay đổi tư thế, nhìn "tuyệt thế giai nhân" đang nằm dưới thân đã sớm bị hắn dày vò tới mức "ý loạn tình mê", khẽ nhếch môi cười hết sức mờ ám lên tiếng. "Tiểu

yêu tinh, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng nha!"

Nói xong hắn liền cúi đầu ngậm lấy hai đỉnh anh đào trên bầu ngực tròn đầy đã sớm ửng hồng của Lạc Tranh. Dĩ thú trong cơ thể nàng cũng không ngừng luện động, hơn nữa còn liên tiếp gia tăng lực cùng vận tốc, mỗi một lần xông lên đều điên cuồng, hùng hổ mà đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng. Dường như hắn đều muốn dốc toàn bộ sức lực cho mỗi lần tấn công của mình vậy.

Dưới tác dụng của thuốc kích thích, tự nhiên thân thể Lạc Tranh cũng nhạy cảm hơn so với bình thường. Vì thế dưới sự kích thích mãnh liệt của hắn, cơ thể nàng lại càng có phản ứng. Nàng xụi lơ nằm sấp trên giường, mặc cho Louis Thương Nghiêu ra sức thay đổi tất cả các loại tư thế mà hành hạ nàng. Hắn giống như người đói khát đang đi giữa sa mạc bao la bỗng dưng gặp được nguồn nước mát lành vậy. Ngọn sóng khoái cảm bao trùm lấy toàn bộ cơ thể khiến nàng cảm thấy có chút khó thở, đồng thời nó cũng cuốn trôi hết chút tỉnh táo cuối cùng còn sót lại trong lý trí của nàng.

Trái đất dường như cũng ngừng quay, thời gian cơ hồ cũng như đông cứng lại. Chỉ còn lại hơi thở thô trọng của đàn ông và hơi thở dồn dập của phụ nữ hòa quyện vào nhau, một lần nữa lại tạo nên một bản tình ca tuyệt vời.

Ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào khiến Lạc Tranh tỉnh giấc. Chậm rãi mở mắt, nàng cảm giác thân thể như bị bánh xe hung hăng nghiền nát vậy, chỉ còn sót lại chút sức lực mà hô hấp một cách yếu ớt. Dường như nàng đã ngủ rất lâu, nhưng dường như cũng không phải thế. Hình ảnh của từng đợt kích thích tình trong ký ức lại một lần nữa đánh thẳng vào tâm trí khiến nàng nhớ lại bản thân quần lấy Louis Thương Nghiêu không biết bao nhiêu lần rồi cầu xin.

"Thương Nghiêu..." Dường như Lạc Tranh nhớ ra điều gì đó, ngồi bật dậy. Nhưng vì hành động quá đột ngột khiến cơ thể nàng vốn đã ê ẩm khẽ đau nhói.

Mái tóc dài khẽ buông xuống trước ngực. Lạc Tranh nhìn một

lướt quanh căn phòng, dường như có chút cảm giác quen thuộc. Nhưng nhất thời nàng không nghĩ ra được đây là nơi nào. Trên khuôn mặt toát lên sự hoảng loạn, trí nhớ của nàng thường vẫn rất tốt, nhưng sao vào lúc này lại không thể nhớ nổi rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang tràn ngập cảm giác yêu thương dần trở nên có chút sợ hãi và nhợt nhạt. Nàng cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện, từ từ xâu chuỗi những hình ảnh riêng rẽ đang hiện lên trong đầu.

Lạc Tranh nhớ là Ôn Húc Khiên đã chủ động gọi điện cho nàng. Sau đó, tại quán trà, sau khi uống xong ngụm trà, toàn thân bắt đầu quay cuồng lảo đảo. Cuối cùng lại nhìn thấy Sherman trong một căn phòng. Hắn ta nhìn nàng rồi cười hết sức dâm đãng. Không những thế, hắn còn nói rất nhiều. Rồi nàng nhìn nhầm hắn thành Thương Nghiêu, tiếp theo...

Sắc mặt Lạc Tranh bỗng chốc càng trở nên tái nhợt hơn.

Rốt cuộc, hình ảnh từng đợt, từng đợt kích tình hiện lên trong đầu nàng là ai? Nàng nhớ rõ ràng là Thương Nghiêu, là Thương Nghiêu mà.... Chẳng lẽ đúng là nàng nhìn nhầm Sherman thành Thương Nghiêu?

Không...

Khi Lạc Tranh sắp bị những suy nghĩ của bản thân giày vò đến sắp phát điên thì cánh cửa phòng liền mở ra. Đứng ở cửa là người đàn ông cao lớn vạm vỡ, lại thấy người phụ nữ ngồi trên giường đang đờ ra đó, hắn khẽ bật cười, bước tới đặt ly sữa lên tủ nhỏ đầu giường rồi cúi xuống nhìn nàng, khóe môi vẫn lộ rõ ý cười tà...

Từ lúc người đàn ông này đẩy cửa bước vào rồi đi tới trước mặt Lạc Tranh, đặt ly sữa xuống, suốt cả quá trình nàng đều nhìn chăm chăm vào hắn. Trong ánh mắt nàng tràn ngập rất nhiều cảm xúc lẫn lộn. Dường như nàng không tin vào mắt mình nhưng cũng lại giống như trút được gánh nặng.

"Sao thế? Sao lại nhìn anh chăm chăm vậy?" Louis Thương Nghiêu khẽ cười nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Lạc Tranh lúc này. Hắn

ngồi sát lại gần nàng, cười hết sức ám muội. "Hay là lại cần anh đến giúp em hạ nhiệt?"

Lạc Tranh đang chăm chú nhìn Louis Thương Nghiêu, nghe thấy hắn nói thế, ngẩn người ra một chút. Ngay sau đó, nàng hiểu ra sự ám muội trong lời nói của hắn, cả khuôn mặt liền đỏ bừng lên, đưa tay ra đấm vào vòm ngực cứng như thép của hắn, "Sao anh lại háo sắc quá vậy? Ngôn từ thật là hạ lưu!"

"Hạ lưu sao?" Louis Thương Nghiêu nhìn Lạc Tranh khẽ cười. Sự xấu xa cùng tà mị lan tỏa đến tận đáy mắt. Hắn khẽ nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên, chậm rãi lên tiếng. "Ai là tiểu yêu tinh đã quyến lấy anh mà hoan lạc hết lần này tới lần khác chứ?"

"A..." Lạc Tranh nghe thấy Louis Thương Nghiêu nói thế liền kích động tới mức sắp vỡ òa. Ánh mắt nàng liền sáng lên, "Hôm qua thật sự là anh sao? Thương Nghiêu, làm em sợ hết hồn...."

Louis Thương Nghiêu thấy thế, khẽ cười, nhưng rồi lại lắc đầu...

Sự kích động của Lạc Tranh ngay lập tức giống như bị đóng băng vậy. Một lúc lâu sau nàng mới gượng gạo, khẽ nuốt nước miếng ngập ngừng nói, "Lẽ nào...không phải là anh?" Nếu thực sự không phải là Louis Thương Nghiêu thì nàng thà chết đi còn hơn.

"Là anh, nhưng em nhớ nhầm thời gian rồi." Louis Thương Nghiêu đau lòng đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt tóc Lạc Tranh, dịu dàng lên tiếng. "Là hôm kia chứ không phải hôm qua."

Lạc Tranh lại một lần nữa kinh hãi. Ánh mắt nhìn hắn có chút ngẩn ngơ, dường như nàng không hiểu ý của hắn cho lắm.

Louis Thương Nghiêu đưa tay ra khẽ véo chiếc mũi xinh của Lạc Tranh, cố ý lên án nàng. "Em đúng là người phụ nữ vô tình mà. Quấn lấy anh suốt một ngày một đêm mà đã quên nhanh như thế sao?"

Lạc Tranh sửng người tới mức há hốc miệng, dường như đủ để nhét một quả trứng gà vào vậy. Trong đầu nàng, từng hình ảnh hai người quấn quýt lấy nhau, kịch liệt hoan ái lại như hiện lên trước mắt. Sau đó nàng kinh hoàng đưa tay che miệng. Trời ơi, không ngờ nàng lại quyến lấy Louis Thương Nghiêu những một ngày một đêm?

Louis Thương Nghiêu thấy thế không nén nổi bật cười lớn,

"Không sao, không cần tự trách bản thân như thế. Nếu em vẫn muốn nữa thì anh sẽ chiều theo ý em bất cứ lúc nào."

"Anh thật đáng ghét." Lạc Tranh đỏ bừng mặt, nhưng lại dựa vào ngực của Louis Thương Nghiêu, ôm chặt lấy hắn, "Thương nghiêu, em yêu anh." Nghĩ tới việc mình nhận nhầm đối tượng, nàng đã lo tới run người. Thật may vì đó đúng là hắn.

Louis Thương Nghiêu sao không hiểu tâm tư này của Lạc Tranh chứ. Hắn

ôm chặt nàng vào lòng, nhẹ nhàng lên tiếng. "Tranh, sao em lại để Vi Như thông báo cho anh muộn như thế? Hơn nữa, lại còn bảo Vi Như đánh lạc hướng những vệ sỹ theo bảo vệ em nữa chứ? Chẳng may em có xảy ra chuyện gì...."

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ ngắt lời hắn, "Em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Chẳng phải anh đã kịp thời tới cứu em rồi sao?"

"Nhưng..."

"Thương Nghiêu, phía cảnh sát thì sao? Bọn họ biết anh rời khỏi biệt thự chắc chắn sẽ tới đây? Còn nữa, đây là đâu, sao em nhìn lại quen thế?" Lạc Tranh có chút thắc mắc.

"Đây là biệt thự mà trước kia anh ở. Sở dĩ em thấy quen là vì phong cách thiết kế ở đây có những điểm tương đồng với nơi mà chúng ta vẫn ở." Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng giải thích. "Bên cảnh sát chắc chắn sẽ còn tới nữa vì hôm qua họ cũng đã đến rồi, nhưng đáng tiếc, anh không có thời gian tiếp đãi bọn họ."

Lạc Tranh lại đỏ bừng mặt.....

Louis Thương Nghiêu nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của nàng, trong lòng lại dâng tràn cảm giác yêu thương. Hắn khẽ cúi xuống hôn lên trán nàng, sau đó men dần xuống dưới. Cuối cùng dừng lại trên đôi môi của nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó, dịu dàng mà sâu sắc....

Lạc Tranh bị hơi thở quen thuộc của Louis Thương Nghiêu dẫn dắt. Nàng lại cảm nhận được tình yêu mãnh liệt trào dâng qua ánh mắt của hắn. Nàng khẽ thở dốc, đẩy hắn ra. "Đừng... em mệt lắm."

Xem ra thuốc kích thích cũng đã hết tác dụng. Louis Thương Nghiêu dịu dàng vuốt ve Lạc Tranh. "Gã Sherman đáng chết, anh sẽ không tha cho hắn!"

Lạc Tranh khẽ cắn môi rồi lại ngoan ngoãn dựa vào ngực của Louis Thương Nghiêu. Vào lúc này, nàng chỉ muốn dựa dẫm vào hắn, nghe nhịp đập mạnh mẽ từ trái tim hắn. Từng nhịp, từng nhịp ập thẳng vào tai nàng, xuyên đến tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim.

"Lần sau nhất định em không được tự ý hành động nữa. Tranh, giờ nghĩ lại anh vẫn còn thấy hoảng sợ." Những lời này của Louis Thương Nghiêu đều xuất phát từ tận đáy lòng. Trong đầu hắn lại lóe lên cái tên Ôn Húc Khiên, món nợ này hắn phải trả lại đầy đủ.

Lạc Tranh dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng kêu lên một tiếng rồi đẩy Louis Thương Nghiêu ra. Đưa tay sờ lên tai thấy hoàn toàn trống rỗng, nàng vội vàng hỏi, "Khuyên tai của em đâu?"

"Khuyên tai?" Louis Thương Nghiêu thấy Lạc Tranh lo lắng như vậy liền đứng lên lấy giúp nàng rồi lặng lẽ quan sát một lượt. Khuyên tai này là do tối hôm trước hắn giúp nàng tháo ra bởi hắn cảm thấy phụ nữ đeo khuyên tai đi ngủ thật sự rất khó chịu.

"Mau đưa cho em!" Lạc Tranh không nói thêm gì nữa vội cầm ngay lấy đôi khuyên tai mà Louis Thương Nghiêu vừa đưa cho. Nàng nhìn qua một chút rồi thở dài nhẹ nhõm, "Phòng làm việc ở đâu vậy anh?"

Louis Thương Nghiêu khẽ nhướn mày, "Ở tầng 3!" Nói xong hắn khẽ kéo cổ tay Lạc Tranh, nhíu mày có chút khó hiểu, "Em đã làm gì với chiếc khuyên tai thế? Đặt máy ghi âm?"

Lạc Tranh cười cực kỳ vui vẻ, kéo khuôn mặt của Louis Thương Nghiêu lại gần hôn lên đó nghe "chụt" một tiếng, "Chồng em đúng là thông minh nhất, nhưng người ta vẫn cần đến sự giúp đỡ của anh đấy."

"Giờ mới nhớ đến cần sự giúp đỡ của anh sao?" Thấy Lạc Tranh nói thế trong lòng Louis Thương Nghiêu có chút xao xuyến. Hương vị hạnh phúc từ trên môi không ngừng lan tỏa, nhưng vẫn cố tình sưng mặt lên, làm ra vẻ tức giận, "Em dám giấu anh làm chuyện nguy hiểm

như thế này sao?"

"Chẳng phải mọi chuyện đã ổn cả rồi ư?" Lạc Tranh khẽ cười, lấy đồ ở bên trong khayên tai ra. Trước mắt Louis Thương Nghiêu không phải máy ghi âm mà là máy ghi hình.

"Anh cũng biết nếu như trên tòa chỉ dựa vào máy ghi âm thì không thể trở thành bằng chứng tin cậy được. Cho nên em đã ghi hình lại, để cho bồi thẩm đoàn có thể nhìn thấy hình ảnh trực tiếp nhất, sinh động nhất."

Louis Thương Nghiêu bị hành động can đảm cùng liều lĩnh của Lạc Tranh làm cho kinh hãi.

"Nhưng..." Lạc Tranh dựa vào Louis Thương Nghiêu, nũng nịu lên tiếng. "Vật dụng mà các anh chế tạo ra quá tinh xảo. Em chỉ biết lắp đặt, nhưng không biết làm cách nào để lấy dữ liệu ra, cho nên..."

Máy ghi hình này là do một nhân viên kĩ thuật thuộc tập đoàn WORLD sáng tạo ra, thường dùng vào mục đích quân sự, tính năng rất cao, cho dù là gián điệp thương mại cũng không dám tùy tiện sử dụng. Nhìn người phụ nữ "to gan lớn mật" trong lòng, Louis Thương Nghiêu chỉ có thể lắc đầu, không thể kháng cự lại được sự tấn công dju dàng nhưng hết sức sắc bén của Lạc Tranh, hấn đành dẫn nàng lên phòng làm việc ở tầng 3...

Lạc Tranh tắm rửa xong liền vào thẳng phòng làm việc. Còn Louis Thương Nghiêu đang tiến hành lấy dữ liệu trong máy ghi hình ra hết sức thành thạo. Trên máy tính vừa hiện lên khuôn mặt "lừa tình lừa tiền" của Ôn Húc Khiên đã khiến hấn tức giận đập mạnh tay lên bàn nghe "rầm" một tiếng.

Lạc Tranh khẽ cười bước lên, chủ động ngồi lên đùi Louis Thương Nghiêu. Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hấn, nhẹ nhàng an ủi, "Đừng giận nữa, như thế chẳng phải càng tốt hơn sao? Đây chính là chứng cứ có lợi nhất, sẽ làm cho bên tố cáo lập tức mất đi hai nhân chứng vô cùng quan trọng."

Khi màn hình hiện ra bộ mặt xấu xa của Sherman, sắc mặt của Louis Thương Nghiêu càng trở nên xám xịt. Nhất là khi nghe thấy mấy lời dâm đảng của tên thanh tra bỉ ổi kia thì hấn càng thêm căm

hận. Hận tới mức muốn giết chết hẳn ta ngay lập tức.

Lạc Tranh thấy toàn bộ đoạn ghi hình đều rất hoàn hảo, sau khi xem thật kỹ, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, nàng đưa tay chỉ vào màn hình, "Thương Nghiêu, đoạn ghi hình này em chỉ cần phần trước thôi, phần sau anh kê thuộc hạ ra tay thì nên xóa đi, nếu không..."

Lạc Tranh chưa kịp nói hết câu thì đã chìm trong đôi môi của Louis Thương Nghiêu rồi. Nụ hôn của hắn đến quá đột ngột, cũng quá điên cuồng, làm cho nàng không kịp phản ứng, chỉ có thể tùy ý để cho sức mạnh của hắn dẫn dắt, cứ thế mà trầm luân...

Mãi lâu sau Louis Thương Nghiêu mới chịu buông tha cho đôi môi của Lạc Tranh. Trong đáy mắt hắn tràn ngập tình yêu thương dành cho nàng, nhưng dường như cũng có chút trách móc. "Tranh, anh đã nói rồi, không cho phép em mạo hiểm vì anh như thế. Vì sao không chịu nghe lời anh vậy hả? Sớm biết em sẽ dùng cách này để lấy chứng cứ thì bất luận thế nào, anh cũng không ngồi đó mà nghe em giảng giải về luật pháp gì gì đó rồi. Anh không quan tâm nhiều đến thế..."

"Suyt..." Lạc Tranh dịu dàng nhìn Louis Thương Nghiêu, cũng không hề có ý trách móc hắn, ngược lại càng yêu hắn nhiều hơn. Chính là tình yêu phát sinh từ sự bảo vệ, từ sự bao bọc bởi hạnh phúc.

"Vì anh em có thể làm bất cứ điều gì."

"Tranh, em làm thế khiến anh cảm thấy mình không khác gì Ôn Húc Khiên." Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày.

"Anh sao có thể giống hẳn ta chứ?" Lạc Tranh nằm trong lòng Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng lên tiếng. "Em có thể nhìn thấy sự lo lắng của anh, sự quan tâm của anh. Em nghĩ nếu có một ngày em gặp nguy hiểm, anh cũng sẽ vì em mà làm bất kỳ chuyện gì. Đừng bao giờ có suy nghĩ như thế, anh luôn bảo vệ em, khiến cho em cảm nhận được hạnh phúc, được yêu thương. Cho nên, Thương Nghiêu, hãy để cho em làm những việc vì anh có được không?"

"Anh đã nói rồi, nếu em muốn vì anh mà làm việc gì đó, thì rất

đơn giản, chính là..."

"Chính là ở bên cạnh anh, yêu anh, em biết." Lạc Tranh dịu dàng nhìn Louis Thương Nghiêu. "Nhưng nếu anh xảy ra chuyện, chúng ta sao có thể yên tâm mà tiếp tục yêu thương nhau được chứ? Thương Nghiêu, thực ra em rất tin tưởng anh nên mới làm như thế. Em tin chắc rằng anh sẽ tìm thấy em, sẽ cứu em ra. Nếu không phải yêu nhau một cách sâu sắc thì làm sao có được niềm tin như thế chứ?"

"Em ấy à....." Louis Thương Nghiêu không đành lòng mà nổi giận với Lạc Tranh. Càng không nỡ buông lời trách mắng nàng. Chỉ có thể khẽ than thở, nhưng thái độ vẫn rất kiên quyết. "Em nên nhớ, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em được phép làm những chuyện này, nếu không..."

"Nếu không thì sao?" Lạc Tranh khẽ cười.

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng âu yếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh, nghiêm túc lên tiếng, "Nếu không anh sẽ nhốt em ở nhà, không cho em đi đâu cả. Cùng lắm thì anh cũng làm việc ở nhà, đích thân trông chừng em."

Lạc Tranh không nén nổi liền cười lớn. "Được, được! Anh phải trông chừng em thì mới yên tâm được."

"Vô tình vô nghĩa!" Louis Thương Nghiêu ôm chặt Lạc Tranh vào lòng, càng lưu luyến hơn. "Nhiều lúc anh nghĩ, rốt cuộc em người phụ nữ như thế nào, mà sao dám to gan đến thế?"

Lạc Tranh bật cười khẽ, "Em à, là người phụ nữ của anh. Louis Thương Nghiêu là chồng em thì đương nhiên em phải to gan rồi."

Louis Thương Nghiêu nghe xong những lời đó, không kiềm chế nổi, cúi xuống đặt một nụ hôn thật sâu lên môi Lạc Tranh... Cho đến khi bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn.

"Vào đi!" Louis Thương Nghiêu vẫn ôm chặt lấy Lạc Tranh với khuôn mặt đỏ bừng lên vì ngượng ngùng trong lòng. Thanh âm của hắn lại khôi phục sự trầm thấp thường ngày.

Một tên thuộc hạ đi vào cung kính cúi mình, "Ngài Louis, người phía cảnh sát đến rồi."

"Xuống trước đi!"

"Vâng!"

Sau khi thuộc hạ đi ra ngoài, Lạc Tranh mới từ trong ngực của Louis Thương Nghiêu ngẩng đầu lên, khẽ thở dài. "Người của cảnh sát đúng là không để lãng phí tiền của những người nộp thuế."

Louis Thương Nghiêu khẽ cười, "Bọn họ đã đợi từ hôm kia đến hôm nay, cũng coi là có kiên nhẫn rồi."

Lạc Tranh đỏ mặt, vội vàng lên tiếng. "Em đi cùng anh."

"Em hãy ở đây."

"Không được. Đừng quên em là luật sư đại diện của anh." Thái độ của Lạc Tranh rất kiên quyết, "Em biết rõ anh sẽ tuyệt đối không phối hợp với cảnh sát, và tất nhiên cũng không giải quyết vấn đề theo cách thông thường. Anh là đương sự của em, ở trong tình huống này, tất cả mọi chuyện anh phải nghe theo em."

Louis Thương Nghiêu thấy thế, cũng biết với tính cách của Lạc Tranh thì thực sự không thể miễn cưỡng thêm được, càng không thể bắt nàng ngồi yên một chỗ vào lúc này. Hắn chỉ còn biết đưa tay vỗ nhẹ vào đầu nàng rồi thở dài lên tiếng, "Vâng, thưa phu nhân."

Nụ cười của Lạc Tranh rạng ngời trên gương mặt tràn ngập hạnh phúc, hết như đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ trước mắt...

Chương 154: Tin tức bất ngờ

Trước cửa biệt thự, mấy cảnh sát đã đứng chờ sẵn. Lúc Louis Thương Nghiêu cùng Lạc Tranh bước ra, một người trong số đó bước lên, giơ tấm thẻ cảnh sát ra trước mặt họ.

"Louis tiên sinh, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới một vụ hành hung cảnh sát. Hôm nay phiền anh đi cùng chúng tôi một chuyến để điều tra, làm rõ sự việc."

Khóe môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên để lộ nụ cười có chút mỉa mai còn Lạc Tranh cũng cười khẽ rồi lạnh lùng lên tiếng, "Được! Tôi là luật sư đại diện của anh ấy nên tôi cũng muốn trực tiếp tới nơi thẩm vấn để xem các anh điều tra việc anh ấy có liên quan tới vụ hành hung cảnh sát là như thế nào!"

Viên cảnh sát có chút e dè trước thái độ thái độ lạnh lùng cùng cương quyết của Lạc Tranh, quay sang nhìn nàng hồi lâu, còn có chút khó nhọc nuốt nước miếng....

Sherman không tới cục cảnh sát. Nghe nói lúc ở bệnh viện hắn ta đã chủ động báo tin cho phía cảnh sát, tố cáo Louis Thương Nghiêu với tội danh cố ý hành hung nhân viên cảnh sát. Phó thanh tra ở trong phòng thẩm vấn cứ một mực khẳng định Louis Thương Nghiêu đã đánh cảnh sát thành thương tích. Nhưng với tư cách là luật sư đại diện cho Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh cũng không để cho ông ta muốn nói gì thì nói. Nàng lập tức nhấn mạnh vào trọng điểm vấn đề...

"Cảnh sát các vị nói đương sự của tôi đánh cảnh sát gây thương tích. Được, hãy mang bằng chứng ra đây. Hoặc có nhân chứng cũng được. Nếu không có thì các vị không có quyền bắt giữ đương sự của tôi."

Kết quả cục cảnh sát cũng không có đủ chứng cứ buộc tội nên đành thả người ra.

Rời khỏi cục cảnh sát, Lạc Tranh lập tức tới sở tư pháp để làm thủ tục đệ trình những chứng cứ mới nhất có liên quan tới vụ án. Sau khi làm xong hết mọi thủ tục, vừa bước ra đại sảnh của sở tư pháp nàng liền bắt gặp Kỳ Ưng Diêm cũng vừa bước ra từ một căn phòng khác.

"Sao rồi?" Tôi nghe nói cô vừa thu thập được một chứng cứ mới?" Nhìn thấy Lạc Tranh, Kỳ Ưng Diêm cũng chủ động bước tới cất tiếng hỏi.

"Đúng vậy!" Lạc Tranh khẽ gật đầu.

"Lạc Tranh, hy vọng cô có thể hiểu. Ở trên tòa, tôi là công tố viên nên nhất định sẽ căn cứ vào những chứng cứ được trình lên để đặt ra câu hỏi, thậm chí còn có liên quan tới cô. Nhưng dù thế nào đi nữa, hãy tin tưởng tôi sẽ dốc hết sức mình vào vụ án này."

Lạc Tranh nở nụ cười nhẹ rồi trả lời, "Đương nhiên rồi! Tôi cũng hy vọng anh có thể tận lực giải quyết vụ án này."

Hai người họ nhìn nhau bật cười.

Ở một văn phòng khác, Ôn Húc Khiên liên tục đi tới đi lui có vẻ rất sốt ruột. Không lâu sau, Kỳ Ưng Diêm đẩy cửa bước vào, thấy bộ dạng đầy lo lắng của hắn cũng không có phản ứng gì. Dem tập tài liệu đặt sang một bên rồi ngồi xuống ghế, Kỳ Ưng Diêm khẽ nói lỏng cà vạt, hờ hững cất tiếng hỏi Ôn Húc Khiên.

"Nghe trợ lý của tôi nói sáng sớm anh đã tới tìm tôi. Có chuyện gì sao?"

"Kỳ luật sư, Sherman bị Louis Thương Nghiêu đánh trọng thương hiện đang nằm viện. Bây giờ lại thêm tội hành hung cảnh sát, lần này tôi nhất định phải kiện hắn tội chết mới thôi." Ôn Húc Khiên đi tới trước bàn làm việc của Kỳ Ưng Diêm, kích động lên tiếng.

Kỳ Ưng Diêm nhìn hắn một cái rồi chỉ vào chiếc ghế ý bảo hắn ngồi xuống.

"Ôn tiên sinh, anh cũng là luật sư, cần phải biết rõ rằng, việc tố cáo là do phía cảnh sát tiến hành chứ không phải do anh tùy tiện gán tội danh cho anh ta. Vụ án lần này không liên quan đến việc cố ý hành hung. Nếu anh muốn thay thanh tra Sherman tố cáo Louis

Thương Nghiêu thì có thể tìm một luật sư khác lo vụ đó."

Ôn Húc Khiên đương nhiên cũng hiểu rõ chân lý này nên trên mặt hắn hiện rõ sự lúng túng. Sau khi ngồi xuống, hắn lại lên tiếng, "Kỳ luật sư, thực ra tôi cũng là muốn giúp đỡ anh một tay mà thôi."

"Không cần thiết. Hiện tại anh đang là nhân chứng, nếu đứng ra giúp tôi sẽ không được thích hợp cho lắm. Chỉ cần sự giúp đỡ của đoàn luật sư là được rồi..."

Kỳ Ứng Diêm khẽ nhún vai một cái rồi tiếp lời, "Theo như lời của anh nói, việc cho triệu tập Louis Thương Nghiêu để điều tra về hành vi hành hung cảnh sát, ngoại trừ lời khai của Sherman thì tại hiện trường không có bất kỳ bằng chứng hay nhân chứng nào có thể chứng minh hành vi phạm tội của anh ta. Ôn tiên sinh, anh là luật sư chắc hẳn cũng hiểu rõ, những nghi vấn đó cũng không đủ thuyết phục để có thể tiến hành cáo buộc anh ta."

Ôn Húc Khiên khẽ cất tiếng lầm bầm lộ rõ sự hằn học "Coi như vận khí của hắn tốt!"

Tất nhiên Kỳ Ứng Diêm cũng nghe được những lời vừa rồi của Ôn Húc Khiên. Khẽ nhìn thoáng qua tập tài liệu mà trợ lý đưa lên, anh ta khẽ thở dài rồi lên tiếng hỏi.

"Ôn tiên sinh, bây giờ tôi chỉ muốn anh thẳng thắn trả lời một vấn đề là được."

"Vấn đề gì?"

Kỳ Ứng Diêm nhìn Ôn Húc Khiên, rồi nhấn mạnh câu hỏi, "Những gì anh đã khai và bằng chứng đều là thật chứ?"

Ôn Húc Khiên có chút giật mình sửng sốt. Đáy mắt hắn thoáng hiện lên vẻ bối rối nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Đương nhiên những gì tôi nói đều là sự thật rồi!"

Kỳ Ứng Diêm chăm chú nhìn Ôn Húc Khiên, đôi mắt thâm thúy dõi theo từng biểu hiện trên gương mặt nhưng cũng không để lộ ra suy nghĩ của bản thân. Một lúc lâu sau, anh ta mới gật đầu, "Tốt, rất tốt! Tôi hy vọng lúc ở trên tòa, tất cả những người làm chứng đều sẽ "an phận thủ thường" một chút. Nếu không tới lúc xét xử lại xảy ra những chuyện lộn xộn thì không hay."

"Đương nhiên rồi! Tuy Ôn Húc Khiên cảm thấy trong lời nói của Kỳ Ưng Diêm có hàm chứa đầy ẩn ý nhưng cũng không tiện hỏi thêm, chỉ có thể cười cười gật đầu cho qua chuyện.

Tới lúc Lạc Tranh xử lý ổn thỏa mọi chuyện thì cũng đã xế chiều. Bởi vì Louis Thương Nghiêu vẫn bị cảnh sát liệt vào dạng đối tượng tình nghi cho nên trong khoảng thời gian này, hắn vẫn ở tại biệt thự để xử lý mọi việc, không xuất hiện ở công ty.

Từ sở tư pháp bước ra, Lạc Tranh muốn lái xe về thẳng công ty nhưng bỗng cảm thấy người không được khỏe, chân tay bủn rủn làm cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu. Bàn tay đưa ra mở cửa xe bỗng đổ rất nhiều mồ hôi. Nàng cầm lấy khăn giấy rồi trong nháy mắt như nghĩ ra điều gì đó, liền lái xe một mạch tới bệnh viện.

Lạc Tranh ngồi trên chiếc ghế dài trong bệnh viện để chờ kết quả. Tâm tình của nàng vô cùng tệ hại, lại có chút hoảng loạn nữa. Lúc ở trên xe, nàng bỗng nghĩ tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng đó chính là... tháng này, kỳ sinh lý của nàng vẫn chưa tới!

Trước kia, gặp phải công việc áp lực quá lớn cũng có thể bị chậm mấy ngày nhưng chưa bao giờ lại chậm lâu thế này. Nếu như hôm nay không phải do thân thể có chút khó chịu, căn bản nàng cũng không nhớ ra là đã qua kỳ sinh lý.

Sở dĩ Lạc Tranh đi thẳng tới bệnh viện công này là vì nếu tới bệnh viện tư chắc chắn sẽ gặp phải người quen. Thậm chí có thể sẽ gặp phải người của Louis Thương Nghiêu cũng nên. Vì thế, để tránh phiền toái nàng chỉ có thể tới bệnh viện này, đứng xếp hàng chờ đợi.

Lạc Tranh có chút lo lắng, bởi vì phòng mà nàng đang chờ kết quả đó chính là phòng khám phụ khoa. Linh cảm của nàng thường rất chính xác. Mặc dù ở phương diện này nàng cũng không có kinh nghiệm, nhưng cũng biết nên tới đâu để khám khi gặp phải trường hợp thế này.

Rất nhanh sau đó đã có kết quả. Lạc Tranh gõ cửa rồi bước vào phòng làm việc của bác sĩ. Dáng vẻ nàng có chút thấp thỏm cùng lo lắng ngồi xuống ghế đối diện với bác sĩ.

Vị nữ bác sỹ này khoảng ngoài 40 tuổi. Bà nhìn thoáng qua kết quả kiểm tra rồi lại nhìn khuôn mặt có chút nhợt nhạt của Lạc Tranh, sau đó cười khẽ...

"Cô Lạc, chúc mừng cô, cô đã có thai!"

Câu nói vừa rồi chẳng khác nào tia sét dữ dội giữa bầu trời quang đãng, thiếu chút nữa làm Lạc Tranh ngất xỉu. Nàng ngẩn người nhìn miệng của vị bác sỹ kia đang mấp máy lên xuống không ngừng nhưng không nghe nổi bà đang nói gì. Trong đầu nàng chỉ không ngừng vang lên những lời vừa rồi của bác sỹ...

"Cô mang thai! Mang thai!"

Nàng mang thai?

Trời ơi!

Nàng đang mang trong mình con của Thương Nghiêu?

Các ngón tay của Lạc Tranh dường như đã trở nên tê dại. Những lời nói của vị bác sỹ đã sớm vỡ vụn thành những mảnh nhỏ, cùng với ký ức của nàng, hòa thành một mớ hỗn độn...

"Tại sao lại sinh ra mà?"

Vì cái gì?

Chết đi!

Đi chết đi!

Chúc mừng cô, cô đã mang thai..."

Bà bác sỹ thấy ánh mắt của Lạc Tranh bỗng trở nên đờ đẫn, lo lắng gọi khẽ, "Cô Lạc..."

Một lúc lâu sau Lạc Tranh mới lấy lại phản ứng. Nàng nhìn bác sỹ một hồi lâu, sau đó đôi môi đỏ mọng mới run run cất tiếng hỏi, "Tại sao... Tại sao tôi lại mang thai chứ?"

Được hỏi câu này, bà bác sỹ có chút lúng túng, ngẩn người ra nhìn Lạc Tranh hồi lâu rồi mới nở nụ cười yếu ớt, "Cô Lạc, tôi nghĩ vấn đề này cô nên hỏi chồng mình thì thích hợp hơn."

Lạc Tranh cũng không bị câu nói đùa của bà bác sỹ chọc cười, sắc mặt của nàng vẫn nhợt nhạt như lúc trước, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại những đêm hoan ái của hai người trong thời gian vừa qua.

Ngay lập tức Lạc Tranh liền nghĩ tới vụ uống thuốc kích dục vừa rồi. Hai người họ quấn lấy nhau hết lần này tới lần khác nhưng Louis Thương Nghiêu không hề dùng tới biện pháp phòng tránh nào. Còn nàng vì bận rộn chuẩn bị cho ngày ra tòa nên cũng quên mất việc uống thuốc.

Nhưng nghĩ lại thì không được ổn lắm. Sao có thể nhanh như vậy chứ?

Lạc Tranh bắt đầu bị cuốn vào những ký ức trước kia. Nàng chợt nhớ lại một đêm cách đó không lâu...

"Tranh, đừng uống thuốc tránh thai nữa có được không?"

"Không được, Thương Nghiêu, như thế em sẽ..."

"Yên tâm, anh dùng cái này là được chứ gì?"

"Em nghe nói đàn ông đều không thích dùng cái này, không phải sao?"

"Cái này là loại mới nhất. Nghe nói phụ nữ đều rất thích. Đêm nay chúng ta thử xem sao, được không?"

"Anh không muốn em phải uống những loại thuốc không có lợi cho sức khỏe nữa."

"Nhưng... cái này, sao lại xấu như vậy?"

"Như vậy mới có thể kích khởi được những cảm hứng "nguyên thủy" nhất của em chứ!"

Lúc này Lạc Tranh mới đủ tỉnh táo nhớ lại những lời Louis Thương Nghiêu nói trước kia. Lúc đó, căn bản nàng đang chìm đắm trong tình yêu cùng hạnh phúc nên không chú ý tới những lời của hắn. Giờ nhớ lại mới thấy ánh mắt hắn lúc đó có chút xấu xa cùng ám muội.

"Bác sỹ, tôi mang thai được bao lâu rồi?" Lấy lại được phản ứng, Lạc Tranh vội vàng hỏi bác sỹ.

Bác sỹ hỏi thăm tình hình sinh lý của Lạc Tranh rồi nhìn cuộn phim trên tay, khẽ nói. "Đây mới là giai đoạn đầu mà thôi. Được khoảng bốn mươi ngày rồi."

Tim Lạc Tranh khẽ đập rộn lên. Khoảng bốn mươi ngày, vậy có nghĩa là nàng đã qua kỳ sinh lý được khoảng mười ngày. Trời ơi,

nếu dựa theo thời gian mà suy đoán, thì đúng vào lần đó nàng đã mang thai con của Louis Thương Nghiêu!

Thương Nghiêu...

Lạc Tranh liền nghĩ ngay tới việc hấn giở trò với bao cao su, chắc chắn là thế!

Bác sỹ có chút ngạc nhiên nhìn phản ứng của Lạc Tranh. Lại thấy sắc mặt của nàng có chút xanh xao, chắc chắn là có khúc mắc gì đó, khẽ nhíu mày lên tiếng hỏi.

"Cô gái, không phải là cô không muốn có đứa bé này đấy chứ?"

Những lời nói của bác sỹ như kéo Lạc Tranh trở lại với thực tại. Nàng đờ đẫn nhìn bác sỹ hồi lâu, có chút hoảng loạn nhét tờ kết quả vào túi xách, không nói thêm gì nữa vội vàng rời đi.

"Cô Lạc..." Bác sỹ gọi với theo nàng từ phía sau nhưng thấy Lạc Tranh nhanh chóng mất dạng cũng đành vô lực lắc đầu...

Lạc Tranh lái xe trong tâm trạng vô cùng hoang mang, không biết nên đi đâu về đâu bây giờ. Nàng chỉ biết chạy lòng vòng trên đường phố trong nội thành cho tới khi tâm phiền ý loạn mới phanh gấp xe rồi dừng lại.

Nàng lấy kết quả khám thai ra xem lại lần nữa, xem rất lâu. Những số liệu trên đó căn bản nàng cũng không hiểu. Em bé cũng mới chỉ là một chấm nhỏ, giống như hạt đỗ tương...

Lạc Tranh đưa tay ra nhẹ nhàng sờ lên trên tờ thông báo kết quả, rồi lại sờ vào bụng mình. Bên trong này thực sự đang ấp ủ một sinh mệnh sao? Một đứa con của nàng và Thương Nghiêu sao?

Thật là kỳ diệu! Mọi chuyện xảy ra nhanh quá, khiến nàng trở tay không kịp nữa. Đã lâu như thế rồi, sao nàng không nghĩ là mình sẽ mang thai nhỉ? Thái độ không muốn có em bé của nàng vốn kiên quyết là thế, nhưng khi nhìn thấy sinh linh nhỏ bé này, trong lòng lại trĩu dậy một cảm giác khó tả.

Lạc Tranh bất giác nhớ lại lần Louis Thương Nghiêu khẽ thì thầm bên tai mình, "Tranh, sinh cho anh một đứa con có được không?"

Trái tim Lạc Tranh không kìm nén nổi đập liên hồi. Toàn thân nàng có chút yếu ớt, nhất là dạ dày cũng đang âm ỷ mà co bóp.

Nàng có thai... thế thì đứa bé phải làm thế nào đây? Phải sinh ra sao? Nàng đã chuẩn bị tâm lý để trở thành một người mẹ chưa?

Trong đầu Lạc Tranh lại nghĩ tới một cảnh tượng, nàng nằm trên bàn phẫu thuật, các bác sỹ cầm trên tay những dụng cụ lạnh lẽo. Họ muốn đưa những thứ này vào cơ thể nàng, cắt đứa bé mới được hơn bốn mươi ngày thành từng mảnh nhỏ rồi lấy ra...

Hạt đỗ tương nhỏ bỗng biến thành máu...

Không!

Dường như cơ thể cũng cảm nhận được những suy nghĩ Lạc Tranh, dạ dày bỗng co thắt lại khiến nàng phải vội vàng che miệng lại mới ngăn được cảm giác buồn nôn đang ập tới. Trên trán rịn ra những giọt mồ hôi lớn khiến nàng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Không được, nàng không thể làm thế. Không thể tàn nhẫn hủy bỏ đứa con của họ. Nàng yêu Louis Thương Nghiêu sâu đậm như vậy, nỡ lòng nào phá bỏ đứa con của mình chứ?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Lạc Tranh mới khôi phục lại chút thần sắc. Đôi môi của nàng giống như hồ nước bị khô cạn, trở nên khô cứng.

Lạc Tranh đem tờ kết quả khám thai nhét vào trong xe. Cùng lúc nàng quyết định giữ lại đứa bé cũng là lúc nàng đưa ra một quyết định quan trọng đó là tạm thời sẽ không nói chuyện này với Louis Thương Nghiêu. Một khi hắn biết chuyện này, theo như tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng can thiệp vào vụ án này nữa. Đồng thời hắn cũng không tin tưởng bất kỳ một luật sư nào khác mà tự ý làm theo ý mình. Mùi tanh của máu, tạm thời có thể che giấu đi trong giấy lát nhưng không thể che đậy được cả đời.

Vì con, nàng phải giấu chuyện này cho tới khi tất cả mọi việc kết thúc.

"Cực cương..." Thực sự Lạc Tranh vẫn chưa quen với cách xưng hô này. Nàng cười có chút ngượng ngùng, từng ngón tay thon dài khẽ vuốt ve bụng mình. "Con nhất định phải ngoan ngoãn, đừng làm mẹ khó chịu. Phải cùng mẹ giúp cha con thoát tội mới được."

Nàng không biết đứa bé trong bụng là trai hay gái nhưng nghĩ tới

dáng vẻ của Louis Thương Nghiêu, trong lòng lại gợn lên một cảm giác ngọt ngào khó tả..

Nếu như trong tương lai, cuộc sống của nàng lại có thêm một đứa bé, dường như cũng không quá bất tiện như trong tưởng tượng của nàng...

Một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lạc Tranh. Lấy điện thoại ra, thanh âm của nàng cũng trở nên nhẹ nhõm đi phần nào.

"Sur phụ, sur phụ đang ở đâu thế ạ? Có một vị tiền bối đã đợi rất lâu trong văn phòng của sur phụ đấy ạ!"

"Tiền bối?..." Lạc Tranh suy nghĩ một chút rồi khẽ nhún mày.

"Đúng vậy, ông ấy nhất quyết phải gặp cho được sur phụ..." Nói tới đây, Vi Như ở bên kia đầu dây điện thoại cố ý hạ thấp giọng xuống. "Nhìn ông ấy có vẻ rất quyền uy, bên cạnh còn có cả một đám vệ sỹ nữa!"

Trong đầu Lạc Tranh nghĩ ngay tới một người, nàng không nói thêm gì, ngắt điện thoại xong liền đạp mạnh ga, quay xe chạy thẳng về công ty...

Lúc Lạc Tranh trở về tập đoàn, vừa bước ra khỏi thang máy liền nhìn thấy một đám vệ sỹ đứng đầy trên hành lang. Vẻ mặt của họ hết sức lạnh lùng, không hề có chút biểu cảm nào cả. Sự nghi ngờ trong lòng đã được kiểm chứng, nàng khẽ hít sâu một hơi rồi bước tới.

Toàn bộ tầng làm việc của văn phòng luật sư bỗng trở nên yên tĩnh. Mọi người thấy Lạc Tranh trở về, nhanh chóng dùng ánh mắt ra hiệu với nàng. Nàng bước nhanh về hướng văn phòng của mình. Đúng lúc đó Vi Như bước ra, có thể thấy được sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của cô....

Vi Như giống như gặp được cứu tinh, lập tức bước về phía nàng, hỏi khẽ, "Sur phụ, bọn họ là ai vậy? Làm em sợ hết hồn."

Lạc Tranh không trả lời câu hỏi của Vi Như, chỉ khẽ thở dài, yếu ớt lên tiếng. "Vi Như, hủy tất cả các cuộc hẹn của chị trong ngày hôm nay. Còn nữa, nếu các đồng nghiệp ở văn phòng tầng khác tới gặp,

tạm thời không cho họ vào, việc này càng ít người biết càng tốt."

Vi Như thấy thái độ của Lạc Tranh nghiêm túc như thế liền vội vàng gật đầu.

Người xuất hiện trong văn phòng làm việc của Lạc Tranh không phải ai khác mà chính là ông nội của Louis Thương Nghiêu - Beauchery Louis. Ông ta ra lệnh cho đám vệ sỹ đứng đợi ở bên ngoài, một mình ngồi xuống ghế sofa, ung dung nhàn nhã thưởng thức tách hồng trà kiểu Anh. Từng động tác thong thả tới cực điểm, không để lộ chút ý tứ nào.

Nhìn thấy Lạc Tranh đi vào, ông ta nhẹ nhàng lên tiếng. "Luật sư Lạc, tôi đợi cô ở đây rất lâu rồi."

Mặc dù Lạc Tranh có chút bất mãn với Beauchery Louis, nhưng dù sao ông ta cũng là hàng trưởng bối của Louis Thương Nghiêu nên dù trong lòng có không muốn đi chẳng nữa thì tới một ngày cũng sẽ phải đối mặt với ông ấy. Nàng khẽ hít sâu một hơi rồi ngồi xuống phía đối diện. "Thật xin lỗi, mấy ngày hôm nay cháu có chút việc bận, không ngờ ông lại đích thân tới đây tìm cháu."

"Tôi biết cô đang bận rộn xử lý chuyện của Thương Nghiêu." Beauchery Louis khẽ nhấp một ngụm trà, chậm rãi lên tiếng. "Hôm nay tôi tới tìm cô cũng chính là vì chuyện của nó."

Lạc Tranh khẽ mỉm cười. Đây là việc nàng đã sớm nghĩ tới, ngoài chuyện của Thương Nghiêu, giữa nàng và ông ấy dường như chẳng có chuyện gì để nói cả. "Cháu biết, chắc ông không hài lòng về việc cháu làm luật sư đại diện cho Thương Nghiêu đúng không?"

Beauchery Louis nhìn Lạc Tranh, sau đó khẽ lắc đầu, "Không! Ngoài cô ra, tôi nghĩ không ai có đủ bản lĩnh đảm nhận vị trí đó."

Lạc Tranh không ngờ Beauchery Louis lại nói những lời đó, ngỡ ngàng một lúc lâu nàng mới đáp lại, "Cháu không hiểu ý của ông lắm?"

Chẳng phải Beauchery Louis vẫn rất ghét nàng sao?

Ánh mắt Beauchery chăm chú nhìn Lạc Tranh hồi lâu rồi mới khẽ lắc đầu, "Tôi nghĩ, nếu luật sư đại diện không phải do cô đảm nhiệm thì theo như tính cách của Thương Nghiêu, chắc chắn nó sẽ không

nhấn nhẹn tới bây giờ, chờ sự phán quyết của pháp luật. Thật là nực cười!"

Lạc Tranh như bưng bình, nhưng nghĩ tới mục đích ông ta tới đây lại có chút khó hiểu.

Beauchery Louis thấy vẻ mặt khó hiểu của Lạc Tranh, cũng có nhã ý muốn giải thích cho những nghi vấn trong lòng nàng. "Thương Nghiêu dù sao cũng là cháu trai của tôi. Tôi chỉ muốn biết, vụ kiện lần này, cô nắm chắc bao nhiêu phần thắng?"

Lúc này Lạc Tranh mới phần nào hiểu ra mấu chốt của vấn đề. Nàng chăm chú quan sát vị trưởng bối trước mặt, xem ra ông ta cũng không hẳn là người không hiểu lý lẽ.

"Mai là ngày mở phiên tòa. Cháu nghĩ ông cũng thấy rồi, mấy ngày hôm nay đoàn luật sư đã không ăn không ngủ để phân tích chứng cứ, tìm ra những điểm có lợi để có thể biện luận trên tòa. Bất luận thế nào, cháu cũng sẽ không để Thương Nghiêu xảy ra bất kỳ chuyện gì."

Sau khi nghe xong, Beauchery Louis cũng khẽ gật đầu. "Về năng lực của cô, tôi cũng không nghi ngờ gì cả. Tôi chỉ muốn cô hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt cho vụ kiện lần này."

Lạc Tranh nghe xong, biết rõ trong lời nói của ông ta có chứa ẩn ý liền vội vàng lên tiếng hỏi. "Xin hỏi, cháu phải chuẩn bị những gì?"

Beauchery Louis chăm chú nhìn Lạc Tranh, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc, "Có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào!"

Một câu nói vừa rồi làm Lạc Tranh lạnh thấu tới tận tâm can. Đột nhiên nàng có chút giật mình, không hiểu sao ông ấy lại nói ra những lời này.

"Tôi biết nói ra những lời này sẽ làm cô kinh hãi. Nhưng cô nên biết rằng, người cô đang giúp đỡ không phải ai khác mà chính là người của gia tộc Louis. Chỉ cần Thương Nghiêu xảy ra bất kỳ chuyện gì thì đương nhiên cả gia tộc sẽ đại loạn. Và hậu quả như thế nào, Luật sư Lạc thông minh như vậy chắc hẳn sẽ đoán được, đúng không?"

Lạc Tranh nghe xong, trái tim cũng dường như đóng băng lại.

Trong đầu nàng liền lóe lên một ý nghĩ, "Đồng nghĩa với việc... Lập lại trật tự!"

"Đúng vậy!" Trong ánh mắt của Beauchery Louis hiện rõ ý tán thưởng dành cho Lạc Tranh. "Luật sư Lạc quả thật rất thông minh. Đáng tiếc thân phận của cô không thuộc dòng dõi vương thất, nếu không có thể đường đường bước chân vào gia tộc Louis rồi."

Lạc Tranh biết ông ta vẫn rất để tâm tới thân phận của nàng nhưng cũng khô

ng bần lòng nhiều mà vội hỏi ngược lại, "Cháu có chút không hiểu. Nếu trật tự được sắp xếp lại một lần nữa, thì người được lợi nhất trong gia tộc Louis là ai...?" Nàng đột nhiên nghĩ tới một người nên lên tiếng hỏi, "Có phải là Shawn không? Thương Nghiêu cũng từng nghi ngờ ông ta."

"Shawn chỉ là một quân cờ mà thôi." Beauchery Louis lắc đầu, khẽ thở dài. "Luật sư Lạc, cô đã từng tới gia tộc Louis chắc cũng biết, không chỉ có mình tôi là trưởng bối trong gia tộc. Những vị trưởng bối khác mà cô nhìn thấy, mỗi người đều đứng đầu cho một thế lực khác nhau. Thương Nghiêu là cháu trai của tôi, là người nối dõi của gia tộc nên đương nhiên địa vị của tôi cũng được củng cố, theo kiểu "nước lên thì thuyền cũng lên" vậy. Nhưng mỗi con người đều có lòng tham và sự ích kỷ, ai lại không muốn leo lên vị trí cao hơn chứ." Nói tới đây ông ấy dừng lại một chút, dường như đang muốn tìm kiếm một sự giải thích hợp lý nhất.

Lạc Tranh chăm chú lắng nghe Beauchery rồi nhẹ nhàng tiếp lời, "Cũng giống như các triều đại phong kiến Trung Quốc trước kia vậy. Cho dù là quân vương đang tại vị nhưng vẫn luôn phải đề phòng và đối phó với các thế lực của các vương gia dưới trướng nhằm tranh quyền đoạt vị. Ngày qua ngày, không chỉ có bậc quân vương mới lo lắng tới vấn đề đó, mà ngay cả thái thượng hoàng cùng thái hoàng thái hậu cũng không ngoại lệ."

"Đúng vậy, ví dụ của cô cực kỳ thích đáng. Chính là như vậy đấy!" Beauchery Louis gật đầu rồi nói tiếp. "Tuy nói gia tộc Louis chúng tôi không còn can dự vào vấn đề chính trị nữa nhưng trong giới doanh

nghiệp cũng như trong mối quan hệ với các quốc gia khác vẫn giữ một vị trí hết sức quan trọng. Những lão trưởng bối khác tuy không nói ra nhưng tôi biết rõ, họ đều mong đến một ngày nào đó có thể trở thành người quản lý cao nhất của tập đoàn WORLD. Bọn họ luôn mong chờ ngày mà Thương Nghiêu xảy ra sự cố!"

Lạc Tranh dễ nhận thấy vẻ tiều tụy cùng sự bất đắc dĩ từ trong ánh mắt của Beauchery Louis. Nàng khẽ thở dài. "Đây cũng chính là nguyên nhân mà ông bắt ép Thương Nghiêu phải tuân theo cuộc hôn nhân sắp đặt kia đúng không?"

"Đúng vậy!" Beauchery Louis liền gật đầu, "Định mệnh đã sắp đặt được sinh ra trong gia tộc này thì sẽ phải hy sinh một số thứ, chẳng hạn như sự tự do và hơn nữa là hy sinh tình yêu của bản thân mình. Vì vậy, để duy trì cũng như củng cố thế lực của mình, điều tôi có thể làm đó là không ngừng tạo nên một sức mạnh và địa vị không thể thay thế. Bọn họ luôn theo dõi, rình rập Thương Nghiêu, một khi nó thoái hôn, họ sẽ vin vào cái cớ này mà làm lớn chuyện."

"Chẳng lẽ sự việc lần này có liên quan tới các vị trưởng bối trong gia tộc?" Lạc Tranh đặt câu hỏi một cách dứt khoát, "Chính bọn họ là người trực tiếp hạ độc thủ ở phía sau sao?"

"Luật sư Lạc, việc điều tra ra chân tướng là trách nhiệm của cảnh sát. Còn giải quyết những vấn đề của Thương Nghiêu là trách nhiệm của cô. Nói từng ấy chuyện với cô tôi nghĩ cũng đã đủ rồi." Beauchery không trả lời thẳng câu hỏi của Lạc Tranh mà chỉ khẽ cười.

"Tôi nghĩ, Thương Nghiêu đã sớm biết tất cả mọi chuyện. Nếu không làm sao có thể chặt đứt nguồn kinh tế chủ chốt của bọn họ chứ. Thương Nghiêu... Thằng bé này... lúc nào cũng hành động một cách tuyệt tình như vậy!"

Lạc Tranh đem tất cả những chuyện từ trước tới nay xâu chuỗi lại với nhau, cảm thấy chuyện này vô cùng phức tạp. Nàng suy nghĩ một chút rồi lên tiếng hỏi. "Vừa rồi ông nói cháu có thể sẽ bỏ mạng, có phải sợ bọn họ sẽ đối phó với cháu không?"

"Từ ngày Thương Nghiêu ngồi trên vị trí chủ tịch đó cho tới nay,

nó đã phải trải qua rất nhiều sự uy hiếp khiến bản thân bị tổn thương không ít. Mặc dù nó không bao giờ nói ra nhưng tôi hiểu rõ những gì nó đã phải chịu đựng." Beauchery Louis khẽ nở nụ cười đau khổ.

Nghe tới đây, Lạc Tranh đột nhiên nghĩ tới có một lần Louis Thương Nghiêu bị thương ở trên vai. Chẳng lẽ tình huống lúc đó có liên quan tới các trị trường bối trong gia tộc? Nếu quả nhiên điều đó là đúng sự thật thì nàng càng muốn điều tra cho rõ ràng. Chỉ vì lợi ích cá nhân mà hy sinh lợi ích của bậc hậu bối thì đúng là đáng khinh bỉ.

"Cho nên Luật sư Lạc, cô là người giúp đỡ cho Thương Nghiêu, là luật sư biện hộ cho nó, chẳng lẽ bọn họ sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao?" Beauchery Louis nhìn Lạc Tranh, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

"Nếu như bọn họ muốn uy hiếp để cháu buông tay trong vụ kiện này thì họ đã làm rồi. Cháu tuyệt đối sẽ không khuất phục dễ dàng như thế đâu." Trong đáy mắt Lạc Tranh, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Nàng siết chặt bàn tay lại, "Cháu sẽ theo tới cùng. Tuyệt đối sẽ không để bọn họ có cơ hội làm tổn thương tới Thương Nghiêu một lần nữa!"

Beauchery Louis chăm chú nhìn Lạc Tranh, trong ánh mắt lộ rõ vẻ phức tạp...

Chương 155: Trí nhớ máu chốt

Đêm trước ngày ra tòa luôn là thời khắc quan trọng nhất của mọi trận quyết chiến. Trong đêm đó, đoàn luật sư cũng đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Các tài liệu đưa lên tòa cũng sẽ căn cứ theo mã số đã được sắp xếp từ trước và thứ tự đưa lên tòa cũng được ấn định sẵn.

Lạc Tranh nhìn đồng giấy tờ đầy ngập trên bàn, lại quay sang nhìn từng khuôn mặt trong đoàn luật sư. Mấy ngày nay bọn họ đều nỗ lực không ngừng. Tất cả đều thức đêm để hoàn thành xong mọi việc. Nàng hít sâu một hơi. Ai cũng biết, vào lúc này không còn là sự tranh đấu giữa luật sư và luật sư nữa, mà là sự quyết đấu giữa các đoàn luật sư với nhau.

Việc tìm ra những điểm còn nghi vấn cũng như tìm ra những nội dung có thể làm luận cứ trong mỗi một bộ tài liệu, không chỉ là công việc mà đoàn luật sư phía Lạc Tranh tiến hành, mà ngay cả bên Kỳ Ứng Diêm cũng phấn đấu ngày đêm, nỗ lực không ngừng, cố gắng nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng này.

Sau khi Vi Như sắp xếp xong những tập tài liệu cuối cùng, cô quay sang nhìn thoáng qua Lạc Tranh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Em muốn hỏi gì?" Lạc Tranh dường như cảm nhận được suy nghĩ của Vi Như liền lên tiếng.

Vi Như khẽ liếm môi, nghĩ ngợi một lát rồi ngập ngừng hỏi, "Su phụ, nghe nói công tố viên lần này chính là người phụ trách pháp vụ của tập đoàn WORLD trước kia. Em thực sự không hiểu được cách làm của anh ta. Cho dù muốn giúp ngài Louis thoát tội, nhưng việc trở thành công tố viên lần này của anh ta thật sự rất kì lạ. Trên tòa anh ta phải bảo vệ cho đương sự của mình, liệu có thể...?"

"Vi Như, luật sư Kỳ Ứng Diêm vào ngành đã nhiều năm nay, anh ta chưa từng thua một vụ kiện nào. Nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ vì lợi ích mà bán đứng chân tướng sự việc. Là người đại diện cho

pháp luật, lợi ích của đương sự tất nhiên là quan trọng nhưng sự thật càng quan trọng hơn. Anh ta tuyệt đối không phải loại người vì lợi ích mà quay lưng lại với sự thật. Chị tin tưởng anh ta." Lạc Tranh khẽ ngắt lời Vi Như, ngữ điệu rất kiên quyết, giải đáp hết thảy mọi thắc mắc trong lòng cô.

Vi Như khẽ gật đầu. Cô cũng biết sự lo lắng của bản thân là thừa. Người trong ngành đều biết, tuy vẻ bề ngoài của luật sư Kỳ Ưng Diêm không đứng đắn cho lắm, nhưng thực chất lại là người luôn nêu cao chính nghĩa.

Nếu như anh ta thực sự có vấn đề gì đó thì sư phụ sẽ ngay lập tức đưa ra khiếu nại yêu cầu thay công tố viên. Nhưng sư phụ không làm thế, điều này có nghĩa là sư phụ có đủ sự tín nhiệm và rất hoan nghênh anh ta. Còn Kỳ Ưng Diêm cũng biết rõ quan hệ của sư phụ và ngài Louis mà vẫn đồng ý ra tòa, điều đó chứng tỏ anh ta cũng tin tưởng sư phụ như thế.

Nghĩ đến đây, Vi Như lại ngược nhìn Lạc Tranh. Cho đến tận bây giờ mọi người mới biết quan hệ của sư phụ và ngài Louis. Không ngờ sư phụ lại được gả cho ngài Louis một cách bí mật như vậy. Chuyện này thực khiến mọi người phải ngỡ ngàng.

Sau khi Lạc Tranh xem kĩ lại những tập tài liệu cuối cùng, nàng mới đứng dậy, vỗ tay mấy tiếng rồi nhìn về phía mọi thành viên trong đoàn luật sư, "Mọi người bây giờ hãy về nhà nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần thật sung mãn để chờ đón phiên tòa ngày mai."

Các thành viên trong đoàn luật sư lần lượt vươn vai đứng dậy. Mấy ngày hôm nay họ đều vùi đầu trong đống tài liệu, thực sự sắp không thể chịu đựng được nữa. Sau khi cổ vũ tinh thần lẫn nhau một hồi, mọi người lục tục ra về.

Còn Vi Như vẫn chưa chịu rời đi. Sau khi đợi cho mọi người về hết, cô liền ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh, lo lắng hỏi, "Sư phụ! Đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm được nhân chứng có lợi nhất, như thế vụ án này sẽ gặp rất nhiều bất lợi."

"Thông báo cho "sư gia" tiếp tục tìm, phải tìm cho bằng được nhân chứng tận mắt nhìn thấy ngài Louis rời khỏi biệt thự ngày hôm

đó." Lạc Tranh cũng biết rõ điểm yếu của bên mình nên cũng cực kỳ nghiêm túc nói thêm, "Bất luận phải dùng tới biện pháp gì cũng phải tìm ra người đó."

Vi Như khẽ gật đầu.

Đêm xuống, phòng làm việc của Lạc Tranh vẫn còn sáng đèn. Nhân viên của công ty đều đã tan làm nhưng nàng vẫn chưa chịu rời khỏi công ty mà vẫn còn ngồi trước máy vi tính để xem đi xem lại một đoạn băng ghi hình tại biệt thự hôm đó.

Đoạn video này nếu đem ra làm bằng chứng thì sẽ trở thành một căn cứ chính xác nhất bởi người trong đoạn băng thực sự rất giống Louis Thương Nghiêu. Nếu Kỳ Ứng Diêm dùng đoạn video này làm bằng chứng, chắc hẳn sẽ tìm tới chuyên gia để giám định tính xác thực. Như vậy có nghĩa là anh ta cũng đã xem xét cẩn thận chứng cứ này.

Nàng cố gắng quan sát thật kỹ hy vọng có thể tìm ra một tia sơ hở trong đoạn băng video. Đây chính là đoạn băng được ghi lại trong khoảng thời gian sau khi công chúa bị sát hại, vì thế nó rất quan trọng.

Lạc Tranh nhìn chăm chăm vào đoạn băng mà không hề chớp mắt. Thậm chí xem đi xem lại đoạn băng này không dưới vài chục lần. Nội dung của đoạn video rất đơn giản, chỉ là hình ảnh của một người đàn ông bước ra khỏi cửa lớn của căn biệt thự. Cả quá trình chỉ vùn vẹn có đúng mười lăm giây.

Lạc Tranh khẽ thở dài. Chắc chắn đoạn video này có người cố ý quay lại. Bởi vì hình ảnh phía trước ống kính đều rất khó nhìn. Xem ra hung thủ vì muốn cố ý hãm hại Thương Nghiêu nên đã lưu lại đoạn băng hình này làm bằng chứng buộc tội.

Cả Lạc Tranh và Kỳ Ứng Diêm đều hiểu rõ một điều, đoạn băng này nhất định có vấn đề. Chắc chắn có người đứng đằng sau cố ý dàn xếp những chuyện này. Nhưng lại không có chứng cứ

chứng minh, nên trước mắt đoạn video này vẫn là bằng chứng chống lại Thương Nghiêu.

Phải làm thế nào bây giờ?

Lạc Tranh nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên tường đã chỉ tới mười giờ tối. Chỉ còn mười hai giờ nữa là phiên tòa sẽ bắt đầu. Hiện tại, nàng không thể nào tìm được chứng cứ để phản bác lại đoạn video này, thậm chí ngay cả nhân chứng quan trọng nhất có thể chứng kiến mọi chuyện cũng chưa tìm ra.

Trong lòng Lạc Tranh không khỏi có chút bức bối và khó chịu, ngón tay gõ mạnh lên bàn phím một cách vô thức khiến đoạn video trên màn hình máy tính khôi phục lại tốc độ phát hình như bình thường. Nàng hít một hơi thật sâu, đáy mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Đúng lúc đoạn video đang phát tới giây cuối cùng thì Lạc Tranh vô tình nhìn lướt qua, đột nhiên cả người như ngẩn ra. Ngay lập tức bản thân sững lại như bị hóa đá vậy.

Trong nháy mắt, dường như mọi sức mạnh của nàng lại trỗi dậy một lần nữa. Lạc Tranh tua đoạn video ngược trở lại, để nó phát với tốc độ bình thường. Đợi cho tới khi còn một giây cuối cùng thì bỗng nàng cảm thấy tim mình như chực nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Trên màn hình, ở giây cuối cùng của đoạn băng, khi người đàn ông đó giơ ngón tay lên rồi khẽ xẹt qua chóp mũi thì đoạn video cũng kết thúc. Chính là chỗ này! Tại sao nàng lại không phát hiện ra điểm này ở những lần xem lúc trước nhỉ? Có lẽ một là vì thời gian quá ngắn, hai là vì nàng quan sát đoạn video với tốc độ rất chậm.

Lạc Tranh lại xem đi xem lại hình ảnh vào giây cuối cùng của đoạn video. Nàng nhìn chăm chăm vào màn hình hết sức tập trung. Người đàn ông trong video có một hành động duy nhất đó là sờ lên mũi. Hành động sờ mũi này chính mà một hành động bản năng của anh ta.

Đây chắc hẳn là một hành động theo thói quen. Giống như thói quen hút điếu thuốc của một người sau khi làm việc xong. Hoặc là thích vắn mình vươn vai sau khi hoàn thành một công việc nào đó. Tóm lại mỗi người đều có một thói quen riêng, chỉ là có những người có thói quen khá rõ rệt, những cũng có những người thói quen đó lại khá mờ nhạt.

Giống như hành động của người đàn ông trong video, cho dù đây

có là thói quen đi chẳng nữa thì có lẽ mọi người cũng không mấy chú ý đến.

Hành động sờ mũi....

Trong ấn tượng của Lạc Tranh thì hình như có người đã làm hành động này. Ngoại hình có thể nhầm lẫn, thậm chí đến khuôn mặt cũng còn có thể gây nhầm lẫn, nhưng hành động trong tiềm thức của con người tuyệt đối không thể nhầm lẫn được. Thứ ngôn ngữ tay chân của con người có thể bán đứng suy nghĩ trong tâm tư sâu thẳm của người đó. Đôi khi cũng có thể thông qua những thói quen đó để ta phân biệt rõ một người.

Rốt cuộc là ai?

Ấn tượng này đã từng lưu lại trong trí nhớ của Lạc Tranh. Sao lại có thể biến mất chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được, khó chịu đưa tay cào tóc rồi tắt máy tính, Lạc Tranh cầm lấy túi xách rời khỏi văn phòng, đi vào thang máy xuống thẳng bãi đỗ xe.

Ánh đèn từ các tòa nhà cao tầng chiếu xuống mặt đất của bãi đậu xe tạo nên một khung cảnh hết sức lung linh. Bước trên đôi giày cao gót, Lạc Tranh chậm rãi tiến vào bãi đậu xe. Vào thời gian này, xe đỗ ở bãi cũng không còn quá nhiều cho nên nàng có thể nhanh chóng bước tới xe của mình. Vừa đi, nàng còn không ngừng thắc mắc về hành động của người đàn ông trong đoạn video. Đã từng gặp anh ta ở đâu chứ?

Đang mãi nghĩ ngợi, bỗng Lạc Tranh cảm thấy hai mắt bị chói bởi ánh đèn xe từ xa chiếu tới. Ngay sau đó là âm thanh đinh tai nhức óc phát ra từ động cơ của một chiếc xe gắn máy phân phối lớn vang lên bên tai nàng. Theo phải xạ, nàng lấy tay che mắt lại, đồng thời một ý nghĩ cũng lóe lên trong đầu.

Một giây sau đó, Lạc Tranh chỉ cảm thấy cơ thể bị một lực rất lớn kéo đi, sau đó cả người ngã vào một người đàn ông lạ. Bỗng bên tai vang lên một tiếng phanh "két" cùng tiếng súng nổ. Nàng kinh hãi tới mức tim như ngừng đập, hơi thở cũng gián đoạn. Rồi sau đó lại nghe

thấy âm thanh của chiếc xe gắn máy phóng đi xa dần.

Tất cả đều diễn ra quá nhanh. Nhanh đến mức khiến người ta chưa kịp có phản ứng thì mọi chuyện đã kết thúc. Lúc Lạc Tranh được người đàn ông lạ kia đỡ dậy thì nàng vẫn còn trong trạng thái hốt hoảng cùng sợ hãi.

"Lạc Tranh, em không sao chứ?" Giọng nói ân cần quen thuộc của người đàn ông cất lên.

Lạc Tranh giống như bừng tỉnh từ cơn ác mộng. Nhìn về phía người đàn ông vừa cứu mạng mình, không khỏi ngạc nhiên...

"Dennis, tại sao lại là anh?"

"Nếu như không phải anh kịp thời xuất hiện thì em đã sớm chết dưới họng súng kia rồi." Dennis không trả lời câu hỏi của Lạc Tranh, chỉ chậm rãi nói tránh đi.

Vào mấy ngày trước, Dennis có tới nói với Louis Thương Nghiêu sẽ đích thân bảo vệ sự an toàn của Lạc Tranh. Mặc dù không thể bảo vệ được tuyệt đối, nhưng anh ta sẽ làm hết sức mình. Đối với sự an toàn của Lạc Tranh, Louis Thương Nghiêu không cảm thấy an tâm lắm. Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn cũng đồng ý với cách làm của Dennis.

Mặc dù Dennis không nói rõ nguyên nhân, nhưng hắn tin tưởng hành động của anh ta là xuất phát từ đáy lòng cho nên cũng không hỏi Dennis bất kỳ điều gì nữa. Louis Thương Nghiêu cũng hiểu rõ, cho dù có vệ sỹ theo sát Lạc Tranh 24/24 thì cũng có lúc sơ hở.

Sau khi nghe xong, Lạc Tranh mới nhớ tới những cảnh tượng vừa rồi, lo lắng nhìn Dennis. "Vừa rồi có nghe thấy tiếng súng, anh không sao chứ?"

"Không sao cả. Chắc chắn đối phương không nghĩ tới sẽ có một người đứng ra cứu nguy bất ngờ thế này." Dennis quả thật không bị thương. Sau khi kiểm tra thấy Lạc Tranh cũng không gặp vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Tranh nhíu chặt lông mày lại rồi khế lẩm bẩm. "Quả nhiên có người muốn ra tay với tôi."

"Em biết hung thủ là ai?" Dennis nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Lạc Tranh hít sâu một hơi sau đó nhẹ nhàng gõ gõ lên trán, "Tôi nghĩ, suy đoán của mình đúng tới tám mươi, chín mươi phần trăm." Nói xong, nàng bước tới bên cạnh chiếc cột trụ bằng xi măng ở phía trước.

Dennis nhìn thấy Lạc Tranh đang chăm chú nhìn vào cái gì đó cũng tò mò bước tới. Đột nhiên phát hiện trên chiếc trụ bằng xi măng còn găm một viên đạn ở đó. Chắc hẳn là viên đạn còn sót lại của tên sát thủ bỏ trốn lúc nãy.

Nhìn thấy Lạc Tranh có ý muốn lấy viên đạn xuống xem, Dennis tự tay dùng một lực rất mạnh mới có thể gỡ xuống. Sau khi quan sát kỹ viên đạn, anh ta khẽ thở dài. "Xem ra đối phương thực sự muốn lấy mạng của em. Thế nên mới dùng tới loại đạn có mức độ sát thương cao như thế này. Tới mấy tầng xi măng cứng như thế mà còn xuyên qua hướng chỉ xuyên trực tiếp vào người, đảm bảo mất mạng là cái chắc."

"Từ viên đạn này có thể điều tra ra nguồn gốc, xuất xứ của nó đúng không?" Lạc Tranh vẫn chăm chú nhìn vào viên đạn đang ở trên tay Dennis, một cảm giác ớn lạnh dâng lên trong lòng khiến nàng không khỏi rùng mình một cái. Ngộ nhỡ viên đạn này ghim thẳng vào nàng...

"Tất nhiên là có thể điều tra ra được." Dennis cầm lấy viên đạn, quan sát một cách tỉ mỉ, đôi mắt khẽ nheo lại. "Nếu như không nhầm thì viên đạn này thuộc về quân đội."

"Quân đội?" Lạc Tranh lại rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ. Từ câu nói của Dennis, nàng lại càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng, "Dennis, tôi cần anh giúp đỡ, nhất định phải điều tra ra nguồn gốc xuất xứ của viên đạn này."

"Viên đạn này có liên quan tới vụ án ngày mai sao?" Dennis có chút không hiểu.

"Đương nhiên. Đây chính là chứng cứ có lợi nhất." Khuôn mặt của Lạc Tranh lộ rõ vẻ bí hiểm, trầm tư lên tiếng. Tuy Beauchery Louis đã cảnh báo nàng phải cẩn thận nhưng vì có liên lụy tới lợi ích của gia tộc nên ông ấy tuyệt đối không thể ra tòa làm chứng được. Vì

vậy thứ nàng cần lúc này chính là những vật chứng có lợi nhất.

Dennis dùng ánh mắt khác thường nhìn Lạc Tranh. Một lúc lâu sau mới lên tiếng. "Người gặp nguy hiểm là em, chẳng lẽ vào lúc này sự an nguy của bản thân mình em còn không nghĩ tới, còn nghĩ cách giúp Thương Nghiêu thoát tội nữa sao?"

"Bởi vì tôi tin Thương Nghiêu không có tội. Bất kể với tư cách là vợ hay là luật sư biện hộ cho anh ấy, tôi đều tin vào điều đó." Lạc Tranh nhìn Dennis, "Hơn nữa tôi còn muốn cảm ơn tên sát thủ vào đêm nay nữa."

"Cái gì?" Dennis còn tưởng mình nghe nhầm.

"Bởi vì..." Đáy mắt của Lạc Tranh lộ rõ vẻ trầm tư, rồi chậm rãi nói rõ từng lời, "Chính vì nhờ có tên sát thủ này, mà tôi mới nghĩ tới một nhân vật quan trọng. Cũng là người rất quan trọng với vụ án này."

Thấy ánh mắt của Lạc Tranh chột sáng lên, Dennis thầm đoán rằng nhất định nàng đã nghĩ thông suốt vấn đề gì đó. Nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy, anh ta vừa có cảm giác lo lắng nhưng cũng thầm chúc phúc cho nàng.

Lạc Tranh cũng không có nhiều thời gian giải thích với Dennis nữa. Vừa nói xong, nàng vội vàng lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số điện thoại dài. Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy.

"Vi Như, lập tức thông báo cho "sư gia" điều tra tung tích của một người. Càng nhanh càng tốt." Sau khi dặn dò hết những lời này, Lạc Tranh bỗng nói ra tên của một người.

Dennis đứng ở đằng sau nghe được, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chưa tới mười giờ sáng, tất cả các phóng viên của các tạp chí lớn nhỏ đã ngồi đầy trên những bậc thang trước cửa tòa án cho thấy tầm ảnh hưởng của vụ án này lớn và rộng tới mức nào. Bởi vì chưa tới giờ xét xử nên các phóng viên phải ở bên ngoài tòa án. Họ đã phục sẵn ở đây từ sáng sớm hy vọng có thể thu thập được những tư liệu trực tiếp nhất

Vừa lúc Kỳ Ưng Diêm cùng với trợ lý xuất hiện thì liền bị một số

lượng lớn các phóng viên vây quanh chật kín. Cách đó không xa một chiếc xe con chậm rãi đi tới rồi dừng lại. Vi Như cẩn thận xem xét tình huống bên ngoài, rồi quay đầu đề nghị với Lạc Tranh.

"Sur phụ, bên ngoài có rất nhiều phóng viên. Chúng ta có nên đi vào từ cửa sau không?"

Lạc Tranh cũng nhìn thấy tình hình bên ngoài, bình thản lên tiếng. "Đường đường là luật sư biện hộ mà đi cửa sau, tin này mà truyền ra ngoài thì còn nói được gì nữa. Kỳ luật sư cũng có thể đối mặt với phóng viên, chúng ta càng chẳng có lý do gì mà phải trốn tránh cả."

Nói xong, Lạc Tranh liền tháo dây an toàn ra, bỗng cảm thấy có chút khó chịu.

"Sur phụ, chị làm sao vậy?" Vi Như nhìn thấy sắc mặt của

Lạc Tranh có chút nhợt nhạt, còn thấy nàng che miệng lại, liền lo lắng hỏi.

Lạc Tranh cầm lấy chai nước uống một ngụm, khẽ hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng lên tiếng. "Không có việc gì đâu. Chúng ta đi vào thôi." Nói xong nàng đưa tay sờ lên bụng mình. Đây chính là phản ứng khi mang thai, nhưng nàng không nghĩ là nó tới nhanh như vậy.

Vi Như gật đầu rồi cùng Lạc Tranh xuống xe, kéo theo chiếc va li đi theo sau Lạc Tranh.

Ánh mặt trời buổi sáng rắc những tia nắng nhẹ lên tòa nhà được thiết kế cực kỳ nghệ thuật của tòa án tối cao. Bầu không khí dường như cũng khá ôn hòa cùng dễ chịu. Thời tiết không quá ẩm ướt, lạnh lẽo mà ngược lại, còn có chút ấm áp hơn mọi ngày.

Đúng như dự đoán, sự xuất hiện của Lạc Tranh làm cho các phóng viên có mặt trước cửa tòa án càng thêm hưng phấn. Bọn họ vốn đang vây quanh Kỳ Ưng Diêm để thu thập tin tức, nhưng khi nhìn thấy Lạc Tranh liền đổ xô tới chỗ nàng. Những người đứng trên bậc cao nhất của tòa án cũng rối rít chạy xuống, bủa vây nàng bằng vô số câu hỏi như lũ quết...

Chương 156: Tranh biện trên tòa

Ở vai trò luật sư biện hộ gặp mặt luật sư bên nguyên ngay trước cửa tòa án, Lạc Tranh mỉm cười chủ động tiến lên đưa tay ra, mà Kỳ Ứng Diêm cũng nở nụ cười vô cùng thoải mái, đưa tay bắt lấy bàn tay nàng. Một màn này được các phóng viên có mặt giơ máy ảnh lên chụp lia lịa.

"Nghe nói tối qua cô gặp nguy hiểm?" Kỳ Ứng Diêm hạ giọng hỏi khẽ.

Lạc Tranh cong môi cười nhẹ, "Quả không hổ danh là đại luật sư, tình hình của tôi ra sao đều không dấu được anh."

"Cô cũng vậy!" Kỳ Ứng Diêm cười khẽ, "Hy vọng cô có thể tìm được chứng cứ có lợi."

"Sẽ như vậy!" Lạc Tranh cũng không nói gì nhiều. Hai người họ, một trước một sau đi vào bên trong tòa án.

Người tham dự phiên xử không nhiều nhưng đều là người có thân phận không tầm thường. Ngoại trừ mấy vị trưởng bối trong gia tộc Louis, còn có sự xuất hiện của vương phi Monaco. Không khó để nhận ra thời gian gần đây bà nghỉ ngơi không được tốt, gương mặt vốn rất quý phái giờ đã trở nên tiều tụy. Khi nhìn thấy Lạc Tranh xuất hiện, ánh mắt bà còn lóe lên tia phẫn nộ.

Ngoài các thành viên trong gia tộc Louis cùng vương thất Monaco, chỉ có các nhân viên tòa án có liên quan mới có mặt tại phiên xử. Đưa mắt nhìn một lượt những người có mặt trong phòng xử, Lạc Tranh thấy ngay gương mặt mặc dù đang cố tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được sự lo lắng trong lòng là mẹ của Louis Thương Nghiêu - Tân Thanh Hà.

Mười giờ đúng, phiên tòa chính thức bắt đầu.

Bởi cả Kỳ Ứng Diêm và Lạc Tranh đều là những luật sư danh tiếng được đào tạo chuyên nghiệp nên chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ đã chinh lý tốt rất nhiều tài liệu trình lên khiến quan tòa cực kỳ hài lòng. Rất nhiều luật sư, đặc biệt là luật sư đã thành danh thường có điểm chung là lúc lên tòa thường không tự mình sửa soạn tài liệu mà để cho trợ lý làm, vì vậy thường hay làm chậm trễ thời gian mở phiên tòa.

Lần này, đối mặt cùng lúc với hai đại luật sư cực kỳ xuất sắc khiến quan tòa cảm thấy thực sự lo lắng nghĩ rằng không biết hai người khó đối phó này có xem quan tòa vào trong mắt hay không. Không ngờ, vừa tới 10h, hai vị luật sư chẳng những đã mặc y phục chỉnh tề đứng đó mà tất cả tài liệu đều đã được hiệu chỉnh cực kỳ tốt. Trợ lý luật sư của cả hai bên đều rất nghiêm túc ngồi tại vị trí dành riêng, an tĩnh chờ sự phân phó khiến quan tòa ngay từ bước đầu tiên đã có ấn tượng rất tốt đối với cả hai luật sư này.

Sau khi xác nhận lại thân phận của bị cáo, thông báo cho các bên quyền lợi và nghĩa vụ của mình, phiên tòa bắt đầu bằng việc tuyên đọc bản cáo trạng rồi bước vào giai đoạn đối chứng.

Đối chứng là giai đoạn mấu chốt nhất, cũng là giai đoạn bồi thẩm đoàn có thể xác định sự chuẩn xác cùng tin cậy của các chứng cứ. Giai đoạn này thường chia thành hai quá trình cơ bản. Quá trình đầu tiên là đưa ra chứng cứ hoặc nhân chứng liên quan, sau đó các bên tiến hành đặt câu hỏi đối với nhân chứng, kiểm tra tính xác thực của vật chứng và ghi nhận lại những câu trả lời để phục vụ cho việc biện hộ của mình.

Phần quan trọng tiếp theo chính là đưa ra những lập luận để bác bỏ chứng cứ của đối phương. Mỗi bên đều có thể tiến hành đặt câu hỏi với nhân chứng để hiểu rõ thêm tình hình và quyết định xem có tiếp tục đối chứng nữa hay không.

Mấu chốt trong quá trình bác bỏ chứng cứ mà đối phương đưa ra là phải phủ định được tư cách làm chứng của nhân chứng cũng như đưa ra được lý do để chứng minh bằng chứng của đối phương

không đủ độ xác thực và đề nghị quan tòa cho tiến hành thẩm tra lại tính xác thực của bằng chứng.

Đương nhiên trong quá trình đối chứng, các bên có thể mượn một vấn đề không hề liên quan đến vụ án để đưa ra trước tòa nhằm kiểm tra tính xác thực của tư cách người làm chứng. Nếu cần thiết, quan tòa cũng có thể đặt câu hỏi đối với những người liên quan.

Mỗi nhân chứng khi đã đứng ra trước tòa đều phải tuyên thệ và chịu trách nhiệm về những lời chứng của mình.

Khi phiên tòa đã chính thức bắt đầu, Kỳ Ưng Diêm tuyệt đối sẽ không vì giúp đỡ Louis Thương Nghiêu mà xem nhẹ các chứng cứ có lợi cho bên mình. Mà Lạc Tranh cũng tuyệt đối giữ cho đầu óc cực kỳ tỉnh táo để tiến hành đặt ra những câu hỏi cực kỳ sắc bén với nhân chứng bên nguyên đưa ra.

Nhân chứng đầu tiên lên tòa chính là người đầu tiên báo án, là người chịu trách nhiệm chăm sóc cho việc ăn nghỉ của công chúa mỗi ngày.

"Nhân chứng, mời cô kể lại tình hình ngày hôm đó một cách chi tiết." Kỳ Ưng Diêm đứng lên, nhìn về phía nhân chứng đầu tiên, chậm rãi lên tiếng.

Nhân chứng ước chừng khoảng 20 tuổi, dường như tâm trạng cô ta đang rất lo lắng và hồi hộp nên lời kể cũng liên tục bị đứt quãng.

"Nhân chứng, xin cô ổn định lại tâm trạng và đem những gì cô đã nhìn thấy ngày hôm đó kể lại rõ ràng cho mọi người có mặt ở đây được biết." Kỳ Ưng Diêm lập tức lên tiếng trấn an cô ta.

Khẽ hít sâu một hơi, nhân chứng cũng dần ổn định lại tâm trạng và bắt đầu chậm rãi kể lại những gì mình đã thấy...

"Sáng sớm hôm đó, tôi theo thường lệ chuẩn bị nước cho công chúa tắm rửa. Lúc bước vào phòng, tôi thấy phòng trống không, nhưng cửa sổ lại mở toang khiến khí lạnh tràn vào. Do đó tôi chạy tới tính đóng cửa sổ thì tình cờ liếc nhìn xuống phía dưới mới phát hiện ra thi thể của công chúa ở đó. Vì ban đêm không có ai qua lại khu vực đó nên đến tận sáng sớm hôm sau xác công chúa mới được phát hiện."

Lúc này, cô nhân chứng kể lại sự việc rất rõ ràng. Bởi cô ta cũng chỉ là người báo cảnh sát và cũng không phát hiện hiện tượng gì khác thường nên Kỳ Ưng Diêm và Lạc Tranh chỉ hỏi mấy vấn đề đơn giản rồi để cô ta lui xuống.

Nhân chứng thứ hai và thứ ba của bên nguyên là quản gia của căn biệt thự và Sally. Khẩu cung của bọn họ đều khẳng định vào ngày xảy ra án mạng họ có thấy Louis Thương Nghiêu xuất hiện ở đó.

Quản gia là người đầu tiên bước lên bục nhân chứng.

"Quản gia, đề nghị ông đem tất cả những sự việc đã nhìn thấy ngày hôm đó kể lại chi tiết." Kỳ Ưng Diêm đứng dậy lên tiếng.

"Sáng hôm đó, tôi nghe thấy mấy người giúp việc trong biệt thự lớn tiếng kêu lên mới biết được công chúa ngộ hại. Tội nghiệp cô ấy, một người tâm địa thiện lương như vậy mà lại bị hại một cách thảm đến thế."

"Ông nói vào ngày hôm đó, ông đã thấy bị cáo, cũng chính là Louis Thương Nghiêu tiến vào căn biệt thự phải không?" Kỳ Ưng Diêm hỏi.

"Ước chừng khoảng 8h tối, Louis tiên sinh đã tới biệt thự. Nhưng mấy giờ ngài ấy rời đi tôi không được rõ. Hoặc là ngài ấy có rời đi hay không tôi cũng không biết." Quản gia lên tiếng bằng giọng nói đầy kiên định.

Kỳ Ưng Diêm lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa rồi mới ngồi xuống. Tiếp theo là đến lượt Lạc Tranh đặt câu hỏi. Nàng đưa mắt nhìn nhân chứng hồi lâu nhưng lại không nói lời nào. Quản gia đợi mãi không thấy câu hỏi của nàng, vô thức giương mắt nhìn nàng lại phát hiện ánh mắt sắc bén của nàng đang nhìn mình chằm chằm vội vàng cúi đầu xuống, bàn tay đầy bất an khế co lại.

Thái độ cứng vẻ mặt đầy mờ ám của ông ta hoàn toàn bị Lạc Tranh thu hết vào trong tầm mắt. Rốt cục nàng cũng lên tiếng đặt câu hỏi.

"Nhân chứng bên nguyên, ông đã làm ở biệt thự này được bao lâu rồi?"

Quản gia suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Khoảng hơn 4 năm rồi!"

Lạc Tranh gật đầu, "Ông là quản gia tại biệt thự, cần phải biết rõ ràng khách tới đó là vì vấn đề gì phải không?"

Quản gia suy nghĩ một chút, "Bởi sức khỏe của công chúa không tốt, hơn nữa cô ấy lại ở nước ngoài nên bạn bè thường xuyên đến thăm cô ấy chỉ có Louis tiên sinh cùng tiểu thư Sally mà thôi."

"Như vậy ngày hôm đó Louis tiên sinh đến làm sao ông có thể không biết ngài ấy rời đi lúc nào chứ?" Lạc Tranh đột nhiên cất cao giọng đầy lạnh lẽo hỏi ngược lại.

Nghe thấy những lời đanh thép của Lạc Tranh, quản gia có chút kinh sợ cùng bất an, lại lần nữa vô thức nắm chặt bàn tay lại, "Là vì chúng tôi đều biết quan hệ của Louis tiên sinh với công chúa cho nên mỗi lần Louis tiên sinh tới biệt thự người làm chúng tôi đều tránh đi. Hơn nữa công chúa vốn luôn thích yên tĩnh cho nên mấy người chúng tôi đều tự giác đi làm công việc của mình mà không để ý gì nữa. Vì vậy tôi chỉ thấy lúc Louis tiên sinh tới chứ không biết ngài ấy rời đi lúc nào."

Câu trả lời của quản gia phải nói là không chê vào đâu được, không thể tìm ra nổi một chút sơ hở nào.

Khi mọi người đều nghĩ rằng Lạc Tranh không còn vấn đề gì để hỏi nữa thì đột nhiên giọng nói của nàng lại vang lên, nêu ra một câu hỏi thuộc chủ đề hoàn toàn khác, "Nghe nói sức khỏe của vợ ông không được tốt, ông vừa lên tòa làm nhân chứng lại vừa vào viện để chăm sóc vợ như vậy thật sự quá vất vả."

Câu nói của Lạc Tranh khiến tất cả người ngồi trong phòng xử đều cảm thấy kỳ quái mà bồi thẩm đoàn đang ghi chép cùng ngừng lại, ngược đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn nàng. Chỉ có một người vẫn giữ được vẻ mặt trấn định là Kỳ Ứng Diêm. Anh ta đã sớm ngờ tới Lạc Tranh sẽ dùng những phương pháp khác thường để giành lấy lợi thế cho thân chủ của mình. Nhưng điều anh ta có thể làm cũng chỉ là tìm hiểu kỹ về lời khai của nhân chứng để tìm ra điểm mấu chốt giúp cho việc phát hiện

ra chân tướng sự việc mà thôi.

"Làm sao mà cô biết chuyện của vợ tôi?" Quản gia không ngờ tới Lạc Tranh lại đột ngột hỏi như vậy. Sừng sốt một hồi, liền đó ông ta cực kỳ kích động đứng bật dậy, cất giọng nói đầy gấp gáp, "Cô không được quấy rầy vợ của tôi!"

"Yêu cầu nhân chứng ổn định lại tâm trạng của mình!" Chánh án cầm búa gõ gõ liền ba tiếng. Chánh án cũng biết lúc tranh biện, các luật sư sẽ dùng những cách thức khá đặc biệt để khai thác lời khai của nhân chứng nên chỉ quay sang Lạc Tranh lên tiếng, "Luật sư biện hộ, nếu câu hỏi vừa rồi không liên quan đến vụ án thì không cần phải đưa ra khiến tâm tình nhân chứng bị xáo trộn, làm ảnh hưởng tới sự yên tĩnh tại tòa."

"Vâng, thưa quý tòa!" Lạc Tranh nhẹ nhàng cúi người rồi nhìn về phía quản gia, khóe môi nàng khẽ cong lên lộ rõ nụ cười đầy trí tuệ...

"Vậy nhân chứng chỉ cần trả lời cho tôi một vấn đề nữa là được." Thanh âm của nàng vang lên đầy lạnh lùng hết dòng nước băng giá ngày đông rét mướt.

Quản gia cũng ý thức được hành vi của mình vừa rồi có chút quá khích, khẽ nuốt nước miếng một chút rồi vô thức siết nắm tay lại. Một lúc sau, ông ta mới gật gật đầu.

Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, không phải là bởi nàng đang khẩn trương mà bởi vì dạ dày nàng lại bắt đầu co thắt lại. Có lẽ nàng bị như vậy là do áp lực tâm lý quá nặng nề. Ổn định hơi thở xong, Lạc Tranh lại nhìn về phía quản gia bằng ánh mắt sắc bén...

"Vợ của ông mắc bệnh ung thư máu, hiện giờ đang cần có tủy thích hợp để tiến hành cấy ghép. Tôi nghĩ khoản phí tổn phẫu thuật cùng chi phí liên quan ông không thể chỉ dựa vào tiền lương quản gia tại biệt thự để gánh vác phải không?"

Quản gia đột nhiên trừng lớn đôi mắt.

"Phản đối!" Kỳ Ưng Diêm vừa thấy nàng đặt câu hỏi xong liền đứng bật dậy, dùng thái độ cực kỳ nghiêm trang nói, "Tôi phản đối luật sư biện hộ đang hỏi nhân chứng những vấn đề không liên quan đến vụ án."

"Phản đối hữu hiệu!" Chánh án khẽ gật đầu, "Luật sư biện hộ, xin

hãy chú ý đến những câu hỏi của mình để tránh làm phân tán sự nhận định của bồi thẩm đoàn."

Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng, "Vâng, ngài chánh án."

Trở về chỗ ngồi, nghi vấn trong lòng Lạc Tranh lại càng được khẳng định. Từ ánh mắt đến động tác của người quản gia lúc này đã hoàn toàn bán đứng ông ta. Nhất là lúc trả lời câu hỏi của nàng, ngón tay ông ta không ngừng siết chặt lại. Đó là biểu hiện của sự chột dạ cùng việc cố áp chế tâm trạng của mình. Khi nàng nhắc tới vợ ông ta, tâm tình ông ta lại càng biến động lớn hơn, còn lớn tiếng cảnh cáo nàng không được quấy rầy vợ ông ta.

Chẳng lẽ vợ ông ta từng bị người khác quấy rầy?

Qua sự điều tra của thám tử, nàng được biết vợ của quản gia nằm viện vì mắc căn bệnh ung thư máu đã lâu, đang chờ có người hiến tủy phù hợp để tiến hành phẫu thuật. Khoản chi phí này tuyệt đối không nhỏ nên ông ta không thể nào chỉ dựa vào thu nhập từ lương quản gia của mình để chi trả. Lẽ nào....ông ta thực sự bị mua chuộc?

Quản gia tạm thời lui xuống nhường chỗ cho nhân chứng thứ ba - Sally lên tòa làm chứng.

Sally ngồi ở chỗ dành cho nhân chứng nhưng vẫn nhìn chăm chăm Lạc Tranh bằng ánh mắt đầy căm hận như nhìn kẻ thù. Cô ta vẫn mặc bộ váy màu đỏ hết như ngày đích thân hất sơn đỏ lên người nàng.

Sau khi tuyên thệ, cô ta lại ngồi xuống bắt đầu trả lời câu hỏi của Kỳ Ưng Diêm.

"Hôm đó tôi nhìn thấy anh rể, à không, Louis Thương Nghiêu tới biệt thự vào khoảng 8h tối. Mặc dù tôi không biết anh ta rời đi lúc mấy giờ nhưng lúc đồng hồ đồng chuông báo 9h tôi vẫn còn nhìn thấy anh ta trong phòng chị tôi. Căn cứ vào đó cho thấy thời gian anh ta rời đi trùng với thời gian chị tôi ngộ hại." Giọng nói của Sally tràn ngập sự phẫn nộ, trừng mắt nhìn Lạc Tranh như nhìn kẻ thù không đội trời chung.

"Nhân chứng, khi trả lời câu hỏi hãy nhìn vào tôi!" Kỳ Ưng Diêm đột ngột lên tiếng, ánh mắt anh ta có vẻ gì đó rất bí hiểm.

Sally miễn cưỡng dời ánh mắt nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm.

"Cô nói lúc hơn 9h còn nhìn thấy bị cáo và người bị hại ở trong phòng, vậy cô có thể nêu thời gian cụ thể hơn không?" Kỳ Ưng Diêm tiếp tục hỏi.

"Là 9h 15 phút."

"Vì sao lại khẳng định như vậy?"

"Bởi vì mỗi tối chị tôi đều uống thuốc vào giờ này. Đêm đó tôi lại chưa rời đi nên định tự mình mang thuốc sang cho chị. Lúc qua phòng chị, tôi thấy Louis Thương Nghiêu vẫn ở trong đó nên không vào phòng. Sau đó bởi có chuyện gấp nên tôi đã rời đi."

"Lúc đó, cô thấy bị cáo cùng người bị hại nói chuyện gì?"

"Tôi không đi vào nên không có nghe được. Chỉ là nhìn thấy chị tôi rất yếu ớt túm vạt áo Louis Thương Nghiêu giống như không muốn để anh ta rời đi vậy."

"Cô nhận thấy tình hình lúc đó thế nào?" Kỳ Ưng Diêm đột ngột đặt câu hỏi tiếp.

Sally suy nghĩ một chút, trong mắt lóe lên tia phần nộ cực độ, "Bởi vì chị tôi vẫn luôn yêu Louis Thương Nghiêu mà anh ta có mới nói cũ, mở miệng đòi thoái hôn, nên chị tôi nhất định là đang cầu xin anh ta, hy vọng anh ta có thể hồi tâm chuyển ý."

Những người có mặt trong phòng xử bắt đầu xì xào bàn tán.

Kỳ Ưng Diêm nghe vậy, khế thở một hơi dài rồi quay về phía quan tòa nhẹ nhàng cúi người, "Ngài chánh án, tôi đã hỏi xong."

Lạc Tranh đứng dậy nhìn về phía Sally, không chút e dè ánh mắt lạnh băng của cô ta, dứt khoát cất tiếng hỏi, "Nhân chứng, cô rất thích thân chủ của tôi, thậm chí còn thích đến mức điên cuồng, đúng không?"

"Phải đối!" Kỳ Ưng Diêm lại lần nữa đứng dậy lên tiếng, "Tôi phản đối luật sư biện hộ đang đưa ra suy đoán không có căn cứ, hơn nữa còn không có liên quan tới vụ án."

"Ngài chánh án, trong tay tôi có chứng cứ chứng minh những vấn đề tôi nêu ra không phải là suy đoán. Hơn nữa, những vấn đề này có liên quan trực tiếp đến việc lời khai của nhân chứng có đáng tin hay

không?" Thanh âm trong trẻo đầy tinh táo của Lạc Tranh vang lên cực kỳ quyết đoán.

"Luật sư biện hộ, mời trình ra bằng chứng của mình." Chánh án lập tức lên tiếng.

Chứng cứ rất nhanh sau đó được đưa đến tay quan tòa. Đó là bản khẩu cung của các nhân viên tại tập đoàn cùng một số ảnh chụp.

"Nhân chứng Sally không chỉ một lần tại nơi công cộng thừa nhận tình cảm của mình đối với thân chủ tôi. Hơn nữa còn thường xuyên dùng lý do thăm hỏi công chúa Deneuve để làm cớ nhằm tiếp xúc với thân chủ của tôi. Đêm xảy ra án mạng, Sally biết thân chủ của tôi tới biệt thự nên cô ta cũng tới đó vì muốn gặp gỡ anh ấy. Vì vậy việc cô ta nói mình đã rời khỏi biệt thự trước thân chủ tôi hoàn toàn là nói dối." Từng lời nói vô cùng kiên quyết của Lạc Tranh vang lên đầy đanh thép.

Sally nghe vậy liền đứng bật dậy, hung dữ nói lớn, "Tôi không có nói dối! Cô..."

"Cô nói mình đã rời khỏi biệt thự, vậy tôi hỏi cô, cô rời khỏi đó lúc mấy giờ?" Lạc Tranh lập tức cắt ngang lời cô ta, lạnh lùng đặt câu hỏi.

"Tôi..." Sally suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Tôi rời biệt thự lúc 9strong0 phút tối."

"Cô đang nói dối!" Lạc Tranh lập tức giơ tay cầm lấy phần tài liệu được Vi Như chuyển qua rồi trình lên phía chánh án...

"Ngài chánh án, đây là bằng chứng ghi lại lúc nhân chứng Sally ở dưới bãi đỗ xe ngầm của biệt thự. Xem lại dữ liệu mấy năm qua có thể thấy Sally luôn có thói quen đậu xe ở dưới đó. Đêm xảy ra án mạng, cô ta quả thực có rời khỏi biệt thự nhưng không phải là 21h 20 phút mà là 20h 20 phút. Trong băng ghi hình có ghi lại thời điểm cô ta vội vã lái xe rời khỏi tầng hầm của biệt thự vào lúc 20h 20 phút.

Chánh án khẽ nhíu mày lên tiếng, "Luật sư biện hộ, mời chuyển bằng chứng lên."

Sắc mặt Sally liền trở nên khó coi mà Kỳ Ưng Diêm vẫn không hề lên tiếng chỉ lẳng lặng ngồi quan sát tình hình.

Chánh án sau khi xem xong cuộn băng, hàng lông mày chau lại càng sâu hơn, quay đầu nhìn về phía Sally lên tiếng, "Nhân chứng, chứng cứ xác thực này đã chỉ rõ đêm đó cô rời khỏi biệt thự lúc 8h 20 phút tối, vậy cô định giải thích thế nào?"

Ánh mắt Sally hiện lên vẻ bối rối rõ ràng, khẽ liếm môi, cất giọng nói cực kỳ mất tự nhiên, "Tôi...tôi vừa rồi nhớ nhầm..."

Chánh án đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này, hàng lông mày càng chau chặt lại.

Lạc Tranh nhìn chằm chằm cô ta, nét lạnh lùng trên khuôn mặt nàng càng thêm băng lãnh...

"Nhân chứng, cô nói cô nhớ nhầm. Vậy cô thử nói xem lần thứ hai cô nhìn thấy thân chủ của tôi là lúc mấy giờ?"

"Tôi..." Sally đương nhiên không ngờ tới Lạc Tranh lại hỏi câu bất ngờ như vậy ngay giữa tòa, cô ta nghẹn lời một chút rồi miễn cưỡng nói, "Tôi không nhớ rõ."

"Vậy để tôi giúp cô nhớ lại một chút thì sao?" Lạc Tranh dường như đã sớm biết cô ta sẽ trả lời như vậy nên nụ cười lạnh trên môi càng đậm hơn.

Sally có chút cảnh giác nhìn nàng.

"Đêm đó, cô chỉ nhìn thấy thân chủ tôi một lần vào lúc 20h mà thôi. Thân chủ tôi đúng là có tới biệt thự nhưng chỉ ở đó không tới 20 phút. Cho nên cô nói 21h 20 phút còn nhìn thấy thân chủ tôi hoàn toàn là nói dối. Cô sở dĩ chạy vội đến bãi đậu xe như vậy là vì biết thân chủ của tôi rời đi nên muốn đi theo anh ấy." Lạc Tranh to gan đưa ra một giả thuyết cực kỳ táo bạo.

Sắc mặt Sally đã chuyển thành trắng nhợt. Không đợi cô ta trả lời, Kỳ Ưng Diêm liền đứng lên phản đối, "Đây chỉ là suy đoán của luật sư biện hộ mà thôi."

"Ngài chánh án, trong tay tôi còn có một phần tài liệu có thể chứng minh Sally vẫn thường xuyên thực hiện hành vi theo dõi đối với thân chủ tôi." Lạc Tranh chậm rãi lên tiếng.

"Khi thân chủ tôi đề xuất việc thoái hôn, nhân chứng Sally không chỉ một lần thổ lộ tình cảm của mình với thân chủ tôi nhưng lần nào

cũng bị cự tuyệt. Do vậy tôi có lý do để khẳng định rằng lời khai của cô ta hôm nay hoàn toàn nhằm mục đích trả thù. Những lời khai này không đáng để tiếp thu."

"Lạc Tranh, cô là đồ đáng chết. Cô dựa vào cái gì mà dám điều tra tôi?" Sally kích động gào lên, thậm chí còn muốn lao đến chỗ ngồi của luật sư biện hộ tóm lấy Lạc Tranh nhưng bị nhân viên an ninh trên tòa giữ lại.

"Yêu cầu nhân chứng giữ yên lặng!" Chánh án lại lần nữa gõ búa để ổn định trật tự.

"Lạc Tranh, cô là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác, tôi nguyện rửa cô chết không được tử tế. Cả Louis Thương Nghiêu cũng vậy. Các người đối với tôi như vậy tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua a....sẽ không bỏ qua...."

Cộp! Cộp! Cộp! Chánh án thực sự không chịu nổi nữa, liên tục gõ búa để ổn định tình hình, "Nhân chứng, nếu cô còn kích động như vậy, tôi sẽ kết tội cô coi thường tòa án!"

"Ngài chánh án, tâm tình của nhân chứng có chút kích động, bởi tình tiết vụ án khá nghiêm trọng nên tôi xin tòa cho phép tạm nghỉ ít phút." Kỳ Ứng Diêm đứng dậy chậm rãi đề đạt.

Chánh án cũng bị vụ huyền não vừa rồi làm cho nhức đầu. Hơn nữa vụ án này quả thực có quá nhiều điểm phức tạp. Khẽ thở dài nhìn về phía Lạc Tranh, chánh án lên tiếng, "Luật sư biện hộ có ý kiến gì về việc phiên tòa tạm nghỉ ít phút hay không?"

"Ngài chánh án, tôi không có ý kiến." Lạc Tranh khẽ cúi người đầy lịch thiệp.

Sau khi chánh án tuyên bố phiên tòa tạm nghỉ 30 phút, mọi người trong phòng xử lục tục rời đi...

Trong phòng nghỉ, mặc dù Louis Thương Nghiêu vẫn có cảnh sát giám sát nhưng hắn chẳng buồn quan tâm, sai bước hướng về phía Lạc Tranh. Hắn chẳng buồn để ý đến việc còn có các luật sư khác ở nơi này, kéo Lạc Tranh ôm vào trong ngực, cúi đầu nói, "Trên tòa biểu hiện của em quá xuất sắc nhưng nếu sớm biết em phải khổ cực

thế này anh tuyệt đối...

"Anh đừng nói càn!" Lạc Tranh ngẩng đầu, nhẹ nhàng lên tiếng ngắt lời hẳn, "Thương Nghiêu, anh yên tâm, cho dù thế nào em cũng nghĩ được cách. Hơn nữa em rất tự tin chúng ta nhất định giành phần thắng."

"Sao Ưng Diêm lại làm luật sư bên nguyên?" Louis Thương Nghiêu hôm nay lên tòa mới biết thì ra Kỳ Ưng Diêm là luật sư cho bên đối phương.

Lạc Tranh nhẹ nhàng cười một tiếng, "Bởi vì anh ta cũng muốn tra rõ ràng chân tướng sự việc."

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu khẽ động nhưng cũng không nói lời nào nữa.

"Thương Nghiêu, tóm lại lát nữa lên tòa, anh hãy đem toàn bộ sự việc đem đó nói hết ra là được rồi. Em biết rõ anh vẫn còn nhiều chuyện giấu diếm, cũng biết có nhiều chuyện anh không muốn nói ra. Nhưng dù có chuyện gì thì em vẫn có thể giúp anh." Lạc Tranh dịu dàng nhìn hẳn, so với dáng vẻ mạnh mẽ vừa rồi quả thực tưởng như hai người hoàn toàn khác biệt.

"Vất vả cho em rồi!" Louis Thương Nghiêu đau lòng nhìn nàng.

Lạc Tranh cười cười, vừa muốn mở miệng nói gì đó, đột nhiên sắc mặt nàng có chút biến đổi nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt mà thôi. Liền đó, nàng liền nở nụ cười tươi rói nhìn hẳn nói, "Thương Nghiêu, anh nghỉ ngơi một chút đi!"

"Tranh, em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu tinh tế nhận ngay ra sự thay đổi trên nét mặt nàng.

"Em vừa nghĩ ra một chuyện muốn trao đổi cùng Ưng Diêm một chút." Lạc Tranh vội lên tiếng trấn an hẳn rồi vội vã rời khỏi phòng nghỉ.

Trong phòng vệ sinh...

Vẻ mặt Vi Như lộ rõ sự lo lắng nhìn Lạc Tranh. Từ lúc bước vào đây đến giờ nàng đã liên tục ói như thể muốn đem tất cả lục phủ ngũ tạng cho ra bằng hết.

Đội nàng khá hơn một chút, Vi Như vội vàng tiến lên đưa nước

súc miệng cùng khăn lông cho nàng, khẩn trương hỏi, "Sur phụ, chị sao vậy? Sắc mặt chị thật sự rất kém đó."

Lạc Tranh vô lực dựa vào bồn rửa tay, khẽ đưa tay đặt lên trán nhẹ nhàng lắc đầu, "Chị không sao đâu."

"Còn nói không sao! Chị xem sắc mặt chị đã tái nhợt thành ra như vậy rồi..." Vi Như nghe vậy lại càng thêm lo lắng, tiến lên hỏi, "Sur phụ, có phải người chị có chỗ nào khó chịu không? Ói thành ra như vậy chắc hẳn dạ dày chị có vấn đề rồi. Chị..." Nói đến đây Vi Như đột nhiên ngừng bật, trừng lớn đôi mắt nhìn Lạc Tranh.

Lạc Tranh cũng nhìn về phía Vi Như bằng đôi mắt có chút ý cười dịu dàng. Ánh mắt Vi Như cũng khẽ lóe lên, "Sur phụ, không phải chị có thai đấy chứ?"

"Chuyện này trừ em ra không được để cho ai biết, nhất là Louis tiên sinh, biết không?" Lạc Tranh dùng cách thức này để khẳng định lại suy đoán của Vi Như rồi bước ra ngoài.

"Trời ạ! Sur phụ, chị thật sự..." Vẻ mặt Vi Như vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ đi theo phía sau nàng. Không đợi Vi Như nói hết câu, Lạc Tranh liền đẩy cửa toilet bước ra ngoài, cước bộ của nàng lập tức ngừng lại mà câu nói đang dở dang của Vi Như cũng lập tức bị nuốt trở lại.

Người đứng ngay cửa toilet lại chính là...Louis Thương Nghiêu.

Louis Thương Nghiêu bất ngờ xuất hiện khiến cho Lạc Tranh và Vi Như đồng thời kinh ngạc đến ngây người, nhất là Lạc Tranh. Nàng căn bản không ngờ tới hẳn sẽ đột ngột đứng ngay ngoài cửa thế này. Thân hình cao lớn đẹp đẽ như thiên thần hiện ra trước mắt làm cho nàng trong lúc nhất thời chỉ có thể đứng đờ ra đó.

Vi Như thì đã kinh ngạc đến miệng lưỡi lắp bắp, tinh thần cũng rối loạn cực độ...

Cứ như vậy, mỗi người đều có tâm trạng cùng suy nghĩ riêng của mình, sững người đứng đờ ra đó hồi lâu...

"Tranh, em...." Louis Thương Nghiêu có chút nghi ngờ nhìn nàng, đáy mắt hẳn lộ rõ vẻ lo lắng cực độ, muốn nói gì đó lại ngập ngừng.

"A...Thương Nghiêu, sao anh lại tới đây?" Lạc Tranh thực không

biết vừa rồi hẳn có nghe được gì không nhưng ngấm lại thì phòng vệ sinh vốn được cách âm khá tốt, hẳn là hẳn không nghe được gì nên rốt cục nàng mới có thể nhẹ nhàng nở nụ cười, cong môi hỏi hẳn.

"Anh không yên tâm nên muốn qua xem em thế nào." Về mặt Louis Thương Nghiêu tràn ngập sự khẩn trương, cẩn thận nhìn ngấm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồi lâu như muốn tìm kiếm một manh mối nào đó.

Lạc Tranh âm thầm quan sát sự biến đổi trong ánh mắt của hẳn, sau khi chắc chắn hẳn không nghe được gì, nàng mới cười cười, dịu dàng nói, "Em không sao, chỉ là sáng nay ăn phải cái gì đó không hợp nên dạ dày có chút khó chịu mà thôi. Yên tâm đi!"

"Thật sự là không có gì chứ?" Ánh mắt Louis Thương Nghiêu có chút chần chừ, khẽ lên tiếng hỏi lại.

"Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ anh lại hy vọng em bị bệnh nặng sao?" Lạc Tranh cũng không muốn giải thích gì nhiều với hẳn, chỉ khẽ đưa tay đẩy hẳn trở lại phòng nghỉ, "Đừng lo lắng, em thật sự không có việc gì hết!"

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ chau lại hiện rõ sự nghi hoặc, ánh mắt hẳn lại chuyển từ trên người Lạc Tranh nhìn sang phía Vi Như khiến cô bị ánh mắt của hẳn làm cho giật mình sợ hết hồn vội cúi đầu xuống để né tránh ánh nhìn của hẳn.

"Lạc Tranh..." Giọng Kỳ Ứng Diêm chợt vang lên.

Như gặp được cứu tinh, Lạc Tranh bất giác thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm. Ánh mắt của hẳn quá sắc bén, dường như ngay lúc đó đã có thể nhìn thấu tâm tư nàng, biết rõ nàng đang nói dối vậy. Lạc Tranh thật không dám nghĩ tiếp nữa mà vội vàng lên tiếng...

"Em muốn cùng Ứng Diêm nói chuyện một chút!" Vừa nói dứt lời, nàng lập tức vội vã đi ra ngoài.

Vi Như lặng lẽ nhìn thoáng qua Louis Thương Nghiêu một cái, khẽ le lưỡi rồi lập tức đi theo Lạc Tranh.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu vẫn dõi theo bóng dáng Lạc Tranh, hồi lâu vẫn không dời đi hướng khác...

Thật ra Kỳ Ưng Diêm thấy nàng đứng đó cũng chỉ là thuận miệng gọi một tiếng, không ngờ tới Lạc Tranh lại vội vã đi về phía mình như vậy. Đợi nàng tới gần, anh ta mới cười lên tiếng, "Nghiêm túc như vậy, thật sự có chuyện tìm tôi sao?"

"Ưng Diêm, chúng ta qua phòng nghỉ bên kia nói chuyện đi!" Lạc Tranh vẫn cảm thấy ánh mắt đầy nghi hoặc của Louis Thương Nghiêu vẫn luôn dõi theo phía sau mình nên có chút mất tự nhiên mở lời đề nghị.

Kỳ Ưng Diêm cũng nhìn thấy Louis Thương Nghiêu đứng cách đó không xa thì khẽ cười rồi nói, "Chỉ cần cái tên đứng ở đằng kia đừng có nghĩ bậy mà đem tôi giết luôn thì được thôi."

"Lúc này mà anh còn nói giỡn được sao?" Lạc Tranh bối rối nở nụ cười.

Hai người họ bước vào một phòng nghỉ khác...

"Ưng Diêm, rất cảm ơn anh ở trên tòa giúp đỡ tôi." Lạc Tranh là người đầu tiên lên tiếng.

Những người tham dự phiên xử có lẽ không biết việc anh ta lần lượt lên tiếng phản đối như vậy lại là cách giúp đỡ nàng hiệu quả tới mức nào. Những câu hỏi anh ta đặt ra cho nhân chứng đều cung cấp cho nàng những chứng cứ có lợi nhất. Mỗi một lần Kỳ Ưng Diêm lên tiếng phản đối thực tế chính là mở ra thêm một hướng đi mới cho quá trình tranh biện.

Cách làm của anh ta quả thực rất thông minh. Một mặt vẫn duy trì lợi ích của thân chủ của mình, mặt khác cũng làm cho Lạc Tranh có thêm nhiều cơ hội để đưa chứng cứ có lợi ra trình tòa.

Kỳ Ưng Diêm ngời xuống cười nhẹ một tiếng, "Tôi cũng là đang giúp chính mình mà thôi. Thực tế tôi cũng muốn biết rõ chân tướng sự việc này chẳng hề kém cô đâu."

"Thế nên tôi càng phải đặc biệt nói lời cảm ơn với anh." Lạc Tranh cười cười nhưng rất nhanh sau đó nét mặt đã chuyển thành nghiêm trọng, "Tôi nghĩ, cho dù nhân chứng hay vật chứng tiếp theo cũng sẽ trở thành một sự khảo nghiệm khó khăn cho Thương Nghiêu."

"Vây cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên như nó vốn có, mặc dù để đạt được như vậy cũng không dễ dàng gì." Sắc mặt Kỳ Ưng Diêm đầy vẻ nghiêm túc, "Còn nữa, Lạc Tranh, tiếp theo cho dù là nhân chứng hay vật chứng đều sẽ cực kỳ bất lợi cho cô cùng Thương Nghiêu. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô vậy thôi. Mục đích của chúng ta chính là muốn tra rõ chân tướng sự việc, tôi hy vọng cô có thể dùng những chứng cứ xác thực nhất để giành được sự ủng hộ trên toà."

"Yên tâm đi, tôi sẽ không thua anh đâu." Ánh mắt Lạc Tranh lại lần nữa khôi phục vẻ bình tĩnh cùng kiên cường.

"Tốt!" Kỳ Ưng Diêm khẽ nở nụ cười đầy vui vẻ.

Sau thời gian tạm nghỉ ngắn, phiên toà lại được tiếp tục...

Louis Thương Nghiêu vẫn ngồi ở chỗ dành cho bị cáo còn Kỳ Ưng Diêm thì đứng dậy nhìn về phía hấn. Vẻ mặt cùng bộ dạng đầy lo lắng thường ngày của anh ta giờ đã hoàn toàn bị vẻ nghiêm túc cực độ thay thế. Liên đó, anh ta bắt đầu đặt câu hỏi...

"Louis Thương Nghiêu tiên sinh, vừa rồi anh đã kể lại tình huống phát sinh vào tối hôm xảy ra án mạng. Anh nói vào lúc 8h 20 phút đã rời khỏi biệt thự, vậy có ai có thể làm chứng việc này cho anh hay không?"

Tuy ngồi ở chỗ dành cho bị cáo nhưng vẻ mặt của Louis Thương Nghiêu vẫn cực kỳ trấn tĩnh cùng tinh táo, trong mắt hấn cũng không nhìn ra bất kỳ sự bất an nào. Nghe xong câu hỏi, hấn mới chậm rãi trả lời, "Không có! Tôi dừng xe ở bãi đỗ trên mặt đất chứ không phải bãi đỗ ngầm. Mà camera an ninh ở đó lại bị phá hoại một cách có chủ ý nên tôi nghĩ không có nhân chứng hay vật chứng nào có thể chứng minh thời gian tôi rời khỏi biệt thự cả."

"Anh đã thừa nhận đêm đó mình có tới biệt thự, vậy anh tới đó để làm gì?"

"Thăm Deneuve." Louis Thương Nghiêu trả lời cực kỳ kiên định, "Mặc dù tôi đã huỷ bỏ hôn ước với cô ấy nhưng đối với bệnh tình của Deneuve tôi vẫn luôn rất quan tâm. Trong lòng tôi luôn coi cô ấy như em gái mình nên đêm đó mới ghé qua thăm cô ấy."

"Tại sao lại chọn buổi tối để tới thăm như vậy?" Câu hỏi của Kỳ Ứng Diêm quả thực rất sắc sảo.

"Bởi vì quá bận rộn với công việc."

Kỳ Ứng Diêm hít sâu một hơi rồi tiếp tục, "Anh nói mình đã sớm rời khỏi biệt thự, vậy sau khi rời khỏi đó anh đã đi đâu hay làm gì và có ai chứng kiến không?"

"Không có người nào có thể chứng minh cả." Louis Thương Nghiêu hiển nhiên không muốn nói mình đã tới nơi nào sau đó.

"Louis Thương Nghiêu tiên sinh, nếu như anh không thể nói rõ mình đã đi đâu sau đó thì sao có thể chứng minh mình vô tội đây?" Giọng nói của Kỳ Ứng Diêm đột ngột cất cao lên.

"Phản đối!" Lạc Tranh lập tức đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, "Tôi phản đối luật sư bên nguyên đưa ra câu hỏi không liên quan đến vụ án. Thân chủ tôi có quyền giữ lại bằng chứng chứng minh sự vô tội của mình. Cho dù muốn chứng minh cũng có rất nhiều phương thức khác chứ không nhất định phải làm như vậy."

"Phản đối hữu hiệu!" Chánh án gật đầu, "Luật sư bên nguyên, xin chú ý câu hỏi của mình."

"Ngài chánh án, tôi đã hỏi xong." Kỳ Ứng Diêm trả lời rồi chậm rãi ngồi xuống.

"Luật sư biện hộ, cô còn nhân chứng hay vật chứng nào muốn trình toà hay không?" Chánh án lên tiếng hỏi lại.

"Có, thưa quý toà!" Lạc Tranh khẽ trả lời.

Chánh án lại nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm, "Luật sư bên nguyên, anh còn nhân chứng nào khác có thể chứng minh bị cáo có chủ ý mưu sát hay không?"

Kỳ Ứng Diêm hít sâu một hơi, lại một lần nữa đứng lên...

"Ngài chánh án, cho phép tôi được gọi một nhân chứng khác lên toà."

"Cho phép!"

Rất nhanh sau đó, cảnh sát trưởng Sheman đã xuất hiện trước toà. Hắn ta được đẩy vào bằng một chiếc xe lăn khiến cho chánh án cảm thấy rất kỳ quái nhưng cũng không lên tiếng hỏi han gì.

Liền đó, Kỳ Ứng Diêm đứng dậy lên tiếng khiến cho những người tham dự phiên xử đều cảm thấy kinh ngạc, "Những lời cảnh sát trưởng Sheman sắp nói ra sau đây sẽ khiến cho cục diện phiên toà hoàn toàn xoay chuyển..."

Nhân chứng Sheman, đại diện của cục cảnh sát đưa mắt nhìn về phía các thành viên bồi thẩm đoàn rồi lại quay đầu nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm...

"Hôm nay sở dĩ tôi lên toà làm nhân chứng bởi vì tôi biết được một sự việc khiến mọi người nghe rồi sẽ cảm thấy kinh sợ. Louis Thương Nghiêu giết hại công chúa có hai lý do. Lý do thứ nhất là hẳn ta thấy bệnh tình của công chúa có chuyển biến theo chiều hướng tốt lên nên sợ cô ấy sẽ tiếp tục quấy rầy hẳn. Còn lý do thứ hai là vì công chúa đã tình cờ biết được bí mật về chuyện hẳn buôn lậu súng ống đạn dược. Cho nên công chúa bị giết là để diệt khẩu."

Tất cả người ngồi nghe phiên xử đều rộ lên bàn tán vì kinh ngạc...

"Yên lặng!" Chánh án lập tức vung búa gõ mấy tiếng để ổn định tình hình.

"Luật sư bên nguyên, điểm thứ hai trong khẩu cung của nhân chứng vừa rồi không có trong phần tài liệu mà anh đã đệ trình lên toà."

Kỳ Ứng Diêm cũng không hề tỏ ra bối rối, anh ta nhẹ nhàng cúi người trước chánh án rồi nhìn về phía Sheman, "Làm sao mà ông biết được chuyện này?"

"Tôi là cảnh sát, mấy năm nay vẫn luôn điều tra chứng cứ phạm tội của Louis Thương Nghiêu. Hai ngày trước, có một vị công dân mẫu mực đã chủ động đệ trình bằng chứng chứng minh việc Louis Thương Nghiêu buôn lậu súng ống đạn dược. Chứng cứ đã được phía cảnh sát tiến hành thẩm tra, phân tích cho nên mới đưa ra kết luận như vậy." Sheman bày ra bộ dạng cực kỳ nêu cao chính nghĩa lên tiếng trả lời.

"Luật sư bên nguyên có bằng chứng liên quan hay không?"
Chánh án lập tức lên tiếng hỏi.

"Trên tay tôi là phần tài liệu mang mã số AC2576, trong đó có đủ bằng chứng chứng minh bị cáo đã từng buôn lậu vũ khí cho các quốc gia khác nhau, vi phạm nghiêm trọng quy định về việc buôn bán vũ khí của quốc gia." Kỳ Ưng Diêm đem tài liệu trình lên...

Chánh án mở tài liệu ra xem một hồi, hàng lông mày khẽ nhíu lại...

"Chánh thanh tra Sheman, làm sao ông biết bị cáo giết người là vì muốn diệt trừ hậu hoạ." Kỳ Ưng Diêm tiếp tục đặt câu hỏi.

"Qua điều tra chúng tôi biết được vị công dân mẫu mực đã đệ trình chứng cứ kia có một đoạn ghi âm có thể chứng minh bị cáo cố ý giết người nhằm che dấu hành động phạm pháp của mình." Sheman chậm rãi nói.

Kỳ Ưng Diêm khẽ gật đầu, rồi đem cuộn băng ghi âm đã được giám định kia trình lên, "Qua việc giám định của bộ phận chuyên môn cho thấy thanh âm trong đoạn băng này trùng hợp đến 90% với giọng nói của bị cáo."

Khi cuộn băng ghi âm được trình lên, tâm tình Lạc Tranh không khỏi có chút rối loạn. Tuy nói rằng băng ghi âm không phải là chứng cứ có hiệu lực để buộc tội nhưng ít nhiều gì thì nội dung của cuộn băng cũng sẽ làm ảnh hưởng đến quyết định của bồi thẩm đoàn bởi dù sao con người cũng vẫn là loài động vật bậc cao xử sự nghiêng về tình cảm nhiều hơn.

Chánh án cũng chấp thuận việc phát cuộn băng ghi âm trước toà dưới sự giải thích của chuyên viên giám định.

Trong đoạn băng ghi âm, một giọng nói nghe cực kỳ giống với Louis Thương Nghiêu còn một giọng khác thì có thể mọi người không biết nhưng trong lòng Lạc Tranh thì cực kỳ hiểu rõ bởi đó chính là giọng của Ôn Húc Khiên. Nàng không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng. Ôn Húc Khiên này quả thực là kẻ thủ đoạn. Nàng vốn tưởng rằng cuộn băng ghi âm đã bị phá huỷ, không ngờ hẳn vẫn còn lưu lại bản sao.

Cuộc đối thoại trong đoạn ghi âm đều xoay quanh chuyện buôn bán vũ khí giữa Louis Thương Nghiêu và Ôn Húc Khiên. Hơn nữa

giọng nói giống Louis Thương Nghiêu trong đó còn nêu ra nghi ngờ việc công chúa đã phát hiện hành vi của mình và có ý định diệt trừ hậu hoạ.

Các thành viên bồi thẩm đoàn đều nhú chặt lông mày, vẻ mặt xem chừng không có lợi cho phía Lạc Tranh cho lắm.

Louis Thương Nghiêu vẫn ngồi bình thản tại chỗ của mình như trước, khoé môi hấn chỉ nhếch lên nụ cười mang ý mỉa mai nhẹ.

Sau khi cuộn băng phát xong, Sheman nhìn thoáng qua phía Lạc Tranh với ánh mắt cực kỳ hung dữ cùng đói khát của một con sói hung ác.

Vẻ mặt Kỳ Ưng Diêm vẫn không có biểu hiện gì đặc biệt. Sau khi tắt cuộn băng ghi âm, quan toàn liền cất tiếng hỏi, "Người đàn ông còn lại trong cuộn băng là ai?"

"Ngài chánh án, giọng nói còn lại trong đoạn ghi âm vừa rồi chính là của một nhân chứng khác mà tôi muốn quý toà cho phép truyền gọi lên đây."

Chánh án khẽ gật đầu nhìn về phía Lạc Tranh, "Luật sư biện hộ còn điều gì muốn hỏi nữa không?"

Lạc Tranh đương nhiên có chuyện cần hỏi, nàng lập tức đứng dậy nhìn Sheman, lạnh lùng cười một tiếng, "Chánh thanh tra Sheman, ông phá án quả thực rất vất vả. Xin hỏi vết thương trên người ông là bị sao vậy?"

Sheman không ngờ tới nàng lại đột ngột hỏi như vậy, ánh mắt hấn ta liền trừng lên rồi hung hăng chỉ tay về phía Louis Thương Nghiêu...

"Là hấn đã phái thủ hạ tấn công tôi! Tôi muốn kiện hấn tội tấn công cảnh sát."

"Nếu như ngài chánh thanh tra muốn kiện thân chủ tôi đánh mình thì có thể đệ trình đơn lên văn phòng luật để thành lập một vụ án khác." Lạc Tranh từ chỗ ngồi của mình đi tới trước mặt hấn, "Xem ra thương thế của ông không nhẹ chút nào. Ông đã nói thân chủ của tôi cho người tấn công ông, vậy thì nguyên nhân khiến thân chủ tôi phải làm như vậy là gì?"

"Bởi vì..." Sheman thoáng cái cứng họng. Hẳn ta có thể bịa đặt rất nhiều chuyện nhưng nếu nói đến lý do thực sự khiến hẳn bị đánh thì ấp úng cả nửa ngày hẳn cũng không nói nổi.

"Khó mở miệng đến thế sao?" Lạc Tranh cười lạnh mà thanh âm của nàng cũng đột ngột chuyển lạnh băng, "Ông nói thân chủ tôi phải thuộc hạ đánh bị thương ông thành ra thế này mà ngay cả lý do ông cũng không có sao?"

"Hẳn...." Sheman suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng, "Hẳn không muốn tôi ra toà làm chứng, hẳn chính là muốn dùng cách thức này để cảnh cáo tôi."

"Vậy sao?" Lạc Tranh nghe xong nét lạnh lùng trên môi càng đậm hơn, sau đó nàng quay về phía chánh án, "Ngài chánh án, tôi không còn gì hỏi nữa."

Một câu nói của nàng làm Sheman chấn động, hẳn còn tưởng nàng sẽ nói ra chuyện hôm đó nhưng xem ra chỉ là hẳn sợ bóng sợ gió mà thôi. Ngẫm lại thì hẳn nàng cũng chẳng có bằng cứ xác thực gì để buộc tội hẳn.

Nhân chứng tiếp theo lên toà không phải ai khác mà chính là Ôn Húc Khiên. Sau khi bước vào trong phòng xử, hẳn nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, khoé môi cong lên đầy ý vị của việc trả thù.

"Ôn Húc Khiên tiên sinh, cuộn băng ghi âm vừa rồi cùng tất cả chứng cứ về việc buôn lậu vũ khí đều là do anh cung cấp sao?" Kỳ Ứng Diêm hỏi thẳng vào vấn đề.

"Phải!"

"Anh đã có chứng cứ này từ lâu, vì sao lại không sớm nộp lên trình toà?"

"Bởi vì tôi cùng Thương Nghiêu đã từng là bạn bè. Tôi không muốn bán đứng anh ta, nhưng sau này thấy những chuyện anh ta làm càng ngày càng quá đáng khiến tôi không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Ngay cả chuyện lúc trước anh ta nói với tôi muốn giết công chúa, tôi cũng chỉ nghĩ anh ta nhất thời nói vậy chứ không ngờ anh ta lại làm thật."

"Nghe nói lúc trước Louis Thương Nghiêu là người đầu tư lớn

nhất vào văn phòng luật của anh?"

"Phải, chính vì vậy nên tôi mới biết được không ít chuyện xấu của anh ta. Đứng trên toà hôm nay tôi không dùng thân phận luật sư mà dùng thân phận một công dân muốn duy trì sự ổn định của xã hội cùng sự công bằng của luật pháp để vạch trần chuyện này, khiến cho hung thủ bị pháp luật trừng trị." Ôn Húc Khiên nhìn về phía Louis Thương Nghiêu nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Kỳ Ứng Diêm cũng không đặt thêm câu hỏi nào nữa. Có thể nhận ra tất cả sự chú ý của anh ta lúc này đều tập trung trên người Lạc Tranh.

Lạc Tranh dưới ánh mắt quan sát chăm chú của Kỳ Ứng Diêm chậm rãi đứng dậy nhìn về phía Ôn Húc Khiên. Trong lòng nàng lúc này là hàng loạt cảm xúc ngổn ngang không ngừng dâng lên. Nàng cho tới giờ đều không nghĩ tới hẳn sẽ lên toà làm chứng. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà vai trò của hẳn và Louis Thương Nghiêu đã hoàn toàn biến đổi...

Khẽ hít một hơi thật sâu, Lạc Tranh quay về phía chánh án, hơi cúi người xuống cất tiếng...

"Ngài chánh án, bởi vì tính chất nghiêm trọng của vụ án nên bên biện hộ vẫn không ngừng tìm kiếm những nhân chứng đã chứng kiến sự việc. Vừa rồi tôi nhận được tin báo đã tìm được nhân chứng trọng yếu có thể chứng minh đêm xảy ra án mạng thân chủ tôi đã rời khỏi biệt thự vào lúc 8h 20 phút. Nhưng bởi vì nhân chứng đó không có cách nào tới kịp phiên toà hôm nay nên tôi xin thỉnh cầu ngài chánh án dựa trên nguyên tắc công bằng và bình đẳng mà hoãn lại thời gian của phiên tái thẩm."

Một câu nói của Lạc Tranh vừa thốt ra khiến cho mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người...

Chương 157: Diễn biến bất ngờ

"Luật sư biện hộ, quyết định này chắc hẳn không chỉ đơn giản là muốn lùi lại phiên tòa chờ nhân chứng phải không?" Chánh án đương nhiên hiểu rõ một khi luật sư đề xuất thỉnh cầu kiểu này là nhất định còn có nguyên nhân sâu xa.

"Vâng! Phía bên tôi vẫn còn một nhân chứng chưa kịp tới tham dự phiên tòa. Hơn nữa, chỉ cần nhân chứng này xuất hiện, thân chủ của tôi sẽ có đầy đủ bằng chứng chứng minh cho sự vô tội của mình. Hơn thế nữa..." Lạc Tranh lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Ôn Húc Khiên, nhấn mạnh từng lời vô cùng rõ ràng, "Tôi cũng có đủ bằng chứng để chứng minh tất cả khẩu cung của vị Ôn Húc Khiên tiên sinh đây hay vị chánh thanh tra Sheman kia đều là giả tạo. Bọn họ mới chính là đầu sỏ gây nên vụ án này."

Không chỉ chánh án sửng sờ mà tất cả thành viên bồi thẩm đoàn đều kinh hãi cực độ...

Kỳ Ưng Diêm cũng nhíu nhíu mày không hiểu rốt cục Lạc Tranh đang định làm cái gì nữa.

Một lúc lâu sau...

"Luật sư bên nguyên có ý kiến gì không?"

Kỳ Ưng Diêm nhìn Lạc Tranh một cái rồi đứng dậy, "Tôi tôn trọng quyết định của luật sư biện hộ." Lời này của anh ta vừa thốt ra khiến các thành viên trong vương thất Monaco cực kỳ tức giận bởi họ biết rõ Kỳ Ưng Diêm vốn có quyền phản đối.

"Được, bản tòa chấp nhận thỉnh cầu của luật sư biện hộ, kéo dài thời gian tái thẩm tới ngày mai. Bởi vì tình tiết của vụ án rất nghiêm trọng nên tất cả các nhân chứng liên quan đều phải chịu sự bảo vệ của tòa án. Bị cáo sẽ bị tạm giam không cho phép rời khỏi nơi này." Chánh án nói xong liền đọc quyết định tạm thời kết thúc phiên tòa.

"Sur phụ, mau lên..." Lạc Tranh vừa ra khỏi phòng xử, Vi Như liền sắp xếp cho nàng theo lối cửa sau rời khỏi toà án.

Lạc Tranh ngồi vào xe, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh vội vàng cất tiếng hỏi, "Sur gia, nhân chứng kia hiện đang ở đâu?"

Sur gia này chính là người chuyên tìm kiếm các tài liệu cùng manh mối từ thượng vàng cho tới hạ cám để cung cấp cho các luật sư tố tụng khi họ có nhu cầu. Công việc của họ có độ nguy hiểm cực cao bởi vì bản thân họ biết được quá nhiều thông tin không có lợi cho một số đối tượng.

"Nhân chứng vẫn đang do dự không biết có nên ra toà làm chứng hay không. Ông ta là chủ của một cửa hàng nhỏ, vào đêm xảy ra án mạng ông ta có ấn tượng khá sâu sắc đối với Louis tiên sinh." Sur gia có chút uể oải trả lời nàng.

"Tôi sẽ đích thân tới thuyết phục ông ấy." Lạc Tranh không chút do dự lên tiếng.

"Sur phụ, chị làm vậy là quá mạo hiểm. Việc thu thập chứng cứ thuộc quyền hạn của cảnh sát. Chị làm như vậy là vượt quyền...."

"Hiện giờ chị đã chẳng thể tin tưởng vào cảnh sát nữa rồi." Lạc Tranh lo lắng nói

"Lập tức đưa tôi tới đó..."

Xe tăng tốc lao nhanh trên đường...

Cái gọi là cửa hàng nhỏ kia thực chất là một tiệm tạp hóa do một Hoa kiều mở ra. Tuy quy mô không lớn nhưng vẫn có thể tìm được đầy đủ đồ ăn, đồ uống tại nơi này. Chủ quán đã đưa cả gia đình tới đây sinh sống cho nên ông ta cũng không muốn dính dáng tới những chuyện phiền phức, chỉ muốn bình an buôn bán qua ngày mà thôi. Khi ông chủ quán tầm ngoài 40 tuổi nhìn thấy sur gia dẫn theo hai phụ nữ trang phục thanh lịch bước tới liền tỏ vẻ không vui phẩy tay, "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không ra toà làm chứng và cũng không tham dự bất cứ chuyện gì."

Sur gia nhìn về phía Lạc Tranh bằng ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Lạc Tranh tiến lên một chút đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhẹ

nàng cười một tiếng, dùng tiếng Quảng Đông hỏi ông chủ, "Ông chắc hẳn là người Hongkong, đúng chứ?"

Chủ quán sững sờ một hồi, nhìn về phía Lạc Tranh, cũng dùng tiếng Quảng Đông hỏi lại thay cho câu trả lời, "Cô cũng là người Hongkong?"

Nụ cười trên môi Lạc Tranh càng thêm rạng ngời, nàng khẽ gật đầu, "Tôi là Lạc Tranh, luật sư tới từ Hongkong."

"Cô là Lạc Tranh, cô chính là Lạc Tranh?" Chủ quán đầu tiên là sững sờ, sau đó thì cực kỳ ngạc nhiên cùng mừng rỡ lên tiếng, "Ba năm trước là cô đã giúp cháu tôi rửa sạch oan tình, cả nhà chúng tôi vẫn luôn biết ơn cô và muốn có lời cảm tạ cô nhưng không có cơ hội. Không ngờ tới nước Pháp này lại được gặp cô như vậy."

"Có lẽ là ông trời hy vọng ông lần này có thể giúp đỡ tôi." Lạc Tranh cũng không ngờ tới sẽ gặp được người quen nàng tại nơi này. Lúc nhìn xung quanh quán, nàng chỉ nhìn thấy điện thờ theo phong cách đặc trưng cổ hữu của người Hongkong nên mới xác định rõ ràng như vậy mà thôi.

Ông chủ quán nghe vậy vội vàng hỏi thăm nguyên nhân cụ thể, sau khi nghe đến việc ra toà làm chứng, thái độ của ông ta vẫn có chút khó xử, "Luật sư Lạc, không phải là tôi không muốn giúp cô. Nhưng tôi cảm thấy tôi thật sự không giúp được. Hôm đó tôi đóng cửa hàng khá sớm, ước chừng vào khoảng 10h thì thấy người đàn ông trong hình này dừng xe vào tiệm mua nước uống. Tôi chỉ nhìn thấy có vậy mà thôi."

"Như vậy cũng đã đủ rồi." Lạc Tranh nghe xong không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Khoảng cách từ khu vực nội thành tới biệt thự của công chúa cũng khá xa, lái xe ít nhất cũng phải mất 2 tiếng đồng hồ. Nói như vậy tức là hoàn toàn có thể chứng minh Thương Nghiêu chỉ ở biệt thự khoảng 20 phút rồi lập tức ra về. Hẳn không có thuật phân thân nên đâu thể sau khi xuất hiện ở đây lại dùng nửa giờ đồng hồ để quay lại biệt thự giết người được chứ?

"Ông chủ, lần này xin ông nỗ tình đồng hương ra toà làm chứng giúp đỡ một người vô tội được không?"

"Nhưng..." Sắc mặt ông chủ quán có chút khó xử.

"Tôi hiểu rõ sự khó xử trong lòng ông." Lạc Tranh nói xong liền lấy từ trong túi ra một tờ séc, "Ông sợ bị đối phương trả thù. Tôi sẽ để cho ông một khoản tiền, sau phiên toà ngày mai, tôi sẽ sắp xếp cho gia đình ông rời đi an toàn."

"Sur phụ..."

"Luật sư Lạc..."

Hai người còn lại có mặt tại nơi này đều sợ đến ngây người. Việc làm vừa rồi của Lạc Tranh hoàn toàn là phạm pháp cho dù mục đích của nàng là tốt. Hơn nữa một khi bị đối phương bắt được thì lời chứng của ông chủ quán sẽ hoàn toàn bị bác bỏ, không chừng họ còn có thể kiện ngược lại Lạc Tranh, nói nàng hối lộ nhân chứng gây trở ngại cho việc thực thi công lý.

Lạc Tranh đã chẳng thể quan tâm nhiều đến vậy nữa. Về mặt nàng tràn ngập sự lo lắng cực độ bởi nàng không có nhiều thời gian. Nếu ngày mai không tìm được nhân chứng máu chốt thì phần thắng của Thương Nghiêu thực sự rất nhỏ nhoi.

Ông chủ quán nhìn tờ séc rồi lại nhìn hai người về mặt đầy khẩn trương đứng sau lưng nàng, suy nghĩ một chút rồi đem tấm séc đẩy trở lại trước mặt Lạc Tranh, lắc lắc đầu...

"Luật sư Lạc, người Hongkong chúng ta luôn tôn trọng pháp luật, cũng có những kiến thức tối thiểu về luật pháp. Tôi biết rõ nếu mình nhận tấm séc này sẽ khiến cô lâm vào cục diện bất lợi..." Nói đến đây, ông ta khẽ hít sâu một hơi, "Tiền tôi không nhận nhưng món nợ ân tình ngày nào nhất định phải báo đáp. Nhất định ngày mai tôi sẽ ra toà làm chứng, nói rõ hết thầy sự tình. Cô hãy yên tâm!"

"Cám ơn ông! Cám ơn ông..." Lạc Tranh thực sự cảm động không biết nên nói gì nữa...

Sau khi thu thập đầy đủ lời kể của ông chủ quán, Vi Như cũng theo sự dặn dò của Lạc Tranh bí mật tăng thêm người bảo vệ sự an toàn của nhân chứng cho đến khi phiên toà ngày mai mở lại.

Trận chiến trên toà ngày mai hứa hẹn sẽ cực kỳ khốc liệt.

Giải quyết ổn thoả mọi việc đâu vào đấy thì trời cũng đã ngả về

chiều. Vi Như vẫn luôn đứng bên cạnh Lạc Tranh khẽ lên tiếng hỏi, "Sur phụ, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?"

Lạc Tranh nhìn đồng hồ đeo tay, suy nghĩ một chút rồi nói, "Tới bệnh viện!"

"A..." Vi Như đầu tiên là sửng sờ kêu thành tiếng, sau đó lập tức lấy lại phản ứng, "Sur phụ, có phải chị muốn kiểm tra sức khoẻ toàn diện hay không?" Vừa nói xong Vi Như lại sợ run người khi nhớ tới ánh mắt như muốn xuyên thấu lòng người của Louis tiên sinh lúc sáng nay.

Ai ngờ, Lạc Tranh chỉ cười rồi lên tiếng, "Không phải, chúng ta cần đi thăm một người. Thái độ của người này sẽ quyết định lời khai của nhân chứng bên nguyên."

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Vi Như, "À, là vợ của quản gia biệt thự."

"Phải!" Về mặt Lạc Tranh tràn ngập sự kiên định bước về phía xe.

"Nhưng mà sur phụ..." Vi Như vẫn muốn lên tiếng liền bị sur gia kéo trở lại...

"Tính tình sur phụ cô vẫn luôn thích mạo hiểm như vậy. Cho dù lúc này có nhắc cô ấy không nên tiếp xúc với thân nhân của nhân chứng đối phương thì cô ấy cũng không có tâm trạng để nghe đâu. Sự sốt ruột muốn cứu chồng mình của cô ấy có thể lý giải được."

Vi Như khẽ thở một hơi dài rồi nói, "Vậy chúng ta cũng phải đi theo để trông chừng mới được."

Sur gia cười cười gật đầu tán thành.

Quản gia nhận được thông báo mới nhất của bác sỹ điều trị vội vàng chạy tới bệnh viện. Đẩy cửa phòng bệnh bước vào ông ta thấy người vợ ốm yếu vì bệnh lâu ngày của mình đang không ngừng chảy nước mắt thì giận tím mặt bước tới đẩy Lạc Tranh ra...

"Ai cho cô tới quấy rầy vợ tôi? Tôi đã nói rồi, không cho phép cô tới làm phiền cô ấy!"

Lạc Tranh vốn đã khá mệt mỏi, đứng không vững nên bị quản gia đẩy một cái mất đà suýt nữa đụng vào cánh cửa. Cũng may là có Vi

Như nhanh nhẹn dùng thân mình đỡ lấy nàng. Sau đó cô hướng phía quản gia hét lên, "Ông đừng có mà động chân động tay, nếu dám đả thương Luật sư Lạc, tôi sẽ kiện ông đó."

Quản gia tức giận trừng mắt nhìn hai người họ.

"Chúng ta đi thôi!" Lạc Tranh kéo Vi Như rời khỏi phòng bệnh.

Quản gia thấy hai người họ rời đi mới khẩn trương ngồi xuống bên cạnh vợ mình, ân cần hỏi, "Bọn họ có làm khó gì em hay không?"

Trên mặt người vợ của quản gia biệt thự tràn ngập vẻ đau xót, cố g

ắng đưa tay ra chạm vào mặt ông ta, "Em không sao, nhưng mà họ nói anh đã lên toà khai khẩu cung giả phải không?"

Quản gia lúng túng một hồi không biết nói thế nào. Ông ta có thể nói dối lúc lên toà nhưng trước mặt vợ mình thì không có cách nào làm được như vậy.

Người vợ thấy thái độ ông ta như thế, vẻ bi thương trên khuôn mặt dường như tăng thêm vài phần, "Anh là vì bệnh của em nên mới làm như vậy? Đối phương ép buộc anh phải làm vậy sao?"

Hiểu chồng không ai bằng vợ. Quản gia nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, vẻ kích động hiện lên rõ ràng, "Bà xã, bệnh của em không thể kéo dài thêm nữa. Em cũng biết số tiền chúng ta có căn bản không đủ để trả chi phí phẫu thuật. Cho dù có người phù hợp tình nguyện hiến tuỷ thì cũng không thể tiến hành được. Hơn nữa phẫu thuật xong còn cần phải tiếp tục trị liệu đến khi em bình phục, tất cả những việc đó đều cần dùng đến tiền."

"Cho nên anh mới đồng ý với người ta khai khẩu cung giả?"

Người vợ nghe vậy nước mắt lại không ngừng chảy ra, "Không được! Lên toà khai man như vậy là phạm pháp. Vị luật sư vừa rời tới đây đã biết anh khai khẩu cung giả rồi. Anh không thể vì em mà tự hại bản thân mình như vậy được."

"Nhưng nếu anh không làm như vậy thì sẽ không có tiền trị bệnh cho em. Bọn họ đã nói chỉ cần phiên toà này kết thúc sẽ cho anh một số tiền lớn. Đến lúc đó, em có thể tiến hành phẫu thuật ngay rồi." Hốc

mắt quản gia đã đỏ ửng lên, nắm lấy tay vợ mình khế nói.

Người vợ đau khổ lắc đầu, "Nếu khiến anh phải khai khẩu cung giả để đổi lấy mạng sống cho em thì em tình nguyện không làm cuộc phẫu thuật này. Em tình nguyện chết đi cũng không muốn nhìn thấy anh phải đau lòng cả đời. Ông xã..."

Thanh âm của người vợ đã trở nên nghẹn ngào, "Chẳng lẽ anh đã quên Louis tiên sinh từng có ơn với chúng ta thế nào hay sao? Nếu như không có ngài ấy, anh sao có thể tới biệt thự của công chúa làm quản gia. Cuộc sống của chúng ta tuy không bằng những gia đình đại phú đại quý nhưng so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều rồi. Nếu như không phải em mắc căn bệnh này thì cuộc sống của chúng ta thực sự quá tốt, quá tốt rồi.

Cho nên chúng ta không thể làm chuyện có lỗi với Louis tiên sinh. Cho dù ngài ấy không có ơn với chúng ta thì chúng ta cũng không thể bỏ mặc lương tâm mình mà nguy tạo lời khai để hãm hại người vô tội đâu anh."

"Bà xã, anh không thể trơ mắt nhìn em..."

"Cả đời này anh đều là người cực kỳ đàng hoàng. Sở dĩ em đồng ý lấy anh cũng bởi vì anh là người trung thực. Hiện giờ sao anh lại định thay đổi nguyên tắc làm người của mình chứ? Ông xã, nếu như anh thật sự cho lời khai giả, cho dù em chữa hết bệnh cũng sẽ sống những ngày thống khổ mà thôi. Chẳng lẽ anh muốn sống một cuộc sống như vậy hay sao?" Người vợ quản gia run rẩy cất lời...

Quản gia nghe vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi đau xót, vòng tay ôm lấy vợ mình mãi không buông rời...

Khi quản gia với hốc mắt còn đỏ ửng đẩy cửa phòng bệnh đi ra thì gặp ngay Lạc Tranh đang đứng ở phía ngoài. Đối mặt với Lạc Tranh khiến ông ta bất giác ngây người, ánh mắt vốn đang tràn ngập đau thương cũng bởi nhìn thấy nàng mà chuyển sang cảnh giác.

Lạc Tranh đợi ông ta ra hẳn khỏi phòng bệnh mới nhìn ông ta nhấn mạnh từng lời, "Những gì ông vừa nói với vợ mình tôi đã nghe được tất cả. Quả nhiên ông đã khai khẩu cung giả trước tòa."

Từng ngón tay của quản gia bắt đầu trở nên run rẩy.

"Cô muốn thế nào?" Ánh mắt của ông ta lộ vẻ tuyệt vọng.

Lạc Tranh vẫn không mở miệng nói tiếng nào, chỉ lẳng lẳng nhìn ông ta, nhìn sự khẩn trương càng lúc càng tăng nhanh của ông ta. Cho đến khi Vi Như thở hổn hển chạy từ khúc quanh nơi hành lang về tới nơi, nhìn nàng cất tiếng nói đứt quãng, "Sur phụ, đây là...đây là danh sách." Nói đến đây, Vi Như vịn tay vào bên tường thở dốc một hồi.

Lạc Tranh nhận lấy danh sách, nhìn thoáng qua rồi đem bản danh sách đó đặt vào tay quản gia...

"Chi phí phẫu thuật cũng phí tổn hậu phẫu của vợ ông đã nộp đầy đủ rồi. Đây là biên lai thu viện phí cùng giấy tờ liên quan đến cuộc phẫu thuật. Khoản tiền đảm bảo cũng đã được gửi lại tại bệnh viện. Chờ vợ ông xuất viện rồi, ông có thể lấy khoản tiền đó mua những thứ bổ dưỡng để chăm sóc cho bà ấy nhanh hồi phục."

Quản gia hoàn toàn ngây người nhìn Lạc Tranh hồi lâu, rồi lại nhìn tờ danh sách trên tay. Hết thảy mọi chuyện diễn ra quá mức đột ngột khiến ông ta trong lúc nhất thời không kịp có phản ứng.

Một hồi lâu sau...

"Vì sao cô lại giúp tôi?" Thanh âm của quản gia đã trở nên run rẩy, khó khăn mở miệng, "Cô hoàn toàn có thể khởi kiện tôi nguy tạo chứng cứ, cũng có thể đem tất cả những gì cô nghe được nói ra. Cô giúp tôi như vậy nếu để đối phương biết được sẽ khiến cô bị dính vào rắc rối hối lộ nhân chứng."

"Vậy sao? Ông thật sự nghĩ rằng tôi đang hối lộ ông sao? Tôi thật sự rất hy vọng ông có thể sửa đổi khẩu cung, hy vọng ông có thể lên toà nói thật nhưng tôi cũng không thể miễn cưỡng ông. Lý do khiến tôi làm thế này chỉ vì tôi không muốn nhìn thấy một đôi vợ chồng ân ái lại phải chia lìa trời nam đất bắc mà thôi." Lạc Tranh khẽ thở dài một hơi.

"Tôi biết rõ ông bị đối phương mua chuộc để cung cấp khẩu cung giả như vậy đều là vì muốn cứu vợ mình. Tuy việc đó không hợp lý nhưng về mặt tình có thể xem xét."

Ngón tay của quản gia run lên càng lúc càng dữ hơn.

"Tuỷ sống thích hợp đã tìm được rồi, ngày kia có thể tiến hành phẫu thuật cho vợ ông luôn. Chỉ cần trị liệu tốt, chẳng bao lâu sau bà ấy sẽ không có việc gì nữa. Hay chăm sóc bà ấy cho tốt!" Nói xong mấy lời này, Lạc Tranh khẽ thở dài nhìn về phía Vi Như, "Chúng ta đi thôi!"

"Sur phụ, nhưng mà..."

"Đi thôi, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình. Chị tin tưởng Thương Nghiêu sẽ được ông trời phù hộ." Lạc Tranh dường như cũng không muốn nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng xoay người rời đi.

"Luật sư Lạc..." Quản gia ở phía sau lưng nàng khẽ cất tiếng gọi rồi lại ngập ngừng không nói.

Lạc Tranh dừng bước, lẳng lặng quay lại nhìn ông ta. Thái độ của nàng vẫn cực kỳ bình tĩnh, cho dù biết rõ sự việc nhưng vẫn không hề tỏ ra phần nộ chút nào mà vẫn giữ sắc mặt cực kỳ tỉnh táo.

Quản gia nhìn Lạc Tranh bằng ánh mắt tràn ngập vẻ khó hiểu cùng mâu thuẫn. Một lúc lâu sau, ông ta mới nghẹn ngào lên tiếng, "Vì sao lại giúp tôi?"

Cho đến tận lúc này, ông ta vẫn không dám tin và cũng không hiểu nổi lý do vì sao nàng lại giúp đỡ mình như vậy.

Lạc Tranh nhìn ông ta một hồi, khẽ hít một hơi thật sâu rồi cất tiếng nói cực kỳ kiên định...

"Bởi vì tôi phải cứu chồng của mình, cũng như...ông cần phải cứu vợ của ông vậy."

Quản gia bị những lời thẳng thắn của nàng làm cho tâm thần chấn động, hốc mắt ông ta lại lần nữa đỏ lên, khẽ mở miệng lắp bắp, "Cô nhất định phải cẩn thận...những người kia không dễ chọc tới chút nào đâu..."

Lạc Tranh rất cực cũng nở nụ cười đầy mãn nguyện, thanh âm của nàng cũng trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, "Ông yên tâm, tôi còn có chồng và con đang đợi nên tuyệt đối sẽ không để bản thân gặp bất kỳ chuyện không may nào." Nói xong, nàng quay người rời khỏi bệnh viện.

Vi Như bước tới trước mặt quản gia, thấp giọng hỏi, "Ông thật sự cho rằng những người kia sẽ thoả mãn yêu cầu của ông sao? Cho dù sau khi chuyện này thành công, bọn họ cũng sẽ giết người diệt khẩu. Bản thân ông cũng đâu phải không hiểu chuyện đó." Nói xong câu này, Vi Như cũng sai bước theo Lạc Tranh cùng rời đi.

Bàn tay ông quản gia khế nắm chặt lấy tờ danh sách, vẻ quyết tâm trong ánh mắt đã trở nên cực kỳ rõ ràng...

Chỉ có thời gian một ngày, nói cho chính xác thì chỉ có nửa ngày để Lạc Tranh lo liệu công việc mà thôi. Cuộc sống chính là như vậy, đừng nói đến thời gian nửa ngày, cho dù chỉ có vài phút ngắn ngủi đôi khi cũng có thể cải biến hết thảy mọi chuyện trở nên tốt hơn hoặc tồi tệ đi..

Vệ sỹ của Louis Thương Nghiêu và Dennis trong thời gian này đều tăng cường phòng bị tới mức tối đa. Có lẽ đối phương cũng nhận ra được Lạc Tranh sẽ tìm ra chứng cứ có tính chất quyết định nên không ngừng cho người tới quấy rầy. Thật may mắn là có vệ sỹ cùng Dennis luôn bên cạnh nên Lạc Tranh vẫn được bình an. Mặc dù nàng đã nhiều lần hỏi Dennis lý do anh ta một mực theo bảo vệ nàng nhưng vì Dennis vẫn kiên quyết không chịu nói ra nên Lạc Tranh cũng không gắng hỏi thêm nữa.

Khi Lạc Tranh tìm được nhân chứng then chốt cũng lập tức cắt cử vệ sỹ xung quanh họ để âm thầm bảo vệ. Xung quanh khu vực bệnh viện cũng có không ít người được an bài, luôn trong tình trạng tập trung cao độ để bảo vệ nhân chứng quan trọng.

May mắn là đêm trước khi phiên tòa cuối cùng diễn ra, mọi vụ tập kích của đối phương đều bị phá tan. Hẳn bọn họ cũng không ngờ rằng xung quanh nhân chứng lại được bố trí nhiều vệ sỹ như vậy. Kẻ được phái đến khi không hoàn thành nhiệm vụ thà rằng cắn thuốc độc tự sát chứ không chịu để bị bắt sống. Sau khi Lạc Tranh biết được chuyện này sống lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Xem ra những nhân vật được phái tới không phải là hạng tầm thường mà đều là sát thủ chuyên nghiệp.

Chính vì đã trải qua những chuyện kinh khủng như vậy nên Lạc Tranh lại càng thêm tức giận, khiến nàng càng muốn đem kẻ đứng đằng sau tấm màn bí mật giết dây mọi chuyện kia tống hết vào nhà giam.

Ánh mặt trời mỗi ngày vẫn bình lặng chiếu rọi từng góc nhỏ của thành phố, tựa hồ như tất cả những điều hắc ám đều biến mất khi ánh dương nhô lên trên bầu trời.

Mười giờ, phiên toà bắt đầu mở lại...

Lần này, khi phiên toà bắt đầu, Lạc Tranh hoàn toàn tin tưởng mình nắm được quyền chủ động, nàng nhìn về phía Louis Thương Nghiêu đang ngồi ở chỗ dành cho bị cáo mỉm cười như muốn hấn yên tâm rằng nàng đang rất ổn, không có bất kỳ tổn thương nào.

Kỳ Ưng Diêm cũng nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên môi nàng nên tâm trạng thấp thỏm suốt đêm qua cũng trở nên nhẹ nhõm hơn.

Hôm nay sẽ là trận chiến cuối cùng để quyết định sự thành bại của mỗi bên...

Dáng vẻ Lạc Tranh lên toà hôm nay so với thường ngày còn tỉnh táo và thông thả hơn vạn phần.

"Ngài chánh án, tôi muốn mời nhân chứng đầu tiên của bên mình lên toà. Ông ấy có thể chứng minh thân chủ của tôi đêm đó đã rời khỏi biệt thự từ sớm."

Chánh án cho phép truyền gọi nhân chứng thượng toà...

Ông chủ quán mà hôm qua Lạc Tranh đã thuyết phục được chậm rãi bước vào phòng xử. Sau khi cúi chào chánh án cùng bồi thẩm đoàn, ông đặt tay lên cuốn Kinh thánh cất lên lời tuyên thệ, "Tôi tên Trang Nguyên, chủ một cửa hàng tạp hoá nhỏ, xin thề trước Chúa rằng những lời tôi nói sau đây tất cả đều là sự thật."

"Trang Nguyên, tôi hỏi ông, vào hồi 10h 30 phút tối ngày X tháng Y năm nay, ông có nhìn thấy thân chủ của tôi hay không?" Lạc Tranh bắt đầu đặt câu hỏi sau khi ông ta đã hoàn thành xong lời thề dành cho nhân chứng.

Trang Nguyên nhìn về phía Lạc Tranh gật đầu, "Đêm đó tôi đã gặp được bị cáo."

"Cụ thể quá trình thế nào ông có thể vui lòng kể lại tỉ mỉ toàn bộ những gì đã thấy được không?"

"Được!" Trang Nguyên khẽ hít sâu một hơi rồi chậm rãi kể lại...

"Tôi vẫn còn nhớ rõ đêm đó, bởi vì hôm đó vợ tôi không được khoẻ nên tôi quyết định đóng cửa hàng sớm một chút. Bởi tiệm của tôi nằm ở vị trí trung gian giữa khu vực ngoại thành và nội thành nên vào thời gian đó cũng không có ai đến mua hàng nữa. Khi tôi đang thu dọn cửa hàng thì nhìn thấy một chiếc xe con từ phía ngoại ô phóng tới, khi tới trước cửa tiệm của tôi thì dừng lại. Tôi thấy có khách tới nên cũng tạm ngừng thu dọn cửa hàng."

"Lúc ông thấy chiếc xe đó là mấy giờ?"

"Lúc bắt đầu dọn cửa hàng tôi có nhìn đồng hồ, là 10h tối."

"Ông khẳng định người ngồi trong xe là thân chủ của tôi chứ?"

"Tôi khẳng định!" Trang Nguyên nghiêm túc nhìn về phía Louis Thương Nghiêu rồi cất tiếng nói cực kỳ chắc chắn.

"Vì sao lại có thể khẳng định như vậy?"

"Con người tôi bình thường không có sở thích gì đặc biệt, chỉ có hứng thú đối với xe hơi mà thôi, nhất là những chiếc xe hạng sang. Đêm đó tôi nhìn thấy vị tiên sinh kia lái chiếc xe đắt tiền như vậy dừng trước tiệm nhà mình nên không nhịn được đã quan sát rất kỹ. Tôi nhìn vị tiên sinh kia từ lúc anh ta dừng xe, rồi lại từ trên xe bước xuống, sau đó vào tiệm của tôi mua nước uống." Trang Nguyên chậm rãi kể tiếp, "Lúc tôi thấy vị tiên sinh kia đã biết thân phận anh ta chắc chắn không hề đơn giản. Lúc đó còn có con gái tôi cũng đi ra cửa hàng, nhìn thấy vị tiên sinh kia cực kỳ cuốn hút còn khẽ liếc trộm anh ta. Tuy tôi có mắng con bé một chút nhưng trong lòng cũng hiểu mấy cô bé luôn bị cuốn hút bởi những người đàn ông thành đạt lại trẻ tuổi và có khí thế mạnh mẽ như vậy."

Lời kể của ông ta khiến bồi thẩm đoàn quay sang nhìn nhau phì cười. Ngay cả Lạc Tranh cũng không nhịn được, khẽ nhìn thoáng qua phía Louis Thương Nghiêu ở vị trí của bị cáo, đúng lúc ánh mắt của nàng chạm vào ánh mắt ấm áp của hắn khiến nàng không khỏi thăm thẳm mắt liếc hắn một cái, "Người đàn ông này đúng là yêu

nghiệt, đi tới chỗ nào cũng khiến người ta mê mẩn, ngay cả lúc dính tới vụ án cũng không ngoại lệ."

Mà Louis Thương Nghiêu dường như cũng nhìn ra tâm tư của nàng, khẽ nhún vai bày ra vẻ vô tội.

"Thân chủ của tôi chỉ mua nước uống tại cửa hàng ông thôi sao? Sau đó anh ta có nói gì không?" Lạc Tranh lại khôi phục giọng điệu tỉnh táo vốn có.

Trang Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói, "Anh ta dường như không thích nói chuyện cho lắm. Nhưng con người tôi trước giờ vốn rất nhiệt tình, nhất là thấy anh ta nửa đêm còn phải lái xe như vậy nên cũng có hỏi thăm vài câu. Tôi hỏi anh ta, " Đã trễ thế này còn muốn ra ngoại thành hay sao?" thì anh ta liền lịch sự trả lời rằng không phải anh ta ra ngoại thành mà từ đó trở về thành phố. Tôi còn nói với anh ta từ đây về đến trung tâm thành phố còn phải mất tầm một tiếng đồng hồ nữa, anh ta chỉ cười gật đầu rồi không nói gì nữa.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi thấy anh ta trở lại xe rồi lái đi."

"Hướng đi của anh ta là về phía nội thành sao?"

"Đúng vậy!"

"Ông khẳng định như vậy? Ông có nghĩ tới khả năng anh ta quay trở lại khu ngoại thành mà ông không thấy hay không?"

"Không thể nào! Muốn ra ngoại thành chỉ có một con đường duy nhất chạy qua cửa tiệm của tôi. Hơn nữa sau khi vị tiên sinh kia đi khỏi, tôi thấy con gái mình còn chạy theo ra cửa ngáy người nhìn theo xe anh ta tới hơn nửa giờ đồng hồ. Dọn xong xuôi cửa hàng tôi mới lôi con bé về rồi đóng kín cửa mà." Trang Nguyên nói cực kỳ chắc chắn.

Lạc Tranh gật đầu sau đó nhìn về phía chánh án...

"Ngài chánh án, theo như lời khai của nhân chứng cho thấy, lúc 10h ông ta đã thấy thân chủ tôi lái xe trở về trung tâm thành phố. Tôi cũng đã điều tra chặng đường từ biệt thự đến khu trung tâm thành phố cần phải mất ít nhất hai giờ lái xe. Thời gian đó có thể chứng minh thân chủ tôi căn bản không hề trở lại căn biệt thự. Nếu như

thân chủ tôi là hung thủ thì anh ta tuyệt đối không thể nào chỉ trong nửa giờ đồng hồ đã quay lại được biệt thự để giết người!"

Chương 158: Lại mở phiên tòa

Khi lên tòa, nhân chứng đầu tiên mà mỗi bên đưa ra có ý nghĩa cùng tác dụng cực kỳ quan trọng. Đây cũng là sự mở màn cho đợt phản kích của Lạc Tranh đối với bên nguyên đơn.

Không khí bên trong phòng xử lập tức thay đổi, sự căng thẳng tựa hồ đã lan tràn khắp nơi. Bên ngoài cánh cửa phòng xử án, giới truyền thông cũng đang sẵn sàng chuẩn bị.

Kỳ Ưng Diêm cũng không đưa ra bất kỳ lời phản bác nào đối với lời khai của nhân chứng mà Lạc Tranh đưa ra.

Bởi vụ án này khá đặc biệt nên tất cả nhân chứng đều phải túc trực chờ tòa truyền gọi, hơn nữa còn không cho phép có bất kỳ sự tiếp xúc nào với bên ngoài. Bởi vụ án có xuất hiện nhân chứng mới dẫn đến ảnh hưởng nhất định, lại nhằm vào người làm chứng mà bên nguyên đưa ra nên các nhân chứng hôm trước lại bị truyền gọi lên tòa một lần nữa.

Chánh thanh tra Sherman vẫn ngồi xe lăn lên tòa như hôm trước. Ánh mắt ông ta cũng hết như ngày hôm qua bởi vì ông ta quá tin tưởng rằng cho dù có bị gọi lên tòa lần nữa thì cũng không có chuyện gì có thể phản bác lại lời khai lúc trước của mình.

"Chánh thanh tra Sherman, xin ông kể lại lần nữa những gì mình đã nói trong phiên tòa hôm qua." Giọng nói lạnh băng của Lạc Tranh khẽ cất lên.

Sherman nhìn thoáng qua Lạc Tranh một cái, dường như cũng có chút không tự nguyện cho lắm nhưng cũng không thể cự tuyệt, lại một lần nữa đem những gì đã nói trên tòa hôm trước lặp lại.

Sau khi ông ta kể xong, Lạc Tranh đột ngột hỏi lại, "Sherman tiên sinh, trải qua cả ngày hôm qua, vậy hiện giờ ông có bằng lòng kể lại nguyên nhân khiến mình bị thương ra đây hay không?"

Sắc mặt Sherman lập tức biến đổi, khóe môi thoáng run rẩy, "Tôi

đã nói nguyên nhân rồi."

"Thật vậy sao? Sherman tiên sinh là cảnh sát, ông nên biết làm chứng giả trên tòa sẽ gặp phải hậu quả gì..."

"Tôi phản bối luật sư biện hộ cố tình đe dọa nhân chứng." Kỳ Ứng Diêm nhìn về phía chánh án, thong thả lên tiếng.

"Người thực sự đe dọa nhân chứng là một người hoàn toàn khác chứ không phải là tôi!" Lạc Tranh cũng không đợi cho chánh án lên tiếng liền chủ động nói tiếp, "Shermane tiên sinh, ông nói thân chủ tôi buôn lậu vũ khí, vậy những chứng cứ mà ông có được đều do người khác giao cho ông hay là ông đã tự mình điều tra ra? Hay là ông biết rõ những chứng cứ đó là giả tạo nhưng vẫn cố tình trình lên.

Sắc mặt Sherman đã trở nên rất khó coi.

"Luật sư biện hộ, những gì cô vừa nói cần phải có bằng chứng chứng minh mới được." Chánh án khẽ lên tiếng nhắc nhở.

"Ngài chánh án, tôi đương nhiên có chứng cứ. Nhưng vì tình tiết trong vụ án này rất đặc biệt nên xin tòa cho truyền một nhân chứng khác - Ôn Húc Khiên tiên sinh!" Giọng nói lạnh băng của Lạc Tranh lại lần nữa vang lên, lãnh khí dường như còn bao phủ cả đôi mắt nàng khi nhắc đến cái tên này.

Chánh án nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm, "Luật sư bên nguyên có ý kiến gì không?"

Kỳ Ứng Diêm cũng nhìn ra sự kiên định trong mắt Lạc Tranh nên gật đầu, "Tôi không có ý kiến!"

Ôn Húc Khiên lại một lần nữa bị gọi lên tòa. Lạc Tranh nhìn về phía hắn lạnh lùng cất tiếng chất vấn, "Anh nói đoạn băng ghi âm do mình cung cấp là đoạn băng anh đã bí mật thu lại?"

"Phải!" Ôn Húc Khiên bình thản trả lời.

"Việc giám định cuộn băng ghi âm cũng do anh tìm chuyên gia giám định thực hiện phải không?"

"Phải, hơn nữa còn có cảnh sát trưởng Sherman giám sát cả quá trình." Ôn Húc Khiên dù sao cũng là luật sư nên đương nhiên biết rõ thủ pháp mà giới luật sư thường dùng khi đặt câu hỏi trên tòa. Trả lời xong, hắn cất tiếng cười lạnh lùng, "Luật sư Lạc, không phải cô định

nghe ngờ cả năng lực của chuyên gia giám định đấy chứ?"

"Ngài chánh án, tôi có bằng chứng chứng minh đoạn băng ghi âm này là giả. Hơn nữa, đằng sau hai nhân chứng Ôn Húc Khiên và Sherman còn có một bí mật xấu xa không muốn cho người khác biết được." Lạc Tranh cũng không buồn để ý đến vẻ mặt Ôn Húc Khiên lúc này thế nào mà nhìn về phía chánh án, "Xin cho phép truyền gọi một nhân chứng khác lên tòa, người này có thể chứng minh cho dù đoạn băng ghi âm kia có tương thích đến 90% vẫn có thể làm giả được."

"Cho gọi nhân chứng lên tòa!" Chánh án lập tức chấp thuận.

Rất nhanh sau đó, một người đàn ông mặc tây phục chỉnh tề bước vào phòng xử. Anh ta chính là nhà hiệu chỉnh âm thanh nổi tiếng thế giới, tinh thông việc chế tác hết thảy mọi loại âm thanh, trong giới có uy tín cực cao.

Sau khi hoàn thành việc tuyên thệ, anh ta nhìn về phía Lạc Tranh, bắt đầu trả lời câu hỏi của nàng.

"Đúng vậy! Trên thực tế, một đoạn ghi âm cho dù có xác định là tương thích đến 100% đi nữa vẫn có thể làm giả được. Các thiết bị chuyên dụng hiện nay cộng thêm một chút kỹ thuật của người xử lý thì đừng nói là đem giọng đàn ông này chuyển thành giọng đàn ông khác mà cho dù chuyển thành giọng dịu dàng của phụ nữ cũng có thể làm được."

"Với tư cách là một chuyên gia cao cấp trong lĩnh vực âm thanh, anh thấy độ tin cậy của đoạn ghi âm này được bao nhiêu phần?" Lạc Tranh lại lần nữa đặt câu hỏi.

"Mức độ tin cậy của nó là số 0. Ngay một chuyên gia bình thường cũng sẽ bác bỏ ngay đoạn băng ghi âm này. Nên biết rằng ghi âm là thứ không đáng tin nhất trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển như hiện nay."

Lạc Tranh khẽ nở nụ cười, "Đã làm phiền anh rồi!"

Sau khi vị chuyên gia trong lĩnh vực âm thanh rời phòng xử, Lạc Tranh liền nhìn về phía chánh án, chậm rãi lên tiếng, "Ngài chánh án, như vậy có thể thấy đoạn ghi âm kia hoàn toàn không đáng tin cậy, vì

vậy tôi đề nghị bỏ đoạn băng đó ra khỏi danh sách những vật chứng của bên nguyên."

Kỳ Ứng Diêm lập tức đứng dậy, "Ngài chánh án, tuy luật sư biện hộ đã mời tới tòa chuyên gia nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực âm thanh nhưng lý do bác bỏ chứng cứ của bên biện hộ chỉ đại diện cho một phần mà thôi. Nếu như đoạn băng ghi âm này là thật, nhưng lại vì sự nhầm lẫn của khoa học kỹ thuật mà không thể trở thành chứng cứ thì quá không công bằng đối với người đã khuất."

"Ngài chánh án, xin cho phép truyền một nhân chứng khác lên tòa. Cô ấy có thể chứng minh tất cả lời khai của Ôn Húc Khiên hay Sherman đều là dối trá!"

Tại chỗ ngồi dành cho nhân chứng, sắc mặt Sherman cùng Ôn Húc Khiên lập tức biến đổi.

Kỳ Ứng Diêm không có bất kỳ lời phản đối nào nữa, chỉ chậm rãi trở lại chỗ của mình ngồi xuống.

Sau khi được sự chấp nhận của chánh án, một nhân chứng nữa lại tiến vào. Khi nhân chứng này vừa xuất hiện, Ôn Húc Khiên vốn đang cố đè nén tâm tình đầy bất an cũng lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt hấn tràn ngập sự kinh ngạc cùng không dám tin khi nữ nhân chứng kia xuất hiện, bộ dạng của hấn như thể vừa nhìn thấy quỷ hiện hình vậy.

Người phụ nữ kia đi đến chỗ ngồi dành cho nhân chứng, cũng không buồn nhìn tới đôi mắt đang trợn trừng của Ôn Húc Khiên mà lập tức bắt đầu tuyên thệ cực kỳ trịnh trọng, "Tôi là Diêu Vũ, xin thề những lời tôi nói sau đây tất cả đều là sự thật."

Diêu Vũ đích thân lên tòa làm chứng thế này là do Lạc Tranh thỉnh cầu. Từ sau lần ở tại bệnh viện biết rõ Ôn Húc Khiên không chút lưu tình bỏ đi, trái tim cô ta như đã chết. Một thời gian dài sau đó, cô ta ở nước ngoài đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, cũng hiểu ra trước kia bản thân mình thực sự rất ngốc nghếch.

Lạc Tranh lại lần nữa đặt câu hỏi xung quanh vấn đề liên quan tới cuộn băng ghi âm. "Diêu Vũ, cô hãy đem tất cả những chuyện mình biết nói rõ ràng cho tất cả mọi người được biết."

Suốt cả quá trình, giọng nói cùng ánh mắt của Lạc Tranh cực kỳ bình tĩnh cùng kiên định như thể đang nói về chuyện của người nào khác chứ không hề liên quan gì đến bản thân nàng vậy.

"Cô khẳng định đoạn băng ghi âm kia là giả tạo, khi cô vẫn còn ở bên cạnh Ôn Húc Khiên, tận mắt nhìn thấy anh ta tìm đến người chế tác âm thanh chuyên nghiệp để làm giả thành đoạn băng này?"

Nàng vừa dứt lời, tại chỗ ngồi dành cho người dự phiên xử ở phía dưới liền vang lên tiếng xôn xao không ngớt. Ôn Húc Khiên đứng bật dậy, rốt cục không nhịn được nữa nhìn về phía Diêu Vũ phần nộ quát lên, "Cô đang ở đây nói bậy bạ cái gì đó?"

Chánh án thấy thái độ của hắn như vậy cũng cảm thấy bất mãn, lập tức gõ búa để cảnh cáo.

Một lát sau, Kỳ Ứng Diêm đứng dậy đi đến bên cạnh Diêu Vũ, cẩn thận đánh giá cô ta rồi đột ngột hỏi, "Cô Diêu Vũ, xin hỏi cô cùng nhân chứng Ôn Húc Khiên có quan hệ gì?"

Ánh mắt Diêu Vũ lúc này cực kỳ bình tĩnh, lạnh nhạt cất lời, "Không chút quan hệ!"

"Không quan hệ?" Kỳ Ứng Diêm đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này của Diêu Vũ. Anh ta khẽ vươn tay ra cầm lấy một loạt ảnh từ trợ lý của mình chuyển qua rồi giơ cao lên, "Vậy những bức ảnh thân mật này phải giải thích thế nào đây?"

Diêu Vũ nhìn thoáng qua số ảnh trên tay anh ta. Đó đều là những tấm ảnh cô ta từng chụp chung với Ôn Húc Khiên trước đây, trong ảnh bộ dạng của cả hai đều cực kỳ tươi cười. Khẽ nhíu mày, cô ta cũng không trả lời.

"Vậy để tôi trả lời thay cô, được không?" Kỳ Ứng Diêm ngược lại cũng không hề cưỡng bách gì thêm, chỉ thông thả lên tiếng.

Diêu Vũ có chút nghi hoặc nhìn về phía anh ta.

"Trước kia, cô vẫn luôn ở bên cạnh Ôn Húc Khiên, chỉ là anh ta chưa từng hứa hẹn sẽ lấy cô mà thôi. Nói trắng ra thì cô chỉ là người phụ nữ ở bên ngoài của Ôn Húc Khiên, là người thứ ba mà thôi." Kỳ Ứng Diêm lại nhấn mạnh từng lời, "Cô Diêu, tôi không có hình dung sai về quan hệ giữa hai người chứ?"

Từng lời của Kỳ Ưng Diêm không có chút châm biếm nào mà hoàn toàn đứng trên lập trường công bình.

Sắc mặt Diêu Vũ liền lộ rõ vẻ lúng túng, cũng không lên tiếng phủ nhận mà chỉ gật gật đầu.

Kỳ Ưng Diêm lại lần nữa nhìn về phía cô ta, "Hơn nữa, cô đã từng mang thai, mà cái thai đó chính là con của Ôn Húc Khiên. Chính vì cô dùng đứa bé đó để uy hiếp nên anh ta mới bất đắc dĩ phải ly hôn."

"Tôi..."

"Phản đối!" Lạc Tranh lập tức đứng dậy, "Tôi phản đối luật sư bên nguyên đang có hành vi công kích cá nhân đối với người làm chứng!"

Chánh án còn chưa kịp mở miệng...

"Ngài chánh án, tôi có thể chứng minh cô Diêu Vũ chỉ vì muốn trả thù mới lên tòa làm chứng giả mà thôi!" Giọng nói kiên định của Kỳ Ưng Diêm lập tức vang lên.

Chánh án suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, "Phản đối vô hiệu! Luật sư bên nguyên có thể tiếp tục đặt câu hỏi."

Lạc Tranh hít sâu một hơi rồi ngồi xuống

Kỳ Ưng Diêm tiếp tục nhìn về phía Diêu Vũ...

"Ba tháng trước, bởi một tai nạn ngoài ý muốn nên cô bị sinh non. Bác sỹ cũng đã tuyên bố cô không còn khả năng sinh nở được nữa. Ôn Húc Khiên không thể nhẫn nhịn được thêm khi bị cô lừa gạt nhiều lần như vậy nên đã rời bỏ cô. Vì vậy, cô mới sinh hận và vẫn muốn tìm cơ hội trả thù anh ta."

"Không phải! Tôi không có!" Diêu Vũ bắt đầu trở nên kích động.

"Ngài chánh án, đây là tài liệu chứng minh việc Diêu Vũ do tai nạn bất ngờ dẫn đến sinh non ở bệnh viện. Ở đó còn ghi rõ chẩn đoán của bác sỹ, có thể chứng minh cho những gì tôi vừa nói." Kỳ Ưng Diêm lại đem một phần tài liệu khác trình lên.

Chánh án mở tài liệu ra xem sau đó liền nhíu mày lại.

"Diêu Vũ, lúc trước cô vẫn luôn dùng đứa bé trong bụng cộng thêm một chút thủ đoạn để bức bách và lừa gạt Ôn Húc Khiên. Cô liên tục quấy rầy vợ chồng Ôn Húc Khiên khiến cho cuộc hôn nhân

của anh ta không cách nào duy trì được nữa. Từ những chuyện đó có thể thấy cô là người phụ nữ rất có tâm kế. Sau khi chuyện vỡ lở, Ôn Húc Khiên cũng rời bỏ cô khiến cô thẹn quá hóa giận, cho nên hôm nay cô mới lên tòa khai khẩu cung giả để giá họa cho nhân chứng bên tôi." Giọng nói của Kỳ Ứng Diêm càng lúc càng trở nên đanh thép, dường như muốn dồn cô ta vào đường cùng không thể quay đầu vậy.

"Không phải! Không phải như vậy!" Diêu Vũ đột ngột hét lên, sau đó đưa hai tay ôm lấy đầu. Một lúc lâu sau, hốc mắt cô ta đã ươn ướt, lại quay đầu nhìn về phía Lạc Tranh.

Lạc Tranh hít sâu một hơi, nhìn về phía cô ta gật đầu như muốn khích lệ tinh thần Diêu Vũ.

Diêu Vũ cố gắng ổn định lại tâm tình, rồi sau đó dờn tầm mắt về phía Ôn Húc Khiên. Ánh mắt cô ta hiện rõ vẻ phức tạp, nước mắt cũng không ngừng lăn dài trên má. Một lúc lâu sau, cô ta mới mở miệng...

"Đúng vậy! Con người tôi quả thực rất đáng giận, đã làm người thứ ba phá hoại gia đình người ta. Kỳ luật sư nói không sai, tôi đã dùng đứa bé để yêu cầu Ôn Húc Khiên ly hôn, hơn nữa còn muốn anh ta cho tôi danh phận Ôn phu nhân. Đáng tiếc, anh ta chẳng làm được gì. Tôi biết Ôn Húc Khiên khi vào làm tại văn phòng luật của anh ta, cũng biết anh ta sắp kết hôn nhưng vẫn cứ ở bên anh ta. Sau đó chuyện này đã bị..." Nói đến đây Diêu Vũ nhìn về phía Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi, "...Luật sư Lạc, cũng chính là Ôn phu nhân lúc đó biết được, rồi Luật sư Lạc chủ động đưa ra đề nghị ly hôn. Lúc đó tôi đã mang thai đứa con của Ôn Húc Khiên nên cũng đã ngây thơ nghĩ rằng anh ta sẽ chịu trách nhiệm với mình."

Nói tới đây, thanh âm của Diêu Vũ càng trở nên nghẹn ngào mà những lời cô ta vừa nói cũng khiến tất cả mọi người đều quay sang nhìn về phía Lạc Tranh. Trên tòa, mọi người đều biết nàng là phu nhân của Louis Thương Nghiêu, nhưng đối với việc nàng từng là phu nhân của Ôn Húc Khiên thực khiến cho mọi người kinh ngạc.

Lạc Tranh dường như đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, sắc mặt nàng

cực kỳ bình tĩnh khiến người ta không thể nhìn ra chút biến hóa nào.

Giọng nói đau khổ của Diêu Vũ lại tiếp tục vang lên, đem tất cả mọi chuyện phát sinh giữa cô ta và Ôn Húc Khiên từ trước tới giờ hết thảy đều kể rõ ràng. Đương nhiên, Diêu Vũ không hề nhắc tới việc Thương Nghiêu chỉ thị cho cô ta quyến rũ Ôn Húc Khiên. Khi kể lại mọi chuyện, Diêu Vũ cũng nhiều lần nhấn mạnh tới việc Ôn Húc Khiên là một kẻ đạo đức giả và ư bạo lực.

Sắc mặt Ôn Húc Khiên dường như đã cố kìm nén sự giận dữ đến sắp nổ tung. Hắn không thể lên tiếng phản bác điều gì bởi vì nếu nói ra, hắn sẽ bị người ta cười vào mặt vì đã để vợ mình bị bạn tốt cướp đi. Mặc dù nguyên do mọi chuyện không đơn giản như bề ngoài của nó nhưng cũng khó tránh được miệng lưỡi thế gian.

Cả phòng xử lúc này cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng khóc của Diêu Vũ hòa cùng giọng nói nghẹn ngào, "Tôi không bao giờ dám nghĩ tới Luật sư Lạc sẽ tha thứ cho mình, hơn nữa còn khích lệ tôi có dũng khí để một lần nữa làm lại cuộc đời. Sở dĩ hôm nay tôi có mặt tại tòa không phải xuất phát từ cái mà người ta gọi là trả thù. Bởi vì tôi đối với loại người cặn bã như Ôn Húc Khiên sớm đã không còn chút hy vọng gì nữa. Tôi chỉ muốn đem tất cả chân tướng sự việc nói ra toàn bộ mà thôi."

Những lời của Diêu Vũ thực sự có tác động rất lớn đến những người có mặt nơi này, một bầu không khí tĩnh lặng bao trùm khắp không gian...

Một lúc lâu sau, Kỳ Ứng Diêm mới đứng dậy lên tiếng, "Ngài chánh án, tôi không còn gì hỏi nữa!" Nói xong anh ta ngồi trở lại chỗ của mình, nhìn về phía Lạc Tranh, trên môi thoáng hiện lên nụ cười đầy kín đáo, thậm chí, "Lạc Tranh ơi Lạc Tranh, thật không ngờ cô lại có thể đi một nước cờ hiểm như vậy. Không những tàn nhẫn với những người liên quan mà còn tàn nhẫn ngay cả với bản thân mình. Thật không ngờ cô có thể vì Thương Nghiêu mà liều lĩnh như vậy."

Diêu Vũ lúc này đã được đưa ra khỏi phòng xử bởi lời chứng của cô ta bắt đầu ảnh hưởng tới cảm xúc cùng phán đoán của bồi thẩm đoàn.

Lạc Tranh lại lần nữa đứng lên, thanh âm lạnh lẽo đầy kiên định vang lên, "Ngài chánh án, tiếp theo tôi muốn trình lên tòa một chứng cứ khác nữa. Chứng cứ này có thể chứng minh nhân chứng Ôn Húc Khiên cùng Sherman đã lén lút cấu kết với nhau, vì mục đích cá nhân và lợi ích của bản thân để ngụy tạo chứng cứ rằng thân chủ tôi buôn lậu vũ khí. Chứng cứ này cũng có thể chứng minh lời khai của bọn họ căn bản không đáng tin!"

Lạc Tranh lúc này hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của những người khác, vẫn giữ thái độ cực kỳ tinh táo để tiếp tục phần biện hộ của mình.

"Luật sư biện hộ muốn trình lên chứng cứ gì?"

"Là một đoạn băng ghi hình!" Lạc Tranh trịnh trọng cất lời.

Những lời của nàng vừa thốt ra, sắc mặt Sherman lập tức biến đổi.

Vi Như cùng các thành viên trong luật sư đoàn bất đắc dĩ khẽ đưa tay ôm đầu. Về đoạn video này bọn họ cũng đã từng tranh luận qua. Quy định cũng đã chỉ rõ những đoạn ghi âm thu lén không đủ điều kiện dùng làm bằng chứng nhưng ghi hình thì lại có thể. Mà đoạn băng sắp trình lên lại là do Lạc Tranh đã lén ghi lại. Nói cách khác trước lúc mở phiên tòa, nàng và nhân chứng bên nguyên đã có sự tiếp xúc. Đây rõ ràng là hành vi gây trở ngại cho việc thực thi pháp luật. Việc công khai đoạn băng ghi hình này giống như một con dao hai lưỡi, một mặt có thể chứng minh mọi chuyện, khiến chánh án và tất cả mọi người biết được chân tướng sự việc nhưng cũng đồng thời chứng minh Lạc Tranh không tuân thủ nguyên tắc nghề nghiệp của luật sư, có khả năng khiến nàng bị thu hồi và hủy bằng luật sư.

Có thể nói nước đi này của Lạc Tranh cực kỳ bất ngờ, một nước đi có thể được coi là tìm sự sống trong cái chết. Qua được cửa này, hoặc là sẽ thắng lợi vẻ vang, hoặc là sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Từ trước tới giờ, nàng vẫn luôn thích đặt cược, và lần này nàng đã đặt cược bằng tất cả tiền đồ của mình.

Đưa tay nhận lấy chứng cứ do Vi Như chuyển sang, nàng còn

cảm nhận được sự run rẩy khe khẽ từ đầu ngón tay Vi Như cùng tiếng gọi "Sur phụ!" đầy khó xử của cô học trò này.

"Đưa cho chị!" Giọng nói cùng ánh mắt của Lạc Tranh lúc này cực kỳ kiên định.

Vi Như cũng đành đem chứng cứ giao cho Lạc Tranh, trên mặt vẫn không ngừng lộ rõ vẻ lo lắng.

Chứng cứ rất nhanh được đệ trình lên toà rồi được phát trên màn hình lớn ngay tại phiên toà...

Đây chính là đoạn băng được Lạc Tranh bí mật ghi lại từ lúc Ôn Húc Khiên chủ động xuất hiện tìm nàng uống trà rồi ôm nàng vào xe, sau đó thẳng đường tới chỗ Sherman. Tất cả đoạn đối thoại khi Ôn Húc Khiên và Sherman gặp mặt đều được ghi lại đầy đủ tuy ánh sáng ở đoạn băng hình này không được tốt lắm. Nếu không phải vì máy ghi hình trong bông tai của Lạc Tranh cực kỳ nhạy thì nàng căn bản cũng không biết được giữa bọn họ còn có một cuộc đối thoại dơ bẩn đến như vậy.

Lúc Ôn Húc Khiên đem Lạc Tranh giao cho Sherman, góc độ hình ảnh có chút nghiêng lệch nhưng chất lượng hình ảnh vẫn khá tốt, đủ để đem tất cả âm mưu xấu xa thâm độc của chúng lộ ra ánh sáng.

"Đêm nay tặng cô ta cho ông tận hưởng đó!" Ôn Húc Khiên cười cực kỳ đắc ý.

Sherman nhìn về phía Lạc Tranh bằng ánh mắt tràn ngập dục vọng, cất tiếng cười đầy dâm dục, "Rốt cục cũng có thể nếm thử mùi vị của cô ta rồi. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, tôi đã muốn nếm thử hương vị mê người này. Louis Thương Nghiêu kia thật có phúc khí khi ngày đêm được tận hưởng như vậy."

"Ông đừng quên đã hứa gì với tôi. Cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn gì tôi cũng muốn hắn phải chết!" Ôn Húc Khiên hung dữ lên tiếng.

"Yên tâm đi, tài liệu anh đã giao cho tôi, tôi đều xem hết cả rồi. Căn bản không thể phát hiện ra chút dấu vết giả tạo nào cả. Hơn nữa đoạn băng ghi âm kia cho dù toà án không tiếp nhận đi nữa nhưng một khi đã phát ra thì sẽ ít nhiều ảnh hưởng đến phán đoán của bồi

thẩm đoàn. Lần này anh làm rất khá, cho dù bằng chứng này có là nguy tạo đi chẳng nữa thì chỉ cần lúc lên toà, đối phương không tìm được chứng cứ để bác bỏ nó thì Louis Thương Nghiêu coi như cầm chắc cái chết!" Ánh mắt Sherman loé lên vẻ hiểm độc.

Ôn Húc Khiên nở nụ cười gian xảo, "Tốt rồi, thanh tra, hết thầy đều giao cho ông. Nhưng mà tôi còn một yêu cầu nữa."

"Yêu cầu gì?"

Trên màn hình lớn tại phòng xử, chỉ thấy Ôn Húc Khiên đưa bàn tay khẽ véo nhẹ lên gương mặt Lạc Tranh lúc này đã có chút mơ hồ đang gắng gượng chống lại tác dụng của thuốc kích thích. Giọng nói đầy dâm tà của hắn cất lên, "Lượng thuốc kích thích tình dục tôi bỏ trong đồ uống khá lớn, đêm nay sau khi cảnh sát trưởng ngài hưởng thụ xong thì để cho tôi hưởng thụ một chút, dáng vẻ của cô ta thực sự khiến người ta mê muội, không cách nào kìm lòng được."

"Ha ha, không thành vấn đề!" Sherman cũng cười cực kỳ càn rỡ.

Trên toà án, sắc mặt Lạc Tranh có chút tái nhợt, gương mặt hai tên hèn hạ kia khiến nàng càng cảm thấy muốn ói hơn. Ở chỗ ngồi dành cho bị cáo, bàn tay của Louis Thương Nghiêu đã siết lại thành nắm đấm tự bao giờ. Hắn thầm thề với lòng nhất định sẽ đích thân xử lý hai tên khốn đáng chết kia.

Thật ra lúc trước Lạc Tranh đã hứa với hắn sẽ không đem đoạn băng hình này công khai bởi vì sau khi hắn xem xong cũng biết một khi công khai đoạn băng này trước toà sẽ có kết quả thế nào, mà nguyên nhân chính là hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ tên đàn ông thối tha nào được xúc phạm Lạc Tranh như vậy, huống hồ còn trắng trợn đến thế.

Louis Thương Nghiêu thật không ngờ tới cuối cùng Lạc Tranh lại đem đoạn ghi hình này đưa ra trước toà như vậy.

Băng video vẫn tiếp tục được phát hình, vẻ mặt chán ghét của Sherman không ngừng hiện ra to thù lù giữa màn hình khi hắn tiến lại gần Lạc Tranh bất chấp những lời mắng nhiếc của nàng. Những lời nói bỉ ổi cùng nụ cười dâm dăng của hắn thật khiến người ta nghe mà cảm thấy ghê tởm.

"Cô cứ việc mắng cho thoải mái đi. Chỉ một lát nữa thôi, cô sẽ phải chủ động cầu xin tôi chiếm hữu cô. Ống kính kia sẽ ghi lại tất cả sự quyến rũ của cô đêm nay, đến lúc đó, để xem một kẻ thân bại danh liệt như cô làm thế nào để tiếp tục làm luật sư biện hộ cho Louis Thương Nghiêu."

"Là Ôn Húc Khiên chủ động đưa chứng cứ giả tới tay ông, còn chủ động đứng ra làm nhân chứng để đẩy Louis Thương Nghiêu vào chỗ chết?"

"Đúng vậy! Tôi có thể nói cho cô biết, tôi hận Louis Thương Nghiêu đến chết. Nếu không phải vì mấy lời của hắn, anh em của tôi cũng sẽ không gặp chuyện không may, nếu không phải vì mấy lời của hắn, tôi đã sớm được thăng chức. Lần này coi như hắn xúi quẩy. Chuyện công chúa bị sát hại lần này tôi nhất định sẽ không bỏ qua, cũng không buông tha cho hắn. Lạc Tranh, tôi khuyên cô nên tiết kiệm sức một chút. Cho dù cô giúp hắn thắng vụ kiện này thì chánh án cũng sẽ kết tội hắn buôn lậu vũ khí. Với tội danh đó, hắn chỉ có đường chết, chết với hai bàn tay trắng."

"Chứng cứ về vụ buôn lậu vũ khí hắn cũng do ông ngụy tạo?"

"Tôi nói rồi, cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn gì thì tôi cũng phải giết chết hắn. Nếu như cô muốn cầu xin tôi giữ lại mạng sống cho hắn thì ngoan ngoãn để tôi ném thữ hương vị của cô rồi tôi sẽ xem xét cho hắn một con đường sống."

Giọng nói của Sherman trong cuộn băng đều truyền tới tai từng người có mặt trên toà cực kỳ rõ ràng. Liền đó hình ảnh trong đoạn băng rung lên, trước khi kết thúc còn vọng lại tiếng ồn ào bởi sự xuất hiện của khá nhiều người, thậm chí còn có tiếng ai đó đang trầm giọng nguyên rủa Sherman.

Mà chánh án cùng bồi thẩm đoàn cũng đã bị đoạn video vừa rồi làm cho kinh hãi. Hành vi của kẻ được gọi là cảnh sát trưởng kia thật đáng phỉ nhổ mà cũng khiến bọn họ đau lòng. Kỳ Ưng Diêm lúc này cũng nhìn về phía Lạc Tranh, đối với hành động này của nàng anh ta thật sự vừa kính nể lại vừa có chút lo lắng. Cho dù lúc này anh ta có đưa ra lời phản đối thế nào thì cũng bị chánh án bác bỏ mà thôi.

Sherman đã sớm trở nên luống cuống, đoạn video vừa kết thúc, hắn ta liền đứng bật dậy kích động gào lên, "Không...không phải tôi, không phải là tôi!" Hắn ta không biết nói gì hơn ngoài mấy từ đó rồi hung hăng nhìn về phía Lạc Tranh gầm lên, "Cô dám....tôi sẽ kiện cô, tôi sẽ kiện chết cô!"

"Yên lặng, yên lặng!" Chánh án cảm thấy cực kỳ khó chịu trước hành động của Sherman, nhú mày nhìn về phía hắn ta, "Ông nói người trong video kia không phải là mình, vậy còn có ai có thể giống ông đến vậy hay không?"

Từ giọng nói của chánh án có thể nhận rõ sự bất mãn đến cực điểm trong đó.

Sherman sau khi gào lên dường như đã sức cùng lực kiệt, ngã ngồi xuống ghế. Mà bên kia Ôn Húc Khiên đã sớm ngây người. Hắn thật nghĩ không ra Lạc Tranh rốt cục là người như thế nào. Tất cả chuyện vừa rồi đã đem kế hoạch của hắn phá huỷ toàn bộ, cho dù hắn có vung tiền mời bao nhiêu luật sư đi nữa cũng vô ích mà thôi.

Bằng chứng đã bày ra trước mặt tất cả mọi người.

Một lúc lâu sau trước ánh mắt của tất cả mọi người, Lạc Tranh lại lần nữa đứng dậy, giọng nói cực kỳ lạnh lùng của nàng lại vang lên, "Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, đoạn video vừa rồi mọi người đã được tận mắt chứng kiến. Hai người được gọi là người đại diện cho công lý và chính nghĩa lại làm ra hành vi giả tạo chứng cứ như vậy thật khiến người ta phải ghê sợ. Tạm không nói đến hành vi của Ôn Húc Khiên, chỉ riêng cảnh sát trưởng Sherman, chẳng những không đứng ở góc độ của người bảo vệ công lý để xử lý mọi chuyện mà ngược lại còn vì tư thù bởi sai lầm năm xưa của mình mà mưu toan áp đặt tội danh cho thân chủ tôi. Ông ta chẳng những bôi xấu tinh thần công chính của luật pháp mà còn không xứng làm một nhân viên cảnh sát. Ông ta lợi dụng chức vụ của mình làm tổn thương người vô tội, thậm chí còn dùng thuốc kích thích tình dục để mong thực hiện hành vi đê hèn. Đối với loại người có hành vi bỉ ổi như vậy, lời nói của bọn họ sao có thể coi là lời chứng đáng tin cậy được đây?"

Thanh âm của Lạc Tranh vừa dứt, tại khu vực dành riêng, khuôn mặt của mỗi thành viên trong bồi thẩm đoàn đều hiện rõ sự kinh ngạc tột độ.

Sắc mặt của Ôn Húc Khiên cùng Sherman lại càng khó coi hơn, bọn họ cũng nhận ra tình hình trước mắt cực kỳ bất lợi cho mình. Ánh mắt lạnh lùng của Lạc Tranh tựa một tảng băng không cách nào tan chảy, khiến người ta có một cảm giác ớn lạnh mơ hồ...

"Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, cái chết của công chúa Deneuve là bởi có người cố tình mưu sát. Thân chủ tôi bị người ta mưu hại, bị dính vào một loạt tội tội danh như thông đồng, hối lộ, mưu sát, ám sát. Buồn cười nhất chính là người vô tội thì phải ngồi ở vị trí bị cáo, còn hung thủ giết người thực sự lại công khai trở thành nhân chứng. Mà những người đó, vì muốn che dấu tội ác của mình lại không ít lần ra tay hạ độc thủ đối với tôi và nhân chứng bên tôi. Hành động tàn ác đó thực sự khiến người ta nghe mà rợn người, tình huống vụ kiện như thế này tưởng như không tồn tại nhưng nó lại đã thực sự diễn ra."

Những lời của Lạc Tranh vừa thốt ra khiến cho tất cả mọi người có mặt trên tòa cực kỳ kinh hãi, ngay cả quan tòa cũng giật mình sửng người hồi lâu. Chỉ có mình Kỳ Ứng Diêm vẫn chăm chú nhìn nàng bởi anh ta tin tưởng năng lực của Lạc Tranh có thể khiến cục diện thay đổi.

Một lúc lâu sau, chánh án mới lên tiếng, "Bản tòa không hiểu ý của luật sư biện hộ cho lắm. Đúng là đoạn video này có thể dùng làm chứng cứ hợp pháp, bồi thẩm đoàn cũng không còn muốn công nhận tư cách nhân chứng của hai người họ nữa nhưng luật sư biện hộ cũng đã không tuân thủ nguyên tắc nghề nghiệp của mình. Đã biết trong thời gian thẩm tra án kiện, không được phép tiếp xúc với nhân chứng bên nguyên nên luật sư biện hộ sẽ không tránh khỏi bị hiềm nghi. Tuy nhiên do có đoạn băng video ghi lại quá trình vụ việc nên sau khi vụ kiện này kết thúc, luật sư biện hộ cần phải tiếp nhận sự điều tra của công hội luật sư."

Lạc Tranh nhẹ nhàng nghiêng mình đầy lịch thiệp lên tiếng, "Ngài

chánh án, tôi đồng ý tiếp nhận việc điều tra."

"Tốt! Vậy giờ luật sư biện hộ muốn đưa ra chứng cứ gì để chứng minh cho những điều vừa nói?" Chánh án khẽ gật đầu rồi lại đặt câu hỏi.

"Xin cho truyền một vị nhân chứng nữa lên tòa, ông ta chẳng những có thể chứng minh có người đã bỏ tiền mua chuộc nhân chứng, hơn nữa còn có thể chứng minh đằng sau chuyện này hắc ám tới nhường nào."

Nghe thấy sự chấp thuận của chánh án, sắc mặt của Kỳ Ưng Diêm thoáng hiện lên chút chần chừ. Lúc nhân chứng bước vào phòng xử, tất cả mọi người có mặt nơi này đều kinh ngạc bởi nhân chứng này không phải ai khác mà chính là quản gia của căn biệt thự, người hôm qua đã lên tòa làm nhân chứng. Chỉ là lúc này, ông ta lại đứng ở vị trí nhân chứng bên biện.

Sắc mặt quản gia có chút mất tự nhiên nhưng mỗi bước chân của ông ta đều rất thoải mái. Lúc đứng vào vị trí dành cho nhân chứng, ánh mắt của ông ta cực kỳ bình tĩnh, đưa mắt nhìn hết thảy phòng xử, sau đó nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, ánh mắt ông ta tràn ngập vẻ đau lòng cùng lúng túng.

Khóe môi Kỳ Ưng Diêm dường như hơi nhếch lên, tỏ ý cười một cách kín đáo.

Lạc Tranh đi đến trước mặt quản gia, yêu cầu ông ta đem tất cả những chuyện đã chứng kiến nói ra rõ ràng một lần nữa.

Không khí trên tòa cực kỳ yên tĩnh.

"Thật ra tôi có nhìn thấy Louis tiên sinh rời khỏi biệt thự vào đêm xảy ra án mạng lúc 8h 20 phút. Louis tiên sinh chỉ ở đó chưa tới 20 phút, ngài ấy chỉ ghé thăm công chúa một lúc mà thôi." Vẻ mặt quản gia tràn ngập sự âm đạm nhưng cực kỳ kiên định khi nói những lời này.

"Đêm đó là tự tay tôi mở cổng biệt thự để xe của Louis tiên sinh rời đi. Rất nhanh sau đó, tôi thấy xe của tiểu thư Sally cũng đuổi theo. Điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên bởi mỗi lần Louis tiên sinh tới biệt thự thì Sally tiểu thư đều tìm có này có kia để đến

đó. Ngay cả người làm tại biệt thự đều biết Sally tiểu thư thích Louis tiên sinh. Lúc Louis tiên sinh tới phòng của công chúa Deneuve, tôi còn nghe thấy ngài ấy thân tình hỏi thăm công chúa. Công chúa còn rất cao hứng nói chuyện cùng ngài ấy. Khoảng gần 8h 20 phút là giờ mà công chúa thường uống thuốc mỗi ngày cho nên khi tôi đưa thuốc vào còn thấy Louis tiên sinh rời đi.

Lúc đó, tôi còn đi theo ngài ấy, định cố gắng nói với ngài ấy liệu có thể thu lại ý định thoái hôn hay không. Tuy tôi biết mình chỉ là một quản gia nhỏ bé, lời nói chẳng có trọng lượng nhưng nhìn công chúa như vậy tôi thật sự không đành lòng. Nhưng bởi Louis tiên sinh bước đi khá nhanh nên khi tôi đuổi tới nơi thì ngài ấy đã khởi động xe rồi. Vừa quay lại thì tôi cũng nhìn thấy xe của Sally tiểu thư từ bãi đậu xe ngầm lao lên. Lúc đó, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu bởi trong mắt Louis tiên sinh sao có thể có Sally tiểu thư đây?"

Đợi quản gia nói xong, Kỳ Ưng Diêm liền đứng dậy, hàng lông mày khẽ nhíu lại, nhìn ông ta lên tiếng, "Lời chứng của ông trước sau mâu thuẫn như vậy, ông nói xem chúng tôi cần phải làm sao để tin tưởng đây? Chỉ trong vòng chưa tới một ngày, ông đã sửa lại lời khai của mình như vậy thật khiến người ta nghi ngờ rằng ông đã bị mua chuộc đó!"

Quản gia khẽ run lên...

"Ngài chánh án, vị nhân chứng này đích thực là bị người ta mua chuộc. Nhưng không phải bị bên biện hộ mua chuộc mà là có người bên nguyên có ý định mua chuộc cùng đe dọa nhân chứng, buộc ông ta phải giả mạo lời khai để phục vụ cho mưu đồ đen tối của họ." Lạc Tranh lập tức lên tiếng.

"Nhân chứng, lời khai của ông trước sau không thống nhất, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?" Chánh án chủ động đặt câu hỏi.

Quản gia hít sâu một hơi rồi chậm rãi lên tiếng...

"Sau khi vụ án phát sinh không bao lâu, có người chủ động tới tìm tôi, kêu tôi ra tòa làm chứng. Những lời phải nói trên tòa thế nào họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Lúc đó tôi thấy đây là hành vi khai khẩu cung giả nên đã lập tức cự tuyệt.

Lập tức người đó đưa ra một khoản tiền nên tôi lại càng thấy sợ hãi. Trong lòng tôi biết rõ đó là hành động mua chuộc nhân chứng nên vẫn kiên quyết phản đối. Sau đó người đó đưa tôi đến gặp một người đàn ông khác. Người đàn ông kia trước giờ tôi chưa từng gặp qua nhưng đã nhìn thấy ông ta trên trang bìa tạp chí nhiều lần. Lúc đó ông ta nhắc tới vợ tôi bằng giọng nói cực kỳ lạnh lùng tàn độc, nói rằng nếu tôi không ngoan ngoãn nghe theo lời họ thì họ sẽ lập tức giết chết vợ tôi. Còn nếu ngoan ngoãn làm theo lời họ, chẳng những vợ tôi không có chuyện gì mà tôi còn nhận được một số tiền lớn để chữa bệnh ung thư máu cho vợ."

Dưới sự đe dọa như vậy, quản gia cũng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe theo lời bọn họ bóp méo lời khai của mình mà thôi.

Lạc Tranh đợi ông ta nói xong mới chậm rãi hỏi tiếp, "Vậy lý do gì khiến ông quyết định nói ra tất cả sự thật?"

Quản gia nhìn Lạc Tranh rồi lại nhìn Louis Thương Nghiêu bằng ánh mắt tràn ngập sự đau khổ, ông ta khẽ cúi đầu nói, "Tôi không thể vứt bỏ lương tâm mình như vậy. Vợ tôi sau khi biết được chuyện này cũng cực kỳ đau lòng. Cô ấy nói với tôi rằng thà chết cũng không muốn tôi làm như vậy. Cô ấy không muốn tôi suốt phần đời còn lại phải sống trong sự dằn vặt của lương tâm. Louis tiên sinh luôn có ơn với gia đình chúng tôi, chúng tôi sao có thể vì bản thân mình mà gây tổn hại cho ngài ấy chứ. Ngài chánh án..." Ông ta lại ngẩng đầu nhìn về phía chánh án, "Tôi nguyện ý chấp nhận sự trừng phạt của pháp luật bởi vì đã khai khẩu cung giả lần trước, và tôi cũng thực lòng xin lỗi Louis tiên sinh."

Trong đáy mắt Kỳ Ưng Diêm khẽ ánh lên một tia vui mừng, anh ta cũng không tiếp tục gây khó khăn cho nàng nữa mà lẳng lặng ngồi xuống nhìn Lạc Tranh ở phía đối diện, nhìn nàng đang rất nhanh chóng làm rõ chân tướng sự việc...

Lạc Tranh hít sâu một hơi hỏi quản gia...

"Vừa rồi ông nhắc tới "bọn họ", rốt cục bọn họ là ai, có mặt tại phiên tòa hôm nay hay không?"

Quản gia khẽ nuốt nước miếng rồi gật đầu.

"VẬY ông hãy chỉ ra người đó là ai?" Ánh mắt Lạc Tranh lại càng thêm nghiêm túc hơn.

Khóe môi quản gia còn hiện rõ sự run rẩy, giọng nói yếu ớt chậm rãi cất lên, "Người tới tìm tôi đầu tiên là nhân chứng Ôn Húc Khiên, còn một người khác..." Nói đến đây, ông ta giơ thẳng tay chỉ về phía một người đàn ông đang ngồi ở chỗ dành cho người tham dự phiên xử, "...chính là người của gia tộc Louis - Shawn."

Cả phòng xử ồ lên vì bất ngờ, không ai dám nghĩ tới đằng sau vụ án mạng này lại có nhiều mưu toan như vậy.

Từ chỗ ngồi của mình Shawn đã đứng bật dậy, khuôn mặt ông ta từ lúc quản gia bắt đầu cung cấp lời khai đã lạnh cứng lại, bàn tay siết thành nắm đấm từ khi nào. Thấy ánh mắt tất cả mọi người đều chĩa về phía mình, ánh mắt của ông ta cũng hóa lạnh băng tràn ngập sát khí cơ hồ có thể giết người.

"Ông ta nói dối! Ông ta đang nói dối! Tôi căn bản không biết ông ta!"

"Yên lặng!" Quan tòa lập tức gõ búa yêu cầu cảnh sát của tòa đem ông ta dẫn đi.

"Các người không thể đối với tôi như vậy! Tôi vô tội!" Thanh âm của Shawn nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Một màn này quả thực khiến mọi người cảm thấy buồn cười. Người vô tội thì ngồi ở chỗ bị cáo còn kẻ có tội thực sự thì lại làm nhân chứng.

"Nhân chứng, những lời ông vừa nói có gì để chứng minh hay không?" Chánh án cũng nhận thấy tình hình chuyển sang nghiêm trọng liền vội cất tiếng hỏi.

"Tôi...tôi không có. Nhưng mà xin các vị hãy tin tưởng tôi, những lời tôi nói tất cả đều là sự thật. Ôn Húc Khiên cùng mấy người kia thật sự là đang câu kết với nhau." Quản gia vội vàng lên tiếng.

"Ngài chánh án..." Kỳ Ưng Diêm đứng dậy chậm rãi lên tiếng, "Câu chuyện này thực có chút không hợp lý lắm. Nhân chứng Ôn Húc Khiên và người tên Shawn mà quản gia biệt thự vừa nói, một

người ở Hongkong, một người ở Pháp làm sao có thể cùng câu kết với nhau đây? Lời nói của quản gia thực sự không đáng tin, hơn nữa ông ta cũng chẳng có chứng cứ trực tiếp nào chứng minh cho lời nói của mình nên tôi đề nghị bác bỏ lời chứng của ông ta."

Chánh án nghe vậy, hàng lông mày cũng khẽ nhăn lại hiện rõ sự suy tư.

Lạc Tranh thấy vậy cũng lập tức đứng lên, giọng nói trong trẻo nhưng cực kỳ tinh táo lại vang lên....

"Ngài chánh án, chuyện này quả thực nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người nhưng hãy để tôi kể cho mọi người một câu chuyện, nghe xong nhất định các vị sẽ có một nhận thức mới đối với vụ án này."

Tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào Lạc Tranh.

Khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt có chút nghiêm trọng, nàng bắt đầu kể lại...

"Các vị, tôi bước chân vào luật giới nhiều năm như vậy nhưng chưa từng cảm thấy mệt mỏi cùng nặng nề như thế này. Nguyên nhân không phải là bởi vụ án này quá phức tạp mà bởi vì tôi biết được tình thân, tình bạn khi đứng trước sự cám dỗ của lợi ích thì chẳng còn chút giá trị nào. Tôi thật sự đau lòng khi thấy luật pháp bị lợi dụng, bị biến thành công cụ để những kẻ xấu xa đạt được mục đích của mình. Có một gia tộc mà các vị trưởng bối trong đó vì tranh giành lợi ích không ngừng mưu hại lẫn nhau. Thân chủ của tôi thật đau khổ vì sinh ra trong một gia tộc như vậy. Mặc dù anh ấy ngồi ở vị trí chủ tịch nhưng lại phải chịu không ít áp lực cùng sự uy hiếp của những người trong gia tộc. Để điều hành tập đoàn đi vào con đường kinh doanh đúng luật, anh ấy đã phải đắc tội với không ít trưởng bối trong gia tộc, kể cả người tên Shawn vừa bị đưa ra khỏi tòa lúc nãy. Trong gia tộc Shawn cũng là người có vị trí cao, nhưng ông ta vẫn luôn muốn nuốt trọn cả tập đoàn, muốn ngồi vào vị trí chủ tịch, cho nên ông ta mới câu kết với một số trưởng bối khác trong gia tộc, bày ra kế hoạch thâm độc này nhằm đẩy thân chủ tôi vào chỗ chết với tội danh mưu sát."

Nói đến đây, ánh mắt Lạc Tranh hết mũi tên lạnh băng như muốn xuyên thấu Sherman cùng Ôn Húc Khiên.

"Các trưởng bối trong gia tộc ở trong tối thao túng Shawn ở ngoài sáng, khiến ông ta mua chuộc cảnh sát trưởng Sherman cùng luật sư người Hongkong Ôn Húc Khiên, Mục đích khiến họ muốn đẩy thân chủ tôi vào chỗ chết là vì thân chủ tôi không tiếp tay cho hành vi buôn lậu vũ khí của Shawn. Cho nên bọn họ dứt khoát ra tay làm cho tới cùng, giết công chúa để giá họa cho thân chủ tôi. Vào thời điểm này, dùng bất cứ lý do gì cũng không đủ coi như đòn trí mạng giáng vào thân chủ tôi bởi họ biết gia tộc vẫn luôn phản đối vụ thân chủ tôi thoái hôn cùng công chúa, Chỉ cần giết công chúa thì tất cả mọi nghi ngờ đều sẽ đặt lên thân chủ tôi, như vậy họ có thể hợp pháp hóa lý do của mình."

"Nói bậy! Cô đang nói bậy bạ cái đó!" Sherman đứng bật dậy thô lỗ vung tay hét lên.

"Là tôi nói bậy hay nói trúng tâm sự của các người!" Lạc Tranh cũng không chút yếu thế khi đối diện với sự hùng hổ của ông ta...

"Cho tới giờ, ông vẫn đang giúp Shawn buôn lậu vũ khí. Nhiều năm nay, ông cũng giành được không ít lợi ích từ ông ta. Trên tay tôi đang nắm giữ thông tin về tài khoản bí mật của ông tại ngân hàng Thụy Sĩ. Xin hỏi một cảnh sát như ông lấy đâu ra một số tài sản lớn như vậy?"

"Tôi..."

"Thật ra Ôn Húc Khiên đã sớm tìm tới ông, bởi khi anh ta biết được thân phận của thân chủ tôi cũng nhận thấy được ông cùng với các thành viên khác trong gia tộc thân chủ tôi đang ngấm ngầm bàn mưu tính kế. Cho nên anh ta cũng nhân cơ hội này mượn tay các người diệt trừ thân chủ tôi. Các người đã thương lượng với nhau bày ra vụ mưu sát công chúa, còn ngụy tạo tài liệu để áp đặt tội danh buôn lậu vũ khí sang thân chủ tôi, mục đích khiến cho anh ấy không còn cơ hội xoay chuyển tình thế." Giọng nói lạnh lùng của Lạc Tranh vang lên đầy danh thép hết như đang phán quyết tội danh của bọn họ.

"Tôi không đồng ý với những lời nói không đủ bằng chứng của luật sư biện hộ!"

Chánh án cũng đồng ý với đề xuất của Kỳ Ưng Diêm, ánh mắt nhìn về phía Lạc Tranh lộ rõ sự nghi vấn.

"Đây chính là chứng cứ cho những gì tôi vừa nói!" Lạc Tranh nhận lấy tập tài liệu do Vi Như chuyển tới, lạnh lùng tiếp lời, "Vào đêm trước khi phiên tòa này mở lại, tôi đã bị một kẻ đội mũ bảo hiểm cưỡi xe máy nổ súng nhằm bắn. May mắn là nhờ có người cứu nên viên đạn đã đi chệch mục tiêu và găm vào trụ xi măng dưới bãi đậu xe. Tối qua, nhân chứng Trang Nguyên cùng người nhà của quán gia cũng bị những kẻ lạ mặt tới quấy rầy, viên đạn mà bọn chúng sử dụng đều cùng chủng loại."

Chánh án lập tức nhận được tài liệu giám định đường đạn cùng kết quả kiểm nghiệm liên quan.

"Mẫu đạn thu được trong mấy vụ ám sát hụt này là A7-45S, đặc điểm của nó là có lực sát thương cực lớn, khi xuyên vào cơ thể con người còn tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với nội tạng. Đặc biệt loại đạn này chỉ được sử dụng cho quân đội của những nước thứ ba, việc mua bán nó không được tiến hành chính thức giữa các chính phủ của các quốc gia. Đây là hành vi vi phạm nghiêm trọng quy định về buôn bán vũ khí, mà căn cứ vào số hiệu của khẩu súng này cũng có thể tra ra được ai là người thực sự buôn lậu vũ khí. Từ khi thân chủ tôi điều hành tập đoàn đã chấm dứt hoạt động kinh doanh liên quan đến vũ khí, tất cả đều có trong chứng cứ này."

Sắc mặt Ôn Húc Khiên đã chuyển sang trắng bệch, hung dữ nhìn chằm chằm Lạc Tranh.

"Bây giờ, mời tất cả các vị cùng nhìn vào màn hình." Lạc Tranh lại lần nữa đem cuộn băng ghi hình tại cổng biệt thự trình lên tòa. Đợi đến khi hình ảnh cuối cùng được phát xong, nàng lập tức ấn nút tạm dừng hình.

Hình ảnh trong cuộn băng ghi hình từ camera giám sát vừa dừng lại, trên màn hình lớn tại tòa hiện lên bóng lưng của một người đàn ông khá giống bóng lưng của Louis Thương Nghiêu.

"Đây là đoạn băng ghi hình mà phía cảnh sát đem ra làm chứng cứ để ra lệnh bắt giữ thân chủ tôi. Nhưng cũng chính từ đoạn băng này, tôi có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng bóng lưng của người trong đoạn băng kia không hề có chút liên hệ nào với thân chủ của tôi." Lạc Tranh chậm rãi lên tiếng.

Liền đó Kỳ Ứng Diêm lập tức đứng dậy, "Tôi phản đối việc luật sư biện hộ viện lý do để chối bỏ sự xác thực của cuộn băng ghi hình từ camera giám sát. Qua sự giám định của chuyên gia cho thấy, bóng lưng của người trong đoạn băng trên tương thích đến 95%. Nếu nói hình ảnh trong cuộn băng trên không rõ ràng, không thể xác định đó là bị cáo thì cũng không thể chứng minh được đó không phải là bị cáo."

"Tôi có bằng chứng chứng minh đoạn băng ghi hình vừa rồi không phải quay lại hoạt động của thân chủ tôi." Lạc Tranh nghe thấy lời phản đối của Kỳ Ứng Diêm cũng không hề tỏ ra rối loạn mà vẫn bình thản lên tiếng, "Tuy nhiên, để xoá bỏ nghi ngờ của bên nguyên, tôi muốn xin phép toà cho mời một vị chuyên gia lên toà."

Vị chuyên gia rất nhanh chóng được mời lên toà. Ông ta là người đã có nhiều năm kinh nghiệm trong việc nhận dạng nghi phạm. Sau khi giới thiệu về bản thân mình, ông ta nhìn về phía cuộn băng ghi hình, chậm rãi cất tiếng, "Thật ra nếu như có người cố tình ngụy tạo những hình ảnh thế này thì cũng không phải là không làm được. Đầu tiên, họ sẽ tìm một người có thân hình tương đương rồi ăn mặc giống như phong cách của người bị giả mạo. Thêm vào đó với thời gian ghi hình là buổi tối, cộng thêm với góc quay đã được tính toán chi tiết thì bóng dáng được ghi lại sẽ giống như người thật vậy. Chúng ta đều biết dưới những góc độ khác nhau thì hình ảnh thu được cũng sẽ rất khác nhau. Lại thêm thời gian lúc này đã tối khiến cho tầm quan sát bị hạn chế, hơn nữa, kẻ giả mạo còn khoác áo khoác ngoài, nhờ vậy có thể che dấu được rất nhiều điểm chưa hoàn hảo của việc giả dạng."

Đợi ông ta đưa ra phân tích của mình xong, Lạc Tranh liền đứng dậy hỏi, "Xin hỏi, nếu như tại phiên toà hôm nay muốn tìm một người

có hình dáng tương tự như vậy, ông cảm thấy vị nào ở nơi này có thân hình cùng trang phục tương tự bị cáo nhất?"

Vị chuyên gia nhìn quanh phòng xử một hồi, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Ôn Húc Khiên. Ánh mắt Ôn Húc Khiên cũng trở nên cực kỳ căng thẳng, vẻ mặt càng trở nên nghiêm trọng.

"Tôi thấy tầm vóc cùng trang phục của vị tiên sinh này rất giống với bị cáo." Ông ta chỉ vào Ôn Húc Khiên cất giọng nói đầy khẳng định.

Mọi người có mặt lại bị một phen kinh ngạc.

"Phải đối! Đây chỉ là những suy đoán vô căn cứ của nhân chứng!" Kỳ Ứng Diêm lại lần nữa lên tiếng.

"Luật sư biện hộ, xin chú ý đến hành động cùng lời nói của mình một chút!" Chánh án cũng đồng ý với quan điểm của luật sư bên nguyên, nhìn về phía Lạc Tranh lên tiếng nhắc nhở.

"Vâng! Vậy tôi xin hỏi một vấn đề khác." Lạc Tranh dường như vẫn không từ bỏ ý định lúc trước, lại một lần nữa nhìn về phía vị chuyên gia, "Xin hỏi, nếu như Ôn Húc Khiên tiên sinh muốn cải trang thành thân chủ tôi thì có thể không?"

"Nếu muốn giống nhau như đúc thì chỉ có thể dựa vào phẫu thuật chỉnh hình mà thôi. Nhưng nếu chỉ là nhìn qua băng ghi hình xem lại phần bóng lưng thì chiều cao cùng tầm vóc của Ôn Húc Khiên tiên sinh hoàn toàn tương đồng với bị cáo. Nếu chú ý cải trang thêm một chút nữa thì lúc tối trời là hoàn toàn có thể." Vị chuyên gia trả lời không chút do dự.

Bàn tay Ôn Húc Khiên đã siết chặt lại thành nắm đấm, ánh mắt cơ hồ cũng rực lửa căm giận.

Khoé môi Lạc Tranh khẽ cong lên, đợi vị chuyên gia rời khỏi phòng xử, nàng mới chậm rãi tiếp tục cất lời, "Vừa rồi vị chuyên gia đã làm rõ một vấn đề, chính là trong đoạn băng vừa rồi hoàn toàn có người có thể cải trang thành hình dạng giống thân chủ tôi, trà trộn vào biệt thự, còn cố ý để camera ghi lại bóng hình mình. Điều này chứng tỏ tên hung thủ biết rất rõ vị trí của camera an ninh ở cửa. Sau khi giết người, hắn còn cố ý để ống kính ghi lại bóng lưng của mình,

mục đích là muốn làm mọi người nhìn vào bị nhầm lẫn. Nhưng các vị hãy nghĩ lại xem, nếu như thân chủ tôi thực sự giết người, vì sao còn phải lưu lại hình ảnh của mình trong camera như vậy? Đã biết rõ ở cửa có máy quay giám sát còn để bị ghi hình như vậy, điểm này thực sự khiến người ta nói thế nào cũng không thông?"

Tại chỗ ngồi dành cho thân nhân người bị hại, vẻ mặt của vương phi Monaco cũng tràn ngập vẻ ngưng trọng dị thường. Hai ngày nay, bà đều trực tiếp tham dự phiên tòa, đã nghe thấy, nhìn thấy rất nhiều sự việc chân thực. Bà nhìn thấy Lạc Tranh với dáng vẻ cực kỳ tinh táo cùng bình tĩnh thượng toà, tận tâm tận lực làm hết sức mình. Ban đầu bà vốn nghĩ rằng, Lạc Tranh làm vậy là vì muốn cứu Louis Thương Nghiêu ra, không ngờ vụ án lại tiến triển theo chiều hướng phức tạp như vậy. Lạc Tranh đã vạch ra một bí mật động trời ẩn đằng sau cái chết của con gái bà. Cái chết đó chẳng qua là do một số kẻ muốn đạt được mục đích của mình đem ra lợi dụng như một thứ công cụ mà thôi. Những kẻ đó không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ!

Đối mặt với sự tinh táo của Lạc Tranh, Kỳ Ưng Diêm liền lên tiếng chất vấn, "Một câu nói như vậy đâu đủ để chứng minh bị cáo vô tội. Cần phải có chứng cứ trực tiếp mới được. Luật sư bên biện cho rằng hung thủ là người khác, vậy chứng cứ đâu?"

"Hình ảnh đang dừng trên màn hình kia chính là chứng cứ!" Lạc Tranh đưa tay chỉ về phía

màn hình khiến mọi người có thể nhìn kỹ lại một lần nữa. Người đàn ông trong đoạn băng hình do camera ghi lại lúc đi về phía xe còn làm một động tác nữa. Vừa nói, Lạc Tranh vừa đem đoạn băng tua ngược trở lại một chút rồi chiếu chậm lại.

Tất cả mọi người đều thấy đó là động tác quẹt mũi.

"Động tác quẹt mũi mà luật sư biện hộ vừa nói chỉ là một hành động hết sức thông thường, không thể gọi là chứng cứ." Kỳ Ưng Diêm lại lên tiếng phản bác.

"Với người khác thì có thể coi là một động tác hết sức bình thường, nhưng có người sẽ cảm thấy nó không bình thường chút

nào!" Lạc Tranh nói xong câu đó, đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Ôn Húc Khiên sắc mặt đã chuyển thành tái nhợt, khoé môi nàng khẽ cong lên thành một nụ cười đầy ý trào phúng, "Ôn Húc Khiên tiên sinh, anh có đồng ý với lập luận này của tôi hay không?"

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Ôn Húc Khiên, ngay cả vương phi Monaco cũng nhìn hẩn bằng đôi mắt đầy kinh sợ. Chẳng lẽ hẩn mới là...

Da thịt trên gương mặt Ôn Húc Khiên đã sớm rúm ró lại, giọng nói cũng đầy vẻ mất tự nhiên, "Cô có ý gì?"

"Các vị, tôi nghĩ tất cả mọi người ngồi đây đều có một thói quen cố định. Ví dụ như có người lúc suy tư thích cắn đầu bút. Có người lúc hoàn thành công việc lại thích hút một điếu thuốc. Cũng có người sau khi hoàn thành mọi chuyện như ý của mình lại đưa tay quẹt mũi. Những động tác này đều xuất phát từ tiềm thức cố hữu của con người. Cho dù tạm thời bị nén xuống thì dưới sự kích thích, loại tiềm thức này sẽ lại tự phát lộ tạo thành cái mọi người vẫn gọi là thói quen." Lạc Tranh nhìn về phía Ôn Húc Khiên, sắc mặt đầy sự nghiêm túc tiếp tục cất tiếng, "Sở dĩ tôi nói động tác này cực kỳ nhạy cảm bởi vì nhân chứng Ôn Húc Khiên là người có thói quen này."

"Lạc Tranh, cô đang ở đây nói bậy bạ gì đó?" Ôn Húc Khiên không thể nhịn được nữa đứng dậy gầm lên.

"Tôi không hề nói bậy chút nào. Mọi người xem xong đoạn video này sẽ biết tất cả." Lạc Tranh nở nụ cười lạnh lùng đem một đoạn băng khác trình lên toà.

Đây là đoạn băng video quay lại cảnh bốn năm trước. Khung cảnh trong đó là một phòng làm việc chỉ có hai người, một người chính là Ôn Húc Khiên, còn người kia là Lạc Tranh.

Hình ảnh trong đoạn băng này cực kỳ rõ ràng, câu chuyện mà hai người họ đang nói cũng khiến mọi người nghe được tường tận. Bốn năm trước, Lạc Tranh vừa mới bước chân vào luật giới, bộ dạng lúc nói chuyện cùng vẻ mặt vẫn lộ rõ vẻ hồn nhiên cố hữu của một cô gái ngây thơ. Trong đoạn băng đó, nàng cười cực kỳ vui vẻ, còn Ôn Húc

Khiên dường như cũng rất cao hứng cho đến khi hắn đưa tay làm động tác quẹt mũi, điệu bộ y hệt như trong cuộn băng ghi hình tại biệt thự của công chúa.

Trong đoạn băng kia còn thấy Lạc Tranh đưa tay kéo tay hắn xuống và lên tiếng, "Làm luật sư không nên lúc vui mừng lại làm những động tác theo bản năng như vậy. Nếu anh không thay đổi thói quen này thì sớm muộn cũng sẽ có ngày tự rước lấy phiền toái."

Ôn Húc Khiên dường như không tán đồng những lời nàng nói cho lắm, khẽ nhún vai, "Chẳng có cách nào cả! Từ nhỏ anh đã có thói quen như vậy rồi. Mỗi khi thực hiện thành công một chuyện hoặc cảm thấy đã làm được một chuyện tốt đều vô thức mà làm động tác này."

"Vậy về sau, mỗi lần anh định làm động tác này em sẽ nhắc nhở anh bằng một ám hiệu để anh dần từ bỏ thói quen không hay này."

"Được!"

Đoạn video đến đây cũng kết thúc, hình ảnh cùng lời thoại trong đó cực kỳ rõ ràng khiến không ai có thể hoài nghi nhân vật trong đó là thật hay không.

Kỳ Ưng Diêm xem xong đoạn băng này, âm thầm lắc đầu nhưng thăm sâu trong lòng không khỏi kính nể Lạc Tranh. Nàng thật sự cực kỳ đa mưu túc trí, làm việc rất có phương pháp, chẳng những có thể khơi ra nhiều ẩn tình như vậy mà ngay cả đoạn băng video trước kia cũng có thể dùng làm chứng cứ. Xem ra vì Louis Thương Nghiêu, nàng thật sự không để ý đến bản thân mình.

Đổi lại là một luật sư bình thường nhất định sẽ không làm như vậy. Bọn họ sẽ nghĩ cách để duy trì hình tượng của bản thân, không bao giờ đem chính mình ra làm ví dụ. Nhưng Lạc Tranh lại hoàn toàn khác, nàng tựa hồ không hề sợ hãi bất cứ điều gì, dường như có thể vì vụ án này mà trả bất kỳ giá nào vậy.

Ôn Húc Khiên bắt đầu đứng ngồi không yên, trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

"Các vị, thói quen trong tiềm thức của một người cũng có điểm giống như thói quen sinh lý. Nhưng thói quen sinh lý dễ dàng hình

thành cũng dễ dàng từ bỏ. Hành vi trong tiềm thức cũng tương tự như vậy bởi nó chính là thói quen đặc thù đã hình thành từ rất lâu, chẳng qua bị con người ta tạm thời quên đi mà thôi. Chuyên gia tâm lý đã chứng minh rằng, hành vi trong tiềm thức con người trên thực tế rất khó tiêu trừ, chỉ có thể tạm thời che dấu nó, tại những thời điểm nhất định tâm lý này sẽ lại trỗi dậy mạnh mẽ." Lạc Tranh cất lên những lời đầy danh thép rồi đem chứng cứ trình lên.

Chánh án xem xong phần chứng cứ này thật sự cảm thấy vụ án phức tạp ngoài sức tưởng tượng của ông ta.

Ôn Húc Khiên rất cục cựa cũng không nhịn nổi nữa, giọng nói run rẩy của hắn cất lên với Kỳ Ứng Diêm, "Kỳ luật sư, cô ta đang vu oan cho tôi!"

Kỳ Ứng Diêm còn chưa kịp mở miệng thì giọng nói lạnh lùng của Lạc Tranh đã đột ngột quát lên, "Ôn Húc Khiên, vì sao anh lại giết công chúa?"

Một câu nói này đã đem chút không khí thoáng đãng còn sót lại trong phòng xử tiêu trừ hoàn toàn. Mọi người đều vô thức hít sâu một hồi lãnh khí.

Ôn Húc Khiên không ngờ tới nàng sẽ hỏi như vậy, đột nhiên nhảy dựng lên, bộ dạng giống như nhìn thấy quỷ mà nhìn Lạc Tranh. Thật ra cũng khó trách hắn có thái độ như vậy bởi vì cho tới giờ mặc dù hắn cũng xuất thân là luật sư nhưng so với sự tài hoa của Lạc Tranh thì hắn hoàn toàn không bằng. Lại thêm lúc lên tòa, Lạc Tranh luôn có cách ứng biến cực kỳ linh hoạt và khéo léo khiến đối phương không tưởng tượng nổi, từ đó hoàn toàn đánh đổ mọi sự an bài tỉ mỉ cùng tâm lý phòng ngự của đối phương. Ôn Húc Khiên lúc này cũng chính là như vậy.

Khi thanh âm lạnh băng của Lạc Tranh vừa cất lên như xuyên thấu màng nhĩ của Ôn Húc Khiên, mồ hôi trên trán hắn đã chảy ròng ròng từ bao giờ, ánh mắt đầy giận dữ nhìn chằm chằm Lạc Tranh gầm lên. "Tôi sẽ kiện cô tội vu khống!"

"Yên lặng!" Chánh án lập tức vung búa gõ mấy hồi.

Lúc này Kỳ Ứng Diêm mới đứng dậy hít sâu một hơi, "Ngài chánh

án, tôi cho rằng suy đoán của luật sư biện hộ còn có điểm chưa ổn thoả. Cho dù nhân chứng Ôn Húc Khiên thật sự có thói quen như vậy cũng không có nghĩa là người sát hại công chúa là anh ta chứ không phải bị cáo."

"Tôi thấy dựa vào chứng cứ vừa trình lên, cảnh sát sẽ rất nhanh chóng tra ra hung thủ thật sự là ai." Lạc Tranh tựa hồ cũng thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía các thành viên trong bồi thẩm đoàn.

"Đây là toà án, chúng ta có mặt ở nơi này chỉ nhằm giải quyết vụ mưu sát công chúa Deneuve mà thôi. Cho tới giờ, tôi có thể khẳng định thân chủ của mình đã bị một số người vu oan một cách có mục đích. Bọn họ muốn tiêu diệt chướng ngại của mình nên còn sắp đặt thêm tội danh để gán lên đầu thân chủ tôi. Thân chủ tôi từ trước tới giờ đều là một doanh nhân luôn nghiêm túc thực hiện quy định kinh doanh, chỉ bất quá anh ấy không ngờ mình lại bị người trong gia tộc vì lợi ích bán đứng. Thông qua chứng cứ đã đệ trình có thể chứng minh thân chủ tôi vào đêm xảy ra án mạng có tới biệt thự của công chúa nhưng chỉ ở lại đó chưa tới 20 phút rồi lập tức rời đi. Có ba người có thể làm chứng cho việc này, trong đó có một người ban đầu đã làm trái với lương tâm của mình đưa ra lời chứng sai sự thật nhưng lời chứng đó cũng không đủ để xác định thân chủ tôi có động cơ phạm tội hay biểu hiện tình nghi. Vì vậy, thỉnh cầu ngài chánh án cùng các vị bồi thẩm đoàn có thể đưa ra sự phán đoán chính xác nhất. Về phần hung thủ giết người thật sự, tôi thấy phía cảnh sát chỉ cần căn cứ vào các đoạn băng video kia để tiến hành mở rộng điều tra thì sẽ nhanh chóng biết được hung thủ thật sự. Tôi tin tưởng luật pháp rất công bằng, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Người vô tội vẫn sẽ mãi là người vô tội còn kẻ thủ ác sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật."

"Lạc Tranh, cô thật đê tiện! Cô rõ ràng là muốn trả thù tôi, thì ra cô vẫn luôn chờ ngày này..." Ôn Húc Khiên đột nhiên biến thành bộ dạng cực kỳ hung ác, mở miệng mắng mỏ nàng rồi nhìn về phía chánh án...

"Cô ta tiết lộ băng ghi hình trước kia của văn phòng luật, vi phạm quy định về bí mật nghề nghiệp, cô ta phải bị thu hồi và huỷ bằng luật sư!"

Cộp! Cộp! Cộp! Chánh án lộ rõ sự không vui liên tục gõ búa gỗ ổn định tình hình, thanh âm cũng chuyển lạnh băng, "Nhân chứng, yêu cầu giữ yên lặng. Nếu anh còn kích động như vậy, tôi sẽ yêu cầu cảnh sát bắt giữ anh về tội coi thường toà án. Hơn nữa, anh là luật sư, cần phải biết rõ ràng cái gì mới là bí mật nghề nghiệp. Nếu giữa hai người đã không ký thoả thuận về việc bảo mật những đoạn băng kia thì việc xử lý nó thế nào, hành vi của luật sư biện hộ thế nào là việc của công hội luật sư."

Rõ ràng là chánh án cảm thấy rất bất mãn với những hành vi càn rỡ của Ôn Húc Khiên.

Ôn Húc Khiên nghe vậy chẳng những không ngậm miệng lại mà ngược lại còn nhìn chăm chăm vào Lạc Tranh, gào đến khản cả giọng, "Cô ta là đang trả thù tôi. Mọi người đều biết lúc trước cô ta là vợ tôi. Louis Thương Nghiêu không những đã cướp đi vợ tôi mà đôi gian phu dâm phụ này còn vì sợ chuyện bại lộ nên muốn kéo tôi xuống nước."

Cả phòng xử lại một phen xôn xao.

Lạc Tranh không nói gì cũng không có phản bác bất cứ điều gì. Lúc này, nàng thật sự thấy buồn cho Ôn Húc Khiên. Nhiều năm học luật rồi làm luật sư như vậy, hấn một chút lý trí cũng không giữ nổi, cứ như vậy chẳng những không ai có thể cứu được hấn mà còn càng khiến hấn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Quả nhiên chánh án căn bản không chút để ý tới mấy lời bậy bạ của hấn, khẽ nhíu mày rồi gọi cảnh sát của toà tới áp chế Ôn Húc Khiên giữ yên lặng.

Lạc Tranh lạnh lùng nhìn Ôn Húc Khiên. Kỳ thực ban đầu nàng cũng không nghĩ tới việc đoạn băng ghi hình năm xưa lại có thể có ích thế này. Nàng đã ở bên cạnh Ôn Húc Khiên một thời gian dài, biết rõ hấn có thói quen đặt máy quay trong phòng

làm việc. Đây là chuyện mà rất nhiều luật sư hay làm với mục đích bảo đảm sự an toàn cho bản thân.

Ôn Húc Khiên là một người làm việc cực kỳ cẩn thận cho nên việc hắn cài đặt máy quay trong phòng làm việc là hết sức bình thường. Chỉ là hắn không ngờ tới hành động nhằm bảo đảm an toàn cho bản thân mình lại có một ngày trở thành bằng chứng phá vỡ âm mưu thâm độc của hắn.

Cả phòng xử lại bắt đầu vang lên những tiếng xì xào bàn luận.

Lên tiếng nhắc nhở mọi người giữ yên lặng xong, chánh án quay về phía Kỳ Ứng Diêm hỏi, "Luật sư bên nguyên có còn nghi vấn nào khác không?"

Kỳ Ứng Diêm khẽ cong môi, vẻ mặt cực kỳ bình thản nói, "Ngài chánh án, hiện giờ tôi không có bất kỳ nghi hoặc nào."

"Kỳ Ứng Diêm, anh không phải luật sư nổi danh sao? Vì cái gì lại dễ dàng nhận thua như vậy?" Giọng nói cuồng loạn của Ôn Húc Khiên lại lần nữa vang lên, sau đó hắn quay người về phía Sherman gào lớn, "Cảnh sát trưởng, cứu tôi!"

Nhưng kêu gào cũng chẳng ích gì, Sherman hiện giờ cũng chẳng tự lo được cho bản thân mình nữa là.

Chánh án vốn đã rất không hài lòng với việc hắn gào thét từ nãy đến giờ liền lập tức ra lệnh cho cảnh sát áp giải hắn ra ngoài.

Lạc Tranh rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhân chứng bên nguyên từng người, từng người đã bị nàng bác bỏ. Nếu như nàng không thể trực tiếp chứng minh Thương Nghiêu vô tội thì chỉ cần có thể chứng minh đối phương có tư tâm, cố tình giả tạo chứng cứ đầy ác ý đã đủ thay đổi cục diện phiên tòa rồi. Trận chiến lần này nàng thực sự đã hao tổn hết thảy tinh thần, hơn nữa còn phải đè nén từng hồi khó chịu do phản ứng thời kỳ đầu mang thai không ngừng dâng lên.

Chỉ cần hoàn thành một bước biện luận cuối cùng nữa là xong rồi!

Lạc Tranh biết rõ, suốt cả phiên xử Louis Thương Nghiêu đều đang chăm chú ngó chừng nàng. Với sự hiểu biết của nàng về hắn,

nàng biết hẳn không phải đang xem nàng biện hộ thế nào mà đang xem nàng có điều gì khác thường. Thương Nghiêu là một người đàn ông tâm tư vô cùng kín đáo, từ khi bắt gặp nàng chạy vào nhà vệ sinh hôm trước, hẳn vẫn không ngừng quan sát nàng.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác hạnh phúc, Lạc Tranh khẽ mỉm cười nhìn hẳn. Chỉ cần giai đoạn biện luận cuối cùng kết thúc, nàng có thể bảo đảm hẳn bình an vô sự bước ra khỏi toà án. Nhất định là vậy!

Đang khi Lạc Tranh còn chuẩn bị cho khâu biện luận cuối cùng...

"Lạc Tranh, cô không để cho tôi sống tốt, tôi tuyệt đối cũng không để cô sống yên ổn. Cô tưởng rằng Louis Thương Nghiêu không lừa gạt gì cô sao? Cô thử hỏi hẳn xem hẳn đã gạt cô những gì, xem xem hẳn có dám thừa nhận với cô hay không? Nếu không, để tôi nói cho cô..." Lúc sắp bị kéo ra khỏi phòng xử, Ôn Húc Khiên đột nhiên gầm lên đầy giận dữ...

Tất cả mọi người bị lời của hẳn làm cho kinh sợ, đến cả Kỳ Ưng Diêm cũng không dấu được nét lo lắng trong đáy mắt còn sắc mặt Louis Thương Nghiêu cũng đột ngột biến đổi.

Lạc Tranh trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, nên Ôn Húc Khiên được thể lại càng gào lên...

"Cô nghĩ còn được gặp mẹ mình sao? Cô định sang Mỹ gặp mẹ cô sao? Cô nghĩ rằng bà ta còn sống sao? Chánh án...." Ôn Húc Khiên liều mạng ngoái đầu lại gào về hướng Lạc Tranh, "Lạc Tranh là người điên, tâm lý cô ta có bệnh, cô ta là kẻ bệnh thần kinh. Mẹ cô ta đã chết rồi mà cô ta vẫn ảo tưởng là bà ta còn sống. Loại người như cô ta không thể làm luật sư. Cô ta là kẻ giết người! Cô ta giết cha mình! Cô ta là hung thủ giết người! Luật pháp không công bằng, thật sự không công bằng!"

Câu nói sau cùng của hẳn cũng theo cánh cửa phòng xử khép lại mà hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi người lặng đi vì kinh ngạc rồi đưa mắt nhìn Lạc Tranh. Mà Lạc Tranh trong nháy mắt cũng giống như bị đóng băng lại, sững sờ đứng bất động tại chỗ, ngay cả đôi mắt trong trẻo đầy tinh anh cơ

hồ cũng mất đi thần khí.

Kỳ Ưng Diêm không nhịn được lại đứng bật dậy. Anh ta thật sự rất muốn đem Lạc Tranh kéo về chỗ ngồi. Nhìn nàng như vậy thật khiến người ta không đành lòng.

Chánh án cũng bị một màn này làm cho mơ mơ hồ hồ...Cái gì mà bệnh tinh thần, cô ấy không phải là một luật sư cực kỳ tinh táo hay sao?

Trong đầu Lạc Tranh lúc này chỉ luẩn quẩn những lời mà Ôn Húc Khiên vừa nói...Nàng là người có bệnh tâm lý! Mẹ nàng đã chết rồi mà nàng vẫn ảo tưởng rằng bà còn sống! Nàng không thể làm luật sư! Nàng đã giết người, giết cha nàng! Nàng là hung thủ giết người!

Không! Mẹ nàng không chết, không phải bà vẫn đang ở viện dưỡng lão bên Mỹ hay sao? Nàng không phải vẫn gặp mẹ đó sao? Còn cha nàng là nhảy lầu tự sát, sao có thể nói là nàng giết ông ấy chứ? Nàng sao có thể giết hại cha mình chứ?

Tại một vị trí nào đó trong đầu lại bắt đầu nổi lên một cảm giác đau nhức mơ hồ, Lạc Tranh không kìm được đưa tay ôm đầu như muốn cố gắng giảm bớt sự đau đớn. Nàng tựa hồ đã quên mất mình đang ở trên pháp đình, trên người còn khoác áo luật sư. Nàng chỉ cảm thấy bên tai liên tục vang lên tiếng ong ong, chánh án có nói gì đó nhưng nàng cũng không nghe được chút nào...

Trong đầu nàng lúc này là hàng loạt những lời nói không đầu không cuối cứ thi nhau hiện ra...

"Giết cô...tôi giết cô..."

"A...không được làm tổn thương con bé..."

"Các người sống chỉ tổ vướng chân vướng tay..."

"Chết hết đi! Tất cả chết đi!"

Bên tai nàng không ngừng vang lên tiếng gầm dữ tợn, tiếng rít lên như muốn xé toang màng nhĩ cùng mùi máu tanh không ngừng lan tràn. Trí nhớ của nàng là những mảnh nhỏ như thể một chiếc gương bị vỡ vụn không cách nào ghép nối...Cha nàng đứng ngay trước cửa sổ, không nói lời nào rồi nhảy thẳng xuống...

Lạc Tranh vô thức rùng mình một cái, liền đó cả người nàng liền

được một thân hình đàn ông ôm chặt lấy. Nàng giống như một con bướm nhỏ vô lực dựa vào lồng ngực ấm áp quen thuộc. Mùi hoắc hương thoang thoảng nhanh chóng lấp đầy hô hấp nàng. Là Thương Nghiêu...hắn từ chỗ ngồi của bị cáo đã lao tới, trực tiếp kéo nàng ôm vào lòng, mặc kệ cho mấy cảnh sát làm nhiệm vụ canh giữ bên trong phòng xử bị một phen náo loạn.

Bên tai nàng dường như vang lên tiếng nói quen thuộc của Thương Nghiêu, giọng nói của hắn đầy yêu thương và tràn ngập sự lo lắng.

Khi Lạc Tranh sắp mất đi ý thức thì một cảm giác buồn nôn mãnh liệt xông thẳng lên não khiến nàng lập tức thanh tỉnh lại. Liền đó nàng vội vã lấy tay che miệng rồi chạy thẳng ra khỏi toà án.

Hiện trường lại càng thêm hỗn loạn.

Đây tuyệt đối là khung cảnh xưa nay chưa từng có trong lịch sử mở phiên toà xét xử. Người vô tội ngồi ở chỗ bị cáo nhìn hung thủ đứng ở vị trí nhân chứng bên nguyên. Còn chưa tới giai đoạn biện luận cuối cùng, luật sư bên biện lại bị lên án là người có bệnh tâm lý, hơn nữa vẻ mặt đầy sự khó chịu của nàng chạy ra ngoài lại càng kỳ quái. Mà bị cáo còn không buồn quan tâm rằng mình đang bị cảnh sát giám thị liền chạy theo luật sư biện hộ ra khỏi phòng xử...

Quang cảnh thực sự đã hỗn loạn tới cực điểm...

Phòng vệ sinh bên ngoài phòng xử án.

Lạc Tranh lại lần nữa ói đến mặt mũi trắng bệch. Phản ứng phụ thời kỳ đầu mang thai khiến nàng đã sớm chẳng thể quan tâm đến bất kỳ chuyện gì nữa. Mấy cảnh sát làm nhiệm vụ giám sát bị cáo, các nhân viên toà án cùng cả Kỳ Ứng Diêm chạy tới xem tình hình đều bị Louis Thương Nghiêu hung dữ chặn lại ở bên ngoài cửa.

Trong phòng vệ sinh, chỉ có hai người...Một người là Lạc Tranh đã ói đến mức muốn ngất xỉu còn người kia là người đã bạo gan ôm nàng ngay giữa pháp đình...Louis Thương Nghiêu.

Sắc mặt Lạc Tranh càng lúc càng tái nhợt, sau khi ói một hồi nàng mới cảm thấy tinh thần được khôi phục lại chút ít. Từ trong gương,

nàng không khó nhận ra ánh mắt cùng vẻ mặt đầy phức tạp của Louis Thương Nghiêu. Lần này cho dù muốn nàng cũng không thể gạt được hẳn nữa. Một màn vừa rồi, dù là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra...

Chương 159: Ngỡ ngàng

Louis Thương Nghiêu đứng đó, trên gương mặt là sự pha trộn của nhiều loại cảm xúc, phức tạp có, đau lòng có. Nhìn sắc mặt nàng đã tái nhợt đi như vậy, lại ói đến mức ruột gan như cuộn lại, đáy mắt hẳn lộ rõ sự thương tiếc đến cực độ.

Lạc Tranh vốc nước rửa mặt, ngẩng đầu nhìn hẳn qua gương, muốn cười lại không cười nổi, chỉ có thể vô lực dựa vào bồn rửa mặt. Một lúc lâu sau, nàng mới khẽ chớp mắt, nhẹ nhàng lên tiếng, "Em không sao, chúng ta ra ngoài thôi."

Nàng chợt nghĩ đến việc Louis Thương Nghiêu công khai bước vào phòng vệ sinh nữ thế này, hơn nữa còn bá đạo đem tất cả mọi người nhốt bên ngoài, một màn này nếu truyền ra ngoài thật khiến hẳn bị mất mặt. Cũng may, hôm nay trên toà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy nên chuyện nhỏ thế này sẽ ít bị người ta để ý.

Đợi một hồi lâu không thấy hẳn mở miệng nói chuyện, nàng khẽ ngược đôi mắt đầy nghi vấn nhìn hẳn, lại bị ánh mắt sắc bén của hẳn làm cho kinh sợ. Vừa định cúi đầu tránh đi ánh mắt đó, lại bị bàn tay mạnh mẽ với lực vừa phải của hẳn chống lên tấm gương trước mặt, vây lấy nàng. Bức tường kính bốn phía phòng vệ sinh lúc này đều phản xạ thân hình cao lớn ửng nhả của hẳn cùng thân hình nhỏ bé xinh xắn có chút bất an của nàng.

"Cuối cùng cũng chịu nhìn vào mắt anh nói chuyện rồi sao?" Hẳn cúi xuống nhìn người phụ nữ trong ngực mình, đáy mắt hiện lên một tia bất an không cách nào che dấu. Giọng nói trầm thấp của hẳn có thể nghe ra một chút hàm ý trách cứ nhưng lại có nhiều hơn sự đau lòng cùng không đành lòng.

"Thương Nghiêu..." Tâm tình của Lạc Tranh lại bắt đầu dâng lên một cảm giác bất an mơ hồ, nàng thật muốn né tránh ánh mắt của hẳn bởi lúc này trong lòng nàng đang có quá nhiều nghi vấn đồng

thời nàng biết hẳn cũng giống như mình vậy.

"Tranh, em biết anh không thích em gạt anh bất kỳ chuyện gì." Louis Thương Nghiêu nhìn gương mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của nàng, đôi mắt hẳn khẽ nheo lại. Tâm tình hẳn lúc này cực kỳ phức tạp cùng mâu thuẫn. Khi thấy nàng ói đến run người đi như vậy hẳn vừa cảm thấy vui mừng, lại vừa thấy đau lòng, thêm nữa còn có chút không vui cùng khản trương...

Vui mừng là vì nếu hẳn đoán không sai thì nàng đã mang thai con của hẳn.

Đau lòng là vì nàng mệt mỏi như vậy mà vẫn vì hẳn lên toà làm luật sư biện hộ.

Không vui vì nàng đã mang thai con của hẳn nhưng lại không chịu mở miệng nói với hẳn, còn muốn gạt hẳn lâu như vậy.

Khản trương là vì không biết liệu tâm tình của nàng có thể dị thường như những lời mà Ôn Húc Khiên đã nói hay không? Hẳn thực không muốn nàng phải thất vọng vì hẳn bởi hẳn thật sự đã giấu diếm nàng một số chuyện.

Tất cả những suy nghĩ cùng cảm xúc này không ngừng hiện lên trong đầu khiến hẳn không cách nào kìm nén sự lo lắng trong lòng.

Lạc Tranh hít sâu một hơi rồi ngược mắt nhìn hẳn, "Anh cũng vậy, anh có chuyện vẫn giấu em. Anh nói cho em biết có phải mẹ em vẫn còn sống trên đời, đúng không? Sau khi vụ kiện này kết thúc, anh sẽ cùng em đi thăm bà, đúng không?"

"Tranh..." Sự lo lắng của Louis Thương Nghiêu rất cực cũng xảy ra.

"Ôn Húc Khiên nói mẹ của em đã chết, lại nói cái gì mà em giết cha... Anh ta nói dối, mẹ em đang ở viện dưỡng lão sống rất vui vẻ. Lần trước không phải anh còn nói chuyện điện thoại với bà hay sao?" Lạc Tranh nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, ánh mắt hiện lên chút mờ mịt, nàng giống như một đứa trẻ yếu ớt vô lực khẽ lăm bằm, lại như muốn hỏi ý kiến của hẳn, hy vọng có thể từ hẳn nhận được câu trả lời chính xác.

Louis Thương Nghiêu thấy vậy cũng không dám hỏi gì thêm nữa,

dứt khoát đem nàng kéo lại gần rồi cùng ra khỏi phòng vệ sinh. Hấn cũng thầm hạ quyết tâm sẽ đưa nàng rời khỏi đây, mặc kệ chánh án có nói gì đi nữa. Chỉ cần nàng được bình an thì tốt rồi.

Cảnh sát vẫn luôn có nhiệm vụ giám sát hành động của Louis Thương Nghiêu, lại thấy hấn kéo Lạc Tranh ra ngoài liền đứng lên chắn trước mặt hấn.

"Louis tiên sinh, thật ngại quá! Khi toà còn chưa tuyên án, ngài vẫn là bị cáo, cho nên lúc này ngài không thể tự tiện ra ngoài được."

"Tránh ra!" Louis Thương Nghiêu đâu có để ý nhiều chuyện như vậy nữa. Có thể ngoan ngoãn chịu sự giám sát của cảnh sát từ trước tới giờ đã là giới hạn cuối cùng của hấn rồi. Chẳng qua lúc trước hấn đã nhận lời với Lạc Tranh nên mới chịu để như vậy. Hiện giờ tình hình của nàng đã trở nên khó kiểm soát thế này, hấn sao còn tâm trạng tuân thủ quy định của pháp luật với toà án nữa chứ.

Cảnh sát cũng kiên quyết không nhường đường, thậm chí những cảnh sát khác cũng lập tức chạy lại tăng cường. Từ vẻ mặt khẩn trương cùng bộ dạng nghiêm túc của bọn họ cho thấy, bọn họ sẵn sàng dùng vũ lực để giữ người.

Tình huống lúc này quả thực quá đặc biệt. Bởi vì phiên toà còn chưa kết thúc, bị cáo cũng chưa được tuyên án nên vẫn mang thân phận bị tình nghi. Nếu mạo muội rời đi lúc này sẽ khiến cho ấn tượng tốt của chánh án và bồi thẩm đoàn với hấn bị giảm sút rõ rệt.

Trong lòng Louis Thương Nghiêu đã sớm không màng đến mấy chuyện đó. Quay đầu nhìn lại, ánh mắt mờ mịt vô lực của Lạc Tranh lại càng khiến hấn không đành lòng. Liền đó hấn vung tay lên đem mấy cảnh sát đang chắn trước mặt đẩy qua một bên.

"Tránh đường!"

Khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn cho tới khi Kỳ Ứng Diêm đi ra...

"Thương Nghiêu, nếu bây giờ anh rời khỏi đây, chẳng những không giúp gì được cho bản thân mình mà còn khiến tất cả mọi cố gắng của Lạc Tranh đều uổng phí. Anh thật sự muốn nhìn thấy cô ấy đau lòng sao?"

Bước chân của Louis Thương Nghiêu thoáng ngưng lại...

Kỳ Ưng Diêm thấy vậy liền bước nhanh tới trước mặt hắn, "Phiên toà này còn chưa kết thúc cho nên bất kỳ ai trong hai người cũng không thể rời đi. Tất cả phải chờ nghe quyết định của chánh án xem vụ này sẽ tiếp tục thẩm tra xử lý thế nào hay kết thúc tại đây. Bất kỳ người nào trong chúng ta cũng không được lựa chọn quyền rời đi hay lưu lại nơi này."

"Lạc Tranh đã không thể kiên trì thêm được nữa rồi. Tôi không quản cái quy định gì đó ra sao hết. Tóm lại phiên toà này dừng tại đây." Louis Thương Nghiêu lạnh lùng lên tiếng, vẻ mặt cũng tràn ngập sự cự tuyệt cực kỳ kiên quyết.

Kỳ Ưng Diêm thấy thái độ của hắn ngang ngạnh như vậy cũng không nói thêm gì, chỉ khẽ thở dài rồi nhìn về Lạc Tranh ở phía sau, "Cô cũng nghĩ vậy sao?"

Đôi mắt Lạc Tranh lúc này vẫn chìm trong màn sương mờ mịt, nàng nhìn Kỳ Ưng Diêm nhưng dường như không nghe được anh ta đang nói gì.

Kỳ Ưng Diêm dường như bắt chắp tất cả năm ngón tay Lạc Tranh kéo qua một bên rồi quát lớn, "Lạc Tranh, hiện giờ Louis Thương Nghiêu muốn từ bỏ vụ kiện này. Đây là kết quả mà cô muốn sao? Nếu cô thực sự muốn như vậy thì cứ tiếp tục đi đi. Còn không thì mau tỉnh lại cho tôi. Cho dù có chuyện gì thì cũng đợi phiên toà kết thúc rồi tính sau!"

"Buông cô ấy ra!" Louis Thương Nghiêu vươn cánh tay dài kéo Lạc Tranh lại, ôm nàng vào lòng thêm lần nữa. Hàng lông mày rậm của hắn khẽ nhíu lại, cũng không buồn quan tâm hiện trường có bao nhiêu người, chỉ lạnh lùng hướng về Kỳ Ưng Diêm quát lên, "Tôi không quan tâm có thể giành thắng lợi ở phiên toà này hay không. Tôi chỉ biết là vợ mình đã mang thai, tôi tuyệt đối không cho phép cô ấy trở lại pháp đình."

"Cái gì?" Kỳ Ưng Diêm kinh ngạc đến sửng người.

Tất cả mọi người có mặt ở đó ngoại trừ Vi Như đều cực kỳ ngạc nhiên. Bọn họ thật không nghĩ tới một nữ luật sư uy danh lừng lẫy

không ngừng làm mưa làm gió trên pháp đình lại đang mang thai, hơn nữa còn đứng trên toà lâu như vậy.

"Cho nên..." Louis Thương Nghiêu sau khi gằm lên dường như tâm trạng cũng thoải mái đôi chút. Lúc này cảm giác thành tựu đang tràn ngập trong lòng hắn. Hắn chậm rãi bổ sung thêm, "Phiên toà này thắng thua đối với tôi đã không còn quan trọng nữa. Tôi đã có con rồi, giờ tôi chỉ muốn người phụ nữ tôi yêu được an toàn ở bên cạnh mình là đủ rồi."

Kỳ Ưng Diêm nhìn hắn bằng ánh mắt như thể nhìn thấy một người xa lạ. Biết Louis Thương Nghiêu đã nhiều năm như vậy nhưng cho tới giờ Kỳ Ưng Diêm chưa từng thấy hắn vì bất kỳ người nào mà tự làm khó cho bản thân mình đến vậy. Từ sự khấn trương trong ánh mắt hắn có thể nhìn ra hắn thật sự quá yêu Lạc Tranh rồi. Nhưng mà...

"Anh thật sự quyết định như vậy sao? Anh nên gắng đợi đến khi toà tuyên án, như vậy sẽ tránh được rất nhiều phiền toái." Kỳ Ưng Diêm có chút vô lực lên tiếng.

"Tôi đã quyết định rồi!" Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng đáp lại.

Cho tới bây giờ, hắn mới thật sự biết điều mình mong muốn nhất là gì. Khi hắn thấy nàng khó chịu nôn khan cũng là lúc hắn biết được điều quan trọng nhất trên đời này chính là nàng cùng con của hắn. Vì bọn họ, hắn thà rằng rút khỏi thương giới, rút khỏi sự tranh giành đầy thị phi trong gia tộc. Giờ phút này, hắn rốt cục cũng hiểu được quyết định của cha mình năm xưa. Trước đây, hắn vẫn cảm thấy chỉ có quyền lực mới khiến người ta được an toàn. Hắn cũng từng nghĩ rằng nếu năm xưa cha hắn củng cố quyền lực của ông thật vững chắc thì sẽ không lâm vào cảnh âm dương cách biệt đối với mẹ của hắn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt vừa rồi, hắn đột nhiên hiểu được, sau tất cả những thị phi này, mong muốn lớn nhất của mình là gì. Giờ hắn đã có thể bình thản cười một tiếng, không cần quan tâm tới cái thứ quyền lực đó nữa bởi vì trước mặt người phụ nữ hắn yêu cùng

đứa con của mình, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng.

Chắc hẳn lúc đó, cha hẳn cũng nghĩ như vậy.

Thấy ánh mắt của Louis Thương Nghiêu loé lên sự kiên quyết tột độ, Kỳ Ưng Diêm cũng hiểu rõ hẳn đã hạ quyết tâm nên cũng đành thở dài một tiếng, định mở miệng nói gì đó nhưng rốt cuộc cũng im lặng...

Đúng lúc này...

"Quyền quyết định chuyện này nằm ở trong tay tôi. Bất kỳ người nào, kể cả Thương Nghiêu cũng không thể thay tôi quyết định được." Giọng nói đầy tình tảo của Lạc Tranh nhẹ nhàng vang lên, thanh âm cũng lộ ra mấy phần ngọt ngào.

Louis Thương Nghiêu kinh ngạc cúi đầu nhìn nàng. Không biết từ khi nào nàng đã thoát khỏi trạng thái mơ hồ lúc trước. Ánh mắt nàng lúc này cực kỳ kiên định hoà cùng giọng nói êm ái quen thuộc, bình thản nhưng cực kỳ quyết đoán.

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu cảm thấy ánh mắt nàng có gì đó không ổn lắm. Thậm chí có vẻ còn tình tảo quá mức khiến hẳn chợt có cảm giác thà rằng nàng rơi vào trạng thái mờ mịt lúc trước còn đỡ hơn thế này.

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt bình thản tựa hồ nước phẳng lặng. Nàng cất tiếng hỏi lại hẳn, "Ôn Húc Khiên đã nói cho anh biết toàn bộ sự việc, vậy xin anh cũng đừng lừa gạt em thêm nữa. Em thật sự đã giết cha mình hay sao?"

"Không! Em không làm vậy!" Giọng nói của Louis Thương Nghiêu mang theo ý khẳng định rõ ràng, ngay cả ánh mắt hẳn cũng cực kỳ nghiêm túc, "Lạc Tranh, em không phải là hung thủ giết người. Em cũng không giết cha mình."

"Được, vậy em hỏi anh một câu cuối cùng." Ánh mắt Lạc Tranh lúc nào mang đậm sự tình tảo khiến người ta phải sợ hãi...

"Mẹ của em đã qua đời rồi sao?"

Sắc mặt Louis Thương Nghiêu có chút ngưng trọng, đôi môi mỏng khẽ mấp máy nhưng một hồi lâu vẫn không trả lời.

Lạc Tranh cũng không hề thúc giục hẳn, chỉ lặng lẽ nhìn hẳn,

kiên nhẫn chờ câu trả lời...

Một lúc lâu sau...

"Phải!" Louis Thương Nghiêu hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng mà trả lời. Lạc Tranh vốn là người rất thông minh, nếu tiếp tục lừa gạt nàng thêm nữa thực sự quá tàn nhẫn. Nói xong câu này, hắn vội tiếp lời, "Tranh, thật ra..."

"Em biết rồi!" Sự tinh táo cùng trấn định của Lạc Tranh lúc này hết như thể nàng vừa nghe được một chuyện không chút liên quan đến mình vậy. Khẽ gật đầu một cái, nàng lại nhìn về phía hắn lên tiếng, "Thương Nghiêu, em yêu cầu anh hãy thực hiện mọi việc đúng theo trình tự pháp luật. Vụ án này cho dù thế nào đi nữa em cũng muốn theo cho tới cùng. Em nói rồi, em nhất định sẽ khiến anh bình an rời khỏi cánh cửa toà án này, nhưng không phải là hiện giờ."

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu cho tới giờ cũng chưa từng thấy dáng vẻ quá mức bình tĩnh, hết như chưa từng có chuyện gì xảy ra thế này của nàng. Hắn vô thức nhíu mày, trong lúc nhất thời cũng không nói thêm câu nào bởi nàng lúc này thực sự quá kỳ lạ...

Kỳ Ưng Diêm dường như cũng không ngờ tới phản ứng này của Lạc Tranh, đôi mắt anh ta trừng lớn nhìn nàng hồi lâu bởi không ngờ nàng nghe được tin mẹ mình qua đời mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy. Trừ phi nàng là người máu lạnh vô tình, đối với cha mẹ không có chút tình cảm. Nhưng bọn họ đều biết Lạc Tranh căn bản không phải là người như vậy...

"Ưng Diêm, phía chánh án tình hình sao rồi?" Lạc Tranh lúc này chẳng có tâm tình để ý đến vẻ mặt của bọn họ, chỉ nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

"Chánh án đang đợi lời giải thích của cô. Còn có đại diện của công hội luật sư cũng đã tới, bọn họ cũng đang chờ nghe cô giải thích." Kỳ Ưng Diêm than nhẹ một tiếng. Thu dọn cục diện rối mù này thật sự là chuyện rất đau đầu.

Lạc Tranh gật đầu xoay người đi về hướng văn phòng nhưng lại bị Louis Thương Nghiêu giữ chặt lại...

"Tranh, chuyện em cần làm bây giờ không phải là đi giải thích cái

gì cả mà là ngoan ngoãn theo anh tới bệnh viện." Đối với biểu hiện của Lạc Tranh lúc này, hẳn thật sự rất lo lắng. Cho dù là đàn ông trong lúc nhất thời nghe được nhiều chuyện như vậy cũng khó có thể tiếp nhận ngay được huống hồ là nàng. Sao nàng lại có thể bình thản như vậy?

Lạc Tranh nhìn hắn một hồi, trên môi khẽ nở nụ cười nhẹ, ý cười cũng nhanh chóng lan tràn tận đáy mắt...

"Thương Nghiêu, để cho em đi đi. Không phải vì anh mà là vì chúng ta." Nói xong nàng lập tức rời đi không hề ngoái đầu lại.

"Tranh!" Louis Thương Nghiêu đương nhiên không yên lòng, vừa muốn đuổi theo nàng liền bị Kỳ Ứng Diêm ngăn cản...

"Nếu như anh yêu cô ấy thì hãy tôn trọng sự chọn lựa của cô ấy đi."

"Nhưng mà cô ấy..."

"Yên tâm, tôi lập tức qua đó xem tình hình thế nào. Hội đồng bình phán của công hội luật sư có một người là sư phụ tôi, tôi nghĩ ông nhất định sẽ nể lời tôi mà giúp đỡ. Lúc này, anh tôn trọng sự lựa chọn của Lạc Tranh mới là sự giúp đỡ tốt nhất với cô ấy." Kỳ Ứng Diêm nói xong mấy lời này khẽ đưa tay vỗ vai hắn rồi lập tức rời đi.

Bàn tay Louis Thương Nghiêu vô thức nắm lại rất nhanh, mà cảnh sát thấy tình hình có chuyển biến tốt cũng nhanh chóng tản đi.

Phòng nghỉ của chánh án...

Bảy, tám vị nhân sĩ đầy quyền uy cùng có mặt ở nơi này khiến không khí trong căn phòng lớn có chút cảm giác ngột ngạt bởi bầu không khí khá nghiêm túc.

"Bởi tình tiết vụ án này quá phức tạp, cũng không ngờ tới luật sư biện hộ lại phát sinh vấn đề như vậy nên tôi chỉ có thể đem tình hình này báo lại với công hội luật sư để tìm cách xử lý."

Khi Lạc Tranh cùng Kỳ Ứng Diêm trước sau tiến vào phòng, nhìn thấy một vị nhân sĩ đứng tuổi với gương mặt ngời sáng, không hèn mà cùng kêu lên một tiếng, "Sư phụ!" rồi cả hai lại kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Người được hai người họ gọi là sư phụ chỉ cười cười, vẫy tay ra hiệu cho bọn họ qua đó ngồi xuống.

Chánh án thấy vậy, trong mắt cũng không dấu nổi sự kinh ngạc, nhìn về phía vị nhân sỹ kia, "Tân lão, không ngờ cả hai vị này đều là học trò của ông."

Tân lão cất tiếng cười cực kỳ mãn nguyện, lên tiếng, "Tôi cũng chỉ mới biết được hai đứ đờ này lại đấu với nhau một trận ác liệt như vậy..."

Tân lão là người rất có danh vọng trong luật giới. Ông không chỉ tinh thông luật pháp của nhiều quốc gia mà còn yêu thích việc nghiên cứu những vấn đề liên quan đến luật pháp. Rất nhiều điều khoản cùng quy định pháp luật hiện hành đều do ông tự mình biên soạn và thẩm tra. Chỉ là hành tung của ông vốn luôn bất định, thường xuyên đi khắp các nước trên thế giới khiến các học trò của ông cũng không có cơ hội gặp mặt.

Lạc Tranh cùng Kỳ Ưng Diêm đầu tiên là quay sang nhìn nhau một hồi, rồi sau đó lẳng lặng ngồi xuống. Cả hai người họ đều không nghĩ tới tình hình lại thành ra thế này. Sau khi mọi người đã yên vị, chánh án là người đầu tiên lên tiếng, "Luật sư Lạc, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc chuyện này là thế nào? Thời hạn tái thẩm có định kéo dài hay không? Cô cũng biết tình hình trên toà vừa rồi thật sự khiến người ta khó mà tin nổi. Với thân phận chánh án, tôi có thể toàn quyền tuyên bố lùi lại thời gian tái thẩm nhưng vì cô là học trò của Tân lão nên tôi hy vọng có thể nghe được lời giải thích hợp lý từ phía cô."

Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi rồi lên tiếng, "Trước khi phiên toà này diễn ra, việc tôi đơn phương gặp mặt nhân chứng bên nguyên, tôi xin nhận sự kiểm điểm từ phía công hội luật sư, nhưng tôi thấy đó không phải là việc không tuân theo đạo đức nghề nghiệp của luật sư tố tụng. Đúng là luật sư khi làm việc cần phải dựa vào chứng cứ nhưng khi chứng cứ đó phát sinh biểu hiện nghi vấn thì phải làm sao để xác định đây? Phiên toà hôm nay cũng chính là một ví dụ điển

hình."

"Lạc Tranh, lúc trước cô đã có thông báo với công hội luật sư về mối quan hệ của mình đối với bị cáo. Chúng tôi xét thấy biểu hiện thường ngày của cô không có bất kỳ điểm hiềm nghi nào nên mới đồng ý để cô làm luật sư biện hộ. Nhưng hôm nay, trên toà cô lại bị nhân chứng bên nguyên tố cáo với tội danh giết người. Chuyện đó cô giải thích ra sao?" Một vị nhân sỹ khác khẽ cất tiếng hỏi với ngữ điệu đầy hà khắc.

"Chân tướng sự việc ra sao tôi nghĩ khi ngài chánh án xem xét các chứng cứ liên quan sẽ có kết luận chính xác nhất. Tôi cũng vừa mới biết được rằng mẹ mình đã qua đời. Nhưng cái chết của cha tôi thực sự là ngoài ý muốn. Về điểm này các bằng chứng bên phía cảnh sát có thể chứng minh cho sự trong sạch của tôi. Trên tất cả, phiên toà hôm nay nhất định phải tiếp tục. Tôi đảm bảo tinh thần của mình rất tốt, sẽ không làm ảnh hưởng tới tiến trình xử án." Thanh âm mạnh mẽ đầy kiên định của Lạc Tranh thể hiện rõ quyết tâm sẽ không lùi bước cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Mấy vị nhân sỹ kia đưa mắt nhìn nhau...

Kỳ Ưng Diêm lúc này cũng lên tiếng đưa ra ý kiến của mình, đương nhiên, anh ta hoàn toàn đứng về phía Lạc Tranh.

Một lúc lâu sau, Tân lão mới chậm rãi lên tiếng, "Không biết các vị ở đây có thể nghe tôi nói vài câu hay không?"

"Đương nhiên rồi, mời Tân lão." Vị nhân sỹ nghiêm khắc lúc này khẽ lên tiếng tỏ rõ sự kính trọng.

Tân lão nhìn thoáng qua phía Lạc Tranh rồi nhẹ nhàng cất lời, "Tôi hiểu rất rõ tính tình đứa học trò này của mình. Con bé là người công tư rất rõ ràng. Từ ngày đầu tiên khi người ta đưa con bé tới gặp tôi, tôi đã biết con bé là một nhân tài hiếm có của luật giới. Tình hình vụ án này thế nào tôi cũng đã xem xét rồi. Đây là một vụ án rất phức tạp cũng rất nguy hiểm. Nhưng tôi thật sự rất tự hào vì đứa học trò này của mình. Con bé không hề mắc chứng bệnh mà mấy kẻ xấu xa kia gọi là tâm lý không bình thường. Hơn nữa trong vụ án này, cảnh sát cùng thương nhân câu kết với nhau bày ra biết bao mưa toan

thâm độc nhưng con bé vẫn có thể khám phá ra được thật sự khiến tôi phải kính nể.

Về phần những hành vi của Lạc Tranh có phần mạo hiểm...Ha ha...tôi đã sớm nhìn quen rồi. Nha đầu này cũng như Ưng Diêm, vì muốn tìm được chứng cứ xác thực nhất có thể liều lĩnh đến vậy đều là do bị tôi dạy hư. Về chuyện ngoài ý muốn xảy ra trên toà, tôi tin tưởng Lạc Tranh sẽ có cách thức riêng của mình để giải quyết. Nếu nói con bé là hung thủ giết người thì phía cảnh sát cũng sẽ bắt tay vào điều tra chứ không thể dựa vào lời nói của một người để kết luận được. Phiên xử này cũng chỉ còn thiếu chút nữa là có thể hoàn thành rồi. Nếu như tiếp tục hoãn lại sẽ khiến người vô tội càng phải chịu uỷ khuất. Không biết các vị có đồng ý với suy nghĩ của tôi hay không?"

Mấy vị bình phán trong công hội luật sư nhìn nhau rồi khẽ gật đầu, sau đó một người trong số họ lên tiếng, "Căn cứ vào tình hình thực tế, việc lý giải mọi chuyện như vậy chúng tôi hoàn toàn hiểu được. Nhưng hành vi của Lạc Tranh nhất định sẽ không tránh được chuyện có người khiếu nại và khiển trách. Những chuyện hợp tình nhưng không hợp lý và ngược lại, sau khi phiên toà kết thúc, phía công hội sẽ có quyết định chính thức."

Chánh án suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, "Vừa nãy trên toà nào loạn như vậy, không biết tinh thần của Luật sư Lạc có thể điều chỉnh lại cho tốt hay không?"

Lạc Tranh chậm rãi đứng dậy chân thành trả lời, "Tôi có thể. Vụ án này tôi nhất định phải tiếp tục, hơn nữa còn nhất định phải giành thắng lợi bởi vì đây là lần cuối cùng tôi đứng trên pháp đình."

"Cái gì?" Tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi, nhất là Tân lão. Ông thật không ngờ Lạc Tranh sẽ nói ra những lời thế này.

Kỳ Ưng Diêm cũng ngậy người một lúc, sau đó khẽ cúi đầu nói nhỏ, "Lạc Tranh, cô điên rồi. Sao có thể nói ra những lời như vậy?"

Một lúc lâu sau...

"Lạc Tranh à, công hội luật sư đối với hành vi của con sẽ có sự điều tra và phán xét công bằng. Đây cũng là chuyện rất bình thường, không có nghĩa là công hội sẽ thu hồi và huỷ bằng luật sư của con..."

"Sur phụ...." Lạc Tranh nhẹ nhàng ngắt lời Tân lão rồi hướng về phía mấy vị nhân sỹ trong hội khom người cúi chào đầy lịch thiệp, "Tôi không hề nói nhảm. Đây là quyết định chính thức của tôi bởi tôi nhận thấy hiện giờ trí nhớ của mình đã nảy sinh chút vấn đề. Có rất nhiều chuyện tôi đều không nhớ được, thậm chí còn cảm thấy hoang mang vì điều đó. Xin thứ lỗi cho tôi vì đến giờ này mới phát hiện ra tình trạng của mình. Thân là luật sư, điều quan trọng nhất chính là trí nhớ. Nếu như trí nhớ của bản thân có vấn đề thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với công việc. Sau khi phiên toà này kết thúc, tôi sẽ rút khỏi luật giới. Đối với mọi chuyện đã xảy ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Nhưng tôi xin bảo đảm với các vị ở đây rằng mọi chuyện diễn ra từ trước tới giờ cùng với quyết định và phán đoán của tôi đều cực kỳ lý trí, không chịu sự ảnh hưởng của bất kỳ nhân tố nào."

Tất cả mọi người lại lần nữa đưa mắt nhìn nhau. Tân lão đau lòng nhìn Lạc Tranh một hồi rồi khẽ thở dài lên tiếng, "Đây là quyết định cuối cùng của con sao?"

"Vâng ạ!"

Tân lão buồn bã nhìn về phía chánh án, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối, chậm rãi lên tiếng, "Ngài chánh án, vậy cũng không cần kéo dài thời gian tái thẩm nữa. Có thể tiếp tục xử được rồi!"

Trên thực tế, mỗi một luật sư có năng lực như Lạc Tranh đều là nhân tài khó kiếm với luật giới. Với tư chất thiên bẩm cùng bản lĩnh ứng biến linh hoạt của mình, việc Lạc Tranh quyết định rút lui khỏi luật giới thực sự là một việc khiến mọi người đều cảm thấy đáng tiếc.

"Cảm ơn các vị! Cảm ơn sur phụ!" Lạc Tranh cất tiếng nói tràn ngập sự vui vẻ từ tận đáy lòng.

Kỳ Ưng Diêm đưa mắt nhìn Lạc Tranh lần nữa, cảm thấy nàng có chút gì đó rất lạ nhưng cụ thể là lạ ở chỗ nào thì anh ta không tài nào nói ra được. Chỉ là anh ta cảm thấy sự tỉnh táo lúc này của Lạc Tranh thực khiến người ta sợ hãi.

Một lần nữa, phiên toà lại được tiếp tục. Sau khi chánh án hướng về phía bồi thẩm đoàn tổng kết hết thấy tình hình, khung cảnh phiên

xử lại khôi phục sự an tĩnh vốn có. Suốt cả quá trình, vương phi Monaco đều chăm chú nhìn về phía Lạc Tranh. Từ lúc nàng khoác áo luật sư trở lại phiên tòa, ánh mắt bà thoáng hiện ra chút phức tạp.

Giai đoạn tranh biện trên tòa đã kết thúc. Lúc này khi phiên tòa tiếp tục, cả hai phía sẽ bước vào giai đoạn biện luận cuối cùng. Sau khi Kỳ Ứng Diêm đứng dậy làm xong phần thuyết trình của mình, đến lượt Lạc Tranh chậm rãi đứng dậy. Lúc này, tất cả thành viên trong bồi thẩm đoàn đều ngừng lại việc ghi chép và chăm chú nhìn nàng.

Vụ án quá mức phức tạp và ẩn chứa nhiều tình tiết bất ngờ khiến tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng khiến lòng tin của mọi người đối với phía cảnh sát và thương giới bị giảm sút nghiêm trọng. Bồi thẩm đoàn cũng hiểu được tầm quan trọng của mọi việc nên đều suy nghĩ rất thận trọng.

Đối với đại luật sư Lạc Tranh, trong lòng bọn họ cũng có rất nhiều điểm nghi vấn, nhất là quan hệ rắc rối giữa nàng và bị cáo, nhân chứng. Lúc này, nếu như Lạc Tranh thắng kiện cũng đồng nghĩa với việc hai nhân chứng bên nguyên sẽ phải tiếp nhận việc điều tra từ phía cảnh sát. Hơn nữa căn cứ vào thông tin về đầu đạn do Lạc Tranh cung cấp, gia tộc Louis cũng không tránh khỏi việc bị điều tra. Rốt cuộc sức mạnh nào đã khiến Lạc Tranh có thể đứng giữa pháp đình ứng chiến với nhiều thế lực như vậy?

Chương 160: Lời biện luận cuối cùng

Đợi bên nguyên thực hiện xong phần biện luận của mình, Lạc Tranh liền đứng dậy. Nàng cũng không lập tức lên tiếng mà chỉ dùng đôi mắt đẹp nhìn khắp lượt phòng xử, lướt qua rất nhiều đôi mắt đang dõi theo nàng. Có những đôi mắt mang theo sự mong đợi, có đôi mắt mang theo nét nghi vấn. Những ánh mắt đó có hàm ý gì nàng đều hiểu cả nên đương nhiên có thể bình thản đối mặt...

Một lúc lâu sau...

"Tại phiên tòa lần trước, có rất nhiều người đặt nghi vấn về quan hệ của tôi với bị cáo liệu có làm ảnh hưởng tới vụ án hay không? Cũng có người đặt nghi vấn liệu tôi có làm những việc trái pháp luật, ngụy tạo chứng cứ có lợi cho bị cáo hay không? Trước hết, tôi là một người phụ nữ, và cũng là vợ của bị cáo. Cho dù tôi có suy nghĩ như vậy cũng là chuyện rất đổi bình thường.

Nhưng...đừng nói là trước khi mở phiên tòa, mà ngay giờ khắc này tôi vẫn có tư tâm, đó chính là hy vọng phiên tòa này có thể tuyên bố chồng tôi vô tội. Lúc này đây, tôi càng mong muốn điều đó bởi vì...Tôi không muốn để con của mình vừa ra đời đã không có cha. Cũng không muốn để cho con của mình biết cha nó bởi vì một vụ án oan mà phải ngồi tù."

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh băng của Lạc Tranh vang dội khắp phòng xử, nàng cũng không hề có ý định hướng tới việc đưa ra kết luận mà các luật sư bình thường hay làm khi đưa ra lời biện luận cuối cùng mà chỉ bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình...

Tất cả mọi người có mặt trên tòa đều không ngờ rằng nàng lại nói như vậy, nhất là câu nói cuối cùng của nàng.

Trước đây, bọn họ cũng biết quan hệ giữa nàng và bị cáo. Cũng có người phàn nàn về việc tòa án làm việc có chút thiên vị, đặc biệt

cho phép vợ làm luật sư biện hộ cho chồng. Nhưng nay, Lạc Tranh lại thản nhiên nói ra những suy nghĩ trong lòng mình như vậy khiến cho những người còn đang có ý nghi ngờ kia chẳng còn lời nào để phản kích lại.

Tại chỗ ngồi dành cho bị cáo, trong lòng Louis Thương Nghiêu là hàng loạt cảm xúc ngổn ngang. Trên môi hấn khẽ nở nụ cười khổ, "Người phụ nữ này vĩnh viễn vẫn cứ như vậy! Mang thai con của hấn nhưng vẫn nhất mực gạt hấn, không chịu nói ra. Không ngờ tới, lần đầu nàng công khai chuyện này lại là ở trên pháp đình.

Nhưng mà hấn cũng rất cảm động bởi hấn vốn còn tưởng rằng nàng không thích trẻ con. Sở dĩ nàng mãi vẫn không nói cho hấn biết một là sợ hấn phân tâm, hai là có lẽ xuất phát từ ý nghĩ của nàng, nàng vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý để đón nhận cục cưng. Nhưng hôm nay, nàng có thể công khai thừa nhận như vậy nói lên nàng đã tiếp nhận đứa bé này.

Nghĩ tới đây, nỗi bất an xâm chiếm tâm trạng hấn lâu nay cũng dần dần lắng dịu.

Nói xong những lời này, Lạc Tranh âm thầm hít sâu một hơi rồi tiếp tục, "Nhưng bản thân tôi là một luật sư, cho dù quan hệ của tôi với bị cáo có thể nào đi nữa thì vẫn phải chú ý đến điểm căn bản nhất là chứng cứ. Theo những chứng cứ đã đệ trình, mức độ phức tạp của vụ án này đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của mọi người. Chứng cứ được thu thập càng nhiều, tôi lại càng thấy thất vọng và đau khổ. Bởi vì những chứng cứ đó cho tôi biết rõ trong lực lượng cảnh sát mà chúng ta vốn tin cậy lại hắc ám đến cỡ nào. Chứng cứ cũng cho tôi biết được sự cấu kết giữa thương giới cùng cảnh giới đáng sợ đến thế nào. Để đạt được mục đích cùng lòng tham của mình, những kẻ vô sỉ đó không tiếc dùng những thủ đoạn hèn hạ, tỉ mỉ thâm độc, bịa đặt ra cái gọi là chứng cứ để đổ oan cho đối thủ của mình.

Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, chứng cứ mà các vị đang cầm trong tay có thể chứng minh rõ ràng thân chủ của tôi là người vô tội. Nhân chứng cùng vật chứng đều chỉ rõ thân chủ tôi không hề liên

quan gì tới vụ án này, ngược lại anh ấy vẫn luôn hết mực quan tâm tới công chúa bằng sự chân thành. Cho dù bận rộn công việc muôn như vậy vẫn dành thời gian đi thăm cô ấy. Nếu như phải đem một tội trạng nào đó áp đặt lên người thân chủ tôi thì chỉ có thể nói thân chủ tôi đã phạm phải một sai lầm lớn nhất chính là sinh ra trong một gia tộc chỉ coi trọng lợi ích.

Nhưng anh ấy không có quyền chọn lựa sự tự do cho bản thân mình. Sinh ra trong một gia tộc mà trong lòng nó không ngừng diễn ra sự tranh đấu, anh ấy đã vô tình trở thành vật hy sinh. Anh ấy muốn có tự do cho riêng mình nhưng không cách nào có được. Mặc dù anh ấy có quyền lực trong tay nhưng lại không thể tự quyết định cuộc sống của mình. Thân chủ tôi vì muốn đấu tranh cho cuộc sống riêng cho nên mới chọc đến lợi ích của những thành viên khác trong gia tộc, khiến cho họ âm thầm bày mưu tính kế, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào từ lừa gạt, mưu sát, dối trá...Bi kịch của công chúa cũng theo đó mà diễn ra.

Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, với những nhân chứng và vật chứng đầy đủ như vậy, tôi thỉnh cầu các vị đưa ra phán quyết thân chủ tôi là người vô tội. Kính mong các vị hãy dùng trái tim cùng tinh thần chính nghĩa của mình để đưa ra sự bình phán công tâm nhất. Xin cảm ơn tất cả mọi người!"

Đây là phần biện luận dài nhất mà Lạc Tranh đã thực hiện từ trước tới nay, cũng là những lời biện luận cuối cùng của nàng. Nói xong những lời này, nàng trở về chỗ ngồi của mình, đột nhiên quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi dành cho bị cáo, nhìn Louis Thương Nghiêu cong môi cười. Nụ cười của nàng rạng ngời như nụ hoa đào tươi đẹp giữa mùa xuân ấm áp, khiến Louis Thương Nghiêu có cảm giác như trở lại ngày mà hắn nhìn thấy nàng lần đầu tiên ở bên ngoài tòa án.

Sau khi phần biện luận của hai bên kết thúc, chánh án quay sang nhìn về phía bồi thẩm đoàn.

"Các vị bồi thẩm đoàn, hy vọng các vị có thể đưa ra sự bình phán công bằng và chính xác nhất đối với vụ án này. Xin hãy nhớ, các vị

cần phải quyết định hết sức thận trọng, cần phải căn cứ vào bằng chứng để ra quyết định. Quyết định cuối cùng của các vị cần phải đạt được sự đồng thuận cao nhất để có thể đạt được hiệu lực thông qua."

Các thành viên trong bồi thẩm đoàn trịnh trọng gật đầu, lần lượt rời khỏi chỗ ngồi của mình để tiến hành hội ý nhằm đưa ra quyết định.

Quá trình chờ đợi thực sự là một khoảng thời gian cực kỳ buồn chán. Từng giây từng phút chậm rãi trôi qua trong sự trông ngóng của cả Kỳ Ưng Diêm và Lạc Tranh. Không khí trong phòng xử tĩnh lặng đến nỗi người ta có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ từng tích tắc vang lên.

Khoảng thời gian mà bồi thẩm đoàn bàn bạc và đưa ra quyết định càng dài càng chứng tỏ ý kiến của từng thành viên trong đó rất khác nhau. Như vậy cũng có nghĩa là ý kiến của họ khá bất đồng và khó để đưa ra quyết định cuối cùng.

Lạc Tranh nâng ly cà phê lên rồi lại hạ xuống. Suốt thời gian từ khi các thành viên bồi thẩm đoàn rời phòng xử tiến vào phòng nghỉ, nàng cũng không hề nói lấy một lời nào. Các thành viên trong đoàn luật sư cũng đều ngồi yên lặng chờ đợi kết quả.

Vi Như vừa bước lại gần phía Lạc Tranh thì mấy luật sư trong đoàn lập tức bần chồn đứng bật dậy hỏi vội, "Kết quả sao rồi?"

Vi Như nhìn thoáng qua phía Lạc Tranh rồi nhẹ nhàng lắc đầu, "Bồi thẩm đoàn vẫn đang thương nghị." Nói xong câu đó, cô đặt một ly đồ uống nóng hỏi trước mặt Lạc Tranh rồi nhẹ nhàng nói, "Sur phụ, cà phê không tốt đối với cục cưng, chị uống cái này đi!"

Lạc Tranh nhận lấy ly sữa, nhẹ nhàng mỉm cười thay cho lời cảm ơn. Vi Như thực giống như nàng đối với sư phụ trước kia, chuyện gì cũng nghĩ rất chu toàn.

Khẽ nhấp một ngụm sữa, cảm giác ấm áp nhanh chóng lan khắp toàn thân Lạc Tranh.

Trong đoàn có một vị luật sư khá bần chồn, không ngừng đi qua đi lại trong phòng xử rồi khẽ than nhẹ một tiếng, "Luật sư Lạc, quyết

định lần này sao lại cần nhiều thời gian tới vậy chứ?"

"Đúng vậy, nếu trong vòng một giờ đồng hồ mà còn không đưa ra quyết định thì tôi e rằng mấy vị thành viên bồi thẩm đoàn này muốn ở lại tòa án đến mai mất." Một luật sư khác khẽ lên tiếng có chút ai oán.

"Không thể nào! Tình huống như vậy rất hiếm khi phát sinh!" Vi Như có chút hoảng sợ vội lên tiếng.

Lạc Tranh đem ly sữa nóng đặt xuống, khẽ cất tiếng an ủi, "Mọi người đừng quá khẩn trương. Vụ án này phức tạp đến cỡ nào mọi người đều biết rồi. Bồi thẩm đoàn thận trọng ra quyết định như vậy cũng là chuyện tốt. Mọi người chúng ta cố gắng chờ thêm là được."

Vi Như thấy ánh mắt của Lạc Tranh vẫn an tĩnh hệt như đã biết kết quả ra sao thì cũng yên tâm lại phần nào. Nếu đổi lại là trước kia thì Vi Như cũng đã sớm hình thành thói quen với sự bình tĩnh của nàng nên sẽ không cảm thấy có gì lạ. Nhưng hôm nay, Lạc Tranh ở trên pháp đình chịu đựng sự đả kích lớn đến như vậy mà vẫn có thể thông dong đối mặt, hơn nữa còn duy trì sự tỉnh táo đến tận bây giờ khiến cho Vi Như rất khâm phục nhưng cũng cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ đang dâng lên trong lòng.

Cảm giác lo lắng này không phải chỉ mình Vi Như mới có. Vừa nãy, khi Vi Như đang chuẩn bị sữa nóng cho Lạc Tranh thì Kỳ Ứng Diêm kéo cô qua một bên, cực kỳ ân cần hỏi thăm tình hình của Lạc Tranh khiến cho Vi Như cảm nhận được rõ ràng sự lo lắng của mình không phải là dư thừa.

Khẽ liếm môi, Vi Như ngồi xuống bên cạnh Lạc Tranh hỏi nhỏ, "Sur phụ, chị nói phán đoán của bồi thẩm đoàn có thể bị ảnh hưởng bởi tình tiết phức tạp của vụ án này hay không? Dù sao thì phán đoán của họ cũng ít nhiều bị ảnh hưởng bởi các bên liên quan."

"Em nghĩ có khả năng đó không?" Lạc Tranh cũng không nhìn về phía Vi Như mà chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm sữa nóng, "Cho dù thế nào cũng phải trả lại công bằng cho người đã khuất. Đó là đạo đức tối thiểu nhất mà bồi thẩm đoàn phải có. Chị ở trong luật giới nhiều năm như vậy cũng chưa từng nghi ngờ sự công bằng của pháp luật."

Vi Như khẽ hít sâu một hơi. Có lẽ cô vĩnh viễn không có được sự kiên cường như sư phụ mình, có thể không quan tâm đến thắng thua, cho dù lâm vào cảnh ngộ nguy hiểm nhất cũng vẫn giữ được sự tỉnh táo, không hề biến sắc.

Cứ như vậy, thời gian chậm chậm trôi đi cho đến khi kim đồng hồ sắp chạy xong một vòng thì phía bồi thẩm đoàn cũng có kết quả.

Không khí trên tòa trở nên nghiêm túc đến mức nặng nề.

Chánh án nhận lấy kết quả từ phía bồi thẩm đoàn gửi lên, mở ra nhìn thoáng qua sau đó gật nhẹ đầu rồi nhìn về phía đại diện của bồi thẩm đoàn lên tiếng, "Xin nhờ các vị tuyên đọc kết quả!"

Vẻ mặt của Lạc Tranh cùng Kỳ Ứng Diêm tràn ngập sự nghiêm túc.

Đại diện bồi thẩm đoàn đứng dậy, trang trọng cất lời, "Các thành viên trong bồi thẩm đoàn đã nhất trí và đưa ra quyết định..."

Sau khi thông qua việc xem xét các chứng cứ và tình huống phát sinh một cách nghiêm túc, chúng tôi nhất trí quyết định, tội danh mưu sát của bị cáo Louis Thương Nghiêu...Không thành lập!"

Kỳ Ứng Diêm âm thầm siết chặt nắm tay, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cục cũng rơi xuống mà Lạc Tranh cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cũng có chút chấn động.

Khóe môi chánh án cũng mơn hờ cong lên thể hiện sự hài lòng, trịnh trọng lên tiếng, "Tôi tuyên bố, bị cáo Louis Thương Nghiêu với tội danh mưu sát không thành lập, lập tức phóng thích ngay tại tòa. Xét thấy vụ án này có liên quan tới những vụ án khác cho nên những người có liên quan vẫn sẽ phải tiếp nhận sự điều tra từ phía cảnh sát sau khi phiên tòa này kết thúc!"

Tất cả mọi người đều đứng dậy, Lạc Tranh cũng không nói lời nào đi thẳng về phía Louis Thương Nghiêu, trước mắt tất cả mọi người, hai người họ ôm chầm lấy nhau không chút kiêng kỵ.

Vẫn liên tục ngồi nghe phán xử, vương phi Monaco khẽ đưa tay che đi đôi mắt đã mờ lệ. Vừa quay đầu đi thì bà lại nhìn thấy vẻ mặt đầy phần hận của Sally. Bởi cô ta ở trên tòa làm chứng giả cho nên đang phải tiếp nhận sự điều tra từ phía cảnh sát.

Thấy gương mặt vương phi đã hoen đầy nước mắt, nét mặt Sally thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên, vừa muốn rời đi nhưng lại e ngại phía cảnh sát.

Vương phi cũng đi thẳng về phía cô ta, ánh mắt bà lộ ra sự phức tạp vô hạn.

Khóe miệng Sally khẽ giật giật, còn chưa kịp mở miệng đã bị vương phi giáng cho một bạt tai cực mạnh.

Một tiếng "Bốp" vang lên đánh gọn thu hút tất cả sự chú ý của mọi người, kể cả Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu. Hai người họ không hện mà cùng tiến về phía bà.

Sally đưa tay ôm mặt, nước mắt thi nhau rớt xuống.

Vương phi đánh cô ta một bạt tai này là có đầy đủ lý do của nó, hành vi của Sally thực sự khiến bà quá phẫn nộ.

"Vương phi, làm vậy dưới ánh mắt bao người thực không hay cho lắm!" Lạc Tranh khẽ thờ dài nói.

Vương phi nhìn về phía nàng, lại nhìn Louis Thương Nghiêu một hồi. Mặc dù không chính thức nói lên lời xin lỗi nhưng từ ánh mắt của bà có thể nhận ra sự áy náy tội độ. Bà khẽ liếm cánh môi, cất tiếng, "Luật sư Lạc, đối với kẻ đã sát hại con gái tôi, tôi nhất định không bỏ qua cho hắn. Xin cô làm luật sư đại diện cho tôi!"

Lạc Tranh nhìn về phía bà, chậm rãi trả lời, "Thật ra hung thủ cũng đã không còn cơ hội chống án bởi vì chứng cứ đã quá xác thực. Vương phi căn bản không cần mời luật sư làm gì. Xin người hãy yên tâm, Deneuve tuyệt đối sẽ không phải mất mạng một cách oan uổng. Hơn nữa, đây cũng là lần cuối cùng tôi thượng tòa rồi!"

Vương phi cùng Louis Thương Nghiêu và tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng, ngay cả Vi Như ở phía sau lưng cũng không ngoại lệ. Còn Lạc Tranh chỉ cười nhẹ, cũng không nói thêm gì mà chỉ khoác tay Louis Thương Nghiêu cùng rời khỏi tòa án.

Chỉ có bản thân Lạc Tranh mới biết được, nàng đã từng đánh thắng không biết bao nhiêu vụ án nhưng chỉ có vụ án cuối cùng này mới là trận đánh rực rỡ nhất của cuộc đời nàng.

Tất cả giới truyền thông đều đang tụ tập ngay trước cửa tòa án. Ngay khi phiên tòa vừa kết thúc, các phóng viên đều xúm lại tranh thủ tìm kiếm những tư liệu mới nhất để viết bài. Đối mặt với các câu hỏi của phóng viên, Lạc Tranh cũng không nói thêm gì mà Kỳ Ưng Diêm cũng hết như vậy. Suốt cả quãng đường rời tòa án, Lạc Tranh đều được Louis Thương Nghiêu vây trong vòng tay mạnh mẽ của hắn, phía sau còn có mấy vệ sỹ bao quanh khiến cho các phóng viên không có cơ hội tiến lại gần.

Đưa Lạc Tranh vào trong xe xong, Louis Thương Nghiêu quay đầu trầm giọng nói với một vệ sỹ thân tín bên cạnh, "Tôi không muốn tên Ôn Húc Khiên kia nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai, lập tức đi làm đi!"

"Vâng!" Vệ sỹ lập tức tuân lệnh, vừa muốn xoay người rời đi lại nghe thấy thanh âm của một vị nhân sỹ lớn tuổi vang lên...

"Người của gia tộc Louis quả không hổ danh là người của gia tộc Louis, dòng máu chảy trong người vẫn mãi là dòng máu ưa bạo lực."

Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn sang... Thì ra là Tân lão!

Dưới ánh trời chiều, dáng vẻ tráng kiện cùng tiếng bước chân trầm ổn của ông vang lên đầy mạnh mẽ bất chấp tuổi tác. Ông nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, trong ánh mắt lộ rõ vài phần bất mãn.

Mà lúc này mẹ của Louis Thương Nghiêu rất cục cựa cũng thoát ra khỏi chỗ của cánh phóng viên, vừa định tới bên Louis Thương Nghiêu nhưng nhìn thấy Tân lão thì sắc mặt bà hơi ngẩn ra...

"Đã tới đây rồi còn muốn tránh tôi sao?" Tân lão thấy Tân Thanh Hà, sắc mặt cũng có chút không vui...

Tân Thanh Hà hít sâu một hơi, tiến lại gần cũng không nói lời nào...

Tân lão lại nhìn về phía Louis Thương Nghiêu...

"Anh định tước đi mạng sống của người ta, vậy tôi hỏi anh, cha mẹ anh ta sẽ làm sao đây? Anh ta đã vi phạm pháp luật thì sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Anh không phải chánh án, cũng không phải người đại diện cho công lý, lấy quyền gì để định đoạt sinh mệnh của người khác?" Ngữ khí của Tân lão tỏ rõ sự không vui, bàn

tay cũng đưa ra giữ lấy bả vai Louis Thương Nghiêu...

"Sao anh lại không giống cha mình chút nào như vậy? Trước đây, tôi vốn đã không hài lòng với cha anh, giờ tôi lại càng không hài lòng với anh hơn!"

"Ông..." Louis Thương Nghiêu rất cục cựa cũng gọi một tiếng, "Cháu biết rõ ông đối với cha cháu và cháu đều không hài lòng, nhưng cho tới giờ mẹ cháu luôn là người vô tội. Cho dù ông có oán hận cỡ nào cũng đừng giận mẹ cháu."

Tân lão là người thân duy nhất còn lại của Tân Thanh Hà trên đời này. Bởi vì lúc trước Tân Thanh Hà theo cha của Louis Thương Nghiêu rời bỏ gia đình nên ông vẫn luôn cảm thấy bất mãn với hành động của bà. Ông vẫn luôn nghĩ rằng bỏ trốn không phải là cách tốt nhất để giải quyết mọi việc. Đáng tiếc lúc đó cha mẹ Louis Thương Nghiêu đều liều lĩnh đưa ra sự chọn lựa như vậy khiến cho Tân lão trong cơn tức giận đã tuyên bố sẽ không nhúng tay vào chuyện giữa Tân Thanh Hà và gia tộc Louis.

Louis Thương Nghiêu cũng không ngờ lại gặp được ông tại nơi này. Nhiều năm như vậy, hẳn thật không nghĩ tới ông lại là sư phụ của cả Lạc Tranh và Kỳ Ưng Diêm. Thế giới này quả thực rất nhỏ bé, vòng đi vòng lại một hồi cuối cùng những người có liên quan lại tụ về một chỗ.

Tân lão nhìn thoáng qua phía Tân Thanh Hà khế hừ lạnh một tiếng, "Thanh Hà, cô nuôi được đứa con thật lợi hại, có thể khiến hai đứa học trò yêu của tôi vì nó bán mạng như vậy quả thực không tầm thường!"

Chương 161: Đời trước, đời sau

Tân Thanh Hà cũng biết ông vẫn đang ôm một bụng đầy nộ khí nên nhẹ nhàng bước lên nói, "Cậu à, hiện giờ Lạc Tranh đã là vợ của Thương Nghiêu, hơn nữa còn mang trong mình cốt nhục của Thương Nghiêu rồi. Con bé và Thương Nghiêu giờ đã là người một nhà..."

"Hừ, nếu không phải vì thằng ranh Thương Nghiêu này thì đưa học trò bảo bối của tôi sao có thể rút khỏi luật giới chứ? Cứ nghĩ tới đó là tôi lại thấy đau lòng." Thái độ của Tân lão vẫn rất cứng rắn nhưng giọng nói cũng đã dịu lại đôi chút. Khẽ điều chỉnh hơi thở của mình, ông có chút không vui lên tiếng, "Thanh Hà, tôi hỏi cô, chuyện về thân thể của Lạc Tranh cô biết được bao nhiêu?"

Tân Thanh Hà vội vàng trả lời, "Chuyện này gần đây cháu mới được biết, cũng không hiểu được lý do của cha Thương Nghiêu năm xưa."

Tân lão khẽ trừng mắt nhìn bà một cái rồi nói tiếp, "Tôi không ngại nói cho mọi người biết, cả đời cha của Thương Nghiêu đều chẳng làm được chuyện gì tốt đẹp, không chỉ hại cô phải cô đơn cả đời mà còn khiến con trai mình trở thành một kẻ tàn bạo. Người Trung Quốc có câu "Con không được dạy dỗ là lỗi của người làm cha" thật không sai chút nào. Lần này, nếu không có Lạc Tranh liệụ Thương Nghiêu có thể được phán vô tội hay không? Nếu không phải vì nó và mấy lão già trong gia tộc Louis kia tay dính đầy máu thì cũng đâu có ra nông nổi như ngày hôm nay." Nói xong câu đó, Tân lão nhìn Louis Thương Nghiêu bằng sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, biểu thị sự tức giận rõ ràng.

"Cha của anh cả đời này chỉ làm đúng mỗi một chuyện là sai người đem Lạc Tranh tới chỗ tôi mặc dù cho tới giờ tôi vẫn không rõ

vì sao anh ta lại phải làm như vậy."

Louis Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng, cung kính nghe ông trách mắng.

"Có tìm được người thần bí kia hay không?" Ánh mắt sắc bén của Tân lão khẽ q

uét qua Louis Thương Nghiêu cùng Tân Thanh Hà.

Sắc mặt Tân Thanh Hà có chút khó xử, nhẹ nhàng lắc đầu.

Louis Thương Nghiêu cũng khẽ chau mày, lắc đầu tỏ ý không tìm được.

Tân lão thấy tình hình trì trệ như vậy, tâm trạng càng trở nên nặng nề và không hài lòng hơn...

"Thương Nghiêu, nếu như anh có thời gian giết người vậy sao không dành thêm ít tâm tư đó cho việc tìm người chứ? Người đó khó tìm lắm sao? Lúc còn nhỏ Lạc Tranh đã xảy ra chuyện gì anh chắc đã phải biết rất rõ ràng. Nhưng tôi vẫn cho rằng thân thể Lạc Tranh không có đơn giản như vậy. Trước khi mẹ Lạc Tranh theo bà ngoại con bé tới Hongkong, họ là người thế nào? Vì sao hai người phụ nữ lại vượt ngàn dặm xa xôi đến tận Hongkong, những chuyện đó chắc hẳn người thần bí kia và cha anh đều biết rất rõ ràng. Hiện giờ cha anh đã không còn, vậy anh càng phải nhanh chóng tra ra chuyện này."

"Cậu, trước hết xin cậu đừng nổi giận. Thương Nghiêu vẫn luôn không ngừng tìm kiếm ông ta. Tân Thanh Hà thấy mắt ông tràn ngập sự giận dữ vội vàng nhẹ nhàng lên tiếng khuyên giải."

"Ông, xin hãy yên tâm, cháu nhất định sẽ mau chóng tra ra chân tướng." Có thể nhận thấy Louis Thương Nghiêu đối với Tân lão vẫn rất mực kính trọng. Đối lại người khác, còn lâu mới dám mắng hấn như vậy."

Tân lão nghe mấy lời của hấn xong, sắc mặt cũng có chút hòa hoãn, khẽ hừ lạnh một tiếng rồi lại nghiêm túc cất tiếng...

"Trước mắt, chuyện quan trọng nhất chính là chăm sóc cho Lạc Tranh cùng đứa bé. Lần này trên tòa, con bé tỉnh táo cùng bình tĩnh như vậy là chuyện mọi người đều thấy rõ ràng. Có điều, sự tỉnh táo

của con bé dường như quá mức bình thường cho nên nó lại trở thành sự khác thường. Anh phải chú ý một chút."

"Ông yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy." Louis Thương Nghiêu đương nhiên cũng phát hiện ra điều này. Đây cũng là vấn đề khiến hấn lo lắng nhất.

Tân lão cũng không nói gì với hấn nữa mà chỉ nhìn qua phía Tân Thanh Hà, "Cô thật sự định cả đời này sống như vậy sao?"

Tân Thanh Hà đương nhiên hiểu được ý tứ của ông. Sự cố chấp của bà hiển nhiên đã khiến ông đau lòng cùng không vui. Lúc này đây, bà vẫn dùng ánh mắt kiên trì hết năm xưa nhìn ông cười nhẹ, "Trái tim cháu đã trao hết cho cha Thương Nghiêu rồi nên không cách nào tiếp nhận được người khác nữa."

"Cô thật cố chấp!" Tân lão lại lần nữa không vui lên tiếng, "Nhiều năm vậy rồi, chẳng lẽ cô còn muốn thủ tiết vì người đàn ông đó hay sao? Đừng quên con trai cô cũng đã kết hôn rồi. Người cô đơn rất cuộc cũng chỉ còn mình cô mà thôi!"

"Cậu, cháu sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân mình." Tân Thanh Hà cũng biết rõ tính tình cậu mình. Nhiều năm nay, tuy rằng ông vẫn rất không hài lòng về bà nhưng xét cho cùng cũng là vì quan tâm đến bà mà thôi."

Tân lão bất giác lại khẽ nhíu mày...

"Ông, xin hãy yên tâm, cháu sẽ tôn trọng quyết định của mẹ. Cháu cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho mẹ, không để mẹ phải cô đơn." Louis Thương Nghiêu cũng hiểu được tâm tư của Tân lão. Thật ra có nhiều lúc hấn cũng hy vọng mẹ mình có thể tìm được tình yêu mới cho riêng bà nhưng mỗi lần hấn chứng kiến mẹ cầm ảnh của cha mình rồi mỉm cười, hấn biết trong lòng bà đã không còn chỗ dành cho người đàn ông khác.

Có một số người, trong đời mình sẽ yêu rất nhiều lần nhưng cũng có người, cả đời chỉ yêu duy nhất một người mà thôi.

Tân lão biết rõ có nói gì cũng vô ích nên chỉ dặn dò thêm vài câu rồi rời đi.

Tân Thanh Hà nhìn theo bóng Tân lão khuất dần rồi khẽ thở dài,

"Nỗi khúc mắc trong lòng cậu với cha con xem ra vẫn không dứt bỏ được!"

Louis Thương Nghiêu cười cười ôm lấy Tân Thanh Hà, "Nhà Louis quả thực đã nợ Tân gia rất nhiều."

"Thằng bé gốc, cái gì mà nợ với không nợ chứ. Chuyện đời trước đã qua rồi thì cũng đừng lo lắng nữa. Mẹ đi xem Lạc Tranh một chút. Đứa nhỏ này mẹ mới gặp vài lần nhưng thật sự rất thích con bé. Có thể công khai thừa nhận mang bầu đứa con của con ngay giữa phiên tòa như vậy thực sự rất đáng trân quý. Có thể thấy rõ con bé yêu con đến mức nào, còn nữa..." Ánh mắt Tân Thanh Hà nhìn về nơi mơ hồ nào đó ở phía xa, lại dặn dò thêm, "Con còn nợ con bé một hôn lễ. Các cô gái mặc dù bề ngoài không nói ra nhưng trong lòng rất quan tâm đến chuyện đó. Lúc trước, mấy chuyện con làm cũng thật quá đáng!"

"Mẹ dạy rất đúng, đợi mọi chuyện lắng dịu con sẽ lập tức làm ngay." Louis Thương Nghiêu cung kính nói.

Tân Thanh Hà gật gật đầu, lại có chút không kìm lòng được khẽ đưa tay xoa đầu Louis Thương Nghiêu giống như hồi hấn còn bé, khẽ thở dài cất lời từ tận đáy lòng, "Chớp mắt đã nhiều năm như vậy rồi, con cũng đã lấy vợ sinh con, nếu như cha con còn sống..."

"Mẹ, hai ngày nữa chúng ta đi thăm cha." Louis Thương Nghiêu nhìn bà bằng ánh mặt cực kỳ kiên định khẽ lên tiếng.

Tân Thanh Hà nghe vậy, toàn thân khẽ run lên, ngay cả cánh môi cũng run rẩy không ngừng. Giọng nói của bà liền trở nên rất kích động, nắm lấy cánh tay hấn hỏi gấp, "Mẹ có thể đi thăm cha con sao?"

Cho tới giờ, Tân Thanh Hà đều bị tước đi tư cách tới thăm mộ của cha Thương Nghiêu. Từ khi Thương Nghiêu còn rất nhỏ, bởi sự ngăn cấm của gia tộc Louis, sau khi cha hấn qua đời, cả thi thể ông cùng Thương Nghiêu đều bị đưa về gia tộc Louis. Lúc đó Tân Thanh Hà như sắp phát điên. Mất đi chồng, con trai lại cũng bị mang đi, chuyện gì bà cũng có thể làm ra được. Cuối cùng gia tộc Louis cũng không muốn làm lớn chuyện cho nên đã hứa cho bà cùng con trai

thường xuyên gặp mặt. Nhưng mà bà không được phép tới thăm mộ của cha Thương Nghiêu. Nói cách khác, giữa chồng và con trai, bà chỉ có thể chọn một mà thôi.

Cuối cùng Tân Thanh Hà đã lựa chọn con trai của mình bởi đó là kết tinh tình yêu của bà và người đàn ông mà bà yêu thương. Chồng của bà đã qua đời, bà không thể không nhìn thấy con trai nữa.

Cứ như vậy, bà với người đàn ông mình yêu nhất trên đời chẳng những phải sinh ly tử biệt mà ngay cả cơ hội tới thăm mộ ông cũng không có.

Không biết bao lần, khi giật mình tỉnh lại lúc nửa đêm, bà dường như nhìn thấy hình bóng cao lớn của người đàn ông đó. Lần đầu tiên họ gặp nhau là vào mùa đông, trên người cha Thương Nghiêu khoác chiếc áo măng tô dài còn vương những bông tuyết trắng xóa. Lúc đó trông ông hết như thiên sứ giáng trần, khiến bà vừa nhìn đã không thể nào quên.

Cho dù không bao giờ được gặp lại cha của Thương Nghiêu nữa nhưng mỗi lần nhớ tới ông, trong lòng bà đều tràn trề hạnh phúc. Mặc dù ông không còn ở trên đời này nhưng tình yêu của họ vẫn sẽ mãi tiếp tục thông qua Thương Nghiêu, con trai họ.

Dáng vẻ cao lớn nổi bật giữa đám đông của Thương Nghiêu thật sự thu hút mọi ánh nhìn. Hấn quả thật rất giống cha mình, từ khí chất cho đến đôi mắt đen sâu thẳm mê người, nụ cười cực kỳ tà mị khiến người ta không cách nào cưỡng lại. Điểm khác biệt nhất giữa hấn và cha mình chính là hấn so với cha mình còn tàn nhẫn hơn nhiều. Có lẽ bởi từ nhỏ đã mất cha cho nên hấn luôn phải dựa vào bản thân mình để giải quyết hết thảy mọi chuyện.

Tân Thanh Hà vốn đã giữ cho trái tim mình bình lặng như mặt nước an tĩnh, nếu đã không thể gặp được cha của Thương Nghiêu thì hãy đem tất cả tình cảm chôn chặt vào đáy lòng, đem dư vị ngọt ngào của nó từng chút từng chút an ủi bà cả đời này. Mặc dù bà biết rõ ông được chôn cất tại đâu nhưng vẫn vô số lần bà phải cố gắng khống chế bản thân mình. Mỗi lần không kìm chế được tâm trạng thì bà lại dùng phương thức duy nhất là lữ hành để xoa dịu tâm

hồn...đến những nơi mà bà và cha Thương Nghiêu đã từng hứa hẹn sẽ cùng tới năm xưa...

Chỉ là không ngờ tới hôm nay Thương Nghiêu lại nói ra như vậy, mà ánh mắt của hắn cũng cực kỳ kiên định.

Louis Thương Nghiêu đương nhiên hiểu rõ chuyện này. Sở dĩ trước giờ hắn không đề cập tới chuyện này là bởi vì không muốn các trưởng bối khác trong gia tộc Louis lại đến làm phiền mẹ hắn. Nhưng hôm nay hắn đã không còn cố kỵ nữa. Bởi hắn đã không ngừng chặt đứt mạch máu kinh tế của bọn họ, hơn nữa sau phiên tòa này, chánh án nhất định sẽ đem những người liên quan đến chuyện buôn lậu vũ khí ra ánh sáng, như vậy sẽ chỉ còn lại ông nội hắn mà thôi. Hắn biết rõ ông nội mình chẳng qua là vì bảo vệ lợi ích gia tộc. Một khi mọi sự uy hiếp từ những người kia không còn, ông cũng sẽ nhanh chóng lui về hưởng thanh nhàn.

"Mẹ yên tâm, con sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Sau này mẹ có thể tự do tới thăm cha." Louis Thương Nghiêu khẽ cất những lời chân thành từ tận đáy lòng.

Tân Thanh Hà đã sớm kích động đến mức bối rối, tâm nguyện hơn nửa đời bà rốt cục cũng có thể thực hiện...

Louis Thương Nghiêu an ủi mẹ mình thêm một hồi sau đó mới rời đi. Mà Tân Thanh Hà bởi vì có thể gặp được chồng mình nên tâm tình cũng cực kỳ thoải mái, xoay người trở về nhà chuẩn bị mọi thứ.

Lúc bà vừa bước tới bãi đậu xe liền thấy một thân hình cao lớn đứng chắn ngay phía trước, ngẩng đầu nhìn lên bà liền thấy một gương mặt quen thuộc...

"Dennis..."

"Bác gái, gần đây có khỏe không?" Trên môi Dennis tràn ngập nụ cười rạng rỡ.

Tân Thanh Hà gật gật đầu.

Dennis cũng không vòng vo mà trực tiếp nói ngay vào đề, "Bác gái, có một chuyện cháu đã suy nghĩ rất lâu rồi, nếu hiện giờ cháu nói với bác không biết có tiện không?"

Tân Thanh Hà đương nhiên biết câu ngạn ngữ, "Không có chuyện

không lên điện tam bảo". Nếu Dennis đã tới đây tìm bà tức là cậu ta không muốn để Thương Nghiêu trông thấy. Như vậy nhất định cậu ta có chuyện quan trọng cần nói.

Tân Thanh Hà gật đầu, cười nhẹ một tiếng rồi cùng Dennis rời khỏi bãi đậu xe...

Xe thẳng đường chạy về phía trước, mà Lạc Tranh từ lúc ngồi vào xe cũng không nói năng gì cho nên lúc Louis Thương Nghiêu và Tân lão ở bên ngoài nói gì nàng cũng không hề để ý.

Ánh mắt nàng có chút đờ đẫn, giống như những tán cây tàn úa hai bên đường, yên tĩnh nhìn về phía trước không hề chớp mắt.

Lúc mới lên xe, Louis Thương Nghiêu chỉ nghĩ là nàng mệt mỏi nên mới như vậy. Nhưng càng về sau, hắn càng cảm thấy nàng không ổn liền đưa tay kéo nàng xoay về phía mình, lo lắng hỏi, "Tranh, em đang nghĩ gì thế?"

Giọng nói trầm thấp đầy ám áp của hắn nhẹ nhàng vang lên cực kỳ cuốn hút, đủ để mê hoặc bất kỳ người phụ nữ nào nhưng Lạc Tranh vẫn ngồi ngây người r

a đó. Một hồi lâu sau nàng mới ngược mắt lên nhìn hắn, trong ánh mắt lộ rõ vẻ xa cách cùng nghi hoặc. Rồi khóe môi nàng khẽ giật giật, nét khác thường trong đáy mắt cũng dần dần lan tỏa...

"A....Thương Nghiêu à..."

Một câu nói này của nàng lại khiến cho một người đã từng trải biết bao sóng to gió lớn như Louis Thương Nghiêu cảm thấy rợn tóc gáy. Ý tứ trong những lời của nàng vừa rồi thực quá rõ ràng...

Nguyên văn câu nói của nàng là "Thương Nghiêu à..."

Ý nghĩa của câu nói này đã quá rõ ràng rồi!

Chính là trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng không hề nhận ra hắn.

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện ra trong đầu khiến toàn thân Louis Thương Nghiêu bất giác lạnh cóng lại như vừa rơi vào hầm băng. Lạc Tranh vừa rồi còn ở trên tòa biện hộ cho hắn giờ đây lại nhìn hắn bằng ánh mắt cực kỳ xa lạ...

Sao có thể như vậy?

"Tranh..." Trạng thái của Lạc Tranh lúc này thực sự quá kỳ quái khiến Louis Thương Nghiêu băn khoăn không biết có nên mời bác sỹ tâm lý tới hay không nữa.

Ánh mắt Lạc Tranh lại lần nữa chuyển sang mờ mịt, nhìn về phía hắn một hồi rồi sự mơ hồ trong đó mới dần tiêu tán, khôi phục lại chút thần khí...

"Thương Nghiêu, chúng ta thắng kiện rồi phải không?"

Louis Thương Nghiêu nhíu nhíu mày gật đầu, "Nếu như không có em, trận này sẽ không cách nào thắng được."

"Không đâu, thực ra phải cảm ơn Kỳ Ứng Diêm." Dường như Lạc Tranh đã khôi phục lại tư duy tỉnh táo thường ngày, "Lúc ở trên tòa cũng như bên ngoài, anh ấy đều hết mực giúp đỡ em. Ở trên tòa, từng hành động cùng lời nói của anh ấy đều thúc đẩy cho việc đưa sự thật ra ánh sáng. Nếu đổi lại là người khác, sự tình có lẽ sẽ không đơn giản như vậy."

Louis Thương Nghiêu dứt khoát kéo nàng xoay lại, khiến nàng nhìn thẳng vào hắn, "Tranh, nói cho anh biết rốt cục em đang nghĩ gì thế?"

Lạc Tranh trầm tư một chút, sau đó ánh mắt có chút biến động rồi nhẹ nhàng lên tiếng, "Em nghĩ cục cảnh sát rất nhanh sẽ điều tra ra chân tướng việc người trong gia tộc Louis cùng Ôn Húc Khiên giết người. Chúng ta phải mau chóng trở về công ty vì còn rất nhiều công việc phải xử lý. Còn có ông nội của anh nữa, thật ra ông cũng có nhiều chuyện vạ bất đắc dĩ, chúng ta..."

"Lạc Tranh!" Louis Thương Nghiêu lập tức ngắt lời nàng, nghiêm giọng nói, "Lúc này, anh chỉ để ý đến cảm nhận của em mà thôi. Em muốn hỏi gì, muốn nói gì thì hãy nói hết ra được không? Em cứ như vậy khiến anh thật sự lo lắng."

Hắn không sợ lúc nàng đối mặt với mọi chuyện mà chỉ sợ nàng sẽ tiếp tục tự lừa dối bản thân mình. Mặc dù đây cũng là cơ chế tự bảo vệ của con người nhưng biểu hiện như nàng lúc này thật sự đã quá mức bình thường rồi.

Lạc Tranh nghe vậy liền bật cười, "Thương Nghiêu, anh sao vậy?"

Em vừa mới thắng kiện, chúng ta cần phải đi ăn mừng mới đúng chứ? Sao anh lại nghiêm túc như vậy?"

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu thực sự không hiểu nổi Lạc Tranh lúc này ra sao nữa đành chăm chú ngó chừng nàng.

"A, đúng rồi! Lúc nãy thấy anh và sư phụ em nói chuyện có vẻ rất thân thiết, hai người biết nhau sao?" Lạc Tranh bất giác nhớ lại tình hình lúc ở bãi đậu xe liền lên tiếng hỏi.

Louis Thương Nghiêu gật nhẹ một cái, "Là ông bên ngoài của anh." Lúc trả lời, ánh mắt hắn cũng không hề rời khỏi nàng.

"Ông bên ngoài?" Lạc Tranh mỉm cười gật đầu, "Thì ra là vậy, thế giới này thật sự nhỏ quá! Mà anh và sư phụ nói gì vậy?"

Louis Thương Nghiêu vẫn chăm chú nhìn nàng, hắn biết lúc nàng hỏi mấy lời này thì trong đầu lại đang nghĩ những chuyện hoàn toàn khác. Nói cách khác, trong lòng nàng luôn có những vấn đề mãi không chịu nói ra. Khẽ than nhẹ một tiếng, hắn chậm rãi nói, "Ông vẫn luôn không hài lòng về việc mẹ anh cứ sống độc thân tới tận bây giờ."

Lạc Tranh ngược mắt nhìn hắn, "Em nghĩ bác gái nhất định là không chịu nghe mọi người khuyên nhủ cùng thuyết phục."

"Phải, bởi mẹ rất yêu cha anh." Louis Thương Nghiêu chân thành cất lời từ tận đáy lòng.

Lạc Tranh nhìn chăm chăm hắn một hồi, ánh mắt nàng dường như có chút phức tạp, dường như có chút vui vẻ, tóm lại vẻ mặt nàng lúc này rất lạ lùng. Một lúc sau, nàng chậm rãi nói, "Nếu như anh chết đi, em cũng sẽ giống như bác gái, cả đời này không yêu bất kỳ người đàn ông nào khác nữa."

Vốn là một câu nói đầy tình ý lại bị nàng biểu đạt sang một ý nghĩa đả mạt thậm chí còn có chút tàn nhẫn. Louis Thương Nghiêu nghe mà vô thức run lên. Lạc Tranh chưa bao giờ nói chuyện thế này, cho dù có muốn biểu đạt ý như vậy, nàng sẽ nói, "Nếu như anh không còn trên đời này nữa..."

Hít sâu một hơi, Louis Thương Nghiêu đem nàng ôm vào trong ngực. Hắn yêu nàng sâu sắc như vậy nên thấy nàng thế này lại càng

thêm đau lòng. Một lúc lâu sau, hấn mới cúi đầu khẽ nói, "Tranh, cho dù thế nào đi nữa, anh đều cảm ơn em, cảm ơn em đã có thể công khai thừa nhận mang thai con của anh. Lúc anh biết em vẫn một mực giấu anh chuyện đó, trong lòng anh thật sự rất khó chịu."

Nói xong câu đó, thấy người phụ nữ trong ngực mình không có bất kỳ câu trả lời nào, hấn có chút nghi ngờ khẽ đẩy nàng ra, nghiêm túc nhìn thẳng vào ánh mắt lại lần nữa nổi lên vẻ xa lạ cùng nghi hoặc của nàng...

Mà Lạc Tranh cũng ngây người nhìn hấn, "Em mang thai?"

Một câu nói này của nàng khiến cho trái tim Louis Thương Nghiêu như sắp ngừng đập, hấn kinh ngạc nhìn nàng hồi lâu cũng không nói năng gì...

Bệnh viện tư...

Lạc Tranh đã ngủ thiếp đi sau khi nàng dùng giọng điệu đầy hoài nghi hỏi hấn "Em mang thai?". Nhìn người phụ nữ mình yêu nằm trên giường bệnh, Louis Thương Nghiêu vừa đau lòng vừa không ngừng lo lắng.

Bác sỹ Lawrence và Oswald cùng bước vào phòng bệnh, Lawrence đem tất cả báo cáo kiểm tra sức khỏe đưa cho Louis Thương Nghiêu rồi nhẹ nhàng lên tiếng, "Chúc mừng cậu! Cậu thật sự được làm cha rồi!"

Louis Thương Nghiêu thực sự bị kích động, cũng không cầm lấy báo cáo từ tay Lawrence ngay. Ánh mắt hấn sáng lên nhưng vẫn có chút dè dặt hỏi lại, "Thật chứ?"

Lawrence cùng Oswald nhìn nhau bật cười, nhất là Lawrence không nhịn nổi còn khẽ lắc đầu, "Thương Nghiêu à, chuyện như vậy tôi lừa cậu làm gì." Nói xong, Lawrence liền đưa cho hấn một tấm phim chụp, "Cậu tự xem đi, đây chính là cục cưng của cậu đó."

"Đưa cho tôi!" Louis Thương Nghiêu vội vàng giành lấy tấm phim từ trong tay Lawrence, nhìn một hồi rồi trừng lớn hai mắt chỉ vào tấm phim, "Sao lại nhỏ thế này? Vậy tay đâu? Đầu ở chỗ nào?"

Lawrence cùng Oswald nghe mấy lời của hấn mà suýt ngã ngựa.

Lawrence có chút bất đắc dĩ trợn mắt lên rồi nhấn nại giải thích, "Lão huynh à, đừng khùng bố tôi như vậy được không. Đứa trẻ còn chưa tới bốn mươi ngày, vẫn còn chưa thành hình mà!"

Người đàn ông này thật là! Một chút kiến thức sinh lý dễ hiểu như vậy mà hắn không biết chút gì là sao?

Louis Thương Nghiêu vẫn nửa tin nửa ngờ nhìn Lawrence, không phải hắn không hiểu đạo lý này, chỉ là hắn quá khản trương sợ đứa bé có chuyện gì mà thôi.

"Thì ra con của tôi khi bé trông như vậy!"

Nghe mấy lời ngốc nghếch của Louis Thương Nghiêu, Lawrence thật muốn kéo hắn ra giảng cho một bài. Khẽ thở dài một tiếng, Lawrence chậm rãi nói, "Thương Nghiêu, lúc mới hình thành trong bụng mẹ, cậu cũng như vậy đó."

"Ha ha..." Louis Thương Nghiêu nhìn tấm phim chụp rồi cất tiếng cười có chút ngây ngô. Gương mặt cương nghị của hắn cũng nhờ vậy mà trở nên nhu hòa đi rất nhiều, những nét tà mị trên gương mặt hắn từ lúc nhìn thấy đứa bé cũng trở nên dịu dàng, tràn ngập tình yêu thương của người cha. Giọng nói đầy kiêu hãnh của hắn lại vang lên, "Con của tôi đương nhiên sẽ giống tôi rồi!"

Lawrence thật sự không thể nhịn thêm được nữa lại nói chen vào, "Tất cả mọi đứa trẻ mới hình thành đều trông như vậy!"

"Con của tôi nhất định sẽ xinh đẹp hơn người!" Louis Thương Nghiêu đắc ý nhìn tấm phim trong tay, ngón tay hắn còn có chút run rẩy cùng mê muội khẽ vuốt ve tấm phim. Không khó để nhận ra trong lòng hắn đang kích động cùng hưng phấn đến thế nào.

Lawrence cũng không nói gì thêm bởi anh ta biết rõ hắn vẫn luôn là người tràn đầy kiêu hãnh. Thật lòng mà nói thì đây là lần đầu tiên Lawrence thấy dáng vẻ này của Louis Thương Nghiêu. Lúc trước anh ta còn nghĩ hắn không thích trẻ con. Thật không ngờ!

Louis Thương Nghiêu quay sang nhìn về phía Lạc Tranh. Nếu như không phải nàng đang chìm trong giấc ngủ thì hắn thật sự muốn ôm nàng chạy ra ngoài nói cho tất cả mọi người biết bà xã của hắn đã mang thai.

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say ngủ vẫn còn vương chút mệt mỏi của nàng, Louis Thương Nghiêu khẽ cúi xuống, cũng không chút để ý đến trong phòng vẫn còn hai vị bác sỹ kia, nhẹ nhàng hôn lên bên tai nàng, dịu dàng nói, "Bà xã, cảm ơn em!"

Đúng vậy, trong lòng hắn lúc này tràn ngập sự cảm kích cùng hạnh phúc. Cho tới giờ, hắn cũng không biết tư vị này phải diễn tả thế nào nữa. Loại hạnh phúc này hắn chưa từng được trải nghiệm bao giờ. Trong lòng hắn lúc này là những cảm xúc không ngừng đan xen, cảm kích có, vui mừng có, còn có cả trách nhiệm lớn lao vì bắt đầu từ hôm nay, hắn không chỉ có trách nhiệm làm một người chồng tốt mà còn là một người cha nữa. Hắn rất cực cũng khiến người phụ nữ mình yêu tình nguyện mang thai đứa con của hắn. Đứa bé này là niềm kiêu hãnh cùng tự hào của hắn và nàng. Từ hôm nay, hắn phải tích cực trở thành một người cha tốt.

Thấy Louis Thương Nghiêu phấn khích như vậy, bác sỹ Oswald vốn im lặng từ nãy giờ khẽ thở dài một hơi, có chút ngập ngừng lên tiếng, "Louis tiên sinh, tôi có chuyện cần nhắc nhở anh một chút."

Tuy vẫn ở trạng thái hưng phấn nhưng Louis Thương Nghiêu không khó nhận ra giọng nói mang ngữ điệu chần chừ của bác sỹ. Hắn đứng thẳng dậy, đôi mắt đang tràn ngập ý cười dần trở nên nghiêm túc.

"Ông muốn nói gì?"

Bác sỹ Oswald khẽ liếm môi, điều ông muốn nói lúc này thật khó mở miệng nhưng ông vẫn kiên trì nói ra, "Tôi biết rõ anh rất mong đợi đứa bé này, nhưng tình trạng tâm lý hiện giờ của Lạc Tranh không thích hợp cho việc mang thai."

Louis Thương Nghiêu vừa nghe xong mấy lời này, nụ cười trên môi hắn như đông cứng lại, đôi mắt sắc bén hơi nheo lại, giọng nói cũng thay đổi hoàn toàn, trở nên trầm hẳn đi...

"Ông nói vậy là có ý gì?"

Bác sỹ Oswald biết không thể dấu đượ

c hắn nên khẽ hít sâu một hơi rồi tiếp tục, "Thật ra về chuyện này cả tôi và bác sỹ Lawrence đều có chung nhận định. Đó chính

là...Đứa bé này không thể giữ lại được."

"Cái gì?" Louis Thương Nghiêu đứng bật dậy, đôi mắt sắc bén của hắn lúc này lóe lên tia nhìn hung dữ tựa dã thú, trông hết như một con sư tử dũng mãnh sẵn sàng giương móng vuốt bảo vệ vợ và con của mình vậy.

Chương 162: Tâm lý ảnh hưởng sinh lý

Bác sỹ Oswald cùng Lawrence đều nhìn ra sự biến đổi rõ rệt trong mắt Louis Thương Nghiêu nên đưa mắt nhìn nhau một hồi. Sau đó, bác sỹ Oswald với giọng nói có chút mất tự nhiên mới khẽ lên tiếng, "Louis tiên sinh, tôi biết nói như vậy sẽ khiến anh hiện giờ rất khó tiếp nhận, nhưng đây cũng là vì nghĩ cho tình hình của Lạc Tranh mà thôi. Tâm lý Lạc Tranh hiện nay đang tồn tại một vấn đề rất lớn, tạm không nói đến chứng phân liệt nhân cách ẩn của cô ấy mà chỉ xét đến biểu hiện của cô ấy lúc ở trên toà và sau khi rời toà thực khiến người ta rất bất an. Trước mắt, các xét nghiệm lâm sàng đều cho thấy cô ấy đang có bệnh về mặt tinh thần. Tình hình hiện giờ của cô ấy có khả năng tạo thành ảnh hưởng đến bản thân, do đó thai nhi cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Hơn nữa, với tâm lý của Lạc Tranh hiện nay thì thực sự không thích hợp để mang thai. Nếu không, cô ấy sẽ càng thêm khó chịu và bất an hơn."

Louis Thương Nghiêu chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của Lạc Tranh, ánh mắt vốn lạnh băng của hắn giờ đã tràn ngập sự u ám, lộ rõ sự đau lòng không cách nào che dấu. Hắn duỗi bàn tay nhẹ nhàng áp vào gương mặt nhỏ nhắn của nàng. Gương mặt như thiên thần với làn da mềm mại mịn màng này đã bao lần khiến hắn lưu luyến quên đi hết thảy. Mà hiện giờ, sắc mặt nàng có chút nhợt nhạt cùng lạnh lạnh khiến hắn càng thêm đau lòng không thôi. Một lúc lâu sau, Louis Thương Nghiêu mới cúi đầu khẽ cất tiếng hỏi...

"Lawrence, trước mắt tình hình sức khoẻ của cô ấy và thai nhi thế nào?" Lúc nói mấy lời này, hắn cũng không rời tầm nhìn khỏi gương mặt của Lạc Tranh.

Lawrence khẽ thở dài một tiếng rồi nói, "Trước mắt, Lạc Tranh cùng cục cưng đều rất khoẻ mạnh, cũng không phát hiện bất kỳ hiện

tượng khác thường nào. Các thông số về thai nhi đều đạt tiêu chuẩn, có thể nói cái thai này cực kỳ khoẻ mạnh. Nhưng Thương Nghiêu à, sự lo lắng của bác sỹ Oswald cũng không phải không có đạo lý. Tạm không nói đến vấn đề tâm lý sẽ ảnh hưởng đến sinh lý sau này mà xét ngay tình hình trước mắt mà nói thì trong thời gian mang thai hoặc sau khi sinh, cô ấy có thể sẽ không chăm sóc tốt được cho đứa bé."

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu đang chăm chú ngắm nhìn gương mặt Lạc Tranh thoáng hiện chút chấn động.

"Hơn nữa..." Bác sỹ Oswald tiếp tục cất lời, "Mang thai đối với một người có bệnh về mặt tâm lý thực sự là một gánh nặng. Người bình thường trong lúc mang thai tâm lý còn có sự biến động rất lớn, huống chi Lạc Tranh lúc này lại là người không cách nào khống chế được tâm tình của bản thân mình."

"Bác sỹ Oswald, ít nhất là đến giờ phút này Lạc Tranh vẫn đang không chế tốt tâm tình của mình." Giọng nói trầm thấp của Louis Thương Nghiêu vang lên khô khốc. Hắn thật sự muốn có con, hắn thật sự muốn có đứa con của hắn và Lạc Tranh nhưng hắn lại không có cách nào để không tin lời của các chuyên gia trong lĩnh vực này.

Oswald nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu...

"Louis tiên sinh, cô ấy quả thực đang khống chế tâm tình bản thân, hơn nữa còn có tâm lý trốn tránh thực tại. Điều này tôi có thể dễ dàng nhận ra từ trong ánh mắt cô ấy. Anh thử nghĩ lại xem, nếu một người có tâm lý bình thường khi nghe chuyện của cha mẹ mình như vậy sao còn có thể gắng giữ được tỉnh táo, sao còn có thể tiếp tục tranh biện trên toà đây? Xét theo tính tình Lạc Tranh thì sau khi phiên toà kết thúc, cô ấy nhất định sẽ đi tìm hiểu mọi chuyện cho rõ ràng nhưng mà sự thực là cô ấy ngay một câu cũng không hề nói ra. Điều này nói lên cái gì chứ?"

Ngón tay Louis Thương Nghiêu khẽ run lên. Những lời của bác sỹ Oswald cũng là những vấn đề mà hắn vẫn luôn suy nghĩ. Phải nói là trong lòng hắn đã sớm có câu trả lời rồi, chỉ là hắn vẫn luôn không dám nghĩ tới khía cạnh xấu kia mà thôi.

Nhưng Louis Thương Nghiêu vẫn quay đầu lại nhìn Oswald, dường như muốn chờ ông nói ra đáp án vậy.

Oswald nhìn Louis Thương Nghiêu rồi lại nhìn qua Lạc Tranh, khẽ hít sâu một hơi rồi mới chậm rãi lên tiếng, "Điều này đã nói lên thật ra Lạc Tranh vốn đã biết rõ ràng chân tướng sự việc, trong tiềm thức của cô ấy biết rõ nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của cha mẹ mình. Nhưng bộ não của con người vốn có cơ chế tự bảo vệ để tránh cho bản thân họ bị tổn thương cho nên bộ não của cô ấy sẽ hình thành nên một câu chuyện có thể hoá giải mọi tổn thương trong lòng cô ấy. Nhưng mà sớm muộn cũng sẽ có một ngày cô ấy phát hiện ra sự thật đó."

"Trước mắt cô ấy sẽ không phát hiện ra phải không?" Rốt cuộc, dự cảm không lành trong lòng Louis Thương Nghiêu đã trở thành sự thật. Đây cũng là vấn đề khiến hấn sợ hãi nhất. Lúc thấy nàng rất nhanh chóng khôi phục lại sự tỉnh táo, hấn đã biết có chuyện xảy ra rồi.

"Tôi đã từng nói vấn đề tâm lý của cô ấy nếu có tiến hành điều trị cũng không phải là cách hay. Tốt nhất là để cô ấy tự mình nhận thức lại tất cả mọi chuyện sau đó dựa vào người thân, bạn bè cùng với sự miễn dịch của bản thân cô ấy để điều tiết tâm tình, khôi phục lại tình trạng bình thường. Nếu trị liệu không tốt, để cô ấy nhận thức được mọi chuyện khi bản thân còn chưa hoàn toàn tiếp thu được nó thì sẽ khiến mọi chuyện hỏng bét."

"Nói cách khác, cho dù là xảy ra tình huống thế nào đi nữa cũng cần để cho cô ấy tự mình nhận thức vấn đề của bản thân?" Tâm tình Louis Thương Nghiêu lúc này cũng thật rối loạn, hấn thật muốn thay nàng gánh chịu hết thảy những thứ này. Hấn rất muốn, rất muốn...

"Các vấn đề phát sinh từ tâm lý đều nên dùng cách thức này để đối mặt. Điều quan trọng nhất chính là phải dựa vào bản thân người bệnh." Bác sỹ Oswald chân thành khuyên nhủ.

Louis Thương Nghiêu lại lần nữa chăm chú nhìn Lạc Tranh thật lâu mà không nói năng gì...

Bãi cỏ của bệnh viện vẫn xanh mượt như lúc trước, chỉ là thời tiết đang dần chuyển lạnh bởi mùa đông đang đến rất gần mà thôi. Sau giờ ngọ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống bãi cỏ rộng lớn tạo thành những vệt nắng cực kỳ thanh nhã.

"Lạc Tranh nếu vẫn không dám nhìn thẳng vào vấn đề của mình như vậy thật khiến người ta lo lắng." Dennis nhìn Lạc Tranh ở cách đó không xa, thấp giọng nói với Louis Thương Nghiêu đang ngồi bên cạnh.

Ngày thứ hai kể từ khi nhập viện Lạc Tranh mới tỉnh lại sau một giấc ngủ sâu. Đây là lần đầu tiên nàng được ngủ thật thoải mái mà không phải lo nghĩ đến bất kỳ chuyện gì. Lúc tỉnh dậy, nàng lại cùng Louis Thương Nghiêu đi dạo trên bãi cỏ. Khi nhìn thấy một đứa bé đang chơi bóng, nàng còn có chút không kìm lòng được mà tiến về phía nó.

Một màn này hiện ra trong mắt Louis Thương Nghiêu khiến trong lòng hắn tràn ngập cảm động. Xem ra nàng cũng không hề ghét trẻ con, mà dường như còn thích là đằng khác.

"Ý kiến của bác sỹ Oswald là để cô ấy chủ động nhắc đến những chuyện đó. Nếu cứ cố ép buộc sẽ khiến cô ấy bị tổn thương." Louis Thương Nghiêu sau khi nói xong câu này liền quay sang Dennis, "Không ngờ anh cũng biết chuyện này?"

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt có chút mất tự nhiên của Dennis. Anh ta cười nhẹ một tiếng rồi lại nhìn về phía Lạc Tranh, "Ôn Húc Khiên ở trên toà làm loạn như vậy, tôi không muốn biết cũng khó. Mà thật ra tôi đã sớm hoài nghi mẹ của Lạc Tranh không còn trên đời từ lâu rồi."

"Anh đã sớm nghi ngờ?" Louis Thương Nghiêu dừng bước quay sang nhìn Dennis.

Dennis gật đầu, "Tôi nhớ có một lần cùng Lạc Tranh nói chuyện phiếm, lúc đó điện thoại của cô ấy rung lên và cô ấy nói là mẹ mình gọi tới. Nhưng tôi nhìn màn hình thì thấy trên đó hoàn toàn trống rỗng không hề có dãy số nào hiện ra cả."

Louis Thương Nghiêu nghe vậy khẽ thở dài một tiếng, "Tình hình

như vậy tôi cũng đã từng gặp rồi. Lúc đó tôi cũng sinh nghi. Cho tới khi biết được mẹ cô ấy đã qua đời tôi mới hiểu được những biểu hiện kỳ lạ của Lạc Tranh. Cô ấy cho tới giờ vẫn không chịu chấp nhận sự thật rằng mẹ mình đã qua đời nên đã đặt điện thoại ở chế độ tự động tạo cuộc gọi giống như đồng hồ báo thức vậy. Trong đầu cô ấy cũng tự hình thành những câu đối thoại với mẹ mình. Cho tới giờ mỗi lần cô ấy tự nhận là điện thoại do mẹ gọi đến thì đều là cô ấy nói một mình mà thôi. Có một lần tôi có nhận cuộc điện thoại đó mới trực tiếp xác nhận rằng đầu bên kia không hề có chút thanh âm nào."

Dennis khẽ gật đầu nói, "Tâm lý của con người quả thực rất kỳ lạ. Những suy nghĩ trong lòng sẽ tạo thành rất nhiều biến đổi về mặt sinh lý. Ví dụ như Lạc Tranh có thể ảo tưởng đang nói chuyện với mẹ mình, thậm chí còn nghe được giọng nói của bà." Nói đến đây, anh ta nhẹ nhàng lắc đầu rồi lại nhìn về phía Lạc Tranh đang cười tươi như hoa ở đằng xa, có chút thắc mắc cất tiếng hỏi, "Tôi thật có chút không hiểu cho lắm. Chẳng lẽ Ôn Húc Khiên cũng biết chuyện này?"

Louis Thương Nghiêu cười lạnh trả lời, "Lúc đầu có lẽ hẳn cũng không biết. Nhưng Ôn Húc Khiên đâu phải kẻ ngu. Hơn nữa hẳn một lòng muốn trả thù nên sẽ tìm trăm phương ngàn kế. Bỏ chút công sức để điều tra chuyện mẹ của Lạc Tranh còn sống hay không là chuyện rất đơn giản. Hơn nữa, hẳn ở luật giới cũng có chút quan hệ, cộng thêm tin tức từ phía cảnh sát cung cấp nên đoán ra mọi chuyện cũng là bình thường."

"Tên Ôn Húc Khiên đó thực sự lòng dạ quá xấu xa. Còn dám đứng trên toà nói cái gì mà Lạc Tranh giết cha mình. Thật nực cười!" Dennis lạnh lùng nói tiếp.

Louis Thương Nghiêu vốn cũng không mấy để tâm tới lời của Dennis, nhưng mấy giây sau hẳn liền đột ngột lấy lại phản ứng, có chút nghi hoặc nhìn anh ta...

"Việc liên quan tới cái chết của cha Lạc Tranh trước giờ đều cực kỳ bí mật. Làm sao anh dám khẳng định là không phải Lạc Tranh làm? Chẳng lẽ anh biết được chân tướng sự việc?"

Louis Thương Nghiêu bao lâu nay vẫn luôn đi tìm sự thật về những chuyện liên quan đến năm Lạc Tranh mười tám tuổi. Hẳn cũng biết về thời thơ ấu của nàng, cũng biết thôn

g tin liên quan đến Fanny - mẹ nàng nhưng căn bản vẫn không điều tra ra được những chuyện sau khi mẹ nàng qua đời. Những lời mà Lạc Tranh nói là thường xuyên đi thăm mẹ cũng chỉ là nói dối dựa trên sự ảo tưởng của nàng mà thôi. Thực tế nhiều năm qua, viện dưỡng lão đó không hề có ghi chép lại về sự tới thăm của Lạc Tranh. Có thể nói, nàng đang tự an ủi mình, vì bản thân mình tạo ra một câu chuyện thần tiên mà thôi.

Đây cũng là những thông tin trong phần tài liệu mà lần trước đọc xong đã khiến Louis Thương Nghiêu bị chấn động.

Nhưng vì sao mẹ con Fanny lại đến Hongkong? Thân phận của họ trước kia như thế nào? Người thần bí đó rốt cuộc là ai? Năm Lạc Tranh mười tám tuổi còn phát sinh những chuyện gì mà hẳn vẫn chưa hề hay biết? Đây là những nghi vấn mà Louis Thương Nghiêu chưa có lời giải đáp bởi vì căn cứ theo sự điều tra, hẳn đã phát hiện ra tài liệu về thân phận của hai mẹ con Fanny sau khi tới Hongkong đều là nguy tạo.

Điều này lại càng khiến Louis Thương Nghiêu thêm khó hiểu. Nếu thân phận của hai người họ bình thường thì cần gì phải nguy tạo tài liệu chứ?

Mà năm Lạc Tranh mười tám tuổi thực sự đã xảy ra chuyện gì? Đêm đó trời có mưa hay không? Người nhảy lầu rốt cuộc là mẹ của nàng hay là cha nàng? Những nghi vấn này vẫn cứ quanh quẩn trong đầu của Louis Thương Nghiêu không cách nào tản đi, mà hẳn lại không thể hỏi Lạc Tranh được.

Cho tới giờ, không có người nào mà thủ hạ của Louis Thương Nghiêu không tìm ra được ngoại trừ người đàn ông thần bí năm đó. Hẳn thật sự không tìm được biện pháp khả thi nào nữa.

Cho nên đột nhiên nghe Dennis nói một câu như vậy, hẳn lập tức nhạy cảm nắm lấy điểm nghi vấn này...

Dennis dường như cũng nhận ra mình đã nói chuyện không nên

nói nên ánh mắt cũng thoáng có chút giật mình sửng sốt nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười nhẹ một tiếng, "Mặc dù tôi không biết chân tướng rốt cục ra sao nhưng đối với những gì tôi biết về Lạc Tranh thì cô ấy tuyệt đối không phải là hung thủ, không chừng còn là người bị hại cũng nên."

Một câu nói này của Dennis khiến cho Louis Thương Nghiêu trở nên trầm tư. Đúng vậy, hẳn đương nhiên không hề nghi ngờ Lạc Tranh giết người, nhưng trí nhớ của nàng thật sự xuất hiện vấn đề. Quan trọng nhất là não bộ nàng đã từng bị tổn thương. Cho đến nay, Louis Thương Nghiêu đều hoài nghi đó là do cha nàng gây ra, do đó mới dẫn đến việc Lạc Tranh sau khi bị thương hình thành tâm lý tự bảo vệ mình và những người mà nàng yêu thương, dần dần đến trạng thái phân liệt nhân cách ẩn.

Nghĩ tới đây, tâm tư của hắn lại càng thêm rối bời...

Lạc Tranh ngồi trên băng ghế dài, lẳng lặng dựa vào ngực Louis Thương Nghiêu, nhìn đứa bé đang đùa nghịch cách đó không xa, trên môi tràn ngập nụ cười vui vẻ. Nàng dụi đầu vào ngực hắn, tìm kiếm một vị trí thật thoải mái rồi khẽ cười hỏi, "Thương Nghiêu, khi nào em mới có thể xuất viện?"

Louis Thương Nghiêu vẫn luôn ôm lấy nàng, nghe vậy liền dịu dàng trả lời, "Tranh, em đã quá mệt mỏi rồi, ở lại nơi này nghỉ ngơi cho tốt vài ngày đi."

"Nhưng mà em còn muốn về Hongkong một chuyến, còn phải giải trình một số chuyện với công hội luật sư, mà họ cũng đang chờ tin của em." Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc cất tiếng.

Louis Thương Nghiêu khẽ siết lấy bả vai nàng, dịu dàng nhìn vào mắt nàng, "Hội luật sư bên Hongkong đã tiếp nhận thỉnh cầu của em rồi. Mọi chuyện anh cũng thay em xử lý ổn thoả cả."

"Thay em xử lý ổn thoả cái gì cơ?" Lạc Tranh kinh ngạc nhìn hắn.

"Là em nói sau khi vụ kiện này kết thúc sẽ rút khỏi luật giới mà. Thật ra đó cũng là suy nghĩ của anh, quan trọng hơn cả đó là..." Bàn tay của Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, đôi mắt

hắn mang theo sự dịu dàng cùng ấm áp cực độ, "Em đã mang thai rồi, anh càng không cho phép em phải bôn ba vất vả như vậy. Thanh thản ổn định làm vợ của anh không phải tốt hơn sao?"

"Tự đại, cuồng ngạo!" Lạc Tranh nhớ tới lời hứa hẹn lúc trước nên cũng không hề trách cứ hắn, ngược lại cũng đặt bàn tay nhỏ bé của mình phủ lên bàn tay hắn, ánh mắt nàng cũng tràn ngập sự dịu dàng, "Thương Nghiêu, em thật không biết là khi phụ nữ mang thai lại có một cảm giác kỳ diệu thế này. Nơi này đang hình thành cục cưng của chúng ta, con nhất định sẽ giống cả anh và em..."

Trái tim Louis Thương Nghiêu khẽ nhói lên như bị mũi kim nhọn đâm vào. Một lúc lâu sau, hắn mới khó nhọc cất tiếng, "Tranh, em không phải vẫn không thích có con sao? Hay là chúng ta không cần vội vàng như vậy?" Có trời biết, lúc nói mấy lời này, Louis Thương Nghiêu thật muốn giết chết bản thân mình.

Lạc Tranh lập tức phản ứng lại với lời nói của hắn. Nàng từ trên ghế đứng bật dậy, ánh mắt tràn ngập sự nghi vấn cùng không dám tin...

"Thương Nghiêu, anh vừa nói gì? Ai bảo em không thích có con? Tại sao anh lại nói như vậy? Chẳng lẽ anh không muốn đứa bé này?"

Hàng lông mày đen nhánh của Lạc Tranh lộ rõ vẻ tuyệt vọng cùng đau xót giống như vừa bị người đàn ông mình yêu thương vứt bỏ vậy.

Louis Thương Nghiêu thấy thế cũng không kìm lòng được liền đứng dậy kéo nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu khẽ nói, "Tranh, đừng nhìn anh như vậy. Anh làm vậy cũng chỉ là không muốn em quá vất vả mà thôi. Có trời biết, anh muốn có con với em tới nhường nào."

"Ai nói em vất vả? Em muốn có con. Thương Nghiêu, không phải anh cũng rất muốn có đứa bé này sao?" Bộ dạng của Lạc Tranh lúc này đầy vẻ bối rối, ngay cả ngón tay nàng cũng khẽ run rẩy.

Bộ dáng của nàng hiện rõ trong mắt Louis Thương Nghiêu khiến hắn càng thêm sợ hãi và đau lòng, vòng tay ôm lấy nàng càng siết chặt hơn. Hắn vội vàng lên tiếng, "Đừng khấn trương! Coi như vừa

rồi anh nói bậy được không? Anh thật sự rất thích có con, con của anh và em. Yên tâm, bất kỳ ai cũng không thể đem con của chúng ta đi hết. Anh sẽ chăm sóc em thật cẩn thận, dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ bảo vệ em và con."

Louis Thương Nghiêu thật không dám nói nhiều đến đề tài này hơn nữa. Hấn cũng không muốn kích động cảm xúc của Lạc Tranh. Không khó nhận ra nàng thật sự muốn có đứa bé này. Hấn cũng không dám tưởng tượng nếu như thật sự phải làm như lời bác sỹ Oswald nói, bỏ đi đứa bé này thì không hiểu Lạc Tranh sẽ biến thành bộ dạng thế nào. Có lẽ cục cưng cũng là cơ hội làm cho tình huống của nàng có cơ chuyển biến, không biết bất như vậy nữa.

Lạc Tranh lúc này giống như người đang đi trên dây, không cẩn thận một chút sẽ rơi xuống. Hấn biết rõ sẽ có một ngày như vậy, nhưng hấn muốn chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng hơn nữa. Khi hấn đã chuẩn bị tốt mọi thứ, cho dù nàng có từ trên cao rơi xuống, hấn cũng sẽ vững vàng đón lấy nàng, không để cho nàng phải chịu bất kỳ tổn thương nào. Đương nhiên, cả con của bọn họ cũng vậy!

Chương 163: Sự thật hé mở

Hai ngày sau, Lạc Tranh được Louis Thương Nghiêu đón trở về biệt thự. Sở dĩ hắn quyết định làm như vậy cũng là nhờ ý kiến của Liệt. Liệt cho rằng, nếu như tâm lý một người thực sự có vấn đề thì cũng không nên trốn tránh hoàn cảnh, ít nhất cũng nên để nàng ở trong một không gian bình thường, sau đó từ từ tiến hành trị liệu. Liệt chính là ví dụ điển hình nhất. Vấn đề về tâm lý tuy nói là lớn nhưng cũng có thể chỉ là chuyện nhỏ. Giống như cậu ta lúc trước, các bác sỹ vây quanh suốt 4 năm dài cũng chẳng có chút phản ứng nào, nhưng Lạc Tranh lại chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn đã khiến cậu ta bình phục trở lại. Đó chính là minh chứng xác thực rằng tâm trí con người vẫn là mạnh mẽ nhất.

Bác sỹ Oswald và Lawrence cũng không có ý kiến gì về việc đó. Phương thức có lợi nhất đối với người có bệnh về tâm lý thường không giống nhau, cũng không có tiêu chuẩn thống nhất để xác định. Hơn nữa bọn họ cũng biết Louis Thương Nghiêu đã sớm có sự chuẩn bị về mặt tinh thần. Chính là lúc khi tâm lý Lạc Tranh bộc phát bệnh, hắn cần phải chăm sóc thật tốt cho nàng, chăm sóc tốt cho con của bọn họ bởi vì Louis Thương Nghiêu đã nói rất rõ ràng với các bác sỹ rằng cho dù thế nào cũng giữ lấy đứa bé này. Đây cũng là quyết định của cả hắn và Lạc Tranh.

Trong hai ngày vừa rồi, đối với tất cả mọi người mà nói thì đều đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Đầu tiên là việc cảnh sát bắt tay vào điều tra việc Ôn Húc Khiên mưu sát Deneuve. Một khi việc điều tra đã được khởi động, luật pháp sẽ rất nhanh chóng chứng tỏ sức mạnh của mình. Qua quá trình điều tra, với những chứng cứ được thu thập vô cùng xác thực, Ôn Húc Khiên rốt cục cũng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Sở dĩ hắn có thể thuận lợi chờ đến ngày phán xử như vậy phải cảm ơn Louis Thương Nghiêu đã nương tay

rất nhiều. Nếu như lúc trước không có Tân lão ra mặt ngăn cản thì có lẽ Ôn Húc Khiên đã sớm về châu trời rồi. Hơn nữa, Louis Thương Nghiêu cũng biết rõ cho dù mình có buông tha cho Ôn Húc Khiên thì người của vương thất Monaco cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Họ chỉ cần treo một số tiền thưởng lớn đương nhiên sẽ có người nói ra tất cả chân tướng sự việc.

Mà trong gia tộc Louis hai ngày nay cũng trải qua một sự thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Bởi lúc trước Louis Thương Nghiêu đã sớm có sự chuẩn bị kỹ càng, đem tất cả các sản nghiệp thuộc lĩnh vực kinh doanh bên hắc đạo của tập đoàn tiêu trừ hoàn toàn cho nên khi công tố viên trưởng tiến hành điều tra dĩ nhiên sẽ tra ra mấy vị trưởng bối của gia tộc kia dính vào vụ buôn lậu vũ khí. Hơn nữa còn có tư liệu về viên đạn đã được trình lên tòa trước đó cùng chứng cứ hết thảy được tra rõ ràng cho nên ngoại trừ Beauchery Louis, các vị trưởng bối khác trong gia tộc đều bị cáo buộc với tội danh buôn bán vũ khí trái phép và tiến hành các hoạt động phi pháp khác.

Một phần ba tập đoàn WORLD dưới sự quản lý của Shawn cũng không may mắn thoát được. Ông ta chẳng những biết luật phạm luật mà còn có hành vi che dấu cho việc buôn lậu nhằm thu lợi bất chính. Cho nên Shanwn cũng bị triệu tập để thẩm tra và chờ phán xử của tòa. Về phần chánh thanh tra Sherman thì khỏi phải bàn thêm. Vị trí mà ông ta ngồi bấy lâu nay cũng đã có không ít người nhòm ngó, nay lại xảy ra chuyện lớn như vậy đương nhiên sẽ có người được lợi. Họ lập tức tiếp nhận ngay vụ của Sherman và tích cực thu thập chứng cứ đầy xác thực để tống ông ta vào tù.

Hết thảy mọi chuyện được bố trí cực kỳ tỉ mỉ bao lâu nay chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn bị huỷ diệt tan tành. Các vị trưởng bối trong gia tộc Louis xem chừng lần này sẽ được nghỉ ngơi khá lâu.

Nhất là Beauchery Louis, nhiều năm qua ông ta vẫn luôn dè chừng, không để bản thân mình phạm phải sai lầm gì. Ông ta biết rõ mấy vị trưởng bối trong gia tộc đối với việc Louis Thương Nghiêu khống chế mọi công việc kinh doanh của gia tộc luôn tỏ ra bất mãn và không phục nhưng họ cũng không làm được gì. Mấy vị trưởng bối đó

lại không tin tưởng cho con cháu mình quản lý sản nghiệp nên đều tự mình đảm nhận hết thảy, không ngừng tính toán mưu kế để dồn Louis Thương Nghiêu vào đường cùng. Thật không ngờ, Louis Thương Nghiêu lại vì một người phụ nữ mà đem tất cả sản nghiệp của gia tộc trở lại con đường chính một lần nữa.

Trong vòng hai ngày đó, Louis Thương Nghiêu cũng không khoan tay ngồi nhìn. Hắn đã lập tức đem toàn bộ sản nghiệp của tập đoàn củng cố lại, kể cả một phần ba tập đoàn của Shawn. Sau khi những người liên quan đều bị phạt tù, Louis Thương Nghiêu lập tức bỏ tiền ra mua lại toàn bộ cổ phần của họ, kể từ đó hắn cũng hoàn toàn nắm quyền kiểm soát tập đoàn WORLD, không phải cố kỵ bất kỳ thế lực nào trong gia tộc nữa.

Mỗi ngày, Lạc Tranh đều bị Louis Thương Nghiêu ép ăn đủ phần dinh dưỡng dành cho hai người. Mặc dù ăn xong nàng lại nôn ra hết thảy nhưng Louis Thương Nghiêu vẫn không hề tỏ ra khó chịu mà vẫn cực kỳ nhẫn nại chăm sóc cho nàng. Hắn thực sự đảm nhiệm rất tốt vị trí của người chồng đảm đang, chuẩn bị mọi thứ cực kỳ chu toàn cho Lạc Tranh và cục cưng.

Khi Louis Thương Nghiêu đích thân đem ly nước trái cây tươi đặt vào tay Lạc Tranh, chăm chú nhìn nàng uống một ngụm lớn thật ngon lành rồi mỉm cười khiến Lạc Tranh có chút ngạc nhiên hỏi lại, "Anh không cần phải tới công ty sao?"

Hai ngày nay, Lạc Tranh cũng có nghe được ít nhiều chuyện liên quan đến việc xáo trộn nhân sự trong tập đoàn WORLD. Xảy ra những chuyện như vậy mà nàng lại không hề thấy hắn tới công ty xử lý công việc mà ngày ngày đều ở nhà chăm sóc nàng như vậy thực sự quá kỳ lạ.

Louis Thương Nghiêu đương nhiên nhìn ra sự nghi vấn trong ánh mắt nàng, hắn chỉ vươn tay ra cười nhẹ rồi nói, "Qua đây cho anh ôm em đi!"

Lạc Tranh ngoan ngoãn bước tới, ngồi vào lòng hắn, quàng tay qua cổ rồi ngược mắt nhìn vào gương mặt của Louis Thương Nghiêu.

Sự yên tĩnh lúc này thật khiến tâm tình Louis Thương Nghiêu có cảm giác cực kỳ hưởng thụ. Nếu như có thể, hẳn tình nguyện dùng tất cả mọi thứ để đánh đổi lấy sự yên tĩnh thế này.

"Em yên tâm, có rất nhiều chuyện anh có thể xử lý tại phòng làm việc ở nhà là được rồi. Không cần thiết phải tới công ty. Hiện giờ, em mới là đối tượng quan trọng cần bảo vệ." Louis Thương Nghiêu cúi đầu cười khế, đem khuôn mặt cương nghị vùi sâu vào mái tóc nàng, hít thật sâu mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng.

"Khiến anh khẩn trương như vậy đâu chỉ có mình em, còn cả cục cưng nữa mà." Lạc Tranh bị hấn cọ vào má khiến nàng cảm thấy ngứa ngứa rồi bật cười khúc khích. Cho tới bây giờ, nàng chưa từng có được cảm giác đầy đủ thế này, dường như nàng và hấn đã hợp thành một thể không cách nào chia tách vậy.

"Cả hai anh đều khẩn trương như nhau!" Louis Thương Nghiêu nén lại sự lo lắng, ôm chặt lấy nàng ghì vào trong ngực dịu dàng nói, "Tranh, bởi có em, anh mới có thể cảm nhận được hạnh phúc. Cho nên tất cả mọi thứ đều không quan trọng bằng em và con."

Louis Thương Nghiêu biết rõ Lạc Tranh vẫn không chịu đối mặt với thực tế. Bởi vì từ khi rời toà đến giờ, nàng vẫn không hề hỏi thăm chuyện của mẹ mình cũng không hề nhắc đến chuyện của cha mình năm xưa. Ngay cả lúc ở trên toà đã xảy ra chuyện gì nàng cũng không muốn nghĩ tới. Việc nàng có thể bình thản rút ra khỏi luật giới cũng đủ khiến người ta kinh ngạc tột độ rồi. Còn những việc liên quan đến năm nàng mười tám tuổi cùng thời thơ ấu đau buồn kia, Lạc Tranh đều muốn chôn chặt tận đáy lòng mãi mãi.

Louis Thương Nghiêu thừa nhận mình là một người đàn ông ích kỷ. Hấn chỉ muốn mỗi ngày nhìn nàng vui vẻ thế này bởi vì từ trong ánh mắt tràn ngập niềm vui cùng hạnh phúc của nàng mà nói thì có lẽ cục cưng cũng được như vậy. Cho nên những chuyện liên quan đến quá khứ đó Louis Thương Nghiêu cũng không muốn chủ động nhắc tới, thậm chí hấn còn có chút ích kỷ nghĩ rằng nếu như có thể đem những chuyện đó chôn dấu cả đời thì càng tốt.

Hai người họ cứ thế tiếp tục cuộc sống cực kỳ êm đềm. Vì Lạc

Tranh đang có thai nên nàng muốn gì Louis Thương Nghiêu đều chiều nàng hết thảy. Chỉ cần là món Lạc Tranh muốn ăn, cho dù khó khăn đến thế nào hẳn cũng sai người tìm mua cho bằng được. Có thể thấy trong lòng hẳn cực kỳ quan tâm và khẩn trương cho sức khoẻ của nàng và cục cưng.

Bầu không khí ngọt ngào một buổi chiều kia đột ngột bị tiếng chuông cửa vang lên quấy nhiễu. Louis Thương Nghiêu mỉm cười đứng dậy ra mở cửa mà Lạc Tranh cũng đi theo sát hẳn không rời. Kể từ khi rời bệnh viện, nàng tựa hồ luôn dính lấy Thương Nghiêu như một đứa trẻ vậy.

Cửa chính của phòng khách được chậm rãi mở ra, khuôn mặt đang tươi cười của Louis Thương Nghiêu cũng khẽ ngưng lại. Người tới thăm không phải ai khác mà chính là ông nội hẳn - Beauchery Louis.

Sự xuất hiện của Beauchery Louis làm cho bầu không khí vốn tràn ngập hương vị hạnh phúc cùng ấm áp trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên Beauchery Louis tới nơi mà Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu cùng chung sống. Sau khi bước vào trong, Lạc Tranh định đi chuẩn bị trà và bánh thì giọng nói có chút lạnh lùng của Beauchery Louis khẽ vang lên, "Không cần phiền phức như vậy. Ta chỉ nói mấy câu thôi, nói xong sẽ đi ngay. Hai người ngồi xuống trước đi."

Trong mắt Lạc Tranh lúc này thoáng hiện lên chút bất an cùng dè dặt. Louis Thương Nghiêu thấy vậy liền kéo nàng ôm vào lòng, cùng ngồi xuống ghế đối diện với Beauchery Louis.

"Ông nội, ông đến đây là vì chuyện gì?"

Beauchery Louis nhìn hai người họ bằng ánh mắt có chút xét nét một hồi rồi mới lên tiếng, "Thương Nghiêu, tuy việc liên hôn vừa rồi giữa gia tộc ta và vương thất Monaco đã thất bại nhưng anh cũng phải tính đến vấn đề hợp tác về mặt năng lượng của gia tộc. Nếu như bên họ không hứa hẹn về việc hợp tác thì cũng đành, nhưng

hiện giờ cái chết của công chúa Deneuve cũng khiến cho họ bị tổn thương không nhỏ."

Louis Thương Nghiêu có thể nghe ra ẩn ý trong lời nói đó liền lạnh lùng cắt lời, "Ông nội, ông muốn nói gì?"

Beauchery Louis cũng không muốn vòng vo thêm nữa liền nói thẳng, "Ta biết rõ anh đã thử nói chuyện lại với bên vương thất Monaco về vấn đề hợp tác khai thác năng lượng và sáng sớm nay ta cũng đã nói chuyện điện thoại với bên họ."

"Vậy sau đó?" Louis Thương Nghiêu đương nhiên hiểu Beauchery Louis tới đây nhất định là có ý đồ.

"Thương Nghiêu, vương thất Monaco không phải chỉ có một vị công chúa. Anh nên biết còn rất nhiều vị công chúa có hảo cảm với mình, hơn nữa vương thất Monaco vẫn muốn giữ lời hứa lúc trước..."

"Ông nội, thật xin lỗi. Cháu nghĩ ông biết rất rõ rằng cháu đã kết hôn. Hơn nữa..." Louis Thương Nghiêu không đợi ông ta nói xong liền ngắt lời. Hắn lại nhìn đến gương mặt có chút tái nhợt của Lạc Tranh đang nép vào ngực mình rồi nói tiếp, "Vợ của cháu đã mang thai, hiện giờ cháu chẳng những có trách nhiệm của người chồng mà còn gánh vác trách nhiệm làm cha nữa. Muốn cháu vì lợi ích từ bỏ vợ con là điều không thể được."

Beauchery Louis dường như đã sớm ngờ tới hắn sẽ nói như vậy nên sắc mặt ông ta cũng không hề biến đổi chút nào mà chỉ nhẹ nhàng nói, "Thật đúng là cha nào con nấy mà!"

Nói xong, ông đưa mắt nhìn Louis Thương Nghiêu rồi nói tiếp, "Thương Nghiêu, đừng quên hiện giờ ta là trưởng bối lớn nhất ở gia tộc Louis. Số cổ phần ta nắm giữ ở tập đoàn WORLD cũng không ít. Tuy anh đã thu mua cổ phần của mấy vị trưởng bối khác trong gia tộc nhưng chỉ cần ta còn sống một ngày thì quyết không để cho huyết thống của gia tộc Louis bị bình dân hóa. Nói như vậy có nghĩa là ta cũng không quan tâm đến vấn đề hợp tác năng lượng với vương thất Monaco nữa. Có thể hợp tác là chuyện tốt, bằng không vẫn còn có rất nhiều quốc gia khác đang sẵn sàng hợp tác với chúng ta. Nhưng

ta vẫn kiên trì muốn anh rời khỏi Lạc Tranh không chỉ bởi vì thân phận của cô ấy mà còn có cả vấn đề tinh thần của cô ấy nữa."

Một câu của Beauchery Louis nói thẳng ngay vào vấn đề của Lạc Tranh càng khiến cho sắc mặt nàng thêm tái nhợt. Lúc này nàng hết như một đứa trẻ vô lực vùi vào trong ngực Louis Thương Nghiêu. Kể từ khi trở về biệt thự, nàng trở nên khác hẳn lúc trước. Tuy bề ngoài dáng vẻ của nàng không có gì thay đổi nhưng tính tình lại như một đứa trẻ vậy.

"Ông nội!" Louis Thương Nghiêu đưa tay che kín hai tai Lạc Tranh lại như người cha che chở cho đứa con gái nhỏ. Hàng lông mày của hắn khẽ nhíu lại, "Những vấn đề mà ông quan tâm cháu đều không để ý. Ông đừng quên mẹ của cháu cũng là một người xuất thân bình thường. Vậy chẳng lẽ trong mắt ông cháu cũng là một đứa trẻ bình dân?"

"Anh sai rồi, Thương Nghiêu!" Âm lượng giọng nói của Beauchery Louis khẽ tăng lên đôi chút, "Mẹ của anh mặc dù không phải xuất thân danh môn nhưng Tân gia trong xã hội cũng có địa vị nhất định. Tạm không nói đến cha của Tân Thanh Hà là một công tố viên trưởng đầy danh tiếng mà nói riêng Tân lão đó cũng là người có danh vọng trong luật giới. Cho dù có bỏ qua địa vị của ông ấy thì ta cũng rất nể trọng Tân lão. Nhưng Lạc Tranh chỉ là con của một gia đình bình dân. Ta còn nghe giới truyền thông loan tin không khí phiến xử hôm đó cực kỳ sôi sục, thậm chí còn có người nghi ngờ Lạc Tranh giết cha mình. Một người nguy hiểm như vậy sao ta có thể thừa nhận cô ấy là cháu dâu của gia tộc Louis chứ?"

"Lạc Tranh, cô ấy không giết người!" Louis Thương Nghiêu nghiêm giọng khẳng định.

Beauchery Louis nghe vậy trầm mặc hồi lâu rồi lại nhìn thấy hai tay Louis Thương Nghiêu vẫn bịt chặt bên tai Lạc Tranh liền ra hiệu muốn cùng nàng nói chuyện. Louis Thương Nghiêu chần chừ một chút rồi cũng buông tay ra. Ánh mắt Lạc Tranh lúc này tràn ngập vẻ hoảng sợ nhìn chăm chú về phía Louis Thương Nghiêu.

"Lạc luật sư!" Beauchery Louis khẽ lên tiếng. Ông ta cũng đã

nghe nói ít nhiều về tình hình của nàng nên càng không muốn Louis Thương Nghiêu gánh lấy trách nhiệm này. Căn bệnh của nàng chẳng biết đến lúc nào có thể chữa khỏi, ông ta không muốn cháu mình bị liên lụy cả đời.

Lạc Tranh đưa mắt nhìn về phía ông ta chờ nghe nói tiếp.

"Lần này cô có thể giúp gia tộc Louis thoát khỏi án kiện khiến ta thật sự rất cảm kích. Nếu như không có cô một mực kiên trì thì Thương Nghiêu cũng không thoát tội được. Theo lý mà nói thì ta không nên nói mấy lời tuyệt tình thế này nhưng mà..." Bộ dạng của ông ta lúc này nhìn vào trông rất hiền lành, nụ cười cũng thường trực trên môi nhưng giọng điệu lại cực kỳ kiên định, "Ta hy vọng cô có thể rời khỏi Thương Nghiêu. Hơn nữa sau khi sinh ra đứa bé thì hãy đưa nó trả về cho gia tộc Louis. Tuy đứa bé đó mang huyết thống bình dân nhưng dù sao cũng là con của Thương Nghiêu, ta..."

"Ông nội!" Sắc mặt của Louis Thương Nghiêu đã thay đổi đến xám đen lại, giọng điệu của hắn cũng lạnh băng, "Ông nhất định phải khiến bi kịch của cha mẹ cháu tái diễn hay sao? Còn muốn dùng lại cách cũ đem tiền để mua đứa trẻ?"

"Thương Nghiêu, ta không có hỏi ý kiến của anh." Giọng điệu của Beauchery Louis vẫn hờ hững như vậy, lại lần nữa nhìn về phía Lạc Tranh lên tiếng, "Luật sư Lạc, cô mang thai con của Thương Nghiêu như vậy chắc hẳn cũng đã nghĩ tới có ngày ta sẽ tới tìm cô."

Cánh môi Lạc Tranh có chút run rẩy, nếu so với bộ dạng tỉnh táo trước kia của nàng thì Lạc Tranh lúc này trông cực kỳ hoảng loạn. Bàn tay nhỏ bé của nàng khế đặt lên bụng, lắc đầu nói, "Tôi sẽ không rời khỏi Thương Nghiêu, cũng không giao đứa bé cho ông!" Đây cũng là sự kiên trì xuất phát từ tận đáy lòng nàng.

Louis Thương Nghiêu nhìn về phía Lạc Tranh bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng, lại kéo nàng ôm thật chặt vào trong lòng.

Lạc Tranh cũng không hề nhìn về Beauchery Louis ở phía đối diện mà chỉ dựa đầu vào ngực Thương Nghiêu giống như người chết đuối vớ được bè gỗ vậy. Bộ dạng yếu ớt của nàng càng khiến ý muốn bảo vệ của Louis Thương Nghiêu thêm mãnh liệt.

"Ông nội, hãy vứt bỏ quan niệm thế tục đó đi. Gia tộc Louis giờ cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, huyết thống vương thất cao quý gì đó đã sớm không còn nữa rồi, ông còn kiên trì vì cái gì nữa. Hiện giờ cũng đâu phải chế độ quân chủ lập hiến, chẳng lẽ chỉ vì muốn giữ vững cái huyết thống cao quý đầy hư vô đáng buồn cười đó mà phải vứt bỏ tự do và người mình yêu thương thì cháu không làm được. Nếu như ông thật sự muốn cháu và Lạc Tranh phải lặp lại bi kịch của cha mẹ cháu một lần nữa thì chẳng lẽ ông lại định ôm lấy con của cháu mà cô độc cả đời hay sao?"

"Thương Nghiêu, sao anh lại không chịu hiểu tâm tư của ta chứ? Ta không thể ngồi nhìn gia tộc Louis đời sau không bằng đời trước được..."

"Ông nội..."

"Ông Beauchery, ông đã sai rồi. Thân phận của Lạc Tranh tuyệt đối không hề tầm thường chút nào. Nếu như ông cứ kiên quyết chia rẽ hai người họ thì bi kịch này không chỉ đơn thuần kéo dài một đời này đâu."

Khi Louis Thương Nghiêu còn đang tranh luận với ông nội mình thì một giọng đàn ông rất quen tai vang lên từ phía cửa chính. Hơi lạnh của mùa đông cũng theo cánh cửa mở ra cùng với người đàn ông vừa xuất hiện mà ào vào phòng khách. Vạt áo khoác của anh ta nhẹ nhàng lay động theo làn gió nhưng ánh mắt thì cực kỳ kiên định.

Ba người trong phòng đồng loạt quay lại nhìn...

Thì ra là Dennis!

Thậm chí phía sau anh ta còn có... Tân Thanh Hà.

"Mẹ, hai người..." Ánh mắt Louis Thương Nghiêu lộ rõ vẻ nghi hoặc nhìn về phía cửa.

Dennis cùng Tân Thanh Hà bước vào trong rồi đóng cửa lại cẩn thận. Hàn khí từ bên ngoài cũng rất nhanh chóng bị không khí ấm áp trong phòng xua đi.

"Tôi cùng bác gái tới đây là vì không muốn nhìn thấy bi kịch của lịch sử lại tái diễn nặng nề thêm nữa." Dennis ngồi xuống rồi nói lên những lời đầy bất ngờ.

Bi kịch của lịch sử? Chẳng những Beauchery Louis ngẩn người mà cả Louis Thương Nghiêu cũng cảm thấy khó hiểu, còn Lạc Tranh thì ngược đời mắt có chút mơ hồ nhìn Dennis.

Dennis hít sâu một hơi rồi lấy từ trong túi ra một con gấu bông. Đây là những món đồ mà cha của anh ta đã trao lại. Hiện giờ, cha của Dennis cũng đã qua đời sau khi dọn dồ và giao phó lại hết thảy mọi chuyện.

"Lạc Tranh, em còn nhớ món đồ chơi này không?" Anh ta nhìn về phía Lạc Tranh nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên một chút kinh hãi bởi hắn đột nhiên nhớ lại Lạc Tranh đã từng nói về chuyện hồi nhỏ nàng có phải từng có một gấu bông hay không. Hắn vẫn còn nhớ đây chính là con gấu bông ở căn nhà cũ mà hắn muốn tìm nhưng không thấy. Không hiểu sao món đồ chơi này giờ lại ở trong tay Dennis.

Lạc Tranh nhìn chăm chăm vào con gấu bông hồi lâu. Ánh mắt nàng lúc đầu vốn có chút nghi hoặc rồi dần dần có sự biến đổi, hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn, ngón tay cầm lấy món đồ chơi cũng nhẹ nhàng run rẩy.

"Tôi nhớ, tôi từng có một con gấu bông thế này!"

"Em còn nhớ là ai đã tặng cho em không?" Thanh âm của Dennis cực kỳ nhẹ nhàng như thể sợ làm cho nàng hoảng sợ vậy.

Vẻ mặt Lạc Tranh hiện rõ vẻ suy tư, nàng suy nghĩ rất lâu, lông mày cũng nhíu chặt lại rồi mãi sau đó liền lắc đầu.

Dennis thấy vậy khẽ cất tiếng thở dài rồi nhìn về phía Beauchery Louis cùng Louis Thương Nghiêu nói, "Là thành viên của gia tộc Louis nên chắc cả ông và Thương Nghiêu đều biết rất rõ ràng về câu chuyện năm xưa. Giai thoại về Louis 14 và Mary Catherine tuy không được ghi chép lại trong lịch sử nhưng vẫn được lưu truyền trong dã sử. Tôi nghĩ chắc mọi người đều biết rõ chuyện của Mary Catherine và Louis 14 là câu chuyện có thật!"

Beauchery Louis không hiểu vì sao Dennis lại tự nhiên nhắc tới lịch sử xa xưa như vậy liền nhíu mày cất tiếng hỏi, "Quan hệ giữa Louis 14 và Mary Catherine đúng là chuyện thật sự tồn tại, nhưng

chuyện đó thì có liên quan gì tới việc ngày hôm nay?"

"Đương nhiên là có liên quan bởi vì..." Dennis nhìn về phía Lạc Tranh như muốn hạ quyết tâm lần chót rồi nhấn mạnh từng lời, "Bởi vì Lạc Tranh chính là hậu duệ của Mary Catherine!"

"Cái gì?" Beauchery Louis trừng lớn hai mắt, suýt chút nữa thì đứng bật dậy.

Louis Thương Nghiêu cũng bị tin tức này làm cho chấn kinh. Hắn đưa mắt nhìn Lạc Tranh rồi lại nhìn Dennis hồi lâu cũng không nói nổi lời nào.

Mà Lạc Tranh vốn đang đặt tâm tư lên món đồ chơi gấu bông kia nghe thấy những lời của Dennis cũng kinh ngạc mở lớn hai mắt, đôi môi đỏ mọng cũng hé mở vì nghe thấy tin tức bất ngờ này.

Ngoại trừ Tân Thanh Hà vẫn giữ được sắc mặt bình tĩnh như cũ bởi bà đã sớm ngờ tới bọn họ sẽ có phản ứng như vậy. Lúc trước khi bà nghe Dennis nói ra mọi chuyện cũng có phản ứng thế này.

Một lúc lâu sau...

"Dennis, chuyện của Mary Catherine năm xưa là thật nhưng lịch sử cũng đã quá lâu rồi. Hơn nữa lúc ấy Louis 14 và Mary Catherine cũng không có con chung, vậy làm sao mà có hậu duệ được đây?" Beauchery Louis sau cơn chấn động liền đưa ra một vấn đề cực kỳ trọng yếu.

Dennis vẫn rất nhẫn nại tiếp tục lên tiếng, "Nếu như Lạc Tranh là hậu duệ của hai người họ thì đương nhiên sẽ không thể ở bên cạnh Thương Nghiêu. Nhưng Lạc Tranh là người trong gia đình của Mary Catherine. Đừng quên tại nước Pháp cổ, họ hàng gần kết hôn là chuyện rất bình thường. Gia tộc của Mary Catherine tại Châu Âu chính là gia tộc Morrie, tại đất nước của họ lúc đó gia tộc Morrie còn được gọi là gia tộc hương thơm. Tôi nghĩ mọi người cũng không xa lạ gì với gia tộc Morrie rồi."

Louis Thương Nghiêu bất giác nhớ lại lịch sử của gia tộc mình. Chuyện xưa có ghi lại toàn thân Mary Catherine đều mang theo hương thơm khiến cho hoàng đế mặt trời bị khuynh đảo tâm hồn suốt đời. Nếu như Lạc Tranh là người của gia tộc Morrie...Nghĩ đến

đây hẳn vô thức nhìn về Lạc Tranh vẫn đang vùi trong ngực mình, đột nhiên nhớ tới bản thân mình vẫn luôn bị hương thơm trên thân thể nàng mê hoặc. Cho tới giờ hẳn vẫn nghĩ là vì nàng không giống với những người phụ nữ khác mà thôi. Hẳn thích mùi hương này và cũng bị mùi hương này hấp dẫn sâu sắc. Mùi hương này hoàn toàn khác biệt so với mùi nước hoa mà phụ nữ vẫn hay dùng, thì ra mùi hương ưu nhã này vốn xuất phát từ bên trong cơ thể nàng.

"Hoang đường! Quá hoang đường!" Beauchery Louis đã không nhận được nữa mà đứng bật dậy. "Gia tộc Morrie đã không còn tồn tại từ lâu rồi. Chuyện này quá mức hoang đường. Còn Dennis, anh chỉ dựa vào một câu nói mà muốn xác nhận thân phận của Lạc Tranh sao? Đừng quên Lạc Tranh là người Hongkong mà gia tộc Morrie xuất phát từ châu Âu."

Louis Thương Nghiêu cũng không khỏi nhíu mày suy nghĩ.

Dennis cầm lấy món đồ chơi gấu bông, lấy từ bên trong đó ra một vật, sau đó lại lấy từ trong túi ra một tập tài liệu rất dày đưa tới trước mặt mọi người...

"Đây là toàn bộ tài liệu về thân phận của Lạc Tranh. Trong tài liệu này đều ghi rõ ràng về các thành viên từng đời của gia tộc Morrie. Gia tộc này đúng là đã không còn tồn tại nữa bởi Lạc Tranh là người cuối cùng rồi."

Một sợi dây chuyền tinh xảo với mặt là một bông hoa bách hợp bằng đá quý hiện ra sáng chói trước mặt khiến mọi người lóa mắt. Sợi dây chuyền này cho dù ở bất kỳ thời đại nào cũng vẫn có thể nhận ra giá trị cực đại của nó. Đóa hoa bách hợp long lanh trước mặt khiến Beauchery Louis kinh hãi, ông ta quên mất việc xem xét tập tài liệu mà run run cầm lấy sợi dây chuyền hoa bách hợp, miệng không ngừng lẩm bẩm, "Sao có thể như vậy? Sao có thể...."

Louis Thương Nghiêu chưa từng thấy sợi dây chuyền hoa bách hợp này nên đương nhiên không biết nó có ý nghĩa thế nào. Hẳn thấy ông nội mình khiếp sợ như vậy rồi lập tức cầm lấy tập tài liệu mở ra xem, sau đó trừng lớn mắt nhìn về phía Lạc Tranh...

"Thì ra cô đúng là người của gia tộc Morrie..."

"Ông nội, Dennis, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Louis Thương Nghiêu đã không nhịn được nữa liền cất tiếng hỏi.

Dennis đưa mắt nhìn về phía Beauchery Louis rồi nhẹ nhàng nói, "Đóa hoa bách hợp bằng ngọc quý này ắt hẳn trong lịch sử của gia tộc Louis cũng đã được ghi chép lại..."

Giọng nói của Beauchery Louis lúc này không còn được lưu loát như mọi khi nữa. Một lúc lâu sau, ông nhìn về phía Louis Thương Nghiêu rồi nói, "Sợi dây chuyền với mặt ngọc hình bông hoa bách hợp này do đích thân Louis 14 chế tác để tặng cho Mary Catherine. Thời đó, biểu tượng của nước Pháp chính là bông hoa bách hợp. Louis 14 đem đóa bách hợp bằng ngọc quý này tặng cho Mary Catherine cũng bởi trong lòng ông đã coi bà chính là hoàng hậu của mình. Đáng tiếc lúc đó có người dùng tà thuyết mê hoặc mọi người, coi Mary Catherine là phù thủy và xử tử bà. Cũng bởi vậy cho nên gia tộc Louis thiếu gia tộc Morrie một món nợ máu."

Louis Thương Nghiêu cùng Lạc Tranh đều cực kỳ kinh ngạc khi nghe thấy câu chuyện này, nhất là Lạc Tranh. Nàng vẫn nhớ rõ Lưu Ly từng kể với nàng chuyện tình bi thương của Louis 14, lúc đó nàng vẫn cho đó chỉ là truyền thuyết mà thôi. Mà cho dù đó không phải là truyền thuyết đi nữa thì chuyện đó cũng đã quá xa xưa rồi. Nàng thực tình không dám nghĩ tới chuyện mình là người trong gia tộc của Mary Catherine, hơn nữa còn gặp được người của gia tộc Louis là Thương Nghiêu rồi đem lòng yêu hắn.

Đây là sự an bài của ông trời sao?

Louis Thương Nghiêu đưa tay cầm lấy sợi dây chuyền có mặt hình bông hoa bách hợp. Hắn biết rõ lịch sử của gia tộc nên cũng biết rõ đóa hoa bách hợp kia ở gia tộc Louis có ý nghĩa thế nào. Nếu nó không mang ý biểu tượng gì thì ông nội của hắn cũng không nạm hình bông hoa bách hợp ở đầu gậy của ông.

Đóa hoa bách hợp bằng đá quý này vừa nhìn đã biết là có niên đại từ rất xa xưa. Mà loại đá quý dùng để chạm khắc thành bông hoa bách hợp này cũng là hàng tuyệt phẩm. Louis Thương Nghiêu cũng

kinh doanh cả lĩnh vực xa xỉ phẩm cho nên biết rõ loại đá quý này đáng giá đến chừng nào. Lại nhìn đến kỹ thuật chạm khắc cùng chất liệu đều không phải thuộc về thời đại ngày nay, hẳn là người của gia tộc Louis đương nhiên hiểu rõ khi Louis 14 còn đương quyền đã sử dụng loại đá quý cực kỳ hiếm có mà hiện giờ cũng đã gần như tuyệt diệt này.

Như vậy những lời của Dennis đều là sự thật. Chuyện này thật sự quá ly kỳ!

"Dennis, rốt cục mọi chuyện thế nào, anh mau nói rõ ràng ra hết đi." Louis Thương Nghiêu rốt cục cũng trầm giọng cất tiếng hỏi.

Dennis đương nhiên cũng không có ý định giấu diếm, đem tất cả những gì cha anh ta đã nói kể lại hết thảy...

Thì ra khi Louis 14 mê luyện Mary Catherine, gia tộc Morrie đương nhiên cũng nhận được rất nhiều ân huệ, thậm chí còn có rất nhiều người trong gia tộc Morrie chuyển đến sống ở Pháp để nhân cơ hội đạt được lợi ích tối đa nhất. Nhưng tiệc vui chóng tàn. Sau khi Mary Catherine bị xử tử thì những người trong gia tộc Morrie cũng không may mắn thoát được. Có người bị xử tử tại chỗ, một số người thì bị dìm chết và nguy tạo như một vụ chết đuối. Đương nhiên những chuyện này đều tiến hành rất lặng lẽ trước khi Louis 14 trở về nước.

Những thành viên còn lại trong gia tộc Morrie tại cố quốc nghe được tin này vội vã ly tán rồi mai danh ẩn tích sống qua ngày. Cứ như vậy, từ đời này qua đời khác, thời đại này qua thời đại khác, từ chế độ phong kiến tới khi nền dân chủ được thiết lập, những chiếc xe ngựa cổ xưa được thay bằng những chiếc ô tô hiện đại, cung điện xa hoa cũng dần biến đổi theo thời gian và những cuộc chiến tranh...

Duy chỉ có một điều vẫn không hề thay đổi đó chính là gia tộc Morrie và gia tộc Louuis vẫn còn có hậu thế đến tận đời này. Trải qua nhiều giai đoạn biến động của lịch sử, người của gia tộc Louis cũng dần rời xa chính trường và chuyển sang kinh doanh còn người của gia tộc Morrie vì số lượng ít, lại mất đi rất nhiều sản nghiệp nên cuộc sống của họ cũng không còn được như xưa. Chính vì vậy, hai gia tộc

cũng mất liên lạc.

Cứ như vậy cho đến đời Fanny, gia tộc Morrie đã hoàn toàn biến đổi. Mặc dù chuyện của gia tộc họ đã được coi vào hàng dã sử nhưng vì thật sự có tồn tại nên đã khiến các nhà khảo cổ học rất có hứng thú. Khi họ phát hiện ra gia tộc Morrie vẫn còn hậu nhân trên đời này liền đề xuất việc xin kinh phí để tiến hành nghiên cứu. Kể từ đó, người của gia tộc Morrie vốn đã không còn lại mấy người rồi cũng dần bị mấy tên nghiên cứu khoa học điên rồ đó bắt đem vào phòng thí nghiệm nhằm nghiên cứu nguồn gốc của hương thơm trên người họ. Những thành viên bị bắt làm thí nghiệm đó bị dày vò đến nỗi không ra người, không ra quỷ cuối cùng cũng lần lượt tự sát hết thảy. Chỉ còn lại Fanny và mẹ của bà, cũng tức là bà ngoại của Lạc Tranh sót lại mà thôi.

Mẹ của Fanny biết chuyện này nhất định sẽ liên lụy đến bản thân mình, hơn nữa bà cũng không muốn con gái trở thành vật thí nghiệm nên quyết định mang theo Fanny tới tận Hongkong xa xôi để tránh nạn, thậm chí còn mai danh ẩn tích sống tại khu phố Xuân Ưng tồi tàn kia. Fanny cũng được coi như là một nửa người Trung Quốc bởi vì cha của bà cũng là người Trung Quốc, cho nên Fanny cũng rất có hảo cảm với người Hongkong nên mới đồng ý gả cho Lạc Nguyên.

Dennis nói đến đây lại đem tập tài liệu mở ra, "Ở đây cũng đã ghi lại mọi chuyện rất rõ ràng, hơn nữa đoá hoa bách hợp bằng đá quý kia cũng đã chứng minh thân phận thật sự của Lạc Tranh."

Những lời của anh ta khiến tất cả mọi người có mặt đều ghen lời mất một lúc. Mãi sau đó, Lạc Tranh mới có phản ứng, cầm lấy bông hoa bách hợp bằng đá quý kia nhìn kỹ một hồi, trong đầu thoáng hiện lên chút ký ức năm xưa. Nàng nhớ rõ mẹ mình từng có bông hoa bách hợp bằng đá quý thế này, cũng nhớ rõ cha mình đã muốn cướp đoạt nó ra sao. Trong đầu nàng còn hiện lên hình ảnh mẹ mình đem sợi dây chuyền với mặt ngọc là đoá hoa bách hợp này bỏ vào bên trong con gấu bông.

Lạc Tranh đột nhiên lại giơ tay ôm lấy hai bên thái dương, đầu lại mơ hồ nổi cơn đau.

"Tranh, em sao vậy?" Louis Thương Nghiêu đau lòng ôm chặt lấy nàng, "Có phải nhớ ra chuyện gì hay không?"

Lạc Tranh lắc lắc đầu, trí nhớ vừa rồi mới hiện về lại dần dần rút đi như cơn thủy triều khiến nàng không cách nào nắm bắt được nó. Nàng khẽ liếm nhẹ đôi môi đã trở nên khô khốc của mình, rồi nhìn về phía Dennis yếu ớt cất tiếng hỏi, "Vậy tại sao đoá hoa bách hợp bằng đá quý này lại ở trong tay mẹ tôi? Nếu đó là tín vật của Louis 14 cho Mary Catherine thì sau khi bà ấy bị xử tử phải thất truyền rồi chứ, sao có thể truyền từ đời này qua đời khác như vậy?"

"Mary Catherine lúc ấy đã dự cảm được sự nguy hiểm đang tới gần mình bởi hành động của bà luôn có người giám sát nên đã đem tín vật này giao cho cô ruột của mình để bí mật chuyển nó tới tay Louis 14. Chỉ cần Louis 14 nhìn thấy tín vật này sẽ hiểu ngay tình hình của bà lúc này. Đáng tiếc, tín vật đó còn chưa kịp tới tay Louis 14 thì bà đã bị đem ra xử tử. Người cô thấy tình hình bất lợi cũng lập tức bỏ trốn để bảo toàn tính mạng. Cứ như vậy, đoá hoa bách hợp bằng ngọc này đã trở thành biểu tượng cho sự liên hệ lâu đời và sâu xa giữa gia tộc Louis và gia tộc Morrie truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác." Dennis nhẹ nhàng lên tiếng giải thích.

Lạc Tranh nhìn bông hoa bách hợp bằng đá quý trong tay, trong lòng có thể cảm nhận được một cách sâu sắc nỗi đau đớn của Mary Catherine năm xưa. Bà hẳn là đã yêu rất sâu đậm Louis 14 nhưng vì sự thiếu hiểu biết cùng ngu muội của những người thời xưa nên mới lâm vào cảnh sinh ly tử biệt với ông. Thì ra giai đoạn lịch sử đó lại có liên hệ chặt chẽ với nàng đến vậy, bằng không khi nàng nghe Lưu Ly kể chuyện này lúc trước cũng không có nhiều cảm xúc đến thế.

Louis Thương Nghiêu dường như cũng có chung suy nghĩ với nàng, nhưng cũng rất nhanh chóng, trong đầu hẳn lại nghĩ tới một vấn đề khác...

"Dennis, vì sao anh lại biết những chuyện này?"

Dennis cũng biết sớm muộn Louis Thương Nghiêu cũng sẽ hỏi đến vấn đề này liền cười cười đem tập tài liệu giờ ra trang cuối cùng....

"Rất đơn giản, bởi vì mỗi người trong dòng họ của tôi sống trên đời với một mục đích là bảo vệ gia tộc Morrie. Tuy đã mất liên lạc nhiều thế hệ nhưng cuối cùng với rất nhiều nỗ lực, cha tôi cũng đã tìm được mẹ con Fanny, hơn nữa ông vẫn luôn để ý tới tình hình của Lạc Tranh. Cho đến trước khi ra đi, ông đã đem nhiệm vụ bảo vệ gia tộc Morrie trao lại cho tôi." Nói đến đây, Dennis khẽ than nhẹ một tiếng, "Mối quan hệ này cũng rất đơn giản. Tổ tiên của tôi nhiều đời trước đều nhận nhiệm vụ chăm lo cho gia tộc Morrie. Một mặt khác cũng là bảo vệ những người trong gia tộc họ như những hộ vệ thân tín vậy. Cho dù có phải ly tán hay thế sự chuyển dời thế nào đi nữa thì dòng họ tôi đều nhận lấy sứ mạng này."

"Thì ra là vậy!" Mọi người nghe xong cũng cảm thấy mọi chuyện đã dần trở nên sáng tỏ.

"Nói như vậy tức là cha tôi cũng biết chuyện này?" Louis Thương Nghiêu không khó để nhìn ra vấn đề.

"Đúng vậy! Chuyện này cha tôi cùng bác trai đã bàn bạc rất kỹ. Bác trai có lẽ xuất phát từ sự khó xử nào đó nên vẫn luôn giấu kín chuyện này. Nhưng trên thực tế bác trai đã lén làm rất nhiều chuyện để giúp đỡ mẹ con Fanny." Dennis khẽ lên tiếng xác nhận.

Lạc Tranh nghe đến đây lại cảm thấy có chút khó hiểu, "Tại sao bác ấy lại phải giấu diếm thân phận cùng sự giúp đỡ như vậy chứ?"

Dennis cũng không trả lời ngay mà nhìn về phía Tân Thanh Hà, còn sắc mặt của bà lúc này lại thoáng hiện lên chút lúng túng nhưng cũng không nói lời nào khiến Lạc Tranh lại càng cảm thấy kỳ quái. Đúng lúc này, Beauchery Louis vốn vẫn luôn trầm mặc này giờ liền lên tiếng...

"Ta nghĩ ta biết rõ nguyên nhân chuyện này!" Beauchery Louis đưa mắt nhìn thoáng qua phía Tân Thanh Hà rồi lại nhìn về Louis Thương Nghiêu, "Cha anh đem chuyện đó giấu kín bởi vì nếu như để người trong gia tộc Louis biết được gia tộc Morrie còn có hậu nhân là nữ thì nhất định người trong gia tộc sẽ ép cha anh kết hôn với người của gia tộc Morrie."

"Ông nói gì cơ?" Louis Thương Nghiêu không ngờ tới là người

của gia tộc lại muốn kết thông gia với gia tộc Morrie.

"Chính là như vậy!" Beauchery Louis không chút do dự nói tiếp, "Cho tới giờ người của gia tộc Louis vẫn luôn cảm thấy áy náy với những người trong gia tộc Morrie. Bởi lòng sùng kính đối với hoàng đế mặt trời nên đương nhiên mọi người đều bị tình yêu của ông làm cho cảm động. Nhưng những kẻ

thẩm lý và phán quyết ngu muội năm xưa đã tạo nên trường bi kịch khiến cho người của gia tộc Louis đã thiếu món nợ này. Món nợ lịch sử này nhất định phải hoàn lại, nếu không người của gia tộc Louis đời đời kiếp kiếp cũng không thể an lòng."

Tân Thanh Hà từ đầu đến giờ vẫn không nói lời nào, cũng không nhìn về phía Beauchery Louis. Đến lúc này, bà mới nhẹ nhàng lên tiếng, "Giờ có thể bồi hoàn lại cũng không muộn. Lạc Tranh có thể cùng Thương Nghiêu yêu nhau, thậm chí ở trong tình huống không biết chút gì về quá khứ mà kết thành vợ chồng, như vậy chẳng phải là duyên phận hay sao?"

Ánh mắt của Beauchery Louis có chút chấn động, đưa mắt nhìn về phía Lạc Tranh hồi lâu cũng không nói thêm gì nhưng có thể nhận ra lời nói của Tân Thanh Hà cũng có tác dụng không nhỏ.

Một lúc lâu sau, Louis Thương Nghiêu khẽ nâng bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh lên, vẻ mặt đầy sự kiên định cất tiếng, "Ông nội, cho dù thân phận Lạc Tranh có thể nào đi nữa thì cô ấy cũng là vợ cháu. Đó là sự thật và cũng là tình yêu mà cả đời này cháu sẽ không từ bỏ."

Beauchery Louis giật mình sửng người hồi lâu rồi sau đó thở dài một tiếng, "Hết thấy đều là sự an bài của số phận, một khi duyên phận đã đến thì có muốn cũng không cách nào ngăn cản được."

Lạc Tranh lặng người nhìn Louis Thương Nghiêu hồi lâu, trong lúc nhất thời nàng có cảm giác như đã trải qua quá nhiều chuyện thần kỳ cùng lúc. Nàng thực không dám nghĩ tới Beauchery Louis lại có thể đồng ý. Như vậy nàng và Thương Nghiêu sau này không cần phải lo lắng đề phòng gì nữa.

Louis Thương Nghiêu dường như cũng nhìn ra nét nghi vấn trong

mắt nàng. Hấn cất tiếng cười cực kỳ vui vẻ từ tận đáy lòng rồi lại kéo nàng ôm vào trong ngực.

Tân Thanh Hà cũng mãi nguyện nhìn hai người họ rồi khẽ cất tiếng cảm thán, "Xem ra lịch sử của gia tộc Louis và Morrie có thể viết lại được rồi."

Lời của bà khiến ánh mắt của Beauchery Louis thoáng hiện lên chút mất tự nhiên, ông trầm giọng hỏi lại, "Thanh Hà, cô vẫn còn oán hận người của gia tộc Louis lắm phải không?"

Đây là lần đầu tiên Beauchery Louis gọi tên của bà. Tân Thanh Hà sững người hồi lâu rồi mới có phản ứng, "Quá khứ đã qua lâu như vậy, oán hận cũng nên để gió cuốn đi thôi."

Bà mất đi người chồng thương yêu nhưng Beauchery Louis cũng mất đi một người con trai của mình.

Beauchery Louis không ngờ Tân Thanh Hà lại nói như vậy, môi của ông khẽ run nhẹ một chút rồi chậm rãi nói, "Có thời gian thì đi thăm nó chút đi, ta nghĩ nó chắc hẳn rất nhớ cô." Một câu nói này rất cực ông cũng thừa nhận vị trí của Tân Thanh Hà ở gia tộc Louis.

Nghe những lời này, Tân Thanh Hà khẽ run lên, nước mắt cũng không biết đã chảy xuống từ bao giờ.

Thân phận của Lạc Tranh được sáng tỏ và chứng thực khiến thái độ của Beauchery Louis thay đổi hoàn toàn. Chẳng những ông không còn phản đối hai người họ cùng chung sống mà còn thúc giục Louis Thương Nghiêu nhanh chóng tổ chức hôn lễ để Lạc Tranh có thể danh chính ngôn thuận gả vào gia tộc Louis.

Louis Thương Nghiêu đương nhiên rất muốn làm vậy nhưng nghĩ tới tình hình trước mắt của Lạc Tranh nên lại cố gắng nhẫn nhịn. Kể từ khi thân phận được sáng tỏ, Lạc Tranh vẫn hệt như trước, không hề nói đến chuyện của cha mẹ nàng khiến hấn có chút hoang sợ.

Dennis cũng đem cả ảnh của cha mình cho Lạc Tranh xem để thử phản ứng của nàng. Tuy Lạc Tranh thấy người trong ảnh rất quen mắt cũng giống như khi nàng nhìn thấy bóng lưng của Louis Thương Nghiêu ở khu rừng trúc nhưng vẫn không nhớ nổi đó là ai.

Về sau Dennis mới nói cho Louis Thương Nghiêu biết vào năm Lạc Tranh mười tám tuổi gặp chuyện không may, chính là đêm đó cha anh ta đã đưa mẹ con Lạc Tranh rời khỏi Hongkong. Thật ra đêm đó cha của Lạc Tranh đã chết ngay tại chỗ, còn Fanny mẹ nàng cũng đang hấp hối. Cha của Dennis vốn muốn để hai người họ có được sự chăm sóc một cách tốt nhất nhưng vì tình hình của Fanny đã rất xấu nên cũng nhanh chóng qua đời chỉ còn lại mình Lạc Tranh mà thôi.

Sau khi cha của Dennis tổ chức xong tang lễ, Lạc Tranh cũng lập tức trở về trường đại học. Bởi chuyện xảy ra khi Lạc Tranh vừa nhập học không được bao lâu nên cha của Dennis đã dùng thân phận bí mật để chu cấp việc học cho nàng. Nhưng Lạc Tranh lúc này dường như đã thay đổi hoàn toàn, chẳng những không biết cha của Dennis là ai mà ngay cả trí nhớ cũng đã phát sinh vấn đề. Vì Lạc Tranh không chịu nhận tiền mà ông đưa cho nên ông đành lén gửi nó vào tài khoản của nàng.

Lạc Tranh cũng không hề dùng đến số tiền kia mà lại gửi ngược vào viện dưỡng lão ở Mỹ. Sau khi mẹ nàng qua đời, nàng cũng không hề lơ là việc học. Tuy cha của Dennis rất lo cho tình trạng của nàng nhưng sau đó có một người đàn ông vẫn để ý chăm sóc Lạc Tranh nên ông cũng an tâm hơn. Lúc Lạc Tranh sắp tốt nghiệp, ông còn thu xếp để nàng nhận Tân lão làm sư phụ.

Thật ra đó cũng là ý tứ của cha Thương Nghiêu năm xưa. Nguyên nhân của chuyện này rất đơn giản, lúc trước mẹ của Lạc Tranh rất thích học luật nhưng không thực hiện được cho nên khi cha của Louis Thương Nghiêu bày tỏ sự tiếc nuối vì không giúp Fanny thực hiện được ước mơ thì bà đã nói rằng sau này hãy giúp con của bà trở thành một luật sư tiếng tăm vang dội. Cha của Louis Thương Nghiêu đã nhận lời với bà ngay lập tức vì có lẽ lúc đó ông cho rằng làm như vậy cũng có thể đền bù tổn thất phần nào cho gia tộc Morrie.

Chương 164: Em rất vui về

Mặc dù mọi chuyện đã được xác định rõ ràng nhưng Dennis cũng biết tình hình của Lạc Tranh nên anh ta hiểu rõ nếu cưỡng ép nói rõ chân tướng cho nàng thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Phương thức duy nhất lúc này chính là kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi Lạc Tranh chủ động đề cập đến chuyện này.

Louis Thương Nghiêu cũng cực kỳ kiên nhẫn, mỗi ngày đều toàn tâm toàn ý chăm sóc cho Lạc Tranh cùng cục cưng trong bụng nàng. Cuộc sống của họ cứ bình lặng trôi đi êm đềm như vậy tuy trong khoảng thời gian này cũng xảy ra một sự kiện bất ngờ - đó là việc Ôn Húc Khiên bất ngờ chết trong phòng giam. Tin tức được đăng trên các phương tiện truyền thông cũng nhanh chóng bị dỡ bỏ. Tuy rằng người ngoài không biết nhưng trong lòng Louis Thương Nghiêu lại rất rõ ràng về việc vương thất Monaco tuyệt đối không buông tha cho hung thủ giết người.

Một ngày tiết trời có chút ấm trở lại, Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh cùng Tân Thanh Hà từ nghĩa trang hoàng gia trở về, Tân Thanh Hà có nói một câu thoáng khiến Lạc Tranh bưng tỉnh.

Tân Thanh Hà rất cục cựa cũng hoàn thành tâm nguyện, được tự do tới thăm người đàn ông mà bà yêu. Tuy giờ chỉ có thể đứng trước mộ bia của ông nhưng cũng khiến bà sau khi rời khỏi khu tưởng niệm khẽ cất lời cảm thán, "Cả đời này, mẹ có thể tới thăm cha con như vậy cũng đã đủ rồi."

Câu cảm thán từ tận đáy lòng của bà lại khiến Lạc Tranh sửng người. Bộ dạng có chút sợ hãi của nàng còn khiến Louis Thương Nghiêu và Tân Thanh Hà tưởng nàng có chỗ nào không thoải mái, vừa muốn khuyên nàng tới bệnh viện thì lại nghe Lạc Tranh cất tiếng, "Thương Nghiêu, đưa em đi. Em muốn đi thăm mẹ!"

Louis Thương Nghiêu nghe mà hơi ngẩn ra. Cuối cùng, điều phải

tới cũng đã tới...

Suốt chặng hành trình tới Mỹ, Louis Thương Nghiêu đều cực kỳ thận trọng coi chừng Lạc Tranh. Hắn đưa nàng đến viện dưỡng lão mà nàng vẫn cho rằng mẹ mình đang an dưỡng tại đó để rồi cho Lạc Tranh biết được mẹ nàng đã qua đời.

Suốt cả quá trình, Lạc Tranh đều dựa vào ngực Louis Thương Nghiêu. Kể từ khi nàng biết mẹ mình đã không còn trên đời cho đến khi ngồi vào xe, lên máy bay rồi trở lại Paris, Lạc Tranh cũng không hề nói lấy một lời.

Nàng không hề khóc, một giọt nước mắt cũng không chảy xuống...

Nàng chỉ ngồi lặng yên hệt như một đứa bé yếu ớt vô hại...

Nhưng chính một Lạc Tranh như vậy lại khiến Louis Thương Nghiêu càng thêm lo lắng. Ngay trong đêm, hắn tìm tới bác sỹ Oswald và Lawrence bởi sợ vạn nhất nàng có chuyện gì không ổn thì có thể xử lý ổn thoả một cách nhanh nhất.

Khoảng chừng một tuần lễ sau khi trở lại Paris, Lạc Tranh đều ngồi lặng trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Nàng không hề cử động lấy một chút, cả người dường như đã hoá đá vậy.

Louis Thương Nghiêu vẫn luôn đứng phía sau Lạc Tranh, yên lặng chờ đợi nàng. Nàng đi tới chỗ nào hắn cũng theo tới đó. Sự trầm mặc lúc này của nàng hoàn toàn đối ngược với vẻ tỉnh táo trước kia khiến người ta có một cảm giác yên tĩnh đến chết chóc.

Ngoài cửa sổ chợt có một cánh bướm bay qua. Mùa này rất hiếm khi có thể nhìn thấy những động vật nhỏ bé như vậy. Con bướm kia dường như đã bị sương sớm cùng không khí rét buốt làm cho đôi cánh ướt sũng nên loạng choạng va vào kính cửa sổ.

Ánh mắt Lạc Tranh thoáng hiện chút run rẩy, nàng khẽ vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cửa kính chỗ con bướm vừa va phải, đầu ngón tay cũng có chút run run.

Louis Thương Nghiêu thấy thế liền từ đằng sau bước tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Thân hình cao lớn cùng giọng nói ấm áp của hắn

cất lên mang theo sự an toàn khế kờ sát vành tai nhỏ xinh, "Tranh, nói cho anh biết em đang nghĩ gì được không?"

Đôi môi đỏ mọng của Lạc Tranh khế run rẩy, nàng nhìn con bướm một hồi rồi yếu ớt lên tiếng, "Con bướm này sẽ chết phải không anh?"

Câu hỏi của nàng khiến Louis Thương Nghiêu khế run lên. Hấn không ngờ rằng câu đầu tiên nàng nói sau khi biết mẹ mình đã qua đời lại là những lời như vậy. Hấn âm thầm hít sâu một hơi, nhớ tới lời dặn dò của bác sỹ Oswald. Vào lúc này, bất kỳ một câu trả lời hay động tác không cẩn thận sẽ khiến cho tâm tình của nàng biến đổi rất lớn.

"Không, nó sẽ không chết. Chờ mặt trời lên, nó sẽ lại bay lên thật cao, thật xa." Louis Thương Nghiêu cúi đầu kờ sát má nàng, nhẹ nhàng nói.

Lạc Tranh nở nụ cười dịu dàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sáng lên tựa cảnh hoa lê mùa xuân toát lên vẻ xinh đẹp bội phần khiến người ta không khỏi động lòng.

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu thấy nàng cười như vậy, sự bất an trong lòng hấn lại càng tăng thêm.

"Thương Nghiêu..." Lạc Tranh đột nhiên xoay người lại, mỉm cười nhìn vào đôi mắt đen thẳm của hấn, bất ngờ lên tiếng, "Em hát cho anh nghe, được không?"

"Được!" Louis Thương Nghiêu vội trả lời. Lúc này nghe nàng nói chuyện hay hát còn hơn sự trầm mặc đáng sợ rất nhiều.

Lạc Tranh vẫn chăm chú nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng khế hé mở, thanh âm ngọt ngào cất lên một bài hát tiếng Trung mang theo cảm xúc từ tận đáy lòng...

Có lời nào không thể nói, có chuyện gì đáng để sợ

Chắc chắn em sẽ không khóc hay đau lòng

Sai lầm là của ai thật khó để nói rõ ràng

Vậy hãy cứ coi như đó là lỗi lầm của em

Có chuyện nào không dám làm, có chuyện gì đáng sợ chứ

Chắc chắn em sẽ không bận lòng cho dù anh có ra đi

Cho dù trái tim em như rớt xuống từ tầng 16
Em cũng sẽ không đau buồn
Anh đừng xem thường em
Có chuyện gì không thể vượt qua, cùng lắm thì cất tiếng hát
Dù là bài hát đầy bi thương với lời ca nghẹn ngào
Cũng tốt hơn anh rất nhiều.
Em vẫn sẽ rất vui vẻ
Em sẽ không đau buồn đâu, anh đừng xem thường em
Có chuyện gì không thể vượt qua, cùng lắm thì uống vài ly
Uống đến khi bước chân trên đường đã trở nên lão đảo
Cũng vẫn mạnh mẽ hơn anh rất nhiều
Em vẫn sẽ rất vui vẻ
Đốt hết thư từ anh đã viết
Quên đi bài hát anh vẫn thích
Giữ chặt lấy đôi mắt của em
Để nước mắt không thể rơi xuống
Em vẫn sẽ rất vui vẻ...

Tiếng hát của nàng thực khiến cho Louis Thương Nghiêu khiếp sợ. Hắn có thể nghe hiểu ca từ của bài hát cũng như hiểu được nét bi thương trong mắt nàng, trên gương mặt nàng. Theo từng lời ca, hắn tựa như có thể trở lại từng giai đoạn trong cuộc đời nàng, từ lúc bắt đầu đầy kiên cường, tinh táo, bình thản đối mặt với mọi chuyện, rồi vui vẻ, rồi bi thương, từng chuyện từng chuyện đều như hiện lên trước mắt hắn. Hắn không biết vì sao nàng lại hát bài này, có lẽ đây là lần cuối cùng nàng cố gắng duy trì sự kiên cường của bản thân mình.

Bởi vì khi Lạc Tranh vừa mỉm cười vừa hát, những giọt nước mắt đã âm thầm chảy dọc trên gò má của nàng nhưng nàng vẫn duy trì vẻ tươi cười. Từng lời hát như muốn khôi phục lại sự tinh táo cùng dáng vẻ bình tĩnh trước kia khiến Louis Thương Nghiêu càng thêm đau lòng. Nàng là người phụ nữ như vậy. Dùng nụ cười để giấu đi những giọt nước mắt, dùng sự vui vẻ để xua đi nỗi bi thương trong lòng...

Khi Lạc Tranh hát xong, cả người nàng cũng như con bướm bên ngoài cửa sổ mà quy xuống. Hai hàng nước mắt vẫn lăn dài trên má, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Khi Louis Thương Nghiêu kinh hãi nhìn lại thì nàng đã hoàn toàn mất đi tri giác...

Lạc Tranh lại một lần nữa nhập viện. Khoảng cách từ lần xuất viện trước với lần nhập viện này chỉ cách nhau chưa tới nửa tháng. Khi Louis Thương Nghiêu ôm Lạc Tranh đã hôn mê bước vào bệnh viện, cả bác sĩ Lawrence và Oswald đều bị kinh hãi đến sửng người.

Tình trạng của Lạc Tranh dường như càng lúc càng không ổn. Từ hôm nhập viện tới giờ, nàng vẫn không hề mở mắt, gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nằm im lìm trên giường khiến Louis Thương Nghiêu nhìn mà trong lòng dâng tràn cảm giác đau đớn. Bàn tay hắn vẫn mỗi ngày dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng, như mong đợi nàng có thể bất ngờ tỉnh lại. Đôi mắt hắn lúc nào cũng tràn đầy tình cảm mãnh liệt cùng tình yêu say đắm dành cho nàng.

Vốn định tham gia một hội thảo quốc tế trong lĩnh vực tâm lý học, bác sĩ Oswald cũng liền bỏ dở. Trong khoảng thời gian này, ông cùng Lawrence đều thường xuyên có mặt tại phòng bệnh. Kể từ lúc bọn họ biết được sau khi Lạc Tranh trở lại tỉnh táo rồi lại rơi vào trạng thái trầm mặc, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ.

Lawrence vẫn thường xuyên cho Louis Thương Nghiêu xem bản kết quả kiểm tra toàn diện của Lạc Tranh. Mỗi một chức năng của cơ thể nàng đều rất bình thường, nói cách khác về mặt sinh lý Lạc Tranh là một người hoàn toàn khỏe mạnh, thai nhi cũng phát triển rất tốt. Do đó lý do khiến nàng ngủ mê man không tỉnh như vậy không phải là do chức năng sinh lý. Nhưng chính vì vậy lại càng khiến bác sĩ Oswald cảm thấy lo lắng bởi tình hình của Lạc Tranh lúc này thực sự quá đặc biệt. Từ đầu tới giờ nàng cũng không hề có biểu hiện cuồng loạn dù chỉ một chút. Nếu như có những biểu hiện như vậy ra ngoài thì tình hình sẽ không phức tạp đến thế này, bởi cuồng loạn cũng là một phương thức tự bảo vệ về mặt tâm lý của con người ở một mức độ nhất định.

Lạc Tranh cũng không phải rơi vào trạng thái hôn mê mà chỉ là mê man mà thôi, giống như người nhiều ngày đêm không ngủ nên khi được nằm xuống giường sẽ ngủ một giấc thật dài vậy.

Lần này, cả Beauchery Louis và Tân Thanh Hà đều chạy tới bệnh viện. Kể từ khi biết Lạc Tranh chính là hậu duệ của Mary Catherine, thái độ của Beauchery Louis đã hoàn toàn thay đổi. Lúc trước ông luôn miệt thị Louis Thương Nghiêu cùng Lạc Tranh chính thức cử hành hôn lễ, giờ lại nghe tin nàng vô duyên vô cớ mê man nhập viện nên càng lo sợ cuống cuồng. Tâm tình của Tân Thanh Hà cũng không khác hơn là bao. Ngay lần đầu gặp Lạc Tranh, bà đã rất thích nàng. Sự yêu thích này chẳng hề liên quan tới thân phận hay địa vị của nàng. Quan trọng hơn cả là hiện giờ nàng đã mang trong mình đứa con của Thương Nghiêu, nếu nói bà không lo lắng thì là nói dối.

"Thật ra lần mê man này đối với Lạc Tranh mà nói không chừng lại là chuyện tốt." Ngồi trong phòng làm việc của mình, bác sĩ Lawrence chậm rãi lên tiếng.

Hiện giờ Louis Thương Nghiêu, Tân Thanh Hà cùng Beauchery Louis đã thành khách quen của viện, còn Liệt đang học ở nước ngoài không trở về kịp nhưng vẫn thường gọi điện hỏi thăm tình hình của Lạc Tranh.

"Tình hình của cô ấy thế này sẽ kéo dài khoảng bao lâu?" Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu lại. Bởi tình hình kỳ lạ này của Lạc Tranh, hẳn cũng đã hao tổn không ít tâm sức, từ khi nàng nhập viện tới giờ hẳn cũng chưa hề rời xa nơi này.

"Cái đó phải xem ý chí cùng tâm lý khôi phục của Lạc Tranh thế nào." Bác sĩ Oswald khẽ thở dài, "Từ khi Lạc Tranh ở trên tòa biết rõ chuyện của cha mẹ mình rồi đến lúc cô ấy lấy hết dũng khí để đối mặt, khoảng thời gian đó nói là dài cũng không đúng mà nói là ngắn cũng không đúng. Có thể nói giấc ngủ là sự lựa chọn tốt nhất của cô ấy lúc này. Cô ấy lựa chọn sự tĩnh lặng để bản thân được mạnh mẽ hơn. Nên biết chuyện của cha mẹ Lạc Tranh đã xảy ra nhiều năm như vậy và cô ấy cũng tự lừa dối mình trong chừng đó năm. Nếu muốn cô ấy lập tức khôi phục hoàn toàn là điều không thể nào."

Gương mặt của Beauchery Louis lộ rõ vẻ lo lắng nhìn về phía bác sĩ Oswald, "Khi con bé tỉnh lại có phải sẽ không sao hay không?"

Bác sĩ Oswald thoáng có chút do dự, bàn tay nắm lại một hồi rồi mới lên tiếng trả lời, "Đối với những việc có thể phát sinh, tôi cũng đã từng phân tích với Louis tiên sinh. Sau khi Lạc Tranh tỉnh lại, tình hình của cô ấy sẽ thuộc về một trong hai khả năng. Khả năng thứ nhất là hoàn toàn lâm vào trạng thái u uất. Tình huống này thường hay xảy ra đối với người bệnh có yêu cầu cao về trí nhớ. Một khi cô ấy biết rõ nhiều năm qua mình liên tục sống trong một giấc mộng đẹp do bản thân tự dệt nên thì tinh thần cô ấy sẽ phải chịu sự đả kích cực lớn, thậm chí có thể xuất hiện khuynh hướng tự sát." Nói đến đây Oswald lại cất tiếng thở dài.

"Vậy khả năng còn lại thì sao?" Tân Thanh Hà không kìm lòng được liền cất tiếng hỏi.

"Khả năng còn lại chính là cô ấy có thể hoàn toàn tiếp nhận mọi chuyện, không cần chữa trị bệnh cũng tự khỏi. Nhưng tình huống như vậy rất hiếm khi xảy ra. Việc thử nghiệm lâm sàng đối với những người mắc căn bệnh như vậy cũng không có mấy ai rơi vào khả năng đó. Bởi vì chuyện đó chẳng những yêu cầu bản thân người bệnh phải có sự kiên cường mà còn cần có sự tinh táo cao độ. Điều này ngay cả bệnh nhân nam cũng không dám đảm bảo huống hồ là bệnh nhân nữ." Giọng nói của bác sĩ Oswald có chút vô lực, ông khẽ hít sâu một hơi rồi lại tiếp tục, "Hơn nữa, cho dù có được như vậy, người bệnh cũng cần thường xuyên được trợ giúp về mặt tâm lý mới mong bình phục hoàn toàn. Chúng ta cũng biết lúc trước Lạc Tranh có biểu hiện của chứng phân liệt nhân cách ẩn, do đó trong quá trình hồi phục, cô ấy sẽ phải đối mặt với rất nhiều rủi ro."

Gương mặt vốn vẫn duy trì vẻ bình thản của Louis Thương Nghiêu rốt cục cũng bởi những lời của bác sĩ Oswald mà biến đổi. Hô hấp của hắn bắt đầu trở nên gấp gáp, hai hàng lông mày anh tuấn cũng chau lại khiến gương mặt hắn càng lộ rõ vẻ nghiêm túc, "Cô ấy sẽ gặp phải những nguy hiểm gì?"

Oswald có chút khó nhọc khẽ liếm môi, "Louis tiên sinh, lúc trước

tôi chưa có nói với anh, người mắc chứng nhân cách phân liệt ẩn có chút giống với người mắc chứng nhân cách phân liệt. Đó là trong quá trình tự điều chỉnh tâm lý của bản thân hoặc tiếp nhận sự trợ giúp điều trị từ bên ngoài, bản thân người bệnh phải trải qua sự đấu tranh nội tâm cực kỳ khốn khổ. Chúng ta đều biết sự lạc quan của Lạc Tranh có được là do sự phân liệt nhân cách tạo nên. Nói cách khác, trong cơ thể cô ấy tồn tại hai con người. Một người chính là bản thân cô ấy, người còn lại chính là cô ấy lúc còn nhỏ. Theo kinh nghiệm đối với những bệnh nhân rơi vào trường hợp này, để bảo vệ bản thân họ cùng nhân cách hiện tại, họ phải tự đấu tranh với phần nhân cách còn lại trong con người mình. Chỉ có thể tiêu trừ hoàn toàn nhân cách kia mới có thể khiến cô ấy hoàn toàn trở lại bình thường. Nhưng quá trình tự tiêu trừ của nhân cách là một quá trình cực kỳ tàn nhẫn và thống khổ. Nếu như không có khả năng chịu đựng cực lớn, thì nhân cách hiện hữu của cô ấy sẽ có khả năng bị nhân cách hung tàn kia thay thế, hoàn toàn biến đổi thành nhân cách đó.. Chuyện này nói ra tuy rất khó hiểu nhưng nói cho cùng thì đó chính là sự biến đổi tâm lý mà thôi."

Louis Thương Nghiêu nghe xong lại rơi vào trạng thái trầm tư rất lâu. Hắn không khó nhận ra vẻ nghiêm trọng trên gương mặt của bác sỹ Oswald. Nếu tình hình của Lạc Tranh không nghiêm trọng, Oswald cũng không lâm vào tình trạng khó xử thế này.

Một lúc lâu sau...

"Vậy tôi phải làm thế nào?" Hắn trầm giọng lên tiếng. Sự lo lắng trong ánh mắt lúc trước đã chuyển thành sự kiên trì đầy mạnh mẽ.

"Chờ đợi!" Bác sỹ Oswald chỉ nói đúng hai chữ này. "Chúng ta chỉ có thể chờ đợi Lạc Tranh tỉnh lại. Bệnh tâm lý không giống với bệnh trên thân thể, có thể dùng thuốc để khống chế. Quá trình điều trị tâm lý không giống như điều trị bệnh thông thường, nó

phụ thuộc rất nhiều vào bản thân người bệnh. Tâm tình con người vốn đã rất phức tạp cho nên không thể có sự phán đoán nào là tuyệt đối."

Mấy người trong phòng đều khẽ gật đầu. Bầu không khí lúc này

lại càng trở nên nghiêm trọng.

Thời gian này, Louis Thương Nghiêu gần như biến thành bảo mẫu của Lạc Tranh. Hai tư giờ mỗi ngày hẳn đều có mặt ở phòng bệnh, đảm nhiệm tất cả công việc chăm sóc của các hộ lý, kể cả việc lau người cho nàng. Tất cả mọi việc liên quan đến Lạc Tranh đều do hẳn tự tay làm lấy. Bởi Lạc Tranh cũng không cần phải trị liệu đặc biệt gì cho nên chỉ cần y tá mỗi ngày ghé qua một lần để kiểm tra tình hình của thai nhi mà thôi. Mà Louis Thương Nghiêu sau khi nhìn thao tác của y tá hàng ngày rồi cũng tự mình học cách xem xét các số liệu kiểm tra rồi từ đó làm thay luôn việc của mấy cô y tá. Việc làm của hẳn khiến các y tá trong bệnh viện cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ mà không hề hay biết rằng thực ra Louis Thương Nghiêu cực kỳ ghét người khác chạm vào người Lạc Tranh, cho dù đó là phụ nữ.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, thấm thoát cũng đã một tuần lễ. Nếu là hôn mê bất tỉnh thì thời gian một tuần lễ có thể coi là ngắn nhưng trường hợp mê man như Lạc Tranh thì lại quá dài đủ để khiến người ta lo lắng. Nhưng bác sỹ Lawrence đã cho biết tất cả các chỉ số về mặt sức khoẻ của Lạc Tranh đều rất bình thường, khả năng hấp thu dinh dưỡng của cơ thể nàng cũng khá tốt chứng tỏ chức năng sinh lý cùng hô hấp của Lạc Tranh vẫn hoàn toàn ổn định.

Thai nhi vẫn phát triển rất tốt, đây cũng là điểm khiến mọi người cảm thấy vui mừng, nhất là bác sỹ Oswald. Trước đây, ông vốn lo rằng sau khi Lạc Tranh biết rõ chân tướng sự việc sẽ dẫn đến tình trạng tinh thần suy sụp mà ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng. Nhưng tình trạng mê man hiện giờ của nàng thật ra cũng là có lợi với thai nhi lúc này. Tuy nhiên ông vẫn không quên nhắc nhở Louis Thương Nghiêu, nếu như Lạc Tranh tỉnh lại, tâm lý nàng sẽ biến đổi thế nào vẫn là điều chưa thể đoán biết được, sự thay đổi đó có hại tới cục cưng trong bụng nàng không cũng là chuyện không cách nào đoán định.

Đối mặt với những chuyện như vậy, Louis Thương Nghiêu vẫn luôn tỏ ra bình thản. Có lẽ hẳn đã sớm hình thành thói quen đối diện

với thực tế khắc nghiệt rồi. Mọi chuyện hẳn làm hiện giờ đều nhằm mục đích không để tình hình trở nên xấu hơn mà thôi. Hướng hồ trong lòng hẳn vẫn luôn tin tưởng, tin tưởng Lạc Tranh tuyệt đối sẽ không để cho bản thân nàng suy sụp như vậy. Bọn họ chỉ thiếu một chút nữa, một chút xíu nữa là sẽ được hạnh phúc rồi...

Mỗi một ngày, hẳn đều rất kiên nhẫn lau người cho nàng với đôi mắt tràn ngập tình yêu thương. Chăm sóc nàng mỗi ngày dường như đã thành niềm vui của hẳn. Nhìn ngắm gương mặt say ngủ của nàng, gò má nhợt nhạt lúc trước giờ đã có sắc hồng cũng như đôi môi mịn màng của nàng dần trở nên đỏ mọng thực khiến tâm tình hẳn như dịu lại.

Khi Louis Thương Nghiêu rảnh rỗi sẽ ngồi nhìn nàng chăm chú đến mê mẩn tâm thần. Đôi môi mỏng của hẳn cũng vô thức hiện lên ý cười dịu dàng xoá tan không khí nặng nề của bệnh viện. Dưới ánh nắng mặt trời dịu nhẹ chiếu qua cửa sổ, bóng dáng hẳn ngồi bên giường bệnh của nàng hết như vị chiến thần dũng mãnh trong thần thoại Hy Lạp, đôi mắt sáng ngời cùng gương mặt cương nghị của hẳn cũng sáng lên còn hơn cả ánh mặt trời bên ngoài.

Trên giường bệnh, Lạc Tranh nằm yên tĩnh tựa như một nữ thần say ngủ dưới ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng chiếu rọi. Gương mặt nàng lúc này cũng không còn vẻ cứng cõi thường ngày mà trở nên dịu dàng đầy quyến rũ. Nhìn nàng lúc này, Louis Thương Nghiêu lại nhớ đến bài hát nàng đã hát cho hẳn nghe. Mặc dù hẳn không thông thạo ca từ của tiếng Trung cho lắm và những lời hát kia cũng không phải quá quen thuộc nhưng mỗi lời hát của nàng đều khiến tâm tình hẳn rung động không ngừng...

Em cũng sẽ không đau buồn

Anh đừng xem thường em

Có chuyện gì không thể vượt qua, cùng lắm thì cất tiếng hát

Dù là bài hát đầy bi thương với lời ca ghen ngào

Cũng tốt hơn anh rất nhiều.

Em sẽ không đau buồn đâu, anh đừng xem thường em

Có chuyện gì không thể vượt qua, cùng lắm thì uống vài ly

Uống đến khi bước chân trên đường đã trở nên lảo đảo
Cũng vẫn mạnh mẽ hơn anh rất nhiều
Em vẫn sẽ rất vui về...

Từng lời hát như hiện lên rõ ràng trong tâm trí của Louis Thương Nghiêu khiến hắn không tìm lòng được mà nở nụ cười nhẹ. Hàng lông mày cương nghị tràn ngập nhu tình, hắn đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, trong đầu thoáng hiện lên những hình ảnh quen thuộc của cuộc sống mỗi ngày có nàng lúc trước.

Cuộc sống của nàng so với ai khác cũng vui vẻ hơn rất nhiều. Bởi nàng luôn lạc quan cho rằng hết thảy mọi chuyện đều không có gì đáng ngại, không có gì không thể chịu đựng được. Về điểm này, nàng quả thực mạnh mẽ hơn hẳn.

So với những người phụ nữ khác, nàng càng kiên cường hơn rất nhiều. Khi đối mặt với sự bạc bẽo của Ôn Húc Khiên, nàng vẫn có thể kiên quyết đề nghị ly hôn...

Nàng kiên cường hơn hẳn cho nên khi biết được tất cả những gì hắn làm đều là vì Liệt và Vũ, nàng chẳng những không trở nên cuồng loạn như những phụ nữ khác mà ngược lại, lại dùng tình cảm chân thành cùng sự kiên trì để thức tỉnh Liệt...

Rượu mà nàng uống thật sự hơn rất nhiều người cho nên lúc ở Macau mới có thể khiến người của Trúc Liên bang giờ ngón tay cái tỏ ý thán phục...

So với bất kỳ người nào khác, nàng đều luôn duy trì sự vui vẻ cho bản thân, dù tại thời điểm bi thương nhất vẫn cất cao tiếng hát...

Cho nên một người phụ nữ như nàng sao có thể dễ dàng cho phép bản thân mình tiếp tục yếu đuối như vậy đây?

Ánh mắt đầy thâm tình của Louis Thương Nghiêu vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, một lúc lâu sau hắn khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trong lòng bàn tay mình, cảm nhận thấy bàn tay nàng có chút lạnh, hắn lại dùng nụ hôn của mình để sưởi ấm cho nàng...

"Tranh, tiểu yêu tinh ham ngủ này. Giáng sinh cũng sắp tới rồi, chẳng lẽ em còn muốn ngủ như vậy hay sao?" Giọng nói trầm thấp của Louis Thương Nghiêu vang lên không có chút ý trách cứ nào

trong đó mà tràn đầy sự yêu thương. Có thể chăm sóc nàng như vậy là điều mà hắn vẫn luôn muốn làm.

Nụ cười dịu dàng ngưng đọng trong ánh mắt hắn, thật lâu vẫn không hề tan đi...

Giáng sinh đã tới rất gần, mà ngoài trời, tựa hồ tuyết cũng sắp rơi...

Bước sang tháng 12, những cơn mưa đặc trưng của Paris đã bị thay thế bởi những bông tuyết lất phất. Do ảnh hưởng của vị trí địa lý nên thời gian này trong năm tuyết thường rơi rất nhiều, đặc biệt là khi lễ Giáng sinh sắp đến.

Một ngày kia, tuyết trắng đầu mùa không quá lớn nhưng từng bông tuyết trắng xoá lại rơi khá mau. Bãi cỏ bệnh viện chẳng mấy chốc đã bị bao trùm bởi màu trắng tinh khiết của những bông tuyết trắng khiến khung cảnh lại càng thêm tĩnh lặng.

Mùa đông vốn là mùa để lưu trữ năng lượng. Có như vậy khi mùa xuân đến vạn vật mới có thể sinh sôi. Tất cả mọi chuyện đều không thể tránh khỏi sự an bài của tự nhiên này.

Louis Thương Nghiêu chậm rãi cầm đồ ăn bổ dưỡng hướng về phía phòng bệnh tư bước tới. Gần đây, có thể nói hắn đã thành một chuyên gia dinh dưỡng nghiệp dư. Sự kiên nhẫn cùng chu đáo của hắn khi chăm sóc Lạc Tranh thực khiến Lawrence phải mở rộng tầm mắt. Lawrence thật không ngờ tới người bạn đã kết giao bao năm nay lại có thể chăm sóc một người phụ nữ như vậy bởi anh ta biết rõ trước đây Louis Thương Nghiêu chán ghét phụ nữ tới nhường nào.

Mà Louis Thương Nghiêu dường như cũng đã quen với ánh mắt đầy kinh ngạc của Lawrence. Đôi mắt hắn thoáng hiện lên ý cười rồi đưa tay tính đẩy cửa phòng bệnh ra. Khoảnh khắc khi chạm vào tay nắm cửa, một cảm giác khó có thể nói thành lời như một dòng điện xẹt qua toàn thân hắn, Không biết tại sao, tim của Louis Thương Nghiêu bắt đầu đập liên hồi, thậm chí bắt đầu trở nên loạn nhịp giống như có dự cảm về một chuyện bất ngờ vừa phát sinh.

Louis Thương Nghiêu thật không cách nào lý giải cảm giác này.

Đây là loại cảm giác lo lắng có chút quen thuộc mà hắn đã từng trải qua, còn thêm một chút kích động đầy mãnh liệt...

Bàn tay to của hắn đem cửa phòng bệnh đẩy mạnh ra, sải bước tiến vào bên trong. Tầng bông tuyết bên ngoài cửa sổ vẫn nhẹ nhàng rơi xuống như những chiếc lông ngỗng trắng xoá. Nhưng nơi thu hút tầm mắt của hắn - giường bệnh của Lạc Tranh lại hoàn toàn trống rỗng.

Trái tim Louis Thương Nghiêu không khỏi thất lại. Vứt vội phần đồ ăn bổ dưỡng xuống, hắn vội lấy áo khoác trên sofa xông ngay ra ngoài, suýt chút nữa đã xô ngã cả Lawrence vừa bước tới.

"Có chuyện gì vậy?" Lawrence thấy ánh mắt hắn có chút kỳ lạ lập tức gọi với theo hướng bóng lưng hắn.

"Không thấy Lạc Tranh đâu cả!" Khúc quanh của hành lang bệnh viện chỉ còn vọng lại thanh âm của Louis Thương Nghiêu.

"Sao lại không thấy?" Lawrence sửng người há hốc miệng lẩm bẩm.

Chương 165: Ngỡ đã một đời

Mặc dù đang là mùa đông nhưng gió cũng không quá lớn và tuyết cũng chỉ rơi nhẹ. Những bông tuyết trắng xoá nhẹ nhàng bay trong gió như những cánh hoa lê trắng muốt đầu xuân khiến khung cảnh bên ngoài phòng bệnh vô cùng mê hoặc lòng người.

Vẫn tại bãi cỏ của bệnh viện, Louis Thương Nghiêu cuối cùng cũng nhìn thấy thân hình mảnh mai của Lạc Tranh ở phía xa. Không còn ánh mặt trời ấm áp bao phủ lên người nàng như lần trước mà lúc này Lạc Tranh chỉ mặc bộ quần áo bệnh nhân đắm mình trong những bông tuyết bay bay theo gió. Còn có vài bông tuyết nhẹ nhàng đậu lại trên mái tóc Lạc Tranh hết một nụ hôn dịu dàng như muốn chúc mừng nàng đã tỉnh lại.

Khoảnh khắc này, Louis Thương Nghiêu lại không dám tiến lại gần nàng bởi hẳn thực không dám tin vào mắt mình.

Lạc Tranh đã tỉnh lại!

Hơn nữa, nàng còn đứng cách hẳn không bao xa...

Lạc Tranh lúc này đang quay lưng về phía hẳn, bóng lưng mảnh khảnh của nàng như hoà vào trong màn tuyết trắng mang theo một cảm giác vừa chân thực lại vừa mộng ảo. Nàng giống như một tuyết tinh linh từ trên trời giáng xuống, thiên địa vạn vật đều hoàn toàn an tĩnh, như chỉ có một mình nàng có sinh khí vậy.

Louis Thương Nghiêu có chút thận trọng bước về phía trước. Giờ khắc này, hẳn không dám hành động nóng vội bởi

sợ chỉ một chút bất cẩn sẽ khiến Lạc Tranh sợ hãi. Cho dù là trong giấc mơ, hẳn mỗi đêm đều mơ thấy cùng một chuyện, đó là Lạc Tranh cuối cùng cũng tỉnh lại và dịu dàng nép vào trong lòng hẳn.

Mặc dù động tĩnh phía sau lưng rất nhỏ nhưng vẫn đánh động tới Lạc Tranh. Nàng nhẹ nhàng quay đầu lại, đôi mắt trong veo chớp nhẹ, ánh lên tia dịu dàng như hồ nước phẳng lặng mùa xuân, đôi môi

hồng khế cong lên hiện rõ ý cười. Nàng vẫn đứng ở đó lảng lảng nhìn về phía người đàn ông đang bước tới bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Dưới những bông tuyết bay bay, chiếc áo khoác màu sẫm mà Louis Thương Nghiêu khoác trên người càng tôn lên thân hình cao lớn ung nhã của hắn. Cả bãi cỏ rộng lớn của bệnh viện chỉ có mình hắn và nàng. Bước chân của hắn vẫn có chút dè dặt, nhưng ánh mắt ấm áp đầy thâm tình vẫn chăm chú hướng về phía nàng.

Không thể kìm nén thêm nữa, đôi môi xinh xắn của Lạc Tranh khẽ bật lên tên hắn, "Thương Nghiêu..."

Một tiếng gọi khe khẽ đầy dịu dàng của Lạc Tranh đã thấm vào tận đáy lòng của Louis Thương Nghiêu, kích khởi mọi cảm xúc kìm nén bao lâu nay trong lòng hắn. Hắn rất cục cựa cũng hiểu được cảm xúc như có luồng điện xẹt qua vừa rồi chính là dự cảm giữa hai người yêu nhau. Loại dự cảm này hắn chưa từng trải qua nên lúc đó mới cảm thấy có chút xa lạ nhưng giờ hắn đã hiểu được một cách rõ ràng.

Mọi sự cố kỵ trong lòng đã được gỡ bỏ, Louis Thương Nghiêu sải bước tiến tới, vươn tay ra ôm lấy người phụ nữ như mộng như ảo trước mặt vào trong ngực, ghì chặt lấy nàng không chút buông lời.

Nàng rất cục cựa cũng tỉnh lại sau giấc ngủ mê man hơn nửa tháng trời. Trong khoảng thời gian đó, từng giờ từng khắc hắn đều tưởng tượng ra cảnh nàng sau khi tỉnh lại sẽ thế nào. Không nghĩ tới giờ phút này lại giống như nàng vừa mới ngủ một giấc từ tối hôm qua giờ tỉnh dậy rời giường vậy.

Dường như những sợi râu mới nhú trên cằm hắn cọ vào má khiến Lạc Tranh có chút đau nhói. Nàng khẽ cười né đi gương mặt của hắn rồi ngẩng đầu lên, đưa bàn tay nhỏ bé mịn màng với những đầu ngón tay thanh mảnh khẽ vuốt ve gương mặt hắn, "Sáng nay anh không có cạo râu sao?"

Giọng nói quen thuộc, cảm giác quen thuộc lại lần nữa trở về khiến Louis Thương Nghiêu có một cảm giác như đã trải qua cả một kiếp dài. Cổ họng hắn như nghẹn lại, không nói lời nào vội đem áo

khoác trên người cởi ra choàng lên thân hình nhỏ nhắn của nàng, rồi lại lần nữa ôm chặt lấy nàng thật lâu không hề buông tay..

Lạc Tranh thật sự bị bộ dạng này của hắn làm cho buồn cười. Vất vả lắm mới có thể ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, nàng đưa bàn tay ra hứng lấy những bông tuyết mềm mại đang nhẹ nhàng rơi xuống rồi nhìn nó dần tan ra.

"Thương Nghiêu, em nghe nói bông tuyết sáu cánh là bông tuyết đẹp nhất trên đời. Hôm nay nhìn thấy mới biết thì ra bông tuyết thực sự có sáu cánh." Thanh âm của nàng vẫn dịu dàng như trước, nhìn ngắm bông tuyết trong lòng bàn tay rồi dịu dàng nở nụ cười.

"Trong mắt anh, em còn đẹp hơn bông tuyết sáu cánh kia nhiều." Louis Thương Nghiêu đã không thể kìm lòng hơn nữa, khẽ cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn đắm đuối không rời.

Từng bông tuyết trắng xóa trong không gian rộng lớn đó hết như bầu trời ngập cánh hoa đào ngày nào, bao lấy thân hình đôi nam nữ ôm lấy nhau quyến luyến không rời.

Ngồi trong phòng bệnh lúc này ngoại trừ Louis Thương Nghiêu còn có thêm một số người như Lawrence, bác sỹ Oswald, thậm chí cả Beauchery Louis và Tân Thanh Hà cũng có mặt. Bọn họ không ai nói câu nào, chỉ mở to đôi mắt nhìn Lạc Tranh đang ngồi trên giường bệnh như nhìn ngắm thứ trân bảo quý giá nhất thế gian.

Trên mặt Louis Thương Nghiêu lúc này có chút lo lắng. Hắn sợ vẻ mặt của mọi người lúc này sẽ khiến Lạc Tranh sợ hãi. Vừa rồi tỉnh lại, tinh thần của nàng nhìn qua rất ổn, nhưng trong lòng nàng không biết đã có sự chuyển biến tốt hơn hay là đã biến thành một người hoàn toàn khác đây? Hết thảy những suy nghĩ này không chỉ quanh quẩn trong đầu Louis Thương Nghiêu mà cả những người ngồi đây ai cũng muốn biết điều đó.

Lạc Tranh ngồi trên giường, vòng tay ôm lấy một cái gối vào trong ngực. Áo khoác ngoài của Louis Thương Nghiêu đã được treo lên giá. Nàng vẫn mặc bộ quần áo dành cho bệnh nhân như trước nhưng trên người đã sớm tràn ngập mùi hoắc hương đặc trưng của

riêng hẳn. Lạc Tranh cũng không nói tiếng nào, lại thấy mọi người dùng ánh mắt tò mò nhìn mình như vậy nên nàng cũng dứt khoát nhìn lại họ bằng ánh mắt cũng tò mò như vậy.

Một lúc lâu sau...

"Được rồi! Tôi biết mọi người ở đây đều có chuyện muốn hỏi nhưng Lạc Tranh vừa tỉnh lại, có rất nhiều chuyện cô ấy phải từ từ thích ứng." Louis Thương Nghiêu kìm lòng không được liền cất tiếng. Khung cảnh trước mặt khiến hẳn thấy có chút kỳ quái bởi mọi người cứ nhìn nhau như nhìn quái nhân vậy.

Lawrence liếc Louis Thương Nghiêu một cái rồi lên tiếng, "Xem cậu đau lòng vì bà xã của mình kìa! Mọi người chỉ mới nhìn cô ấy có chút mà..."

Không đợi Louis Thương Nghiêu lên tiếng trả lời, Lạc Tranh đã cất lời trước...

"Được rồi, tôi biết rõ tất cả mọi người đều có chuyện muốn hỏi, nhưng xin hãy nể tình tôi vẫn còn ngồi trên giường bệnh mà hỏi ngắn gọn một chút, được chứ?"

Giọng nói của nàng lại khôi phục vẻ bình thản như trước, chỉ là trên môi có chút ý cười nhẹ mà thôi.

Louis Thương Nghiêu thì lại nhìn không ra là nàng đã khôi phục lại bình thường hay lại dùng cách trốn tránh như trước để gạt hẳn. Mặc dù hẳn đã chuẩn bị tinh thần để đối mặt với mọi chuyện nhưng cho dù vậy thì trong lòng vẫn cảm thấy thống khổ. Ai nói cứ phải nhất định đối mặt với mọi chuyện đây?

Rốt cuộc, Lawrence là người đầu tiên trút bỏ nghi vấn trong lòng...

"Lạc Tranh, cô có biết mình đã ngủ mê man suốt nửa tháng rồi không?"

Lạc Tranh hơi nhíu hàng lông mày thanh tú, trong mắt thoáng hiện chút ngạc nhiên rồi nhẹ nhàng mỉm cười, "Không phải thế chứ? Tôi chỉ cảm thấy mệt muốn chết, giống như là ngủ không đủ giấc vậy..." Nói đến đây, nàng lại nhìn về phía Louis Thương Nghiêu mỉm cười, "Tôi biết rõ, Thương Nghiêu vẫn luôn ở đây chăm sóc mình, tôi cũng rất muốn nói chuyện cùng anh ấy nhưng hai mắt dường như

không cách nào mở ra vậy."

Louis Thương Nghiêu than nhẹ một tiếng, ngồi xuống cạnh giường rồi ôm nàng vào lòng.

Khuôn mặt Lạc Tranh khẽ đỏ ửng lên nhưng cũng không đẩy hẳn ra mà dựa đầu vào ngực hắn.

Beauchery Louis không kìm lòng được thêm nữa vội vàng lên tiếng, "Lạc Tranh à, bây giờ cháu cảm thấy trong người thế nào? Có chỗ nào thấy khó chịu hay không?"

Lạc Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, "Cháu...cháu rất khỏe. Ít nhất hiện giờ cảm thấy tinh thần rất thoải mái." Nàng ngáp ngừng nhìn Beauchery Louis, vẻ mặt có chút mất tự nhiên. Tuy rằng nàng đã biết chuyện về thân thể của mình nhưng sự thay đổi thái độ đột ngột của ông thế này khiến nàng khó có thể thích ứng ngay được.

Tân Thanh Hà cũng nhìn ra sự dè dặt trong mắt Lạc Tranh liền cười nhẹ một tiếng, trong mắt bà tràn ngập sự quan tâm đầy chân thành, "Con muốn ăn gì không, mẹ sẽ đích thân làm cho con."

"Bác gái, cảm ơn bác. Hiện giờ cháu chưa thấy đói." Lạc Tranh nhẹ nhàng trả lời.

"Bé ngọc, sao còn gọi là bác gái chứ?" Tân Thanh Hà bật cười lên tiếng.

Lạc Tranh bất giác sửng người vì kinh ngạc, hồi lâu vẫn không quen với việc xưng hô theo cách mới.

"Từ từ rồi sẽ quen mà!" Louis Thương Nghiêu cúi đầu, nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ âu yếm. Tạ ơn trời vì nàng vẫn nhớ rõ hắn.

Lạc Tranh cũng nhìn hắn mỉm cười. Tình cảm của hắn, cho dù không nói ra nàng vẫn có thể cảm nhận được.

Vẫn lặng lẽ quan sát Lạc Tranh này giờ, bác sỹ Oswald rốt cục cũng lên tiếng, "Lạc Tranh, cô còn nhớ tình hình trước lúc mình ngủ mê man thế nào không?"

Lời nói của ông vừa dứt, sắc mặt của mọi người trong phòng đều biến đổi, nhất là Louis Thương Nghiêu. Sự lo lắng mơ hồ trong lòng hắn lúc này đã hiện rõ trên nét mặt có chút nghiêm trọng. Đây đúng là vấn đề cực kỳ quan trọng mà mọi người lại không hỏi đến, chỉ có

Oswald tỉnh táo đặt câu hỏi đúng trọng tâm mà thôi.

Đối mặt với câu hỏi này, Lạc Tranh cũng không còn cơ hội trốn tránh nữa. Vấn đề tâm lý của nàng thông qua câu trả lời cũng sẽ khiến mọi người có được đáp án chính thức.

Giờ khắc này, Louis Thương Nghiêu lại có cảm giác muốn né tránh. Ít nhất, hẳn thấy cứ như thế này cũng rất tốt rồi.

Nụ cười trên môi Lạc Tranh dần ngưng lại, mà Louis Thương Nghiêu cũng nhạy cảm nhận ra điều này. Cánh tay hắn khẽ siết chặt lấy thân hình nhỏ bé trong lòng, có chút không đành lòng trầm giọng khuyên nhủ, "Tranh, nếu không nhớ ra thì cũng đừng cố."

Louis Thương Nghiêu đã suy nghĩ rất thấu đáo rồi. Chỉ cần Lạc Tranh vui vẻ thì không nhất thiết phải nhớ lại tất cả mọi chuyện. Có nhiều khi, lãng quên cũng là điều hạnh phúc.

Ánh mắt Lạc Tranh thoáng chút chấn động, nhìn Louis Thương Nghiêu một hồi, cánh môi nàng khẽ cong lên rồi một lúc lâu sau nhẹ nhàng chớp mắt, "Vấn đề hiện giờ là em có thể đối mặt với mọi chuyện hay trốn tránh nó, đúng không?"

Louis Thương Nghiêu nghe mà sửng sờ...

Lạc Tranh hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Oswald...

"Bác sỹ Oswald, tôi nhớ được mọi chuyện, cũng nhớ rõ tình hình trước lúc mình ngủ mê man. Tôi biết ý ông muốn hỏi gì, cũng biết rõ mọi người đang lo lắng điều gì. Thật ra từ năm tôi mười tám tuổi cho đến trước lúc ngủ mê man, tôi đều đang tự lừa gạt bản thân, tự nói chuyện với mẹ mình. Thậm chí tôi còn tự huyễn hoặc rằng mẹ mình đang an dưỡng tại viện dưỡng lão."

Nói đến đây, Lạc Tranh khẽ ngừng lời, sắc mặt có chút mệt mỏi, "Nhưng trên thực tế, mẹ tôi không có ở viện dưỡng lão, tôi cũng không hề nhận được điện thoại của mẹ. Hết thảy mọi chuyện đều do tôi tự tưởng tượng ra để tìm kiếm sự an ủi cho bản thân mình."

Oswald và mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ có ánh mắt của Louis Thương Nghiêu là hoàn toàn thay đổi. Nét lo lắng trong mắt hắn vừa rồi giờ đã chuyển thành vui mừng tột độ. Sự vui mừng này cũng nhanh chóng lan tràn từ ánh mắt đến gương mặt hắn. Nếu như

có thể, hẳn thật sự muốn ôm nàng lên xoay vài vòng...

Lạc Tranh cũng không chú ý tới vẻ mặt của mọi người xung quanh mà chỉ đắm chìm trong thế giới của mình rồi than nhẹ một tiếng...

"Tôi nghĩ mọi người cũng đã biết rõ chân tướng sự việc cả rồi. Năm tôi mười tám tuổi, cha mẹ tôi đều đã qua đời, chỉ là tôi không chịu chấp nhận sự thật này mà thôi."

"Tranh, em nhớ được tất cả mọi chuyện sao?" Louis Thương Nghiêu vội cất tiếng hỏi. Trong mắt hẳn lúc này, ngoài niềm vui sướng tột độ vẫn còn chút lo lắng.

Ánh mắt của bác sỹ Oswald thì lại sáng lên, ông có một dự cảm mãnh liệt rằng tình huống của Lạc Tranh không có xấu như trong tưởng tượng của mọi người mà đáng lạc quan hơn rất nhiều.

Đôi mắt Lạc Tranh lúc này cũng đã khôi phục lại thần thái tỉnh táo cùng trí tuệ, vừa dịu dàng vừa mê đắm. Nàng cười nhẹ một tiếng rồi cất lời, "Lúc trí nhớ của em hỗn loạn, còn làm một chút chuyện không hay, đúng không?"

"Tranh..."

"Em còn nhớ chuyện đã tức điên lên thiếu chút nữa bóp chết Sally, cũng thiếu chút nữa giết luôn Ôn Húc Khiên. À, đúng rồi! Hai người đó bây giờ ra sao?" Lạc Tranh nhớ tới hai người này liền đột ngột hỏi lại.

Louis Thương Nghiêu mỉm cười khế nhíu mày, "Ôn Húc Khiên bị kết án tù nhiều năm nhưng vào tù chưa được một tuần lễ đã bất ngờ bỏ mạng. Sally thì bị người của vương thất Monaco đưa về nước, xem ra cũng sẽ không tránh khỏi sự trừng phạt."

"Ôn Húc Khiên chết rồi?" Lạc Tranh bị tin tức này làm cho sửng sờ và có chút khiếp sợ. Cho dù hẳn là người nàng rất hận nhưng cũng không hy vọng hẳn phải mất mạng như vậy. Chẳng lẽ vương thất Monaco...

"Tranh, hiện giờ điều quan trọng nhất không phải ai khác mà chính là bản thân em." Giọng nói của Louis Thương Nghiêu có chút bất mãn khi thấy nàng vẫn còn quan tâm đến tình hình của Ôn Húc

Khiên.

"Đúng vậy, Lạc Tranh, cô cũng biết chúng tôi lo lắng cho tình hình của cô đến thế nào. Cho nên hiện giờ đừng quan tâm đến chuyện gì khác." Oswald vội lên tiếng.

Lạc Tranh khẽ ngược mắt nhìn mọi người xung quanh. Trên gương mặt họ đều hiện rõ sự lo lắng với các cung bậc khác nhau. Bàn tay nhỏ bé của nàng vô thức đặt trên bụng rồi nhẹ nhàng lên tiếng, "Cho tới giờ, tôi đều biết rất rõ ràng mọi chuyện. Chỉ là cảm thấy như bản thân mình đang ở nơi lưng chừng núi, không có cách nào để leo lên. Thật may là có cục cưng trong bụng đã giúp tôi. Hôm nay tình lại cũng là nhờ cục cưng đá tôi..."

Lawrence có chút nghi hoặc nhìn nàng, "Lạc Tranh, đứa bé còn chưa thành hình..."

"Tôi biết, nhưng có lẽ đó là sự cảm ứng tâm linh. Lúc ở trên tòa, nếu không phải nhờ cục cưng trong bụng làm huyền não tôi cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy. Nếu không nhờ có cục cưng thì tôi cũng không thể chống đỡ đến tận phút cuối cùng." Lạc Tranh khẽ cất lời từ tận đáy lòng.

Oswald cùng mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Lawrence dọa cho anh ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng lên tiếng trấn an, "Đúng vậy, những lời này của Lạc Tranh là hoàn toàn bình thường, mọi người không cần phải ngạc nhiên. Mẫu tử vốn có sự tương thông về tâm linh như kiểu thần giao cách cảm vậy."

Lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm..

Louis Thương Nghiêu khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, sắc mặt hẳn có chút nghiêm trọng nhìn nàng, "Em còn nhớ năm mười tám tuổi đã xảy ra chuyện gì không?"

Câu hỏi này của hắn thực sự rất lớn mật. Sở dĩ hắn dám hỏi như vậy cũng bởi cảm thấy tình hình của nàng đã rất khá.

Trong mắt Lạc Tranh cũng nổi lên nét bi thương, nhưng ít nhất về mặt nàng hiện giờ cũng đã khiến mọi người an tâm hơn rất nhiều. Ít nhất việc Lạc Tranh dũng cảm đối mặt với mọi chuyện vẫn luôn tốt hơn nhiều so với việc trầm lặng trốn tránh.

"Năm mười tám tuổi, em đã tự bóp méo rất nhiều sự thật. Để tạo cho mình cảm giác an toàn, em đã hư cấu ra rất nhiều chuyện trong khi sự tình vốn không phải như vậy..."

Lạc Tranh chậm rãi lên tiếng, giọng nói yếu ớt khiến người nghe không khỏi cảm thấy đau lòng. Mà mọi người cũng theo lời kể của nàng như có thể thấy rõ tình hình năm nàng mười tám tuổi hiện ra trước mắt...

Từ nhỏ đến lớn, Lạc Tranh luôn sống trong một gia đình tràn ngập hành vi bạo lực bởi cha nàng rất hay uống rượu. Mỗi lần uống, ông đều say khướt tạo thành một hình ảnh khủng khiếp không thể xóa nhòa trong tâm trí Lạc Tranh...

Cuộc sống như vậy cứ tiếp diễn cho đến khi Lạc Tranh sáu tuổi thì có một người đàn ông thần bí xuất hiện. Ông ta rất quan tâm tới mẹ con nàng, nhất là đối với Lạc Tranh. Sự xuất hiện của ông dường như đem lại ánh sáng cho cuộc sống mệt mỏi của mẹ con nàng. Người đàn ông đó thường đem rất nhiều đồ ăn ngon đến cho Lạc Tranh, thậm chí còn mua cho nàng những món đồ chơi tốt nhất. Nàng vẫn còn nhớ có một lần ông đến mang cho nàng một con gấu bông phiên bản hạn chế số lượng và một con búp bê rất đẹp.

Nhưng tiệc vui chóng tàn bởi chuyện đó rất nhanh chóng truyền đến tai cha của Lạc Tranh. Sau khi biết chuyện, Lạc Nguyên càng giận lây sang Fanny, cho rằng người đàn ông kia có tình ý với bà. Vì thế xung đột giữa cha mẹ Lạc Tranh diễn ra càng lúc càng căng thẳng. Người đàn ông thần bí kia khi biết Fanny gặp chuyện khó xử cũng rất không vui, từng muốn ra mặt can thiệp nhưng đều bị Fanny ngăn lại. Ông cũng không tiện nhúng tay vào chuyện giữa hai vợ chồng họ cho nên suốt một thời gian dài sau đó ông không xuất hiện nữa.

Cứ như vậy, từng ngày cứ lặng lẽ trôi qua cho đến năm Lạc Tranh mười tám tuổi thì chuyện đau lòng kia đã xảy ra.

Nói đến đây, Lạc Tranh khẽ run lên. Trí nhớ của nàng lúc này đã cực kỳ rõ ràng nên trong đầu, từng lời mắng chửi cùng đánh đấm

của Lạc Nguyên hiện ra lại khiến nàng đau đến tê tâm liệt phế.

Louis Thương Nghiêu ôm chặt lấy nàng, dùng lồng ngực vạm vỡ của mình để xoa dịu sự bất an trong lòng Lạc Tranh.

"Em còn muốn kể tiếp không?" Hấn cất tiếng hỏi, trong mắt tràn ngập vẻ ân cần.

Lạc Tranh khẽ gật đầu. Những giọt mồ hôi li ti trên trán cũng được hấn nhẹ nhàng lau đi, rồi nàng hít sâu một hơi, tiếp tục kể lại mọi chuyện...

Cho dù sống trong một gia đình đầy bạo lực và căng thẳng như vậy nhưng Lạc Tranh càng lớn vẫn càng xinh đẹp khiến áp lực tinh thần của Lạc Nguyên càng lúc càng lớn. Mặc dù Fanny đã từng sinh con nhưng nhìn bà vẫn vô cùng quyến rũ khiến cho Lạc Nguyên càng thêm bất an. Càng ngày ông ta uống càng nhiều, mỗi lần say rượu về nhà đều lôi Fanny ra giày vò, thậm chí có lúc còn đánh Lạc Tranh.

Năm đó, Lạc Tranh đậu vào đại học Yale. Một chuyện vốn vui vẻ như vậy nhưng đối với một gia đình không khá giả cho lắm thì lại là một gánh nặng không nhỏ. Nhưng Lạc Tranh là người rất có chủ kiến. Hơn nữa gia đình thế này đã khiến nàng mệt mỏi quá rồi. Cho dù ra ngoài đi làm nàng cũng không muốn về nhà nhìn người cha mỗi ngày đều say khướt. Nàng hy vọng có thể kiếm được tiền để đưa mẹ tới một nơi thật xa sống cuộc sống bình an.

Từ bé, Lạc Tranh đã rất thông minh, chỉ số IQ cũng rất cao, đặc biệt trí nhớ của nàng tốt đến hiếm thấy và cũng rất nhạy cảm với mọi chuyện xung quanh. Có lẽ do ảnh hưởng của Fanny nên từ nhỏ nàng đã muốn trở thành luật sư hay cảnh sát. Đối với nàng mà nói chỉ có hai nghề nghiệp này mới giúp nàng bảo vệ tốt mẹ mình.

Lạc Tranh cũng biết rõ cha mình không hài lòng với việc nàng học lên đại học qua những lời qua lại giữa cha mẹ. Thậm chí nàng còn nghe được cha mình muốn lấy gì đó của mẹ mà mẹ nhất định không chịu đưa cho.

Cho đến một đêm nọ, Lạc Nguyên uống rất nhiều rượu rồi loạng choạng trở về nhà. Lạc Tranh còn nhớ rõ đó là một đêm tối đen mù mịt đến dọa người. Tất cả những vì sao trên trời đều bị che khuất bởi

màn đêm u ám. Lạc Nguyên vừa trở về đã bắt đầu nổi điên, vừa đánh vừa mắng mẹ, còn đòi bà đem đồ giao ra để đi cầm, nếu không sẽ đánh chết bà.

Lạc Tranh vừa mới tiến lên khuyên can, không ngờ bị cha mình thô bạo đẩy sang một bên khiến đầu nàng đập mạnh vào cạnh bàn. Nàng chỉ cảm thấy nơi đầu dội lên từng cơn đau nhói rồi một chất lỏng âm ỉm chảy xuống, mùi máu tươi nhanh chóng lấp đầu hơi thở của nàng. Nàng còn nghe thấy tiếng mẹ mình kêu lên rồi kéo nàng ôm vào trong ngực, ánh mắt bà lúc đó vẫn tràn ngập sự kinh hoàng...

Rồi sau đó, Lạc Tranh còn nghe thấy tiếng cha mắng mỏ, nói sinh ra nàng là sai lầm, còn nói, "Tại sao phải sinh ra mày? Chết đi! Các người chết hết đi! Ta giết chết các người..."

Đầu óc đã có chút hỗn loạn của Lạc Tranh còn mơ hồ nhìn thấy cha mình điên cuồng lao vào trong bếp, sau đó cầm lấy một con dao lớn chém về phía lưng mẹ, nhát thứ nhất, thứ hai, rồi thứ ba...

Lạc Tranh muốn gọi mẹ nhưng lại không cách nào thốt nên lời, muốn che cho mẹ nhưng lại không thể nhúc nhích. Nàng chỉ cảm thấy cả người mẹ toàn là máu, máu nhuộm đỏ cả những bông hoa bách hợp mà nàng vừa mua về cho mẹ, nhuộm đỏ cả con búp bê cùng gấu bông đang nằm trên sàn nhà. Nàng nhìn thấy mẹ khó nhọc nhét thứ gì đó vào con gấu bông, sau đó tuyệt vọng nhìn nàng như muốn bảo nàng phải giữ gìn con gấu bông đó thật cẩn thận. Tiếp đó, bà hoàn toàn bất động.

Cho đến khi Lạc Tranh điên cuồng hét lên, Lạc Nguyên mới có lại phản ứng, nhìn xem người phụ nữ đang nằm trong vũng máu chính là vợ của mình, ông ta mới trợn trừng mắt, tay chân mềm nhũn ra khiến con dao trong tay rơi xuống sàn nhà nghe rầm một tiếng.

Một tiếng động này cũng làm kinh động đến Lạc Tranh. Nàng ngược nhìn về phía cha mình bằng ánh mắt lạnh như băng, ánh mắt của nàng lúc này cũng sắc lạnh hệt con dao vô tình đang nằm trên sàn. Máu từ vết thương trên đầu nàng vẫn tiếp tục chảy, mà Lạc Tranh cũng không còn khóc nổi nữa hoặc là nước mắt nàng chảy xuống đã hoà vào làm một vớ máu trên đầu đang chảy ra không

ngừng.

Bị ánh mắt của Lạc Tranh nhìn chăm chăm khiến Lạc Nguyên cảm thấy toàn thân ớn lạnh cho đến khi giọng nói lạnh băng của Lạc Tranh vang lên, "Ông đã giết mẹ tôi! Ông là kẻ giết người! Tôi sẽ không tha thứ! Cả đời này sẽ không tha thứ cho ông!"

Thanh âm của nàng toát lên vẻ xa lạ cùng lạnh lẽo đến cực điểm, mà ngay cả ánh mắt nàng cũng loé lên đầy hận thù.

Đầu óc của Lạc Nguyên đã sớm trống rỗng. Nhìn khung cảnh hỗn độn trước mắt, ông ta rốt cục cũng không chịu nổi nữa, hét lên một tiếng rồi chạy đến phía cửa sổ phòng ngủ chính, không chút do dự nhảy xuống.

Lạc Tranh từ từ đứng dậy đi đến trước cửa sổ nhìn khung cảnh tối đen phía dưới. Ở dưới đó là thi thể cha nàng, từng mảng lớn, mảng lớn máu đỏ tươi không ngừng nhuộm đỏ ánh mắt nàng.

Lạc Tranh không khóc mà chỉ cất tiếng cười lạnh lùng hết một sát thủ tàn khốc vô tình.

Nàng một lần nữa trở lại bên mẹ, chậm rãi đem con dao trên sàn chém từng nhát từng nhát vào con búp bê, chẳng bao lâu con búp bê đã bị chém cho tơi tả, trở nên cực kỳ thê thảm...

Rồi sau đó nàng lại đem búp bê dấu đi. Sau đó khi người đàn ông thần bí kia tới nơi, nhìn thấy khung cảnh kinh hoàng này thì cũng sửng sờ đến ngây ngẩn cả người.

Cảnh sát rất nhanh chóng có mặt, lại không muốn đánh động đến hàng xóm xung quanh nên hiện trường được phong tỏa và thu dọn rất nhanh. Lúc ở trong bệnh viện, người đàn ông thần bí kia lại tới đưa Lạc Tranh cùng Fanny đang hấp hối sang Mỹ. Ở đó, Lạc Tranh cùng mẹ được chăm sóc và trị liệu với điều kiện tốt nhất. Nhưng bởi vết thương quá nặng nên chẳng bao lâu sau Fanny đã qua đời.

"Nhiều năm như vậy, em liên tục sống trong ảo tưởng, ảo tưởng rằng mẹ vẫn thường xuyên nói chuyện với em. Thậm chí, em còn ôm điện thoại mà kể với bà những chuyện vừa xảy ra với mình. Cứ như vậy, em đã tự lừa dối bản thân mình nhiều năm liền cho đến khi Ôn Húc Khiên ở trên toà nói ra tất cả. Những lời của anh ta giống như

cây gậy lớn đánh thẳng vào đầu em. Em vẫn không dám đối mặt, không biết phải làm thế nào để đối mặt, thậm chí còn cho rằng anh ta đang lừa gạt mình mà thôi. Sau đó, em mới biết được hết thầy mọi chuyện đều là sự thật." Thanh âm của Lạc Tranh lúc này đã trở nên nghẹn ngào, thậm chí còn có chút mệt mỏi rồi nàng khẽ dựa đầu vào ngực Louis Thương Nghiêu.

Phần kết

Chương cuối

Giáng sinh hạnh phúc

Rốt cục mọi thắc mắc cũng đã được giải đáp. Sau khi Lạc Tranh kể xong hết thầy, Louis Thương Nghiêu cũng có thể đem mọi chuyện xâu chuỗi lại với nhau, hoàn toàn hiểu hết được những vấn đề mà bấy lâu vẫn khiến hấn băn khoăn.

Một lúc lâu sau, Louis Thương Nghiêu mới trầm giọng hỏi, "Em còn nhớ người đàn ông thần bí đó là ai không?"

Lạc Tranh khẽ gật đầu, điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới trả lời, "Là cha của Dennis. Trước kia, em không biết rõ thân phận của ông, rồi về sau, những ký ức về ông cũng nhạt nhòa dần. Cho đến khi Dennis cho em xem ảnh, em mới biết thân phận thật sự của ông."

Louis Thương Nghiêu khẽ gật đầu. Lúc trước, hấn bỏ bao công sức cũng không tra ra tung tích của người đàn ông thần bí. Xem ra cha của Dennis đã có sự chuẩn bị khá tốt để che dấu thân phận của mình.

Lúc này, Beauchery Louis mới lên tiếng, giọng nói già nua có chút khô cứng chậm rãi vang lên....

"Giờ nghĩ lại mới hiểu vì sao năm đó mẹ cháu giấu sợi dây chuyền hoa bách hợp trong con gấu bông. Cha cháu chắc hẳn cảm thấy đó là món đồ đáng tiền nên đòi lấy đi bán. Mẹ cháu không chịu nên hai người họ mới nảy sinh mâu thuẫn."

Trong mắt Lạc Tranh thoáng hiện lên nét bi ai, khẽ gật đầu, "Có lẽ là vậy! Lúc đó cháu thấy ánh mắt của mẹ rất phức tạp, dường như bà muốn nói cho cháu nhưng lại không cách nào mở lời. Lúc bà nắm chặt lấy con gấu bông hình như là muốn nói cho cháu biết thân phận

thật sự của mình."

Trong phòng bệnh, bầu không khí buồn bã như bao trùm hết thảy, mà tâm trạng mọi người cũng cực kỳ nặng nề....

Không lâu sau đó, Lạc Tranh cũng xuất viện. Nhớ đến những chuyện trước lúc nàng tỉnh lại, Louis Thương Nghiêu thực có chút lo lắng. Cũng may là bác sỹ Oswald thường xuyên giúp hỗ trợ tư vấn tâm lý mà Lạc Tranh lại cực kỳ phối hợp nên tình hình hồi phục của nàng rất nhanh chóng.

Hiện giờ, Lạc Tranh đã có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cục cưng trong bụng khiến Louis Thương Nghiêu cũng yên tâm hơn. Bởi ở nhà có vợ và cục cưng đã chiếm hết tâm tư của hắn nên chỉ cần hết giờ làm, Louis Thương Nghiêu đều lập tức trở về nhà. Dù cho công việc có gấp rút thế nào thì hắn cũng sẽ mang về phòng làm việc tại biệt thự để làm bởi chuyện mà hắn thích nhất lúc này là nhìn Lạc Tranh mỗi ngày cực kỳ cao hứng ăn những món do đích thân hắn làm, rồi buổi tối hắn lại cùng nàng đi dạo trong khuôn viên biệt thự.

Có đôi lúc hắn còn nghĩ, làm giám đốc tập đoàn đã không còn là điều quan trọng nhất với mình nữa bởi có được người phụ nữ yêu thương bên cạnh như vậy, hắn cũng cảm thấy đủ rồi.

Ngoài công việc, Louis Thương Nghiêu còn đặt ra cho mình rất nhiều chuyện để làm như thiết kế phòng trẻ, nôi cho em bé... Thậm chí mỗi món đồ chơi dành cho cục cưng hắn đều tự tay kiểm tra xem chất liệu của nó có phải đều có nguồn gốc tự nhiên hay không, có thể tổn hại đến sức khỏe cục cưng hay không? Tóm lại, mỗi một chi tiết hắn đều để ý cực kỳ cẩn thận khiến Lạc Tranh vừa cảm thấy kinh ngạc vừa thích thú.

Một ngày nọ, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi, ánh mặt trời yếu ớt nhẹ nhàng chiếu những tia nắng nhạt trên mặt đất. Lớp tuyết mỏng trên đường cũng đã được nhân viên chuyên trách quét dọn sạch sẽ để lộ ra mặt đường trơn láng.

Trong nghĩa trang, không khí có chút lạnh lẽo bởi thời gian này rất ít người lui tới thăm viếng. Khi Lạc Tranh đem một bó cúc trắng

đặt trước mộ bia, trong không khí thoang thoảng mùi hương hoa thơm ngát khiến nàng cũng nhớ lại rất nhiều chuyện, căn bệnh dị ứng phấn hoa của Lạc Tranh cũng không cần chữa mà đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Trên bia mộ, một gương mặt phụ nữ xinh đẹp với nụ cười tươi như hoa có những nét rất giống với Lạc Tranh, đặc biệt là đôi mắt. Bia mộ được đề tên Fanny. Cách đây không lâu, Lạc Tranh đã tự mình đưa tro cốt của mẹ trở về Pháp, chôn cất ở nghĩa trang này. Đương nhiên nàng cũng không đưa tro cốt của cha mình sang đây. Chuyện hợp táng của cha mẹ, Lạc Tranh không cách nào làm được bởi lẽ cả đời này nàng cũng không cách nào gỡ bỏ khúc mắc trong lòng. Một cặp vợ chồng cuối cùng lại trở thành oan gia thực sự là chuyện đáng buồn đến cỡ nào!

Trước bia mộ của mẹ, Lạc Tranh đứng lặng rất lâu cho đến khi Louis Thương Nghiêu đau lòng đem áo choàng khoác lên người nàng, nhắc nàng nên trở về. Lúc đó, Lạc Tranh mới hít sâu một hơi để che đi những giọt nước mắt đã dâng tràn bờ mi.

Cho đến khi ngồi vào xe, điều hòa ấm áp bên trong khiến thân thể lạnh băng của Lạc Tranh dần ổn định lại, nàng mới nhìn Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng nói. "Ở Trung Quốc có câu nói, "Không thù không thành phụ tử, không oán không nên vợ nên chồng". Xem ra câu nói này cũng không phải là không có đạo lý."

Louis Thương Nghiêu cũng không vội khởi động xe, hắn quay sang lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, trong mắt tràn ngập tình yêu say đắm. Bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy tay nàng, kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu dịu dàng lên tiếng, "Anh không thích câu nói đó chút nào!"

Lạc Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn hiện lên chút ngang bướng nhưng sự vui vẻ trong đó lại không hề suy giảm.

"Anh cảm thấy câu nói đó phải đổi lại một chút thì mới phù hợp."

"Đổi lại thế nào?" Lạc Tranh cảm thấy có chút hiếu kỳ, bật cười nhìn hắn.

Louis Thương Nghiêu nhìn nàng rất lâu, ánh mắt vui vẻ của hắn

vẫn chăm chú đặt lên gương mặt xinh đẹp của nàng, lại ôm chặt lấy nàng rồi dịu dàng nói, "Cần phải đổi thành: Có phúc mới được thành phụ tử, có duyên mới nên nghĩa vợ chồng." Nói xong, hắn cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn say đắm.

Trong lòng Lạc Tranh lúc này là cảm giác hạnh phúc cùng ngọt ngào vô tận. Nàng cũng vòng tay ôm lấy cổ hắn, dịu dàng đáp trả nụ hôn đầy thâm tình kia...

Bên ngoài cửa xe, từng bông tuyết lác rác lại bắt đầu rơi xuống, những bông tuyết tinh khiết với sáu cánh tuyết đẹp lung linh như những lời chúc hạnh phúc...

Mùa đông Paris năm nay thực sự rất đẹp...

Paris... Đêm Giáng sinh...

Căn biệt thự màu trắng tinh khiết lại càng trở nên như mộng như ảo trong đêm Giáng sinh an lành. Từng bông tuyết lớn bắt đầu rơi mau hơn, không khí khắp nơi đều tràn ngập hương vị Giáng sinh với khung cảnh được trang hoàng lung linh sắc màu hạnh phúc.

Lò sưởi trong phòng khách biệt thự đang nhen lên một ngọn lửa cực kỳ ấm áp. Đối diện với bộ sofa cỡ lớn là cây thông Noel cao hai tầng, trên đó ngoại trừ treo rất nhiều đèn màu và các đồ vật trang trí còn có rất nhiều hộp quà tặng chồng chất xung quanh.

Bản nhạc White Christmas thần thánh nhẹ nhàng vang lên cực kỳ du dương lan tỏa khắp từng góc nhỏ trong căn biệt thự như đang cùng hòa với bầu trời tuyết trắng bên ngoài cửa sổ.

Đêm nay, rất nhiều người đã có mặt tại biệt thự từ sớm, điển hình là Beauchery Louis. Có lẽ ông đã quá mệt mỏi với cuộc sống cô độc nên đã đến đây cùng đón Giáng sinh với Louis Thương Nghiêu, Lạc Tranh. Tân Thanh Hà cũng tới giúp mọi người chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon và quà tặng. Trường của Liệt cũng được nghỉ nên cậu ta cũng ôm con chó nhỏ trở về. Con chó nhỏ dường như rất nhớ nơi này nên nó cực kỳ sung sướng chạy khắp lầu trên, lầu dưới liên tục không ngừng nghỉ. Đêm nay, nó được hóa trang rất đẹp, ngoài chiếc áo màu đỏ đặc trưng cho không khí Giáng sinh, nó còn được đội một

chiếc mũ rất khoa trương trên đầu.

Ngoại trừ mấy người họ, Lạc Tranh còn mời cả Dennis, học trò của nàng - Vi Như, cô bạn thân Lưu Ly, cuối cùng là anh chàng ưa thích mấy chuyện náo nhiệt - Kỳ Ưng Diêm. Bất quá, Lạc Tranh vốn là người thông minh nên có thể nhìn ra nguyên nhân thực sự khiến Kỳ Ưng Diêm có mặt tại nơi này.

Mỗi người họ đều mang đến những món ăn tuyệt vời cùng những món quà đầy ý nghĩa. Nhất là Lưu Ly, cô đã dùng loại dầu thơm mới điều chế với hương thơm nhẹ nhàng khiến lễ Giáng sinh năm nay có một hương vị hoàn toàn tươi mới.

Suốt cả buổi tối, Lưu Ly đi tới chỗ nào, Kỳ Ưng Diêm nhất định cũng kiếm cớ qua ngay bên đó. Mà Lạc Tranh cũng không có phản ứng gì, cũng không nói lời nào, chỉ mặc cho anh ta làm gì tùy thích.

Bầu không khí tràn ngập sự vui vẻ...

Trong phòng ăn đều là những món đặc trưng cho hương vị Giáng sinh. Mặc dù mỗi quốc gia đón lễ Giáng sinh theo cách thức khác nhau nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới những người đang có mặt nơi này. Nếu trên bàn ăn đêm Giáng sinh của người Mỹ nhất định phải có bánh ngô trên đó phủ một lớp bơ và trang trí bằng các loại hoa quả thì người Pháp lại hoàn toàn khác. Người Pháp vốn rất lãng mạn nên đêm Giáng sinh thường thích khiêu vũ trong tiếng nhạc du dương, thứ không thể thiếu là rượu mạnh cùng rượu champagne. Đương nhiên vì Lạc Tranh đang mang thai nên nàng không thể uống nhiều nhưng mọi người còn lại đều quyết tâm không say không về.

Những thứ cho đêm Giáng sinh đã được chuẩn bị rất đầy đủ không cần có sự trợ giúp của người phục vụ bên ngoài. Mọi người có mặt nơi này đều tự tay chuẩn bị tất cả. Bánh quy bơ là món sở trường của Vi Như cũng được cô trở tài khiến lúc lò nướng được mở ra, một mùi hương ngào ngạt tràn ngập bầu không khí. Những người khác thì chia ra chế biến gà tây, các món từ thịt bò, thịt heo đặc trưng cho đêm bình an.

Bàn ăn lớn trong phòng ăn biệt thự đủ chỗ cho cả một đại gia

đình giờ được trang trí bằng những bông hoa màu tím sẫm tươi đẹp đến say lòng người. Liệt cùng Lưu Ly cũng bận rộn chuẩn bị hoa quả, đồ uống với những màu sắc hấp dẫn bày lên bàn ăn khiến cho bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Kỳ Ứng Diêm liên tục vòng tới vòng lui xung quanh Lưu Ly. Đáng tiếc, cô lại không rảnh để ý tới anh ta. Chẳng còn cách nào khác, Kỳ Ứng Diêm đành ôm lấy con chó nhỏ ngồi xuống sofa nói chuyện phiếm với Beauchery Louis.

Lạc Tranh thì bị Tân Thanh Hà giữ ở trên tầng hai của biệt thự. Đây cũng chính là sự sắp xếp của Louis Thương Nghiêu. Nhiệm vụ của Tân Thanh Hà rất đơn giản, chính là cùng Lạc Tranh nói chuyện phiếm. Đó cũng là việc Tân Thanh Hà rất thích làm. Lạc Tranh đã không còn cha mẹ trên đời nên bà rất thương nàng, luôn đối với nàng như với con gái của mình vậy.

Tán gẫu rất nhiều chuyện trên trời dưới đất nhưng nội dung được bàn tới nhiều nhất vẫn là cục cưng cùng Thương Nghiêu. Lúc vừa bị kéo lên tầng hai, Lạc Tr

anh ngồi nói chuyện rất vui vẻ nhưng sau đó nàng cảm thấy có gì đó là lạ muốn xuống lầu xem tình hình thì lại bị Tân Thanh Hà ngăn lại do đó nàng càng khẳng định Louis Thương Nghiêu đang giờ trò quỷ gì đó sau lưng nàng.

Cho đến khi Lạc Tranh đã hết kiên nhẫn để chờ đợi, Louis Thương Nghiêu nở nụ cười tà mị đi lên tầng hai, đích thân đưa tay che mắt nàng rồi dẫn nàng ra khỏi phòng ngủ.

Lạc Tranh khẽ hít sâu một hơi. Không khí lúc này đều là hương vị của lễ Giáng sinh, còn có cả mùi bánh quy bơ ngọt ngào phảng phất.

"Thương Nghiêu, chẳng lẽ anh muốn em cứ thế này đón Giáng sinh sao?" Lạc Tranh khẽ cười, cũng dễ dàng cảm nhận phía dưới lầu có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn nàng.

"Cưng, em nóng lòng đến vậy sao?" Louis Thương Nghiêu bật cười, dịu dàng thì thầm bên tai nàng rồi buông tay ra, sau đó từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Lạc Tranh vừa mở mắt ra liền cảm thấy như mình lạc vào một

biển hoa tím biếc.

"Chúa ơi!" Lạc Tranh thật không ngờ tới cả căn biệt thự đã được trang hoàng đẹp đến thế này. Bên ngoài cửa sổ những bông tuyết trắng xóa đang nhẹ nhàng bay múa, trong phòng là lò sưởi ấm áp cùng với cây thông Noel tạo nên khung cảnh cực kỳ đẹp đẽ.

"Anh vốn muốn dùng hoa hồng cùng hoa bách hợp nhưng lại sợ em không thích ứng được. Nghĩ đi nghĩ lại mới quyết định dùng hoa tương tự này. Trong hơn 2000 loài, nó là loại duy nhất khiến em không bị kích ứng." Louis Thương Nghiêu dịu dàng lên tiếng, lại thấy đôi mắt đẹp của Lạc Tranh sáng lên khiến hắn cũng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

"Thật ra em đã có thể thích ứng với phấn hoa rồi, nhưng mà không thể không tán thưởng sự thiết kế cực kỳ đơn giản mà tinh tế này." Lạc Tranh chậm rãi vịn vào lan can cầu thang đi xuống. Ngay cả dưới chân nàng, từng bậc thang đều được rắc những cánh hoa tím sẫm.

"Lạc Tranh, anh trai còn có một món quà tặng chị. Chị có muốn xem trước hay không?" Liệt mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh bên trong một cái áo len mỏng cổ chữ V khiến cơ ngực vạm vỡ của cậu ta nổi lên rất rõ ràng. Liệt nghiêng người dựa vào sofa, vẻ mặt toát lên nụ cười tà khiến Louis Thương Nghiêu trừng mắt liếc cậu ta một cái.

Lạc Tranh ngạc nhiên quay lại nhìn người đàn ông phía sau mình. Hắn cũng không chút kiêng kỵ gì liền kéo nàng đến chỗ cây thông Noel, "Tranh, anh đã tỉ mỉ chuẩn bị một món quà đặc biệt cho em, nhưng em phải tìm ra nó mới được."

"Đúng vậy! Nhưng Lạc Tranh à, đừng bắt cần mà mở nhầm quà của tôi đấy nhé!" Kỳ Ưng Diêm cũng nhiều chuyện nói chen vào.

Louis Thương Nghiêu liền trừng mắt liếc anh ta...

"Cậu còn làm loạn gì đó? Đâu còn là trẻ con nữa, còn muốn đòi quà sao?"

Kỳ Ưng Diêm lười biếng nở nụ cười tà nhưng ánh mắt lại không chút giấu diếm mà nhìn về phía Lưu Ly.

Lạc Tranh nghiêng đầu cẩn thận tìm kiếm. Các món quà được đặt ở đây rất nhiều, đều không được viết tên. Nàng nhìn một hồi liền thấy một hộp quà nhỏ màu tím được ghép bằng những cánh hoa liền mỉm cười cầm lấy đưa về phía Louis Thương Nghiêu, "Nhất định là cái này, nó rất hài hòa với màu sắc chủ đạo của đêm nay."

"Thông minh!" Louis Thương Nghiêu đầy sủng ái véo nhẹ cái mũi xinh của nàng, "Em mở ra xem có thích không?"

Nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay, tâm tình Lạc Tranh bỗng trở nên cực kỳ khẩn trương, những người khác cũng bước tới gần với bộ dạng thích xem náo nhiệt.

"Chị mau mở ra đi! Nếu không anh trai sẽ phát điên lên mất!" Liệt khế huých nhẹ Lạc Tranh một cái, cười hì hì đầy thần bí.

Tim Lạc Tranh bất giác đập loạn lên, nàng nhìn thoáng về phía Louis Thương Nghiêu, bắt gặp ánh mắt nóng rực của hắn lại khiến nàng càng run rẩy, khẽ cắn nhẹ làn môi rồi chầm chậm mở hộp quà tinh xảo...

Một chiếc nhẫn kim cương cực lớn tỏa ra những ánh sáng lấp lánh cơ hồ làm lóa mắt Lạc Tranh...

"Oa, sư phụ, hệt trứng bồ câu nha." Vi Như kinh hãi tròn mắt nhìn viên kim cương lớn hệt quả trứng bồ câu trên chiếc nhẫn. Viên kim cương này được cắt gọt cực kỳ tinh tế với trên 130 nhát cắt cang khiến cho độ lấp lánh của nó được tăng cường. Trên thế giới, chẳng có được mấy viên kim cương được gia công tinh xảo như vậy.

Một linh cảm rõ ràng theo từng ánh lấp lánh của viên kim cương lan toả khiến tim Lạc Tranh đập càng lúc càng mạnh. Nàng và hắn đã là vợ chồng tuy vẫn chưa cử hành nghi lễ chính thức, chẳng lẽ hắn muốn...

Nhẫn kim cương vẫn luôn được dùng để cầu hôn, không phải sao?

Còn mãi nghĩ ngợi, nàng đã thấy Louis Thương Nghiêu ưu nhã quỳ một gối trên sàn, nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé của nàng lên...

"Đồng ý lấy anh nhé!" Giọng nói dịu dàng của hắn vang lên cực kỳ nghiêm túc.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn khung cảnh trước mặt.

Lạc Tranh xấu hổ đỏ bừng mặt, "Anh mau đứng lên đã!"

"Em nhận lời thì anh mới đứng lên!" Louis Thương Nghiêu mang trong mình nửa dòng máu Pháp nên đương nhiên có sự lãng mạn của người Pháp. Hắn chẳng những không cảm thấy mất mặt mà còn kiên trì hơn.

Tận đáy lòng, Lạc Tranh vừa xấu hổ vừa cảm động, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, vừa muốn trả lời thì lại cảm thấy nơi da dày cuộn lên một cảm giác khó chịu. Không đợi hắn kịp đeo nhẫn lên ngón tay nàng, Lạc Tranh vội vàng chạy thẳng vào toilet.

Mọi người đều bị một màn này làm cho kinh ngạc, không ngờ lúc này lại phát sinh chuyện như vậy.

"Tranh..." Louis Thương Nghiêu cảm thấy cực kỳ ảo não. Sớm biết nàng vẫn còn trong giai đoạn ốm nghén, hắn đã đeo luôn nhẫn vào tay nàng lúc nàng còn ngủ mê man rồi. Cục cưng thật là biết chọn thời điểm mà!

Trong phòng vệ sinh, Lạc Tranh ói đến run rẩy cả người. Louis Thương Nghiêu vẫn luôn ở sau lưng nàng, vỗ về nàng, đợi nàng dễ chịu hơn chút rồi lại tiếp tục cầu hôn. Nhưng đáng tiếc, Lạc Tranh chỉ có thể vô lực xua tay, "Anh chờ em một chút được không?" Nói đến đây, da dày nàng lại cuộn lên khiến Lạc Tranh cực kỳ khó chịu.

Tất cả mọi người đều kéo tới xem khiến Louis Thương Nghiêu tức giận đem cửa phòng đóng sầm lại nhưng tiếng cười của mọi người bên ngoài vẫn vọng vào tai hắn. Màn cầu hôn đặc sắc thế này, nếu được chứng kiến nhất định sẽ cảm thấy rất khôi hài...

Đêm Giáng sinh an lành tràn ngập hương vị hạnh phúc...

Hạnh phúc thực ra rất đơn giản nhưng để có được nó, mỗi người trong chúng ta sẽ phải trải qua rất nhiều đau khổ. Hạnh phúc sẽ mãi thuộc về những người biết trân trọng, biết nỗ lực theo đuổi để đạt được điều mình muốn. Sau đó mỗi ngày sẽ đều là đêm Giáng sinh hạnh phúc. Hạnh phúc vốn ẩn sâu trong trái tim bạn, theo niềm hy vọng của bản thân mà bén rễ rồi nảy nở, trở thành niềm hạnh phúc vĩnh hằng...

Hoàn chính văn.

Chương 166: Ngoại truyện - Hôn lễ trên biển

Một năm sau...

Một ngày mùa xuân ấm áp với hoa đào nở rộ...

Quần đảo Tahiti xinh đẹp là món quà mà Thượng Đế ưu ái ban tặng cho loài người. Nơi đây còn được mệnh danh là hòn đảo đẹp nhất thế giới. Tahiti là đảo lớn nhất của khu vực Polynésie thuộc Pháp với thủ đô là Papeete cũng nằm ở vị trí khá thuận lợi trong việc giao lưu với các nước lân cận.

Tahiti cũng là nơi cho ra đời những viên ngọc trai đen mỹ lệ nhất thế giới. Trong thần thoại Polynésie, những viên ngọc trai này là biểu tượng của sự hài hòa trong vẻ đẹp của thần ánh sáng Tane. Lúc đầu, thiên thần Tane dùng những viên ngọc này để thắp sáng tầng hầm của đền thờ. Ánh sáng của những viên ngọc này cũng tạo cho Tane linh cảm để sáng tạo ra các vì tinh tú. Sau đó, Tane đem những viên ngọc này tặng cho thần biển RuaHatu để ông ta thắp sáng cả khu vực biển khơi. Ngược lại với vị thần tượng trưng cho hòa bình Tane, thần chiến tranh Oro đã tặng những viên ngọc này cho một người phụ nữ phạm trần làm vật đính ước. Khi người phụ nữ này qua đời và Oro cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình trên trần thế, ông đã cấy viên ngọc Teufi vào mình một con trai như một vật kỷ niệm cho lần hạ phạm này. Kể từ đó, giống trai cumingi còn gọi là "Teufi, Princtadamrgaritifera" sinh trưởng trong vùng biển san hô ở khu vực Polynésie thuộc Pháp cũng dần sinh sôi. Trong văn hóa Polynésie đến giờ vẫn tồn tại nhiều câu chuyện về nguồn gốc của ngọc trai đen. Nhưng dù thế nào đi nữa thì những viên ngọc tuyệt mỹ này vẫn luôn được ưu ái chạm khắc trên những chiếc nhẫn như một biểu tượng cho sức mạnh và sự thịnh vượng.

Thiên nhiên vẫn luôn ưu ái cho hòn đảo này với ánh mặt trời ấm

áp bao phủ quanh năm. Trên mặt biển xanh thẳm, một chiếc du thuyền cỡ lớn màu trắng tinh khôi được viết tên của gia tộc Louis mà gia tộc Morrie đang sắp diễn ra nghi thức hôn lễ đầy long trọng.

Chiếc du thuyền này được đặt tên là "Bảo thạch bách hợp", là du thuyền được thiết kế dành riêng cho hôn lễ của Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu, cũng là đại diện cho tình yêu của hai người họ và tiếp nối câu chuyện tình yêu năm xưa của Louis 14 và Mary Catherine. Du thuyền dài 450m, rộng 60m, cao 80m, tổng cộng có 20 tầng. Thiết kế của nó gồm có 6 nhà hàng với các kích thước lớn nhỏ khác nhau. Ngoài ra còn có bể bơi ngoài trời và bể bơi trong nhà, hội trường, quán bar, hộp đêm, trung tâm tập thể hình và vô số các tiện nghi khác...Đặc biệt nhất phải kể đến thiết kế của nhà hàng sử dụng cảnh quan dưới đáy biển làm ngoại cảnh, khiến người ta có cảm giác như đang đắm mình trong đại dương bao la vậy.

Chiếc du thuyền xa hoa với kích thước khổng lồ đậu trên mặt biển khiến người ta có cảm giác như đó là một tòa lâu đài sừng sững giữa đại dương, biểu thị rõ phong thái vương thất cực kỳ xa hoa.

Hôn lễ được tổ chức suốt ba ngày ba đêm. Khách mời dự đám cưới đều là những người có thân phận không tầm thường. Phía Lạc Tranh ngoại trừ các đồng nghiệp và Lưu Ly thì còn lại đa phần là những người có quan hệ hợp tác. Bởi gia tộc Morrie không còn hậu nhân nào khác nữa nên rất nhiều khách quý tại nơi này là người có liên hệ với gia tộc Louis.

Hòn đảo chính được hình thành sau các vụ phun trào dung nham núi lửa, đồng thời cũng kiến tạo nên những bờ cát trắng mịn và những rặng san hô khổng lồ. Ánh mặt trời ấm áp phản chiếu xuống mặt biển xanh biếc, hắt bóng lên chiếc du thuyền tạo thành một khung cảnh cực kỳ rung động lòng người.

Trên du thuyền có tới 2000 nhân viên phục vụ tới từ nhiều quốc gia khác nhau. Khách mời cũng có tới 1000 người đều là người có danh vọng trong thương giới hay các thành viên của vương thất các nước. Khách mời đều mặc những bộ trang phục cực kỳ quý phái hoặc bộ trang phục hoàng gia truyền thống khiến bầu không khí của

hôn lễ có chút mang đậm phong cách cổ điển. Rượu được sử dụng trong đám cưới đều là loại cao cấp được ủ từ nhiều năm. Ngoại trừ rượu từ Bordeaux được chuyển tới qua đường hàng không, còn có vô số loại rượu quý hiếm khác đang sóng sánh trong ly, những ly cocktail đẹp mắt tỏa hương thơm ngát hòa với tiếng nhạc êm dịu đầy ưu nhã quanh quẩn khắp không gian.

Không giống như những hôn lễ bình thường được trang trí bởi hoa hồng, cả du thuyền lớn này được trang hoàng bởi một màu tím sẫm của hoa tương tự, hòa với màu trắng của thân tàu tạo thành một khung cảnh cực kỳ đẹp mắt.

Việc tổ chức hôn lễ của Louis Thương Nghiêu và Lạc Tranh cũng không phải được tiến hành ngay lập tức. Thứ nhất là bởi việc thiết kế và đóng chiếc du thuyền này cũng cần phải có một khoảng thời gian. Thứ hai là do bác sỹ Oswald vẫn đang tiến hành việc tư vấn tâm lý cho Lạc Tranh cho đến khi nàng cảm thấy thật thoải mái mới ngừng. Thứ ba là bởi Lạc Tranh vẫn có một chút xíu tâm lý ích kỷ bởi nàng cảm giác mang thai cực cứng mà mặc áo cưới thật sự rất kỳ cục. Mà cực cứng trong bụng nàng cũng khá hiểu động nên hôn lễ cứ vậy đã kéo dài tận một năm sau.

Một năm qua cũng đã có rất nhiều chuyện biến đổi. Đương nhiên phải kể đến việc Lạc Tranh trong một năm này khiến cho Louis Thương Nghiêu hao tổn không ít tâm sức để chuẩn bị hôn lễ. Lúc trước hẳn đã cùng bàn bạc với Lạc Tranh xem nên cử hành hôn lễ thế nào, kết quả là Lạc Tranh càng nghe càng thấy nhức đầu nên không muốn cử hành bất kỳ nghi thức nào khiến Louis Thương Nghiêu bị dọa cho mấy đêm liền ngủ không yên giấc.

Thật ra trong một năm vừa rồi, thành tựu lớn nhất của hai người họ chính là việc ra đời của cực cứng xinh đẹp. Cực cứng mang trong mình dòng máu lai vừa chào đời đã xinh xắn đến mức các cô y tá trong viện đều tranh nhau để được ôm. Tiểu bảo bối lúc chào đời cũng không khóc la om sòm như những đứa trẻ khác hay quấy đạp như lúc còn ở trong bụng Lạc Tranh mà mở to đôi mắt đẹp tò mò nhìn nhân viên bệnh viện.

Cục cưng xinh đẹp mang dòng máu lai được đặt tên là Louis Phong Lạc de Bourbon. Lúc đặt tên cho con, giữa Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu cũng xảy ra một chút tranh chấp nho nhỏ. Lạc Tranh vốn cho rằng cục cưng cần phải có một cái tên tiếng Trung, chứ không cần phải có cái tên Pháp dài như vậy. Về sau nàng mới biết thì ra Louis Thương Nghiêu tên đầy đủ là Louis Thương Nghiêu Morrie de Bourbon. Lúc này nàng mới hiểu được dụng tâm của gia tộc Louis. Trải qua bao sóng gió cùng thăng trầm suốt quãng thời gian trị vì của Louis 13, 14, tuy vương triều đã không còn tồn tại nhưng bọn họ vẫn vì kỷ niệm mà đặt thêm từ Louis vào tên của gia tộc mình, từ đó mỗi đời con cháu đều mang chữ Louis trong tên họ.

Tên của người Pháp mặc dù rất dài nhưng về cơ bản đều thống nhất theo chuỗi, từ đầu tiên là tên gọi, phần giữa là họ mẹ, phần cuối là họ cha. Đương nhiên tên càng dài thì việc sắp đặt càng chi tiết hơn, cũng may là gia tộc Louis không đến nỗi phiền phức như vậy.

Do cục cưng của Lạc Tranh và Louis Thương Nghiêu mang trong mình dòng máu lai nên mọi người đều gọi là tiểu Louis hoặc gọi tên tiếng Trung là Phong Lạc.

Ngày hôm nay, tiểu Louis nằm trong xe nôi cùng cha mẹ tham dự hôn lễ. Người đẩy xe nôi là Tân Thanh Hà còn Beauchery Louis mặc dù vẫn đứng ở vị trí đón tiếp khách quý nhưng tâm tư của ông lại không đặt ở đó mà thỉnh thoảng lại chạy tới trêu chọc đứa cháu nội.

Suốt buổi hôn lễ, ngoại trừ hai nhân vật chính thì người được chú ý nhiều nhất chính là tiểu Louis. Cục cưng mang trong mình dòng máu lai vốn đã rất thu hút sự chú ý, nhất là cục cưng này còn đặc biệt xinh đẹp. Mặc dù mới chào đời chưa bao lâu nhưng có thể nhìn ra bóng dáng của Louis Thương Nghiêu trên mình bé. Cục cưng đầu lòng của Lạc Tranh cũng có mái tóc sẫm màu. Nụ cười thiên thần của tiểu Louis còn toát lên nét tà mị mê hồn, từng đường nét trên gương mặt cực kỳ tinh tế còn hơn Louis Thương Nghiêu rất nhiều bởi vì cục cưng còn kế thừa vẻ xinh đẹp của Lạc Tranh. Có thể nói, cục cưng này là sự kết hợp của tất cả những ưu điểm của Louis

Thương Nghiêu và Lạc Tranh tạo thành.

Để phù hợp với không khí của hôn lễ hôm nay, người lớn trong gia tộc còn mặc cho tiểu bảo bối này một bộ vest tuxedo cực kỳ sang trọng. Đương nhiên, bộ vest này đã được tỉ mỉ thiết kế riêng cho cực cứng nên khi tiểu Louis khoác nó lên người càng thêm anh tuấn với khí chất quý phái toát ra từ trong hơi thở.

Trong phòng nghỉ dành cho cô dâu, Lạc Tranh lưu luyến ôm tiểu bảo bối chưa được bao lâu lại bị Tân Thanh Hà giành mất. Mà tiểu Louis cũng không khóc không nháo, chỉ mở to đôi mắt đầy hiếu kỳ nhìn mọi người. Lưu Ly bước ra từ một căn phòng khác với bộ váy cực kỳ tinh tế dành cho phù dâu màu trắng, khế nhú mào, "Tiểu Tranh, mình thật sự nghĩ không ra lý do vì sao cậu lại muốn mình làm phù dâu cho cậu lần này. Làm phù dâu tới hai lần cho cậu thế này thật sự là chuyện quá kỳ quái."

"Mình còn không ngại thì cậu lo gì chứ!" Lạc Tranh rạng ngời trong bộ váy cưới đứng dậy nhìn cô bạn cũng không nhịn được cười. Bộ váy mà nàng đang mặc tuy thiết kế rất đơn giản nhưng toát lên vẻ tinh khôi cùng tao nhã cực kỳ. Bởi Lạc Tranh không thích sự rườm rà cho nên những phần trang trí bằng lụa và ren cũng được tinh giảm đáng kể.

Trên thực tế, mẫu thiết kế đơn giản với những đường ren được phối hợp một cách khéo léo cộng thêm khăn trùm đầu bằng lụa trắng được thiết kế mô phỏng cánh hoa này đã đem lại hiệu quả cực kỳ phi thường. Có thể thấy Louis Thương Nghiêu đã bỏ không ít tâm sức vào việc chuẩn bị cho hôn lễ. Giờ khắc này, Lạc Tranh giống hệt như một tiên nữ trong câu chuyện cổ tích vừa hạ phàm vậy.

Lưu Ly vẫn duy trì dáng vẻ bình thản với hết thảy, tựa như không có chuyện gì trên đời này có thể kích động được cô. Khoác trên người bộ váy lụa trắng này khiến cho Lưu Ly lại càng thêm xinh đẹp khiến Lạc Tranh không nhịn được liền cất tiếng trêu chọc cô bạn, "Cậu mặc bộ váy này lại làm mình nhớ tới Tiểu Long Nữ."

Lưu Ly khế trừng mắt với Lạc Tranh một chút rồi lại nhẹ nhàng lên tiếng, "Tiểu Tranh, thật ra Vi Như cũng rất thích hợp. Hay là để cô

ấy..."

"Không phải cậu sợ gặp phù rể đấy chứ?" Lạc Tranh cũng không chút lấp lửng mà dứt khoát hỏi thẳng cô bạn thân, trong mắt nàng khẽ lóe lên tia nhìn đầy thông tuệ.

Lưu Ly cũng không né tránh câu hỏi của nàng, kh

ẽ liếm môi rồi nói, "Cậu không biết anh ta đáng ghét đến thế nào đâu. Một năm nay, mình bị anh ta làm cho phiền muốn chết luôn. À, đúng rồi! Tên đầy đủ của anh ta là gì thế?"

"Trời ạ!" Lạc Tranh nghe câu hỏi này thiếu chút nữa muốn ngất xỉu tại chỗ. Nàng đưa tay đặt lên trán cô bạn rồi nhìn Lưu Ly bằng ánh mắt như thể nhìn thấy động vật quý hiếm. "Lưu Ly, cậu bị anh ta làm phiền hơn một năm trời mà đến tên của anh ta cũng không biết? Cậu không thấy chuyện này nực cười lắm sao?"

"Bởi vì mình ghét anh ta nên mới không quan tâm đến tên anh ta là gì." Lưu Ly cũng rất nghiêm túc đáp lại.

"Mình chịu cậu rồi đó!" Lạc Tranh cũng đành bó tay đầu hàng cô bạn thân này.

Cuối cùng, Lạc Tranh vẫn không đồng ý đổi phù dâu. Lưu Ly cũng chẳng có cách nào đành tiếp tục vị trí của mình với tâm trạng có chút đau khổ. Đương nhiên, cô luôn thành tâm chúc phúc cho người bạn thân nhất của mình, nhưng cứ nghĩ tới cái người đàn ông luôn bám lấy mình suốt ngày cười tà kia là Lưu Ly lại cảm thấy đau đầu.

Ba giờ đúng, hôn lễ chính thức bắt đầu...

Khi Louis Thương Nghiêu khoác tay Lạc Tranh bước trên tấm thảm đỏ rắc đầy cánh hoa màu tím sẫm tiến vào lễ đường đã thực sự thu hút hết thảy ánh mắt của mọi người có mặt. Hắn mặc trên người bộ vest đen đầy lịch lãm được cắt may khéo léo càng làm tôn thêm vóc dáng mê người, từng cử chỉ của hắn cũng vô cùng tao nhã toát lên khí thế đầy vương giả, nhưng ánh mắt hắn lại hoàn toàn tập trung vào Lạc Tranh, đem hết dung mạo xinh đẹp của nàng thu vào trong tầm mắt.

Cha xứ chậm rãi cất lời chúc phúc cho cặp tân hôn, những thiên sứ với đôi cánh tinh khôi nhẹ nhàng bay lên chứng kiến khoảnh khắc

lãng mạn của hai người họ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của người đàn ông ưu nhã bên cạnh, tim Lạc Tranh lúc này đã đập loạn lên, cơ hồ muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Giờ khắc này, nàng mới thực sự hiểu được nghi thức hôn lễ là việc không thể bỏ qua. Dưới sự chứng kiến cùng chúc phúc của mọi người, lúc này nàng mới có thể thực sự cảm nhận được niềm hạnh phúc của cuộc hôn nhân thiêng liêng này.

Lạc Tranh thật sự cảm ơn Thượng Đế đã cho nàng gặp được người đàn ông mà nàng yêu thương nhất đời, lại có thêm cục cưng dễ thương như vậy khiến nàng thực sự có được một gia đình hạnh phúc.

Khi cha xứ long trọng tuyên đọc lời thề hôn nhân, Lạc Tranh lại chợt nhớ đến lúc cùng Ôn Húc Khiên cử hành hôn lễ. Hôm đó, phù rể là Louis Thương Nghiêu. Một khoảnh khắc trong lúc đó, nàng đã cảm thấy tan nát cõi lòng. Mặc dù cùng Ôn Húc Khiên dắt tay đi về phía lễ đường nhưng trong lòng nàng lại hy vọng Louis Thương Nghiêu có thể giống như trong phim, xông lên nắm lấy tay nàng, dẫn nàng rời khỏi đó.

Đã bao lần Lạc Tranh từng nghĩ, nếu lúc đó hẳn thật sự làm như vậy thì có lẽ giờ này nàng cũng vẫn chưa tìm được đáp án cho trái tim mình.

Khi hai người họ tuyên thệ và bắt đầu trao nhẫn, Louis Thương Nghiêu dường như nhìn thấu tâm sự của nàng, khẽ cúi đầu, đôi môi mỏng cong lên để lộ nụ cười rạng ngời hạnh phúc.

"Nói cho anh biết, nếu lúc đó anh đưa em đi thì em có theo anh hay không?"

Bị câu hỏi bất ngờ của hắn làm cho sửng sờ, Lạc Tranh ngây người nhìn vào đôi mắt đen thẳm tràn ngập ý cười của hắn hồi lâu. Hắn cũng nhìn nàng chăm chú như vậy, tựa như khi chưa có được câu trả lời của nàng, ánh mắt hắn cũng không hề có chút biến động hay chớp nhẹ nào.

Tâm tình Lạc Tranh theo giọng nói dịu dàng của hắn khẽ run lên từng hồi. Từng đoạn ký ức lại lần nữa trở lại trong đầu nàng. Nàng

thật sự không ngờ tới hẳn cùng nàng lại có thể đi đến như ngày hôm nay. Đến giờ, chuyện này vẫn khiến nàng có chút ngỡ ngàng.

Gò má Lạc Tranh đã sớm ửng hồng, khẽ liếm nhẹ cánh môi, đôi mắt trong trẻo mê hoặc lòng người của Lạc Tranh cũng tràn ngập ý cười, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng cất lên...

"Ngày đó khi cha xứ tuyên bố xác định mối quan hệ hôn nhân kia, em thực có chút hối hận." Lúc nói những lời này, Lạc Tranh cũng có chút khó khăn, khẽ chớp nhẹ đôi mắt, bộ dạng nàng lúc này thật giống một chú chim nhỏ yếu ớt khiến người ta càng thêm yêu thương.

"Tâm trạng em lúc đó thật sự rất phức tạp, còn rất oán hận anh. Khoảnh khắc đó em thật sự rất muốn anh đưa em đi, nhưng anh thì lại chẳng có chút động tĩnh nào..."

Lạc Tranh còn chưa nói hết lời, Louis Thương Nghiêu đã vươn tay ra kéo nàng ôm chặt vào lòng, trong đôi mắt hắn, ngoại trừ niềm hạnh phúc còn có sự đau lòng sâu sắc.

"Xin lỗi em!" Hắn cúi đầu thì thầm bên tai nàng, thanh âm cực kỳ chân thành mang theo tình cảm nồng ấm.

Lạc Tranh khẽ lắc đầu, vẫn vui mình trong ngực hắn, nàng nhẹ nhàng đáp lại, "Lúc đó nếu anh thực sự đưa em đi, chắc chắn em sẽ đi theo anh dù trong lòng vẫn có chút không tình nguyện."

Những lời của Lạc Tranh khiến Louis Thương Nghiêu không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Người phụ nữ này đúng là rất coi trọng thể diện. Trong lòng rõ ràng muốn đi theo hắn nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ không tình nguyện.

Nhưng nghe được những lời chân thành chan chứa tình cảm của nàng thế này, Louis Thương Nghiêu cũng bị cảm động sâu sắc, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy hận bản thân mình. Ngày đó, hắn đã làm ra rất nhiều chuyện xấu xa bỉ ổi. Nghĩ tới đây, Louis Thương Nghiêu khẽ thở dài một tiếng, trầm giọng thì thầm bên tai nàng, "Em có biết lúc đó nhìn thấy Ôn Húc Khiên khoác tay em bước ra, trong lòng anh cảm thấy ảo não nhường nào hay không? Lúc đó anh thật muốn giết chết hắn, suốt buổi hôn lễ đó anh đã phải kìm nén tới mức

bàn tay đã siết lại đến tím tái."

"Đáng đời!" Lạc Tranh cũng không nhịn được khẽ cúi đầu bật cười.

Cha xứ đợi hai người họ trao nhẫn xong xuôi, lúc chiếc nhẫn biểu trưng cho hạnh phúc vĩnh hằng đã nằm trên ngón tay hai người liền trang trọng tuyên bố...

"Dưới sự chứng giám của Chúa trời cùng sự chúc phúc của gia đình và bạn bè, tôi tuyên bố Louis Thương Nghiêu tiên sinh và Lạc Tranh tiểu thư đã chính thức kết thành vợ chồng, từ nay về sau mãi mãi cùng nắm chặt tay chung hưởng hạnh phúc.

Quan khách có mặt đều vỗ tay chúc mừng, đem những lời chúc hạnh phúc chân thành nhất tặng cho đôi tân hôn.

Chiếc bánh cưới tinh tế cực kỳ đẹp mắt, biển hoa màu tím sẫm bao phủ không gian, những món ăn tuyệt hảo cùng rượu vang say lòng người, ánh nến chập chờn, âm nhạc du dương, gió biển nhẹ nhàng mơn man trong từng hơi thở khiến cho khung cảnh hôn lễ càng trở nên lãng mạn.

Màn tân nương ném cầu hoa vẫn là màn thu hút nhiều sự chú ý nhất. Một loạt các cô chưa lập gia đình với gương mặt rạng ngời đều chạy tới khu vực mà cầu hoa sẽ hướng tới. Cầu hoa cũng là một bó hoa tương tự lớn màu tím sẫm được kết lại, tạo thành sắc thái cực kỳ ấn tượng và nổi bật với váy cưới xinh đẹp.

Vi Như cũng len vào đám người nhao nhao phía trước muốn thử thời vận thì bị Liệt kéo ngược trở lại. Cậu ta nở nụ cười đầy tà mị, khẽ chớp đôi mắt đẹp rồi đưa tay chỉnh trang lại y phục khiến vẻ anh tuấn càng thêm nổi bật.

"Vi Như, cô không định bắt cầu hoa đấy chứ? Ít tuổi như vậy mà đã nghĩ tới chuyện lập gia đình sao?"

Vi Như liếc mắt nhìn Liệt một cái rồi khẽ cười nhẹ, "Công tử như anh sao lại muốn quản nhiều chuyện như vậy. Trời mưa, trời nắng rồi cả chuyện chị đây muốn lập gia đình anh cũng muốn quản sao?"

"Sao cô không thể nói chuyện nhẹ nhàng một chút nhỉ? Một cô bé không nên nói mấy lời thô lỗ như vậy." Liệt cong môi nở nụ cười đầy

gian tà.

"Đó mà gọi là thô lỗ sao? Anh thật đúng như bông hoa trồng trong nhà kính không chịu được sương gió nhân gian. Lại dám nói chuyện với chị đây như vậy?" Vi Như trừng mắt nhìn Liệt một cái rồi lại cười tít mắt nhìn về phía đám đông huyền ảo phía trước.

"Chị?" Liệt nghe vậy chột nhứ mày, "Xưng hô như vậy không thích hợp chút nào. Cô vẫn còn chưa chính thức trở thành luật sư tố tụng mà mới chỉ chuẩn bị bước vào luật giới mà thôi."

"Anh tính toán nhiều như vậy làm gì chứ? Đợi tôi hoàn thành xong việc học là có thể chính thức trở thành luật sư tố tụng rồi." Vi Như nói xong cũng dứt khoát bỏ mặc Liệt ở đó mà len vào đám đông.

Liệt khẽ nhún vai cười nhẹ rồi tránh qua một bên.

Lạc Tranh đưa mắt nhìn xung quanh một hồi. Những gương mặt háo hức đang chờ đón cầu hoa khiến nàng có chút bối rối. Tầm mắt lướt nhanh một vòng lại nhìn thấy Lưu Ly đang trốn trong một góc lặng lẽ uống vang đỏ. Mà Lưu Ly cũng bất ngờ đem nàng kéo qua một bên.

"Tiểu Tranh, mình không muốn đón hoa gì gì đó đâu. Lần trước cũng vì mình đón hoa của cậu nên mới bị tên xúi quẩy đó quấy rầy." Lưu Ly yếu ớt cất tiếng.

"Là xúi quẩy hay là vận đào hoa thì hiện giờ vẫn còn quá sớm để kết luận. Tóm lại nếu cầu hoa đã rơi trúng cậu mà cậu không chịu tiếp nhận là làm trái với ý Chúa, như vậy Chúa sẽ không tha thứ cho cậu đâu. Chẳng lẽ cậu lại muốn cả đời cô đơn một mình sao?" Lạc Tranh nở nụ cười tươi rói rồi đứng thật vững để chuẩn bị tung hoa.

Lưu Ly khẽ thở dài một tiếng, cũng không có cách nào đành miễn cưỡng đứng vào một góc trong đám đông. Một cảm giác kỳ lạ chợt dâng lên khiến Lưu Ly ngoái đầu lại liền nhìn thấy cách chỗ mình không xa có một người đàn ông mặc tây phục sang trọng đang nhìn cô không hề chớp mắt. Đôi mắt của anh ta mang theo ngọn lửa nóng rực như một chiếc bàn ủi khổng lồ khiến tim của Lưu Ly không khỏi đập loạn lên. Cô còn thấy anh ta ưu nhã nâng ly rượu trong tay lên

hướng về phía mình tỏ ý chào hỏi, từng cử chỉ điệu bộ đều cực kỳ tao nhã.

Lưu Ly vội vàng dời tầm mắt về phía khác nhưng trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của người đàn ông đáng ghét kia. Thật đúng là âm hồn bất tán mà.

Đang mãi nghĩ ngợi, chợt nghe thấy tiếng mọi người kêu ồ lên, rồi một đạo ánh sáng màu tím từ trên không trung lượn theo đường vòng cung rơi ngay vào vòng tay khiến Lưu Ly kinh hoàng đến đứng đờ ra đó không thể nhúc nhích, vô thức ôm lấy cầu hoa, mặc cho hương thơm thanh nhã của hương hoa theo từng hơi thở tràn ngập trong lòng.

Tất cả mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Lạc Tranh quay đầu nhìn lại cũng không nhịn được mà bật cười, đi đến bên cạnh Lưu Ly dùng điệu bộ hài hước trêu cô bạn thân, "Theo mình thấy thì chuyện tốt của cậu sắp tới rồi đó. Bằng không sao cậu có thể hai lần đều nhận được cầu hoa như vậy."

Lưu Ly cười khổ một tiếng rồi yếu ớt trả lời, "Cậu có phải muốn đem mình gả đi lắm không? Làm như vậy sẽ khiến cậu bối đi một chút suy tư sao?"

Lạc Tranh rất nghiêm túc đáp lại, "Đương nhiên, một ngày cậu còn chưa kết hôn là một ngày mình còn lo lắng, nhưng..." Đôi mắt đầy trí tuệ của Lạc Tranh thoáng hiện lên chút đùa cợt, "Nhà điều chế hương liệu danh tiếng lẫy lừng như vậy sao có thể không kết hôn chứ? Người đàn ông muốn đưa mỹ nhân về còn có rất nhiều đó. Ví dụ như vị hoàng tử đang ngồi đằng kia, từ lúc cậu ngồi vào bàn anh ta đều nhìn cậu chăm chăm. Còn có vị doanh nhân kia nữa, nghe nói anh ta là người cực kỳ chung tình, còn có...."

"Sao cậu không nói cái vị bằng hữu luật sư kia luôn đi." Lưu Ly dù sao cũng là bạn thân của Lạc Tranh, người khác có thể không hiểu nàng chứ Lưu Ly thì tuyệt đối rất hiểu.

"Xem ra cậu cũng rất chú ý tới anh ta!" Lạc Tranh mỉm cười trêu lại.

"Nếu như có người thường xuyên khiến cậu gặp ác mộng, liệu

cậu có thể không chú ý tới anh ta hay không?" Lưu Ly nở nụ cười tươi rói nhìn về phía sau lưng Lạc Tranh, "Nhưng mình nghĩ cơn ác mộng của mình cũng sẽ nhanh chóng chuyển qua người khác thôi. Ông xã bá đạo cùng cục cưng thiên thần của cậu tới rồi kìa!"

Lạc Tranh quay đầu lại liền nhìn thấy Louis Thương Nghiêu đang ôm tiều Louis bước tới. Tiều Louis này thực sự là bản sao của Louis Thương Nghiêu. Vừa nhìn thấy Lạc Tranh, cục cưng liền cục kỳ cao hứng không ngừng khoa tay múa chân trong vòng tay của Louis Thương Nghiêu.

"Em tán gẫu chuyện gì vui vậy?" Louis Thương Nghiêu khẽ vươn tay ôm lấy eo Lạc Tranh kéo về phía mình rồi nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Lạc Tranh cười khẽ rồi mới trả lời, "Em đang khuyên Lưu Ly đừng gieo mầm gây họa nhân gian đó mà." Vừa nói nàng vừa đưa tay tính đón lấy cục cưng thì bị Lưu Ly vượt lên giành trước.

Mà cục cưng của nàng cũng không hề khóc thét lên mà chỉ tròn mắt tò mò nhìn Lưu Ly, thậm chí còn giơ bàn tay nhỏ xíu chạm vào mặt Lưu Ly chọc cho cô cười không ngừng...

"Tiều tử này giống ai thế không biết? Mới nhỏ như vậy đã biết thưởng thức cái đẹp rồi!" Cục cưng xinh như thiên thần mang dòng máu lai này thực sự là tiêu điểm của mọi sự chú ý sau hôn lễ khiến ai cũng không kìm lòng được mà muốn giơ tay ra ôm lấy. Mà tiều Louis dường như cũng được di truyền từ Louis Thương Nghiêu, từ bé trên người đã có mùi hoắc hương thoang thoảng vô cùng dễ chịu.

Lạc Tranh thấy cục cưng bị giành mất cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ. Từ khi cục cưng ra đời đều bị hết người này tới người khác giành ôm, đến ngay cả cha mẹ như nàng và Louis Thương Nghiêu cũng chẳng mấy khi có cơ hội được ôm con.

"Háo sắc như vậy đương nhiên là giống cha nó rồi!" Lạc Tranh cố ý nghiêng đầu nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, mím cười lên tiếng mang theo chút ý hờn dỗi.

Louis Thương Nghiêu nghe thấy những lời hờn dỗi của Lạc

Tranh, nụ cười trên môi lại càng sâu hơn, cũng không chút ngại ngần việc Lưu Ly đang ở ngay đó mà kìm lòng không được cúi xuống đặt lên môi Lạc Tranh một nụ hôn say đắm khiến nàng đỏ bừng cả mặt.

Lưu Ly thật không chịu nổi hai người họ, khế trừng mắt lên nói, "Hai người có thể đừng lúc nào cũng khoe khoang sự hạnh phúc ra như vậy không? Không sợ dạy hư tiểu Louis sao?"

Tiểu Louis mở to đôi mắt đen thẳm, bộ dạng đầy vẻ hiếu kỳ nghe người lớn nói chuyện, dường như có thể hiểu được chuyện đang diễn ra nên bàn tay nhỏ xíu cũng không ngừng múa loạn lên.

"Đưa cục cưng cho mình nào!" Cả ngày nay Lạc Tranh còn chưa được ôm con tới ba phút, nay lại thấy bộ dạng cục cưng đáng yêu như vậy không kìm lòng được lại muốn ôm lấy.

Lưu Ly lại càng giữ chặt tiểu Louis vào lòng hơn, "Hôm nay là hôn lễ của hai người, lại còn kéo dài suốt hai ngày nữa thì làm gì có thời gian rảnh để chăm sóc tiểu Louis chứ. Cứ để mình giúp..." Nói đến đây, Lưu Ly khế liếc Lạc Tranh một cái, "Trong lòng cậu lúc nào cũng chỉ có con trai, coi chừng người đàn ông phía sau đang ăn dấm đó!"

Lạc Tranh nghe vậy lại càng thêm ngượng ngùng, trừng mắt nhìn Lưu Ly rồi mới khế lên tiếng, "Cậu lại nói bậy gì thế?"

"Lưu Ly nói không sai chút nào! Anh đúng là đang phát ghen lên đây." Louis Thương Nghiêu cũng không chút e ngại mọi người xung quanh mà vòng tay ôm ngay Lạc Tranh vào trong ngực, mỉm cười nhíu mày nói, "Tiểu tử kia đã giành mất quá nhiều tâm tư cùng sự chăm sóc của em rồi. Ba ngày này, không cho em dính lấy con như vậy nữa."

Lạc Tranh nghe vậy khế đưa tay đập nhẹ vào ngực hấn một cái, "Là con của anh mà anh còn so bì vậy sao?"

Tiểu Louis đang dựa vào ngực Lưu Ly dường như cũng cảm nhận được mọi người đang nói về mình nên lại bắt đầu y y a a khoa tay múa chân loạn lên.

Louis Thương Nghiêu có chút bất đắc dĩ nhìn con trai mình. Có trời biết, từ khi sinh con, tâm tư của Lạc Tranh dường như chẳng mấy khi đặt vào hấn, cho dù cục cưng không ở bên cạnh, nàng cũng

sẽ luôn nhớ nó, không đặt hoàn toàn tâm trí vào hấn như trước.

Thật lòng mà nói đúng là hấn đang ghen với con trai mình. Nếu biết sẽ thế này thì ngày đó hấn sẽ không làm trò quỷ với bao cao su, như vậy cục cưng cũng không chào đời sớm thế này. Như vậy hấn vẫn có thể hưởng thụ thế giới hai người thêm một thời gian nữa.

"Luu Ly, cậu còn chưa kết hôn, cả đêm ôm một đứa trẻ như vậy sao được chứ! Đưa con cho mình đi!" Lạc Tranh cố ý dùng một lý do cực kỳ êm tai rồi bước lên tính ôm lấy tiểu Louis.

Kết quả không được như nàng mong muốn bởi Luu Ly đã ôm tiểu Louis khế né đi. Cô còn bật cười lên tiếng, "Tiểu Tranh, đừng giành với mình. Cậu không biết là mình đang tạo điều kiện cho cậu hưởng thụ thế giới riêng của hai người hay sao?"

Lạc Tranh vừa muốn lên tiếng thì Louis Thương Nghiêu đã ngắt lời, "Bà xã, Luu Ly nói rất có lý. Em đừng quá lo cho con nữa."

"Nhưng mà..." Lạc Tranh thật sự rất muốn ôm cục cưng một lát...

Luu Ly đứng bên cạnh còn đang cười rất vui vẻ thì chợt thấy tiếng cười khanh khách của tiểu Louis vang lên, liền đó là giọng nói của Tân Thanh Hà cũng vọng tới...

"Mấy đứa không cần phải lo lắng cho nhau như vậy. Ba ngày này, cứ để mẹ chăm sóc cho cháu nội bảo bố là được rồi!" Nói xong bà liền ôm tiểu Louis đi mất dạng.

"Mẹ..." Lạc Tranh tuyệt vọng gọi với theo...

Louis Thương Nghiêu thì lại cất tiếng cười cực kỳ vui vẻ, lại thêm tiếng cười đùa của Tân Thanh Hà và tiểu Louis từ xa vọng lại khiến tâm trạng hấn càng thêm thoải mái.

Về mặt Luu Ly cũng thoáng hiện lên chút thất vọng, "Thế là chẳng ai được ôm cục cưng rồi!"

"Ông xã..." Gương mặt Lạc Tranh lúc này trông cực kỳ đáng thương, nhìn mẹ Louis Thương Nghiêu ôm cục cưng đi khắp nơi trên tàu. Xem ra bà rất thích khoe đứa cháu nội xinh đẹp này với tất cả mọi người.

"Để con tiếp xúc với mọi người từ nhỏ như vậy cũng là chuyện tốt. Em yên tâm, mẹ cũng là người rất tâm lý." Louis Thương Nghiêu

ôm lấy vai nàng dịu dàng nói.

Lạc Tranh vẫn có chút ủy khuất dụi đầu vào vòm ngực hắn.

Lưu Ly thực sự không thể nhìn thêm cảnh hai người họ âu yếm như vậy nữa, khẽ lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Khi Dennis xử lý xong hết công việc của mình và tới được du thuyền thì đã bỏ lỡ buổi hôn lễ nên bị Louis Thương Nghiêu và Lạc Tranh phạt uống khá nhiều rượu. Anh ta cũng biết mình đáng bị phạt nên cũng cạn hết ly này tới ly khác. Lúc Louis Thương Nghiêu cùng Lạc Tranh tha cho anh ta thì Dennis đã sắp đứng không vững.

Tuy Dennis cũng không uống nhiều tới mức không biết gì nhưng tác dụng của những loại rượu hảo hạng này thực không tầm thường. Lúc định tới chỗ sofa ngồi nghỉ thì Dennis vô tình va phải một người rồi một giọng phụ nữ trong trẻo khẽ kêu lên.

Dennis ngẩng lên nhìn người phụ nữ với gương mặt xinh đẹp đang kinh hãi nhìn mình. Mà rượu vang đỏ trong ly của cô cũng sóng sánh hắt lên áo anh ta.

"Cô là bạn thân của Lạc Tranh...Lưu Ly?" Dennis khẽ đưa tay vỗ trán một cái rồi lại nhìn người phụ nữ trước mặt đang bối rối cất tiếng xin lỗi.

Lưu Ly cũng đã từng gặp mặt Dennis. Trên du thuyền này, chẳng có ai là không biết đến anh ta cả. Nhìn thoáng qua chỗ áo bị rượu làm ướt nhẹp, Lưu Ly có chút ái ngại lên tiếng, "Thật xin lỗi, đã làm bẩn y phục của anh rồi."

Dennis cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo mình, sau đó vẫn cực kỳ bình thản nở nụ cười nhẹ, "Không sao đâu. Người phải nói xin lỗi là tôi mới đúng. Lưu Ly tiểu thư không sao chứ?"

Lưu Ly khẽ lắc đầu, rồi đưa tay chỉ vào vết rượu đỏ, "Anh mặc như vậy sẽ rất khó chịu. Hay là anh qua phòng dành cho khách thay đồ chút đi. Tôi sẽ kêu người phục vụ đem đồ đi giặt khô."

Dennis vẫn luôn là người rất chú trọng đến vẻ bề ngoài nên lập tức gật đầu. Vừa định bước về phòng thì bước chân anh ta có chút lảo đảo nên Lưu Ly đành phải bước lên đỡ lấy anh ta. Dù trong lòng

không khỏi thềm thở dài nhưng Lưu Ly cũng đành đỡ Dennis về phòng.

Dennis đưa tay lục túi áo rồi lấy ra chìa khóa phòng. Lưu Ly thấy số phòng là 1502, thật trùng hợp là lại nằm đối diện ngay phòng của cô. Cho nên cô liền đỡ anh ta vào thang máy.

Cánh cửa thang máy chậm rãi khép lại. Hai người họ đều không hề hay biết ở cách đó không xa có một đôi mắt đang lảng lạng dõi theo nãy giờ.

Các phòng dành cho khách trên du thuyền được thiết kế không khác nhau là mấy, đều dựa trên tiêu chuẩn phòng hoàng gia để sắp đặt. Không gian bên trong phòng cũng rất rộng rãi và thoải mái với ô cửa rất lớn có thể nhìn ngắm mặt biển mênh mông mê người phía bên ngoài.

Lưu Ly lúc này cũng chẳng có tâm trạng để thưởng thức phong cảnh. Đỡ Dennis về phòng xong, lúc anh ta vào phòng vệ sinh thay đồ, cô đang định gọi người phục vụ tới đem quần áo bẩn đi thì thấy bên ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa khá thô lỗ.

Tiếng đập cửa mạnh đến nỗi khiến Lưu Ly có chút hoảng sợ. Vừa bước tới đưa tay mở cửa thì cô lại suýt đụng vào người đàn ông đang đứng bên ngoài.

Không khó để nhận ra người đàn ông bên ngoài cửa đang cực kỳ giận dữ, nét mặt anh ta cứ như thể vừa bắt tại trận một đôi nam nữ đang yêu đương vụng trộm vậy.

"Anh..." Lưu Ly thật không ngờ anh ta sẽ xuất hiện tại nơi này vào lúc thế này. Trong lúc nhất thời cô cũng không kịp có phản ứng gì. Mãi lâu sau mới giật thót mình rồi dưới ánh mắt soi mói của anh ta, Lưu Ly khẽ

đưa tay gõ cửa phòng vệ sinh.

"Dennis tiên sinh, hình như có người tìm anh!"

Lưu Ly cũng chỉ có thể nói vậy mà thôi. Nói cho cùng thì giữa cô và người đàn ông vừa xuất hiện tuy rằng đã gặp mặt không ít lần trong năm qua nhưng mà căn bản cô chưa từng chủ động nói lời nào

với anh ta cả.

Ánh mắt Kỳ Ưng Diêm vốn đang tràn ngập sự giận dữ lại bởi vì hành động của Lưu Ly mà lóe lên chút kinh ngạc. Anh ta thật không ngờ là Lưu Ly lại nghĩ rằng anh ta tới đây tìm Dennis. Trời ạ, cô vốn chậm hiểu như vậy hay đang cố tình đây?

Dennis rất nhanh chóng đi từ phòng vệ sinh ra, bởi vì anh ta không mang theo y phục dự phòng, hơn nữa đầu vẫn đang đau nhức, lại tưởng rằng Lưu Ly đã đi rồi nên anh ta chỉ mặc mỗi quần tây mà đi ra ngoài. Áo khoác cùng sơ mi được Dennis vắt trên cánh tay, cả khuôn ngực vạm vỡ hoàn toàn lộ ra. Trong nháy mắt nhìn thấy Lưu Ly vẫn còn ở trong phòng, anh ta không khỏi sửng sò, gương mặt đang bình thường cũng trở nên cực kỳ lúng túng.

Lưu Ly cũng không ngờ sẽ thấy một màn thế này nên mặt mũi cũng đỏ ửng lên, vội vàng quay mặt đi và cũng không kém phần bối rối.

Vẫn đứng ở ngoài cửa, Kỳ Ưng Diêm không nhìn thấy tình huống phát sinh trong phòng, nhưng cũng không đợi được mời đã sải bước tiến vào. Tình hình của hai người họ hoàn toàn hiện rõ trong mắt anh ta khiến Kỳ Ưng Diêm găm lên thiếu điều vang dội cả du thuyền.

"Dennis, anh định làm gì?"

Chết tiệt! Anh ta đã sớm biết đàn ông đều không đáng tin mà!

Cả Lưu Ly và Dennis đều bị tiếng gầm đầy giận dữ của Kỳ Ưng Diêm làm cho hết hồn, nhất là Dennis. Anh ta không hiểu sao Kỳ Ưng Diêm lại đột ngột đến phòng mình, Khẽ kéo lấy áo choàng tấm mặc vào, lại thấy có chút chóng mặt nên ngồi xuống sofa xong, Dennis chậm rãi cất tiếng, "Kỳ Ưng Diêm, mặc dù anh là luật sư nhưng cũng không nên quản nhiều chuyện như vậy chứ?"

Lưu Ly nhìn thoáng qua Kỳ Ưng Diêm, lúc này mới chợt bừng tỉnh. Thì ra anh ta chính là luật sư Kỳ Ưng Diêm. Tên và người quả thật không giống nhau chút nào. Chỉ là cái tên này Lưu Ly đã nghe thấy rất nhiều lần, cũng biết trận đánh cuối cùng của Lạc Tranh trên tòa là đối đầu với anh ta. Nhưng bởi Lưu Ly vốn không có thiện cảm với luật sư nên đương nhiên cũng không để tâm chú ý nhiều.

Kỳ Ưng Diêm thấy Lưu Ly nhìn mình không chớp mắt nên ánh mắt anh ta cũng dịu lại đôi chút, khẽ miệng khẽ cong lên rồi lại nhíu mày, "Anh đưa cô ấy đến đây làm gì?"

Dennis nghe vậy cũng không lập tức giải thích hoặc có lẽ là anh ta vẫn đang đau đầu nên lười giải thích nhiều, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Lưu Ly, trong ánh mắt thoáng có chút khó hiểu, "Sao Lưu Ly tiểu thư còn chưa rời khỏi đây?"

Lưu Ly khẽ than nhẹ một tiếng rồi trả lời, "Tôi vốn muốn gọi người phục vụ đến đem đồ của anh đi, không ngờ vừa ra cửa đã thấy anh ta xông tới. Tôi còn tưởng anh ta tới tìm anh...."

Câu nói dang dở của Lưu Ly cũng bị bỏ lửng bởi cô nhận ra Kỳ Ưng Diêm không phải là tới tìm Dennis.

Mà mặt Kỳ Ưng Diêm đã chuyển thành xanh tái.

Dennis thì khẽ cười nhìn Lưu Ly, "Tôi không sao, chỉ là y phục bị đổ chút rượu. Tôi sẽ xử lý ổn thỏa thôi."

Lưu Ly cũng nhẹ nhàng gật đầu. Cô vốn không phải mẫu người thích can thiệp vào chuyện người khác. Thấy anh ta không có việc gì nên cô cũng không nói thêm lời nào liền lập tức rời đi, chỉ còn lại Kỳ Ưng Diêm vẫn đứng đó trợn mắt nhìn Dennis.

"Anh thích cô ấy?" Dennis dựa lưng vào sofa nhìn Kỳ Ưng Diêm đang tức giận đến nghẹn lời, dứt khoát hỏi thẳng.

"Phải, tôi thích cô ấy cho nên anh đừng nên có ý gì với cô ấy hết." Kỳ Ưng Diêm cũng dứt khoát ngồi xuống đối diện với Dennis, giọng điệu cũng không còn tức giận như trước nữa.

Dennis thoải mái nằm dài lên sofa, có chút bất đắc dĩ cất tiếng, "Sao anh và Thương Nghiêu cứ coi tôi là tình địch thế nhỉ? Chẳng lẽ trông tôi nguy hiểm đến vậy sao?"

"Dáng vẻ của anh rất đứng đắn, chỉ là hành vi luôn vượt quá giới hạn." Kỳ Ưng Diêm trừng mắt liếc anh ta.

Dennis nhin không được bật cười thành tiếng, "Nếu bàn về hành vi, tôi thấy đại luật sư như anh cũng chẳng kém gì tôi đâu!"

"Không nói nhảm với anh nữa!" Kỳ Ưng Diêm đứng dậy tính rời đi.

"Ưng Diêm..." Dennis ở phía sau gọi với theo Kỳ Ưng Diêm, "Nhưng tôi không đảm bảo người ta không thích tôi đâu nhé!"

Kỳ Ưng Diêm quay đầu lại cất tiếng cười đầy vẻ chế nhạo, "Bộ dạng anh chẳng những quá ngây thơ mà ý nghĩ cũng vậy." Nói xong, anh ta lập tức rời đi.

Dennis cũng không hề tức giận mà chỉ cong môi cười...

Trên du thuyền cũng có rất nhiều khu vực vui chơi giải trí, thậm trí còn mời tới cả những ca sỹ và ban nhạc nổi tiếng chơi những bản tình ca ngọt ngào khiến không khí buổi đêm càng thêm phần lãng mạn đa tình.

Bởi nhiệt độ của Tahiti quanh năm đều là mùa xuân nên lúc trở về phòng nghỉ Lưu Ly cũng chỉ thay một bộ váy dài màu tím nhạt bằng lụa mỏng phối hợp với làn da trắng muốt lại càng tôn lên vẻ dịu dàng của cô. Chỉ là sắc mặt của Lưu Ly trước sau vẫn rất lãnh đạm hết như phong cách thường ngày của cô nên rất nhiều đàn ông mặc dù cảm thấy cô rất xinh đẹp nhưng lại không dám chủ động tiến tới làm quen.

Lưu Ly cùng Lạc Tranh là hai mỹ nhân với phong cách hoàn toàn khác nhau. Gương mặt Lạc Tranh mang theo vẻ đẹp thánh thiện của thiên sứ cùng vẻ cáng đỗi của ma quỷ, tỏa ra sức mê hoặc cùng quyến rũ khiến đàn ông không thể cưỡng lại, mặc dù biết rõ nàng đóa hoa anh túc độc nhưng không cách nào ngăn bản thân không đến gần nàng.

Nhưng Lưu Ly thì không giống như vậy. Mặc dù cô cũng rất xinh đẹp nhưng vẻ đẹp của Lưu Ly lại có chút gì đó mờ ảo như sương khói khiến người ta chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn bởi sợ lại gần sẽ khiến nó tan biến.

Mặc dù khu giải trí bên cạnh đang thu hút sự chú ý của rất nhiều người nhưng phía bên này Lưu Ly vẫn lặng lẽ ngồi bên quầy bar thưởng thức một ly cocktail màu tím nhạt. Dịch rượu sóng sánh ánh lên làn da trắng trẻo của Lưu Ly càng khiến cô toát lên vẻ quyến rũ khó tả. Người pha chế tại quầy bar vừa pha chế rượu vừa lén ngắm

cô, thỉnh thoảng còn đem ra những loại cocktail mới nhất để Lưu Ly thưởng thức.

"Cảm ơn!" Lưu Ly khẽ nhấp một ngụm rượu, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển qua khu vực náo nhiệt bên cạnh, cười nhẹ một tiếng. Mỗi người đều có cuộc sống của mình. Cuộc sống của cô cũng vậy. Chẳng bao lâu nữa, cô sẽ quay lại Hy Lạp, đến một nơi có khung cảnh thật thanh tĩnh, thông thả tản bộ hoặc tới bờ biển Aegean đi dạo trên bờ cát với bàn chân trần, ở đó đến quá trưa nhìn mấy cụ già nhàn nhã phơi hải sản hay dân địa phương dẫn chó dạo chơi ven bờ biển. Cuộc sống bình thản như vậy thật sự cũng là một cái đích để hướng tới.

Khi Kỳ Ứng Diêm rời khỏi thang máy đi về phía quầy bar liền thấy một cô gái mặc bộ váy dài màu tím nhạt đang ngồi ở đó. Ánh mắt cô dường như đang nhìn về nơi xa xăm nào đó, trên môi còn khẽ cong lên thành nụ cười để lộ lúm đồng tiền khiến anh ta hít thở có chút khó khăn. Trong lúc nhất thời bị dáng vẻ này của Lưu Ly mê hoặc khiến Kỳ Ứng Diêm quên cả việc bước tiếp.

Một lúc lâu sau thấy Lưu Ly nhấp một ngụm rượu từ ly cocktail, anh ta mới có lại phản ứng. Xem ra cố gắng suốt một năm qua của anh ta xem như uổng phí. Vừa rời nhìn ánh mắt của Lưu Ly, Kỳ Ứng Diêm có thể biết được trong lòng cô không có mình. Ánh mắt xa lạ kia thật khiến trái tim anh ta băng giá.

Phía bên này, Lưu Ly lặng lẽ đắm mình trong thế giới riêng, cho đến khi bên tai vang lên một thanh âm mạnh mẽ của đàn ông...

"Pha cho vị tiểu thư đây một ly Purple Love giúp tôi! Cảm ơn!"

Đang mãi nhìn lên Lưu Ly, người pha chế tại quầy bar không ngờ lại có người bất ngờ tiến tới khiến anh ta sửng sò, mãi sau đó mới có phản ứng vội vàng gạt đầu rồi đi pha chế cocktail.

Thành phần chủ yếu của Purple Love là rượu vang lâu năm của vùng Provence được chuyển tới theo đường hàng không, lại thêm mùi hoa oải hương hoà với vị ngọt ngào của chút siro cùng vị dịu nhẹ của rượu champagne khiến khi uống vào có một cảm giác nhẹ nhàng

thoải mái, hơn nữa mùi dịu nhẹ của hoa oải hương còn lưu lại thật lâu trong khoang miệng cho nên nó mới có cái tên này.

Bất thành linh bị thanh âm trầm trầm kia làm cho hết hồn, Lưu Ly vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy người đàn ông kia ngồi xuống bên cạnh mình nhưng cô cũng không nói thêm lời nào.

Người pha chế rất nhanh chóng đặt ly cocktail như yêu cầu tới trước mặt Kỳ Ứng Diêm. Anh ta khẽ cong môi tỏ ý hài lòng rồi đưa ly rượu tới cho Lưu Ly.

"Nếm thử một chút đi, thứ này rất hợp với em."

Có lẽ đây chính là duyên phận. Khi anh ta lần đầu tiên nghe từ miệng Lạc Tranh cái tên Lưu Ly, trong lòng anh ta đã có chút kích động. Khi nhìn thấy tận mắt nhà điều chế hương liệu được ca tụng này, nhìn cô hết như một tiên nữ trên trời, sự kích động trong lòng đã chuyển thành một thứ tình cảm mãnh liệt. Loại cảm giác này đối với Kỳ Ứng Diêm mà nói cũng không xa lạ gì. Anh ta biết rõ mình thích Lưu Ly, thậm chí còn chưa tiếp xúc đã bắt đầu yêu cô rồi.

Duyên phận thực sự rất kỳ lạ, tình yêu cũng vậy. Nói đến là đến, một chút dấu hiệu cũng không có.

Giờ khắc này, ánh mắt Kỳ Ứng Diêm nhìn Lưu Ly mang theo sự nóng bỏng đến cực độ cũng hết như tâm tình của anh ta lúc này bởi Kỳ Ứng Diêm không cách nào che dấu tình cảm của mình.

Nhưng bộ dạng này của anh ta chỉ càng làm cho Lưu Ly thêm sợ mà thôi. Khẽ chau mày cầm lấy ly rượu, cô chỉ nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Kỳ Ứng Diêm thấy Lưu Ly tiếp nhận lời mời của mình, đáy mắt cũng ánh lên sự vui mừng. Vừa muốn mở miệng để kéo gần khoảng cách với cô hơn thì anh ta lại nghe thấy Lưu Ly lên tiếng nói với người pha chế ở quầy bar, "Phiền anh pha cho vị tiên sinh đây một ly "Băng Tâm"! Cảm ơn!"

Kỳ Ứng Diêm nghe mà sửng sờ, "Băng Tâm cái gì chứ?"

Người pha chế cũng chưa từng nghe tới loại cocktail này, bối rối đưa tay gãi gãi đầu rồi nhìn về phía Lưu Ly, "Xin hỏi loại cocktail đó pha chế thế nào ạ!"

Lưu Ly nhìn thoáng qua những chai rượu đang đặt trên giá đằng sau, chỉ ba loại rượu trong số đó rồi nói, "Ba loại này pha chế theo tỷ lệ 2:1:2 rồi thêm vào chút bạc hà tươi là được."

Người pha chế khẽ gật đầu không nói thêm lời nào rồi lặng lẽ theo lời Lưu Ly mà làm. Rất nhanh sau đó một ly cocktail màu sắc thanh nhã hiện ra trước mắt mọi người với mùi hương thơm mát.

"Pha rất khá!" Lưu Ly cầm ly cocktail lên ngắm một chút rồi đưa tới trước mặt Kỳ Ứng Diêm, "Mời anh!"

Thăm sâu trong đáy mắt Kỳ Ứng Diêm ánh lên một chút ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh ta thấy một người phụ nữ đáp lễ lại thế này. Bình thường những phụ nữ đã bước chân vào quán bar đều muốn có càng nhiều đàn ông vây quanh càng tốt.

Khẽ nhấp một ngụm trong ly rượu Lưu Ly đưa, Kỳ Ứng Diêm cảm thấy cực kỳ sảng khoái, hơn nữa cảm thấy đầu óc cũng rất sáng suốt. Đàn ông thường không thích uống cocktail, anh ta cũng không ngoại lệ. Những người đàn ông thích mạo hiểm như anh ta trước giờ chỉ ưa rượu mạnh. Nhưng đêm nay, ly cocktail này thực sự là một trải nghiệm rất thú vị.

"Rất tuyệt! Xem ra em rất am hiểu việc pha chế cocktail." Kỳ Ứng Diêm bất giác mở miệng nói câu này rồi lại cảm thấy có chút quái lạ. Đây dường như không phải tác phong thường ngày của anh ta.

Lưu Ly nhìn Kỳ Ứng Diêm một cái, cũng không nói gì chỉ lặng lẽ đưa ly Purple Love lên môi.

"Nghe nói loại cocktail Purple Love này được pha chế từ loại rượu rất nổi danh của vùng Provence. Hơn nữa mùi hoa oải hương rất có tác dụng an thần. Hôm nay em mệt mỏi như vậy, uống ly này thật sự rất thích hợp." Kỳ Ứng Diêm thừa dịp lẩn tới, thân hình cao lớn cũng hơi nghiêng về phía Lưu Ly khiến khoảng cách giữa hai người gần thêm một chút...

Anh ta vốn muốn dùng chiêu này để kéo gần tình cảm giữa hai người họ, chẳng ngờ...

"Uống ly này không phải vì muốn nghỉ ngơi mà là muốn nâng cao tinh thần." Lưu Ly khẽ hừ lạnh rồi hạ ly cocktail xuống, đẩy ra xa,

hàng lông mi dài cong vút khểnh nhướng lên, ánh mắt cũng không có chút tình cảm nào khiến Kỳ Ưng Diêm nhìn không ra rốt cuộc là cô đang vui hay buồn. Ánh mắt của Lưu Ly rất bình thản nhưng lại không hề giống sự bình thản của Lạc Tranh. Bởi sự bình thản của Lạc Tranh là sự kiên định cùng mạnh mẽ. Còn Lưu Ly, đối mặt với một người không quen biết lại có thể biểu đạt cảm giác của mình như vậy cho thấy nội tâm của cô cũng cực kỳ an tĩnh.

"Chẳng lẽ anh không biết một chút tinh dầu hoa oải hương có thể khiến người ta ngủ ngon nhưng nếu thêm quá chút nữa sẽ khiến tinh thần con người cực kỳ phấn chấn và tỉnh táo sao?" Ly Purple Love này, ngay cái tên của nó đã nói lên hàm lượng tinh dầu oải hương có trong đó rồi." Lưu Ly hờ hững nói xong rồi lại bình thản uống một chút nước mát.

Kỳ Ưng Diêm thật sự bị làm cho lúng túng. Ở trước mặt phụ nữ từ xưa tới nay, anh ta luôn rất thuận lợi, thậm chí có rất nhiều phụ nữ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn anh ta nhưng người phụ nữ này chẳng những không đón nhận tình cảm của anh ta mà còn dùng kiến thức chuyên môn để lên tiếng dạy dỗ lại. Thế này thì mặt mũi anh ta biết để đâu đây?

Một hồi lâu sau Kỳ Ưng Diêm khểnh hắng giọng rồi cười nhẹ, "Chắc hẳn ly Băng Tâm của tôi cũng rất có ý nghĩa?"

Lưu Ly cũng không hề nhìn anh ta mà vẫn dùng giọng điệu cực bình thản để trả lời...

"Ly Băng Tâm này do ba loại rượu điều chế mà thành. Loại thứ nhất có hương cam tạo cảm giác tươi mới, loại thứ hai có vị chanh giúp nâng cao tinh thần, còn thứ ba là vị hoa cúc." Hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, Lưu Ly lại tiếp tục nói, "Ở Ai Cập, người ta luôn cho rằng hoa cúc là đoá hoa thần thánh, thường đặt nó trong các điện thờ để dâng tặng thần mặt trời. Vị hoa cúc trong ly cocktail này cũng giống như trà hoa cúc, có vị thanh mát lại thêm màu lam nhạt rất đẹp mắt với công hiệu khiến tinh thần thư thái và giúp người ta trấn tĩnh lại vậy. Cuối cùng ly cocktail của anh còn được thêm tinh chất bạc hà nữa. Tôi nghĩ đàn ông các anh đều biết những loại rượu

cực phẩm của phương Tây khi có thêm vị này đều có tác dụng giúp trí não tỉnh táo rất nhiều.

Kỳ Ưng Diêm nghe mà sững sờ hồi lâu, mãi sau anh ta mới cất lời tán thưởng, "Rất ít phụ nữ hiểu biết về rượu như em."

"Tôi không hiểu về rượu, vừa rồi chỉ là dùng những kiến thức về hoa cỏ để nói mà thôi." Đối với sự tán thưởng của Kỳ Ưng Diêm, Lưu Ly cũng không chút cảm kích mà chỉ dùng ánh mắt có chút kỳ quái nhìn anh ta, giọng điệu cũng rất hờ hững rồi bình thản tiếp lời, "Đây là công việc của tôi, tôi biết rõ chúng cũng là chuyện rất đổi bình thường."

Kỳ Ưng Diêm dường như cũng hiểu được ý tứ trong lời nói lạnh lùng của Lưu Ly nên nụ cười trên môi anh ta càng trở nên mất tự nhiên. Gặp người phụ nữ thế này, mấy lời đường mật xem ra không có tác dụng rồi!

"Dù sao tôi cũng cảm ơn em vì đã tỉ mỉ chọn cho tôi loại cocktail này." Suy tính hồi lâu, nụ cười trên môi Kỳ Ưng Diêm lại nhếch lên.

Nào ngờ Lưu Ly lại nhẹ nhàng lắc đầu...

"Sở dĩ tôi chọn loại này cho anh là vì tôi thấy trong ánh mắt anh có chút phẫn khích nên muốn giúp anh trấn tĩnh lại một chút mà thôi."

Một câu nói đơn giản này lại hết như một tia sét đánh thẳng xuống đầu Kỳ Ưng Diêm. Nụ cười trên môi anh ta như đông cứng lại, nhìn Lưu Ly bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh. Mà bộ dạng lúc nói chuyện của cô cũng cực kỳ nghiêm túc, không giống đang đùa giỡn chút nào.

"Còn nữa, không nên đến gần phụ nữ như vậy. Không phải người phụ nữ nào cũng sẽ thích thú uống Purple Love của anh, huống chi anh còn chưa biết gì về tôi, thậm chí có khi tên tôi anh còn không biết." Lưu Ly nói xong liền quay người rời khỏi quầy bar.

Kỳ Ưng Diêm tròn tròn đôi mắt nhìn bóng Lưu Ly khuất dần. Trời ạ, cô có thể bỏ mặc anh ta một mình ở đây? Hơn nữa ai bảo anh ta không biết tên cô chứ? Ông trời à!

Chương 167: Cầu ái, cầu cứu

"Ha ha..." Trong phòng tân hôn, Lạc Tranh cười đến mức tay chân cơ hồ muốn co rút lại. Ngồi đối diện với nàng là Kỳ Ứng Diêm với nét mặt buồn thiu, thậm chí hàng lông mày của anh ta cũng tràn ngập vẻ cô đơn.

Đây là khung cảnh mà Louis Thương Nghiêu nhìn thấy đầu tiên khi từ phòng tắm bước ra. Hắn chỉ khoác trên mình một cái áo choàng tắm khiến làn da ngăm mạnh mẽ trơn láng cực kỳ mê người ánh lên vẻ quyến rũ sánh ngang với những nam người mẫu hàng đầu.

Kỳ Ứng Diêm cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ lười biếng dựa vào sofa, vẻ mặt đầy sự chán chường. Louis Thương Nghiêu thấy vậy liền nhíu mày, "Ứng Diêm, anh không định ở lại phòng này cả đêm đấy chứ?"

Đêm nay dù gì cũng là đêm tân hôn của hắn và Lạc Tranh. Cái người này chạy tới đây làm loạn nổi gì chứ?

Kỳ Ứng Diêm cũng không nói câu nào khiến người ta thật đoán không ra anh ta đang suy nghĩ điều gì.

Lạc Tranh cố gắng nín cười, vỗ nhẹ vào tay Louis Thương Nghiêu rồi dịu dàng lên tiếng, "Ứng Diêm tới đây tám phần là muốn tìm viện binh."

Louis Thương Nghiêu không rõ ý của Lạc Tranh cho lắm nên nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm cất tiếng hỏi, "Anh có chuyện gì vậy?"

Kỳ Ứng Diêm dường như cũng không nghe thấy câu hỏi của Louis Thương Nghiêu mà lại nhìn về phía Lạc Tranh, trong mắt xẹt qua chút lo lắng...

"Lạc Tranh, cô nói xem, tôi bày tỏ như vậy chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Cô ấy biết rõ ly Purple Love là tôi đặc biệt pha chế cho cô ấy, thế mà còn dùng ly Băng Tâm kia đuổi tôi đi."

Lạc Tranh suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời, "Chưa chắc đâu! Lưu Ly là người chưa từng nói chuyện yêu đương, cô ấy cũng đâu phải người lão luyện tình trường mà thoáng cái có thể hiểu được ý của anh. Tôi nghĩ cô ấy pha chế ly Băng Tâm kia cho anh có lẽ là vì thật sự cảm thấy anh quá phấn khích đó thôi..."

"Nhưng mà..."

"Khoan đã..." Louis Thương Nghiêu nghe mà không hiểu đầu đuôi ra sao liền ngắt lời Kỳ Ứng Diêm. Đôi mắt sâu thẳm của hắn ánh lên chút khó hiểu, "Có phải anh bỏ qua chuyện gì rồi không?"

Lạc Tranh nhin không được lại bật cười khế rồi nhìn về phía Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng lên tiếng, "Bạn tốt của anh thích bạn tốt của em đó!"

"Kỳ Ứng Diêm và Lưu Ly?" Louis Thương Nghiêu thật sự bị bất ngờ. Cũng khó trách hắn là người biết cuối cùng như vậy. Trực giác của đàn ông và phụ nữ vốn rất khác nhau. Cho dù là bạn thân của hắn, nếu không chủ động đề cập đến vấn đề tình cảm của mình thì hắn cũng không có để ý tới.

"Thương Nghiêu, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Tôi đâu phải là người không thể thích phụ nữ chứ?" Kỳ Ứng Diêm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Louis Thương Nghiêu nên tâm trạng cũng có chút không thoải mái, khế mở miệng phản đối.

Louis Thương Nghiêu hơi nhíu mày rồi nở nụ cười đầy tà mị, "Anh đương nhiên có thể thích phụ nữ. Chỉ là tôi không ngờ tới đó lại là Lưu Ly mà thôi." Nói đến đây, hắn quay sang nhìn Lạc Tranh, "Lưu Ly có khả năng thích Ứng Diêm không?"

"Louis Thương Nghiêu, anh nói vậy là ý gì?" Kỳ Ứng Diêm còn chưa đợi Lạc Tranh trả lời đã nhíu mày nhìn thẳng hắn, "Tôi kém đến vậy sao? So với những người đàn ông khác thì tôi đẹp trai hơn, lại hào phóng, cao to, lắm tiền, không có sở thích bất lương, gia cảnh tốt, quan trọng nhất là tôi rất chung tình. Có bao nhiêu cô còn đang xếp hàng muốn được tôi yêu đó."

Những lời của anh ta vừa dứt, Louis Thương Nghiêu và Lạc Tranh khế đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai nói thêm lời nào.

Trên mặt Kỳ Ưng Diêm hiện rõ vẻ lúng túng, khẽ hắng giọng, "Hai người như vậy là có ý gì?"

Louis Thương Nghiêu vẫn không trả lời, nhưng từ ánh mắt của hắn không khó để nhận ra hắn đang cố nín cười. Mà Lạc Tranh cũng thật vất vả để kìm nén tiếng cười đang chực bật ra khỏi cổ rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng, "Xét tình hình hiện giờ thì đúng là Lưu Ly không có chút tình ý nào với anh, thậm chí là còn không có mấy thiện cảm."

Đây thực sự là một đòn đả kích mạnh giáng vào Kỳ Ưng Diêm. Anh ta hết quả bóng cao su xì hơi ngồi ủ rũ trên sofa, "Chẳng lẽ tôi kém Dennis đến thế sao?"

"Chuyện này thì có liên quan gì tới Dennis?" Louis Thương Nghiêu cũng chưa từng gặp vẻ mặt đầy thất bại thế này của Kỳ Ưng Diêm nên tò mò lên tiếng hỏi.

Kỳ Ưng Diêm ử dột đem những chuyện vừa xảy ra lúc trước kể lại cho hai người họ nghe. Louis Thương Nghiêu nghe xong liền bật cười, "Nếu Lưu Ly có thể thích Dennis thì cũng là chuyện tốt!"

Nghe thấy câu này, Kỳ Ưng Diêm thiếu chút nữa thì đứng bật dậy từ sofa, "Louis Thương Nghiêu, anh không cần phải tuyệt tình với tôi như vậy chứ?"

"Ưng Diêm, anh nói vậy là không đúng rồi. Anh là bạn tôi, mà Dennis cũng là bạn tôi. Tôi đương nhiên hy vọng hai người có thể tìm được người mà mình thực lòng yêu thương." Louis Thương Nghiêu mỉm cười khoanh tay trước ngực, cất giọng nói cực kỳ nghiêm túc.

Kỳ Ưng Diêm nghe vậy cũng không tức giận nữa mà lại bước tới gần Louis Thương Nghiêu, ánh mắt vốn không vui lúc trước đã chuyển thành ý cười tà...

"Thương Nghiêu, đừng quên tôi là luật sư. Anh nghĩ gì đừng tưởng tôi không biết." Nói xong, Kỳ Ưng Diêm nhìn Lạc Tranh, cười cười rồi lại đặt cánh tay lên vai Thương Nghiêu, "Tâm tư của anh thế nào tưởng tôi không nhìn ra hay sao. Giờ anh ôm được mỹ nhân về, hơn nữa còn khiến mỹ nhân tình nguyện sinh con cho anh, nhưng chỉ cần Dennis vừa tới gần Lạc Tranh, tâm tình anh liền cực kỳ khẩn trương, đúng chứ? Trong lòng anh luôn coi Dennis là tình địch của

mình, cho nên anh luôn mong có một người phụ nữ xuất hiện mê hoặc anh ta, như vậy anh mới có thể ung dung tự tại được."

Louis Thương Nghiêu quay đầu nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm, đôi môi mỏng vẫn tràn ngập ý cười nhưng từ trong ánh mắt sắc bén của hắn lại lóe lên ý cảnh cáo ngầm.

Mà Kỳ Ưng Diêm cũng không chút sợ hãi, "Bị tôi đoán trúng tâm sự rồi chứ gì?" Liền đó, anh ta phá lên cười cực kỳ sáng khoái.

Lạc Tranh thấy Louis Thương Nghiêu không lên tiếng phản đối liền đưa tay đập nhẹ vào tay hắn một cái, có chút tức giận lên tiếng, "Louis Thương Nghiêu, không ngờ lòng dạ anh lại đen tối đến vậy."

Louis Thương Nghiêu không khỏi than thầm trong bụng, hận không thể một cước đá bay Kỳ Ưng Diêm ra khỏi phòng. Hắn quay sang nhìn Lạc Tranh, dịu dàng lên tiếng.

"Anh đâu phải người như vậy chứ! Chẳng lẽ em cũng không tin anh sao? Chẳng qua anh chỉ cảm thấy Dennis cũng nên tìm cho mình một người phụ nữ mà thôi. Lưu Ly cũng rất được mà. Em không thấy hai người họ có rất nhiều điểm chung sao?"

Lạc Tranh nghe mấy lời này dường như cũng có chút nghĩ ngợi. Một lúc sau, nàng khẽ gật đầu, "Đúng thế, Lưu Ly vốn là người không thích tranh giành với người khác, mà tính cách của Dennis cũng khá lạnh lùng. Nếu hai người họ có thể đến với nhau thì tốt quá. Nhưng mà..."

"Này này...Hai người đang nói cái gì thế?" Kỳ Ưng Diêm cảm thấy câu chuyện bắt đầu chuyển thành thế bất lợi cho mình liền vội vàng ngồi xuống đối diện với hai người họ, vẻ mặt anh ta cũng lộ rõ sự lo lắng và nghiêm túc tột độ. "Hai người không thể quay lưng lại với tôi nhanh như vậy chứ? Nhất là Lạc Tranh. Cô đừng quên, lúc trước chính cô là người giới thiệu Lưu Ly cho tôi. Cô là bà mối của tôi và Lưu Ly, không phải sao?"

"Tôi giới thiệu Lưu Ly cho anh khi nào chứ? Là anh nhạy cảm hỏi lung tung này nọ mà thôi." Lạc Tranh rất nghiêm túc lên tiếng, "Hơn nữa, tình cảm phải do cả hai bên tình nguyện. Nếu như Lưu Ly thật sự không thích anh, cho dù tôi có cố gắng vun vào thế nào đi nữa

cũng vô ích. Nếu như cô ấy thật sự thích Dennis, tôi cũng sẽ chúc phúc cho cô ấy. Dù sao mọi người đều là bạn của tôi cả."

Kỳ Ưng Diêm khẽ hít sâu một hơi như muốn ổn định lại cảm xúc trong lòng. Anh ta nhắm mắt lại hồi lâu rồi mới mở ra nhìn về phía Louis Thương Nghiêu...

"Thương Nghiêu, những chuyện thế này anh là người có kinh nghiệm nhất. Xin anh hãy truyền thụ cho tôi mấy chiêu đi!"

Những lời của Kỳ Ưng Diêm mang theo ngấm ý rất mờ ám nên khi anh ta vừa dứt lời, Lạc Tranh đã quay sang phía Louis Thương Nghiêu, nhìn hấn bằng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, dọa cho hấn thiếu chút nữa đem Kỳ Ưng Diêm ném văng xuống biển nuôi cá mập.

"Chuyện quái gì mà tôi có kinh nghiệm chứ? Kỳ Ưng Diêm, anh nói cho rõ ràng một chút." Giọng nói trầm trầm đầy nộ khí của Louis Thương Nghiêu lập tức vang lên.

Lúc này Kỳ Ưng Diêm mới thấy lo cuống lên bởi anh ta cũng ý thức được sắc mặt Lạc Tranh đã phát sinh sự biến hóa nên vội vàng cải chính, "Đừng khẩn trương, ý của tôi là lúc trước anh theo đuổi Lạc Tranh khi cô ấy cũng đã có bạn trai nhưng chẳng phải anh vẫn giành được cô ấy đó sao? Mà Lạc Tranh khi đó cũng rất ghét anh, nhưng cuối cùng anh vẫn có được cô ấy còn gì."

Louis Thương Nghiêu nghe xong mấy lời phía sau, vẻ mặt toát lên vài phần đắc ý, nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Tranh, cất giọng đầy tà mị, "Lúc trước em ghét anh lắm sao?"

"Anh nói thử xem?" Lạc Tranh rất thông minh liền đặt câu hỏi ngược lại, "Lúc trước anh đã làm những chuyện tốt gì, đã quên nhanh như vậy sao?"

Louis Thương Nghiêu cất tiếng cười đầy yêu thương, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Lạc Tranh.

"Xin anh đó, đừng mãi đắm chìm trong hạnh phúc của riêng mình như vậy. Suy nghĩ cho tôi chút đi mà!" Kỳ Ưng Diêm lo lắng lên tiếng.

Louis Thương Nghiêu khó khăn lắm mới ngưng cười được, khẽ hắng giọng rồi cất tiếng hỏi, "Vậy một năm qua anh đã làm cái gì rồi?"

Kỳ Ưng Diêm thờ dãi một hơi rồi nói, "Lưu Ly căn bản cũng không

cho tôi cơ hội để hiểu cô ấy. Một năm qua, cô ấy thường xuyên bay ra nước ngoài. Tôi sợ cô ấy ở bên ngoài một mình gặp phải nguy hiểm nên vẫn lặng lẽ đi theo cô ấy."

"Một năm nay anh vẫn âm thầm làm hộ vệ cho Lưu Ly?" Lạc Tranh kinh ngạc kêu lên, rồi lại nhìn về phía Louis Thương Nghiêu, hờn dỗi lên tiếng, "Anh xem Ưng Diêm lịch sự nho nhã như vậy, đâu có giống anh, hệt như cường đạo đi cướp người."

"Thực tế đã chứng minh hành vi cường đạo đã đánh bại những cử chỉ lịch lãm." Louis Thương Nghiêu khẽ nở nụ cười mang theo chút ý hài hước, "Ưng Diêm, theo như tôi biết, trước giờ anh luôn gặp thuận lợi khi ở trước mặt phụ nữ. Chưa tới vài phút, họ đều đã bị anh lừa gạt cả. Sao lần này đối mặt với Lưu Ly lại dè dặt như vậy?"

Lạc Tranh kinh ngạc đưa tay che miệng, nhìn Kỳ Ưng Diêm bằng ánh mắt như thể nhìn thấy quái vật. Nàng vốn còn tưởng rằng anh ta là người rất thuần khiết cơ đấy.

Bị Louis Thương Nghiêu nói thẳng ra như vậy khiến Kỳ Ưng Diêm có chút ngại ngùng, anh ta lúng túng một hồi rồi mới mở miệng, "Lưu Ly không giống mấy người phụ nữ kia. Thật lòng mà nói, cứ nhìn thấy cô ấy tôi lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, những chuyện muốn nói cứ suy đi tính lại mãi vì sợ nói ra sẽ gây phản cảm cho cô ấy."

"Thực tế là cô ấy rất không có cảm tình với anh." Louis Thương Nghiêu khẽ than nhẹ một tiếng, "Nếu chuyện đã trở nên tệ như vậy thì anh cũng nên biết, dù có làm thêm chút nữa thì cũng không khiến tình hình tệ thêm là bao đâu."

"Anh có ý gì hay thế?" Vừa nghe tới đây, hai mắt Kỳ Ưng Diêm liền sáng rực lên.

Lạc Tranh nhìn Louis Thương Nghiêu bằng ánh mắt đầy sự cẩn trọng. Nàng cũng muốn nghe xem hẳn sẽ giúp Kỳ Ưng Diêm xoay chuyển tình hình ra sao.

Louis Thương Nghiêu nhẹ nhàng cong môi, lộ rõ vẻ mặt đầy tà mị, "Phụ nữ, nếu chỉ theo đuổi như vậy thì không đủ. Tốt nhất anh nên dứt khoát đem cô ấy 'gạo nấu thành cơm' đi. Cô ấy đã không cho anh cơ hội bước vào cuộc sống của mình thì anh hãy cưỡng chế mà

bước vào đó, cưỡng chế cô ấy tiếp nhận mối quan hệ của hai người chẳng phải là được rồi sao?"

"Bộp!" Lạc Tranh đưa tay đập mạnh lên lồng ngực Louis Thương Nghiêu một cái, đôi mắt đẹp mở lớn vì kinh ngạc...

"Đây là cách mà anh đang nghĩ sao? Lưu Ly là bạn tốt nhất của em đó. Anh làm như vậy là hại cô ấy!"

Louis Thương Nghiêu lập tức nở nụ cười đầy ấm áp rồi ôm chầm lấy Lạc Tranh, "Anh biết rõ Lưu Ly là bạn tốt nhất của em, sao anh có thể làm hại cô ấy chứ? Đây là anh nghĩ cho hạnh phúc cả đời cô ấy mà thôi. Anh tin tưởng, Ưng Diêm chính là chân mệnh thiên tử mà cô ấy đang cần, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì thật sự đáng tiếc."

Lạc Tranh liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, khẽ nhíu mày suy tư.

Mà Kỳ Ưng Diêm ở bên này vừa nghe xong câu nói của Louis Thương Nghiêu liền bất ngờ đứng bật dậy, trầm giọng nói, "Vậy làm như thế đi!" Nói xong, anh ta lập tức xoay người tính rời đi khiến Lạc Tranh bị dọa cho hoảng sợ vội lên tiếng gọi anh ta...

"Này, Ưng Diêm, anh định làm gì với Lưu Ly?"

Kỳ Ưng Diêm nở nụ cười có chút lười biếng, "Chuyện nam nữ tốt nhất nên để nam giới nắm quyền chủ động vẫn tốt hơn. Tấn công mạnh mẽ một chút thì khả năng giành thắng lợi cũng cao hơn một chút. Một năm qua, cách thức theo đuổi của tôi thực sự đã sai rồi. Thương Nghiêu chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài tháng đã bắt được cô, kinh nghiệm này của anh ta rất đáng để học tập. Thương Nghiêu, cảm ơn anh. Không quấy rầy hai người động phòng nữa." Vừa dứt lời, Kỳ Ưng Diêm lập tức giơ tay chào rồi rời đi.

"Khoan, Ưng Diêm, không được...A..." Lạc Tranh rất muốn đuổi theo nói cho anh ta biết nhưng đáng tiếc đã bị Louis Thương Nghiêu kéo ngược trở lại.

"Tranh, đừng quá quan tâm đến chuyện của người khác." Lồng ngực vạm vỡ của hắn dán sát vào lưng nàng, cúi đầu cười khẽ khiến thân thể mềm mại của Lạc Tranh dễ dàng cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của hắn."

"Không phải...Ưng Diêm làm vậy sẽ rất nguy hiểm." Lạc Tranh nghiêng đầu nhìn hẳn, vẻ mặt tràn ngập sự lo lắng.

Louis Thương Nghiêu có chút sững sờ, "Em nói vậy là sao?"

Lạc Tranh khẽ thở nhẹ rồi mới trả lời, "Hai người căn bản không hiểu rõ Lưu Ly nên mới nói vậy. Cô ấy ghét nhất là người không biết lễ nghi. Nếu nói chuyện với cô ấy một cách lịch sự may ra còn có chút cơ hội. Đẳng này Kỳ Ưng Diêm lại chủ động công kích cô ấy thì chỉ có thể nhận lấy một kết cục duy nhất là sẽ chết rất thảm mà thôi."

Hàng lông mày của Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu lại, tỏ vẻ không hiểu.

Mà Lạc Tranh cũng rất kiên nhẫn giải thích với hẳn, "Lưu Ly là nhà điều chế hương liệu nên cô ấy rất am hiểu việc sử dụng hoa cỏ để chiết xuất tinh dầu. Mỗi một loại tinh dầu đều có công hiệu riêng của nó, có thể giúp con người ta giảm bớt áp lực nhưng nếu dùng với liều lượng không phù hợp sẽ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối. Em còn nhớ lúc trước có một nam sinh theo đuổi Lưu Ly, thấy Lưu Ly không để ý đến mình nên anh ta đã đột nhập vào nhà cô ấy. Có lẽ do quá thích Lưu Ly nên anh ta không kịp được mới cưỡng hôn cô ấy. Không ngờ ngày hôm sau, anh ta lái xe như một kẻ điên, thiếu chút nữa còn lái xe lao thẳng xuống vực."

Ánh mắt Louis Thương Nghiêu có chút ngẩn ra.

"Anh không ngờ, đúng không? Nguyên nhân là do Lưu Ly rất căm ghét hành vi của anh ta nên đã xịt vào trong xe của anh ta một loại hương có tác dụng kích thích sự hưng phấn của phần đại não coi như là một sự trả đũa nho nhỏ với anh ta." Lạc Tranh

lại khẽ thở dài một tiếng, "Cho nên anh đưa ra chủ ý như vậy với Ưng Diêm, nếu anh ta thật sự làm như vậy thì không biết Lưu Ly sẽ đối phó với Ưng Diêm thế nào nữa."

Nghĩ tới đây, Lạc Tranh lại cảm thấy toàn thân khẽ run lên.

Đáy mắt Louis Thương Nghiêu thoáng hiện lên chút suy tư, rồi lại nhẹ nhàng cười một tiếng, "Yên tâm đi, Ưng Diêm làm chuyện gì cũng sẽ biết nặng nhẹ. Anh cũng không tin Lưu Ly không có chút cảm giác nào với anh ta. Chẳng ai lại vô cảm với người đi theo mình

suốt một năm trời mà không có chút phản ứng nào cả."

Nét mặt Lạc Tranh có chút bi thương nhìn Louis Thương Nghiêu, "Đáng buồn nhất chính là người yêu đơn phương. Nếu như Lưu Ly thật sự có cảm giác với Ưng Diêm thì cũng không đến mức hôm nay mới hỏi em tên của anh ta."

Louis Thương Nghiêu hoàn toàn ngây người vì kinh ngạc trước thông tin này, "Lưu Ly thật đúng là người quá kỳ lạ. Nhưng như vậy vẫn hơn là không hỏi gì. Ít nhất, điều đó chứng tỏ Lưu Ly đã bắt đầu quan tâm đến Ưng Diêm, không phải sao?"

"Chỉ mong là vậy!" Thanh âm của Lạc Tranh có chút vô lực, khẽ đáp lại câu nói của hắn.

Trong không khí lúc này tràn ngập mùi hương nhẹ nhàng, là mùi hương thơm ngát từ trên người Lạc Tranh và mùi hoắc hương dịu nhẹ từ cơ thể Louis Thương Nghiêu đang hoà quyện lại, phảng phất trong hơi thở khiến tâm thần cả hai đều trở nên phấn khích.

Louis Thương Nghiêu từ đằng sau dịu dàng ôm lấy Lạc Tranh, âu yếm thì thầm bên tai nàng, "Lúc con trai ở bên thì em liền quan tâm đến con trai, lúc con không ở bên thì em lại dành sự quan tâm cho mấy người bạn. Em yêu, em có thể dành chút quan tâm cho ông xã của em được không?"

"Sao em lại không quan tâm đến anh chứ?" Lạc Tranh nở nụ cười dịu dàng khẽ lên tiếng kháng nghị. Còn chưa kịp nói thêm lời nào, Louis Thương Nghiêu đã cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn cuồng nhiệt, đồng thời những sợi ria mới nhú của hắn cọ vào làn da mềm mại của Lạc Tranh khiến nàng có chút ngửa ngáy.

"Đừng..." Lạc Tranh nghiêng đầu muốn tránh đi nhưng lại bị hắn bá đạo giữ chặt lại. Những nụ hôn liên tiếp mang theo nhu tình đầy quyến luyến không ngừng phủ lên từng tấc da thịt nàng, khơi lên những cảm giác nóng rực không ngừng lan toả khắp toàn thân.

"Cưng, ngủ thôi!" Thanh âm êm ái cùng hơi thở nóng bỏng của hắn nhẹ nhàng phả lên vành tai nàng, mang theo ý tứ đầy ám muội.

Tim Lạc Tranh không khỏi đập loạn lên mấy nhịp. Lúc này nàng mới nhớ ra đêm nay chính là đêm động phòng chính thức của nàng

và Louis Thương Nghiêu. Tuy rằng nàng đã sinh cực cứng cho hắn, nhưng đến giờ phút này, Lạc Tranh vẫn không tránh được cảm giác ngượng ngùng, nhất là trong một đêm ý nghĩa thế này.

"Thương Nghiêu..." Cả người Lạc Tranh bị Louis Thương Nghiêu bế bổng lên. Thanh âm của nàng đã trở nên run rẩy và khẩn trương đến cực điểm.

Louis Thương Nghiêu ôm Lạc Tranh đi thẳng vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt nàng xuống chiếc giường lớn cực kỳ êm ái. Ánh mắt nóng bỏng của hắn vẫn không rời khỏi nàng dù chỉ một giây phút. Hình dáng nàng hiện lên trong mắt hắn có chút như mộng như ảo, gương mặt xinh đẹp cùng đôi mắt trong veo đầy trí tuệ cùng làn da trắng muốt càng thêm mê người dưới ánh trăng bạc chiếu vào căn phòng. Khẽ cúi xuống nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang nằm dưới thân mình, tận đáy lòng Louis Thương Nghiêu không khỏi dâng lên một cảm giác mê đắm khó nói nên lời cùng sự thoả mãn đến cực điểm.

Không kìm lòng được, hắn liền cúi xuống mút lấy cánh môi mềm mại của nàng. Nụ hôn của hắn mang theo chút dịu dàng, lại có chút cuồng dã. Tác phong của hắn vẫn hệt như trước kia, nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt của hắn dần khiến hô hấp của Lạc Tranh có chút khó nhọc nhưng nàng lại không có cách nào chống lại nó. Đầu lưỡi của hắn cũng không ngừng khiêu khích, xâm chiếm khoang miệng thơm mát của nàng, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của Lạc Tranh, thật lâu vẫn không buông tha.

"Uhm..." Hơi thở của Lạc Tranh hoàn toàn bị lấp đầy bởi mùi hoắc hương đặc trưng trên cơ thể Louis Thương Nghiêu. Cùng với ham muốn đang không ngừng tăng lên của hắn, mùi hương quyến rũ đầy nam tính kia dần khiến đầu óc Lạc Tranh trở nên trống rỗng, chỉ có thể vô thức bật ra những tiếng ngân nga yếu ớt.

Đôi môi bá đạo của Louis Thương Nghiêu hôn tới đâu, nơi đó liền lưu lại những dấu ấn ký đồ rực cực kỳ mê hồn. Trái tim Lạc Tranh đã đập loạn nhịp, bàn tay vô thức chống đỡ khuôn ngực rộng vạm vỡ của hắn, còn cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực kia. Rất nhanh chóng, hắn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng vòng qua cổ

mình, còn bày tay hấn thì thành thực trút bỏ hết thảy quần áo trên người nàng, từng món, từng món theo nhau rơi lả tả xuống sàn.

Thân hình tuyệt mỹ mang theo sự hấp dẫn khó cưỡng của Lạc Tranh hiện ra trước mắt khiến cho đôi mắt đen thẳm của hấn hiện rõ sự khẩn trương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh đã đỏ ửng lên, nơi cổ họng bật ra những tiếng rên rỉ khe khẽ như tiếng mèo con. Dưới sự kích tình cuồng nhiệt của hấn, bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh cũng dần vô thức trượt xuống ôm lấy bờ vai rắn chắc của hấn, đầu ngón tay yếu ớt như muốn khám sâu vào da thịt màu đồng mê người kia. Mà Louis Thương Nghiêu sau một hồi điên cuồng kích tình, ánh mắt của hấn cũng trở nên sâu thẳm mang theo dự vọng khiếp người.

"Tranh, em đẹp quá!" Giọng nói đầy tà mị của Louis Thương Nghiêu khẽ thì thầm bên tai nàng. Vừa dứt lời, hấn cũng lập tức cúi xuống há miệng ngậm lấy nụ hồng đã sớm vươn thẳng lên đầy kiêu hãnh trên bầu ngực tròn đầy của Lạc Tranh, khiến cho nàng hé miệng thở dốc một hồi. Bàn tay to của hấn cũng nhẹ nhàng mơn man từng đường cong tuyệt mỹ trên thân thể nàng rồi trượt xuống nơi tư mật, không ngừng trên chọc phần đùi non của nàng. Thân thể hai người họ cứ thế dán chặt vào nhau, một chút khoảng cách dù nhỏ nhất cũng bị triệt tiêu hoàn toàn.

Hành vi quen thuộc của hấn rất nhanh chóng khơi lên những cảm xúc trí mạng trên thân thể Lạc Tranh, khiến toàn thân nàng trở nên vô lực, ngửa đầu hét thành tiếng, thân thể mềm mại khẽ cong lên, chạm vào lồng ngực rắn chắc của hấn. Nàng lúc này dịu dàng, mềm mại như nước còn hấn, cứng rắn như thép, lại mạnh mẽ như lửa..

"Thương Nghiêu, anh thật xấu..." Thân hình thon thả của Lạc Tranh theo từng động tác tà mị của hấn không ngừng đưa đẩy, từ tận đáy lòng liên tục dâng lên một khát vọng mãnh liệt khiến nàng vô cùng khó chịu, hàm răng vô thức cắn nhẹ vào bờ môi, hàng lông mày thanh tú cũng khẽ chau lại.

Thanh âm ngọt ngào say lòng người yếu ớt vang lên khiến Louis Thương Nghiêu càng thêm khó kìm chế. Cảm giác nóng rực nơi

bụng dưới càng lúc càng dâng lên mãnh liệt, hấn lập tức vươn bàn tay to ra nhắc cao phần hông của nàng lên rồi hoàn toàn áp người xuống, đem thân hình mềm mại của nàng nối liền thành một thể.

"A..." Lạc Tranh ngửa đầu hét lên thành tiếng, cảm giác trống rỗng trong thân thể bị hấn lấp đầy trong nháy mắt khiến nàng cảm giác toàn thân căng trướng.

"Tiểu yêu tinh mê hồn..." Louis Thương Nghiêu mê muội nhìn nàng chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tranh khẽ nhăn lại bởi cơn đau đớn bất ngờ khiến hấn cực kỳ thương cảm, khẽ cất tiếng thở dài. Bộ dạng kiều mỹ của nàng thiếu chút nữa khiến hấn không cách nào kìm chế mà điên cuồng động thân. Nhưng hấn lại càng muốn nhìn ngắm dáng vẻ của nàng lúc này lâu hơn một chút. Sự yêu kiều của nàng khiến cho lý trí của hấn dần dần lạc lối, khiến hấn bắt đầu không kìm chế nổi mà điên cuồng xâm chiếm thân thể nàng, khơi lên từng đợt sóng đầy đam mê cuốn lấy nàng hoà vào với hấn.

Dưới sự luận động điên cuồng của hấn, Lạc Tranh vô thức cất tiếng khóc thốn thức tự lúc nào.

Dáng vẻ của nàng lúc này thật khiến cho người ta phải đau lòng. Louis Thương Nghiêu khẽ cúi xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn dài đầy yêu thương. Hấn từ từ rút khỏi thân thể nàng rồi lại bất ngờ thẳng lưng xông tới, làm cho thân thể Lạc Tranh như chơi vơi bên bờ vực.

Sự xâm nhập đầy mạnh mẽ tận sâu thẳm nơi tư mật khiến Lạc Tranh kinh hoàng tới mức không còn sức để hét lên. Thân hình mềm mại đã trở nên vô lực, dán chặt lấy lồng ngực vạm vỡ của hấn, mặc cho hấn tùy ý cuốn lấy nàng, đưa nàng từ đỉnh cao này tới đỉnh cao khác.

Hơi thở trầm đục đầy gấp gáp của Louis Thương Nghiêu như bao trùm bầu không khí. Thân thể nàng thực sự khiến hấn phát cuồng, một loại cảm giác vui thích cực hạn không cách nào diễn tả thành lời không ngừng xâm chiếm toàn thân hấn, khiến hấn có cảm giác phiêu diêu như đắm mình trong tiên cảnh...

Trên du thuyền khổng lồ, nhiệt độ trong phòng ngủ cơ hồ còn

nóng hơn cả nhiệt độ nóng bỏng của ánh mặt trời ban ngày.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài cửa sổ đã chuyển thành xanh thẳm, Louis Thương Nghiêu mới buông tha cho Lạc Tranh. Còn nàng, mệt mỏi tới mức chỉ có thể dựa đầu vào ngực hắn mà chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sau cơn kích tình cuồng dại khiến nét ửng đỏ vẫn còn lưu lại mãi không tan. Còn khuôn mặt của Louis Thương Nghiêu thì tràn ngập sự thoả mãn, khẽ cúi xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn đầy yêu thương rồi vòng tay siết lấy cơ thể nàng ôm chặt vào lòng.

Cảm giác thoả mãn cùng niềm hạnh phúc vô tận này bắt đầu từ tối hôm qua càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lạc Tranh vô thức cất tiếng nói yếu ớt như muốn phản kháng hắn, "Thương Nghiêu...anh thật xấu. Biết rõ em đang trong giai đoạn nguy hiểm mà..." Lời còn chưa nói xong, Lạc Tranh đã chìm sâu vào giấc ngủ. Có lẽ bị hắn kích tình quá mức mãnh liệt như vậy đã khiến nàng không chịu nổi.

Nhìn dáng vẻ say ngủ của nàng, khoé môi Louis Thương Nghiêu khẽ cong lên lộ rõ nụ cười đầy mãn nguyện. Đem nàng ôm càng chặt hơn, hắn khẽ tỉ cằm lên đỉnh đầu nàng, nhắm đôi mắt lại, hít thật sâu mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng rồi cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 168: Hy Lạp, vườn hoa ngoại ô Athens

Hy Lạp, đất nước tươi đẹp của những cảnh ô liu và thần tình yêu Eros...

Nằm ở phía đông nam Châu Âu, thuộc khu vực Balkan là một quốc gia xinh đẹp với khung cảnh cực kỳ lãng mạn. Thủ đô của nó - Athens được đặt tên dựa theo tên của con gái thần Zeus - nữ thần trí tuệ Athena. Athena cũng là vị thần đã tặng

ng cho thần tình yêu Eros đôi cánh và bộ cung tên vàng để vị thần tình yêu này dệt nên bao câu chuyện tình lãng mạn trong truyền thuyết.

Có người còn nói rằng, Athens là thành phố tình yêu. Nơi này vốn rất nổi danh với những thắng cảnh đẹp mê hồn. Chỉ cần ngồi trong một nhà hàng bất kỳ, nhìn ra phong cảnh thành phố bên ngoài ô cửa sổ, người ta có thể đắm mình vào lối kiến trúc cổ Châu Âu, nhìn ngắm những chú chim bồ câu, biểu tượng của hoà bình nhàn nhã bay lượn. Cho dù không am hiểu lịch sử của thành phố này thì người ta vẫn sẽ cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa thật sự của tình yêu.

Diện mạo của người dân Hy Lạp cũng mang đậm những nét đẹp giống như các vị thần trong truyền thuyết. Nam giới có thân hình tuấn mỹ, mái tóc hơi quăn sẫm màu, đôi mắt sâu thẳm hút hồn cùng hàng lông mày rậm còn nữ giới có thân hình nóng bỏng, mái tóc vàng óng ả như ánh mặt trời, đôi mắt tràn ngập niềm đam mê. Có lẽ đó cũng là nơi khởi nguồn của những bản tình ca đầy lãng mạn.

Sau 12h giờ trưa, ánh mặt trời chiếu xuống tòa nhà mang đậm nét kiến trúc truyền thống Baroque cũng không hề chói chang một chút nào. Đường như nơi này vĩnh viễn cứ luôn như vậy, ngay cả ánh mặt trời cũng hết sức dịu dàng.

Lưu Ly mặc một chiếc váy dài màu trắng đi từ bên trong tòa nhà

ra rồi chậm rãi bước xuống bậc thang. Một người lái xe đã chờ sẵn từ lâu lập tức mở cửa xe ra, cung kính cúi chào cô với nụ cười nhã nhặn.

Người lái xe này có khuôn mặt anh tuấn điển hình của người dân địa phương nơi đây, anh ta cũng khá chu đáo, đóng cửa xe rất cẩn thận sau khi Lưu Ly ngồi vào rồi mới lên xe, nổ máy tiến về phía trước.

Dưới một gốc cây cách đó không xa, một chiếc xe thể thao xa hoa đã chờ rất lâu cũng lập tức nổ máy, tăng tốc theo hướng xe của Lưu Ly vừa rời đi thẳng tiến.

Kỳ Ưng Diêm vẫn một lòng lái xe theo chiếc xe phía trước, nhưng quanh quẩn quanh các con phố tại Atheng một hồi, rồi tiến về vùng ngoại ô, cuối cùng anh ta lại lạc mất mục tiêu.

Cũng khó trách anh ta được. Tuy nơi này chỉ là một thị trấn nhỏ nhưng nếu chú ý tới các biển báo trên đường thì mới biết được thị trấn này mang một cái tên rất lãng mạn - Flora. Con đường dẫn vào thị trấn dài hun hút với hai bên đường là những vườn hoa ngút ngàn. Xa hơn chút nữa là những vườn cây ô liu um tùm. Trong truyền thuyết Hy Lạp, cây ô liu là loài cây rất đáng tự hào. Có rất nhiều câu chuyện mang theo sắc thái thần thánh đầy ý nghĩa xoay quanh loài cây này.

Những con đường trong thị trấn khá hẹp nên chỉ có thể dừng xe ở một bên đường. Để vào trong thị trấn, sẽ phải đi men theo lối mòn dọc những vườn hoa tươi đẹp kia. Điều này cũng không quá khó để lý giải bởi thị trấn nhỏ này rất chú trọng việc giữ gìn bầu không khí trong sạch, tránh xa sự ô nhiễm của cuộc sống thành thị. Cũng giống như vùng Provence nước Pháp, vườn hoa có tác dụng ngăn chặn bầu không khí ô nhiễm, chính vì vậy người dân nơi đó thường thích đạp xe đạp ngắm hoa thay vì dạo bộ.

Kỳ Ưng Diêm tắt máy xe rồi bước xuống, đưa mắt nhìn bốn bề xung quanh rồi khẽ hít sâu một hơi bầu không khí tươi mát nơi này.

Mùi hương hoa thoang thoang nhẹ nhàng len vào từng hơi thở

mặc dù Kỳ Ưng Diêm còn chưa đi bằng qua vườn hoa. Có lẽ mùi hương hoa này đã dính vào y phục trên người anh ta từ lúc còn ở Atheng. Tuy đã tới Atheng rất nhiều lần nhưng Kỳ Ưng Diêm không hề biết thì ra ở nơi ngoại thành này lại có một thị trấn nhỏ mang tên Flora này. Nơi này không giống như Provence. Khung cảnh Provence vừa lãng mạn nhưng cũng vừa náo nhiệt, còn nơi đây lại rất tĩnh lặng, nói chính xác hơn thì là u tĩnh khiến người ta có cảm giác như vừa vô tình lạc bước vào khu thế ngoại đảo nguyên cách xa thế tục ồn ào náo động với bao toan tính tranh quyền đoạt lợi.

Từng luống hoa mọc rất chỉnh tề cao tới trên đầu gối của Kỳ Ưng Diêm. Vốn không phải là người quan tâm đến hoa cỏ cho nên Kỳ Ưng Diêm cũng chẳng chú tâm xem dưới chân mình là những loại hoa thế nào, tên gọi ra sao. Anh ta chỉ chuyên tâm đi theo con đường nhỏ xuyên qua vườn cây ô liu mà tiến về phía trước. Từng cơn gió nhẹ thoảng qua khiến những tán lá cây khẽ vang lên những tiếng xào xạc, dưới không gian yên tĩnh khiến người ta có cảm giác như đó là những tiếng chuyện trò của các loại thực vật nơi này.

Không biết đã đi mất bao lâu, nhưng Kỳ Ưng Diêm lại có cảm giác như mình đã đi một vòng tròn. Khẽ giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, xem ra anh ta đã loanh quanh nơi này suốt một tiếng đồng hồ. Hàng lông mày anh tuấn khẽ chau lại một cách vô thức. Chẳng lẽ Lưu Ly biết thuật phi thiên độn thổ, nếu không sao lại có thể biến mất trước mắt anh ta như vậy.

Đang mãi nghĩ ngợi, chợt ánh mắt Kỳ Ưng Diêm sáng lên khi nhìn thấy ở đằng xa có một người dân địa phương đang đi tới. Anh ta hào hứng vẫy tay ra hiệu cho đến khi người dân địa phương với chiếc mũ sặc sỡ trên đầu bước về phía mình. Sau đó, Kỳ Ưng Diêm vội vàng dùng tiếng Hy Lạp hỏi thăm tung tích của Lưu Ly.

Người dân địa phương kia nghe Kỳ Ưng Diêm hỏi vậy, liền nhìn anh ta một hồi bằng ánh mắt có chút kỳ quái. Sau khi thăm đánh giá Kỳ Ưng Diêm từ đầu tới chân, người dân địa phương kia mới lên tiếng hỏi xem anh ta tìm Lưu Ly tiểu thư có chuyện gì.

Kỳ Ưng Diêm vừa nghe thấy vậy liền cực kỳ mừng rỡ bởi anh ta

cuối cùng cũng biết được Lưu Ly đang sống tại thị trấn này, và anh ta cũng không đến nỗi tìm sai chỗ. Nở nụ cười cực kỳ thân thiện, Kỳ Ứng Diêm liền lên tiếng, "Tôi là bạn của Lưu Ly tiểu thư, cô ấy mời tôi đến nơi này, chỉ tiếc là tôi đi tới đây thì bị lạc đường."

Lại sợ người dân địa phương kia không tin lời mình nên Kỳ Ứng Diêm liền lập tức mô tả hình dáng của Lưu Ly cho ông ta nghe. Sau khi có được sự tin tưởng, ông ta cũng nhiệt tình tự mình dẫn đường cho Kỳ Ứng Diêm.

Cứ như vậy, Kỳ Ứng Diêm đi theo người dân địa phương kia theo một đường lòng vòng về phía trước. Địa hình luẩn quẩn phức tạp khiến anh ta sắp cảm thấy hoa mắt chóng mặt thì cuối cùng ông ta cũng dừng lại, giơ tay chỉ về một khu vườn hoa ở dưới chân núi cách đó không xa rồi lên tiếng, "Lưu Ly tiểu thư hiện giờ đang ở khu hoa viên trước mặt, anh tự mình đi tiếp được rồi đó."

Kỳ Ứng Diêm vội vàng lên tiếng cảm ơn rồi lại có chút kỳ quái hỏi lại, "Sao ông không đi cùng tôi vào đó?"

Ai ngờ người dân địa phương kia nghe xong liền khoát tay, "Không được, nơi đó là chốn riêng tư của Lưu Ly tiểu thư, chúng tôi không được phép tới. Tôi chỉ có thể đưa anh tới đây thôi." Nói xong, ông ta liền quay lưng rời đi.

Kỳ Ứng Diêm nghe vậy lại càng cảm thấy tò mò. "Là nơi thế nào mà lại không cho phép người khác tiến vào chứ? Người phụ nữ này thật sự là kỳ quái mà!" Nghĩ tới đây, Kỳ Ứng Diêm khẽ mím môi một chút rồi sai bước hướng về phía căn nhà nhỏ màu trắng ẩn dưới rừng hoa phía chân núi bước tới.

Cho đến khi lại gần, Kỳ Ứng Diêm mới biết những mảng hồng hồng mình nhìn thấy đằng xa lúc trước là cái gì. Những cánh hoa đào bay rợp trời nương theo những cơn gió nhẹ nhàng rơi lá tả xuống dòng suối gần đó. Dưới ánh mặt trời ấm áp diễm lệ, màu đỏ thắm của hoa đào khiến khung cảnh nơi này hết như chốn thần tiên vậy.

Nhìn khung cảnh trước mắt đến ngây người, Kỳ Ứng Diêm thật không ngờ tới nơi này lại có cả một rừng hoa đào như vậy. So với

khung cảnh vốn đã đậm nét lãng mạn của Hy Lạp, nơi này lại càng toát lên vẻ xa hoa kỳ ảo. Thầm nghĩ tới bóng dáng tha thướt trong chiếc váy dài trắng, Kỳ Ưng Diêm lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, một cảm giác hưng phấn mãnh liệt nhanh chóng xông thẳng lên não. Khung cảnh diễm lệ sánh đôi cùng mỹ nhân thanh nhã quả thực là thiên đường giữa nhân gian.

Nghĩ đến đây, Kỳ Ưng Diêm lập tức sai bước đi về phía trước nhưng không ngờ bên tai liền truyền tới tiếng thanh âm ong ong quen thuộc. Thanh âm đó ban đầu còn rất nhỏ nhưng liền ngay đó càng lúc càng lớn dần, thậm chí còn đang hướng thẳng về phía anh ta nữa.

Nụ cười trên môi Kỳ Ưng Diêm như đông cứng lại. Anh ta chỉ kịp trừng lớn đôi mắt nhìn một đám côn trùng nhỏ đang ùn ùn lao thẳng về phía mình....

"A..." Từ giữa rừng hoa đào truyền đến tiếng hét thảm thiết của Kỳ Ưng Diêm, rồi chỉ nghe vù vù một lát, thân hình cao lớn của anh ta đổ cái rầm xuống đất.

Đôi mắt của Kỳ Ưng Diêm vẫn mở trừng trừng nhìn đám côn trùng đang bay lượn trên đầu. Trong số đó, nhiều nhất vẫn là ong. Bọn chúng đã coi Kỳ Ưng Diêm là kẻ xâm lược, đem sự yên tĩnh của nơi này phá vỡ nên lập tức coi anh ta thành mục tiêu công kích, khiến gương mặt anh tuấn của anh ta trong phút chốc đã sưng đỏ lên, thậm chí cả người cũng đầy vết sưng tấy.

Cảm giác đau đớn tột độ xông khắp toàn thân nhưng Kỳ Ưng Diêm vẫn cố gắng cắn chặt răng, kiên trì chịu đựng, nhưng ý thức của anh ta càng lúc càng trở nên mơ hồ, mí mắt cũng đau nhức đến nỗi không cách nào mở ra được. Khoảng khắc mà Kỳ Ưng Diêm sắp nhắm nghiền đôi mắt lại, anh ta nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của một người phụ nữ còn rất trẻ đi tới bên cạnh mình, chậm rãi ngồi xuống, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ nghi hoặc, giống như nhìn thấy một vị khách không mời mà tới vậy. Cô chỉ trum lên mái tóc dài óng ả một chiếc khăn choàng mỏng, thậm chí có một sợi tóc dài còn rơi xuống lồng ngực anh ta. Ánh mặt trời chiếu qua rừng hoa đào đỏ thắm khúc xạ trên chiếc váy dài trắng của cô khiến nó tựa hồ cũng bị

nhuộm màu hồng phấn...

Cô ấy...đẹp quá...

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Kỳ Ưng Diêm trước lúc rơi vào tình trạng hôn mê...

Từ phòng điều chế hương liệu bước ra, Lưu Ly chậm rãi đi xuyên qua khu vườn hoa để trở lại căn nhà nhỏ màu trắng tinh khôi. Nhìn từ đằng xa không thể thấy hết được khung cảnh nơi này vì nó đã bị che khuất bởi mảng lớn rừng đào và rừng cây ôliu ngút ngàn.

Trên thực tế, nơi này là một căn biệt thự với diện tích không quá lớn, tổng cộng có hai tầng được thiết kế theo lối kiến trúc nhà vườn Châu Âu. Khi Lưu Ly lần đầu tiên tới nơi này đã lập tức thích nó, hơn nữa xung quanh đây lại có rất nhiều chủng loại hoa vô cùng phong phú nên trong khoảng thời gian vừa qua, cô vẫn ở tại nơi đây.

Bước thẳng lên lầu hai, Lưu Ly đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ mở ra. Vài cánh hoa đào cùng mùi hương thơm ngát thanh nhã cũng theo những cơn gió nhẹ lùa vào phòng. Tất cả đồ dùng tại nơi này đều sử dụng màu trắng trong lối thiết kế khiến cho khung cảnh trong phòng càng thêm tươi sáng và cực kỳ đẹp đẽ.

Từng cơn gió mang theo hương hoa dịu nhẹ như quanh quần bên người Lưu Ly khi cô đi đến bên giường, cúi xuống nhìn thoáng qua người đàn ông đang say ngủ rồi khẽ lắc đầu.

Cô không biết vì sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này. Theo lý thuyết, cho dù tới Atheng du lịch thì cũng chẳng ai đi tới thị trấn này cả. So với Atheng phồn hoa, nơi này quả thực quá biệt lập.

Nhìn anh ta thêm lần nữa, Lưu Ly lại khẽ cất tiếng thờ dài. Bởi vì hoa cỏ nơi này vốn rất nhiều và đa dạng nên cũng thu hút không ít ong tới đây. Nhưng cũng nhờ chúng thì những vườn hoa nơi đây mới càng trở nên quyến rũ hơn, nhất là chỗ Lưu Ly đang ở. Nhưng lũ ong bình thường cũng không chủ động tấn công người cho nên trước giờ Lưu Ly vẫn luôn bình an vô sự. Chỉ là không biết tại sao lũ ong này lại điên cuồng tấn công anh ta như vậy?

Mặt của anh ta cơ hồ đều sưng đỏ lên, những nốt bị ong chích

cũng đã chuyển sang màu tím. Với ngàn đó vết chích lớn nhỏ, nếu Lưu Ly không kịp thời cho anh ta uống thuốc giải độc thì Kỳ Ứng Diêm đã sớm chết bởi nọc ong rồi. Đương nhiên, những vết thương trên mặt anh ta cũng cần có thời gian điều trị, nếu không để lại sẹo thì sẽ hỏng bét.

Nghĩ tới một loại tinh dầu thích hợp, Lưu Ly vừa định xoay người đi lấy thì bàn tay liền bị một bàn tay đàn ông nắm lấy khiến cô hoảng hồn hất mạnh tay ra, liền đó lại nghe thấy tiếng kêu rên khe khẽ của Kỳ Ứng Diêm.

Lưu Ly vẫn đứng nguyên tại chỗ, một chút cũng không động đậy. Cô không giống như những người phụ nữ khác sẽ vội vàng tiến lên an ủi người bệnh mà vẫn chăm chú dùng ánh mắt có chút cảnh giác nhìn người đàn ông trên giường đang chậm rãi mở mắt ra.

Thật may, lũ ong không có chích vào mắt của anh ta...

Thật lâu sau đó, Kỳ Ứng Diêm mới nhìn rõ hết thủy khung cảnh xung quanh. Tất cả thiết kế của nơi này đều mang màu trắng, từ đồ nội thất, giường ngủ cho tới rèm cửa. Khó khăn lắm mới ngồi dậy được nhưng Kỳ Ứng Diêm cũng không tránh khỏi sự đau đớn khiến anh ta khẽ cất tiếng than nhẹ.

Lưu Ly vẫn đứng nhìn anh ta mà không nói năng gì.

Kỳ Ứng Diêm vất vả lắm mới áp chế được cơn đau, một lúc lâu sau đó mới chậm rãi mở miệng, "Đây là nơi nào?"

"Thị trấn Flora, chắc hẳn anh vẫn nhớ mình tới nơi này thế nào chứ?" Đây là câu đầu tiên mà Lưu Ly mở miệng nói với anh ta.

Kỳ Ứng Diêm lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Lưu Ly đang đứng bên cạnh giường, dáng vẻ của cô rất lạnh lùng và ánh mắt cũng khá thờ ơ. Bất ngờ...

"Giọng nói của em thật êm ái." Kỳ Ứng Diêm vô thức cất tiếng...

Lưu Ly cũng không ngờ anh ta sẽ nói ra một câu như vậy nên lúc đầu có chút giật mình sửng sốt, sau đó mới khẽ nhú mày, cũng không nói thêm lời nào mà lập tức xoay người rời khỏi phòng.

Kỳ Ứng Diêm hận không thể đánh cho mình một trận. Trước khi tới đây, anh ta đã chủ định sẽ để lại cho Lưu Ly những ấn tượng tốt

đẹp nhất, để cô cảm thấy tin tưởng anh ta. Vậy mà...

Phải làm sao đây?

Khế di chuyển thân thể, tính xuống giường để đi xin lỗi nhưng toàn thân lại truyền đến một hồi đau đớn khiến Kỳ Ứng Diêm khế rên thành tiếng. Nhớ đến tình cảnh trước lúc hôn mê, Kỳ Ứng Diêm thềm nhủ với lòng nhất định phải nổi lửa hoả thiêu lũ ong chết tiệt kia mới hả dạ!

Kỳ Ứng Diêm còn đang ôm một bụng nộ khí thì cửa phòng lại mở ra, rồi Lưu Ly bước vào, trong tay cầm theo một cái bình nhỏ khá tinh xảo. Đôi mắt Kỳ Ứng Diêm liền hiện lên tia cảnh giác, mở to hai mắt nhìn Lưu Ly tiến mỗi lúc một gần tới chỗ mình...

Cô ấy sẽ không vì câu nói vừa rồi mà giết người diệt khẩu đấy chứ?

Theo như sự nhận định của Kỳ Ứng Diêm, nhà điều chế hương liệu cũng giống như bác sỹ, có thể mang đến sự thoải mái, nhưng cũng có thể mang theo tai hoạ.

Lưu Ly dường như cũng không chú ý tới ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm, chỉ lẳng lặng đem cái bình nhỏ đặt ở đầu giường rồi hờ hững lên tiếng, "Loại tinh dầu này có tác dụng giúp giảm đau, tiêu sưng. Sau khi anh uống thuốc giải độc, tình hình cũng không còn gì đáng ngại nữa. Hãy cầm lấy bình tinh dầu này rồi đi đi!"

"Em muốn tôi rời khỏi đây?" Kỳ Ứng Diêm cảm thấy như vừa nghe được chuyện kỳ lạ nhất trên đời. Người phụ nữ này sao có thể lạnh lùng như vậy? Anh ta đã thành cái dạng này mà cũng không cho cơ hội để ở lại sao?

Lưu Ly dường như cũng cảm thấy câu hỏi của Kỳ Ứng Diêm rất buồn cười, cô chỉ nhìn lướt anh ta một cái rồi nhẹ nhàng hỏi lại, "Giờ anh không thể đi sao?"

Kỳ Ứng Diêm vô lực cất tiếng thở dài, nét mặt nhăn lại tỏ rõ vẻ đau đớn rồi chỉ vào người mình, "Tôi là bệnh nhân mà!"

Ánh mắt Lưu Ly thoáng nổi lên một chút nghi hoặc, "Anh biết tên tôi?"

Câu hỏi này khiến Kỳ Ứng Diêm chết điếng, cảm thấy như vừa

mới tự tử bằng cách nhảy từ lầu cao xuống vậy. Im lặng nhìn Lưu Ly hồi lâu, cuối cùng Kỳ Ứng Diêm mới chân thành lên tiếng, "Tôi không chỉ biết tên, tuổi, nghề nghiệp, hoàn cảnh gia đình em mà còn biết cả sở thích của em nữa."

"A..." Lưu Ly cũng chỉ khẽ kêu lên một câu như vậy...

Kỳ Ứng Diêm có chút bối rối nhìn theo Lưu Ly đang xoay người rời đi, vội vàng nói với theo, "Chẳng lẽ em không hề có chút hiếu kỳ nào với tôi sao?"

Anh ta đã nói nhiều như vậy mà kết quả chỉ đổi lại một tiếng "A..." từ miệng của cô mà thôi. Người phụ nữ này rất cuộc là đang nghĩ cái gì? Nếu đổi lại là một người phụ nữ bình thường nào khác, nghe xong câu nói của anh ta nhất định sẽ có phản ứng.

Vốn nghĩ câu nói này của mình sẽ đổi lại được rất nhiều lời đáp của Lưu Ly, có nằm mơ Kỳ Ứng Diêm cũng không ngờ rằng, cô lại chỉ cất tiếng hỏi lại, "Vì sao tôi lại phải tò mò về anh?"

Cổ họng Kỳ Ứng Diêm thoáng như nghẹn tắc lại, chờ người ra hồi lâu rồi mới có lại chút phản ứng, "Chẳng lẽ em không cảm thấy tò mò vì sao tôi lại liên tục đi theo em như vậy? Vì sao tôi lại xuất hiện ở đây hay sao?"

"Đó là chuyện của anh, tôi không có quyền tò mò." Giọng nói nhẹ nhàng của Lưu Ly vang lên đầy chân thành.

Cả đời này Kỳ Ứng Diêm cũng chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy. Người ta đều nói trí tò mò của phụ nữ có thể gây ra rất nhiều tình huống chết người, nhưng sao Lưu Ly lại không có chút tò mò nào như vậy chứ? Suy nghĩ một chút, Kỳ Ứng Diêm liền cắn răng nhin đau rồi khẽ đưa tay ra hiệu cho Lưu Ly, "Em qua đây đi!"

Lưu Ly có chút chần chừ, sau đó mới đi đến bên cạnh giường, chăm chú nhìn anh ta...

Kỳ Ứng Diêm cũng bất chấp sự đau đớn trên người, đưa tay ra nắm lấy tay Lưu Ly kéo về phía mình, sau đó đặt cả hai tay lên vai cô, cũng không buồn để ý khuôn mặt đang sưng vù của mình có dọa đến người ta hay không, mà nhấn mạnh từng lời, "Lưu Ly, em nghe

cho rõ đây. Tôi liên tục đi theo em như vậy là bởi vì tôi thích em. Sở dĩ tôi có mặt ở nơi này là vì tôi muốn theo đuổi em, em hiểu chứ?"

Thổ lộ trực tiếp như vậy sẽ khiến bất kỳ người phụ nữ nào nghe được cũng phải có phản ứng, hoặc là thẹn thùng hoặc là khiếp sợ. Trong lòng Kỳ Ứng Diêm không ngừng tính toán, chỉ cần Lưu Ly tỏ ra sợ hãi dù chỉ đôi chút, anh ta nhất định sẽ làm tốt vai trò anh hùng cứu mỹ nhân, ôm lấy cô vào lòng, sau đó bá đạo nói những lời yêu thương cùng hứa hẹn với cô, nói rằng trái tim anh ta đã hoàn toàn thuộc về cô. Nhưng...

Kỳ Ứng Diêm đã tính sai rồi. Nếu Lưu Ly cũng giống như những người phụ nữ khác trên đời này thì chắc từ "cá tính" sẽ không tồn tại trong cuộc đời này nữa.

Ánh mắt Lưu Ly cũng không hề tỏ ra trốn tránh hay sợ hãi. Chờ Kỳ Ứng Diêm dõng dạc nói xong, cô có chút suy nghĩ rồi cũng không chút sợ hãi mà lên tiếng, "Anh thích tôi?"

"Phải, tôi thích em!" Kỳ Ứng Diêm cũng không hề để tâm đến bất kỳ phản ứng kỳ quái nào của Lưu Ly. Anh ta cố gắng nhịn đau, khế gật đầu và cất tiếng nói đầy nghiêm túc.

"Nhưng..." Càng nhìn vào ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm, Lưu Ly lại càng cảm thấy nghi hoặc, "Tại sao anh lại thích tôi?"

Một câu nói này mang theo hai hàm nghĩa. Hàm nghĩa thứ nhất là...Nguyên nhân nào khiến anh thích tôi? Còn hàm nghĩa thứ hai chính là....Tại sao tôi lại là người anh thích?

Kỳ Ứng Diêm cũng thật không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào. Bàn tay anh ta càng bóp chặt bả vai Lưu Ly hơn, trầm giọng cất tiếng, "Lưu Ly, duyên phận vốn dĩ rất kỳ lạ. Kể từ lần đầu tiên tôi nghe được tên em từ miệng Lạc Tranh, tôi đã bắt đầu vô thức mà thích em rồi. Tôi biết nói như vậy rất đường đột nhưng cũng chẳng có cách nào khác cả. Thích là thích thôi. Chính vì thích em nên một năm qua tôi mới một mực yên lặng đi theo em. Có lẽ làm vậy đã tạo thành một áp lực rất lớn cho em. Về chuyện đó, tôi thành thực xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi. Nhưng mỗi lần nhìn thấy em, tôi lại cảm thấy hận bản thân mình vì không thể lập tức ôm em vào trong ngực, để

em trở thành người của tôi..."

Lưu Ly kinh ngạc nhìn Kỳ Ứng Diêm hồi lâu, ánh mắt hiện rõ vẻ suy tư...

Kỳ Ứng Diêm thấy vậy lại càng thêm quyết tâm, tiếp tục nhấn mạnh từng lời, "Cho nên, Lưu Ly, em không thể rời khỏi nơi này trước, mà tôi cũng kiên quyết không rời khỏi đây. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ theo đuổi em cho đến khi em nhận lời mới thôi."

Nói xong những lời này, Kỳ Ứng Diêm lại nhìn Lưu Ly bằng đôi mắt mang theo ngọn lửa mãnh liệt. Ngọn lửa vốn âm ỉ trong lòng anh ta giờ đây đã hoàn toàn bộc lộ qua ánh mắt. Anh ta hy vọng nghe xong những lời này Lưu Ly sẽ có cảm giác, thậm chí ngay cả anh ta còn cảm thấy khấn trương nữa là. Đây là cảm giác mà anh ta chưa từng có trước kia...

Nào ngờ...

"Anh nói xong rồi?" Lưu Ly chờ hồi lâu cũng không thấy anh ta nói gì thêm liền chậm rãi cất tiếng hỏi.

Kỳ Ứng Diêm khẽ gật đầu, nhưng vẫn dùng ánh mắt đầy khấn trương nhìn cô.

Lưu Ly khẽ đẩy bàn tay to của anh ta ra, đứng dậy, chậm rãi lên tiếng, "Nếu đã không muốn rời khỏi đây thì nhớ đúng giờ bôi loại tinh dầu này lên vết thương. Nhưng mà anh không thể ngủ ở đây được. Lát nữa, tôi dẫn anh qua phòng khác."

Kỳ Ứng Diêm sững sờ nhìn Lưu Ly hồi lâu, lại thấy cô định rời đi liền vội vàng lên tiếng, "Em không có gì muốn nói sao?"

"Anh muốn nghe tôi nói cái gì?" Lưu Ly cảm thấy người đàn ông này thật kỳ quái nhưng vẫn nhẫn nại lên tiếng.

"Tôi vừa rời đã thổ lộ lòng mình với em, còn muốn theo đuổi em, Lưu Ly..." Kỳ Ứng Diêm cố gắng để biểu đạt ý tứ của mình rõ ràng hơn nữa. Chẳng lẽ vừa rời cô nghe không hiểu ý anh ta sao?

Lưu Ly khẽ nhú mày, "Đó là chuyện của anh, tôi không có quyền can thiệp."

"Trời ạ!"

Kỳ Ứng Diêm có cảm giác như bị sét đánh trúng. Suy nghĩ một

hồi, anh ta liền hỏi lại, "Luu Ly, em nói vậy là có ý gì?"

Ánh mắt Luu Ly càng lộ rõ vẻ kỳ quái hơn. Cô nhìn Kỳ Ứng Diêm một hồi, dường như muốn nói thêm gì đó với anh ta nhưng cuối cùng lại hờ hững đáp lại, "Ý của tôi đã rất rõ ràng rồi. Vừa rồi anh đã giải thích rõ lý do phải ở lại nơi này. Tôi cũng đã đồng ý rồi. Chỉ là anh không thể ở trong căn phòng này mà thôi. Chẳng lẽ còn muốn tôi nói gì nữa hay sao?"

Một câu nói này của Luu Ly đủ khiến Kỳ Ứng Diêm á khẩu...

Thấy anh ta không nói gì nữa, Luu Ly cũng không để tâm thêm, lập tức xoay người mở cửa rời đi.

Kỳ Ứng Diêm vô lực rên lên một tiếng. Sao trên đời này lại có người phụ nữ như vậy, không thèm đếm xỉa tới anh ta một chút nào. Giờ khắc này, Kỳ Ứng Diêm thật sự cảm thấy ghen tỵ với Dennis. Ít nhất, Luu Ly còn tốt bụng đỡ anh ta về phòng thay quần áo nữa là...

Có chút vô lực thờ dài một tiếng, Kỳ Ứng Diêm đưa tay cầm lấy bình tinh dầu trên đầu giường, nhìn nó hồi lâu rồi khoé môi anh ta khẽ hiện ra một nụ cười gian tà...

Trong khuôn viên xanh mát của sân trường, nơi quán cà phê cũng mang đậm không khí của học thuật.

Ở một vị trí gần cửa sổ, một thanh niên khoé miệng còn ngậm một cọng cỏ đang ngồi đu đưa. Các nữ sinh viên qua lại nơi này đều đưa mắt liếc về phía cậu ta một cái. Còn cậu ta bình thản nghiêng người dựa vào cửa sổ, khuôn mặt đẹp đến mức khiến các cô gái cũng phải ghen tỵ. Ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng của cậu ta càng làm nổi bật gương mặt thiên thần với những đường nét tinh tế, sống mũi cao thẳng như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, ánh mắt đầy tà mị mang theo nét đùa bỡn như một loại độc dược trí mạng.

Một lúc lâu sau, một cô gái vóc dáng khá đẹp vội vàng chạy tới. Cô gái này có sự nhiệt tình cố hữu của người phương Tây, vừa nhìn thấy mỹ nam ngồi bên cửa sổ, ánh mắt đã sáng rực lên như mang theo ngọn lửa.

Cô ta lắc hông đi tới, rồi ngồi xuống phía đối diện, nũng nịu lên tiếng, "Thật xin lỗi, Liệt. Anh cũng biết Peter phiền thế nào rồi đấy. Anh ta biết rõ em là bạn gái của anh mà còn không ngừng lăng nhăng, hại em trễ hẹn với anh."

Tầm mắt của Liệt vẫn nhìn ra phía ngoài cửa sổ liền thu lại, thân hình cao lớn lười biếng dựa vào sofa, đem cọng cỏ trong miệng giật ra rồi nhìn về phía cô gái đối diện. Đôi môi còn đẹp hơn cả đôi môi phụ nữ của cậu ta khế cong lên...

"Meili, bắt đầu từ bây giờ, giữa hai chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào hết." Nói xong, cậu ta đứng dậy, đem tiền qua quầy thanh toán đặt xuống rồi tiêu sái bước về phía cửa...

Cô gái được gọi là Meili kia đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó lập tức có lại phản ứng, vội vã đuổi theo chặn cậu ta lại...

"Liệt, anh đang nói gì thế?"

Chương 169: Oan gia hay duyên nợ?

Liệt cũng không vội vàng đẩy Meili ra mà chỉ nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, nhếch môi nở nụ cười nhẹ mang theo sự hút hồn còn hơn cả phụ nữ. Trên khuôn mặt anh tuấn của cậu ta lộ rõ vẻ tà mị cùng kiên quyết, "Tôi không bao giờ chạm vào cùng một người phụ nữ hai lần. Tôi cũng không thích tranh giành phụ nữ với người đàn ông khác."

Đây là tác phong trước giờ của Liệt. Bất luận là bốn năm trước hay bốn năm sau, đối với chuyện quan hệ nam nữ, cậu ta chỉ theo đuổi cảm giác kích thích cực độ mà thôi. Mỗi một người phụ nữ mới sẽ đem đến cho cậu ta một cảm giác hoàn toàn mới, cho nên cậu ta tuyệt đối không cho phép cảm giác đó bị phá bỏ. Đây cũng là nguyên nhân khiến cậu ta không bao giờ chạm vào một người phụ nữ nào đến lần thứ hai.

Trên gương mặt Meili hiện rõ vẻ hoảng sợ cùng hối hận. Cô ta vội vàng kéo tay Liệt rồi lên tiếng, "Liệt, anh hiểu lầm rồi. Em vốn không hề thích Peter, chỉ là anh ta tự mình đa tình mà thôi. Liệt, chẳng phải tối qua chúng ta vẫn rất vui vẻ đó sao?"

Liệt khẽ nhún vai rồi đáp lại, "Cô thích Peter hay không, không liên quan gì tới tôi. Cả trường này đều biết Louis Liệt tôi trước nay không bao giờ phát sinh quan hệ đến lần thứ hai với cùng một người phụ nữ. Cô cho rằng mình là người rất đặc biệt sao?" Nói dứt lời, Liệt liền giật tay mình ra khỏi bàn tay của Meili rồi sải bước rời khỏi quán cà phê.

"Liệt..." Meili vừa gọi vừa vội vàng chạy theo. Mặc dù đuổi không kịp Liệt nhưng cô ta vẫn kiên trì theo tới cùng.

Liệt cũng bất đắc dĩ phải dừng lại chờ Meili tới gần. Hàng lông mày rậm của cậu ta khẽ chau lại, ánh mắt quét nhanh bốn phía một

vòng...

"Liệt, em thật sự không muốn chia tay với anh. Em..."

"A...chó cưng dễ thương đã tới rồi, qua đây nào!" Liệt cũng chẳng buồn nghe Meili nói gì mà chỉ khẽ huýt sáo rồi vẫy tay với một cô gái cách đó không xa.

Cô gái đang ôm con chó nhỏ trong ngực nhìn về phía Liệt đang bị một cô gái níu kéo ở phía xa, không khỏi bất đắc dĩ trợn mắt lên một chút, sau đó đem con chó nhỏ trong ngực đặt xuống đất. Con chó nhỏ cực kỳ hưng phấn hướng phía Liệt chạy tới, còn vòng qua vòng lại quanh chân cậu ta liên hồi.

"Con đáng yêu của ta, từ sáng tới giờ không được gặp, thực nhớ con muốn chết mà." Liệt dùng một tay ôm lấy Kity giơ lên cao, sau đó lại ôm vào trong ngực hôn nhẹ một cái. Kity cũng cực kỳ cao hứng dụi đầu vào ngực Liệt kêu ư ư mấy tiếng. Hôm nay, Kity mặc một bộ váy rất dễ thương, bên tai còn đeo thêm một chiếc nơ bướm cực đẹp.

Cô gái cách đó không xa cũng đã bước tới, đứng cạnh Liệt nhưng vẫn không hề mở miệng nói chuyện.

"Liệt..." Meili cảm thấy như bị bỏ rơi liền cất tiếng gọi đầy uỷ khuất...

Cuối cùng Liệt cũng nhìn về phía Meili nhưng cánh tay lại khoác lên vai cô gái bên cạnh. Cậu ta khẽ nở nụ cười tà rồi lên tiếng, "Thật ngại quá, tôi phải cùng người bạn tốt của mình đưa Kity đi tắm rồi. Những gì cần nói tôi đã nói cả rồi. Tạm biệt!" Nói xong, Liệt ôm cô gái kia bỏ đi.

"Louis Liệt, anh thật quá đáng!" Meili nhìn theo bóng lưng cậu ta, giận dữ hét lên.

Sau khi mọi nguy cơ đã hoàn toàn được hoá giải, cô gái mới hất tay Liệt ra, không vui nhíu mày, "Liệt thiếu gia, anh có thể đừng lần nào cũng lấy tôi làm bia đỡ đạn như vậy hay không? Giờ tôi đã trở thành mục tiêu công kích của nữ sinh toàn trường rồi."

Liệt khẽ cất tiếng cười cực kỳ thoải mái rồi đi đến chiếc ghế dưới

tán cây ngòi xuống, ôm Kity đặt vào trong lòng rồi lười biếng ngẩng đầu nhìn cô gái, "Cô sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?"

"Đồ thần kinh!" Cô gái trừng mắt liếc cậu ta một cái rồi xoay người rời đi.

"Này..." Liệt thấy vậy liền vội vàng đứng dậy, vươn cánh tay dài ra ngăn cản hướng đi của cô gái rồi nghiêng đầu nở nụ cười tà mị, "Vi Như, giận thật sao?"

Vi Như miễn cưỡng nhìn cậu ta rồi khế lên tiếng, "Liệt thiếu gia, anh có thể tìm một cô gái phù hợp rồi nói chuyện yêu đương nghiêm túc đi được không? Tuần này tôi đã bị anh lôi ra làm bia đỡ đạn những bốn lần rồi. Ba ngày còn lại thì anh tới phòng tập thể thao, bằng không thời gian của tôi cũng bị anh cướp mất hết. Xin anh đó, tôi thật sự rất bận."

Tới trường này để học nốt mấy học kỳ còn bỏ dở ở trường luật là sự lựa chọn sai lầm nhất đời của Vi Như. Còn có biết bao trường tốt cô không chọn, lại đi chọn nơi này. Lúc mới đến đây, cứ tưởng mọi chuyện sẽ sóng êm gió lặng, không ngờ tới có một ngày, cô nghe thấy bên hồ nước trong trường vọng tới tiếng khóc của một cô gái. Vừa đi tới đó thì Vi Như nhìn ngay thấy bóng dáng của Louis Liệt. Cậu ta lại đang bỏ rơi cô bạn gái mới quen. Thấy Vi Như xuất hiện, cậu ta cũng không nói lời nào, lập tức túm lấy cô làm bia đỡ đạn. Kết quả, cơn ác mộng của Vi Như lại bắt đầu. Mỗi lần cô đi trong sân trường là lại nghe thấy những lời xì xào về mình không ngừng vang lên. Nghĩ tới cũng thấy lạ. Ngôi trường này lớn như vậy, thế mà không biết tại sao mỗi lần Louis Liệt bỏ rơi phụ nữ đều bị cô bắt gặp. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi có mấy tháng này, Vi Như thực cảm thấy mệt muốn chết bởi không nhớ nổi Louis Liệt rốt cuộc đã bỏ rơi bao nhiêu cô gái và lôi cô ra làm bia đỡ đạn bao nhiêu lần.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng mấy chốc các cô bạn gái của Liệt sẽ phát triển sang tận các trường đại học khác. Đến lúc đó, chẳng phải Vi Như cô sẽ càng thâm hơn sao?

Thấy sắc mặt Vi Như chuyển lạnh, Liệt vội vàng nở nụ cười cầu hoà rồi lên tiếng nịnh nọt, thậm chí còn ôm chầm lấy cô dịu dàng lên

tiếng, "Vi Như, tôi biết cô là người tốt nhất trên đời. Đừng quên hai chúng ta là huynh đệ tốt, tôi có khó khăn đương nhiên cô phải ra tay giúp đỡ rồi. Ngược lại nếu cô có khó khăn, tôi cũng sẽ không chút do dự mà giúp cô vậy."

"Nói thì dễ nghe lắm!" Vi Như nhìn cậu ta bằng ánh mắt có chút khinh thường tựa như gương mặt anh tuấn kia trong mắt cô chẳng có chút đáng kể hay uy hiếp nào.

"Anh mới thực sự là tai nạn của mấy cô sinh viên kia đó. Louis Liệt, tới khi nào anh mới có thể bớt phóng túng một chút đi. Anh cũng đâu còn là trẻ con nữa, chả lẽ một chút đạo đức tối thiểu anh cũng không có sao?"

Liệt nghe vậy cũng không hề tức giận mà còn bật cười. Khẽ nhìn Vi Như một lượt từ đầu tới chân, cậu ta khịt mũi một cái rồi lên tiếng, "Này, tiểu nha đầu, đừng quên cô mới có hai mươi tuổi thôi đấy. Đừng có lấy bộ dạng như bô lão đó để giáo huấn tôi. Dù gì tôi cũng là trưởng bối của cô đó."

"Ây da, anh đã biến thành trưởng bối của tôi từ khi nào vậy? Chẳng phải vừa nãy anh còn là huynh đệ của tôi sao?" Vi Như khẽ cất tiếng cười lạnh, "Nếu anh đã là trưởng bối của tôi, vậy sau này chuyện của trưởng bối tôi cũng không dám dính vào. Ngài tự chăm sóc bản thân mình cho tốt đi, trưởng bối!"

Nói xong, Vi Như liền hất tay Liệt ra rồi xoay người rời đi...

"Vi Như...Vi Như..." Liệt vội vàng bước nhanh lên trước dùng thân hình cao lớn của mình chắn trước mặt cô, "Là tôi nói sai rồi! Cho tôi xin lỗi được không?"

"Chỉ cần sau này anh đừng có làm phiền tôi như vậy thì được rồi. Tôi không có thời gian chơi mấy trò điên khùng với anh. Tránh ra đi!" Vi Như cũng không muốn lời thôi với cậu ta nên nói xong liền đẩy Liệt qua một bên.

"Ây da, thân thể tôn quý của tôi sao cô có thể nói đấy là đấy luôn như vậy?" Liệt hướng theo phía bóng lưng Vi Như, không vui nói với theo.

"Thân phận tôn quý của anh thực khiến tôi sợ muốn chết..." Vi

Như quay đầu lại khẽ đùa một câu..

"Cô vội vã như vậy rốt cuộc là muốn đi đâu?" Liệt không nhịn được liền cất tiếng hỏi.

Vi Như khẽ khịt mũi một cái rồi cười nhẹ, "Liệt thiếu gia, xem ra đúng là tinh lực của anh đều đặt hết cả lên mấy cô đó rồi. Tối nay có dạ hội, tôi đương nhiên là muốn đi chuẩn bị rồi."

"Cô muốn tham dự dạ hội? Có ai mời cô sao?" Liệt cất tiếng cười đầy tà ý.

Vi Như cũng đáp lại cậu ta bằng một nụ cười lạnh lùng, "Để anh phải thất vọng rồi. Tôi đã nhận lời mời cùng Harry tham dự dạ hội rồi."

"Harry?" Liệt dường như không được vui khi nghe nhắc đến cái tên này. Hàng lông mày của cậu ta khẽ nhíu lại, hai bàn tay cũng siết chặt thành nắm đấm, "Đừng nói với tôi rằng anh ta đang theo đuổi cô đấy? Anh ta không hợp với cô đâu."

"Hợp hay không hợp thì cũng phải thử mới biết được. Nhưng tôi thực sự thích Harry bởi phong độ lịch lãm và vẻ nam tính của anh ấy."

"Phong độ lịch lãm?" Liệt khịt mũi rồi cười khi một tiếng, "Lịch lãm đến mấy cũng không thể bằng người Pháp được. Chi bằng đêm nay cô làm bạn nhảy của tôi đi. Đừng tự làm mất mặt mình như vậy."

"Anh nghĩ mình là người lịch lãm lắm phải không?" Vi Như có chút buồn cười nhìn cậu ta một lượt từ đầu tới chân, "Gặp được anh tôi mới biết cái gì gọi là tự đại, cái gì gọi là cuồng vọng. Anh cũng muốn tham dự dạ hội sao? Muốn tìm bạn nhảy thì tới chỗ mấy cô bạn gái của anh ấy. Bản cô nương đây đã nhận lời mời của người ta rồi, không rảnh bồi tiếp anh."

"Vi Như...nha đầu kiêu ngạo kia..." Liệt hướng theo phía bóng lưng của Vi Như, giận dữ gầm lên trong cuống họng.

Thị trấn Flora

Cánh đồng hoa ngút ngàn...

Sáng sớm, từng cơn gió nhẹ thổi qua rừng hoa đào, đưa mùi

hương dịu nhẹ của nó tới từng góc nhỏ của căn biệt thự. Khi Kỳ Ưng Diêm khó nhọc bước xuống khỏi giường đã thấy bóng dáng của Lưu Ly thấp thoáng trong rừng hoa đào phía trước.

Trong ấn tượng của anh ta, dường như Lưu Ly rất yêu màu trắng cùng màu tím bởi vì quần áo cô mặc phần lớn đều là hai màu sắc này. Hôm nay, cô cũng mặc một chiếc váy dài màu trắng, mái tóc đen dài được buộc lại gọn gàng. Cô đang quay lưng về phía anh ta, cũng không biết là đang bận rộn cái gì nữa. Loại cảm giác trong lòng Kỳ Ưng Diêm lúc này thực sự rất kỳ lạ. Cô gái đứng cách anh ta không xa kia đang cực kỳ an tĩnh, hết như một bức họa thiếu nữ đang đắm mình vào không gian ngập tràn cánh hoa đào bay múa.

Không có một người nào, không có một phụ nữ nào có thể khiến Kỳ Ưng Diêm trở nên mất hồn như vậy. Ánh mắt anh ta lúc này mang theo sự si mê điên cuồng chăm chú dán vào hình bóng Lưu Ly ở phía xa.

Cảm giác có chút bất thường ở phía sau, Lưu Ly khẽ đứng thẳng dậy rồi xoay người lại. Từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến ngàn vạn cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi rụng, nương theo cơn gió dịu dàng đáp xuống xung quanh cô, tạo thành một khung cảnh cực kỳ đẹp mắt.

Kỳ Ưng Diêm thực sự lại một lần nữa cảm thấy hít thở không thông. Cảnh tượng thế này, có mấy ai trên đời có dịp chứng kiến đây?

Thấy người đàn ông cách đó không xa đứng đờ ra đó nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt Lưu Ly đầu tiên là thoáng hiện lên một chút nghi hoặc, sau đó liền quay đầu lại, tiếp tục hái những bông hoa phù hợp trên cây, sau đó nhẹ nhàng đặt vào giỏ hoa trên tay, thanh âm dịu dàng của cô cũng khẽ vang lên...

"Thể chất của Kỳ tiên sinh quả nhiên rất tốt, chỉ sau một đêm đã có thể hồi phục như vậy cũng thật hiếm thấy."

Lúc này Kỳ Ưng Diêm mới khôi phục lại được chút phản ứng, thu lại ánh mắt đầy si mê của mình rồi bước lại gần phía Lưu Ly. Anh ta khẽ duỗi chân duỗi tay một chút rồi lười biếng dựa vào một gốc cây khô gần đó, "Trên mặt, trên người tôi vẫn còn rất nhiều chỗ đang

sung tấy."

"Tôi đã đưa cho anh bình tinh dầu có tác dụng tiêu sưng rồi." Lưu Ly cũng rất bình thản lên tiếng, dường như không muốn lãng phí thêm thời gian nói về đề tài này.

Kỳ Ưng Diêm vừa cất tiếng cười nhẹ thì lại động đến khoe miệng đang sưng khiến anh ta đau nhói kêu khẽ một tiếng. Mà Lưu Ly nghe thấy vậy, quay đầu lại nhìn anh ta nhưng cũng không nói gì.

"Tinh dầu đó tôi đã dùng rồi, trên mặt thì còn được, nhưng trên người..." Nói tới đây, anh ta cố ý ngừng lại không tiếp tục nữa...

"Yên tâm đi, tinh dầu đó đều có nguồn gốc tự nhiên, sẽ không có bất kỳ tổn thương nào với cơ thể của anh đâu." Lưu Ly hiểu làm ý tứ của anh ta nên khẽ cất tiếng giải thích.

"Ý của tôi không phải như vậy!" Kỳ Ưng Diêm đi tới bên cạnh giúp Lưu Ly hái hoa đào rồi khẽ cất tiếng, "Ý của tôi là, những chỗ bị ong chích trên người, tôi không có cách nào tự bôi thuốc cả."

Bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn của Lưu Ly vừa đưa ra chuẩn bị hái một bông hoa liền sưng lại, vô tình chạm phải bàn tay Kỳ Ưng Diêm. Dưới sự khúc xạ của ánh mặt trời, làn da của Lưu Ly tạo thành sắc màu tương phản với bàn tay to của Kỳ Ưng Diêm.

Kỳ Ưng Diêm chỉ cảm thấy nơi lòng bàn tay dưng lên một cảm giác mát lạnh giống như là hơi lạnh đầu mùa xuân trên đỉnh Thiên Sơn vậy. Cảm giác dễ chịu này cũng theo không khí trong lành buổi sớm len lỏi vào tận sâu thẳm trong lòng anh ta.

Kỳ Ưng Diêm vốn cho rằng Lưu Ly có thể hiểu được ý tứ của mình.

Nào ngờ...

"Kỳ tiên sinh, việc thu hái những bông hoa này không thích hợp với anh lắm. Có lẽ anh nên quay về phòng nghỉ ngơi đi." Lưu Ly vẫn giữ nguyên vẻ mặt hờ hững, bình thản lên tiếng.

Trong lòng Kỳ Ưng Diêm không khỏi nổi lên một cảm giác thất bại thảm hại, gương mặt anh ta cũng lộ rõ vẻ lúng túng. Nhưng rất nhanh, anh ta lại nở nụ cười làm lạnh, "Hay để tôi giúp em đi, như vậy có thể làm nhanh hơn một chút."

Lưu Ly cũng cảm thấy lời nói của anh ta có chút kỳ lạ liền quay lại hỏi, "Anh đang rất vội sao?"

"A...tôi không phải có ý đó!"

"Những bông hoa đào này được dùng để chiết xuất thử nghiệm. Thời điểm thu thập hoa cũng phải chú ý để không làm tổn hại đến bông hoa. Cách hái vừa rồi của anh đã khiến nhụy hoa bị phá hỏng, không thể dùng được nữa." Lưu Ly khẽ lên tiếng giải thích.

"Thì ra là vậy!" Kỳ Ứng Diêm có chút bất đắc dĩ khẽ cười nhẹ. Xem ra trước mặt Lưu Ly, anh ta làm cái gì cũng đều trở thành thừa thãi cả.

Thấy Kỳ Ứng Diêm vẫn không có ý định rời đi, Lưu Ly lại nhìn anh ta một cái rồi nói tiếp, "Vết ong chích trên người anh chắc hẳn rất nhiều?"

Mắt Kỳ Ứng Diêm liền lập tức sáng lên, "Đúng vậy!"

"Tôi có thể giúp anh, nhưng khi vết thương của anh khá hơn, lập tức phải rời khỏi nơi này ngay." Lưu Ly nhẹ nhàng lên tiếng. Người đàn ông này cứ ở lại nơi đây thực sự rất ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô. Chẳng hạn tối qua, anh ta nằm trong phòng bên cạnh lăn qua lăn lại khiến cái giường gỗ không ngừng kêu kéo kẹt, phiền nhiễu cô cả một đêm suýt mất ngủ.

Nhưng cũng không trách được anh ta. Giường trong phòng khách đối với anh ta đúng là hơi nhỏ. Chân tay anh ta dài như vậy, chắc chắn sẽ không quen với việc ngủ chật chội như thế. Đến giờ này Lưu Ly cũng không hiểu lý do vì sao anh ta còn ở lại chỗ này.

Kỳ Ứng Diêm vừa nghe liền lập tức tỉnh táo hẳn, "Được, tôi nhận lời với em!"

Lưu Ly lại nhìn Kỳ Ứng Diêm lần nữa, không hiểu tại sao anh ta lại cảm thấy hưng phấn đến như vậy."

Khi màn đêm buông xuống, cả thị trấn Flora đều chìm trong bầu không khí an tĩnh đến dị thường. Nơi này cách xa thành phố ồn ào náo động, mỗi gia đình lại ở cách nhau rất xa nên ban đêm yên tĩnh là điều dễ hiểu.

Kỳ Ưng Diêm dựa vào bên cạnh cửa nhìn thân ảnh Lưu Ly cách đó không xa vẫn đang bận rộn liên tục suốt từ sáng sớm đến giờ. Cô vẫn mãi mê ở trong nhà kính nên khi Kỳ Ưng Diêm đẩy cửa bước vào thì cô vẫn đang nghiêm túc ghi chép kết quả nghiên cứu.

Cho tới giờ Kỳ Ưng Diêm cũng không nghĩ tới một người phụ nữ lại có thể chuyên chú với công việc như vậy. Dường như cô đã hoàn toàn đắm mình vào thế giới của những loài thực vật này mà quên đi hết thảy mọi chuyện xung quanh vậy.

Khi Lưu Ly đem bông hoa đào cuối cùng bỏ vào bình rồi tháo khẩu trang xuống liền nhìn thấy cách đó không xa có người đàn ông đang mỉm cười nhìn mình liền khẽ chau mày, "Anh đóng cửa lại hoặc là rời khỏi đây ngay. Trước khi bước vào căn phòng này nhất định phải mặc quần áo đã được khử trùng vì nơi này không cho phép có chút xíu ô nhiễm nào. Y phục treo ngay ở cửa đó!"

Kỳ Ưng Diêm cũng không phải mẫu người thấy khó khăn thì lùi bước cho nên Lưu Ly vừa nói xong, anh ta liền lấy quần áo khử trùng mặc vào, đóng kỹ cửa phòng lại rồi mới bước lại gần.

"Chỉ cần anh không tới gần khu vực chiết xuất thì cũng không cần phải đeo khẩu trang." Lưu Ly lại cất tiếng dặn dò thêm.

"Mỗi ngày em đều phải làm như vậy sao?" Kỳ Ưng Diêm thực không hiểu nổi mấy thứ hoa cỏ này có gì thú vị mà khiến Lưu Ly say mê như vậy.

Lưu Ly cũng không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ nghiêm túc hoàn thành nốt việc ghi chép lại kết quả nghiên cứu của ngày hôm nay rồi khẽ thở phào một hơi.

Kỳ Ưng Diêm lúc này đã không thể nhẫn nại thêm nữa, liền tiến lên chặn trước mặt Lưu Ly, dứt khoát cất tiếng hỏi, "Tôi biết em vẫn luôn ghét luật sư, nhưng về chuyện em lạnh lùng với tôi như vậy có phải là do thành kiến cũ hay không?"

Lưu Ly cũng chẳng mấy để ý đến ánh mắt của Kỳ Ưng Diêm lúc này mà chỉ thờ ơ nhìn anh ta rồi lên tiếng, "Anh nói không sai, tôi thật sự rất ghét luật sư. Nếu không phải vì anh là bạn của Tiểu Tranh, tôi tuyệt đối sẽ không cho anh ở lại nơi này, thậm chí tôi cũng sẽ không

cứu anh. Anh nói tôi mang nặng thành kiến cũng tốt, không thấu tình đạt lý cũng được, tóm lại tôi chỉ cho phép anh ở lại đây đến khi vết thương trên người anh khỏi hẳn mà thôi."

"Được, được. Tôi chịu thua em rồi!" Kỳ Ưng Diêm giơ cao hai tay tỏ rõ ý đầu hàng, giọng nói của anh ta cũng trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, "Như vậy đi, trong khoảng thời gian này, em hãy quên việc tôi là luật sư mà chỉ coi tôi như một người bạn tới thăm nơi này, được không?"

"Bạn?" Lưu Ly thấy cách xưng hô thế này của anh ta lại khế chau mày. Ngoại trừ Lạc Tranh, cho tới giờ cô chưa từng chủ động cùng ai kết bạn cả. Chuyện như vậy nên để tùy duyên chứ không nên cưỡng cầu.

"Phải, chẳng lẽ em cứ muốn đối địch với tôi như vậy sao?" Kỳ Ưng Diêm vừa nói vừa khế nhích lại gần Lưu Ly hơn.

"Tôi cũng không hề có ý đối địch với anh." Lưu Ly cảm thấy lời nói của anh ta có chút kỳ quái liền lên tiếng cãi chính.

Kỳ Ưng Diêm bật cười khế nhưng cũng không lên tiếng phản bác, "Sở dĩ em không cho người ngoài đến gần nơi này chắc hẳn là bởi nơi đây có rất nhiều ong, đúng chứ?"

"Vạn vật đều có linh hồn của nó, người dân địa phương mặc dù rất quen thuộc với địa hình nơi đây nhưng bày ong kia vốn lưu trú ở nơi này, khi trông thấy họ cũng vẫn coi như thấy người lạ mà tấn công. Thật ra giữa con người và thiên nhiên luôn có mối giao hòa và có thể khiến cả hai phía cùng đạt được lợi ích nhưng tiếc là đạo lý đơn giản đó lại rất ít người hiểu được." Nói đến đây, Lưu Ly chợt cảm thấy hô hấp có chút không thuận lẫm. Lúc này cô mới phát hiện Kỳ Ưng Diêm đã tiến rất sát người mình nên vô thức lùi về phía sau hai bước.

Kỳ Ưng Diêm cũng không khó nhận ra động tác này của cô nên trong đáy mắt của anh ta thoáng hiện lên cảm giác thất bại. Anh ta khế nhìn xung quanh một vòng rồi nhẹ nhàng nói, "Tôi không hiểu sao em lại phải đến nơi này?"

"Loại hương liệu tôi đang nghiên cứu cần có tinh chất từ cây oliu

và cây hoa thần. Nếu như có thể nghiên cứu thành công loại hương liệu này thì thị trường nước hoa sẽ được mở rộng rất nhiều. Chẳng lẽ anh không biết cây oliu ở Hy Lạp là loại thuần khiết nhất còn thị trấn này chính là nơi sinh trưởng của cây hoa thần hay sao?"

"Cây hoa thần là cây gì?" Đây là lần đầu tiên Kỳ Ứng Diêm nghe nói tới loại cây này. Nhưng cũng khó trách anh ta bởi trước giờ anh ta cũng không có hứng thú với các loại thực vật.

Lưu Ly khế liếc anh ta một cái rồi mới trả lời, "Cây hoa thần ở Hy Lạp này được coi là nữ thần của các loài hoa bởi nó có được sự che chở của thần linh, trừ tà và đem lại may mắn, biểu tượng của chính nghĩa cùng dũng khí luôn ẩn trong nó. Chính là thân cây này đây." Vừa nói Lưu Ly vừa đưa cho Kỳ Ứng Diêm một đoạn thực vật có hình dáng khá xấu xí.

Kỳ Ứng Diêm đưa tay cầm lấy thân cây kia, nhìn đi nhìn lại cũng không cảm thấy nó có gì khác lạ, đưa lên mũi ngửi cũng chỉ cảm thấy mùi gỗ thoang thoang chứ không có gì đặc biệt.

"Mỗi một loài thực vật đều có linh hồn của nó. Đó chính là chỗ tinh diệu trong việc chế tác hương liệu." Lưu Ly khế đưa tay cầm lại cây hoa thần rồi lại nhíu mày, "Anh chẳng biết chút gì về hoa cỏ cả, thật đúng là thảm họa."

"Ai nói vậy chứ? So với những người đàn ông khác, hiểu biết của tôi còn hơn rất nhiều." Kỳ Ứng Diêm có chút bối rối nhưng vẫn muốn giữ lại chút thể diện.

Lưu Ly nhìn anh ta một cái, bất đắc dĩ lắc đầu. Sau đó cũng không nói gì rồi lập tức bỏ đi. Kỳ Ứng Diêm thấy vậy cũng lập tức đi theo ra ngoài.

Đêm đã khuya, lại vào ngày cuối cùng của tháng nên màn đêm lại càng có vẻ lãng mạn đa tình.

Dạ hội tại trường đại học không giống với với dạ hội bên ngoài bởi nó vẫn mang vẻ thanh khiết hơn rất nhiều, nhưng cũng là nơi khiến nhiều mối tình nảy nở.

Khoác trên người một bộ vest tuyệt đẹp, Liệt vừa bước vào hội

trường tổ chức dạ hội đã nhận được rất nhiều lời trầm trồ ngưỡng mộ của đám sinh viên nữ, cũng có nhiều cô dùng ánh mắt oán hận nhìn cô gái với thân hình bốc lửa ở bên cạnh cậu ta.

Giờ khắc này, đang dính lấy người Liệt là một nữ sinh viên đến từ Tây Ban Nha, có vẻ là sinh viên năm nhất. Dường như cô ta rất đăm đؤối với vẻ tuấn mỹ của Liệt nên không ngừng dùng ánh mắt mê muội nhìn cậu ta, thỉnh thoảng còn đưa bộ ngực cao ngất cộ tới cộ lui.

Từ lúc bước vào cửa, Liệt vẫn luôn nở nụ cười đầy lịch lãm, kéo cô gái đi cùng tham gia khiêu vũ nhưng ánh mắt cậu ta lại liên tục dò xét xung quanh một cách kín đáo. Cuối cùng, cậu ta cùng nhìn thấy người mình muốn gặp tại một bàn bày đầy ly rượu cocktail trong một góc phòng.

Đêm nay, Vi Như cũng thay đổi hoàn toàn phong cách thường ngày của mình, trông cô đĩnh đạc hẳn lên trong bộ váy đen dài khiến vóc dáng quyến rũ của cô hoàn toàn lộ rõ. Rất nhiều nữ sinh viên đều nhân cơ hội này để mua sắm cho mình những bộ lễ phục đắt tiền, dùng sự quyến rũ của bản thân mình để thu hút nửa kia của bữa tiệc.

Nhưng Vi Như thì không có ý định như vậy. Mặc dù phần lưng của Vi Như rất đẹp nhưng cô cũng không vì thế mà khoe nó một cách lộ liễu. Phần lưng hoàn mỹ này chẳng những phải kể đến một làn da khỏe mạnh với những đường cong duyên dáng mà còn phải không có chút tỳ vết. Nhưng cũng có những cô thì lại chọn những bộ váy có thể tôn lên phần ngực của mình, đem khe rãnh ẩn hiện mê người kia để thu hút ánh nhìn của đàn ông.

Vi Như cầm trên tay một ly cocktail, vui vẻ trò chuyện với một nam sinh viên cao lớn ăn mặc bảnh bao, trông rất lịch sự. Người này chính là đàn anh Harry của cô.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của hai người đó cách mình không xa, Liệt khẽ nhíu mày, nét không vui lặng lẽ xẹt qua đáy mắt.

"Liệt, anh nhìn gì vậy?" Cô gái đi cùng cậu ta cũng nương theo ánh mắt của Liệt mà nhìn về phía đó. Lập tức, cô ta liền nũng nịu vùi vào ngực cậu ta, "Đáng ghét, còn đang ôm em như vậy mà vẫn còn

nhìn cô khác."

"Uống rượu đi!" Liệt cũng không nói lời nào chỉ khẽ nhếch môi rồi đi về phía khu vực đặt ly cocktail.

"Liệt..." Cô bạn gái vội vàng đuổi theo cậu ta như sợ bị bỏ rơi...

Rất nhanh chóng, Liệt đã đi tới bên cạnh Vi Như, dùng ánh mắt đánh giá một lượt từ đầu tới chân cô, rồi ánh mắt cậu ta lại dừng lại nơi bờ vai thon thả, sau đó khẽ huýt sáo một cách xấu xa.

Đang mãi nói chuyện với Harry rất vui vẻ, bất thành lình bị tiếng huýt sáo làm cho hết hồn, vừa quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt giống như côn đồ của Liệt đang nhìn mình cười, Vi Như kinh ngạc cất tiếng hỏi, "Anh làm gì thế?"

Tay Liệt vẫn cầm một ly cocktail, khẽ nở nụ cười tà rồi đi vòng quanh Vi Như một vòng, khẽ thở dài một tiếng, "Vi Như, không ngờ tới cô lại còn có dáng vẻ thâm tàng bất lộ như vậy?"

Chương 170: Lại bị giành mất

Cách ăn mặc của Vi Như hôm nay không quá khoa trương, cũng không để lộ da thịt một cách trắng trợn như những cô gái khác. Bộ váy đen mà cô mặc tuy phần ngực được thiết kế khá truyền thống nhưng cũng không vì thế mà che lấp bầu ngực tròn đầy của cô, lại thêm một thân váy bó sát càng khiến thân hình hấp dẫn của Vi Như được tôn lên rõ rệt.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Liệt, đầu tiên Vi Như có chút sửng sốt, nhưng sau đó nghe thấy những lời của cậu ta thì lại hơi nhíu mày rồi nghiêng đầu nhìn lướt qua phía cô gái gốc Tây Ban Nha kia rồi cất tiếng cười lạnh, "Hy vọng ngày mai anh đừng đem tôi làm bia đỡ đạn."

Xem ra đây lại là mục tiêu mới của anh ta. Cái tên công tử ăn chơi trác táng này đúng là vô tình mà.

Liệt nghe vậy lại khế cong môi, hàng lông mày hơi nhướng lên lộ rõ vẻ quyến rũ khó tả. Cậu ta liền tiến sát lại phía Vi Như, cúi đầu thì thầm bên tai cô, "Lại làm cô phải thất vọng rồi. Con người tôi vốn có sở thích sai khiến người khác. Mà cô lại rất thích hợp làm bia đỡ đạn. Đổi lại là cô gái khác sẽ khiến tôi cảm thấy không tin tưởng."

Vi Như tức giận trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cậu ta, "Louis Liệt, anh nói chuyện đừng có quá đáng!"

"Tôi chỉ là nói sự thật mà thôi!" Liệt buồn cười nhìn Vi Như, "Nghĩ lại xem, thường ngày cô đều rất hào hứng với tôi, cho nên các nữ sinh trong trường cũng sẽ không coi cô thành tình địch giả tưởng. Cho dù bị coi là bia đỡ đạn cho tôi thì mọi người cũng sẽ không tin là tôi có tình ý gì hay thật lòng với cô...."

"A...."

Mấy lời lải nhải của Liệt còn chưa dứt, Vi Như đã giận dữ giơ chân đạp mạnh xuống chân cậu ta. Trong tiếng kêu kinh hãi của cô

gái vẫn bám dính lấy Liệt cùng nét mặt đau đớn đến nhú chặt hàng lông mày của cậu ta, Vi Như khẽ nở nụ cười vui vẻ...

"Biết vì sao tôi giúp anh từ trước tới giờ không? Chỉ là vì nể mặt KITY mà thôi. Từ nay về sau, những chuyện rối mù của anh hãy tự mình giải quyết đi, bốn cô nương đây không rảnh rỗi hầu chuyện anh." Nói vừa dứt lời, Vi Như liền kéo tay Harry đi thẳng ra ngoài.

Louis Liệt vẫn nhìn chăm chăm theo bóng dáng của Vi Như đang khuất dần phía xa, ánh mắt cậu ta mang theo tia âm u bất định.

"Liệt...Trời ơi! Anh không sao chứ?" Cô bạn gái bên cạnh đau lòng vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

Liệt vẫn không nói gì, một hồi lâu sau, khoé môi cậu ta khẽ cong lên mang theo một mưu tính đầy bí ẩn mà không ai có thể đoán biết được...

Paris, Pháp...

Khi sắc trời còn chưa tối hẳn, Louis Thương Nghiêu đã trở về nhà. Vừa vào cửa, treo áo khoác xong, trên môi hẳn khẽ hiện lên nụ cười khi nghe thấy tiếng cầu nhàu của Tân Thanh Hà dù còn chưa bước chân vào phòng khách chính.

Đem cặp tài liệu đặt xuống, hẳn sải bước vào phòng. Người đầu tiên nghênh đón Louis Thương Nghiêu là tiểu Louis với thanh âm y y a a cực kỳ đáng yêu, sau đó là hình dáng bận rộn của mẹ hẳn.

"Thương Nghiêu, anh về rồi!" Lạc Tranh đang trêu chọc cục cưng bên xe nôi liền quay đầu lại phía hẳn mỉm cười.

Louis Thương Nghiêu vội vàng bước tới, còn chưa kịp ôm lấy cục cưng đã bị Tân Thanh Hà đánh cho một cái vào tay.

"Mẹ!"

"Vừa mới từ bên ngoài về mà đã ôm cục cưng, không sợ cục cưng ngã bệnh hay sao? Ở bên ngoài gặp nhiều người như vậy, mà bên ngoài lại có bao nhiêu bụi bặm, bao nhiêu vi khuẩn, vạn nhất lây bệnh cho tiểu Louis thì phải làm sao? Có người nào làm cha như con không? Thật là..."

"Được, được, được. Mẹ, con lập tức đi tắm." Louis Thương

Nghiêu thực không chịu nổi sự phàn nàn của mẹ mình nên lập tức giơ tay ra hiệu đầu hàng rồi chạy biến lên lầu.

Lạc Tranh thấy vậy thực không nhịn được cười. Nàng vốn cho rằng Tân Thanh Hà là người thích ngao du khắp nơi, không ngờ tới tiểu Louis lại có thể hoàn toàn giữ bà ở lại. Hơn nữa, bà còn thường xuyên tới biệt thự này và dọn dẹp các phòng từ trên xuống dưới cho đến khi không còn thấy một hạt bụi nào. Tình hình như vậy khiến Lạc Tranh cảm thấy có chút bất an bởi chuyện gì trong nhà bà cũng dành làm hết. Kể từ khi nàng mang thai, mọi chuyện sinh hoạt đều do Tân Thanh Hà một tay lo liệu. Bà cũng khô

ng đồng ý thuê bảo mẫu hay người làm bởi sợ những người đó sẽ không chăm sóc tốt cho tiểu Louis.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Tranh cũng cảm thông với bà. Dù sao từ lúc Louis Thương Nghiêu còn rất nhỏ, bà đã không được ở bên con trai mình. Mặc dù có thể tới thăm hẳn nhưng lại không có quyền nuôi dưỡng cho nên bà khẩn trương với tiểu Louis như vậy cũng là chuyện dễ hiểu. Có thể nói, bà muốn thông qua tiểu Louis để bù lại những tình cảm của người mẹ mà năm xưa không cách nào dành cho Louis Thương Nghiêu. Tuy rằng yêu thương con trẻ cũng có rất nhiều cách nhưng xem ra chỉ có làm vậy Tân Thanh Hà mới cảm thấy tâm tình mình thanh thản một chút. Chỉ là việc này sẽ khiến Louis Thương Nghiêu có chút không quen mà thôi.

Người phương Tây vốn không giống như người phương Đông bởi từ nhỏ họ đã sớm hình thành thói quen sống tự lập trong không gian của mình. Cha mẹ cũng không hề can thiệp vào chuyện của con cái. Nhưng Tân Thanh Hà không phải người phương Tây, trong lòng bà vẫn mang tư tưởng truyền thống của người phương Đông, coi đứa con của mình mãi mãi vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành, luôn cần tới sự chăm sóc của cha mẹ.

'Mẹ, mẹ đi nghỉ một lát đi!' Lạc Tranh khẽ kéo tay Tân Thanh Hà, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tân Thanh Hà mỉm cười ngồi xuống sofa, bắt đầu đùa với tiểu Louis. Tiểu Louis hiện giờ đã có thể tự ngồi dậy, chẳng bao lâu nữa

sẽ học nói cho nên hiện giờ nhóc con này rất thích y y a a, đặc biệt là khi nghe người lớn nói chuyện, cục cưng còn tròn xoe đôi mắt nhìn mọi người sau đó lại hưng phấn khoa tay múa chân loạn lên.

Đồ chơi của tiểu Louis rất nhiều, tất cả đều do Louis Thương Nghiêu và các trưởng bối tỉ mỉ chuẩn bị cho. So với tuổi thơ của Louis Thương Nghiêu, cục cưng này vui vẻ hơn rất nhiều.

"Tiểu Tranh à, con xem con đó. Lần này mang thai sao sắc mặt lại tái đi như vậy? Có phải Thương Nghiêu không chăm sóc tốt cho con hay không? Vẻ mặt của Tân Thanh Hà tràn ngập sự lo lắng nhìn xem Lạc Tranh.

"Không đâu, mẹ. Lúc con mang thai tiểu Louis cũng như vậy mà. Mẹ yên tâm đi, Thương Nghiêu vẫn luôn chăm sóc con rất tốt." Lạc Tranh mỉm cười trả lời.

"Giờ con đang mang thai, mẹ cảm thấy mấy món phương Tây mà Thương Nghiêu làm cho con ăn không có được. Dù sao con cũng sinh ra và lớn lên ở Hongkong, ăn quen đồ ăn của Hongkong rồi. Để hôm nay mẹ làm cho con ít đồ ăn vặt, được chứ?"

"Mẹ..." Lạc Tranh thực sự bị bà làm cho cảm động, khẽ mỉm cười trả lời, "Con đâu có yếu ớt như vậy. Mẹ đã lo lắng quá mà thôi. Đây cũng là lần thứ hai con mang thai rồi mà..."

"Nha đầu ngốc, con không biết lúc mang thai đứa con thứ hai càng phải cẩn thận hơn đứa đầu hay sao?" Tân Thanh Hà vội vàng lên tiếng..

"Mẹ..."

"Mẹ, con đã mời tới đây những đầu bếp rất giỏi rồi, mẹ không cần quá lo lắng như vậy đâu." Louis Thương Nghiêu sau khi nhanh chóng tắm xong liền vội vàng đi xuống lầu, trầm giọng cất tiếng. Sau đó hắn đi tới bên cạnh mẹ mình và Lạc Tranh, đưa tay ôm lấy tiểu Louis rồi khẽ cọ mặt mình vào khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Oa oa..." Tiểu Louis bị những sợi râu mới mọc trên cằm hắn cọ đau liền khóc ầm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ uỷ khuất.

Lạc Tranh cùng Tân Thanh Hà đều bị một màn này làm cho hốt hoảng, nhất là Tân Thanh Hà. Bà đưa tay giành lấy tiểu Louis từ

trong tay Thương Nghiêu, hận không thể đập cho hắn một phát cho hả giận nên chỉ đành trừng mắt liếc hắn một cái, "Ngốc tiểu tử, cục cưng da thịt mềm mại như vậy sao có thể chịu nổi con chà đi chà lại như thế!"

Tiểu Louis vừa được Tân Thanh Hà ôm lấy liền lập tức ngừng khóc.

"Thương Nghiêu, đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, sao có thể dùng cằm cọ vào con như vậy. Sao anh vẫn không chịu nghe chứ?" Lạc Tranh cũng có chút oán giận nhìn hắn.

Louis Thương Nghiêu có chút bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, ngồi xuống cạnh Lạc Tranh rồi lên tiếng, "Con trai chúng ta dù sao cũng phải cứng cáp hơn người, đâu thể nào có da thịt mềm mại như mấy cô gái được."

Lạc Tranh nghe xong cũng không cảm thấy tán đồng liền bật cười, "Nguy biện tà thuyết, Liệt lúc trưởng thành chẳng phải có làn da còn đẹp hơn cả mấy cô gái đó sao?"

"Anh không muốn con mình giống như Liệt, cứ như một đoá hoa trong nhà kính vậy." Louis Thương Nghiêu khẽ nhíu mày, bộ dạng cũng cực kỳ kiên định.

Lạc Tranh kinh ngạc nhìn hắn một hồi. Nếu Liệt mà nghe được những lời này chắc sẽ đau lòng chết mất.

"Cha hiện giờ mới là người đáng thương đây?" Louis Thương Nghiêu khẽ áp tai vào bụng Lạc Tranh, dịu dàng lên tiếng, "Cục cưng à, sau khi con ra đời, đừng cướp đi tất cả sự chú ý của mẹ nhé!"

Lạc Tranh nghe mấy lời này, không nhịn được liền bật cười.

Tân Thanh Hà trừng mắt nhìn Louis Thương Nghiêu một cái, "Con cẩn thận đó, đừng có đè vào cục cưng."

Trời ạ!

Louis Thương Nghiêu bất đắc dĩ trợn mắt ngồi thẳng dậy, "Mẹ, xem ra mẹ còn khấn trương hơn cả con."

"Đương nhiên, mẹ đâu có vô tâm như con chứ!" Tân Thanh Hà nhìn hắn một cái rồi lại đưa mắt nhìn xung quanh, "Cẩn biệt thự này nhỏ quá. Thương Nghiêu, chúng ta cũng đâu phải chỉ có một căn

này, sau không dọn qua chỗ lớn hơn đi!"

Louis Thương Nghiêu không nói gì, chỉ khẽ nở nụ cười.

"Mẹ, là vì con thích nơi này!" Lạc Tranh nhẹ nhàng lên tiếng. Nơi này quả thực có quá nhiều kỷ niệm ấm áp của hai người họ.

Tân Thanh Hà nghe vậy cũng hiểu ra khẽ gật đầu, "Cũng đúng, nhà không cần lớn quá, chỉ cần ấm áp là được rồi!"

Lạc Tranh nhìn Louis Thương Nghiêu một cái sau đó nhìn về phía Tân Thanh Hà, "Mẹ, cho nên con cùng Thương Nghiêu đều hy vọng mẹ có thể cùng sống với chúng con. Chúng con không muốn mẹ cứ vội vàng vàng đến rồi lại về như vậy, cũng không muốn mẹ một mình ở bên kia."

Ánh mắt Tân Thanh Hà có chút rung rung, bà khẽ kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Tranh, "Tâm ý của các con mẹ đều hiểu rõ, nhưng mẹ cũng biết những người trẻ tuổi đều thích có không gian riêng của mình, sao có thể cùng chung sống với mấy người già cả chứ? Cũng như con nói, ngôi nhà quan trọng nhất là phải ấm áp. Chỗ mẹ ở cũng rất gần đây, mẹ đã quen với việc mỗi ngày đều qua đây chơi với cục cưng rồi. Nếu muốn mẹ chuyển hẳn tới đây thì mẹ thực sự cảm thấy không quen được."

Lạc Tranh cũng biết loại chuyện như vậy không thể miễn cưỡng nên cũng đành lên tiếng, "Mẹ, nơi này vẫn luôn luôn là nhà của mẹ."

Tân Thanh Hà cảm động vỗ vỗ vào tay của nàng

Louis Thương Nghiêu vẫn không hề mở miệng, nhưng nhìn vào mắt hắn có thể nhận ra tình cảm của hắn đối với mẹ sâu sắc nhường nào.

Một lúc lâu sau...

Tiểu Louis lại bắt đầu khoa tay múa chân kêu y y a a loạn lên. Tân Thanh Hà lại khôi phục vẻ mặt rạng ngời, đem tiểu Louis ôm lấy, "Nhưng mà, mẹ muốn ở cùng tiểu Louis một thời gian."

"A..." Lạc Tranh cùng Louis Thương Nghiêu đều sửng sờ kêu lên.

"Có gì kỳ lạ đâu! Tiểu Tranh hiện giờ đang mang thai cục cưng thứ hai, Thương Nghiêu chăm sóc con cùng đứa nhỏ trong bụng cũng đủ bận rộn rồi, mẹ không muốn tiểu Louis không có người chăm

sóc. Các con cũng đâu có nhiều sức lực như vậy. Tóm lại trong thời gian này, mẹ sẽ thay các con chăm sóc cháu." Tân Thanh Hà dường như cực kỳ yêu thích đứa cháu nội này.

Louis Thương Nghiêu nhin không được bật cười khế, "Mẹ, quyết định này có phải lúc mới bước vào cửa mẹ đã tính tới rồi không?"

"Đúng vậy! Tóm lại, mẹ sẽ đón tiểu Louis về chăm sóc một thời gian." Tân Thanh Hà vừa cười vừa nói.

Lạc Tranh cùng Louis Thương Nghiêu khế đưa mắt nhìn nhau. Đối với quyết định này của bà, họ biết rõ có phản đối nữa cũng vô dụng. Xem ra chỉ có một cục cưng đúng là quá ít.

Hy Lạp, thị trấn Flora.

Khi màn đêm buông xuống, thị trấn nhỏ lại hoàn toàn chìm vào sự tĩnh lặng, dường như chỉ còn tiếng trò chuyện của các loài hoa mà thôi.

Vừa rửa mặt xong bước lên lầu hai, Lưu Ly liền nghe thấy từ trong phòng khách truyền tới một tiếng kêu đau đớn. Cô hơi sững sờ rồi vội xoay người đẩy cửa phòng khách bước vào.

Thật ra phòng khách này cũng không phải quá nhỏ. Trong đó được bố trí toilet, phòng tắm riêng để khách tiện sử dụng. Bước vào thấy trong phòng ngủ không có ai, Lưu Ly khế quay đầu nhìn về phía phòng tắm. Dường như thanh âm kia là vọng ra từ đó. Không phải anh ta gặp tai nạn gì đấy chứ?

Lưu Ly vốn là người có suy nghĩ rất đơn thuần, thấy trong phòng tắm yên tĩnh như vậy nên cô cũng không chút nhúu mày hay nghĩ ngợi liền đưa tay đẩy cửa phòng ra...

Khung cảnh lúc này dường như đã đóng băng lại...

Bên ngoài cửa phòng tắm, ánh mắt của Lưu Ly thoáng sững lại...

Bên trong phòng tắm, thân hình đàn ông cao lớn hoàn toàn lộ rõ...

Kỳ Ưng Diêm vừa mới tắm xong, từng giọt nước lấp lánh vẫn còn đọng lại trên người, dưới ánh đèn ấm áp càng khiến làn da khoẻ mạnh của anh ta sáng lên đầy quyến rũ, từng cơ bắp khế cuộn lên đầy mạnh mẽ, giọt nước lăn tăn trên người càng miêu tả thân hình

cân đối của anh ta với vai rộng, eo hẹp, chân dài rắn chắc....

Mỗi một bộ phận đều là sự kết hợp cực kỳ hoàn mỹ, không có lấy một chút mỡ thừa mà chỉ toát lên vẻ tinh tráng đầy khí lực.

Không ngờ tới sẽ có người đột ngột đẩy cửa vào nên bàn tay đang chuẩn bị cầm lấy khăn tắm của Kỳ Ưng Diêm khế sững lại, tuy thoáng có chút giật mình nhưng anh ta cũng rất nhanh khôi phục lại phản ứng, đôi mắt khế nheo lại, có chút hứng thú nhìn người phụ nữ đứng ở cửa.

"Rầm!" Sắc mặt Lưu Ly vẫn cực kỳ tỉnh táo, thậm chí cũng không hét lên mà cực kỳ kiên quyết đem cửa phòng tắm đóng kín lại, sau đó lập tức rời khỏi phòng của anh ta.

Kỳ Ưng Diêm khế bật cười, động tác cũng có chút khó khăn, cầm lấy khăn tắm rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Trở về phòng mình, Lưu Ly cũng không còn duy trì được sắc mặt lạnh lùng như trước nữa. Cô ngồi xuống sofa, khuôn mặt đã sớm đỏ bừng lên từ lúc nào, trái tim cũng không ngừng đập loạn lên, hoảng hốt hết như một chú nai nhỏ đi lạc trong rừng rậm.

Cô lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy thân hình một người đàn ông. Một màn vừa rồi cả đời này Lưu Ly cũng chưa từng nghĩ tới, huống hồ là nhìn trực tiếp đến như vậy.

Trời ạ!

Lưu Ly không nhịn được khế đưa tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của mình. Lòng bàn tay vốn lạnh buốt giờ cũng trở nên nóng rực.

Trong đầu cô tựa như vẫn còn hiện rõ bộ dạng vừa rồi

của anh ta...thân hình cao lớn, vạm vỡ, lồng ngực rộng rắn chắc, còn có quái thú biểu tượng cho sự nam tính ở giữa hai chân...

Đúng vậy! Chính là quái thú, nếu không sao có thể đáng sợ như vậy.

Lưu Ly đưa tay áp chặt lên lồng ngực. Đáng ghét, sao trái tim cô vẫn đập điên cuồng như vậy? Phải làm sao bây giờ?

Còn đang nghĩ ngợi, cửa phòng lại vang lên mấy tiếng gõ nhẹ khiến Lưu Ly trong cơn hoảng loạn vô thức cất tiếng hỏi, "Ai thế?"

Nhưng hỏi xong, cô lại cực kỳ hối hận. Cả căn biệt thự này chỉ có cô và anh ta, cất tiếng hỏi như vậy chẳng phải chứng tỏ cô đang rất hoảng loạn hay sao?

Khẽ cắn cắn môi, Lưu Ly thực sự hối hận đến muốn chết luôn cho rồi.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười nhẹ của đàn ông, "Là tôi!" Dường như Kỳ Ứng Diêm cũng rất phối hợp trả lời.

Trong lòng Lưu Ly không khỏi dâng lên một hồi khẩn trương, một màn vừa rồi vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan trong đầu óc khiến cô không cách nào tỉnh táo được. Cuối cùng, Lưu Ly quyết định lên tiếng, "Tôi đã ngủ rồi, có gì để mai nói sau."

"Lưu Ly, tôi thực sự rất cần cô giúp!" Kỳ Ứng Diêm xem chừng rất nhẫn nại lên tiếng, nhưng nếu để ý kỹ sẽ nhận ra trong ngữ khí của anh ta còn mang theo một chút ngạo ý.

Chương 171: Mỹ nam kế

Vào lúc này, đương nhiên có đánh chết Lưu Ly cũng không thể mở cửa cho Kỳ Ứng Diêm vào mà chỉ khẽ lên tiếng, "Tôi rất bận, không giúp gì cho anh được cả. Chúc ngủ ngon."

Nào ngờ cô vừa dứt lời thì cửa phòng đã bị đẩy bật ra.

Đang trong cơn hoảng loạn, Lưu Ly sợ hãi mở to đôi mắt, nhìn người đàn ông đang tiến từng bước về phía mình như thể nhìn thấy ma quỷ. Một lúc lâu sau, cô mới có lại phản ứng, vội đứng bật dậy...

"Ai cho anh bước vào đây? Đây là phòng của tôi, còn chưa được sự đồng ý của tôi, anh tự tiện xông vào đây thực không có chút lịch sự nào."

Kỳ Ứng Diêm vẫn không nói gì mà chỉ cong môi nở nụ cười nhẹ, đưa tay kéo lấy Lưu Ly đẩy cô về phía tường rồi nhốt chặt cô trong vòng tay mình. Thân hình cao lớn của anh ta khẽ cúi xuống nhìn cô đầy hứng thú.

"Anh định làm gì?" Lưu Ly khẽ nhíu chặt hàng lông mày, ánh mắt hiện rõ sự không vui cùng cảnh giác bởi cô chưa từng ở bên cạnh một người đàn ông trong khoảng cách gần như vậy.

Kỳ Ứng Diêm cũng nhận ra trong ánh mắt cũng như vẻ mặt của Lưu Ly tràn ngập sự bài xích đối với mình, nhưng anh ta vẫn nhẹ nhàng cong môi cười và còn cúi xuống sát cô hơn...

"Lưu Ly, như vậy không công bằng chút nào. Vừa rồi không phải em cũng không có sự đồng ý đã tự tiện xông vào phòng tôi sao. Hiện giờ coi như chúng ta hòa nhau."

Lưu Ly vẫn nhìn anh ta bằng đôi mắt đầy cảnh giác, "Đó là vì tôi nghe thấy trong phòng anh có tiếng động lạ nên nghĩ rằng anh xảy ra chuyện."

Vẻ mặt Kỳ Ứng Diêm lại càng thêm ái muội, trong mắt cũng lộ rõ sự thích thú vô hạn...

"Có phải tôi nên hiểu rằng em đã bắt đầu quan tâm đến tôi không?"

Lưu Ly thực sự cảm thấy những gì Kỳ Ứng Diêm nói quá mực buồn cười nên giọng nói của cô nhanh chóng khô phục lại về lạnh lùng, "Từ trước tới giờ tôi không hề hay biết thì ra một người có tình cảm đơn phương lại có bộ dạng thế này."

"Nói như vậy tức là em rất ghét tôi?"

"Tôi chỉ là ghét nghề nghiệp của anh, còn đối với bản thân anh, tuy chưa tới mức chán ghét nhưng cũng không phải là thích. Tóm lại, anh còn làm khách ở nơi này ngày nào thì phải tuân thủ quy tắc ở nơi này ngày đó. Còn nữa, lập tức thả tôi ra!" Giọng nói của Lưu Ly lộ rõ vài phần lãnh ý.

Kỳ Ứng Diêm vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly. Vừa rồi anh ta không hề nhìn lầm. Lúc bước vào cửa, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng anh ta có thể thấy rõ ràng gương mặt ửng hồng của cô. Nghĩ tới đây, tâm tình của Kỳ Ứng Diêm cũng tốt hẳn lên, cả gương mặt anh tuấn cũng sáng ngời rồi lại càng áp sát Lưu Ly hơn, ép cô phải nhìn thẳng vào anh ta mới thôi.

"Nếu như tôi không muốn để cho em đi thì sao?" Gương mặt Kỳ Ứng Diêm kề sát đến nỗi Lưu Ly có thể nhìn ra sự thay đổi một cách khác thường trong ánh mắt anh ta. Gần đến nỗi cô có thể cảm thấy hô hấp của mình đều bị hơi thở của anh ta bao trùm. Gần tới mức cô có thể nghe ra trong lời nói của anh ta không có chút hảo ý.

"Nếu như anh là bạn của Lạc Tranh thì nên biết rõ tôi ghét nhất là loại đàn ông không biết phép tắc." Lưng của Lưu Ly lúc này đã áp chặt vào tường, cô không còn đường để lui nên chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh băng làm thứ vũ khí kháng cự duy nhất.

"Nếu đã bị em coi là người đàn ông không biết phép tắc...vậy tôi rất muốn thử xem mọi chuyện sẽ tệ đến thế nào." Kỳ Ứng Diêm buồn cười nhìn Lưu Ly, lại cúi đầu xuống kề sát vào gương mặt cô rồi khẽ nở nụ cười. Khoảng cách giữa môi anh ta và Lưu Ly cũng càng lúc càng gần...

Lưu Ly sợ hãi mở to đôi mắt, trái tim lại bắt đầu điên cuồng nhảy

loạn lên. Đã không còn đường lui nên cô cũng chỉ còn cách nhắm chặt đôi mắt lại. Tên đàn ông đáng ghét! Nếu anh ta dám cưỡng hôn cô, cô nhất định sẽ khiến anh ta phải trả giá.

Thấy toàn thân Lưu Ly như cứng lại vì căng thẳng, nụ cười trên môi Kỳ Ứng Diêm càng thêm rạng rỡ. Nụ hôn của Kỳ Ứng Diêm chỉ như làn gió thoảng nhẹ lướt qua cánh môi Lưu Ly nhưng cũng đủ khơi lên trong lòng hai người họ một cảm giác như có luồng điện xẹt qua.

"Giúp tôi thoa thuốc đi!" Kỳ Ứng Diêm bật cười trước dáng vẻ đầy cảnh trọng của Lưu Ly. Anh ta xoay người đi về phía giường của cô, ngồi xuống, đem chai tinh dầu trong túi áo đặt xuống đầu giường.

Cảm giác căng thẳng cuối cùng cũng được trút bỏ nhưng những lời của Kỳ Ứng Diêm lại lần nữa khiến Lưu Ly cảm thấy kinh ngạc. Cô nhìn anh ta một hồi rồi mới chậm rãi lên tiếng, "Kỳ tiên sinh, tôi không phải là bác sỹ."

"Nhưng tôi bị ong của em đốt, mặc dù tôi biết rõ ong đó không phải do em nuôi nhưng dù sao chuyện cũng xảy ra tại nơi của em. Chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn khách của mình cả đêm đau đớn khó chịu hay sao?"

Lưu Ly có chút không vui nhìn anh ta..

"Coi như là em nể mặt Lạc Tranh đi..." Kỳ Ứng Diêm khẽ cong môi cười.

Lưu Ly khẽ hít sâu một hơi, bất đắc dĩ bước tới cầm lấy chai tinh dầu, lạnh nhạt cất tiếng hỏi, "Vết thương trên người anh ở chỗ nào?"

"Sau lưng!" Kỳ Ứng Diêm chiếm được tiện nghi nên cực kỳ đắc ý lên tiếng.

"Cởi áo!" Giọng nói hờ hững của Lưu Ly khẽ vang lên.

Kỳ Ứng Diêm cười cười, cởi áo sơ mi xuống để lộ tấm lưng rắn chắc. Trên lưng anh ta đúng là có vài vết ong chích nhưng cũng không đến mức khoa trương như lời anh ta nói. Dù sao cũng đã uống thuốc giải độc nên vết chích cũng đã bớt sưng rất nhiều. Lưu Ly nhìn mấy chỗ còn sưng đỏ sau lưng anh ta rồi cầm lấy bông vải thấm tinh dầu đem xoa lên vết thương.

Kỳ Ưng Diêm chỉ cảm thấy một cảm giác mát lạnh lan khắp toàn thân, còn có một mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí. Mùi hương này không chỉ mang theo dư vị ngọt ngào mà còn cực kỳ tự nhiên, tự nhiên đến lạnh lùng hết như người phụ nữ phía sau lưng mà anh ta không cách nào chạm vào.

"Những nơi khác tôi nghĩ anh cũng có thể tự lo được rồi. Tốt nhất đừng có nói với tôi là anh bị đau hay tay bị chuột rút không tự làm được." Lưu Ly đặt bình tinh dầu xuống, nhẹ nhàng lên tiếng.

Kỳ Ưng Diêm cũng hiểu là Lưu Ly đã phát hiện quý kế của mình nên cũng không dính chính gì mà chỉ cười cười đứng dậy. Định nói gì đó nhưng anh ta lại thôi rồi lập tức ngồi xuống.

"Anh làm sao vậy?" Lưu Ly thấy lạ liền bước tới hỏi thăm nào ngờ bị Kỳ Ưng Diêm tựa đầu vào người.

"A...anh..."

"Đầu của tôi có chút choáng váng." Kỳ Ưng Diêm yếu ớt cất tiếng, hai bàn tay to lại càng thêm quá phận ôm lấy thân thể Lưu Ly như người chết đuối vớ được bè gỗ.

"Choáng váng?" Lưu Ly lại càng cảm thấy khó hiểu nhưng lập tức liền nảy sinh sự cảnh giác, "Kỳ Ưng Diêm, anh đừng giả bộ. Lập tức đứng lên cho tôi, đừng làm phiền tôi nghỉ ngơi."

"Tôi thật sự rất váng đầu, hiện giờ toàn thân không có một chút khí lực nào cả." Kỳ Ưng Diêm đáng thương ngẩng đầu nhìn Lưu Ly rồi dứt khoát ngả người xuống giường, vô lực lên tiếng, "Không biết tại sao loại tinh dầu này lại khiến tôi mệt mỏi như vậy?"

Lưu Ly có chút hồ nghi nhìn anh ta rồi lại nhìn chai tinh dầu. Suy nghĩ một chút cô mới nhớ ra trong thành phần của loại tinh dầu này có một loại hương liệu khiến người ta cảm thấy váng đầu. Nhưng đó chỉ là đối với những người quá mức mẫn cảm mới cảm thấy mà thôi. Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói có người nào sử dụng loại này lại cảm thấy toàn thân vô lực cả.

Còn đang suy nghĩ xem liệu có phải Kỳ Ưng Diêm đang gạt mình hay không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại thấy trên đời này cũng không phải không có người dị ứng với tinh dầu thơm nên Lưu Ly khẽ cất

tiếng thở dài, tiến tới tính kéo Kỳ Ưng Diêm đứng dậy...

"Kỳ tiên sinh, tôi đỡ anh về phòng." Cho dù anh ta có choáng váng đi nữa thì cũng phải trở về phòng anh ta, nếu không, đêm nay cô phải làm sao đây?"

Ai ngờ, Lưu Ly còn chưa kịp kéo anh ta đứng dậy thì đã bị một lực mạnh kéo xuống. Do không có sự phòng bị nên cả người cô lập tức ngã nhào lên ngực anh ta...

Cơ thể đàn ông và phụ nữ vĩnh viễn vẫn luôn tồn tại sự khác biệt. Câu nói đàn ông cứng rắn như thép, phụ nữ mềm mại như nước là thế nào thì thời khắc Lưu Ly ngã vào lòng Kỳ Ưng Diêm mới thực sự hiểu được ý nghĩa của nó.

Lòng ngực của anh ta rất rộng, lại rắn chắc tựa như bức tường thép khiến cho cô cảm thấy khó thích ứng. Ánh mắt tràn ngập sự sửng sốt, vội vàng đứng dậy lại bị người đàn ông phía dưới ôm chặt lấy khiến Lưu Ly không thể nhúc nhích.

"Thả tôi ra!" Lưu Ly giơ tay chống đỡ trên lòng ngực của Kỳ Ưng Diêm còn bản thân thì không ngừng giãy giụa. Tình huống thế này khiến cô có cảm giác không thích hợp chút nào.

"Đừng động!" Kỳ Ưng Diêm cúi đầu cất tiếng, giọng nói mang theo ngữ điệu như mệnh lệnh. Hàng lông mày của anh ta khẽ chau lại, hô hấp cũng trở nên trầm đục, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Lưu Ly cũng phát sinh sự biến hóa. Ánh mắt đó trở nên sâu thẳm cùng u ám mà giọng nói của anh ta cũng có chút thô cát, dường như đang cố gắng đè nén điều gì đó.

Tuy chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng không có nghĩa là Lưu Ly không hiểu chuyện. Theo tiếng nói khàn khàn của Kỳ Ưng Diêm, mọi động tác giãy giụa của cô cũng ngừng lại bởi cô có thể hoàn to

àn cảm nhận được sự biến đổi rõ rệt về mặt sinh lý của người đàn ông này. Cái thứ cứng rắn nóng như bàn ủi kia cho dù cách một lớp y phục vẫn tỳ vào người khiến cô có cảm giác nóng bỏng cùng đau đớn.

"Anh..." Hô hấp của Lưu Ly cũng trở nên gấp gáp hơn. Tình

huống thế này cũng là lần đầu tiên cô gặp phải. Ánh mắt của Lưu Ly lúc này hiện rõ sự hoang mang, thậm chí còn có chút hoảng loạn, muốn lập tức đẩy anh ta ra nhưng lại sợ người đàn ông này đột ngột biến thành dã thú mà lao về phía mình. Còn nếu như bất động theo lời anh ta thì cảm giác đau nhức lại càng khiến cô khó chịu. Phải làm sao đây?

"Đừng sợ, tôi sẽ không xâm phạm em, ít nhất cũng không phải hiện giờ." Kỳ Ứng Diêm dường như cũng nhìn thấu nỗi sợ hãi trong lòng Lưu Ly liền khẽ nhếch môi, cũng không chờ cho cô kịp có phản ứng liền xoay người một cái, hoàn toàn đem Lưu Ly áp xuống dưới thân mình.

Mạnh mẽ áp chế yếu đuối, điều này đã trở thành quy luật bất di bất dịch.

"Anh muốn làm gì?" Lưu Ly lại lần nữa phát hoảng, tiếp tục giãy dụa liên hồi. Nhưng làm gì được đây? Càng giãy dụa cô càng cảm thấy vật cứng rắn đó áp chặt vào mình hơn, thậm chí còn nghe được tiếng rên rỉ khe khẽ của Kỳ Ứng Diêm dọa cho cô sợ đến nỗi tròng lớn đôi mắt.

"Còn cử động nữa tôi sẽ muốn em đấy!" Trên trán Kỳ Ứng Diêm đã xuất hiện vô số hạt mồ hôi li ti, nhưng anh ta vẫn cố cắn chặt răng để kìm chế bản thân. Ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm lúc này nóng rực đến dọa người còn giọng nói cũng gằn như đã biến thành tiếng gầm trong cổ họng.

Giống như hồi chuông cảnh báo nguy hiểm vừa vang lên, Lưu Ly thật sự cũng không dám cử động nữa mà cố duy trì vẻ lạnh lùng trên nét mặt. Cô thật sự bị bộ dạng này của Kỳ Ứng Diêm dọa cho kinh sợ. Cho tới giờ, chưa có người đàn ông này mà cô từng gặp lại dám làm ra loại chuyện to gan cùng hành động lớn mật thế này.

Thấy lời cảnh cáo của mình có tác dụng, Kỳ Ứng Diêm hài lòng cong môi cười. Hai cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng chống hai bên người Lưu Ly, vừa để đỡ lấy sức nặng của bản thân, vừa để phòng ngừa cô bỏ trốn. Thân thể của cô mềm mại như vậy, sao anh ta có thể cam lòng khiến cô phải chịu cực khổ đây. Nghĩ tới đây, Kỳ Ứng

Diêm lại khẽ nở nụ cười, "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như nhìn thấy quái vật như vậy. Dục vọng của đàn ông đối với phụ nữ thế này cũng là chuyện hết sức bình thường, huống hồ em còn là người phụ nữ mà tôi yêu."

Lưu Ly không ngờ anh ta lại có thể đem chuyện như vậy nói ra không chút ngại ngùng. Trùng mắt nhìn anh ta một hồi, cô mới khẽ lên tiếng, "Không biết xấu hổ!"

Kỳ Ứng Diêm nghe vậy cũng không hề cảm thấy giận dữ mà còn bật cười, dùng sống mũi của mình nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của Lưu Ly rồi khẽ cất tiếng, "Xem ra em còn chưa học được cách mắng người!"

Lưu Ly không biết anh ta muốn làm gì nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tuy chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng từ Lạc Tranh cô cũng có thể học được đôi điều, đó chính là tuyệt đối không nên chọc vào người đàn ông đang động tình, nếu không người chịu thiệt nhất định là cô. Dù sao sức lực nam nữ cũng khác biệt, cho dù cô có mạnh đến thế nào đi nữa thì cũng không thể lay chuyển được cánh tay rắn chắc của anh ta.

"Thật ra, em có thể thử cảm nhận tôi một chút..." Kỳ Ứng Diêm thấy vẻ sợ hãi của Lưu Ly không khỏi cảm thấy có chút đắc ý. Vậy cũng tốt, ít nhất cô cũng không dùng thái độ lạnh nhạt để chống đối anh ta.

"Ví dụ như..." Kỳ Ứng Diêm lại lần nữa nở nụ cười tà, trên gương mặt anh tuấn của anh ta lúc này tràn ngập sự mê luyến đối với Lưu Ly.

Đây là khát vọng cháy bỏng nhất của anh ta. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Ly, anh ta thật khó tưởng tượng được mình lại có thể yên tĩnh ở phía sau cô hơn một năm dài. Phải nói rằng cho tới giờ, đối với phụ nữ anh ta luôn là người chinh phục thành công. Chỉ cần là anh ta muốn, sẽ có phụ nữ đưa tới tận cửa. Nhưng người phụ nữ này lại không giống như vậy. Cô khiến anh ta có một khát vọng, khát vọng chinh phục đến điên cuồng. Anh ta không thích cô dùng thái độ lạnh nhạt như vậy nhìn mình, dùng ánh mắt như thể nhìn một người

không quen biết để nhìn anh ta.

Thân thể Lưu Ly nhìn qua rất gầy yếu nhưng lại cực kỳ mềm mại. Vừa rồi khi cô bổ nhào vào trong ngực, Kỳ Ưng Diêm mới phát hiện khát vọng chiếm được tình cảm của cô thì ra lại mãnh liệt đến vậy. Anh ta chưa từng biết rằng ôm một người phụ nữ trong lòng lại khiến mình xúc động thế này. Trước giờ, anh ta vẫn luôn cười nhạo Louis Thương Nghiêu, cười việc hắn dùng sức mạnh cùng thủ đoạn để cưỡng chế người phụ nữ hấp thích. Nhưng giờ khắc này, anh ta mới biết được ý nghĩ lúc trước của mình thực sự quá sai lầm.

Thì ra sự cưỡng bách này cũng là một dạng thể hiện của việc không dám thẳng thắn tự đối mặt. Đối diện với người phụ nữ mình đã có tình cảm từ lâu, đương nhiên sẽ có cảm giác muốn tới gần hơn, muốn ôm, muốn hôn, thậm chí muốn chiếm hữu cô ấy. Loại cảm xúc này giống như có sự xui khiến của ma quỷ, không ngừng thúc giục, chi phối đàn ông biến thành ma quỷ thực sự. Nếu là người đàn ông nhát gan có lẽ sẽ bứt phóng tưng đi đôi chút nhưng Louis Thương Nghiêu thì chưa bao giờ là kẻ nhát gan cả. Đối diện với người phụ nữ mình muốn, phương thức biểu đạt duy nhất của hắn chính là chiếm giữ.

Hắn thật sự có cảm xúc này nên từ trong sâu thẳm nội tâm hắn không ngừng dâng lên ý nghĩ phải giành lấy nó để bổ khuyết sự trống trải trong lòng.

Thân thể của Lưu Ly giống như một khối ngọc trắng mịn tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ, sự hoảng sợ của cô khiến Kỳ Ưng Diêm nhớ tới chú thỏ con bị lạc trong rừng rậm, khiến con sói hoang như anh ta càng không kìm được muốn nuốt lấy chú thỏ nhỏ vào trong bụng. Nhưng mà anh ta cũng thích ngắm nhìn bộ dạng này của cô, cảm giác thật sự rất vui vẻ.

Lưu Ly thấy Kỳ Ưng Diêm nhìn mình không chớp mắt, mà tia sáng kỳ lạ trong mắt anh ta càng lúc càng rõ ràng hơn khiến toàn thân cô không khỏi nổi lên một hồi cảnh giác, giống như một chú nhím đang xù lông lên để tự bảo vệ mình. Đáng tiếc, cô không có được những chiếc gai cứng rắn để bảo vệ bản thân nên đành lên

tiếng để nén lại cảm giác bất an trong lòng.

"Rất cục anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám làm gì tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Em định không bỏ qua cho tôi như thế nào?" Kỳ Ứng Diêm buồn cười cúi xuống, gò má dần sát lại gương mặt Lưu Ly, ngay cả môi anh ta cũng không ngừng ép sát lại.

"Đừng chạm vào tôi!" Lưu Ly bị dọa cho sợ vội nghiêng đầu tránh đi, tưởng rằng có thể thoát được, không ngờ lại khiến Kỳ Ứng Diêm càng có thêm cơ hội.

Nụ hôn của Kỳ Ứng Diêm trượt khỏi gương mặt Lưu Ly, đem hơi thở nóng hổi phả xuống vành tai cô. Mùi hương thơm ngát trên người cô toả ra khiến ánh mắt Kỳ Ứng Diêm càng trở nên u tối, quyến luyến cúi xuống dán chặt môi mình vào vành tai xinh xinh, sau đó nụ hôn đó lại thuận thế trượt xuống dưới, vùi vào phần cổ mềm mại trắng trẻo.

"Không..." Lưu Ly rất cục cũng không thể nhẫn nại thêm được nữa, dùng hết sức lực toàn thân đẩy mạnh Kỳ Ứng Diêm một cái...

Cộp! Một âm thanh đánh gọn vang lên đồng thời Lưu Ly cũng cảm thấy thân thể mình nhẹ đi rất nhiều, nhưng liền đó lại thấy đầu Kỳ Ứng Diêm bị đập mạnh vào đầu giường khiến anh ta bật ra tiếng kêu đau đớn.

Trời ơi!

Đưa mắt nhìn Kỳ Ứng Diêm rồi lại nhìn đôi tay mình, Lưu Ly sợ hãi đứng dậy khỏi giường, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt. Sức lực của cô mạnh mẽ đến vậy sao? Có thể đem một người đàn ông thân thể cường tráng đẩy ra dễ dàng, còn khiến đầu anh ta va mạnh vào thành giường?

Trừ phi cô có công năng đặc biệt hoặc là khí lực đột nhiên tăng thêm gấp nhiều lần thì may ra. Nhưng mà điều này giờ đã không còn quan trọng nữa bởi cái người đàn ông vừa bị đập đầu kia xem chừng đang rất đau đớn, hàng lông mày của anh ta nhíu chặt lại mà từ thanh âm vừa rồi có thể nhận thấy cú va đập cũng không nhẹ.

Trong lòng Lưu Ly không khỏi dâng tràn cảm giác sợ hãi, cô chỉ

muốn đẩy anh ta ra mà thôi, không ngờ lại khiến anh ta bị chấn động não.

Thấy Kỳ Ưng Diêm không nhúc nhích nằm ở đó, Lưu Ly khẽ tiến lên thận trọng quan sát anh ta một hồi, thấy anh ta vẫn liên tục nhắm mắt, hàng lông mày dù đã giãn ra đôi chút nhưng toàn thân vẫn hoàn toàn bất động.

"Này..." Lưu Ly khẽ đưa tay lay nhẹ Kỳ Ưng Diêm, "Anh....chết chưa vậy?"

Người đàn ông này không phải yếu ớt như vậy chứ? Cho dù vừa rồi cô có mạnh tay đến cỡ nào cũng đâu đến nỗi lấy mạng anh ta. Nhưng nghĩ lại thấy người đàn ông này vốn quý kế đa đoan nên Lưu Ly liền khẽ đưa tay sờ vào chỗ đầu vừa bị va đập của Kỳ Ưng Diêm.

Không có máu...

Chả lẽ anh ta...ngất xỉu?

Người đàn ông này là giấy sao? Đụng một cái mà đã ngất xỉu?

Khuôn mặt Lưu Ly lúc này đã sát lại gần Kỳ Ưng Diêm hơn bao giờ hết. Chỉ mãi lo xem anh ta có bị thương không nên cô không hề để ý đến khoảng cách giữa hai người đã rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hô hấp của anh ta phả vào mặt.

Đây là lần đầu tiên Lưu Ly nhìn anh ta kỹ đến vậy. Có thể nói người đàn ông này thật sự rất đẹp trai, ngay vàng trán kia cũng cực kỳ thu hút, chỉ là ánh mắt của anh ta thường hay mang ý đùa bỡn, tựa hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lông bông của anh ta vậy. Hàng lông mày đen nhánh của Lưu Ly khẽ chau lại, người đàn ông này sao cứ nhất định phải quẩn lấy cô không tha như thế chứ?

Còn đang nghĩ ngợi thì hai mắt Kỳ Ưng Diêm đột nhiên mở ra, ánh mắt anh ta còn loé lên tia đùa bỡn rõ ràng.

"A..." Đang cúi đầu nhìn anh ta, Lưu Ly liền bị dọa cho sợ hết hồn, thậm chí kêu thành tiếng, vội vàng lùi ra sau mấy bước, chỉ vào anh ta lắp bắp...

"Anh...anh..."

Kỳ Ưng Diêm đưa mắt nhìn cô, đột ngột lại đưa bàn tay ôm lấy đầu, yếu ớt cất tiếng, "Người phụ nữ này thật quá độc ác mà, sao

không lấy dao giết tôi luôn cho rồi?" Nói xong anh ta lại lấy tay ôm mặt.

Kỳ Ưng Diêm không thể không làm như vậy bởi nếu không, nhất định Lưu Ly sẽ thấy vẻ mặt đang cười thầm của anh ta.

Lưu Ly đâu có biết được tâm tư quý dị của Kỳ Ưng Diêm, hơn nữa cô chẳng mấy khi tiếp xúc với đàn ông, mà người bạn thân duy nhất Lạc Tranh cũng chưa từng kể cho cô mấy trò quý của của đàn ông nên thấy vậy, trong lòng Lưu Ly không khỏi dâng lên cảm giác có chút mất

tự nhiên, lại có chút áy náy. Khẽ tiến thêm một bước, giọng nói của Lưu Ly lộ rõ vẻ lúng túng, "Bị đụng một chút sao có thể đau đến như vậy?"

"Em thử đụng một cái xem có đau hay không. Tôi cũng đâu phải là người sắt chứ?" Kỳ Ưng Diêm buồn rầu lên tiếng.

Lưu Ly lại khẽ nhíu mày, chăm chú nhìn vẻ mặt của anh ta. Cô vẫn có cảm giác lời của người đàn ông này không được mấy phần sự thật. Chỉ đụng có một chút xíu, làm gì mà đau lâu vậy chứ?

"Anh mau đứng lên đi, vừa rồi tôi cũng đâu có dùng mấy sức. Anh là đàn ông, đụng nhẹ một cái như vậy đâu có chết được."

Kỳ Ưng Diêm nghe vậy liền dứt khoát bỏ tay khỏi đầu, ánh mắt có chút tỉnh táo hơn trước nhưng vẫn vô lực cất tiếng, "Lưu Ly, giờ tôi đang rất chóng mặt, không thể đi được đâu." Nói vừa dứt, anh ta lại vùi đầu vào gối, xem ra không có ý định rời đi.

Lưu Ly nghe mà bất giác sửng người, "Chóng mặt, thật hay giả đây?"

Nhìn bộ dạng lỳ lợm của Kỳ Ưng Diêm, Lưu Ly cắn răng tiến lên, túm lấy cánh tay anh ta dùng toàn bộ sức lực để kéo anh ta đứng dậy nhưng chỉ vô ích. Cô thở hển hển một hồi rồi đứng bên cạnh anh ta, không vui lên tiếng, "Anh đừng tiếp tục giả vờ nữa. Khí lực của tôi căn bản không được bao nhiêu, anh không cần tiếp tục nói dối như vậy."

"Tôi thật đáng thương mà!" Kỳ Ưng Diêm nhắm chặt hai mắt lầm bầm nói, "Vốn hào hứng tới nơi này làm khách, không ngờ lại bị đụng

đầu đến nỗi chấn động não, lại còn gặp phải người phụ nữ nhẫn tâm muốn tôi bỏ mạng ở nơi này..."

"Anh..." Lưu Ly tức đến nỗi hô hấp cũng trở nên khó nhọc...

"Đụng đầu là chuyện tuy nhỏ mà lớn. Em nhìn Lạc Tranh thì cũng biết rồi còn gì." Thanh âm của Kỳ Ứng Diêm như vọng ra từ nơi âm u nào đó.

Lưu Ly thoáng chút giật mình, vẻ mặt đang tràn ngập sự tức giận đột ngột chuyển thành sững sờ. Lời nói của anh ta khiến cô nhớ tới một chuyện. Nghĩ một chút, Lưu Ly liền cầm điện thoại đi ra khỏi phòng ngủ.

Đợi Lưu Ly rời khỏi, Kỳ Ứng Diêm liền đứng bật dậy, đi về phía cửa phòng áp tai nghe lén cô gọi điện thoại ở ngoài hành lang.

Đứng ở ngoài hành lang, Lưu Ly căn bản không biết Kỳ Ứng Diêm sẽ nghe lén, cũng như chuyện nơi này cách âm không được tốt. Điện thoại rất nhanh chóng được kết nối, đầu bên kia vang lên thanh âm êm ái của Lạc Tranh.

"Tiểu Tranh, mình có chuyện muốn hỏi cậu." Giọng nói của Lưu Ly lộ rõ vẻ chần chừ.

"Lưu Ly, cậu sao vậy? Sao lại nói ấp a ấp úng như thế?" Là bạn bè nhiều năm, cho dù không nhìn thấy mặt, nhưng chỉ cần nghe giọng Lạc Tranh cũng biết bạn mình có chuyện.

Lưu Ly khẽ hít sâu một hơi rồi lên tiếng, "Tiểu Tranh, mình không muốn nhắc đến chuyện buồn trước kia của cậu nhưng chẳng có cách nào cả. Chuyện cậu bị đụng đầu năm 18 tuổi là sao vậy?"

"Lưu Ly, cậu đã xảy ra chuyện gì rồi?" Ở đầu dây bên kia, Lạc Tranh vừa nghe lập tức cuống lên, vội vàng hỏi.

"Tiểu Tranh, cậu đừng lo lắng. Mình không sao thật mà!" Lưu Ly vội vàng lên tiếng trấn an, "Vừa rồi mình không cẩn thận đẩy Kỳ tiên sinh một cái, không ngờ đầu anh ta đập vào cạnh giường. Mình không ngờ lại lớn chuyện như vậy."

"Lưu Ly, cậu nói gì mình không hiểu. Từ từ kể cho mình xem nào."

Lưu Ly liền đem tất cả sự việc từ đầu tới cuối kể hết cho Lạc

Tranh. Từ trước tới giờ, cô chưa từng giấu giếm Lạc Tranh bất cứ chuyện gì, cũng như Lạc Tranh sẽ luôn đối với cô như vậy.

Ở đầu bên kia điện thoại, Lạc Tranh nghe xong vẫn trầm mặc hồi lâu...

"Tiểu Tranh, anh ta chỉ là bị đụng đầu một cái mà thôi, không cần phải nghiêm trọng như vậy, đúng không? Có khi nào anh ta đang lừa gạt mình không?" Lưu Ly vội vàng hỏi lại...

Một lúc lâu sau, thanh âm của Lạc Tranh mới vang lên...

"Lưu Ly, bị đụng đầu như vậy có thể là chuyện lớn nhưng cũng có thể là chuyện nhỏ mà thôi. Chuyện đó cũng không phân biệt nam nữ gì cả. Năm mình 18 tuổi bị đụng thương, lúc đó đầu chảy rất nhiều máu. Nhưng mà không bị chảy máu như vậy có khi còn nguy hiểm hơn nhiều..."

"Cái gì?" Lưu Ly kinh hoàng kêu lên, "Tiểu Tranh, cậu có phải không nghe rõ những gì mình vừa nói hay không? Đầu của anh ta chỉ va vào thành giường có một chút thôi, mà mình cũng đâu có mấy sức chứ?"

"Chuyện đó không có quan hệ gì cả. Cậu nên biết, nhiều khi tổn thương xảy ra trong những tình huống không ngờ tới. Tuy rằng phần đầu khá cứng nhưng nếu bị va đập đúng phần dễ bị tổn thương thì khả năng anh ta thấy choáng váng là rất bình thường. Nếu lực lớn hơn chút nữa không chừng sẽ còn bị xuất huyết não đó. Như vậy còn nguy hiểm hơn bị chảy máu nhiều."

Lưu Ly vừa nghe xong, sắc mặt liền chuyển tái nhợt, run run nói, "Vừa rồi mình không có nhìn rõ anh ta bị va đập vào phần nào."

"Vậy xem ra khả năng đó lên đến tám, chín phần rồi, nếu không sao anh ta lại cảm thấy choáng váng chứ. Lưu Ly, dù sao Kỳ Ứng Diêm cũng là bạn của mình, cậu đừng để có chuyện gì xảy ra với anh ta nhé." Lạc Tranh chậm rãi lên tiếng.

Lưu Ly nghe nàng nói vậy lại càng thêm lo cuống lên, "Tiểu Tranh, nếu quả thực như vậy thì phải làm sao?"

"Trước hết hãy quan sát tình hình đêm nay đã. Người ta nói bộ não con người vốn là một tổ chức rất vi diệu, không chừng sáng mai

thức dậy mọi chuyện sẽ tốt thôi." Lạc Tranh nhẹ nhàng cất tiếng cười khẽ.

Lưu Ly cũng vô thức gật đầu, "Cũng chỉ mong như vậy, nhưng Tiểu Tranh, anh ta hiện đang nằm trên giường của mình. Thực đáng ghét mà!"

"Lưu Ly, hiện giờ cậu không thể tùy tiện di chuyển anh ta. Chấn động não không phải là chuyện có thể đùa được. Vạn nhất tình hình xấu đi thì chẳng phải cậu sẽ phải nuôi anh ta cả đời sao?" Lạc Tranh đột nhiên nghiêm túc cất tiếng.

"Không, không. Mình sẽ không chịu trách nhiệm với bất kỳ người đàn ông nào hết. Nhất là một luật sư như anh ta." Lưu Ly sợ hãi kêu lên.

Lạc Tranh khẽ cất tiếng thờ dài, "Lưu Ly, vì sao cậu lại chán ghét luật sư đến như vậy?"

Lưu Ly suy nghĩ một chút, muốn nói gì đó lại thôi, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng, "Cũng không hẳn gọi là chán ghét!"

Lạc Tranh thấy cô bạn vẫn không chịu nói ra nguyên nhân nên cũng không cưỡng ép, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, "Vậy cũng tốt, dù sao Ưng Diêm cũng là người đàn ông không tồi. Bỏ lỡ anh ấy, cậu sẽ không tìm được người tốt hơn đâu."

"Tiểu Tranh, cậu lại vậy nữa rồi. Được rồi, được rồi, không nói với cậu nữa." Lưu Ly nói xong liền cúp điện thoại, khẽ thờ dài một tiếng. Xem ra đêm nay cô không thể mặc kệ anh ta được rồi. Chỉ hy vọng tình hình của anh ta không nghiêm trọng như những gì Tiểu Tranh vừa nói.

Kỳ Ưng Diêm thấy Lưu Ly sắp quay trở lại liền nhanh chóng trở lại giường, nằm đúng tư thế như trước rồi nhắm mắt lại.

Lưu Ly không hề biết người đàn ông kia đã nghe không sót câu chuyện giữa cô và Lạc Tranh nên khi thấy bộ dạng anh ta vẫn là nằm im lìm không dậy nổi liền hít sâu một hơi rồi tiến lại gần.

"Kỳ tiên sinh, anh hiện giờ cảm thấy thế nào?"

Kỳ Ưng Diêm mở mắt ra, đem bộ dạng vô lực bày ra trước mắt Lưu Ly, "Đầu của tôi thật sự rất choáng váng."

"VẬY ĐỂ TÔI ĐƯA ANH ĐI GẶP BÁC SỸ." LƯU LY THỰC SỰ SỢ PHẢI GÁNH TRÁCH NHIỆM NÀY NÊN VỘI VÀNG ĐỀ NGHỊ.

"KHÔNG, TÔI RẤT GHÉT BỆNH VIỆN. Ở LẠI ĐÂY LÀ ĐƯỢC RỒI." KỲ ỨNG DIÊM LẬP TỨC LÊN TIẾNG CỤ TUYỆT.

"NHƯNG MÀ ANH..."

"LƯU LY, HÔM NAY TÔI CÓ THỂ SẼ PHẢI NGỦ LẠI CHỖ NÀY. ĐẦU CỦA TÔI HIỆN GIỜ RẤT CHOÁNG." KỲ ỨNG DIÊM KHE KHẼ LẮC ĐẦU, LẠI BÀY RA BỘ DẠNG NGÂY THƠ VÔ HẠI CÙNG ĐÁNG THƯƠNG NHÌN CÔ.

LƯU LY KHÓ NHỌC HÍT MỘT HƠI, "ANH MUỐN NGỦ Ở ĐÂY? NHƯNG ĐÂY LÀ PHÒNG CỦA TÔI?"

KỲ ỨNG DIÊM NGHE VẬY LIỀN CÓ CHÚT UỖ KHUẤT, KHÓ NHỌC CHẬM RÃI ĐỨNG DẬY, SAU ĐÓ THÂN HÌNH CAO LỚN BẮT ĐẦU LẢO ĐẢO DOẠ CHO LƯU LY SỢ HÃI VỘI ĐƯA TAY ĐỠ LẤY ANH TA, "ANH ĐỊNH LÀM GÌ?"

"TRỞ VỀ PHÒNG. TÔI CHỈ CÓ THỂ TỰ CHĂM SÓC CHO MÌNH THÔI, NGỦ Ở CÁI CHỖ NHỎ XÍU ĐÓ." VỪA NÓI ANH TA VỪA BƯỚC ĐI LIÊU XIÊU.

"THÔI BỎ ĐI. ĐÊM NAY ANH NGỦ Ở ĐÂY." LƯU LY NHỚ TỚI LỜI DẶN CỦA LẠC TRANH, LẠI NHÌN THẤY DÁNG VẼ XIÊU VẠO CỦA ANH TA, THẦM NGHĨ KHÔNG NGỜ KỲ ỨNG DIÊM LẠI YẾU ỚT NHƯ VẬY.

LƯU LY VỪA NÓI DỨT LỜI, KỲ ỨNG DIÊM LẬP TỨC NẢM VẬT RA GIƯỜNG CỦA CÔ HẾT MỘT QUẢ BÓNG CAO SU VỪA XEP KHIẾN CÔ CŨNG ĐÀNH BẮT ĐẮC DĨ LẮC ĐẦU, KÉO CHẶN ĐẮP CHO ANH TA RỒI XOAY NGƯỜI TÍNH RỜI ĐI...

BÀN TAY CỦA CÔ LẠI BỊ BÀN TAY NÓNG HỎI CỦA KỲ ỨNG DIÊM GIỮ CHẶT LẠI...

LƯU LY NGHI NGỜ QUAY ĐẦU LẠI NHÌN ANH TA, TRONG LÚC NHẤT THỜI QUÊN CẢ VIỆC GẠT TAY KỲ ỨNG DIÊM RA.

"LƯU LY, EM DỪNG ĐI." KỲ ỨNG DIÊM NHÌN CÔ, GIỌNG NÓI KHÔNG RÕ LÀ VÔ LỰC HAY TRẦM TRẦM CẤT LÊN, CHỈ BIẾT LÀ THANH ÂM CỦA ANH TA KHÔNG KHỎI KHIẾN TÂM TÌNH CỦA LƯU LY KHẼ RUN RẪY.

NHỮNG LỜI NÀY CỦA KỲ ỨNG DIÊM CÓ RẤT NHIỀU HÀM NGHĨA, NHƯNG CHO DÙ LÀ HÀM NGHĨA GÌ ĐI NỮA CŨNG SẼ KHIẾN NGƯỜI TA NẢY SINH MỘT CẢM GIÁC KHÁC LẠ. LƯU LY CŨNG KHÔNG NGOẠI LỆ. ÁNH MẮT CÔ NHÌN ANH TA LÚC NÀY LẠI NỔI LÊN CHÚT CẢNH GIÁC.

"DÙ SAO TÔI CŨNG LÀ BỆNH NHÂN, EM SẼ KHÔNG NHẮN TÂM VỨT TÔI LẠI

một mình ở đây chứ? Ngộ nhớ nửa đêm đầu của tôi lại đau thì phải làm sao?" Nói đến đây, Kỳ Ưng Diêm khẽ mở to đôi mắt, trên khoé môi dường như ẩn hiện ý cười, "Em biết là tôi hiện giờ đứng còn không vững, nếu muốn đứng dậy uống nước hay đói bụng, thần trí mơ hồ đi vào phòng bếp, không chừng té xỉu lại đập đầu vào đâu đó chảy máu thì..."

"Được rồi, được rồi, anh đừng nói nữa. Tôi ở lại chăm sóc anh." Lưu Ly bị mấy lời của Kỳ Ưng Diêm làm cho tóc tai dựng hết cả lên, vội vàng ngắt lời anh ta mà đưa ra quyết định của mình.

Kỳ Ưng Diêm khẽ nở nụ cười lại đem cả người Lưu Ly kéo tới. Lưu Ly còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cánh tay anh ta nhẹ nhàng nâng lên rồi mình đã bị anh ta ôm vào trong lòng.

"Này..." Lưu Ly thực sự sợ hết hồn. Không phải anh ta bị choáng đầu sao? Sao lại có thể có sức lực lớn đến vậy, động tác cũng nhanh tới mức khiến cô không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

"Đầu của tôi bị thương chứ đâu phải chân tay." Kỳ Ưng Diêm nhìn thấu nghi ngờ của cô liền lên tiếng giải thích.

"Kỳ Ưng Diêm, có phải anh đang gạt tôi hay không?" Lưu Ly thực cảm thấy chuyện này có điểm rất quái lạ, cô luôn có cảm giác mình đang bị lừa, nhưng mà Lạc Tranh sẽ không bao giờ lừa cô cả.

"Uhm..." Kỳ Ưng Diêm nhẹ nhàng duỗi tay ra ôm lấy người Lưu Ly, ánh mắt cũng chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, mang theo sự dịu dàng khó tả, "Tôi thích mùi hương trên người em. Mùi hương đó khiến tôi cảm thấy rất

an tâm, còn khiến đầu của tôi không nhức nữa. Vậy để tôi ôm em chút đi." Vừa nói xong, anh ta cũng không để Lưu Ly có cơ hội phản đối liền cười nhẹ một tiếng rồi đặt một nụ hôn dịu dàng như bướm bướm chập chờn trên những cánh hoa lên vàng trán mịn màng của Lưu Ly.

Lưu Ly chỉ cảm thấy toàn thân khẽ run lên, có chút hoảng hốt muốn giãy giụa nhưng toàn thân lại như vô lực, giống như một chú nai con ngơ ngác tròn mắt nhìn anh ta. Nụ hôn của Kỳ Ưng Diêm làm cho cô không kịp phản ứng. Giọng nói của anh ta, nụ cười của anh ta

cũng như mang theo sự mê hoặc cùng thối miên khiến cô dần yên tĩnh lại.

Kỳ Ứng Diêm dịu dàng cười, đưa tay đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly vùi vào trong ngực mình, khẽ tỳ cằm lên đầu cô, trên môi nở nụ cười đầy thoả mãn cực kỳ thoải mái.

Khẽ hít sâu một hơi, mùi hương dịu nhẹ trên người Lưu Ly hoà vào trong hơi thở khiến tâm tình Kỳ Ứng Diêm cũng an tĩnh lại. Ôm cô như vậy khiến anh ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Đương nhiên muốn hoàn toàn dập tắt ham muốn của bản thân là không thể nào. Nhưng dù sao Kỳ Ứng Diêm vẫn cố gắng nhẫn nhịn vì anh ta cũng không muốn dọa cho Lưu Ly hoảng sợ sớm như vậy.

Chương 172: Người đàn ông xấu xa

Phần đầu của Lưu Ly liên tục bị bàn tay Kỳ Ứng Diêm ôm lấy, cho dù cô muốn ngẩng lên cũng không có cách nào, chỉ đành dựa sát vào ngực anh ta.

Lòng ngực của Kỳ Ứng Diêm quả thực rất rắn chắc và ấm áp, lại vừa tắm xong nên trên người anh ta còn vương mùi sữa tắm thoang thoảng khiến Lưu Ly có chút không vui khẽ nhíu mày thầm nhủ, "Người đàn ông chết giẫm này, dám dùng sữa tắm của cô sao?"

Nhưng...

Dường như từ lúc tắm xong, mùi hương đó càng trở nên dễ chịu hơn, đó là sự hoà trộn bởi mùi hương nam tính đặc trưng cùng mùi hương dịu nhẹ của phụ nữ, tạo nên một mùi hương khiến người ta có cảm giác thật ấm áp, lại khiến người ta không đành lòng kháng cự.

Khuôn mặt Lưu Ly bắt đầu ửng hồng, chóp mũi thanh tú của cô cũng dán vào ngực anh ta, cơ ngực rắn chắc của Kỳ Ứng Diêm cũng không hoàn toàn che lấp gương mặt xinh đẹp của Lưu Ly. Một bàn tay anh ta khoá chặt quanh eo cô, đem cô vây chặt trong phạm vi như hơi thở của mình. Thậm chí Lưu Ly còn có thể cảm nhận được từng nhịp tim mạnh mẽ trong lồng ngực của Kỳ Ứng Diêm không ngừng vang lên.

Hơn thế nữa, Lưu Ly còn có thể cảm giác được ham muốn của anh ta đang bộc phát, vật cứng rắn của đàn ông đang tỳ sát vào cơ thể mềm mại của cô khiến Lưu Ly có chút mất tự nhiên, toàn thân khẽ giật nảy lên muốn lùi ra xa, duy trì khoảng cách nhất định với anh ta.

"Đừng lộn xộn!" Từ trên đỉnh đầu, âm thanh trầm khàn mang theo ý cảnh cáo của Kỳ Ứng Diêm cất lên, "Đầu của tôi choáng váng

nhưng những bộ phận khác trên người đều rất tinh táo, em đừng châm ngòi lửa cho nó."

Nghe những lời này, Lưu Ly thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Nhưng cô cũng rất ngoan ngoãn nằm im không cử động nữa, mặc cho cánh tay của Kỳ Ưng Diêm siết lấy mình càng chặt hơn.

Đây là lần đầu tiên Lưu Ly tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy với một người đàn ông. Thậm chí cô còn không biết gì về người đàn ông này mà lại có thể nằm cùng anh ta trong một cái tư thế ám muội đến vậy. Anh ta bước vào cuộc sống của cô quá đột ngột khiến cho cô không kịp trở tay, khiến cho cô không có cách nào phản kháng. Chỉ cần cô vừa nhen nhóm một chút ý định tránh né, anh ta sẽ luôn có những động thái cực kỳ bất ngờ. Người đàn ông này rốt cục là người thế nào đây?

Dạ hội tại trường đại học...

Uyển chuyển trong những điệu nhạc du dương trong không gian rộng lớn của sàn nhảy là những đôi nam nữ đang tràn ngập hứng khởi.

Liệt đang ôm cô sinh viên gốc Tây Ban Nha trong ngực nhưng ánh mắt thì lại nhìn tới nhìn lui khắp khu vực sàn nhảy tựa như đang tìm kiếm cái gì đó. Cô bạn gái của cậu ta đương nhiên mất hứng, liền dứt khoát vòng tay ôm lấy cổ Liệt, nhiệt tình lên tiếng, "Liệt, anh làm gì thế, sao không có tâm trạng khiêu vũ gì cả?"

Liệt không trả lời câu hỏi của cô ta, lại bị cánh tay hết vôi bạch tuộc kia quấn lấy cổ khiến cậu ta có chút khó thở, tức giận nường theo điệu nhảy xoay người một cái thì vừa lúc nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau khiêu vũ ở phía xa.

Người đàn ông kia đang cúi đầu thì thầm cái gì đó, còn cô gái thì cười tươi như hoa khiến hai lúm đồng tiền xinh xinh bên má hiện lên cực kỳ mê hồn. Hai người họ trông rất hoà hợp, ngay cả bước chân cũng như hoà thành một thể.

Chết tiệt! Liệt thầm nguyện rửa một câu, khuôn mặt anh tuấn của cậu ta cũng hiện rõ sự khó chịu.

"Anh sao vậy?" Cô bạn gái bị bộ dạng này của Liệt làm cho sợ hết hồn, nhưng cũng chưa kịp nói thêm gì đã bị Liệt ôm lấy, xoay tròn nường theo điệu nhạc mà dờn sang khu sàn nhảy bên kia.

"Liệt, không ngờ anh nhảy tuyệt đến vậy." Trên mặt cô gái kia hiện rõ sự sùng bái cùng si mê, đem cả khuôn mặt vui vào lồng ngực cậu ta.

Liệt cũng không chút để ý đến hành động của cô ta mà lập tức nhấn thêm một bước khiến cô bạn gái bạch tuộc kia đắm sầm vào bên người Vi Như.

"A..." Hai tiếng kêu có chút hốt hoảng của hai cô lập tức vang lên. Vi Như nghiêng đầu nhìn thấy nụ cười giả tạo trên môi Liệt thì tức giận đến nỗi cắn chặt môi, khuôn mặt tươi cười cũng lập tức biến thành giận dữ...

"Louis Liệt, kiếp trước tôi có thù oán gì với anh sao mà ngay cả lúc khiêu vũ cũng bị anh quấy rối?"

"Vậy chẳng phải chứng minh chúng ta rất có duyên hay sao?" Nụ cười của Liệt càng thêm càn rỡ, đem cánh tay kéo cô bạn gái còn chưa hoàn hồn kia vào trong ngực, quay người lại vừa vặn xoay lưng về phía Vi Như.

"Trước giờ tôi chưa từng thấy cô cười như vậy bao giờ. Thì ra cô còn có lúm đồng tiền nữa..." Liệt lại tiếp tục cất tiếng nói đầy mờ ám.

"Đồ thần kinh!" Vi Như cũng không muốn nói nhiều với cậu ta nên lại quay về phía Harry tiếp tục trò chuyện vui vẻ.

Khoé môi Liệt liền nổi lên nụ cười tà, đúng lúc này, nhạc cũng chuyển sang một bản mới, ánh đèn trên sàn nhảy cũng theo tiếng nhạc chậm rãi trở nên càng thêm nhu hoà khiến nụ cười của cậu ta càng thêm mê hoặc.

"Thật ngại quá, Harry, vũ điệu này vừa vặn phải đổi bạn nhảy." Nói chưa dứt lời, cậu ta đưa tay đẩy ngay cô bạn gái trong ngực ra phía Harry rồi kéo ngay Vi Như về phía mình.

"Liệt..."

"Louis Liệt!"

Thái độ hoàn toàn bất đồng của hai cô gái lập tức xuất hiện đồng

thời. Một người thì trông rất uy khuất, một người thì giận dữ trừng mắt.

Harry đương nhiên cũng chưa kịp có phản ứng thì nhìn lại đã thấy cô bạn gái trong ngực bị đổi thành người khác. Tuy rất khó chịu nhưng vì thể diện nên anh ta chỉ im lặng, khẽ cười nhẹ mà thôi.

Liệt thì nở nụ cười xấu xa, nương theo điệu nhảy kéo Vi Như rời xa chỗ Harry. Vi Như cũng không có cách nào phản kháng đành nương theo điệu nhảy của cậu ta nhưng vẫn tức giận nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt với Liệt.

"Louis Liệt, anh muốn chết có phải không?"

"Hung dữ như vậy coi chừng không ai thèm lấy cô đó!" Liệt cười hì hì một tiếng lộ rõ bộ dạng tà mị, cất tiếng trêu chọc Vi Như.

"Tôi có thể kết hôn hay không chẳng liên quan gì tới anh hết! Anh tự quan tâm đến bản thân mình đi. Mỗi ngày đều đổi một cô bạn gái, coi chừng có ngày mắc bệnh phong lưu khiến cả đời này anh cũng không thể gần phụ nữ được thì thảm lắm đó." Vi Như cũng không chút kiêng nể, hung dữ mắng Liệt.

Liệt không hề thấy tức giận mà còn bật cười, lại có chút hứng thú nhìn Vi Như, đợi cô mắng xong liền nhếch môi, "Quả không hổ là đại luật sư tương lai, miệng lưỡi sắc bén như vậy khiến tôi sợ cô sau này không lấy được chồng lại đổ thừa cho tôi rồi dựa vào tôi cả đời. Còn nữa, cô quan tâm đến sức khỏe của tôi sao? Yên tâm đi, thể trạng của tôi rất tốt, về phần nỗi lo lắng của cô thì cứ yên tâm, bởi vì..." Liệt lại nở nụ cười xấu xa, cúi đầu ghé vào bên tai Vi Như thì thầm, "Mỗi lần tôi đều dùng đồ bảo vệ mà."

Lời nói trắng trợn của Liệt khiến Vi Như lập tức đỏ bừng mặt, lại nhìn thấy nụ cười đáng ghét trên môi cậu ta liền tức giận lên tiếng, "Loại người ăn chơi trác táng như anh thật đáng ghê tởm!"

"Cô nói tôi sao?" Liệt liền thu cánh tay lại, thoáng cái đã ghì sát Vi Như lại, "Tôi muốn xem cô chán ghét tôi tới cỡ nào!"

"Thả tôi ra! Ôm chặt vậy làm gì?" Vi Như cảm thấy thân thể mạnh mẽ của cậu ta áp sát lại không khỏi cảm thấy hoảng loạn.

Liệt vẫn thong thả nở nụ cười, chẳng những không buông Vi Như

ra mà ngược lại còn ôm cô chặt hơn, dùng thân hình cao lớn của mình phác hoạ từng đường nét trên thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, "Phải ôm chặt như vậy mới có thể cảm nhận được từng đường cong trên người cô. Vi Như, thật không ngờ vóc dáng của cô lại tuyệt đến vậy..."

"Anh.." Vi Như thật muốn giáng vào khuôn mặt tươi cười của cậu ta một cái bạt tai.

Liệt thấy vậy lại càng cất tiếng cười vui vẻ, tầm mắt xấu xa nhìn chăm chú vào phần ngực của Vi Như rồi khẽ thì thào, "Yên tâm, tôi chỉ có hứng thú với mấy cô ngực lớn thôi. Một con thỏ trắng nhỏ như cô, tôi nghĩ..." Liệt nhún nhún vai rồi tiếp tục, "Tôi trước giờ không có thói quen ăn chay!"

Vi Như sửng người mất một lúc rồi mới có lại phản ứng, đẩy Liệt ra rồi đưa tay che ngực mình lại, trong đôi mắt cô tràn ngập lửa giận, "Louis Liệt, anh thật hạ lưu!"

Trong lòng Vi Như không khỏi dâng lên một hồi uỷ khuất, ai nói cô là con thỏ trắng nhỏ chứ? Đúng là cô không thể so với cô gái gốc Tây Ban Nha mà anh ta đi cùng đêm nay nhưng cô cũng đâu có nhỏ như lời anh ta vừa nói. Tên đàn ông chết tiệt này, rõ ràng là đang xúc phạm cô mà!

Liệt khoanh tay trước ngực có chút hứng thú nhìn bộ dạng đang xù lên hết con nhím của Vi Như, "Sao thế? Chẳng lẽ tôi nhìn lầm sao? Nếu không phải vậy, đêm nay theo tôi về nhà để tôi xem cô được mấy phần!"

Vốn chỉ là một câu nói đùa nhưng lại khiến toàn thân Vi Như khẽ run lên. Cô nhìn Liệt hồi lâu cũng không nói gì.

Mà Liệt nói xong câu đó cũng cực kỳ hối hận. Thật đúng là vạ miệng mà! Tuy rằng vẫn thường xuyên nói giỡn với Vi Như nhưng những lời đùa giỡn kiểu hạ lưu thế này chưa từng có bao giờ. Ánh mắt Vi Như nhìn cậu ta lúc này hết như những lưỡi dao nhỏ bén nhọn phóng tới khiến tâm tình Liệt cảm thấy rất khó chịu. Suy nghĩ một chút, Liệt có chút lúng túng hắng giọng một tiếng rồi mở miệng, "Cái đó...tôi không phải là có ý đó. Thật xin lỗi!"

Vi Như giận dữ trừng mắt nhìn Liệt một cái, không vui lên tiếng, "Nói giỡn cũng chỉ có mức độ mà thôi. Bộ dạng này của anh thật khiến người ta chán ghét." Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

"Vi Như..." Liệt tiến lên kéo lấy cánh tay cô, cúi đầu nhìn Vi Như, "Tôi đã xin lỗi rồi mà, vẫn còn giận sao?"

Vi Như cũng không buồn để ý tới cậu ta.

Liệt khẽ thở dài một tiếng, cố gắng làm cho bầu không khí nhẹ nhàng đi chút ít. Đưa tay vỗ nhẹ bả vai Vi Như rồi cất tiếng, "Cô sẽ không để bụng như vậy chứ? Dù sao chúng ta cũng là anh em tốt!"

Vi Như ngẩng đầu trừng mắt nhìn Liệt, "Tôi không có thời gian rảnh rỗi để ở đây tức giận với anh. Buông tay ra, Harry còn đang đợi tôi!"

"Cô sẽ không thích cái tên ngốc kia đấy chứ?" Liệt khẽ chớp mắt cất tiếng hỏi đầy tò mò.

"Tên ngốc?" Vi Như khẽ cười lạnh, "Anh ấy là người lịch sự nho nhã, anh đừng tưởng ai cũng lưu manh giống mình!"

"Được, được. Cô muốn mắng thế nào cũng được, chỉ cần đừng giận nữa là được rồi!" Liệt khẽ lên tiếng xoa dịu.

Vi Như đẩy bàn tay Liệt ra, nhìn một lượt rồi bất ngờ lên tiếng, "Không phải anh lại muốn tôi giúp anh thu thập tàn cuộc đấy chứ? Ăn nói nhún nhường như vậy không giống anh chút nào!"

Liệt cong môi cười, "Đúng là anh em tốt. Chỉ có cô là hiểu tôi nhất."

"Anh thật quá nực cười! Tôi vừa nói gì anh đã quên rồi sao?" Vi Như lạnh lùng nhìn cô nàng gốc Tây Ban Nha kia, "Tôi không có khả năng giúp anh thu dọn chiến trường đâu. Anh tìm người khác đi."

"Đừng tuyệt tình như vậy." Liệt vươn tay lôi Vi Như trở lại, "Yên tâm đi, lần này tôi sẽ không đem cô làm bia đỡ đạn đâu."

"Anh định làm gì?" Vi Như ngạc nhiên hỏi.

Liệt cười khẽ, lấy từ trong túi áo ra một cái chìa khoá rồi nhét vào tay Vi Như.

"Sao lại đưa chìa khoá này cho tôi?"

"Là chìa khoá nhà tôi!" Liệt khẽ nhíu mày, "Cô cũng biết hiện giờ

tôi ở cùng Kity, mà buổi sáng tôi không có cách nào cho nó ăn đúng bữa cả nên rất bất tiện. Phiền cô ghé qua chiếu cố nó một chút, ít nhất cũng cho nó ăn sáng giúp tôi."

Vi Như nhìn cái chìa khoá trong tay rồi lại kinh hãi nhìn Liệt, giơ tay chỉ chỉ anh ta, "Trời ạ, anh còn có chút tình nào không vậy? Vì muốn cùng mấy cô gái lê lủng bên ngoài mà không chăm sóc cho Kity. Lúc trước, chính anh kiên quyết muốn ôm Kity đi, giờ lại dám ngược đãi nó."

"Đâu có, chỉ là buổi sáng không có thời gian quan tâm nó mà thôi. Tôi biết cô có thói quen chạy bộ buổi sáng, dù sao cũng phải đi qua con đường nhà tôi, vậy giúp tôi chăm sóc nó chút đi." Liệt nở nụ cười cực kỳ lương thiện.

Vi Như bắt đầu dĩa lắc đầu. Cô có thể mặc kệ anh ta nhưng không thể cam lòng bỏ mặc Kity. Tên đàn ông khốn kiếp này hàng đêm cùng phụ nữ lê lủng bên ngoài, để mặt Kity đáng thương như vậy. Nếu không phải cô đang sống trong ký túc xá, nhất định sẽ đem Kity về chăm sóc.

Thấy Vi Như không cự tuyệt nữa, nụ cười của Liệt càng thêm mê người, "Quyết định như vậy đi. Tóm lại cô hãy chăm sóc tốt cho Kity."

Vi Như có chút phẫn nộ nhìn nụ cười của Liệt. Nếu không phải vì con chó nhỏ dễ thương kia, cô nhất định sẽ đấm cho anh ta một trận.

Suốt một đêm ngủ không an giấc lại gặp ác mộng, cuối cùng Vi Như cũng quyết định rời khỏi giường khi sắc trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Nhìn thoáng qua đồng hồ thì hôm nay cô dậy sớm hơn mọi hôm rất nhiều. Đã không ngủ lại được nữa nên Vi Như quyết định rửa mặt rồi ra ngoài chạy bộ.

Cả đêm qua cô toàn mơ thấy Kity, thấy nó đói ăn sữa loạn lên, thấy nó ốm nằm bẹp một góc không có ai chăm sóc, bộ dạng cực kỳ đáng thương. Còn Louis Liệt thì ôm mỹ nữ triền miên trên xe ở bên ngoài.

Khẽ than nhẹ một tiếng, lại nghĩ đến bộ dạng đáng thương của Kity, nghĩ tới nghĩ lui đều sợ nó bị đói nên cô dứt khoát chạy về

hướng chỗ ở của Liệt.

Sương mù nường theo sắc trời dần dần sáng lên cũng tan đi, còn lộ ra không khí có chút mát mẻ buổi sớm. Vi Như thẳng hướng khu nhà cách trường không xa chạy tới. Căn nhà lớn bên đó thuộc về bất động sản của gia tộc Louis. Kể từ khi Liệt đi học lại liền đến đó ở, cho tới giờ cậu ta chưa từng ở trong ký túc.

Căn nhà được thiết kế cực kỳ tinh tế, khu vườn bên ngoài còn mang theo vẻ quyến rũ đặc trưng của kiến trúc Mỹ. Bước nhanh lên bậc thang dẫn tới cửa, Vi Như đem chìa khoá mở cửa rồi bước vào nhà. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà Liệt. Sở dĩ Vi Như có thể bình thản mở khoá cửa vào nhà như vậy vì cô tin tưởng rằng giờ này Liệt chắc hẳn đang cùng cô nàng Tây Ban Nha kia ngả nghiêng trong khách sạn nào đó bên ngoài.

Bước vào phòng khách, Kity nghe thấy tiếng bước chân vang lên liền chạy từ trên lầu xuống, vừa trông thấy Vi Như nó liền kêu ư ử tỏ ý muốn được cô ôm.

Vi Như cười nhẹ ôm lấy Kity, đưa tay vuốt ve đầu nó, còn Kity cũng le cái lưỡi nhỏ liếm liếm tay cô, chọc cho cô cười không ngừng. "Kity chưa ăn sáng phải không? Để chị chuẩn bị đồ ăn cho cưng nhé. Ăn sáng xong, chúng ta ra ngoài đi dạo. Hôm nay cưng muốn mặc bộ nào đây?"

Kity như hiểu được lời của Vi Như liền khẽ giãy dụa rồi nhảy ra khỏi ngực Vi Như, hưng phấn chạy biến đi một lát, khi quay lại đã ngậm một bộ trang phục yêu thích chạy về phía cô.

Vi Như bị bộ dạng của nó chọc cười, khẽ gật đầu rồi đưa tay vuốt cái mũi xinh của nó một cái, "Nóng lòng vậy sao? Dù thế nào cũng phải ăn điếm tâm đã chứ!" Nói xong, cô liền đi vào bếp, tìm đồ ăn dành cho chó để chuẩn bị bữa sáng cho nó.

Bên cạnh phòng bếp là cầu thang dẫn lên lầu, hướng thẳng tới phòng ngủ trên đó. Lúc mới bước vào bếp, Vi Như cũng không nghe thấy chút tiếng động nào nhưng khi cô đem đồ ăn đã chuẩn bị cho Kity đi ra thì lại nghe thấy những âm thanh mơ hồ từ trên lầu truyền xuống. Thanh âm đó có chút gì đó rất kỳ lạ...

Vừa có chút tò mò lại sợ có ăn trộm lên vào nhà, Vi Như liền cầm lấy con dao làm bếp dè dặt bước từng bước lên lầu...

Thanh âm đó giống như rất khẽ, nếu không để ý sẽ rất khó nghe thấy mà Vi Như cũng bước từng bước rất nhẹ lên từng bậc cầu thang. Theo mỗi bước chân của cô, một mùi hương càng lúc càng nồng xuất hiện, hình như đó là mùi nước hoa phụ nữ.

Xem ra phòng ngủ được cách âm rất tốt nên Vi Như đi tới bên cạnh cửa cũng không nghe được rõ ràng thanh âm đó là gì mà chỉ cảm thấy là nó đang phát ra từ bên trong phòng mà thôi. Vô tình đưa tay chống vào cánh cửa, Vi Như không ngờ là cửa phòng không khoá nên vừa mới chạm nhẹ vào đó, cửa phòng đã mở ra.

Vẫn nắm chặt con dao làm bếp trong tay, Vi Như xoay phần lưỡi dao nghiêng đi. Cô chỉ muốn đe dọa kẻ đột nhập chứ không có ý định đá thương người. Cô không muốn bị lưu lại vết nhơ trong hồ sơ của mình vì tội gây thương tích cho người khác chút nào.

Nghĩ vậy nên Vi Như liền chậm rãi bước vào phòng ngủ. Bước qua gian phòng khách trong khuôn viên phòng ngủ, mùi nước hoa càng lúc càng nồng. Đi đến cánh cửa bên trong, nguồn gốc của âm thanh kỳ lạ kia, Vi Như liền đưa tay đẩy cửa.

"Liệt, anh sao vậy? Tối hôm qua vẫn vui vẻ như vậy sao sáng nay lại như biến thành người khác thế?" Trên chiếc giường lớn, Liệt đang lười biếng dựa lưng vào đầu giường, còn cô bạn gái người Tây Ban Nha tối qua thì hết như một viên kẹo đường quán lấy anh ta, ngón tay không ngừng làm loạn trên ngực anh ta.

Một chiếc chăn mỏng che đi nửa thân trên của Liệt chỉ để lộ phần ngực trần vạm vỡ đang bị cô gái đầy nhiệt tình kia chiếm giữ. Cô gái kia cũng chẳng buồn quan tâm tới bản thân mình mà thản nhiên dặng chân ngồi lên người Liệt, cố gắng dùng sự nóng bỏng của cơ thể mình nhen nhóm dục vọng của cậu ta.

"Liệt, tối qua anh thật lợi hại nha. Nhưng giờ người ta vẫn muốn..." Cô gái Tây Ban Nha kia rất lớn mắt cất tiếng dụ dỗ Liệt, bộ ngực lớn của cô ta cơ hồ sắp dí sát vào mặt cậu ta...

Đứng ở cửa, nhìn thấy một màn này khiến Vi Như tròng lớn đôi mắt. Khung cảnh nóng bỏng thế này đúng là lần đầu tiên cô được chứng kiến. Trời ơi! Người ta đều nói các cô nàng gốc Tây Ban Nha vốn rất nhiệt tình thật không sai chút nào.

Không nhìn thấy vẻ mặt Liệt nên Vi Như cũng không biết cậu ta có cự tuyệt hay là hưởng thụ. Cô rất muốn bỏ đi nhưng hai chân lại như bị đóng chặt xuống sàn, không cách nào cử động.

"Liệt..."

Thanh âm nũng nịu của cô sinh viên Tây Ban Nha kia bị cắt đứt bởi cánh tay mạnh mẽ của Liệt. Dường như rất bức mình với cô ta nên Liệt lập tức đem cô ta đẩy qua một bên, thanh âm lãnh đạm cũng lập tức cất lên, "Tôi đã không còn hứng thú với cô nữa rồi. Đi đi!" Nói xong câu đó, đột nhiên Liệt nhìn thấy đôi mắt kính hãi của Vi Như đang đứng ở cửa, cậu ta có chút giật mình sững sờ nhìn sững cô một hồi.

Cô gái kia vẫn đặt tất cả sự chú ý của mình vào Liệt nên cũng không chú ý tới việc ở cửa phòng còn xuất hiện thêm người khác. Cô ta lại lần nữa bổ nhào vào ngực Liệt, "Anh nói gì vậy? Tối qua chẳng phải chúng ta rất vui vẻ hay sao? Anh còn khen em rất nóng bỏng mà..."

"Thật xin lỗi, tối qua tôi thích người phụ nữ nhiệt tình không có nghĩa là hôm nay tôi cũng thích. Cô đi đi. Trong mắt tôi bây giờ cô không có chút quyến rũ nào hết. Cô cũng biết tới giờ tôi vẫn luôn không chạm vào một người phụ nữ nào hai lần mà." Vẻ mặt của Liệt vẫn cực kỳ tao nhã nhưng ngôn từ lại cực kỳ vô tình.

"Anh..." Cô gái kia cũng có sự kiêu ngạo của bạn thân mình. Khi nghe Liệt nói vậy liền đưa mắt nhìn thân thể mình một hồi rồi phẫn nộ hét lên, "Louis Liệt, anh định bỡn cợt tôi có phải không? Anh dám nói tôi là người vô vị?"

"Cứ coi là vậy đi. Cô so với những người phụ nữ khác cũng không có gì khác biệt." Liệt khẽ cất tiếng cười lạnh.

"Louis Liệt, anh thật quá đáng!" Cô gái kia cũng không chịu được nữa liền dứt khoát đứng dậy. Bởi tầm mắt cũng thay đổi nên cô ta vô

tình quay đầu nhìn về phía cửa rồi lại cất tiếng hét chói tai.

Vi Như vô thức đưa tay bịt miệng, không để cho tiếng hét của mình bật ra. Khung cảnh hỗn loạn trong phòng ngủ không khó để nhận ra hai người họ tối qua đã vận động kịch liệt đến cỡ nào. Không hiểu sao lúc này trong lòng cô lại có chút hỗn loạn.

Cô nàng Tây Ban Nha kia cũng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, hung hăng cầm lấy quần áo đang rơi tán loạn dưới sàn, cũng không vội mặc vào ngay mà cười lạnh nhìn Liệt, "Chẳng trách anh lại thay đổi đột ngột như thế, thì ra là có mục tiêu mới. Nhưng tôi thấy cô ta cũng sẽ không thoả mãn được anh đâu."

Nói xong, cô ta liền mặc quần áo rồi đi ra cửa, còn hung hăng huých Vi Như một cái, trầm giọng nói, "Cô không soi gương xem lại mình đi. Vóc dáng như vậy mà cũng dám tranh giành với tôi." Nói xong cô ta lại quay về phía Liệt, "Cho dù thế nào, chỉ cần anh muốn em thì có thể gọi cho em bất kỳ lúc nào."

Tiếng giày cao gót của cô ta nện xuống sàn cũng dần biến mất.

Suốt cả quá trình, Vi Như cảm thấy như mình đang nằm mơ vậy. Cô chỉ có thể vô lực dựa vào cánh cửa còn Liệt vẫn liên tục dựa vào đầu giường. Ánh mắt cậu ta thoáng xẹt qua chút phức tạp nhưng rất nhanh lại bị sự tà mị thay thế. Hàng lông mày anh tuấn khẽ nhíu lại đầy tà ý...

"Aya...Cô đi ra hoặc là vào đây đi!"

"Vào làm gì?" Vi Như vô thức hét lên...

Liệt ngồi thẳng dậy, nở nụ cười rạng rỡ khiến ngũ quan đẹp đẽ hệt một mỹ thần Hy Lạp càng thêm rạng ngời. Nhưng dáng vẻ cùng thái độ tà ác của cậu ta khiến Vi Như cảm giác như sau lưng Liệt hiện ra một đôi cánh màu đen...

"Vừa đúng lúc tôi muốn tìm một người giúp mình tắm rửa." Nói xong Liệt định tung chăn đứng dậy.

"Khoan đã!" Vi Như vội vàng che đôi mắt lại hét lên, "Tôi cảnh cáo anh, anh đừng có tự cuồng. Mặc quần áo vào cho tử tế một chút!" Nói xong, cô xoay người chạy vội xuống lầu.

Để mình giúp anh ta tắm rửa? Loại công tử ăn chơi trác táng như

vậy sao không chết quách đi cho rồi!

Nhìn xem bộ dạng vội vàng chạy trốn của Vi Như, Liệt không nhịn được cười phá lên.

Cho tới lúc lên lớp, Vi Như vẫn rất hốt hoảng, trong đầu không ngừng hiện lên khung cảnh lúc sáng sớm. Đang phải ghi chép bài vở nhưng cô mãi vẫn không có cách nào tập trung được.

"Tên đàn ông chết tiệt, sao không mắc bệnh phong lưu đi cho rồi. Thật không ngờ anh ta còn dám làm trò quỷ ở nhà." Nghĩ tới đây, Vi Như vô thức siết chặt ngòi bút trong tay ấn xuống quyển sách.

Nhưng nghĩ lại, vóc dáng của anh ta quả thực rất đẹp. Mặc dù quen biết Liệt lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Vi Như nhìn thấy thân hình cậu ta. Tuy chỉ là nhìn thấy nửa người nhưng Vi Như cũng phải thừa nhận dáng vẻ của Liệt thật sự khiến cả đàn ông và phụ nữ đều phải mê mẩn bởi sự mịn màng của đó.

Nhưng thân hình của Liệt cũng khiến cho Vi Như được mở rộng tầm mắt. Cậu ta vốn đã có cốt cách cường tráng của một người đàn ông mạnh mẽ, lại không có quần áo che lấp nên sự vạm vỡ càng lộ rõ. Cho tới giờ, Vi Như mới thật sự ý thức được Liệt đã không còn là một đứa trẻ, cậu ta đã là một người đàn ông trưởng thành, có thể đem lại cảm giác an toàn cho phụ nữ và cũng khiến phụ nữ cảm nhận được cậu ta là một người đàn ông nguy hiểm.

Vì Liệt cũng chỉ lớn hơn Vi Như hai tuổi nên trước giờ cô vẫn luôn coi cậu ta là một đứa trẻ mà thôi.

"Khỉ thật! Cho dù thân hình tốt cũng không cần phải khoe mẽ như vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ có không ngừng thay đổi bạn gái mới thoả mãn tâm lý biến thái của anh ta?"

Đáng ghét!

Một tiếng "cạch" vang lên dứt khoát. Trong cơn tức giận Vi Như đã vô tình ấn mạnh tay xuống khiến chiếc bút trong tay gãy đôi dọa cho cô bạn bên cạnh giật mình, "Cậu sao vậy?"

Vi Như vội vàng nở nụ cười với cô bạn bên cạnh thay cho câu trả lời. Tên Louis Liệt chết tiệt, hại cô mất tự chủ như vậy.

Đến giờ nghỉ trưa, Vi Như cũng không ăn được là bao. Bàn bè của cô tại trường đại học này cũng không nhiều. Đây cũng là chuyện bình thường đối với những người tiếp tục học như cô. Mong muốn của Vi Như cũng hết như những người tiếp tục việc học sau một thời gian làm việc, đó chính là mau chóng được nhận bằng tốt nghiệp để tiếp tục công tác.

Trên thực tế, mới đầu quan hệ của Vi Như với mọi người cũng rất tốt. Các bạn học nữ đều rất thích nói chuyện với cô bởi sự vui vẻ cùng tính tình thẳng thắn của cô. Nhưng dần dần bởi Louis Liệt cứ mỗi lần đổi một cô bạn gái lại lời cô ra làm bia đỡ đạn cho nên sau đó tất cả các cô bạn kia đều dần lánh tránh Vi Như. Dù sao phụ nữ cũng rất hay ghen ghét lẫn nhau, mà Vi Như nếu nhìn lướt qua cũng không phải người khuynh quốc khuynh thành.

Luận về tướng mạo, Vi Như không có được vẻ xinh đẹp rạng ngời như Lạc Tranh nhưng cô cũng có sức cuốn hút của riêng mình, không giống như những chú chim nhỏ thích nép mình dưới bóng người khác. Luận về vóc dáng, cô cũng không có dáng vẻ bốc lửa như những cô gái phương Tây. So với các cô sinh viên Tây phương trong trường, Vi Như trông giống như một đứa trẻ vậy.

Cho nên mọi người nghĩ thế nào cũng không hiểu lý do tại sao Louis Liệt lại gần gũi với Vi Như đến vậy.

Bởi buổi chiều không có giờ lên lớp nên Vi Như cũng không vội vàng gì. Chậm rãi uống một ngụm nước trái cây, vừa đặt ly xuống thì Louis Liệt đã bung một phần cơm trưa ngồi ngay trước mặt cô, thái độ cùng động tác cực kỳ tự nhiên.

"Sao vậy? Không thấy đói bụng à?" Liệt đưa mắt nhìn Vi Như, nở nụ cười đầy tà mị.

Vi Như nhìn anh ta một cái rồi lại cúi xuống, không buồn để ý đến những lời của anh ta rồi cầm lấy ly nước trái cây đứng dậy định rời đi.

"Sao lại không chút thân thiện vậy chứ?" Louis Liệt sao có thể để Vi Như đi dễ dàng như vậy. Anh ta liền nắm lấy cổ tay Vi Như vừa

cười vừa nói.

Vi Như đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Có rất nhiều ánh mắt của các sinh viên nữ đang hướng về phía họ. Có rất nhiều người trên mặt lộ rõ vẻ hâm mộ, nhưng cũng có không ít người lộ rõ vẻ ghen ghét. Nếu như ánh mắt của họ có thể giết người thì Vi Như không biết đã chết bao nhiêu lần nữa.

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra. Đừng làm ô nhiễm tay tôi!" Vi Như lạnh lùng lên tiếng.

"Ngồi ăn với tôi đi. Ăn xong, muốn đi đâu tôi sẽ đưa cô đi. Tôi biết chiều nay cô không có giờ học nào." Nụ cười trên môi Liệt càng thêm mê người, mà ánh mắt cũng loé lên tia nhìn không chút hảo ý.

Vi Như biết rõ anh ta là người nói được làm được, mà cô cũng không muốn bị người đàn ông này phiền nhiễu nên dứt khoát giật tay ra rồi ngồi trở lại ghế, nhìn anh ta rồi khẽ cau mày, cũng không nói lời nào mà chỉ cầm lấy ly nước trái cây chậm rãi nhấp một chút.

"Ngoan ngoãn như vậy có phải tốt không!" Liệt nở nụ cười hài lòng rồi cầm lấy phần hamburger cắn một miếng, "À đúng rồi, sáng hôm nay sao cô tới sớm vậy. Tôi còn tưởng rằng..."

Cạch...Khụ khụ...Đang uống nước trái cây, Vi Như không ngờ Liệt lại chủ động đề cập đến chuyện này nên vô thức đặt mạnh ly nước xuống bàn, lại bị sặc nước trong khí quản khiến cô ho không ngừng...

"Ai da, sao lại không cẩn thận như vậy!" Liệt nén cười qua ngồi bên cạnh Vi Như, đưa tay vỗ nhẹ phía sau lưng cô.

"Tránh xa tôi một chút!" Vi Như vẫn ho khụ khụ, cố gắng đẩy Liệt ra rồi hít sâu một hơi.

Liệt nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, buồn cười nhìn Vi Như một lúc lâu rồi khẽ nhíu mày, "Vi Như, không phải cô đang ghen đấy chứ?"

Một câu nói này của Liệt khiến Vi Như thiếu chút nữa lại bắt đầu ho sặc sụa. Cô giận dữ trừng mắt liếc cậu ta, "Anh có bệnh không vậy? Tôi ghen với anh để làm cái gì?"

"Không phải là ghen với tôi mà là ghen với người phụ nữ bên cạnh tôi!" Liệt vẫn bình thản khoanh hai tay trước ngực.

Trong lòng Vi Như không khỏi nổi lên một chút cảm giác khác thường, còn có chút không thoải mái. Hàng lông mày của cô càng chau lại chặt hơn, "Phụ nữ bên cạnh anh có gì tốt mà tôi phải ghen với họ? Thay vì ghen, phải nói là tôi thấy thương hại họ mới đúng. Louis Liệt, anh cũng thật quá lắm rồi. Không phải anh vẫn luôn dẫn mấy cô đó tới khách sạn à? Tối qua lại mang về nhà như vậy, thật ghê tởm!"

"Ha...xem ra cô còn rất quan tâm tới hành tung của tôi." Liệt không chút tức giận mà còn cười khế, nghiêng đầu nhìn Vi Như, "Tiểu thư à, đó là nhà tôi, tôi có quyền làm gì trong nhà của mình thì làm chứ. Làm sao tôi biết cô sẽ đến đó sớm như vậy."

"Nếu không phải vì sợ Kity bị bỏ đói thì còn lâu tôi mới thèm tới đó. Không ngờ anh còn thành ra cái dạng này, chơi bời cùng phụ nữ đến nỗi ngay cả Kity cũng không chăm sóc." Vi Như càng nói càng tức giận, ánh mắt nhìn Liệt cơ hồ muốn bốc lửa.

Liệt nghe vậy lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Vi Như, sau này cô sẽ thành đại luật sư, sao có thể nói mà không chịu trách nhiệm với lời nói của mình như vậy? Sự thật là tôi có nhờ cô tới nhà giúp tôi chăm sóc Kity, nhưng cũng đâu có nói muốn cô lập tức tới đó. Còn nữa, đại tiểu thư cô còn không nhìn lại xem sáng sớm hôm nay cô đến nhà tôi là lúc mấy giờ. Còn chưa tới 6h đó. Bình thường cô chạy xong nếu qua đó cũng phải 7h rồi, nếu cô cứ tới như bình thường sẽ không phải chứng kiến một màn đó."

Vi Như nghe xong có chút kinh ngạc nhìn Liệt, "Nói vậy là anh đang oán hận tôi quấy rầy chuyện tốt của anh?"

"Đâu có, tôi cảm ơn cô còn không kịp nữa là. Nếu không phải cô đến, tôi nghĩ cô nàng kia còn không chịu rời đi đâu. Lần này không thể trách tôi nhé, là cô chủ động tìm tới làm bia đỡ đạn đó." Liệt cất tiếng cười khế.

Vi Như lạnh lùng nhìn cậu ta, "Cho tới giờ tôi chưa từng gặp người đàn ông nào không có lương tâm như anh. Chắc hẳn tối hôm qua cùng Tina phong lưu khoái hoạt thì không nghĩ nhiều như vậy, sáng nay tỉnh dậy mới biến thành kẻ lãnh huyết vô tình."

"Tina...Tina là ai?" Trên mặt Liệt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Trên mặt Vi Như tràn ngập vẻ kinh hãi, "Trời ạ, tối qua anh ở cùng với ai mà ngay cả tên người ta cũng không biết?"

"Tôi chưa bao giờ thích nhớ tên phụ nữ cả. Hơn nữa, nhớ tên họ để làm gì?" Liệt nhún vai khẽ trả lời, rồi lại nhếch môi cười, khẽ thì thầm, "Nhưng mà phụ nữ Tây Ban Nha quả thực rất nhiệt tình, hết như hổ đói vồ mồi vậy. Nhưng giờ nghĩ lại, nếu để cho tôi động vào cô ta lần nữa tôi quả thực không có chút hứng thú nào."

Vi Như nghe xong cảm giác chán ghét trong lòng lại càng nặng hơn. Khẽ hít sâu một hơi, nén xuống cảm giác muốn mắng người, cô nhẹ nhàng lên tiếng, "Tôi quyết định đưa Kity về chỗ mình."

"Cô muốn đưa Kity đi? Không được! Tôi đã quen với việc sống chung với nó rồi." Liệt cũng không chút nghĩ ngợi lập tức lên tiếng cự tuyệt.

"Tôi chỉ là không muốn làm vấn đề tâm hồn của Kity mà thôi. Anh thường xuyên thay phụ nữ như vậy khiến tôi thật sự sợ Kity sẽ bị nhiễm bệnh độc." Vi Như

nói xong liền khẽ gõ bàn một tiếng, "Quyết định vậy đi, anh chăm sóc cho Kity như vậy rõ ràng là không tốt cho nó chút nào."

Chương 173: Xuất kỳ bất ý

Liệt nghe vậy liền cười khẽ rồi lắc đầu...

"Không được, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô ôm Kity đi. Tôi và nó vẫn luôn sống nương tựa vào nhau."

Vi Như nghe mà lại cảm thấy buồn cười, "Sống nương tựa vào nhau? Anh nói vậy không cảm thấy buồn cười sao? Sinh mệnh của anh chỉ phụ thuộc vào việc có thể liên tục thay đổi phụ nữ bên người hay không mà thôi. Đó mới là niềm vui sống của anh."

"Cho nên tôi sẽ càng không để cho cô ôm Kity đi." Lúc nói câu này, nụ cười trên khuôn mặt tà mị của Liệt càng kề sát khuôn mặt Vi Như...

"Nghĩ lại, tôi càng thích nhìn cô cầm dao làm bếp xông vào phòng ngủ, bộ dáng đó thực sự rất gợi cảm..."

"Anh..." Vi Như thực hận không thể đem ly nước trái cây trên bàn hất thẳng vào mặt cậu ta.

Bộ dạng của Liệt đầy vẻ dương dương tự đắc nhìn Vi Như. Không biết vì sao cậu ta lại thích trên chọc cô, nhìn cô tức giận đến vậy. Còn đang mãi suy nghĩ, Liệt lại thấy sắc mặt đang giận dữ của Vi Như lại hòa hoãn lại, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng...

Kinh ngạc nhìn theo ánh mắt của Vi Như, nụ cười trên môi Liệt như lạnh cứng lại, ánh mắt cũng chuyển lạnh băng.

Harry đang hướng về phía họ bước tới. Anh ta vẫn mang bộ dạng lịch lãm quen thuộc, đi tới chỗ Vi Như, còn nở nụ cười xã giao với Liệt rồi nhìn Vi Như lên tiếng...

"Em sao rồi? Chúng ta đi được chưa?"

Vi Như lập tức đứng dậy, trước ánh mắt trợn ngược lên của Liệt cùng vẻ kinh ngạc đến há hốc miệng của cậu ta, đưa tay khoác lấy khuỷu tay Harry, nở nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Hai người họ vừa định rời đi...

"Khoan..." Liệt kéo Vi Như lại, không vui nhíu mày, "Cô muốn đi đâu?"

"Ai cần anh lo. Anh cũng đâu phải trưởng bối của tôi." Vi Như buồn cười nhìn Liệt, gạt tay cậu ta ra rồi theo Harry rời khỏi nhà ăn.

"Nha đầu chết tiệt..." Liệt đứng dậy hướng theo bóng lưng cô gầm khế, "Đừng tưởng đàn ông ai cũng là thiên sứ!"

"Quản lý bản thân anh cho tốt đi. Không phiền Liệt thiếu gia anh phải lo cho tôi." Thanh âm đầy vẻ mỉa mai của Vi Như vang lên, thân hình mảnh mai cũng dần biến mất.

Thị trấn Flora, Hy Lạp.

Ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu rọi lên khung cửa sổ, đem bầu không khí ấm áp bao phủ căn phòng. Xem ra thời tiết hôm nay cũng khá tốt. Lúc Lưu Ly đẩy cửa bước vào nhìn thấy thân hình Kỳ Ứng Diêm như bị bao phủ trong thứ ánh sáng chói lóa đó khiến khuôn mặt tinh tế cũng ngũ quan cân đối của anh ta thêm mê người.

Khẽ thu hồi ánh mắt, Lưu Ly tiến lên quan sát anh ta, lại thấy như có vẻ như anh ta đã tỉnh liền nhẹ nhàng hỏi, "Kỳ tiên sinh, anh cảm thấy thế nào rồi?"

Lần đầu tiên trong đời, cô lại ngủ thiếp đi trong ngực của một người đàn ông xa lạ như vậy. Hơn nữa, nương theo hơi thở cùng nhịp tim đập trầm ổn của anh ta, cả đêm cô cũng ngủ rất an giấc, không chút mộng mị cho tới tận hừng đông.

Nghĩ lại tình cảnh lúc sáng sớm nay khi tỉnh dậy, trong nội tâm Lưu Ly không khỏi dâng lên một hồi rung động. Bàn tay anh ta vẫn duy trì tư thế cũ, ôm lấy eo cô, đôi chân thon dài cũng quấn chặt lấy chân cô. Tư thế này thật quá ái muội tựa như những người yêu nhau vậy. Sau khi tỉnh lại, Lưu Ly cũng cố gắng đẩy chân của anh ta ra nhưng vùng vẫy hồi lâu vẫn không được như ý. Cực chẳng đã, cô đành phải đưa tay đẩy chân anh ta ra, không ngờ lại bất cẩn chạm phải một thứ cứng như thép dọ cho cô sợ hết hồn. Cũng không còn là trẻ con, đương nhiên Lưu Ly hiểu rõ mình vừa chạm phải thứ gì.

Lúc đó, Lưu Ly gần như hốt hoảng bỏ chạy. Cô không hiểu sao

người đàn ông này lại có thể xấu đến thế. Họ dù sao vẫn là hai người xa lạ, sao anh ta có thể như vậy.

Vất vả lắm mới ổn định lại tâm trạng Lưu Ly mới dám bước tới gần anh ta.

Kỳ Ứng Diêm chậm rãi mở mắt, nhìn người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh giường hệt như thiên sứ dưới ánh mặt trời ấm áp. Mặc dù ánh mắt cô đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước nhưng chỉ cần nhìn thấy cô cũng khiến Kỳ Ứng Diêm cảm thấy hạnh phúc. Lơ đãng nhớ tới lúc sáng sớm, khi Lưu Ly bị mình dọa cho hết hồn, Kỳ Ứng Diêm thật sự cảm thấy buồn cười. Không ngờ trên đời này vẫn còn cô gái đơn thuần như vậy, vô tình đụng phải anh ta đã sợ hãi đến thế, không biết khi nhịn không nổi muốn cô ấy thì sẽ thành ra thế nào.

Nghĩ tới đây, nơi bị Lưu Ly vô tình chạm phải lại lần nữa thức tỉnh. Nói cho đúng thì thực ra nó vẫn chưa hề "ngủ" chút nào. Có trời biết, suốt đêm qua, Kỳ Ứng Diêm đã phải chịu đựng khổ nỗi ra sao, điên cuồng khắc chế bản thân mình tới cỡ nào. Bởi anh ta hiểu rất rõ, chỉ cần bắt đầu, bản thân anh ta sẽ điên cuồng muốn yêu cô.

Thấy Kỳ Ứng Diêm không hề chớp mắt nhìn mình, Lưu Ly có chút sửng sốt nhìn anh ta hồi lâu, sau đó rụt rè hỏi, "Kỳ tiên sinh, anh tỉnh chưa?"

Kỳ Ứng Diêm cười khế, duỗi lưng một cái rồi lười biếng cất tiếng, "Đã tỉnh rồi!" Nói xong, anh ta ngồi dậy đưa tay kéo Lưu Ly sát lại rồi ôm chặt lấy.

"Anh..."

"Đầu của tôi vẫn có chút choáng váng, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa chắc sẽ khá hơn. Hai ngày này, chắc phải phiền em rồi." Kỳ Ứng Diêm nói xong rất tự nhiên tựa đầu mình vào ngực Lưu Ly. Bởi Kỳ Ứng Diêm khá cao lớn mà Lưu Ly chỉ xấp xỉ khoảng 1m65 nên ở tư thế này, phần đầu của anh ta hoàn toàn vùi vào trong ngực cô.

Nếu là lúc bình thường, Lưu Ly sẽ không chút do dự mà đẩy Kỳ Ứng Diêm ra, hơn nữa còn cho anh ta nếm mùi đau khổ đến không muốn sống nữa. Nhưng hiện giờ, Lưu Ly thật sự rất lúng túng, chỉ có

thể rầu rĩ lên tiếng, "Nếu anh thấy choáng đầu thì cứ nằm đi, đừng ngồi dậy."

"Không sao đâu, để tôi ôm em một lát, đầu tôi sẽ dễ chịu hơn nhiều." Kỳ Ưng Diêm liền làm ra vẻ đáng thương vùi đầu vào ngực Lưu Ly khẽ cười trộm. Thân thể của cô, nhất là phần ngực kia thật sự rất mềm mại, thậm chí anh ta còn có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát từ trên người Lưu Ly. Giờ khắc này, anh ta thực sự rất muốn điên cuồng đẩy cô xuống giường, sau đó biến thành dã thú xé nát quần áo của cô...

Ý nghĩ này vẫn luôn thường trực trong đầu Kỳ Ưng Diêm từ lúc bắt đầu...

Lưu Ly đâu biết tâm tư anh ta có nhiều tính toán như vậy. Cô chỉ cảm thấy động tác này của anh ta khiến mình cảm thấy rất bất an, nhất là hơi thở nóng hổi của Kỳ Ưng Diêm như xuyên thấu làn áo, phả lên từng tấc da thịt cô. Lưu Ly có thể cảm nhận rõ ràng toàn thân mình đang không ngừng run rẩy, vội đưa tay khẽ đẩy anh ta ra, cất giọng nói lộ rõ vẻ mất tự nhiên...

"Anh....cố gắng nghỉ ngơi cho tốt!" Nói xong cô xoay người lập tức rời khỏi phòng.

Kỳ Ưng Diêm nhìn theo bóng lưng cô rời đi, cong môi nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt cũng hiện rõ tia quý quái.

Ước chừng cho tới giữa trưa, Lưu Ly đều trốn trong vườn hoa, tìm mọi cách để bản thân thật bận rộn. Cô không trở về biệt thự bởi vẫn luôn có cảm giác, người đàn ông kia có gì đó rất lạ.

Khi mặt trời đã lên cao, một giọng nói trầm trầm cách đó không xa liền vang lên...

"Tôi đã thấy rất nhiều người cuồng công việc, nhưng chưa có ai giống như em cả. Nên đi ăn thôi..."

Lưu Ly quay đầu lại, nhìn Kỳ Ưng Diêm xuyên qua vườn hoa bước tới. Một thân áo sơ mi trắng cùng nụ cười rạng rỡ trên môi khiến vẻ anh tuấn của anh ta càng thêm nổi bật. Ánh mắt anh ta chăm chú nhìn cô tựa như ánh mặt trời chiếu lên những cánh hoa tươi đẹp, mang theo sự đam mê nóng bỏng.....

Dưới ánh mặt trời, cả khu vườn hoa tỏa ra thứ hương thơm mát dịu nhẹ. Mặc dù đây không phải Provence nhưng những cánh đồng hoa bát ngát được phân chia theo khu vực khiến chỉ cần liếc mắt nhìn đã thấy những mảng lớn màu sắc cực kỳ đẹp mắt.

Mà Lưu Ly lúc này đang đắm mình trong cánh đồng hoa Diên Vỹ xanh biếc như mặt biển khiến người ta có cảm giác Lưu Ly hết như một nữ thần vừa nhô lên từ biển khơi. Một thân váy dài trắng nhẹ bay theo gió, mái tóc dài óng ả dưới ánh mặt trời ấm áp càng thêm sáng lên. Cô chậm rãi đi về phía Kỳ Ưng Diêm, đi về phía người đàn ông tuấn mỹ cao lớn tựa chiến thần trong thần thoại Hy Lạp. Thân thể anh ta theo từng cơn gió nhẹ như khẽ chuyển động trước mắt cô khiến thân hình cao lớn càng thêm tiêu sái...

Lưu Ly khẽ nheo mắt lại, một màn này diễn ra trước mắt khiến cô cảm thấy như đang chìm trong giấc mộng. Thật lòng mà nói, Kỳ Ưng Diêm này thực sự rất thích hợp ở lại Hy Lạp bởi nơi này luôn vẫn luôn tồn tại những câu chuyện thần thoại mà ngoại hình của anh ta quá xuất sắc tựa hồ chỉ tồn tại trong những câu chuyện cổ xưa.

Nghĩ tới đây, Lưu Ly lại cảm thấy buồn cười. Sao cô lại đột nhiên quan tâm đến vẻ ngoài của một người đàn ông như vậy.

Kỳ Ưng Diêm rất cục cựa cũng tiến lại gần Lưu Ly mang theo mùi hương hoa thoang thoảng dập dính trên quần áo. Đưa mắt nhìn cánh đồng hoa Diên Vỹ bát ngát bốn phía, Kỳ Ưng Diêm không khỏi thờ nhẹ một tiếng, "Cánh đồng hoa lớn thế này là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, màu sắc rực rỡ như vậy quả thực rất hiếm thấy."

"Nơi này có tất cả 55 loài." Lưu Ly bất ngờ hào tâm giải thích cho Kỳ Ưng Diêm, ngữ điệu cũng không hề lãnh đạm, "Thị trấn Flora là nơi tập trung rất nhiều cơ sở chiết xuất hương liệu. Rất nhiều nhà điều chế hương liệu đều thích ở nơi này để tìm kiếm cảm hứng."

"Cảm hứng? Không phải mỗi loại hương liệu đều có mùi cố định sao?" Kỳ Ưng Diêm có chút không hiểu hỏi lại.

"Không đâu, những nhà điều chế hương liệu hay nước hoa đều phải tìm kiếm cảm hứng từ các loài thực vật, đặc biệt là các loại hoa. Nhà điều chế hương liệu là người phối hợp các loại hương liệu với

nhau để tạo ra sản phẩm phù hợp. Các nhà điều chế hương liệu danh tiếng trên thế giới đều phải có tâm tư cực kỳ an tĩnh thì mới có thể giao cảm với thiên nhiên, mới có thể từ trong các loại hoa cỏ tìm thấy ý tưởng mới." Lưu Ly vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve bông hoa Diên Vỹ, trên mặt cũng lộ rõ vẻ dịu dàng, trân trọng từng bông hoa cỏ nơi này như thể mỗi cây hoa ở đây đều do một tay cô tạo ra vậy.

Vẻ mặt tràn ngập sự đam mê này của Lưu Ly trước giờ Kỳ Ưng Diêm chưa từng nhìn thấy, trong lúc nhất thời, anh ta có chút đờ đẫn mà ngắm nhìn nó.

Lưu Ly khẽ thu lại tầm mắt về phía gương mặt của Kỳ Ưng Diêm, thấy anh ta nhìn mình không ch

ớp mắt, có chút nghi hoặc khẽ đưa tay vuốt nhẹ gò má, "Mặt tôi có vết dơ sao?"

Kỳ Ưng Diêm vốn định nói là không có, nhưng liền đó khẽ cất tiếng cười trầm khàn, "Gò má đúng là có chút vết bẩn..."

Lưu Ly vừa đưa tay định lau...

"Để tôi!" Thanh âm dịu dàng của Kỳ Ưng Diêm rất nhanh đã sát lại bên cô, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt thanh tú. Nhiệt độ từ bàn tay đàn ông khiến Lưu Ly khẽ co người lại thì Kỳ Ưng Diêm liền cúi đầu cười thành tiếng, vươn tay vây lấy cô vào lòng.

"Không cần trốn, tôi sẽ không "ăn" em đâu!"

Vẻ mặt cảnh giác của Lưu Ly dần tan đi, vẫn đứng im đó không hề nhúc nhích để mặc cho Kỳ Ưng Diêm tùy lý lau khuôn mặt mình. Mặc dù cô cảm thấy toàn thân có chút cứng ngắc nhưng cũng không hề đẩy anh ta ra.

Kỳ Ưng Diêm hài lòng khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn, cảm thụ cảm giác mềm mại từ đầu ngón tay khi nhẹ lướt trên làn da mềm mại mặc dù trên khuôn mặt trắng mịn của cô không có lấy chút vết bẩn nào. Bất giác anh ta lại nhớ đến lời của Louis Thương Nghiêu.

"Ưng Diêm, cậu phải nhớ kỹ, muốn một người phụ nữ tiếp nhận mình thì đầu tiên cần phải chạm được vào cô ấy đã, Được như vậy là đã thành công một nửa rồi."

Một nửa đây rồi...

Còn nửa kia chính là...

Những lời của Louis Thương Nghiêu không ngừng vang lên bên tai Kỳ Ưng Diêm. Càng nghĩ càng không tìm lòng được, từng ngón tay của Kỳ Ưng Diêm càng thêm dịu dàng vuốt ve gương mặt Lưu Ly. Thấy anh ta lau cả nửa ngày vẫn không chịu buông tay, Lưu Ly có chút nghi ngờ cất tiếng hỏi, "Vẫn còn vết bẩn sao?"

"À, sạch rồi!" Kỳ Ưng Diêm lưu luyến buông tay ra, ánh mắt nhìn Lưu Ly càng lộ rõ sự si mê không hề che dấu.

Lưu Ly bị anh ta nhìn như vậy cảm thấy có chút sợ hãi, khẽ hắng giọng một cái rồi như nhớ ra gì đó lại cất tiếng hỏi, "Kỳ tiên sinh, đầu của anh không còn vầng nữa sao?"

"Ha ha...vẫn còn chút choáng váng nhưng cũng không có gì đáng ngại lắm. Tôi nghĩ nếu được tắm chút ánh nắng mặt trời thì sẽ tốt hơn nên mới ra đây." Nói xong Kỳ Ưng Diêm liền đưa mắt nhìn xung quanh rồi hỏi lại, "Tất cả các loài hoa đều có tên sao?"

Anh ta đối với hoa cỏ không hiểu biết lắm cho nên cũng rất mau quên. Để có thể kéo gần khoảng cách với Lưu Ly, cho nên hiện giờ Kỳ Ưng Diêm mới khiêm tốn học hỏi như vậy.

Lưu Ly nhìn thoáng Kỳ Ưng Diêm rồi mới khẽ trả lời, "Mỗi loài hoa cũng như con người đều có tên riêng của nó. Như trước mặt anh hiện giờ chính là hoa Diên Vỹ."

"Diên Vỹ, hình như tôi đã từng nghe rồi!" Kỳ Ưng Diêm suy nghĩ một chút rồi khẽ đáp.

Lưu Ly cũng biết đàn ông này đối với hoa cỏ chẳng hiểu biết nhiều nên cũng chỉ chậm rãi lên tiếng, "Chắc anh cũng không biết mấy về tên của các loài hoa."

"Tôi nghĩ mình có đủ kiên nhẫn để nghe em nói cho tôi biết." Kỳ Ưng Diêm khẽ nhún vai.

Lưu Ly nhìn anh ta một cái rồi bước về phía trước, còn Kỳ Ưng Diêm thì đi theo phía sau.

"Mỗi loài hoa chẳng những đều có tên gọi của nó mà còn có ý nghĩa riêng của nó. Tên gọi của mỗi loài hoa khởi nguồn từ thời Hy Lạp cổ đại. Ở thời đó, không chỉ hoa mà ngay cả lá cây, quả cây đều

có ý nghĩa khác nhau. Cũng như hoa hồng trong thần thoại Hy Lạp vậy, truyền thuyết kể rằng thần tình yêu Eros khi sinh ra được bọc trong những cánh hoa hồng cho nên loài hoa này được tượng trưng cho tình yêu của con người.

Kỳ Ưng Diêm vẫn lảng lảng đi phía sau Lưu Ly, thấy mỗi lần cô nhắc đến hoa về mặt lại sáng ngời lên khiến anh ta không kiềm lòng được liền bước nhanh tới đi song song với cô, thỉnh thoảng còn giúp cô kéo những cành hoa nghịch ngợm bám vào gấu váy. Sự chăm sóc của Kỳ Ưng Diêm chu đáo hết như những người yêu nhau khiến bóng dáng hai người họ dưới ánh mặt trời càng thêm huyền hoặc.

Lưu Ly thì không mấy chú ý đến hành động của Kỳ Ưng Diêm. Cô thích đề cập đến những chuyện liên quan đến hoa cỏ mà Kỳ Ưng Diêm cũng không hề ngắt lời cô. Ngược lại, anh ta còn cảm thấy rất hứng thú với những chuyện Lưu Ly nói, còn thích nghe cả thanh âm của cô. Thanh âm của Lưu Ly có chút lạnh giống như nước suối trên đỉnh núi cao, ngay cả khi cô cảm thấy vui vẻ giọng nói đó cũng toát lên một vẻ dịu mát như thấm đẫm tâm hồn. Mặc dù Lưu Ly và Lạc Tranh là bạn thân nhưng thanh âm của hai người cùng cách truyền đạt rất khác nhau về bản chất.

Đối với bạn bè, thanh âm của Lạc Tranh rất dịu dàng, nhưng ở trên pháp đình giọng nói trong trẻo của nàng lại biến thành cực kỳ lạnh lùng lộ rõ trí tuệ sắc sảo cùng mạnh mẽ vô hạn. Nhưng Lưu Ly lại khác, cho dù ở hoàn cảnh nào đi nữa thì thanh âm của cô vẫn khiến người nghe có một cảm giác bình lặng hết như dòng nước nhẹ nhàng lưu chuyển. Kỳ Ưng Diêm thậm chí còn từng hoài nghi người phụ nữ này liệu có biết làm nũng hay không?

Lưu Ly lại đưa mắt nhìn Kỳ Ưng Diêm bởi dường như cô cũng phát hiện anh ta có chút gì đó kỳ lạ khiến cô thực không hiểu vì sao anh ta lại nói một câu như vậy. Thấy Lưu Ly nhìn mình chăm chú, Kỳ Ưng Diêm liền cười nhẹ, cất tiếng hỏi, "Hoa Diên Vỹ trong tay em biểu trưng cho điều gì?"

"Hình như đàn ông đều không thích nghe mấy chuyện này!" Lưu Ly chậm rãi lên tiếng.

"Không, tôi rất thích nghe. Hơn nữa, chỉ cần em nói một lần, tôi sẽ nhớ rất kỹ." Kỳ Ứng Diêm nhìn về phía Lưu Ly, nở nụ cười cực kỳ ưu nhã.

"Không thể nào! Tôi đã nói nhiều như vậy mà." Lưu Ly dừng bước nhìn sững Kỳ Ứng Diêm.

"Cho dù em có nói bao nhiêu đi nữa thì chỉ cần tôi nghe rồi sẽ nhớ rất kỹ." Kỳ Ứng Diêm có chút kiêu hãnh lên tiếng. Đây cũng là điều kiện tiên quyết của một người làm luật sư như anh ta phải có.

Lưu Ly dường như cũng có chút do dự hoặc là bị nụ cười đầy tự tin trên môi Kỳ Ứng Diêm áp chế. Đặc thù của nghề luật sư thế nào cô đương nhiên không chú ý nhiều. Đắn đo một hồi Lưu Ly mới nhẹ nhàng tiếp tục, "Hoa Diên Vỹ là nguyên liệu trong ngành công nghiệp chế tạo nước hoa vì thế nó cũng rất được ưa ái. Hoa Diên Vỹ được xem như sứ giả mang đến những điềm lành, niềm hy vọng mới.

Kỳ Ứng Diêm khẽ gật đầu, chăm chú lắng nghe.

Lưu Ly lại đưa tay chỉ một cánh đồng hoa màu hồng phấn ở phía xa, "Đó là hoa Tường Vy, chúng cũng thuộc họ hoa hồng. Cánh đồng hoa đó đang trong quá trình lai tạo nhưng vẫn chưa đạt được kết quả như ý. Tuy nhiên, những bông hoa Tường Vy kiều diễm này lại mang đậm chất thơ. Ý nghĩa của nó là sự yêu thương lãng mạn."

"Phía bên kia là hoa Nguyệt Quế, loại hoa đó cũng là nguyên liệu được sử dụng trong ngành công nghiệp chế tạo nước hoa. Tuy nhiên loại hương liệu này có chút độc hại, nếu sử dụng với lượng quá lớn sẽ khiến sức khỏe bị đe dọa. Hoa Nguyệt Quế là loài hoa rất có mùi thơm nhưng lá của nó cũng được dùng làm gia vị trong một số món ăn. Cho nên ý nghĩa của hoa Nguyệt Quế là sự mê hoặc."

"Còn cánh đồng hoa đằng kia?" Kỳ Ứng Diêm chỉ về hướng đồng cỏ hỏi khẽ.

"Đó là hoa Đình Lịch, là loài hoa biểu tượng cho những người có tinh thần từ vì đạo. Thánh Shalagesha khi phải chịu sự tra tấn vẫn khích lệ bạn đồng hành của mình cho tới khi tuần tiết. Vì thế ý nghĩa của loài hoa này là sự dũng cảm."

Kỳ Ứng Diêm hiểu ra liền khẽ gật đầu. Nhìn đến một thảm hoa ở

phía xa tít, anh ta lại lên tiếng, "Loài hoa đó hình như tôi có biết, là Phụng Vĩ Thảo."

"Anh có biết ngôn ngữ của loài hoa đó thế nào không?" Lưu Ly khẽ cất tiếng hỏi, lại thấy Kỳ Ưng Diêm lắc đầu liền cất tiếng giải thích, "Rất lâu trước kia, Phụng Vĩ Thảo đã được xem là biểu tượng của sự dụ hoặc. Nói cách khác, chỉ cần đem rễ cây của nó đun lấy nước cho người mình yêu uống thì có thể hoàn toàn nắm bắt được trái tim của đối phương. Phụng Vĩ Thảo là loại cây mang theo sự đam mê cuồng nhiệt nên ý nghĩa của nó là sự nhiệt tình."

Phía dưới chân núi đằng kia là hoa Phong Tín Tử. Loài hoa này cũng được nhắc tới trong Kinh thánh. Loài hoa này có khởi nguồn từ khu vực Trung Đông, tuy sinh trưởng trên vùng sa mạc hoang vu nhưng nó vẫn mạnh mẽ nở rộ khiến những người lữ hành mệt mỏi cảm thấy cực kỳ ấm áp và thoải mái. Vì thế ý nghĩa của nó là sự nghi ngại."

"Bên cạnh đó là hoa Thục Quỳ." Lưu Ly có vẻ thăm mệt vì đi bộ khá lâu nên tìm tới một băng ghế dài nhẹ nhàng ngồi xuống, "Năm 415 dương lịch, người ta đã phát hiện ra di hài của thánh Sita fanua. Sau khi chúa Jesus bị đóng đinh trên cây thập giá, ông ấy cũng bị ném đá cho tới chết. Trong giấc mơ, ông đã báo mộng cho các giám mục vì vậy họ mới tìm ra hài cốt của ông. Do đó, cây Thục Quỳ mang ý nghĩa biểu trưng cho điềm báo."

Đối với các loài hoa, Lưu Ly hoàn toàn nắm rõ mọi thông tin một cách chi tiết. Sau khi tỉ mỉ kể cho Kỳ Ưng Diêm về nguồn gốc của từng loại hoa cỏ, nhìn bộ dạng háo hức lắng nghe của anh ta, Lưu Ly đem tất cả 55 loài hoa đang được trồng tại thị trấn giới thiệu xong xuôi liền nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm cất tiếng hỏi, "Giờ anh nhớ được bao nhiêu loại?"

Kỳ Ưng Diêm cười ha ha một tiếng, đưa tay chỉ vào đầu mình, "Tất cả đều nhớ hết!"

"Sao có thể như vậy?" Lưu Ly thực sự không tin nổi, "Tôi đã nói ý nghĩa của 55 loài hoa đó."

Kỳ Ưng Diêm gật đầu, khẽ nở nụ cười cực kỳ bình tĩnh và tự tin.

"Loại hoa này thì sao?" Lưu Ly liền tùy ý cầm lấy mấy cành hoa đưa ra, không ngờ Kỳ Ứng Diêm đều trả lời đúng hết thảy, chẳng những thế còn đem các điển cố mà Lưu Ly vừa kể, các câu chuyện thần thoại đều nói ra không chút sai lệch.

Lưu Ly kinh ngạc nhìn anh ta như thể nhìn thấy một thiên tài tuyệt thế vậy.

Đến khi Kỳ Ứng Diêm đem tất cả ngôn ngữ biểu tượng của 55 loài hoa nói lại rõ ràng, Lưu Ly bất giác vô thức lên tiếng, "Trời ạ, não của anh làm bằng cái gì vậy?"

"Trên thực tế, trí nhớ của con người có thể sử dụng các biện pháp khoa học để giúp tăng cường. Chỉ cần sử dụng đúng phương pháp thì dù là thông tin phức tạp cỡ nào cũng có thể ghi nhớ được." Kỳ Ứng Diêm cười nhẹ đem bàn tay nhỏ bé của Lưu Ly đặt vào lòng bàn tay mình. Mà Lưu Ly chỉ mãi hâm mộ trí nhớ của anh ta nên không chút để ý tới hành động mờ ám kia.

"Thật sự quá thần kỳ!" Lưu Ly khẽ cất tiếng tán thưởng.

"Mỗi luật sư đều có phương thức riêng của mình để giúp tăng cường trí nhớ. Về điểm này, Lạc Tranh là người rõ ràng nhất. Công việc của luật sư đòi hỏi họ phải tự tăng cường trí nhớ của mình để có thể chứa được càng nhiều thông tin trọng yếu càng tốt." Kỳ Ứng Diêm thấy Lưu Ly không chút ph

ản kháng, cảm giác kiêu hãnh trong lòng lại tăng thêm vài phần.

Ánh mắt vốn tràn ngập sự hâm mộ với Kỳ Ứng Diêm nhưng khi nghe anh ta nói xong mấy lời này, sắc mặt Lưu Ly có chút biến đổi, lại thấy anh ta đem tay mình nắm lấy, cô liền khẽ nhíu mày rút nhanh tay về, hờ hững lên tiếng, "Đối với trí nhớ của luật sư, tôi không có hứng thú tìm hiểu." Nói xong, Lưu Ly liền đứng dậy bỏ đi.

Kỳ Ứng Diêm hận không thể cắn nát lưỡi mình cho rồi. Nói gì không nói, lại đi nói mấy chuyện điên khùng như vậy. Bầu không khí ngọt ngào vừa mới chớm nở đã bị một câu nói của anh ta phá hỏng hoàn toàn.

Hai người họ một trước một sau trở lại căn biệt thự màu trắng.

Lưu Ly vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của thức ăn. Còn đang do dự thì Kỳ Ứng Diêm đã cười bước tới, bắt chắp sự phản đối của Lưu Ly kéo lấy tay cô, "Đói bụng không? Tôi đã chuẩn bị bữa trưa rất ngon rồi!"

"Anh nấu ăn?" Lưu Ly kinh ngạc nhìn anh ta sau đó có chút ngờ vực bước vào phòng ăn.

Kỳ Ứng Diêm quả thực không nói quá. Bữa trưa này thực sự rất phong phú, tất cả đều là món Trung Quốc, không hề có thứ nước sốt cà chua đã khiến Lưu Ly phát ngán. Có thể nói là các món trên bàn đều đủ cả sắc, hương, vị, thậm chí còn có cả rượu vang đang sóng sánh trong ly.

"Những thứ này đều là anh làm sao?" Lưu Ly nhìn bàn ăn đầy hấp dẫn khẽ lên tiếng.

Kỳ Ứng Diêm đắc ý gật đầu, "Em thấy sao? Cũng không đến nỗi nào phải không? Có muốn ngồi xuống nếm thử chút tài nghệ của tôi không?" Những thứ này đều là do Louis Thương Nghiêu bày cho Kỳ Ứng Diêm. Theo như lời hắn nói, thực ra phụ nữ và đàn ông đều giống nhau, có thể thông qua dạ dày của họ để nắm lấy trái tim họ. Hơn nữa, Louis Thương Nghiêu còn rất phô trương khi nói lúc trước hắn đã dùng cách này để theo đuổi Lạc Tranh.

Lưu Ly nhìn những món trên bàn một hồi, ánh mắt liền hiện lên một tia khác lạ rồi khẽ cất tiếng hỏi, "Những nguyên liệu này trong nhà của tôi vốn không có."

"Là tôi sáng sớm nay lái xe đến siêu thị mua về." Kỳ Ứng Diêm cười khế.

"Đây là chủ ý của anh hay là chủ ý của người khác?" Lưu Ly nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm, ánh mắt có chút hồ hững.

Kỳ Ứng Diêm nhất thời cứng họng...

"Trước khi anh muốn làm những chuyện gây ngạc nhiên thì nên hỏi qua Tiểu Tranh một chút. Bởi vì chỉ có cô ấy mới biết..." Thanh âm của Lưu Ly nhẹ nhàng cất lên, từng lời đều cực kỳ rõ ràng, "...tôi trước giờ thích những món thanh đạm, không ăn những món cay nóng, không uống rượu có nồng độ cồn vượt quá mức cho phép của

rượu vang."

"A..." Kỳ Ưng Diêm hoàn toàn trọn tròn mắt.....

Lưu Ly căn bản cũng không để ý đến bộ dạng trọn mắt há hốc miệng của Kỳ Ưng Diêm. Một bàn với đầy các món cao lương mỹ vị kia dường như không khiến cô cảm động mấy mà ngược lại còn khiến gương mặt Lưu Ly lộ rõ vẻ nghi hoặc...

"Anh nói những thứ này đều mua về từ siêu thị nhưng theo tôi biết thì siêu thị gần đây nhất cũng phải mất tới nửa giờ lái xe. Sao anh có thể trong thời gian ngắn như vậy vừa chọn mua nguyên liệu lại vừa nấu được những món ăn này."

Kỳ Ưng Diêm vô thức đưa tay vuốt vuốt mi tâm. Bộ dáng này của Lưu Ly khiến anh ta thực không rõ suy nghĩ trong lòng cô lúc này ra sao, cô đang tán thưởng hay oán giận anh ta. Suy nghĩ này khiến trong lòng Kỳ Ưng Diêm không khởi nổi lên chút cảm giác thất bại nhưng đồng thời cũng có chút ít kiêu ngạo.

"Làm những món này cũng không tốn quá nhiều thời gian, đương nhiên nếu làm cho người mình yêu ăn thì lại càng có động lực." Kỳ Ưng Diêm cực kỳ lớn mật thẳng thắn lên tiếng.

Lưu Ly nhìn vẻ mặt có chút quái lạ của Kỳ Ưng Diêm. Khi nghe những lời này, vẻ mặt cô không hề có chút ngưng ngừng nào mà ngược lại, hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại, cúi đầu khẽ hỏi, "Tôi thực không hiểu tại sao anh lại thích tôi?"

"Thích một người đâu cần có lý do, Lưu Ly..." Kỳ Ưng Diêm đi đến trước mặt Lưu Ly, đặt tay lên hai vai cô, khiến cô nhìn thẳng vào mắt anh ta. Vẻ mặt Kỳ Ưng Diêm cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, từng lời nói cũng vô cùng rõ ràng, "Suốt một thời gian dài vừa qua, thật ra anh đều muốn nói với em một câu. Nói rằng, anh không chỉ thích em mà ngay lần đầu tiên thấy em, anh đã yêu em rồi."

"Yêu tôi?" Lưu Ly nghe xong lại có chút giật mình, cũng không lập tức đẩy Kỳ Ưng Diêm ra mà tò mò hỏi tiếp, "Anh không hiểu chút gì về tôi sao có thể yêu tôi được?"

"Yêu một người cũng cần phải có lý do sao?" Kỳ Ưng Diêm khẽ cười nhẹ, gương mặt anh tuần hiện lên tình ý không chút giấu diếm.

"Chẳng lẽ lại không cần?" Lưu Ly hỏi ngược lại.

Kỳ Ưng Diêm khẽ lắc đầu, "Có thể yêu một người cũng chính là duyên phận. Cũng như em và anh, chỉ cần có duyên thì việc yêu nhau cũng là chuyện rất bình thường. Tình yêu vốn rất đơn giản, không cần phải suy nghĩ quá phức tạp như vậy."

"Trong mắt tôi, cái mà anh gọi là duyên phận kia đều do một tay anh tạo ra, trước đó chúng ta cũng không có bất kỳ quan hệ gì. Tuy tôi đối với tình yêu không có kinh nghiệm, nhưng tôi biết tình yêu phải được sự tình nguyện của cả hai bên. Đối với tôi mà nói, anh chỉ là bạn của Tiểu Tranh mà thôi." Lưu Ly khẽ lên tiếng phủ nhận, thanh âm của cô tuy rất nhẹ nhưng lại cực kỳ thẳng thắn và có chút tàn nhẫn.

Sắc mặt Kỳ Ưng Diêm lập tức biến đổi bởi anh ta không ngờ Lưu Ly sẽ cự tuyệt trực tiếp và dứt khoát như vậy. Anh ta lớn đến thế này cũng chưa từng trải qua tình huống như vậy bao giờ. Khẽ liếm môi, giọng nói của Kỳ Ưng Diêm đã có chút lúng túng...

"Chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào với anh sao?"

"Anh nên nhớ tôi rất ghét luật sư!" Lưu Ly tuy cảm thấy câu hỏi của anh ta rất kỳ quái nhưng vẫn trả lời.

"Yêu một người và chuyện người đó làm công việc gì chẳng có chút liên quan nào với nhau cả. Nhưng nếu em đã ghét luật sư đến vậy thì anh hoàn toàn có thể từ bỏ công việc đó." Kỳ Ưng Diêm nghiêm túc lên tiếng, bộ dạng không giống như đang đùa cợt chút nào.

Lưu Ly rút cuộc cũng đẩy hai bàn tay Kỳ Ưng Diêm ra khỏi vai mình, lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh ta, "Anh làm luật sư hay không là chuyện của anh, chẳng liên quan gì tới tôi cả. Tôi ghét luật sư cũng là chuyện của tôi, cũng không liên quan gì đến anh hết. Tôi thật không hiểu tại sao anh cứ thích đem hai chuyện này nhập vào làm một."

"Lưu Ly..."

"Được rồi! Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm. Nếu anh đã vất vả chuẩn bị đồ ăn như vậy thì cũng đừng lãng phí nó." Lưu Ly nhẹ

nhàng ngắt lời Kỳ Ưng Diêm, chỉ mấy món ăn trên bàn, "Nhưng hãy nhớ sau khi ăn xong nhất định phải dọn bàn ăn đó." Nói xong, cô liền xoay người rời đi.

"Luu Ly, đừng như vậy." Kỳ Ưng Diêm lập tức bước nhanh tới chặn đường, "Tất cả những gì anh vừa nói đều rất nghiêm túc."

"Tôi cũng rất nghiêm túc!" Luu Ly ngược mắt nhìn anh ta, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó liền lên tiếng, "Anh vừa rồi có thể lái xe đi siêu thị mua đồ chúng tỏ anh đã không còn choáng đầu nữa. Vậy cũng nên rời khỏi đây được rồi."

Trong lòng Kỳ Ưng Diêm không khỏi dâng lên một hồi ảo não. Thật đúng như câu nói "Trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc." Nghĩ tới đây, anh ta liền xoay người ngồi lại xuống ghế, bộ dạng cũng trở nên cực kỳ uể oải.

Luu Ly có chút kỳ quái nhìn anh ta, "Anh lại sao rồi?"

"Chóng mặt..." Kỳ Ưng Diêm đưa tay ôm lấy đầu. Lần này đúng là Luu Ly đã khiến anh ta thực sự cảm thấy quá nhức đầu, còn có cả cảm giác vô lực nữa.

"Chóng mặt? Vừa rồi không phải anh vẫn tốt lắm sao?" Luu Ly nghi ngờ hỏi lại. Lúc này, cô không cách nào để tin những lời của Kỳ Ưng Diêm là thật.

Kỳ Ưng Diêm than nhẹ một tiếng, "Có lẽ em vĩnh viễn không hiểu được cảm giác bị cự tuyệt khó chịu đến thế nào, đặc biệt với những người đang bệnh. Vì hy vọng khiến em vui nên anh mới bất chấp việc đầu vẫn còn choáng váng mà vẫn lái xe đi mua nguyên liệu về nấu ăn, kết quả chẳng những em không chút cảm kích còn ngược lại trách anh như vậy. Luu Ly, không phải anh muốn ép buộc em phải tiếp nhận anh. Cho dù là bạn bè đi nữa thì em cũng nên cho anh một cơ hội. Ngay cả khi em ghét luật sư thì ít ra cũng nên cho anh cơ hội để giải thích, không cần ngay từ đầu đã giáng cho anh một đòn chí mạng như vậy. Từ trước tới giờ, anh đều thật lòng với em."

Kỳ Ưng Diêm bắt đầu phát huy khả năng biện luận của mình để làm lý lẽ chiếm lấy tình của của Luu Ly.

Hàng lông mày đen nhánh của Luu Ly khẽ chau lại, nhìn anh ta

một lúc lâu mới khẽ lên tiếng, "Tôi cũng nói thật cho anh biết, chưa từng có người đàn ông nào chủ động làm những việc này vì tôi cho nên phản ứng của tôi như vậy cũng là rất bình thường. Tôi vốn là người ăn chay. Hơn nữa tôi cũng không có ý đuổi anh đi, chỉ là anh ở lại nơi này sẽ rất không thoải mái thôi."

"Không thoải mái? Ai nói anh cảm thấy không thoải mái?" Kỳ Ưng Diêm thấy giọng nói của Lưu Ly nhẹ nhàng hơn cũng bạo gan kéo tay cô, để cô ngồi xuống cạnh mình, "Như vậy đi, em thấy thỉnh thoảng anh vẫn choáng như vậy chi bằng em ngồi đây cùng anh ăn trưa được không, nếu không lỡ anh ngất xỉu thì em cũng không biết."

Lưu Ly nghiêng đầu nhìn anh ta, có chút nghi hoặc hỏi lại, "Anh thật sự váng đầu?"

"Thật!" Vẻ mặt Kỳ Ưng Diêm cho thấy anh ta không hề nói đùa.

Lưu Ly suy nghĩ một chút rồi khẽ than nhẹ một tiếng, "Tôi ngồi đây cùng anh, anh mau ăn đi."

Trong lòng Kỳ Ưng Diêm không khỏi cười thầm một chút bởi âm mưu của anh ta đã thực hiện. Cảm giác này khiến anh ta thấy mặt mũi mình cũng được gỡ gạc đôi chút. Nhìn Lưu Ly một hồi, anh ta khẽ nói tiếp, "Hay em ăn cùng anh đi, anh cũng có làm mấy món ăn nhẹ mà."

Lưu Ly nhìn anh ta vẫn không nói gì.

Kỳ Ưng Diêm thấy vậy liền gục đầu vào vai Lưu Ly dọa cho cô kinh hãi kêu thành tiếng. Anh ta ngược mắt nhìn cô, "Anh thích mùi hương thơm ngát trên người em, mùi hương này khiến anh cảm thấy bớt choáng váng hơn."

"Nhưng như vậy làm sao anh có thể ăn được?" Lưu Ly chậm rãi tiếp lời, "Tôi sẽ không xúc cơm cho anh đâu."

Chương 174: Ai nóng lòng hơn?

Kỳ Ưng Diêm nghe vậy trên môi liền nổi lên nụ cười đầy tà ý rồi nhìn về phía Lưu Ly lên tiếng, "Vậy chỉ có một cách thức duy nhất mà thôi."

Lưu Ly còn đang sửng sò, không kịp phản ứng đã bị cánh tay mạnh mẽ của Kỳ Ưng Diêm kéo lấy, đến khi hoàn hồn trở lại thì cô đã ngồi trên phầ

n đùi ấm áp của anh ta, một đôi tay rắn chắc ấm áp đặt hai bên vòng eo nhỏ nhắn của cô. Kỳ Ưng Diêm từ phía sau ôm lấy cô rồi cầm lấy đồ ăn trên bàn nên Lưu Ly cứ như vậy bị khóa ở trong ngực anh ta.

"Anh làm cái gì thế?" Lưu Ly cảm thấy tư thế này thật khiến mình có chút mất tự nhiên. Cô lớn như vậy rồi chưa từng ngồi trên đùi đàn ông thế này bao giờ. Một màn này thực sự quá kỳ quái.

"Anh thích mùi hương trên người em. Chỉ có thế này mới có thể vẹn cả đôi đường. Em không cần ăn, còn đầu của anh cũng không đau nữa. Như vậy thật tuyệt!" Kỳ Ưng Diêm cúi đầu kề sát vành tai cô, khẽ cười nhẹ. Bởi thân hình anh ta khá cao lớn nên Lưu Ly ở trong ngực anh ta chẳng khác nào một chú chim nhỏ bị khóa chặt dưới móng vuốt điều hâu.

"Anh..."

"Suyt..." Kỳ Ưng Diêm khẽ ngắt lời Lưu Ly nhưng vẫn mặc cho cô tùy ý giãi dụa. Chỉ là câu nói tiếp theo của anh ta khiến cho tất thảy cử động của Lưu Ly đều ngưng lại trong chớp mắt.

"Em ngồi trên người anh không ngừng lộn xộn như vậy thật khiến anh mất tự chủ mà muốn em. Anh là người đàn ông sinh lý rất bình thường, nếu em còn tiếp tục giãi dụa thì em sẽ gặp nguy hiểm đó..."

Lưu Ly đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong câu nói của Kỳ

Ưng Diêm nên lập tức không dám cử động nữa, chỉ đành trừng mắt nhìn anh ta rồi ngoan ngoãn ngồi trong lòng Kỳ Ưng Diêm mặc dù trong lòng rất không tình nguyện.

Kỳ Ưng Diêm thấy lời nói của mình có tác dụng liền nở nụ cười vô cùng đắc ý, bắt đầu cầm lấy dao nĩa thưởng thức một bàn mỹ thực trước mặt.

Cuối chiều, từng rặng mây trên trời đã chuyển sang sắc hồng...

Tại bãi đậu xe của trường, trong một chiếc xe thể thao xa hoa là một cô gái xinh đẹp quyến rũ đang quấn lấy một thanh niên cao lớn. Cô ta nhiệt tình muốn cùng cậu thanh niên kia triền miên một hồi nhưng lập tức bị cậu ta đẩy ra, trên gương mặt cậu thanh niên còn hiện lên sự bức bối.

"Liệt, anh sao vậy?" Cô gái kia có mái tóc đỏ tuyệt đẹp, tính cả khuôn mặt được trang điểm khá tỉ mỉ kia thì xem ra cô ta quyết biến Liệt thành mục tiêu chinh phục đêm nay.

Cô gái này là sinh viên khoa kinh tế của một trường khá danh tiếng. Trước đây, cô ta cũng đã nghe nói Liệt là một tay chơi điển hình, cũng biết cậu ta đã từng qua lại với rất nhiều cô nhưng khi chiếc xe thể thao của Liệt dừng lại trước mặt, cánh cửa xe vừa mở ra, cô ta đã lập tức leo ngay lên xe mà không cần Liệt phải tốn lấy một lời.

Trong ánh mắt Liệt dường như có chút suy tư, đối với câu hỏi của cô ta Liệt cũng chỉ lặng thinh không trả lời.

"Liệt..." Cô gái quyến rũ kia vùi mình vào trong ngực Liệt, một ngón tay khẽ luồn vào trong áo cậu ta, bắt đầu mơn trớn lồng ngực vạm vỡ với những cơ bắp rắn chắc.

"Đêm nay anh muốn đưa em đi đâu đây?"

"Cô muốn đi đâu?" Tâm tư Liệt hiển nhiên cũng không đặt vào câu hỏi vừa rồi, ngữ điệu cũng cực kỳ hờ hững.

Cô gái kia suy nghĩ một chút rồi cố tình đem phần ngực đầy cảm dỗ của mình dán chặt vào người cậu ta, "Nhà anh được không?"

Vừa thoáng nhớ tới sự giận dữ của Vi Như, một nỗi buồn bức vô

có lập tức xâm chiếm tâm trạng Liệt khiến cậu ta đưa tay đẩy ngay cô gái trên người ra.

"Xuống xe!"

"Gì cơ?" Cô gái kia còn tưởng mình nghe lầm, ngơ ngác nhìn cậu ta.

"Tôi kêu cô xuống xe!" Liệt lặp lại một lần nữa nhưng ngữ khí của cậu ta lúc này không hề che dấu sự bức bối trong đó.

"Liệt, anh như vậy là có ý gì?" Cảm thấy thái độ của Liệt phát sinh biến hóa, cô ta vội vàng cất tiếng hỏi...

"Ý của tôi rất đơn giản, chính là tôi không có hứng thú với cô. Xuống xe!"

Cô gái kia sau khi nghe ra liền cảm thấy như bị sỉ nhục, giận dữ nhìn về phía Liệt...

"Anh không có hứng thú với tôi? Anh có làm hay không vậy? Không có hứng thú với tôi sao anh còn tới tìm tôi? Ngay cả nhìn tôi anh còn chưa nhìn, sao biết không có hứng thú với tôi. Tôi không tin trước kia anh từng chạm tới người phụ nữ có kỹ thuật tốt hơn tôi."

Liệt cũng không muốn nghe mấy lời lẽ nhai của cô ta nên lập tức bước ra khỏi xe, vòng qua phía cửa xe bên ghế lái phụ, mở cửa, đem cô gái kia kéo ra ngoài không một chút dịu dàng hay thương hương tiếc ngọc.

"Louis Liệt, anh thật quá đáng!" Cô gái kia tức giận đứng đó hướng theo phía lưng Liệt hét lên.

Mà Liệt cũng nhanh chóng trở lại xe, không thèm để ý đến cô ta dù chỉ một chút, lập tức dẫm ga nhanh chóng rời đi.

Trong biệt thự, Kity chạy như điên như khùng hết lầu trên tới lầu dưới. Nó còn đeo một cái nơ bướm mà Vi Như mới mua cho. Khoảng chừng 10 phút sau, nó lại ngậm một món đồ chơi chạy từ trên lầu xuống, tới bên cạnh Liệt, kêu ư ư hai tiếng ý bảo Liệt chơi cùng nó.

Nếu là lúc bình thường, Liệt đã sớm chơi đùa với nó rồi. Nhưng đêm nay, cậu ta lại chẳng có chút hứng thú nào, cảm thấy chẳng có

ting thần để làm bất cứ chuyện gì cả. Cầm lấy di động lên xem rồi lại ném nó vào góc sofa, Liệt khẽ mắng thầm, "Nha đầu Vi Như đáng chết, dám không nhận điện thoại."

Kity... Quay đầu nhìn thoáng qua con chó nhỏ đang đùa giỡn với quả bóng, Liệt khẽ gọi tên nó...

Kity vô cùng hào hứng xoay người chạy về phía quả bóng, ngậm lấy nó rồi đi bằng hai chân sau đến trước mặt Liệt, nhảy lên sofa rồi mới nhả quả bóng vào tay cậu ta, sau đó khoan khoái vẫy đuôi.

"Chó ngoan..." Liệt bế nó lên rồi khẽ đưa tay xoa đầu Kity, "Mày nói xem Vi Như có phải quá đáng lắm hay không? Ta gọi cho cô ấy hơn mười lần mà một cú điện thoại cô ấy cũng không buồn gọi lại."

Kity ngược đôi mắt to tròn long lanh nhìn Liệt, không hiểu cậu ta nói gì nên lại chuyển hướng về phía quả bóng đùa chơi.

"Ta cảm thấy... cảm thấy tên Harry không phải người tốt đẹp gì. Kity, mày cảm thấy thế nào? Nha đầu ngốc Vi Như kia không cần thận sẽ phải chịu thiệt như chơi. Đến bây giờ còn chưa thấy bóng dáng nha đầu đó. Mày nói xem cô ấy có phải quá lắm rồi không? Một cô bé sao có thể ở ngoài muện đến vậy?"

Ặng Ặng... Kity khẽ sửa hai tiếng.

"Mày cũng cảm thấy cô ấy quá đáng phải không? Nếu lát nữa cô ấy gọi điện, mày nhất định phải kêu thật thảm để cô ấy nghe thấy mà đau lòng trở về, biết không?" Liệt vừa nói vừa đưa tay vuốt đầu Kity.

Ư...ư...Kity khẽ bày tỏ sự phản kháng yếu ớt...

Vừa nói tới đây, di động của Liệt liền rung lên. Trên màn hình hiển thị số của Vi Như gọi tới.

"Kity, chuẩn bị xong chưa? Mày lập tức phải kêu thật thảm đó." Liệt vừa nói vừa đưa tay bấm nút nhận cuộc gọi...

"Cô đang ở đâu vậy?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên thanh âm có chút lười biếng của Vi Như, "Ở suối nước nóng. Không ngờ ngay trong thành phố này lại có một khu suối nước nóng tuyệt như vậy."

"Cái gì? Suối nước nóng?" Liệt nghe vậy liền đứng bật dậy, thanh âm cũng tăng vọt dọa cho Kity giật thót mình hoảng sợ.

Liệt nhìn theo bóng Kity đang chạy biến đi, không khỏi nhủ thầm, "Con quỷ nhỏ này, thời điểm máu chốt chẳng thể trông cậy được tí gì cả."

Đem di động bỏ qua một bên, Vi Như thực có chút bối rối. Người đàn ông này đúng là quái vật mà. Gọi tới mười mấy cuộc điện thoại, đến khi cô biết mà gọi lại thì nói có hai câu đã cúp máy. Đúng là thần kinh có vấn đề!

Cũng chẳng muốn để ý đến Liệt thêm nữa, Vi Như khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác ấm áp khi ngâm mình trong dòng suối nước nóng. Trước kia ở Hongkong, cô đã rất thích tắm suối nước nóng, chỉ là bây giờ mới có dịp trải nghiệm cảm giác nhàn nhã này mà thôi.

Hôm nay Vi Như tới đây là do theo chân Harry tham gia một hoạt động của câu lạc bộ của trường. Harry giao thiệp rộng nên bạn bè của anh ta khá nhiều. Vi Như lại học luật, mà làm luật sư cần phải tiếp xúc với nhiều người nên cô mới không chút do dự tiếp nhận lời mời của Harry. Sau khi cùng tham gia hoạt động định kỳ của câu lạc bộ, Vi Như liền nhân tiện tới suối nước nóng này nghỉ ngơi bởi trưa hôm sau cô mới phải về trường đi học.

Ước chừng khoảng nửa giờ đồng hồ, Vi Như mới rời khỏi suối nước nóng để trở về phòng. Phong cảnh bên ngoài căn phòng của cô rất đẹp, tất cả đều do Harry tỉ mỉ giúp cô chuẩn bị chỗ ở cho đêm này khiến Vi Như cực kỳ hài lòng.

Vừa mới tắm lại xong, còn chưa kịp thay đồ thì chuông cửa đã vang lên. Vi Như thuận tay với lấy áo choàng tắm mặc vào rồi chạy ra mở cửa.

Người đang đợi bên ngoài cửa là Harry. Hôm nay anh ta cũng mặc trang phục rất thoải mái. Thấy Vi Như ra mở cửa, Harry khẽ mỉm cười hỏi, "Em thấy sao? Đã quen với nơi này hơn chưa?"

Vi Như cũng mỉm cười để anh ta bước vào phòng rồi mới trả lời, "Nơi này rất tuyệt, nhất là suối nước nóng."

"Nơi này là suối nước nóng rất nổi tiếng mà!" Thanh âm của Harry cũng lộ rõ sự vui vẻ.

"Đúng vậy, nơi này khiến người ta thật sự cảm thấy thư giãn." Đặt một ly cà phê trước mặt Harry, Vi Như khẽ nở nụ cười thẹn thùng, "Thật ngại quá, vừa rồi em còn chưa kịp thay xong đồ. Như thế này thật thất lễ quá."

"Không, Vi Như, em như vậy rất đẹp. Anh thích em như thế này!" Harry chăm chú nhìn cô.

Vi Như khẽ chớp nhẹ đôi mắt để che dấu sự bối rối trong đó. Thật ra đối với đàn anh Harry này, cô vốn rất có cảm tình. Bây giờ nghe anh ta nói vậy lại cảm thấy ngỡ ngàng đờ đẫn mặt, khẽ nói, "Harry, anh đừng cười em nữa. Chờ em một chút, em sẽ lập tức thay đồ xong ngay." Vừa dứt lời, cô liền xoay người định đi.

"Vi Như..." Harry khẽ cất tiếng gọi rồi đứng dậy đi về phía cô.

Trái tim Vi Như bất giác cũng đập loạn lên theo tiếng gọi này. Cô không quay đầu lại nhìn anh ta nhưng có thể cảm nhận rõ ràng anh ta đang bước tới gần mình. Rồi một đôi cánh tay đàn ông rắn chắc từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn khiến cả người cô dán sát vào ngực anh ta.

Cảm giác này thực sự rất kỳ quái, khiến trong lòng Vi Như nảy sinh một chút bối rối cùng bất an khó tả.

"Harry..." Thanh âm của Vi Như vang lên mang theo chút run rẩy...

"Vi Như..." Harry dần siết chặt vòng tay hơn, cúi đầu xuống khẽ thì thầm bên tai cô, "Em có biết anh rất thích em hay không?"

Vi Như kinh ngạc quay đầu lại nhìn Harry, đối mặt với đôi mắt tràn ngập ý cười của anh ta. Cô không nghe lầm chứ? Harry thích cô sao? Trời ơi!

"Anh không nghĩ rằng em sẽ nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc thế này." Harry nhìn Vi Như bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng, bởi khoảng cách giữa hai người họ cũng thu hẹp lại nên mùi hương thơm ngát trên người cô lập tức

len vào hô hấp của anh ta khiến hơi thở của Harry bắt đầu chuyển thành trầm đục.

Tuy Vi Như là người thông minh nhưng cô cũng không có kinh

nghiệm để nhìn ra ý tứ trong mắt người đàn ông này. Cô chỉ cảm thấy hơi thở của anh ta càng lúc càng nóng rực lên nên cũng khẽ tránh đi, rồi nhẹ nhàng lên tiếng, "Harry...anh...anh như vậy thật khiến em hít thở không được." Nói thật lòng thì Vi Như cũng thích Harry nhưng cô vốn là người phương Đông, vốn không chịu nổi mùi nồng trên cơ thể người phương Tây nói chung. Hơn nữa người phương Tây lại thích sử dụng nước hoa mùi đậm để che đi mùi cơ thể đó nên càng khiến cô không dám tiếp xúc quá gần.

Harry khẽ buông lỏng Vi Như hơn, nhìn cô cười rồi hỏi thẳng, "Vi Như, em thích anh không?"

Vi Như thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, nhưng vẫn nhìn về phía anh ta, đỏ bừng mặt nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Harry bước tới gần cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi khẽ lên tiếng, "Em đã thích anh và anh cũng thích em, vậy em có nghĩ đến việc sống cùng anh hay không?"

Vi Như kinh ngạc nhìn Harry. Trong ấn tượng của cô, Harry luôn là người cực kỳ lịch sự nho nhã. Anh ta ở trên cao như vậy, sao cô có thể với tới đây?

Vẻ mặt sững sờ của Vi Như khiến Harry có chút buồn cười, "Em sao vậy? Anh đã nói gì sai sao? Em chưa từng nghĩ đến chuyện đó ư?"

"Thật sự là em chưa từng nghĩ tới điều đó!" Vi Như thành thật trả lời.

"Vì sao? Không phải em cũng thích anh ư?" Harry khẽ cười.

Vi Như vô thức liếm môi, "Harry, trong mắt em anh là người rất ưu tú còn em chỉ là một cô gái quá đỗi bình thường."

"Sao em lại tự ti như vậy?" Harry có chút không hiểu nhìn cô, "Em là người rất có mị lực, anh thật sự rất thích em."

Vi Như bị những lời của anh ta làm cho đỏ bừng mặt.

"Vi Như, hãy tin lời anh. Em thật sự rất quyến rũ, chỉ là em không nhận ra mà thôi." Harry khẽ đưa tay nâng cằm cô lên rồi dịu dàng nói, "Thả lỏng một chút, rồi em sẽ phát hiện ra bản thân mình tuyệt vời đến thế nào."

Vi Như có chút không hiểu nhìn Harry đã thấy anh ta nhẹ nhàng cười rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn bất ngờ của Harry khiến Vi Như cảm thấy choáng váng. Cô chỉ cảm thấy trước mắt là một hơi thở nồng đặc trưng của người phương Tây ập vào mặt. Vừa muốn trốn tránh lại bị bàn tay mạnh mẽ của Harry giữ chặt lại. Khí lực của cô đương nhiên không thể so bì với đàn ông nên cũng chỉ đành để cho anh ta mặc sức hôn mình.

Vi Như thậm chí còn có chút hoảng loạn, đôi môi mềm mại cũng không biết làm thế nào để đáp lại anh ta nên chỉ có thể đứng ngây ra đó.

Thấy phản ứng của cô, Harry mới khẽ buông lỏng đôi tay, trong mắt cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ, "Em chưa từng hôn bạn trai?"

Vi Như yếu ớt gật đầu.

Harry lại có vẻ càng thêm cao hứng, lại lần nữa cúi xuống hôn lên môi cô. Lần này nụ hôn của anh ta càng thêm mãnh liệt, hết một cơn hồng thủy dữ dội như muốn cuốn phăng tất cả. Bàn tay to của anh ta cũng bắt đầu chui vào áo choàng tắm của Vi Như, thành thực chạy trên thân thể run rẩy của cô.

"Đừng..." Vi Như hốt hoảng giật thót người lùi lại. Cô khó chịu nhíu mày lắc đầu, "Harry, đừng như vậy!"

"Em sao vậy?" Harry không hiểu sao Vi Như lại nói vậy nên khẽ ôm lấy cô rồi nhẹ nhàng nói, "Yên tâm, anh sẽ rất dịu dàng."

Vi Như vừa nghe xong, cảm giác bất an trong lòng lại dâng lên khiến tim cô đập thành thịch. Cảm nhận thấy hơi thở hỗn hển của Harry, cô sợ hãi trừng lớn đôi mắt, "Anh...anh muốn làm gì?"

Tựa hồ bị bộ dáng của Vi Như chọc cười, Harry khẽ cong môi, không nói lời nào liền lập tức ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, sau đó đặt thân hình đang run rẩy kia xuống giường. Mà ngay lập tức, cả người anh ta cũng áp xuống...

Trên người đột nhiên bị một sức nặng khổng lồ ép xuống làm Vi Như thực sự khó chịu. Ngay lập tức, cô cũng nhận ra việc Harry đang muốn làm với mình liền vội vàng lắc đầu, "Harry, đừng!"

"Sao vậy? Em thích anh, anh cũng thích em, chuyện mà chúng ta sắp làm cũng là việc hết sức bình thường."

Harry cười đứng dậy rồi bắt đầu cởi nút áo...

Vi Như bị dọa cho sợ ngồi bật dậy liều mạng xoa tay...

"Không...Harry....chúng ta vẫn chưa hiểu rõ về nhau....không thể phát sinh quan hệ sớm như vậy."

Ánh mắt Harry có chút khó hiểu nhìn cô.

Mà Vi Như cũng cực kỳ ảo não. Cô biết rõ những chuyện như thế này tại các quốc gia phương Tây không nhất thiết chỉ xảy ra khi hai người cảm thấy tình đầu ý hợp. Cho dù sau này hai người không thể đi đến với nhau cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng cô là người Hongkong, tư tưởng vẫn chưa thoát khỏi sự bảo thủ. Nhưng Vi Như cũng phải thừa nhận rằng mình có chút tư tâm, chỉ muốn đem lần đầu tiên của mình cho người chồng tương lai. Cô cũng không muốn tùy tiện mất đi lần đầu tiên của mình. Hiển nhiên tư tưởng này của Vi Như người như Harry không cách nào hiểu được.

"Vi Như, chẳng lẽ em không thích anh sao?" Harry cũng dừng lại việc cởi cúc áo.

Vi Như có chút khó xử nhìn anh ta một lúc rồi mới ấp úng lên tiếng, "Harry, em...em chưa từng trải qua chuyện thế này..."

Harry thì lại hiểu lầm ý cô, cười ha ha một tiếng rồi lại lần nữa đờ Vi Như xuống. Bàn tay anh ta cũng nhẹ nhàng chạy trên thân hình hấp dẫn của cô, dịu dàng nói, "Anh biết đây là lần đầu tiên của em. Vi Như, thực lòng mà nói anh cũng chưa từng chạm vào xử nữ bao giờ. Nhưng cũng không có vấn đề gì lớn cả. Anh biết lần đầu tiên của phụ nữ sẽ rất đau, nhưng em hãy yên tâm, anh sẽ cực kỳ nhẹ nhàng."

"Không, không. Ý em không phải như vậy." Vi Như biết rõ anh ta hiểu lầm liền vội vàng giải thích, "Harry, thật ra....thật ra...."

Động tác của Harry khẽ dừng lại, ánh mắt có chút mờ mịt nhìn Vi Như. Anh ta thực không hiểu còn chuyện gì mà lại khiến cô ấp úng như vậy.

Vi Như khẽ hít sâu một hơi rồi lên tiếng, "Harry, em biết suy nghĩ của mình có chút bảo thủ nhưng em thật sự muốn dành lần đầu tiên

của mình cho đêm tân hôn..."

"À, thì ra là vậy." Harry nghe xong hiểu ra liền gật đầu rồi lại nhún nhún vai, "Vi Như, em biết anh thích em, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ hay sao?"

"Harry, em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, thật xin lỗi." Vi Như khẽ lắc đầu. Cô chỉ có chút thích anh ta mà thôi nhưng nếu cùng anh ta phát sinh loại quan hệ kia thì cô thực khó để tưởng tượng ra khung cảnh đó. Có lẽ cô còn muốn hiểu rõ hơn về anh ta thêm nữa.

Harry có chút tiếc nuối thờ dài ngồi dậy, "Được rồi, Vi Như, em cũng biết anh không muốn miễn cưỡng em. Có lẽ hôm nay em quá quyến rũ khiến anh có chút mất tự chủ."

Vi Như đưa mắt nhìn thoáng qua áo choàng của mình. Bởi vừa rồi có chút dây dưa nên cổ áo cũng dần ra, để lộ mảng lớn da thịt. Cô lúng túng kéo lại áo rồi khẽ lên tiếng, "Harry, thật xin lỗi!"

"Nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng. Anh không nên nóng vội như vậy. Không dọa em sợ thì tốt rồi." Harry xoay người nhìn cô mỉm cười một cách miễn cưỡng.

Vi Như khẽ lắc đầu, "Em không trách anh."

Harry xuống giường cài lại nút áo rồi khẽ lên tiếng, "Vậy chúng ta gặp lại vào bữa tối. Em vừa tắm suối nước nóng nhất định sẽ cảm thấy mệt, nghỉ ngơi chút đi."

Vi Như gật đầu.

Harry rất nhanh rời đi. Vi Như đóng chặt cửa lại rồi mà lưng vẫn áp chặt vào cánh cửa. Trời ạ, vừa rồi cô đã làm cái gì thế? Suýt chút nữa đã đem bản thân buông thả theo Harry rồi. Thật may là anh ta không cưỡng bách cô, nếu không thực không biết chuyện gì sẽ phát sinh đây?"

Không biết ngây người nghĩ ngợi bao lâu, cho đến khi Vi Như định trở lại phòng ngủ thì chuông cửa lại vang lên.

Vất vả lắm mới tĩnh tâm lại, Vi Như không khỏi run lên, "Trời ạ, không phải là Harry đổi ý đấy chứ?"

Dè dặt nhìn qua mắt thần trên cánh cửa, lại bị khuôn mặt đàn ông xuất hiện phía bên ngoài làm cho giật mình, Vi Như vô thức kêu lên

đầy sợ hãi. Người đàn ông phía ngoài cũng phát hiện người bên trong đang nhìn mình qua mắt thần nên liền hướng về đó làm bộ mặt quỷ, tính dọa người trong phòng thêm một chút.

Cửa phòng được Vi Như mở ra, cô nhíu hàng lông mày nhìn người đang chống nạnh đứng ở cửa, cũng không có ý định để cậu ta tiến vào.

"Sao anh lại xuất hiện ở đây?"

Liệt nhìn thoáng qua thân hình Vi Như được bao trong chiếc áo choàng tắm, khẽ mỉm cười đầy quái dị rồi huýt sáo. Cũng không trả lời câu hỏi của cô, cậu ta đã ngênh ngang đi vào phòng rồi ngồi xuống sofa.

Đối với hành động kiểu này của Liệt, Vi Như đã sớm nhìn quen mắt. Cô đóng sầm cửa lại rồi đến trước mặt Liệt phát tiết, "Louis Liệt, tôi phát hiện gần đây anh cứ như âm hồn bất tán đi theo tôi là sao?"

"Vì cô nói trong điện thoại là suối nước nóng ở nơi này rất tuyệt nên tôi cũng muốn tới hưởng thụ. Sao vậy, tôi không được đến à?" Liệt cười rất quỷ dị rồi đem đôi chân dài gác lên bàn trà.

"Bỏ chân xuống đi!" Vi Như nói xong liền hất chân Liệt xuống, không vui nhìn cậu ta, "Anh thích suối nước nóng là chuyện riêng của anh. Đừng tới quấy rầy tôi. Tránh ra!"

Liệt không nói năng gì mà ngược lại vẻ mặt tràn ngập hứng thú nhìn cô chăm chăm khiến cho Vi Như cảm thấy sợ run lên.

"Anh nhìn tôi như vậy làm gì?"

Liệt đứng dậy nở nụ cười xấu xa, đi vòng quanh Vi Như một vòng, lợi dụng ưu thế chiều cao của mình đem toàn bộ "phong cảnh" bên trong áo choàng tắm của cô thu vào trong mắt...

"Không ngờ vóc dáng của cô lại tốt như vậy! Thật mê người!"

Vi Như cúi đầu nhìn lại áo choàng của mình. Bởi vừa rồi sửa sang lại không tốt nên khe rãnh mê người kia đã hoàn toàn bị Liệt nhìn thấy. Hoảng sợ, cô vội vàng đưa tay kéo vạt áo khép chặt lại, lại thấy nụ cười tà mị cùng ánh mắt xấu xa của Liệt liền đưa một tay ra che mắt cậu ta...

"Không được nhìn!"

Liệt cũng không phản kháng mà chỉ cúi đầu cười, "Vi Như, bây giờ cô che kín hai mắt tôi cũng có ích gì. Những gì nên nhìn tôi đều nhìn cả rồi."

"Anh..." Vi Như thật muốn đem tròng mắt của cậu ta móc ra luôn nhưng không làm gì được đành ôm nỗi tức giận bất bình xoay người đi vào phòng ngủ không buồn để ý đến cậu ta nữa.

Nhưng như vậy cũng không ích gì. Liệt vốn là người da mặt rất dày, cậu ta cũng đi sát theo sau dọa cho Vi Như hết hồn kêu lên..

"Anh vào đây làm gì? Đi ra, tôi muốn thay đồ."

Liệt cười cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện lại ngửi thấy trong không khí tỏa ra hơi th

ở khác thường liền nhíu mày hỏi, "Trong phòng của cô còn có người khác?"

"Đừng nói lung tung nữa. Đã muộn lắm rồi, tôi phải đi ngủ." Vi Như trừng mắt nhìn cậu ta rồi hờ hững nói, "Vừa rồi Harry có tới đây."

"Cái gì, tên chết bầm đó đến đây?" Liệt không những cao giọng mà còn đưa tay kéo lấy bả vai Vi Như.

Bị âm điệu biến đổi đột ngột của cậu ta làm cho sợ hết hồn, Vi Như tức giận đưa tay đập cho Liệt một cái, quát khế, "Anh bị bệnh gì à? Sao cứ thích dọa người ta đau tim như vậy?"

"Anh ta tới đây làm gì? Thấy cô mặc thế này anh ta đã làm gì rồi? Nói mau!" Liệt hướng về phía Vi Như gầm lên, vẻ mặt đang tươi cười cũng chuyển thành cực kỳ nghiêm trọng.

Vi Như bị tiếng gầm của Liệt làm cho đình tai nhức óc, đợi cho công phu sư tử hống của cậu ta lắng dịu lại, cô mới đưa tay xoa xoa lỗ tai, sau đó hít sâu một hơi...

"Louis Liệt, anh vừa bị đá hay là mới đụng đầu vào cửa vậy? Đuổi theo tôi từ trường tới tận đây chỉ để gào thét mấy câu đó sao? Tôi tới chỗ nào, mặc đồ ra sao còn cần phải xin phép anh từ khi nào thế? Tôi gặp ai là chuyện của cá nhân tôi, không liên quan gì tới anh hết. Anh cả ngày lẫn đêm sống mơ mơ hồ hồ, đêm nào cũng say khướt ôm hết cô này đến cô khác đã không nói làm gì, giờ lại còn muốn

người đàn ông khác cũng như anh hay sao? Tôi thực hoài nghi IQ của gia tộc Louis nhà anh cao cỡ nào mà đến đời anh lại không được di truyền chút nào như vậy. Trong đầu anh toàn là hồ dán sao? Về sau còn dám găm lên với tôi như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh." Vi Như tức giận cũng hét ầm lên, so với Liệt lúc trước cơ hồ còn hung dữ hơn vài phần.

Louis Liệt bị Vi Như mắng cho một hồi, sắc mặt cũng hiện lên nét bực bội, vô thức đưa tay vò tóc rồi đưa mắt quét khắp phòng một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại chỗ phòng tắm. Liền đó, cậu ta sải bước xông về phía phòng tắm mà không hề nói lấy một lời.

"Này, anh làm cái gì thế?" Vi Như thấy hành động kỳ quái của cậu ta liền vội vàng đuổi theo sau. Vừa tới cửa phòng tắm đã thấy Liệt bước ra tay cầm theo quần áo của cô. Không đợi Vi Như kịp phản ứng, Liệt liền ném quần áo lên người cô.

"Lập tức thay đồ cho tôi!" Liệt lớn tiếng ra lệnh, ngữ điệu có chút thô lỗ.

Vi Như hơi nhú mày trừng mắt nhìn cậu ta, "Thiếu gia à, anh không đi ra tôi làm sao thay đồ được đây?"

"Cô tưởng rằng vóc dáng mình quyến rũ lắm sao? Có cho tôi nhìn tôi cũng không muốn nữa là." Liệt giận dữ bỏ lại một câu rồi xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Nhìn theo bóng lưng cậu ta, Vi Như giận đến run người, "Tên đầu heo chết tiệt này!"

Đi ra khỏi phòng ngủ, Liệt có chút vô lực ngồi xuống sofa. Vừa nghĩ tới việc Harry đã tới nơi này cậu ta lại thấy tức điên lên. Nói không chừng lúc đó nha đầu ngốc kia cũng mặc áo choàng tắm ra mở cửa. Nghĩ tới đây, Liệt lại cảm thấy máu trong người như muốn sôi sục, một cảm giác hưng phấn chưa từng có nhanh chóng xâm chiếm toàn thân. Liệt thực không dám bảo đảm mình sẽ làm ra những chuyện gì nên mới phải vội vàng ra lệnh cho Vi Như đi thay đồ. Cảm giác này khiến Liệt lại cảm thấy có chút nực cười. Cho đến tối qua, cậu ta vẫn chưa từng coi Vi Như là một người phụ nữ.

Bực bội đứng dậy, Liệt không ngừng đi tới đi lui trong phòng

khách.

Chẳng bao lâu sau, Vi Như đã thay đồ xong và đi ra. Khoác trên người bộ y phục thoải mái ở nhà, Vi Như hồn nhiên ngồi xuống sofa rồi quay sang nhìn Liệt, "Rốt cuộc anh tới đây là vì chuyện gì? Không phải anh thật sự muốn tắm suối nước nóng đấy chứ?"

Liệt quay đầu nhìn lại nhìn Vi Như. Tuy lúc này cô đã hoàn toàn khôi phục lại bộ dáng tự tại thường ngày, bộ quần áo đang mặc cũng cực kỳ kín đáo nhưng không hiểu sao cậu ta vẫn cứ như nhìn thấy phần ngực hấp dẫn của cô nửa kín nửa hở hiện ra trước mắt.

Thấy Liệt không nói lời nào mà chỉ nhìn mình không chớp mắt, Vi Như lại có chút tò mò, "Anh không phải vì theo đuổi cô nào mà tới đây đấy chứ?"

Liệt vẫn nhìn chằm chằm Vi Như, một câu cũng không nói hết như trước.

Vi Như thấy vậy cũng trừng mắt nhìn lại cậu ta. Hai người cứ vậy nhìn nhau khiến bầu không khí dường như cũng có chút chuyển biến khác lạ.

Một lúc lâu sau, Liệt mới dờn tầm mắt đi, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Vi Như, "Cô lập tức đi theo tôi!"

Bị lời nói của Liệt làm cho hết hồn, mất một lúc Vi Như mới ngược lên nhìn cậu ta, buồn cười lên tiếng, "Vì sao tôi phải đi cùng anh, hoạt động ngoại khoá còn chưa kết thúc, tôi không muốn về trước."

"Cô không muốn đi là vì hoạt động ngoại khoá còn dang dở hay là vì Harry?" Sắc mặt Liệt lúc này cực kỳ khó coi.

Đối với sự chuyển biến trong ánh mắt cậu ta, Vi Như cũng không mấy quan tâm. Người này vẫn luôn thay đổi như thời tiết, cô đã sớm nhìn thành quen. Không muốn đôi co thêm với cậu ta, Vi Như dứt khoát trả lời, "Vì cả hai."

Một câu nói này khiến Liệt tức giận đến thiếu chút nữa đầu cũng bốc khói. Cậu ta dứt khoát ngồi xuống sofa, đưa tay kéo Vi Như đang quay lưng về phía mình lại đối diện với cậu ta...

"Cô sẽ không thích tên đó thật chứ?"

Vi Như cũng không trực tiếp trả lời mà lại hỏi ngược lại, "Tôi phát hiện anh luôn có thành kiến với Harry, đúng chứ?"

"Tôi đúng là rất ghét hẳn!" Về mặt Liệt hiện rõ sự phiền chán.

"Anh ghét người ta cũng cần phải có lý do chứ?" Vi Như đẩy bàn tay to của Liệt ra, bực mình lên tiếng.

"Ghét một người thì cần gì lý do chứ!"

"Anh đang cố tình gây sự phải không?"

"Nha đầu đáng chết, cô nói ai cố tình gây sự?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Anh vượt đường xa như vậy đến tận đây chính là lời giải thích xác thực nhất cho tất xấu thích can thiệp vào tự do của người khác của anh."

"Nếu không phải tôi sợ cô bị gã đàn ông khác khi dễ thì cô tưởng tôi thích tới nơi này lắm sao? Thời gian này tôi còn có thể làm được vô khối chuyện ấy chứ!"

"Anh nói dễ nghe thật! Tôi không bị anh khi dễ coi như là cảm ơn trời đất rồi. Anh cho rằng người đàn ông nào cũng giống như anh, thích làm ngựa đực giống cả ngày lẫn đêm sao? Anh chỉ biết dùng thứ suy nghĩ xấu xa của mình để áp đặt lên người khác. Anh tới đây thế này mới khiến tôi cảm thấy thiếu sinh khí đó. Sao anh không dành thời gian cho mấy chuyện phong lưu của mình đi."

"Tôi nói tôi thích mấy chuyện phong lưu lúc nào? Vi Như, cô nói chuyện cũng quá lắm rồi đấy!"

"Nếu tôi nói chuyện quá đáng thì những gì anh làm xứng đáng gọi là mấy chuyện của đồ thần kinh. Tôi không muốn âm ỉ với anh nữa, tôi không muốn tâm trạng vui vẻ dùng bữa tối cũng bị anh phá hỏng." Vi Như tức giận hét lên sau đó đứng dậy tính bỏ đi.

Liệt cũng lập tức đứng dậy ngăn cô lại...

"Cô còn muốn cùng tên đó ăn tối? Cô nói cho tôi biết, có phải cô đã nhận lời làm bạn gái hẳn rồi không? Vừa rồi cô cũng chưa trả lời tôi, có phải cô cũng thích hẳn?"

"Đúng vậy, tôi thích Harry, không những thế tôi đã đồng ý làm bạn gái anh ấy. Bởi anh ấy cũng thích tôi nên tôi đương nhiên muốn cùng người đàn ông mình thích cùng ăn tối. Louis Liệt, nếu anh có hứng

thú có thể đi cùng. Trong câu lạc bộ còn có rất nhiều mỹ nữ, đủ cho anh tối nay đấy!" Vi Như cũng không chút do dự mà lập tức thừa nhận.

Louis Liệt trừng mắt nhìn chằm chằm Vi Như, trong ánh mắt cậu ta loé lên sự lạnh lùng hết chim ưng săn mồi khiến người ta có cảm giác rùng mình ớn lạnh. Rất lâu sau đó cậu ta cũng không mở miệng nói chuyện, nhưng có thể nhận ra những lời của Vi Như khiến cậu ta rất không vui.

Vi Như khẽ hít sâu một hơi, cũng không nói thêm gì nữa...

Một lúc lâu sau...

"Nếu không phải vì nể mặt Lạc Tranh, cô tưởng rằng tôi thích quản chuyện của cô sao?" Liệt đột nhiên cất tiếng cười lạnh rồi chậm rãi lên tiếng.

"Vậy tức là tôi phải cảm ơn anh rồi. Được một thiếu gia cao cao tại thượng như anh chiếu cố, tôi thật sự rất lấy làm vinh hạnh." Vi Như cũng lạnh lùng đáp lại, "Tôi biết anh thích sự phụ của tôi, nhưng không cần anh phải quan tâm đến tôi. Harry đối với tôi rất tốt, anh ấy cũng là người cực kỳ dịu dàng lịch sự chứ không giống ai đó, một chút phong độ cũng không có!"

Nghe xong mấy lời của Vi Như, trong đôi mắt sâu thẳm của Liệt lại xẹt qua chút ý đùa cợt, khóe môi cũng nhếch lên đầy quý dị.

"Cô cho rằng gã đó thật lòng thích cô sao? Trong lòng hẳn nghĩ gì, tôi chỉ cần liếc mắt cũng đã nhận ra rồi."

Vi Như vẫn bình thản khoanh tay trước ngực, cười lạnh nhìn Liệt, "Anh không đi làm thám tử thật sự là điều đáng tiếc đó."

"Cô nghĩ rằng tôi đang nói đùa đúng không?" Liệt khẽ tiến sát lại phía Vi Như, nở nụ cười tà, "Cùng là đàn ông như nhau, tâm tư của gã đó thế nào, tôi là người hiểu rõ ràng nhất. Cô cho rằng hẳn thật sự thích mình sao? Thật nực cười! Còn có vô khối cô xinh đẹp hơn cô nhiều. Hẳn chẳng qua cảm thấy con gái châu Á có chút tư vị khác lạ nên muốn thử cảm giác mới mẻ mà thôi. Chỉ có đồ ngốc như cô mới suy nghĩ đơn thuần, muốn cùng hẳn nói chuyện yêu đương."

Vi Như bị Liệt nói đến đở bưng cả mặt, cơn giận lại xông lên đầu khiến cô thờ hển hển một hồi, sau đó lập tức đứng bật dậy, cũng không nói lời nào, dùng hết sức đẩy Liệt về phía cửa...

"Anh đi mau cho tôi! Sao anh nói chuyện lại đáng ghét như vậy, chẳng có được lời nào êm tai. Tôi thật sự hoài nghi liệu có phải đời trước của hai nhà chúng ta có thâm thù đại hận gì không đây? Thời gian thanh thoi thế này chẳng mấy khi có được lại bị anh phá hỏng hết. Anh cho rằng người đàn ông nào cũng như mình sao? Tôi không muốn nhìn thấy anh thêm một phút nào nữa!"

Vi Như có chút kích động, cơn hồ đã đem hết sức lực toàn thân đẩy Liệt đi. Nhưng vừa tới gần cửa, bàn tay cô liền bị một sức mạnh khổng lồ tóm lấy, liền đó vị trí của hai người bị đổi lại, bàn tay to của Liệt tóm lấy hai cổ tay cô, bóp chặt đến nỗi cô không có cách nào giãy dụa.

"Anh định làm gì? Thả tôi ra!"

Louis Liệt nhếch môi cười tà, khế buông lỏng cổ tay Vi Như ra một chút rồi lôi cô vào phòng ngủ, sau đó đem tất cả hành lý của cô thu dọn lại bằng một tay rồi xách lấy túi đồ, tay kia vẫn bóp lấy hai cổ tay Vi Như, sau đó kéo cô ra khỏi phòng.

"Này...anh muốn đưa tôi đi đâu?" Vi Như thấy hành động của Liệt càng lúc càng khó đoán định vội vàng kêu lên.

"Im miệng!" Liệt tức giận trừng mắt nhìn cô một cái rồi tiếp tục lôi cô ra khỏi câu lạc bộ.

.....

Rầm...Cửa xe bên ghế lái phụ bị Liệt đóng sầm lại sau khi cưỡng chế ấn Vi Như ngồi vào trong. Hành lý của cô cũng bị cậu ta bỏ vào cốp rồi nhanh chóng khóa tất cả cửa lại.

Vi Như cảm thấy như đang mơ một giấc mơ không có thực. Bị Liệt kéo lên xe rồi cho đến khi cậu ta đóng sầm cửa lại cô mới khôi phục được chút phản ứng, "Này, rốt cuộc anh định làm gì?"

"Đưa cô trở về trường!" Liệt hờ hững trả lời, ánh mắt cũng không hề có vẻ bỡn cợt thường thấy mà ngược lại cực kỳ nghiêm túc.

"Cái gì?" Vi Như tức giận đến nỗi thiếu chút nữa toàn thân cũng

co rút lại. "Louis Liệt, anh có thể tôn trọng cảm nhận của người khác một chút hay không? Anh đã được sự đồng ý của tôi chưa?"

"Cô còn có thể ngồi đối diện với cái tên người Mỹ đó mà ăn tối sao? Thật buồn cười! Không chừng tối nay chính cô lại trở thành đồ ăn của hắn cũng nên. Tóm lại đêm nay cô phải theo tôi về trường. Đừng có nói mấy lời vô nghĩa đó nữa!"

"Ai thừa hơi đi nói mấy chuyện vô nghĩa với anh? Anh sao lại vô lý như vậy? Chuyện của tôi thì có liên quan gì tới anh?" Vi Như quả thực đã bị Liệt bức cho sắp phát điên. Đây cũng là lần đầu tiên cô nhận ra Liệt là người khó đoán như vậy.

Liệt chỉ lờm Vi Như một cái, cũng không nói lời nào nữa.

"Dừng xe!" Vi Như hướng phía cậu ta hét lên.

Nhưng làm vậy cũng vô ích. Liệt căn bản không để ý đến mấy lời của cô, thậm chí còn tăng tốc xe hết như đang trên đường đua vậy. Tất cả cửa xe đều đã bị khóa lại, cậu ta căn bản không sợ cô sẽ nhảy khỏi xe. Mà có cho, cô cũng không dám bởi trước giờ Vi Như vốn là người rất coi trọng tính mạng.

Xe vẫn thẳng đường lao về phía trước mà Vi Như thì vẫn một mực bám chặt lấy tay nắm cửa xe. Tốc độ này thực sự quá dọa người, mà sắc mặt của Liệt cũng đáng sợ không kém.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vi Như quyết định không nên chọc vào cậu ta lúc này. Dè dặt một hồi, cô liền lấy di động trong túi xách ra tính gọi...

"Cô muốn gọi cho ai?" Giọng nói âm u của Liệt liền cất lên...

Trùng mắt liếc cậu ta một cái, Vi Như mới trả lời, "Gọi cho Harry, ít nhất cũng phải báo cho anh ấy một tiếng."

"Không được gọi!" Liệt đột nhiên nổi khùng vươn tay cướp lấy di động của cô.

"Anh thật quá đáng! Nếu không thấy tôi, không chừng anh ấy sẽ báo cảnh sát thì sao?" Vi Như cảm thấy thái độ của Liệt lúc này thật quá vô lý nhưng nghĩ mãi không ra lý do vì sao cậu ta đột nhiên biến thành như vậy.

"Đó là chuyện của hắn, không liên can gì tới cô." Giọng nói của Liệt lại càng lạnh lùng hơn.

"Không nói với anh nữa, mau trả di động lại cho tôi."

Chỉ dùng một tay điều khiển vô lăng, tay kia cầm điện thoại của Liệt liền giơ cao lên khiến Vi Như căn bản không cách nào với tới.

"Louis Liệt, anh đừng có quá đáng!" Vi Như tức đến nổi hai hàm răng cũng va vào nhau lộp cộp.

Trong mắt Liệt thoáng hiện một tia trào phúng, sau đó ấn nút hạ kính cửa xe, ngay trước mắt Vi Như đem di động của cô ném bay ra ngoài, sau đó kính xe cũng nhanh chóng được đóng lại.

Vi Như trừng lớn đôi mắt chỉ vào cậu ta, "Louis Liệt..."

"Anh....anh..." Vi Như lắp bắp một hồi cũng không nói nổi một câu có nghĩa. Ngay trước mặt cô mà anh ta dám ném điện thoại đi như vậy. Rốt cuộc anh ta là cường đạo hay thổ phỉ đây?

"Cô ngoan ngoãn ngồi yên đó cho tôi. Lúc tôi đang tức giận cũng không dám bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì tốt đẹp đâu. Không chừng nghĩ quẩn còn tông xe vào mấy cái cây ven đường cũng nên." Giọng nói âm u của Liệt khẽ vang lên, khóe miệng cũng cong lên mang theo chút ý đùa bỡn, "Cô phải tin tưởng tôi tuyệt đối thì tôi mới có thể đảm bảo chính mình bình an vô sự được. Đó cũng là điều kiện tiên quyết để không biến cô thành người thực vật."

"Anh..." Vi Như thực hận không thể xé nát cái miệng quạ đen của cậu ta...

Liệt thấy Vi Như im lặng không nói gì nữa cũng hài lòng cong môi cười, khẽ điều chỉnh chân ga để xe trở lại trạng thái bình thường lao đi trên đường.

Hy Lạp, thị trấn Flora.

Đêm xuống, dưới ánh trăng và bầu trời sao lấp lánh, khung cảnh yên tĩnh không chút ô nhiễm của thị trấn thực giống như thiên đường.

Khi Lưu Ly mang theo mùi hương hoa đào dính dấp trên y phục trở lại phòng thì bị ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm làm cho hết hồn. Anh ta hiển nhiên là đã tắm xong, còn mặc đồ ngủ khá thoải mái nằm trên giường của cô.

Giật mình sững người hồi lâu, Lưu Ly mới ngập ngừng hỏi, "Sao anh vẫn còn ở trong phòng tôi?"

Kỳ Ưng Diêm khẽ đưa tay ôm đầu rồi nói, "Nếu tôi nói tôi thích mùi hương của em trong căn phòng này thì sao? Căn phòng và giường bên kia quá nhỏ, đầu của tôi vốn đã choáng váng, lỡ như hô hấp có vấn đề thì phải làm sao?"

Lưu Ly nhìn khuôn mặt của Kỳ Ưng Diêm một hồi không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu. Người đàn ông này là nước sao, yếu ớt đến vậy? Không hiểu tại sao, cô luôn có cảm giác rằng mình đang bị anh ta lừa gạt.

"Nếu cảm thấy tình hình không ổn như vậy, ngày mai tôi đưa anh tới bác sỹ."

"Được, em cũng nói là ngày mai rồi đó. Vậy đêm nay tôi muốn ôm em chìm vào giấc ngủ như tối qua vậy." Kỳ Ưng Diêm cũng cực kỳ lớn mật, trực tiếp đề nghị, khóe môi cũng toát lên ý cười vui vẻ lan tràn tới tận ánh mắt.

"Cái gì?" Lưu Ly bị mấy lời của anh ta dọa cho sợ hết hồn vô thức cất cao giọng.

"Không được rồi! Đầu tôi bị tiếng hét của em làm cho đau quá!" Kỳ Ưng Diêm lập tức đưa tay ôm đầu, nằm vật ra giường, bộ dạng trông không khác gì người hấp hối.

Lưu Ly giật mình nhìn sững Kỳ Ưng Diêm một lúc mới có lại phản ứng, bước tới gần anh ta hơn rồi thanh âm trong trẻo như dòng suối mát lành trên đỉnh núi vang lên không một chút cảm xúc...

"Kỳ tiên sinh, anh đừng quá đáng!" Cho tới giờ, Lưu Ly chưa từng chủ động nói những lời thế này với đàn ông bao giờ. Trước đây cô luôn giữ thái độ tôn trọng mọi người nhưng lúc này Lưu Ly thực sự nghi ngờ người đàn ông này có động cơ xấu.

Kỳ Ưng Diêm vẫn lấy tay ôm đầu, cũng không lên tiếng phản bác mà chỉ nhìn cô rồi vô lực cất tiếng, "Người đáng thương phải là tôi mới đúng. Vốn muốn tới nơi này để nghỉ ngơi cho thoải mái, thả lỏng tâm trạng không ngờ lại bị trọng thương thành ra thế này. Vết thương ở đầu có thể nói là nhỏ, cũng có thể nói là lớn. Cho dù vào viện cũng

phải theo dõi vài ngày mới an tâm được."

Lưu Ly âm thầm hít sâu một hơi. Lúc này cô chỉ có thể tin là đầu anh ta thực sự đau mà thôi. Suy nghĩ một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện lên chút lúng túng, cuối cùng Lưu Ly cũng có chút bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh giường, "Tôi sẽ ở lại đây, anh nghỉ ngơi cho tốt đi."

Khóe môi Kỳ Ứng Diêm khẽ cong lên để lộ nụ cười hài lòng nhưng vẫn kín đáo che dấu ngấm ý xấu xa trong đó. Thấy Lưu Ly thỏa hiệp như vậy nhưng lại thấy cô ngồi cứng đờ ra đó, anh ta liền thuận thế vươn tay ra kéo cô ôm vào lòng.

Hơi thở nóng hổi đột ngột bao trùm hô hấp khiến Lưu Ly sợ hết hồn, còn chưa kịp hét lên đã thấy cả người lại bị anh ta ôm ghì vào trong lồng ngực vạm vỡ, tư thế chẳng khác tối qua một chút nào...

"Anh..."

"Tôi nói rồi, chỉ có ôm em mới khiến cảm giác choáng váng của tôi vơi đi một chút." Kỳ Ứng Diêm cố kìm chế nụ cười xấu xa, cúi đầu thì thầm bên tai Lưu Ly.

Mùi hương nam tính dễ chịu nhanh chóng lấp đầy hô hấp của Lưu Ly rồi thấm vào khắp lục phủ ngũ tạng của cô. Dường như hơi thở đó có sinh mạng của riêng nó, lan tràn khắp nơi khiến cô không có cách nào tránh né. Khuôn mặt lộ rõ sự mất tự nhiên, gò má cũng đỏ ửng lên khi áp vào lồng ngực ấm áp nóng bỏng của Kỳ Ứng Diêm, Lưu Ly an tĩnh lắng nghe từng tiếng tim đập trầm ổn của anh ta vang lên đều đều, nhẹ nhàng len lỏi vào tận đáy lòng cô như một con rắn nhỏ...

Lúc này, Lưu Ly cũng đã có chút kinh nghiệm, không dám vọng động hay lộn xộn gì nữa. Cô có cảm giác người đàn ông này cực kỳ nguy hiểm tuy vẻ bề ngoài của anh ta trông rất hiền hòa, lại có chút bất cần đời và biếng nhác. Nhưng sự nguy hiểm vô hình kia dường như vẫn quanh quẩn trong không khí, không ngừng nhắc nhở Lưu Ly phải cảnh giác.

Khẽ nuốt nước miếng, cô gắng để ổn định lại tâm trạng bình thản lại, dường như Lưu Ly còn nghe thấy tiếng tim mình và tim của Kỳ

Ưng Diêm đã hòa vào làm một.

Kỳ Ưng Diêm vẫn giữ nguyên tư thế, khẽ tỳ cằm lên đầu cô, nhắm hai mắt lại, lẳng lẳng hít lấy hơi thở thơm ngát hết một đóa hoa lan thanh khiết trong u cốc khiến tâm tình anh ta cực kỳ an ổn.

Khỏe môi khẽ cong lên đầy tà mị, cánh tay Kỳ Ưng Diêm cũng vô thức siết lại thêm một chút.

Động tác của anh ta lại khiến Lưu Ly sợ hết hồn. Toàn thân cô trong nháy mắt trở nên cứng ngắc hết như một chú chim nhỏ bị động một lần nên lúc nào cũng cảm thấy hoảng sợ.

Tiếng cười trầm khàn từ yết hầu của Kỳ Ưng Diêm bật ra phía trên đỉnh đầu cô, giống như một chuỗi rung động nhẹ nhàng khuếch tán, từng chút từng chút lan khắp thân thể nhỏ nhắn.

"Đừng động, tôi sẽ không "ăn" em đâu, ít ra là lúc này." Giọng nói trầm thấp của Kỳ Ưng Diêm vang lên mang theo một chút ngạo ý như thể đang bỡn cợt sự khẩn trương quá mức của Lưu Ly.

Khẽ cắn cắn làn môi, hít sâu một hơi, thân thể cứng ngắc của Lưu Ly cũng chậm rãi buông lỏng...

Đèn trên tường cũng dần yếu đi, chỉ còn lại thứ ánh sáng ấm áp dịu nhẹ hết như ánh sáng nơi chân trời mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi, hô hấp của cô gái trong ngực cũng dần trở nên đều đặn nhưng Kỳ Ưng Diêm thì vẫn không hề ngủ. Cúi đầu nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn sáng như vàng trắng trên trời, Kỳ Ưng Diêm không khỏi nở nụ cười khổ. Con người đúng là loại động vật thích tự ngược đãi bản thân mà. Ôm mỹ nhân trong ngực thế này, đêm nay nhất định anh ta sẽ không có cách nào chợp mắt.

So với tâm trạng rối bời của Kỳ Ưng Diêm, ngược lại Lưu Ly ngủ rất ngon. Cô vốn là người rất chú trọng đến thói quen sinh hoạt nên chẳng bao lâu đã chìm vào giấc mộng đẹp. Đây là thói quen đã hình thành nhiều năm nay của cô, mặc dù thói quen này có chút không hợp với tiết tấu của cuộc sống hiện đại đang càng ngày càng mất cân bằng. Nhưng điều cô thích chính là như vậy.

Màn đêm yên tĩnh đến say lòng người khiến hai tai Kỳ Ưng Diêm

càng thêm bén nhạy. Khi anh ta vừa ôm siết lấy Lưu Ly thêm một chút th

ì một thanh âm xột xoạt từ xa vọng lại, thanh âm này khá nhẹ, nhưng nghe kỹ có thể cảm nhận đó là tiếng giày da rón rén bước trên sàn nhà.

Có người!

Sự cảnh giác của trong lòng Kỳ Ứng Diêm lập tức được đẩy lên mức cao nhất. Còn chưa kịp ngồi dậy, cô gái đang vùi trong ngực anh ta cũng đã tỉnh, đôi mắt trong trẻo giờ cũng ánh lên tia cảnh giác, ngẩng đầu nhìn Kỳ Ứng Diêm, thấy ánh mắt anh ta cũng phát sinh biến hoá liền khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng...

"Có người!"

Kỳ Ứng Diêm gật gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy không một tiếng động rồi len tới trước cửa phòng. Lưu Ly vừa định dậy theo thì bị anh ta dùng ánh mắt ngăn lại.

Hít sâu một hơi, Lưu Ly cũng không lập tức bước xuống giường nhưng ánh mắt lại hiện lên chút phức tạp. Dường như cô muốn nói gì đó với Kỳ Ứng Diêm nhưng lại ngập ngừng rồi quyết định im lặng.

Thanh âm xột xoạt dần di chuyển từ lầu một lên tới lầu hai. Bàn tay nhỏ bé của Lưu Ly vô thức nắm lại, mà Kỳ Ứng Diêm thì đã chuẩn bị sẵn sàng để lựa thời cơ thích hợp lao ra cho kẻ đột nhập một đòn thích đáng.

Tiếng bước chân của kẻ đột nhập tới gần phòng ngủ liền ngưng bật...

Phía bên trong, Kỳ Ứng Diêm có chút sững sờ, cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân kia nhưng kẻ đột nhập đó lại đi tới căn phòng ngay sát vách căn phòng của họ. Quay đầu nhìn lại, Kỳ Ứng Diêm thấy sắc mặt Lưu Ly dường như có chút tái nhợt, hô hấp cũng trở nên khó nhọc hơn trước. Cô đưa một tay chặn lên ngực như một cách để ổn định tâm trạng khẩn trương của mình...

Kỳ Ứng Diêm đặt tay lên nắm cửa, vừa muốn xoay...

"Đừng ra đó!" Thanh âm của Lưu Ly khẽ thì thầm ở mức thấp nhất, rồi nhìn về phía Kỳ Ứng Diêm với ánh mắt đầy lo lắng.

Vẻ mặt khác thường của Lưu Ly khiến Kỳ Ứng Diêm có chút sửng sờ. Tình hình chuyển biến chỉ trong chớp mắt khiến cho mọi thứ đảo lộn hết thảy. Từ căn phòng bên cạnh, tiếng xột xoạt càng lúc càng lớn, dường như tên trộm đang lục lọi gì đó. Kỳ Ứng Diêm vẫn chăm chú nhìn Lưu Ly mà ánh mắt của cô thì càng lúc càng kỳ quái.

Không thể nhẫn nhịn thêm nữa, Kỳ Ứng Diêm liền mở cửa xông ra ngoài. Liền đó vang lên tiếng loảng xoảng khi kẻ trộm tháo chạy va phải vật gì đó.

"Kỳ tiên sinh..." Lưu Ly đột ngột chạy vụt ra, hướng theo phía bóng lưng của Kỳ Ứng Diêm kêu lớn, "...không cần phải đuổi theo nữa..."

Chương 175: Lý do chán ghét luật sư

Kỳ Ưng Diêm đang định đuổi theo nhưng thấy Lưu Ly lên tiếng ngăn cản nên cũng dừng lại một chút khiến tên trộm kia cũng thừa dịp này nhanh chóng tẩu thoát.

Đứng trên hành lang, vẻ mặt Lưu Ly thoáng hiện lên chút thất vọng nhưng rồi lập tức xoay người trở về phòng.

Kỳ Ưng Diêm thấy vậy lại càng cảm thấy kỳ quái. Nhà bị kẻ trộm đột nhập mà xem ra Lưu Ly lại chẳng mấy để tâm. Suy nghĩ một hồi, anh ta cũng đi theo cô trở lại phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, đèn tường vẫn tỏa ra ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt, phản chiếu trên gương mặt dịu dàng của Lưu Ly. Vẻ buồn ngủ trên gương mặt cô đã hoàn toàn biến mất. Lúc này cô đang ngồi thu mình dựa vào đầu giường, hai mắt mở to, dường như đang suy nghĩ gì đó đến thất thần.

Kỳ Ưng Diêm nhìn Lưu Ly hồi lâu rồi mới tới ngồi xuống bên cạnh cô. Thấy toàn thân Lưu Ly trở nên rã rời như vậy liền không chút do dự kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ giọng hỏi, "Lưu Ly, em biết người đó là ai đúng không?"

Hành động cùng vẻ mặt của Lưu Ly như vậy nếu muốn Kỳ Ưng Diêm không cảm thấy nghi hoặc cũng khó. Xem ra cô biết rõ đối phương là ai, thậm chí còn biết đối phương đến đây là muốn lấy thứ gì.

Câu hỏi của Kỳ Ưng Diêm rất lâu cũng không được hồi đáp. Lưu Ly ngẩng đầu nhìn anh ta, trong ánh mắt có chút mơ hồ nhưng cũng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình thường ngày. Lưu Ly vẫn không mở miệng nói lời nào mà chỉ gật gật đầu.

"Em cũng biết người đó muốn lấy thứ gì phải không?" Kỳ Ưng Diêm biết mình hỏi câu này cũng như không cho nên anh ta có chút

căng thẳng nắm lấy tay cô...

"Rốt cục mọi chuyện là thế nào, chẳng lẽ em không thể nói cho anh biết sao?"

Lưu Ly ngược đôi mắt có chút mệt mỏi nhìn Kỳ Ưng Diêm, tính nói gì đó nhưng lại ngập ngừng hồi lâu....

Kỳ Ưng Diêm vẫn cực kỳ kiên nhẫn nhìn cô, không hề thúc giục thêm mà ánh mắt anh ta lúc này tràn ngập sự điềm tĩnh cùng ấm áp đủ để khiến phụ nữ cảm thấy cực kỳ an tâm.

Cứ như vậy, hai người họ nhìn nhau hồi lâu. Một lúc sau Lưu Ly mới quyết định nói ra mọi chuyện. Thanh âm của cô rất nhẹ, giống như đám mây hờ hững trôi trên bầu trời bị những cánh chim lạc đàn bay lướt qua làm cho run rẩy.

"Người đó có thể coi là đàn chị cùng ngành của tôi, tên là Amelia. Nếu tôi đoán không nhầm, đêm nay cô ta đến đây là muốn ăn trộm công thức điều chế hương liệu mới nhất của tôi."

Kỳ Ưng Diêm khẽ nhíu mày, "Cô ta?" Nếu vừa rồi anh ta không nhìn nhầm thì bóng dáng kẻ đột nhập phải là đàn ông mới đúng.

"Amelia chưa bao giờ chủ động tới chỗ tôi lấy trộm cả mà đều thuê người đột nhập." Giọng nói của Lưu Ly lúc này cực kỳ vô lực, trên môi cũng thoáng hiện lên nụ cười khổ.

"Nhưng xem ra cô ta đã tính toán sai thời điểm rồi. Loại hương liệu mới nhất tôi đang điều chế phải ngày mai mới hoàn thành. Lần này cô ta chẳng thu hoạch được gì cả."

Kỳ Ưng Diêm nghe xong thoáng có chút giật mình, "Lần này? Xem ra những chuyện thế này đã diễn ra rất nhiều lần, sao em lại có thể dễ dàng tha thứ cho hành động của cô ta như vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của Kỳ Ưng Diêm, Lưu Ly chỉ khẽ chớp mắt, không trả lời ngay câu hỏi của anh ta.

"Lưu Ly, em làm vậy là dung túng cho hành vi của cô ta. Hôm nay cô ta không lấy được thì ngày mai sẽ tiếp tục tới nữa. Cô ta đã làm được gì mà có thể hưởng thành quả của nó? Đối với những loại hương liệu mới, ai là người công bố trước thì người đó nắm quyền khống chế sản phẩm. Em đã đổ biết bao công sức vào nó, giờ có

thành quả chẳng lẽ lại bấm bụng dâng cho người khác hay sao?" Kỳ Ưng Diêm thực không hiểu nổi thái độ trầm mặc của Lưu Ly liền duỗi tay ra, dứt khoát nâng cằm cô lên, khiến cô phải nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Ánh mắt Lưu Ly thoáng hiện chút chấn động, yếu ớt lên tiếng, "Việc đó đã trở thành thói quen của tôi rồi!"

"Thói quen?" Kỳ Ưng Diêm đương nhiên có thể hiểu ra trong lời nói của cô còn có ẩn tình. Khẽ nhíu mày, anh ta liền lên tiếng, "Cái mà em gọi là thói quen chẳng lẽ chính là trơ mắt nhìn cô ta hết lần này tới lần khác cướp đi thành quả lao động của mình hay sao?"

"Tôi...." Lần đầu tiên thái độ của Lưu Ly trở nên chán nản như vậy. Cô cũng không hề để tâm đến hành động đầy ám muội của Kỳ Ưng Diêm, "....nợ cô ta!"

Hàng lông mày của Kỳ Ưng Diêm càng chau lại chặt hơn, rõ ràng là anh ta không hiểu được ý tứ ẩn trong lời nói của Lưu Ly.

Một lúc lâu sau...

"Rốt cục mọi chuyện là thế nào?" Hai tay Kỳ Ưng Diêm nhẹ nhàng bóp chặt đầu vai Lưu Ly, thanh âm cũng rất dịu dàng nhưng cực kỳ kiên định, "Lưu Ly, em nên biết hành động này của em gọi là dung túng cho tội phạm. Đây cũng không phải là cách để giải quyết vấn đề. Nếu như giữa hai người thực sự có khúc mắc thì phải giải quyết bằng những cách thông thường. Phương thức thế này chỉ khiến cho quan hệ giữa hai người càng ngày càng trở nên tồi tệ hơn mà thôi."

Lưu Ly nghe vậy liền nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ đứng dậy đi đến trước cửa sổ nhìn bóng trăng dịu dàng in hình trên mặt hồ nước, giọng nói cất lên đầy vẻ phiến muộn...

"Quan hệ giữa tôi và cô ta đã sớm sụp đổ rồi, không có cách nào để có thể khôi phục lại như trước kia. Là bởi vì tôi nên cô ta mới biến thành người như ngày hôm nay. Ít nhiều gì tôi cũng cảm thấy đau lòng và có lỗi với cô ta."

Kỳ Ưng Diêm từ từ đi đến phía sau Lưu Ly, cũng không mở miệng nói gì mà chỉ kiên nhẫn chờ nghe cô kể tiếp.

Có lẽ đã rất lâu Lưu Ly không có đem chuyện này kể cho người

khác, hoặc có lẽ biết không có cách nào dấu được Kỳ Ưng Diêm nên cô khẽ liếm nhẹ cánh môi rồi tiếp tục kể về mối quan hệ của mình và Amelia.

Amelia cũng là một nhà điều chế hương liệu. Nếu so về thời gian thì cô ta hoạt động trong lĩnh vực này sớm hơn Lưu Ly rất nhiều. Cũng có thể nói, Lưu Ly trở thành một nhà điều chế hương liệu như hiện này cũng liên quan mật thiết đến Amelia. Khi Lưu Ly mới gia nhập vào đội ngũ các nhà điều chế hương liệu, Amelia đã cực kỳ thích tính tỉ mỉ cùng sự bình tĩnh của cô, cảm thấy cô thực sự là nhân tài hiếm có nên cũng tận lực giúp đỡ, chiếu cô cho Lưu Ly, thậm chí còn dạy cho cô rất nhiều kỹ xảo và kinh nghiệm.

Cho tới giờ, Lưu Ly đều rất cảm kích Amelia. So về tuổi tác, Amelia chỉ hơn cô 2 tuổi nên hai người ở bên cạnh nhau thân mật chẳng khác gì chị em. Nhưng nếu so sánh với vẻ băng lãnh của Lưu Ly thì Amelia là người cực kỳ nồng nhiệt. Hai người họ ở cùng một chỗ thực sự tạo thành hai mặt đối lập mãnh liệt về tính cách.

Lưu Ly mặc dù rất quý người bạn này nhưng phần lớn thời gian cô vẫn chỉ ở một mình bởi một lý do rất đơn giản, Amelia đã có bạn trai. Mỗi khi bạn trai của Amelia tới, Lưu Ly đương nhiên sẽ không ở đó làm kỳ đà cản mũi. Bạn trai của Amelia là người rất đẹp trai, dáng dấp cũng cao lớn thanh nhã chẳng kém bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích. Đồng thời công việc của anh ta cũng rất được nể trọng trong xã hội thượng lưu phương Tây bởi anh ta là luật sư. Đây cũng là nguyên nhân khiến Amelia chấp nhận sự theo đuổi của anh ta bởi cô ta cực kỳ hài lòng với địa vị đó.

Lưu Ly chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ nên đương nhiên không hiểu được Amelia. Thời gian mà Amelia dành để nghĩ về bạn trai của mình thì Lưu Ly đem toàn bộ tâm tư đặt vào việc nghiên cứu điều chế hương liệu. Hơn nữa, ở phương diện này cô thực sự được thiên phú nên tiến bộ cực kỳ nhanh chóng. Dần dần Lưu Ly đã có thể đứng ra độc lập tinh luyện hương liệu. Mọi cố gắng của cô cuối cùng cũng được hồi đáp khi nhận được giải thưởng danh giá nhất trong lĩnh vực này.

Mặc dù Amelia cũng là người rất thông minh nhưng phụ nữ khi đã vướng vào lưới tình thường không thể phân chia rạch ròi giữa tình yêu và công việc. Bởi vậy, Amelia đương nhiên không đem toàn bộ sức lực đặt vào việc nghiên cứu điều chế hương liệu. Cho nên khi Lưu Ly giành được phần thưởng danh giá trong tay, đương nhiên trong lòng Amelia cảm thấy không thoải mái.

Dần dần, quan hệ giữa hai người họ cũng không còn được như lúc ban đầu. Khoảng cách cũng càng ngày càng bị kéo rộng ra, nhất là khi Lưu Ly hoàn toàn tập trung tinh thần để trở thành nhà điều chế hương liệu xuất sắc nhất. Sự chuyên tâm, sự lạnh lùng, sự chuyên nghiệp của Lưu Ly cũng dần tạo nên thành tựu, danh tiếng cũng như hình tượng trong giới. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc quan hệ giữa cô và Amelia không cách nào trở lại được như xưa nữa.

Người cùng ngành rất dễ dàng trở thành kẻ thù, câu nói này vẫn luôn luôn đúng. Mỗi một con người đều có tâm tư riêng của mình. Lưu Ly càng ngày càng xuất sắc, từng bước tiến tới thành công khiến trong lòng Amelia đương nhiên cảm thấy không thoải mái bởi trước đây cô ta còn là người hướng dẫn cho Lưu Ly. Mà hiện giờ sự chênh lệch đẳng cấp giữa hai người họ có thể nói là một trời một vực..

Nhưng...

Sở dĩ Lưu Ly bắt đầu giữ khoảng cách với Amelia lại do một nguyên nhân hoàn toàn khác. Đó là bởi vì bạn trai của Amelia - Joseph.

Trước giờ, Lưu Ly vốn không màng đến chuyện yêu đương nam nữ, cô cũng chưa từng muốn hay suy nghĩ về chuyện đó. Nhưng không biết từ lúc nào, Lưu Ly bắt đầu nhận ra bạn trai của Amelia thỉnh thoảng hay xuất hiện tại nơi làm việc của cô hoặc trên đường cô tới tham dự các cuộc hội thảo chuyên ngành.

Lúc đầu, Lưu Ly cũng chỉ nghĩ là do sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Nhưng dần dần sự "trùng hợp" này xuất hiện ngày một nhiều khiến Lưu Ly bắt đầu chú ý. Cho nên cô cũng nhanh chóng phát hiện ra mỗi lần Joseph nhìn mình hoặc hai người họ cùng nói chuyện, ánh

mắt anh ta nhìn cô rất kỳ lạ. Ánh mắt như vậy cô đã từng nhìn thấy, đó là lúc anh ta quen với Amelia, còn giờ đây, ánh mắt đó lại chuyển hướng sang cô.

Lưu Ly không dám nghĩ thêm gì nữa mà chỉ cố gắng để không tiếp xúc với Amelia. Bởi vì chỉ cần nơi nào có Amelia thì nơi đó cũng có Joseph. Lưu Ly cũng không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này. Có lẽ lần đầu tiên Amelia giới thiệu cô với anh ta, mọi chuyện đã âm thầm bắt đầu rồi.

Nhưng dường như bạn trai của Amelia cũng không chịu ngồi yên. Một ngày nọ, khi Lưu Ly sau một ngày bận rộn khiến cả người mệt mỏi đến rã rời đang chuẩn bị trở về nhà thì đụng ngay phải Joseph. Anh ta dừng xe ngay trước mặt cô, tỏ ý muốn đưa cô về nhà.

Lưu Ly không chút do dự mà lên tiếng cự tuyệt ngay lập tức. Nói thật lòng cô cũng không có mấy cảm giác với người đàn ông này. Hơn nữa cô căn bản cũng không để ý đến chuyện nam nữ. Nhưng lúc đó, thái độ của Joseph rất kiên quyết, hơn nữa còn nói có một sự thật muốn nói với cô.

Mãi không lay chuyển được ý định của Joseph, Lưu Ly đành ngồi lên xe anh ta. Cứ như vậy, Joseph lái xe đưa cô theo con đường quen thuộc trở về nhà. Thấy Lưu Ly không có ý định mời mình vào nhà, Joseph liền dứt khoát lên tiếng tỏ tình với cô ngay trên xe. Anh ta còn luôn miệng nói người mà anh ta yêu nhất là cô chứ không phải Amelia.

Lưu Ly thực sự bị những lời của anh ta làm cho sợ hãi đến nỗi bật lên tiếng kêu thảng thốt. Cô chẳng những không bị những lời tỏ tình kia làm cho cảm động mà ngược lại còn nảy sinh sự căm ghét cực kỳ sâu sắc với Joseph. Cô ghét việc anh ta đã có bạn gái còn đi tỏ tình với một người con gái khác. Không đợi anh ta nói xong, Lưu Ly đã lập tức đẩy cửa xe bước xuống.

Joseph thấy vậy liền bước xuống xe ngăn cô lại, thậm chí còn vươn tay ôm ghì lấy cô vào ngực khiến Lưu Ly thiếu chút nữa ngạt thở. Hành động lỗ mãng này của anh ta khiến sự chán ghét trong lòng Lưu Ly càng tăng thêm bội phần. Cô vùng vẫy muốn giãy ra

nhưng lại bị ôm càng chặt hơn. Nhìn từ đằng xa, hai người họ giống hệt như một đôi tình nhân đang thâm tình ôm nhau vậy.

Kết quả chính là một màn này đã bị Amelia nhìn thấy toàn bộ. Hôm đó vừa lúc Amelia tới chỗ Lưu Ly để ôn lại chuyện cũ. Tuy nói Amelia có chút ghen ghét khi Lưu Ly giành được giải thưởng nhưng dù sao họ cũng là bạn, hơn nữa trong khoảng thời gian vừa rồi Joseph đối với cô ta rất thất thường khiến tâm tình của Amelia cảm thấy bội phần khó chịu, nên cô ta muốn tới tìm Lưu Ly để thổ lộ.

Không ngờ tới, đón tiếp Amelia lại là cảnh bạn trai cô ta và người bạn thân ôm nhau thâm tình thế này.

Lúc đó, cả ba người đều giật mình sững sờ hồi lâu. Vẻ mặt của mỗi người cùng lời nói lúc đó cũng bất đồng. Khuôn mặt Amelia tái nhợt đi, tràn ngập vẻ không dám tin nhưng rất nhanh chóng chuyển thành phần nộ và đau đớn - là cảm giác bị người mình tin tưởng nhất phản bội triệt để...

"Hai người làm như vậy không cảm thấy có lỗi với tôi hay sao?"

Joseph tuyệt đối không ngờ tới Amelia lại đột ngột xuất hiện tại nơi này. Giật mình sững sờ hồi lâu, anh ta mới mở miệng, giọng nói cũng tỏ rõ sự đau lòng. Anh ta đã xin lỗi Amelia, hơn nữa còn chủ động yêu cầu chia tay và còn ở trước mặt cô ta thừa nhận sự thực là mình đã yêu Lưu Ly.

Amelia thực sự bị tổn thương tới cực điểm, mà phụ nữ khi rơi vào tình cảnh này thường đem sự tức giận trút lên tình địch của mình. Amelia cũng không ngoại lệ. Vốn trong lòng cô ta đã có cảm giác ghen ghét với Lưu Ly, không ngờ tới, nay bạn trai mà cô ta yêu cũng vì Lưu Ly mà đòi chia tay. Sự ức chế bấy lâu trong chớp mắt biến thành sự phẫn nộ. Cô ta trừng mắt nhìn chằm chằm Lưu Ly, một chút tình cảm còn sót lại cũng hoàn toàn biến mất. Cô ta điên cuồng chỉ trích Lưu Ly, thậm chí ánh mắt cô ta cũng bùng bùng lửa giận cơ hồ còn có thể giết người.

Đối với tình huống như vậy, Lưu Ly đương nhiên không biết xử lý ra sao. Muốn giải thích nhưng cô biết những lời của mình đều không lọt tai Amelia cho nên cô chỉ có thể chậm rãi cất tiếng nói đầy kiên

định, "Chuyện này không liên quan đến tôi. Tôi không thích anh ta chút nào."

Nếu như lúc đó Amelia có thể tỉnh táo một chút hoặc là đừng quá mất lý trí như vậy thì cô ta cần phải tin tưởng những lời của Lưu Ly mới đúng. Trước giờ Lưu Ly luôn là người không thích giải thích dài dòng, những gì cô làm cô sẽ thừa nhận. Nếu là chuyện cô chưa từng làm cô cũng không bao giờ nhận lấy. Nếu hiểu rõ tính cách của Lưu Ly thì nên biết cô không hề nói sai lòng mình.

Nhưng chẳng có cách nào cả. Phụ nữ khi đã điên lên thì nghe gì cũng sẽ trở nên cuồng loạn hơn mà thôi. Nghe Lưu Ly nói vậy còn khiến Amelia có cảm giác như bị sỉ nhục. Cô ta cảm thấy Lưu Ly đang cố tình chiếm lấy hết mọi thứ thuộc về cô ta rồi ở đây làm ra vẻ khoan dung để khoe mẽ thành tựu nhằm cười nhạo sự thất bại cả trong tình yêu và sự nghiệp của cô ta.

Cho nên Amelia không nói lời nào liền nhào tới vung tay định đánh Lưu Ly. Joseph thấy vậy liền nhanh tay kéo Lưu Ly về phía sau, dùng thân mình ngăn cản cú đánh của Amelia. Tuy việc đó khiến Lưu Ly không bị thương nhưng lại càng thêm đả kích Amelia. Việc bạn trai mình đi bảo vệ cho một người con gái khác càng khiến cô ta cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề hơn.

Amelia điên cuồng tấn công Joseph, thậm chí còn bắt đầu xé y phục của anh ta, túm tóc anh ta. Lưu Ly thì sợ đến ngây người bởi trước kia cô vốn nghĩ người nhiệt tình hào phóng như Amelia khi đối mặt với chuyện chia tay sẽ giống như những người phụ nữ phương Tây khác, duy trì sự tỉnh táo tối thiểu cùng tôn nghiêm cho bản thân. Cô thực không hiểu nổi đối mặt với một người đàn ông không còn yêu mình thì có gì khiến Amelia vẫn lưu luyến như vậy.

Lưu Ly đứng yên lặng ở đó không chút nhúc nhích bởi cô thật không biết nên làm sao cho ổn. Joseph cũng giống hệt như cô, dường như anh ta đang muốn bảo vệ Lưu Ly hoặc là đang muốn chuộc tội với Amelia cho thoả cơn giận của cô ta.

Amelia đánh người một hồi mệt phờ ra chỉ còn tiếng khóc vô lực vang lên.

Lưu Ly khẽ thở dài một tiếng, cũng không biết nên an ủi cô ta thế nào chỉ có thể xoay người rời đi. Nhưng Amelia sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy. Thoáng cái cô ta đã lao lên túm lấy Lưu Ly, bộ dạng hung dữ như thể muốn cùng cô quyết chiến.

Sức của cô ta dường như đã hoàn toàn khôi phục, bóp lấy cánh tay Lưu Ly đau điếng. Joseph thấy vậy liền tiến lên ngăn cản, ba người họ cứ thế giằng co, lôi qua kéo lại ngay giữa đường.

Ba người họ không ai phát hiện ra từ một khúc quanh trên phố có một chiếc xe tải cỡ lớn bất ngờ xuất hiện. Bình thường vào thời gian này, địa điểm này rất ít khi có xe tải chạy qua nên cả ba người họ đều không ngờ tới. Mà người lái xe tải cũng không ngờ vừa queo cua lại đụng phải ba người đang dứng dằng giữa đường.

Tiếng phanh két chói tai cơ hồ vang vọng cả bầu trời đêm. Lưu Ly và Amelia đều kinh hoàng lui về phía sau, không ngờ như vậy lại vô tình đem Joseph đẩy ra theo quán tính. Joseph lao đảo ngựa ra phía sau mà chiếc xe tải kia cũng không kịp phanh lại. Không kịp tránh đi nên cả người Joseph cứ thế bị cuốn theo chiếc xe tải đang lao về phía trước.

Máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đường....

Kể tới đây, trong ánh mắt dịu dàng của Lưu Ly hiện rõ sự đau lòng tột độ, ngón tay cô cũng vô thức siết lại và không ngừng run rẩy.

"Cho nên em mới vì chuyện đó mà đau lòng tới tận bây giờ!" Kỳ Ưng Diêm rốt cục cũng mở miệng, nhìn bộ dạng yếu ớt của Lưu Ly lúc này khiến trong mắt anh ta cũng lộ rõ sự đau đớn.

Lưu Ly khẽ gật đầu, "Nếu không phải vì tôi, Joseph sẽ không chết. Tôi không nên xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ."

"Cũng là vì Joseph nên em mới ghét luật sư!" Kỳ Ưng Diêm chậm rãi, nhẹ nhàng tiến tới gần cô.

Khẽ chớp mắt, Lưu Ly yếu ớt lên tiếng, "Chuyện đó đối với tôi mà nói đã tạo thành sự ảnh hưởng rất lớn. Thật lòng mà nói, tôi rất ghét hành vi như của Joseph. Anh ta đã có bạn gái mà còn muốn trêu chọc người con gái khác, hơn nữa còn lén lút qua mặt Amelia. Loại người như anh ta thực sự rất đáng giận."

"Vì chuyện đó nên em cho rằng tất cả luật sư trên đời đều không phải người tốt?" Kỳ Ưng Diêm thực sự lâm vào tình trạng dở khóc dở cười. Khẽ vòng qua phía sau lưng Lưu Ly, anh ta đem thân hình cao lớn của mình áp sát vào lưng cô, cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

Lưu Ly chỉ cảm thấy sau lưng dường như được bao bọc bởi một pho tượng ấm áp, vừa muốn xoay người lại liền bị hai cánh tay của Kỳ Ưng Diêm vươn ra chống hai bên người cô, khiến cô bị vây vào trong phạm vi như hơi thở của anh ta.

Lưu Ly có chút khấn trương nhìn Kỳ Ưng Diêm.

"Lưu Ly, suy nghĩ của em thật không có chút cơ sở khoa học nào. Chẳng lẽ luật sư lại không có ai là người tốt, chẳng lẽ là luật sư thì không thể chung tình sao?"

"Luật sư các anh chẳng phải có bản lĩnh nói người chết thành người sống đó sao? Một chút đối gạt người khác như vậy thì có gì khó. Trong lúc nói chuyện không ngừng sử dụng kỹ xảo là sở trường của luật sư nên mới có nhiều cô gái bị tổn thương như vậy. Sự thật đã chứng minh luật sư là người vô cùng không đáng tin." Thanh âm của Lưu Ly có chút tăng lên...

Kỳ Ưng Diêm khẽ nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn hiện rõ sự vui vẻ, nhưng anh ta không lập tức phản bác lời của Lưu Ly mà chỉ nhẹ nhàng hỏi lại, "Sở dĩ lần nào Amelia cũng đến trộm đồ của em chính là vì muốn trả thù? Mà em vì đau lòng nên vẫn luôn nhường nhịn cô ta?"

Lưu Ly khẽ gật đầu xác nhận...

Kỳ Ưng Diêm lúc này mới thật sự là lâm vào tình trạng dở khóc dở cười...

"Lưu Ly, em không có lỗi với bất kỳ ai hết. Amelia vốn không có quyền hận em. Chuyện Joseph thay lòng vốn chẳng chút liên quan gì tới em. Hơn nữa trong chuyện đó nhất định còn có nguyên nhân của nó. Có lẽ Amelia đã làm ra chuyện gì đó hoặc là Joseph đã thực sự nhận ra người anh ta yêu là ai nên mới cư xử như vậy. Trong tình yêu vốn không phân biệt ai đúng ai sai, nhưng em lại dùng phương pháp này để dung túng Amelia như vậy thật sự là sai lại càng sai."

Lưu Ly nhất thời cứng miệng, một lúc lâu sau mới lên tiếng, "Anh là người ngoài cuộc, căn bản không hiểu được chuyện đó."

"Ai nói anh không hiểu? Bởi anh là người ngoài cuộc nên mới có thể nhìn mọi chuyện rõ ràng và thấu tình đạt lý như vậy." Kỳ Ứng Diêm mỉm cười cúi đầu nhìn Lưu Ly, "Ít nhất em cần phải để cho Amelia biết rõ em không hề nợ gì cô ta, chính là cô ta không đủ mị lực để giữ chân bạn trai nên mới khiến anh ta thay lòng như vậy. Nhưng xét cho cùng chuyện này xem ra cũng có chút quan hệ với em đó."

Nói đến đây, Kỳ Ứng Diêm liền cất tiếng cười tà mị, ánh mắt cũng loé lên tia sáng khác thường.

Lưu Ly ngẩng đầu nhìn anh ta, không biết anh ta định nói gì.

Gương mặt anh tuấn của Kỳ Ứng Diêm kè sát vào má Lưu Ly, chậm rãi tiến dần tới bờ môi quyến rũ của cô hết một con mèo đang tìm cách ăn vụng, ánh mắt anh ta cũng tràn ngập hứng thú nhìn chăm chăm Lưu Ly khiến cô bất chợt nảy sinh sự cảnh giác. Khẽ cất tiếng cười trầm khàn, Kỳ Ứng Diêm chậm rãi lên tiếng, "Nếu không phải vì em quá mê người thì làm sao Joseph có thể thay lòng như vậy. Nhưng nói thật, anh rất ghét khi nghe thấy hay nhìn thấy gã đàn ông nào yêu em."

Bị anh ta nhìn chăm chăm khiến Lưu Ly cảm thấy có chút sợ hãi, nụ cười của anh ta, giọng nói của anh ta tuy không khiến cô cảm thấy chán ghét nhưng cũng phải đề cao cảnh giác.

"Mối quan hệ giữa tôi và cô ta đã nhiều năm như vậy rồi, căn bản không thể giải quyết được." Lưu Ly khẽ mấp máy miệng.

"Không thử chút thì làm sao biết được? Chẳng lẽ em thích nhìn thấy cô ta hết lần này tới lần khác lấy đi thành quả nghiên cứu của em sao?" Kỳ Ứng Diêm tỏ rõ sự không đồng tình với lời nói của Lưu Ly, ngữ điệu của anh ta cũng cực kỳ kiên định.

Lưu Ly cắn cắn môi, không nói thêm lời nào. Sao cô lại không muốn giải quyết dứt điểm chuyện này chứ?

"Giờ chúng ta phải trở lại với đề tài lúc trước mới được." Kỳ Ứng Diêm vẫn liên tục nhìn Lưu Ly.

"A..." Lưu Ly không kịp phản ứng với những lời của Kỳ Ưng Diêm, "...đề tài gì cơ?"

Kỳ Ưng Diêm nhìn bộ dạng kinh ngạc của cô liền nở nụ cười đầy sủng ái, "Em vốn cho rằng luật sư chỉ biết dùng miệng gạt người, chỉ biết nói mấy lời dễ nghe. Lưu Ly, em nói xem như vậy có phải rất không khách quan hay không? Đàn ông có đáng tin cậy hay không căn bản không chút liên quan gì tới nghề nghiệp của anh ta hết."

Lưu Ly ngẩng đầu nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm, "Nhưng luật sư vốn đã không đáng tin, giờ lại dùng mấy lời mật ngọt gạt người thì sao khiến người ta tin tưởng được."

"Sao em lại nhất định cho rằng luật sư luôn gạt người cơ chứ?" Kỳ Ưng Diêm khẽ cất tiếng cười tà, "Chẳng lẽ miệng lưỡi của luật sư ngoại trừ việc gạt người ra không thể làm gì khác hay sao?"

"Còn có thể làm được gì nữa chứ?" Lưu Ly bị hơi thở nóng rực của Kỳ Ưng Diêm quấn lấy khiến tâm trạng có chút hoảng loạn, vừa muốn tránh về phía sau liền bị Kỳ Ưng Diêm dồn cho đến mức không còn đường lui.

Khoé môi Kỳ Ưng Diêm khẽ cong lên để lộ nụ cười cực kỳ vui vẻ, ánh mắt anh ta cũng ánh lên tia hài lòng nhìn Lưu Ly như thể cô giống như một chú thỏ nhỏ đang rơi vào cạm bẫy do anh ta tỉ mỉ sắp đặt. Mà Lưu Ly cũng mất tự chủ, ngẩn người nhìn anh ta, nhìn nụ cười có chút giảo hoạt nhưng cũng rất dịu dàng khiến cô có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Mùi hương nam tính dễ chịu nương theo cánh tay Kỳ Ưng Diêm đang vươn ra quấn lấy thân hình mềm mại của cô, khiến cho Lưu Ly cảm thấy hết hoảng.

"Miệng của anh, ngoại trừ muốn nói với em rằng anh yêu em, còn có thể làm thế này nữa..." Cánh môi Kỳ Ưng Diêm từ từ tiến sát lại gần bờ môi căng mọng của Lưu Ly, cúi đầu thì thầm, giọng nói dường như còn mang theo sự thôi miên khiến người nghe như chìm vào trong giấc mộng. Mấy chữ cuối cùng vừa thốt ra, môi Kỳ Ưng Diêm cũng lập tức che phủ cái miệng nhỏ nhắn đang lộ rõ sự kinh ngạc của Lưu Ly...

Chương 176: Nụ hôn nóng bỏng

Màn đêm vẫn luôn mang theo nó sự lãng mạn đa tình, nhất là khi người đàn ông đã không cách nào tìm lòng mà đặt nụ hôn triền miên lên môi người phụ nữ. Khoảnh khắc đó cảm giác như đất trời giao hòa làm một, vạn vật xung quanh dường như cũng biến mất chỉ còn lại đôi nam nữ thâm tình.

Làn môi ấm áp của Kỳ Ứng Diêm bao trùm cái miệng nhỏ đầy kinh ngạc của Lưu Ly, tinh tế thưởng thức hương vị ngọt ngào của đôi môi mềm mại. Anh ta đương nhiên nhận ra nét kinh ngạc trong ánh mắt của cô, trong đôi mắt sâu thẳm cũng ánh lên sự vui vẻ nhưng vẫn không muốn buông cô ra.

Làn môi của Lưu Ly thực vô cùng mềm mại, ngọt ngào như viên kẹo đường lại thơm mát như viên thạch hoa quả khiến Kỳ Ứng Diêm tìm lòng không nổi, khẽ đưa lưỡi liếm hôn bờ môi cô một cách điên cuồng. Trong lúc khiếp sợ, thân thể Lưu Ly khẽ run nhẹ một cái, một cảm giác tê dại khó nói nên lời từ thẳm sâu trong lòng nhanh chóng lan truyền khắp toàn thân. Cô muốn mở miệng nói lời cự tuyệt nhưng lại không cách nào thoát được nụ hôn của Kỳ Ứng Diêm mà ngược lại càng tạo điều kiện cho anh ta có cơ hội lấn tới.

Kỳ Ứng Diêm vốn là người cực kỳ thông minh và lão luyện tình trường, anh ta đương nhiên biết rõ người thanh thuần như Lưu Ly căn bản không thể hiểu được chuyện tình yêu nam nữ nên từ tận đáy lòng anh ta càng dâng lên một cảm giác yêu thương triu mến. Nụ hôn từ dịu dàng nhanh chóng chuyển thành triền miên, như muốn chiếm hết sự ngọt ngào của cô. Nụ hôn của anh ta khiến Lưu Ly có thể cảm nhận được sự dịu dàng khiến cô không có cách nào trốn khỏi. Phần lưỡi của anh ta cũng cực kỳ linh hoạt, lúc mạnh mẽ, lúc nhẹ nhàng tốc độ được kiểm soát cực kỳ tốt, hệt như một chú cá nhỏ không

ngừng nháy loạn lên trong khoang miệng của Lưu Ly. Hô hấp của Kỳ Ứng Diêm cũng bắt đầu trở nên rối loạn, một bàn tay to vươn ra giữ lấy phần gáy cô khiến cho phần lưỡi bá đạo của anh ta càng xâm nhập điên cuồng triền miên hơn khiến hô hấp của Lưu Ly càng lúc càng khó khăn.

"Uhm..." Thân thể Lưu Ly lại khẽ run lên khiến cô thực không biết vì sao mình lại thành ra thế này. Trước kia cũng từng có người đàn ông khác làm vậy với cô nhưng vừa chạm vào cô, Lưu Ly đã cảm thấy cực kỳ chán ghét mà đẩy anh ta ra. Cô ghét loại đàn ông không biết phép tắc, thậm chí còn khiến người đó phải nhận lấy sự trừng phạt thích đáng.

Nhưng...

Không biết vì sao mà thân thể cô càng lúc càng trở nên mềm mại như vậy, tựa như sức lực toàn thân đã hoàn toàn tan biến, chỉ có thể dựa vào người đàn ông trước mắt này mới có thể đứng thẳng được vậy. Nụ hôn của anh ta vừa dịu dàng vừa bá đạo, đem hết thảy mọi cảm xúc của cô khống chế hoàn toàn. Không, cô phải ghét anh ta mới đúng. Ít ra anh ta cũng không được vô phép như vậy. Dù sao anh ta cũng chỉ là khách ở nơi này mà thôi.

"Lưu Ly, sao em phải cố chống lại trái tim mình như vậy? Thử đón nhận anh không phải sẽ tốt hơn sao?" Kỳ Ứng Diêm tựa hồ nhìn thấu tâm tư của cô nên khẽ buông tha cho đôi môi của cô một chút, dịu dàng nói, "Anh yêu em, cho dù hiện giờ em vẫn chưa yêu anh cũng không sao. Nhưng ít nhất cũng không cần phải cự tuyệt anh quyết liệt như vậy, thử cảm nhận anh được không? Như vậy em mới biết được anh có đáng để em yêu hay không?"

Nói xong, Kỳ Ứng Diêm khẽ kéo lấy cánh tay mảnh dẻ của Lưu Ly, dẫn dắt cô vòng qua cổ mình. Trên gương mặt anh tuấn của Kỳ Ứng Diêm đều ngập tràn tình yêu thương dành cho Lưu Ly. Rốt cuộc cũng biết được lý do khiến cô ghét luật sư khiến anh ta quyết định không chờ đợi thêm nữa. Trước đây, anh ta đã suy nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân nhưng vì không xác định được rõ ràng nên Kỳ Ứng Diêm mới không dám vọng động. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, anh ta

sẽ không đợi thêm nữa, anh ta muốn cô biết rõ tiếp nhận một luật sư không phải chuyện gì xấu cả, hơn nữa anh ta còn muốn cô thật lòng yêu thương một luật sư nữa.

Phụ nữ vốn là loài động vật rất dễ cảm động, Lưu Ly cũng không ngoại lệ. Cho dù tâm địa của cô có sắt đá tới cỡ nào đi nữa và không rành chuyện tình yêu nam nữ thì cô vẫn có thể nhận ra trong ánh mắt anh ta sự nghiêm túc cực độ. Điều này lại càng làm cho cô thấy bất an cùng hoảng loạn. Loại ánh mắt thế này cô chưa từng gặp qua bao giờ, nó không giống với ánh mắt của Joseph. Ánh mắt của Joseph mỗi lần nhìn Lưu Ly đều khiến cô cảm nhận được rõ ràng mục đích của anh ta. Nhưng Kỳ Ứng Diêm thì lại khác. Ánh mắt của anh ta lại vô cùng nghiêm túc và kiên định, dường như mỗi câu nói đều tác động tới tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô vậy.

"Tôi không thể..." Lưu Ly vô thức khẽ mấp máy môi, bộ dạng vô lực thực khiến người ta thấy đau lòng.

"Không thể cái gì?" Kỳ Ứng Diêm nhẹ nhàng tý trán mình vào trán cô, dịu dàng cất tiếng hỏi.

Mùi hương thơm ngát từ trên người Lưu Ly nhẹ nhàng toả ra, thấm vào từng hơi thở của Kỳ Ứng Diêm khiến anh ta phải rất khó khăn để khống chế bản thân mình không đi quá đà..

Lưu Ly rất kiên quyết đẩy anh ta ra nhưng lại bị thanh âm dịu dàng kia mê hoặc. Hô hấp của cô dần có chút rối loạn, ngay cả ánh mắt cũng chuyển thành mờ mịt, "Tôi....tôi không biết!"

"Cô ngốc này!" Kỳ Ứng Diêm cúi đầu cười khẽ. Bộ dáng vô lực của Lưu Ly thực khiến anh ta cảm thấy đau lòng và càng muốn yêu thương cô nhiều hơn, "Em đã không biết thì hết thầy mọi chuyện cứ giao cho anh được không?"

Lưu Ly có chút không hiểu mấy lời của Kỳ Ứng Diêm, khẽ ngược lên nhìn anh ta. Trong đôi mắt cô lúc này vẫn mang theo sự mờ mịt hết một chú nai nhỏ bị lạc mất phương hướng...

"Kỳ tiên sinh..."

"Suyt..." Thanh âm trầm ấm mang theo sự mê hoặc cực độ của Kỳ Ứng Diêm lại vang lên, "Anh thích nghe em gọi anh là Ứng Diêm

hơn."

Bất giác nhìn vào đôi mắt anh ta, Lưu Ly cảm thấy tâm tình của mình càng lúc càng loạn, hết như lúc cô vùi trong ngực anh ta vậy. Cô rất muốn cự tuyệt nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại khẽ run lên, thanh âm có chút dịu dàng, có chút sợ hãi khiến ngay cả bản thân cô cũng không ngờ tới...

"Ưng Diêm..." Thanh âm này vô thức bật ra khỏi miệng Lưu Ly khiến cô giật mình sửng sốt, gò má thoáng hiện lên nét đỏ ửng rồi nhanh chóng lan tràn trên gương mặt trắng trẻo.

Sao cô có thể nghe lời anh ta như vậy?

Kỳ Ưng Diêm hài lòng cong môi cười, ánh mắt lại càng thêm dịu dàng âu yếm, "Anh thực sự thích nghe em gọi tên anh như vậy."

Lưu Ly cũng không biết tại sao mình lại ngẩng đầu nhìn anh ta, đối diện với ánh mắt cực kỳ chăm chú của Kỳ Ưng Diêm lại khiến Lưu Ly có chút mất tự nhiên, vội vàng cúi đầu né tránh tầm mắt đó.

Bên tai cô vang lên tiếng cười nhẹ khiến toàn thân Lưu Ly cũng khẽ rung động. Bàn tay nóng rực của Kỳ Ưng Diêm lại nâng lên, đưa ngón tay nhẹ nhàng lướt trên bờ môi cô. Dưới nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi của Kỳ Ưng Diêm, làn môi Lưu Ly dường như lại thêm phần đỏ thắm hết những cánh hoa hồng lóng lánh. Lần này Kỳ Ưng Diêm cũng không chờ đợi Lưu Ly đáp lại nữa mà cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn cuồng dã, Lúc này anh ta có chút vội vàng và thô lỗ cạy mở cánh môi cô, đưa đầu lưỡi linh hoạt tiến công thần tốc, công chiếm hết hương vị ngọt ngào cùng từng chút hương thơm ngát trong khoang miệng xinh xắn.

Nếu như nụ hôn lúc trước dịu dàng hết như dòng nước hiền hoà thì nụ hôn lần này lại mạnh mẽ như cơn lốc lớn, khiến cho Lưu Ly có chút khiếp sợ không chịu nổi, Hai chân cô vừa mềm nhũn ra lại bị Kỳ Ưng Diêm trực tiếp bế bổng lên khiến cô có cảm giác như mình đang chìm vào giữa đại dương bao la, chỉ có thể vòng tay ôm lấy cổ anh ta mới khiến bản thân không chìm trong làn nước. Lưu Ly cảm thấy như trời đất khẽ rung chuyển, hô hấp của cô cũng bị hơi thở đàn ông mạnh mẽ lấp đầy, rồi một cảm giác mềm mại chậm rãi xuất hiện phía

sau lưng cô.

Trái tim của Lưu Ly không khỏi đập loạn lên nương theo thân hình đàn ông mạnh mẽ kia đang áp xuống. Không cho cô chút thời gian suy nghĩ vẩn vơ, bàn tay kia của Kỳ Ứng Diêm nhẹ nhàng vuốt ve phần cổ mỹ lệ tựa thiên nga, cảm nhận làn da mịn màng trắng trẻo khiến anh ta lưu luyến không muốn rời xa...

Phần xương quai xanh hoàn mỹ của Lưu Ly khiến cho bàn tay của Kỳ Ứng Diêm không cách nào rời đi được. Thân thể xinh đẹp mỹ lệ dưới thân anh ta đang không ngừng run rẩy, phần ngực cũng phập phồng kịch liệt khiến anh ta càng muốn điên cuồng khám phá. Làn môi của Kỳ Ứng Diêm tỉ mỉ hôn lên gương mặt xinh đẹp của Lưu Ly, hôn lên cằm, lên cổ cô rồi lưu luyến hôn lên phần xương quai xanh tuyệt mỹ. Một lát sau, làn môi nóng bỏng của anh ta lại dời đến phần ngực đang phập phồng kia, cách lớp vật liệu may mặc mỏng manh, chuẩn xác ngậm lấy nú anh đào mềm mại nơi đó...

"A...." Hành động bất ngờ của Kỳ Ứng Diêm khiến Lưu Ly sợ hãi kêu lên. Cảm giác tê dại mãnh liệt hết như dòng điện cực mạnh nhanh chóng đánh thẳng vào đại não, khiến Lưu Ly có cảm giác chết lặng chỉ trong nháy mắt. Thân thể mềm mại vô thức cong lên, mười đầu ngón tay vô lực lùa vào trong mái tóc Kỳ Ứng Diêm như muốn chống đỡ làn môi cuồng dã của anh ta đang không ngừng làm loạn trên ngực cô và khơi lên những cảm giác khó nói nên lời.

Chưa từng có người đàn ông nào dám đối đãi với cô như vậy mà cô cũng tuyệt đối không cho đàn ông cơ hội khinh bạc bản thân mình như vậy. Trong nội tâm Lưu Ly không ngừng vang lên tiếng kêu gào thức tỉnh, lý trí cũng không ngừng ra lệnh cho hai tay cô phải đẩy anh ta ra nhưng làn môi nóng bỏng của Kỳ Ứng Diêm kia vẫn không ngừng triền miên trên người cô, kích khởi những cảm giác xa lạ như dòng nước xiết cuốn lấy thân thể nhỏ bé. Cảm giác này thực sự rất kỳ quái, cũng khiến cho cô cảm thấy cực kỳ vô lực, không cách nào đẩy nổi anh ta ra, chỉ có thể để mặc cho Kỳ Ứng Diêm làm càn trên người mình.

"Lưu Ly...." Kỳ Ứng Diêm khẽ ngẩng đầu lên, tiếng thờ dốc cùng

hồ hấp của anh ta càng lúc càng nặng nề, bàn tay cũng mang theo một luồng nhiệt năng cực lớn, thậm chí trong mắt anh ta cũng bắt đầu phát ra ngọn lửa si mê cuồng dại.

"Anh muốn em.." Giọng nói đã trở nên thô cát của Kỳ Ứng Diêm mang theo một sự kiên định cực độ, giống như một lời thông báo nhưng cũng giống như một loại mệnh lệnh vô hình.

Trái tim của Lưu Ly theo những lời cuồng dã của Kỳ Ứng Diêm thiếu chút nữa cũng nhảy lên tận cổ. Sự phản kháng một cách vô thức cũng trỗi dậy, cô cố gắng lắc đầu một cách vô lực, thực sự cảm thấy sợ người đàn ông trước mặt này.

Giờ khắc này, cô mới tỉnh táo lại đôi chút, nhận định được sự nguy hiểm trong từng lời nói cũng như hành động của anh ta, mà ngay cả ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm cũng thập phần đáng sợ. Mặc dù Lưu Ly không biết chuyện tình yêu nam nữ đến tột cùng là như thế nào nhưng một cảm giác sợ hãi không biết từ đâu nhanh chóng xông tới bao trùm tâm tư cô.

Lưu Ly thực không biết Kỳ Ứng Diêm sẽ làm gì với mình, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra những chuyện gì nữa. Nhưng giờ khắc này, anh ta thực giống như dã thú, ánh mắt nguy hiểm cùng tiếng thờ đốc kia có thể cho cô biết sự nguy hiểm không cách nào đoán định đang đến rất gần.

Thân thể nhỏ xinh của Lưu Ly bắt đầu khẽ run lên một cách mất tự chủ, bên tai không ngừng vang lên câu nói vừa nãy của Kỳ Ứng Diêm. Cô cũng không dám nhìn thẳng vào anh ta dù biết anh ta vẫn đang nhìn mình chăm chú.

Anh ta muốn cô! Lưu Ly thực sự không biết Kỳ Ứng Diêm muốn mình là thế nào nữa. Cái quá trình đó, thân thể của cô có phải sẽ bị tổn thương hay không? Nghĩ tới đây, thân thể nhỏ nhắn của Lưu Ly khẽ co lại, lùi về phía sau một chút. Đối với cô mà nói, Kỳ Ứng Diêm kia vẫn chỉ là một người xa lạ, không phải sao? Cô vẫn không hiểu biết gì về anh ta, không biết anh ta thích cái gì, cũng không hiểu rõ gia cảnh anh ta thế nào, thậm chí không biết lúc bình thường anh ta hay làm những gì. Tóm lại, mọi thứ đều khiến cô cực kỳ sợ hãi.

Sự sợ hãi của Lưu Ly cơ hồ viết rõ ràng trên gương mặt xinh đẹp khiến khoé môi Kỳ Ứng Diêm không khỏi cong lên lộ rõ nụ cười nhẹ. Bàn tay to của anh ta lại lần nữa vươn ra, áp vào một bên má của cô, mang theo nguồn nhiệt nóng hổi cùng hơi thở đầy nam tính giao hoà cùng mùi hương thanh nhã.

"Em sợ sao?" Giọng nói của Kỳ Ứng Diêm lúc này cực kỳ dịu dàng, dường như anh ta đang tận lực đè nén cảm xúc của bản thân mình.

Lưu Ly không chút do dự gạt đầu, ánh mắt cũng cực kỳ hoảng loạn.

Khẽ cúi đầu, tiếng cười trầm khàn từ trên môi Kỳ Ứng Diêm bật ra cuối cùng cũng hoá giải phần nào nỗi sợ hãi trong lòng Lưu Ly. Thực lòng mà nói, sự sợ hãi của cô không phải do cô cảm thấy chán ghét anh ta mà đơn thuần chỉ là nỗi sợ hãi bình thường của một cô gái chưa từng trải qua tình huống thế này. Nếu đổi lại là cô gái khác rơi vào hoàn cảnh của Lưu Ly lúc này cũng sẽ có tâm lý như vậy.

Đem Lưu Ly ôm chặt lấy, Kỳ Ứng Diêm cười khẽ, xoay người lại rồi ghì cô vào trong ngực, khẽ hít một hơi thật sâu như muốn đem khát vọng của bản thân hoàn toàn áp xuống.

Lưu Ly còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Anh ta thực sự buông tha cho cô sao? Hay là anh ta vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ đó? Trong lòng Lưu Ly vẫn mang theo sự thấp thỏm bởi vì cô thực không biết người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, chỉ cảm thấy thân thể bị anh ta ôm chặt quá mức khiến cô vô thức muốn tránh thoát.

"Đừng động, cứng! Để cho anh ôm em như vậy đi. Em có biết anh rất muốn, rất muốn em tới nhường nào hay không?" Kỳ Ứng Diêm cúi đầu nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly, lại thấy ánh mắt hoảng loạn của cô khi nghe xong mấy lời đó liền bật cười. "Nhưng hôm nay, anh không muốn dọa cho em sợ. Em hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt cho nên hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh tha cho em."

Đôi mắt của Lưu Ly lúc này dường như bị làn sương mờ bao

phủ, cô có chút không hiểu hàm nghĩa trong những lời nói của anh ta. Đằng sau nụ cười kia còn có âm mưu gì? Cô chỉ cảm thấy ánh mắt anh ta quá nóng bỏng, cũng quá cuồng dã như thể mang theo luồng điện cao áp khiến cho cả trái tim cô tê dại.

Khẽ chớp nhẹ đôi mắt, Lưu Ly chỉ cảm thấy khắp toàn thân như phải bỏng. Tất cả những nơi bị Kỳ Ứng Diêm hôn qua giờ đều lưu lại dấu ấn đỏ rực như bị bàn ủi chạm qua. Ngay cả nụ hồng kiều diễm trên bầu ngực cô bị anh ta ngậm lấy cũng nóng rực lên như muốn thiêu đốt cơ thể. Tại sao anh ta có thể không chút lễ phép, lại dám làm càn như vậy?

Nhưng...

Ngay bản thân Lưu Ly cũng không biết phải làm thế nào nữa. Tâm tư của cô dường như đang bắt đầu thoả hiệp một điều gì đó....

Kỳ Ứng Diêm khẽ nở nụ cười mê người, đem người phụ nữ trong ngực ôm thật chặt. Dù biết rằng sẽ lại có một đêm mất ngủ nhưng ít ra từ trên gương mặt Lưu Ly, anh ta cũng có thể thấy được bóng dáng của niềm hy vọng. Được vậy cũng là tốt rồi!

Kể từ lúc Liệt cường chế đem Vi Như từ câu lạc bộ về trường, hai người họ bắt đầu giận dữ không nói với nhau lời nào, nhất là Vi Như. Mỗi ngày cô đều đến biệt thự của Liệt từ lúc sáng sớm, chuẩn bị tốt đồ ăn cho KITY xong liền lập tức rời đi. Trong trường, nếu có tình cờ đụng với Liệt, cô cũng lập tức xoay người bỏ đi. Bởi hành động của cậu ta khiến Vi Như không kịp nhắc lại lời nào với Harry cho nên Harry cũng không cách nào hiểu được hành động của cô, do đó thái độ của anh ta cũng lạnh lùng hẳn đi.

Vi Như thực sự rất buồn bực, nhiều lần muốn tìm Harry để giải thích mọi chuyện nhưng anh ta đều dùng hết lý do này tới lý do khác để từ chối gặp mặt. Hết thầy đều do cái tên Trình Giảo Kim chết tiệt kia phá đám mà!

Hôm nay, khi vừa hết giờ học, Vi Như vừa bước vào toilet liền nghe thấy mấy cô sinh viên cùng trường đang nhỏ giọng bàn tán gì đó. Đứng trước gương sửa sang lại đầu tóc một chút, vừa muốn đi

ra thì Vi Như nghe thấy một cô trong số họ lên tiếng, "Không biết gần đây Liệt xảy ra chuyện gì nhỉ? Hình như anh ấy cũng không có hẹn hò với cô gái nào cả."

"Không phải cậu đang nghĩ anh ấy có vấn đề đấy chứ? Không thể nào? Anh ấy còn trẻ như vậy mà!" Một cô khác che miệng cười nói

"Mình đâu có nói thế! Liệt là người rất tuyệt vời! Các cậu cũng biết rõ điều đó hết như mình vậy. Nhưng cũng phải nói, mặc dù mình có rất nhiều bạn trai, nhưng trong số họ, không có một người nào có thể được như Liệt. Mình chính là nói lúc ở trên giường đó. Chỉ cần cùng cô nào phát sinh quan hệ một lần, Liệt đều lạnh lùng bỏ mặc không thèm đoái hoài đến nữa. Thật khiến người ta đau lòng mà!"

Chương 177: Đau lòng

Đứng ở bên ngoài một lúc lâu, nhưng Vi Như cũng chỉ lẳng lặng nghe hết tất cả chứ không hề lên tiếng. Nhưng tận sâu thẳm đáy lòng, cô lại cảm thấy rất khó chịu. Đám sinh viên nữ này đúng là không biết xấu hổ, lại có thể đứng giữa nơi công cộng mà bàn tán mấy chuyện xấu xa thế này. Suy nghĩ một chút, cô cũng quyết định đi vào. Con người luôn có ba vấn đề cấp bách cần phải giải quyết, cho dù đám sinh viên nữ này có đáng ghét tới mức nào thì cô vẫn phải ưu tiên giải quyết vấn đề sinh lý trước tiên.

Bốn, năm sinh viên nữ đứng túm tụm ở đó, buôn chuyện hết sức hăng say chứng tỏ đề tài này HOT tới mức nào. Vì thế bọn họ không những không để ý thấy Vi Như bước vào, mà ngược lại, câu chuyện ngày càng "rôm rả" hơn, từ chuyện bé đã được xé ra thành chuyện lớn.

"Này, không phải là Liệt đã thay đổi đối tượng rồi chứ? Đạo này anh ấy không còn tìm phụ nữ ở trong trường chúng ta nữa rồi."

"Haizz, cho dù anh ấy có tìm đi chẳng nữa thì mọi người sao có thể biết được. Đối với Liệt, một khi anh ấy đã có quan hệ với người phụ nữ nào thì cũng không quay lại với cô ta lần thứ hai đâu." Một sinh viên nữ cất giọng mỉa mai cô bạn vừa lên tiếng.

"Ây da, tớ thật sự muốn phát sinh quan hệ với Liệt một lần. Các cậu cũng nghe rồi đấy, mỗi khi lên giường, kỹ thuật của Liệt luôn làm phụ nữ "siêu hồn lạc phách" khiến họ thỏa mãn tới mức muốn chết đi ấy chứ."

"Điều đó là đương nhiên rồi. Liệt khô ngô tuấn tú cùng đẹp trai như vậy khiến phụ nữ vừa nhìn thấy anh ấy đã trở nên mê muội rồi. Hơn nữa..." Sinh viên nữ kia nói tới đây đột nhiên hạ thấp giọng, thì thầm, "Cái đó của anh ấy rất lớn nha..."

Sau khi nói xong câu đó, đám sinh viên nữ đều bật cười hì hả.

Ngay sau đó, bọn họ lại bắt đầu rôm rả bàn luận những chuyện liên quan tới Liệt. Thanh âm của họ càng lúc càng lớn khiến Vi Như không muốn nghe cũng không được. Cô vốn định nhẫn nhịn chờ cho đám sinh viên nữ kia rời khỏi nhà vệ sinh nhưng không ngờ bọn họ càng bàn tán càng thấy "nghiền", càng nói càng hăng say, hình như không có ý định rời khỏi chỗ này khiến Vi Như không có cách nào có thể đi ra được.

"Phiền bạn cho mình qua một chút." Vi Như khẽ lên tiếng nói với một nữ sinh viên có tóc màu bạch kim đang đứng chắn trước bồn rửa tay.

Nữ sinh viên đó khẽ dịch ra một chút nhưng rồi thoáng nhìn qua Vi Như. Sau đó quay sang các nữ sinh viên khác cười cười. "Tôi còn tưởng là ai chứ. Hóa ra là bạn thân của Liệt đây mà."

Mấy nữ sinh viên khác đều đồng loạt quay ra nhìn Vi Như. Vẻ cười cười trên khuôn mặt bọn họ lộ rõ ý mỉa mai, diễu cợt.

Vi Như cũng không buồn để ý tới thái độ của đám người này. Sau khi rửa tay xong, nhẹ nhàng cầm lấy khăn bông lau tay, cô đang định xoay người muốn rời đi thì...

"Vi Như, cô đứng lại!" Nữ sinh viên tóc bạch kim vừa nãy xông lên chặn ngay trước lối đi. Hai tay cô ta khoanh trước ngực, dáng vẻ hết sức kiêu ngạo. Sau khi dùng ánh mắt đầy vẻ phán xét nhìn Vi Như một lượt từ đầu cho tới chân, cô ta lên tiếng.

"Thật sự tôi luôn tự hỏi, tại sao một cô gái tầm thường như cô lại xứng đáng trở thành bạn thân của Liệt được chứ? Anh ấy là công tử nhà giàu, hào hoa phong nhã, còn cô cùng lắm cũng chỉ là một con vịt xấu xí mà thôi. Đừng có mơ tưởng đến một ngày nào đó Liệt sẽ phát sinh tình cảm với cô. Anh ấy tuyệt đối không để ý tới cô đâu."

Vi Như cảm thấy có chút nực cười, không nghĩ tới những tình huống thường gặp trên truyền hình lại rơi vào đúng bản thân mình thế này. Cô khẽ chớp mắt rồi nhìn về phía mấy cô gái tóc vàng đang đứng trước mặt, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nếu như tôi nói tôi sẽ không bỏ cuộc thì các cô sẽ đánh tôi sao? Sẽ nghĩ ra đủ mọi thủ đoạn để uy hiếp tôi chắc?"

Nữ sinh viên tóc vàng không ngờ Vi Như sẽ trả lời bình tĩnh như vậy, đứng ngẩn ngơ ra. Nhưng liền đó, một nữ sinh viên khác lập tức bước lên. Cô ta sở hữu một vóc dáng cực kỳ mê hồn toát lên vẻ quyến rũ đầy nữ tính.

"Vi Như, tất cả mọi người trong trường không ai là không biết cô cả. Chúng tôi đâu có nhàm chán tới mức gây khó khăn cho cô chứ. Chúng tôi cũng biết cô là sinh viên ngành luật, những chuyện khác thì có thể không chắc nhưng việc bảo vệ bản thân thì cô dư sức. Hơn nữa sư phụ của cô còn là luật sư danh tiếng lẫy lừng - Lạc Tranh, ai dám trêu chọc tới cô chứ.

Nhưng, chúng tôi chỉ muốn lấy tư cách bạn học, xem xét tình hình thực tế mà nhắc nhở cô một chút mà thôi. Liệt, anh ấy căn bản không hề thích cô. Đối với anh ấy, cô chẳng qua chỉ là một tấm bia đỡ đạn cho những cô gái khác mà thôi. Thực sự chúng tôi không muốn nhìn thấy cô gặp phải tổn thương. Chỉ đơn giản như vậy."

"Nói như vậy nghĩa là tôi còn phải cảm ơn các cô?" Vi Như khẽ nở nụ cười thể hiện rõ sự bình tĩnh tới cực điểm. Điểm này cô đã được sư phụ Lạc Tranh truyền nghề lại.

"Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, so với tôi thì xem ra các cô còn đáng thương hơn nhiều ấy chứ. Thế nên, hãy lo cho bản thân mình trước đi. Kỳ thực tôi cũng muốn nhắc nhở các cô một điều. Nếu đã sớm biết Liệt là người như thế nào, vẫn còn đứng đây mà hâm mộ cậu ấy. Suốt ngày chỉ quanh quẩn vài ba cái chuyện giường giường chiếu chiếu, đúng thật là nhàm chán."

"Vi Như, cô nói vậy là có ý gì? Cô đang cười nhạo chúng tôi có đúng không?" Một cô khác trong hội tức giận lên tiếng.

"Tôi cười nhạo các cô để làm gì cơ chứ? Các cô muốn ở đây bàn luận về vấn đề gì, bị người nào đó bỏ rơi cũng chẳng có liên quan gì tới tôi. Thậm chí là các cô muốn trở thành bảo bối của Liệt tôi cũng không quan tâm. Trong mắt của tôi, cậu ta chỉ là một công tử nhà giàu khiến người ta cảm thấy chán ghét."

Vi Như lại cười nhẹ rồi tiếp tục cất tiếng, "Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy những lời nói của các cô vừa rồi ngộ nghĩnh bị người khác nghe

được thì họ sẽ nghĩ thế nào về trường mà chúng ta đang học đây? Người ta sẽ cho rằng, cái trường này chỉ toàn đào tạo nên những kẻ háo sắc mà thôi. Nếu để cho người ngoài hình thành nên loại suy nghĩ đó, thực sự sẽ chẳng tốt đẹp gì. Vì thế các cô hãy tự giải quyết mọi chuyện cho tốt đi." Nói xong Vi Như liền quay người bỏ đi bỏ lại mấy cô sinh viên kia đang bị chọc tức điên lên.

Chậm rãi bước đi dưới ánh mặt trời ấm áp mới khiến Vi Như có cảm giác là mình còn sống. Nói cô không tức giận là nói dối. Đám người kia muốn đem Louis Liệt ra bàn tán rồi gây chuyện thị phi thì cũng chẳng liên quan gì tới cô. Đẳng này lại còn chuyển mục tiêu sang cô nữa chứ. Đúng thật là nực cười!

Còn nữa, mà sao người đàn ông đó không mắc bệnh phong lưu mà chết luôn đi cho rồi? Chắc chắn kiếp trước thiếu hơi phụ nữ nên kiếp này mới giống như ngựa đực thế này đây. Thật đáng chết! Mà sao cô lại đen đui như thế cơ chứ, gặp phải đúng người đàn ông như cậu ta.

Đang mãi nghĩ ngợi, đúng là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Vừa ngẩng đầu lên Vi Như liền nhìn thấy cách đó không xa là dáng vẻ vô cùng nhàn nhã thông dong của Louis Liệt đang bước về phía mình. Tất nhiên là cậu ta có nhìn thấy Vi Như nên khẽ nhếch môi nở nụ cười hết sức ám muội. Còn Vi Như, không nói một lời nào, liền lập tức quay đầu lại, toan rời đi theo hướng ngược lại.

Liệt đang ở cách đó không xa, nhìn thấy hành động của Vi Như, khuôn mặt vốn đang mỉm cười lập tức có chút không vui. Cậu ta liền bước nhanh hơn để bắt kịp cô.

Trong khuôn viên của trường có một rừng cây nhỏ. Đi qua rừng cây đó không bao xa là tới một hồ nước vô cùng mỹ lệ. Mỗi năm tới mùa này, những con thiên nga xinh đẹp từ khắp nơi lại bay về, đậu ở hai bên hồ. Vi Như rất thích nơi này, vì nó khiến cô nhớ tới câu chuyện cổ tích "Mười hai con thiên nga". Truyện nói về một cô công chúa hiền lành xinh đẹp gặp được một người đàn ông mà nàng đem lòng yêu thương. Nhưng do bị phù phép khiến không thể cất tiếng nói

nên cô công chúa đã bị người đàn ông đó hiểu lầm, rồi bị đổ oan, suýt chút nữa bị đem đi xử tử.

Thực sự Vi Như cũng không thích câu chuyện cổ tích này lắm. Nếu như đã yêu nhau thì tại sao lại không tin tưởng nhau? Cho nên, cho tới tận bây giờ cô vẫn không tin vào những câu chuyện cổ tích hay ít nhất cũng nghĩ rằng: Sẽ không có câu chuyện cổ tích nào xảy đến với mình cả.

Bỗng Vi Như chợt đứng khựng lại, hai mắt trừng lớn nhìn cảnh tượng trước mặt. Một đôi nam nữ đang không ngừng quấn quýt lấy nhau, hết ôm rồi lại hôn cực kỳ say đắm. Từng hành động vô cùng tự nhiên của họ khiến cô nghĩ mối quan hệ của hai người họ không chỉ mới ngày một ngày hai. Mà hai mắt Vi Như còn mở lớn hơn, sững sờ ngây người ra đó khi nhận ra người đàn ông kia chính là hội trưởng hội sinh viên - Harry.

Trên gương mặt của Harry lúc này là nụ cười cực kỳ dịu dàng. Biểu hiện này của anh ta Vi Như đã từng chứng kiến. Chính là vào ngày mà anh ta tỏ tình với cô. Chẳng phải anh ta thích cô sao? Tại sao lại ở đây dây dưa với người con gái khác?

Vi Như sững sờ đứng chết trân ngay tại chỗ. Gót chân giống như dính chặt vào mặt đất. Muốn nhấc chân lên chạy trốn khỏi chỗ này, nhưng lại không thể cử động được. Trong lòng nổi lên một hồi chua xót, cảm giác như vừa bị bỏ rơi, vô cùng khó chịu.

Ngay sau đó, Harry cũng phát hiện ra Vi Như đứng cách đó không xa. Anh ta có chút giật mình sửng sốt. Nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại bộ dạng thường ngày. Anh ta khẽ nói với cô gái trong lòng vài câu rồi bước về phía Vi Như.

Bất giác, Vi Như lùi về phía sau hai bước. Không biết vì lý do gì mà sự yêu quý vốn dành cho anh ta bấy lâu giờ đây bỗng trở thành nỗi thất vọng tràn trề....

"Vi Như..." Harry cũng dứt khoát dừng lại. Ánh mắt anh ta nhìn về phía Vi Như lộ rõ sự phức tạp. Có lẽ là do nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt của cô, nên anh ta đi thẳng vào vấn đề.

"Đúng như những gì em nhìn thấy, cô ấy là bạn gái của anh."

Vi Như nghe xong, sự khó chịu trong lòng càng trở nên mãnh liệt hơn, cô khẽ nhíu mày lên tiếng. "Thì ra anh đã sớm có bạn gái rồi."

"Không!" Harry lắc đầu, "Bạn anh cũng mới quen nhau thôi, chính là sau ngày ở câu lạc bộ hôm đó. Cô ấy là người anh quen ở câu lạc bộ, thì ra cô ấy cũng là sinh viên của trường chúng ta."

Vi Như ngẩng đầu, dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn Harry, cánh môi khẽ mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Harry nhìn Vi Như rồi chậm rãi lên tiếng, "Anh biết em muốn hỏi điều gì. Em muốn hỏi, nếu anh đã tỏ tình với em sao lại còn yêu người con gái khác, đúng không?"

Vi Như hít sâu một hơi, khẽ lên tiếng. "Đúng vậy! Tôi rất muốn biết tại sao anh lại làm như thế?"

Lần này Harry đi đến trước mặt Vi Như, nhìn cô rồi mới chậm rãi trả lời, "Vi Như, có lẽ anh nói như thế này không công bằng với em, nhưng đây chính là những suy nghĩ trong lòng anh. Em biết anh thích em, một khi thích một ai đó anh sẽ muốn phát triển mối quan hệ thêm bước nữa. Nhưng em lại từ chối quan hệ với anh, vì vậy anh cho rằng em không thực sự thích anh. Nếu đã thế thì đương nhiên anh phải chuyển mục tiêu rồi."

"Cái gì?" Vi Như có bị đánh chết cũng không ngờ rằng lại là nguyên nhân này. "Mục đích anh yêu người con gái khác chỉ vì tôi không muốn quan hệ với anh?"

Harry khẽ nhún vai. "Vi Như, thực ra em có đôi chút bảo thủ. Trong quan hệ giữa nam và nữ đều như thế, chính là dựa vào sự tình nguyện của cả hai bên. Anh thích em, em cũng thích anh, anh tưởng em sẽ tiếp nhận anh, nhưng không ngờ em lại từ chối. Vì vậy anh cũng không muốn ép buộc em."

Vi Như chỉ cảm thấy có chút nực cười, nội tâm không khỏi dâng lên sự phẫn nộ. Cô biết rất nhiều người phương Tây có tư tưởng "đánh nhanh thắng nhanh", nhưng không ngờ chính bản thân cô lại gặp phải đúng người đàn ông như thế. Cô cứ ngỡ rằng anh ta khác với những người đàn ông khác.

"Nói như vậy, nếu hôm đó tôi đồng ý quan hệ với anh thì tất cả

mọi chuyện sẽ khác đi, đúng không?" Giọng nói của Vi Như bỗng trở nên có chút lạnh lùng, trong nụ cười cũng phảng phất ý mỉa mai.

Đến lúc này, Vi Như mới thực sự hiểu ra, tìm được một người đàn ông tốt thực sự rất khó. Bất giác cô cảm thấy rất ngưỡng mộ sư phụ Lạc Tranh. Trong biển người mênh mông như thế vẫn có thể tìm được một người đàn ông thương yêu mình. Có lẽ phải có duyên số từ kiếp trước thì mới may mắn như vậy. Còn cô, lần đầu tiên thăm yêu trộm nhớ một người thì ngay lập tức đã bị hạ "knock out" Đúng là chuyện thật nực cười!

Harry vẫn chăm chú nhìn Vi Như, gật đầu không một chút do dự. "Đúng vậy! Nếu hôm đó em có thể đồng ý với anh, nếu hôm đó em không rời đi mà không một lời từ biệt, anh nghĩ chúng ta có thể ở bên cạnh nhau. Khi em từ chối anh, rồi đột nhiên biến mất khỏi câu lạc bộ, anh đã hiểu được suy nghĩ của em. Anh nghĩ, anh và em không thể đến với nhau được."

"Harry, từ trước tới nay anh không hề biết sự trong trắng của người phụ nữ quan trọng đến thế nào sao?" Vi Như nghiêng răng, trong ánh mắt cũng bùng bùng lửa giận.

Harry nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu nói, "Anh biết phụ nữ phương Đông rất coi trọng cái đó. Nhưng Vi Như à, xã hội ngày nay không còn mấy người quan tâm đến chuyện đó nữa rồi. Anh biết đối với em đó là lần đầu, đương nhiên anh sẽ rất vui."

Nhưng cho dù đó không phải là lần đầu của em, đối với anh mà nói cũng không quan trọng. Mọi người có tình cảm với nhau thì đến với nhau, hết tình cảm thì chia tay. Anh nghĩ trong vấn đề tình cảm nam nữ, em có chút suy nghĩ lệch lạc."

Vi Như cảm thấy trong lòng vô cùng xót xa. Cô không phản bác bất kỳ điều gì, cũng không giải thích gì thêm, chỉ lạnh lùng lên tiếng. "Nói thế có nghĩa là anh và cô ta đã có phát sinh quan hệ?"

"Đúng thế! Chính vào cái đêm ở câu lạc bộ hôm đó. Cô ấy rất nhiệt tình, cũng rất thích anh, anh cũng rất thích cô ấy." Harry trả lời một cách thẳng thắn, không hề giấu diếm.

Từ tận sâu đáy lòng của Vi Như bỗng dâng lên một cảm giác bi

thương khó tả. Nguyên nhân không phải vì Harry, mà vì thứ quan điểm có lẽ mãi mãi cô cũng không thể chấp nhận được này. Do cô quá bảo thủ hay tại anh ta quá tùy tiện? Lẽ nào tình yêu không phải được vun đắp từ sự tin tưởng và yêu thương lẫn nhau sao?

Nếu nói người đàn ông có thể tách riêng sự quan hệ về thể xác lẫn tình yêu, thế còn phụ nữ thì sao? Chẳng phải phụ nữ không thể tách riêng được hai vấn đề đó? Nhưng tại sao ngày nay vẫn còn có những người phụ nữ có thể không hề quan tâm đến vấn đề này? Cũng như cô gái kia hoặc cũng giống với những người con gái đã từng có quan hệ với Liệt vậy.

Sao lại có thể như vậy?

Harry không biết Vi Như đang nghĩ gì, vẫn tưởng cô còn đang đau khổ vì thất tình nên anh ta lại chậm rãi lên tiếng. "Vi Như, thực ra em rất tốt, thực sự rất tốt. Chỉ là..."

"Được rồi, anh đừng nói gì nữa." Vi Như ngắt lời Harry, nhìn anh ta rồi nói. "Tôi luôn nghĩ rằng, anh sẽ khác với những người đàn ông khác. Nhưng không ngờ anh cũng là động vật ăn thịt mà thôi."

Harry nghe xong có chút bối rối, rồi khẽ nhíu mày. Rõ ràng là anh ta không hiểu Vi Như đang nói gì.

Vi Như nở nụ cười đầy lạnh lùng, cũng không buồn giải thích với anh ta nữa, quay lưng bước đi. Xem như cô không có mắt, lại đi thích một người đàn ông tùy tiện như thế này.

"Vi Như..." Harry muốn đuổi theo, nhưng lại nghĩ đến người bạn gái đang ở gần đó nên đành lắc đầu, xoay người đi về phía cô gái đó.

Khi Vi Như từ trong rừng cây đi ra, ánh mặt trời rục rịch chiếu xuống mặt đất, bao phủ lấy toàn bộ thân thể cô nhưng cũng không làm cho cô cảm thấy ấm áp một chút nào. Ngược lại cô càng cảm thấy lạnh hơn.

Vi Như đang trong cơn tức giận, lại chứng kiến một cảnh tượng khác làm cho cô tức điên lên. Ở ngay gần đó, hai nữ sinh đang bám chặt lấy Liệt như là keo dính vậy. Dưới ánh nắng mặt trời cảnh tượng này càng trở nên chướng mắt hơn, làm cho sự tức giận đang hừng hực trong người chỉ chực bùng phát, chỉ muốn nổ tung. Cô

không nói gì liền sai bước về phía trước, đi về hướng của Liệt.

"Vi Như!" Liệt nhìn thấy Vi Như, nét mặt bỗng trở nên cực kỳ vui vẻ.

Cậu ta vốn định đuổi theo cô, không ngờ nhìn thấy cô đi vào rừng cây. Vừa định đi theo thì bị hai cô gái này dính chặt lấy. Muốn đẩy bọn họ ra, nhưng không ngờ "công phu bạch tuộc" của bọn họ quá lợi hại, nhất định bám chặt lấy cậu ta không chịu buông. Thấy cô chủ động đi đến, cậu ta trở nên vô cùng phấn khích.

Nhưng ngay lập tức Liệt nhận ra có điều gì đó bất bình thường. Sắc mặt Vi Như xám xịt lại, hô hấp có chút nặng nề, ánh mắt cũng vô cùng giận dữ.

Liệt cảm thấy có chút kì lạ khi chứng kiến Vi Như đang bước tới trước mặt mình với tốc độ cực nhanh như sao băng xẹt ngang bầu trời nên sững sờ mất một lúc. Dáng vẻ hung dữ của cô như muốn ăn tươi nuốt sống hai người con gái đang dính chặt lấy cơ thể của cậu ta vậy. Ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt giống như hai ngọn lửa, làm cho hai cô sinh viên kia có chút hoảng sợ không dám cử động nữa.

"Các cô không biết xấu hổ là gì sao?" Vi Như cất tiếng đầy lạnh lùng. Giọng nói của cô lúc này hệt như cơn gió lạnh chui ra từ khe hở trong lòng đất vậy. Trước kia, Liệt chưa từng chứng kiến biểu hiện nào của cô như lúc này.

Hai cô sinh viên kia thấy thế tưởng Vi Như đang ghen, cùng đưa mắt nhìn nhau. Đột nhiên, theo phản xạ, hai cô gái liền nói lỏng cánh tay đang bám riết lấy Liệt. Trong đó có một cô không chịu an phận, khó chịu lên tiếng. "Cô bị điên à, chúng tôi thích Liệt thì liên quan gì đến cô chứ?"

"Đúng thế!" Cô gái còn lại cũng hòa theo.

Thực ra hai cô gái đều nhìn thấy sắc mặt của Vi Như lúc này. Sắc mặt cô rất hung dữ khiến ai nhìn thấy cũng bị dọa cho hết hồn hết vía. Nhưng vì sĩ diện nên bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng "choảnh chọe" lại một chút.

"Thích? Các cô dựa vào cái gì mà nói thích cậu ta? Các cô có biết thế nào là thích không? Thứ mà các cô gọi là thích chẳng qua cũng

chỉ là sự ham muốn về thể xác, muốn lên giường với cậu ta mà thôi! Tôi thực sự không hiểu các người được giáo dục như thế nào mà lại có thể vứt bỏ hết lễ nghi, phép tắc cùng lòng tự trọng của bản thân như vậy.

Đường đường là những cô gái trẻ tuổi mà chẳng khác gì những kĩ nữ, đê tiện hết mức. Các người không thể xa đàn ông, không muốn bị đàn ông ruồng bỏ, có đúng không?" Vi Như chẳng nề nang ai liền mắng một tràng. Càng nói càng tức, càng nói càng hăng máu.

Liệt mới đầu rất ngạc nhiên, ngẩn người ra. Nhưng sau đó lại cảm thấy thích thú, ngưỡng mộ dáng vẻ của Vi Như lúc này.

Hai cô gái kia không ngờ Vi Như lại mắng mình khó nghe đến như vậy. Sự ngỡ ngàng trên khuôn mặt dần chuyển thành sự phẫn nộ. Nhưng vì đang ở trong trường lại ở trước mặt Liệt nên bọn họ không muốn bản thân bị mất hình tượng, chỉ đành kìm nén mà nhỏ tiếng.

"Không biết từ đâu chạy ra một con điên như thế này? Đúng là đầu óc có vấn đề!" Nói xong hai người họ vội vàng xoay người bỏ đi.

"Đầu tôi có vấn đề? Tôi thấy có vấn đề là đầu của các cô mới đúng! Hai người..." Vi Như tức giận bước nhanh về phía trước, nhưng liền bị Liệt kéo lại, cũng cắt ngang lời cô đang định nói.

"Được rồi, đừng đuổi theo nữa." Liệt xoay người Vi Như lại, cúi xuống nhìn cô. "Vi Như, cô bị sao vậy? Giống như ăn phải thuốc nổ vậy."

Vi Như nhìn Liệt, ánh mắt càng muốn phát hỏa hơn.

"Anh đúng là đồ "ngựa đực"! Đàn ông các anh chẳng lẽ không lên giường thì sẽ chết sao? Chẳng lẽ không có phụ nữ thì không sống nổi sao? Chẳng phải đều nói "sự quan hệ" và tình yêu không thể tách rời nhau còn gì? Vậy tại sao đàn ông các anh lại hạ tiện đến mức đó? Có thể lên giường với nhiều người con gái khác nhau, thậm chí không thèm quan tâm là quen trong bao lâu: Một ngày hay là mấy tiếng? Các anh chỉ là cỗ máy "phát dục" thôi sao? Các anh còn có chút nhân tính nào không? Còn chút liêm sỉ nào không?"

Lần này người chịu trận là Liệt. Cậu ta bị mắng tới tấp, té tát vào

mặt nên nhất thời không kịp phản ứng xem rốt cuộc là có chuyện gì. Đang định mở miệng hỏi thì liền nhìn thấy Harry ôm một cô gái đi ra từ trong rừng cây. Nhìn thấy Liệt và Vi Như ở phía trước, thái độ anh ta có chút mất tự nhiên. Vốn hai người đó định đi về hướng này, nhưng sau một hồi nghĩ ngợi, anh ta liền ôm cô gái kia đi về một hướng khác.

Ngay lập tức Liệt đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhìn đôi nam nữ đi xa dần, ánh mắt Liệt liền sa sầm xuống. Quay đầu lại nhìn Vi Như, trầm giọng hỏi, "Cô thực sự đau lòng vì thằng đó sao?"

"Anh điên à? Dù tôi có đau lòng vì ai đi chẳng nữa cũng sẽ không đau lòng vì loại đàn ông "ngựa đực" như các anh." Vi Như tức tối ném lại câu nói đó cho Liệt rồi ùng ùng bỏ đi.

"Vi Như..." Liệt liền đuổi ngay theo sau...

Hội trường lớn được xây ở phía tây nam của giảng đường chính. Đây là phòng học đặc biệt bởi sinh viên có thể tự lựa chọn vị trí cho mình. Bởi sức chứa của nó lên tới hàng trăm người nên nơi này cũng thường có rất nhiều người lui tới.

Ba giờ chiều, sinh viên chuyên ngành có giờ học lần lượt kéo tới hội trường. Điều kiện giảng dạy hiện đại cũng là một yêu cầu thiết yếu của giờ học này. Tuy hội trường có thể chứa tới hàng trăm người nhưng không nhất thiết phải có từng đó người đến nghe giảng. Sắp đến giờ lên lớp, những sinh viên tới đây cũng chỉ khoảng ba, bốn mươi người.

Harry vừa chọn được một vị trí khá thuận lợi đang định ngồi xuống thì nghe thấy một loạt tiếng ồn ào vang lên. Nhìn về phía cửa hội trường, không ngờ anh ta lại thấy Liệt đang bước vào.

Harry khẽ nhíu mày. Liệt là công tử nổi tiếng phong lưu đa tình, không ai là không biết cậu ta. Nhưng Harry thấy có chút kỳ lạ, chuyên ngành của cậu ta không cần phải đến đây học, sao tự nhiên lại xuất hiện ở nơi này? Tuy nhiên anh ta lại nghĩ, chắc Liệt ngắm được cô gái nào đó nên đến đây tán tỉnh cũng là điều hết sức bình thường.

Nghĩ thế nên Harry cũng không để ý thêm nữa.

Liệt đứng lên cao nhìn một lượt hội trường. Khi cậu ta xác định được chính xác tọa độ của Harry, liền nở nụ cười hết sức ám muội, rồi đi về thẳng về phía anh ta.

Harry đang định lấy máy tính ra thì đột nhiên thấy bên cạnh xuất hiện bóng người. Ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ lại chính là Liệt. Thái độ của Liệt vô cùng "trêu ngươi" rồi lại ngồi xuống bên cạnh anh ta. Khóe môi Liệt khẽ nhếch lên để lộ nụ cười mang theo ngụ ý sâu xa.

Tuy rất băn khoăn nhưng Harry cũng không mở miệng hỏi vì anh ta và Liệt không quen thân cho lắm, nên anh ta cũng chỉ quay sang làm tiếp công việc còn dang dở của mình.

"Harry, chúng ta sẽ ở đây hay là ra ngoài?" Thanh âm trầm trầm mê người của Liệt đột nhiên vang lên khiến Harry có chút sửng sò. Anh ta không ngờ Liệt đến đây là để tìm mình. Khẽ nhíu mày, Harry quay đầu nhìn Liệt, "Louis Liệt, cậu đang nói chuyện với tôi sao?"

"Ở đây còn có người thứ hai tên là Harry à?" Liệt cũng quay đầu nhìn anh ta, nụ cười bên môi thoáng hiện vẻ tà ác như quỷ dữ.

Harry kinh ngạc nhìn Liệt, "Cậu có ý gì?"

"Rất đơn giản!" Liệt khẽ xoay xoay vặn vặn cổ tay. Nụ cười trên môi lóe lên đầy lạnh lùng rồi nhấn mạnh từng lời, "Muốn đánh cậu!"

"Cái gì?" Harry kinh ngạc đứng bật dậy. Vì các sinh viên luôn chú ý đến Liệt từ khi cậu ta bước vào nên lũ lượt đi về hướng hai người, nhanh chóng vây quanh để xem cảnh náo nhiệt trước mắt.

"Kích động như thế làm gì? Chọn địa điểm đi, ở đây hay là bên ngoài?" Nụ cười của Liệt càng lúc càng giống quỷ dữ. Thân hình cao lớn vạm vỡ của cậu ta tiềm ẩn sức mạnh lớn lao cũng như sự quyền rũ chết người.

Ánh mắt Harry đột nhiên quắc lên, còn có chút phẫn nộ.

"Cậu đang phát điên cái gì vậy? Tôi và cậu thì có liên quan gì chứ? Cậu đi ngay đi, tôi sắp phải lên lớp rồi."

Liệt nghe thấy thế liền cười nhẹ, "Chỉ là... Tôi thấy cậu chướng mắt. Biết làm thế nào bây giờ?"

"Cậu..."

"Harry...." Trong đám đông đột nhiên vang lên một giọng nói yếu ớt. Ngay sau đó một cô gái bước ra. Cô ta kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng khi nhìn thấy Liệt thì ánh mắt đột nhiên sáng rực lên.

"Meali?" Harry hơi ngạc nhiên, cô gái này chính là bạn gái của anh ta.

Liệt khẽ nhướn mày, nhìn người con gái bên cạnh Harry, lại nở một nụ cười hết sức tà mị, "Cô là bạn gái của Harry?"

Meali có chút hoảng hốt. Trước đó cô ta vẫn nghe nói về Louis Liệt, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn cậu ta ở cự ly gần như thế này. Cậu ta khôi ngô tuấn tú như thế, đẹp trai hơn bất cứ người đàn ông nào khác nhưng cũng quyến rũ hơn bất cứ người con gái nào. Nụ cười của cậu ta hết như sự kết hợp giữa thiên thần và ác quỷ, làm cho người ta không kiềm chế được mà trầm luân trong đó....

Cô ta không lên tiếng trả lời, mà chỉ đứng đó ngơ ngẩn nhìn ánh mắt mê hoặc của Liệt.

Chương 178: Bầu không khí ám muội

Dáng vẻ của Liệt lúc này thật khiến trong lòng Harry không khỏi dâng lên một hồi bất an. Sau đó anh ta vội bước lên, kéo Meali qua một bên, rồi nhìn Liệt bằng ánh mắt đầy cảnh giác, "Cậu muốn gì? Cô ấy là bạn gái tôi? Đừng nói cậu muốn đánh nhau với tôi là vì cô ấy?"

"A! Liệu có phải vậy không nhỉ?" Nụ cười trên môi Liệt lại càng thêm mê người. Cậu ta bước tới gần hai người bọn họ, quay sang nhìn Meali rồi lên tiếng, "Cũng mới chỉ là bạn gái của cậu thôi mà. Ít nhất cô ấy cũng có quyền lựa chọn chứ?"

"Cô tên là Meali, năm nay là sinh viên năm nhất, đúng không?"

Meali không ngờ Liệt lại biết tên của mình, sung sướng cùng kích động tới mức không nói nên lời.

"Thế nào, cùng hẹn hò với tôi chứ? Tôi nghĩ tên bạn trai này không thỏa mãn được cô đâu." Liệt đưa ra đề nghị hết sức thẳng thừng và dứt khoát. Đám sinh viên vây quanh cảm thấy có chút khó thở, hô hấp gián đoạn như hít phải hàn khí. Từ trước tới nay những người phong lưu, đa tình họ đã gặp nhiều nhưng "bá đạo" tới mức đề nghị hẹn hò với một cô gái mà bạn trai của cô ta đứng ngay trước mặt như thế này thì là lần đầu tiên.

Harry tức giận tới mức đưa tay ra chỉ thẳng vào mặt Liệt...

"Louis Liệt, cậu đừng có quá đáng! Đừng có ý vào bản thân có chút gia thế cùng vẻ ngoài tuấn tú mà đi tán tỉnh lung tung như thế. Cậu cũng không quan tâm tới việc cô ấy là bạn gái của ai hay sao?"

Liệt giả bộ có chút tiếc nuối khế lắc đầu, "Chưa cần nói tới gia thế, chỉ cần dựa vào vẻ bề ngoài của tôi cũng đủ ăn đứt cậu rồi. Chẳng phải con gái thường thích những người đẹp trai hay sao? Còn nữa, tôi ghét nhất việc bị người khác dùng tay chỉ thẳng vào mặt!"

Nói xong câu đó, ánh mắt của Liệt liền chuyển thành vẻ lạnh lùng tựa sương giá thảng chập khiến người đối diện cảm thấy không rét mà run.

Sự việc này quả thực nằm ngoài ý muốn của Meali. Cô ta nhanh chóng hướng về phía Liệt, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ mang theo sự khao khát cùng si mê cuồng nhiệt, khẽ lên tiếng.

"Lời vừa rồi của anh là thật sao?"

"Meali!" Harry không ngờ bạn gái mình lại nói ra câu đó, quay sang nhìn chăm chăm cô ta.

Liệt thì ngược lại, cười hi hi ha ha vô cùng sáng khoái rồi khẽ nhếch môi, "Tôi không thích cưỡng ép người khác nhất là với phụ nữ. Nếu như cô cảm thấy Harry có sức cuốn hút hơn tôi thì những lời nói vừa rồi tôi sẽ thu hồi hoàn toàn."

"Tôi đồng ý!" Meali vội vàng trả lời sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh Liệt. "Liệt, người em thích nhất chính là anh. Vừa mới vào nhập học, lần đầu tiên nhìn thấy anh em đã đem lòng yêu mến anh rồi, mặc dù lúc đó anh đứng ở khá xa..."

"Meali, em..."

"Harry, thực sự rất xin lỗi. Nếu so anh với Liệt thì người em thích vẫn là Liệt." Meali nhẹ nhàng cắt ngang lời nói của Harry.

Bàn tay Harry đã siết chặt lại thành nắm đấm. Hiển nhiên đây chính là sự trả thù trí mạng của Louis Liệt dành cho anh ta. Hành động này chẳng hề liên quan đến chút tình yêu hay sự ham thích nào cả mà mục đích chính của cậu ta là đáp đũa sự tôn nghiêm cùng lòng tự trọng của Harry.

Harry cay cú nhìn Liệt. Nụ cười của cậu ta mới chói mắt làm sao. Đáng vẻ cậu ta vẫn thông dong bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra vậy. Lần đầu tiên trong đời, trong đầu Harry xuất hiện ý nghĩ muốn giết người.

"Sao thế? Mới có như vậy mà cậu đã không chịu nổi rồi? Việc làm này của tôi xem ra cũng đã nể mặt cậu trước bao nhiêu người đứng đây lắm rồi. Bị bạn gái bỏ rơi thế này vẫn tốt hơn bị cấm sừng mà không hay biết gì nhiều lắm."

"Mày..." Harry đang trong trạng thái vô cùng xúc động, không kịp chế được liền xông lên vung một quyền hướng vào đầu Liệt, quát lớn...

"Mày đi chết đi!"

Đám người xung quanh hoảng sợ hét lên một hồi chói tai.

Phản ứng của Liệt cũng rất nhanh, cậu ta chỉ cần khẽ nghiêng đầu cũng có thể tránh được quả đấm của Harry. Thậm chí cậu ta cũng chẳng buồn nhúc nhích thân hình chút nào mà chỉ giơ bàn tay mạnh mẽ ra cản cú đấm của Harry rồi cất tiếng cười lạnh lùng.

"Tốc độ ra đòn của cậu quá chậm. Cú đấm cũng chẳng có tí lực nào. Xem ra trưa nay cậu đã quên ăn cơm thì phải."

"Louis Liệt, hãy bớt nói lời vô nghĩa đi. Vừa rồi chẳng phải mày muốn đánh nhau với tao sao? Được thôi, hôm nay tao không giáo huấn mày một trận thì một tên tiểu tử thối như mày sẽ không biết trời cao đất dày là gì." Harry lớn tiếng la lối ầm ĩ.

Nụ cười trên khóe môi Liệt càng hiện rõ ý châm chọc, "Chẹp chẹp, bạn học à, hôm nay tôi sẽ dạy cậu mấy chiêu miễn phí!" Sau khi nói xong mấy lời cuối cùng, ánh mắt của cậu ta đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, đứng lên và ngay sau đó giơ chân lên tung một cước...

Hự... Cả thân hình của Harry bay thẳng ra ngoài, đập vào hàng ghế đằng xa rồi rớt bịch xuống đất. Đám đông xung quanh hoảng sợ chạy tán loạn, ai nấy đều trợn tròn đôi mắt.

Từ trước tới nay bọn họ chỉ biết Liệt là người thích chơi đùa với phụ nữ, vờn hoa gheo nguyệt chứ không hề biết cậu ta còn có thể đánh nhau.

Harry phải vất vả lắm mới có thể đứng lên được. Đưa tay lên ôm ngực, anh ta có cảm giác như xương sườn muốn vỡ vụn khiến hô hấp vô cùng khó khăn. Ngẩng đầu nhìn lên, anh ta lại thấy Liệt đang bước từng bước tới trước mặt mình, trên môi cậu ta vẫn là nụ cười tà mị quen thuộc. Ngay sau đó, Harry liền cảm thấy cổ áo bị túm lấy rồi khuôn mặt Liệt hiện ra rất gần.

"Cậu không yếu ớt như vậy chứ? Đánh đi, Harry! Tôi mới chỉ

dùng có chút sức thôi đó." Liệt lôi cổ Harry lên, lạnh lùng buông mấy lời này rồi lại nhằm thẳng mặt anh ta mà tung một quyền rất mạnh. Cú đấm này so với lúc trước còn dùng lực mạnh hơn rất nhiều nên Harry lại lần nữa bay ra ngoài.

Đám người vây xung quanh đã sớm bị dọa cho toàn thân run rẩy. Meali cũng không ngờ Liệt lại ra tay nặng như vậy nên cũng không tránh khỏi việc sợ hãi đến toàn thân phát run.

Harry chỉ cảm thấy như trời đất vừa rung chuyển trong nháy mắt, rồi máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, thậm chí anh ta còn bị đánh gãy mấy cái răng. Harry cố gắng lắm mới đứng được dậy nhưng vẫn hung hăng nhổ ra một búng máu, trong đó còn có cả mấy chiếc răng bị gãy nữa.

"Khốn kiếp!" Harry cúi đầu chửi thề, lão đảo bước tới phía Liệt. Sau đó anh ta liều mạng tung một quyền về phía cậu ta. Nhưng đáng tiếc, cú đòn này còn chưa tới nơi thì Liệt đã vươn tay ra giữ lấy năm đấm của anh ta rồi đẩy mạnh ngược trở lại. Harry lại một lần nữa ngã nhào xuống đất. Lần này, Liệt cũng không cho anh ta cơ hội thêm nữa, lại đưa tay tóm anh ta đứng lên rồi tung thêm một quyền rất mạnh. Cú đánh này không khiến Harry phải mất mạng nhưng cũng khiến anh ta đau tới mức không muốn sống nữa.

Harry hoàn toàn quỳ rạp trên mặt đất, thoi thóp thở không ra hơi. Toàn thân anh ta cũng không còn chút sức lực nào để có thể đứng dậy thêm lần nữa. Khuôn mặt Harry lúc này sưng tấy lên, mũi và miệng thì không ngừng rỉ máu.

Liệt bước lên phía trước, từ trên cao nhìn xuống Harry, lạnh lùng lên tiếng. "Đúng là đồ bỏ đi!" Nói xong cậu ta xoay người bỏ đi.

Harry dùng ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm theo bóng lưng vạm vỡ đầy kiêu ngạo của Liệt, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm...

Dưới ánh mặt trời ấm áp, bóng dáng cao lớn của Liệt vẫn toát lên vẻ tiêu sái quen thuộc. Cậu ta chỉ đưa tay sửa sang áo sơ mi lại đôi chút là bộ dạng phớt đời lại được khôi phục như trước. Cũng khó

trách Liệt lại ra tay với Harry nặng như vậy. Nguyên nhân của việc này thì phải hỏi tới anh trai cậu ta - Louis Thương Nghiêu. Từ nhỏ, Vũ và Liệt đều chịu sự huấn luyện nghiêm khắc của anh trai và luôn nhớ rõ lời dạy, "Đã là người của gia tộc Louis thì điều đầu tiên là phải có thể lực cực kỳ mạnh mẽ."

"Liệt!" Sau lưng cậu ta truyền tới tiếng gọi khe khẽ.

Liệt quay đầu lại nhìn, thì ra là bạn gái của Harry - Meali đang cất tiếng gọi cậu ta.

Cuối cùng Meali cũng đuổi kịp tới trước mặt Liệt, đỏ mặt lên tiếng. "Liệt, tối nay chúng ta cùng nhau đi tham dự bữa tiệc của mấy người bạn được không?"

"Tham dự tiệc?" Liệt khẽ chớp mắt, cười một cách ma mị.

"Chúng kiến một màn máu me tàn khốc như thế mà cô vẫn nghĩ rằng tôi còn hứng thú với cô hay sao? Thực xin lỗi, những lời nói vừa rồi chẳng qua là muốn nói cho Harry nghe thôi. Còn cô, một chút hấp dẫn đối với tôi cũng không có!" Nói xong cậu ta liền xoay người bỏ đi.

Meali sững sờ tới ngây người, sau đó lại cảm thấy xấu hổ đỏ bừng mặt nhưng vẫn cố gọi với theo, "Liệt..."

"Đừng có đi theo tôi!" Liệt cũng không thèm quay đầu lại, chỉ lạnh lùng ném lại một câu cho cô ta. Vừa ngẩng đầu lên, Liệt nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc cách chỗ cậu ta không xa, đó chính là...Vi Như.

Ánh chiều tà chiếu xuống nơi Vi Như đang đứng khiến người ta có cảm giác như có một vầng sáng ấm áp đang nhẹ nhàng bao phủ lấy cô. Vi Như vẫn đứng đó không hề nhúc nhích, nhìn Liệt đi từ hội trường ra với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Bước chân của Liệt cũng chậm lại, vừa đúng lúc Meali đuổi tới nơi, cô ta lập tức vươn tay ra kéo lấy cánh tay Liệt...

"Liệt, nếu anh không có ý với em, sao vừa rồi còn muốn chúng ta hẹn hò?"

Sắc mặt của Liệt đã không mấy vui vẻ gì nên cũng không thèm để ý tới Meali, mà chỉ chăm chú nhìn về phía Vi Như. Thấy cảnh lôi lôi kéo kéo trước mặt Vi Như cũng chỉ nhìn cậu ta một cái rồi lập tức

xoay người bỏ đi.

"Vi Như..." Liệt lớn tiếng gọi cô, đang định đuổi theo thì lại bị Meali bước lên cản đường khiến cậu ta phiền muốn chết.

"Liệt, rốt cuộc thì anh có ý gì chứ?"

Liệt không kiềm chế được nữa, hất mạnh tay Meali ra. Cô ta vốn đã đứng không vững lắm nên mất đà ngã nhào xuống đất, hai mắt trừng lớn nhìn Liệt.

"Cô thật quá phiền phức. Tôi chỉ tùy tiện nói một chút thế mà cô cũng cho là thật sao? Đừng có đi theo tôi nữa. Thật sự cô làm cho người ta cảm thấy chán ghét!" Liệt từ trên cao tức giận nhìn người phụ nữ đang "sóng xoài" trên mặt đất. Khuôn mặt tuấn tú đã không còn vui vẻ như trước nữa mà hoàn toàn ngược lại, toàn bộ dáng vẻ của Liệt đều toát lên sự giận dữ.

"Liệt..." Meali nhìn theo bóng lưng của Liệt mỗi lúc một xa dần, khuôn mặt tức giận đến tím tái...

Vi Như nhốt mình trong phòng tự học, buồn bã đọc sách. Vào thời gian này, trong phòng tự học cũng không có ai ngoài cô. Vì thế Vi Như thoải mái nằm cuộn mình trên ghế sofa với một chồng sách vở cao chót vót che ở trước mặt. Không biết rốt cuộc cô đang đọc sách hay đang suy nghĩ cái gì nữa.

Một lúc lâu sau, Vi Như đột nhiên hạ chồng sách xuống, nhìn chằm chằm vào Liệt đang an nhàn dựa vào bên cạnh giá sách. Cô có chút tò mò lên tiếng hỏi, "Louis Liệt, anh tới đây để đọc sách hay là tới đây theo dõi tôi mà cứ lảng lạng như hồn ma thế?"

Trong giọng nói của Vi Như không hề mang chút "hảo ý" chứng tỏ tâm trạng của cô đang vô cùng bức bối.

Liệt vẫn thong dong khoanh hai tay trước ngực. Nụ cười trên gương mặt anh tuấn của cậu lại nhẹ nhàng lan tỏa...

"Tất nhiên tôi tới đây là để theo dõi cô rồi. Cô cũng thừa biết, đối với những loại sách vở này tôi không mấy hứng thú."

Vi Như khép sách lại một cách dứt khoát, đặt xuống bàn rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt tà mị của Liệt. So với bộ dạng

có chút cợt nhả của Liệt thì Vi Như lại cực kỳ nghiêm túc, "Thế sao anh lại có thời gian tới nơi này vậy? Chẳng phải tất cả thời gian của anh đều dành cho phụ nữ sao?"

Liệt bật cười khế, "Chẳng lẽ cô không phải là phụ nữ?"

"Đừng có dở trò chơi chữ ra với tôi. Vừa rồi tôi cũng không có mù ná!" Vi Như tức giận trừng mắt lên với Liệt, bắt bình lên tiếng. "Tôi thật sự không hiểu cô ta tốt ở điểm nào mà cả Harry lẫn anh đều chết mê chết mệt như thế?"

Liệt khẽ chớp mắt, cảm thấy vô cùng hứng thú. "Ý cô là Meali?"

"Ngay cả tên người ta anh cũng đã biết rồi cơ đấy!" Vi Như nghe xong càng thêm tức giận. "Hóa ra đúng vì cô ta mà anh và Harry đánh nhau. Cuối cùng thì anh cũng đạt được mục đích rồi đấy, xem ra cô ta rất thích anh thì phải. Nghĩ tới mới nhớ, hình như người trong gia tộc Louis các anh thường thích đi tranh giành phụ nữ với những người đàn ông khác thì phải, nhất là phụ nữ đã có bạn trai! Có phải người nhà các anh có vấn đề không? Tại sao lại có thể yêu đương theo cái kiểu đó chứ?"

Vi Như lại bắt đầu mắng một tràng, càng nói càng tức giận. Cũng không hiểu cô đang bắt bình thay cho Lạc Tranh hay cho chính bản thân mình nữa?

Còn Liệt vẫn duy trì dáng vẻ cười cười như trước, cố nhịn không nói một câu nào. Chờ cho tới khi Vi Như trút hết bực tức trong lòng mới đi tới bên cạnh cô, cùng ngồi lên chiếc ghế sofa chật hẹp giống như là huynh đệ đang ngồi tán gẫu với nhau vậy. Cậu ta khoác tay lên vai Vi Như, khế vổ nhẹ, "Cô nói không sai. Lần này tôi đánh Harry đúng là vì một người phụ nữ. Nhưng người phụ nữ đó không phải là Meali... Mà là cô!"

Hả???

Vi Như không ngờ Liệt sẽ nói ra những lời này. Cô quay sang, nghi ngờ nhìn cậu ta. "Louis Liệt, không phải hôm nay mặt trời mọc ở phía tây đấy chứ? Anh vì tôi mà đánh nhau? Vì cái gì mới được cơ chứ?"

Liệt cười ha hả, đưa tay lên khế xoa đầu Vi Như. "Cô đúng là đồ

ngốc. Chẳng phải cô vừa mới bị Harry đá đó sao? Tôi không nhận được nên đã thay cô dạy bảo hẳn một chút ấy mà!"

Sắc mặt của Vi Như lúc này hiện rõ vẻ lúng túng. Cô đưa tay đẩy bàn tay to của Liệt ra rồi lên tiếng. "Ai nói là tôi bị đá chứ? Là tôi đã từ chối anh ta trước đấy chứ. Hôm đó, ngay tại câu lạc bộ chính tôi đã từ chối anh ta!"

Chết tiệt, cô tuyệt đối không thể để cho người đàn ông này chế giễu mình được!

"A, thật không vậy?" Liệt hết lần này tới lần khác đều không để Vi Như có cơ hội thoái thác. Cậu ta khẽ cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Vi Như một cách thích thú. "Nếu đã nói thế, vậy ai khi nhìn thấy Harry ôm ấp người con gái khác thì khuôn mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, dáng vẻ thì như muốn tự sát vậy?"

"Cậu không có mắt à? Ai muốn tự sát chứ? Tôi có phải bị thần kinh đâu, sao phải vì một người đàn ông mà tự sát chứ?" Vi Như lại bắt đầu oanh tạc Liệt tới tấp. Một lúc lâu sau, dường như cô mới ngộ ra điều gì đó...

"Tôi hiểu rồi, Anh liên tục đi theo tôi như vậy không phải là nghĩ tôi có ý định tự sát chứ?"

Liệt khẽ nhún vai, cũng không chút giấu diếm mà thẳng thắn đáp lại, "Đúng vậy! Tôi sợ cô nhất thời nghĩ quẩn nên mới liên tục đi theo cô! "

Vi Như dường như vừa nghe được một chuyện hết sức hoang đường. Cô trừng mắt liếc Liệt một cái, lại cảm thấy có chút nực cười bèn lên tiếng, "Liệt thiếu gia, không phải anh là "chuyên gia nhàn rỗi" đấy chứ? Tôi sống còn chưa đủ tại sao lại phải đi tự sát chứ?"

Chỉ là tôi có chút cảm tình với Harry mà thôi, cũng chưa thích tới mức "chết đi sống lại". Hơn nữa, Harry là người yêu đương bừa bãi, tùy tiện như vậy cũng không đáng để tôi thích anh ta. Như thế đâu tới mức phải tự sát chứ?"

Khuôn mặt Liệt như đang cố nín cười, nhìn Vi Như chăm chăm không dứt. Hành động cùng những lời mắng mỏ của cô đã chứng minh tất cả, thế mà còn gân cổ lên cãi là không việc gì. Cuối cùng

Liệt không nhin được nữa, bật ra tiếng cười lớn nhưng vẫn không nói gì.

"Anh còn cười cái gì? Những gì tôi nói đều là sự thật!" Nhìn thấy bộ dạng này của Liệt, Vi Như liền vội vàng lên tiếng như muốn giải thích.

"Được! Chuyện đó có là sự thật hay không cũng không sao." Liệt khẽ cười, vươn tay ra, nhẹ nâng chiếc cằm của cô lên, nửa đùa nửa thật nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Như.

Vi Như vốn đã không vui nên không mấy quan tâm tới thái độ của Liệt. Cô trừng mắt lên nhìn cậu ta. "Nhìn cái gì mà nhìn? Có gì hay đâu mà nhìn?" Nói xong cô vung tay, hất bàn tay của Liệt đang nâng cằm của mình ra.

Nhưng Liệt không chịu buông tha, vẫn cố tình làm mấy hành động đùa giỡn với Vi Như. Thấy dáng vẻ bực bội của cô càng làm cho cậu ta muốn nổi hứng trêu chọc, nhất định không chịu buông tay. Hai người cứ thế dây dưa qua lại không chịu ngừng. Vi Như đưa tay đẩy mạnh Liệt ra nhưng không ngờ luồng cuống thể nào lại làm cả hai người ngã sòng xoài xuống sofa.

Thân hình cao lớn của Liệt đè trên người Vi Như. Suy nghĩ của hai người họ vốn cực kỳ trong sáng nhưng cảnh tượng lúc này thì lại cực kỳ ám muội.

Trong thoáng chốc, mùi mộc hương dịu nhẹ bao trùm lấy hơi thở của Vi Như. Mùi hương này cô vốn quen thuộc từ lâu nhưng không ngờ có một ngày sẽ cảm nhận nó ở một cự ly gần như thế này.

Giờ khắc này, cô giống như đang lạc vào trong một khu rừng rậm nhưng lại được ánh mặt trời chiếu rọi khiến cô cảm nhận được sự ấm áp. Mùi hương này không nồng nặc như những loại nước hoa người phương Tây vẫn dùng để che dấu mùi cơ thể, mà đây là mùi hương dịu nhẹ, dễ chịu thấm sâu vào lòng người.

Loại hương thơm này rất thuần khiết, thuần khiết tới mức khiến người ta khó kiềm chế được ham muốn hưởng thụ, muốn được tin tưởng, muốn quên đi hết tất cả mọi bi thương cùng bộn bề của cuộc sống. Chỉ muốn đắm chìm trong đó vĩnh viễn, không hề muốn thoát

ra...

Chương 179: Thâm tàng bất lộ

Cho tới nay, tuy nói quan hệ của hai người họ cũng không đến nỗi nào, nhưng kể từ ngày mới quen nhau, cả hai vẫn thường hay tranh cãi. Nhất là tại trường đại học này, chuyện hai người họ đấu võ mồm với nhau đã trở thành chuyện bình thường như cơm bữa. Nếu có một ngày mà hai người họ không cãi nhau thì dường như cứ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Cho nên, hai người họ lại ở cạnh nhau với tư thế kỳ lạ này có lẽ cũng là lần đầu tiên.

Vi Như bị mùi hương tỏa ra từ cơ thể Liệt làm cho mê hoặc. Tuy nói hành động của cậu ta khiến cô bị kinh ngạc đến nỗi trừng lớn hai mắt nhưng cả quá trình, đôi mắt của Vi Như cũng không rời khỏi khuôn mặt của Liệt.

Ngắm nhìn gương mặt Liệt ở một cự ly gần như thế này khiến tâm tình của Vi Như không tránh khỏi những hồi rung động mãnh liệt. Từ trước tới giờ, cô chưa từng nghĩ tới khi nhìn gần, Liệt lại đẹp trai đến thế này. À không, phải nói chính xác là cậu ta có một vẻ ngoài vô cùng tuấn tú. Làn da trắng trẻo nhẵn nhụi hết những cánh hoa bay lượn phía cuối chân trời, không có bất kỳ một tỳ vết nào.

Ở một khoảng cách gần như vậy mà tới một lỗ chân lông trên mặt cậu ta Vi Như cũng không thể nhìn thấy. Liệt giống hệt như một bức tượng thần Hy Lạp được điêu khắc tỉ mỉ từ gốm trắng vậy. Sống mũi cao thẳng cùng đôi môi mê hoặc lòng người của cậu ta khiến Vi Như bất giác lại nhớ tới những "mỹ thiếu niên" trong những cuốn truyện tranh...

Trời ơi!

Vi Như có thể cảm nhận được trái tim mình đang không ngừng đập loạn lên. Tư thế này thật quá mờ ám, mà Liệt vẫn nhìn cô không hề chớp mắt. Gương mặt của Vi Như khế nóng ran lên, nhiệt độ nơi

các đầu ngón tay cũng dần tăng lên, lan tỏa vào tận sâu thẳm trong trái tim khiến toàn thân cô như muốn bốc hỏa lên vậy.

Không được... A... Không được... Vi Như thầm tự nhủ, cô không được nhìn Liệt như thế này nữa vì cậu ấy luôn coi cô như huynh đệ mà thôi. Cô cũng không muốn giống như những cô gái khác, đều bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài tuấn tú của cậu ta, cuối cùng bản thân cũng chỉ chuốc lấy tổn thương cùng đau khổ.

Thâm tâm thì đang không ngừng cảnh báo bản thân như thế, nhưng đôi mắt Vi Như lại không chịu nghe lời. Con người vốn thích cái đẹp, đó là một bản năng tất yếu. Tới giờ phút này, cô mới bắt đầu nảy sinh nghi hoặc: Lẽ nào khi đối mặt với Liệt, sự phụ không hề có lấy một chút động lòng sao? Không thể nào, cậu ta hoàn mỹ như thế, là phụ nữ thì nhất định sẽ không tự chủ được mà đem lòng yêu thích cậu ta.

Liệt cứ thế nằm đè lên người Vi Như và hình như cũng không hề có ý muốn đứng dậy. Đôi môi cậu ta vốn đang nở nụ cười cũng khẽ mím lại, thái độ trở nên nghiêm túc hơn. Cậu ta tập trung cao độ để nhìn Vi Như, chăm chú như là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của cô vậy. Giờ phút này, cô giống như một con thỏ con đang kinh hãi tột độ.

Lần đầu tiên, những đường nét trên khuôn mặt Vi Như lại in sâu trong mắt cậu ta đến như vậy. Cho tới bây giờ, Liệt chưa từng biết rằng, vẻ đẹp của người con gái đang nằm trong vòng tay mình lại vượt xa tất cả các cô mà cậu ta từng quen đến vậy. Ngũ quan cân đối trên gương mặt nhỏ tinh tế với chiếc mũi xinh xắn càng khiến dung mạo của cô thêm thanh tú.

Vi Như không có đôi mắt mê hoặc lòng người nhưng lại sáng lấp lánh như những ngôi sao cuối chân trời, khiến người ta có cảm giác đôi mắt cô như chứa đựng một dòng suối nhỏ trong đó. Đôi môi nhỏ nhắn xinh xinh giống như em bé tỏa ra sắc hồng đầy quyến rũ.

Có thể cô không là "tuyệt thế giai nhân", nhưng vẻ đẹp của cô lại rất riêng, không thể nhầm lẫn với bất kỳ ai, cũng giống như dáng vẻ "thâm tàng bất lộ" của cô vậy. Người phụ nữ trong lòng Liệt mềm mại

như nước khiến cậu ta không nhìn được mà muốn khám phá tới tận cùng.

Không kiềm chế được, Liệt liền vươn tay ra, những ngón tay thon dài khẽ vuốt những lọn tóc trên trán Vi Như để lộ ra vàng trán mịn màng. Hơi thở của Vi Như cũng trở nên gấp gáp hơn. Liệt có thể cảm nhận rõ rệt hạ thân mình đang không ngừng biến đổi. Thậm chí hương thơm thoang thoảng trong hơi thở của Vi Như cũng khác hẳn với mùi hương nồng nặc của những cô gái khác. Trong khoảnh khắc, mọi chuyện đã hoàn toàn biến đổi kéo theo cả mối quan hệ giữa hai người họ...

Vi Như cảm thấy ngón tay của Liệt đang trở nên nóng ran lên nhưng vẫn rất dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt lên má cô, khiến cho cô có một cảm giác êm ái như muốn chìm vào giấc ngủ. Cô chỉ cảm thấy đôi mắt mình không cách nào rời khỏi cậu ta. Đôi mắt ấy sâu thẳm, sâu tới mức như muốn hút cô vào trong thứ ánh sáng đó, sâu tới mức như hồ nước không nhìn thấy đáy, sâu như đại dương bí hiểm vậy.

Cảm giác phát sinh giữa nam và nữ luôn rất kỳ diệu. Kỳ diệu tới mức, phút trước vẫn đang là đôi oan gia cãi nhau không đội trời chung. Nhưng liền sau đó, mối quan hệ có thể sẽ thay đổi hoàn toàn. Tất cả đều là vì duyên số, kỳ diệu đến mức khó tin.

Đôi môi của Vi Như khẽ run lên, ánh mắt cũng có chút hoảng sợ. Hoàn cảnh này thường sẽ làm cho người đàn ông nảy sinh tình yêu thương. Ánh mắt Liệt hơi tối lại, động tác khẽ vuốt ve má cô cũng chuyển thành khống chế hoàn toàn, ngay sau đó cậu ta liền cúi đầu xuống...

Vi Như chỉ thấy đôi môi chợt nóng lên... Ngay sau đó liền chìm đắm trong mùi mộc hương dịu nhẹ. Hương thơm tỏa ra từ cơ thể Liệt khiến người ta không cách nào cự tuyệt. Nhưng vì trong lòng có chút hoảng sợ nên cô liền nhắm hai mắt lại. Cảm giác có chút lạ lùng khiến cô không biết phải làm sao. Cứ để mặc cho Liệt dẫn dắt, cùng với đôi môi của cậu ta gắn bó khăng khít, thân mật không rời.

Cơ thể Vi Như khẽ run lên khiến trong lòng Liệt bất giác nổi lên

cảm giác yêu thương khó tả, khiến cậu ta lại càng không muốn buông tha, mê đắm mà chiếm lấy hơi thở cùng hương thơm trong miệng Vi Như. So với sự tiếp xúc dịu dàng lúc nãy thì giờ đây động tác dần trở nên mạnh mẽ hơn, gần như ép cô phải hé mở hàm răng của mình. Sau đó đưa lưỡi tiến quân thần tốc vào bên trong, cùng với lưỡi của cô dây dưa một chỗ.

Trái tim của Vi Như cơ hồ như sắp bay ra khỏi lồng ngực. Vào giờ phút này, đầu óc cô trở nên trống rỗng. Không còn ý thức được chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ thấy tất cả dường như đang bắt đầu thay đổi...

Hai người giống như những đứa trẻ tham ăn vậy. Nhất là Liệt, dường như hôn vẫn chưa đủ, cho tới khi...

Tiếng chuông báo từ sân trường chợt vang lên, cắt đứt không khí yên tĩnh đang bao trùm căn phòng. Hai người họ giống như bừng tỉnh từ trong giấc mơ, vội vàng tách nhau ra. Liệt nhìn Vi Như, Vi Như nhìn Liệt, hai người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hiện rõ vẻ lúng túng cùng ngượng nghịu...

Cả hai đều không nói gì, mà bầu không khí lại dần yên tĩnh trở lại...

Vi Như siết chặt lấy vạt áo. Tới bây giờ cô mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Trên mặt không khỏi hiện lên vẻ xấu hổ, trong lòng cô càng cảm thấy hoang mang hơn...

Một lúc lâu sau...

"Vi Như..."

"Anh....anh đừng nói gì cả. Tôi mệt rồi nên muốn về phòng nghỉ một lát." Vi Như chợt ngẩng đầu lên ngắt lời Liệt. Vẻ mặt càng trở nên bối rối hơn, nói năng lộn xộn. Sau khi nói xong liền quay người chạy đi.

"Vi Như..." Liệt nhìn theo bóng dáng Vi Như gọi với theo. Nhưng cô càng chạy càng nhanh giống như vừa mới gặp ma vậy. Liệt vẫn đứng yên một chỗ, không hề đuổi theo. Chỉ là trong thoáng chốc, vẻ mặt cậu ta đã tràn ngập sự bối rối cùng phức tạp...

Vi Như chạy về tới ký túc xá liền quăng mình lên trên giường, thậm chí còn trùm chăn kín đầu, tim vẫn còn đập rộn ràng. Trời ơi, không ngờ cô lại hôn Liệt, sao lại có thể như thế được? Chẳng phải cô luôn điều chỉnh được mối quan hệ với Liệt hay sao? Sao vẫn phạm phải sai lầm thế nào?

Một nữ sinh cùng phòng thấy Vi Như hoảng hốt, mặt đỏ bừng bừng chạy về, không nói năng gì lại chạy thẳng lên giường, có chút lo lắng nên bước lại gần quan tâm hỏi han: "Vi Như, bạn sao thế?"

"Không sao..." Giọng nói buồn bã phát ra từ trong chăn.

"Bạn thực sự không sao chứ? Sao sắc mặt có vẻ lạ thế?" Cô bạn vỗ nhẹ.

Vi Như kéo chăn xuống, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ, lên tiếng. "Minh thực sự không sao."

Cô bạn cùng phòng tuy vẫn cảm thấy hành động và thái độ của Vi Như rất lạ nhưng thấy cô không chịu nói rõ nguyên nhân nên cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ khẽ nhún vai rồi lên tiếng...

"Đúng rồi, hôm nay Louis Liệt làm chấn động cả trường đấy. Không ngờ cậu ta đánh nhau giỏi như vậy. Đàn anh Harry học khoá trên cũng không phải là đối thủ của cậu ta... "

Lại là Liệt.....

Vi Như nghe thấy thế tim càng đập mạnh hơn, nhưng lại nhạy cảm phát hiện ra trong lời nói của bạn học có chút ẩn ý, không nén nổi tò mò liền lên tiếng hỏi, "Sao bạn lại cho rằng Harry có thể đánh thắng Liệt chứ?"

Cô bạn cùng phòng khẽ nhún vai, "Louis Liệt vốn là công tử trắng hoa trong ấn tượng của mọi người, cho nên họ đều nghĩ cậu ta chẳng biết đánh đấm gì. Chẳng lẽ cậu không biết Harry đã từng học Judo sao? Không ngờ như vậy mà vẫn bị Louis Liệt đánh cho tơi bời, xem ra Louis Liệt kia cũng không phải chỉ có mỗi cái danh đâu nhé."

"Cái gì? Đã từng học Judo?" Vi Như ngồi bật dậy, giật chăn ra, "Bạn nói Harry từng học Judo?"

"Đúng vậy! Nghe nói học cũng nhiều năm rồi. Nhưng hôm nay lại bị Louis Liệt đánh cho thảm hại. Tất cả mọi người ở đó đều nhìn thấy

Harry không cách nào tới gần Liệt trong vòng bán kính nửa mét." Cô bạn kia nói đến đây, giọng nói liền chuyển sang vẻ thần bí, ngồi xuống bên cạnh Vi Như khẽ thì thào...

"Mọi người đang kháo nhau rằng, Louis Liệt thực ra thuộc một gia tộc bí ẩn nào đó. À, đúng rồi, là thiếu gia của gia tộc Louis. Vi Như, thường ngày bạn rất thân với cậu ta, thực ra thân phận của cậu ta là như thế nào?"

"A?" Tim Vi Như lại đập rộn lên, có chút mất tự nhiên nhìn cô bạn bên cạnh, "Bạn nói mọi người mới chỉ đang đồn đại thôi đúng không?"

"Đúng thế, thực ra mọi người đều đang nghi ngờ thân phận của Louis Liệt không hề đơn giản. Căn cứ vào những lời Harry nói hôm nay thì xem ra đó là sự thật, mà ngay cả bản thân Louis Liệt cũng thừa nhận gia đình mình không hề tầm thường.

Nghĩ mà xem, nếu như cậu ấy không xuất thân từ gia tộc quyền quý, thì sao có thể lái xe hàng hiệu, sống ở biệt thự cao cấp chứ? Cậu ta cũng chỉ là một sinh viên thôi mà." Cô bạn nhiều chuyện lên tiếng nói lý lẽ nhưng trên thực tế thì lại đang chăm chú quan sát biểu hiện của Vi Như.

Trong lòng Vi Như thầm cất tiếng thở dài. Vừa quay mặt lại thì thấy cô bạn kia đang nhìn mình chăm chú, liền vội vàng khoát tay, "Mình sao biết được gia cảnh của cậu ta chứ? Với lại, cậu ta sao có thể là người của gia tộc Louis được? Dựa vào dáng vẻ côn đồ đó thì sao có thể chứ? Chỉ là may mắn có cái tên giống nhau mà thôi."

Chuyện về thân thế của Liệt vốn vẫn luôn được bảo mật. Gia tộc Louis trước giờ vốn không công khai mọi chuyện với thế giới bên ngoài. Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, gia tộc Louis cũng sẽ có biện pháp nhất định để lập tức phong tỏa mọi thông tin từ phía truyền thông.

Nguyên nhân của chuyện này vốn rất đơn giản. Chính là do sản nghiệp của gia tộc Louis rất đồ sộ, lại hoạt động ở cả hai giới hắc đạo và bạch đạo cho nên đương nhiên sẽ không muốn thu hút nhiều sự chú ý. Vi Như thực cũng không chút nghi ngờ về khả năng ngăn chặn

các phương tiện thông tin và phong toả tin tức của gia tộc này.

Cũng như chuyện sự phụ của cô được gả vào gia tộc Louis, một chuyện lớn như vậy, quan khách cũng rất nhiều nhưng không hề có một người nào chủ động bàn luận về chuyện này. Còn bên truyền thông cũng chỉ thu thập được rất ít thông tin. Những thông tin có thể công khai thì cũng phải thông qua kiểm duyệt nhiều lần bởi phòng PR. Đây chính là quyền lực của gia tộc Louis.

Lúc trước, khi Vi Như mới bước chân vào trường, Liệt chính là người đầu tiên tìm đến cô, chủ động dùng những lời lẽ uy hiếp và đe dọa nhằm cảnh cáo cô không được nói ra thân phận thật sự của cậu ta. Chuyện này không cần cậu ta nói ra, cô đương nhiên cũng sẽ biết giữ mồm giữ miệng. Gia tộc Louis từ thế hệ này sang thế hệ khác đều dùng những lớp vỏ bọc bên ngoài để che giấu thân phận thực sự bên trong. Đây cũng chính là sự bảo vệ cho gia tộc, làm sao cô có thể không hiểu chứ?

Vì thế khi Vi Như biết có nhiều sinh viên trong trường đang suy đoán Liệt là người của gia tộc Louis, thực sự khiến cô giật mình.

Cô bạn cùng phòng thì ngược lại, không tin lời của Vi Như cho lắm. Lại gần Vi Như hơn, cô ta lại hạ thấp giọng, "Bạn thực sự không biết hay là không muốn nói cho mình biết thế? Yên tâm đi, mình sẽ không nói cho ai biết đâu. Bạn cũng biết cô mình làm cho giới truyền thông, mọi người cũng đều biết sự phụ của bạn là Lạc luật sư danh tiếng lẫy lừng. Nghe nói lần biện hộ cuối cùng của Lạc luật sư và ngày tổ chức hôn lễ đều rất chấn động. Mọi người đều nói người mà chị ấy lấy làm chồng chính là người của gia tộc Louis. Làm thế nào mà họ của Liệt lại khéo trùng hợp như vậy chứ??"

"Ay a... Sau này bạn không làm phóng viên đưa tin thì đúng là đáng tiếc. Người mà sự phụ mình kết hôn là chủ tịch của tập đoàn RM mà. Chuyện này ai mà không biết chứ, còn nghi ngờ cái gì nữa đây? Còn nữa, mình chẳng thừa hơi mà điều tra xem thân thế của Liệt là như thế nào. Mình không có quan hệ gì với người đàn ông "ngựa giống" này, việc của cậu ta đừng có hỏi mình." Vi Như dứt khoát tỏ thái độ rõ phản đối.

Cô bạn cùng phòng thấy không thể hỏi thêm được điều gì đành khẽ thở dài. "Sự nghi ngờ của mọi người chắc chắn phải có căn cứ. Bạn thử nghĩ mà xem, Harry học Judo lâu năm như thế tại sao khi đối mặt với Liệt lại không hề có chút khả năng phản kháng nào chứ? Hiện trường lúc đó cũng có nhiều bạn đã từng tập võ, họ đều nói cách thức tấn công và sức mạnh lúc ra đòn của Liệt không phải chỉ luyện tập trong ngày một ngày hai mà có được. Nếu không phải sinh ra trong gia tộc cao quý, chú trọng tới việc bảo vệ an toàn cho bản thân thì sao có thể có được thân thủ giỏi như vậy?"

Nghe xong mấy lời này, trong lòng Vi Như không khỏi có chút bối rối. Thực ra ngay đến bản thân cô cũng không biết thân thủ của Liệt lại giỏi như thế. Cô hít sâu một hơi rồi lên tiếng.

"Mình quả thực không biết chuyện của cậu ta, mình chỉ thích con cún nhỏ mà cậu ta nuôi thôi, những chuyện khác mình đều không biết gì cả."

"Thôi vậy!" Cô bạn vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng hỏi thêm gì nữa. Cô ta chậm rãi đứng dậy, rồi lại quay đầu nhìn qua phía Vi Như, "À, đúng rồi, mặt bạn sao đỏ thế, bị sốt à?"

"Á? Không có gì, vừa rồi mình chạy vội quá ấy mà. Không sao đâu, bạn đi học đi, mình nghỉ ngơi chút là sẽ ổn thôi." Khuôn mặt Vi Như lộ rõ vẻ lúng túng, vội vàng lên tiếng át đi.

Cô bạn kia khẽ gật đầu rồi lấy laptop đi ra ngoài.

Đợi đến khi bên ngoài không có tiếng động nữa, Vi Như mới xuống giường, mở ngăn kéo lấy ra một cuốn sổ ghi chép có mã khóa. Khi chỉnh đúng mật mã, cuốn sổ liền mở ra. Bên trong đều là những dòng chữ đã đặc kín...

Vi Như luôn có thói quen ghi chép lại mọi chuyện diễn ra. Về việc này ngay đến sư phụ cô - Lạc Tranh cũng cảm thấy buồn cười. Cô biết phương pháp này rất truyền thống, cũng rất cổ hủ cùng lạc hậu nhưng cô luôn thích viết tâm sự vào đây, từng chi tiết, rồi khóa lại. Đó là những cảm xúc, những tâm tư chỉ thuộc không gian của riêng cô.

Tuy cuốn nhật ký này còn khá mới nhưng cũng đã viết được hơn nửa. Lật mở từng trang nhật ký, Vi Như khẽ cắn môi, ngón tay thanh

mảnh khế vuốt ve từng dòng chữ trên đó. Trang đầu tiên trong cuốn nhật ký chính là ghi lại lần đầu tiên cô gặp Liệt. Cô không thể nào quên được ngày hôm đó...

Đó là lần cô đến nhà Lạc Tranh lấy giấy tờ, người mở cửa chính là Liệt. Vi Như còn nhớ ánh nắng hôm đó rất rực rỡ cùng quuyến rũ. Cậu ta mặc áo sơ mi trắng, mỉm cười đứng ngay ở cửa, ánh nắng bao phủ lên cơ thể cao lớn khiến cậu ta giống như con trai của thần mặt trời vậy. Mùi mộc hương từ người cậu ta phảng phất trong không khí, làm cho cô ngơ ngẩn một hồi.

Vi Như chưa bao giờ nghĩ tới trên đời này lại có người đàn ông tuấn mỹ như vậy. Nụ cười của cậu ta đẹp tới mức mê hoặc lòng người. Trên người cậu ta không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ như thiên thần. Tướng mạo của cậu ta khiến cho tất cả đàn ông cùng phụ nữ đều cảm thấy ghen tị. Cậu ta có phải là người phạm không? Hay là thiên thần vừa hạ cánh xuống nhân gian?

Tình cảm của con người vốn rất lạ, nhiều khi kỳ diệu đến khó tả. Chỉ một cái nhìn thoáng qua, hình dáng của Liệt đã được gieo mầm trong lòng của Vi Như. Tình cảm lạ lùng đó như hoá thành mưa phùn và gió xuân nhẹ nhàng vun tưới lên hạt giống này nhưng Vi Như vẫn luôn biết rõ, hạt giống đó chỉ có thể bén rễ mà không thể đâm chồi vì Liệt thật sự quá cao và xa khiến cô không cách nào chạm tới được.

Lần gặp gỡ thứ hai thực ra là vào một ngày trời mưa. Hôm đó là đầu giờ chiều, trời âm u, mưa liên miên không ngừng, dịu dàng nhưng cũng rất đa tình. Vi Như cũng có ghi lại thời tiết ngày hôm đó vào trong nhật ký. Hôm đó cô chuẩn bị đi mua trà buổi chiều, vô tình nhìn thấy Liệt vừa bước xuống xe, cậu ta cầm ô bước vào tòa nhà của tập đoàn.

Vi Như chỉ nhìn thấy bóng lưng Liệt. Cơn mưa phùn lững lờ xung quanh tạo thành đám sương mù mờ ảo, đan xen bao trùm lên bóng dáng cậu ta. Trong cái thế giới như mộng như ảo đó, bóng hình cao lớn của Liệt giống như ngọn núi vững chắc, làm cho Vi Như không thể cưỡng lại mà đắm mình theo ánh sáng huyền ảo đó. Vào thời khắc đó, dường như cô nghe thấy tiếng hạt giống đã được gieo mầm

bấy lâu trong lòng bỗng đâm chồi vươn lên đầy mạnh mẽ...

Lần thứ ba chính là hôm ở tập đoàn. Vi Như lúc đó đang bận rộn đi hết từ tầng này tới tầng khác để thu xếp công việc. Đang lúc bận tối mắt tối mũi thì bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp, có chút quen thuộc nhưng cũng rất êm tai. "Lạc luật sư có ở trong văn phòng không?"

Vi Như quay đầu lại, đối diện với đôi mắt mỉm cười của người đàn ông đứng trước mặt. Lần này khoảng cách giữa cô và Liệt càng gần hơn, gần đến mức cô cảm nhận một cách rõ ràng rằng chiều cao của hai người chênh lệch nhau tới mức nào. Mùi mộc hương dịu dàng trên người cậu ta nhẹ nhàng hòa quyện với hơi thở của cô, thậm chí làm cho cô nhất thời quên mất việc phải trả lời.

Từ hôm đó, Vi Như có thể chắc chắn rằng, hạt giống trong lòng cô đã sớm đâm chồi nảy lộc. Dõi theo bóng dáng của Liệt hàng ngày ra ra vào vào công ty, chồi non đó càng ngày càng trưởng thành hơn.

Mới đầu, Vi Như không muốn thừa nhận cảm giác này. Nhưng thời gian qua đi, ngay cả bản thân cô cũng không thể không đối diện với tâm tư ngày càng thay đổi của mình. Cô thích nhìn thấy Liệt, thậm chí khi cậu ta chưa đến công ty cô còn có cảm giác mong ngóng. Cô thích nụ cười của cậu ta, thích nhìn dáng vẻ lưu manh của cậu ta, thích thái độ nhếch mày khi nói chuyện của cậu ta. Tóm lại, cô thích tất cả những gì thuộc về cậu ta.

Vi Như bắt đầu có tâm sự, cũng bắt đầu có cảm giác vui sướng cũng như phiền não. Vì vậy, cô ghi lại tất cả những cảm xúc đó vào cuốn nhật ký của mình. Chỉ có như thế mới giúp cho cô tỉnh táo lại.

Vi Như vẫn biết Liệt rất yêu sư phụ Lạc Tranh của mình. Nhiều khi cô rất ngưỡng mộ sư phụ vì sự thông minh, vì sự điềm tĩnh và dáng vẻ xinh đẹp của chị ấy. Sư phụ có tất cả những gì mà một người phụ nữ muốn sở hữu. Còn cô, vẻ bề ngoài cũng không thuộc hàng "mỹ nữ", chỉ là một luật sư thực tập bé nhỏ mong muốn có ngày sẽ đạt được thành công trong sự nghiệp. Nhưng không biết phải đợi đến khi nào! Cho nên cô không hề vọng tưởng. Con gái sợ nhất là có quá nhiều mong đợi. Rồi cũng vì mong đợi quá nhiều mà tới một ngày

nào đó sẽ cảm thấy thất vọng. Biết rõ sẽ không có được thì sao lại tự chuốc lấy phiền não cho bản thân chứ?

Bởi vì luôn xác định rõ ràng như vậy nên Vi Như mới có thể bình thản đối diện với Liệt. Chưa giây phút nào cô quên bản thân mình là một cô gái bình thường đến mức nào. Cho nên mỗi lần gặp gỡ Liệt, nếu cô không nhìn cậu ta bằng ánh mắt lạnh lùng thì hai người họ cũng cãi nhau. Mỗi người đều có cách cư xử riêng với người mình thích mà không thể với tới được. Và đó chính là cách mà cô lựa chọn.

Mối quan hệ như vậy vẫn luôn duy trì cho tới hiện tại. Nhưng vì trong lòng vẫn mang nặng tình cảm với Liệt nên mỗi khi nhìn thấy cậu ta liên tục thay đổi bạn gái, Vi Như mới trở nên giận dữ như vậy. Vì trong lòng còn có tình yêu nên mỗi lần cãi nhau xong, cô lại không kìm nén được mà bước tới gần cậu ta. Cô luôn muốn giết chết thứ tình cảm có chút mơ hồ vẫn luôn hiện hữu trong lòng mình nên mới thử tiếp xúc với một người con trai khác, thử thích một người con trai khác.

Từ trước tới giờ Vi Như luôn cho rằng bản thân mình vẫn làm rất tốt. Cô cẩn thận dấu kín thứ tình cảm đó ở nơi sâu thẳm trong lòng, cẩn thận từng li từng tý một, đối xử với Liệt theo một cách hoàn toàn khác trước. Có lẽ chỉ có thế cô mới không đánh mất bản thân mình.

Thực ra Vi Như rất sợ. Sợ một khi bị Liệt phát hiện ra, cậu ta sẽ khinh thường cô giống như những người con gái đã từng bị cậu ta vứt bỏ vậy. Đối mặt với một người "cao cao tại thượng" như Liệt, cô mãi mãi cũng chỉ là một con vịt xấu xí, không thể sánh ngang với cậu ta được. Vĩnh viễn là như thế.....

Vi Như cắn cắn môi, ngòi bút vẫn dừng lại trên nhật ký. Một lúc lâu sau, cô mới nhẹ nhàng cất bút.

Hôm nay khi đang ở trong phòng đọc, Liệt đột nhiên hôn mình. Trái tim mình đã đập mạnh, giống như sắp bay ra khỏi lồng ngực vậy. Sao anh ấy lại làm như thế chứ? Chẳng lẽ nhất định phải làm cho mầm non sớm đã trưởng thành trong sâu thẳm lòng mình phải xuyên ra khỏi cơ thể mình sao? Mình rất sợ hãi và hoang mang. Không biết

anh ấy nghĩ gì khi hôn mình? Thái độ của anh ấy có vẻ rất nghiêm túc. Ánh mắt cũng u ám hơn thường ngày.

Mình thực sự không hiểu được trong lòng anh ấy nghĩ gì. Rất muốn đẩy anh ấy ra, nhưng ở trong vòng tay của anh ấy ấm áp như thế, hơi thở của cũng dễ chịu như thế... Có phải mình sắp sa ngã không?

Có người nói giữa nam và nữ, một khi vượt qua một giới hạn nào đó, mối quan hệ sẽ có sự thay đổi rõ rệt. Không biết mối quan hệ giữa mình và Liệt sẽ thay đổi thế nào, liệu có thể quay trở về như trước kia không? Mình chỉ hy vọng trong lòng anh ấy không coi mình như những người con gái khác, chỉ cần qua một đêm sẽ trở thành người xa lạ. Mình thà tiếp tục cãi nhau với anh ấy, làm huynh đệ với anh ấy còn hơn.

Thực ra, có phải mình đã nghĩ nhiều quá không? Chỉ là một nụ hôn thôi mà. Có lẽ cũng chỉ là cảm xúc nhất thời của Liệt mà thôi. Chẳng phải anh ấy luôn thích trêu đùa còn gì? Mà mình lại chỉ là một người bình thường. Hoang tưởng như vậy thực sự quá nực cười. Thôi, không cần phải nghĩ nhiều đến thế, có lẽ tất cả sẽ giống như trước đây thôi.

Thị trấn Flora, Hy Lạp

Cuộc sống mỗi ngày vẫn luôn tràn ngập những điều mới lạ. Quan hệ giữa người và người cũng vậy. Từ xa lạ trở thành quen biết, rồi từ quen biết trở thành thân tình.

Từ sau khi Kỳ Ưng Diêm dùng mọi biện pháp khiến cho Lưu Ly phải đỏ bừng mặt, tâm tình anh ta cũng thoải mái hơn trước rất nhiều. Còn Lưu Ly, mỗi khi nhìn thấy anh ta thì luôn cảm thấy tim đập thình thịch. Ánh mắt nhìn anh ta cũng có sự biến đổi, nhưng nhiều khi lại là lảng tránh. Cô không biết bản thân mình như thế nào nữa. Nếu là người đàn ông khác, dám to gan đối xử với cô như thế, cô sẽ trở mặt ngay, nhưng...

Sáng sớm hôm nay, vẫn như thường lệ, Lưu Ly tỉnh dậy từ trong lòng của Kỳ Ưng Diêm. Công thức pha chế hương liệu mới vẫn chưa

hoàn thành nên mấy hôm nay không có ai đến trộm đồ nữa. Nhưng dường như việc này lại tạo điều kiện cho Kỳ Ứng Diêm. Anh ta luôn mượn đủ cớ, nghĩ đủ mọi cách để được ngủ chung một giường với Lưu Ly. Trừ đêm đầu tiên anh ta ngủ ở phòng khách, mấy ngày sau, Lưu Ly phát hiện mình đều ngủ chung giường với anh ta.

Giống như sáng nay, khi Lưu Ly tỉnh dậy đã không còn cảm giác ngại ngùng nữa. Dường như đã quen với hơi thở của Kỳ Ứng Diêm nên hồi chuông cảnh báo trong lòng cô cũng đã hoàn toàn biến mất.

Ánh nắng vẫn bao phủ lên cả thị trấn Flora. Như mọi khi, Lưu Ly vẫn tiếp tục trích xuất các loại hoa cỏ để điều chế ra loại hương thơm mới. Lúc Kỳ Ứng Diêm bước vào, cô vẫn đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào một lô số liệu cùng công thức.

Nhìn dáng vẻ của Lưu Ly lúc này, Kỳ Ứng Diêm lại không cách nào kìm lòng, khẽ cong môi cười nhẹ rồi bước tới gần cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau rồi dịu dàng lên tiếng, "Cần anh giúp gì không?"

Chương 180: Tuyên bố của Kỳ Ứng Diêm

Động tác của Kỳ Ứng Diêm cực kỳ tự nhiên, như thể hai người họ đã sớm trở thành một đôi uyên ương vậy. Giọng nói của anh ta cũng tràn ngập sự yêu chiều, ánh mắt say đắm nhìn người phụ nữ đang dựa vào ngực mình, khoé môi khẽ cong lên lộ rõ nụ cười cực kỳ vui vẻ.

Lưu Ly đang tập trung vào đám số liệu trước mặt nên cũng không cảm thấy có gì khác thường mà chỉ khẽ lên tiếng, "Việc điều chế hương liệu mới đến giờ vẫn luôn gặp thất bại. Thật không hiểu vì sao nữa."

"Em muốn có một loại hương liệu như thế nào?" Kỳ Ứng Diêm hiểu kỳ cất tiếng hỏi.

Lưu Ly khẽ thở dài, "Là một loại hương liệu được chiết xuất từ trong cây hoa thần. Hương thơm của cây hoa thần rất thanh khiết, hơn nữa còn có tác dụng làm đẹp hoặc giúp thư thái tinh thần. Đó chính là một bài thuốc dân gian, nhưng khi chiết xuất nó ở dạng tinh dầu sẽ mang lại hiệu quả vô cùng tuyệt vời. Nhưng em bào chế rất nhiều lần đều gặp phải thất bại. Hôm nay là ngày phải nộp công thức pha chế rồi, đáng tiếc nó phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của em."

"Cây hoa thần?" Kỳ Ứng Diêm khẽ nhíu mày, ánh mắt có chút nghi hoặc. Anh ta cầm lên một gốc cây như cây cỏ, nhìn qua có vẻ rất tầm thường, giờ giờ lên không trung. "Chính là loại cây này sao? Lấy chút dịch nhựa nguyên chất từ bên trong này thì có gì khó chứ?"

Lưu Ly lấy lại cái cây nhỏ từ trong tay Kỳ Ứng Diêm khẽ lắc đầu. "Không phải như thế. Em đã nói với anh rồi, điều quan trọng nhất đối với một người bào chế hương liệu chuyên nghiệp là phải tạo được sự liên kết cộng hưởng với tự nhiên. Có như vậy, tâm linh của con

người và tự nhiên mới có thể hòa hợp với nhau.

Muốn có một hương liệu tuyệt đỉnh thì loại thực vật đem bào chế cần phải hội đủ các điều kiện. Một là phải chú ý tới nguồn gốc của nó, hai là môi trường sống, ba chính là phải chú trọng tới kỹ thuật chiết xuất. Mục đích em đến Hy Lạp chính là muốn tìm được cây hoa thần thuần khiết nhất. Nhưng loài cây này là một loại thực vật hết sức thần kỳ. Có lẽ bởi mang trên mình quá nhiều lời huyền thoại cổ xưa nên em cảm thấy linh hồn của nó cao quý hơn những loài thực vật khác."

"Ý em là loại tinh dầu này nếu chỉ chiết xuất một cách đơn thuần từ trên cây hoa thần thì sẽ không được?" Kỳ Ưng Diêm liền lên tiếng hỏi.

Lưu Ly khẽ gật đầu, "Đúng vậy! Vẫn cần phải thêm vào đó một ít dược liệu khác nữa. Nhưng là những dược liệu gì thì trước mắt em vẫn chưa nghĩ ra."

Hầu hết các loại tinh dầu thơm trên thị trường đều được dùng với mục đích làm đẹp hoặc thư giãn đầu óc hay dùng làm hương thơm trong phòng để tạo cảm giác thoải mái. Đương nhiên tất cả đều phải được bào chế từ thực vật.

Còn một lượng tinh dầu khác được chế biến thành nước hoa. Các mùi hương khác nhau có được là do sự phối hợp giữa tinh dầu với các loại dược liệu khác nhau. Tuy nhiên, trong quá trình điều chế, nếu tìm được công thức pha trộn thích hợp nhất sao cho cân đối giữa các loại dược liệu và phần dịch nguyên chất được chiết xuất từ thực vật thì sẽ mang lại hiệu quả rất cao.

"Anh có thể nghiên cứu cùng với em." Kỳ Ưng Diêm vừa cười vừa nói rồi cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang rất nghiêm túc của cô.

Lưu Ly vốn là kiểu người không nhạy bén lắm trong các "tình huống" tình cảm. Lúc này cô mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người gần đến mức nào, hành động lại hết sức thân mật nữa. Cô nhẹ nhàng đẩy Kỳ Ưng Diêm ra, vẻ mặt có chút mất tự nhiên lên tiếng, "Không cần đâu, đây là công việc của em."

Kỳ Ưng Diêm vẫn không hề che giấu sự nhiệt tình của mình mà chăm chú nhìn Lưu Ly nhưng vẫn không tiến thêm nữa. Mặc dù anh ta đang rất thành công trong việc từng bước làm cho cô quen với hơi thở của mình nhưng không có nghĩa là anh ta muốn làm gì thì làm.

Lưu Ly bị ánh mắt chăm chú của Kỳ Ưng Diêm làm cho toàn thân cô có chút mất tự nhiên. Lại nghĩ tới những hành động to gan lớn mật vừa rồi của anh ta, ánh mắt sâu thẳm cùng hơi thở thô trọng như một con thú hoang vừa khiến Lưu Ly cảm thấy xa lạ lại vừa cảm thấy sợ hãi.

"Anh, anh nhìn em làm gì vậy?" Lưu Ly cố gắng lên tiếng như muốn trấn an bản thân thêm một chút.

Ánh mắt Kỳ Ưng Diêm lúc này tràn ngập sự hứng khởi. Anh ta là luật sư, đương nhiên sẽ có bản lĩnh nhìn thấu suy nghĩ của người khác. Anh ta mỉm cười rồi thẳng thắn thừa nhận, "Vì anh thích nhìn em như thế."

"Anh..." Nhịp tim của Lưu Ly suýt nữa thì lỡ đi một nhịp, đôi môi hồng khẽ run lên, "Anh ...tại sao ngay cả trong khi nói chuyện mà một chút lịch sự cũng không có như thế chứ?"

Lần này, những lời nói của Lưu Ly thực sự khiến Kỳ Ưng Diêm cảm thấy buồn cười. Anh ta tiến lại gần cô hơn, gần như ép cô sát vào tường. Sau đó, anh ta khẽ đưa tay lên, miên man vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hơi cúi đầu rồi dịu dàng lên tiếng.

"Em sai rồi, Lưu Ly. Anh cư xử với em như thế này là lịch sự nhất rồi đó. Nếu không anh cũng không nhẫn nại cho đến ngày hôm nay."

"Hả? Anh nhẫn nại cái gì mới được cơ chứ?" Lưu Ly luôn suy nghĩ rất ngây thơ trong vấn đề này nên nhất thời chưa hiểu được ngụ ý trong câu nói của Kỳ Ưng Diêm.

Dáng vẻ "ngây ngô" của Lưu Ly nằm trọn trong ánh mắt của Kỳ Ưng Diêm khiến anh ta càng nảy sinh lòng yêu mến. Người phụ nữ đơn thuần này luôn tưởng rằng có thể dùng sự lạnh nhạt để kháng cự lại tất cả. Nhưng cô không hề biết rằng tâm tư của mình đã bị anh ta nắm bắt một cách tường tận mất rồi.

Khuôn mặt của Kỳ Ưng Diêm mỗi lúc một gần Lưu Ly hơn, chứng kiến đôi mắt ngày càng trừng lớn của cô, vừa cười vừa lên tiếng. "Khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ một cách sâu sắc, đến một thời điểm nhất định tình yêu đó sẽ càng trở nên mãnh liệt hơn!"

Lưu Ly lập tức hiểu ngụ ý trong lời nói của Kỳ Ưng Diêm. Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đã trở nên đỏ ửng. Đang lúc chuẩn bị chết chìm trong hơi thở của anh ta, cô liền đẩy mạnh người đàn ông trước mặt ra, hô hấp có phần gấp gáp, lên tiếng.

"Em thấy bệnh tình của anh cũng đã thuyên giảm nhiều rồi. Anh nên đi đi. Hơn nữa anh còn là luật sư, ắt hẳn công việc rất bận mới đúng. Em...em..."

"Nếu như anh không đi thì sao?" Kỳ Ưng Diêm cười cười nhìn dáng vẻ ấp a ấp úng của Lưu Ly, giống như mèo đang vờn chuột vậy.

Lưu Ly trừng lớn hai mắt nhìn Kỳ Ưng Diêm. "Anh... Anh không thể vô lại như thế được!"

Kỳ Ưng Diêm lập tức cười ha hả vô cùng sáng khoái, dáng vẻ vẫn vô cùng anh tuấn.

"Anh..." Lưu Ly luôn cảm thấy như bị anh ta đùa cợt, trong lòng vừa cảm thấy thẹn thùng lại xen chút lo lắng, vội vã quay người rời đi.

"Lưu Ly..." Kỳ Ưng Diêm vừa cười vừa đuổi theo. Bám riết lấy Lưu Ly là chiến thuật của anh ta. Mấy ngày nay anh cảm thấy chiến thuật này cũng có chút hiệu quả. Ít nhất cô cũng không phản đối việc tiếp xúc thân mật với anh ta nữa.

Hai người một trước một sau đi trong vườn hoa. Bước chân Lưu Ly có nhanh hơn một chút vì cô đã sống nhiều năm trong vườn hoa rồi, đương nhiên sẽ hiểu được cách thức trồng trọt cũng như đường đi lối lại trong vườn hoa là như thế nào. Cô tìm được những con đường nhỏ trong vườn hoa một cách chính xác. Như thế vừa có thể đi nhanh mà lại không hề làm tổn thương tới cây cỏ xung quanh.

Nhưng Kỳ Ưng Diêm thì khác. Từ lúc sinh ra tới giờ, số lần anh ta tiếp xúc với hoa chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chưa nói gì tới việc đi lại trong vườn hoa như thế này. Kết quả là, không những không đuổi kịp Lưu Ly mà ngược lại, còn giẫm nát một khoảng lớn cây cỏ trong vườn hoa.

Lúc sắp về tới biệt thự, nhìn thấy một màn này khiến Lưu Ly cảm thấy vô cùng đau lòng. Cô yêu thích cây cỏ như vậy đương nhiên sẽ coi chúng như con người, coi chúng như những sinh vật có linh hồn. Cô khẽ lắc đầu rồi quay trở lại vườn hoa, kịp thời ngăn chặn những bước chân chuẩn bị lại giẫm nát những cây cỏ khác của Kỳ Ưng Diêm.

"Nếu anh còn ở lại đây thêm vài ngày nữa thì nơi này sẽ biến thành thảm họa mất!"

Kỳ Ưng Diêm cố tình làm ra vẻ đứng không vững liền đưa tay ra ôm chặt lấy Lưu Ly nhất định không chịu buông.

"Anh..." Lưu Ly biết rõ Kỳ Ưng Diêm lại bắt đầu có những suy nghĩ đen tối. Từ trước tới nay cô luôn có cảm giác mình bị lừa gạt liền cố gắng đẩy anh ta ra nhưng không được.

"Buông em ra! Nếu người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa."

"Cuối cùng cũng tóm được em rồi. Xem em còn chạy được nữa không?" Kỳ Ưng Diêm cười khoái chí như một đứa trẻ, động tác cũng rất trẻ con, nghiêng đầu nhìn Lưu Ly đang ở trong lòng, trên gương mặt cũng ngập tràn sự yêu thương.

Bị Kỳ Ưng Diêm ôm như vậy khiến Lưu Ly lại càng cảm thấy xấu hổ, "Anh buông tay ra đi, đừng như vậy!"

"Buông tay? Cũng được! Nhưng em phải hứa sẽ nghe lời anh, từ nay về sau không được bỏ mặc anh lại một mình như vậy nữa." Kỳ Ưng Diêm rất dứt khoát lên tiếng nhưng trên môi lại nở nụ cười xấu xa tới mức quỷ dị.

Tâm tình của Lưu Ly càng trở nên khẩn trương hơn. Cô thực sự sợ những người ở đây sẽ bàn tán những chuyện không hay sau lưng., "Mau buông em ra!"

Kỳ Ưng Diêm không hề có phản ứng cũng không chịu buông tay. Nghe xong câu nói của Lưu Ly, anh ta lại cố ý kéo cánh tay của cô lại, càng ôm chặt hơn.

Từ lúc sinh ra tới giờ, Lưu Ly chưa từng gặp qua một người đàn ông nào mà lại "mặt dày" như thế này nên đương nhiên sẽ không có kinh nghiệm ứng phó. Cô chỉ còn biết gặt đầu một cách miễn cưỡng, "Được, em đồng ý với anh. Mau buông tay ra đi."

"Đồng ý rồi thì em sẽ không được thay đổi nữa, rõ chứ?" Kỳ Ưng Diêm cất tiếng cười xấu xa.

Lưu Ly khẽ cất tiếng thở dài, "Một khi em đã đồng ý với ai đó chuyện gì thì em nhất định sẽ làm được!"

"Còn nữa, về sau không được lúc nào cũng đuổi anh đi như đuổi tà nữa!" Kỳ Ưng Diêm lại nhanh nhẩu đề xuất yêu cầu thứ hai.

Lưu Ly kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Kỳ Ưng Diêm, "Anh là luật sư, chẳng phải còn rất nhiều việc cần phải giải quyết hay sao?" Lưu Ly vốn biết Lạc Tranh làm luật sư luôn bận rộn tới mức nào.

"Không cần phải so sánh giữa anh với Lạc Tranh làm gì cả. Lạc Tranh là điển hình cho mẫu người điên cuồng vì công việc rồi. Anh thì không như thế! Đối với anh, việc sắp xếp thời gian nghỉ ngơi hợp lý mới là điều quan trọng nhất. Cho nên em yên tâm, chỉ cần em ở đâu thì anh cũng nhất định sẽ xuất hiện ở đó." Kỳ Ưng Diêm cười tươi, nhẹ nhàng lên tiếng.

Lưu Ly lúc này chỉ có thể gặt đầu mà thôi, "Được, em đồng ý với anh!"

Lời nói của cô khiến Kỳ Ưng Diêm khẽ cong môi nở nụ cười đầy vui vẻ.

"Vậy giờ anh có thể buông tay em ra được chưa?" Lưu Ly cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, mặt trời cũng sắp sửa lên cao. Mà vườn hoa này có rất nhiều người bản địa bận rộn qua lại, chứng kiến cảnh này dường như được xem cảnh náo nhiệt vậy, họ lại bàn tán xôn xao lên cho mà xem.

Kỳ Ưng Diêm biết Lưu Ly đang nhìn cái gì. Kỳ thực, từ sau khi tới đây anh ta mới học được cách nhìn mặt trời mà tính toán thời gian.

Người phụ nữ này khiến cho anh ta cứ đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, làm một khi đã dính vào rồi thì không còn cách nào có thể buông tay ra được nữa.

"Còn có..." Kỳ Ứng Diêm cố tình kéo dài thanh âm của mình.

Lưu Ly trừng lớn hai mắt, "Tại sao anh có lăm yêu cầu vậy?"

"Vậy em có định nghe hay không đây?" Kỳ Ứng Diêm không nhanh không chậm lên tiếng. So với dáng vẻ lo lắng của Lưu Ly thì anh ta hoàn toàn ngược lại, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã cùng tự đắc.

"Còn yêu cầu gì nữa?" Lưu Ly chỉ có thể nín nhịn sự khó chịu trong lòng mà lên tiếng hỏi.

Kỳ Ứng Diêm xoay người Lưu Ly lại, trực tiếp ôm chặt lấy eo của cô, nhìn cô chăm chú. "Từ nay về sau, không được gọi anh là Kỳ tiên sinh nữa, phải gọi tên của anh."

Lưu Ly nghe xong, gò má đột nhiên trở nên đỏ ửng. Tự nhiên trong đầu lại một lần nữa nghĩ tới ánh mắt xấu xa của Kỳ Ứng Diêm, khẽ cắn cắn đôi môi đang run rẩy của mình.

"Chẳng lẽ việc này khó như thế sao? Anh thích em trực tiếp gọi tên anh, nghe rất êm tai." Kỳ Ứng Diêm nở một nụ cười tươi rói. Trong lúc đó, mặt trời càng lúc càng lên cao chiếu sáng cả một vùng. Thấy dáng vẻ của Lưu Ly vẫn không chịu đồng ý, anh ta liền thờ dãi. "Haiz, chẳng còn bao lâu nữa người dân địa phương sẽ tới vườn hoa làm việc rồi nhỉ?"

"Được, em đồng ý với anh!" Lưu Ly bị những lời của Kỳ Ứng Diêm hù dọa đến nỗi phải vội vàng lên tiếng chấp nhận, "Còn không buông em ra."

Cuối cùng Kỳ Ứng Diêm cũng chịu buông tay, Lưu Ly thở phào nhẹ nhõm. Đang định xoay người chạy trốn...

"Em vừa đồng ý với anh những gì ấy nhỉ?" Kỳ Ứng Diêm chứng kiến dáng vẻ sắp sửa chạy trốn của Lưu Ly, lười nhác lên tiếng.

Lưu Ly không làm được gì, chỉ còn biết bất đắc dĩ dừng bước. Cô quay đầu lại, trừng mắt một cái nhưng vẫn phải miễn cưỡng dẫn anh ta ra khỏi vườn hoa.

Hai người vừa mới định bước vào rừng hoa đào, liền nhìn thấy một bóng người từ trong biệt thự chạy ra, đang hướng phía hai người mà chạy tới. Cả Kỳ Ưng Diêm và Lưu Ly cùng dừng bước, quay ra nhìn nhau. Người khách không mời mà đến này thực ra không còn hướng đi nào khác chỉ có thể xuyên qua rừng hoa đào này mới có thể rời khỏi nơi đây.

Tật xấu khó bỏ, phen này không thể buông tha cho tên trộm này được.

Đang lúc định tẩu thoát lại nhìn thấy hai người dừng bước ngay trước rừng hoa đào. Về mặt của người đó không khỏi nổi lên một hồi cảnh giác vì không ngờ rằng bọn họ lại trở về vào đúng lúc này.

Kỳ Ưng Diêm chăm chú quan sát tình hình. Hóa ra kẻ trộm là một phụ nữ, cô ta ăn mặc khá gọn gàng và đơn giản, chắc là để thuận tiện cho việc lén vào nhà người khác. Hàng lông mày của Kỳ Ưng Diêm khẽ nhếch lên, nhanh chóng bước về phía trước...

"Giao ra đây!" Kỳ Ưng Diêm ít nhiều cũng có thể đoán ra người phụ nữ này là ai.

Lưu Ly thì vẫn đứng nguyên một chỗ không hề nhúc nhích. Ánh mắt nhìn người phụ nữ có chút phức tạp.

Người phụ nữ kia có chút giật mình, đứng ngẩn ra một lúc khi bị giọng nói của người đàn ông cao lớn phía trước làm cho sợ hết hồn. Sau khi đánh giá tướng mạo của Kỳ Ưng Diêm, cô ta quay sang Lưu Ly cất giọng hết sức mỉa mai...

"Lưu Ly, cô quả thật cũng không đơn giản chút nào. Ngay cả luật sư Kỳ Ưng Diêm nổi tiếng cũng bị cô mê hoặc. Joseph nếu như còn sống nhất định sẽ rất hối hận về những hành động của mình trước kia."

Ánh mắt của Kỳ Ưng Diêm có chút rung động. Suy đoán của anh ta quả không sai, người phụ nữ này chính là Amelia mà Lưu Ly từng nhắc tới.

Cô ta quả thật cũng có vài phần xinh đẹp, nhất là mái tóc. Nhưng ánh mắt thì tràn đầy vẻ oán hận khiến cả khuôn mặt kia có chút không bình thường.

"Cô là Amelia đúng không? Nếu đã biết rõ thân phận của tôi như vậy thì lập tức giao đồ ra đây!" Kỳ Ưng Diêm hướng cô gái kia nhẹ nhàng lên tiếng, khẽ đưa tay ra.

Nét mặt của Amelia thoáng hiện lên một chút hoảng loạn. "Tôi giao cái gì mới được chứ?"

"Thế cô đang cầm cái gì đấy?" Nụ cười của Kỳ Ưng Diêm càng thêm sáng lạn, giọng nói nhàn nhã cùng tự đắc cất lên. "Cô nên hiểu rằng, chưa được sự đồng ý của chủ nhà mà cô lại hết lần này tới lần khác lén vào nhà người khác như thế là rất mất lịch sự hay không? Nếu ở nơi khác, hành động này chính là tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Và thứ đồ cô đang cầm trên tay chính là đồ trộm cắp. Cô còn muốn tôi gọi tội trạng của cô bằng cái tên gì đây?"

"Tôi đâu có hết lần này tới lần khác xông vào nhà cô ấy trộm đồ? Chỉ có hôm nay mà thôi!" Amelia tức giận, lập tức phản bác lại lời nói của Kỳ Ưng Diêm. Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười "gian xảo" của anh ta, cô ta mới chợt nhận ra mình đã bị mắc bẫy.

Kỳ Ưng Diêm cất tiếng cười đầy sáng khoái, "Nếu đã dám thừa nhận thì lập tức giao đồ ra đây, đừng có lãng phí thời gian vô ích nữa. Tôi chỉ là luật sư mà thôi, cũng không phải là quan tòa nên có thể coi như chuyện này tôi chưa nhìn thấy."

Amelia đã từng được nghe qua những "truyền kỳ" về Kỳ Ưng Diêm nên biết người đàn ông này cũng không dễ mà động vào. Hơn nữa, người đàn ông này đã nắm được đằng chuôi, không những miệng lưỡi rất cứng rắn mà bối cảnh của gia đình cũng không hề tầm thường. Tốt nhất không nên đắc tội với người này.

Cô ta có chút tức giận, bất mãn lấy ra từ trong túi xách một tập tài liệu, trực tiếp đưa đến trước mặt của Kỳ Ưng Diêm. Anh ta nhìn thoáng qua, tất cả đều là số liệu ghi chép hàng ngày của Lưu Ly.

Cuối cùng Lưu Ly cũng tiến lên trước, nhìn cô ta rồi chậm rãi lên tiếng, "Amelia, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì cô mới chịu hiểu đây? Cho dù cô có lấy trộm được cách điều chế đi chăng nữa nhưng đã trải qua nhiều năm như vậy, cô luôn sống trong thù hận nên căn bản đã quên mất một điều: Đối với người bào chế hương liệu, điều

quan trọng nhất là phải có cái "tâm". Cô như thế thì sao có thể bào chế ra một hương liệu tốt đây? Hướng hồ cô còn muốn điều chế ra hương liệu từ cây hoa thần nữa. Mà căn bản, loại hương liệu này tôi cũng chưa có nghiên cứu ra cách bào chế. Cô lấy đám số liệu này về cũng chỉ tạo ra bán thành phẩm mà thôi."

Amelia nghe xong, khẽ cười lạnh, "Hóa ra loại hương liệu này cô vẫn còn chưa nghiên cứu ra. Tôi còn tưởng rằng cô là thiên tài chứ? Mà sao hôm nay tự nhiên thái độ của cô lại trở nên tốt như vậy? Có phải vì có mặt Kỳ Ưng Diêm ở đây không? Cô đừng quên, cô chỉ là kẻ chuyên đi cướp bạn trai của người khác? Cô có phải hồ ly tinh không mà ngay cả Kỳ luật sư cũng bị cô lừa như vậy?"

"Cô luôn miệng nói tôi quyến rũ Joseph, cho tới tận bây giờ, cô vẫn luôn đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi. Vậy còn cô thì sao? Đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngoại trừ việc sống trong thù hận cùng hết lần này tới lần khác ăn trộm thành quả nghiên cứu của tôi thì cô đã làm được gì? Joseph đã chết rồi, chẳng lẽ cô cứ định sống như vậy cả đời hay sao?" Lưu Ly khẽ nhíu mày, lạnh lùng lên tiếng...

"Thật là cảm động a! Người khác không biết chuyện còn tưởng tôi đang đổ oan cho cô đấy!" Amelia nhìn Lưu Ly bằng ánh mắt mỉa mai sâu sắc rồi sau đó lại quay đầu nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm.

"Kỳ Ưng Diêm, tôi biết rõ trong luật giới anh là người rất nổi tiếng. Nhưng trong thời gian ở tại đây, chẳng lẽ anh không nhận ra cô ta là loại người như thế nào sao? Đồ đê tiện này..."

"Amelia, cô hãy cẩn thận lời nói của mình. Nếu không tôi sẽ lập tức kiện cô tội phỉ báng người khác." Kỳ Ưng Diêm lạnh lùng nhắc nhở cô ta rồi lại khẽ cong môi cười.

"Lưu Ly là người thế nào, tôi là người hiểu rõ nhất. Đối với những chuyện trước kia, tôi cũng biết khá rõ ràng. Không ngại nói với cô rằng, một người phụ nữ còn không "trông chừng" nổi người đàn ông của mình lại quay sang đổ tội cho một người phụ nữ khác thực sự là chuyện rất đáng buồn cười.

Nếu có thời gian sao cô không thử ngẫm lại xem vì sao lại mất đi Joseph? Vì sao biết rõ Lưu Ly không hề thích mình mà anh ta vẫn

còn muốn chia tay với cô? Nguyên nhân tột cùng là gì tôi nghĩ cô là người biết rõ nhất.

Nhưng...

Bây giờ cô tìm tới Lưu Ly để kiểm chuyện cũng bởi vì căn bản cô không hiểu cô ấy là người như thế nào...

Còn tôi, đối với Lưu Ly, tôi luôn một lòng tin tưởng. Cho dù không biết rõ mọi chuyện cũng không vấn đề gì. Chỉ cần biết rằng, cô ấy là người phụ nữ mà tôi yêu là được rồi!" Kỳ Ứng Diêm bình tĩnh cắt ngang lời của Amelia, đưa ra một tuyên bố vô cùng bá đạo.

Trong đáy mắt của Lưu Ly có chút chấn động. Cô không nói gì cả, chỉ khẽ cắn cắn môi rồi nhắm mắt lại.

Nghe xong những lời này của Kỳ Ứng Diêm, Amelia thực sự cảm thấy sững sờ. Một lúc lâu sau cô ta mới có lại phản ứng. Nụ cười đầy vẻ châm biếm mang theo hàm ý sâu xa trên khoé môi cô ta càng trở nên rõ ràng hơn. "Lưu Ly, cô cũng thật lợi hại, có thể mê hoặc hết người này tới người khác như vậy. Xem ra cô cũng có duyên với luật sư quá đấy!"

Hồ hấp của Lưu Ly lúc này có chút gấp gáp nhưng cô cũng chỉ dùng ánh mắt không vui nhìn về phía Amelia mà thôi.

Ánh mắt của Amelia lộ rõ tia oán hận cùng sự giận dữ nhưng rất nhanh chóng bị Kỳ Ứng Diêm chặn ngay trước tầm nhìn...

"Amelia, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi gặp cô. Tuyệt đối đừng để tôi bắt gặp cô trộm đồ lần thứ hai. Nếu không, cho dù cô có là đàn chị của Lưu Ly đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không tha cho cô đâu."

Tầm mắt của Amelia khẽ dời về phía gương mặt của Kỳ Ứng Diêm, "Tôi thật không hiểu vì cái gì mà đàn ông các anh đều thích cô ta?"

"Thích một người là vì nhận thấy ở người đó những điểm vô cùng đáng giá. Vì cô không nhận thấy được những điểm này nên mới liên tục sống trong oán hận như thế. Tôi mong cô sau khi trở về hãy suy nghĩ thật kỹ: Thực sự cô oán hận Lưu Ly hay là oán hận chính bản thân mình đã không giữ được Joseph? Nếu cô thực sự yêu anh ta thì

nên tôn trọng quyết định của anh ta mới phải."

Kỳ Ưng Diêm trước giờ vốn không thích đi thuyết giảng đạo lý cho người khác. Đây là lần đầu tiên anh ta nói nhiều như vậy. Sau khi dứt một tràng thuyết giáo, Kỳ Ưng Diêm lại khẽ cất tiếng cười.

"Tôi không ngại nói cho cô biết, Lưu Ly là người phụ nữ mà tôi yêu. Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì tôi vẫn sẽ luôn ở bên cạnh cô ấy. Vẫn là câu nói cũ, đừng để tôi gặp lại cô lần nữa..."

"Nếu không thì anh định làm gì tôi?" Amelia tức giận nhìn Kỳ Ưng Diêm.

Nụ cười trên môi Kỳ Ưng Diêm vẫn cực kỳ mê người nhưng lời nói lại cực kỳ lạnh lùng, "Cô có biết vì sao tôi lại làm luật sư biện hộ hay không?"

Trong đáy mắt của Amelia liền nổi lên một tia cảnh giác.

"Lý do rất đơn giản. Luật sư biện hộ thường có sở trường về khoản nguy biện mà bản thân tôi luôn rất thích nguy biện. Trên pháp đình luôn thích mở to hai mắt mà nói này nói kia. Chẳng hạn đến thì nói thành trắng, trắng lại nói thành xám. Cho nên Amelia, cô nói xem, một ngày nào đó ngộ nhỡ tôi thấy cô không vừa mắt hoặc cô không chịu nghe theo lời cảnh cáo của tôi, chẳng may tôi nhất thời kích động lại cho cô ăn vài bữa cơm tù cũng nên. Đến khi cô ra ngoài thì cũng trở thành người có tiền án tiền sự rồi, tiền đồ của cô sẽ thực sự nguy to đó."

"Anh..." Amelia rất muốn cất tiếng thóa mạ Kỳ Ưng Diêm nhưng lại nghĩ tới việc anh ta vừa nói thực không phải chuyện đùa, hơn nữa anh ta là người có khả năng làm được như vậy nên nắm tay cô ta khẽ siết lại thành nắm đấm, "Xem như anh lợi hại!" Nói xong, Amelia tức giận thờ phì phì rồi bỏ đi.

Kỳ Ưng Diêm vẫn nhếch môi nhìn theo bóng dáng Amelia mỗi lúc một xa dần. Đợi tới khi hình bóng cô ta hoàn toàn biến mất, anh ta mới khẽ vươn vai một cái rồi lại thuận thế khoác lấy vai Lưu Ly, rồi nắm chặt lấy vai cô...

"Được rồi, anh vừa giúp em giải quyết mọi chuyện, vậy em định cảm ơn anh thế nào đây?"

Lưu Ly không thèm để ý đến Kỳ Ứng Diêm, lập tức hất cánh tay của anh ta khỏi vai mình rồi không nói lời nào mà đi thẳng về biệt thự...

Khi màn đêm buông xuống, thị trấn Flora lại trở về sự an tĩnh như nó vốn có, trời đất vạn vật dường như cũng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi tắm rửa xong, Lưu Ly lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm, dùng khăn bông lau khô mái tóc còn đang ướt. Khuôn mặt không hề trang điểm của cô phản chiếu qua tấm gương vẫn cực kỳ rung động lòng người. Vừa ngẩng đầu lên lại bắt gặp ngay ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm đang nhìn mình không chớp, Lưu Ly khẽ cúi xuống, có chút mất tự nhiên lên tiếng, "Anh không đi tắm sao?"

Kỳ Ứng Diêm khẽ nhếch môi cười rồi lười biếng đứng dậy. Cuối cùng Lưu Ly cũng có chút tiến bộ, không một mực đòi đuổi anh ta đi ra ngoài phòng khách nữa mà lại hỏi anh ta có định tắm hay không? Điều này chứng tỏ cô đã chịu chấp nhận cho anh ta ngủ chung một giường

Lúc Kỳ Ứng Diêm chuẩn bị bước vào nhà tắm, Lưu Ly lại khẽ gọi anh ta...

"Hey..." Cô vẫn chưa quen được với việc gọi thẳng tên của Kỳ Ứng Diêm.

Kỳ Ứng Diêm quay đầu lại nhìn Lưu Ly...

"Việc đó... Khi ở trên pháp đình, có thật anh có thể nói đen thành trắng, nói trắng thành xám hay không?" Lưu Ly không nén nổi tò mò liền cất tiếng hỏi, vẻ mặt cũng lộ rõ sự mâu thuẫn. Cô vốn không thích việc luật sư lợi dụng vị trí của mình mà tùy tiện đổ oan cho người tốt.

Kỳ Ứng Diêm khẽ cười, "Anh chỉ là luật sư mà thôi, cũng không phải là thần thánh phương nào, sao có thể lợi hại như vậy được. Những lời đó chỉ là muốn dọa cô ta sợ thôi."

"Thật sự là anh không vì lợi ích cá nhân mà làm những việc trái với lương tâm đấy chứ?" Trong lòng Lưu Ly thoáng nổi lên chút lo lắng.

Kỳ Ưng Diêm chăm chú nhìn Lưu Ly hồi lâu rồi sau đó đi đến trước mặt cô, hơi cúi xuống. Hai cánh tay mạnh mẽ của anh ta chống xuống bàn trang điểm, nhanh chóng khoá Lưu Ly vào trong ngực mình. Vẻ mặt Kỳ Ưng Diêm lúc này cũng cực kỳ nghiêm túc...

"Lưu Ly à, đã làm luật sư, muốn kết luận một vấn đề gì đó đều phải dựa trên chứng cứ. Từ khi hành nghề cho tới giờ, mỗi khi đứng trước quan tòa, anh đều không làm trái với lương tâm của mình."

Lưu Ly như bị mê hoặc bởi ánh mắt của Kỳ Ưng Diêm nên khẽ gật đầu trong vô thức.

"Em đang lo lắng cho anh sao?" Kỳ Ưng Diêm đột ngột nở nụ cười tà, ánh mắt nghiêm túc của anh ta cũng chuyển thành sự đắc ý rõ ràng.

Ánh mắt của Lưu Ly thì lại có chút hoảng hốt. Cô vội vàng khép mi lại, "Ai lo lắng cho anh chứ? Anh muốn thế nào thì cứ làm thế đó đi!"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng đỏ của Lưu Ly, Kỳ Ưng Diêm lại càng cảm thấy yêu thương cô hơn. Thanh âm của anh ta cất lên cũng trở nên trầm trầm đầy dịu dàng.

"Yên tâm, anh đồng ý với em. Bất luận là chuyện gì, chỉ cần khiến em không vui, anh sẽ không làm nữa." Nói xong, Kỳ Ưng Diêm không kìm được liền đặt lên trán Lưu Ly một hôn nhẹ nhàng.

Tâm tình Lưu Ly lúc này có chút cuồng loạn. Cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn lên, chỉ khẽ đưa tay đẩy anh ta ra xa. Người đàn ông này sao lại kỳ lạ như thế chứ? Sao mỗi lời nói của anh ta đều khiến trái tim cô rung động như vậy?

Kỳ Ưng Diêm cất tiếng cười đầy sáng khoái rồi bước vào phòng tắm. Nhìn dáng vẻ của anh ta, Lưu Ly lại chợt cảm thấy như từ trước tới giờ, anh ta đang đùa cợt với cô vậy.

Suy nghĩ một chút, Lưu Ly liền lấy từ trong ngăn kéo bàn ra một chai tinh dầu thơm. Do dự một hồi nhưng cuối cùng cô vẫn hạ quyết tâm đi tới trước cửa phòng tắm đưa tay gõ mấy tiếng...

"Ưng Diêm, em...em có một chai dầu thơm có tác dụng thư giãn tinh thần rất tốt. Anh có muốn thử một chút không?"

Chương 181: Sự phản kích của Lưu Ly

Cửa phòng tắm vừa mở ra, đập ngay vào mắt là khuôn ngực vạm vỡ của đàn ông. Nhìn thấy cảnh này, Lưu Ly không khỏi đỏ bừng mặt, hơi khép mi lại, đưa bình tinh dầu trong tay cho Kỳ Ứng Diêm.

Trên môi Kỳ Ứng Diêm là nụ cười cực kỳ vui vẻ. Anh ta đã sớm biết tên của mình khi được gọi ra từ miệng Lưu Ly nhất định sẽ rất êm ái. Đón lấy cái bình nhỏ màu tím đậm cực kỳ tinh tế, Kỳ Ứng Diêm khẽ nhượng mày hỏi, "Cái này sử dụng như thế nào? "

"Khi tắm anh hãy cho chút tinh dầu này vào bình đốt hương liệu, nó sẽ giúp xoa tan hết mọi sự mệt mỏi của một ngày dài. " Lưu Ly hướng dẫn xong liền quay người định đi ra.

Ngay lập tức, Kỳ Ứng Diêm đưa tay kéo lấy cánh tay Lưu Ly khiến cô giật mình tròn xoe đôi mắt.

"Sao lại lo lắng như vậy? Sợ anh "ăn" em à?" Kỳ Ứng Diêm có chút buồn cười, lại nhìn đến bộ dạng hoảng sợ cùng mất bình tĩnh của Lưu Ly, nhẹ nhàng lên tiếng, "Em giúp anh đi."

"A... giúp anh cái gì?" Như một phản xạ có điều kiện, Lưu Ly lập tức hỏi lại anh ta.

Phản ứng của Lưu Ly quá mức khác thường khiến Kỳ Ứng Diêm lại càng đưa khuôn mặt mình sát lại gần cô hơn. Sau khi tỉ mỉ quan sát gương mặt Lưu Ly một cách nghiêm túc, Kỳ Ứng Diêm khẽ cong môi, nở nụ cười mang theo ngụ ý sâu xa.

"Sao anh lại nhìn em như vậy?" Sự hoảng loạn trong lòng Lưu Ly dường như tăng thêm vài bậc. Ánh mắt của người đàn ông này sắc bén hết lưỡi dao, tựa như không có gì có thể giấu được anh ta. Lúc này Lưu Ly chỉ có thể cố gắng tỏ ra bình tĩnh, cố gắng để không tỏ ra hoảng sợ mà thôi.

Kỳ Ứng Diêm lại cực kỳ nhạy cảm, anh ta rất nhanh chóng nhận

ra sự hoảng loạn thoáng qua trong ánh mắt Lưu Ly. Khế giờ cao bình tinh dầu đang cầm trên tay, Kỳ Ưng Diêm mỉm cười lên tiếng, "Hay là bình tinh dầu này có vấn đề?"

Hai mắt của Lưu Ly bất giác mở lớn, vội vàng lên tiếng, "Bình tinh dầu này thì có thể có vấn đề gì chứ? Em chỉ là có ý tốt muốn giúp anh thư giãn một chút mà thôi. Nếu anh đã nghi ngờ như vậy thì trả lại cho em." Nói xong, Lưu Ly đưa tay định lấy lại bình tinh dầu.

Cả bàn tay nhỏ bé của Lưu Ly cùng bình tinh dầu tinh xảo đều bị bàn tay to của Kỳ Ưng Diêm ôm trọn lấy, không hề có ý định buông ra. Nụ cười trên môi Kỳ Ưng Diêm cho thấy anh ta đã hoàn toàn hiểu rõ tình hình và nắm trong tay bằng chứng để chống lại Lưu Ly. Tuy nhiên ngữ khí của anh ta vẫn rất dịu dàng, hết như đang chiều chuộng một đứa trẻ làm nũng vậy.

"Ai nói anh nghi ngờ em chứ? Chỉ là anh thấy những lời giải thích của em rất khó hiểu nên muốn tự tay em chuẩn bị cho anh mà thôi."

Lưu Ly nửa tin nửa ngờ nhìn Kỳ Ưng Diêm, thầm đánh giá xem anh ta đang nói thật hay nói dối. Cô luôn có cảm giác nụ cười của Kỳ Ưng Diêm có gì đó rất kỳ lạ như thể anh ta đã nhìn thấu điều gì đó. Chẳng lẽ đúng là cô làm chuyện xấu nên bị anh ta phát hiện ra hay sao? Không thể nào! Nếu đúng là chuyện cô làm đã bị anh ta phát hiện thì sao anh ta còn có thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra như vậy chứ?

Mặc dù trong lòng vẫn tràn ngập sự nghi hoặc nhưng Lưu Ly vẫn bước vào phòng tắm, cẩn thận mở bình tinh dầu ra, nghiêng bình nhỏ đúng hai giọt vào lò đốt hương liệu. Tất cả các thao tác đều được Lưu Ly thực hiện cực kỳ bình tĩnh. Kỳ Ưng Diêm vẫn đứng phía sau với nụ cười tươi rói trên gương mặt anh tuấn. Nhân lúc hơi nóng còn chưa kịp lan toả khắp phòng tắm, Lưu Ly liền nhanh chóng rời đi, đóng chặt cửa lại sau khi đã dặn dò vài câu.

Kỳ Ưng Diêm nhìn dáng vẻ vội vàng rời đi của Lưu Ly, lại nhìn sang phía lò đốt hương liệu, khẽ lắc lắc đầu cười khổ.

Ngồi trước bàn trang điểm, trong lòng Lưu Ly luôn cảm thấy bất

an. Nhìn bóng mình trong gương, cô lại cảm thấy có chút buồn cười. Phải chăng cô đã mềm lòng? Nếu so với cách trả đũa lần trước thì lần này đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều rồi.

Mấy ngày nay, Kỳ Ưng Diêm luôn nghĩ hết cách này đến cách khác để có thể chạm vào cô, thậm chí còn to gan làm càn. Chịu đựng tới lúc này là cô đã nhân nhượng lắm rồi. Không ngờ, hôm nay anh ta lại càng quá đáng hơn, yêu cầu cô làm hết cái này tới cái kia. Quả thực cô không thể chịu đựng hơn nữa nên mới nghĩ ra cách này để trừng phạt anh ta.

Cô đâu phải là tượng gỗ nên đương nhiên cũng có tâm tư tình cảm của riêng mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Lưu Ly vẫn nảy sinh sự trắc ẩn nên chỉ định trừng phạt anh ta một chút mà thôi. Tuy nhiên, tại sao lại có cảm giác đó thì ngay bản thân cô cũng không giải thích được.

Từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua mà vẫn chưa thấy Kỳ Ưng Diêm rời khỏi phòng tắm. Mới đầu, Lưu Ly còn kiên nhẫn chờ đợi nhưng được một lúc, cô lại cảm thấy lo lắng liền đứng dậy nhìn đồng hồ. Đã hơn 20 phút rồi. Thường ngày anh ta đâu có tắm lâu như thế.

Chẳng lẽ là do hương liệu?

Bàn tay Lưu Ly bất giác nắm lại một cách vô thức khiến đầu móng tay khê đâm vào lòng bàn tay mảnh mai. Chẳng phải cô muốn cho Kỳ Ưng Diêm nếm thử chút đau khổ sao? Tại sao lúc này lại trở nên mềm yếu vậy chứ? Nghĩ một lúc lâu, cô không kiềm chế được liền đứng dậy đi đến trước cửa phòng tắm, muốn gõ cửa nhưng lại có chút do dự. Còn đang lưỡng lự thì cửa phòng tắm liền bật mở, Kỳ Ưng Diêm cũng từ trong bước ra.

Lưu Ly giật mình, vội vàng lùi lại mấy bước, chăm chú quan sát từng biểu hiện dù là nhỏ nhất của Kỳ Ưng Diêm.

Kỳ Ưng Diêm bước ra ngoài chỉ khoác một cái áo choàng tắm trên người. Anh ta liên tục gãi gãi cánh tay khiến nó đỏ lên cả mảng lớn. Dường như không chút để ý tới Lưu Ly, Kỳ Ưng Diêm đi thẳng đến bên giường ngồi xuống, vẫn liên tục gãi ngứa ở cổ và cánh tay.

Mặc dù biết rõ nguyên nhân nhưng Lưu Ly vẫn bước tới, giả bộ

hỏi thăm, "Anh làm sao vậy?"

Kỳ Ưng Diêm khẽ kéo tay áo lên, liên tục gãi ngứa rồi khẽ lên tiếng, "Anh cũng không biết nữa. Chỉ thấy sau khi tắm xong thì toàn thân bắt đầu ngứa ngáy điên cuồng mà thôi."

Lưu Ly khẽ "ồ" một tiếng rồi ngồi cách xa Kỳ Ưng Diêm khoảng hai mét, lặng lẽ quan sát những biểu hiện của anh ta.

Kỳ Ưng Diêm gãi gãi cổ rồi sau đó nhìn về phía Lưu Ly...

"Sao em lại ngồi cách xa anh thế? Hay là..." Anh ta nhìn cô rồi khẽ cong môi, "Anh thành ra như thế này là có liên quan đến em?"

Ánh mắt của Lưu Ly khẽ run lên. Cô không phủ nhận, cũng không trả lời câu hỏi của Kỳ Ưng Diêm.

"Bình tinh dầu đó có vấn đề đúng không?" Trong giọng nói của Kỳ Ưng Diêm không hề có chút ngạc nhiên nào mà cực kỳ thản nhiên giống như mọi sự đã nằm trong dự liệu của anh ta.

Lưu Ly thấy không thể giấu Kỳ Ưng Diêm được nữa nên cũng thẳng thắn thừa nhận luôn.

"Đúng thế, bình tinh dầu đó đúng là có vấn đề. Thành phần của nó có chứa một hoạt chất được chiết xuất từ cây cao su tiểu diệp cho nên khi sử dụng nó cần phải phối hợp với một loại tinh dầu khác mới được. Khi kết hợp lại, nó không những có thể loại bỏ độc tố mà còn giúp cho đầu óc được tỉnh táo. Vừa rồi em chỉ nhỏ có hai giọt tinh dầu nguyên chất mà thôi. Khi lan toả trong không khí và thấm vào da, nó sẽ khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy."

"Sao em lại có thể đối xử với anh như thế?" Vẻ mặt của Kỳ Ưng Diêm lộ rõ sự khó hiểu. Anh ta vẫn liên tục gãi gãi cánh tay khiến nó bắt đầu xuất hiện vài vết trầy xước nhỏ.

"Vì anh quá đáng ghét!" Lưu Ly bỗng cất cao giọng, vẻ mặt tràn ngập sự không vui. "Anh kiếm cơ để được ở lại đây nhưng lại luôn giở trò với em. Dùng loại hương liệu này để "uốn nắn" anh đã là nhẹ lắm rồi. Không muốn rời khỏi đây cũng được, nhưng từ nay về sau anh phải ngủ ở phòng khách và không được động tay động chân với em. Nếu không em sẽ không khách khí với anh nữa đâu."

Sau khi nghe xong, Kỳ Ưng Diêm khẽ nhíu mày, "Lưu Ly, tất cả

những gì anh làm đều là muốn chúng tỏ một điều: Anh yêu em, cho nên..."

"Em không muốn nghe anh nói những lời này. Tóm lại từ nay về sau anh không được cư xử mất lịch sự với em." Lưu Ly ngắt lời anh ta, nhìn vết đỏ ửng trên cổ Kỳ Ưng Diêm bất giác lại cảm thấy có chút đau lòng.

"Anh nghe rõ chưa?" Không thấy Kỳ Ưng Diêm lên tiếng, Lưu Ly liền hỏi lại lần nữa.

Kỳ Ưng Diêm yếu ớt gật đầu. Đang định nói tiếp gì đó nhưng đột nhiên anh ta giơ tay ôm ngực, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập khác thường, sau đó cả người ngã vật xuống giường.

Bỗng dưng Kỳ Ưng Diêm ngã lăn ra thế này khiến Lưu Ly thực sự bị sốc. Cô vội đứng dậy, hoảng sợ nhìn Kỳ Ưng Diêm đang nằm trên giường, không hiểu vì sao anh ta lại ngã gục xuống như vậy. Thấy hô hấp của anh ta càng lúc càng trở nên dồn dập, cô không thể không tiến lại gần cất tiếng hỏi, "Anh làm sao vậy?"

"Anh...anh...cảm thấy vô cùng khó thở...sắp...không thở được nữa rồi." Kỳ Ưng Diêm khó khăn lên tiếng, thanh âm cũng cực kỳ yếu ớt.

Thấy khuôn mặt Kỳ Ưng Diêm bỗng chốc trở nên đỏ bừng, hô hấp cũng như đứt đoạn, Lưu Ly sợ đến luống cuống chân tay, vội ngồi xuống bên cạnh Kỳ Ưng Diêm. Định kéo anh ta ngồi dậy nhưng lại không dám hành động, Lưu Ly chỉ đành lo lắng lên tiếng.

"Sao có thể khó thở chứ? Chỉ là chút hoạt chất được chiết xuất từ cây sao su thôi mà. Hơn nữa chỉ dùng một lượng nhỏ như vậy, chỉ đủ gây ngứa ngoài da là cùng, sao có thể..."

Nhìn Kỳ Ưng Diêm đang nằm đó, Lưu Ly cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực, cố gắng đỡ anh ta đứng lên, "Như vậy đi, em sẽ đưa anh tới gặp bác sỹ ngay bây giờ, anh hãy cố chịu thêm một chút..."

Chưa đợi Lưu Ly kịp đứng vững, cả người Kỳ Ưng Diêm liền nghiêng sang một bên, xụi lơ dựa vào cô. Lưu Ly đâu có khỏe được như anh ta, trọng tâm không vững liền bị áp đảo. Hai người ngã nhào

vào nhau, chỉ là lần này thì Kỳ Ưng Diêm đè lên người của Lưu Ly.

"Anh..." Lưu Ly vốn đang lo lắng, sợ Kỳ Ưng Diêm ngất đi, không ngờ tới lại bị anh ta đè xuống trong chớp mắt thế này. Kỳ Ưng Diêm nở nụ cười rất gian tà, hơi thở gấp gáp cũng dần trở lại bình thường, sự quý dị trong ánh mắt cũng nhanh chóng lan rộng.

Lưu Ly rốt cục cũng hiểu ra mình lại mắc lừa Kỳ Ưng Diêm.

"Nha đầu xấu xa! Để xem anh phạt em như thế nào?" Kỳ Ưng Diêm cúi đầu cười gian xảo, siết chặt lấy vòng eo nhỏ của Lưu Ly, "Hay cũng để em nếm thử chút hương vị của loại tinh dầu này xem sao nhỉ?"

Lưu Ly hốt hoảng mở lớn hai mắt, "Không, không..."

"Trên áo choàng tắm của anh đã thấm đầy thứ hương liệu đó rồi!" Kỳ Ưng Diêm hơi nhướn mày, khuôn mặt đẹp trai cũng ánh lên vẻ tà mị tựa quỷ dữ.

Lưu Ly thực sự kinh hãi, hét lên một tiếng rồi dốc toàn bộ sức lực đẩy người đàn ông ở phía trên ra, nhanh chóng chạy vào phòng tắm. Ngay sau đó, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy tí tách...

Kỳ Ưng Diêm khẽ cất tiếng cười cực kỳ sáng khoái, trong đôi mắt sáng lên một tia kỳ lạ. Không ngờ Lưu Ly lại thù dai đến thế. Nhưng lần này xem ra cô đã tính sai một nước rồi. Tiểu nha đầu này, nếu đã thích châm lừa thì anh ta sẽ cho cô biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm.

Nghĩ tới đây, bản tính thích chinh phục vốn bị đè nén bấy lâu nay lại bùng bùng trỗi dậy. Cộng thêm sự bá đạo vốn có đã lấn át hết thấy sự nhẫn nại trước giờ của Kỳ Ưng Diêm. Anh ta đứng bật dậy rồi đi về phía phòng tắm.

Trong phòng tắm, Lưu Ly vẫn ra sức gột rửa thân thể của mình. Cô luôn là người cẩn thận tỉ mỉ, thế mà vào lúc này lại bỏ sót những sơ hở chí mạng. Sơ hở thứ nhất là việc cô quên kiểm tra xem trong phòng tắm có hương liệu thật hay không? Còn sơ hở thứ hai là do vội vàng chạy vào nhà tắm mà cô đã quên mất việc khoá cửa lại.

Giữa khe cửa hé mở là đôi mắt đen sâu thẳm của một người đàn ông. Kỳ Ưng Diêm vốn dĩ chỉ muốn hù dọa Lưu Ly một chút, không

ngờ chứng kiến cảnh tượng trong phòng tắm lại khiến nhiệt huyết đàn ông của anh ta bỗng chốc sôi trào.

Từng bọt nước trong suốt như pha lê từ vòi hoa sen phun xuống cơ thể tuyệt đẹp của Lưu Ly khiến toàn thân cô nhanh chóng ướt đẫm. Những dòng nước nhẹ nhàng chảy dọc theo từng đường cong mê người trên thân thể cô khiến toàn thân Kỳ Ứng Diêm như căng lên khi thấy dáng vẻ thanh xuân mê người của cô hiện ra trước mắt.

Mái tóc dài của Lưu Ly xõa ra cũng bị làn nước làm ướt nhẹp và có chút hơi rối đã che lấp một phần thân thể của cô. Màu đen của mái tóc càng làm nổi lên làn da trắng như ngọc, mịn như tuyết của cô. Thân hình mềm mại, cân xứng hết một cảnh liễu tha thướt khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Dường như Lưu Ly rất sợ bị hương liệu vấy lên người nên hơi thở của cô cũng trở nên dồn dập. Tuy Kỳ Ứng Diêm không nhìn thấy chính diện qua cánh cửa hé mở, nhưng anh ta có thể thấy được những đường cong quyến rũ mê người đang không ngừng phập phồng theo từng hơi thở. Những bọt xà phòng đọng lại trên cơ thể tựa như những bông tuyết trắng xóa khiến những đường cong trên cơ thể cô càng được khắc thêm vẻ tao nhã, cuốn hút đầy ma lực và kêu gọi tới cả thánh nhân Liễu Hạ Huệ.

Bàn tay Kỳ Ứng Diêm đã nắm chặt lại từ bao giờ. Anh ta không ngừng thúc giục bản thân phải lập tức rời khỏi nơi này bởi hành động nhìn trộm này trước giờ vẫn luôn bị anh ta coi thường. Nhưng hiện tại, hai chân Kỳ Ứng Diêm cứ như bị đóng đinh tại chỗ, không cách nào rời đi. Cánh tay rắn chắc giống như bị một ma lực khống chế khế đem cửa phòng tắm đẩy rộng ra hơn một chút khiến những đường nét đẹp đẽ nhất của người con gái đang tắm hoàn toàn hiện rõ trong tầm mắt anh ta.

Không phải Kỳ Ứng Diêm chưa từng nhìn thấy cơ thể phụ nữ mà ngược lại anh ta còn thấy quá nhiều, nhiều tới mức khiến anh ta cảm thấy chán ghét, thậm chí tới mức anh ta cảm thấy dường như cơ thể của tất cả phụ nữ trên thế giới này đều chẳng có gì khác biệt. Sau mỗi cuộc tình chóng vánh, anh ta đều nảy sinh cảm giác giống nhau.

Khi sự cuồng nhiệt qua đi, anh ta đều nảy sinh cảm giác thân thể phụ nữ chỉ là một khối thịt có khả năng di chuyển mà thôi.

Nhưng cảm giác với Lưu Ly thì khác, nó mang lại cho Kỳ Ưng Diêm quá nhiều sự rung động. Rung động tới mức có thể làm lay động linh hồn của anh ta.

Kỳ Ưng Diêm chưa từng biết rằng, nhìn một người phụ nữ tắm lại là một sự hưởng thụ sung sướng như thế này. Anh ta nhìn không hề chớp mắt, ánh mắt dán chặt vào cơ thể Lưu Ly đang ở trong nhà tắm. Trông cô lúc này thật chẳng khác nào Thiên Sơn thánh nữ hạ phàm, gò má thanh tú khẽ ngược lên để mặc làn nước nhẹ nhàng chảy xuống thân thể mình.

Dòng nước dịu nhẹ chảy xuống rồi khẽ đọng lại trên mắt, má, mũi của Lưu Ly. Cái miệng nhỏ khẽ hé mở, mái tóc hơi rối xoã xuống bờ vai, hương thơm từ trên cơ thể phảng phất trong không khí. Mà cánh tay trắng mịn của cô khẽ vượt những sợi tóc xoà xuống mặt cũng khiến người ta có cảm giác bối rối khó tả.

Thân thể như ngọc của Lưu Ly thực khiến tầm mắt của Kỳ Ưng Diêm như bị hút vào. Từ bờ vai thon thả, tới vòng eo nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo không một chút tỳ vết với phần bụng phảng phất tới mức hoàn hảo cho tới từng đường cong mềm mại như tơ lụa.

Đây là một cảm giác rất khó diễn tả thành lời, là sự thuần khiết không ai có thể mạo phạm.

Lưu Ly không hề hay biết thân thể mình sớm đã bị người ta nhìn thấy hết. Sau khi tắm rửa cẩn thận một hồi cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm và an tâm hơn, vừa quay sang định với lấy khăn tắm...

Á... Đôi mắt Lưu Ly vừa đối diện với đôi mắt rực lửa như loài sói hoang của người đàn ông đang đứng ở cửa liền hét lên, ngón tay cũng trở nên run rẩy khiến khăn tắm rơi ngay xuống đất.

Lưu Ly giống như nhìn thấy ma quỷ vậy. Trong lúc nhất thời, vì mãi hét lên mà cô cũng quên mất việc phải che cơ thể mình lại. Thấy Kỳ Ưng Diêm cong môi nở nụ cười đen tối, Lưu Ly mới hoàn hồn và vơ vội một chiếc khăn sạch khác quấn lấy cơ thể mình. Ngón tay cô vẫn run rẩy chỉ về phía Kỳ Ưng Diêm, "Anh...anh...bỉ ổi!"

Kỳ Ưng Diêm không những không vội vàng rời đi mà còn ung dung đứng dựa vào cửa, nghiêng đầu nhìn Lưu Ly, "Anh bị ối? Sao lại nói anh bị ối?"

"Anh..." Lưu Ly đỏ bừng mặt, cánh tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc khăn tắm đang bao trước ngực, ánh mắt tràn ngập sự lo lắng cùng không vui, "Tại sao anh lại có thể nhìn lên phụ nữ tắm như vậy? Thật quá vô liêm sỉ!"

Cho tới bây giờ, Lưu Ly cũng chưa từng nghĩ anh ta là loại người này.

Kỳ Ưng Diêm cũng không lo cô sẽ xông ra ngoài nên cũng không mấy quan tâm, dù sao anh ta cũng đứng chặn ở cửa rồi. Xem ra Lưu Ly cũng không có gan dám xông vào ngực anh ta. Thế nên anh ta càng tỏ vẻ vô tội, khẽ giơ hai tay lên.

"Lưu Ly, việc em lên án anh quả thực không có chút căn cứ nào. Việc em đi tắm quên khoá cửa là sự thật. Anh cũng muốn dùng nhà tắm nên mới tình cờ bước vào. Sao có thể kết luận anh vô liêm sỉ chứ? Theo lý mà nói, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là em không quan tâm xem rốt cuộc anh có nhìn thấy gì hay không? Anh chỉ là hành động theo nhu cầu của bản thân mà thôi. Em cũng biết là anh yêu em đúng không? Cho nên việc anh mất tự chủ mà nhìn lên em một chút cũng là điều bình thường mà thôi."

Chương 182: Phản tác dụng *

(Nguyên tác : Phản thực mễ - là cụm từ được lấy ý tứ từ một câu tục ngữ của Trung Quốc:Thâu kê bất thành phản thực mễ. Có nghĩa là dùng thóc trộm gà nhưng không những không bắt được gà mà còn mất cả thóc. Câu này nhằm ám chỉ "hành động đen tối" của Lưu Ly, không những hãm hại bất thành mà còn bị Diêm ca ăn sạch sẽ, mất cả chì lẫn chài =>) - Trans by: Hà Tròn ^^)

"Anh, anh..." Lưu Ly chưa từng có kinh nghiệm tranh luận với người khác nên đương nhiên sẽ không thể bằng Kỳ Ứng Diêm - một người luôn giỏi về khoản ăn nói, tư duy logic cũng như khả năng phản biện hoàn hảo. Cô chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn anh ta nhưng mãi không nói gì được. Một lúc lâu sau, Lưu Ly mới nghẹn ngào lên tiếng.

"Anh đi ra ngoài!"

Kỳ Ứng Diêm khẽ mỉm cười, không những không nghe theo lời Lưu Ly mà ngược lại còn đi về hướng cô.

"Anh muốn làm gì? "

Lưu Ly thấy thế vô thức lùi lại mấy bước. Nhìn thấy bóng dáng của Kỳ Ứng Diêm mỗi lúc một gần, cô hoảng sợ xua xua hai tay.

"Anh đi ra, đi ra mau!"

"Nếu như anh nói không thì sao?" Kỳ Ứng Diêm càng lúc càng tiến tới gần khiến cho Lưu Ly không còn đường lui. Cho tới khi lưng cô chạm vào bức tường phía sau, anh ta liền thuận thế vây cô lại trong vòng tay của mình. Cúi đầu khẽ cười nhìn Lưu Ly, ánh mắt ung dung nhàn nhã của Kỳ Ứng Diêm hoàn toàn đối lập với ánh mắt hoang mang sợ hãi như chú thỏ con của cô. Anh ta khẽ nhếch môi lên tiếng...

"Loại hương liệu mang tên Tiểu Diệp này anh đoán em dùng loài dây leo đúng không? Trong hơn tám trăm loài thì chỉ có loài dây leo

mới là loài có độc tố thấp nhất. Trong lá, thân và rễ của loại cây cao su tiểu diệp đều tiết ra loại chất dịch như sữa. Loại dịch này cũng là loại mà các nhà thực vật học thường hay dùng để chiết xuất và làm thí nghiệm.

Nếu dùng một lượng ít thì chỉ khiến da bị ngứa ngáy. Nhưng nếu dùng với một lượng khá nhiều thì sẽ khiến da bị sưng tấy và đau nhức. Vẫn may là em hạ thủ còn khá nhẹ tay. Anh chỉ muốn hỏi em một điều, nếu em đã muốn giáo huấn anh thì vì sao lại nương tay với anh như vậy?"

Lưu Ly nhìn Kỳ Ứng Diêm bằng ánh mắt vừa sợ hãi vừa pha lẫn chút hoảng loạn. "Sao anh lại có thể biết nhiều như thế? Lẽ nào khi anh cầm lấy bình tinh dầu đã sớm biết những điều này?"

Kỳ Ứng Diêm chỉ cười rồi im lặng.

"Không thể nào, sao anh lại có thể biết được chứ?" Lưu Ly lắc đầu. Cô không tin Kỳ Ứng Diêm lại có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của mình như vậy.

"Khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, muốn theo đuổi cô ấy, muốn có được cô ấy, điều quan trọng nhất là phải tìm ra tiếng nói chung giữa hai người. Mà em lại thích thực vật và hoa như thế, đương nhiên trong một thời gian ngắn anh cũng phải cất công đi tìm hiểu chúng rồi."

"Không thể nào. Sao trong một thời gian ngắn mà anh có thể nhớ được nhiều loại thực vật như thế chứ?"

"Em đừng bao giờ nghi ngờ về trí nhớ của anh. Em phải biết một điều, đầu của luật sư chính là một chiếc máy tính." Kỳ Ứng Diêm khẽ cười rồi chỉ vào đầu mình.

"Nói như vậy có nghĩa là, những biểu hiện của anh lúc này chỉ là giả tạo?"

"Chỉ là đùa em một chút mà thôi." Kỳ Ứng Diêm nói xong liền áp khuôn mặt tuấn tú của mình lại sát Lưu Ly, nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh."

"Á..." Lưu Ly đang mãi lo lắng nên không ngờ tới Kỳ Ứng Diêm lại hỏi lại như vậy. Kế hoạch trừng trị anh ta đã bại lộ, hơn nữa

khoảng cách giữa hai người họ đã bị kéo lại quá gần, gần tới mức cô có cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể của anh ta. Vì thế, đầu óc của Lưu Ly nhất thời trở nên hoảng loạn, mọi thứ trở thành một mớ hỗn độn nên những gì Kỳ Ứng Diêm nói trước đó cô đều quên sạch.

Nhìn đôi mắt của Lưu Ly đã sớm trở nên mông lung mờ ảo, đôi môi anh đào khế hé mở, trong lòng Kỳ Ứng Diêm đột nhiên trỗi dậy một sự thỏa mãn vô hạn. Anh ta khế thở dài, cố kìm nén ham muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, trầm giọng lên tiếng. "Rõ ràng là em không cần nương tay đối với anh. Sao thế? Mềm lòng rồi à?"

"Em..." Lưu Ly chột ngẩn người ra. Quanh co nửa ngày cũng không tìm ra lý do để trả lời.

Kỳ Ứng Diêm khế đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve và cảm nhận từng đường nét trên khuôn mặt của Lưu Ly. Bởi vì ở khoảng cách quá gần mà khuôn mặt ấy bỗng đỏ bừng cùng nóng ran lên.

"Nguyên nhân rất đơn giản. Vì thực ra em đã yêu anh!"

"Không cho phép anh nói bậy!" Lưu Ly nghe xong lời kết luận của Kỳ Ứng Diêm mà sợ hết hồn, tức giận trừng lớn hai mắt. "Anh nghĩ rằng em cũng bị ỉn như anh sao? Chẳng qua em muốn giáo huấn anh một chút mà thôi."

"Em luôn miệng nói anh bị ỉn. Lưu Ly à, em thực sự làm trái tim anh bị tổn thương đấy." Kỳ Ứng Diêm cười lắc đầu. "Anh cũng trở nên bị ỉn kể từ khi em luôn tìm cách tính sổ với anh đấy. Được lắm, lần này anh nhất định cũng phải tính sổ với em mới được?"

"Anh... Anh có cái gì chứng minh bản thân "cây ngay không sợ chết đứng" không?" Lưu Ly khế nhích thân thể nghiêng đi, khuôn mặt nhỏ bé tránh né ngón tay của Kỳ Ứng Diêm.

"Anh đương nhiên "cây ngay không sợ chết đứng rồi". Ít nhất mấy ngày hôm nay, mọi hành vi của anh rất quang minh chính đại. Nhưng, thừa tiểu thư Lưu Ly thân mến, hành động của em vừa rồi có thể coi là có chủ đích. Phạm tội có dự mưu với hành hung không có dự mưu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau nhé!" Đôi mắt của Kỳ

Ưng Diêm khẽ lóe lên những tia sáng tinh anh.

"Em hành hung anh lúc nào chứ? Ngược lại, chính anh mới là người bỉ ổi, lén nhìn em tắm, hơn nữa còn liên tục lừa gạt em, chiếm tiện nghi của em!" Lưu Ly dứt khoát cùng Kỳ Ưng Diêm lý luận.

Kỳ Ưng Diêm nghe xong lại cảm thấy buồn cười, khẽ lắc đầu...

"Nha đầu ngọc, em đang lý luận với một luật sư đấy à? Vậy được, anh tốt bụng tường thuật lại cho em nghe nhé." Kỳ Ưng Diêm dứt khoát ôm lấy Lưu Ly, trên môi nở nụ cười hết sức tà mị.

"Em nói anh nhìn lén em tắm, cái này căn bản là lời buộc tội vô căn cứ. Nếu như em khóa cửa phòng tắm lại mà anh cố tìm cách để nhìn vào lúc em đang tắm, đó mới là nhìn lén. Em nói anh lừa em, anh lừa em cái gì mới được cơ chứ? Thứ nhất, anh không lừa sắc của em. Thứ hai anh không lừa tiền của em. Anh không thể tưởng tượng được rốt cuộc là anh đã lừa em cái gì.

Nếu em nói anh như vậy tức là ghép vào tội phi báng. Em nói anh tìm cách "chiếm tiện nghi" của em. Vậy em có biết rằng, mấy đêm vừa rồi thực sự là anh chỉ ôm em rồi chìm vào giấc ngủ hay không? Nếu muốn chiếm tiện nghi của em, anh đã sớm làm điều đó từ lâu rồi, em nghĩ rằng anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho em sao?"

"Anh ngụy biện!"

"Được, thế bây giờ nói một chút về tội của em." Đơn giản là Kỳ Ưng Diêm không cho Lưu Ly có cơ hội lên tiếng, tiếp tục nói.

"Mày ngày hôm nay em đã có những hành vi như hành hung, đe dọa, phi báng có chủ đích cũng như không có chủ đích gây tổn hại tới anh. Đầu tiên là đẩy đầu anh va bị thương. Sau đó còn thường xuyên đe dọa anh rồi khỏi đây cũng như thường xuyên phi báng hành vi của anh. Thậm chí vừa nãy em còn dùng "những kiến thức chuyên ngành" của mình mà mưu hại anh. Ngộ nhỡ anh bị dị ứng với hương liệu thì sao? Không chừng cũng bị nguy hiểm tới tính mạng cũng nên. Nếu đúng như thế thì hành vi của em chính là mưu sát có chủ đích. Lưu Ly, em nói thử xem anh phân tích có đúng không?"

Lưu Ly bị Kỳ Ưng Diêm nói cho ngây ngẩn cả người. Cô muốn nói gì đó nhưng lại không nói lên lời. Ngôn từ của anh ta vô cùng sắc

bén, mặc dù hàm chứa ý trêu chọc trong đó nhưng cũng khiến cô không thể phản kháng lại dù chỉ một câu mà chỉ đành trừng mắt nhìn anh ta với ánh mắt lộ rõ sự ủy khuất.

Cô vốn đã biết luật sư là người không dễ chọc vào mà!

Thấy ánh mắt đáng thương của Lưu Ly, trong lòng Kỳ Ứng Diêm lại bùng lên một cảm giác nóng bỏng quen thuộc. Anh ta cười khẽ rồi cúi xuống, tỳ trán mình vào trán cô...

"Bây giờ thì đến lượt anh. Em đã làm nhiều việc "bất hợp pháp" với anh như vậy, anh cũng nên trừng phạt em một chút mới được."

Hơi thở nóng rực của đàn ông như bao trùm cả hơi thở yếu ớt của Lưu Ly. Cô cũng cảm nhận rõ sự thay đổi trong giọng nói của Kỳ Ứng Diêm, cảm giác đó tuy rất mơ hồ nhưng cô vẫn không có cách nào cưỡng lại được nó cho nên cô càng cảm thấy bất an hơn.

"Anh muốn làm gì?" Lưu Ly đưa tay đẩy mạnh Kỳ Ứng Diêm ra, "Đừng lại gần em!"

Ngay lập tức, hai bàn tay nhỏ nhắn đang vùng vẫy của Lưu Ly liền bị Kỳ Ứng Diêm cố định trên đỉnh đầu. Lưu Ly càng dùng sức giãy giụa thì anh ta càng siết mạnh hơn. Cô chỉ cảm thấy như hai cổ tay mình bị còng lại nhưng trên thực tế anh ta chỉ dùng có một tay để đối phó với cô mà thôi.

Kỳ Ứng Diêm chăm chú nhìn vào đôi môi của Lưu Ly, khóe môi vẫn cong lên nụ cười quen thuộc nhưng cô có thể cảm nhận được sự nguy hiểm trong đôi mắt như thú hoang của anh ta...

Khi Lưu Ly cảm thấy cổ họng như khô rát lại vì căng thẳng thì lại thấy Kỳ Ứng Diêm chậm rãi nâng bàn tay kia lên, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng mơn man khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó lại chậm rãi trượt xuống, dừng lại trên phần cổ trắng ngần. Ngón tay anh ta di chuyển tới đâu liền nhen nhóm một ngọn lửa nóng bỏng trên thân thể cô tới đó khiến Lưu Ly có cảm giác ngọn lửa này đang lan ra với tốc độ cực nhanh và xuyên thấu tận sâu thẳm trái tim mình.

"Kỳ Ứng Diêm, anh đừng có làm càn!" Lưu Ly sợ hãi kêu lên. Cô không biết Kỳ Ứng Diêm muốn làm gì, chỉ cảm thấy ánh mắt anh ta càng lúc càng dọa người, giống như đêm trước vậy.

"Em nói xem, anh phải trừng phạt em như thế nào mới được đây?" Kỳ Ưng Diêm nở nụ cười đầy sáng khoái nhưng cũng rất mê người. Khẽ cúi đầu, anh ta thì thầm bên tai Lưu Ly, "Em không nhớ đêm đó anh đã nói gì sao? Anh đã nói rồi, anh có thể buông tha em một lần nhưng tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai."

"Rõ ràng người sai là anh..."

"Ai là người không biết hối cải? Tiểu nha đầu, anh muốn em nhớ kỹ, đàn ông là người nguy hiểm đến cỡ nào, không thể tùy tiện trêu vào đến cỡ nào." Kỳ Ưng Diêm lại bày ra vẻ mặt có chút tiếc nuối khe khẽ lắc đầu. Sau đó anh ta cúi xuống vành tai mê người của Lưu Ly, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó. Ngay một hành động kích thích đơn giản như vậy cũng khiến Lưu Ly không chịu nổi, cơ thể khẽ run lên.

Kỳ Ưng Diêm nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly lên, nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của cô. Hơi nước vẫn còn đọng trên đôi mi thanh tú cong vút, sống mũi cao tinh tế, hoàn hảo cùng với chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn tạo nên vẻ quyến rũ mê hồn. Khuôn mặt thanh tú kết hợp với mái tóc đen nhánh, mềm mại buông dài bên hai vai cùng với chiếc cổ trắng ngần và làn da mịn màng, quả thực khiến cô giống một thiên sứ xinh đẹp vậy.

Nơi cổ của Kỳ Ưng Diêm bắt đầu cảm thấy nóng rát khó chịu. Không thể không thừa nhận trong xương cốt của mỗi người đàn ông đều thấm đẫm bản năng thích chinh phục và bản năng săn mồi. Nhất là ánh mắt hoảng sợ cùng lo lắng của Lưu Ly lại hoàn toàn trở thành chất xúc tác khơi lên khát vọng chinh phục của anh ta. Vào giờ phút này, mỗi một cử động dù nhỏ nhất của Lưu Ly cũng trở thành sự cám dỗ trí mạng.

Bàn tay của Kỳ Ưng Diêm lại bắt đầu mất kiểm soát, trượt xuống trước ngực Lưu Ly, nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc khăn tắm đang bao bọc thân thể mềm mại kia khiến nó nhanh chóng rơi xuống sàn...

"Không... Kỳ Ưng Diêm...!" Lưu Ly sợ hãi mở lớn hai mắt, thậm chí trong đôi mắt cơ hồ còn nổi lên chút hơi nước. Hai tay của cô liên tục bị cố định trên đỉnh đầu, nhất thời không thể cử động được. Lưu

Ly thật không thể ngờ rằng, Kỳ Ưng Diêm lại dám có hành động to gan lớn mật như vậy.

Giờ đây, thân thể mềm mại trắng trẻo của Lưu Ly đã hoàn toàn rơi vào trong tầm mắt của Kỳ Ưng Diêm không sót một ly nào.

"Lưu Ly, em thật đẹp!" Kỳ Ưng Diêm khẽ thì thầm bên tai Lưu Ly, giọng nói thô trọng lộ rõ sự tán thưởng. Từng ngón tay nóng rực rồi cuộc cũng không kìm nén được nữa, hòa với tâm tư không ngừng cuộn trào như dòng nước xiết, dọc theo vòng eo thon thả của cô chậm rãi hướng lên.

"Đừng...!" Cố sức giãy dụa để né tránh hành động bá đạo của Kỳ Ưng Diêm nhưng dường như kết quả lại ngược với mong muốn, thân thể của Lưu Ly càng sát lại gần anh ta hơn.

Kỳ Ưng Diêm khẽ cười, đôi môi nóng bỏng dọc theo cằm của Lưu Ly nhẹ nhàng hôn xuống. Đầu của anh ta di chuyển càng ngày càng thấp. "Tiểu nha đầu, trừng phạt em thế này đã được chưa?" Nói xong, anh ta liền cúi đầu nhanh chóng mở miệng ngậm lấy nụ hoa kiêu ngạo trên ngực Lưu Ly.

"A..." Lưu Ly chưa từng trải qua cảm giác như thế này nên cơ thể thuần khiết mềm mại lập tức run lên. Hai hàm răng cũng vì thế mà trở nên run rẩy, giọng nói cũng mang theo chút nức nở cùng ủy khuất.

Kỳ Ưng Diêm lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đã sớm trở nên nghiêm túc. Anh ta buông hai bàn tay nhỏ bé của Lưu Ly ra, không đợi cho cô kịp có phản ứng liền trực tiếp đè sát cô lên trên tường, nhấn mạnh từng lời, "Lưu Ly, anh yêu em. Câu nói này của anh chưa bao giờ là lời đùa giỡn đối với em!"

Lưu Ly bị ánh mắt của Kỳ Ưng Diêm làm cho rung động. Ánh mắt chứa chan tình cảm của anh ta vào lúc này khiến trái tim cô lại bắt đầu cuồng loạn, còn thân thể cũng do bị anh ta đè nén mà cũng trở nên khác thường.

"Tại sao lại là em?" Đôi môi đỏ mọng của Lưu Ly khẽ run lên, nơi ngực cũng nường theo hơi thở gấp gáp mà càng thêm phập phồng.

"Anh đã nói rồi, tình yêu vốn không có lý lẽ nào cả, mà chỉ đơn giản là anh yêu em mà thôi. Yêu chẳng vì lý do nào hết. Mấy ngày

hôm nay được ở gần em, anh càng khẳng định tình cảm của mình. Anh yêu em và anh muốn có em. " Từng lời nói của Kỳ Ưng Diêm vô cùng dứt khoát, cả khuôn mặt anh tuần kia đều hiện rõ vẻ kiên định cùng nghiêm túc.

"Không..." Lưu Ly có cảm giác như bản thân mình đang đứng giữa một đám mây, hoảng loạn vô định. Cô run rẩy lên tiếng, "Em... em không thích anh."

Những lời như vậy nói ra vào thời điểm này thực sự rất nguy hiểm, nhất là khi đối diện lại là người đàn ông đang mất khống chế. Đáng tiếc, đối với chuyện nam nữ, căn bản Lưu Ly cũng rất ít kinh nghiệm. Cô không biết phải làm thế nào để cự tuyệt một người đàn ông, cũng không biết nên dùng phương thức gì mới có thể bảo vệ chính bản thân mình.

Sau khi nói xong câu đó, Lưu Ly phát hiện ra sắc mặt của Kỳ Ưng Diêm đột ngột biến đổi. Lúc này cô mới nhận thức được một điều là bản thân đã mắc phải một sai lầm chí mạng.

"Hiện tại chưa thích anh cũng không sao cả. Chỉ cần cảm nhận anh, có lẽ rất nhanh em sẽ biết được tâm tư của mình là thế nào." Kỳ Ưng Diêm hơi nheo mắt lại. Sau khi nói xong câu đó liền dứt khoát bế Lưu Ly lên đi ra khỏi phòng tắm.

Hai mắt của Lưu Ly mở lớn vì sợ hãi và căng thẳng. Đầu óc của cô như lâm vào tình trạng thiếu dưỡng khí khiến Lưu Ly không kịp phản ứng với những ý tứ trong lời nói của Kỳ Ưng Diêm. Chỉ tới khi cảm nhận được toàn thân bị anh ta đẩy lên chiếc giường mềm mại, lúc đó cô mới chợt nhận ra anh ta định làm gì với mình.

"Đừng như vậy..." Nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập khát vọng của Kỳ Ưng Diêm, Lưu Ly sợ hãi muốn né tránh thì đã không kịp nữa. Thân hình đàn ông cao lớn cũng lập tức đè ép xuống khiến cô không còn đường nào để trốn thoát.

Kỳ Ưng Diêm khẽ mỉm cười, đôi mắt cũng tràn đầy tình yêu thương dành cho Lưu Ly. Đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ, Kỳ Ưng Diêm dịu dàng lên tiếng, "Lưu Ly, hãy tha thứ cho anh. Anh không thể chờ đợi thêm được nữa. Em có biết mỗi đêm nằm ôm em ngủ,

đối với anh là sự giày vò như thế nào không?"

Trái tim Lưu Ly lúc này như chực nhảy ra khỏi cổ. Cô có thể cảm nhận thấy bàn tay to của Kỳ Ưng Diêm đang đặt lên một bên ngực mình, xoa nắn nó một cách điên cuồng còn miệng anh ta thì đang hôn lên bầu ngực bên kia của cô.

Lưu Ly vô thức cắn chặt làn môi. Loại cảm giác này thật kỳ lạ, có chút khuấy phục nhưng cũng có chút phần nộ. Cảm giác như có một dòng nước xiết từ trong sâu thẳm trái tim tràn ra, xâm chiếm toàn thân khiến gương mặt cô trở nên nóng ran lên, ngay cả hô hấp cũng có phần gấp gáp và dần nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Lưu Ly cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, toàn thân cũng mềm nhũn vô lực giống hệt một chú nai nhỏ yếu ớt. Kỳ Ưng Diêm vẫn ôm chặt lấy nơi mềm mại của cô khiến đôi mắt to tròn sợ hãi nhắm chặt lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì ngượng ngùng mà đỏ bừng, một chút cử động nhỏ nhất cũng không dám phát lộ.

"Mở mắt ra nhìn anh!" Kỳ Ưng Diêm cúi đầu ra lệnh.

Lưu Ly dường như không chịu nổi mà sắp khóc tới nơi, toàn thân đều không ngừng run lẩy bẩy. Hai hàng nước mắt sắp hóa thành những hạt trân châu mà rơi xuống. Cảnh tượng trước mắt càng làm cho Kỳ Ưng Diêm thêm "sôi tiết". Nụ cười của anh ta vẫn dịu dàng như trước, nhẹ hôn lên đôi mắt đẹp một cách thuần khiết của Lưu Ly.

"Tiểu nha đầu, em mà khóc lúc này thì chỉ khiến đàn ông càng cảm thấy hưng phấn mà thôi. Lưu Ly, em biết là hôm nay anh không thể bỏ qua cho em mà. Em hãy cho anh đi, anh sẽ khiến em cảm thấy vui vẻ."

Kỳ Ưng Diêm nói xong, không thể đè nén tình cảm của mình hơn nữa, chiếc lưỡi nóng bỏng từ trên khuôn mặt Lưu Ly liên tiếp dờn xuống, kết hợp với lửa nóng từ bàn tay to lớn không ngừng triền miên trên đỉnh hồng nơi bầu ngực tròn đầy của cô.

Kỳ Ưng Diêm vốn là một người lão luyện tình trường nên đối với một người chưa từng có kinh nghiệm như Lưu Ly lại càng nhiệt tình khiêu khích. Thân thể Lưu Ly đã sớm trở nên vô lực, rơi vào cảm giác mơ hồ như đang bồng bềnh trên những đám mây. Hơi thở của

cô dần trở nên đứt đoạn, lúc yếu ớt, lúc mãnh liệt dưới sự kích thích của Kỳ Ứng Diêm. Một cảm giác ngứa ngáy lan khắp toàn thân, như xuyên thấu từng tấc da thịt trắng trẻo mịn màng như tuyết của cô, xuyên thấu tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn thiếu nữ.

Trên giường, thân thể tuyệt mỹ của Lưu Ly hết như một cố gắng phẩm tuyệt trần dành tặng các vị thần. Gương mặt cô lộ rõ vẻ ngượng ngùng, vô lực cùng luống cuống và sợ hãi. Không những thế, mọi thứ trước mắt cô dường như đều trở nên mơ hồ. Những cảm giác thế này Lưu Ly chưa từng trải qua cho nên tất cả sự e thẹn của cô đều hiện rõ trong ánh mắt.

Dáng vẻ ngượng ngùng này của cô khiến Kỳ Ứng Diêm càng thêm si mê. Bàn tay nóng hổi của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mềm mại của cô, trong ánh mắt rực lửa cũng tràn ngập sự trân trọng, nâng niu cùng quyến luyến yêu thương. Vào lúc này, Lưu Ly chỉ muốn hét lên nhưng lại cảm thấy sức lực bản thân hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại trái tim không ngừng run rẩy. Cô có thể cảm nhận được sự kiên định trong từng lời nói, từng ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm. Hô hấp của cô càng lúc càng trở nên dồn dập, còn thân thể không ngừng vụng vụng như muốn thoát khỏi sự hành hạ từ bàn tay anh ta.

"Đừng nhút nhát như vậy. Em rất đẹp." Kỳ Ứng Diêm cố gắng kìm nén những khát khao cháy bỏng cùng dục vọng đang không ngừng gào thét đòi được giải phóng của bản thân. Anh ta đang cố hết sức để Lưu Ly từ từ thích ứng với nhiệt độ của cơ thể mình, thích ứng với sự động chạm của anh ta. Trên tất cả, cô là người phụ nữ mà anh ta đem lòng yêu thương nên Kỳ Ứng Diêm không muốn lần đầu tiên giữa hai người sẽ để lại trong cô sự sợ hãi cùng ấn tượng không tốt. Do vậy anh ta đang phải chịu đựng sự khổ sở tới mức trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Lưu Ly vô lực lắc đầu. Từ trước tới nay cô chưa từng ở trước mặt đàn ông mà không một mảnh vải che thân như thế này. Vì ngượng ngùng, thân thể trắng nõn của cô đã sớm chuyển thành sắc ửng hồng cực kỳ quyến rũ.

Bộ ngực tròn đầy của Lưu Ly cũng nương theo từng hơi thở hỗn hển mà phập phồng lên xuống, cực kỳ kích thích thị giác. Đồi gò bông đảo của cô giống như một cặp đào tiên kết hợp với khe rãnh tạo nên một bức tranh phong thủy hết sức hữu tình, có "núi cao", có "suối sâu". Mà cặp đào tiên cũng vì lần đầu tiên lộ ra trước mặt đàn ông nên cũng không tránh được sự rung động do sự căng thẳng của chủ nhân càng làm cổ họng của Kỳ Ứng Diêm càng trở nên khô cháy.

Kỳ Ứng Diêm nhìn người phụ nữ trong ngực mình một cách mê muội. Đôi mắt sâu thẳm của anh ta đã sớm hẳn rõ khát vọng nguyên thủy nhất. Dáng vẻ thánh thiện tới mức hoàn hảo của Lưu Ly khiến anh ta cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, nhiệt huyết cũng càng lúc càng sục sôi.

Lưu Ly dịu dàng mà tao nhã, trong trắng như châu như ngọc. Cơ thể của cô mảnh mai nhưng cực kỳ mềm mại và quyến rũ. Bờ vai thon thả, nhắn mịn, chiếc cằm xinh xắn dễ thương, làn da ngọc ngà lấp lánh màu hồng phấn, khuôn mặt khẽ cúi gằm xuống càng làm toát lên vẻ xinh đẹp quyến rũ một cách tự nhiên mà ông trời đã ban tặng. Nét bối rối trên khuôn mặt như hòa với từng đường nét tuyệt mỹ trên thân thể tạo nên sự mê hoặc lòng người chỉ có ở riêng cô. Lúc này, dáng vẻ của Lưu Ly không chỉ có sự thánh thiện thường thấy mà còn có thêm nét quyến rũ mê hồn, cực lay động lòng người.

Lưu Ly thấy Kỳ Ứng Diêm nhìn chằm chằm thân thể mình mà không hề chớp mắt, cảm giác ngại ngùng lại một lần nữa trỗi dậy. Phản xạ theo bản năng, cô liền duỗi hai tay ra che cảnh xuân trước ngực mình. Đó là tất cả những gì cô có thể làm lúc này bởi vì không còn đường nào cho cô trốn thoát nữa.

"Không cần phải che như thế. Lưu Ly, tất cả những gì của em sẽ thuộc về anh. Em hãy nhìn xem, dáng vẻ của em lúc này dễ khiến người ta phạm tội tới mức nào." Toàn bộ cảm xúc cũng như sự rung động đều khiến tim của Kỳ Ứng Diêm đập thành thịch. Sau đó anh ta duỗi tay ra, dứt khoát kéo hai cánh tay mà Lưu Ly đang che trước ngực xuống.

Kỳ Ưng Diêm không kìm nén được nữa liền ôm Lưu Ly vào lòng, cảm nhận sự mềm mại cùng ấm áp từ cơ thể cô một cách trực tiếp nhất. Bộ ngực mềm mại của cô không ngừng chà xát với cơ thể khiến anh ta không thể nào kiềm lòng được, liền ra sức xoa bóp. Từ đó, anh ta bắt đầu cảm nhận được sự ngại ngùng của cô, cảm nhận được hai đỉnh hồng đang không ngừng nhô cao, run rẩy cũng như lên xuống đều đặn dưới lực tác dụng từ bàn tay của mình.

Bàn tay của Kỳ Ưng Diêm thuần thục chầm lữa trên cơ thể của Lưu Ly. Hai đỉnh anh đào vốn ngượng ngùng e thẹn cũng bị anh ta trêu chọc tới mức càng thêm nhạy cảm. Anh ta sớm coi đó là trân châu, là bồ đào, là những thứ cao lương mỹ vị ở trên đời này mà tận tình nhắm nháp, tận tình nghiên cứu. Sau đó anh ta trực tiếp cúi đầu xuống mà ngậm lấy.

Hô hấp của Lưu Ly mỗi lúc một dồn dập. Trái tim cô chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực. Sự kích thích một cách cuồng loạn này thực sự khiến cô không chịu nổi. Hơn nữa, tốc độ mỗi lúc một nhanh khiến khuôn mặt cô đã ửng đỏ. Chỉ một cử động nhỏ Lưu Ly cũng không dám, tâm tư cô lúc này tràn ngập sự sợ hãi cùng lo lắng. Từng động tác của Kỳ Ưng Diêm không ngừng khơi lên một cảm giác xa lạ như dòng nước xiết cuốn lấy cơ thể cùng tâm hồn cô. Bỗng cô cảm thấy bàn tay của anh ta từ từ di chuyển xuống dưới, muốn quắp chặt hai chân lại nhưng đã không kịp nữa rồi.

"A..." Cuối cùng Lưu Ly cũng không chịu nổi nữa, đôi môi hồng hé mở. Đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. Nơi tư mật giữa hai chân cô phải chịu đựng sự giày vò khiến cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ cùng bối rối, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng chìm đắm trong từng hơi thở thô trọng cùng với mùi hương đầy nam tính tỏa ra từ trên cơ thể của Kỳ Ưng Diêm, khiến cô bắt đầu ý loạn tình mê, không kiềm chế mà cất tiếng rên rỉ.

Thanh âm này cũng khiến Lưu Ly cảm thấy cực kỳ hoảng sợ. Cô chưa từng nghĩ bản thân mình lại phát ra loại âm thanh như thế. Nhưng Kỳ Ưng Diêm cũng không cho cô có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, anh ta lại nhanh chóng phong tỏa chiếc miệng nhỏ xinh của

cô. Lưu Ly cũng bất giác mở miệng, hai chiếc lưỡi dính hương quần quýt lấy nhau, cùng trao cho nhau hương vị mật ngọt của tình yêu.

Tiếng thở gấp của Lưu Ly cũng dần lan tỏa, dường như không còn bài xích đối với sự tiếp xúc từ thân thể của Kỳ Ứng Diêm nữa. Đôi chân khẽ khép lại sớm đã bị anh ta mở ra. Khi cảm nhận một cách rõ nét hơi nóng sục sôi từ một vật thể lạ chạm vào nơi nhạy cảm của mình, Lưu Ly liền mở to hai mắt, kinh hãi hét lớn.

Lúc này cô mới phát hiện ra chiếc áo choàng tắm trên người Kỳ Ứng Diêm đã sớm bị vứt sang một bên từ lúc nào. Giờ phút này, hai người bọn thực sự đang đối diện với nhau một cách nguyên thủy nhất.

"Anh, anh..." Lưu Ly vẫn còn nhớ lần đầu tiên xông vào phòng tắm, lúc nhìn thấy cơ thể cường tráng của Kỳ Ứng Diêm thực sự đã hù dọa cô đến thế nào. Vào lúc này, không ngờ lại được chứng kiến ở một khoảng cách gần như vậy... khiến cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

"Thấy sợ sao?" Kỳ Ứng Diêm âu yếm nhìn Lưu Ly. Mái tóc dài mượt mà, hàng lông mày đen nhánh thanh tú, đôi mắt to long lanh, vòng eo thon nhỏ chỉ đủ một vòng ôm, đôi chân dài khẽ run lên khiến tâm tư anh ta càng thêm tan chảy.

Lưu Ly như một tờ giấy trắng, tất cả mọi nơi trên cơ thể cô đều do một tay Kỳ Ứng Diêm khai phá. Nghĩ tới đây dự vọng trong cơ thể anh ta càng thêm sôi sục, dường như thiêu đốt toàn thân.

Lưu Ly khẽ gật đầu. Hai gò má ửng đỏ tới mức không thể đỏ thêm được nữa. Cô muốn đẩy Kỳ Ứng Diêm ra xa, nhưng lồng ngực của anh ta ấm áp như thế, an toàn như thế. Chẳng phải anh ta là người nguy hiểm sao? Giờ phút này anh ta giống như một con sói khát mồi vậy.

"Đừng sợ. Rồi em sẽ biết thế nào là khoái cảm cùng sung sướng." Kỳ Ứng Diêm khẽ thì thầm, cúi đầu say mê sùng bái cơ thể của Lưu Ly.

"Thả lỏng người ra một chút." Giọng nói của anh ta giống như đang thôi miên vậy. Từng động tác của anh ta khiến cơ thể của Lưu Ly càng thêm run rẩy vì hưng phấn. Đôi môi tràn ngập ý cười của Kỳ

Ưng Diêm nhẹ nhàng dọc theo phần bụng trơn nhẵn bằng phẳng của cô mà mơn trớn, chà xát. Đôi tay vẫn không ngừng khám phá nơi tư mật của cô cảm nhận được sự mềm mại cùng ấm áp tới mê người.

Đôi môi của Kỳ Ưng Diêm vẫn lần dọc theo những đường cong quyến rũ của Lưu Ly. Cuối cùng dừng lại trước hoa viên bí mật của cô. Ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng chiều chuộng của Kỳ Ưng Diêm như đắm chìm vào nơi tư mật đó một hồi rồi nhẹ nhàng cúi đầu xuống...

"A..." Đây chính là cấm địa bất khả xâm phạm của Lưu Ly. Trong nháy mắt cô ôm chầm lấy đầu của Kỳ Ưng Diêm, không kìm nén được mà rên rỉ thành tiếng.

Trong mắt của Kỳ Ưng Diêm, ngọn lửa dục vọng đang không ngừng bùng cháy. Tiếng thở dốc càng ngày càng thô trọng. Nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng ngày một tăng lên. Từng ngón tay không ngừng xoa nắn, cảm nhận được hai cánh hoa hồng phấn từ nơi tư mật đang nở rộ trong tay anh ta, vô cùng xinh đẹp.

Từng động tác của Kỳ Ưng Diêm rất xa lạ đối với Lưu Ly, nhưng lại làm cơ thể cô ngày càng nóng lên. Dục vọng đang không ngừng thiêu đốt toàn thân khiến làn da trắng trẻo của cô càng lúc càng đỏ ửng lên...

Nụ hôn của Kỳ Ưng Diêm mỗi lúc một sâu hơn khiến nhiệt độ cơ thể của hai người cũng không ngừng tăng thêm. Kỳ Ưng Diêm mãn nguyện nhìn cơ thể Lưu Ly vì không chịu được mà vô thức cong lên. Nở nụ cười hài lòng, đôi môi Kỳ Ưng Diêm khẽ nhếch lên rồi lại nhẹ hôn lên từng tấc da tấc thịt của Lưu Ly. Mãi tới lúc này, khát vọng sâu thẳm trong lòng anh ta mới được thỏa mãn.

"Đêm đã khuya, em đã vốn mê người, vào giờ khắc này càng trở nên mê người hơn bao giờ hết. Em bảo anh làm sao có thể buông tha cho em đây?"

Nhiệt độ trên giường càng lúc càng tăng cao mà Kỳ Ưng Diêm lại cố ý thì thầm bên tai Lưu Ly những lời lẽ hết sức kích tình.

"Lưu Ly, hãy nói em tự nguyện cho anh." Kỳ Ưng Diêm có thể miễn cưỡng có được Lưu Ly nhưng anh ta vẫn hy vọng cô đến với

anh ta một cách cam tâm tình nguyện.

Anh ta dịu dàng mà quyến luyến hôn lên cơ thể của Lưu Ly. Tới lúc này thì cô biết mình hoàn toàn xong rồi, đừng mong có tư tưởng kháng cự cùng cự tuyệt làm gì mà mất công. Tất cả các giác quan của cô đều bị Kỳ Ứng Diêm dẫn dắt. Vào giờ phút này cô thực sự muốn gặp Lạc Tranh và hỏi nàng một điều: Có phải trước kia, nàng cũng phải trải qua "thảm cảnh" như thế này không. Lúc này, tâm tư của cô đã sớm bị những lời nói của anh ta cuốn đi, còn bản thân thì cứ thế mà trầm luân hết lần này tới lần khác.

Hô hấp của Lưu Ly càng lúc càng dồn dập. Cuối cùng, cô cũng không chịu nổi sự trêu chọc của Kỳ Ứng Diêm thêm nữa, đành yếu ớt lên tiếng, "Em tự nguyện!" Vừa dứt lời, Lưu Ly cảm thấy hai chân mình bị kéo cao lên khiến thân thể nhỏ nhắn khẽ chạm phải vật nam tính nóng bỏng của Kỳ Ứng Diêm khiến cho cô càng thêm ngượng ngùng, không dám mở mắt ra.

"Lưu Ly, mở mắt ra nhìn anh!" Giọng nói trầm thấp, ngập tràn vẻ thô cát của Kỳ Ứng Diêm vang lên mang theo một chút mệnh lệnh.

Lưu Ly vô thức mở to hai mắt, đối diện với ánh mắt hùng hực của Kỳ Ứng Diêm. Anh ta khẽ nở nụ cười hết sức mê hoặc, cơ thể cường tráng hoàn toàn áp xuống...

Cảm giác đau đớn, căng trướng cùng một chút ngứa ngáy khó chịu nhanh chóng lan toả khắp cơ thể Lưu Ly. Nước mắt của cô từ trong hốc mắt cứ thế trào ra, lăn xuống hai gò má. Cô thật sự cảm thấy đau quá. Sự xâm nhập một cách mãnh liệt khiến toàn thân cô như co rút lại vì đau đớn, không kìm nén được mà bật khóc nức nở. Lưu Ly có thể cảm nhận được tấm thân trong trắng của mình đã hoàn toàn bị Kỳ Ứng Diêm chiếm giữ. Sự đau đớn từ thể xác xen lẫn với tâm lý rối bời cùng tủi thân khiến cô khóc òa lên.

Kỳ Ứng Diêm chỉ cảm thấy vật nam tính của mình đang không ngừng bành trướng trong cơ thể của Lưu Ly, cảm giác co rút tuyệt vời khiến anh ta nhanh chóng áp chặt người xuống, lấp đầy cơ thể cô tới mức không tìm ra một khe hở nào. Còn người phụ nữ trong ngực anh ta vẫn đang chống cự một cách yếu ớt. Đôi bàn tay nhỏ bé

đang liều mình chống vào vòm ngực rắn chắc của anh ta, cố gắng dùng chút sức lực còn sót lại nhằm đẩy anh ta ra ngoài. Mái tóc đen nhánh rối bời xõa xuống phía trước, cùng với những dòng lệ như châu như ngọc không ngừng trào ra từ khoé mắt khiến dáng vẻ của Lưu Ly lúc này lại thêm vài phần quyến rũ.

Vẻ mặt rưng rưng đau đớn của Lưu Ly đã đánh thức lý trí của Kỳ Ưng Diêm. Anh ta biết rõ, giờ phút này nếu cưỡng chế mà đi sâu vào cơ thể của Lưu Ly thì nhất định cô sẽ đau đớn khó mà chịu được. Tận sâu đáy lòng của Kỳ Ưng Diêm không khỏi nổi lên một hồi áy náy cùng cảm giác yêu thương ngập tràn. Khẽ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi dịu dàng liếm khô dòng nước mắt cùng những giọt mồ hôi còn đọng lại trên khuôn mặt của Lưu Ly, từng nụ hôn của Kỳ Ưng Diêm giống như sự san sẻ, như muốn cùng cô chịu đựng cảm giác đau đớn này.

Cảnh tượng trên chiếc giường đơn thực khiến người ta giật mình. Dấu ấn thuần khiết của thân thể Lưu Ly như phát ra thứ ánh sáng chói loá đầy cao quý, hết như một đoá hoa đào rực rỡ đầy ngạo nghễ giữa bầu trời tuyết trắng tinh khôi, không ngừng nở rộ.

Đây là lần đầu tiên Lưu Ly trải qua cảm giác đau đớn như thế này nên Kỳ Ưng Diêm cũng hết sức dịu dàng cùng bao bọc lấy cô. Anh ta từ từ rút lui đồng thời dẫn dắt cô chuyển sang một cảm giác kỳ diệu khác. Giờ đây sự mãnh liệt đã được thay thế bằng sự tiếp xúc nhẹ nhàng. Tuy nhiên sự lơ lửng, nửa chừng khiến Lưu Ly rơi vào trạng thái trống rỗng khổ sở không nói nên lời.

Hô hấp của Lưu Ly bắt đầu trở nên rối loạn. Nước mắt đã sớm khô khốc, cô ngược mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Ưng Diêm. Vì sợ cô đau mà anh ta đã phải đè nén dục vọng của bản thân. Từ tận sâu trong đáy lòng của Lưu Ly nổi lên một sự cảm động khó nói thành lời. Cô không biết tiếp theo mình nên làm thế nào, chỉ cảm thấy dường như bị cái cảm giác lơ lửng, hụt hẫng đó khiến cô cảm thấy choáng váng. Sự biến đổi về sinh lý đã sớm cuốn bay chút lý trí còn sót lại.

"Ưng Diêm..." Lưu Ly yếu ớt gọi tên của Kỳ Ưng Diêm sau đó vô

thức vụn vụn thân thể nhỏ nhắn vì khó chịu.

Kỳ Ưng Diêm vốn đang do dự không biết "nên tiến hay nên lùi" vì muốn để cho cơ thể của Lưu Ly có thể từ từ thích ứng với sự xâm nhập của mình. Nhìn thấy dưới cơ thể cô hẳn lên những tia máu khiến Kỳ Ưng Diêm cảm thấy hết sức đau lòng. Hàng lông mày của anh ta cũng khể chau lại khi nhìn thấy những vệt nước mắt còn hoen trên khuôn mặt Lưu Ly.

Nhưng khi nhìn thấy trên gương mặt cô đã bắt đầu hiện rõ sự khó chịu, ánh mắt trong trẻo thường ngày cũng trở nên mơ hồ, nhất là cái miệng nhỏ xinh kia còn yếu ớt gọi tên mình, Kỳ Ưng Diêm cũng có thể buông lỏng thân thể đang căng cứng. Từng đầu ngón tay của Lưu Ly bám chặt lấy cánh tay anh ta, hơn nữa toàn thân cô còn vô thức vụn vụn như muốn giảm bớt sự khó chịu...

"Tiểu nha đầu, anh cũng không thể đợi thêm được nữa!" Kỳ Ưng Diêm cũng không cách nào kìm hãm bản thân thêm nữa liền mạnh mẽ đưa thất lưng thẳng tới, vượt qua chướng ngại vật cuối cùng.

"A..." Lưu Ly ngửa đầu hét lên thành tiếng. Nhưng cô cũng có chút cảm kích vì Kỳ Ưng Diêm đã thực hiện khúc dạo đầu một cách cẩn thận, khiến cô ít phải chịu đau đớn hơn một chút để giờ đây chỉ có khoái cảm bao trùm toàn thân.

Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly bị Kỳ Ưng Diêm nâng lên. Đôi mắt sâu thẳm của anh ta quyến luyến nhìn thẳng vào đôi mắt có chút mơ hồ của cô, trên môi khể nở nụ cười thoả mãn, "Lưu Ly, em là người phụ nữ của anh. Vĩnh viễn sẽ là người phụ nữ của anh!"

Những lời nói bá đạo đó đều rơi vào tai của Lưu Ly. Cơ thể cô cũng theo từng động tác của Kỳ Ưng Diêm mà chuyển động không ngừng. Tâm tư của cô đã sớm bị mất phương hướng, thân thể thì căng ra. Mỗi lần anh ta xâm nhập là mỗi lần muốn cố gắng khám phá sâu hơn nơi mật thất nhỏ hẹp của Lưu Ly.

Vườn hoa bí mật của Lưu Ly không ngừng bao bọc lấy vật nam tính của Kỳ Ưng Diêm. Mỗi động tác đưa đẩy của anh ta đều khiến nụ hoa của cô liên tục co rút mà siết chặt hơn, vì thế cũng có chút

đau nhức. Tuy nhiên, từng động tác của Kỳ Ưng Diêm lại càng khiến hai cơ thể kết hợp chặt chẽ hơn, khăng khít hơn tựa như đã hoà làm một thể.

Hai người cứ thế triền miên bởi Kỳ Ưng Diêm cũng không thể nào khống chế được cái "sự tham ăn" của bản thân mình. Biết rõ cơ thể Lưu Ly mềm mại cùng yếu ớt là thế nhưng vẫn không nhịn được mà "tấn công" cô hết lần này tới lần khác. Đêm khuya thanh vắng, sự hoan ái dường như đã lên tới đỉnh điểm, tạo thành một dòng chảy bất tận.

Quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ luôn kỳ diệu như vậy. Nhất là khi đã trải qua một đêm ân ái triền miên, mối quan hệ vốn lúc trước vẫn còn mơ hồ thì hiện tại cũng bắt đầu trở nên cởi mở hơn. Những chuyện vốn không muốn đối mặt hoặc những mối quan hệ chưa từng nghĩ tới, sau khi có sự hòa hợp giữa hai cơ thể tự nhiên cũng thấy rõ ràng và thoải mái hơn.

Và Lưu Ly chính là một người như vậy. Khi cô mở mắt ra, mặt trời bên ngoài cửa sổ đã lên cao. Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên cô thèm ngủ như vậy. Cô có thể cảm nhận được mình đã ngủ rất lâu nhưng lại không dám quay đầu nhìn đồng hồ ở trên đầu giường. Nguyên nhân rất đơn giản, cô không biết vào lúc này sẽ phải đối diện thế nào với người đàn ông vẫn còn đang ôm cô ngủ vùi trong ngực.

Trước mắt Lưu Ly là bộ ngực rắn chắc của Kỳ Ưng Diêm. Không giống với mấy đêm trước, lần này hai người ở trong chăn mà không hề mặc gì cả. Đôi chân thon dài của anh ta quấn lấy chân cô. Cánh tay to lớn ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô. Hai cơ thể dán chặt vào nhau, rất dễ nhận thấy bản thân anh ta thỏa mãn tới mức nào.

Lưu Ly không biết Kỳ Ưng Diêm tỉnh hay chưa. Ở trong tư thế này, chỉ có thể cảm nhận được từng nhịp tim vững chãi, nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của anh ta mà thôi. Nương theo hơi thở đó, Lưu Ly bắt đầu cảm thấy có chút hoang mang.

Tối qua cô bị sao vậy? Sao lại dễ dàng trao thân cho anh ta như vậy chứ? Cô biết rõ rằng, vào đêm qua, lúc đưa ra quyết định cô vẫn

rất tinh táo, hoàn toàn không bị mê hoặc, cũng không bị cưỡng ép, lẽ nào... Đúng như Kỳ Ứng Diêm nói, cô đã nảy sinh cảm tình với anh ta?

Đây là một thứ tình cảm rất khó diễn tả bằng lời. Kỳ Ứng Diêm đã khiến cô từ một người con gái thuần khiết trở thành một người phụ nữ. Anh ta đã trở thành người đàn ông đầu tiên trong đời cô. Từng ngón tay thon dài khẽ đặt lên ngực anh ta, vòm ngực rắn chắc cùng với hơi thở đều đều nhắc nhở cô, chuyện đêm qua không phải là một giấc mơ. Từ đáy lòng của Lưu Ly bỗng trào dâng một cảm giác lạ lùng không nói nên lời. Giống như cảm giác tự trách bản thân nhưng trên hết đó lại là cảm giác ngọt ngào...

Nếu như cô không có cảm tình với anh ta, thì nhất định sẽ không để cho anh ta làm loạn như thế, chẳng phải sao?

Mang theo những nghi vấn trong lòng, Lưu Ly bất giác ngẩng đầu liền bắt gặp ngay ánh mắt nửa cười, nửa như không cười của Kỳ Ứng Diêm. Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng đỏ hết một quả đào tiên cực kỳ mê hồn, Lưu Ly thực sự hết hoảng, cảm thấy muốn trốn tránh khoảnh khắc lúng túng khi vừa tỉnh lại sau một đêm cuồng nhiệt này...

Chương 183: Anh là thổ phi sao?

"Em tỉnh rồi?" Kỳ Ứng Diêm hơi thu cánh tay về rồi hôn lên trán Lưu Ly.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Kỳ Ứng Diêm lúc này tràn ngập sự yêu thương dành cho Lưu Ly nhưng cách bộc lộ tình cảm như vậy lại khiến cô cảm thấy bối rối. Khẽ nhắm mắt, Lưu Ly cũng co người lại và không nói năng gì.

Chỉ cần cử động dù chỉ một chút, Lưu Ly cũng có thể cảm nhận được sự đau nhức khắp toàn thân, giống như vừa bị một cỗ xe nghiền qua vậy. Nghĩ đến những lần "chiếm tiện nghi" của Kỳ Ứng Diêm tối qua, cô càng không biết phải nói gì, gương mặt trắng trẻo bỗng nhuộm màu hồng rục.

"Em sao thế?" Kỳ Ứng Diêm vẫn chăm chú nhìn Lưu Ly. Anh ta biết rõ biểu hiện của cô nghĩa là gì nhưng vẫn cố tình hỏi. Đưa tay khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly lên, ánh mắt của Kỳ Ứng Diêm cũng cực kỳ nghiêm túc.

"Không! Không có gì." Lưu Ly nói xong chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn. Sớm biết buổi sáng thức dậy sẽ cảm thấy khó xử thế này, thà cô giả vờ ngủ còn hơn.

Dáng vẻ này của Lưu Ly làm cho Kỳ Ứng Diêm bật cười. Anh ta thu cánh tay lại để ôm cô chặt hơn. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú vùi sâu vào trong mái tóc Lưu Ly, bờ môi men theo gò má ửng hồng, nhẹ nhàng dừng lại bên tai rồi hé miệng ngậm lấy vành tai xinh xinh, tận tình hưởng thụ nó như một thứ trân bảo.

"Đừng như thế!" Lưu Ly lại bắt đầu thở gấp, ngưng ngưng khẽ đẩy Kỳ Ứng Diêm ra. Hơi thở của anh ta vẫn nóng bỏng đầy kích thích như đêm qua, cứ thế mơn man bên tai cô giống như muốn thổi bùng lên ngọn lửa có thể đốt cháy toàn cơ thể.

"Vẫn còn ngại ngùng sao? Em đã trở thành người của anh rồi." Kỳ Ưng Diêm nở nụ cười rạng rỡ. Bàn tay mò mẫm mở ngăn kéo ở đầu giường rồi lấy ra một chiếc hộp tinh xảo. Tranh thủ lúc Lưu Ly nhắm mắt thẹn thùng, anh ta liền đeo ngay một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh vào ngón tay mảnh mai của cô.

Kích thích rất vừa vặn. Không to cũng không nhỏ một chút nào, giống như một chiếc nhẫn được đặt làm theo yêu cầu vậy!

Lưu Ly chỉ thấy giữa ngón tay đột nhiên mát lạnh, vừa mở mắt ra thì suýt chút nữa bị thứ ánh sáng lấp lánh làm cho chói mắt. Chính là ánh sáng từ chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay xinh xắn trắng trẻo của cô. Nhưng khung cảnh này lại khiến Lưu Ly thấy hoảng sợ.

"Đây là cái gì?" Lưu Ly sợ hãi hét lên.

"Là nhẫn!" Kỳ Ưng Diêm không để ý đến câu hỏi ngây ngô của Lưu Ly, khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi hồng đang hé mở vì kinh ngạc của cô, ngay sau đó liền bổ sung, "Là nhẫn cầu hôn."

Câu trả lời này thực khiến Lưu Ly bị dọa tới choáng váng, một lúc lâu sau mới có lại phản ứng, "Sao anh lại đeo nó cho em?" Một lần nữa, cô lại hỏi một câu cực kỳ ngớ ngẩn.

Kỳ Ưng Diêm nghe thấy liền cười ha ha rất sảng khoái, "Vì anh yêu em, muốn lấy em."

Lời tuyên bố cực kỳ thẳng thắn này khiến đầu óc Lưu Ly trong nháy mắt trở nên trống rỗng. Cô hết nhìn Kỳ Ưng Diêm rồi lại nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, rồi lại nhìn Kỳ Ưng Diêm, sau đó đưa tay lên muốn tháo chiếc nhẫn ra.

"Không được tháo!" Sắc mặt Kỳ Ưng Diêm lập tức biến đổi, vươn tay ra giữ chặt lấy ngón tay đeo nhẫn của Lưu Ly. Có trời mới thấu, anh ta đã phải lấy hết dũng khí để nói ra những lời vừa rồi tới mức nào, không ngờ cô lại muốn tháo nhẫn ra.

"Nhưng...nhưng sao lại như thế?" Lưu Ly thực sự rất bối rối. Sao lại có kiểu cầu hôn ở trên giường thế này chứ? Còn nữa, cô và Kỳ Ưng Diêm mới ở cùng nhau trong một thời gian ngắn như thế, sao anh ta có thể vội vàng cầu hôn cô như vậy?

Kỳ Ưng Diêm thấy Lưu Ly hết hoảng như vậy liền vòng tay nhẹ

nhàng ôm lấy cô rồi lên tiếng, "Luu Ly, rốt cuộc em đang lo lắng cái gì? Lo lắng anh yêu em vẫn chưa đủ nhiều hay sao? Hay là em lo anh đang nói đùa? Tâm tư của anh dành cho em như thế nào chẳng lẽ em còn không nhận ra sao? Tối qua thực sự là xuất phát từ tình yêu dành cho em nên mới muốn em như thế."

"Không! Chúng ta... Chúng ta... Vẫn còn chưa tới lúc kết hôn." Luu Ly thực sự cảm thấy hỗn loạn, khẽ ngẩng đầu nhìn Kỳ Ứng Diêm. "Việc này làm cho em không biết phải xử sự thế nào. Chúng ta vẫn chưa chính thức nói tới chuyện yêu đương. Thậm chí em chỉ biết anh là một luật sư với tên gọi là Kỳ Ứng Diêm. Tất cả những mối quan hệ cũng như những vấn đề của anh, đối với em đều rất xa lạ, em..."

"Bây giờ mới nghĩ đến những điều này sao? Nếu em thực sự nghĩ như thế thì tại sao tối qua lại dâng tặng bản thân cho một người đàn ông xa lạ?" Kỳ Ứng Diêm không hề tức giận mà chỉ khẽ cười. Đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Luu Ly, xúc động nói. "Luu Ly, trong lòng em sớm đã không coi anh là người xa lạ rồi. Em thử hỏi bản thân mình xem, nếu em không có tình cảm với anh thì tại sao tối qua lại đồng ý để cho anh chiếm hữu em như vậy? Anh tuyệt đối không tin em là người phụ nữ có quan điểm tách bạch giữa quan hệ và tình yêu."

"Hiện tại mối quan hệ của chúng ta rất kỳ lạ." Luu Ly không biết nên nói gì cũng không dám cử động. Dù sao Kỳ Ứng Diêm cũng đang ôm cô, lại không hề mặc quần áo. Thực sự cô có chút sợ hãi sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể anh ta.

"Thế em muốn tìm hiểu cái gì? Thế này đi, em còn cảm thấy tò mò những vấn đề gì, chỉ cần em hỏi, anh sẽ trả lời ngay, thế nào?" Kỳ Ứng Diêm vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ của Luu Ly, thấy ánh mắt cô khẽ dao động lại bổ sung thêm một câu. "Nhưng phải đồng ý với anh là không được tháo nhẫn ra!"

Đại não của Luu Ly dường như vẫn không theo kịp nhịp độ thần tốc trong lời nói của Kỳ Ứng Diêm. Cô nghe xong mà vẫn ngẩn người ra. Một lúc lâu sau mới thuận miệng hỏi, "Anh năm nay bao nhiêu tuổi

rồi?"

Kỳ Ưng Diêm không nén nổi cười khì khì, đưa tay ôm lấy Lưu Ly. Tay còn lại trêu đùa ngón tay của cô rồi nhẹ nhàng trả lời, "Anh năm nay 31."

"Ồ!" Lưu Ly dựa vào ngực anh ta không dám cử động. Thực ra câu hỏi này cô không có ý định hỏi, chỉ là tình huống này đến quá đột ngột khiến cho cô nhất thời không nghĩ ra được gì cả.

"Còn muốn hỏi anh gì nữa không?" Bàn tay to lớn của Kỳ Ưng Diêm khẽ lướt trên cánh tay cô. Dục vọng trong cơ thể lại đang rục rịch trỗi dậy.

Lưu Ly không biết nên hỏi gì, lấp bắp hồi lâu rồi bất lực nhìn anh ta. "Chúng ta sẽ phải kết hôn thật sao?"

"Nhẫn cũng đã đeo lên rồi, có nghĩa là em đã đồng ý. Em không gả cho anh cũng phải gả." Kỳ Ưng Diêm trả lời dứt khoát, muốn đùa giỡn với Lưu Ly một lát nên anh ta lại giở giọng mặt dày.

"Nhưng nhẫn là do anh ép buộc đeo lên, vẫn chưa có sự đồng ý của em." Đại não của Lưu Ly cuối cùng cũng hồi phục lại trạng thái liền lên tiếng chất vấn Kỳ Ưng Diêm.

Kỳ Ưng Diêm liền bày ra bộ dạng có chút nuối tiếc, "Vậy phải làm sao bây giờ? Mọi người đều nói, một khi đã đeo nhẫn cầu hôn rồi thì không được tháo ra nữa. Nếu không cả hai người đều sẽ gặp đen đủi."

"Hả? Anh mê tín như vậy sao?"

Kỳ Ưng Diêm chỉ cười mà không nói gì. Sau đó lại trực tiếp đè Lưu Ly xuống dưới, "Thế này nhé, nếu em không nghĩ ra vấn đề để tiếp tục hỏi anh thì tới lượt anh hỏi em, thế nào?"

"Anh muốn hỏi gì?"

Kỳ Ưng Diêm chăm chú nhìn đôi mắt to tròn của Lưu Ly, tận sâu trong đáy mắt anh ta hiện lên sự nghiêm túc, "Em có yêu anh không?"

"Em..." Không ngờ Lưu Ly lại do dự.

"Em đang do dự, điều này chứng tỏ em không khẳng định bản thân em cự tuyệt anh, đúng không?" Kỳ Ưng Diêm như mở cờ trong

lòng, đem bàn tay nhỏ nhắn của Lưu Ly khẽ kéo qua rồi hôn nhẹ. "Thực ra anh đã sớm mọc rễ đâm chồi ở trong nơi này của em rồi, chẳng phải sao?" Nói xong môi anh ta liền cúi xuống hôn lên tim cô. Sau đó lại dịu dàng, âu yếm quấn lấy cô.

"Ứng Diêm... Đừng!" Trong lúc hoảng loạn Lưu Ly vô thức gọi tên anh ta một cách cực kỳ thân mật.

"Anh thích em gọi tên anh. Mà bây giờ, việc em gọi tên của anh, chẳng phải cũng đang dần trở thành một thói quen hay sao?" Kỳ Ứng Diêm cười, khuôn mặt tuấn tú lại vùi vào cổ Lưu Ly.

"Lưu Ly, bây giờ em chưa biết cũng không sao. Anh sẽ cho em nhận thấy rằng em yêu anh nhiều đến thế nào, cũng giống như anh yêu em vậy."

Cảm nhận được hơi thở càng lúc càng nóng bỏng của Kỳ Ứng Diêm khiến Lưu Ly có chút ngượng ngùng khẽ đẩy anh ra, "Em phải dậy rồi!" Thôi bỏ đi, có những việc không thể giải thích rõ ràng được, cô cần phải suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

"Tối qua anh làm em đau sao?" Kỳ Ứng Diêm không định tha cho Lưu Ly, vươn tay ôm chặt lấy cô, bờ môi lại bắt đầu mơn trớn trên khuôn mặt xinh đẹp, rồi khẽ thì thầm bên tai Lưu Ly.

"Em..." Khuôn mặt Lưu Ly lập tức đỏ bừng lên. Khẽ nghiêng đầu sang bên để tránh nụ hôn cuồng nhiệt của Kỳ Ứng Diêm, giọng nói của cô có chút mất tự nhiên, "Anh làm cho em rất mệt."

Câu trả lời ngây thơ của Lưu Ly càng khiến cho dự vọng của Kỳ Ứng Diêm càng thêm sôi sục, tiếng cười trầm khàn cũng khẽ bật ra khỏi cổ, "Vậy phải làm sao bây giờ? Anh lại muốn em rồi."

Lưu Ly thực sự bị mấy lời này làm cho hết hoảng, vội kêu lên, "Đừng...."

Trong mắt Kỳ Ứng Diêm sớm đã tràn ngập tình yêu thương dành cho Lưu Ly, toàn thân cũng trở nên hùng hực khí thế, bất chấp sự phản đối của cô, "bản chất tham ăn" lại trỗi dậy...

Ánh nắng ấm áp len lỏi vào trong căn phòng nhỏ như hòa với bầu không khí nóng bỏng đang diễn ra bên trong. Sự cuồng nhiệt của ngày hôm qua lại tiếp tục tái diễn. Tiếng rên rỉ mê hồn của phụ nữ

cùng với hơi thở thô ráp như dã thú của đàn ông như hòa vào nhau, thật lâu, thật lâu...

Khuôn viên trường, màn đêm đã nhẹ nhàng buông xuống...

Khi Vi Như từ phòng tự học đi ra đã là 10 giờ tối. Từ hôm Liệt hôn cô đến giờ, hai ngày nay cô đều cảm thấy hoang mang bất an, giống hệt như làm việc gì sai trái vậy. Trên thực tế, cô biết rất rõ ràng rằng mình đang muốn lãng tránh một người - đó chính là Liệt.

Trên con đường nhỏ trở về ký túc, Vi Như vừa qua ngã rẽ liền nhìn thấy Liệt bước ra từ một hướng đi khác. Vừa nhìn thấy cô, Liệt liền giơ tay vẫy lấy vẫy để nhưng Vi Như khẽ rụt cổ lại, không nói năng gì, bước chân cũng nhanh hơn, cuống cuồng chạy về phòng mình.

Liệt nhìn thấy vậy, khẽ bật cười lắc đầu.

Vi Như vừa chạy về đến phòng liền thở gấp, vẻ mặt cũng đầy sự căng thẳng. Lúc đặt máy tính lên bàn, sự bất an trên gương mặt Vi Như cũng không giảm bớt chút nào. Cô bạn cùng phòng vừa bước vào, thấy vậy khẽ mỉm cười rồi bước đến gần Vi Như, vỗ vai cô, "Cậu sao vậy?"

"Á..." Vi Như quả thực bị dọa cho hết hồn liền giật nảy người lên như một phản xạ có điều kiện, đôi mắt cũng mở lớn nhìn cô bạn cùng phòng.

Cô bạn cũng bị dáng vẻ của Vi Như làm cho giật mình, kinh ngạc hỏi, "Vi Như, cậu làm sao vậy? Giống như gặp phải ma ấy?"

"Á, thì ra là cậu à." Vi Như giờ mới hoàn hồn, đưa tay đặt lên ngực để ổn định lại tâm tình rồi ngồi xuống.

Cô bạn cùng phòng ngạc nhiên nhìn Vi Như, còn tỉ mỉ quan sát từng biểu hiện trên gương mặt cô.

"Cậu nhìn mình xong chưa?" Vi Như bị cô bạn dò xét từ đầu tới chân, có chút mất tự nhiên lên tiếng.

"Mình nhìn xem cậu có bị quỳ nhập hồn vào hay không? Hai ngày nay cậu rất kỳ lạ, cậu rất ít khi đến phòng tự học mà."

"Mình...mình chuẩn bị cho kỳ thi không được sao?" Vi Như lắp

bấp lên tiếng.

"Thi?" Cô bạn liền bật cười, "Từ giờ cho tới lúc thi vẫn còn nhiều thời gian mà, không phải cậu định tốt nghiệp sớm đấy chứ?"

"Mình..."

"Vi Như... Vi Như..." Bên ngoài cửa sổ truyền tới tiếng gọi dồn dập, cắt ngang lời nói của Vi Như. Trong đêm khuya thanh vắng thế này, thanh âm kia lại cực kỳ lớn làm cho người ta muốn lờ đi cũng không được.

Cô bạn cùng phòng ngay lập tức liền có phản ứng, "Này, có người gọi cậu đấy." Nói xong cô ta chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống tầng.

Vi Như mới đầu không mấy để ý, nhưng sau khi nghe kỹ một chút, sắc mặt chợt thay đổi, toàn thân đều trở nên mất tự nhiên. Hơn nữa, ngay sau đó, bên tai lại vang lên tiếng hét lớn của cô bạn cùng phòng. "Trời ơi, là Louis Liệt! Vi Như, anh ấy đang ở dưới tầng gọi cậu kia."

Vi Như khẽ nhắm mắt lại, sau đó chạy tới gần cửa sổ, rón rén nhìn xuống Liệt đang ở dưới tầng. Cậu ta cũng nhìn thấy cô, lại ra sức hướng phía cô mà vẫy tay...

"Vi Như, mau xuống dưới đi!"

Vi Như vội vàng rút đầu lại, tim đập thình thịch. Cô đưa tay kéo mạnh màn gió lại.

Dưới tầng lại vang vọng tiếng gọi như gọi hồn, làm cho các sinh viên lũ lượt mở cửa sổ xem chuyện gì mà huyền não hết cả lên như vậy.

"Vi Như, cậu không định để cho anh ấy gọi cả đêm đấy chứ?" Cô bạn cùng phòng liếc nhìn xuống dưới tầng, trong lòng không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ. Louis Liệt đang dựa vào xe thể thao, hai tay khoanh lại thành hình chiếc loa, liên tục ngẩng đầu hét lớn.

Vi Như cũng không muốn cho các nữ sinh khác có cơ hội bàn tán linh tinh, không nói gì liền nhắc điện thoại, bấm một dãy số. Rất nhanh bên kia đã bắt máy, còn chưa đợi đầu dây bên kia nói gì, Vi Như đã tuôn ra một tràng.

"Louis Liệt, anh bị trúng gió à? Anh không ngủ thì cũng phải để người khác ngủ chứ. Đừng có gọi như gọi hồn vậy nữa, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Xuống dưới, tôi có việc muốn nói với cô!" Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Liệt kiên định cất lên.

"Có gì để mai hẵng nói, tôi buồn ngủ rồi." Trong lòng Vi Như lại gợn lên nỗi lo lắng.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười nhẹ, giống như không hề tin vào lời nói dối của cô.

"Nhưng tôi muốn nói hôm nay."

"Tôi không có thời gian."

"Có thật là không có thời gian không?" Liệt nhẹ nhàng hỏi.

"....."

"Được, cô đừng có hối hận đấy." Liệt nói xong liền ngắt điện thoại.

Vi Như khẽ ném điện thoại sang một bên. Còn có cái gì phải hối hận cơ chứ? Cùng lắm thì từ nay thành người xa lạ chứ gì? Mặc dù đây không phải là điều cô mong đợi. Lý do cô không dám gặp cậu ta, chính vì sợ cậu ta sẽ nói ra những lời làm cho cô tổn thương. Cô biết, cô không phải là mẫu người phụ nữ của Liệt.

"Vi Như, cậu không sao đấy chứ?" Cô bạn cùng phòng đứng ở bên cạnh dè dặt hỏi.

Vi Như lắc đầu không nói gì.

"Cậu... và Louis Liệt có chuyện gì à?" Cô bạn cùng phòng lại tiếp tục dò xét.

Ánh mắt của Vi Như thoáng hiện lên chút lo lắng. Cô chưa kịp trả lời liền nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài hành lang, còn có cả tiếng bước chân hỗn loạn. Ngay sau đó, cửa phòng liền bị một sức mạnh ghê gớm đẩy ra.

Đột nhiên xuất hiện tiếng động mạnh khiến hai cô gái trong phòng giật nảy mình. Nhất là Vi Như, sau khi cô nhìn rõ người vừa xông vào, hai mắt tròn tròn lên.

Liệt giống như một vị thần từ trên trời thành linh rơi xuống. Cậu ta

sải bước đi vào, bất chấp tiếng hét toáng của một đám con gái đến xem "náo nhiệt" phía sau lưng. Một tay vươn ra nắm lấy cổ tay Vi Như, không nói năng gì liền kéo cô ra ngoài.

Lúc tắt thảy mọi chuyện diễn ra Vi Như đều trong trạng thái kinh ngạc, đại não trở nên hỗn loạn. Cô bị Liệt kéo thẳng ra khỏi ký túc xá. Khi xuống tới cầu thang, thầy giáo quản lý ký túc tức giận kêu la oai oái, nhưng Liệt cũng chẳng thèm quan tâm, dứt khoát kéo Vi Như vào trong xe, sau đó "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa làm cho Vi Như hoàn toàn bưng tịt. Cô nhìn xung quanh, rồi lại nhìn người đàn ông bên cạnh, kinh ngạc chỉ tay vào cậu ta. "Anh...anh là thổ phi đấy à? Sao lại vào ký túc của nữ sinh chứ?"

Chẳng cần phải nói thì cũng biết, ngày hôm sau nhất định Vi Như sẽ phải chịu đựng ánh mắt chất vấn của bao nhiêu nữ sinh. Cũng khỏi cần nói, vào giờ này rồi, trong đêm khuya thanh vắng thế này nhất định cũng ẩn náu bao nhiêu đôi mắt đang dõi theo sự "náo nhiệt" giữa cô và Liệt. Cô thậm chí có thể tưởng tượng sáng sớm ngày mai, ban quản lý ký túc sẽ tìm cô mà nói chuyện!

"Tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cách này mà thôi, chính là cô đã ép tôi." Liệt dựa người vào ghế lái, nghiêng người nhìn cô, bên môi khẽ nhếch lên nụ cười hết sức thản nhiên.

"Tôi ép anh? Tôi ép anh cái gì? Có nhầm lẫn gì không vậy, là anh giữa đêm hôm phát bệnh thần kinh đấy chứ."

Liệt vươn tay ra, xoay người Vi Như lại đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói rõ ràng từng lời, " "Tôi gọi cô xuống tầng cô không chịu xuống. Thế chỉ còn cách tôi tự mình lên tìm cô thôi!"

"Rốt cuộc anh tìm tôi có chuyện gì?" Vi Như hít sâu một hơi, đối diện với ánh mắt của Liệt, lại khiến cô nhớ tới những chuyện xảy ra tại phòng đọc, tim lại bắt đầu đập thành thịch.

Liệt nhếch môi cười, đôi mắt khẽ nheo lại xẹt qua một tia chế nhạo. Ánh mắt nhẹ nhàng lại có chút vui vẻ, rõ ràng cậu ta đang có ý đùa cợt.

"Kỳ thực, tìm cô cũng không phải có chuyện gì to tát. Tôi chỉ có thắc mắc, hai ngày nay cô có chút kỳ lạ, liên tiếp tránh mặt tôi là có ý gì?"

Vi Như nghe xong, suýt chút nữa thì tức phát điên lên. Dáng vẻ vừa rồi của Liệt y như kiểu hỏi cung, giống như cô vừa gây ra tội tình gì với cậu ta vậy. Nhưng lại nghĩ tới việc ngày mai trở thành tâm điểm của mọi sự bàn tán trong trường, cô bất đắc dĩ thờ dài.

"Anh thật sự là rất phiền phức đấy. Làm sao tôi phải tránh mặt anh chứ? Chẳng qua tôi cảm thấy có chút mệt mỏi, nên muốn nghỉ ngơi sớm mà thôi."

"Vậy sao? Hai ngày hôm nay cô cũng không tới biệt thự của tôi." Liệt lườm biếng lên tiếng, dường như không hề tin vào những lời nói của Vi Như.

"Tôi không có thời gian." Vi Như bị ánh mắt dò xét của Liệt "chiếu tướng" nên có chút không tự nhiên, lấp bắp lên tiếng.

"Cô không có thời gian?" Liệt cảm thấy buồn cười, vươn người qua như muốn dò xét tâm trạng của Vi Như. Đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nâng lên, đôi lông mày anh tuấn khẽ giật giật, ánh mắt cũng lóe lên một tia vô cùng đen tối.

"Cô đã bị người ta đá rồi, vì cái gì mà không có thời gian chứ?"

"Hừ, Louis Liệt, anh có thể nói chuyện với người khác một cách bất lịch sự như thế sao? Tôi bị người ta đá khi nào? Tôi ngay cả bạn trai còn chưa có thì nói gì tới chuyện đá hay không đá chứ?"

Chỉ cần một câu nói của Liệt mà Vi Như trở nên hết sức kích động. Cô gạt phắt tay của cậu ta ra, trong mắt liền lóe lên ngọn lửa giận dữ, "Anh có muốn tích đức cho bản thân mình không vậy? Mà dù có không muốn đi chẳng nữa thì cũng nên để cho cái miệng của mình được sạch sẽ một chút chứ, sao lại có thể nói khó nghe như vậy?"

"Nói chuyện khó nghe có nghĩa là miệng không sạch sao?" Liệt khẽ cười rồi kéo một lọn tóc của Vi Như ra nghịch ngợm, cười một cách xấu xa.

"Miệng của tôi có sạch sẽ hay không, chẳng phải cô là người biết

rõ nhất hay sao?"

"Anh..." Mặt của Vi Như bỗng chốc đỏ lên, trừng mắt với Liệt thật lâu nhưng không nói được câu gì.

"Thế nào? Sao còn không chịu thừa nhận đi?" Liệt kè sát vào người Vi Như. "Nói thật, đó là lần đầu tiên tôi chủ động hôn một người phụ nữ. Không ngờ tới môi của cô lại mềm mại và ngọt ngào như viên kẹo đường vậy. So với những người phụ nữ khác..."

"Anh kéo tôi xuống đây là muốn nhắc nhở tôi những chuyện này sao?" Trong lòng Vi Như chợt cảm thấy đau đớn. Quả nhiên, trong lòng Liệt đã sớm coi nhẹ chuyện đó. Nụ hôn kia đối với cậu ta mà nói, cũng chẳng là gì cả. Buồn cười nhất là cô, thế mà sợ hãi tới tận hai ngày.

"Nếu như anh chỉ muốn so sánh tôi với những người phụ nữ khác của anh, vậy thật xin lỗi, tôi không có thời gian ở đây để cho anh so sánh này nọ." Về mặt Vi Như trở nên cau có. Sau khi nói xong câu đó liền mở cửa xe.

"Cô sao vậy?" Liệt vươn tay ra ngăn cản hành động của Vi Như, đáy mắt nổi lên một chút bất đắc dĩ. "Tôi cũng không có ý so sánh cô với ai cả. Chỉ là... Tôi nói sự thật thôi."

"Chẳng phải những gì muốn nói anh đã nói xong rồi sao?" Vi Như không muốn nghe Liệt nói thêm bất kỳ điều gì nữa, lạnh lùng lên tiếng.

Liệt khẽ thở dài, "Vi Như, tôi không muốn làm mối quan hệ của chúng ta trở nên phức tạp hơn nữa, cô hiểu chứ?" Mấy ngày hôm nay, việc Vi Như không thèm để ý khiến tâm tư của Liệt trở nên bức bối. Cậu ta biết rõ, có lẽ nụ hôn kia đã khiến cô có những biểu hiện khác thường.

Mỗi lần thấy Vi Như xoay người bước đi, trong thâm tâm Liệt thật sự có chút sợ hãi là cô sẽ chán ghét mình, chán ghét cái hành vi lỗ mãng hôm đó. Lần này tìm cô lý do rất đơn giản, chính là hy vọng mối quan hệ của cô và cậu ta có thể trở lại như trước kia, không cần phải trở nên lạnh nhạt như vậy.

Nhưng, những lời này khi nói ra lại mang một ý nghĩa hoàn toàn

khác. Nhất là người nghe lúc này lại là Vi Như. Từng ngón tay khẽ run lên một chút, tận sâu trong đáy lòng khẽ nổi lên một chút đau thương cùng chua xót. Cô dùng sức khẽ cắn vào đôi môi của mình, tuy không đau lắm nhưng cũng đủ khuếch tán toàn thân.

"Tôi hiểu ý của anh. Anh yên tâm, mối quan hệ giữa tôi và anh vĩnh viễn cũng không thay đổi." Nói xong, Vi Như đẩy Liệt ra, dứt khoát bước xuống xe mà không hề quay đầu lại, bóng dáng cô dần dần cũng bị đêm đen bao phủ.

Vi Như hiểu rõ ý của Liệt. Có cái gì mà không hiểu chứ. Từng lời của cậu ta rõ ràng như thế, nếu cô nghe mà còn không hiểu thì chắc đầu óc có vấn đề. Một nụ hôn thì đã là gì chứ? Đối với cậu ta thì đó chẳng phải là chuyện xảy ra như cơm bữa hay sao? Cậu ta muốn nói rõ cho cô biết, cậu ta chỉ xem cô như huynh đệ mà thôi, giống như trước kia vậy. Loại quan hệ này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, tại sao bản thân lại đa tình như vậy chứ? Cô cho rằng, chỉ một nụ hôn mà có thể thay đổi quan hệ của hai người sao?

Thật nực cười, phụ nữ đã lên giường với cậu ta đêm còn không hết. Một mối quan hệ như thế còn không làm thay đổi được suy nghĩ của Liệt thì một nụ hôn có sá gì? Vi Như ơi là Vi Như, chớ có dại! Mà chỉ là một con vịt xấu xí mà thôi. Mà nghĩ mà là ai đây?

Nhìn bóng dáng của Vi Như ngày một xa dần, Liệt vẫn không thể nào hiểu nổi. Hàng lông mày anh tuấn khẽ nhíu lại. Cậu ta đã nói sai cái gì chứ? Rõ ràng là cô đã đồng ý với cậu ta rồi, sao giờ lại có thái độ như vậy?

Lơ đãng nghĩ vẩn vơ rồi chợt nhớ tới đôi môi của Vi Như, nhớ tới đôi mắt của cô lúc trong ngực của mình hoảng loạn như thế nào, Liệt không nhịn được cười khế, lắc đầu rồi lái xe rời đi.

Trong một pub ở trung tâm thành phố, cứ qua mười một giờ hàng ngày đều là thời điểm sôi động nhất. Tới nơi này tìm thú vui đều là những người trẻ tuổi. Có rất nhiều người tới nơi này để tìm kiếm sự kích thích, để giải tỏa những áp lực trong cuộc sống. Có những người tới đây chỉ để uống chút rượu hoặc làm quen với những

người bạn mới.

Liệt là khách quen của nơi này. Nguyên nhân là vì pub này có những chai icewine mà nơi khác không thể có. Mà Liệt cũng rất hào phóng cho nên mỗi lần cậu ta tới nơi này, ông chủ đều đích thân đem những loại rượu hảo hạng ra để tiếp đãi. Cậu ta luôn ngồi ở một vị trí cố định, uống rượu, nhìn những cảnh tượng xa hoa trụy lạc trên sàn nhảy, xem vài bức tranh hay chỉ bình thản nhâm nhi ly rượu.

Từ lúc sinh ra tới giờ, Liệt luôn cho rằng bản thân chẳng phải là người tốt lành gì. Về điểm này thì cậu ta có phần giống với anh trai của mình - Louis Thương Nghiêu. Có lẽ, những người trong gia tộc Louis đều không cho bản thân mình là người lương thiện. Nhất là sau khi Vũ chết rồi tận mắt chứng kiến Lạc Tranh được gả cho anh trai, Liệt lại quay trở về với cuộc sống lúc trước. Thậm chí so với trước kia, cậu ta còn muốn sống "bất cần" hơn, không thiết tha với bất kỳ thứ gì cả.

Kỳ thực Liệt cũng là người khá lạc quan. Cậu ta cũng có nhận thức rất rõ ràng về sự phải trái trong tình yêu và cũng là người rất rộng lượng. Đúng như những lời cậu ta thường nói với Lạc Tranh, "Tình yêu vốn là chuyện riêng của mỗi người, việc tôi yêu chị không có liên quan gì tới chị, cho nên không cần phải tự trách bản thân làm gì."

Chậm rãi uống từng ngụm rượu, lại không nhớ được chính xác những lời vừa rồi đã nói từ khi nào, trong đầu Liệt lại hiện lên hình ảnh Lạc Tranh với nụ cười tươi tắn để lộ má lúm đồng tiền. Nàng thực sự quá hoàn mỹ, hết như một thiên sứ trên trời vậy. Người có thể mang đến hạnh phúc thật sự cho nàng chỉ có thể là anh trai mà thôi, riêng điểm này Liệt cảm thấy tâm phục khẩu phục. Thật lòng mà nói, Liệt cũng chẳng thêm để ý tới cái gọi là "tình chị em" nhưng nếu trong lòng đối phương thật sự không có chỗ dành cho cậu ta thì cần gì phải làm những chuyện mất mặt chứ?

Nghĩ tới Lạc Tranh, Liệt lại bâng quơ nhớ tới đồ đệ của nàng là Vi Như - nha đầu xấu xa! Cầm lấy chai rượu, ngón tay Liệt cũng trở nên run rẩy. Tại sao Vi Như có thể trả lời không chút nề nang cậu ta như

vậy? Muốn cùng cậu ta nối lại mối quan hệ "huynh đệ" trước kia sao? Đúng là chỉ biết làm theo ý mình. Hơn nữa, nửa đêm nửa hôm, không thèm hỏi lấy một câu, bỏ mặc cậu ta ở lại đó một mình như vậy. Chết tiệt! Nghĩ tới đây, Liệt lại dốc cạn ly rượu. Uống càng nhiều, cơn giận lại càng tăng thêm. Thậm chí cậu ta còn muốn quay trở lại ký túc xá để hỏi lại cô một cách rõ ràng.

Chương 184: Ai tổn thương ai?

Khi người ta muốn tìm đến rượu để giải sầu thì sẽ rất dễ say. Tửu lượng của Liệt vốn rất tốt, nhưng tối hôm nay tâm trạng cậu ta dường như có chút bất thường. Trước mặt Liệt lúc này toàn là vỏ chai Icewine đã sớm rỗng không. Nhân viên pha chế đứng ở phía xa vẫn luôn dõi theo cậu ta rồi khẽ quay sang nhìn ông chủ. Mặc dù ông chủ cảm thấy rất hài lòng vì Liệt đã mang lại cho ông ta không ít doanh thu vì giá của mỗi chai Icewine đều rất cao, nhưng nhìn thấy Liệt cứ uống hết chai này tới chai khác như vậy khiến ông ta cũng có chút hốt hoảng. Vừa định tiến lên khuyên ngăn thì ông ta liền nhìn thấy một cô nàng óng ọe tiến tới áp sát vào cậu ta.

Ở những nơi như thế này, việc xuất hiện những cô nàng tùy tiện và phóng đảng là chuyện rất bình thường. Mà cách tiêu tiền của Liệt lại cực kỳ hào phóng khiến vừa nhìn thoáng qua cũng biết cậu ta là công tử nhà giàu. Hơn nữa ngoại hình của cậu ta lại vô cùng ưu tú cho nên lọt vào "mắt xanh" của phụ nữ cũng là điều dễ hiểu.

"Tại sao lại uống rượu giải sầu một mình ở đây thế này? Mời em uống được không?" Cô nàng kia cũng cực kỳ nhiệt tình, lập tức nhào vào lòng Liệt, bám dính lấy cậu ta. Ánh sáng chập chờn từ ngọn đèn trong pub lan tỏa, bao trùm lấy nửa chiếc ghế sofa tạo thành những mảng sáng tối. Những ngón tay mảnh dẻ của cô ta cũng nhẹ nhàng mơn man trên ngực Liệt, đủ để cảm nhận được cơ ngực vạm vỡ dưới lớp áo sơ mi kia.

Ở những nơi như thế này, dù là đàn ông hay phụ nữ cũng đều rất thẳng thắn thể hiện ý định của mình chứ không lãng phí thời gian vô ích. Cho nên, cô nàng kia chủ động như vậy cũng là chuyện rất đổi bình thường.

Liệt nhếch môi cười. Hiển nhiên cậu ta đã quá quen với những

tình huống như thế này. Cầm một chai Icewine đưa cho cô ta, sau đó chính Liệt cũng cầm lấy một chai khác rồi hơi ngửa cổ ra sau, uống một ngụm lớn.

Cô nàng kia vẫn không ngừng làm loạn trên ngực Liệt, khẽ nở nụ cười vô cùng lá lơi, "Lần đầu tiên em nhìn thấy một người uống Icewine không cần tới ly đấy. Tửu lượng của anh cũng cao quá ha!"

Lúc này, sau khi uống xong một ngụm rượu lớn, đầu óc Liệt đã có chút choáng váng. Đột ngột nổi hứng, cậu ta nhìn cô nàng trong ngực mình, khẽ đưa tay ra nâng cằm cô ta lên...

"Cô tên là gì?"

"Nóng lòng muốn biết tên của em như thế sao?" Cô nàng kia lại tiếp tục nở nụ cười câu dẫn, "Em tên là Vi An, còn anh?"

Vi An vốn là một cái tên hết sức bình thường nhưng lúc này lại cực kỳ thu hút sự chú ý của Liệt. Dường như có chút không hiểu, cậu ta khẽ lên tiếng hỏi, "Tại sao lại là Vi An? Sao không tên là Vi Như?"

"Vi Như, cái tên này rất thú vị." Cô nàng kia cười khẽ rồi vòng tay ôm lấy cổ Liệt, "Như vậy đi, anh thích cái tên Vi Như thì hãy gọi em là Vi Như đi. Đêm nay, em sẽ là Vi Như của anh."

"Vi Như?" Liệt thực sự có chút thảng thốt. Thân thể mềm mại của cô nàng kia đang vùi trong ngực lại khiến cậu ta nhớ tới cảm giác lúc ôm Vi Như ở phòng đọc. Cậu ta chưa bao giờ ngờ rằng, cô lại có vẻ quyến rũ đầy nữ tính như vậy.

Phải chăng, kể từ hôm đó, Liệt đã không còn coi Vi Như là huynh đệ tốt của mình nữa rồi? Chết tiệt, mặc dù không muốn nhưng từ hôm đó trở đi, trong đầu Liệt vẫn không ngừng nghĩ tới cảnh tượng kia.

Như thể muốn trút giận, Liệt đặt mạnh chai rượu trong tay xuống bàn, sau đó cúi người xuống, hung hăng hôn lên môi của cô nàng đang quấn lấy mình. Nụ hôn của cậu ta cực kỳ thô lỗ, không có lấy một chút nhẹ nhàng. Bàn tay còn lại giành lấy chai rượu trong tay cô ta để sang một bên rồi kéo mạnh hai tay cô ta vòng qua cổ mình, khiến toàn bộ cơ thể cô ta đều dán chặt vào người cậu.

"Uhm..." Cô nàng kia cũng chẳng hề tỏ ra sợ hãi mà ngược lại

còn cực kỳ hưng phấn, phối hợp với Liệt một cách hoàn hảo. Về mặt tràn ngập xuân tình, cô ta chắc hẳn đã câu dẫn Liệt một cách hoàn hảo.

Bàn tay Liệt luồn vào trong váy cô ta một cách hết sức thuần thục rồi dọc theo hai chân cô ta di chuyển lên phía trên, động tác vô cùng bá đạo và lố mãng, giống như đang muốn trút giận vào một thứ gì đó vậy.

Cô nàng kia cũng là kẻ lão luyện tình trường. Những động tác của Liệt khiến cô ta liên tục thở dốc, dáng vẻ cũng tràn ngập vẻ mỉa hoặc rồi khẽ lên tiếng làm nũng, "Anh thật là hư quá đi! Chúng ta có thể ra ngoài được không?"

Vừa nghe xong câu đó, Liệt lập tức đẩy cô nàng bạch tuộc ra, khoé môi khẽ cong lên thành nụ cười hết sức lạnh lùng, "Cô, thật khiến người ta có cảm giác chán ghét!"

"Cái... Cái gì?" Cô nàng kia sững sờ đến ngây người, còn ngỡ là mình nghe nhầm.

Liệt ghé sát vào cô ta, trên khuôn mặt anh tuấn đã tràn ngập vẻ chán ghét cùng một chút khó hiểu. Khẽ đưa tay xoay khuôn mặt cô ta lại rồi lại làm ra vẻ như đang nghiên cứu một vấn đề gì đó, Liệt chậm rãi lên tiếng, "Thật là kỳ lạ! Cũng là phụ nữ, sao môi của cô lúc hôn lại chẳng có chút thoả mái nào vậy?"

"Anh thật là quá đáng!" Cô nàng kia tức giận đứng bật dậy, "Anh không có chút hứng thú nào với tôi thì cứ nói thẳng, có nhất thiết phải bày ra bộ dạng thế này không? Đồ thần kinh!" Nói xong cô ta liền ùng ùng bỏ ra ngoài.

Liệt cũng chẳng mất công đuổi theo xoa dịu cô ta làm gì, mà chỉ lười biếng cầm lấy chai rượu, uống một ngụm, trong đầu lại nghĩ tới khoé miệng nhỏ nhắn của Vi Như. Làn môi của cô ấy thật mềm mại, thậm chí còn khẽ run rẩy như đang sợ hãi điều gì đó. Có phải cô sợ bị tổn thương hay không? Khẽ nở nụ cười khổ, dục vọng quen thuộc dưới hạ thân Liệt lại bắt đầu trỗi dậy.

Không hiểu tại sao, Liệt có cảm giác Vi Như đang ở trước mặt khiến cổ họng cậu ta có chút khô rát. Dường như Liệt có thể nhìn

thấy dáng vẻ hết sức hồn nhiên của Vi Như đang chu cái miệng nhỏ xinh xắn về phía mình. Đôi môi ấy giống như thạch hoa quả vậy, mềm mại, ngọt ngào thậm chí có chút thơm mát.

Liệt ngửa cổ tu một ngụm rượu lớn rồi đặt mạnh chai xuống bàn nghe "cạch" một tiếng. Đưa tay lấy di động ra, cậu ta bấm một dãy số quen thuộc. Không lâu sau, đầu bên kia đã có người bắt máy.

"Louis Liệt, rốt cuộc là anh muốn gì? Đã khuya lắm rồi đấy." Là giọng của Vi Như có pha chút giận dỗi.

Chết tiệt, cô ấy vẫn còn tức giận!

"Vi Như, tôi muốn gặp cô. Cô ra ngoài chút đi!" Liệt nói như ra lệnh vào điện thoại.

"Anh bị thần kinh không vậy? Khoan đã, anh đang uống rượu phải không?" Vi Như có thể cảm thấy hơi rượu trong giọng nói của Liệt.

"Cô hãy lập tức xuống tầng đi. Tôi lái xe tới đón cô bây giờ. Tôi muốn gặp cô!" Liệt không trả lời câu hỏi của Vi Như, thái độ cứng rắn cùng lời nói dứt khoát lại được lặp lại.

"Rốt cuộc anh đang ở đâu vậy? Đã uống say như vậy còn lái xe cái gì nữa?" Vi Như có chút bực mình.

Lần này Liệt không trả lời, lập tức ngắt điện thoại. Cậu ta lao đảo đứng dậy, cầm áo khoác vắt lên vai, hướng phía cửa bước tới.

Cảnh tượng xa hoa trụy lạc phía dưới hiện ra trước mắt. Liệt không thấy rõ đường lắm, chỉ cảm thấy rất nhiều người cứ thế đi qua đi lại trước mặt. Cậu ta có chút bực bội liền đẩy đám người đó ra. Mặc dù Liệt đã uống rượu say nhưng dáng vẻ anh tuấn vẫn không hề giảm sút. Rất nhiều cô nàng trong pub đều quay sang nhìn cậu ta, cho đến...

Sáu bảy gã thân hình vạm vỡ đứng chặn trước mặt Liệt, không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

Ngược đôi mắt có chút lờ đờ vì rượu lên, Liệt mượn chút ánh sáng le lói trong pub để nhìn rõ hơn. mấy tên đang đứng trước mặt cậu cực kỳ đô con, vẻ mặt cũng rất dữ tợn, rõ ràng là muốn gây sự với cậu ta.

"Tránh ra!" Liệt nghĩ tới việc phải đi đón Vi Như nên không buồn

nói nhiều với đám người này làm gì.

"Mày chính là Louis Liệt?" Mấy tên vai u thịt bắp đó cũng không chút nể nang, một tên trong số đó bước lên trước, đưa tay túm lấy cổ áo Liệt, trên cánh tay hắn xăm trở toàn những hình thù kỳ dị. "Mày là người đã đánh Harry? Món nợ này liệu có phải tính sổ không đây?"

Tới lúc này Liệt mới chợt hiểu ra, nhưng cậu ta cũng không hề tỏ ra sợ hãi chút nào mà chỉ nhú lông mày rồi hờ hững lên tiếng, "Buông tay ra!"

"Tên tiểu tử này, không ngờ mày cũng có chút cốt khí nhỉ? Chúng tao không buông tay thì mày định làm gì? Định đánh lại chắc? Tao muốn xem xem hôm nay làm thế nào mà mày có thể đánh lại được bảy người bọn tao."

Tên xăm mình buông tay khỏi cổ áo Liệt, cất tiếng cười đầy mỉa mai. Trong mắt hắn, Liệt bây giờ chỉ như một con ma men không hơn không kém. Nhìn dáng vẻ của Liệt thì xem ra chẳng biết đánh đấm là gì, không hiểu sao anh em của hắn lại bị tiểu tử này đánh cho không còn ra người ngợm gì nữa.

Liệt đứng không được vững cho lắm, thân hình hơi lảo đảo còn va phải ai đó rồi có một giọng phụ nữ hét chói tai vang lên. Vốn là đang mải thác loạn quên cả trời đất, nhưng đám người trong pub khi chứng kiến cảnh này cũng biết là không ổn chút nào, nhất thời đều đứng tránh xa. Ông chủ thấy thế cũng lập tức bước tới nhưng chưa kịp mở miệng đã bị tên hình xăm chỉ tay đầy dọa nạt.

"Tốt nhất là ông nên giả vờ "câm điếc" mà đứng yên một bên đi. Chúng tôi chỉ tìm hắn hỏi tội mà thôi. Nếu không muốn cái quán này bị đập cho tan tành thì tốt nhất đứng yên một chỗ, coi như không nhìn thấy gì. Nếu không, đừng trách chúng tôi không khách khí!"

Ông chủ pub nghe xong liền lập tức phát hoả. Dù sao đây cũng là địa bàn làm ăn của ông ta, hơn nữa Liệt còn là khách quen. Tuy không biết rõ thân phận nhưng thông qua dáng vẻ cùng cử chỉ của Liệt, không khó nhận ra cậu ta là người có thân phận cao quý. Do đó, mở miệng ngăn cản vụ ẩu đả cũng là vì muốn duy trì việc làm ăn của

mình. Nghĩ vậy, ông ta liền quay sang tên côn đồ đang khoa tay múa chân kia...

"Tôi cảnh cáo các anh, đây là nơi làm ăn buôn bán, các anh..."

"Rằm..."

Lời của ông chủ còn chưa nói hết, tên xăm mình vừa mở miệng cảnh cáo liền trực tiếp đưa tay ra kéo ông ta lại rồi hung hăng ném đi. Cả người của ông chủ bị lẳng đi khá xa rồi rơi xuống, nhìn dáng vẻ đau đớn của ông ta có thể thấy lực tay của hắn lớn tới mức nào.

"Ông cho rằng tôi đang nói đùa hay sao? Còn làm chậm trễ chuyện của chúng tôi thì sẽ có chuyện hay để xem đấy." Tên có hình xăm hung dữ nhìn ông chủ quát lớn còn nhân viên trong quán bar vội vàng chạy tới đỡ ông chủ đứng dậy.

Lúc này, Liệt lại nhếch môi cười lạnh một tiếng, đôi mắt khế nheo lại, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên qua mấy tên lưu manh trước mặt. Với dáng vẻ nửa say nửa tỉnh, tiếng nói của Liệt lộ rõ vẻ lười biếng cùng mỉa mai, "Thì ra là cái tên Harry tài hèn sức mọn đó. Hắn đâu? Định làm con rùa rụt cổ sao?"

"Tên tiểu tử thối này, mày sắp chết tới nơi rồi mà còn ở đây phách lối?" Tên hình xăm cảm thấy có chút nực cười. Dùng ánh mắt dò xét nhìn dáng vẻ liêu xiêu, lão đảo của người thanh niên trẻ tuổi đang đứng trước mặt, hắn có thể đoán được cậu ta là một gã công tử nhà giàu, là một playboy chính hiệu. Sau đó hắn ta quay sang phía mấy gã còn lại lên tiếng, "Các anh em, thế nào, mọi người cược tên tiểu tử thối này có thể trụ được bao nhiêu quyền đây?"

"Ha ha..." Mấy tên khác đều cười một cách khoái trá đầy vẻ châm biếm.

Ánh đèn trong pub vẫn không ngừng lóe lên, những người khách nơi đây gần như đã bị dọa tới mức tái xanh mặt mày. Cái sàn nhảy lớn như vậy giờ cũng chỉ còn lại Liệt với mấy tên lưu manh kia đang đối đầu với nhau. Tất nhiên, tình hình của Liệt không được ổn lắm. Ánh mắt của cậu ta vì men rượu mà đã trở nên lơ đãng, động tác cũng không còn được linh hoạt như trước.

Tên hình xăm lại cười lạnh một tiếng, "Đem tên tiểu tử này vào

trong xe!"

Hai tên phía sau lưng hắn liền tiến lên, một phải một trái nhẹ nhàng khống chế cánh tay của Liệt. Một tên trong đó cười hì hả, "Lão đại, xem ra ngày hôm đó, chẳng qua Harry sợ mất hình tượng nên không có ra tay mà thôi. Tên này căn bản giống như cái gối thêu hoa mà thôi."

Tên hình xăm bước lên phía trước, vươn tay ra bóp chặt khuôn mặt của Liệt. Mượn ánh sáng chập chờn từ các ngọn đèn phát ra mà tỉ mỉ đánh giá tướng mạo của Liệt, không khỏi khua môi múa mép.

"Tên tiểu tử này lớn lên đúng là cũng có chút diện mạo. Nhưng so với vẻ tuấn tú của đàn ông thì hắn còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ. Tao cũng không đành lòng đánh vào khuôn mặt này của mày." Nói xong, ngón tay hạ lưu của hắn cứ cọ tới cọ lui trên khuôn mặt của Liệt, giống như sự tham luyến đối với phụ nữ vậy.

"Tiểu tử, mày hãy lập tức nói lời xin lỗi. Nếu không tao đánh mày cũng không nỡ. Không ngờ mày lại xinh đẹp như thế này."

Nói tới đây, hắn ta ghé sát vào gương mặt của Liệt, cười cười. "Ai nói cứ nhất thiết đàn ông phải có hứng thú với phụ nữ chứ? Gương mặt này, nếu khiến phụ nữ động lòng một thì đàn ông cũng động lòng mười."

Ý tứ trong lời nói của hắn ta hết sức rõ ràng, ngôn từ cũng cực kỳ hạ lưu.

Những tên khác cũng lập tức quay sang nhìn khuôn mặt của Liệt, trong đầu cũng nổi lên những ý nghĩ vô cùng dâm dăng.

Đầu óc của Liệt vốn cảm thấy choáng váng, hai cánh tay còn bị một phải một trái kéo đi. Hơn nữa còn bị bàn tay của đàn ông cứ thế mà ra sức mơn trớn trên khuôn mặt nhưng cậu ta vẫn không hề tức giận. Ngược lại, chỉ khẽ nhướn đôi mắt lên, nhìn bọn côn đồ trước mặt qua màn sương mờ ảo đang bao phủ trước mặt, trên môi còn nở nụ cười đầy mỉa mai...

"Mày có giỏi thì đánh vỡ mặt tao đi. Còn nữa, lần cuối cùng cảnh cáo chúng mày, thả tao ra!"

"Ha..." Tên hình xăm nghe xong liền cười lớn. "Nhìn thế nào cũng

không thấy tên tiểu tử này lại có cốt khí đến như vậy, mà còn cho rằng..."

"Bụp... Bụp..." Lời của tên hình xăm kia còn chưa nói hết, tận dụng lợi thế của ánh sáng nhấp nháy trên sàn nhảy, chỉ nghe thấy thanh âm của hai vật nặng đập mạnh xuống đất. Còn chưa kịp nhìn ra có chuyện gì, tên xăm mình chỉ cảm thấy cánh tay truyền tới một hồi đau nhức, rồi sau đó cả người hấn bay khỏi sàn nhảy.

Trong thời gian ngắn ngủi, tình hình đã hoàn toàn thay đổi khiến mấy tên lưu manh kia không kịp chuẩn bị gì cả. Trong khi tên hình xăm kia còn đang dương dương tự đắc thì Liệt liền lợi dụng thời cơ "tả xung hữu đột" gọn gàng ra đòn khiến hấn ta ngã lăn xuống đất. Ngay sau đó còn tung ra một đấm nhằm thẳng vào khuôn mặt của gã hình xăm kia.

Cảnh tượng này, mấy tên lưu manh khác chứng kiến rõ ràng nhưng lại không kịp ra tay để ngăn cản.

Liệt lao đảo đứng nguyên một chỗ. Sau đó nhặt chiếc áo khoác bị rơi lên, phúi phúi, ánh mắt mỉa mai nhìn tên hình xăm đang nằm sóng xoài trên mặt đất. "Thì ra Harry đã tìm tới chúng mày."

Những người say rượu đều có một điểm chung đó chính là lực bộc phát rất mạnh. Nhưng lại gặp phải một vấn đề trở ngại đó là lực bền bỉ lại không được tốt. Nhất là lại đánh người sau khi uống vài chai rượu, tự nhiên khả năng tấn công sẽ kém đi vài phần.

Sau khi nghe Liệt nói xong, những tên còn lại định xông lên vây lấy cậu ta thì tên hình xăm phẫn hộ gào lớn, "Hãy để tao xử lý tên tiểu tử này trước tiên!"

Dường như hấn cũng nắm được điểm yếu của người say rượu, chậm rãi đứng dậy, khẽ vuốt khuôn mặt mình liền thấy khóe miệng chảy máu, cười lạnh. "Tiểu tử thối này, không ngờ khí lực của mày vẫn còn lớn như thế. Được, hôm nay tao sẽ tiếp mày, tao xem mày còn duy trì được tới bao giờ?" Nói xong hấn liền gầm rống lên, nhằm thẳng phía Liệt mà ra đòn.

Dù sao Liệt vẫn là người say, nhìn thấy quả đấm đang nhằm thẳng vào mặt mình cũng có chút hốt hoảng. Men rượu đã làm cho

cậu ta mất đi sự nhanh nhẹn cùng cảnh giác thường ngày. Cuối cùng, tránh không kịp, bản thân lĩnh trọn quả đấm của tên kia, cả người không trụ được nữa liền ngã vật xuống đất.

Ngay sau đó tên hình xăm kia lao nhanh về phía trước, vươn tay ra kéo Liệt đứng lên, lại định tung ra một cú đấm mạnh như lúc trước, hung hăng nhắm thẳng vào mặt Liệt một lần nữa. Nhưng Liệt thì vẫn đang ngà ngà say, tay chân vung loạn xạ, chẳng may thế nào lại đỡ được quả đấm của hắn. Ngay sau đó muốn ra tay phản kích, nhưng lại vì say rượu mà bị đối phương chớp mất thời cơ. Ngay lập tức, tên hình xăm đó đem cả người Liệt quật xuống ngay tại chỗ.

"Ha ha, tên tiểu tử này cũng chẳng có gì lợi hại. Không hiểu sao Harry lại bị đánh ra nông nỗi ấy." mấy tên lưu manh đều cười ha hả, hai tên bị đánh ngã tơi tả lúc ban đầu cũng gia nhập đội ngũ mỉa mai. "Xem ra, chỉ cần một người trong chúng ta là có thể đánh cho nó mất đường về quê mẹ luôn."

Tên hình xăm nhìn chằm chằm vào Liệt đang nằm bất động trên mặt đất, tay chống nạnh cười hỉ hả. "Tiểu tử thối, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Nhìn dáng vẻ của mày thì đâu có biết đánh nhau là gì. Như vậy đi, nếu mày dập đầu cầu xin tha thứ thì bọn tao sẽ bỏ qua cho."

Mấy phút sau Liệt mới lảo đảo đứng dậy, dùng sức lắc đầu cho tỉnh táo. Chỗ khớp xương cánh tay cậu ta cũng đã bị tổn thương, còn cánh tay thì bắt đầu nhức nhối. Liệt ngẩng đầu nhìn bọn chúng, giọng nói vẫn tràn ngập ý mỉa mai như cũ. Khẽ cười lạnh, Liệt lại nhếch môi lạnh lùng...

"Các người cũng chỉ đánh được tới mức này thôi sao? Nhìn trông cũng trâu bò lắm, mà ngay cả một con kiến bóp cũng không chết là sao?"

"Cái gì?" Về mặt của mấy tên lưu manh lập tức xám lại. Tên hình xăm lại càng giận tới phát điên, bước nhanh lên trước, một tay kéo lấy cổ áo Liệt đem cả người cậu ta kéo lên, tay kia vung quả đấm về phía khuôn mặt tuấn tú của Liệt.

"Tiểu tử thối này, mày quả thực muốn chết hả?"

Quả đấm của tên xăm mình nhằm thẳng vào gương mặt tuấn tú của Liệt. Nhìn nắm đấm bay tới, theo bản năng Liệt lập tức nghiêng đầu. Mặc dù đang say rượu nên phản ứng kém đi rất nhiều nhưng so với người bình thường thì cậu ta vẫn còn rất nhanh nhẹn. Ngay sau đó, một bàn tay Liệt chặn nắm đấm của hắn lại, bàn tay kia khéo léo túm lấy thắt lưng của tên xăm mình, dùng sức nâng cả người hắn lên, rồi ném mạnh về phía trước chỉ trong nháy mắt.

Chỉ nghe "rầm..." một tiếng, tên hình xăm kia té nhào ra đất, xem chừng lần ngã này cũng không hề nhẹ chút nào. Tuy thân hình Liệt không cao lớn thô kệch như bọn chúng nhưng phản xạ của cậu ta lại cực kỳ linh hoạt. Bị nâng lên rồi bị ném đi như vậy đương nhiên tên xăm mình kia cũng bị bầm dập không ít, mặt hắn đập xuống đất, máu tươi trào ra từ khoé miệng, còn có cả cái răng gãy...

Liệt vẫn đứng tại chỗ, thân hình hơi lắc lư nở nụ cười khoái trá, ánh mắt sâu thẳm loé lên đầy dữ tợn...

"Trước giờ tao ghét nhất bị kẻ khác chạm vào mặt mình. Cho nên tốt nhất hôm nay mày nên phá huỷ mặt tao đi, nếu không tao sẽ làm vậy với mày."

Gã xăm mình kia nhịn đau đứng dậy, vung tay lên...

"Tất cả xông lên cho tao!"

Ngoại trừ tên hình xăm, sáu tên còn lại bắt đầu xông lên phía trước, nhanh chóng vây lấy Liệt khiến cậu ta bị vây kín bởi mấy tên lưu manh.

Ánh sáng nhấp nháy trên sàn nhảy lúc này như phản chiếu ánh mắt đã rực lên tựa dã thú của Liệt.

"Lên!" Mấy tên lưu manh cùng đồng loạt vung tay.

Ngay lập tức, Liệt hơi cúi người tránh đi đòn tấn công của hai tên rồi xoay người một cái, tiện đà nhắc chân lên, tung một cước vào tên đang định tấn công cậu ta từ phía sau. Sau đó, Liệt lại bám vào vai của một tên vừa xông lên, mượn hắn làm điểm tựa, cả người bay lên trên không, tung một cước thật mạnh vào ngay đầu của một tên khác.

Những tiếng va chạm loảng xoảng không ngừng vang lên. Liệt lại

xoay cổ tay, túm lấy vai của tên côn đồ mà cậu ta vừa mượn làm điểm tựa rồi lẳng hẳng bay ra xa. Tên đó còn chưa kịp định thần đã bị ném bay ra ngoài, thân hình kèn cồng va phải quầy bar, rơi xuống như một bao cát nhàu nhĩ. Mấy ly rượu treo phía trên quầy cũng bị va chạm mạnh mà rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tuy những tên này là lưu manh chuyên nghiệp nhưng dù sao Liệt cũng đã học võ từ nhỏ. Cậu ta chẳng những có thể dùng sức mình để ra đòn mà còn có thể sử dụng một số tiểu xảo khiến đối phương không kịp trở tay. Cứ như vậy, mấy tên lưu manh kia đều bị Liệt đánh cho tan tác, nằm la liệt trên đất, kêu gào thảm thiết. Những cú đòn của Liệt bình thường vốn đã rất mạnh, nay lại có thêm chút men rượu nên lực càng tăng gấp mấy lần.

Lúc Liệt vừa giải quyết xong mấy tên lưu manh bên này thì từ phía sau một chiếc ghế đột ngột giáng thẳng về phía lưng cậu ta. Ghế trong pub quanh quầy bar đều là loại ghế chân cao, được làm từ thép nguyên chất nên xem ra lần này Liệt bị đánh cũng không nhẹ. Không ngờ lại bị đánh lén từ phía sau, lại đã ngấm hơi men nên Liệt khó mà chống đỡ nổi một đòn như vậy, cậu ta kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã sập xuống.

Kẻ đánh lén chính là tên xăm mình kia. Hắn ném chiếc ghế trong tay sang một bên, bước lên túm lấy Liệt vẫn còn đang chệnh choạng đứng dậy, thẳng tay đấm một quyền vào mặt cậu ta...

"Mày đánh đấm có vẻ khá nhỉ? Thế để hôm nay, tao sẽ cho mày nếm thử cảm giác bị đánh là như thế nào!" Vừa nói hắn vừa vung tay đấm vào mặt và người Liệt khiến khoé môi cậu ta cũng bắt đầu rỉ máu...

Dưới sân ký túc xá, Vi Như cứ đi đi lại lại không ngừng. Đêm đã về khuya, cô liền nhìn đồng hồ đeo tay, tại sao thời gian lại trôi chậm như vậy?

Vi Như liền cầm điện thoại di động lên, bấm một dãy số dài quen thuộc nhưng mãi cũng không có ai bắt máy. Trong thâm tâm cô bắt đầu nổi lên sự bất an cùng lo lắng khi nghĩ đến âm thanh huyền ảo

khi nghe qua điện thoại của Liệt cùng giọng điệu say khướt của cậu ta. Không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Đang mãi nghĩ ngợi, bỗng có mấy nữ sinh trở về muộn đang bước vào con đường nhỏ bên dưới ký túc. Xem ra các cô bạn này đang bàn luận chuyện gì rất rôm rả, cũng không để ý tới Vi Như đang lo lắng mà đi tới đi lui.

"Mình nghe nói Harry đã tới tìm đầu gấu đấy."

"Mình cũng có nghe nói. Không biết lần này Liệt sẽ như thế nào đây? Chúng ta có nên báo cảnh sát hay không?"

"Ngốc ạ, cậu có tận mắt chứng kiến không? Ngộ nhớ Liệt chỉ là tới pub uống rượu giải sầu thôi thì sao? Tới lúc cậu gọi cảnh sát tới đó thì chuyện gì sẽ xảy ra đây?"

"Nhưng mình rất lo lắng cho Liệt."

"Ai mà không lo lắng chứ. Nhưng mình đoán Liệt tới pub chỉ là muốn giải khuây một chút thôi. Mà làm sao Harry lại quen với con đồ được chứ?"

"Haiz, chuyện này không nói trước được. Hôm đó thực sự Harry bị Liệt đánh cho vô cùng thảm hại. Nhưng mình nghe nói, trong thời gian anh ta đi luyện nhu đạo cũng biết một số đầu gấu. Thật sự mình rất lo."

"Nói đi nói lại thì mọi chuyện cũng đều do cái cô Vi Như kia hết. Nếu không phải vì cô ta thì sao Liệt lại tìm đánh Harry chứ? Anh ấy đâu có thù oán gì với Harry đâu."

"Đúng vậy. Cái cô Vi Như kia thật là đáng ghét. Thật sự không biết cô ta tốt ở điểm nào mà khiến cho Liệt có thể vì cô ta mà đánh nhau như vậy."

Sau khi mấy cô bạn học đã đi vào phòng ngủ một lúc lâu, ở bên ngoài, khuôn mặt Vi Như đã sớm trắng bệch ra từ bao giờ. Nghĩ tới những câu Liệt nói hôm đó, lại nghĩ tới giọng điệu say khướt của cậu ta trong điện thoại, tâm tư Vi Như thực sự bị chấn động. Phải tới pub thôi. Đúng rồi, tại sao cô lại không nghĩ ra điều này chứ?

Không lãng phí thời gian hơn nữa, Vi Như liều mạng chạy vội ra phía cổng trường...

Bên trong pub, khung cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Bảy tên lưu manh đều đứng thành hình vòng tròn, hiển nhiên Liệt đang ở thế hạ phong. Dù sao cậu ta đã uống tới say mềm, cho dù sức lực có lớn tới mức nào đi chăng nữa thì phản ứng cùng sức lực cũng không thể nhanh nhẹn và chuẩn xác như lúc bình thường còn tỉnh táo được. Một đánh bảy, cho dù không say rượu thì cậu ta cũng khó mà lạc quan vào lúc này được.

Khi Vi Như tìm được đúng pub thì liền lập tức xông vào. Đập vào mắt cô là cảnh mấy tên lưu manh đang hung hăng ném Liệt ra khỏi sàn nhảy. Cả người cậu ta đập mạnh vào hàng ghế rồi rớt xuống đất nhưng Liệt vẫn cố gượng dậy mặc dù cả người đã liêu xiêu.

"Liệt..." Vi Như bị hù dọa tới mức trái tim suýt nữa bay ra ngoài. Ngay sau đó là cảm giác tột cùng đau xót dâng khắp toàn thân. Cô không hề nghĩ ngợi, thậm chí cũng không thèm quan tâm tới ánh mắt hoảng sợ của những người xung quanh, lập tức chạy tới chỗ Liệt.

Đến trước mặt cậu ta, Vi Như mới nhìn thấy khoé miệng cùng cánh tay Liệt đã chảy rất nhiều máu.

Liệt có chút hốt hoảng khi nhìn thấy khuôn mặt hết sức quen thuộc. Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Vi Như, bàn tay mềm mại đang khẽ vuốt ve trên khuôn mặt cậu ta khiến men say trong mắt Liệt dường như cũng vơi đi phân nửa...

"Vi Như..." Sao cô ấy lại tới đây chứ?

Mà mấy tên lưu manh kia cũng đang nhìn Vi Như với ánh mắt ngỡ ngàng. Tên hình xăm cũng bị thương không ít, hấn khẽ quệt vết máu ở khoé miệng, cười lạnh, "Lại một cô bé nữa. Dáng người khá đẹp, cũng không đến nỗi tệ lắm."

Những tên lưu manh khác cũng cất tiếng cười phụ họa nhưng vì những vết thương trên người đang không ngừng đau nhức nên chúng cũng không dám cười to.

"Các người là ai? Tại sao lại đánh người giữa nơi công cộng thế này? Những người có mặt ở đây sẽ trở thành nhân chứng chứng minh cho hành vi độc ác của mấy người. Tôi sẽ tố cáo các người tội

cố ý đánh người gây thương tích!"

"Vi Như..." Liệt có thể cảm nhận được ánh mắt gian tà của tên lưu manh kia nhìn Vi Như, lập tức kéo mạnh cô sang một bên, "Cô đi khỏi đây ngay!"

"Không..." Vi Như đau lòng nhìn Liệt, lại nhìn tới những vết thương trên người cậu ta, giận dữ nói như hét, "Anh không có việc gì hay sao mà tới đây uống rượu?"

Liệt bị tiếng hét lớn của Vi Như làm cho tỉnh táo phần nào. Khẽ nheo mắt nhìn cô, cậu ta đúng là đang lâm vào tình trạng dở khóc dở cười mà.

Mấy tên lưu manh kia đều quay sang nhìn chăm chăm Vi Như, tên hình xăm còn tiến lên, vươn tay kéo cô về phía mình. Bàn tay thô lỗ của hắn còn bắt đầu vuốt ve khuôn mặt cô...

"Ha ha, tự nhiên lại có "của lạ" dẫn xác tới. Tiểu tử thối, là bạn gái của mày hả?" Tên hình xăm nhìn về phía Liệt, toét miệng cười lớn nhưng vì vết thương trên mặt vẫn còn đau nên gương mặt hắn khẽ nhăn lại, "Tối nay, dù nam hay nữ thì "bổn thiếu gia" cũng sẽ xơi tuốt. Tiểu tử thối, đã từng hầu hạ đàn ông chưa? Đêm nay, hãy cùng con bé này hầu hạ tao cho tốt vào."

Giọng điệu của hắn làm Vi Như cảm thấy cực kỳ tức giận. Hơn nữa, giọng nói của hắn còn hàm chứa ý mỉa mai Liệt. Không nghĩ ngợi nhiều, Vi Như lập tức tung chân lên đá một cú thật mạnh vào giữa đùi quần của tên xăm mình kia. Không ngờ Vi Như lại phản kháng dữ dội như vậy, mà cú đòn của cô lại vô cùng "hiểm ác" nên hắn ta đau đớn quỳ rạp xuống đất, mồ hôi cũng rịn khắp trán.

"Ông nghĩ có thể dễ dàng xơi cả hai chúng tôi sao? Hãy thử soi cái khuôn mặt mình trong gương xem nó ra cái hình dạng gì? Lại còn cố ý đánh Liệt nữa!" Dáng vẻ hùng hổ của Vi Như lúc này đúng kiểu "ngựa non háu đá" hay "điếc không sợ súng." Cô còn hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Tên hình xăm vừa đau vừa tức đến mức muốn giết người ngay lập tức. Hắn giận dữ gầm lên, "Bắt con ranh lăm mồm này lại cho tao, cả tên tiểu tử thối kia nữa, nhốt hết vào trong xe."

Một tên lực lưỡng trong số đó không nói năng gì, liền hướng phía Vi Như giơ tay ra giống như chim ưng bắt con gà con, tóm lấy cô giữ chặt. Vi Như lớn tiếng hét to, cả tay lẫn chân đều không ngừng quấy đạp loạn xạ. Đáng tiếc cô cũng chỉ là phận nữ nhi "liều yếu đào tơ" nên sức lực mà cô vung ra so với tên lực lưỡng kia cũng không thấm vào đâu.

"Buông cô ấy ra!" Lúc này, giọng nói lạnh lùng, đanh thép của Liệt vang lên. Cậu ta lại gượng đứng lên một lần nữa, khuôn mặt đã tràn ngập vẻ âm lãnh.

Tên hình xăm kia cũng phải vất vả lắm mới "hoàn hồn" sau pha đau đớn lúc nãy, hung dữ nhìn chằm chằm vào Liệt. "Mày lại muốn chứng tỏ bản lĩnh à? Ngay cả sức lực bảo vệ bản thân còn không có, còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

"Tao nói lại một lần nữa, buông cô ấy ra!" Liệt bước từng bước về phía trước, thuận tay nhặt chiếc túi xách của Vi Như rơi ở dưới đất lên, cầm trên tay rồi đem quấn quanh mu bàn tay của mình. Vào lúc này, đôi mắt cậu ta đã khôi phục lại sự tỉnh táo, ánh mắt tựa như thanh đao sắc bén quét qua thân thể của mấy tên lực lưỡng kia. Hơi thở của Liệt dường như cũng toát ra sự giận dữ, ngón tay khẽ duỗi ra, lau lau khóe miệng đang chảy máu.

Tên lực lưỡng đang áp giải Vi Như ở cách Liệt không xa. Hắn dễ dàng nhận ra ánh mắt cùng vẻ mặt của Liệt đã thay đổi. So với dáng vẻ hùng hổ vừa rồi thì giờ đây hắn có chút sợ hãi. Lúc này, hắn nhìn rõ ánh mắt của Liệt đang đờ đờ sát khí.

Vô thức, hắn khẽ lùi về sau một bước, bàn tay vẫn gắt gao giữ lấy Vi Như.

Tên hình xăm cũng đứng dậy, nhìn Liệt chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống. "Tiểu tử thôi, tao muốn xem xem mày làm thế nào để giành lại cô ta từ tay chúng tao? Nếu mày không có bản lĩnh đó, đừng trách chúng tao vô tình."

Liệt lạnh lùng cười một tiếng, trước đó đúng là cậu ta say không biết gì nhưng bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo. Vừa rồi, sau khi lăn qua lăn lại một hồi, áo sơ mi trên người cậu ta đã sớm bị máu cùng mồ

hôi làm ướt. Vào giờ khắc này, ánh mắt của Liệt như ma quỷ, bước nhanh về phía trước. Ngay sau đó, cậu ta liền dùng túi xách của Vi Như như một thứ vũ khí, hướng phía tên lực lưỡng đang kéo lấy Vi Như vùng mạnh tay một phát, tránh phía khuôn mặt của Vi Như, chính xác đập vào mặt của tên lực lưỡng kia.

Tên lực lưỡng đó không ngờ Liệt lại ra tay mạnh như vậy, cất tiếng kêu la thảm thiết rồi liền buông tay ra. Vi Như chỉ cảm thấy như có một lực rất mạnh kéo phăng cơ thể mình đi, liêu xiêu ngã vào đúng ngực của Liệt. Rồi sau đó, vòng eo nhỏ nhắn của cô bị Liệt ôm ấy nhưng lập tức bị đẩy ra xa...

"Đứng yên ở đó đợi tôi, không được phép lộn xộn nữa!" Sau khi ra lệnh với Vi Như, Liệt bắt đầu hướng về đám người kia mà phản công. Giờ đây, chiếc túi xách của Vi Như trong tay cậu ta trở thành thứ vũ khí đặc lực nhất. Hơn nữa, túi xách của cô có khoá kim loại nên càng làm gia tăng lực công kích.

Mấy tên lưu manh thấy dáng vẻ uể oải vừa rồi của Liệt đã lập tức thay đổi nên nhanh chóng tiến lên vây lấy cậu ta. Nhưng đáng tiếc, cú đánh của tên ra đòn trước tiên bị Liệt nhanh nhẹn tránh đi, sau đó xoay tay đâm mạnh một cú rồi lấy người của tên đó làm bàn đạp, tung ra mấy cước đốn hạ những tên vừa xông tới.

Cùng lúc, Liệt cũng nghiêng người cầm túi xách của Vi Như nện thẳng xuống cánh tay tên xăm mình, rồi đù, ngực hấn. Sau đó, cậu ta túm lấy cổ áo hấn kéo tới, dùng sức đập mạnh đầu hấn xuống quày bar đánh "rầm" một tiếng khiến kính trên mặt quày vỡ loảng xoảng, trên những mảnh thủy tinh vụn còn dính đầy vết máu...

Buông tay ra, tên hình xăm kia đã đau tới mức nằm rũ xuống đất, rốt cục cũng không gượng dậy nổi nữa.

Đây là lần đầu tiên Vi Như nhìn thấy Liệt ra tay đánh người. Cho tới giờ cô đều cho rằng, đàn ông đánh nhau để chứng tỏ sự ngang ngược phách lối của bản thân chứ không nghĩ rằng nó lại đặc sắc giống những pha hành động trên phim ảnh như vậy. Chỉ cùng lắm là dùng mấy chai rượu mà đập lên người đối phương. Thật không ngờ!

Trời ơi! Nhìn dáng vẻ của Liệt lúc ra đòn quả thực rất đẹp trai.

Ánh mắt của cậu ta cực kỳ nghiêm túc, không giống với dáng vẻ "cà lơ phát phơ" cùng thờ ơ như mọi ngày. Thậm chí, cậu ta còn không sợ có tới bảy tên lực lưỡng cùng vây lấy mình liền một lúc như vậy, thân thủ hết sức nhanh nhẹn, tuyệt đối là đã qua huấn luyện nếu không thì sao có thể ra đòn nhanh nhẹn cùng quyết đoán như thế chứ?

Mấy tên lực lưỡng kia không cách nào tiếp cận được Liệt để ra đòn nên chỉ có thể hằm hè thủ thế. Tuy dáng vẻ của Liệt trong mắt Vi Như lúc này thật sự rất anh tuấn nhưng đồng thời cô cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Nỗi lo lắng này bắt nguồn từ việc cô phát hiện ra trong ánh mắt của Liệt, sát khí càng lúc càng mạnh, ánh mắt cũng dữ tợn hệt như đang rình rập con mồi.

Đầu óc của Vi Như bất giác trở nên trống rỗng, ngây người nhìn Liệt ra tay càng lúc càng độc ác hơn.

Lại một tên lực lưỡng khác hướng phía Liệt mà lao tới. Liệt quay đầu nhìn hắn, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia âm lãnh. Cậu ta không hề có ý né tránh, ngược lại cũng tung một quả đấm về phía hắn khiến hai người ở thế "tay đọ tay."

"A..." Tiếng kêu thảm thiết của tên lực lưỡng kia vang lên. Bởi vì quả đấm của Liệt rất mạnh khiến năm đấm của hắn bị dội ngược lại khiến cả người chấn động. Ngay sau đó Liệt liền tăng thêm lực bẻ gập cánh tay của hắn lại khiến hắn đau tới mức không còn sức mà kháng cự nữa.

Vi Như bị hù dọa tới mức phải che miệng lại không thốt nên lời. Trời ơi, tại sao cậu ta lại ra tay tàn ác như thế chứ?

"A..." Lại một tiếng hét thảm thiết nữa vang lên. Một tên lực lưỡng khác đã bị Liệt đánh tới mức gãy chân khiến hắn đau đớn, không nhịn được nữa mà ôm lấy chân kêu la.

"Liệt!" Vi Như sợ hãi tới mức hai chân mềm nhũn ra, quy xuống sàn.

Liệt cũng không quay đầu nhìn Vi Như. Ánh mắt của cậu ta hoàn toàn đã bị nhuộm đỏ bởi máu tanh. Trong đầu của Liệt không ngừng hiện lên dáng vẻ của Vũ. Liệt nhớ tới những lần cùng Vũ đi theo anh

traị luyện tập rồi lại nghĩ tới khuôn mặt Vũ tái nhợt nằm ở nhà xác.

Liệt dùng sức nắm chặt bàn tay lại. Lúc này, bảy tên lực lưỡng đều trong trạng thái vô cùng thâm trầm. Hô hấp trở nên dồn dập, ánh mắt ớn lạnh của Liệt khiến người ta nhìn thấy lập tức sợ hãi. Ánh mắt đáng sợ của Liệt quét về phía tên hình xăm, sau đó sải bước tiến về phía hắn ta...

"Chúng tôi xin nhận thua, là lỗi của chúng tôi... Hãy tha cho chúng tôi..." Tên hình xăm cũng nhìn thấy trong mắt Liệt toàn là sát khí, sợ hãi đến mức thân người không ngừng lùi về phía sau. Trên đầu của hắn ta bê bết máu, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Liệt dường như không nghe thấy gì, tiến lên tóm lấy hắn kéo lại gần rồi lấy quai đeo túi xách của Vi Như quấn lấy cổ hắn, hung hăng siết mạnh...

"Ặc...thả...thả tôi ta..." Tên hình xăm kia chỉ cảm thấy càng lúc càng khó thở, chân tay cũng giãy dụa một cách vô lực, mắt hắn cũng bắt đầu trợn ngược lên...

Vi Như chỉ cảm thấy máu trong người như đang chảy ngược...

Ánh mắt lạnh lẽo của Liệt vẫn nhìn chăm chăm vào tên xăm mình trước mặt. Liền đó, cậu ta với lấy chai rượu không xa đó rồi đập mạnh xuống đất một phát. Chai rượu vỡ tung toé, những mảnh thủy tinh sắc nhọn dưới ánh đèn càng loé lên những ánh sáng lạnh lẽo...

Chương 185: Sự khác thường của Liệt

Gã xăm mình kinh hoàng trừng lớn hai mắt, nhìn tia sáng chói mắt phản chiếu qua mảnh thủy tinh nhọn hoắt đang hướng về phía mắt hắn đâm tới...

"Liệt..." Vi Như vội vàng chạy nhào về phía cậu ta nhưng vẫn chậm một bước. Thấy bàn tay cầm mảnh thủy tinh vỡ của cậu ta đang lao xuống, dưới tình thế cấp bách cô vội vàng giơ cánh tay lên, chắn trước đôi mắt của gã xăm mình.

Mảnh thủy tinh nhọn hoắt lao thẳng xuống, chạm vào cánh tay Vi Như thì đột ngột dừng lại. Vi Như thực sự bị dọa cho toát mồ hôi hột, thở hổn hển vì sợ hãi. Nhìn lại mảnh thủy tinh, cô thấy nó chỉ cách cánh tay mình không tới một milimet. Nếu như Liệt thực sự đâm xuống thì...

Vi Như không khỏi rùng mình một cái, không dám tưởng tượng đến việc cánh tay này sẽ bị phế đi như thế nào.

Ánh mắt Liệt lúc này chuyển hướng về phía Vi Như, vẻ mặt cậu ta tràn ngập sự không dám tin, thậm chí còn có một nỗi tức giận mơ hồ...

Cho tới giờ, Vi Như chưa từng thấy Liệt tức giận như vậy. Giờ khắc này, hai gò má Liệt đã chuyển thành xanh mét, so với Liệt mà cô quen dường như là hai người xa lạ vậy.

Gã hình xăm được Vi Như cứu đã sớm không chịu nổi sự kinh hãi quá lớn mà ngất xỉu.

"Vì sao?" Liệt nhìn Vi Như bằng ánh mắt lạnh băng.

Vi Như vô lực ngồi bệt xuống sàn, cảm giác kinh hãi vẫn chưa hoàn toàn tan đi, lại thêm vẻ âm lãnh từ ánh mắt Liệt lúc này tiếp tục vây lấy cô...

"Vì anh..." Một lúc sau Vi Như mới nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm

có chút run rẩy hết một con mèo con yếu ớt. Thật sự lúc này, một chút khí lực của cô cũng không còn...

"Anh vẫn còn học trong trường. Làm như vậy, với anh không có lợi chút nào!"

"Cô có biết mình đang làm gì không?" Liệt phẫn nộ vung tay ném chai thủy tinh trong tay đi khiến nó rơi xuống đất vỡ vụn khiến người ta không khó để nhận ra cơn giận của cậu ta đang lớn cỡ nào.

"Tôi biết!" Vi Như không chút e ngại nhìn thẳng vào mắt cậu ta, "Chỉ có anh không biết mình đang làm gì mà thôi. Dạy dỗ bọn họ một chút là được rồi. Chẳng lẽ, anh còn muốn giết người hay sao?"

Bàn tay Liệt đã siết lại thành nắm đấm tự bao giờ...

"Đừng đánh nữa, về nhà thôi!" Vi Như thấy sát khí trong đáy mắt cậu ta giảm đi một chút mới khẽ nhích người đứng dậy. Khẽ nở nụ cười khổ, Vi Như thực không biết phải đối mặt với Liệt như thế nào nữa.

Có lẽ do kinh hãi quá độ nên hai chân cô vẫn mềm nhũn, vừa đứng dậy liền khụy xuống. Lúc tưởng như đầu gối Vi Như sắp đập mạnh xuống sàn, Liệt đã đưa tay ôm lấy cô, thuận thế bế cô lên.

Vi Như ngược mắt nhìn Liệt, trên người cậu ta lúc này là mùi mộc hương hòa cùng mùi máu xen lẫn trong hơi thở khiến một loại tình cảm khó nói nên lời từ sâu thẳm trong lòng cô hoàn toàn phát tán.

Cô thật sự rất thích Liệt. Cô không thể tự lừa gạt mình thêm nữa. Khi cô sợ hãi chạy như điên đến pub, hoảng sợ tìm kiếm hình bóng Liệt thì cô đã biết mình không cách nào che dấu tình cảm của bản thân thêm nữa. Cô thật sự lo lắng, sợ Liệt xảy ra chuyện. Dù trong lòng cậu ta không có cô, cô cũng vẫn lo lắng như vậy.

Liệt thấy Vi Như nhìn mình không chớp mắt cũng chỉ khẽ chau mày, không nói thêm lời nào, ôm lấy cô sai bước đi ra ngoài.

"Liệt, thả tôi xuống!" Vi Như thực sự cảm thấy ngỡ ngàng mà không ngừng giãy giụa. Cho tới giờ, bọn họ chưa từng thân mật đến thế này.

Liệt đưa mắt nhìn cô, thấy vẻ kiên quyết trên gương mặt nhỏ nhắn liền đặt Vi Như xuống, hỏi nhỏ, "Tự đi được không?"

Vi Như khẽ gật đầu.

Vẻ mặt Liệt vẫn cực kỳ âm trầm, đi tới trước mặt ông chủ pub, đưa mắt nhìn quanh một vòng, sau đó lấy ví tiền từ trong túi áo khoác ra, đem một xấp tiền mệnh giá lớn đưa cho ông ta...

"Đền cho ông, chỗ này đủ để ông sửa sang lại nơi này!"

Ông chủ ngậy người nhìn xấp tiền trước mặt, đầu ngón tay vẫn không ngừng run rẩy...

Đêm đã khuya, tựa như khoảng thời gian ăn chơi trụy lạc cũng đã kết thúc...

Tới trước xe thể thao của mình, Liệt đưa tay mở cửa bên ghế lái phụ, khẽ ra lệnh, "Lên xe, tôi đưa cô về trường!"

Vi Như âm thầm hít sâu một hơi, suy nghĩ đôi chút rồi đi lên trước nhưng không ngồi vào ghế lái phụ mà ngược lại kéo cửa xe bên tay lái, ngồi vào đó rồi quay sang Liệt, "Anh lên xe đi, tôi đưa anh về nhà!"

Hai người họ giằng co mất một lúc...

"Anh say rượu làm loạn, còn đánh người gần chết, nay lại định để cảnh sát giao thông phạt vì tội lái xe khi say rượu nữa sao?" Vi Như khẽ cất tiếng đầy tinh táo.

Tùng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt Liệt cơ hồ không chút biến đổi, cậu ta đứng yên tại chỗ hồi lâu rồi mới ngồi vào ghế lái phụ, đóng cửa xe lại rồi quay sang nhìn Vi Như bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp.

"Tôi không quan tâm đến chuyện đó!"

"Vậy thì giờ anh bắt đầu quan tâm đi, ít nhất hãy vì cuộc sống của chính anh." Vi Như nói xong, đưa mắt nhìn túi xách đã rách nát trong tay, khẽ lắc đầu.

Liệt nhíu nhíu mày, không nói lời nào liền cầm lấy túi xách của cô, kéo khóa, đem tất cả đồ bên trong đổ ra ngoài.

"Này, anh làm gì thế?" Vi Như kinh ngạc nhìn cậu ta, vội vươn tay ra ngăn lại, "Đừng đổ!"

Liệt không nói gì, cũng không để ý đến sự phản đối của Vi Như,

cầm lấy túi xách rỗng không rồi hạ kính cửa xe, ném thẳng ra ngoài.

"Anh..." Vi Như vốn định nhào tới giành lại, không ngờ cậu ta lại ném túi ra ngoài nên mất đà, nhào vào lòng Liệt, tuyệt vọng nhìn cái túi xách bên ngoài cửa. Ngay người một hồi, cô vội xoay người định xuống xe...

Liệt thoáng cái đã nắm lấy cổ tay cô, lực mạnh đến nỗi khiến Vi Như không cách nào thoát được.

"Buông ra, đau quá." Vi Như cảm giác như cổ tay mình sắp bị bẻ gãy.

"Đừng nhặt nữa, tôi mua cho cô cái mới!" Thanh âm lạnh lẽo của Liệt lại vang lên.

Vi Như nghe mà sửng sờ, ngay sau đó, cả người cô bị Liệt quay lại, gương mặt tuấn tú của cậu ta cách cô cũng rất gần.

Liệt vẫn nhìn cô không chớp mắt khiến cổ họng Vi Như có chút khô nóng. Ánh mắt của cậu ta quá mức thâm thúy khiến Vi Như đột nhiên phát hiện thì ra cho tới giờ, cô chưa từng hiểu được cậu ta...

Môi của Liệt có vết rách, gò má cũng có vết máu ứ nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp trai của cậu ta. Bị nhìn đến nỗi cảm thấy mất tự nhiên, Vi Như khẽ chớp mắt, cúi đầu tránh đi thì thấy Liệt lên tiếng...

"Để tôi lái, sức của cô quá yếu, không thể lái được xe thể thao đâu."

Vi Như khẽ đẩy tay Liệt ra, trừng mắt liếc cậu ta một cái, có chút mất tự nhiên lên tiếng, "Sao thế? Anh coi tôi là một cô gái yếu ớt đến vậy sao?" Nói xong, cô khẽ háng giọng một tiếng, "Yên tâm, tôi chẳng qua chỉ không lái nhanh được như anh thôi. Cùng lắm sẽ hao xe một chút, nhưng vậy vẫn tốt hơn để anh bị cảnh sát giao thông dán vé phạt nhiều." Nói xong, cô liền khởi động xe.

Liệt cũng không nói gì nữa, chỉ khẽ dựa người vào ghế. Suốt đường về, cả hai người đều rơi vào trạng thái trầm mặc.

Trở lại liệt biệt thự, đồng hồ đã chỉ 2h sáng. Kity từ bên trong chạy ra đón, bộ dạng vẫn vui vẻ như mọi lần. Nhưng khi nhìn thấy

cánh tay Liệt chảy máu, nó bắt đầu đau lòng kêu ư ử, thậm chí chạy quanh Liệt cất tiếng kêu cực kỳ đau lòng.

"Kity, ngoan ngoãn đi ngủ đi!" Vi Như ngồi sụp xuống, xoa đầu Kity, "Có chị chăm sóc Liệt rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!"

Kity dường như có thể nghe hiểu lời Vi Như nên ngoan ngoãn chạy về ổ đi ngủ.

Vi Như đi vào phòng bếp, pha một ly trà giải rượu rồi đem ra đưa cho Liệt.

Liệt cũng không nói gì, nhận lấy ly trà uống cạn rồi đem cái ly rỗng đặt xuống bàn, sau đó đi lên phòng ngủ trên lầu. Nhìn theo bóng lưng cậu ta, Vi Như vừa định xoay người rời đi thì bất giác nhìn thấy vết máu dính vào lưng ghế sofa, trong lòng không khỏi cảm thấy đau nhói. Cô khẽ thở dài, đi tìm hộp cứu thương rồi đi theo lên lầu.

Ánh đèn trong phòng ngủ khá tối. Lúc Vi Như bước vào phòng, cô thấy Liệt nằm nghiêng dựa vào đầu giường, mái tóc sẫm màu xoà xuống che đi ánh mắt cậu ta. Gương mặt hoàn mỹ dưới ánh đèn ấm áp dịu nhẹ lại càng ánh lên sự tinh tế đến cực điểm. Cậu ta không có thay áo sơ mi, trên mặt vẫn còn vương lại vài vệt máu khô, không biết là của cậu ta hay là của mấy gã kia. Áo sơ mi của Liệt có chút lộn xộn, nút áo trước ngực cũng bị giật đứt hai cái khiến cơ ngực vạm vỡ hoàn toàn lộ ra. Nếu so với bộ dáng thường ngày của Liệt thì lúc này dáng vẻ cậu ta mang theo một sự quyến rũ có chút hoang dã, là vẻ anh tuấn tiêu sái nhưng không kém phần mạnh mẽ.

Vi Như có thể cảm nhận được nhịp tim đang loạn xạ của bản thân mình. Khung cảnh bốn bề cực kỳ yên tĩnh khiến cô cảm giác như màng nhĩ mình cũng cực kỳ nhạy cảm với những thanh âm dù là nhỏ nhất. Hít sâu một hơi, Vi Như bước tới mới phát hiện ra Liệt đang nhắm mắt, hàng lông mi đã khép chặt lại, đôi môi cũng mím chặt.

Thầm nghĩ cậu ta không thể ngủ nhanh như vậy nhưng lại không biết rốt cục Liệt đã uống bao nhiêu rượu, Vi Như vừa muốn mở miệng hỏi nhưng rồi cũng nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ đó.

Đem hộp cứu thương mở ra, nhìn kỹ vết thương trên tay Liệt, Vi Như cầm lấy dung dịch oxy già cùng bông thấm, nhẹ nhàng lau vết

thương cho cậu ta rồi băng lại.

Liệt vẫn không hề mở mắt, cũng không động đậy chút nào. Dường như cậu ta đã ngủ thiếp đi vậy.

Vi Như không dám làm kinh động đến cậu ta, chỉ lặng lẽ giúp Liệt xử lý tốt miệng vết thương xong xuôi liền dời tầm mắt về khuôn mặt Liệt. Khẽ than nhẹ một tiếng, Vi Như cầm lấy bông sạch, thấm dung dịch oxy già rồi nhẹ nhàng lau đi vết thương trên môi cậu ta. Bởi khoảng cách giữa hai người họ khá gần nên cô có thể thấy hàng lông mày của Liệt khẽ chau lại, có lẽ là bị kích thích bởi thuốc sát trùng.

Ban đầu, Vi Như rất muốn lớn tiếng mắng Liệt một trận, nhưng lại nghĩ tới việc cậu ta bị thương như vậy là vì mình nên những lời mắng mỏ cũng lập tức tiêu biến thay vào đó là cảm giác đau lòng khi thấy cậu ta uống nhiều rượu và bị thương như vậy. Xử lý xong bề mặt vết thương của Liệt, Vi Như lại có chút do dự. Áo sơ mi của cậu ta cũng có vết máu khiến cô thực không dám xác định là trên người cậu ta có bị thương hay không?

Còn đang nghĩ ngợi, cánh tay của Vi Như liền bị Liệt nắm lấy, cậu ta mở to đôi mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập lo lắng của cô.

Tâm tình Vi Như lại dâng lên một hồi cuồn loạn, có chút mất tự nhiên nói, "Vậy...còn vết thương trên người anh?"

"Không chết người được!" Liệt rất cục cựa cũng mở miệng, thanh âm có chút lãnh đạm.

Vi Như cắn cắn môi, suy nghĩ hồi lâu mới khẽ lên tiếng, "Hay là anh cởi áo sơ mi ra, để tôi kiểm tra vết thương một chút."

Liệt đưa mắt nhìn Vi Như một hồi sau đó mới đem áo sơ mi trên người cởi ra. Thân hình nam tính vạm vỡ đầy cân đối hoàn toàn hiện ra trước mắt Vi Như. Vóc dáng quá tuyệt mỹ của Liệt khiến cô không khỏi đỏ bừng mặt, lại thấy vết máu ứ trên vết thương sau lưng cậu ta liền cảm thấy một hồi đau đớn như xuyên thấu tâm can. Cũng may, miệng vết thương cũng không mấy nghiêm trọng, xem ra thân thể của Liệt thật sự cứng như thép.

"Tôi kêu cô chờ ở dưới ký túc xá, ai bảo cô chạy đến pub?" Liệt khẽ mở miệng, thanh âm lộ rõ vẻ trách cứ.

Vi Như rất nhẫn nại đáp lời cậu ta, "Vì tôi sợ anh xảy ra chuyện."

Liệt khẽ cất tiếng cười lạnh lùng, "Tôi gặp chuyện không may? Cô không đem thêm phiền phức cho tôi đã là tốt lắm rồi. Tôi thực không biết cô chạy đến đó là giúp tôi hay giúp bọn chúng nữa."

Vi Như biết rõ Liệt vẫn còn tức giận vì chuyện cô ra tay ngăn cản cậu ta nên suy nghĩ một chút, cô liền ngồi xuống trước mặt Liệt, cố gắng không nhìn vào thân hình cậu ta mà nhìn thẳng vào đôi mắt Liệt.

"Liệt, nếu tôi không ngăn anh lại, mấy kẻ đó nhất định sẽ mất mạng. Tôi biết rõ người của gia tộc Louis thế lực rất lớn, nhưng cũng không cần đem chuyện này làm lớn thêm mà."

"Cô không có đầu óc sao? Hành động lúc đó của cô rất có khả năng khiến bản thân bị tổn thương đấy!" Thanh âm của Liệt đột ngột cất cao lên, ánh mắt nhìn về phía Vi Như lại lần nữa loé lên ngọn lửa giận dữ.

Vừa nghĩ tới một màn vừa rồi, Liệt không khỏi toát mồ hôi lạnh. Người phụ nữ ngu ngốc này sao có thể dùng cánh tay mình để bảo vệ loại người như vậy chứ? Vạn nhất cậu ta không khống chế được mà đâm xuống thì sẽ ra sao?

Vi Như đương nhiên không biết được suy nghĩ của Liệt nên trong lòng liền cảm thấy uỷ khuất, "Tôi chỉ muốn ngăn anh lại mà thôi, tôi không muốn anh có bất kỳ chuyện gì?"

"Chuyện của tôi thì liên quan gì tới cô? Cho dù tôi có thật sự giết người đi nữa cũng không đến lượt cô quan tâm." Liệt càng nghe càng tức giận, những lời lạnh lùng cũng bật ra khỏi miệng.

Trái tim Vi Như theo những lời của cậu ta không ngừng đau nhói. Cô cũng giận dữ hét lên với cậu ta, "Nếu anh cảm thấy tôi và anh không có bất kỳ quan hệ gì thì sao vừa rồi còn cứu tôi? Để cho tôi bị bọn họ bắt đi không phải sẽ tốt hơn sao?"

Liệt vẫn nhìn chằm chằm Vi Như, một lúc lâu sau, cậu ta lãnh khốc cất tiếng, "Tôi, thật hối hận vì đã cứu cô."

Những ngón tay mảnh khảnh của Vi Như siết chặt lại khiến đầu móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đau nhói. Nỗi đau đớn cũng từ

đó lan tràn vào tận sâu trong lòng. Cô nhìn Liệt, trong mắt dần dâng lên màn lệ. Khẽ chớp mắt, cúi đầu xuống tránh đi tầm mắt của cậu ta, đôi môi đỏ mọng của cô cũng trở nên run rẩy. Mấy giây sau, Vi Như lại nhìn về phía Liệt, màn lệ trong mắt càng lúc càng dâng tràn bờ mi, hệt như cánh hoa yếu ớt bị mưa gió vùi dập nhưng từng lời của cô lại cực kỳ kiên định...

"Tôi không hối hận vì hành vi đêm nay của mình bởi vì...tôi thích anh. Thích một người thì không thể nhìn người đó phạm sai lầm. Tôi lo cho anh như lo cho chính bản thân mình. Dù chuyện này có xảy ra lần nữa, tôi cũng sẽ làm như vậy."

Việc thổ lộ bất ngờ của Vi Như khiến Liệt giật mình sững sốt, ánh mắt nhìn về phía cô cũng lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Vi Như khẽ liếm môi, hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí rồi lại lần nữa nhìn Liệt...

"Anh không hề nghe nhầm. Tôi thật sự thích anh, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh tôi đã thích anh rồi." Nói đến đây, nước mắt của Vi Như đã chảy xuống nhưng cô vẫn cười nói như trước, "Lúc đó tôi nghĩ, sao trên đời này lại có người đàn ông hoàn mỹ như vậy. Tôi vốn cho rằng người như thế chỉ có trong truyện tranh mà thôi, không ngờ anh lại chân thật đứng trước mặt tôi đến thế."

Liệt vẫn lẳng lặng nhìn Vi Như.

"Tôi biết mình rất ngu ngốc cho nên chưa từng dám trực tiếp bày tỏ tình cảm của mình. Tôi chỉ là vịt con xấu xí, so với những cô gái bên cạnh anh thì tôi rất tầm thường. Nhưng mà chuyện tôi thích anh chẳng có cách nào ngăn được cả. Tôi vốn cho rằng mình sẽ vẫn là một người huynh đệ tốt với anh, nhưng tối nay tôi mới biết, tôi sợ mất anh đến nhường nào. Tôi thật sự rất sợ..." Đôi mắt của Vi Như đã hoàn toàn nhoà lệ, cực kỳ rung động lòng người nhưng Vi Như liền lập tức đưa tay gạt nước mắt...

"Nhưng mà anh không cần phải cảm thấy có bất kỳ gánh nặng nào. Cũng như anh yêu sự phụ tôi vậy. Thích một người chẳng phải là chuyện riêng của bản thân sao? Tôi không cưỡng cầu anh đáp lại bất cứ điều gì. Tôi thích anh là chuyện của tôi, không liên quan đến

anh."

Liệt nhìn dáng vẻ đau lòng rơi lệ của Vi Như, vô thức nhíu mày, thắm sâu trong lòng lại dâng lên một chút không đành. Khẽ chớp mắt tránh nhìn vào gương mặt Vi Như, một lúc sau Liệt lạnh lùng nói, "Cô nói hết rồi phải không? Vậy trở về trường đi!"

Liệt lạnh lùng lên tiếng đuổi khách, dường như cậu ta không có chút cảm động nào trước những lời thổ lộ của Vi Như.

Trong lòng Vi Như không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng, nước mắt vẫn tuôn rơi, "Anh nhất định phải thế này sao? Là anh nói, quan hệ giữa tôi và anh vĩnh viễn sẽ không thay đổi, tôi chưa từng nghĩ sẽ đem chuyện này nói ra nên anh không cần..."

"Tôi nhắc lại lần cuối cùng, lập tức rời khỏi đây. Còn nữa, sau này đừng đến biệt thự của tôi nữa." Liệt vẫn không hề nhìn Vi Như, thanh âm cất lên lạnh lẽo tựa như mới bước qua hầm băng.

Ngón tay của Vi Như cũng run lên, "Liệt..."

"Lập tức đi ngay cho tôi!" Dường như Liệt đang cố đè nén cái gì đó, giọng nói nghiêm khắc đến cực độ và lạnh lẽo tựa băng giá, "Không đi, cô sẽ hối hận!"

Vi Như không hiểu sao Liệt lại nói như vậy nhưng quả thực cô đã bị những lời của cậu ta làm tổn thương. Lặng người nhìn Liệt, nước mắt lại rớt xuống từng giọt, từng giọt lớn.

"Sao, cô không tin lời tôi phải không? Cô cũng biết, tôi từ trước tới giờ đều không phải người tốt." Liệt rút cục cũng nhìn về phía Vi Như, lại bị những giọt nước mắt trên gương mặt cô làm cho tâm tình chấn động, một cảm giác đau nhói cũng dâng lên trong lòng.

Vi Như bị những lời vô tình của Liệt làm cho thương tích đầy mình. Cô rút cục cũng hiểu ngày này cuối cùng đã tới. Cho tới giờ, cô luôn dè dặt bảo vệ mối quan hệ giữa hai người họ, sợ cái ngày này xảy ra. Kết quả là, theo những lời thổ lộ của cô, mối quan hệ giữa hai người đã hoàn toàn đi vào tuyệt lộ.

"Anh yên tâm, tôi sẽ đi ngay. Từ nay về sau, tôi sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa, cũng không bước vào biệt thự của anh nữa bước."

Thanh âm của Vi Như đã trở nên nghẹn ngào, thậm chí thân thể cũng trở nên run rẩy.

"Nhưng trước khi tôi đi, tôi hy vọng anh có thể quý trọng bản thân mình. Sau khi rời khỏi đây, tôi và anh từ nay sẽ coi như không quen biết. Tôi thích anh là chuyện của riêng tôi, tôi chưa từng hối hận vì hôm nay đã thổ lộ điều đó. Dù sau này nhớ lại tôi cũng sẽ không hối hận, cho dù anh có nhìn tôi như người xa lạ tôi cũng sẽ không hối hận. Anh bảo trọng!"

Nói xong câu đó, Vi Như nhìn Liệt một hồi rồi xoay người rời đi.

Khoảnh khắc xoay người lại, lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt Vi Như. Bàn tay Liệt vẫn liên tục siết lại thành nắm đấm.

Bước chân của Vi Như rất nặng nề, đi tới cửa phòng, cô đưa tay nắm lấy tay nắm cửa nhưng đột nhiên có một sức mạnh khổng lồ đem cả người cô kéo lại, sau đó lưng Vi Như bị áp chặt vào cánh cửa.

Vi Như sợ hãi mở lớn hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn ánh mắt đã phát sinh sự biến hoá đang nhìn chằm chằm mình, hai bàn tay to giống như hai gọng kìm bóp chặt lấy bả vai của cô.

"Hự..." Vi Như chỉ cảm thấy vai mình như sắp bị bóp nát vụn. Cô đã nói gì sai hay sao?

"Tôi đã để em đi, vì sao em còn phải nói nhiều như vậy?" Vẻ mặt Liệt lúc này hiện rõ sự phức tạp rất khác thường, đáy mắt không ngừng loé lên những tia sáng kỳ lạ, lại vô cùng khó đoán định.

Vi Như cảm thấy hai vai đều tê dại, sau lưng cũng bị đập mạnh khiến toàn thân đau đớn. Cô nhíu chặt hàng lông mày cố nhịn đau, hàng nước mắt vẫn còn hoen trên gò má, "Anh thả tôi ra, tôi sẽ đi ngay. Sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của anh hay cuộc sống của anh nữa."

Thanh âm của Vi Như lúc này đã trở nên vô lực.

Cánh môi Liệt cơ hồ đã mím lại hết mức, ánh mắt cũng lộ rõ sự phẫn nộ chưa từng có. Khoá chặt lấy thân hình cùng khuôn mặt rung rung nước mắt của Vi Như, một lúc lâu sau, Liệt cắn răng nói từng câu từng chữ...

"Đã quá muộn, tôi không có ý định thả em đi nữa!"

Vi Như bỗng đứng hoảng hồn mở lớn hai mắt, còn chưa hiểu lời của Liệt đã bị bế bổng lên rồi bị ném xuống giường.

"Uhm..." Vi Như chỉ cảm thấy dạ dày như cuộn lại, còn chưa kịp mở miệng nói lời nào, Liệt đã cúi người xuống, đem cô áp chặt xuống dưới thân.

"Liệt..." Vi Như chỉ cảm thấy nửa thân trên của Liệt quá mức nóng bỏng khiến mặt cô không ngừng đỏ ửng lên, càng không biết cậu ta muốn thế nào. Vừa thốt ra tên của Liệt, đôi môi đỏ mọng đã bị cậu ta cúi xuống chiếm giữ.

Hai mắt Vi Như lúc này mở lớn vì kinh hoàng, lại bị hơi thở nóng hổi của Liệt làm cho bối rối. Cô chỉ cảm thấy Liệt cực kỳ bá đạo, mạnh mẽ cậy mở cánh môi mình, đưa lưỡi tiến quân thần tốc, gặm cắn cánh môi cô rồi cùng đầu lưỡi cô triền miên giao hoà.

Nụ hôn của Liệt dường như mang theo cả sự giận dữ, lại có gì đó như muốn trừng phạt khiến Vi Như cực kỳ đau đớn, đáy mắt lại dâng lên màn lệ. Đúng lúc này, cô lại cảm thấy nụ hôn của Liệt nhẹ nhàng hơn, bắt đầu mút lấy cánh môi cô.

Làn môi mềm mại khiến Liệt không cách nào khống chế bản thân mình. Cậu ta cũng cảm nhận được thân thể Vi Như khẽ run lên nên càng động lòng. Làn môi mềm mại đã hoàn toàn bị cậu ta quấn lấy khiến nụ hôn của Liệt cũng dần trở nên dịu dàng hơn, hết như ngày hôm đó tại phòng đọc sách khiến cho cậu ta lưu luyến không rời.

Vi Như thiếu chút nữa lại chảy nước mắt. Cô không phản kháng lại, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm thụ hơi thở của Liệt không ngừng phả lên gương mặt mình. Trái tim Vi Như không ngừng đập loạn lên. Cô vốn không có kinh nghiệm trong những tình huống thế này nên chỉ có thể mặc cho Liệt dẫn dắt mình, gò má càng lúc càng phấm hồng, thân thể cũng nóng lên. Vi Như có thể cảm nhận được da thịt trên người Liệt cũng càng lúc càng nóng, hết như gương mặt cô lúc này vậy.

"Liệt...." Một lúc lâu sau, Liệt mới khẽ buông Vi Như ra, môi vẫn còn dán chặt vào trán cô, lưu luyến lướt trên chóp mũi cô hết như

bướm bướm nhẹ nhàng bay lượn trên những cánh hoa khiến Vi Như có chút kinh ngạc cùng sợ hãi, ánh mắt cũng hiện rõ sự dè dặt khi nhìn cậu ta.

"Chết tiệt! Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt đó!" Liệt khế gầm lên bên tai cô. Vi Như có thể nghe thấy thanh âm của Liệt đã trở nên thô cát, không hề giống với trước kia, còn ánh mắt cậu ta cũng hệt như hôm ở phòng đọc sách... Không, so với hôm đó còn u ám hơn nhiều!

Vi Như đã quên mất lời cảnh cáo của Liệt, kinh ngạc nhìn cậu ta rất lâu mà không dời đi ánh mắt. Vốn là một cô gái rất đơn thuần nên Vi Như không hề hay biết về mặt đầy bất lực của phụ nữ không những không làm đàn ông mất đi hứng thú mà ngược lại sự sợ hãi cùng yếu ớt đó càng khiến đàn ông thấy hưng phấn hơn. Hơn nữa, hai thân thể kề sát nhau không ngừng ma sát đã khơi lên những ham muốn mạnh mẽ bị đè nén bấy lâu trong cơ thể Liệt.

Đây là lý do khiến Liệt lạnh lùng quát lên muốn cô rời đi sao? Kỳ thật đêm nay lúc uống rượu giải sầu, trong đầu Liệt toàn là hình ảnh Vi Như, men rượu còn trong người cậu ta không ngừng quấy phá khiến Liệt còn điên cuồng khát vọng chiếm được Vi Như, thậm chí còn mất đi lý trí gọi điện cho cô. Thật ra mục đích của cậu ta lúc đó rất đơn giản, chính là muốn kéo cô trở lại, chiếm hữu cô hoàn toàn.

Sau một trận đánh nhau hơi bời, Liệt mới thoáng khôi phục lại chút lý trí. Cậu ta thừa nhận mình thực sự điên rồi, có thể trong tư tưởng dâm loạn một cô gái tốt như vậy. Cậu ta không muốn tổn thương cô, ít nhất khi cậu ta còn chưa xác định rõ tâm tư của mình thì sẽ không làm như vậy. Nhưng mà, cô lại to gan hướng cậu ta thổ lộ tâm tình, những lời của cô hoàn toàn xuyên thấu lòng cậu ta, nhất là bộ dạng mỉm cười rơi lệ của cô đã sớm khiến lý trí của Liệt hoàn toàn tan rã.

Liệt nhìn Vi Như rất lâu, sau đó mới cất lời tuyên cáo, "Vi Như, anh đã cảnh cáo em, đáng tiếc, đã quá muộn. Đừng trách anh!"

Đầu óc Vi Như vẫn có chút mơ hồ, đến khi nghe thấy những lời cuối cùng của Liệt rốt cục cũng hiểu cậu ta sẽ làm gì với mình. Còn chưa kịp cất tiếng kêu sợ hãi hay thẹn thùng, toàn thân Vi Như đã bị thân hình cao lớn nóng bỏng của Liệt áp chặt xuống...

Chương 186: Ai yêu ai? (18+)

Dã thú vốn bị kìm nén bấy lâu trên cơ thể Liệt đã sớm thức tỉnh, ngẩng cao đầu trong tiếng kêu đầy sợ hãi của Vi Như, kè sát vào thân thể mềm mại của cô.

Bị sự thay đổi bất ngờ trên cơ thể Liệt làm cho giật thót mình, Vi Như thực muốn đẩy cậu ta ra nhưng lại bị nhiệt độ trên người cậu ta khiến sức lực của cô hoàn toàn tan chảy. Nhìn ánh mắt tràn ngập si mê của Liệt, gương mặt Vi Như càng lúc càng đỏ rực lên, tim cũng đập loạn liên hồi. Cô thích Liệt nhưng hiện giờ cô thực sự vẫn chưa có sự chuẩn bị tốt.

"Liệt, buông ra..." Hai tay Vi Như chống lên ngực Liệt như muốn chống đỡ sức mạnh đang ép xuống của cậu ta. Liền ngay đó, cái miệng nhỏ nhắn của cô lại bị Liệt điên cuồng mút lấy, bàn tay to của cậu ta cũng không chịu yên phận, thành thực luồn vào trong quần áo của cô.

Sự sợ hãi khiến Vi Như hoàn toàn mất đi sức lực để giãy giụa, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, cho dù lên tiếng năn nỉ cậu ta cũng vô dụng. Liệt dường như không nghe thấy những lời của Vi Như, bàn tay to vẫn tiếp tục luồn vào vuốt ve da thịt mềm mại ấm áp.

Ngọn lửa nóng rực theo bàn tay Liệt dán chặt vào làn da mềm mại nhắn mịn của Vi Như. Bàn tay cậu ta thực nóng, nóng đến mức dọa người. Bàn tay đàn ông có chút thô ráp không ngừng nhẹ nhàng chà sát, vuốt ve từng tấc da thịt trắng mịn như tuyết.

Cảm giác thô ráp tiếp xúc với da thịt mềm mại thực khiến một hồi khoái cảm không ngừng xông tới khắc sâu trong tâm trí Vi Như.

Trước đây, cô không phải là chưa từng chạm vào bàn tay Liệt, nhưng cô tuyệt đối không ngờ tới sẽ có một ngày, bàn tay đó của cậu ta lại làm ra những hành động thế này với mình.

Vi Như có thể cảm giác được sự biến hóa trên thân thể Liệt. Cô

cảm thấy một mảnh thú đang không ngừng áp sát cơ thể mình. Cô biết đó là cái gì, chính vì vậy, cô mới càng thêm sợ hãi.

"Không phải em thích anh sao? Nếu thích anh thì chứng minh cho anh thấy đi!" Liệt khẽ cất tiếng cười tà mị, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của người phụ nữ dưới thân mình.

"Liệt, không phải như vậy." Vi Như sợ hãi nhìn cậu ta, bàn tay nhỏ bé đè chặt lấy bàn tay to của cậu ta, không muốn bàn tay đó tiếp tục tuần du khắp cơ thể mình nữa.

Liệt lại đè chặt Vi Như xuống hơn, nét cười vui vẻ cũng lộ rõ trên gương mặt đẹp mê hồn của cậu ta. Mùi mộc hương thoang thoảng kèm theo mùi rượu tạo nên một cảm giác hoang dại. Liệt cũng không cho Vi Như có chút thời gian để giải thích gì nữa, bàn tay to của cậu ta đã lập tức luồn vào trong áo lót của cô, điên cuồng xoa nắn bầu ngực căng tròn mềm mại, ngón tay còn bất ngờ siết lấy núm hồng trên đó.

Cảm giác như có một dòng điện mạnh mẽ xẹt qua cơ thể trong một chớp mắt khiến từ tận đáy lòng Vi Như không khỏi dâng lên những xúc cảm đa dạng không ngừng đan xen. Trái tim thiếu nữ chưa từng trải qua sự kích thích trí mạng không khỏi run rẩy vì sợ hãi. Nỗi sợ hãi đối với những chuyện sắp diễn ra khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Như lại đỏ ửng lên cực kỳ quyến rũ.

Thời khắc này, tâm tư của cô vô cùng phức tạp. Cô sợ hãi hành động kế tiếp của Liệt, cũng sợ hãi phải đối mặt với những chuyện sau đó. Nhưng, cô cũng lại có chút mong đợi. Bởi vì yêu Liệt nên thân thể cô mới không bài xích sự đụng chạm của cậu ta, đồng thời, cô cũng có chút ngượng ngùng bởi trước giờ, Liệt vốn có rất nhiều phụ nữ, liệu cô có thể khiến cậu ta thỏa mãn hay không?

Cho đến lúc này Vi Như mới biết rõ, cô chỉ là có thiện cảm với Harry, nếu không, sao cô lại phản cảm với những hành vi của anh ta như vậy?

Liệt dường như cũng phát giác ra Vi Như không có chút kinh nghiệm nào trong những chuyện thế này nên đầu ngón tay cậu ta cũng nường nhẹ hơn trước. Có thể cảm nhận rõ ràng cậu ta đang rất

khắc chế bản thân mình không điên cuồng loạn động. Nhìn ngắm từng sự thay đổi trên gương mặt đỏ ửng mê người của Vi Như, Liệt không nhịn được lại cúi xuống hôn lấy đôi môi anh đào mềm mại, rồi khẽ thì thầm bên tai cô những lời đầy bá đạo, "Vi Như, anh muốn em!"

Tâm tình Vi Như theo những lời này của Liệt cũng không khỏi đập loạn...

Xem ra cô đã không cách nào thoát được nữa, nhưng thứ Liệt muốn là thân thể cô hay trái tim cô đây?

Bàn tay thành thực của Liệt thực rất biết cách đầu độc tâm hồn trong trắng của Vi Như. Có thể lặng lẽ trút bỏ từng món quần áo trên người cô mà Vi Như không hề cảm giác được. Chỉ đến khi cảm thấy thân thể có chút lạnh, Vi Như mới phát hiện trên người mình chỉ còn độc bộ đồ lót khiến trong lòng cô không khỏi dâng lên cảm giác vừa xấu hổ vừa sợ hãi. Sở dĩ đến giờ này Vi Như mới phát hiện ra là vì thân thể ấm nóng của Liệt vẫn luôn chống đỡ cô, đem thân thể cô như hòa vào làm một.

Khi áo ngực của Vi Như cũng bị đẩy lên tới tận xương quai xanh, hai bầu ngực căng tròn đã hoàn toàn tự do, rơi vào trong tầm mắt Liệt khiến ánh mắt cậu ta càng thêm u ám, hô hấp cũng trở nên thô cát hơn trước.

"Liệt, đừng nhìn..." Vi Như vô thức đưa tay che ngực. Nếu đã không thể đẩy Liệt ra, cô chỉ có thể dùng cách thức này để bảo vệ bản thân mình.

Liệt cong môi cười, ánh mắt lại tăng thêm vài phần phóng túng và si mê hoang dại. Khẽ đưa tay kéo bàn tay Vi Như xuống, nhìn ngắm đỉnh núi hấp dẫn đang khẽ run rẩy, Liệt không khỏi cất tiếng tán thưởng, "Chúng rất đẹp, anh thích..."

Vi Như không có vóc dáng như những cô nàng phương Tây nhưng mỗi một đường nét trên cơ thể cô đều cực kỳ hấp dẫn, từng đường cong hoàn mỹ cùng sự căng tròn đều cực kỳ mê người. Cô có mùi thơm ngát của thiếu nữ, không giống như những cô gái dày dặn tình trường kia. Hơi thở yếu ớt thơm ngát như lan, cô tinh khiết

hết một khối pha lê vô giá. Từ sự ngỡ ngàng ngừng trên cơ thể cô cùng nét đáng yêu trong đôi mắt đẹp có thể nhìn thấu tâm tư cô. Ngay cả sự đụng chạm nhẹ nhàng của Liệt cũng làm cho cô cảm thấy xấu hổ, cả đến làn da non mềm sau tai cũng đỏ ửng lên. Da thịt cô theo từng sự đụng chạm của Liệt cũng chuyển thành màu hồng phấn mê người. Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn như vậy khiến Liệt càng muốn điên cuồng ôm vào trong ngực mà hung hăng chà đạp. Thân thể mềm mại, mảnh mai của cô khiến mỗi tấc da thịt đều khiến Liệt cảm thấy điên cuồng, cùng thân thể cao lớn của cậu ta dán sát làm một, thực sự là một hình ảnh tuyệt mỹ.

Liệt rốt cục nhìn không được, cúi đầu xuống, há miệng nhẹ nhàng ngậm lấy một nụ hồng trên bầu ngực tròn đầy mê người kia.

Một cảm giác mềm mại như có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt qua tâm hồn thiếu nữ yếu đuối, một cảm giác xa lạ đầy kích thích không ngừng dâng lên. Cô không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, nhưng nó cực kỳ chân thật, cực kỳ lay động lòng người làm cho Vi Như trong nháy mắt như hiểu ra mình đang sợ hãi cái gì... Cô không dám tin, cũng không dám đối mặt thực tế này. Rốt cục cô cũng hiểu rõ ràng, thẳm sâu trong đáy lòng mình lại cảm thấy thoải mái dưới sự vuốt ve của Liệt, còn có chút mong đợi khoái cảm xa lạ đó.

Vi Như kinh hoàng thờ đốc, không biết là bởi động tác của Liệt hay bởi phát giác ra sự biến hóa trong tâm tư mình. Ngược mắt nhìn lên, lại thấy Liệt dùng vẻ mặt như cười như không nhìn mình, như thể đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô vậy.

Lúc này, ngay cả cần cổ tuyết trắng của Vi Như cũng ửng hồng bởi vì cô cảm thấy Liệt cảm nhận được sự vuốt ve của cậu ta đã khơi dậy phản ứng của cô.

Liệt lại lần nữa cúi xuống. Nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể đàn ông như thiêu đốt, cơ hồ sắp đem Vi Như tan chảy. Muốn đẩy Liệt ra nhưng không thể bởi toàn thân đã sớm vô lực, rõ ràng cậu ta đang khinh bạc mình nhưng Vi Như lại cảm thấy một cảm giác tê dại từ trên ngực truyền tới khiến cánh tay mềm mại vừa giơ lên đã mềm nhũn, ngay cả hai chân cũng bị dòng điện kia làm cho run rẩy.

Cảm giác tê dại hết như một dòng điện không ngừng kích thích tâm hồn thiếu nữ non nớt, càng lúc càng mãnh liệt, rồi lại như hội tụ lại một chỗ, thẳng xuyên thấu thân thể nhỏ bé. Sự kích thích mãnh liệt này khiến lý trí của Vi Như trở nên hỗn loạn, có chút không ý thức được cảm giác tê tê nhột nhột này rốt cục là thế nào...

Mười đầu ngón tay thanh mảnh đã quên mất việc phải đẩy Liệt ra, giờ khắc này lại dịu dàng ôm lấy đầu liệt, từng ngón tay lùa vào trong mái tóc cậu ta, đôi mắt đẹp tràn ngập sự ngỡ ngàng, một cảm giác khẩn trương cực độ khiến bàn tay Vi Như cũng không dám ôm chặt lấy đầu Liệt.

Khi Liệt khẽ rút lui khỏi thân thể Vi Như, cô chỉ cảm thấy toàn thân thật lạnh lẽo. Lúc này Vi Như mới phát hiện trên người mình không còn chút gì che đậy, quần áo của cô, đồ lót đang vứt tán loạn trên thảm trải sàn, mà Liệt đang...

"Liệt..." Khoé miệng Vi Như khẽ run rẩy...

Liệt cũng tạm ngừng việc trút bỏ y phục, khoé môi hiện rõ sự vui vẻ nhìn ngắm Vi Như. Cô biết thân hình cậu ta nhất định rất đẹp, nhất là lúc này Liệt chỉ mặc một cái quần tây, khoảng cách giữa hai người họ lại rất gần khiến Vi Như có thể nhìn rõ từng múi cơ rắn chắc trên người cậu ta, vóc dáng cao lớn, cánh tay cứng rắn khiến phụ nữ mê muội trầm luân.

Liệt vẫn chăm chú nhìn Vi Như như đang ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ. Lại nhận thấy sự khẩn trương của cô nên động tác của Liệt cũng dừng lại, chỉ dùng ánh mắt ấm áp khiến cô dần dần thích ứng.

Mái tóc đen dài hơi xoã xuống da thịt trắng mịn, lại có chút rối khiến cho đáng vẻ Vi Như lúc này lại càng thêm mê hoặc. Màu hồng phấn đã ửng trên da thịt trắng trẻo như bạch ngọc. Thẹn thùng đưa tay che đi nơi tư mật, nhưng đáng tiếc, việc làm của Vi Như lại càng khiến thân thể cô tăng thêm sự hấp dẫn.

Phần bụng thon gọn không có lấy một chút mỡ thừa bởi vì hô hấp quá dồn dập đang không ngừng phập phồng càng thúc đẩy mạnh mẽ

trí tưởng tượng của Liệt. Thân thể tuyệt mỹ hoàn toàn hiện rõ trước mắt cậu ta hết như một bức tranh tinh tế khiến máu trong người Liệt càng muốn sôi trào.

Khẽ cười, Liệt cũng đem khoá quần kéo xuống, đem quần tây của mình quăng đi. Khuôn mặt Vi Như đột ngột đỏ bừng lên bởi cô nhìn thấy chiếc quần lót nam căng phồng đã sắp không giam được mảnh thú hoang dã kia. Vội vã quay mặt tránh đi, vùi vào trong tấm chăn mỏng, mái tóc dài óng ả cũng theo thân thể đang khẽ run lên của Vi Như mà nhẹ nhàng dao động. Thân thể Vi Như cũng co lại, trái tim cũng dường như bị mất kiểm soát mà đập loạn lên.

Quá trình này không phải diễn ra quá nhanh sao? Cô còn chưa có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào. Cho tới giờ, Vi Như cũng không muốn sẽ cùng Liệt như vậy. Cô vẫn luôn nghĩ những chuyện thế này phải giành cho đêm tân hôn mới được, sao lại có thể....

Bên vành tai nhỏ xinh khẽ vang lên tiếng cười trầm khàn của Liệt, ngay sau đó bàn tay cậu ta khẽ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Như lại, "Mở mắt ra!"

"Không...không mở..." Vi Như liều mạng lắc đầu, hai mắt vẫn nhắm chặt. Cô thực sự rất sợ...

Liệt cũng không lấy đó làm tức giận mà còn bật cười, thậm chí còn rất dịu dàng. Giọng nói của Liệt vang lên mang theo ngữ khí cực kỳ ấm áp, lại mang theo sự bá đạo cùng cường thế khác hẳn lúc trước...

"Mở mắt ra, nhìn anh!"

Vi Như dè dặt mở mắt, nhưng chỉ dám nhìn vào đôi mắt Liệt mà không dám nhìn đi bất kỳ nơi nào khác.

"Tự tay cởi cho anh!" Khoé môi Liệt khẽ cong lên, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Vi Như đặt lên dã thú đã căng trướng dưới hạ thân.

"A..." Vi Như thực sự bị dọa cho kinh sợ kêu lên. Dù cách một lớp vải dày cô vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của biểu tượng nam tính đó.

"Không, không, em..." Vi Như sợ hãi rút tay về nhưng lại bị bàn tay Liệt đè lại.

"Sớm muộn gì em cũng sẽ quen với nó, đừng sợ..." Nụ cười của Liệt dường như tràn ngập tà ý, ánh mắt loé lên tia đùa bỡn tựa ma quỷ. Nói xong câu đó, Liệt bắt đầu dẫn dắt bàn tay nhỏ bé của Vi Như, đem vật che đậy cuối cùng trên người cậu ta kéo xuống.

Mãnh thú khổng lồ được phóng thích mang theo nhiệt năng nóng bỏng hiện ra sừng sững trước mắt Vi Như. Cô chỉ cảm thấy đầu óc như trống rỗng, cảm giác như sắp ngất xỉu tại chỗ.

"Không..." Vi Như sợ hãi hét ầm lên, vô thức đưa tay chỉ vào cậu ta, "Anh...sao anh có thể lớn như vậy?" Phản ứng mang đậm bản năng này của Vi Như vào lúc thế này chỉ càng làm cho đàn ông cảm thấy thêm hưng phấn.

"Bé cưng, phản ứng của em thật khiến anh cực kỳ kiêu hãnh." Liệt có chút hăng hái tiến đến gần Vi Như, bộ dáng hệt như một con báo nhanh nhẹn vồ lấy con mồi. Không những thế, so với những người đàn ông bình thường, dã thú của cậu ta quả thực còn to lớn hơn rất nhiều.

"Đừng...đừng...Liệt, anh đừng tới đây..." Thân thể nhỏ bé của Vi Như bị Liệt dồn tới đầu giường, không còn đường để lui nữa. Cô chỉ có thể đưa tay chống đỡ lồng ngực của cậu ta.

Vô thức, trong đầu Vi Như lại hiện lên mấy lời bàn tán của các cô sinh viên trong toilet lần trước. Xem ra, bọn họ nói không sai chút nào.

"Em sao vậy? Lúc này em đừng ngốc mà nghĩ rằng anh sẽ bỏ qua em. Anh không phải là thánh nhân, không làm được điều đó." Liệt cười càng thêm vui vẻ. Cậu ta phát hiện những lời có chút ngây ngô này của Vi Như thực sự còn hơn vạn lời tán dương của mấy cô nàng khác. Kéo lấy cánh tay Vi Như, dịu dàng nhưng dứt khoát, đôi môi nóng bỏng của Liệt chậm rãi trượt từ phần ngực tròn đầy của Vi Như xuống phần bụng thon gọn.

Trái tim Vi Như lúc này cơ hồ nhảy lên tận cổ, cảm giác như đang mắc kẹt ở đó. Dù vẫn liên tục giãy giụa nhưng Vi Như không khỏi cảm thấy từ thẳm sâu cơ thể mình đang không ngừng dâng lên một cảm giác xa lạ...

"Liệt...em..." Vi Như sợ hãi đến mức phát khóc..

Nhẹ đưa tay nâng cằm Vi Như lên, thấy đôi mắt đẫm lệ của cô, không kìm lòng được Liệt lại khế hôn lên cái miệng xinh xắn kia, cúi đầu thì thầm, "Anh biết đây là lần đầu tiên của em, không phải sợ, tất cả hãy để anh..."

"Nhưng mà...nhưng mà..." Vi Như cũng không dám nhìn xuống. Bộ dạng run rẩy đã sớm bán đứng tâm tình khẩn trương của cô. "Em sẽ chết, nhất định sẽ chết..."

Gạt người, nhất định là gạt người. Thân thể phụ nữ sao có thể dung nạp được con quái vật khổng lồ kia? Cô nhất định sẽ chết!

Bị những lời của Vi Như chọc cười, Liệt lại dịu dàng ôm chặt lấy cô, "Em sẽ không chết, em sẽ cảm thấy rất vui vẻ..."

Nhẹ nhàng xoay người Vi Như, để cô nằm nghiêng trên giường, ánh mắt của Liệt tràn ngập đam mê nhìn cô gái trong ngực mình. Bàn tay của Liệt có chút gấp gáp dao động khắp da thịt mềm mại. Bởi đang nằm nghiêng nên từng đường cong tuyệt mỹ của Vi Như lại càng được tôn lên, bầu ngực mê người không ngừng phập phồng lên xuống vì căng thẳng, đẹp không bút nào tả xiết.

Sự ngỡ ngàng ngừng của Vi Như cũng không lay chuyển được sự bá đạo của Liệt. Mặc dù đã rất dịu dàng nhưng vẫn khiến cho Vi Như càng lúc càng thờ gấp, chỉ có thể mặc cho bản thân mình dần đắm chìm vào sự đụng chạm càng lúc càng lớn mật cùng những nụ hôn điên cuồng của Liệt.

"Liệt..." Vi Như cảm thấy cổ họng như khô cháy. Thân thể nhỏ bé bị ghì chặt khiến cô khó chịu khế giãy giụa. Ngắm nhìn gương mặt cực kỳ anh tuấn của Liệt, lại bị hơi thở nóng hổi của cậu ta xuyên thấu tận thẳm sâu trong lòng, Vi Như không nhịn được khế đưa tay vuốt ve gương mặt Liệt, "Liệt, em nóng quá, em muốn..."

"Để anh giúp em hạ nhiệt..." Liệt nở nụ cười xấu xa đáp lại. Cho tới giờ, cậu ta vẫn cố gắng nén nhịn, cũng chưa từng kiên nhẫn với một cô gái nào thế này. Nhưng giờ khắc này, dù không có hơi rượu tác động, cậu ta cũng không muốn chần chừ thêm một giây nào nữa.

Bàn tay nóng hổi khế tách hai chân Vi Như ra, Liệt đã sẵn sàng...

"Không được...dừng lại..." Vi Như bắt giác khôi phục lại chút ý thức, không dám tin mình sẽ dung nạp được dã thú kia. Vừa nghĩ tới bộ dạng đáng sợ của nó, cô liền sợ run lên...

Liệt hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ trước những lời của Vi Như. Vào lúc này, muốn cậu ta dừng lại đã là chuyện không thể nào. Sự cường thế của cậu ta cũng thể hiện rõ ràng bằng việc đem hai bàn tay nhỏ bé đang cố phản kháng của Vi Như giữ chặt lên phía đỉnh đầu. Mạnh mẽ đè ép eo lưng xuống, Liệt cực kỳ gian nan xâm chiếm vùng đất bí ẩn chưa từng có người khai phá trên thân thể Vi Như.

Vi Như chỉ cảm thấy thân thể mình bị một sức mạnh kỳ lạ và kiên định xâm nhập, sau đó chậm rãi đem thân thể nhỏ bé của mình xé ra. Thân thể của Vi Như cũng không ngừng bài xích sự xâm lược đó, nhưng sự giãy giụa cùng vụn vẹo người vì khó chịu của cô càng khiến dự vọng của đàn ông tăng thêm mà thôi.

Một lát sau, Liệt mạnh mẽ thúc eo lưng thẳng tới, đem thân thể Vi Như nối liền thành một thể, công chiếm lãnh địa chỉ có thể thuộc về riêng cậu ta.

"A..." Vi Như đau đớn hét lên thành tiếng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại. Cô cảm thấy thẳm sâu trong cơ thể không ngừng co rút lại, sự đau đớn khi cảm thấy thân thể bị xé làm hai nửa hòa cùng cảm giác căng trướng khó chịu khi thân thể nhỏ bé bị lấp đầy không lưu lại một chút khe hở nào.

Trời ơi, cảm giác này là thế nào...

Thân hình vạm vỡ của Liệt hoàn toàn bao phủ thân thể Vi Như. Vẫn áp chặt cô dưới thân, Liệt cúi đầu dịu dàng hôn lên khóe miệng xinh xắn đang kêu thét vì đau đớn, rồi lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, kiên nhẫn hôn lên khóe mắt đang đầm lệ của cô.

"Anh xin lỗi, Vi Như. Anh biết em rất đau nhưng mà em thực sự nhỏ quá." Tiếng thờ dốc của Liệt bắt đầu trở nên đục ngầu, mặc dù miệng thì nói xin lỗi với Vi Như nhưng hạ thân Liệt lại không ngừng căng trướng và bắt đầu chậm rãi luận động. Mặc dù đã cố hết sức để dịu dàng nhưng nơi thần bí mê người của cô quá nhỏ hẹp khiến Liệt như muốn phát cuồng.

Khóe miệng nhỏ nhắn dần dần phát ra tiếng rên rĩ khe khẽ mà đôi mắt Liệt lúc này đã tràn ngập ngọn lửa dục vọng thiêu đốt. Hạ thân cậu ta bắt đầu tăng tốc luận động. Tuy mỗi lần dù mãnh liệt nhưng Liệt vẫn cố kiểm soát tình hình. Cho đến khi thân thể Vi Như hoàn toàn buông lỏng, Liệt mới chính thức biến thành con thú hoang, động tác càng lúc càng mạnh bạo điên cuồng. Thân thể nhỏ bé của Vi Như bị cậu ta ép cho trở nên mềm nhũn vô lực, tan chảy hoàn toàn dưới thân hình cường thế.

Thân thể tráng kiện của Liệt tựa một con hắc báo, từng động tác đầy mãnh lực cùng bền bỉ vượt xa với khả năng của những người bình thường.

"Vi Như..." Liệt động tình gọi tên cô, nương theo mỗi lần tấn công cuồng dã là tiếng gầm khẽ trong cổ họng cùng với hơi thở nặng nề tựa dã thú điên cuồng gào thét.

Vi Như chỉ có thể ngênh hợp với Liệt, đón nhận cậu ta rồi chìm vào vòng xoáy đam mê hoang dại...

Dường như sự tồn tại của thời gian cũng bị lãng quên tại căn phòng này. Khi Vi Như chậm rãi mở mắt, trong lúc nhất thời không phân rõ được thời gian đã chuyển biến thành thế nào.

Đầu óc chỉ có một mảng trống rỗng, mà vòng eo nhỏ nhắn của cô lại bị cánh tay đàn ông tráng kiện ôm lấy, lưng thì dán sát vào lồng ngực vạm vỡ ấm áp. Đến lúc đó, Vi Như mới thoảng khôi phục lại chút ký ức giữa mình và Liệt...

Huynh đệ tốt cuối cùng đã phát sinh quan hệ...

Thở khẽ một tiếng, Vi Như lại phát hiện thanh âm của mình đã trở nên khàn khàn, thân thể lại càng không thể động cựa, cảm giác như tất cả khớp xương đều đã trở nên tê liệt vậy.

Hô hấp của Vi Như càng lúc càng trở nên dồn dập, mở to hai mắt nhìn sững khoảng không vô định phía trước. Mà gương mặt tuấn tú vẫn vùi vào hõm cổ của cô lại hít sâu một hơi, mang theo vẻ thỏa mãn cực độ khẽ thì thầm bên vành tai xinh xinh, "Vi Như, em đã cho anh một đêm thật tuyệt vời."

Vi Như lập tức quay đầu nhìn Liệt, hai mắt càng lúc càng mở lớn cho đến khi...

"A..." Tiếng hét kinh hoàng của cô cơ hồ có thể thổi bay mái nhà, mà Liệt chỉ cười nhẹ, chờ cô hét xong mới đưa tay xoa xoa tai mình...

"Xem ra, em vẫn còn sức lực...."

Vi Như vẫn chìm trong tâm trạng sợ hãi, một lúc lâu sau mới ấp úng hỏi, "Chúng ta...sao lại thành ra thế này?"

"Em yêu anh, không phải sao?" Liệt nói xong lại đem cả người Vi Như ôm vào trong ngực, hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng, "Anh chưa bao giờ biết, ôm một người phụ nữ trong lòng lại thoải mái như vậy."

Từ trước tới giờ, Liệt đều là người rất vô tình. Điểm này thể hiện rõ ở việc cậu ta không bao giờ phát sinh quan hệ tới lần thứ hai với cùng một phụ nữ. Thường chỉ sau lần đầu tiên, cậu ta đã cảm thấy chán ghét mấy cô đó. Nhưng từ tối hôm qua tới giờ, Liệt chẳng những không cảm thấy chán ghét Vi Như mà ngược lại cậu ta luôn có cảm giác như lần đầu tiên, giống như một chú cá tham ăn, từng lần lại từng lần khai phá thân thể cô, dùng sự nhiệt tình của mình dẫn dắt cô trở nên hoang dại. Cảm giác này thực sự quá tuyệt vời.

Vi Như không biết Liệt đang nghĩ gì, chỉ ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhìn khóe miệng tràn ngập sự vui vẻ cùng thỏa mãn của cậu ta. Cô rất muốn hỏi Liệt một câu, "Anh...vẫn không quên Lạc Tranh sao? Lúc ở trên giường, anh nghĩ đó là ai?"

Nhưng mà Vi Như không dám hỏi, cho đến khi mọi chuyện đã xảy ra ý thức của cô mới càng thêm tỉnh táo. Cô không hối hận vì đã trao thân cho Liệt. Cho dù cậu ta không yêu cô, sau này cũng coi cô như người xa lạ, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Bởi vì, Liệt thực sự có khả năng đó. Mà cô, cho dù muốn trốn cũng trốn không thoát nổi trái tim mình.

Cho tới giờ Vi Như mới hiểu vì sao tất cả các cô đã từng quan hệ với Liệt đều nhớ mãi không quên cậu ta. Cho dù Liệt có vô tình, tàn nhẫn như thế nào đi nữa. Cậu ta có thể rất dịu dàng, cũng có thể bá đạo, có thể khiến người ta như bay lên mây, cũng có thể khiến người

ta sống mơ mơ màng màng. Có lẽ, tất cả mọi người đều không thể thoát khỏi sự mê hoặc của cậu ta.

Thấy Vi Như mở to hai mắt nhìn mình chăm chăm, Liệt khẽ cười đưa tay nhéo mũi cô một cái, "Nghĩ gì vậy? Giờ anh đã là người đàn ông của em rồi, không cần nhìn anh mê mẩn vậy chứ?"

Khuôn mặt Vi Như lập tức đỏ bừng lên, lúng túng dời tầm mắt khỏi khuôn mặt tươi cười mê hồn của Liệt, khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi nhỏ, "Lúc này đã mấy giờ rồi?"

"Tám giờ tối." Liệt trả lời nhưng ánh mắt vẫn tập trung vào Vi Như.

"A?" Trong lúc nhất thời, Vi Như không kịp có phản ứng. Tám giờ tối?

Một lúc lâu sau...

"Không phải là tám giờ tối ngày hôm sau đấy chứ?"

Liệt gật đầu thay cho lời khẳng định.

Xong rồi, xong rồi! Trái tim Vi Như không khỏi dâng lên cảm giác lạnh cóng. Một ngày rồi cô không có đi học, sao có thể như vậy?

Liệt thấy bộ dạng này của Vi Như lại càng thêm thương mến, khẽ đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Thực xin lỗi, tại anh háu ăn quá!"

Vi Như vừa nghe, mặt đã đỏ ửng lên...

"Em...em phải về trường..." Vi Như vừa nói vừa khẽ xoay người lại...

"Vi Như..." Liệt khẽ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô về phía mình, ánh mắt lộ rõ tia nghiêm túc, "Đêm nay ở lại đây, đừng đi."

Vi Như kinh ngạc nhìn cậu ta.

Liệt cong môi nở nụ cười, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, dịu dàng nói, "Anh phát hiện, anh bắt đầu điên cuồng muốn em..."

"Đừng..." Vi Như cảm nhận rất rõ ràng sự biến đổi của thân thể Liệt, bị dọa cho sợ hãi vội vàng chống tay lên ngực cậu ta.

"Em sao vậy? Em đã là người của anh, còn xấu hổ vậy sao?" Liệt nở nụ cười xấu xa khẽ thì thầm bên tai cô, "Đừng quên, chúng ta đã liên tục triền miên đến hừng đông..."

"Em...em đói bụng..." Vi Như vội vàng nói.

"Đói?" Liệt cười càng thêm tà mị, "Anh cũng đói bụng." Nói xong, bàn tay cậu ta lại bắt đầu chạy loạn trên thân thể Vi Như.

Một ngọn lửa nóng lần nữa lại bùng cháy trong cơ thể nhỏ bé, nhớ tới một màn kịch tình cuồng dã lúc trước, mặt Vi Như không khỏi đỏ bừng lên, nhẹ nhàng đẩy Liệt ra, "Đừng lộn xộn mà, em thực sự rất đói bụng."

"Được, anh đi chuẩn bị bữa tối, em ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi cho tốt."

Liệt nói xong, lập tức đứng dậy, không chút e ngại mặc quần áo ngay trước mặt Vi Như, từng cử chỉ của cậu ta vẫn vô cùng tao nhã trong khi Vi Như thì ngượng đến nỗi phải lập tức quay mặt tránh đi.

Sao Liệt lại có thể tự nhiên như vậy chứ?

"Tối nay, không cho phép em rời khỏi đây." Liệt mặc đồ xong xuôi, tiến đến trước mặt Vi Như, hôn lên má cô, lại giống như một đứa trẻ nhỏ ham mê món đồ chơi yêu thích, đưa ngón tay khẽ mơn trớn cánh môi mềm mại, ánh mắt cũng tràn đầy tà ý, rồi mập mờ lên tiếng, "Anh còn muốn nếm thử hương vị cái miệng nhỏ của em nữa, nhất định sẽ rất tuyệt."

Vi Như nghe nhưng không mấy hiểu ý tứ trong lời nói của Liệt. Muốn nếm thử hương vị cái miệng nhỏ của cô sao? Bọn họ không phải vừa hôn là gì?

Nhìn bộ dạng đầy nghi hoặc cùng khó hiểu của Vi Như, Liệt không nhịn được liền bật cười, ánh mắt cũng lộ rõ sự ám muội, "Đêm nay, anh sẽ dạy cho em rất nhiều chuyện thú vị."

Vi Như vẫn không hiểu được hàm ý của cậu ta nhưng Liệt cũng không giải thích gì thêm, chỉ khẽ véo nhẹ cái mũi xinh của cô rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Đợi tiếng bước chân của Liệt xa dần rồi biến mất, Vi Như cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, lảo đảo xuống giường rồi chạy vào phòng tắm.

Vào giờ tự học buổi tối, số lượng sinh viên có mặt cũng khá

nhieu. Đây là phòng tự học cỡ lớn nên sinh viên ở đây cũng không phân biệt chuyên ngành hay năm học. Ngồi trong phòng tự học nhưng Vi Như ngần ngừ nhìn sách vở hồi lâu, một trang sách cũng không lật giở.

Cho đến khi cô bạn cùng phòng khẽ lay một cái, Vi Như mới có lại phản ứng...

"Vi Như, tối qua cậu không về ký túc xá. Cậu đã ngủ ở đâu vậy?"

"Uhm..."

Vi Như cũng không muốn giải thích gì nhiều bởi hiện giờ cô cũng không có khí lực để giải thích. Nhân lúc Liệt bận rộn chuẩn bị bữa tối, Vi Như đã trốn đi bởi vì cô nhận ra sau khi cùng Liệt phát sinh quan hệ kia, cô đã không có cách nào khống chế sự phát triển của nó. Cho nên cô cảm thấy sợ hãi, cực kỳ sợ hãi. Vi Như biết rõ Liệt vẫn luôn coi phụ nữ như y phục mà thôi. Dù cùng nhau trền miên một đêm là sự thật nhưng nói không chừng Liệt cũng bắt đầu thấy ngán cô rồi.

Vi Như biết mình đang trốn tránh điều gì. Cô thích Liệt nên càng không muốn thấy cậu ta rời bỏ mình. Thay vì như vậy, chẳng thà để cô tự mình kết thúc mối quan hệ này. Chủ động trước, còn hơn để bị cậu ta rũ bỏ.

Việc Liệt muốn cô lưu lại đêm nay thực sự là việc cực kỳ bất ngờ. Cô hiểu rõ tâm tư của cậu ta, mà đối với những cô gái khác thì đây là cơ hội khó lòng có được. Có thể dễ dàng nhận ra Vi Như đang rất sợ hãi. Cô thừa nhận Liệt thực sự là một người tình tuyệt vời nhưng có lẽ cậu ta đã ăn quen sơn hào hải vị nên đối với cô chỉ là muốn thay đổi khẩu vị chút mà thôi. Mà cũng chẳng biết thế nào bởi Vi Như thực không dám phỏng đoán tâm tư của Liệt.

Đang nghĩ ngợi, một hộp quà tinh xảo đã được đặt xuống trước mặt Vi Như. Ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy Harry đang đứng trước mặt mình.

Cô bạn cùng phòng cũng biết ý ngồi tránh qua bàn khác nhưng vẫn rất tò mò ngồi ngó sang bên này.

"Vi Như, đây là món quà anh đặc biệt chọn cho em, em xem thử coi có thích không?" Harry nhẹ nhàng đem hộp quà mở ra, trong đó

là một sợi dây chuyền rất đắt tiền."

"Harry, sao anh lại tặng quà cho em?" Vi Như có chút không hiểu nhìn anh ta, cũng không hề nhận lấy món quà kia.

Harry cười cười rồi kéo lấy tay cô, "Vi Như, anh muốn xin lỗi em. Máy ngày nay, anh vẫn không ngừng nhớ đến em. Thật lòng mà nói, anh thật sự thích em."

Vi Như bị hành động bất ngờ của anh ta làm cho sợ hết hồn, vô thức giật tay về. Cô phát hiện từ sâu thẳm trái tim mình bắt đầu xuất hiện tâm lý bài xích đối với anh ta. Khẽ liếm môi, Vi Như ngáp ngừng lên tiếng, "Harry, thật sự xin lỗi, em không thể nhận món quà này!"

"Không phải em cũng thích anh sao?"

"Harry..." Vi Như hít sâu một hơi rồi nhìn thẳng vào anh ta, "Có phải anh tìm người đến đánh Liệt không?"

Harry hơi ngẩn ra một lúc rồi mới lên tiếng, "Loại người quá mức kiêu ngạo đó, tìm vài người dạy dỗ một chút cũng không tệ."

"Harry, anh điên rồi, nếu như xảy ra án mạng..." Vi Như nhìn anh ta bằng ánh mắt kinh ngạc cùng không dám tin. Thì ra thật sự là do anh ta đứng đằng sau vụ đó.

"Hừ, xảy ra án mạng? Tiểu tử kia không phải rất biết đánh nhau sao? Anh không tin lần sau thêm nhiều người hơn nữa thì hẳn vẫn còn toàn mệnh mà ra ngoài." Ánh mắt Harry liền ngáp tràn phần hận, chắc hẳn anh ta đã biết tin tức đám lưu manh kia bị trọng thương.

"Anh..." Vi Như còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy những tiếng huyền não từ phía cửa phòng tự học. Ngay lập tức, bầu không khí yên tĩnh nơi này hoàn toàn bị phá vỡ.

Vi Như cùng Harry đồng thời đưa mắt nhìn sang...

Người vừa xuất hiện là Liệt. Cậu ta đang ngang nhiên bước vào, khóe môi vẫn thường trực nụ cười tà mị nhưng ánh mắt hết lưỡi dao bén nhọn nhìn chằm chằm vào Harry.

Tối nay cậu ta ăn mặc rất giản dị, chỉ là quần tây cùng áo sơ mi đơn giản nhưng chất liệu vải cũng không phải hạng xoàng. Trên người cậu ta vẫn toát lên vẻ cuốn hút khó tả. Hai tay Liệt đút túi quần, dọc theo bậc thang hướng phía Vi Như đi tới, khuôn mặt anh tuấn

cùng khí chất vương giả tựa hoàng tử bạch mã khiến mọi ánh nhìn đều bị hút vào đó.

Đương nhiên, cả phòng đọc lúc này chỉ có mình Vi Như là dờn tầm mắt đi nơi khác. Cô vội vã dùng sách che mặt mình lại, sau đó khẽ cúi người xuống, cố gắng tìm một vị trí để không bị Liệt trông thấy. Trời ạ, không phải Liệt đến đây để hỏi tội cô đấy chứ?

Còn đang mãi nghĩ ngợi tìm đường chạy trốn, Liệt đã đi tới trước bàn của Vi Như. Còn cô, không nói lời nào vội vàng ngồi sụp xuống phía dưới, mượn mặt bàn lớn che đi thân hình nhỏ bé. Lúc này, Vi Như chỉ có thể nhìn thấy giày của Liệt mà thôi.

Harry thấy Liệt cũng rất bức bối, lập tức đứng dậy nhìn thẳng vào cậu ta.

Liệt chỉ lười biếng cười một tiếng, đem sợi dây chuyền trên bàn cầm lên xem rồi khẽ lắc đầu, "Harry, anh lại muốn làm gì đây? Lần trước bị đánh đã quên rồi sao?"

"Louis Liệt, mà đừng đắc ý. Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu." Harry khẽ hạ giọng hung hăng nói.

"Tốt nhất anh hãy bỏ qua cho tôi đi." Gương mặt Liệt như cười như không, hàng lông mày chột nhứ lại rồi đem sợi dây chuyền trong tay tùy tiện quăng xuống, "Đây là lời cảnh cáo của tôi đối với anh. Mấy gã anh tìm đều là đồ phế vật mà thôi. Nếu như anh vẫn muốn thuận lợi tốt nghiệp thì đừng nên gây thêm chuyện rắc rối làm gì!"

"Mày nghĩ rằng tao sẽ sợ sao?" Harry tức giận nhìn Liệt.

"Không tin thì cứ thử xem." Nụ cười trên mặt Liệt lúc này cực kỳ hiền hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng quý dị. Dường như nhớ ra điều gì đó, cậu ta lại chậm rãi tiếp lời, "Còn nữa, đừng cố gắng lay chuyển tâm ý của Vi Như làm gì. Cô ấy sẽ không trở lại bên anh đâu."

"Vi Như có ở bên tao hay không là chuyện của cô ấy, có quan hệ gì tới mày!" Harry mặc dù biết những lời của Liệt không phải chỉ là nói chơi nhưng vẫn ầm ức nói lại.

"Nguyên nhân rất đơn giản, đó là tôi sẽ không để cho cô ấy có cơ hội ở cùng một chỗ với anh." Liệt cười cười, đem Vi Như đang trốn dưới bàn kéo lên, bộ dạng hết như chim ưng bắt gà con, khiến cô

không còn cách nào để trốn tránh.

Vẻ mặt Vi Như tràn ngập sự lúng túng. Đối diện với đôi mắt tà mị của Liệt, cô có chút mất tự nhiên cười cười, hướng về phía cậu ta cất tiếng chào, "Hi! Thật trùng hợp nha."

"Phải, thật trùng hợp, em nói thử xem sao lại khéo như vậy?" Liệt cũng cực kỳ nhẫn nại cùng Vi Như chơi trò cú bắt này, nét cười trong đôi mắt lại có thêm chút tà ác.

Vi Như chỉ đành mỉm cười nhưng trong lòng không khỏi than thầm, "Trời ạ, phải làm sao bây giờ!"

Chương 187: Đã quen với sự tồn tại

"Louis Liệt, những lời mà vừa nói là ý gì?" Harry có cảm giác ánh mắt của Liệt nhìn Vi Như không giống như trước kia bởi hiện giờ trong ánh mắt đó có thêm ý sở hữu. Cũng là đàn ông, đương nhiên Harry hiểu rõ ngụ ý của ánh mắt này.

Liệt nhìn về phía Vi Như, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự hứng thú khiến trong lòng Vi Như không khỏi nổi lên một hồi cảnh giác. Vi Như cũng nhìn chăm chăm vào cậu ta hết như Harry.

"Bởi vì Vi Như đã là người phụ nữ của tôi. Có tôi ngày ngày ở bên, cô ấy sẽ không còn cảm thấy tịch mịch nữa, tôi cũng sẽ không để cô ấy có thời gian nghĩ tới người đàn ông khác." Liệt cố tình cất cao giọng, hướng về phía tất cả mọi người tuyên bố sự thật này.

Vi Như thiếu chút nữa bị dọa cho ngất xỉu. Vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên, tất cả sinh viên nơi này đều ngừng đọc sách, nhìn hết cả sang phía cô.

Sắc mặt Harry cực kỳ khó coi, còn Liệt thì cất tiếng cười đầy đắc ý.

Vi Như thực muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, nhất là khi nhìn thấy các sinh viên nữ đều dùng ánh mắt đầy hâm mộ xen lẫn ghen ghét nhìn mình như vậy. Cô vội vã nở nụ cười làm lành nhìn về phía họ...

"Là hiểu lầm, hiểu lầm thôi...."

"Hiểu lầm cái gì?" Liệt nghe vậy liền nhíu mày, không vui lên tiếng. Những lời cất lên ngay sau đó của Liệt lại càng thêm rõ ràng, "Chúng ta âu yếm suốt cả đêm, em bây giờ không phải định chối bỏ tất cả đấy chứ? Anh cho em biết, anh cũng không phải người đàn ông tùy tiện, anh..."

"Anh nói ít đi một câu thì sẽ chết sao?" Vi Như vội vàng đưa tay

che miệng Liệt lại, khuôn mặt nhanh chóng ửng hồng đến tận cổ. Căn cứ vào ánh mắt tràn ngập tức giận của các sinh viên nữ đang nhằm thẳng vào mình, xem ra lần này Vi Như có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thoát tội. Tiến tới gần Liệt, Vi Như hạ giọng phần hận nói, "Chuyện đó có gì hay để mà khoe khoang? Anh sao có thể lớn tiếng như vậy? Hiện giờ thì hay rồi, dù em có một trăm cái miệng cũng không giải thích nổi."

Harry ở bên nhìn biểu hiện của Vi Như, trong lòng đương nhiên đã có câu trả lời rõ ràng, bàn tay cũng vô thức siết lại thành nắm đấm. Anh ta vốn định theo đuổi Vi Như để chọc tức Louis Liệt, không ngờ cậu ta lại ra tay nhanh như vậy.

Trong mắt Liệt hiện rõ sự vui vẻ, cũng lập tức đem bàn tay nhỏ bé của Vi Như kéo xuống. Đôi môi cậu ta cũng gần như ghé sát bờ môi Vi Như, xấu xa lên tiếng, "Em muốn giải thích rõ ràng chuyện gì? Có thể làm được sao? Sự thực đã như vậy thì có một trăm cái miệng cũng chỉ vô dụng mà thôi. Nhưng anh lại thực sự thích hai cái miệng nhỏ của em đấy."

Ngôn ngữ mập mờ rơi vào tai Vi Như nhưng cô lại không hiểu được ẩn ý trong đó. Ngược lại, Harry thì nghe rất rõ ràng, vẻ mặt cũng xám lại vì tức giận.

"Anh nói gì thế?" Vi Như thực cảm thấy mọi chuyện cứ rối tung cả lên. Sao cô lại có hai cái miệng được?

Mấy cô sinh viên ngồi gần đó cũng nghe được rõ ràng, đều nhìn chằm chằm Vi Như bằng ánh mắt tràn ngập sự ghen ghét.

"Không hiểu cũng không sao, dần dần anh sẽ dạy cho em." Liệt dí sát khuôn mặt đầy tà mị cùng ẩn ý sâu xa lại gần khuôn mặt Vi Như, "Tiếp theo có phải chúng ta nên công khai luôn hay không?"

Ách...Vi Như chợt dạ vội vàng mím cười nói tránh, "Chuyện...em đột nhiên nhớ ra còn để quên sách trong phòng ở ký túc. Ha ha...em phải về lấy."

Nói xong, Vi Như vội vàng đẩy Liệt rồi đi ra phía cửa.

"Được, anh đi cùng em, nhân tiện giúp em thu dọn một chút." Liệt cũng không vội vàng đuổi theo Vi Như, chỉ đột ngột cất cao giọng làm

cho cả phòng tự học đều nghe được giọng nói tà mị pha chút lười biếng của cậu ta.

Vi Như kinh ngạc quay đầu lại nhìn Liệt, rõ ràng là không hiểu được ý tứ của cậu ta.

"Một tiếng trước anh đã nói gì với em? Anh bảo em tối nay ở lại đừng có đi, vậy mà em coi lời anh như gió thoảng bên tai phải không?" Liệt bước từng bước tới gần Vi Như, nụ cười mang theo sự nguy hiểm khác thường, không chút e dè lên tiếng.

Vi Như khẩn trương đưa mắt nhìn quanh. Lần này thế là xong!

"Như vậy cũng không hay cho lắm. Em là người phụ nữ của anh, là bạn gái của anh, có phải em cũng nên nghe lời anh chút không?" Liệt bước tới bên cạnh Vi Như rồi nhấn mạnh từng lời, "Cho nên, anh quyết định, từ hôm nay trở đi, em sẽ chuyển về sống cùng anh."

"Cái gì?" Chẳng những Vi Như kinh ngạc kêu thành tiếng mà ngay cả các cô sinh viên khác trong phòng tự học cũng hét ầm lên. Trời ạ! Cho tới giờ họ cũng chưa từng dám nghĩ đến chuyện Liệt có thể cùng chung sống với phụ nữ.

"Anh đang đùa phải không?" Vi Như thực bị dọa cho hết hồn. Ở chung sao? Để làm cái gì chứ? Khé ghé sát tai Liệt, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Anh đừng đùa, em sẽ bị ám sát đó..."

"Ám sát? Ai dám?" Liệt bật cười, lại ngay trước mặt mọi người, đem Vi Như ôm lấy rồi vác lên vai như người ta vác một món đồ vậy.

"A...Louis Liệt, anh....thả em ra!" Vi Như chỉ cảm thấy cả người hẫng đi một cái rồi lại thấy máu như dồn hết cả xuống đầu...

"Yên tĩnh chút đi." Liệt không chút e dè đưa tay lên phát nhẹ vào má Vi Như một cái, động tác cực kỳ thân mật. Sau đó lại nhìn về phía những người đang ngồi trong phòng tự học, khóe môi nở nụ cười đầy tiêu sái.

"Các vị, cô gái này tối qua ngủ cùng tôi, từ nay về sau tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy." Giọng nói đầy kiên định của Liệt lại vang lên, "Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tôi nên tôi sẽ đảm bảo để cô ấy không phải chịu bất kỳ sự tổn thương hay quấy rầy nào. Các vị đang có mặt ở đây, những lời của tôi là cực kỳ nghiêm túc."

Nói đến đây, Liệt lại nhìn thoáng qua phía Harry, trong nụ cười tà lộ ra một tia kiên quyết cùng hàm ý cảnh cáo.

"Cho dù là từ nam hay nữ cũng vậy!"

Buông lời cảnh cáo xong, Liệt liền vác Vi Như ra khỏi phòng tự học, chỉ để lại ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Kết quả, buổi tối hôm đó Vi Như đã bị Liệt cưỡng chế mang về biệt thự. Vì phòng ngừa cô bỏ trốn, thậm chí Liệt còn trực tiếp xông vào phòng ở ký túc xá của cô, tự tay đem tất cả hành lý của cô đóng gói, bao gồm cả cuốn nhật ký tư mật vẫn luôn theo Vi Như.

Trong xe thể thao, dưới ánh đèn ấm áp, Liệt đem một hộp quà tinh xảo đặt trước mặt Vi Như, có chút thô lỗ nói, "Phải làm như vậy mới khiến sau này em mới không còn cơ hội chạy trốn nữa. Lần sau còn dám không nghe lời anh thử xem, anh sẽ cho em chết cực kỳ thảm."

Vi Như tức giận đến trừng lớn đôi mắt. Rõ ràng là Liệt đã khi dễ cô, thế mà giờ đây cậu ta lại bẻ cong mọi chuyện như vậy."

"Đây là cái gì?" Vi Như tức giận hỏi.

"Mở ra xem chút đi!"

Vi Như thờ dãi, mở hộp ra. Bên trong là một cái túi xách phiên bản hạn chế số lượng.

"Anh làm hỏng túi xách của em, giờ anh đền lại cho em cái mới." Liệt nhíu mày, kè sát khuôn mặt Vi Như lên tiếng, "Anh làm hư đồ của em, anh đền em rồi. Vậy em làm hư đồ của anh, phải đền bù sao đây?"

"Em làm hỏng cái gì của anh?" Vi Như thực bị Liệt làm cho không biết đăng nào mà lần.

"Em đó, làm hỏng thói quen của anh." Liệt bất ngờ ôm lấy Vi Như, cười hì hì nói, "Em cũng biết anh không bao giờ chạm vào một người phụ nữ hai lần. Giờ em phá vỡ thói quen này của anh, em nói xem phải làm sao đây?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Vi Như ngây ngốc nhìn Liệt, giật mình hỏi lại.

"Đương nhiên là phải chịu trách nhiệm." Liệt cười đến rung

người.

Vi Như thoáng cái đỏ bừng mặt, giơ nắm tay lên đấm Liệt, "Sao anh có thể lật ngược phải trái như vậy? Rõ ràng là anh khi dễ em, chiếm tiện nghi của em..."

"Đúng, đúng, đúng! Là anh chiếm tiện nghi của em. Anh không có ý định trốn tránh trách nhiệm, thân thể em đã thuộc về anh rồi cho nên em phải chung sống cùng anh. Đây là mệnh lệnh, em có nghe hay không?" Liệt đưa tay vuốt vuốt tóc Vi Như hết như đang yêu thương một vật cưng vậy.

Vi Như có chút khiếp hãi nhìn Liệt, một lúc lâu sau mới lên tiếng, "Đây là lần đầu tiên em gặp phải một người đàn ông không biết xấu hổ như anh."

"Con người anh mặc dù có chút không biết xấu hổ nhưng không phải em cũng thích như vậy từ lâu rồi sao?" Liệt nghiêng người dựa vào lưng ghế, nhìn Vi Như bằng ánh mắt đầy hứng thú."

Vi Như vội quay mặt đi. Hiện giờ, cô không cách nào hiểu được tâm tư của Liệt, cũng không biết trong lòng cậu ta có mình hay không nữa. "Cái đó....chỉ là thuận miệng nói mà thôi..."

"Thật sao?" Liệt cũng không hề tức giận mà liền đó lấy từ phía sau ra một vật, giơ lên, "Vậy những gì viết trong này không phải là tâm sự của em sao? Cũng là tùy tiện viết ra ư?"

Vi Như vừa nhìn thấy vật trong tay Liệt liền cực kỳ kinh hãi vội đưa tay định giành lại bởi đó chính là cuốn nhật ký tư mật của cô...

"Đừng vội, dù sao anh cũng đã đọc hết rồi." Liệt lập tức đem cuốn nhật ký cất vào một chiếc hộc trên xe, ấn khóa vân tay khóa lại. Tay kia lại đỡ lấy thân hình Vi Như đang nhào tới, trên môi nở nụ cười đầy thánh thiện, "Cuốn nhật ký này anh tịch thu. Đợi đến khi anh rảnh rồi lấy ra xem lại nhất định sẽ rất thú vị. À, đúng rồi, em có muốn đem chuyện chúng ta lần đầu tiên lên giường viết vào đây không?"

"Anh..." Vi Như thấy Liệt nói những lời trần trụi như vậy lại càng cảm thấy xấu hổ, "Anh trả lại cho em, đó là đồ của em..."

"Ngay cả con người em đều là của anh, còn có cái gì mà anh không thể nhìn được chứ?" Nụ cười vui vẻ trên môi Liệt tiếp tục lan

tràn trên gương mặt.

Vi Như bất giác cảm thấy một nỗi chua xót mơ hồ dâng lên trong lòng. Cô không tiếp tục giãy giụa nữa mà cúi đầu xuống, yếu ớt lên tiếng, "Chẳng lẽ anh thích bốn cọt em đến vậy sao? Liệt, em thật sự, thật sự bắt đầu không hiểu được anh."

Liệt cũng thu lại nụ cười, nhìn về phía Vi Như bằng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

"Nhìn anh!" Cậu ta khẽ ra lệnh.

Vi Như vẫn một mực cúi đầu như trước.

Liệt thấy vậy liền đưa tay ra, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Như nâng lên, cưỡng chế cô nhìn thẳng vào mắt cậu ta, "Anh muốn em nhìn anh!"

Ánh mắt Vi Như tràn ngập sự bối rối xen lẫn sự tránh né cùng mờ mịt.

"Anh biết rõ em đang nghĩ gì!" Liệt thấy Vi Như lại bắt đầu lảng tránh liền dứt khoát xoay người cô lại, "Hãy nghe anh nói hết đã."

Lúc này, Vi Như chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt Liệt...

"Vi Như, anh thừa nhận quan hệ của chúng ta đã

thay đổi quá nhanh. Anh cũng không biết rõ ràng vị trí của em trong trái tim mình là thế nào nữa. Vi Như, anh không muốn lừa dối em. Đúng là cho tới giờ anh vẫn không quên được Lạc Tranh. Tình cảm của anh dành cho chị ấy vẫn hết như trước kia. Nhưng thực sự có gì đó rất lạ. Khi anh nghe được chính miệng em thừa nhận rằng em yêu anh, anh bắt đầu cảm thấy cao hứng, cảm thấy hưng phấn mà không hiểu vì sao. Anh không biết tình cảm của mình dành cho em là thế nào, có phải là tình yêu hay không, nhưng mà anh dám khẳng định một điều: Đó là ít nhất hiện giờ, anh cũng không rời bỏ em. Quen biết bao lâu nay, anh đã quen với việc cùng em đấu khẩu, thấy em khóc thì anh đau lòng, thấy em cười anh cũng rất vui vẻ. Anh rất ghét Harry, cực kỳ ghét. Anh ghét anh ta không phải vì anh ta đã khiến em đau lòng mà là vì anh ta dám công khai theo đuổi em. Anh không thích em ở bên cạnh người đàn ông khác một chút nào, cho dù là đi cạnh nhau, cùng nói chuyện cũng khiến anh cảm thấy khó

chịu. Anh biết mình rất ích kỷ, nhưng cũng không còn cách nào khác. Khi anh chính thức chiếm hữu em, trong nháy mắt đó, rốt cuộc anh cũng rõ ràng bản thân mình muốn có ai bên cạnh."

Đây là lần đầu tiên Liệt nói chuyện với Vi Như một cách nghiêm túc và lâu như vậy. Cậu ta không hề chớp mắt nhìn cô, ngữ điệu cùng ánh mắt không hề mang theo ý đùa bỡn. Vi Như thì hoàn toàn chần động, cô không biết nên nói gì nữa. Nghe xong những lời của Liệt, trong lòng Vi Như vừa có chút khổ sở lại vừa có chút hưng phấn, trong lúc nhất thời tâm trạng cô cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

"Vi Như, hãy ở lại bên anh. Anh thật sự không muốn sống cuộc sống lãng phí thời gian bằng cách mỗi ngày ở bên một cô gái nữa. Anh muốn cùng một cô gái sống một cuộc sống có ý nghĩa, muốn cùng cô ấy nếm thử cảm giác ngọt ngào cùng khó khăn trong cuộc sống khi ở bên nhau. Cô gái đó chính là em. Mặc dù anh vẫn chưa hoàn toàn khống chế được tình cảm của mình, nhưng anh biết rõ, cô gái mình muốn chính là em. Về điểm này, anh hoàn toàn không nghi ngờ chút nào hết."

Vi Như tròn mắt nhìn Liệt, trong ánh mắt dần tràn ngập sự cảm động.

Liệt dịu dàng nhìn Vi Như, "Vi Như, cho anh cơ hội, được không? Để cho anh chăm lo cho cuộc sống của em. Anh thực sự muốn làm như vậy, anh muốn mỗi ngày thức dậy đều có thể trông thấy em, anh muốn..."

Đôi mắt Vi Như lúc này đã tràn ngập màn lệ. Thật ra cô cũng biết Liệt không thể nào hoàn toàn thoát khỏi bóng dáng của Lạc Tranh nhưng ít nhất nghe được những lời này của cậu ta khiến cô cũng cảm thấy thỏa mãn phần nào. Cô thừa nhận bản thân mình rất ngốc, ngốc đến nỗi có thể kiên trì chờ đợi Liệt yêu mình, cho dù cậu ta không bao giờ nói ra những lời đó thì cô cũng nguyện ý.

Ít ra, đây cũng là một sự khởi đầu tốt, không phải sao?

Ngắm nhìn đôi mắt đẫm lệ đã trở nên mờ lung của Vi Như, thắm sâu trong đáy lòng Liệt lại dâng lên cảm giác đau nhói. Khẽ đưa tay kéo Vi Như ôm vào lòng, Liệt cúi đầu xuống, đặt lên đôi môi đỏ

mọng của cô một nụ hôn thật sâu, vòng tay cũng siết chặt lại, rất lâu, rất lâu không rời...

Athens, Hy Lạp

Khi Lưu Ly từ trong tòa cao ốc bước xuống bậc thang, Kỳ Ứng Diêm đang tiêu sái dựa vào bên xe chờ đợi. Nhìn thấy Lưu Ly bước tới, nụ cười trên môi anh ta lại càng thêm rạng ngời dưới ánh mặt trời ấm áp.

"Kết quả thế nào rồi?" Vòng tay ôm lấy Lưu Ly, Kỳ Ứng Diêm khẽ lên tiếng hỏi.

Đây là lần đầu tiên Lưu Ly cười vui vẻ thế này. Cô nhìn Kỳ Ứng Diêm rồi gật đầu, "Lần này việc chiết xuất tinh dầu từ cây hoa thần rất thành công, có thể mở rộng sản xuất được rồi."

"Chúc mừng em!" Kỳ Ứng Diêm động tình cúi xuống khẽ hôn lên khuôn mặt Lưu Ly.

"Đừng như vậy, mọi người sẽ thấy đó!" Trong khoảng thời gian này, Lưu Ly cũng đã quen với hành động kiểu này của Kỳ Ứng Diêm nên chỉ khẽ đẩy nhẹ anh ta một chút mà không hề tỏ ra tức giận.

Kể từ đêm hôm đó, quan hệ giữa hai người họ đã có một bước nhảy vọt về bản chất. Kỳ Ứng Diêm giống như được rũ bỏ lệnh cấm, hàng đêm đều quấn lấy Lưu Ly, mỗi lần đều khiến cô không cách nào chịu đựng nổi phải lên tiếng cầu xin thì mới chịu buông cô ra. Nhưng có lẽ cũng vì vậy mà Lưu Ly cũng bắt đầu tiếp nhận hết thảy con người Kỳ Ứng Diêm, thậm chí có lúc còn vô thức làm nũng với anh ta hết như những thiếu nữ mới lớn đang đắm chìm trong tình yêu vậy.

Kỳ Ứng Diêm cực kỳ chu đáo mở cửa xe, để Lưu Ly ngồi vào yên ổn, đóng cửa lại rồi mới ngồi vào ghế lái, nhưng cũng không vội khởi động xe mà kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lưu Ly, đưa lên môi khẽ hôn nhẹ một cái...

"Hiện giờ em có thể nghỉ ngơi một chút rồi. Cùng anh về Mỹ một chuyến, được không?"

"Về Mỹ?" Lưu Ly trong lúc bất ngờ có chút không hiểu.

"Nha đầu ngốc, trước hôn lễ không phải em nên gặp bố mẹ chồng

chút sao?"

Cha mẹ Kỳ Ưng Diêm đều đang ở Mỹ cho nên anh ta vẫn một mực đợi Lưu Ly hết bận rộn để đưa cô qua đó. Trong khoảng thời gian này, anh ta đã mơ đến hôn lễ của mình không biết bao nhiêu lần. Có một lần gọi điện về nhà, vô tình lỡ miệng khoe với người nhà về Lưu Ly khiến cả gia đình Kỳ Ưng Diêm thiếu chút nữa đã bay sang Hy Lạp để được gặp cô. Thật may là Kỳ Ưng Diêm đã ngăn lại được, nếu không e rằng sự nhiệt tình của mọi người trong nhà sẽ khiến Lưu Ly sợ phát khiếp.

Lưu Ly vừa nghe, cả khuôn mặt liền ửng hồng, "Ai nói muốn kết hôn chứ?"

"Nhẫn cầu hôn em cũng đeo rồi, còn muốn đổi ý sao?" Kỳ Ưng Diêm ôm lấy cô, dịu dàng lên tiếng, "Tóm lại, cả đời này em đừng mong trốn khỏi anh..."

"Anh thật đáng ghét!"

Lưu Ly khẽ đưa tay đập nhẹ vào lồng ngực Kỳ Ưng Diêm rồi lại chìm đắm trong hơi thở đầy nam tính đó. Suốt một quãng thời gian dài từ đó đến nay, cô đã sớm tiếp nhận Kỳ Ưng Diêm và rốt cục cũng hiểu được vì sao Lạc Tranh lại có thể vì một người đàn ông làm nhiều việc như vậy. Biết rõ người đàn ông đó rất xấu, nhưng vẫn không kìm lòng được mà muốn tới gần, không cách nào rời bỏ anh ta.

Lưu Ly cũng chưa từng nói lời yêu với Kỳ Ưng Diêm mà anh ta cũng không hề cưỡng bách cô phải nói những lời này. Kỳ Ưng Diêm vẫn luôn luôn chu đáo và dịu dàng chăm sóc hết thảy mọi chuyện của cô, nhiều lúc cô còn chưa nghĩ tới thì Kỳ Ưng Diêm đã làm xong rồi khiến Lưu Ly thực không dám nghĩ tới anh ta sẽ còn có thể làm được gì thêm nữa. Hoá ra yêu một người thật sự là chuyện có thể xảy ra chỉ trong nháy mắt, không phải sao?

"Ưng Diêm, người nhà anh sẽ thích em chứ?" Lưu Ly không kìm lòng được liền cất tiếng hỏi, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

"Đương nhiên, mọi người đều muốn được gặp em tới phát điên lên ấy chứ." Kỳ Ưng Diêm khẽ lên tiếng khẳng định. Trong lòng anh

ta lúc này đang cực kỳ cao hứng bởi vì nếu Lưu Ly đã cảm thấy lo lắng về điểm này cũng có nghĩa là cô đã thật sự đồng ý kết hôn, cũng có nghĩa là cô cũng đã tiếp nhận anh ta. Cuộc chiến giành tình yêu này rốt cuộc Kỳ Ưng Diêm cũng giành được thắng lợi toàn diện.

Lưu Ly có chút ngờ vực nhìn Kỳ Ưng Diêm, "Thật vậy sao?"

"Là thật!" Kỳ Ưng Diêm mỉm cười ôm chặt lấy Lưu Ly. Bởi cô không biết nên mới hỏi vậy chứ lúc mẹ anh ta và các chị em trong nhà biết được anh ta đang theo đuổi bạn gái, hết thảy mấy người họ đều cực kỳ cao hứng.

Đến khi bọn họ biết được người Kỳ Ưng Diêm sắp cưới lại là nhà điều chế hương liệu nổi tiếng Lưu Ly thì lại càng thêm hoan hỉ. Như vậy thật quá tốt rồi, về sau có thể được dùng những loại hương liệu mới nhất nữa...

Kỳ gia này, đường đường là hào môn thế gia danh tiếng, luật chính thế gia đầy danh vọng lại có những suy nghĩ mắc cở như vậy. Tuy là nghĩ thế nhưng Kỳ Ưng Diêm đời nào dám nói ra cho Lưu Ly biết, nếu không anh ta sẽ mắc cỡ đến chết mất.

Lưu Ly nhẹ nhàng dựa vào người Kỳ Ưng Diêm, lắng nghe từng nhịp tim trầm ổn của anh ta, khẽ thở một hơi dài. Cho tới giờ cô vẫn không dám nghĩ mình lại có thể nhanh chóng tiến tới hôn nhân như vậy, tựa hồ như tất cả đã được số mệnh định sẵn. Nụ cười đầy hạnh phúc vô thức lan tràn trên môi Lưu Ly hoàn toàn hiện rõ trong đôi mắt Kỳ Ưng Diêm khiến anh ta động tình cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu rồi dịu dàng nói, "Mình về thôi!"

Lưu Ly vừa định gạt đầu nhưng lại thoáng nhớ tới một chuyện, sắc mặt liền hiện rõ vẻ mất tự nhiên, "Ưng Diêm, em còn muốn tới một nơi nữa."

"Em muốn đi đâu?"

"Chỗ đó...." Lưu Ly định nói nhưng lại ngập ngừng...

Kỳ Ưng Diêm liền bật cười, "Chúng ta còn có chuyện gì không thể nói với nhau đây? Em nói đi, muốn đi đâu, anh sẽ đi cùng em."

Hai bàn tay Lưu Ly vô thức vịn xoắn lấy nhau tựa hồ rất bất an. Mãi sau cô mới ngẩng đầu nhìn Kỳ Ưng Diêm, ngượng ngùng nói,

"Em muốn đến bệnh viện, bởi vì....bởi vì cái đó của em đã lúi lại rất lâu không thấy."

"Cái đó?" Kỳ Ứng Diêm trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng, "Là gì cơ?"

Khuôn mặt Lưu Ly đã hoàn toàn đỏ ửng, nhỏ giọng thì thầm, "Sinh lý kỳ..."

"Em có thai?" Kỳ Ứng Diêm vừa nghe liền vô thức lớn tiếng hỏi lại doạ cho Lưu Ly thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Thấy vậy, Kỳ Ứng Diêm liền vội vàng an ủi Lưu Ly, thuận tay còn khẽ vuốt ve bụng của cô, vẻ mặt tràn ngập nụ cười có chút ngây ngô, "Anh, anh làm cha rồi!"

"Không, không, không, em cũng không dám khẳng định như vậy." Lưu Ly vội vàng nói, "Có khi là trùng hợp thôi."

"Sao lại không chứ?" Kỳ Ứng Diêm không đồng ý với lời nói của Lưu Ly mà bàn tay đặt trên bụng cô cũng không chịu rời đi. Có trời biết anh ta luôn bị mấy người bạn Thương Nghiêu giễu cợt không ngừng đến thế nào, luôn bị bọn họ khiêu khích mỗi ngày đến thế nào. Rốt cục anh ta cũng được làm cha rồi, đây thực sự là tin tức động trời mà.

Kỳ Ứng Diêm lại nở nụ cười xấu xa, "Anh và em mỗi đêm đều không có sử dụng bất kỳ biện pháp phòng tránh nào, em mang thai con của anh cũng là chuyện hết sức bình thường."

"Anh đừng nói trắng ra như vậy được không?" Lưu Ly thấy Kỳ Ứng Diêm cao hứng như vậy trong lòng lại trào dâng sự cảm động tột bậc. Khi một người đàn ông biết người phụ nữ của mình mang thai có phản ứng cực kỳ cao hứng như vậy chứng tỏ anh ta đã sẵn sàng để làm một người cha tốt, cũng có nghĩa là anh ta đã là một người đàn ông trưởng thành, là một người đàn ông đáng để dựa vào, cũng nói lên rằng anh ta thật sự muốn cùng người phụ nữ này xây dựng gia đình, cùng nhau đi hết cuộc đời.

"Được, được, anh bớt phóng túng một chút, bớt kích động một chút..." Kỳ Ứng Diêm vẫn không cách nào kìm chế được nụ cười rạng rỡ trên mặt, chăm chú nhìn Lưu Ly, dịu dàng lên tiếng, "Bà xã

đại nhân, giờ chúng ta lập tức tới bệnh viện, được không?"

Lưu Ly bị gọi như vậy càng thêm đỏ mặt tía tai, cũng không phản bác lại chỉ khẽ gật đầu cực kỳ dịu dàng.

Kỳ Ứng Diêm cũng lập tức quay đầu xe, nhằm hướng bệnh viện chạy tới.

Niềm hạnh phúc dường như càng lúc càng lan rộng...

Một năm rưỡi sau, cũng vào mùa cánh hoa đào bay rợp trời, một hôn lễ long trọng đã được cử hành. Địa điểm tổ chức hôn lễ không phải giáo đường mà mọi người vẫn quen thuộc mà là một khu rừng hoa đào nở rộ, hoa viên xung quanh với kiến trúc cực kỳ tinh tế khiến người ta cảm nhận rõ ràng sự xa hoa của nó.

Hoa trang trí cho hôn lễ đều sử dụng các loại hoa đào, lại thêm rừng hoa đào mê hồn xung quanh dưới những cơn gió nhẹ không ngừng gieo rắc những cánh hoa tươi thắm dưới ánh nắng vàng rực rỡ đầy ấm áp.

Hôn lễ này là sự kết hợp khéo léo giữa những nét tinh tế trong phong tục Trung Quốc và phương Tây. Có thể nói Kỳ Ứng Diêm đã cực kỳ dụng tâm chuẩn bị cho Lưu Ly một hôn lễ đặc biệt. Trong hôn lễ, Kỳ Ứng Diêm lại càng thêm anh tuấn phi phàm còn Lưu Ly thì rạng rỡ trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, thanh nhã như loài hoa lan trên núi cao, vừa mỹ lệ vừa ưu nhã khiến người ta trầm trồ không thôi.

Khách quý tới tham dự hôn lễ cũng không ít, nhất là bạn bè của Kỳ Ứng Diêm lại càng nhiều. Cho đến khi Lưu Ly gặp được người nhà của Kỳ Ứng Diêm mới biết gia đình anh ta bề thế đến cỡ nào, cũng biết được mình được gả vào một gia đình giàu có tới cỡ nào. Bối cảnh gia đình Kỳ Ứng Diêm thực sự làm cho Lưu Ly kinh ngạc tột độ.

Tạm không nói đến sự giàu có đem lại từ các hoạt động kinh doanh của gia đình, chỉ nói riêng chị gái của Kỳ Ứng Diêm, còn có mấy người anh họ đều là nhân sỹ tiếng tăm lẫy lừng trong luật giới, chị gái anh ta còn là công tố viên trưởng đầy quyền uy. Có thể nói

trong Kỳ gia, thương giới, luật chính giới đều hội đủ.

Ngoại trừ những người thân thuộc với Kỳ gia còn có rất nhiều bạn hữu thân thiết của Kỳ Ưng Diêm đều tới tham dự hôn lễ. Hoắc Thiên Kinh cùng Lôi Dận đương nhiên không cần kể tới bởi hai người họ làm việc tuy thủ đoạn cực kỳ lãnh khốc nhưng cũng vô cùng tình nghĩa mà ngay cả Louis Thương Nghiêu thuộc gia tộc vương thất thần bí cũng có mặt. Lúc Kỳ Ưng Diêm giới thiệu họ với nhau, tuy mới quen nhưng lại rất nhanh chóng trở nên thân thiết bởi họ có khá nhiều điểm chung. Mấy người họ thật hận vì không thể gặp nhau sớm hơn, lại không khỏi có chút oán giận Kỳ Ưng Diêm đã không sớm làm cầu nối cho mấy người họ.

Bà xã của Hoắc Thiên Kinh - Úc Noãn Tâm, bà xã của Lôi Dận - Mạch Khê cùng bà xã của Thương Nghiêu - Lạc Tranh cũng rất nhanh chóng trở nên thân thiết. Cả ba người họ đều là người Hongkong nên đương nhiên càng có thêm sợi dây vô hình gắn kết lại với nhau. Ngoại trừ cô dâu, ba người họ đều trở thành mục tiêu thu hút mọi ánh mắt của các khách nam giới có mặt tại hôn lễ. Ba ông chồng hay ghen kia cũng không nói lấy một lời, lập tức kè sát bên người phu nhân của mình, dù có cùng ai nói chuyện hợp tác hay công việc gì đó cũng không quên ôm chặt lấy phu nhân mình theo như muốn tuyên cáo mối quan hệ giữa họ khiến cho bao con mắt hâm mộ dõi theo cũng nhanh chóng hiện lên vẻ tiếc nuối.

Chương 188: Hoa lại nở, tình mãi còn

Hôn lễ của Kỳ Ứng Diêm thực sự là thiên đường đối với đám con nít. Tạm không nhắc đến các vị khách khác mà chỉ nói riêng tới ba nhà Hoắc Thiên Kinh, Lôi Dận, Thương Nghiêu mà thôi. Tham dự hôn lễ này đối với bọn trẻ mà nói chẳng khác nào buổi cắm trại thú vị khiến lũ nhóc cực kỳ cao hứng. Các cục cưng của mỗi nhà đều cực kỳ xinh đẹp, con trai thì mặc những bộ vest lịch lãm hợp với thân hình còn con gái thì diện những bộ váy vô cùng đáng yêu. Lũ trẻ đều không hẹn mà tụ lại một chỗ chơi chung với nhau.

Một nhà bốn người của Phí Dạ vì đang trong kỳ nghỉ lại thêm chuyện Huân Y mang bầu mà Phí Dạ lại rất lo lắng cho vợ cùng cục cưng trong bụng nên không thể tới dự mà chỉ đành gọi điện chúc mừng. Phí Dạ luôn thích có con gái, cũng mơ ước sẽ có một ngày có thể được ôm tiểu công chúa nhưng hết lần này tới lần khác lại sinh ra hai tiểu quỷ nghịch ngợm nên lần mang thai này của Huân Y khiến Phí Dạ cực kỳ hao tổn tâm trí, không dám hành sự qua loa chút nào.

Đối với sự thay đổi này của Phí Dạ, Lôi Dận cũng không lấy làm kỳ quái. Ai nói đàn ông không thể coi trọng vợ con hơn huynh đệ chứ? Phí Dạ chính là một ví dụ chân thực nhất. Kể từ khi kết hôn rồi sinh con, Phí Dạ càng thích đưa cả gia đình đi du sơn ngoạn thủy, tính tình dường như cũng theo đó mà thay đổi khá nhiều. Chuyện này cũng khiến Lôi Dận vất vả không ít bởi công việc làm ăn bên cả hắc bạch hai đạo vẫn cần người quản lý, mà muốn Phí Dạ trở về trợ giúp còn phải hẹn trước một hồi, so với Lôi Dận thì xem ra Phí Dạ bận rộn hơn rất nhiều.

Nhưng trong buổi hôn lễ, Lôi Dận cùng Louis Thương Nghiêu trò chuyện khá vui vẻ, cả hai người họ đều có liên quan ít nhiều tới hắc đạo, thậm chí còn có nhiều đường dây làm ăn để cùng hợp tác, kể từ

đó, áp lực đối với cả hai người họ tựa hồ cũng giảm bớt đi khá nhiều. Đối với cả Louis Thương Nghiêu và Lôi Dận, có thể giảm bớt áp lực công việc thực sự là điều mà họ đều muốn bởi như vậy có thể dành nhiều thời gian cho bà xã và cục cưng hơn.

Cục cưng của Hoắc gia - Hoắc Quân Nghị, Hoắc Tư Khuynh, cục cưng của Lôi gia - Lôi Lăng Mạch, Lôi Lăng Khê, Lôi Túc Kiêu, người thừa kế hợp pháp của gia tộc Louis - Louis Phong Lạc de Bourbon, còn có cả tiểu công chúa mới sinh sau này là Raina Khả Lạc de Bourbon. Ngoại trừ con trai bảo bối của Kỳ Ứng Diêm cùng Lưu Ly còn nằm trong xe nôi thì tiểu công chúa của Louis Thương Nghiêu và Lạc Tranh là nhỏ tuổi nhất. Từ lúc mới chào đời, tiểu công chúa này đã cực kỳ xinh đẹp, lớn thêm một chút thì những đường nét mỹ lệ lại càng tăng thêm vài phần. Cô bé tuy được bế trong vòng tay của cha mình nhưng cũng giơ những ngón tay nhỏ xíu như muốn tỏ ý đòi chơi cùng với các anh chị.

Lũ nhóc của mấy nhà cũng cực kỳ cao hứng vì có bạn cùng chơi nên đi đến đâu cũng không rời nhau, suốt buổi hôn lễ cứ chạy tới chạy lui. Bởi mấy nhóc tỳ này đều mang trong người dòng máu lai nên dáng vẻ càng bội phần xinh đẹp khiến người lớn cũng không kìm lòng được mà muốn trêu đùa.

Trước sự chứng kiến của các khách mời, Kỳ Ứng Diêm rất cục cựa đeo chiếc nhẫn cưới thiêng liêng lên ngón tay của Lưu Ly, mà thời khắc đó, Lưu Ly rất cục cựa cũng nói với Kỳ Ứng Diêm một câu mà cô vẫn luôn giấu trong lòng bấy lâu nay.

"Ứng Diêm, em yêu anh!"

Kỳ Ứng Diêm kích động đem Lưu Ly bế bổng lên dưới sự chúc phúc của vô số khách quý có mặt đang nâng ly chúc mừng.

Cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về nhà, bảo sao Kỳ Ứng Diêm lại không kích động cơ chứ. Từ lúc cầu hôn đến giờ, anh ta đã đợi suốt một năm rưỡi. Cũng không có cách nào cả bởi phải chờ cho kết tinh tình yêu của hai người họ ồn ào chào đời rồi sức khỏe của Lưu Ly khôi phục lại như trước nữa. Nhìn xem người phụ nữ mình yêu rất cục đã chính thức trở thành vợ mình, Kỳ Ứng Diêm không kìm

lòng được cúi đầu hôn lên môi Lưu Ly một nụ hôn thật sâu, cảm ơn cô đã sinh cho anh ta một cục cưng đáng yêu như vậy.

Hết thảy mọi chuyện trong hôn lễ đều tiến hành rất thuận lợi cho đến màn tân nương ném cầu hoa lại khiến hết thảy mọi người có mặt được một trận cười thoải mái.

Lúc này đến lượt Lưu Ly chính thức ném cầu hoa. Cô mỉm cười nhìn thoáng qua Lạc Tranh, tựa hồ nhớ lại lúc nàng đem hoa cưới ném cho mình ngày trước.

Bên này, Lạc Tranh cũng mỉm cười, nhớ tới lúc Lưu Ly làm phù dâu cho mình. Thật không ngờ nàng lại thật sự tác thành cho đôi tình lữ này.

Trong số khách mời có rất nhiều cô chưa lập gia đình nên đương nhiên cũng muốn hưởng ứng không khí vui vẻ này. Bó hoa bay lên không trung quay vòng một hồi, trong ánh mắt chăm chú dõi theo của mọi người đang mong đợi phía dưới rồi theo đường vòng cung rơi xuống. Tuy bó hoa đã bay một đường khá xa, nhưng cuối cùng lại rơi xuống...ngay vòng tay Lạc Tranh.

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn Lạc Tranh, cả Lưu Ly cũng ngoái đầu lại, thấy bộ dạng trợn mắt há miệng vì kinh ngạc của nàng thì không nhịn được mà bật cười. Ngay cả Úc Noãn Tâm và Mạch Khê cũng không nén được tiếng cười.

"Lưu Ly, cô muốn cho Lạc Tranh tái giá hay sao vậy?" Úc Noãn Tâm là người đầu tiên dụi dằm mở miệng, lại mỉm cười nhìn về sắc mặt xanh mét của Louis Thương Nghiêu. Mặc dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy người đứng đầu gia tộc Louis trong truyền thuyết nhưng Úc Noãn Tâm cũng có thể nhận ra Louis Thương Nghiêu cùng Hoắc Thiên Kinh, Lôi Dận đều giống nhau như đúc, đó chính là cực kỳ khấn trương đối với người phụ nữ mình yêu thương.

Những người đàn ông bá đạo như vậy, thật tình còn lại tụ hợp tại một chỗ thế này.

Lạc Tranh cũng bật cười còn tiểu Louis thì tò mò nhìn một màn trước mặt, sau đó ngược đầu nhìn Thương Nghiêu nói một câu, "Cha, có phải mẹ không thích cha nữa, muốn ly hôn với cha hay

không?"

Tiểu Louis tuy còn ít tuổi nhưng nghịch như quỷ sứ. Câu nói của tiểu quỷ vừa thốt ra, tiếng khóc nức nở đầy uỷ khuất của tiểu công chúa đã vang lên, "Cha xấu, cha khi dễ mẹ, mẹ không cần cha nữa." Nói xong cô bé còn giơ quả đấm nhỏ xíu đánh Louis Thương Nghiêu đang ôm lấy mình.

Louis Thương Nghiêu thật đúng là có trăm cái miệng cũng không biện hộ nổi. Tiểu quỷ kia xem ra là cố tình nói mấy lời này, còn tiểu công chúa bảo bối của hắn thì còn nhỏ đương nhiên không hiểu chuyện. Thấy con gái bảo bối khóc như vậy, Thương Nghiêu thực đau lòng muốn chết, vội vàng dỗ dành cô bé. Cô con gái bảo bối này là hòn ngọc quý mà Louis Thương Nghiêu đã trông đợi bao lâu nay. Con gái không giống như con trai, chỉ cần cô bé vừa khóc, hắn đã lập tức cuống cuồng lên rồi.

Lúc trước, hắn cùng Hoắc Thiên Kinh, Lôi Dận cũng đã thảo luận qua về cách chăm sóc và giáo dục con cái. Cho nên mới phát hiện ra cả ba người bọn họ đối với con trai quỷ sứ của mình đều không có cách nào. Nguyên nhân là bởi mấy đứa trẻ này quá mức thông minh và tinh quái, tuổi tuy nhỏ nhưng cũng hiểu được rất nhiều chuyện, nói năng cũng rất hùng hồn đầy lý lẽ, lại thêm bộ dạng chỉ sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn khiến cho người lớn nhiều lúc lâm vào tình trạng dở khóc dở cười.

Cuối cùng cũng dỗ cho con gái nín khóc, tóc tai Louis Thương Nghiêu cơ hồ muốn dựng hết cả lên. Hắn cầm bó hoa ném qua cho Lưu Ly, lớn tiếng nói có chút bực bội, "Ném lại lần nữa, đừng hướng về phía những người đã kết hôn bên này để ném có được không?"

Kỳ Ưng Diêm đứng ở một bên đã cười đến không khép miệng lại nổi. Louis Thương Nghiêu này thật là! Chỉ cần đụng phải chuyện liên quan đến Lạc Tranh là hắn đã cuống lên. Sau khi cưới hắn lại càng bá đạo, cơ hồ sắp đem Lạc Tranh nhốt luôn lại.

"Được, mọi người đều đứng tránh xa ra một chút đi, đừng làm cho ông xã mọi người phát ghen thêm nữa." Lưu Ly cười chỉ mấy người chỗ Úc Noãn Tâm, lại nhân tiện trêu chọc luôn mấy ông xã của

bọn họ. Ai cũng biết mấy người đàn ông bá đạo này nổi danh là bình dấm chua cực nặng mà.

Bó hoa lại một lần nữa được ném đi xa, rồi lại chuẩn xác rơi xuống vị trí của Lạc Tranh. Lạc Tranh còn chưa kịp né tránh đã thấy Louis Thương Nghiêu phát tay một cái, hất bó hoa bay ngược trở lại. Bó hoa bị hất mạnh hết một quả tú cầu bay lên theo một hướng khác...

Úc Noãn Tâm trừng lớn đôi mắt, nhìn thấy bó hoa cách mình càng lúc càng gần, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hoắc Thiên Kinh giơ tay hất lại khiến bó hoa lại hướng phía Mạch Khê bay tới.

Vẻ mặt Lô Dận lúc này tựa hồ có thể giết được người, nhất là muốn giết Hoắc Thiên Kinh. Anh ta không đợi bó hoa kịp tới gần đã dùng sức hất mạnh tay một phát khiến bó hoa bay vèo ra khỏi phía đám đông....

"Aida..." Từ phía đám đông bên ngoài vang lên một tiếng kêu khê. Mọi người theo tiếng kêu đó nhìn lại thì hoá ra là Liệt và Vi Như vừa từ nước ngoài về tham dự hôn lễ. Vẻ mặt Vi Như đầy khiếp sợ nhìn bó hoa trong ngực mà không hiểu ra sao còn Liệt thì đầu tiên là kinh ngạc một chút rồi sau đó cầm bó hoa lên, cười ha ha nói, "Ai ném bó hoa này chuẩn như vậy? Lại có thể ném xa được thế nữa." Nói xong, dưới ánh mắt bao người cậu ta lại ôm lấy Vi Như đi lên phía trước, "Nhưng Vi Như nhà chúng tôi là danh hoa đã có chủ, đàn ông chưa lập gia đình hãy từ bỏ hy vọng đi thôi."

Sự xuất hiện của Liệt làm cho rất nhiều người có mặt tại hôn lễ được mở rộng tầm mắt. Cậu ta khoác trên người bộ vest thanh lịch, vóc dáng cao lớn hết Louis Thương Nghiêu, ngay cả nụ cười trên môi cũng đầy tà mị đặc trưng của gia tộc Louis.

Lưu Ly cùng Lạc Tranh đương nhiên đã nghe chuyện Liệt và Vi Như cùng chung sống. Mặc dù Liệt vẫn chưa chính thức thừa nhận nhưng từ ánh mắt và động tác của cậu ta có thể thấy Liệt rất có tham niệm muốn giữ chặt lấy Vi Như.

Vi Như vội đem Liệt đẩy ra, trừng mắt liếc cậu ta một cái, "Không bao giờ chịu nghiêm túc một chút cả, đáng ghét!" Nói xong, cô liền

bước tới trước mặt Lưu Ly, mỉm cười lên tiếng, "Chúc mừng chị, thật ngại quá, máy bay bị trễ nên giờ này em mới tới được."

Lưu Ly cũng rất thích cô học trò này của Lạc Tranh. Hiện giờ, Vi Như cũng đã tốt nghiệp và có bằng luật sư trong tay, có thể nói là tiền đồ rộng mở. Nhìn Vi Như, Lưu Ly liền bật cười, "Xem ra người của gia tộc Louis đều là bại tướng trong tay luật sư cả."

Một câu nói này khiến cả Lạc Tranh và Vi Như đều ngượng ngùng.

Kỳ Ưng Diêm cũng cười, đột nhiên nhìn Liệt cất giọng nói đầy tà ý...

"Tiểu tử, là Vi Như 'ngộ điểm' hay là cậu 'ngộ điểm'?" Câu nói này của anh ta chỉ có mấy người đàn ông bọn họ hiểu mà thôi. (đại ý là "phạm sai lầm")

Liệt nhún nhún vai, cũng dùng thái độ thần bí cười hì hì trả lời, "Thật ngại quá, con người em trước giờ vẫn luôn trọng sắc khinh bạn, anh biết mà."

"Ha ha..." Mấy người bọn Louis Thương Nghiêu đều cất tiếng cười cực kỳ sáng khoái mặc cho ánh mắt tò mò của mấy vị phu nhân đang không hiểu có chuyện gì lại khiến bọn họ cười vui vẻ như vậy.

Trong thanh âm náo nhiệt của hôn lễ, tình yêu của họ cũng như những đoá hoa đào nở rộ, thắm đẫm cả bầu không khí...

Sân bay quốc tế

Nơi đại sảnh lớn người đến người đi vẫn nườm nượp. Dennis sau khi tham gia hôn lễ của Kỳ Ưng Diêm cũng vội vàng bay tới một thành phố khác.

Đến sân bay hơi sớm nên chưa tới thời gian đăng ký, Dennis chậm rãi đi ra khỏi phòng VIP, hai tay nắm lấy lan can, nhìn xuống dòng người nhộn nhịp ở tầng dưới đến xuất thần.

Bạn bè đều đã kết hôn cả, anh ta đương nhiên cũng chân thành chúc phúc cho họ nhưng lại không khỏi nhớ tới cái vố vai cùng câu nói của Thương Nghiêu, "Dennis, cậu cũng nên tìm một người phụ nữ tốt để cô ấy quản cậu đi thôi."

Nghĩ tới đây, trên môi Dennis không khỏi cong lên thành nụ cười. Thương Nghiêu này đúng là thay đổi thật nhanh chóng. Trước giờ, hẳn chẳng bao giờ nói ra những lời kiêu như vậy. Ngẫm lại mới thấy chuyện tình yêu vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn. Dennis vẫn luôn cho rằng mình thích Lạc Tranh nhưng thật ra mối quan hệ giữa hai người họ giống tri kỷ nhiều hơn, có thể hiểu nhau mà không cần phải nói ra. Tình yêu, rốt cuộc là thế nào, Dennis thật sự không biết được.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lại thấy không còn mấy thời gian nữa nên Dennis xoay người trở lại phòng VIP nhưng không ngờ lại được chứng kiến một màn thú vị. Cách chỗ anh ta không xa xuất hiện một cô gái đầu đội mũ lưỡi trai. Cô ta có mái tóc ngắn, mũ lưỡi trai đội sụp xuống mặt, thân hình khẽ dựa nghiêng dần về phía một phụ nữ trung niên đang ngồi ngủ gật trên hàng ghế chờ. Đôi mắt to tròn lonh lonh của cô ta cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó...

Một đạo ánh sáng lạnh lẽo từ lưỡi dao chọt lóe lên, chỉ thấy cô gái kia cực kỳ tinh táo rạch túi hành lý của người phụ nữ trung niên, lấy từ bên trong ra một vật gì đó. Từ góc của Dennis thì hoàn toàn không nhìn thấy rõ vật đó còn cô gái kia thì rất thông thả bỏ đồ vào trong túi áo mình.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Dennis chính là...ăn trộm. Hơn nữa còn là trộm chuyên nghiệp. Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này lại bị Dennis hoàn toàn loại bỏ bởi vì nếu cô gái kia thực sự là ăn trộm thì tại sao cô ta lại không trộm tiền?

Còn đang nghĩ ngợi thì phía xa đã xuất hiện mấy cảnh sát mặc đồng phục đang bước tới. Dennis khẽ dời tầm mắt về phía cô gái kia, lại thấy cô ta cũng đã phát hiện sự có mặt của cảnh sát nên rất bình tĩnh đứng dậy, làm ra bộ dạng của một lữ khách lảng dần đi.

Những chuyện nhỏ kiêu này Dennis chẳng mấy khi xen vào, hơn nữa anh ta cũng không quen biết với người bị trộm. Nhưng khi Dennis đứng gần lối vào cửa kiểm soát thì trong đại sảnh sân bay truyền tới một hồi còi báo động dồn dập. Anh ta khẽ mỉm cười nhíu mày, vô thức lại nghĩ tới cô gái vừa rồi.

Một đám cảnh sát dường như đang tra án gì đó, thậm chí còn hướng về phía cửa kiểm soát đi tới, yêu cầu nhân viên an ninh sân bay tạm dừng kiểm tra. Nhân viên an ninh sân bay cũng phải lập tức tuân theo vì họ cũng đã nhanh chóng nhận được thông báo từ cấp trên.

Không khí trong sảnh lớn thoáng cái đã biến thành cực kỳ khẩn trương. Rất nhiều hành khách bắt đầu tỏ thái độ tức giận đứng cả dậy. Dennis thì cũng không cảm thấy phiền lắm bởi trước giờ anh ta chẳng mấy khi bị làm phiền hay bay cùng chuyến bay với nhiều người thế này. Nếu không vì địa điểm tổ chức hôn lễ của Kỳ Ứng Diêm không thích ứng cho máy bay riêng hạ cánh thì Dennis cũng chẳng đời nào sử dụng dịch vụ của hãng hàng không này cả.

Đang mãi nghĩ, Dennis cảm thấy phía trước ngực mình có gì đó là lạ. Cúi đầu nhìn lại mới phát hiện cô gái vừa rồi đang đứng ngay trước mặt anh ta. Bởi cứ mãi suy tư những chuyện khác nên Dennis đã không chú ý tới vị khách nhỏ nhắn xinh xắn này.

Cô gái khẽ quay đầu nhìn thoáng qua phía cảnh sát, thấy bọn họ bắt đầu kiểm tra giấy tờ tùy thân của hành khách thì nét mặt cô gái kia thoáng hiện lên chút thận trọng. Thấy Dennis nhìn chăm chăm vào mình thì cô gái kia hơi ngẩn người ra bởi không ngờ lại có người nhìn thẳng mình như vậy.

Cảnh sát rất nhanh sẽ tới chỗ họ đang đứng. Dennis thấy nắm tay cô gái khẽ siết lại, ánh mắt bắt đầu nhìn quanh khắp sảnh như thể muốn tìm đường chạy trốn. Cảnh tượng này thực khiến Dennis cảm thấy có chút kỳ lạ cùng hào hứng. Ngay sau đó, một cảnh sát cũng hướng phía họ đi tới. Dennis lập tức kéo tay cô gái, đem mũ lưỡi trai của cô ta bỏ xuống rồi ôm cô vào trong ngực mình.

Cô gái kia kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, vừa muốn giãy giụa lại nghe thấy tiếng nói trầm trầm vang lên...

"Không muốn bị bắt thì ngoan ngoãn một chút..."

Cô gái kia cũng cực kỳ phối hợp.

Rất nhanh chóng, viên cảnh sát đã đi tới, kiểm tra hết thấy giấy tờ của những khách đứng sau Dennis rồi nhìn thấy anh ta liền mừng rỡ

kêu lên, "Dennis tiên sinh, không ngờ lại gặp ngài ở đây."

"Tôi cũng bay chuyến bay này, không ngờ lại gặp các anh đang thi hành nhiệm vụ ở đây." Dennis cũng từng có qua lại mấy lần với người cảnh sát này nên cũng nhận ra anh ta.

"Thật ngại quá, chuyện ở đây chúng tôi cũng không có cách nào. Vị này là..." Viên cảnh sát nhìn vào cô gái đang vùi mặt trong ngực Dennis, ngạc nhiên hỏi.

"À, cô ấy là bạn gái tôi. Hiện cô ấy cảm thấy không khỏe lắm. Hy vọng lát nữa lên máy bay sẽ khá hơn chút." Dennis bình thản đáp lại.

"Thì ra là vậy! Không làm trễ nải hai vị nữa." Viên cảnh sát nói xong liền mỉm cười định rời đi.

"Đây là căn cước của tôi..."

"Ồ, Dennis tiên sinh là người danh vọng như vậy, tôi đâu dám nghi ngờ chứ. Ngài quả thực hay đùa quá." Viên cảnh sát kia vội vàng ngăn cản việc Dennis lấy giấy tờ tùy thân ra, khách sáo nói vài câu rồi lập tức rời đi.

Cứ như vậy, cảnh sát không thu hoạch được gì liền lần lượt rút lui, hết thấy mọi thứ lại khôi phục lại yên bình như trước.

"Cảm ơn anh!" Cô gái kia qua được cửa kiểm tra nhưng dường như cũng sợ sẽ lại phát sinh biến cố nên khẽ nói lời cảm ơn rồi cũng lập tức đi mất.

Dennis chỉ cười nhẹ, cũng không nói thêm lời nào.

.....

Khoang hạo nhất

Khi Dennis ngồi xuống ghế, vô thức quay đầu nhìn lại cô gái đang cười tươi như hoa ngồi bên cạnh. So với bộ dạng có chút bụi bặm lúc trước thì giờ đây anh ta đã hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của cô. Có thể nói ngũ quan trên khuôn mặt cô gái này cực kỳ cân đối, lại rất mỹ lệ đến rung động lòng người. Bất giác Dennis lại nhớ đến Liệt. Nếu vẻ đẹp của Liệt khiến cho đàn ông phải ghen ghét, phụ nữ phải cuồng loạn thì cô gái trước mặt anh ta chính là người khiến phụ nữ phải phát ghen còn đàn ông thì điên cuồng mà lao vào...

"Hi! Chúng ta lại gặp nhau, thật trùng hợp!" Lần này, cô gái chủ động chìa tay ra bắt tay Dennis.

Dennis có chút thắc mắc nhìn cô ta, "Rốt cục cô là người thế nào vậy?"

"Tôi a..." Cô gái kia có chút lười biếng khẽ kéo dài thanh âm, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Chính là người được anh cứu hoặc là bạn gái mà anh vừa nhận lúc nãy."

Dennis cũng không nhịn được mà bật cười.

"Bất kể là thế nào, tôi cũng rất cảm ơn anh. Tôi biết anh đó. Anh chính là Dennis, thần bài danh tiếng lẫy lừng." Cô gái kia cũng rất thẳng thắn lên tiếng.

Dennis chột nhịu mày, hướng phía cô gái chìa tay ra...

"Tôi là Dennis, rất hân hạnh quen biết cô."

Cô gái cười khẽ rồi đưa tay bắt lấy bàn tay Dennis, "Xem ra tôi đoán đúng rồi! Tôi tên là Lãnh Tang Thanh, một người vô danh thôi."

"Lãnh Tang Thanh?" Dennis cảm giác cái tên này nghe rất quen nhưng đã nghe ở đâu thì anh ta không tài nào nhớ ra. Cho nên, Dennis chỉ mỉm cười hỏi lại, "Chỉ có mình cô hay sao?"

"Tại sao không hỏi tôi vì sao lại trộm đồ?" Lãnh Tang Thanh cong môi cười dịu dàng, nhìn thẳng Dennis.

"Chuyến bay này kéo dài những 8h đồng hồ, tôi tin cô sẽ nói cho tôi biết." Dennis thực sự cảm thấy cô gái này rất thông minh chứ không phải người "vô danh tiểu tốt" như cô vừa tự nhận lúc nãy.

Lãnh Tang Thanh mỉm môi cười nhẹ, "Cũng đúng, con người tôi trước nay thích chu du bên ngoài, anh đã nói đây là một chuyến bay dài, vậy hãy chúc cho chúng ta có một chuyến bay vui vẻ."

"Được!" Dennis cũng mỉm cười đáp lại.

Máy bay, xuyên qua tầng mây, bay đến một khung trời mới...

Mùa này, dường như là mùa của yêu thương. Rất nhiều câu chuyện cảm động đã được ghi lại, có hạnh phúc, có ưu thương, có đau khổ nhưng khi hết thảy mọi chuyện đều qua đi, còn đọng lại cũng chỉ có hạnh phúc. Nhưng mà, thử hỏi lại chính bản thân bạn xem bạn có cảm thấy hạnh phúc hay không? Dù chỉ thoáng qua trong một cái

chớp mắt cũng được coi là hạnh phúc. Đã từng yêu cũng chính là một loại hạnh phúc vậy.